

米澤穂信

Mitsuru Miura

氷菓

How Life Escapes

Mục lục

Chương 1 - Thư gửi từ Benares.

Chương 2 - Sự hồi sinh của CLB Cổ Điện giàu truyền thống.

Chương 3 - Những hoạt động của CLB Cổ Điện lâu đời.

Chương 4 - Lớp hậu bối của CLB Cổ Điện nhiều trăm thắng.

Chương 5 - Ấn tích trong kỉ yếu của CLB Cổ Điện.

Chương 6 - Những ngày vàng son của CLB Cổ Điện đầy hoa lệ.

Chương 7 - Sự thật về CLB Cổ Điện.

Chương 8 - Cuộc sống thường nhật của CLB Cổ Điện hướng tới tương lai.

Chương 9 - Thư gửi đến Sarajevo.

Lời bạt

Chương 0 - Mở Màn.

Chương 1 - Cùng đi xem Review nào!

Chương 2 - "Vụ án trong ngôi làng hoang ở Furuoka".

Chương 3 - "Kẻ đột nhập vô hình".

Chương 4 - "Bloody Beast".

Chương 5 - Thử xem nào.

Chương 6 - "Điểm mù của vạn người".

Chương 7 - Chưa được kết thúc.

Chương 8 - Hạ màn.

Lời bạt

Phụ chương : 10 điều răn của Knox, của Chandler và 20 luật của Van Dine đối với tiểu thuyết trinh thám

Chương 1 - Một đêm khó ngủ.

Chương 2-1: Chuyện gì đã xảy ra với CLB Cổ Điện?

Chương 2-2 - Cuộc thi đố vui

Chương 2-3 - Lại một cơn bão tới

Chương 3-1 - Buổi sáng

Chương 3-2 - Wild Fire

Chương 3-3 - Sự kiện "Juumoji"

Chương 4 - Lại một đêm khó ngủ

Chương 5-1 - Bốn người bốn hội

Chương 5-2 - "Juumoji" vs Hội Cổ Điện

Chương 5-3: Hạ màn

Chương 5-4: Sau cánh gà

Chương 6: Và thế là hết

Lời bạt

Đã làm thì phải làm cho nhanh

Phạm vào Bảy Tội Đồ

Con ma nhìn gần

Người biết điều gì

Năm mới zui zẻ

Vụ án Chocolate-tự-làm

Búp bê đi đường vòng

Lời bạt

Chương mở đầu - Quá dài để mà chạy

Chương 1 - Kết nạp hội viên mới ở đây này

Chương 2 - Là bạn thì phải được chúc mừng

Chương 3 - Một cửa hàng rất đẹp

Chương 4 - Chia xa đâu có tổn sức, và thế là khỏe

Chương 5 - Khoảng cách xấp xỉ giữa hai người

Chương 6 - Bàn tay vươn tới khắp mọi nơi

Lời bạt

Thứ còn thiếu trong hộp

Không phản chiếu trong gương

Nắng có trên triền núi

Tác phẩm đề đời của chúng ta

Một kỳ nghỉ dài

Dù được ban đôi cánh

Hyouka, truyện ngắn "Hỗ, Cua, và Oreki"

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 1 - Thư gửi từ Benares.

CCB_001

CCB_004

CCB_002

CHƯƠNG 1: THƯ GỬI TỪ BENARES [1]

Chào em, Houtarou.

Chị đang ở Benares, ở Nhật Bản thì gọi như thế chứ người ta toàn bảo nơi này là Vanarasi thôi.

Benares khá là tuyệt đấy Houtarou à. Thị trấn này nổi tiếng với tang lễ và những nghi thức độc đáo từ xa xưa. Tự nhiên chị có cảm giác là ai mà qua đời ở đây thì linh hồn sẽ được bay thẳng lên thiên đường. Kì lạ quá ha?

Hoá ra cảm giác của chị cũng đúng phần nào khi người ta gọi Benares là “vùng đất biệt lập với vòng xoay luân hồi”, nghĩa là ai qua đời ở đây đều trở thành một a-la-hán – một danh hiệu cao quý của Phật

Giáo. Ở Trung Quốc chị từng được dạy rằng một linh hồn muốn đạt được trạng thái “giải thoát” ấy phải trải qua nhiều khổ hạnh, nhưng ở đây tất cả công việc cần làm chỉ là nằm xuống và nhắm mắt lại.

Thực lòng mà nói, chị thấy Trung Quốc có cả đồng truyền thuyết mà cái nào cũng đau khổ và lâm li.

Nói bây giờ quả là hơi trễ, nhưng chúc mừng em đã hạ cánh vào cao trung an toàn. Cũng là trường Kamiyama như chị phải không? Chán chết, nhưng dù sao cũng chúc mừng.

Là chị hai yêu dấu của em chị nghĩ mình có nghĩa vụ dành cho cậu em năm nhất một lời khuyên quan trọng:

Vào CLB Cổ Điển đi.

CLB Cổ điển trường Kamiyama có truyền thống khá lâu đời, chuyên về thảo luận và nghiên cứu văn học. Và, có lẽ em đã ngờ ngợ ra, chị đây cũng từng là một thành viên. Theo lời của một người bạn thì hiện nay CLB giàu truyền thống ấy không có thêm bất cứ một thành viên mới nào trong suốt ba năm liền, thế nên hiện tại số thành viên là một quả trứng to tướng. Nội quy trường quy định nếu năm nay mà cũng không có ai tham gia thì CLB sẽ bị giải thể. Là một cựu thành viên dĩ nhiên chị sẽ không hài lòng chút nào khi nghĩ đến cái thảm cảnh đó.

Tuy nhiên, chỉ cần có ít nhất một thành viên gia nhập trước tháng tư này thì mọi chuyện sẽ khác. Houtarou à, đăng kí trên danh nghĩa cũng được, là em đã cứu lấy CLB Cổ điển và cứu luôn cả tuổi thanh xuân của người chị yêu dấu này nữa đó.

Thực sự CLB này cũng có cái hay của nó chứ. Vào mùa thu em sẽ có một nơi ngắm cảnh tuyệt nhất trường đấy.

Vả lại, chắc hẳn là em không bận việc gì có ích để từ chối lời thỉnh cầu của chị nhỉ?

Đến New Delhi [2] chị sẽ gọi điện về.

Yêu cực cưng của chị,

Tomoe

[1] Một trong bốn thánh địa Phật Giáo ở Ấn Độ.

[2] Thủ đô của Ấn Độ

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 2 - Sự hồi sinh của CLB Cổ Điển giàu truyền thống.

CHƯƠNG 2: SỰ HỒI SINH CỦA CLB CỔ ĐIỂN GIÀU TRUYỀN THỐNG

Người ta thường bảo “Thời học sinh có màu của hoa hồng”. Khi mà cái năm 2000 sắp kết thúc thì ngày được nhắc đến trong câu nói trên cũng chẳng còn xa...

Ý kiến của số đông dĩ nhiên không thể khẳng định tên học trò nào cũng mong đợi cả chục năm của mình được thấm cái màu hồng như thế. Dù là trong học tập, thể thao hay tình cảm vẫn sẽ có vài người thích cuộc sống của họ mang màu xám. Tôi có thể đếm được mấy người... Thật tình sống như thế quả là cô độc nhỉ?

Chủ đề này đang được thảo luận giữa tôi và thằng bạn chí cốt Fukube Satoshi, trong phòng học lúc này đã phủ nắng chiều. Như mọi khi, Satoshi lại cười trước rồi mới nói : “Tớ cũng nghĩ thế. Ai ngờ đâu Houtarou hoá ra đang mang trong mình nỗi cô đơn lạnh lẽo ấy?”

Lầm to, tôi phản pháo lại : “Ý cậu là tớ ‘màu xám’ à?”

“Đừng nói là không phải nha! Houtarou à. Học, chơi thể thao, và cái còn lại mới nãy nói là gì nhỉ ... à tình cảm! Tình hình là tớ chưa thấy cậu quan tâm đến chút gì trong ba thứ đó.”

“Không hẳn là không quan tâm.”

“Ừm, đúng.”

Satoshi toe toét,

“Chỉ là phải ‘tiết kiệm năng lượng’ đúng không?”

Tôi đồng tình gật đầu cái rụp. Chỉ cần hiểu rằng tôi hoàn toàn không ghét việc bắt cơ thể mình hoạt động, đơn giản là tôi không thích phí phạm năng lượng vào những thứ phiền hà. Cũng như Trái Đất sẽ tươi đẹp hơn khi mọi tài nguyên được ý thức tiết kiệm, vậy nên:

“Không phải làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh.”

Satoshi hay nhún vai mỗi khi tôi nhắc đến phương châm của mình.

“Dù có là ‘tiết kiệm năng lượng’ hay là chán đời thì cũng chẳng khác nhau chút nào phải không? Có bao giờ nghe nói đến Thuyết Công Cụ[1] chưa?”

“Chưa.”

“Đại loại thì, dựa vào hệ quả của thuyết đó tớ có thể khẳng định một người không có lấy một chút sở thích cụ thể - bằng chứng là cậu hoàn toàn chẳng quan tâm đến việc gia nhập một CLB nào ở Kimiyama này, nơi được tôn vinh là ‘Thánh địa của hoạt động ngoại khoá’ – chắc chắn là có ‘màu xám’.”

“Dựa vào cái hệ quả ấy thì một người chết do bị ám sát dám là bị đánh đồng với người chết do bất cẩn lắm à!”

Satoshi thản nhiên đáp : “Dưới một góc độ thích hợp thì đánh đồng như thế đâu có sai? Nếu không xét đến trường hợp cậu đang thuyết phục một người đã chết rằng ổng ngỏm do cái tật cầu thả của mình để giúp ổng siêu thoát.”

“ ... ”

Cái tên trơ tráo. Một lần nữa tôi nhìn thẳng vào khuôn mặt phía đối diện. Fukube Satoshi - bạn chí cốt, đối thủ đáng gờm và là kẻ thù đáng ... ghét. Hắn hơi lùn, và cùng cái vóc dáng mảnh dẻ yếu đuối dễ làm người ta nghĩ hắn là thằng đồng tính. Nhưng “bên trong” thì lại khác. Khó mà giải thích rõ ràng là khác ở chỗ nào, nhưng dù sao tôi vẫn thấy hắn “khác biệt”. Hắn luôn mang bên mình một cái túi gút dây, và đeo lên miệng cái cười láu cá đã trở thành thương hiệu. Hắn vừa mới là thành viên của CLB Thủ Công và đừng hỏi tôi tại sao.

Cãi cổ với thằng này thường sẽ tốn một nguồn năng lượng đáng kể, nên tôi đành vẫy tay ra hiệu kết thúc cuộc thảo luận tại đây.

“Ờ sao cũng được. Về nhà thôi!”

“Ừm, dù sao hôm nay CLB của tớ cũng không họp ... đành phải về vậy.”

Duỗi người ra một cái Satoshi hình như vừa nhớ ra điều gì mà quay lại nhìn tôi.

“Cơ mà, sao cậu lại về vào lúc này?”

“Là sao?”

“Nếu muốn cậu đã phải về từ trước khi hô hào cái châm ngôn cá nhân kia rồi cơ! Nếu không tham gia CLB nào thì mắc chi ở lại trường trễ thế?”

“À ...”

Tôi nhướn mày và lấy ra một mẫu giấy từ túi áo bên phải. Mẫu giấy tới tay Satoshi một cách yên bình không lâu trước khi mắt hắn trợn tròn vì ngạc nhiên. Hắn đang làm quá đây mà. Mặc dù mắt thì đang trợn thật nhưng tông hắn chẳng có vẻ gì là thật-sự-ngạc-nhiên cả. Một điều nữa khiến Satohi nổi tiếng là cái sự ưa trầm trọng hoá vấn đề của hắn.

“Gì thế này? Làm sao mà thành ra thế này?”

“Đàng hoàng chút coi Satoshi!”

“Chẳng phải tớ đang cầm tờ đơn đăng kí CLB sao? Không ngạc nhiên mới lạ! Trái Đất vừa chứng kiến một sự kiện vĩ đại : Houtarou gia nhập một CLB!”

Nhìn vào cái tên viết trên đó, Satoshi nhướn mày cao hơn nữa,

“CLB Cổ Điển?”

“Có biết không?”

“Dĩ nhiên là biết, nhưng mà ... sao lại là cái này? Tự dưng cảm hứng văn học trỗi dậy à?”

Biết giải thích thế nào đây? Tôi gãi đầu rồi lại rút ra một mẫu giấy nữa, lần này là túi bên trái. Đó là một lá thư viết tay với nét chữ rất tháu. Tôi chìa ra cho Satoshi.

“Đọc đi.”

Satoshi tức thì chộp lấy lá thư mà đọc lấy đọc để. Như tôi dự đoán, hắn ta lại cười.

“Haha, Houtarou kì này dính bài khó rồi! Khẩn cầu từ ‘chị yêu dấu’ thì ‘cực cưng năm nhất’ sao mà từ chối được?”

Hắn tỏ vẻ hân hoan ra mặt, còn tôi thì lo ngại mình đang phô ra một bản mặt cay đắng. Lá thư gửi từ Ấn Độ sáng nay đã – một lần nữa – trung thành với phong cách của Oreki Tomoe, luôn thành công trong việc làm trật đường rầy cuộc sống bình yên của thằng em chị ấy.

“Ôi! Houtarou, vệ sĩ của CLB Cổ Điển - thời thanh xuân của chị hai yêu dấu!”

Còn nhớ kể từ lúc mở phong bì và đọc qua lời chúc mừng thi đấu tôi đã thấy sờ sờ cái nội dung chính sắp kèm theo sau đó. Bảo vệ kỉ niệm của bà chị cũng chẳng là việc khó chịu gì, nhưng mà ...

“Nghe nói chị ấy giỏi võ lắm hả? Nhu Thuật[2] à?”

“Hiệp Khí Đạo[3] và Cảnh Sát Thuật[4]. Tên nào ngu lắm mới dám gây với bà.”

Ờ, bà chị tôi – một sinh viên đại học tài năng về cả học tập lẫn võ thuật – đã không thỏa mãn ngôi vị độc tôn của mình ở Nhật Bản mà quyết định thử sức với thế giới rộng lớn. Gây chuyện với một người như thế chắc chắn là hạ của hạ sách.

Vậy là lại một lần nữa, tôi thừa khả năng nhưng thiếu lí do để từ chối yêu cầu của chị. Chị ta đã đánh trúng sự thật là tôi chả có gì có

ích hơn để mà làm. Tôi bèn quyết định thà làm một “thành viên danh nghĩa” hơn là một tên học sinh không hoà đồng. Nhờ vậy tôi có thể nói không chút ngượng ngùng:

“Tớ vừa nộp đơn sáng nay.”

“Cậu biết cậu vừa được gì thông qua tờ đơn này không?”

Satoshi nói khi mắt vẫn còn dán vào lá thư. Tôi thở dài đồng tình : “Ừ, dĩ nhiên là chẳng được lợi lộc gì hết.”

“Không, ý tớ không phải thế.”

Nhấc mắt lên, hắn chuyển sang cái tông vui vẻ lạ thường. Hắn vỗ lá thư vào tay rồi nói : “Hiện tại không có thành viên nào trong CLB Cổ Điển phải không nào? Có nghĩa cậu là người duy nhất giữ cái phòng họp. Không tuyệt sao khi nộp một tờ giấy là có ngay một ‘căn cứ bí mật’ trong trường cho riêng mình?”

Căn cứ bí mật?

“Nhìn theo hướng đó thú vị hơn nhiều. Bộ không khoái sao?”

Một lý do để thích thật lạ. Tôi chưa từng nghĩ, chưa từng muốn và chưa từng cố gắng để sở hữu một nơi như thế. Nhưng một chốn riêng tư tự đến với mình, miễn phí thì cũng hay. Tôi lấy lại lá thư và trả lời,

“Không tệ, chắc là tớ nên xem qua phòng họp một chút.”

“Tốt, phải thử mới biết chứ!”

Tôi có ham biết như hắn đâu? Cố rặn ra một nụ cười tôi xách cặp và ra khỏi lớp.

Còn khuya tôi mới phản bội phương châm sống của mình.

Từ những ô cửa sổ để mở, tiếng hô của đội điền kinh vọng vào :
“Tiến lên! Tiến lên! Tiến lên!”

Không bao giờ tôi để mình phung phí năng lượng như thế. Đừng hiểu lầm nhé, đây là quan điểm cá nhân và tôi cũng không coi họ là lũ ngốc thừa mứa năng lượng chút nào. Tôi tiếp tục đi đến phòng họp của CLB Cổ Điển, theo sau là câu thần chú “Tiến lên!” giờ đã vang lên liên tục như một bài kinh...

Tôi đi dọc theo hành lang lợp bằng gạch ngói để lên tầng ba và nhanh chóng được chú thợ sửa chữa, đang vác một cái thang bự, chỉ cho căn phòng đó ở đâu. Đích đến là phòng Địa Chất ở tầng bốn thuộc khu chuyên biệt.

Trường tôi, cao trung Kamiyama không rộng lớn và ồn ào. Với tổng số chỉ tầm một ngàn học sinh, trường vẫn có những chương trình đào tạo chuẩn bị cho kì thi đại học nhưng chưa bao giờ nổi danh về thành tích học tập. Mà như Satoshi đã tôn vinh, trường Kamiyama sở hữu một bộ sưu tập CLB khổng lồ về hầu hết mọi thứ có thể nghĩ ra ở trên đời như CLB sơn nước, CLB Acapella[5], cả CLB Cổ Điển nữa... cùng với một lễ hội văn hoá thường niên rất được học sinh cả trong lẫn ngoài trường mong đợi.

Trường có ba dãy nhà chính: dãy thường là những phòng học “thông thường” như nơi tôi và Satoshi vừa bàn chuyện khi nãy, dãy chuyên biệt gồm các phòng học trang bị dụng cụ học tập chuyên dụng, cuối cùng là một nhà thi đấu thể thao. Tổng quan thì hạ tầng của Kamiyama cũng bình thường như bao trường khác, trừ một phòng tập võ và nhà kho chứa dụng cụ thể thao được tách riêng ra

khỏi các dãy nhà. Tầng bốn khu chuyên biệt – tổng hành dinh của CLB Cổ Điển xem ra là một nơi khá biệt lập.

Khi còn bận nuối tiếc phần năng lượng đáng kể bị hao hụt trong suốt chặng đường tôi đã leo lên tầng bốn từ lúc nào. Nhanh chóng tôi nhìn thấy tám biển phòng Địa Chất, nhưng cửa đã bị khoá. *Phòng học chuyên dụng khi không có tiết ở trường nào mà chẳng bị khoá?* Tôi bèn lấy chiếc chìa khoá mượn từ trước và mở cửa. Quả là cái tính hay tiên liệu của tôi hỗ trợ cho phương châm “tiết kiệm năng lượng” rất hiệu quả.

Ồ khoá kêu “cách” một cái và cánh cửa trượt nhẹ nhàng sang bên. Phòng học môn Địa Chất trống không sáng bừng trong vô vàn ánh nắng chiếu qua những ô cửa lớn hướng về phía tây ...

Hình như tôi vừa dùng từ “trống không” sao? Ồ không hề, lần đầu tiên trong ngày có chuyện đã diễn ra không đúng với tiên liệu.

Hoà trong làn nắng nhẹ dịu buổi chiều tà, một người đã đứng sẵn trong phòng.

Người học sinh đang gác tay lên khung cửa sổ quay lại nhìn tôi. Nữ sinh.

“Duyên dáng” và “gọn gàng” chính xác không phải là những từ đến với tâm trí tôi đầu tiên, nhưng là hai từ đúng đắn nhất để miêu tả cô nữ sinh này. Mái tóc suôn dài đến ngang lưng cùng bộ đồng phục thủy thủ rất chi là phù hợp. Cô khá cao, có lẽ cao hơn Satoshi. Đôi môi mỏng manh cùng dáng người mảnh khảnh – tất cả đều cho tôi ấn tượng rõ rệt về một nữ sinh của mấy thập niên về trước. Đối lập với những nét nhỏ nhắn cô có một đôi mắt to, mà như tôi đã nói, “duyên dáng” đầy sức sống.

Dĩ nhiên tôi không biết người ta là ai.

Vừa trông thấy tôi, cô bạn liền mỉm cười và nói : “Xin chào. Bạn hẳn là Oreki-san vừa gia nhập CLB Cổ Điển phải không?”

“...Bạn là ai?”

Tôi tự nhiên hỏi thẳng. Không giỏi trong khoản giao tiếp với người khác nhưng tôi cũng không hề muốn ra vẻ lạnh lùng với người mới gặp chút nào. Chỉ là tôi lầy làm lạ, vì hình như cô ấy biết tôi thì phải?

“Bạn có nhớ mình không? Mình là Chitanda, Chitanda Eru.”

Chitanda Eru. Vậy là biết tên, nhưng vẫn chẳng biết gì hơn thế. Họ Chitanda, và cả cái tên Eru nữa đều khá hiếm. Trừ khi không biết chứ tôi không tin mình có thể quên một cái tên đặc biệt như vậy.

Tôi nhìn cô bạn Chitanda một lần nữa. Sau khi tự nhủ chắc chắn rằng mình không biết, tôi đáp gọn lỏn : “Xin lỗi, mình không nghĩ là mình nhớ bạn.”

Vẫn giữ nụ cười trên môi, cô ấy khẽ nghiêng đầu có vẻ hơi bối rối,

“Bạn là Oreki-san [6] mà đúng không? Oreki Houtarou lớp 1-B?”

Tôi gật đầu.

“Mình học lớp 1-A!”

Vậy – là – nhận – ra – chưa? Dám chắc câu nói của cô ấy hàm chứa cái ý này. Trí nhớ của mình tệ đến thế sao?

Mà từ từ, tôi lớp B còn cô ấy lớp A, có dịp gì để gặp nhau không nhỉ?

Dù là cùng khối nhưng rõ ràng chỉ có hai cách thông thường để các học sinh khác lớp giao thiệp với nhau : một là sinh hoạt CLB còn hai thì là bạn từ trước, và tôi hoàn toàn chẳng dây mơ rễ má đến cả hai. Vậy thì khả năng ấy phải diễn ra trong một sự kiện đòi hỏi cả trường tham gia, nhưng ngoài lễ khai giảng thì còn dịp nào? Hơn thế chả ai lại rảnh mà đi nêu tên học sinh từng lớp trong lễ khai giảng cả. Và một điều chắc chắn nữa là tôi không phải một thằng bạn đáng tự hào gì để Satoshi đem khoe với người khác.

Mà khoan, đợi đã!

Có, đúng là vẫn có vài cơ hội để chúng tôi gặp nhau ngay trong giờ học. Đó là những tiết học đặc biệt có thể dạy nhiều lớp cùng một lúc : thể dục và các môn nghệ thuật. Hồi còn học sơ trung trường tôi còn có lớp dạy nghề nhưng Kamiyama có lẽ chỉ chuyên về học tập kiểu hàn lâm. Giờ thể dục là nam nữ học riêng, như vậy khả năng duy nhất còn lại chính là...

“Có lẽ chúng ta học chung lớp Thanh Nhạc chẳng?”

“Đúng rồi!” Chitanda gật đầu rất mạnh.

Tự mình nhận ra điều cũng làm tôi không khỏi ngạc nhiên. Với chút lòng tự tôn còn lại của một thằng học sinh tôi có thể đồng dục tuyên bố rằng từ khi nhập học đến giờ mình chỉ tham gia lớp Thanh Nhạc không-bắt-buộc đó đúng một lần. Nhớ mặt còn khó nói gì đến nhớ tên? Vậy mà cô bạn Chitanda này đã nhớ chính xác tên tôi dù chỉ nghĩa cái mặt tôi đúng một lần, đây đúng là bằng chứng sống cho câu nói “không gì là không thể”...

Nói cho các bạn biết, cô gái này có khả năng quan sát và ghi nhớ cực kì kinh khủng!

Nhưng cũng giống như đọc cùng một cái títt báo mà mỗi người hiểu theo một nghĩa khác nhau, có thể chỉ là ngẫu nhiên. Tôi bắt mình hoàn hồn lại và cố gắng hỏi thật tự nhiên,

“Vậy thì, Chitanda-san có việc gì phải đến đây thế?”

Cô ấy nhanh chóng đáp : “Mình đã gia nhập CLB Cổ Điển, thế nên mình nghĩ phải đến để chào hỏi một tiếng.”

Đã gia nhập, nói cách khác, một “thành viên”.

Lúc đó trong tôi trào lên nỗi thôi thúc mãnh liệt muốn đồ cô ấy đoán được tôi cảm thấy thế nào qua câu trả lời vừa rồi. Chitanda gia nhập đồng nghĩa với hai chữ “kết thúc” – giấc mơ về một “căn cứ bí mật” cùng nghĩa vụ bảo vệ cái vườn không nhà trống cho bà chị. Chẳng còn lí do để tôi tham gia nữa. Tôi thở dài cái thượt ... *Phí công chưa!* và hỏi tiếp:

“Sao bạn lại muốn vào CLB Cổ Điển?”

Đây không có muốn vào đâu! Bị ép đó! Tôi cố gắng dùng ngữ điệu phù hợp nhất để nhồi cái thông điệp trên vào câu hỏi, nhưng dĩ nhiên là cô ấy không hiểu.

“Ừm, đó là lí do cá nhân.”

Tránh né câu hỏi thật khôn khéo. Cô bạn Chitanda này có vẻ bí ẩn đây.

“Còn Oreki-san thì sao?”

“Mình à?”

Khó nhằn rồi. Trả lời làm sao cho thoả đây? Sẽ mất thì giờ để giải thích cho Chitanda hiểu tôi đến đây theo lời khẩn cầu của bà chị, nhưng mắc gì phải cho cô ấy biết cái lý do lằng nhằng này nhỉ?

Bất ngờ cánh cửa phòng trượt qua và một giọng nói to như bom dội vào phòng : “Này, hai em làm gì ở đây?”

Là giáo viên, có lẽ đang tuần quanh trường sau giờ học. Ông thầy có thân hình lực lưỡng và làn da rám nắng này chắc là dạy thể dục. Tư thế hơi đầm của thầy dễ làm người ta tưởng tượng ra một thanh kiếm tre vắt sau lưng của một người dũng sĩ. Dựa vào số nếp nhăn có thể thấy thời oanh liệt của thầy đã qua từ lâu, nhưng quanh một võ sĩ lớn tuổi như thầy thường có thứ khí chất khiến người ta dễ nể.

Chitanda hơi hoảng khi bất thành linh bị la như thế, nhưng chỉ vài giây sau cô ấy lại cười tươi và tiến đến chào thầy.

“Em xin chào thầy Morishita ạ!”

Sự kết hợp hoàn mỹ giữa tốc độ và góc cúi đầu đã tạo nên một lời chào quá sức hoàn mỹ. Tôi bắt đầu thấy ghen với tư chất vừa điềm tĩnh vừa trang nhã của cô ấy. Thầy Morishita dường như vừa tắt đài trước sự lễ phép của Chitanda, đã nhanh chóng trở lại với cái giọng oanh tạc của thầy.

“Thầy thấy cửa không khoá nên vào đây. Hai đứa sao lại vào phòng chuyên biệt mà không xin phép hả? Tên gì lớp nào?”

... Hờ, cái gì mà không xin với lại chẳng phép?

“Em là Oreki Houtarou lớp 1-B. Với lại thầy à, đây là phòng họp của CLB Cổ Điển và thầy đang làm gián đoạn buổi họp đầu tiên của tụi em đây.”

“CLB Cổ Điển?”

Không giấu vẻ nghi ngờ, thầy hỏi tiếp : “Chẳng phải đã bị giải tán rồi sao?”

“Nếu không có ngày hôm nay thì nó chắc chắn sẽ thế. Thầy có thể xác minh với thầy quản nhiệm, là...”

“Thầy Ooide đấy ạ!”

“Vâng, thầy có thể xác minh với thầy Ooide.”

Lời giải thích phù hợp trong một hoàn cảnh phù hợp. Thầy Morishita chỉ còn có thể dụi giọng xuống,

“Ồ ra vậy, thế hai em cứ tiếp tục đi.”

“Cám ơn thầy.”

“Và nhớ trả lại chìa khoá trước khi về đó.”

“Vâng, thưa thầy.”

Thầy Morishita nhìn chúng tôi lần nữa trước khi đóng sập cửa lại.

Chitanda lại co rúm trước tiếng động ấy, rồi khẽ thì thầm : “Thầy ấy...”

“Hửm?”

“...là một giáo viên thích âm thanh lớn.”

Tôi cười khì.

Vậy là,

Chẳng còn việc gì neo tôi lại đây nữa.

“Được rồi, vậy là phần giới thiệu đã xong. Về thôi.”

“Ờ? Vậy là hôm nay không có hoạt động gì sao?”

“Ừm, và mình sẽ về nhà.”

Tôi xách cái cặp nhẹ tênh và quay lưng lại với Chitanda,

“Nếu muốn ở lại thì cứ khoá cửa. Cậu không muốn bị la bắt tử như hồi nãy nữa phải không?”

“Ể?”

Tôi đang đi ra khỏi phòng.

Nói đúng hơn, tôi đã phải ra khỏi phòng nếu không bị thứ âm thanh khó hiểu của Chitanda làm khựng lại.

“Khoan đã...”

Tôi quay lại là thấy một vẻ mặt cứ như tôi vừa nói điều gì khó hiểu lắm vậy.

“Làm sao mà mình khoá cửa được?” Cô ấy đáp tỉnh bơ.

“Sao lại không được?”

“Vì mình đâu có chìa khoá.”

À quên, là tôi đang giữ mà. Tôi lấy ra một chiếc chìa từ túi áo rồi đưa cho cô ấy.

“Nè giữ lấy ... À không, ý mình là, Chitanda-san cầm lấy này.”

Nhưng Chitanda không phản ứng. Cô ấy chỉ nhìn đăm đăm vào chiếc chìa kẹp giữa hai đầu ngón tay tôi. Một hồi sau cô khẽ nghiêng đầu mà nói : “Oreki-san sao lại giữ chìa?”

Vài con ốc vít vừa long ra khỏi đầu ai kia thì phải.

“Ờ, không có chìa thì làm sao mà vào phòng? Đợi đã ... thế quái nào ... à xin lỗi, ý mình là làm sao mà Chitanda-san vào đây được?”

“Lúc mình đến thì cửa đâu có khoá. Mình nghĩ chắc có thành viên nào đã đến trước và để cửa mở, vậy là không cần chìa mình vẫn vào được.”

Ra là vậy, không như tôi đã được thông báo từ “cựu thành viên”, Chitanda không hề biết ngoài tôi ra CLB chẳng có thành viên nào khác.

“Vậy sao? Khi mình đến đây thì cửa đã bị khoá.”

Câu trả lời đầy tự nhiên của tôi hoá ra là một sai lầm lớn. Ánh mắt của Chitanda ngay lập tức thay đổi, đầy sắc cạnh mà chầm chầm hướng về phía tôi...

Là tôi ảo giác hay hai đồng tử của Chitanda vừa phồng to lên trông thấy. Tiếp tục nhìn thẳng gương mặt có lẽ là đang hốt hoảng

của tôi, cô ấy chậm chậm nói : “Khi bạn bảo cửa bị khoá, ý bạn là cái cánh cửa ra vào phải không?”

Vẫn còn hoang mang về sự thay đổi bất chợt vừa rồi, tôi gật đầu trước câu hỏi ngô nghê ấy. Thế rồi không biết là chủ động hay vô thức, Chitanda tiến một bước về phía tôi.

“Vậy có nghĩa là ... mình đã *bị nhốt* ở trong phòng đúng không?”

Tiếng gậy nện vào quả bóng chày nghe cái bộp đã tai. Dù rất muốn về nhưng có vẻ tôi sẽ phải hầu Chitanda một buổi nói chuyện nữa. Khẽ thở dài cam chịu, tôi lại để chiếc cặp da xuống đất.

Bị nhốt, Chitanda vừa nói thế à? Tôi bèn suy nghĩ : tôi giữ một cái chìa, Chitanda trong phòng, tôi không có khoá cửa. Xong! Câu trả lời quá ư rõ ràng.

“Hay là chính bạn đã khoá cửa từ bên trong phòng?”

Ngay lập tức Chitanda lắc đầu nguây nguẩy.

“Mình không có khoá đâu.”

“Ngoài bạn ra thì ai có thể khoá phòng chứ?”

“...”

“Vớ lại, người ta đôi khi cũng hay quên rằng mình đã khoá cửa hay chưa, đó là chuyện thường...”

Nhưng xem ra Chitanda chẳng để ý chút gì vào lời giải thích, cô bỗng đưa tay chỉ vào thứ gì đó sau lưng tôi.

“Hình như ... bạn của Oreki-san đang đứng ngoài nhỉ?”

Tôi quay lại và thấy cái cổ áo đồng phục đen nhỉnh giữa hai khe cửa. Ánh nhìn của tôi và kẻ nghe trộm gặp nhau trong một tích tắc là đủ để tôi nhận ra cặp mắt nâu luôn hơn hờ như cái miệng của chủ nhân nó vậy. Tôi cao giọng nói,

“Nghe trộm người khác nói là thói quen xấu. Ra đây coi Satoshi!”

Cửa mở, và đúng như lo ngại cái tên vừa bước vào là Fukube Satoshi. Không một chút xấu hổ hấn chống chế tình bơ : “A xin lỗi, thật tình là hồng có định nghe trộm đâu.”

“Không định nhưng có làm thì cũng vậy.”

“Dĩ nhiên. Chỉ là tớ không thể cưỡng lại cơ hội được nhìn thấy Houtarou tiết-kiệm-năng-lượng lại đang dành một lượng thời gian hào phóng với một bạn nữ sinh trong một căn phòng quá ư biệt lập thế này. Chà, lại có cả ánh tà dương nữa chứ, bỏ qua thì thật đáng tiếc!”

Hắn đang lảm nhảm cái gì vậy nhỉ?

“Tưởng cậu về nhà rồi?”

“Đã định, trước khi thấy cảnh ‘động phòng’ của hai người. Rút kinh nghiệm lần sau tớ phải cẩn thận hơn nữa trong sự nghiệp nghe trộm.”

Quá hiểu cái thói bông đùa của thằng này nên tôi có thể dễ dàng phớt lờ, nhưng đối với người mới gặp kiểu gì cũng bị những trò chọc phá của hắn quay như chong chóng...

...Và Chitanda là tiêu biểu.

“Ơ...ơ... mình...”

Vẻ điềm tĩnh thường trực đã biến mất và để lại trên hai gò má một màu đỏ hoe. Chitanda có lẽ thuộc tuýp người để gương mặt nói dùm cho cảm xúc. Hiện tại thì gương mặt ấy đang nói : “Nhìn tui nè, tui xấu hổ nên đỏ mặt đó nha!” Nhìn cô ấy lóng ngóng vậy cũng hài phết, nhưng tôi quyết định dừng tro đùa tại đây.

May một nỗi, Satoshi biết tự đặt ra giới hạn cần thiết cho những trò quậy của mình. Tất cả việc cần làm là hỏi hấn một câu đơn giản:

“Nghiêm túc không đấy?”

“Trang trọng tuyên bố là không.”

“Phù...”, Chitanda tỏ ra nhẹ nhõm hấn. Cũng như tôi Satoshi có một phương châm riêng : “Mọi trò đùa phải chọc đúng chỗ và dừng đúng lúc, bằng không sẽ thành những lời nói dối thiếu suy nghĩ.”

“Oreki-san, bạn này là ai thế?”

Sau trò đùa hơi quá ấy Chitanda bắt đầu nhìn Satoshi với ánh mắt cảnh giác hơn. Có lẽ phải giới thiệu thật rồi, không thì chuyện sẽ chẳng đi đến đâu hết. Tôi đáp : “Ồ nếu bạn đang hỏi tên hơi-giống-người này, thì đó là Fukube Satoshi.”

“Hơi-giống?”

Cả tôi còn phải công nhận mình giới thiệu quá đĩnh.

“Haha, lời quảng cáo hơi bị được đó! Rất vui được gặp bạn, và bạn là ...”

“Chitanda, Chitanda Eru.”

Vừa nghe đến cái họ Satoshi đã thể hiện một phản ứng không ngờ : hấn đứng phỗng như trời chổng và chẳng nói năng gì. Đối với một đứa dùng miệng nhiều hơn chân tay thì dịp được nhìn thấy hấn im lặng lâu thế này chắc còn hiếm hơn trúng độc đặc.

“Chi ... Chitanda-san? Là Chitanda đó ư?”

“Hửm? Mình không biết là bạn đang nói là Chitanda nào, nhưng mình tin rằng trong trường chỉ có mình là mang họ đó thôi.”

“Vậy là đúng rồi! Quả là một bất ngờ lớn!”

Satoshi ít khi biết “bất ngờ” là gì. Từ lâu tôi luôn là người há hốc mồm trước lượng kiến thức khổng lồ về hàm bà lằng thể loại mà hấn đã dày công tìm hiểu. Kì này điều gì lại làm hấn bất ngờ đến vậy?

“Này Satoshi, giờ là gì nữa đây?”

“ ‘Gì nữa đây’ là làm sao? Biết là cậu nghèo thông tin lắm, nhưng chả lẽ một gia tộc lớn như Chitanda cũng không biết ư?”

Hình như là không, nhìn lâu Satoshi lắc đầu và thở dài một cách đầy thất vọng dĩ nhiên là một cách châm chọc của hấn. Thật tình thì tôi chẳng thấy chút tủ hỏ gì khi tỏ ra đần độn trước mớ tri thức hữu dụng cũng nhiều nhưng vô dụng chẳng ít của hấn.

“Nhà của Chitanda-san thì làm sao?”

Gật đầu ra vẻ hiểu biết, Satoshi bắt đầu giải thích :

“Trong số các gia tộc lâu đời ở vùng Kamiyama này thì nổi tiếng nhất là bộ tứ ‘Luỹ thừa gia tộc’ : nhà Juumonji (十文字) cai quản đền

Arekusu, nhà Sarusuberi (百日紅) điều hành hầu hết các hiệu sách, nhà Chitanda(千反田) sở hữu những thửa ruộng bạt ngàn cùng với nhà Mannibashi (万人橋) trấn giữ cả vùng núi. Chữ Hán tự đầu tiên của mỗi nhà đại diện cho từng bậc lũy thừa liên tiếp của số 10 (十 =>10, 百 =>100, 千 =>1000, 万=>10000) nên mới được gọi là ‘Lũy thừa gia tộc’. Các gia tộc khác đủ sức sánh ngang với bộ tứ chỉ có nhà Irisu quản lí bệnh viện địa phương và nhà Toogaito thống trị ngành giáo dục mà thôi.”

Đơ mặt, tôi chớp chớp mắt và hỏi lại : “Bộ tứ? Có *ngghiêm túc không đấy* Satoshi?”

“Thô lỗ quá nha. Ai mà đủ sức bịa ra chuyện như thế?”

Satoshi mà đã khẳng định cái gì đúng thì đổ mà kiểm được lỗi sai.

Những gia tộc nổi tiếng và lâu đời nhất? Trong khi hấn còn quắc mắt nhìn tôi thì Chitanda đã lên tiếng,

“Ừm, mình có nghe về chuyện đó, mặc dù mình không nghĩ gia đình mình nổi tiếng đến thế ...”

“Thấy chưa? Vậy là nói thật đấy nhé!”

“...nhưng mà, chưa bao giờ mình nghe nói đến thứ gọi là ‘Lũy thừa gia tộc’.”

Ánh mắt tôi chuyển lại về hướng Satoshi, hấn ta bèn nhún vai,

“Họ nổi tiếng thật mà.”

“Nhưng cái màn luỹ thừa luỹ thiếu ấy là cậu tự bày ra đúng không?”

“Thiệt tình mà nói, tớ luôn khoái là người đầu tiên bắt đầu một truyền thuyết nào đó.”

Có lẽ muốn mang chóng kết thúc chủ đề. Satoshi vỗ hai bàn tay vào nhau mà nói : “Thôi bỏ đi. Vậy Houtarou à, vấn đề hồi nãy hai người đang bàn tán là gì thế?”

Cái tên lấu cá tò mò. Tôi bèn thuật lại chi tiết thật nhanh gọn cho hắn...

Trời bắt đầu tối nên Chitanda mở đèn trong phòng lên. Nghe xong Satoshi liền khoanh tay lại và nói bằng giọng hơi xìu :

“Hừm, vậy thì thật là kì.”

“Kì gì? Đơn giản là Chitanda-san quên rằng mình đã khoá cửa, thế thôi.”

“Không, kì thật đó!”

Satoshi duỗi hai tay ra rồi vỗ cái bốp,

“Gần đây nhiều trường bắt đầu quan tâm hơn đến việc kiểm soát cơ sở hạ tầng và hành vi học sinh, và trường ta cũng không ngoại lệ. Cao trung Kami quản lí từng lớp học theo nhiều phương pháp khá chặt chẽ - và khó chịu. Trong trường hợp cậu không để ý, thì không có bất cứ phòng học nào ở đây có thể *khoá từ bên trong*, lí do là để ngăn không cho học sinh có thể làm gì mờ ám.”

Satoshi kết thúc lời giải thích của mình với vẻ mặt đắc thắng. Thừa biết khả năng nhồi nhét thông tin đáng sợ của hắn nhưng biết thế này có nhiều quá không? Trong hoàn cảnh chúng tôi mới vào trường chưa đầy một tháng.

“Có phiền giải thích vì sao cậu lại ‘để ý’ cái vụ *khoá trong* này không?”

“Thú thực tuần trước tớ có ý định trốn trong lớp sau giờ học để táy máy một tí, nhưng kế hoạch đã hoàn toàn thất bại.”

“Biết không? Tớ ngờ là trường mình đã thiết kế mấy cái khoá như vậy để đặc biệt ngăn mấy phần tử như *ai kia* làm gì mờ ám thì đúng hơn.”

“Ừm, chắc vậy.”

“Muốn cá không?”

Chúng tôi đều cười. Sau tràng cười ấy tôi để ý Chitanda lùi lại một bước, tôi bèn nuốt nước miếng rồi nói : “VẬY, là cái ổ khoá có vấn đề. Trời cũng tối rồi, mình về nhé.”

Tôi đứng lên và quay mặt ra cửa.

Có ai vừa nắm lấy một bên vai. Tôi quay lại và thấy Chitanda đã tiếp cận tôi từ phía sau lúc nào không biết.

“Xin bạn đợi đã.”

“Chuyện gì nữa?”

“Mình rất là *hiếu kỳ!*”

Mặt đối mặt với Chitanda ở cự ly gần làm tôi hơi ngại.

“Thì sao?”

“Tại sao mình bị nhốt? Và hơn nữa ... nếu không có thành viên khác thì ngay từ đầu tại sao cửa lại không khoá, và mình lại vào được?”

Ánh nhìn của Chitanda như ẩn chứa một quyền lực không bao giờ chấp nhận những câu trả lời dễ dãi. Cảm giác bị cái quyền lực đó lấn át, tôi ngoan ngoãn đáp : “Vậy ý bạn là gì ?”

“Nếu là do sơ suất thì người đó là ai? Và làm sao họ bắt cần tới mức nhốt tớ ở trong đây?”

“Mình thì nghĩ là vấn đề của ổ khoá ...”

“Mình thực sự *hiếu kì* về chuyện đó!”

Cô ấy vừa nói vừa tiến về trước, khiến tôi phải giật lùi về sau.

Chitanda là một cô gái thanh lịch, đó là những gì tôi đã nghĩ khi xét vẻ bề ngoài, và đúng thật đó chỉ là mặt nổi. Ở khoảng cách gần thế này tôi nghĩ mình đã vừa khám phá ra bản chất thật sự của cô ấy. Trong đôi mắt thật to của Chitanda tràn đầy một nỗi phẫn khích tột độ, trái ngược hẳn với phong thái thuần chân mà cả cơ thể từng cố gắng thể hiện. Đôi mắt đó chính là bản chất.

Mình hiếu kì!

Một câu nói ấy thôi dường như đã làm tôi ấn tượng về cô tiểu thư của “Luỹ thừa gia tộc”- như một định nghĩa cực kỳ nguyên bản của tính “hiếu kì” thực sự!

“Ắt hẳn phải có lý do. Oreki-san và Fukube-san nữa, hai bạn giúp mình suy nghĩ được không?”

“Tại sao mình phải ...”

“Ô, cũng thú vị đó!”

Chặn lời tôi, Satoshi ngay lập tức chấp nhận. Hẳn là thế mà, còn tôi thì : “Mình về trước, không có hứng.”

Giải thích hay suy luận thêm chỉ làm số năng lượng tiêu hao trong ngày tăng lên mà thôi. Phí. Không phải chuyện của mình, không làm.

Nhưng bực một nỗi, thằng bạn chí cốt Satoshi luôn biết cách khuấy phục sự thờ ơ để làm người ta phát khùng của tôi. Hẳn nài nỉ : “Ôi thôi mà Houtarou, giúp tui này tí đi. *Kết luận không thể rút ra khi chỉ có mỗi cơ sở dữ liệu*, phải không nào?”

“Dài dòng quá đi, tớ ...”

Tôi định tiếp tục thì thấy Satoshi đánh mắt sang hướng khác. Bên đó là Chitanda ...

“Ừm ...”

Không nói lời nào, và tay nắm chặt hai bên váy, cô nãy giờ chỉ chăm chăm vào cái thằng tóc bù xù trước mặt. tôi bất giác lùi thêm một bước về phía sau. Xét về khả năng bộc lộ mãnh liệt của tính cách tôi dám chắc rằng Chitanda không thua kém gì bà chị yêu dấu của tôi cả - người mà Satoshi nếu gặp sẽ cho tôi cảnh báo : “Cẩn thận coi chừng bị dắt mũi!”

Chọn điểm nhìn nằm giữa Satoshi và Chitanda, tôi nhẹ nhàng gạt đầu và miễn cưỡng theo vụ này, bởi vì có trời mới biết chuyện gì xảy ra nếu tôi từ chối.

“...Ờ, quả là *thứ vị* thật. Để nghĩ thử xem nào.”

Câu trả lời với cái giọng bất cần đời đó là đủ để Chitanda trở về trạng thái bình thường.

“Oreki đã nghĩ ra chưa vậy?”

“Cứ từ từ. Houtarou luôn suy nghĩ rất kĩ trước khi hành động. Đã khi tên này nghiêm túc suy luận thì cảm cũng thành cơm cho mà xem!”

Lại nhiều chuyện. Chẳng có gì để tự hào khi ai cũng biết hành động trước khi suy nghĩ đến nơi đến chốn chưa bao giờ mang lại kết quả tốt đẹp.

Và tôi bắt đầu tập trung ...

Khi Chitanda đến thì cửa mở, khi tôi đến thì cửa khoá.

Theo những gì Satoshi vừa kể thì không cách nào Chitanda tự khoá trái mình trong phòng cả. Tuy nhiên, đôi khi những thám tử hay đi tìm một giả thuyết mang tính “chủ quan” – xem trọng yếu tố tham gia của con người mà bỏ qua những yếu tố vô thức của họ. Ví dụ, có thể cánh cửa đang ở trạng thái nửa-khoá khi Chitanda bước vào phòng, và cái lò xo sau đó có thể đã bị chấn động khi cánh cửa bị đóng lại mà khoá luôn. Thế là cô ấy bị nhốt.

Sau khi nói ra giả thuyết của mình, tôi thấy Chitanda gật gù nhưng vẫn đắm chiêu suy nghĩ, còn Satoshi thì ngay lập tức lên

giọng :

“Và đó là một tình huống bất khả thi. Chẳng còn cái ổ khoá nào ở trường Kami này lỗi thời đến mức dính phải trạng thái nửa-khoá cả , với lại giả sử có nửa-khoá thật đi nữa thì cái người để cửa mở trước khi Chitanda-san vào làm sao rút chìa ra?”

Đúng là những suy luận kiểu nửa vờ thể này thường thất bại.

Nếu đã vậy, thì cửa chắc hẳn phải được khoá bởi một người hoàn toàn tỉnh táo. Tôi bèn hỏi Chitanda : “Bạn có nhớ là vào đây từ khi nào không?”

Chitanda ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời : “Có lẽ chừng ba phút trước khi bạn đến, mình nghĩ vậy.”

Ba phút thì quá ít ỏi, đó là chưa kể đến phòng này lại khá biệt lập trong trường.

... Nan giải thật! Ngay khi tôi bắt đầu tìm một hướng đi khác Chitanda chợt thốt lên :

“A!”

“Gì vậy Chitanda-san?”

“Mình nghĩ ra rồi. Ai là người giữ chìa khoá?”

“Hờ, ai?”

Chitanda tươi tắn, và vì một lí do nào đó tôi cảm thấy niềm chẳng lành.

Đúng boong! Cô bạn của chúng ta quay mặt về phía tôi và nói :
“Dĩ nhiên là Oreki-san, bạn là người duy nhất giữ chìa khoá!”

Thấy linh cảm của tôi ghê chưa? Không dừng lại tại đây, cô tiểu thư của chúng ta lại nhận ra điều gì đó mà tiếp tục : “Ờ, nhưng mà có khả năng xảy ra điều đó không? Liệu Oreki-san có phải là người đứng đắn không nhỉ?”

...

Nói thế trước mặt người đang được chính mình nhờ vả thì cô bạn này quả là tỉnh thật! Khi tôi còn chưa biết dùng lời gì để biện hộ cho mình thì Satoshi đã cười phá lên,

“Thật tình thì tớ chả biết chắc Houtarou có đứng đắn hay không, nhưng tớ không nghĩ cậu ta khoá trò khoá trái nữ sinh trong phòng đầu. Bởi, thế cũng chẳng xơ muối được gì.”

Chuẩn không cần chỉnh, đúng là bạn chí cốt. Mặc gì tôi phải làm cái trò vô bổ này?

Vậy là vô tội rồi nhé.

Quay lại điểm xuất phát. Vậy... thủ phạm là ai?

Không nghĩ ra ý tưởng nào khả thi, tôi lại vò đầu. Tự dưng tôi cảm thấy tội lỗi khi mình phải hỏi ngược lại : “Không ổn chút nào. Hai người có manh mối gì không?”

“Manh mối? Ý bạn là cái gì?”

“Manh mối là manh mối.”

Satoshi bèn khai triển thêm từ lời giải thích đơn giản đến ngỡ ngàng của tôi :

“Những thứ khác biệt, hoặc là làm cho người ta cảm thấy kì lạ. Bạn nhớ xem có thứ gì như vậy hay không Chitanda-san?”

“Ừm, bạn nhắc mình mới nhớ...”

“Đúng là có gì bất thường sao?” Mặc dù tôi chẳng mong đợi gì nhiều từ những “phát hiện” của cô ấy. Chitanda nhìn quanh phòng một lượt rồi hướng mặt xuống sàn nhà, cô nhẹ nhàng nói : “Lúc một mình trong phòng, mình đã nghe vài tiếng động phát ra ở dưới chân.”

Tiếng động?

Vậy đúng là có người khoá cửa sao? Chẳng biết nữa...

Mà không, đúng rồi! Nếu là trường hợp đó...

...Ra vậy. Tôi phần nào đã thấy được kết luận của mình, và Satoshi đã nhận ra điều đó.

“Nghĩ ra cái gì rồi à Houtarou?”

Tôi im lặng xách cặp lên.

“Bạn, bạn tính đi đâu vậy Oreki-san?”

“Chúng ta sẽ đến hiện trường của vụ án, nếu hên thì nó vẫn còn đó.”

Tôi cảm thấy Chitanda theo sau rất sát, còn Satoshi cũng phần khích chẳng kém.

Sắp đến giờ đóng cửa. CLB ở lại trễ nhất là đội bóng chày đã bắt đầu thu dọn đồ đạc. Chitanda và Satoshi – hai người mà đúng ra tôi đã chào tạm biệt từ lâu rút cuộc lại đi cùng. Đúng hơn, hai người họ đang theo sau tôi.

Chitanda tiến lên bên cạnh tôi và hỏi : “Nói cho tụi mình biết đi, bạn nghĩ ra điều gì thế?”

Satoshi bồi thêm vào : “Bạn ấy nói đúng đấy. Đặc biệt tớ với cậu là bạn thân nhất của nhau nên không được có bí mật đâu nha!”

“Dừng cái màn ‘bạn thân’ dùm cái.” Vẫn hướng mặt về phía trước tôi nói tiếp : “Gọi là bí mật cũng chẳng đúng lắm, chỉ là nó quá giản đơn nên không cần phải giải thích.”

“Có thể là đơn giản với Oreki-san, nhưng quả thật mình vẫn cần được giải thích một chút.”

Chitanda hơi bĩu môi... đúng là với cô tiểu thư này tránh né hay trả lời đều tốn năng lượng. Tôi bèn phủi cặp vai cái trong khi tìm cách mở lời phù hợp:

“Được rồi, bạn nghĩ sao nếu mình cho rằng bạn đã bị nhốt bởi một người sử dụng *chìa khoá chính*?”

Chitanda ngạc nhiên và trở nên hào hứng thấy rõ. Kiểu này phải giải thích tường tận thật rồi.

“Ể? Làm sao lại như vậy?”

“Chúng ta đã biết phòng Địa Chất nằm khá biệt lập trong trường. Nếu thủ phạm khoá cửa bằng chìa phụ thì sau đó hẳn phải trả nó lại

cho thầy phụ trách để *mình có thể mượn mà lên đây*. Ba phút là quá ngắn ngủi để làm được điều đó.”

“Ra là thế! Vì mỗi chìa chính chỉ được cắt ra một chìa phụ, và nếu bạn đang giữ chìa phụ thì chắc chắn kẻ đó đã dùng chìa chính.”

Chính xác, và thông thường học sinh không được sử dụng chìa chính.

Hơn nữa, còn có một manh mối quan trọng chống đỡ cho giả thuyết trên...

“Chitanda-san, bạn có nói đã nghe thấy *tiếng động* phát ra từ dưới dàn phải không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy nếu từ *sàn nhà tầng bốn* vang lên thì bạn nghĩ xem tiếng động đó có thể đến từ đâu?”

Satoshi đột nhiên xen ngang : “Từ *trần nhà tầng ba* phải không?”

“Chính xác, và đó chính là người đã sử dụng chìa chính.”

Người duy nhất phải động chạm đến mấy thứ trên trần vào giờ này chỉ có thể là ...

“Thật tuyệt vời khi bạn đoán ra được là chú thợ sửa chữa”, Chitanda gật đầu nhận xét.

Người duy nhất ngoài chúng tôi đang đứng ở tầng ba là chú thợ đang vác một cái thang lớn. Vừa ra khỏi phòng chú liền đặt cái thang sang bên và rút từ trong túi một chùm chìa khoá. Rồi ngay trước mắt chúng tôi, chú dùng cái chùm chìa ấy lần lượt khoá tất cả

các phòng ở tầng này. Vậy có thể tóm tắt như sau : đầu tiên chú mở khoá hết các phòng của một tầng lầu rồi tuần tự kiểm tra và sửa chữa từng phòng, xong việc thì khoá lại cùng lúc. Nếu ai mà lỡ xui xẻo vào phòng lúc nó còn không khoá và ở lại một thời gian thì sẽ *bị nhốt*, và Chitanda của chúng ta đã rút trúng cái quẻ đen ấy.

Nhìn chú ấy phải vác cái thang cao thế kia có lẽ là phải thay bóng đèn, con tắc-te[7] hay là chuông báo cháy. Thôi, dù sao thì thắc mắc của Chitanda đã được giải quyết ổn thoả. Vụ án khép lại.

“Thấy chưa? Đã bảo cậu ta mà chịu động não thì cái gì cũng xong!”

“Đúng thật, mình vẫn còn kinh ngạc đây này!”

Tôi không tự thấy mình đáng “kinh ngạc” đến thế. Nếu không có thông tin của Satoshi về hệ thống khoá của trường, và nếu Chitanda không chú ý đến tiếng động dưới sàn nhà dám tôi phải giả ngơ đến tối cho qua chuyện quá. Mà kệ đi, hai người đó muốn ca tụng thế nào thì tùy, quan trọng là rắc rối đã được giải quyết, xong. Tuy vậy khi nhìn Chitanda đang dành ánh mắt ngưỡng mộ rất chân thành cho tôi thì những suy nghĩ phản nản về số năng lượng đã thất thoát trong ngày đã trôi tuột đi đâu mất.

“Nói thật mình vẫn còn băn khoăn một chỗ, ở nơi im ắng như phòng Địa Chất mà bạn lại không nghe thấy tiếng cửa bị khoá.”

Chitanda không xem đây là lời chê trách. Cô ấy chỉ cười.

“Ừm... mình có thể giải thích. Lúc đó... mình đang mãi nhìn cái nhà kia, bên cửa sổ.”

Cô nói rồi chỉ về phía đường cái. Nhà tập võ là một căn nhà gỗ, trông khá tồn tàn vì bị phơi ra trước thiên nhiên quá lâu. Tôi quyết định nói cho Chitanda biết suy nghĩ thật của mình : “Bạn chú tâm đến mức bị thôi miên bởi căn nhà gỗ ấy hả?”

“Không đến mức đó đâu, mình chỉ cảm thấy căn nhà đó khá là bí ẩn.”

“Hửm?”

Tôi không phải kiểu người dễ coi một thứ là bí ẩn, nhưng có vẻ Satoshi biết được chuyện gì nên hẳn khẽ nói : “Đúng là nó *đặc biệt* cũ xưa.”

“Đúng vậy!”

Chỉ thế thôi à? Tôi bắt đầu không hiểu cô ấy. Chẳng biết đó là tính trang nhã của một tiểu thư, hay là sự hồn nhiên của một cô gái hay mơ mộng nữa.

Chúng tôi dừng lại bên cột đèn giao thông đang sáng màu đỏ, cùng với một số học sinh khác đi về nhà.

“Mà này, hình như chúng ta cào hỏi nhau đàng hoàng thì phải?” Chitanda thông thả nói.

“Chào hỏi?”

“Đúng thế, CLB Cổ Điển từ mai sẽ chính thức đi vào hoạt động. Mong rằng chúng ta sẽ thật là vui vẻ!”

Câu – lạc – bộ! Hoàn toàn quên khuấy mất! Cái ý định chỉ đi xem qua phòng họp đã bị thay đổi trước sự hiện diện của Chitanda. Đơn

cũng đã nộp, danh sách cũng đã có, vậy là trong vòng ít nhất một tháng tôi sẽ phải là thành viên chính thức của CLB Cổ Điển.

Tôi gục đầu xuống chán chường vừa lúc Chitanda quay sang Satoshi, cười nói :

“Bạn cũng tham gia vào CLB với tụi mình nhé Fukube-san?”

Satoshi khoanh tay làm điệu bộ đăm chiêu suy xét, nhưng rất nhanh chóng đáp lại : “Nghe có vẻ thú vị đấy. Được rồi, mình vô!”

“Hân hạnh được làm quen với bạn, Fukube-san!”

“Đúng ra mình mới phải nói thế ... à mà cũng rất hân hạnh được làm quen với bạn Houtarou nhé!”

Tôi lờm hẩn một cái.

Đèn vừa chuyển sang màu xanh và dòng người bắt đầu chuyển động. Thò tay vào túi áo tôi chạm vào lá thư ở bên trong. Bà chị yêu dấu. Sáng nay tôi đã có một cảm giác kì lạ : khi lá thư của Tomoe Oreki được gửi đến thì dường như là có gì đó, như một cuộn phim đã bắt đầu khởi chạy.

Vui chưa chị? Chỉ trong một ngày đã có ba vệ sĩ cho kỉ niệm thanh xuân của chị rồi đấy. CLB Cổ Điển giàu truyền thống đã được hồi sinh, và từ đây em cũng chào luôn những tháng ngày tiết kiệm năng lượng thanh bình của mình. Đừng có mà hỏi tại sao.

“Suýt nữa thì quên mất, tụi mình vẫn chưa bầu hội trưởng CLB nữa.”

“Ừ ha! Houtarou chắc chắn là không phù hợp với chức vụ này.”

Phương châm sống của mình đang bị đe dọa nghiêm trọng. Nếu chỉ có Satoshi thì còn dễ xử lí, đằng này ...

Ánh nhìn của chúng tôi gặp nhau, Chitanda lại cười với đôi mắt tròn to.

Vấn đề chính là cô gái này đây, một cảm nhận mơ hồ chợt thoáng qua tôi...

[1] Học thuyết cho rằng quan niệm là công cụ cho hành động, bởi đó tùy hữu dụng hay không sẽ khẳng định hay phủ định giá trị chân lý của nó.

[2] Còn gọi là Judo, là môn võ sử dụng đòn vật, quét chân và đè.

[3] Còn gọi là Aikido, là môn võ lấy nhu chế cương, lợi dụng sức mạnh của đối thủ để chống lại đối thủ.

[4] Còn gọi là Taiho-jutsu, là môn võ được huấn luyện cho cảnh sát bên Nhật, đòn tiêu biểu là bẻ ngược tay.

[5] Một thể loại hát nhóm, trong đó những nhịp điệu được tạo ra bởi chính giọng hát của mỗi người.

[6] Tiếp hậu ngữ thông dụng nhất của người Nhật, dùng để xưng hô giữa những người mới gặp, không quá thân thiết hoặc địa vị xã hội không quá cách xa nhau. Khi thân hơn người ta sẽ dùng các tiếp hậu ngữ khác hoặc không dùng, rất thân thì mới gọi bằng tên (Oreki, Chitanda là họ).

[7] Tắc-te (starter) hay còn gọi là "con chuột" là thiết bị hình trụ gắn trên đèn huỳnh quang, có chức năng phóng điện để làm phát sáng chất huỳnh quang trong bóng đèn.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 3 - Những hoạt động của CLB Cổ Điển lâu đời.

CHƯƠNG 3: NHỮNG HOẠT ĐỘNG CỦA CLB CỔ ĐIỂN LÂU ĐỜI

Vào rồi tôi mới bắt đầu tự hỏi, thế cái CLB Cổ Điển này làm gì nhỉ? Ba năm liền không có thành viên đồng nghĩa với việc lớp thành viên cũ đều đã ra trường, trong khi tôi không có hứng hỏi thầy cô chút nào, và cựu-thành-viên-yêu-dấu thì biệt tăm biệt tích ở mãi Beirut. Ha, quả là hiếm có CLB nào mà tự thân nó còn chẳng biết được nó làm cái gì, mặc dù thật ra ở Kamiyama vẫn có một vài CLB – mà chính sự tồn tại và phương thức hoạt động của nó – vẫn nằm trong vòng bí ẩn.

Một tháng đã trôi qua sau sự “hồi sinh” thần kì ấy. Tổng hành dinh của CLB Cổ Điển – phòng Địa Chất học – đã không trở thành chốn riêng tư nhưng vẫn phù hợp để thành một nơi thư giãn. Mỗi khi chưa muốn về nhà thì tôi lại tìm tới đây và trông thời gian trôi qua. Lúc thì có satoshi, lúc thì Chitanda, có lúc là cả hai và cũng có khi tôi may mắn được ở một mình nhưng nói chung tôi không nề hà lắm việc có hai người họ ở đây hay không. Chúng tôi có thể chuyện trò, hoặc chỉ đơn giản là ngồi ngây ra đó. Satoshi nhìn vậy thôi nhưng là một tên rất giỏi chịu đựng sự yên lặng, còn Chitanda luôn giữ được vẻ điềm tĩnh vốn có của mình – ít nhất là tới khi quả bom “hiếu kì” của nhỏ phát nổ. Nói cách khác, dù chẳng ai muốn nhưng chúng tôi giống cái hội lười biếng hơn là một CLB có thứ.

Tôi chưa bao giờ giỏi ăn nói với người khác, mặc dù thằng bạn Satoshi luôn nỗ lực để chứng minh điều ngược lại.

Hôm nay mưa phùn, và tôi đang ngồi trong phòng họp cùng với Chitanda. Trong khi cô ấy ngồi ngay giữa phòng với một cuốn sách dày cui thì tôi chọn vị trí sát với cửa sổ và đọc một cuốn truyện bìa mỏng rẻ tiền. Hiếm có khoảng thời gian nào đáng chán hơn lúc này.

Nhìn vào đồng hồ tôi nhận thấy chỉ mới ba mươi phút trôi qua. Quá chậm. Có thể bạn đang nhìn vào và bảo rằng tôi đang thoải mái nhưng chuyện lại không tốt đẹp như vậy đâu. Thú thực dạo gần đây tôi khá là căng thẳng và lo âu nên phải ráng ép mình “thoải mái” mà thôi. Duy trì chế độ tiết kiệm năng lượng quả là một điều khó.

Xen vào khoảng không trăm mặc chỉ có tiếng của mưa rơi và những trang sách bị lật.

“...”

Bắt đầu thấy buồn ngủ rồi, chắc tôi sẽ về nhà ngay khi mưa tạnh.

Thụp! Tiếng của một cuốn sách dày cui vừa đóng lại, Chitanda đang ngồi quay lưng về phía tôi khẽ thở dài và lẩm bẩm :

“Sao mà cần cỗi thế?”

Nhỏ không nhìn tôi nhưng chắc chắn rằng nhỏ vừa bắt chuyện với tôi chứ không phải đọc thoại. tôi chẳng biết đáp lại thế nào với lời than thở bất chợt đó. Thôi kệ, cứ hỏi thử xem :

“Cái gì cần cỗi? Mấy thửa ruộng nhà cậu à?”

“Nhà tớ có hai thửa thôi.”

Chitanda quay về phía tôi và tiếp lời :

“Một năm thu hoạch hai lần, khó mà bị cần cỗi lắm.”

“Đúng như mong đợi từ một tiểu thư nhà nông.”

“Không đâu, tớ còn phải học hỏi nhiều.”

Âm thanh của mưa lại thống trị không gina im ắng trong một hồi...

“Nhưng mà tớ đâu có nói về chuyện đất đai?”

“Hồi nãy cậu vừa bảo cái gì ‘cần cỗi’ ấy.”

“Đúng, rất là cần cỗi”

“Là cái gì mới được?”

Chitanda nhìn thẳng vào tôi, rồi nhả dang tay phải ra như muốn chỉ toàn bộ căn phòng.

“Tất cả những khoảng thời gian sau tan học! Từ lúc CLB đi vào hoạt động đến giờ chúng ta chưa tận dụng nó để làm việc gì có mục đích hay tạo lợi nhuận gì cả.”

Đúng rồi, làm gì có nơi nào vừa thư giãn mà lại kiếm ra tiền chứ? Tôi đóng quyển sách của mình lại và nhìn nhỏ,

“Tớ không có ý kiến, và cậu có ý tưởng gì muốn CLB làm à?”

“Tớ sao?”

Tôi cố ý hỏi một câu ma mãnh, vì chẳng mấy người thể hiện được rõ ràng mong muốn của mình khi bị hỏi thẳng như thế. Ít ra tôi

luôn thể hiện rõ ràng mong muốn của mình là chẳng làm gì cả.

Tuy nhiên tôi đã bé cái làm, Chitanda không ngần ngại đáp trả :

“Ừm, có chứ!”

“Hờ?”

Ngạc nhiên đấy chứ khi nhỏ có thể “ừm” nhanh như vậy. Tôi chưa kịp hỏi là làm gì thì nhỏ đã vội nói : “Mặc dù là lí do cá nhân...”

Thế thì chẳng phải hỏi nữa.

Chitanda lại tiếp tục :

“...nhưng đây là hoạt động chung nên phải gắn liền với mục đích của CLB. Chúng ta không thể chỉ ngồi một chỗ mà không làm được gì.”

“Tốt lắm, mặc dù mục đích của CLB là gì chúng ta còn chẳng biết.”

“Nhưng mỗi CLB đều có mục đích mà.”

Với giọng điệu đồng dục của một hội trưởng CLB và một tiểu thư của gia tộc danh giá, Chitanda tuyên bố : “Chúng ta sẽ xuất bản một tập san văn học vào dịp lễ hội truyền thống tháng mười này!”

Lễ hội?

Tôi đã được tham dự lễ hội truyền thống của trường Kamiyama trước đây nên cũng không quá ngạc nhiên cho lắm. Mô tả cho ngắn gọn : đó là kết tinh của nền văn hoá cực kỳ đa dạng của giới trẻ quanh đây. Và theo lời quảng cáo của Satoshi thì nổi tiếng trong mỗi

mùa lễ hội phải kể đến Tiệc Trà dành cho người muốn làm quen với sự thanh cao và cuộc tranh tài Nhảy Hiện Đại luôn sôi sục nhiệt huyết của những tay hứa hẹn sẽ trở thành những “breakdancer” chuyên nghiệp trong tương lai,... bên cạnh vô số những cuộc thi, trò chơi và hoạt động khác từ tất cả các CLB của trường mang lại. Trong ba năm chị tôi học ở đây đã có lần tôi thấy bà chị phải vác một thùng đầy tập thơ đến trường.

Nếu đời học sinh quả thực màu hồng thì cái sắc hồng đó dám chỉ tồn tại trong sự kiện này mà thôi. Để tiếp tục trung thành với phương châm sống tôi nghĩ tốt nhất mình không nên dây vào những thứ như vậy, một chút cũng không.

Tuy nhiên, vấn đề được đặt ra là một tập san văn học. tôi bèn hỏi Chitanda về thắc mắc chỉ mới hiện ra trong đầu : “Này Chitanda, làm ra tập san chỉ là *kết quả*, nó không nói lên *mục đích* của CLB này.”

Chitanda lắc đầu và đáp :

“Không đâu. Nếu *mục đích* của CLB này là làm ra tập san, thì bằng việc tạo ra *kết quả* chúng ta đã đạt được *mục đích* rồi đấy.”

“Là sao?”

“Như tớ đã nói, nếu xem *kết quả* là *mục đích* thì để đạt được *mục đích* chúng ta chỉ cần nhắm đến việc tạo ra *kết quả*.”

Hơi nhúc óc vì sự lặp từ, nhưng tôi nghĩ mình đã hiểu ý của nhỏ.

Nhưng nói qua nói lại thì cái việc phải làm một tập văn vẫn là phiền toái. Tôi làm văn không dở nhưng không làm văn tốt hơn chứ. Và dù chỉ đơn thuần là một hoạt động hay thậm chí là *mục*

đích tồn tại của CLB đi nữa thì tôi cũng sẽ tốn sức. Nói cách khác - phí năng lượng.

“Làm một tập san thì tốn công quá. Vả lại chỉ có ba người, hay là bỏ ...”

Chitanda phản đối rất nhanh:

“Không được, chúng ta nhất định phải làm.”

“Nếu cậu muốn kiếm lợi nhuận thì vào dịp lễ làm một cái sạp bán đồ uống hay cái gì đại loại vậy có phải dễ hơn không?”

“Trường không cho dựng sạp bán hàng trong lễ hội truyền thống đâu, với lại dù gì chúng ta cũng phải làm mà.”

“Sao lại thế?”

“Ngân quỹ hoạt động của CLB được đặc biệt chỉ định cho việc xuất bản tập san, thế nên sẽ rất là rắc rối nếu chúng ta không làm.”

Chitanda rút từ trong túi một mảnh giấy được gấp rất ngay ngắn và đưa cho tôi. Thật vậy, số tiền ít ỏi được ghi trên tờ giấy chính là ngân quỹ hằng năm của CLB Cổ Điển và đã được chú thích “dành cho việc xuất bản tập san” ở bên cạnh.

“Và thầy Ooide cũng đã yêu cầu chúng ta làm tập san. Truyền thống của CLB Cổ Điển là hơn ba mươi năm qua năm nào cũng xuất bản một tập, và thầy chắc chắn là không muốn nó kết thúc đâu.”

“ ... ”

Theo lẽ thường, những người nói năng hợp lí thì đa phần thông minh nhưng không có nghĩa đa phần những người nói năng bất thường thì là lũ ngốc. Chắc chắn Chitanda không ngốc, nhưng ý định của nhỏ tôi hiểu không nổi. Mới nãy còn than thở về “lợi nhuận” với chả “mục đích” rồi rốt cuộc quyết định CLB sẽ làm theo một rập khuôn có sẵn từ ba chục năm trước, cùng với yêu cầu của một ông thầy thích-truyền-thống.

Khi mà việc chống đối lại những thứ đã được dán vào cái mác “truyền thống” thường là hại nhiều hơn lợi, tôi chỉ biết cười cay đắng và chấp thuận.

“Được rồi được rồi, làm thì làm vậy.”

Thế là những ngày thư giãn không-mục-đích-không-lợi-nhuận đã kết thúc, ít ra sức khỏe của tôi vẫn còn tốt...

Trời chưa tạnh mưa nên tôi đành phải tiếp tục trò chuyện với Chitanda,

“VẬY... chúng ta sẽ xuất bản cuốn tập san này như thế nào?”

“ ‘Thế nào’? Ý cậu là sao?”

“Hàng năm người ta viết loại văn học gì trong đó?”

Tự tin mà nói tôi từng giải quyết khá tốt một số đề văn đề những tác phẩm tiêu biểu như : luận về tác phẩm ‘Bát tuất kí sự’ [1], luận về vai trò của vị hoàng đế trong truyện “Mỏ trắng” của “Nguyệt Vũ truyền kì” [2], và gần nhất là “Hãy nêu quan điểm về sự đổi thay trong xã hội Nhật Bản, đồng thời luận về nghệ thuật tự phản biện đặc sắc trong tác phẩm ‘Chiếc gương khổng lồ’ [3]” – một danh sách đáng tự hào để kể. Bây giờ tôi phải chấp nhận khả năng viết của

mình không còn tốt như trước và cũng chẳng biết cái “truyền thống” sắp bước đến kỉ nguyên hiện đại sẽ dùng loại thơ văn gì đây.

Câu trả lời thật dễ hiểu.

“Ừm ... tớ không biết nữa. Nên viết gì đây ta?”

Không ngạc nhiên. Vì nhỏ là hội trưởng nên cũng dễ quên một sự thật là nhỏ vào CLB cùng với tôi – tức là chưa quá một tháng.

“Tớ chắc rằng chúng ta sẽ tìm được chủ đề nếu tham khảo ấn bản của những năm trước.”

“Cậu biết nó ở đâu không?”

“Ở phòng họp CLB chẳng?”

Ra là vậy ...

Ừay, tôi thấy mình thật là thảm hại khi “tĩnh” với nhỏ như vậy. Từ tốn, tôi trở tay xuống phần sàn nhà trước mặt nhỏ.

“Ồ, đây chính là phòng họp!”

Một trăm điểm!

“Mặc dù chẳng trông như vậy chút nào ...”

Đúng thế thật.

Phòng địa chất ngoài một số máy móc và dụng cụ học tập chuyên dụng thì chỉ có bảng, bàn và ghế. Chẳng có chỗ nào trong phòng có vẻ như được dùng để trữ sách cả.

“Hình như không có ở đây rồi.”

“Còn phải nói.”

“Vậy thì, tụi mình đến thư viện nào!”

Nghe hợp lí đấy, tôi gật đầu. Chitanda xách cặp rồi đứng dậy.

“Mình đi nào.”

Không thèm chờ tôi phản ứng nhỏ đã mở cửa và bước ra ngoài. Nhỏ đúng là quá chủ động so với vẻ ngoài thực nữ của mình. Vả lại, nói cho bạn biết, sở dĩ tôi đồng tình nhanh như vậy là vì thư viện nó nằm trên đường từ đây ra cổng ...

Khoan!

Đợi đã! Hôm nay là thứ sáu, vậy thủ thư sẽ là ...

“Ô, chẳng phải Oreki đây sao? Lâu rồi không gặp, mặc dù tôi có nhớ nhưng gì ông đâu?”

Vừa bước vào thư viện tôi đã được đón tiếp bằng một lời chào quá đổi lịch sự. Đúng như lo ngại, cô gái ngồi ngay sau quầy thủ thư không ai khác chính là Ibara Mayaka.

Ibara và tôi biết nhau từ lâu, hai đứa đã học chung suốt chín năm tiểu học và sơ trung. Gương mặt trẻ con của nhỏ dường như đã bị cố định từ hồi mẫu giáo và gần mười năm trôi qua chỉ làm nó già dặn đi chút đỉnh. Có thể bạn thấy khuôn mặt đó cùng dáng người nhỏ nhắn của Ibara là dễ thương, nhưng đừng để bị lừa bởi vẻ bề ngoài của nhỏ. Bé hạt tiêu đấy. Chỉ cần lơ là cảnh giác bạn rất dễ sẽ được đón tiếp bằng một liên khúc sỉ vả với đủ loại hình ngôn từ nhỏ

có thể nghĩ ra được. Có vẻ một danh sách dài như mì sợi những chàng đã bị hớp hồn bởi cô nàng và chìm luôn trong đau khổ. Đó là chưa kể đến nhỏ không bao giờ chịu nhận mình sai, đến nỗi bất kì ai đã gây với nhỏ đều đồng ý rằng da mặt nhỏ dày hơn da chân.

Dù vậy tôi cũng không hề nghĩ là nhỏ thực sự xấu tính...

Thế là tôi bèn đưa ra bộ mặt khó chịu nhất có thể và đáp lại :

“Chào, tôi cố ý đến thăm cậu.”

“Vùng đất thiêng liêng này không dành cho những tên lười biếng chỉ biết đứng ngoài xã hội.”

Ibara ngồi bắt chéo chân. Dĩ nhiên một thủ thư thì chẳng phải làm gì khác ngoài cho mượn và nhận sách trả lại nên trông nhỏ khá là thư thả. Cái thùng chứa sách trả lại đặt tại quầy đã đầy hơn một nửa, và dựa vào tính cách của Ibara thì phải lúc cái thùng đầy nghẹt nhỏ mới đem đi xếp lại vào kệ. Lúc này nhỏ đang đọc một quyển sách to bản chắc là để giết thời gian.

Mười chiếc bàn bốn ghế trong thư viện không còn cái nào trống. Những người ở đây có thể là thực sự cần và thích đọc sách hay chỉ đơn giản là tìm chỗ trú mưa sáng sủa một chút. Một trong số những người thuộc loại hai có lẽ là cái tên đang khoái chí nhìn tôi bây giờ. Nhận ra ngay, còn ai khác ngoài Fukube Satoshi.

Satoshi nhận thấy ánh nhìn của tôi, hấn đứng dậy với vẻ hào hứng quen thuộc.

“Houtarou đấy à? Không thể nhờ lại gặp cậu ở đây.”

Ibara nhìn chúng tôi với ánh mắt thương hại mà dịu giọng xuống :

“Vấn thân thiết quá ha. Cái danh hiệu 'Cặp đôi hoàn hảo sơ trung Kaburaya' đúng là chẳng ngoa chút nào.”

Cãi lộn với nhỏ là vô ích, nhưng tôi vẫn bực mình cắn nhả : “Ôi im đi!”

Ibara đáp tỉnh bơ : “Ồ, thứ người âm u như cậu cũng biết tức à?”

Sao lại không?

Rồi nhỏ quay sang Satoshi nhưng lần này là với bộ mặt hiền dịu hơn nhiều,

“Fuku-chan [4] cũng biết tớ chỉ đùa thôi nhỉ? Đừng giận nha.”

“Ồ khỏi phải lo, tớ đời nào lại giận Mayaka về mấy chuyện con con này?”

“Gì đây? Mới nói có một câu mà đã ...”

Satoshi nhăn mặt nhìn tôi rồi quay đi chỗ khác. Tôi cười khì với cái vinh hạnh là người đầu tiên nhận ra thằng bạn chí cốt của mình là đối tượng theo đuổi của Ibara, mặc dù Satoshi hình như muốn chủ động né nhỏ.

Hắn tăng hắng một tiếng – dấu hiệu muốn chuyển đề tài,

“À mà, CLB Cổ Điển cần tìm gì ở thư viện thế?”

Chắc chắn là không đến ngắm Ibara rồi! Tôi rất mong Chitanda sẽ nói hộ, nhưng nhờ cái *màn chào hỏi* hết sức thân thiện vừa rồi mà hội trưởng của chúng ta trông e ngại Ibara thấy rõ.

“Ờ ... ừm ... chào bạn, ừm ... mình có thể nhờ bạn chút việc được không?”

“Dĩ nhiên, bạn muốn mình giúp gì?”

“Mình muốn hỏi ở đây có tập thơ hay văn không?”

“Có chứ, ở mấy cái kệ ngay đằng kia.”

“Vậy có tập san nào là từ CLB Cổ Điển không?”

Ibara nghiêng đầu có vẻ dăm chiêu,

“CLB Cổ Điển à? Ừm ... mình cũng không chắc lắm. Muốn mình xem qua dùm cậu không?”

Vừa lúc Chitanda sắp bày tỏ lòng biết ơn thì Satoshi đã chen vào :

“Không kiếm được gì đâu, ngày nào tớ chẳng táy máy ở mấy cái kệ đó. Mayaka à, nếu không có ở trên kệ thì còn có thể tìm ở đâu?”

“Ừm, có thể là ở trong kho.”

“Trong kho à?”

Satoshi nghĩ ngợi một hồi trước khi hỏi tiếp :

“Mà Chitanda-san này, cậu tìm mấy cái tập san đó làm chi vậy?”

“CLB chúng ta sẽ xuất bản một tập san vào dịp lễ hội văn hoá, nên tụi này nghĩ sẽ tốt nếu có tư liệu tham khảo.”

“Ô, ra là hoạt động cho hội Kanya. Không ngờ cậu cũng chịu tìm hiểu quá nhỉ.”

Tôi đã là người tiên phong phản đối chuyện này thì có. Vả lại mọi thông tin là do Chitanda đi hỏi đấy chứ.

Mà hồi nãy hần vừa bảo là hội gì ấy nhỉ?

“Nè Satoshi, cậu bảo lễ hội văn hoá là hội gì?”

“Hội Kanya. Bộ chưa nghe qua à? Biệt danh của lễ hội văn hoá trường Kamiyama đó.”

Biệt danh à? Giống kiểu Đại học Sophia có lễ hội Sophia hay Đại học Keio có lễ hội Mita chứ gì? Hay là lại như cái màn “Luỹ thừa gia tộc” của hần đây?

“Nghĩ quá, lại là tự chế ra phải không?”

“Thông tin xác thực trăm phần trăm, dù chỉ là biệt danh không chính thức thôi. Tớ nghe mấy anh chị ở CLB Thủ Công gọi như thế suốt. Ở bên CLB Nghiên Cứu Manga có vậy không Mayaka?”

Vậy ra Ibara ở bên CLB Manga, quả là hợp với ngoại hình nhưng chẳng hợp với tính khí của nhỏ hút nào.

“Ừm, bên này cũng gọi lễ hội là Kanya. Ban tổ chức cũng dùng cái tên đó mà.”

“Kan...ya? Viết như thế nào?”[5]

Satoshi chống tay lên cằm,

“Hổng biết, nghe người ta nói thì tớ nói theo, vậy thôi.”

Theo lời hai đứa nó thì chắc rằng Kanya là biệt danh rồi, nhưng mãi tôi vẫn không nghĩ ra từ nào phù hợp để viết ra cái chữ đó. *Mà thôi, hơi đâu mà cố làm cái việc chỉ dành cho các nhà Nguyên Ngữ học [6] ấy?* Ý nghĩ đó vừa thoáng qua trong đầu tôi thì Satoshi đã suy đoán:

“Có thể là lỗi đọc trại từ ‘Kamiyama’ thành ‘Kanyama’, rồi theo thời gian chỉ còn lại ‘Kanya’ cho gọn?”

Đúng như mong đợi từ một thằng ranh tiếng địa phương hơn cả chính thống. Đến lượt Ibara lên tiếng, nhỏ đã kéo chúng tôi ra khỏi cuộc tranh luận hoàn toàn lạc đề vừa rồi:

“VẬY quay lại vụ tập san. Thế nào trong kho cũng kiếm được một mớ, nhưng cô tổng thư đang bận họp nên tớ không được phép vào. Chắc cũng phải nửa tiếng, đợi được không?”

Nửa tiếng cơ à? Chitanda nhìn tôi và thì thầm : “Mình làm gì đây giờ?” Tôi thì sao cũng được, bởi mưa ở ngoài trông chẳng có vẻ gì là sẽ tạnh. Dự báo thời tiết hôm qua đã dự báo chiều nay có mưa, nhưng sẽ tạnh sớm và chúng ta sẽ có một đêm đầy sao. Với nỗi thất vọng tràn trề này thì chẳng còn cách nào khác ...

“Đành đợi vậy.”

“*Mừng ông về nhà!*”

Tôi vừa quyết định quay về phòng Địa Chất để tiếp tục cuốn truyện chữ đang đọc dở thì Satoshi kéo tay áo của Ibara mà nói : “Mayaka này, sao không kể cho Houtarou nghe cái chuyện hồi nãy cậu kể cho mình nhỉ?”

Ibara nhướn mắt một cái rồi trông có vẻ trấn trở. Nhỏ gật đầu,

“Được rồi Oreki, có muốn thử vận động đầu óc một lần trong đời không?”

Không. Nhỏ cũng có thể đâu?

“Bạn có chuyện gì muốn kể à?”

Satoshi dành quyền trả lời Chitanda với nụ cười đắc chí :

“Bí ẩn về một quyển sách nổi tiếng nhưng không ai thèm đọc!”

“Ông cũng biết ca của tôi ở thư viện là thứ sáu hàng tuần phải không? Dạo gần đây tôi nhận thấy có một quyển sách cứ được mượn vào chỉ ngày thứ sáu hàng tuần. Đã năm tuần liền như vậy rồi, ông có thấy lạ không?”

Ibara bắt đầu đọc thoại trong khi tôi cố kiếm một cái ghế trống để ngồi đọc sách. Ông trời thật là chơi khăm nên tôi đành phải ngồi ngay trên cái bàn của Satoshi. Không thể rời xa quây thủ thư, tôi có thể nghe rõ giọng nó của hai cô nàng.

“Quyển sách có thú vị không?”

“Trông nó có thú vị không?”

Ibara đưa ra quyển sách dày cui nhỏ đang cầm.

“Ôi, nó thật là đẹp!”

Chitanda thốt lên kinh ngạc, nhỏ quay sang nhìn tôi hạnh phúc cứ như thể tôi vừa mua quyển sách ấy cho cô nàng vậy. Quyển sách được bọc da với nhiều hoạ tiết trang trí thủ công rất công phu. Màu xanh đậm của lớp bìa dường như toả ra thứ khí chất đầy trang trọng và cao quý, nổi lên trên cái nền xanh ấy là dòng chữ “CAO TRUNG

KAMIYAMA : 50 NĂM CÙNG NHAU VỮNG BƯỚC”. Và không chỉ bởi độ dày, quyển sách còn gây ấn tượng bởi hai chiều dài và rộng đều quá khổ của nó.

“Mình có thể xem qua không?”

“Dĩ nhiên.”

Lấy cuốn truyện ra khỏi cặp tôi bắt đầu dò đến cái trang mình đang đọc, nhưng ngay lập tức những dòng chữ trong cuốn truyện bị thay thế bằng những trang giấy khổng lồ và chất lượng cực tốt. Chính là Chitanda – nhỏ vừa mở quyển sách ngoại cỡ ấy rồi đặt đề lên hai bàn tay tôi. Không thể lờ đi được nữa, tôi bèn miễn cưỡng lia nhanh phần mục lục. Một quyển sách “truyền thống” thì mặc nhiên chả có gì khác ngoài lịch sử và lịch sử, ví dụ như thế này :

1972

Sự kiện ở Nhật Bản và trên thế giới :

Sự kiện ở cao trung Kamiyama :

Đầy nghẹt những thông tin như thế, để đọc hết hẳn là cần một lượng thời gian cùng sự kiên nhẫn đáng kể. Tôi thì không rảnh đến mức mượn về nhà cả tuần để đọc nhưng chắc chắn là vẫn có *đưa* đấy chứ ...

“Houtarou, có phải cậu vừa nghĩ chắc chắn vẫn có *đưa* mượn về cả tuần để đọc phải không nào?”

Thằng này có lẽ nên làm nhà ngoại cảm.

Thấy tôi không phản ứng, Ibara uốn bộ ngực lép xẹp của nhỏ ra trước và nói :

“Không đơn giản thế đâu, ông chẳng bao giờ đến thư viện mượn sách thì không biết cũng phải. Nghe kĩ nè : thời hạn cho mượn một quyển sách dù lớn dù nhỏ đều là hai tuần, nên nếu thực sự muốn đọc thì chẳng việc gì người mượn phải trả trước thời hạn cả.”

“Vậy mà tuần nào quyển sách cũng hiện diện ở đây.”

Ra là thế, quả là bí ẩn.

“Cậu có lưu lại tên những người đã mượn không?”

“Dĩ nhiên, danh sách người mượn dán ở mặt trong của bìa sau ấy, xem thử đi.”

Chitanda lật ra bìa sau và nhìn vào mảnh giấy nhỏ dán trên đó.

“Hả?”, nhỏ thốt lên.

“Có chuyện gì vậy?”

Danh sách ghi tên người mượn cùng ngày mượn và trả. Có thể thấy quyển sách được mượn mỗi tuần nhưng đó không thể là lí do khiến Chitanda ngạc nhiên. Nhỏ chỉ tay vào những cái tên ...

Người mượn tuần này là Machida Kyouko lớp 2-D, tuần trước là Sawakiguchi Misuki lớp 2-F. Tuần trước nữa là Yamaguchi Ryouko lớp 2-E. Ba tuần trước là Shima Saori lớp 2-E và bốn tuần trước là Suzuki Yoshie lớp 2-D...

“Mỗi tuần một người khác nhau mượn ư?”

“Và không chỉ thế thôi đâu.”

Chitanda chỉ vào cột ngày trả sách.

“*Trong ngày sao?*”

“Đúng thế. Quyền sách đã được mượn và trả chỉ *nội trong* ngày thứ sáu. Chị Machida Kyouko mượn quyền sách ngày hôm nay mới trả hồi nãy, bốn người trước cũng vậy. Thời gian mượn cũng giống nhau y hệt là vào giờ nghỉ trưa. Ai có đủ thời gian đọc quyền sách này từ lúc đó đến khi tan học mà trả lại chứ?”

“...”

“Sao? Cậu đã thấy *tò mò* chưa?”

Trả lại quyền sách cho Ibara, Chitanda gật đầu lia lịa,

“Có ... tớ rất là *hiếu kì!*”

Nhỏ nói rất quả quyết. Cũng y như lần trước hai đồng tử của Chitanda nở to, không giấu giếm một nỗi hào hứng mạnh mẽ. Câu chuyện li kì của Ibara đã thổi bùng ngọn lửa hiếu kì của Chitanda lên và chắc chắn Satoshi sẽ tha thiết chứng tỏ sự vô dụng của mình bằng cách giả ngây : “Tớ chẳng nghĩ được gì cả”. Tôi quyết định quay về với cuốn truyện chữ nhỏ bé của mình ...

... Mà công nhận đôi khi tôi cũng ngây ngô đến kinh dị khi đã bị chia mũi dùi từ lúc nào chẳng hay. Lại một lần nữa cuốn truyện bị đề lên tàn nhẫn bởi “CAO TRUNG KAMIYAMA : 50 NĂM CÙNG NHAU VỮNG BƯỚC”.

“Vậy Oreki-san nghĩ gì về chuyện này?”

“Hả, tớ á?”

Cái cười bất thường của Satoshi đã nói lên tất cả, hắn đã dụ tôi sụp bẫy thật ngọt ngào. Đồ độc địa.

“Tụi mình cùng suy nghĩ vấn đề này nhé!”

“...”

“Nhé nhé, Oreki-san!”

Tại sao? Sao lại là tôi nữa? Tôi ổn với tính hay tò mò của Chitanda, tôi thừa nhận những mặt tốt của Satoshi dù số lượng chẳng là gì so với mặt xấu của hắn. Nhưng tôi chỉ không hiểu ... tại sao lúc nào tôi cũng phải tham gia trò chơi mà hắn là người bày đầu còn nhỏ là người ép buộc cơ chứ?

Biết mình không có đường thoát, tôi phải đáp : “Ờ ờ, có vẻ *thực sự* thú vị ghê. Để tớ thử nghĩ xem.”

Ibara đứng cạnh Satoshi hỏi hắn : “Fuku-chan này, Oreki có thông minh không?”

“Hình như là không. Ít khi nào được việc nhưng quả thật lâu lâu cậu ta có làm nên chuyện.”

Đứng cạnh Ibara chú gan cùng mình nhỉ ?

Thế là tôi bắt đầu suy nghĩ...

Một quyển sách dày cộm được mượn và trả nội trong ngày thứ sáu suốt năm tuần liền, và bởi năm người khác nhau. Khả năng điều đó xảy ra vì ngẫu nhiên gần như là con số không, với lại Chitanda sẽ không chấp nhận câu trả lời “ngẫu nhiên” như thế. Đối với tôi việc

làm cho nhỏ chấp nhận một giả thuyết còn quan trọng hơn cả lời giải đúng.

Vậy nên dẹp cái ngẫu nhiên sang một bên, động não chút nào. Có thể kết luận quyền sách đã không được dùng để đọc, bởi xét khoảng thời gian quá ngắn ngủi từ giờ nghỉ trưa đến sau tan lớp, nếu thực sự muốn đọc người mượn hoàn toàn có thể mang về nhà hoặc đọc ngay ở thư viện. Nói cách khác chẳng có lí do gì khiến quyền sách bị mang ra ngoài thư viện để biện hộ cho mục đích ‘đọc trong ngày’ cả.”

“ ... Vậy nếu mượn sách mà không để đọc thì còn làm gì được?”

Chitanda hồn nhiên trả lời : “Nó vừa to vừa nặng, để ép dưa muối chẳng?”

Satoshi đáp : “Có thể làm một cái khiên vững chắc đó!”

Đến lượt Ibara thêm vào : “Nó dày như vậy thì cũng có thể làm gối nằm.”

Hỏi tui này cũng như không!

Tôi quyết định chuyển hướng suy nghĩ.

Tại sao mỗi tuần lại một người khác mượn? Khả năng ngẫu nhiên đã bị bỏ qua, vậy chỉ còn hai trường hợp là khả thi. Thứ nhất là nếu năm cô gái này không có điểm chung nào cả, thì có thể họ đã thay phiên nhau mượn quyền sách để thực hiện một trò mê tín nao đấy vào trưa thứ sáu hàng tuần...

Mà nhắc đến mê tín thì có thể là gì nhỉ, xem tử vi chẳng? Dạng như “vật may mắn tháng này là kỉ yếu của trường, nếu nó được

mượn vào trưa thứ sáu và trả ngay trong ngày bạn sẽ gặp được bạch mã của mình” à?

Không, ngớ ngẩn quá.

Trường hợp thứ hai là năm cô nàng có điểm chung. Cả năm đều là nữ, điều này khỏi phải bàn và chẳng có vẻ gì là bất thường cả. Những người cùng giới thường có xu hướng tụ tập với nhau nên điều này cũng hoàn toàn bình thường.

Có thể xét đến việc họ đều là học sinh năm hai, nhưng lại thuộc về ba lớp khác nhau...

Hửm?

Ồ... vậy ra cũng có thể.

“Gì vậy? Nghĩ ra rồi à?”

Mạch suy luận của tôi bị gián đoạn bởi Satoshi, *mình vừa nghĩ đến đâu rồi ta?*

Thôi thì bắt đầu từ đây vậy.

“Có thể là một loại ám hiệu, ví dụ như ... đây là cách những người trong nhóm bọn họ liên lạc với nhau : khi đem trả sách để ngửa bìa trước là ‘có’, để úp là ‘không’ chẳng hạn.”

“Chỉ ‘có’ và ‘không’ thì liên lạc được cái gì?”

“Là ví dụ thôi, có thể họ có quy luật khác.”

Chitanda bắt đầu suy tư. Tốt lắm, cứ thông thả mà suy nghĩ nhé.

Ngay sau đó, người phản đối giả thiết của tôi không phải Chitanda, mà là Ibara.

“Không thể đâu! Nhìn này.”

Ibara trở vào thùng sách trả bấy giờ đã đầy nghẹt. Ra là vậy. Ngoại trừ thủ thư là người sẽ xếp lại sách vào kệ, nếu không đứng gần người trả thì chẳng ai có thể thấy quyển sách đã được để úp hay là ngửa. Khỉ thật, nhỏ Ibara này cũng sắc sảo đấy.

Tôi chẳng còn ý tưởng nào khác, cái thùng trông quá kín đáo còn thủ thư thì luôn túc trực tại quầy khiến việc lục lọi là hoàn toàn bất khả. Ước gì có thêm một manh mối. Tôi nhìn chiếc gáy sách trang trọng nằm gọn trong vòng tay của Ibara mà thoáng nghĩ : có cách nào để rút lui trong êm thấm hay không?

Ngay lập tức sự chú ý của tôi hướng về Chitanda. Nhỏ đã rướn người qua quầy thủ thư và nhìn chăm chăm vào quyển sách mà Ibara đang ôm trước ngực.

“Ơ ... này?”

Ibara giật nảy mình về phía sau, chắc chắn rồi.

“Gì vậy Chitanda? Cậu nhận ra một kí hiệu đặc biệt trên bìa sách à?”

Chitanda vẫn giữ cái vẻ ngạc nhiên, nhỏ thì thầm :

“Quyển sách này ... có mùi gì đó.”

“Thật không? Mayaka cho tớ mượn chút ... đâu có mùi gì đâu?”

“Chắc chắn là có mà.”

“Có thể nó quá nhẹ... là mùi mực, hay mùi của kệ sách?”

Chitanda lắc đầu trước những đề xuất của Satoshi.

Ibara và Satoshi bèn dí mũi thật sát vào lớp bìa nhưng sau đó cả hai đều nhướn mày nhăn nhó. Tội nó không ngửi thấy cái gì hết.

“Tớ cũng không chắc lắm... nhưng nó giống mùi của dung môi pha sơn ấy.”

“Sao lại có thứ mùi kì dị đó ở đây?”

“Tớ chỉ ngờ ngợ thôi, tại nó hơi hơi giống.”

Tôi không ngửi thấy nhưng đâu đó trong tôi bảo rằng Chitanda đúng, dựa vào giọng điệu rành rọt của nhỏ. Nhưng một mùi đặc trưng như dung môi pha sơn mà chẳng ai ngoài nhỏ ngửi thấy thì cũng lạ.

Giả dụ như đúng là *liên quan đến sơn*, thì... hừm.

... Có một hướng mới rồi.

Nhưng mà giải thích sẽ khá là dài dòng đây.

Khi tôi còn đang tìm cách xử lí tiết kiệm năng lượng nhất thì Satoshi đã reo lên : “Houtarou à, cậu không giấu được vẻ mặt ta-đã-tìm-ra-rồi trước tớ đâu!”

“Hả, Oreki đã tìm ra rồi sao?”

Ibara nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ, tôi gật đầu và thành thật trả lời :

“Đại loại thế ... mặc dù không chắc hoàn toàn ... Chitanda này, cậu muốn vận động chút không? Tính nhờ cậu ra đây hộ tớ một chút.”

Chitanda có lẽ đã sẵn sàng phóng đến bất cứ địa điểm nào sắp phát ra từ miệng tôi, nhưng Satoshi đã ranh ma ngăn lại,

“Đừng để bị dắt mũi chứ Chitanda? Thám tử phải tự mình đến hiện trường, *phải không anh bạn?*”

Thật khó chịu khi Satoshi luôn cố gắng ít thân mật với Ibara nhưng trình độ ma mãnh của hắn lại tăng đáng kể khi có nhủ ở bên. Tức hơn nữa là lần này hắn nói có lý.

“Được rồi tớ sẽ đi. Nhờ trời mưa không phải học thể dục nên mới còn năng lượng để mà phí.”

Chitanda trông như muốn được tôi kéo đi, và còn ...

“Vậy thì tôi cũng đi, mặc dù chẳng dám hy vọng người như Oreki làm được cái gì. Fuku-chan trực hộ tớ nha!”

Ibara vọt ra khỏi quầy và để lại Satoshi ngờ ngẩn trơ mặt ra như một thằng đàn, hắn miễn cưỡng đáp “Ờ... được” rồi im re bước vào quầy. Lâu rồi chưa thấy hắn bí xị như thế.

Khi đã thoả mãn với kết quả vừa đạt được, chúng tôi quay về thư viện.

“Sao rồi?”

“Fuku-chan này, Oreki kì lạ thật đó!”

“Giờ cậu mới biết à?”

“Sao mà một mình hán ta suy nghĩ được đến như thế?”

Nói xong nhỏ cứ lẩm bẩm “sao mà, sao mà”. Vậy là nhỏ đã hoàn toàn công nhận tôi là người chiến thắng, mặc dù đó là một chiến thắng đầy may mắn.

“Oreki-san thật đáng ngưỡng mộ, tớ rất là *hiếu kì* muốn biết trong đầu cậu ấy có gì nữa!”

Hình ảnh Chitanda đang phẫu thuật thủy não của tôi trong nhà kho của một lâu đài kiểu Gothic, còn ngoài trời thì mưa giông bão bùng vừa lướt qua tâm trí khiến tôi nổi hết da gà. Còn với tôi thì khả năng nhận mùi quá nhạy bén của Chitanda cùng trí nhớ của nhỏ mới là những bí ẩn lớn nhất.

“Chỉ cần là Oreki-san thì chắc chắn có thể ...”

Có thể gì cơ? Nhỏ mà tính làm phẫu thuật thật là tôi chạy đấy!

Satoshi trông có vẻ đã hết chịu được nữa, hán hỏi ngay : “Vậy giờ giải thích cho tớ được chưa? Nãy giờ Houtarou cùng mọi người đi đâu vậy?”

Chống cùi chỏ lên bàn thủ thư, tôi đáp : “Phòng Hội Hoạ.”

“Hội Hoạ? Ở tuốt bên kia trường phải không?”

“Thế nên tớ mới lười đi.”

“Vậy cậu kiếm được gì ở đó?”

“Nghe này ...”

Tôi lặp lại như máy những gì đã nói với Chitanda và Ibara,

“Kỉ yếu của trường đã được sử dụng trong tiết năm hoặc sáu, hoặc cả hai vào ngày thứ sáu hàng tuần. Chắc chắn không ai đủ khả năng đọc vào giờ nghỉ trưa, vì vậy nó có thể đã được sử dụng trong những tiết học mà các lớp cùng khối sẽ *học chung* với nhau.”

Đó chính là điểm chốt của dòng suy nghĩ mới nảy bị Satoshi làm đứt quãng. Thú vị là ở chỗ cũng nhờ duy nhất một tiết học như thế mà Chitanda biết tôi.”

“Chỉ có thể là thể dục hay những môn nghệ thuật phải không? Và chắc chắn chẳng có tên nào dám dùng nó làm khiên hay gôi nằm vào giờ thể dục cả. Hơn nữa khi nhìn vào cái bìa này, cậu có cảm thấy rằng *độ sáng* của màu sắc là khá hài hoà không? Năm chị ấy đã thoả thuận với nhau mỗi người một ngày thứ sáu đi mượn sách để phục vụ cho tiết học của họ.”

Satoshi chen vào : “Nhưng tớ không hiểu tại sao phải là ‘một ngày’? Ý tớ là thư viện cho mượn đến hai...”

“Xì tốp cái nội quy Ibara vừa nhắc lại lúc nãy dùm cái, hai người quả là hợp nhau kinh khủng. Satoshi à, cậu có muốn giữ một quyển sách mà chính cậu còn không định lật trang nào để đọc không? Đèo theo nó về nhà so với việc trả ngay cho thư viện chẳng phải phí sức hơn sao?”

“Ừm đúng thế. Vậy thì khi đến đó cậu đã thấy...”

“Đoán ra rồi phải không? Những bức vẽ, và những học sinh đang ở đó thuộc lớp 2-D, 2-E và 2-F.”

Những bức vẽ từ nhiều góc nhìn khác nhau về một hình mẫu đã được hoàn thành. Đó là một cô gái ngồi bên chiếc bàn có bình hoa,

tay ôm một quyển sách để lộ ra cái gáy xanh thẫm thanh lịch “CAO TRUNG KAMIYAMA : 50 NĂM CÙNG NHAU VỮNG BƯỚC”. Xét về tổng thể những bức tranh đều đẹp và toả ra một sức mê hoặc kì lạ.

“Đỉnh đây Houtarou à! Vậy cái mùi Chitanda-san đã ngửi được là sơn phải không?”

“Chính xác, và phòng Hội Hoạ vẫn còn thoang thoảng cái mùi đó đấy.”

Satoshi vỗ tay nhiệt liệt,

“Ôi, thật là quá tuyệt! Nhờ cậu mà một lượng lớn thời gian đã bị giết hại!”

Chitanda mỉm cười đồng tình,

“Ừm vui thật đó, cảm giác thời gian vừa trôi thật là nhanh!”

“Tôi thì chẳng quan tâm giờ giấc ... nhưng vẫn là không tin nổi Oreki mà lại thành công!”

...

Tụi nó đều ngạc nhiên, còn tôi thì lại thấy “khác biệt”. Ibara đã nhận ra điều bí ẩn, Chitanda quyết định cả nhóm sẽ cùng nhau giải quyết và Satoshi chỉ đơn giản là đồng ý tham gia. Họ với tôi sao mà “khác biệt” quá. Họ đều *phấn chấn*, và tôi bắt đầu tự hỏi cái lễ hội văn hoá sắp tới có làm tôi được như vậy không nhỉ?

...

Biết diễn tả thế nào đây? Mà thôi sao cũng được.

Cơn mưa đã sắp tạnh, gần đến lúc được về nhà rồi. Tôi xách cặp lên chuẩn bị nói lời chào thì chitanda đã kéo tôi lại,

“Tụi mình chưa thể về mà?”

“Ờ, bộ còn chuyện gì nữa sao?”

Quay mặt lại tôi thấy Satoshi và Ibara đang nhìn với ánh mắt đầy lạnh lùng. Bộ tôi vừa làm gì sai à?”

“Oreki, ông đến thư viện làm gì thế?”

Thì để giải quyết bí ẩn về quyền-sách-nổi-tiếng-mà-không-ai-thèm-đọc chứ còn gì nữa? Chính tụi nó nhờ...

Ấy không! Là cái vụ tập san chứ!

Satoshi cười phá lên,

“Tự hào chưa quý vị? Quý vị vừa được chứng kiến khoảnh khắc hiếm hoi khi vài cái bu-lông vừa long ra khỏi não của Houtarou!”

“*Hiếm hoi* á? Fuku-chan nói vậy là tử tế quá rồi.”

Cầu cho hai đứa này dính nhau luôn đi.

Một giọng nói vang lên khiến Ibara quay ngoắt lại,

“Cám ơn em nhé Ibara-san, em có thể về rồi.”

“A ... dạ vâng. Cô Itoikawa cũng sắp về ạ?”

Dù chưa gặp trước đây nhưng tôi dám chắc cô giáo trung niên và hơi nhỏ người này là Tổng thủ thư. Trên áo cô dính một bảng tên

nhỏ - Itoikawa Youko.

Tổng thủ thư đã trở về và Satoshi là người nhanh nhất trình bày vấn đề :

“Thưa cô em là Fukube Satoshi thuộc CLB Cổ Điển. Tụi em dự định sẽ xuất bản một tập san văn học nên cần tham khảo những ấn bản trước của CLB, nhưng có vẻ là không có ở đây. Không biết tụi em có thể tìm trong kho không cô?”

“CLB Cổ Điển ... và tập san à?”

Giọng của cô cao vút thể hiện một nỗi ngạc nhiên kì lạ, lại một giáo viên nữa nghĩ CLB này đã giải thể chắc.

“Các em là CLB Cổ Điển? Ra là thế... xin lỗi nhưng theo cô biết thư viện không lưu trữ bất cứ tập thơ nào của CLB cả.”

“Ơ, vậy còn trong kho?”

“Cũng không có em à.”

“Cô cho tụi em kiểm lại được không?”

“Cô nghĩ là không được đâu.”

Kì lạ. Cô Tổng thủ thư trả lời điềm nhiên như thể muốn công khai là mình che dấu một bí mật nào đó khỏi chúng tôi vậy, nhưng mà cũng có thể nhà kho vừa được tổng dọn dẹp và sắp xếp lại. Bị phán một câu từ chối thẳng như vậy Satoshi đành bỏ cuộc,

“Vậy à, em cảm ơn cô... Giờ tính sao đây Chitanda?”

“...Quả thật là không ổn rồi.”

Chitanda thất vọng nhìn tôi. *Có ngấm đến cỡ nào cũng thế thôi*, tôi chỉ biết nhún vai đáp :

“Rồi tui mình cũng kiếm được mà, về nhà thôi.” Tôi xách cặp lên trước khi Ibara lạnh lùng nói :

“Trông khoẻ quá nhỉ? Đúng là sau khi tự mình làm được cái gì hơi lớn lao người ta thường tỏ ra *thư thả*.”

Trông tôi thực sự “thư thả” sao Ibara? Lúc nào nhỏ cũng chỉ biết buộc tội người khác vô căn cứ. Mà như đã nói – chẳng ích gì khi đấu tay đôi với nhỏ, tôi bèn nhún vai lần nữa.

“Câu ấy nói đúng đấy. Đã đến lúc về nhà rồi ... dù sao hôm nay chúng ta cũng giải được một bí ẩn thú vị.”

Chitanda vừa nói một câu không giống với nhỏ chút nào. Nhưng nhỏ đã thuận theo ý tôi, thế là đủ.

Tôi vắt chiếc cặp qua vai rồi bước ra nền đất ẩm nơi cơn mưa đã ngừng hẳn. Vài tia nắng lại xuất hiện xuyên qua những đám mây...

Tôi khẽ quay đầu lại khi loáng toáng nghe Chitanda cứ thì thầm lặp đi lặp lại đúng một câu :

“Chỉ cần là Oreki-san, thì chắc chắn có thể ...”

[1] Một thiên anh hùng truyện gồm 106 hồi được viết bởi nhà văn Kyokutei Bakin từ năm 1814 đến 1842, kể về những chuyến phiêu lưu của tám người samurai mà trong tên của họ đều có chữ “tuất”. Phần cuối của tác phẩm được viết bởi con dâu Michi theo lời kể của ông do lúc này ông đã bị mù.

[2] Một tuyển tập gồm 9 câu chuyện có tính chất kì ảo được biết bởi nhà văn Ueda Akinari, xuất bản năm 1776.

[3] Một câu chuyện mà các tác giả lẫn thời điểm sáng tác đều không được xác định rõ, nội dung bao quát từ năm 850 đến 1025 – thời thịnh vượng của gia tộc nhiều thế lực Fujiwara.

[4] Một tiếp hậu ngữ sử dụng thường dùng sau tên con gái trong quan hệ thân thiết hơn “san”, nhưng giữa bạn bè thì có thể dùng tự do. “Chan” cũng có thể dùng với thái độ châm chọc những bạn nam ẻo lả, nhỏ nhắn giống con gái.

[5] Ở đây Houtarou hỏi Satoshi cách viết Hán tự (Kanji) của từ "Kanya", bởi phần lớn từ tiếng Nhật phải biết cách ghi Kanji thì mới luận ra nghĩa được.

[5] Là ngành nghiên cứu nguyên gốc của từ ngữ (thuộc họ ngôn ngữ nào, nghĩa gốc, lịch sử phát triển v.v...)

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 4 - Lớp hậu bối của CLB Cổ Điển nhiều trầm thăng.

CHƯƠNG 4 : LỚP HẬU BỐI CỦA CLB CỔ ĐIỂN NHIỀU TRẦM THĂNG

Chủ nhật tuần này tôi có cái hẹn với Chitanda. Nhỏ bảo muốn gặp tôi ở một nơi nào đó, ngoài trường, và tùy tôi quyết định. Thế nên mới dẫn đến hiện tại là tôi đang ngồi chờ trong một quán cà phê có cái tên kì lạ là “Pineapple Sandwich”, nhầm nháp một tách Kilimanjaro đã bị tên pha chế quá tay nêm nhiều hương liệu phi-cà-phê nhất có thể...

Điều khiến tôi duyệt ngay nơi này không đến từ tấm bảng hiệu trang trí đầy màu sắc ở bên ngoài, mà bởi gam màu nâu tối đã được chọn cho không gian bên trong. Không có tivi lẫn radio, sự yên tĩnh hiếm thấy ở một quán cà phê như ở đây đối với tôi nghiễm nhiên là rất ổn cho việc thư giãn và không kém phần... chán khi phải đợi một ai đó.

Còn vài phút nữa là đến giờ hẹn nên tôi cũng hơi sốt ruột khi Chitanda chưa đến. Tách cà phê dở òm tôi đang nhìn chăm chăm vào vãn dưng dưng nằm gọn trên chiếc bàn nhỏ xíu mà xoáy lên một lọn khói.

Chitanda đã đến vào đúng boong một giờ ba mươi phút. Cái bảng hiệu nổi quá nên tôi chẳng lo lắng rằng nhỏ không tìm ra. Diện một chiếc đầm trắng, nhỏ tiến đến và ngồi đối diện với tôi. Phải

thành thực công nhận rằng Chitanda mà không phải mặc đồng phục thì hiếm ai ăn mặc đẹp một cách đầy giản dị được như nhỏ.

“Xin lỗi vì đã hẹn cậu mà chẳng giải thích gì cả.”

“Không sao”, tôi đáp trước khi cố gắng húp trọn tách cà phê và gọi anh bồi tới. Chitanda nhìn lướt qua menu rồi dịu dàng nói : “Xin cho một tách cacao Wiener.”

Nghe có vẻ ngon nhỉ? Nhưng túi tiền của tôi chắc chắn sẽ khóc thét nếu gọi thêm một thứ đồ uống nữa.

Trước khi vào chuyện chính chúng tôi có tán gẫu với nhau, bắt đầu bằng ấn tượng của nhỏ về không gian của quán tĩnh lặng như thế nào còn tôi thì thắc mắc sao nhỏ vào đây mà lại không gọi một tách cà phê. Chitanda đáp trả lời ví von của tôi với nhỏ - như du khách vào vườn thú Ueno mà không đi xem gấu trúc khổng lồ - bằng cách liệt kê một danh sách về tác hại do tiêu thụ nhiều caffein gây ra. Tách cacao Wiener vừa được mang tới và ngay lập tức tôi nổi da gà bởi lượng kem hào phóng trên bề mặt. Nhỏ chắc là hảo ngọt.

Chitanda lấy muỗng khuấy một bọt kem vào lớp cacao nâu phía dưới, trông nhỏ giống như đang tận hưởng tách cacao hơn là có chuyện phải nhờ vả. Tôi sợ rằng cứ thế thì mình sẽ mất toi cả buổi chiều chỉ để nói chuyện phiếm và nhìn nhỏ uống nước nên đã chủ động đi thẳng vào vấn đề,

“Vậy, thì cậu muốn gì?”

“Ờ?”

Một lời đáp quá dễ thương dành cho một người mình nhờ vả đã bỏ ra nửa ngày cuối tuần thiêng liêng của cậu ấy để ngồi đây.

“Ý tớ là, cậu hẹn tớ vì việc gì?”

Húp một ngụm cacao còn bốc khói, Chitanda khẽ thốt lên “ngon quá!” rồi ngó tôi mà đáp : “Dù gì cũng là Oreki-san chọn nơi này mà?”

“Thế đấy, tớ đi về.”

“Ờ, chờ đã!”

Đặt thìa và ly xuống cùng lúc đứng bật dậy, nhỏ từ từ ngồi xuống lại rồi lí nhí : “Xin lỗi, tại tớ... tớ hơi lo một chút.”

Nhìn nhỏ cứng đơ như vậy chắc là chưa hết lo đâu. Như đã mô tả từ trước, Chitanda có một cây bút vô hình tự động viết lên mặt tất cả xúc cảm đang cố giấu, và chẳng hiểu sao tôi lại nổi hứng muốn chọc vào cái điểm ấy.

“Lo sao? Bộ, cậu có gì muốn *thổ lộ* với tớ à?”

Và cũng không thể hiểu sao tôi lại quên mất những câu nói đùa như vậy có thể tác động đến nhỏ mạnh mẽ thế nào.

“Không, không... tớ, mà...”

Biết mình không thể nói năng rõ ràng, nhỏ gật đầu với gương mặt giờ đã chuyển sang màu đỏ gấc.

...

Giờ thì đến lượt tôi thấy hãi đây này. Tôi lấp bắp gọi anh bồi bàn :

“...Cho em một cà phê đen!”

Chẳng để ý đến phản ứng của tôi, Chitanda bắt đầu lưu loát trở lại :

“Cũng có thể xem là thổ lộ, nhưng tớ nghĩ nó đúng hơn là một lời *nhờ cậy*. Thực ra đây là lí do cá nhân... nên tớ không biết mình có tư cách nhờ vả ai hay không... Nhưng mà, cứ nghe câu chuyện của tớ đã nhé!”

Tách cacao đường như đã nằm ngoài sự chú ý của Chitanda. Đã vậy thì... dù không thoải mái lắm với vẻ nghiêm túc của nhỏ nhưng tôi vẫn đáp : “Được thôi.”

“Cám ơn cậu.”

Thế là Chitanda tăng hắng một tiếng, nhỏ bắt đầu kể :

“Tớ có một người cậu là em trai của mẹ, tên là Sekitani Jun. Mười năm trước cậu có việc phải đi Malaysia nhưng sau ba năm thì người nhà tớ không ai còn liên lạc được với cậu.

Hồi còn trẻ... à ý tớ là hồi còn nhỏ, nhỏ hơn bây giờ ấy, tớ rất là thân với cậu. Tớ còn nhớ cậu đã giải đáp bất kì thắc mắc nào của tớ và điều đó thật là tuyệt. Có thể tớ không còn nhớ chính xác những câu trả lời ngày xưa ấy, nhưng tớ vẫn luôn ấn tượng về cậu như một người không gì là không biết.”

“Một người bạn tuyệt vời quá ta.”

“Cậu vừa biết nhiều vừa có tài ăn nói nữa, dù bây giờ chẳng biết có còn được như vậy không nữa.”

Tôi cười khì và đáp hơi bông đùa một chút : “Ờ, ít nhất cậu còn có kỉ niệm nhỉ? Tớ có hai hay ba người cậu gì đó, không ai mất tích

và cũng chẳng ai trong số đó nhớ được tên... Mà thôi, vậy ‘yêu cầu’ của cậu là gì? Đừng nói là tớ sẽ được một chuyến sang Mã Lai để tìm người cho cậu nhé.”

“Ồ không, lần liên lạc cuối trước khi bật vô âm tín thì cậu đang ở Bengal ... ờm ... thuộc Ấn Độ ấy. Điều tớ muốn nhờ Oreki-san là ... hãy giúp tớ *nhớ lại* những gì cậu của tớ đã nói hồi tớ còn nhỏ.”

Chitanda kết thúc câu chuyện của mình với một yêu cầu nghe rất hợp lí : nhờ *tôi* giúp nhỏ nhớ lại những gì cậu của nhỏ đã nói cho *riêng nhỏ* nghe, hơn mười năm về trước.”

“Nghe có vẻ dễ dàng nhỉ?”

“Tớ không đùa đâu. Như đã nói tất cả những kỉ niệm về người cậu ấy đều là từ hồi tớ còn nhỏ xíu nên không thể tự tớ mà nhớ được, nhưng chắc chắn đã có *một sự kiện* để lại trong tớ ấn tượng mạnh hơn hết thảy. tóm lại tớ chỉ nhờ cậu giúp về cái đó thôi.

Chitanda húp thêm một ngụm cacao. Nhỏ lại tiếp tục nhưng với giọng nhỏ hơn : “Hồi còn mẫu giáo có một lần tớ nghe cậu nhắc đến cái gì liên quan tới ‘CLB Cổ Điển’. Tớ đã nghĩ ‘CLB Khủng Long’ [1] thì sẽ liên quan đến những con khủng long to kình từ xa xưa nên từ đó tớ bắt đầu *hiếu kì* đến ‘CLB Cổ Điển’ của cậu ấy.”

Trẻ mẫu giáo nhằm lẫn từ là chuyện thường, nếu không thì “khủng long” và “cổ điển” đúng là một phép chơi chữ đồng âm ngữ gần. Vậy là tôi phải dành lời cảm ơn sâu sắc đến loài khủng long vì chúng đã cho nhóc tì Chitanda Eru biết thế nào là *hiếu kì*.

“Tớ sau đó được nghe cậu kể rất nhiều về ‘CLB Cổ Điển’. Rồi vào ngày nọ tớ vào phòng cậu để hỏi một câu có liên quan đến CLB,

mà thông thường cậu sẽ cười và trả lời. Nhưng ngày hôm ấy cậu lại lưỡng lự. Tớ còn nhớ rất rõ cậu đã run rẩy vặn mấy ngón tay và nhìn tớ với ánh mắt thăm đăm hỏi hận như thế nào. Phải một lúc sau cậu mới bình tĩnh lại mà trả lời câu hỏi ấy, và ngay lúc đó tớ ...”

“Cậu đã làm sao?”

“... tớ khóc. Chẳng còn nhớ câu trả lời đó bi thảm hay đáng sợ thế nào nhưng tớ đã khóc rất nhiều. Điều cuối cùng tớ nhớ là mẹ đã hốt hoảng chạy đến, chứ không phải là cậu. Đó là lần đầu tiên cậu không dỗ dành khi tớ khóc.”

“Bị sốc à?”

“Tớ tin rằng mình đã bị như vậy. Tớ nhớ mãi ngày hôm đó nhưng cũng phải đến cấp hai tớ mới đem nó ra mà trần trở : tại sao trông cậu lại hỏi hận như thế? Sao cậu lại không đến dỗ tớ? ... Oreki-san, cậu nghĩ sao?”

Chẳng đợi đến lúc bị hỏi tôi đã bắt đầu suy nghĩ. Một người cậu luôn ân cần như thế mà lại để mặc một đứa bé đứng khóc thì đúng là bất thường.

Tôi nhanh chóng có một ý tưởng và nói với nhỏ bằng giọng điệu nghiêm túc và thận trọng nhất có thể :

“Tớ nghĩ trong những câu truyện trước cậu của cậu đã vô tình nói ra những lời *không thể rút lại*. Chú ấy không muốn dốt gạt một đứa bé và đã cực kì mong cậu biết những câu chuyện của cậu hoàn toàn là thật.”

Chitanda há miệng ra rồi mỉm cười,

“Cậu và tớ có cùng suy nghĩ rồi.”

Nhỏ lại nhìn thẳng vào tôi ... ôi tách cà phê thứ hai chừng nào mới tới đây?

“Mong muốn tìm ra lí do khiến tớ hành động và trước tiên là phải nhớ lại cái không gian ấy như thế nào. Vì thế tớ đã phải *lén* vào nhà Sekitani, tại bên đó với nhà tớ giờ coi nhau như người lạ ấy.”

Đúng là để đạt được mục đích cái gì nhỏ cũng dám làm.

“Ra vậy, ‘lí do cá nhân’ để cậu vào CLB Cổ Điển là cái này phải không?”

Chitanda gật đầu,

“Đúng thế, đến tận tháng trước tớ mới để ý đến việc CLB Cổ Điển có nguy cơ bị giải thể. Tớ biết văn học khá là khô khan nhưng khó mà tin được ba năm liền nó lại không có lấy một thành viên nào. Tớ cũng tính tới việc hỏi các thầy cô đã dạy hồi cậu còn đi học, nhưng ba mươi ba năm rồi nên tất cả đều đã nghỉ hưu.”

“Và... bây giờ cậu hỏi tớ. Tại sao vậy?”

“Bởi vì...”

Chitanda đột ngột ngừng lại khi bồi bàn đến lấy cái tách cũ và thay bằng một tách cà phê mới thơm phức. Đến lúc anh bồi đã khuấy đáng đặng sau quầy Chitanda khẽ húp thêm một ngụm cacao rồi mới nói tiếp : “Vụ tớ bị nhốt trong phòng và quyền kỉ yếu trường do Ibara khởi xướng, cậu đã đều tìm ra lời giải nhanh và chính xác vượt ngoài sự mong đợi của tớ. Nói thế này có lẽ là sỗ sàng, nhưng tớ thực lòng tin Oreki-san có thể tìm ra câu trả lời cho tớ.”

Tôi thấy mặt mình nóng bừng.

“Đừng đánh giá tớ cao quá. Chỉ là dựa vào một số manh mối, và có may mắn tớ mới tìm ra đấy chứ.”

“Vậy thì cho tớ nhờ vả sự may mắn ấy.”

“Tớ không nghĩ mình giúp được gì cho cậu.”

Thứ nhất, tôi không có bổn phận phải giúp nhỏ giải quyết cái vấn đề chắc chắn rất là rắc rối này. Thứ hai, nếu tôi thất bại thì Chitanda sẽ thất vọng, chẳng kém gì tôi tự thất vọng về mình. Và thứ ba, không giống như hai vụ trước chỉ đơn thuần giống như trò đồ vui, câu trả lời bị lãng quên của cậu Chitanda là một biến cố quan trọng trong cuộc đời nhỏ. Các bạn có nghĩ một tên “tiết kiệm năng lượng” như tôi có đáng nỗi trách nhiệm này không?

“Tại sao lúc nào cũng phải là tớ? Những người khác đâu sao cậu không nhờ?”

Chitanda tròn tròn mắt. Tôi đã không để ý đến mà tiếp tục nói : “Ý tớ là nếu nhờ càng nhiều người giúp thì sẽ hiệu quả hơn không phải sao? Cậu có thể hỏi Satoshi, Ibara hay những người bạn khác của cậu cơ mà?”

Không có hồi đáp, Chitanda chỉ im lặng trước lời từ chối của tôi. Lát sau nhỏ cúi gầm mặt xuống mà lí nhí : “Tớ... Oreki-san này, tớ... không thường hay kể cho người khác về quá khứ của mình ...”

“ ... ”

“Đúng hơn là... câu chuyện này... tớ chưa từng kể cho ai hết.”

Cứng họng.

Ra là vậy, tôi ngu quá.

Tại sao Chitanda lại hện mình tôi vào chủ nhật này? Quá đơn giản, nhờ chỉ muốn *tôi* biết về câu chuyện. Chitanda đã đặt niềm tin vào tôi – người bạn nhỏ chỉ mới quen hơn một tháng, vậy mà tôi đã khuyên nhờ “nhờ càng nhiều càng tốt”. Ai mà chẳng có bí mật riêng tư để mà trân trọng chứ? Thỗ lộ chúng cho người khác đã là một cố gắng không nhỏ, thế mà...

Đến lượt mặt tôi đỏ bừng, cái sự hồi hận bây giờ nặng đến nỗi đầu tôi phải gục xuống,

“... cho tớ xin lỗi nhé.”

Khi ngẩng được mặt mình lên tôi thấy Chitanda cười, nhỏ thật dễ thương người khác mà.

Cả hai đều lặng thinh. Chitanda có lẽ đang đợi câu trả lời còn tôi thì nghĩ mãi không biết nên nói sao cho đúng. Tách cacao Wiener của Chitanda đã nguội, chỉ còn những làn hơi đến từ tách cà phê mới gọi đang quện thành từng gợn xoắn nhỏ mà bốc lên giữa chúng tôi.

Tôi giữ chặt chiếc tách một hồi lâu trước khi Chitanda quyết định phá vỡ bầu yên lặng,

“Tớ biết mình đang đòi hỏi quá đáng và kéo cậu vào chuyện này là không đúng, nhưng mà, tớ chỉ...”

“...”

“Oreki-san, khi cậu tìm ra những câu trả lời... trông hết như cậu của tớ. Cậu là người thứ hai giải đáp cho tớ nhiều thắc mắc như vậy, cho nên... tớ thật là ích kỉ mà.”

“Ba năm học ở đây chẳng phải là ít để cậu không thể tự mình tìm hiểu, và nếu cậu vẫn gặp rắc rối thì tớ sẽ không keo kiệt năng lượng tới mức không thềm giúp một tay đâu.”

Chitanda gật đầu,

”Tại tớ muốn nhớ ra trước khi cậu mất. Tớ mong được tìm ra tất cả những *lời không thể rút lại* và câu trả lời ấy trước tang lễ.”

“Trước khi *mất*?”

Quả là một cách ví von trạng thái không bình thường. Người chết mà còn sống mới lạ, nhưng mà “mất tích” thì đâu có nghĩa là “chết”?

... À không.

Đúng là vẫn có khả năng một người “mất tích” sẽ bị “chết”.

“Tớ có nói là cậu Sekitan Jun đã mất tích từ bảy năm trước phải không? Trong trường hợp cậu không biết, thì một người bị mất tích từ bảy năm trở lên sẽ bị hợp pháp hoá là đã chết. Cơ quan đảm nhiệm người mất tích đã thông báo cho nhà Sekitani về chuyện này, và họ đã quyết định tổ chức tang lễ đúng thời hạn. Thế nên tớ muốn đạt được điều đó trước khi cậu bị xem là không còn trên đời nữa.”

Chitanda thở dài rồi trông ra cửa sổ, tôi hướng mắt theo ánh nhìn của nhỏ. Chẳng có gì ngoài cảnh đường phố tấp nập.

Tôi húp một ngụm cà phê. Có lẽ Chitanda đã nói hết những gì nhỏ muốn nói.

Có một kí ức cần phải được nhớ, và hơn hết nó *đáng* phải được nhớ. Lối sống của tôi thật là khó để định nghĩa điều này khi tôi đã luôn nỗ lực né tránh bất cứ thứ bất-bình-thường gì xảy ra trong cuộc sống. Hoá ra cũng vì thế mà tôi chẳng có lấy một kí ức gì được coi là đáng nhớ cả.

Chitanda thì khác, nhỏ đã cố gắng hết mình để tìm lại những kỉ niệm đã phai. Tính *hiếu kì* đặc biệt của nhỏ đã thôi thúc nhỏ mò mẫm trong đáy biển thời gian, điều đó không lạ. Nhỏ muốn nhớ không chỉ vì người cậu mà còn vì chính mình, chuyện gì sẽ xảy ra nếu nhỏ không làm được điều đó?

Dòng gần cuối trong lá thư của chị tôi chợt thoáng qua tâm trí...

Vả lại, chắc hẳn là em không bận việc gì có ích để từ chối lời thỉnh cầu của chị nhỉ?

Đúng thế, tôi là một Houtaou tiết-kiệm-năng-lượng. Không phải làm thì bỏ, đã làm thì...

... phải làm cho nhanh! Vậy giúp một người làm một công việc cần phải hoàn thành là trung thành với phương châm ấy phải không?

Tôi đặt tách cà phê xuống và gõ năm ngón tay lên mặt bàn. Cái tách gổm chạm vào mặt bàn cái “cộp” khiến Chitanda quay mặt vào nhìn tôi. Tôi bắt đầu nói chậm rãi :

“Tớ sẽ không chịu trách nhiệm với những gì cậu tính làm.”

“Hờ?”

“Thế nên tớ không nói là chấp nhận lời nhờ vả của cậu. Tuy nhiên tớ sẽ suy nghĩ về câu chuyện ấy, và nếu có ý tưởng hợp lí nào xuất hiện trong đầu thì tớ sẽ cho cậu biết ngay – thế này để đỡ trường hợp tớ giải thích dư thừa quá nhiều.”

“Tớ đồng ý!”

“Nếu như thế với cậu là ổn, thì tớ đồng ý giúp.”

Chitanda đột ngột đứng dậy, rồi nhỏ cúi mình một góc bốn mươi lăm độ hoàn hảo,

“Cảm ơn cậu rất nhiều. Chuyện này có thể sẽ làm cậu vương bận, nhưng tớ rất cảm kích được nợ cậu điều đó.”

Có thể gây vương bận thôi à?

Tôi quay mặt đi chỗ khác để giấu một nụ cười mỉm. Thật đáng ngạc nhiên khi có thể tự nhìn thấy bản thân đang làm một chuyện trước đây chưa từng làm : giải quyết vấn đề cá nhân của người khác. Tôi chẳng dám nghĩ đến vẻ mặt của Satoshi nếu hắn biết về vụ này. Có lẽ hắn sẽ trợn tròn con mắt để làm như đang bị đả kích sâu sắc, sau đó xỏ ra một tràng từ ngữ lạ lùng để thể hiện niềm kinh hãi của hắn về tôi ví dụ như : “Houtarou *đồng ý* giúp đỡ người ta? Vậy nghĩ hè tớ sẽ đi ứng cử làm thủ tướng...”

Thế thì chống chế bằng cách nào đây?

Tôi tiếp tục trần trở với câu hỏi ấy, còn Chitanda vẫn chỉ biết cảm ơn. Vậy là tôi đã uống sạch hai tách cà phê trong khi tách cacao của Chitanda đã trở nên nguội ngắt.

[1] Bản dịch tiếng Anh đã tự đổi lại để hợp với lối chơi chữ gần âm (Jurassic (khủng long) => Classic (cổ điển)).

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 5 - Ấn tích trong kỉ yếu của CLB Cổ Điển.

CHƯƠNG 5 : ẤN TÍCH TRONG KỈ YẾU CỦA CLB CỔ ĐIỂN

“Thánh địa của hoạt động ngoại khoá” trường Kamiyama, như đã nói, vẫn có những chương trình đào tạo cho kì thi đại học nhưng chưa bao giờ thực sự cố gắng cải thiện thành tích học tập của học sinh cả. Những ai thực sự muốn vào đại học sẽ tham gia đủ một (hoặc hai, nếu hên) kì thi thử và trường cũng không mở lớp bồi dưỡng trong các kì nghỉ dài ngày. Tóm lại đúng như biệt danh của nó, trường Kamiyama chẳng khác nào một tên học trò lười biếng.

Nhưng dĩ nhiên phải giống như bao ngôi trường bình thường khác, Kamiyama có những đợt thi và kiểm tra định kì – thiên địch của “cuộc sống màu hồng thời học sinh”. Một trong những lí do là tất cả hoạt động CLB bao gồm CLB Cổ Điển đều bị ngừng lại, mặc dù chúng tôi cũng chẳng có gì đang làm để phải tiếc.

Hôm nay là ngày thi cuối. Tôi nằm trên giường mà ngược nhìn trần nhà. Như mọi khi cái trần sơn màu trắng ấy chẳng có gì đặc biệt, ít nhất là không đặc biệt bằng kết quả thi của các thành viên trong CLB Cổ Điển.

Đầu tiên là Fukube Satoshi. Tuy hẳn đúng là một cơ sở đồ sộ với nhiều dữ liệu từ vô dụng đến hơi hữu ích nhưng hẳn lại tỏ ra không hứng thú lắm với việc học ở trường. Kết quả giữa kì của Satoshi là cực kì tệ hại nên tôi cũng chẳng mong hắn làm nên trò trống gì trong đợt này. Để biện hộ cho kết quả lần trước hắn đã nói thế này : “Đó là vì tớ đang bận nghiên cứu vì sao người Nhật ngày nay không còn viết Hán tự theo lối liền nét [1] nữa.”

Nếu Satoshi nghĩ điều gì là quan trọng thì nó chắc chắn là quan trọng với hắn. Không muốn xem thường gì nhưng đi trên một chặng đường dài như học tập mà suy nghĩ như thế thì ngốc nghếch thật. Cơ mà hắn có thêm quan tâm mình ngốc hay không đâu? Hẳn là loại sẽ coi lời cần nhắc “Mày sống buông thả

quá!” là một lời khen đầy ngưỡng mộ. Kết luận : một thằng ngốc không đụng hàng.

Dù đang là thành viên của CLB Nghiên Cứu Manga, Ibara Mayaka đã tham gia CLB Cổ Điển để tiếp tục sự nghiệp cưa đổ Satoshi. Nhỏ chắc chắn thuộc loại chăm chỉ, và nhờ cái tính miệt mài “vạch lá tìm lỗi sai” của mình nên điểm nhỏ cũng vừa đủ ngoi lên tốp nửa trên. Thành thực mà nói thì có lẽ quỹ thời gian Ibara bỏ ra cho học hành dường như chưa tương xứng với kết quả của nhỏ. Ibara là người theo Chủ nghĩa hoàn mỹ. Nhỏ bị ám ảnh bởi sự hoàn hảo đến mức lúc nào cũng trăn trở để tìm lời giải tốt nhất cho toàn bộ câu hỏi – nhưng thường thì không thành công lắm. Phải chăng vì thế mà nhỏ sinh ra cái tính hay gắt gỏng?

Kế đến là Chitanda Eru, người đứng đầu cả nhóm với số điểm tuyệt vời của mình – hạng sáu toàn khối. Và cũng như hồi giữa kì nhỏ không tỏ ra thoả mãn với kết quả của mình lắm. Nhỏ từng nói với tôi nhỏ không muốn chỉ được học một cách *phiến diện*, nhỏ muốn hiểu *toàn thể* cơ. Một trong những ví dụ tiêu biểu là vụ ông cậu của nhỏ : ý nghĩa đằng sau những lời nói mà cả nhỏ cũng không nhớ chính là cái “toàn thể” mà nhỏ đang kiếm tìm, và nhỏ sẽ dám làm tất cả để đạt được điều đó.

Cuối cùng là tôi, điểm của tôi *trung bình*.

Trong số ba trăm năm mươi học sinh toàn khối tôi xếp thứ một trăm bảy mươi lăm. Có thể bạn nghĩ đây là một trò đùa tức cười nhưng quả thật tôi đã nằm đúng boong chính giữa bảng xếp hạng. Nếu tính hay hiểu kì của Chitanda giúp nhỏ đạt điểm cao, lối sống buông thả “giúp” Sasoshi có kết quả tệ hại và Chủ nghĩa hoàn mỹ chỉ làm Ibara ngày càng trở nên khó chịu, thì số điểm lần này là kết quả rất xứng đáng cho những ngày ôn tập không-quá-lười-biếng của tôi. Dường như đã trở thành bản năng, tôi luôn để mình cheo leo ở một khoảng lưng chừng – đủ thấp đối với đỉnh và đủ cao so với đáy. Vậy có lẽ Satoshi đã đúng, có thể cuộc sống của tôi “xám” thật.

Đương nhiên để kết luận một thứ trừu tượng như “màu” của cuộc sống cần phải đi từ nhiều khía cạnh cụ thể hơn như hoạt động xã hội, thể thao, sở thích, tình cảm... những thứ không-trừu-tượng trực tiếp tạo nên cuộc sống con người. Một danh nhân từng nói đừng chỉ nhìn một cái cây mà bỏ qua cả khu

rừng, một kết quả thuộc về phương diện cảm nhận lại càng không thể được áp đặt cho toàn thể. Từ điển tiếng Nhật đã định nghĩa đầy vắn về “thời học sinh” như một đoá hồng, nhưng thử trồng trên sa mạc xem nó có nở hoa nổi không?

Thế thì cứ xem như tôi là loại đất không phù hợp để trồng hoa đi, cho nó “vắn vắn”.

Nấp khe bỏ thư vang lên tiếng lách cách dưới nhà. Nếu không phải do người phá thì một bức thư đã vừa được gửi đến...

Tôi ngẩn người. Bao thư có sọc ba màu đỏ, xanh và trắng chỉ có thể là gửi từ nước ngoài. Tên người nhận là tôi, vậy tác giả bức thư chắc chắn không ai khác ngoài Oreki Tomoe. Để xem gửi từ đâu nào... Istanbul à?

Tôi liền mở phong bì và thấy khá nhiều lá thư nhỏ bên trong, một trong số đó là dành cho tôi.

Chào em, Houtarou.

Chị đang ở Istanbul[2]. Một vài rắc rối cỡ con vừa xảy ra và hiện tại chị phải trú nhờ trong đại sứ quán Nhật, thế nên chưa được tham quan thành phố tẹo nào cả.

Tuy vậy chỉ với vài cú liếc mắt chị đã thấy thành phố này rất đỉnh. Nếu có cỗ máy thời gian để được trở về thời Istanbul còn bị giam cầm trong một cánh cổng, chắc chị sẽ đóng chặt nó mà giữ hết những cảnh quan tuyệt đẹp này cho riêng mình quá.

Hiện tại thì chuyến du ngoạn thế giới của chị vẫn thú vị như ngày đầu tiên chị rời Nhật Bản. Dám cá là mười năm sau nhìn lại chị sẽ không chút nuối tiếc gì với quyết định này đâu.

Thế CLB Cổ Điển ra sao rồi? Thêm được bé nào không?

Nếu vẫn chỉ có mình em thì cũng đừng có buồn. Sự cô độc sẽ làm một người đàn ông trở nên mạnh mẽ. Còn nếu có thêm người thì quá ổn! Em của chị sẽ có cơ hội giao thiệp rộng rãi hơn.

Thôi vào vấn đề chính, có một thứ chị đang quan tâm đây.

Em (hay các em) đã bắt tay làm tập san văn học chưa? CLB Cổ Điển năm nào cũng xuất bản một tập nên chị không muốn em (hay các em) dừng truyền thống này lại đâu đó.

Còn nếu đã nghĩ tới việc làm tập san thì chị cá là chưa có chủ đề để viết và phải tìm các ấn bản cũ phải không? Khởi mò mẫm trong thư viện, không có đâu.

Những tập san của CLB đều được đặt trong cái hộp sơ cứu cũ kĩ trong phòng họp ấy. Ổ khoá hư luôn rồi nên khỏi lo cần chìa.

Đến Pristina chị sẽ gọi điện.

Yêu cực cực của chị

Oreki Tomoe

Trú trong lãnh sự quán, lần này là chuyện gì nữa đây hả bà chị yêu dấu? Chi tiết chắc là nằm trong đồng thư còn lại nhưng tôi chẳng việc gì phải làm bộ lo lắng cho bà. Pristina... nghe quen quen nhỉ? Đã là nơi Oreki Tomoe thêm đặt chân đến thì không là tàn tích thì cũng phải thắng cảnh.

Điều làm tôi quan tâm – đúng hơn là ngạc nhiên – là bà chị yêu dấu này hiểu rõ hoạt động của chúng tôi ác liệt thật, và ai ngờ mấy tiền bối ở CLB Cổ Điển đã chủ động tạo điều kiện cho đàn em tiếp nối truyền thống như thế? Thật là đỡ tốn công. Chitanda mà nghe tin này chắc là mừng lắm. Cảm ơn bà chị yêu dấu nhiều.

Nếu xem kết quả là mục đích thì để đạt được mục đích chúng ta chỉ cần nhắm đến việc tạo ra kết quả.

Vậy là lại một lần nữa Oreki Tomoe thành công trong việc thò một chân vào cuộc sống của tôi.

Đành vậy, tôi bỏ lá thư vào túi áo đồng phục.

Vừa hết giờ học ngày hôm sau tôi lên thẳng phòng Địa Chất. Ngày sau-kì-thi đầu tiên thật đẹp trời nên dường như mọi CLB đều hoạt động sôi nổi hẳn lên. Tiếng hô hào, tiếng đập bóng xen lẫn vô số giai điệu đến từ CLB Trống Kèn, CLB Nhạc nhẹ, CLB nhạc Dân Gian vân vân và vân vân. Mặc dù người ta thường thấy các CLB Thể thao hoạt động hơn nhưng linh hồn của lễ hội văn hoá lại là ở các CLB Văn hoá nghệ thuật, vậy nên vào thời gian này không lạ gì khi hầu hết các phòng học ở khu Chuyên Dụng đều chật kín người và ồn ào.

Chitanda và Ibara đã ngồi sẵn trong phòng. Chỉ qua vụ quyền sách trong thư viện mà hai nhỏ đã thân nhau trông thấy. Mùa hè đã đến và nữ sinh bắt đầu khoác lên mình những bộ đồng phục thoáng mát hơn, tôi có thể thấy đôi tay bé tẹo ngăm nâu của Ibara tương phản với làn da trắng nõn của Chitanda. Hình như hai cô nàng đang bàn bạc chuyện gì đó, tôi bèn ghé đầu vào khe hở nhỏ xíu để nghe ngóng chuyện bên trong.

“...Nói cách khác, cần phải có một chủ đề chung cho những bài viết.”

“Nhưng ai có thể giúp bọn mình đây?”

“Đừng lo lắng quá, để tớ nhờ bạn bên CLB Manga xem.”

“Nhờ được à?”

Ra là bàn chuyện tập san, vậy thì chúc may mắn nhé.

Bỗng nhiên Chitanda bụm tay vào mặt, chuyện gì mới xảy ra vậy?

“...Ách xì!”

Lo lắng thừa rồi, nhỏ vừa hắt hơi một cách rất truyền thống.

“...Ách xì! Ách xì!”

“Sao vậy, cậu bị cảm à?”

“...A, cũng đỡ nhiều rồi. Thật là kì nhưng tớ hay bị cảm hè.”

Kinh nghiệm bị cảm hè đủ cho tôi biết cảm giác đó khó chịu như thế nào, mà quả là giọng nhỏ có hơi khàn khàn.

“Chào Chitanda, Ibara.”

“A, Oreki-san. Xin chào.”

“Thấy CLB Manga đang bàn luận sôi nổi lắm, ở đây có sao không thể Ibara?”

“Đã phân ca hết rồi. Sao nào, có vấn đề gì khi tôi ở đây à?”

Lại gây sự. Thôi kệ.

Tôi quyết định lờ nhỏ mà đi thẳng vào vấn đề chính – lá thư của bà chị,

“Chị tớ là cựu thành viên CLB Cổ Điển, vừa rồi chị ấy có gửi thư chỉ tớ nơi cất mấy cuốn tập san cũ.”

Chitanda vẫn ngờ mặt ra, nhỏ chậm hiểu quá.

“Có nghĩa là tớ biết mấy cuốn tập san đó ở đâu rồi.”

Nhỏ mím môi như đang kiểm từ ở đó,

“Thật ...”

Và hai mắt nhỏ sáng rực lên,

“Thật thế sao?”

“Dĩ nhiên là thật, tớ gạt cậu thì được gì?”

Rốt cuộc nhỏ cũng hiểu. Cặp môi mỏng manh của Chitanda bùng lên một nụ cười thật tươi, rất rất tươi mới đúng. Đây là lần đầu tiên tôi thấy tiểu thư nhà Chitanda cười toe toét đến thế - điều mà cơ mặt của tôi chắc chắn làm không nổi. Chitanda từng tâm sự với tôi ở “Pineapple Sandwich” với Chitanda bây giờ cứ như là hai người khác nhau vậy.

“Vậy là, đã có tập san rồi...”

Chitanda hạ giọng xuống, và thực sự nhỏ thì thào rất dõ.

“...Hi hi, tập san ơ... tập san à...”

Đấy, đừng trông mặt mà bắt hình dong nhé các bạn.

Tôi quay sang Ibara, nhỏ đang ca mày và bắt đầu hỏi : “Tôi không hiểu, sao khi không chị ông lại gửi thư để nói về chuyện tập san của chúng ta?”

Hỏi hay. Không người nào có đầu óc lại nghĩ đến chuyện tìm kiếm thông tin về đồ thất lạc liên quan tới lễ hội văn hoá trong một lá thư từ Istanbul cả. Nhưng đây đúng là thư của bà chị yêu dấu, và cũng cần lưu ý một chút : không một ai biết cái gì Oreki Tomoe xem là quan trọng.

“Sự thật là lá thư đang có ở đây, đọc đi rồi cậu sẽ biết tôi có giỡn hay không?”

Tôi mở thư và đặt lên bàn cho Ibara và Chitanda cùng xem. Hai nhỏ đọc từng dòng thư cả một lúc mà không nói câu nào, cuối cùng Chitanda cũng quay lên nhìn tôi.

“Chị cậu có thích đi Thổ Nhĩ Kỳ không?”

“Cả thế giới đang là mục tiêu của bà.”

“Oreki-san có một người chị thật tuyệt nhỉ?”

Ồi giờì! Đọc nhanh xuống dưới một chút đi.

“ ‘Dám cá là mười năm sau nhìn lại chị sẽ không chút nuối tiếc gì với quyết định này đâu’. A, thật là một lời nói đầy quyết đoán.”

Đồng ý là bà rất quyết đoán, nhưng đọc xuống cái đoạn *phía dưới nữa* kìa!

Lia mắt vào đoạn chữ tôi mong muốn, hai cô nàng cùng đồng thanh:

“Hộp sơ cứu?”

“Hộp sơ cứu à?”

Ibara nhìn quanh phóng một lượt rồi khoanh tay lại.

“Hừm... tôi chẳng thấy cái hộp sơ cứu nào ở đây cả.”

“Đúng là vậy.”

Không khó để lộ ra điều đó, và không khó để thấy chitanda bắt đầu xanh mặt.

“Ê!? V... vậy thì... vậy mấy cuốn tập san...”

“Chi-chan à bình tĩnh nào! Bình tĩnh một chút.”

Tôi công nhận “Chi-chan” là một biệt danh dễ thương. Vậy ra cái mồm độc địa của Ibara không phải là dành cho tất-cả-mọi-người-trừ-Satoshi nhỉ, đúng là chả ai lại nở tỏ ra thô lỗ trước Chitanda cả.

Tôi vấy lá thư trước mặt Chitanda vừa chấp nhận ngồi lại vào ghế,

“Chitanda này, trong thư nói là ‘cái hộp sơ cứu cũ kĩ trong phòng họp’. Chị tớ đã ra trường hai năm rồi nên rất có thể ‘phòng họp’ CLB Cổ Điển đã bị đổi đúng không?”

“Ờ... đúng là vậy.”

“Thế ông có biết phòng họp của CLB hai năm trước là ở đâu không Oreki?”

Để tránh lãng phí năng lượng tôi đã đi hỏi thầy phụ trách.

“Vừa hỏi thầy xong, đó là phòng thí nghiệm Sinh Học.”

“Chuẩn bị kĩ càng quá ha.”

“Dĩ nhiên, cho nó hiệu quả.”

“Bắt đầu biết *hoạt động* hơn rồi sao?”

Đây là tôi hào phóng giúp cho, lâu lâu *hoạt động* một lần thôi.

“Phóng thí nghiệm Sinh Học ở ngay dưới chúng ta một lầu, vậy tại mình đi xuống đó chứ?” Nói xong Chitanda đi thẳng ra cửa cái một.

Có một người luôn rất là *hoạt động*, đừng hỏi là ai đấy.

Đúng như Chitanda nói phòng thí nghiệm Sinh Học nằm ngay dưới phòng Địa Chất, tức là cùng ở vị trí sát góc của khu Chuyên Dụng và cũng tức là bị biệt lập chẳng kém gì phòng ở trên. Nãy tôi có nói khu Chuyên Dụng giờ này chật kín người là hơi sai, bởi vì phòng Địa Chất và Sinh Học đều được bố trí ở cuối hai hành lang toàn những phòng học rộng và (lúc này) trống trơn nên không gian ở đây cực kì tĩnh lặng, chỉ đang có tiếng bước chân của ba đứa học sinh.

Trên đường đi Chitanda hắt hơi liên tục.

“Cậu bị cảm nặng rồi đấy.”

“Cám ơn cậu đã quan tâm. Chỉ là mũi tớ khá nhạy cảm, nên khó mà đừng hắt... Ách xì!”

Nếu đang phải hắt hơi cả chục lần trong một phút như Chitanda thì chắc tôi sẽ khóc mất. Bị như vậy mà trông nhỏ vẫn cố gắng tươi tỉnh, thật đáng khâm phục.

Ibara bước nhanh về phía trước và ngoảnh đầu lại,

“Mả Oreki, ông có mang chìa khoá phòng này theo không đấy?”

“Không, có người mượn rồi.”

“Ách xì... vậy là phòng Sinh Học đang có CLB hợp sao?”

“Hoặc là có một *thằng ngốc* nào mượn để vọc chơi, nếu không hợp thì chắc chắn là thế.”

“Oreki-san... đừng gọi người khác là ‘thằng ngốc’, thô lỗ lắm.”

Tôi vừa bị mắng, nếu chỉ thế mà nhỏ giận thì có là Satoshi hay Ibara cũng đừng hòng chống chế. Trong lúc cười dạo và nhìn quanh cho qua chuyện, một

vật đầu được đặt sát vào chân tường lọt vào tầm nhìn của tôi. Chẳng biết nó là cái gì, và hình như cả Chitanda lẫn Ibara đều không để ý. Đó là một cái hộp nhỏ, sơn màu trắng giống hết bức tường phía sau như là để ngụy trang vậy. Ở chân tường đối diện cũng có một hộp như vậy. Chẳng biết có phải là đồ để quên không, nhưng trông chẳng có chút giá trị gì nên tôi lờ nó luôn. Hành động khom người sẽ tốn nguồn năng lượng trị giá khoảng một yên, mà để lượm một vật trị giá chưa tới một yên là hoàn toàn phí phạm năng lượng. Một người tiết kiệm năng lượng phải hiểu rõ điều đó.

Thế rồi cả ba đã đứng trước phòng thí nghiệm Sinh Học. Trong khi tôi đang suy nghĩ có nên gõ cửa hay không thì Chitanda đã với lấy tay nắm,

“Ơ?”

Cửa không mở.

“Nó bị khoá rồi.”

“Đúng là vậy.”

Hai cô gái nhìn chằm chằm vào tôi, Chitanda trông có vẻ bối rối còn Ibara thì nheo mắt lạnh lùng. Cả hai ánh mắt đều khó chịu như nhau.

“Thực sự là không mượn được chìa khoá mà, làm sao tớ biết cửa bị khoá chứ?”

Ibara cố đẩy thêm vài lần nữa và chỉ nghe thấy tiếng lách cách của tay nắm bị chặn lại. Khá ngẫu nhiên Chitanda nói ngay điều tôi vừa nghĩ tới : “Lại nữa sao?”

Lại nữa rồi!

“Ý của Chi-chan là gì vậy?”

“Ừm, là sự viện hồi tháng tư...”

Chả có cánh cửa nào ở trường Kami mang lại điều tốt lành cả. Trong khi Chitanda thuật lại câu chuyện hồi tháng tư, tôi bắt đầu kiếm cách giải quyết.

“... và thế là bí ẩn đã được giải đáp.”

“Hừm, Oreki tự mình đoán ra hết sao?”

Tôi xoay mũi chân hướng lại vào cánh cửa mà la to :

“CÓ AI TRONG NÀY KHÔNG?”

Dĩ nhiên tôi không mong đợi lời hồi đáp nào cả.

Nhưng lại là có đấy, một tiếng cách vang lên và có lẽ cánh cửa đã được mở khoá.

“Ai vậy?”

Cánh cửa bắt đầu trượt sang bên.

Đứng trước chúng tôi lúc này là một nam sinh mặc áo thun bó và quần đồng phục. Anh cao và có dáng người mảnh khảnh trông ra dáng thư sinh hơn là túp người ưa vận động. Nhìn nhanh vào cổ áo để biết chúng tôi là học sinh lớp dưới, anh mỉm cười lịch sự và nói : “Ồ xin lỗi mấy em nhé, mấy em muốn tham gia vào CLB Báo Tường phải không?”

Không nghe tiếng đẩy cửa bao nhiêu lần à? Thay vì cần nhằn như vậy tôi chọn cách hỏi anh : “Đây là CLB Báo Tường sao?”

“Đúng vậy. Bộ em không đến đây vì thế à?”

Người nam sinh đi ra ngoài và đóng cửa lại. Ngay lập tức tôi ngửi thấy hương còn khử mùi thoảng ra từ anh, có lẽ anh chàng này gặp rắc rối với mùi cơ thể. Anh liền nhướn mày khi để ý sự chăm chú của tôi,

“Có vấn đề gì không?”

Rồi như vừa sực nhớ ra điều gì anh vội quay về với giọng điệu ân cần :

“Thế, anh giúp gì được đây?”

Tôi và Chitanda nhìn nhau, dĩ nhiên hội trưởng nên là người thương lượng.

“Chào anh, em là Chitanda Eru, hội trưởng CLB Cổ Điển. Anh là Toogaito-sempai ở lớp 3-E phải không ạ?”

Người vừa được gọi là Toogaito thốt lên kinh ngạc :

“Sao em biết?”

Một nỗi đồng cảm dành cho anh chàng này khi đó chính xác là điều tôi gặp phải vào tháng tư : bị một người hoàn toàn xa lạ gọi đích danh. Và cũng như hôm ấy, Chitanda chỉ mỉm cười,

“Em đã gặp anh ở trang viên nhà Manninbashi năm ngoái.”

“Nhà Manninbashi... thế, thế hồi nãy em nói tên em là Chitanda, vậy em là người nhà chú Chitanda sống ở Kanda sao?”

“Vâng, ông là ba của em. Cảm ơn anh đã quan tâm.”

Ồ, ở đây đang diễn ra cuộc hội ngộ của hai người con thuộc tầng lớp thượng lưu đây. Tôi nhớ ra trước đây khi Satoshi kể về những gia tộc lâu đời ở vùng Kamiyama này thì nhà Toogaito cũng là một trong số đó.

“À, không anh mới phải cảm ơn. Ra em đúng là người nhà Chitanda...”

“Dạ vâng... ách xì!”

“Bị cảm à? Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.”

Biết Chitanda Eru là tiểu thư của gia tộc điền nông lớn nhất vùng khiến thái độ của anh Toogaito thay đổi đến kì lạ. Anh vẫn giữ cung cách lịch sự nhưng đôi mắt thường hay nhíu lại và trong nó đang lộ rõ sự căng thẳng. Chitanda có gì làm anh sợ thế nhỉ? Hay đó là áp lực là một “Luỹ Thừa gia tộc” có thể gây cho những gia tộc khác ít tiếng tăm hơn? Cũng có thể là tôi chỉ tưởng tượng, nhưng có một sự thật là anh ta đang tránh nhìn vào mắt Chitanda và phát ra từng lời đầy cẩn trọng :

“Vâng, em cần gì?”

Ngược lại, tiểu thư cả chúng ta hầu như chẳng để ý gì đến anh chàng tội nghiệp.

“Dạ, thật ra, em được biết tập san những năm trước của CLB được lưu trữ ở phòng thí nghiệm Sinh Học. Nhưng đây từng là phòng họp CLB của tụi em phải không ạ?”

“Hồi anh học năm nhất thì đúng là vậy, nhưng năm ngoái thầy phụ trách đã cho đổi cái roẹt vị trí của tất cả phòng họp.”

“Thế anh có thấy mấy cuốn tập san ở trong phòng không?”

Toogaito khựng lại một tích tắc trước khi đáp : “Không em à, chẳng thấy cuốn nào cả.”

Im lặng lắng nghe hai người họ nói chuyện, Ibara quay qua nhìn tôi và tôi gật đầu. Một người có trực giác hắc chần sẽ thấy những hành động của anh này rất bất bình thường.

“Vậy à ...”

Một trí nhớ siêu phàm, tính hiếu kì siêu hạng và khả năng học tập siêu đẳng; thế nhưng ông trời đã không quá hào phóng khi để Chitanda sở hữu một trực giác cực tệ hại. Nhỏ trông thất vọng thấy rõ và định quay về thì Ibara đã chen vào,

“Xin lỗi sempai, anh có phiền nếu tụi em vào phòng và tìm một chút chứ?”

“Em là ...”

“Ibara Mayaka, CLB Cổ Điển. Vì hoạt động của mấy anh không dính dáng gì mấy cuốn tập san nên anh cũng đâu để ý nhiều đến nó đúng không?”

Sẽ có lãng phí năng lượng nhưng tôi muốn trợ giúp nhỏ một tay ,

“Tụi em sẽ cố gắng không đá động gì đến đồ đạc của anh, được chưa hay là anh còn phiền gì nữa?”

“Được không anh?”

“Em cũng muốn vào xem thử.”

Hứng một loạt thỉnh cầu của chúng tôi, anh Toogaito đã bắt đầu hơi hoảng,

“Anh thường không thích người lạ vào phòng họp ...”

Chưa được dứt câu Ibara đã phản pháo :

“Nhưng sempai à, dù đây có là *phòng họp* thì nó cũng vẫn là *phòng học* đấy!”

Tôi bụm miệng cười, trong khi Ibara giảng đạo cho anh chàng : “Anh không có quyền từ chối học sinh vào phòng học để làm những việc chính đáng.” Lúc này trông Toogaito đã rối lăm rồi, công với sự quyết liệt của Ibara khiến anh rất cuộc cũng chào thua,

“Thôi được, mấy đứa có thể vào. Nhớ là không được đụng vào đồ của anh đấy.”

Vậy là không còn cách nào khác người hội trưởng của CLB Báo Tường phải mở cửa cho chúng tôi vào.

Phòng thí nghiệm Sinh Học nhìn chung không khác gì mấy so với phòng của chúng tôi ngoại trừ có thêm một cánh cửa, trên cửa phụ có gắn biển “Phòng trú bị dụng cụ”. Cạnh phòng Địa Chất trên tầng bốn cũng có một phòng trú bị nhưng không có cửa nối giữa hai phòng.

Anh Toogaito bắt đầu giải thích : “Tụi anh có bốn người, nhưng vì hôm nay không có hoạt động gì nên chỉ mình anh ở đây suy nghĩ xem CLB sẽ xuất bản cái gì vào dịp hội sắp tới.”

Nếu tôi nhớ không nhầm thì hội Kanya tổ chức vào tháng mười hằng năm, vậy là còn tầm hai tháng rưỡi nữa.

“Có gì khác giữa CLB Báo Chí và CLB Báo Tường vậy anh?” Chitanda hỏi một câu hoàn toàn lạc quẻ, và anh Toogaito cũng từ tốn đáp :

“Có ba đầu báo được phát hành trong trường Kami : thứ nhất là báo ‘Thanh Long’ được phát đến mỗi lớp học mỗi tháng một lần, thứ hai là ‘Tin tức Hội học

sinh Cao trung Kami' được dán ở ngoài phòng Hội và không định kì, cuối cùng là 'Nguyệt san Cao trung Kami' phát hành hàng tháng trừ tháng tám và mười hai được dán ngay trên cảnh thông báo cạnh cổng chính. Tụi anh phụ trách 'Nguyệt san Cao trung Kami'."

"Còn hai cái kia?"

" 'Thanh Long' là của CLB Báo Chí, còn 'Tin tức Hội học sinh Cao trung Kami' dĩ nhiên thuộc Hội học sinh rồi. Báo của tụi anh có lịch sử phát hành xưa nhất đó. 'Nguyệt san Cao trung Kami' sắp kỉ niệm kì thứ bốn trăm, trong khi hai tờ kia lết đệt mãi còn chưa tới nổi một trăm."

Bốn trăm kì cơ à? Vậy CLB Báo Tường cũng có truyền thống lâu năm đấy chứ. Chitanda có nói cậu của nhỏ từng kể chuyện về CLB Cổ Điển hồi cậu còn đi học ba mươi ba năm trước, vậy là chỉ ít CLB đã gấp đôi tuổi chúng tôi. Ước gì cuộc sống tiết kiệm năng lượng của tôi cũng kéo dài được như thế, dù hiện tại nó đang bị đe dọa nghiêm trọng.

"Hình như không có ở đây."

Ibara kết luận sau khi rào quanh căn phòng gần chục vòng. Vậy chỉ còn lại phòng trừ bị, tôi bèn lên tiếng : "Tụi em xem luôn phòng trừ bị được chứ?"

"...Ờ, cứ tự nhiên."

Tôi bước vào căn phòng nhỏ và lập tức nghe tiếng giấy kêu loạch xoạch xen lẫn tiếng có vẻ là mô-tơ đang chạy, chả biết là cái gì.

Căn phòng rộng cỡ một phần ba phòng thí nghiệm và tất cả những dụng cụ chuyên dụng cho bộ môn hình như chỉ là vài cái kính hiển vi đặt trên kệ. Trường Kami chú trọng lí thuyết là chính nên việc dụng cụ thực hành bị bỏ xó chẳng có gì là lạ. Bây giờ phòng trừ bị là nhà kho riêng của CLB Báo Tường. Tôi thấy một chiếc camera loại cầm tay, một hộp bút chì nhiều màu và loại đen thì đủ độ đậm nhạt, bốn năm thùng các-tông chất thành đống cạnh cái máy photo cùng một cái loa nhỏ... nhưng nổi bật nhất là một cái giống-như-bàn án ngữ ngay giữa căn phòng vốn đã hẹp về không gian. Nói "giống-như-bàn" vì nó chỉ là một tấm gỗ đặt trên một cái thùng các-tông cỡ lớn và trông khá vững

chải. Bày ra khắp mặt bàn là cỡ chục tờ giấy B1[3] với những dòng chữ viết tháu không đọc nổi đang bị đè chặt dưới chiếc hộp bút bằng kim loại. Tiếng loạch xoạch ban nãy hoá ra là do mớ giấy bị gió thổi...

Gió?

Có gió trong phòng này, gió từ *bên trong* phòng. Hướng mắt về nguồn phát ra thứ âm thanh như mô-tơ tôi thấy một chiếc quạt máy. Cũng khó để nhận ra từ đầu vì chiếc quạt khá nhỏ lại bị kẹp giữa chồng thùng các-tông và cái máy photo bự chẳng. Quạt được để hướng về cái giống-như-bàn và đối diện cửa sổ đang để mở, nấc mạnh nhất.

Gió còn đang làm phát phời một thư nữa, đó là cái áo đồng phục hè của nam sinh đang vắt tạm trên khung cửa sổ.

“...?”

“Tìm được gì chưa Oreki?”

Chitanda và Ibara đang đứng ở cửa phòng trù bị. À quên, phải đi tìm cái hộp sơ cứu chứ.

Với cách bố trí đồ đạc trong cái phòng nhỏ hẹp mà “không được đụng đến đồ đạc của anh” thì khó đây. Theo lời bà chị nó là một cái hộp cũ kĩ trong khi những thứ hiện giờ có thể thấy bằng mắt thường vẫn còn mới.

Hừm...

Tôi bước ra ngoài và hỏi anh Toogaito, người nãy giờ theo dõi chúng tôi rất sát : “Anh có biết tại sao năm ngoái vị trí các phòng họp lại phải đổi không vậy?”

“Không, chắc là có nhiều CLB không còn hoạt động nữa nên thầy phụ trách muốn ém lại cho gọn ấy mà.”

“Khi mới chuyển tới anh đã mang vào đây mấy cái thùng à?”

Toogaito nghĩ ngợi một chút ...

“Ý em là thùng nào?... À là thùng các-tông ấy hả? Đó, cái đồng cạnh máy photo.”

“Vâng.”

Xong!

Rất có khả năng là chỗ đó. Xém nữa tôi quên mất rằng nhà Toogaito cũng là một gia tộc lớn, vậy thì “động cơ gây án” – mảnh ghép cuối cùng đã được tìm ra.

Kiểm được chỗ giấu mấy cuốn tập san rồi, vậy câu hỏi được đặt ra là làm sao để lấy?

...Thử đặt cái bẫy xem sao. Tôi lại quay về phía anh Toogaito,

“Sempai này, trong đây có nhiều đồ quá mà chỉ có ba tụi em thì khó mà tìm nổi. Hơi phiền anh một chút, nhưng để công việc diễn ra nhanh hơn tụi em có thể nhờ thầy Ooide đến giúp được không?”

Toogaito trợn mắt lên, nhìn sơ cũng biết khả năng giữ một bộ mặt bình thường của anh chàng đã mấp mé giới hạn.

“Không. Anh đã bảo mấy đứa không được động vào đồ ở đây!”

“Sau khi tìm xong tụi em sẽ sắp xếp lại đầu vào đấy mà, anh khỏi lo.”

“ĐÃ BẢO KHÔNG LÀ KHÔNG!”

Anh đột ngột quát.

“Ơ... cho em xin lỗi! Xin lỗi đã làm phiền Toogaito-sempai ạ.”

Không thềm để ý tới Chitanda, anh Toogaito vẫn tiếp tục lớn tiếng :

“Ngày mai phải trình bày ý tưởng cho nhóm biên tập nên giờ anh đang rất bận, vậy mà tụi bây tính lục lọi trong đây cả tiếng à? Không có cuốn tập san nào trong đây hết, tụi bây đi dùm cho anh nhờ!”

Tôi nhìn đầy thương hại trước một Toogaito đang sững cò. Dính bẫy rồi!

Chỉ mỉm cười, tôi nói :

“Sempai à, cái tụi em cần tìm thực ra là một hộp sơ cứu.”

“Cái gì?”

“Những cuốn tập san nằm trong một cái hộp sơ cứu cũ kĩ, nhưng anh đã nói là không có thì đành vậy. Tụi em không có ý làm phiền hơn nữa...”

Nghiêm mặt lại, tôi bồi thêm cú chót : “Mà anh này, bây giờ tụi em đến thư viện. Nếu sau khi tụi em đi *anh vô tình* tìm thấy mấy cuốn tập san thì chắc anh sẽ tử tế mang lên phòng Địa Chất cho tụi em chứ? Cửa không khoá đâu.”

Toogaito trông đã điên máu lắm rồi nhưng anh ta không làm gì khác ngoài việc trừng mắt nhìn tôi. Kệ, trước giờ có ai chết vì bị nhìn đâu?

“Sao lại? Sao m...”

“Sempai muốn hỏi gì ạ?”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, anh Toogaito bỏ lửng câu nói. Anh thở dài cái thượt rồi quay trở lại với bộ mặt hiền từ,

“Được rồi, tìm thấy anh mang lên cho.”

“Cám ơn anh rất nhiều ... Vậy giờ mình đi thôi há Chitanda, Ibara?”

Dù chưa hiểu mô tê gì về cuộc đấu khẩu ban nãy nhưng hai cô nàng cũng đành đồng ý mà đi theo tôi, chứ ở lại để mà nghe chửi tiếp à?

“Oreki-san, chuyện gì vừa diễn ra vậy?”

“Tí nữa tớ giải thích.”

Thế là ba chúng tôi rời khỏi phòng thí nghiệm Sinh Học ...

Bỗng dưng một giọng nói từ phía sau vói theo : “Nè năm nhất, tôi chưa biết tên cậu.”

Tôi ngoảnh đầu lại và đáp ngắn gọn :

“Oreki Houtarou. Xin lỗi chuyện hồi nãy nhé.”

Tôi đang dựa lưng vào bức tường trên hành lang nổi dấy thường và chuyên dụng. Thời gian chúng tôi chờ đợi ở đây là dịp để hai cô nàng được thắc mắc.

“Oreki, tôi không biết là chuyện gì nhưng ông vừa bảo phải đến thư viện cơ mà?”

“Không, không cần đâu”, tôi vẫy tay.

“Là sao? Nếu không cần thì sao không lên thẳng phòng họp luôn?”

“Giờ thì chưa, chút nữa mới được.”

“Mưu tính cái quái gì không biết”, Ibara làu bàu. Chắc chắn là nhỏ vẫn chẳng hiểu cái gì.

Sau một cơn hắt hơi dài đến lượt Chitanda lên tiếng : “Hồi nãy trông anh Toogaito giận lắm đấy Oreki-san.”

“Có lẽ thế.”

“Tìm được tập san thì tốt, nhưng cậu cũng không phải khi ép buộc anh ấy quá.”

“ ‘Ép buộc’? Yêu cầu có lí do hẳn hoi cơ mà?”

Chitanda tính mở miệng rồi lại thôi, rõ ràng tôi đã nhờ một cách hoàn toàn chính đáng.

“Nhưng mà ảnh giận thiệt đó.”

“Có giận *thật* không?”

Bước tới cạnh Chitanda, Ibara tiếp tục nói :

“Sau khi Oreki đề xuất việc mời thầy, trông vẻ tức tối của anh ta giống như là đang làm bộ ấy.”

Ô, ra là có người để ý.

“Thật thế sao?”

Và chắc chắn Chitanda không nằm trong số đó.

Tôi nhìn đồng hồ và thấy đã ba phút trôi qua. Sắp đến lúc rồi. Tôi đứng thẳng người và hỏi : “Chitanda này, gia đình anh Toogaito nổi tiếng cỡ nào?”

Chitanda khẽ nghiêng đầu trước một câu hỏi lạ, nhỏ đáp : “Chủ yếu là trong lĩnh vực giáo dục trung học. Một người ở Bộ Giáo Dục cấp tỉnh, một người ở Bộ huyện, còn ở đây thì có thầy hiệu trưởng và hai giáo viên là người nhà anh ấy.”

Chả trách...

“Oreki, vậy mấy cuốn tập san tính sao?”

“Đến lúc về lấy rồi đó.”

Tôi chỉ mỉm cười còn Chitanda và Ibara thì nhìn nhau bối rối.

Chúng tôi đã về đến phòng Địa Chất.

“Ờ, có rồi nè!”

Trên bàn giáo viên là vài tá quyển tập mỏng để ngổn ngang. Tôi không thể ngăn mình vỗ hai tay vào nhau một cái bốp. Còn gì tuyệt vời hơn khi kế hoạch thành công hết như dự tính?

“Đùa hả trời? Sao mà có thể...” Ibara vừa nói vừa đi đến chồng tập. Cầm một lên một quyển nhỏ lắm bầm như là tưởng mình đang mơ : “Đúng là tập san văn học thật này!”

“Ờ, hả? C-cho tớ xem với!”

“Lần này là trò bịp gì thế hả Oreki?”

Cứ làm như tôi vừa làm sai ấy. Ngồi lên cái bàn học sinh gần đó tôi nói : “ ‘Trò bị’ ấy là một *tối hậu thư*, thế thôi.”

“Tối hậu thư? Cho cái anh ở CLB Báo Tường đó hả?”

“Đúng, nhưng Ibara này. Chuyện tôi sắp kể khá là quan trọng nên phải giữ bí mật đấy.”

Ibara làm bộ mặt khinh khỉnh,

“Tôi không lười, nhưng cũng chẳng phải là hạng to mồm đâu.”

“Ai biết được... Tóm lại như vậy, câu chuyện ở đây là một bí mật của anh Toogaito. Nếu bí mật này bị lộ chắc là thảm cho ảnh lắm.”

“Nếu ông không tin thì tôi sẽ ra về... nhưng tôi đã hứa sẽ không nói thì là không nói”, Ibara nhấn mạnh. Chitanda thì không phải lo lắng, bởi chắc chắn vì cái tính hiếu kì nhỏ sẽ làm mọi thứ dễ được ở đây nghe. Thế là ổn, tin vào sự kín tiếng của hai cô nàng vậy,

“Xin lỗi. Mà Ibara này, cậu có thấy lạ khi anh Toogaito phải chặn cửa không?”

Nhỏ đáp : “Thì ảnh đã nói không muốn ai quấy rầy để tìm ý tưởng cho ngày mai cơ mà.”

“Rồi, vậy thì về cái phòng trừ bị. Tại sao mở cửa sổ rồi ảnh lại bật quạt máy?”

“Vì không có gió... và ảnh nóng?”

“Thế thì phải đặt *bên cạnh* chứ, ai lại để *đối diện* với cửa sổ bao giờ? Đó là chưa nói đến cái quạt còn hướng vào cái bàn giữa phòng. Lỡ ai mà nhấc cái hộp chặn lên thì mớ giấy phía dưới có mà thi nhau bay ra ngoài cửa sổ hết.”

Ibara gãi đầu,

“Đúng là lạ thật, rồi sao nữa?”

“Vẫn chưa hiểu anh Toogaito muốn làm gì à?”

“Phần nào, nếu để quạt như vậy... tức là anh muốn thổi bay *cái mùi gì* ra khỏi phòng đúng không?”

Tôi giờ ngón cái lên thể hiện sự tán dương. Dĩ nhiên Ibara sẽ không bao giờ coi nó là lời khen để mà vui nên nhỏ quay mặt đi chỗ khác.

“Vậy đây là câu hỏi tiếp theo là tại sao anh ta lại muốn khử mùi căn phòng? Hay nói cho đầy đủ luôn : tại sao anh Toogaito – con trai của một gia tộc giàu truyền thống nhà giáo – lại khoá mình trong phòng cùng một bộ *cảm ứng hồng ngoại* thủ sẵn bên ngoài?”

“T-từ từ đã! Cái gì mà có cảm ứng hồng ngoại ở đây? Ông bị lạm tiểu thuyết hành động rồi hả?”

Biết ngay, quên chưa giải thích là y như rằng,

“Chưa ghé qua cái cửa hàng công nghệ mới khai trương à? Họ từng giới thiệu một bộ cảm ứng hồng ngoại có khả năng kích hoạt chuông báo cho người sử dụng. Giờ mà mua là 5000 yên một bộ thì phải.”

“Chúng được gắn ở đâu?”

“Ngay hành lang trước phòng thí nghiệm Sinh Học. Anh Toogaito đã sơn bộ cảm ứng bằng màu trắng nên chỉ nhìn sơ thì khó mà nhận ra, nhưng khi thấy cái loa nhỏ xíu trong phòng trừ bị thì nghi ngờ của tôi cũng được xác nhận phần nào.”

“Ông kì dị thật đó”, Ibara cau mày.

“Muốn thẳng kì dị này nói tiếp không?... Đến đâu rồi?... À đây. Vì chúng ta đã đi qua bộ cảm ứng nên một thông báo khẩn đã được gửi đến anh. Có ai nghĩ được vì sao anh dám liều cái chồng giấy đặt trên bàn để mở quạt không?”

Tôi có kiên nhẫn chờ câu trả lời của Ibara.

Nhỏ ngần ngừ một chút rồi đáp lại với ánh mắt nghi ngờ : “Chẳng lẽ là... *không muốn* chúng ta ngửi thấy cái mùi trước đó còn ở trong phòng?”

Kì này nhỏ đáng nhận được một tràng pháo tay,

“Quá chuẩn. Anh ta thậm chí còn xịt còn khử mùi lên khắp người. Vậy thứ mùi gì có thể phát tán nhanh chóng ra xung quanh và bám chặt lấy cơ thể của *một người nhất định* nào đó?”

“Đừng nói là...”

“Đúng vậy, Toogaito đã hút thuốc lá. Anh ta còn đi xa tới mức sắm cả cảm ứng chỉ để sở hữu một nơi hút thuốc riêng tư, nhưng đây là chuyện có thể tạm thông cảm. Đừng quên nhà Toogaito là một gia tộc danh giá và có ảnh hưởng lớn trong ngành giáo dục của vùng. Tưởng tượng xem việc quý tử nhà Toogaito bị phát hiện hút thuốc trong trường sẽ tạo nên tai tiếng lớn đến cỡ nào?”

“Hiểu rồi, nếu đúng là vậy ... thì ảnh cũng tội nghiệp thật.”

Quả vậy. Sự xuất hiện đột ngột của chúng tôi – nói đúng hơn là của Chitanda – đã làm sụp đổ cả một hệ thống phòng ngự của anh chàng Toogaito tội nghiệp cố công gầy dựng. Chính cái họ “Chitanda” làm anh run sợ. Nếu Chitanda phát hiện bí mật của anh và kể cho nhà mình nghe thì có thể không chỉ mối quan hệ giữa hai nhà, mà mọi quan hệ với các gia tộc danh giá khác đều sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng tính ra anh cũng may mắn vì Chitanda đang bị cảm. Nếu cái mũi của nhỏ hoạt động bình thường có nước anh giấu cái mùi thuốc lên trời.

“À, và tôi không có thừa năng lượng để tìm hiểu cái sở thích khoái hút thuốc ở trường của ảnh nhé. Hải lòng với lời giải thích rồi chứ?”

Nói xong tôi thấy ánh nhìn của Ibara thay đổi hẳn.

“Này, thực ra nãy giờ điều tôi cố gắng hỏi ông là làm thế nào mấy cuốn tập san lại có ở đây? Anh Toogaito đã giấu chúng ở đâu để có thể mang lên phòng của chúng ta ngay sau khi ông gửi cái tối hậu thư cho ảnh?”

Đúng là bỏ quên phần này rồi, tôi lại phải nói tiếp : “Chắc là trong cái hộp sơ cứu.”

“O – re – ki!”

“Không hề đùa đâu. Vậy vấn đề cuối cùng đặt ra là tìm cái hộp sơ cứu. Còn nhớ câu trả lời của anh Toogaito về việc chuyển mấy cái thùng các-tông vào phòng trừ bị không? Ngay lúc đó tôi đã đoán được chắc chắn cái hộp sơ cứu vẫn còn ở trong phòng.”

“...Nhưng chúng ta đâu có thấy?”

“Không thấy không đồng nghĩa với không có. Dĩ nhiên là nó đã bị giấu đi, nguy trang, cùng với nhiều thứ khác.”

Đề Ibara tiêu hoá xong những lời vừa rồi tôi mới tiếp tục : “Lí do anh ta phải giấu biệt cái hộp vì nơi đó còn là nơi chứa đồng ‘sở thích’ của anh. Có ai thấy đầu lọc, bật lửa hay gạt tàn để đâu không nào? Nhớ mãi cảnh anh lờn lộn lên khi nghe đến tên thầy Ooide... Quay lại chủ đề chính, nơi mà cái hộp bị giấu ấy tôi đoán chính là bên trong chiếc thùng các-tông lớn nhất được dùng làm cái bàn ngay chính giữa phòng trừ bị.”

Kết thúc một lời giải thích dài, tôi thở phào.

Không sai khi Chitanda nói tôi đã có phần không phải khi cố cài anh Toogaito vào thế bí và buộc anh nổi nóng, nhưng thực tình tôi không bao giờ muốn bí mặt của anh bị lộ. Ai cũng có bí mật, và cũng như anh tôi sẽ không vui chút nào khi có kẻ tò te được bí mật của mình. Cứ xem như kì này anh ấy gặp xui đi.

Ibara có vẻ không còn muốn đưa ra câu hỏi nào. Đến lúc này tôi mới nhận thấy sự hiện diện của một người bình thường rất hay nói. Tôi quay sang người ấy,

“Chitanda?”

Chitanda đang nhìn vào mấy cuốn tập san trên bàn giáo viên, ánh mắt của nhỏ nghiêm túc hết như lần tôi thấy ở “Pineapple Sandwich”. Hình như nhỏ đã không nghe thấy tiếng gọi của tôi.

“Sao thế Chitanda?”

Nhỏ vẫn chẳng để ý, tôi đành vác thân mình lên đó để vỗ vào vai nhỏ một cái,

“Có chuyện gì vậy?”

“Ồ, Oreki-san à... cậu xem này”, nhỏ đưa cho tôi một trong những cuốn tập san.

Đó là một quyển tập khá mỏng , cỡ bằng loại tập Campus [4] bán ở nhà sách. Từng trang từng trang được kết với nhau bằng chỉ, bởi một bàn tay cực kì thành thục nào đó. Trang bìa là một lớp da thuộc màu nâu lợt, trên có một hình vẽ bằng mực đen hai loài vật : chó săn và thỏ.

Một đàn thỏ quây thành một vòng tròn và trong vòng là hình một con chó săn và một con thỏ cắn chặt lấy nhau. Hàm răng sắc nhọn của con chó cắm sâu vào đầu con thỏ như sắp đứt lìa nó ra, trong khi bộ răng cửa của con thỏ cũng ngoạm cả cần cổ kẻ thù. Vì được vẽ theo kiểu hoạt hình nên bức tranh này buồn cười hơn là thấy ghê. Từng có một thành ngữ của người xưa nói về việc những con chó săn bị giết chung với lũ thỏ chúng vừa bắt được [5], nhưng ở đây cứ như thể hai con thú đang săn lẫn nhau vậy. Để ý kĩ đám thỏ bên ngoài có thể thấy hai con trong số chúng ném cái nhìn bàn quan vào cảnh tượng bên trong. Tụ đọng tôi cảm thấy một thứ điềm báo như vừa toát ra từ bức tranh, điềm không lành...

Trên phần hình minh hoạ có ghi mấy chữ “Kem Đá [6], tập hai” cùng với năm xuất bản là 1968. Khá là xưa đấy, nhưng cái làm tôi băn khoăn là ...

“Kem Đá?”

Nhan đề đây sao?

“Tên gì lạ thế?”

Ibara ngó qua vai tôi để nhìn cuốn tập. Nhỏ đồng ý : “Ừ, còn khó hiểu nữa.”

Y như lần đầu tôi nghe đến tên “Hội Kanya” vậy, mặc dù đoán gốc gác của nó kể ra cũng có hướng – bằng chứng là Satoshi đã mò ra được. Thông thường nhan đề một tác phẩm sẽ bao trùm toàn bộ nội dung chứa trong nó, đằng này chẳng có chút xíu liên quan nào giữa “CLB Cổ Điển” và “Kem Đá” mà tôi có thể suy ra được.

Chỉ vào hình minh hoạ, tôi hỏi Ibara : “Với tư cách là thành viên của CLB Nghiên Cứu Manga, cậu nghĩ sao về hình vẽ này?”

“Một bức tranh *ấn tượng*. Tất cả hình ảnh được gói gọn trong một hình tròn nên hầu như không có khoảng bị trống ... Nói chung là tốt, tôi thích đấy.”

Tôi khá bất ngờ khi nhỏ có thể nói thích hay ghét một thứ rõ ràng như vậy. Nhận ra điều mình vừa nói, Ibara liền trả cuốn tập lại cho tôi mà chống chế :

“Ờ, cũng không hẳn là ‘thích’ đâu, vì nó chẳng đẹp gì cả ... thấy gớm là đằng khác. Xét về mặt nghệ thuật thì ổn, nhưng về ý nghĩa thì ...”

Lúc này Chitanda có vẻ không vui, hình như mọi niềm vui mà nhỏ lẽ ra phải có khi tìm được tập san vừa bị mộ con ma cà rồng hút hết sạch.

Tên bèn hỏi lần nữa : “Chitanda này, có chuyện gì vậy?”

Vừa nghe tiếng nhỏ liền kéo tôi vào một góc phòng và nói khẽ : “Cái này.”

“Cái gì?”

Thay vì một đôi mắt nở to vì hiếu kì như thường lệ, bộ mặt nghiêm túc được tô sáng bởi vô vàn ánh tà dương màu cam sẫm của nhỏ làm tôi cảm thấy nhỏ vừa phát hiện một bí ẩn quan trọng. Nhỏ tiếp tục thì thầm : “Tớ tìm ra rồi, đây chính là thứ cậu của tớ muốn cho tớ xem. Cuốn tập san này sẽ giúp tớ tìm lại những lời nói ấy!”

Hay vậy.

“Thế là cậu đã nhớ ra chút gì rồi sao?”

Thay vì trả lời nhỏ chỉ tay vào cuốn “Kem Đá, tập hai” tôi đang cầm,

“Trong đây họ có nhắc về cậu ấy, liên quan đến một sự việc nào đó xảy ra ba mươi ba năm về trước. Cậu xem đi.”

Tôi làm theo lời nhỏ mà mở cuốn tập ra, trang đầu tiên ...

Lời tựa

Vậy là năm nay chúng ta lại tham dự hội văn hoá...

Thời gian thấm thoát, vậy là đã một năm kể từ lúc Sekitani-sempai[7] rời xa CLB Cổ Điển và chúng ta.

Năm ấy, sempai đã giũ bỏ tấm áo anh hùng để trở thành huyền thoại, nhờ đó mà lễ hội văn hoá năm ngày vẫn được tổ chức như thường niên.

Tuy vậy, tôi vẫn thường trộm nghĩ : những con người đang bàn tán và ca tụng kia mười năm sau liệu còn nhớ đến người chiến binh trầm lặng và người anh hùng tử tế ấy chăng? Khi tất cả những gì anh để lại chỉ là một quyển tập san, với nhan đề “Kem Đá” do chính tay anh đặt?

Dù là người hy sinh trong cuộc tranh đấu ấy, sempai vẫn cười. Nụ cười của anh như đã theo dòng thời gian mà đến cõi vĩnh hằng, mà đến tận cùng của sự vô biên...

Không, có lẽ chúng ta không ai nên nhớ về anh. Vì câu chuyện của anh không phải là câu chuyện về một người anh hùng.

Khi một câu chuyện bị mất đi phần chủ ngữ cụ thể, nó sẽ được trao cơ hội để trôi theo dòng chảy vô tình của thời gian, để hy vọng được trở nên “kinh điển”.

Liệu ngày đó có tới, khi câu chuyện của chúng ta trở nên kinh điển với một ai đó?

13/10/1968

Kooriyama Youko.

“Đây là...”

“Cụm từ ‘đã một năm’ tức là chỉ ba mươi ba năm về trước, vậy ‘Sekitani-sempai’ chắc chắn là cậu của tớ. Vậy chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy? Câu trả lời cuối cùng của cậu dành cho tớ ... về một câu hỏi liên quan đến CLB Cổ Điển ...”

Tôi mỉm cười, và tôi cũng không kịp nhận ra nhò đánh vui một tí nào khi lên tiếng :

“VẬY là tốt rồi đúng khô...”

Tôi đã không kịp nhận ra ánh mắt vô hồn của nhò.

“Nhưng tớ vẫn không thể, dù đã tiến sát đến mức này rồi! Chẳng... chẳng lẽ trí nhớ của tớ tệ hại đến thế ư? Câu trả lời ấy là gì? Chuyện ba mươi ba năm về trước rốt cuộc là chuyện gì?”

Nhò đang cố gắng ghê lắm để phát âm rõ ràng, nhưng từng chữ từng chữ cứ run lên rồi lạc đi không biết là bệnh cảm hay do nước mắt của nhò.

Chitanda...

Có lẽ không lên tiếng không được rồi,

“Chúng ta thử tìm hiểu xem!”

Có ba điều chúng tôi biết được từ cuốn “Kem Đá, tập hai” đó là : nó được xuất bản một năm sau khi chú Sekitani Jun ra đi, chú ấy ra đi vì một sự kiện nào đó, và cuối cùng cái nhan đề “Ken Đá” là do chú đặt.

Đây là một thời cơ tốt. Ba manh mối bất ngờ xuất hiện giữa lúc chúng tôi đang mò mẫm trong bóng tối. Một trực giác mạnh mẽ mách bảo rằng tôi phải tận dụng triệt để các manh mối quý giá này mới có cơ hội giúp Chitanda tìm lại kí ức.

Vì vậy tôi nói tiếp : “Chúng ta chỉ cần điều tra về sự việc xảy ra ba mươi ba năm về trước.”

“Nhưng mà ...”

Chitanda thả lỏng hai vai,

“Trong đây bảo là không ai nên nhớ về cậu ấy ...”

“Nhưng cậu *muốn* nhớ, phải không?”

“Đúng vậy, nhưng nếu khám phá được nhiều hơn ...”

Nhỏ hơi khựng lại, “...Nếu tại mình khám phá được nhiều hơn, để rồi kết quả đạt được lại không như mong muốn... Có những thứ quên được thì tốt hơn, phải không?”

“...”

Đó là bởi vì cậu hiền lành quá thôi Chitanda à.

“Dù cho đó là chuyện của ba mươi ba năm trước?”

“Không phải sao?”

Tôi gật đầu,

“Trong đây cũng có nói mà. *Khi một câu chuyện bị mất đi phần chủ ngữ cụ thể, nó sẽ được trao cơ hội để trôi theo dòng chảy vô tình của thời gian, để hy vọng được trở nên ‘kinh điển’...*”

“Nói cách khác, ‘chủ ngữ cụ thể’ của chúng ta sắp *quá đát* rồi đấy.”

Nói xong tôi cười khì, Chitanda không cười theo nhưng ít ra nhỏ cũng gật đầu,

“...Cám ơn cậu.”

Và thế là ...

Vâng, và thế là mọi chuyện xem như xong. Quá dễ! Nếu “tập hai” đã đề cập đến “một năm trôi qua” thì chẳng khác nào mời gọi ta đọc tập san năm trước – cuốn “Kem Đá, tập một”. Hành trình tìm hiểu về chú Sekitani Jun đã đến hồi kết thúc. Ha, kì này đúng là chả biết né tránh hay giải quyết cái nào dễ hơn nữa...

...Chí ít là cho tới khi Ibara làm hỏng hết cái dự tính ngây thơ ấy của tôi.

“Gì thế này? Thiếu đâu cuốn một rồi?”

Mất một thời gian tôi mới nuốt trôi cái sự thật oái oăm này.

[1] (Tiếng Anh gọi là cursive style) Một lối viết Hán tự sử dụng rất ít nét, thường thấy trong lối viết thư pháp.

[2] Thành phố lớn nhất ở Thổ Nhĩ Kỳ.

[3] Một loại khổ giấy ít thông dụng hơn khổ A. Kích cỡ của khổ B tuân theo quy luật : chiều rộng bằng *trung bình nhân* hai kích thước của khổ A tương ứng, chiều dài bằng căn2 lần chiều rộng (giống như khổ A, chia đôi chiều dài của 1 tờ giấy khổ B(n) sẽ tạo ra 2 tờ khổ B(n+1)). Ví dụ khổ A0 có kích cỡ là 841x1189 thì chiều rộng của khổ B0 bằng căn2 của (841*1189) và chiều dài bằng 1000*căn2, vậy kích cỡ của khổ B0 là 1000x1414. Khổ B1 có kích cỡ 707x1000.

[4] Một nhãn hiệu đồ dùng học tập nổi tiếng của Nhật.

[5] Có thể là câu nói “Thịt thỏ hết chó săn bị mỡ” (“Giảo thố tử, tẩu cầu phanh”), lấy điển tích từ việc công thần Hàn Tín giết viên tướng bỏ trốn của Hạng Vương (Hạng Vũ) là Chung Ly Muội để dâng cho Lưu Bang, bị Lưu Bang kết tội làm phản và bắt trói nhưng đến Lạc Dương thì được thả và chỉ bị giáng chức.

[6] Nguyên bản là “hyouka”. Hyouka có nghĩa khá rộng là “đồ ăn lạnh”, ở đây người dịch sử dụng từ “Kem đá”.

[7] Một tiếp hậu ngữ để gọi đàn anh hay đàn chị lớn hơn, tương ứng cách gọi “Anh A, chị B” thì người Nhật sẽ gọi là “A-sempai, B-sempai”.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 6 - Những ngày vàng son của CLB Cổ Điển đầy hoa lệ.

CHƯƠNG 6 : THỜI VÀNG SON CỦA CLB CỔ ĐIỂN ĐẦY HÀO HOA

Tháng bảy đã trôi qua và đây là lúc những tiết học nhường chỗ cho kì nghỉ hè, dù vậy tôi vẫn đang đạp xe hướng về trường Kami. Với việc trừ tính một khoảng thời gian hai mươi phút thì dù có cuộc bộ đến nơi vẫn đúng giờ, vậy nên tôi cho phép mình thông thả mà tận hưởng một ly cà phê trong khi đỗ xe cạnh cái máy bán nước tự động. Sau đó tôi tiếp tục lao dọc bờ sông, rẽ qua bệnh viện và dừng ngay trước cổng rường. Tại đó tôi đã thấy một cảnh tượng bất ngờ.

Chẳng phải nghỉ hè rồi sao?

Khắp sân trường là ngổn ngang những dàn khung, phong màn và đồ trang trí. Hầu như tất cả học sinh vẫn “đi học” đầy đủ với trang phục mùa hè đang cùng nhau dựng một cái sân khấu trông có vẻ sẽ khá là lớn. Cổ động cho họ bao gồm những tiếng sáo trúc, tiếng ghi-ta điện từ tuốt bên khu Chuyên Dụng mà ở tận ngoài đây còn nghe được rõ to. Cả trường đang tất bật chuẩn bị cho hội Kanya và thực sự phải học ở đây mới biết học sinh Cao trung Kami tràn trề năng lượng đến cỡ nào. Một đám học trò có nhiệm vụ quây để hâm nóng không khí bắt đầu chạy vòng quanh sân trường và tên dẫn đầu đã kiểm đầu được cái loa...

“ANH CHỊ EM ƠI HỘI RỒI ANH CHỊ EM ƠI! KHÔNG CÓ HỌC HÀNH GÌ NỮA HẾT, CỐ GẮNG LÀM MỘT BỮA ĐÃ ĐỜI NHA ANH

CHỊ EM ƠI!”

Ánh mắt của tôi bị cuốn theo cái đám dư thừa năng lượng ấy trước khi kịp để ý một thằng học sinh đang lóc chóc chạy ra cổng. Chính là Fukube Satoshi. Hôm nay hắn mặc áo thun tay ngắn và quần soóc, vai đeo một chiếc balô mini trông khá ra dáng vận động viên thể thao.

“Chào.”

“Miiiiiiinh ơiiiiiiii! Em xin lỗi vì để mình chờ lâuuuuu...”

Cái giọng luyến éo kinh dị của Satoshi đúng là sự sỉ nhục đối với một bản nhạc rất hay mà CLB Acapella đang biểu diễn. Tôi đã tính đạp xe thẳng về nhà để rửa tai nhưng nghĩ sao lại quay lại, tôi xuống xe mà đi về phía hắn với điệu bộ như sẵn sàng đạp hắn một cái.

“Ê ê, sao vũ phu quá vậy Houtarou?”

“Còn nói nữa à? Biết chữ ‘xấu hổ’ viết thế nào không?”

Satoshi nhún vai.

Quên mất, đúng là hắn không biết thật.

“CLB Thủ Công hợp trễ nên kết thúc muộn hơn so với dự tính.”

“Hợp về vấn đề gì thế?”

“Tình hình là tụi này tính đan một tấm phong lớn hình cây Mạn-đà-la [1], nhưng có vài rắc rối mới phát sinh nên hôm nay mới phải vào đây đó chứ.”

Nghe có vẻ gấp gáp nhỉ, nhưng không chỉ hấn hay là anh chàng Toogaito kia. Cả trường đúng là đang cưỡi trên một quả tên lửa.

“VẬY, đã chuẩn bị *cái đó* chưa?”

Satoshi vặn lại :

“Còn cậu thì sao? Dù gì thì cái đó cũng không phải việc cậu hay làm ở nhà há, có ý tưởng thú vị nào rồi chẳng?”

Trả lời câu hỏi đó làm tôi hơi ngượng : “Ờ, đại loại vậy.”

“Ô! Nếu ‘đại loại’ nghĩa là ‘có’ thì hôm nay trời đổ mưa lớn đây. Cảm thấy kiếm có trốn khó hơn tìm lời giải hả?... Thôi tớ đi lấy xe, chờ tí nhé.”

Nói xong hấn nhảy chân sáo đến bãi giữ xe.

Để biết lí do vì sao tôi phải chờ Satoshi trước cổng trường cũng như phải dậy sớm vào ngày đầu tiên của kì nghỉ hè quý giá, chúng ta cần quay về thời điểm một tuần trước – ngày mà chúng tôi tưởng như đã tìm ra sự thật về chú Sekitani Jun. Sự thật đó nhiều khả năng đã được đề cập trong “Kem đá” – cuốn tập san đầu tiên của CLB Cổ Điển, nhưng oái oăm thay nó lại là cuốn duy nhất chúng tôi bị thiếu. Điều này dẫn đến một hiện trạng là tôi không có hướng để giải quyết vấn đề, và cũng càng không thể từ bỏ. Tiến thoái lưỡng nan, ôi đặc thắng cho cổ vào!

Để Chitanda thất vọng ngay sau khi nhỏ vừa lấy lại tinh thần thì thật là tàn nhẫn, vì thế tôi đã thương lượng với nhỏ : điều tra chuyện này mà không có cuốn tập san là việc quá sức với hai người, hơn nữa người ta có câu “Ba cây chụm lại nên hòn núi cao”. Đúng là có

hơi khó xử cho nhỏ nhưng tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu cho thêm Satoshi và Ibara vào cuộc...

...Và Chitanda đã đồng ý,

“Tôi đoán tại mình chẳng còn sự lựa chọn nào nhỉ?”

Dù biết là không nên, nhưng chẳng biết sao tôi lại không tự ngăn mình suy nghĩ : liệu Chitanda đã thực sự nhận ra mình cần nhiều hơn một sự giúp đỡ hay nhỏ đã không còn coi chuyện tìm lại quá khứ quan trọng như trước, và phải chăng cuộc hẹn ở “Pineapple Sandwich” chỉ là một lúc cao hứng nhất thời của nhỏ?

Bởi vì ngay hôm sau nhỏ đã triệu tập tất cả thành viên của CLB Cổ Điển, thuật lại đầy đủ những gì đã kể cho tôi và kết thúc bằng một lời nhấn mạnh :

“Tôi rất *hiếu kì* về chuyện đã xảy ra cho cậu của tôi ba mươi ba năm trước.”

Ibara đồng ý ngay tắp lự,

“Ngay ban đầu tôi đã ấn tượng cái trang bìa rồi. Nếu vụ này được giải quyết biết đâu bên CLB Manga của tôi lại có được ý tưởng hay ho ấy chứ.”

Satoshi tiếp lời : “ ‘Giai thoại về người anh hùng thầm lặng đã được lớp hậu bối ba mươi ba năm sau tìm ra’, một chủ đề đáng được nghiên cứu đó!”

Hai cánh tay giơ lên, thế là tốt. Đến lượt tôi lên tiếng :

“Và vì chúng ta đang tìm chủ đề để viết cho tập san năm nay, thế thì sao lại không lấy chuyện của Chitanda làm chủ đề... ý tớ là, nhất tiền hạ song điều... à không, ý là viết cái gì có ý nghĩa về câu chuyện đó ấy?”

Lời đề nghị cũng được chấp thuận nhanh chóng. Thế là từ đó việc điều tra sự kiện ba mươi ba năm trước trở thành ưu tiên số một của CLB Cổ Điển.

Xe đạp của Satoshi thuộc loại leo núi, hần mặc quần soọc nên tôi thấy rõ hai bắp đùi chắc nịch trái ngược hẳn với nửa thân trên gầy nhom một cách ẻo lả. Mà dễ hiểu thôi, một tên nghiện tìm tòi thông tin như hắn thì đạp xe đi đây đó dường như là cơ hội tập thể dục duy nhất.

Mà cũng nói luôn, xe của tôi là một chiếc “mẹ bồng con” [2] và cũng như chủ của nó, chả có gì đặc biệt.

Chúng tôi rời đường cái mà chạy dọc theo bờ sông. Các dãy nhà mới đây còn san sát bắt đầu tách ra. Chúng cứ tách dần, thưa dần, để cuối cùng quang cảnh trước mắt chúng tôi chỉ còn là những ruộng lúa rộng thẳng cánh cò bay. Dạt vào trốn nắng dưới bóng của mấy tán cây, tôi lấy ra một chiếc khăn tay để lau hết những giọt mồ hôi thi nhau chảy xuống mặt.

Aaa, mát sức quá!

“Cuộc cách mạng thông tin vẫn chưa giành được thắng lợi. Các bằng hữu, chúng ta phải cố lên!” [3]

“Satoshi, sắp đến chưa?”

Cũng dừng lại để lau mồ hôi, hắn cười đáp : “Ờ, nếu với tốc độ của cậu thì chúng ta sắp bò đến nơi rồi.”

Đáng ghét.

“Đi xa cũng có cái đáng của nó, rồi cậu sẽ há hốc mồm khi thấy dinh thự nhà Chitanda. Điền chủ lớn nhất vùng Kamiyama mà ỉ!”

Ừ, đáng trông chờ ghê. Đáng để biết họ tốn bao nhiêu tiếng đồng hồ để lau dọn cái dinh thự ấy mỗi ngày. Sau khi lau mặt một lần nữa tôi tiếp tục nhún pê-đan mà đuổi theo Satoshi...

Hắn dẫn tôi qua một chực cái biển báo giao thông nữa trước đi đến một con đường thẳng tắp với hai bên chỉ còn là ruộng. Tôi cố đạp nhanh, và khi đã chạy song song với Satoshi tôi thấy hắn đang huyết sáo. Vui vẻ là bản tính của Satoshi nhưng hình như hắn đang hứng chí hơn thường ngày. Tôi bèn lên tiếng:

“Satoshi.”

“Hử?”

“Có gì mà vui thế?”

Hắn tươi tỉnh đáp : “Tất cả! đạp xe này, trời xanh này, mây trắng nữa... cơ mà cũng hồng trắng lắm, sắp mưa thì phải. Nhưng mà được lao vun vút trên một con đường vắng tanh rộng rãi và ngắm thiên nhiên chẳng phải là đỉnh của đỉnh sao?”

Tôi chen vào một câu đùa:

“Tớ tưởng ai đó đã đồng ý cái luận điểm làm học sinh là sướng nhất cơ mà?”

Nó có tác dụng khi mặt Satoshi xù đi thấy rõ, hắn đáp : “Ờ... cái ‘cuộc sống hoa hồng’ đó hả...”

“...nhớ lâu quá ta, đã ba tháng rồi còn gì.” Satoshi đột nhiên giảm tốc độ trong khi hắn tiếp tục nói : “Cậu biết không, cơ bản thì tớ vẫn thấy đời học sinh của mình là màu hồng.”

“Hồng sẫm chứ gì?”

“Haha, cũng hay đó chứ. Vậy cậu là màu xám.”

“Từng nói rồi.”

Tôi có hơi cao giọng làm Satoshi phải vội bào chữa : “Có à? Nhưng mà đừng hiểu lầm, tớ không có ý xúc phạm hay coi thường gì đâu nhé!”

“...”

“Và nếu đúng như cậu nói, rằng cuộc đời tớ là màu hồng sẫm thì đừng hồng tớ cho phép ai sơn lại nó thành hồng tươi.”

Tôi bật cười,

“Thật sao? Mặc dù khách quan mà nói hình như nó bị đổi rồi.”

“Đừng mơ chứ!”

Satoshi thốt lên với vẻ hoảng hốt. “Không đâu Houtarou à. ‘*Bao nhiêu cuộc họp với Hội học sinh, rồi việc bên CLB Thủ Công, rồi học nữa, bận bịu quá!*’ Cậu nghĩ có ngày tớ sẽ ca cẩm vậy sao? Hài hước đấy. Dù có phải sắp xếp thời gian biểu cho hội Kanya hay bỏ hàng giờ để đan tấm phong đi chẳng nữa thì mỗi phút, mỗi giây trong đó tớ đều tận hưởng hết thảy. Nếu không tìm thấy niềm vui thì

ai lại bỏ những cơ hội đạp xe vi vu như vậy để tới trường vào mỗi Chủ nhật và trong suốt cái hè này chứ?”

“VẬY À.”

“Houtarou à. Có những lúc cá nhân phải cống hiến tài và sức của mình cho cộng đồng, biết vậy nhưng câu vãn ‘một tác không di một li không rời’ phải không? Và khi một ai đó tuyên bố rằng ‘mọi người có màu hồng’ thì cậu sẽ giơ tay mà nói ‘loại tôi ra’ không chút chần chừ phải không?”

Hắn nói một hơi thật dài, sau đó trở về với nét mặt tươi tỉnh hơi kém ban nãy,

“Nếu muốn xúc phạm, tớ sẽ gọi cậu là ‘không màu’.”

Satoshi không nói thêm gì nữa. Tội bắt đầu suy nghĩ về lời cuối của hắn.

...

“Tớ sẽ không nói là muốn giống cậu hay đại loại thế, cậu biết đấy.”

“Giờ! Đây chả mong được thế.”

Satoshi cười to, hắn cao giọng : “Nhìn kìa Houtarou, đến nhà Chitanda rồi đó!”

Đúng hơn mô tả, “dinh thự” nhà Chitanda nổi lên sừng sững giữa cánh đồng bát ngát mênh mông. Nó được xây theo kiểu một tầng truyền thống và có tường rào bao quanh. Tiếng nước chảy róc rách chứng tỏ sự hiện diện của một cái hồ trong vườn bị che khuất bởi

những hàng thông ngay ngắn như một bộ xếp hình. Trước cái cổng vào lớn có vài người đang cầm môi vẩy nước [4].

“Thấy thế nào? Tuyệt vời đúng không?”

Satoshi thốt lên đầy tự hào. Quả thật dù chẳng phải chuyên gia về làm vườn hay kiến trúc Nhật Bản tôi vẫn cảm nhận được sự vừa trang nghiêm vừa êm dịu toát ra từ căn nhà khổng lồ này. Trng lúc Satoshi còn chưa bày tỏ hết sự ngưỡng mộ của mình thì tôi nhìn vào đồng hồ. Vừa đúng giờ... nhưng còn đứng ngoài đây thì nghĩa là chúng tôi đã trễ.

“Đi thôi, đừng để hai nhỏ kia chờ.”

“Ờ, dĩ nhiên... nhưng mà... Houtarou này.”

“Gì nữa?”

“Lẽ ra phải có người hầu ra tiếp chúng ta chứ?”

Tôi làm như mình chẳng nghe thấy gì, bước tới trước cổng rồi nhấn chuông.

“... Tới ngay!”

Chốc lát sau cửa mở và đứng đằng sau không ai khác chính là Chitanda. Có lẽ bệnh cảm đã khỏi nên giọng của nhỏ đã về với cao độ bình thường. Nhỏ thả suông mái tóc dài qua vai và đang mặc một chiếc đầm màu xanh lục nhạt.

“Xin lỗi đã để cậu chờ lâu.”

Satoshi khế tặc lưỡi, vậy là không có người hầu nào cho hán rồi.

Để giày lại trên bậc thềm trước gian nhà chính, chúng tôi được Chitanda dắt qua một hành lang bằng gỗ mát rượi...

“Hai cậu để xe ở đâu thế?”

“Tụi tớ được để xe ở đâu?”

“Ở đâu cũng được mà.”

Thế thì hỏi làm gì không biết!

Một làn gió mát lạnh ủa ra từ căn phòng khi cánh cửa nhẹ nhàng trượt sang bên. Phòng họp của chúng tôi có cái trần khá cao và diện tích... phải cỡ mười lăm mét vuông, quá rộng rãi và thoáng mát.

“Đến trễ!”

Ibara đã ngồi sẵn trong đó, nhìn thấy bộ đồng phục là biết ngay nhỏ đã phải ghé qua trường trước khi tới đây. Nhỏ đang chống tay lên một chiếc bàn lớn đặt ở giữa phòng. Trên mặt bàn hiện tại có vài khoảng trống nhỏ lộ ra màu nâu đậm của gỗ phản chiếu mờ nhạt ánh sáng phát ra từ mấy hộp đèn gắn trên tường. Phần lớn còn lại của mặt bàn thì bị phủ bởi màu trắng và đen của giấy và chữ. Chắc chắn mấy chục trang đó là thành tựu của Mayaka, vậy là nhỏ đã rất nghiêm túc chuẩn bị “cái đó”.

“Mời các cậu ngồi.”

Tôi ngồi đối diện Ibara, hai đứa chiếm hai cạnh bên của cái bàn trong khi Chitanda ngồi ở vị trí chủ tọa, cạnh còn lại do Satoshi tiếp quản. Tôi tự hỏi những ông bác bảo thủ sẽ lòng lộn lên thế nào khi có một thằng đeo balô thể thao dám can đảm ngồi ở vị trí đối diện chủ tọa như Satoshi [5]. Vừa ngồi xuống hắn liền mở túi và rút ra

một xấp giấy cũng khá khá trang, nhiều hơn hẳn xấp của tôi cũng vừa lấy ra khỏi cặp. Ibara ra điệu bộ đã rất sẵn sàng bằng cách xoay bút liên hồi để kìm bớt cái sự háo hức đó, trong khi Chitanda đặt một chồng giấy lên bàn.

“VẬY...”

Chitanda khai màn:

“Hãy bắt đầu buổi thảo luận về kết quả điều tra của chúng ta nhé.”

Chúng tôi đều cúi đầu và mở lời chào nhau.

“Lí do của cuộc họp hôm nay được xác nhận là sự thỉnh cầu để tìm lại hồi ức của tớ. Khi tìm được những cuốn tập san tớ đã nhận ra một sợi dây liên kết giữa chuyện của cậu tớ với sự việc đã xảy ra ở CLB Cổ Điển ba mươi ba năm trước. Hơn nữa, tất cả những gì chúng ta tìm ra sẽ là tư liệu phục vụ cho tập san năm nay.”

Chẳng biết Ibara tự cảm thấy mối liên hệ này là đáng quan tâm, hay là vì Chitanda đã đích thân nhờ nên nhỏ mới hào hứng đến thế?

“Chúng ta đã có một tuần thu thập dữ liệu và bây giờ mỗi người sẽ trình bày hướng suy luận của mình, mà qua đó nêu lên một giả thuyết về sự việc ba mươi ba năm trước. Sau đó chúng ta sẽ nhận xét giải thuyết của từng người để sau cùng rút ra kết luận khả thi nhất.

HỜ, có màn thảo luận sau khi trình bày à? Chẳng phải Chitanda chỉ bảo chúng tôi kiểm được manh mối nào hay cái đó rồi mang qua nhà nhỏ thôi sao? ... Rồi, nhìn Satoshi và Ibara không ngạc nhiên là biết. Lơ mơ mất cái đoạn đó rồi! Đào đâu ra kết luận bây giờ?

Chitanda đảo mắt qua chúng tôi một lượt rồi nói tiếp : “Đây là trình tự cụ thể, lần lượt từng người sẽ đọc tư liệu của mình, sau đó ba người còn lại có thể đặt câu hỏi, cuối cùng người trình bày đưa ra giả thuyết để mọi người cùng nhận xét. Để đảm bảo trật tự thì việc đặt câu hỏi bắt buộc phải diễn ra *sau khi* người trình bày đã kết thúc phần báo cáo tư liệu của mình. Vậy, chúng ta hãy bắt đầu với báo cáo thứ nhất.”

Nhỏ có khiếu điều hành đấy chứ.

“Xin mời người đầu tiên trình bày... ơ?”

“Chi-chan à, người đầu tiên là ai mới được?”

“Ừm, là ai đây ta?”

Vừa khen xong... Tôi bèn lên tiếng:

“Ai cũng vậy thôi. Sao cậu không bắt đầu luôn đi?”

Nhỏ gật đầu và liền lấy ra một xấp từ cái chồng giấy để bên cạnh,

“Ừm đồng ý. Vậy... bắt đầu từ tờ rồi theo chiều kim đồng hồ nhé.”

Nhìn sơ qua cũng biết Chitanda đã lấy cơ sở điều tra từ chính mảng thông tin đầu tiên chúng tôi có được. Nhỏ đi từ nguồn – lời tựa của “Kem đá, tập hai”.

Lời tựa

Vậy là năm nay chúng ta lại tham dự hội văn hoá...

Thời gian thấm thoát, vậy là đã một năm kể từ lúc Sekitani-sempai rời xa CLB Cổ Điển và chúng ta.

Sempai đã giữ bỏ tấm áo anh hùng để trở thành huyền thoại, nhờ đó mà lễ hội văn hoá năm ngày sẽ được tổ chức như thường niên.

Tuy vậy, tôi vẫn thường trộm nghĩ : những con người đang bàn tán và ca tụng kia mười năm sau liệu còn nhớ đến người chiến binh thâm lặng và người anh hùng tử tế ấy chăng? Khi tất cả những gì anh để lại chỉ là một quyển tập san, với nhan đề “Kem Đá” do chính tay anh đặt?

Dù là người hy sinh trong cuộc tranh đấu ấy, sempai vẫn cười. Nụ cười của anh như đã theo dòng thời gian mà đến cõi vĩnh hằng, mà đến tận cùng của sự vô biên...

Không, có lẽ chúng ta không ai nên nhớ về anh. Vì câu chuyện của anh không phải là câu chuyện về một người anh hùng.

Khi một câu chuyện bị mất đi phần chủ ngữ cụ thể, nó sẽ được trao cơ hội để trôi theo dòng chảy vô tình của thời gian, để hy vọng được trở nên “kinh điển”.

Liệu ngày đó có tới, khi câu chuyện của chúng ta trở nên kinh điển với một ai đó?

13/10/1968

Kooriyara Youko.

Tôi kịp đọc xong những dòng chữ đã từng nhìn thấy một lần cũng là lúc Chitanda bắt đầu giải thích : “Đây là lời tựa của ‘Kem đá, tập hai’. Thông thường lời tựa chỉ giành cho việc giới thiệu chủ đề của các bài viết trong tập san nhưng ở đây chỉ toàn nhắc đến sự việc ba mươi ba năm trước. Có khả năng rất lớn sự việc này còn được nêu

trong tập san năm trước đó nhưng nó đã bị thất lạc... dù sao thì tờ đã tóm tắt những chi tiết chính vào đây.”

Nhỏ lật ra trang sau.

“‘Sempai’ đã ra đi. (từ đâu?)

‘Ba mươi ba năm trước “Sempai” được tôn vinh như “anh hùng”, một năm sau thì trở thành “huyền thoại”.

“‘Sempai’ là người “chiến binh thầm lặng” và “anh hùng tử tế”.

“‘Sempai’ đã đặt tên “Kem đá” cho tập san của mình.

‘Một sự việc xảy ra và đã có sự hy sinh. (“Sempai” = hy sinh?)

“Ồ!”

Rất ngắn gọn và súc tích, quả là tư chất của một học sinh giỏi...
và *muốn hiểu toàn bộ cấu trúc*.

Sau khi chắc chắn mọi người đã đọc xong, Chitanda tiếp tục:

“Điểm đầu tiên là người ‘Sempai’ này, nói cách khác là cậu tớ, đã rời trường Kamiyama *trước khi tốt nghiệp*. Trong lý lịch cũng có ghi cậu chỉ mới hoàn thành bậc sơ trung... Các bạn cố gắng theo kịp nhé.”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe Chitanda nhắc đến việc chú Sekitani Jun từng học ở Kamiyama, thực tình cũng không khó đoán vì ngay lời tựa cũng đã nói “Sekitani-sempai đã rời xa chúng ta”. Cái chính ở đây, là có lẽ nhỏ không biết vì sao chú ấy lại rời trường nên đã không mang chuyện đó ra kể ở quán cà phê. Nhắc mới nhớ, nhỏ

cũng từng đề cập đến việc quan hệ giữa nhà Chitanda và nhà Sekitani không được tốt lắm.

“Điểm thứ hai là sự nhấn mạnh về thời gian, ngoài ra kết hợp với điểm thứ ba nó đã nêu bật kinh tượng của người ‘sempai’ này : người anh hùng, người chiến binh ‘thầm lặng’ và ‘tử tế’. Sempai đã chiến đấu với cái gì? Điểm thứ năm chỉ nêu lại chứ không trả lời câu hỏi đó, mặc dù có nhắc đến sự ‘hy sinh’ là kết quả cho cuộc tranh đấu. Còn điểm thứ tư... đó là cái tứ rất *hiếu kì* và là vấn đề duy nhất tứ chưa có đầu mối. Báo cáo của tứ đã hết, các bạn có câu hỏi gì không?”

Với kiểu trình bày rõ ràng như vậy tôi không có nhiều thắc mắc cho lắm. Cứ tưởng Satoshi đã mở đầu màn vấn đáp thì Ibara đã hỏi ngay lập tức : “Ừm, tại sao cái đoạn ‘vì câu chuyện của anh không phải là câu chuyện về một người anh hùng’ lại không được xét đến?”

Hình như Satoshi có câu trả lời nhưng hắn chỉ nhìn tôi, hắn là một tên thích khoe mẽ nhưng đủ lịch sự để không chen vào lời đáp của Chitanda.

“Tớ nghĩ đó là câu văn thiên về cảm nhận cá nhân, bởi mỗi người có cách nhìn nhận khác nhau về chuyện của người sempai đó.”

“Vớ lại...”

Vừa dứt Chitanda dứt lời Satoshi đã chen vào ngay,

“Có khả năng là nó không có tính bi tráng của những thiên anh hùng ca khác vì người anh hùng của chúng ta... biết đâu không

được quang minh chính đại cho lắm, nên cũng có thể đó không chỉ là cảm nhận cá nhân mà là phép nói giảm nhẹ nhàng.”

Ibara có vẻ đã bị thuyết phục, không còn câu hỏi nào được đưa ra.

“Vậy tớ sẽ đưa ra giả thuyết của mình...”

Chitanda không tỏ ra hồi hộp hay tự tin khi nhỏ trình bày phần cuối:

“Có lẽ cậu của tớ đã vướng phải một rắc rối gì đó mà phải rời khỏi trường. Tớ không chắc lắm nhưng tớ nghĩ nguyên nhân nằm trong một điểm tớ chưa liệt kê ra đây, nó nằm ở phần mở đầu của lời tựa : vậy là đã một năm.”

“... Nói cách khác, có thể cậu của tớ rời khỏi trường đúng vào dịp hội Kanya của năm trước đó, và tớ cũng có thông tin về sự kiện xảy ra ở một số lễ hội truyền thống ba mươi ba năm trước.”

Satoshi vui vẻ nói : “*Cuộc bạo động*, người ta gọi thế phải không? Các gian hàng bị đe dọa và hàng hoá bị cướp giữa thanh thiên bạch nhật.”

Chitanda gật đầu,

“Có một danh ngôn nói rằng trong mỗi thể chế hay cộng đồng luôn tồn tại những cá nhân chống đối lại thể chế hay cộng đồng đó, hội Kanya hay các sự kiện thường niên khác chắc cũng không ngoại lệ. Hơn nữa các bạn hãy lật sang trang hai mươi bốn quyển Sổ tay học sinh Cao trung Kami.”

Không ai có nó ở đây để mà lấy ra cả, sao tự nhiên lại đề cập đến quyển sổ tay toàn nội quy chán ngắt ấy?

“...Có gì không ổn à?”

“Tình hình là để ở nhà hết rồi, vậy trong cái trang hai mươi bốn đó viết cái gì?”

“Tớ tưởng học sinh nào cũng phải mang bên mình chứ? Mà thôi, ừm, nó viết thế này : ‘Thái độ hay hành vi bạo lực bị tuyệt đối nghiêm cấm trong trường’, vậy đây là giả thuyết của tớ.”

Nhỏ lấy hơi để nói tiếp : “Để giải quyết cuộc bạo động ở hội Kanya cậu của tớ đã sử dụng biện pháp bạo lực và chiến thắng. Có thể cậu được xem như anh hùng nhưng vẫn phải chịu trách nhiệm về hành động của mình. Sự hy sinh đau đớn thương đó đã khiến học sinh lớp dưới duy tôn cậu ấy thành huyền thoại.”

Hừm...

Tôi và Satoshi đồng thanh:

“Xin bác bỏ.”

“Thứ lỗi nhé Chitanda.”

Ibara quay sang, không phải hướng Chitanda mà để nhìn hai đứa tôi với ánh mắt đầy khó hiểu.

“Tớ bị sai ở đâu à? Các cậu có thể nói lí do bác bỏ được không?”

Chitanda nhìn tôi rất nghiêm túc, tôi chỉ nhún vai mà trả lời : “Cậu đã khẳng định rằng một cộng đồng hay thể chế luôn có những kẻ chống đối, và điển hình là các lễ hội văn hoá đã bị nhắm đến ba

mười ba năm về trước. Nhưng Satoshi có nhắc đến chi tiết *các gian hàng bị đe dọa và hàng hoá bị cướp*, vậy cậu còn nhớ tớ đã nói gì lúc đề xuất làm tập san mới được đưa ra không?”

Đôi mắt của Chitanda xoay một vòng chậm rãi,

“Cậu bảo nó tốn công quá.”

“Không phải cái đó, cái khác cơ.”

“Cái khác à? Ừm... cậu nói chỉ có ba người là quá ít, bây giờ tại mình có bốn người rồi này.”

Tôi có nên vỗ tay vì trí nhớ siêu hạng của nhỏ không đây?

“Còn gì nữa?”

“Cậu có đề xuất rằng, để thu lợi nhuận nhanh thì nên...”

Nhỏ sắp nhớ trúng điểm rồi.

“... dựng một sạp bán đồ uống hay cái gì đại loại thế, rồi tớ đã nói...”

“Cậu nói rằng quy định trường không cho dựng sạp bán hàng, thế thì chẳng có ‘hàng’ gì để mà bị cướp trong hội Kanya cả.”

Không tỏ ra đồng tình, nhỏ nghiêng đầu đáp : “Vẫn có khả năng đấy chứ.”

“Là gì?”

“Có thể thứ bị cướp ở đây mang giá trị tinh thần chứ không phải tiền bạc như các nơi khác thì sao?”

Ơ.

...Cũng có lí, thế thì tôi hết đường chống đối rồi.

Satoshi cười to,

“Thảm quá Houtarou à, chỉ có vậy thì không đủ thuyết phục Chitanda-san đâu.”

“Thế cậu có gì nào?”

“Một sự thật chắc chắn không bị vặn lại.”

Satoshi bắt đầu trình bày : “ ‘Mỗi cộng đồng hay thể chế đều có người chống đối’, Chitanda-san chọn rất đúng hoàn cảnh để đưa câu này ra đây. Nhưng có điều, tùy thuộc vào hoàn cảnh lịch sử mà ‘chống đối’ được thể hiện dưới những hình thức khác nhau.”

“Và như Chitanda-san đã chỉ ra, không phải toàn bộ các cuộc bạo động đều liên quan đến việc cướp bóc những thứ mang giá trị hiện kim. Cần nhớ xem ba mươi ba năm về trước còn có sự kiện nào khác mà động cơ phi-vật-chất của nó có thể khơi nguồn cho một cuộc bạo động hay không?”

Hoàn cảnh lịch sử? Hình thức của ‘chống đối’?

Hắn muốn nói tới cái gì thế nhỉ? Ibara và Chitanda có vẻ cũng đang tự hỏi điều đó.

“Là cái gì vậy?”

Ibara lên tiếng hỏi thúc Satoshi trả lời. Hắn bèn gật đầu và nói một cách đầy khoái chí:

“Đúng là một mốc cụ thể như ‘ba mươi ba năm trước’ thì khó làm ai nhớ được gì nhỉ? Nhưng nếu tớ dùng một khoảng chung chung, ví dụ như *thập niên sáu mươi* thì sao?”

Thông thường tôi sẽ không bỏ phí thời gian và năng lượng để tranh luận kiến thức với Satoshi, nhưng cũng thật là khó chịu khi thấy hắn huênh hoang ta-đây-biết-tất như lúc này. Không may một cách đầy may mắn, tôi chẳng biết hồi đó có chuyện gì.

“Sao nào? Mayaka nghĩ ra được chưa?”

Nhỏ giọng hai bàn tay lên ngang mặt, tư thế của kẻ đầu hàng,

“Xin lỗi Fuku-chan, tớ không có ý tưởng nào cả.”

“VẬY à? Thế toà nhà Quốc Hội ở Tokyo này... thêm gợi ý nữa nhé : những bức bích chương, tranh cổ động, nhưng cuộc biểu tình... sao nào?”

“...”

“...”

“Tớ muốn nói đến *Phong trào học sinh [6]*.”

“HỜ?”

Ba người chúng tôi thốt lên ngạc nhiên.

“Nè Satoshi, đừng bắt tội này nghe giảng một tiết Lịch sử Nhật Bản hiện đại chứ. Còn nếu muốn chơi đồ vui thì để sau khi giải quyết xong vụ này có được không?”

Nhưng Satoshi không hề tỏ ra chút gì là bông đùa. Hắn tiếp tục :
“Houtarou à, tớ *đang* giải quyết vụ này đây. Nghe này, đúng theo giả thuyết của Chitanda-san thì những vụ phá hoại nhằm vào lễ hội xảy ra khá thường xuyên vào thập niên sáu mươi. Đây là thời điểm mà xung đột giữa chính Đảng và các tổ chức phản động được đẩy lên rất cao, vì thế một số học sinh đã dùng điều đó để làm có học đòi khởi xướng bạo động. Không đơn thuần chỉ là cướp đâu.”

“Nói như thế cậu từng sống vào thời đó ấy.”

“Không chỉ trong tuần trước đâu nha, cả một quỹ thời gian đáng kể đã được dùng để ngâm cứu thì cũng phải xơ muối được chút gì chứ?”, Satoshi nhe răng cười.

Hừm, thậm chí chẳng cần đến bài giảng của Satoshi ít nhiều tôi cũng đã nhận ra vì vài chục năm trước là một thời kỳ hỗn loạn, nhưng tôi không biết (thực ra là không quan tâm) cách nào để chứng minh. Vậy là giả thuyết của Chitanda chính thức bị lung lay.

“Ừm, tớ hiểu rồi... tớ đã chưa xét đến khả năng còn có sự việc khác xảy ra vào cùng thời điểm đó.”

Ibara đột ngột lên tiếng, giọng nhỏ ngập ngừng : “Chi-chan này...”

“Có chuyện gì vậy?”

“Tớ nghĩ rằng những phát hiện của tớ sẽ phủ định hoàn toàn giả thuyết của cậu. Dù sao cũng đến lượt tớ rồi... tớ bắt đầu nhé?”

Bực mình đấy, hết một tên không biết xấu hổ và giờ lại có một con nhỏ chẳng biết lịch sự là gì à?

“Ồ không sao đâu, dù gì giả thuyết của tớ đã được chỉ ra điểm không phù hợp rồi mà”, Chitanda vẫn cười tươi, nhỏ thật đáng khâm phục.

“Vậy tớ sẽ rút lại giả thuyết của mình để đến phần trình bày của Ibara-san. Các bạn đồng ý chứ?”

Không có ai phản đối. Thiết nghĩ tôi cũng thật là hay khi bảo Chitanda mở màn bởi Ibara sẽ là người báo cáo tiếp theo. Và để phủ định lại – với cái tính cẩn trọng có thừa – nhỏ sẽ trình bày một cách dễ hiểu nhất có thể.

“Được rồi Ibara-san, xin mời bắt đầu.”

Những bản copy Ibara phát cho chúng tôi, nói thế nào đây nhỉ, đã đáp lại mong đợi của tôi bằng một lối trình bày khó chịu nhất có thể. Phong chữ thì loè loẹt, trong khi những nét cong cần có ở từng ký tự thì bị vứt sạch...

Đại loại trên tờ giấy khổ B5 nó ghi thế này:

“...Nói cách khác, Hội Anh Em chúng ta đã giành được được tự do và sự nghiệp chống đối sẽ lại tiếp tục, dù có phải tiếp tục chịu áp bức bằng vũ lực.

Nhờ sự giúp đỡ của hội trưởng CLB Cổ Điển – anh hùng Sekitani Jun trong cuộc Xung Đột Lớn hồi tháng sáu cùng lòng kiên định của chúng ta, hình ảnh Bọn Cầm Quyền trông như một lũ đần khi những tính toán của chúng bị phản pháo lại sẽ mãi khắc sâu trong tâm thức của Hội Anh Em. Một kỉ niệm huy hoàng...”

“Đây là đoạn trích từ một tập san cũ của CLB Nghiên Cứu Manga, nhan đề là ‘Thống nhất và Tán dương, tập một’ và tổng

cộng có hai tập. Giống như quyền của Chi-chan, nó được xuất bản ba mươi hai năm trước. Tớ đã nghĩ là nếu như ‘Kem đá’ đã nhắc đến sự kiện này thì có lẽ trong thư viện vẫn còn cái để tìm kiếm. Y như dự đoán chẳng có mấy CLB còn tồn tại sau ba mươi bốn mươi năm và CLB Manga không thể nào được thành lập từ xưa như thế, ấy vậy mà lại tìm được cái này. Kì diệu quá phải không?”

Tôi không biết nhờ dùng từ “kì diệu” để nói về việc phát hiện cuốn tập san hay chính nó là kì diệu. Thống nhất và Tán dương... ngày xưa người ta hay dùng cái kiểu đặt tựa kì dị như thế à? Cả cách trình bày theo văn xuôi nữa, nó phù hợp với CLB Cổ Điển hơn là một CLB về Manga...

Mặt khác, đã quá rõ lí do giả thuyết của Chitanda bị bác bỏ. Đơn giản là vì lễ hội truyền thống trường Kamiyama tổ chức vào tháng mười hàng năm nhưng đoạn văn này đã khẳng định sự việc xảy ra vào tháng sáu.

Ibara lấy ra từ túi áo một cuốn sổ ghi chép và tiếp tục : “Xin lỗi vì tớ không trình bày những tóm tắt ra như Chi-chan nên tớ sẽ chỉ đọc vậy. Đầu tiên, ‘Hội Anh Em’ đã bị cáo buộc là một nhóm phản động. Có một cuộc ‘Xung Bọt’ diễn ra vào tháng sáu năm trước. Với sự giúp đỡ của Sekitani Jun vấn đề đã được giải quyết và nó gây ra bất lợi cho phe ‘Cầm Quyền’. Đoạn còn lại có vẻ thú vị nhưng tớ không thấy gì liên quan đến sự kiện này hết.”

Tôi không phản đối gì cái kiểu trình bày này, nhưng mà “xung bọt” là cái quái gì? Chitanda lên tiếng : “Phần báo cáo vậy là hết phải không?”

“Ừm.”

“Vậy thì, ai có câu hỏi nào không?”

Tôi hỏi ngay : “Cảm phiền giải thích từ ‘xung bột’.”

Satoshi lại hỏi tôi : “Xung bột là gì cơ?”

Ờ, thế ra hán không biết à? Ngay sau đó hán chỉ vào bản copy của tôi mà nói :

“Ý cậu ấy là từ này nè, ‘xung đột’.”

Vậy là hán biết. Không nhìn vào giấy nữa hán tiếp tục nói : “Đọc là su-to-RAI-fu, thường dùng để chỉ các mâu thuẫn có dính đến vũ trang.”

Satoshi nhìn tôi và nói như thể hán đang chỉ trích thậm tệ vấn đề về phát âm, nhưng tôi nhận ra hán chỉ dùng tôi làm bia đỡ nhẹ nhàng chỉnh lại Ibara. Dù có chỗ tài chỗ dở nhưng hán luôn rất biết giữ ý. Tôi không có ý định giúp hán, nhưng rốt cuộc vẫn làm bộ chống chế : “Mười lăm năm học từ vựng tớ chưa từng nghe qua từ này.”

“Dễ hiểu thôi, hiện nay thường người ta chỉ sử dụng ‘mâu thuẫn’ hay ‘tranh chấp’, nhưng ‘xung đột’ lại rất thông dụng vào thời đó. Bây giờ chắc chỉ có Yakuza[7] sử dụng mà thôi.”

Ra vậy, đúng như hán đã đề cập... những từ như “đi quây” dùng để thể hiện ý nghĩa “đập thẳng nào đó” [8], nghe thì có vẻ cổ và nhẹ nhàng nhưng hoá ra chẳng hề như thế.

Satoshi nuốt nước miếng và thêm vào một câu nữa : “...Nhưng cái bài viết này, tớ cảm thấy nó không thật.”

Ibara liền giận giữ phản pháo : “Ý cậu ‘không thật’ là sao?”

Satoshi khẽ lộ ra một tiếng than van. Hắn luôn tự tin với những lời đùa cợt của mình và đây là lần hiếm hoi trông hắn tỏ ra xoắn quảy như thế khi chỉ biết lí nhí : “Không, tớ không bảo cái đó là giả.”

“Chấn chấn là không rồi. Ừm, biết nói sao đây? Đại loại là vậy, người viết bài này không hề tham gia vào bất cứ hoạt động nào liên quan tới sự kiện đó. Giống kiểu một người vừa xem xong một trận đấu và nổi hứng viết bài cảm nhận ấy, thế nên mới dùng lời lẽ như vậy. Nhưng thật sự nó không phải đồ giả đâu, nó...”

Tôi chen vào : “Thế rốt cuộc cậu thấy không thật chỗ nào?”

“A không có gì, chỉ là tưởng tượng ấy mà! Xin lỗi nhé Chitandas-san, chúng ta tiếp tục được chứ?”

Người chủ trì buổi họp gật đầu và chúng tôi cũng đồng ý.

“Vậy thì, mọi người còn câu hỏi nào không?”

Có vẻ là không rồi. Khi Ibara chuẩn bị trình bày giả thuyết của mình, nhỏ trông có vẻ lo lắng khi nhanh chóng đọc lướt qua cuốn sổ một lần nữa.

“Ừm, được rồi, đây là giả thuyết của tớ. Tớ đã bảo nó phủ định hoàn toàn giả thuyết của Chi-chan và mọi người nghe xong sẽ rõ.”

Chúng tôi không ai nói câu nào. Dễ thấy quá mà, tháng sáu và tháng mười cách nhau quá xa.

“Người viết đã chỉ rõ cuộc chống đối đã làm cho tính toán của ‘Bọn Cầm Quyền’ bị phản pháo và kết quả là hội trưởng CLB Cổ

Điền rời khỏi trường theo như trong ‘Kem đá’. Vậy, lí do gì dẫn đến việc anh ta phải rời trường? ...Giả thuyết của tớ giống với Chi-chan ở chỗ này, là bạo lực. Nạn nhân ở đây... lại chính là ‘Bọn Cầm Quyền’. Có thể là do bị họ cáo buộc dính líu đến phản động như Fuku-chan đã đề cập chẳng hạn. Kết quả sau đó thì thật là dễ đoán : hội trưởng CLB Cổ Điền đã lãnh đạo các thành viên của Hội Anh Em đến đối chất với giáo viên, và rời...”

Nhỏ nắm tay lại và tung ra một quả đấm.

“*Búp!* Cho họ một trận. Cũng có thể là phục kích đánh ngầm hay kiểu gì tương tự. Dĩ nhiên không có vẻ là họ muốn làm thế, nhưng ở đoạn đầu đã nhấn mạnh đến sự ‘tự do’ và tớ xem nó là máu chốt. Ba mươi ba năm trước đã xảy ra một sự việc nào đó đe dọa đến sự tự do của họ, và để tự vệ hội trưởng CLB Cổ Điền không còn cách nào khác ngoài việc dùng vũ lực.”

Ibara kết thúc phần trình bày bằng việc đóng cuốn sổ lại và nhìn chúng tôi.

“Hmm... Thật sự nghe rất là khó chịu.”

Người chủ trì, không cần lấy một giây tiêu hoá những gì nhỏ vừa nghe đã nói thẳng thừng. Tôi gật đầu đồng tình.

“Khó chịu sao? Ở chỗ nào vậy?”

Chitanda trả lời : “Ibara-san, luận điểm chính của cậu nằm ở việc giáo viên thời đó đã đe dọa đến lối sống của học sinh, dẫn đến việc họ phải dùng bạo lực để đáp lại phải không?”

Ibara suy nghĩ một lúc trước khi đáp : “Ừm, đúng thế.”

“Tuy nhiên, có thể nói là, một vài đoạn tứ hiểu... còn lại thì chẳng hiểu gì cả.”

Nói chung là không hoàn toàn không thể hiểu. Ý của nhỏ đại thể là lập luận của Ibara không được thuyết phục cho lắm. Tôi bèn thêm vào : “Giả thuyết của cậu quá trừu tượng. Hơn nữa, cái tai hại ở đây là cậu hoàn toàn chỉ dựa vào bài viết đó.”

“Đúng là vậy thật, nhưng mà...”

Dù đã thừa nhận nhưng nhỏ vẫn chưa muốn rút lui.

“Khoan đã, ý cậu là chính trong lập luận của tôi có mâu thuẫn sao?”

Nhỏ cứng đầu hơn Chitanda rất nhiều. Nhưng không may, tôi đã chú ý đến cái mâu thuẫn đó.

“Ừm.”

Tôi ngồi thẳng lên và đáp. Đương nhiên không phải là để chuẩn bị cho một cuộc khẩu chiến, chỉ là cuồng hai bàn chân mà thôi.

“Đơn giản là, chính cậu đã bác bỏ giả thuyết của Chitanda là thay vì vào lễ hội truyền thống tháng mười, sự việc đó đã xảy ra vào tháng sáu. Tuy nhiên nếu chúng ta tin vào cả ‘Kem đá’ lẫn ‘Thống nhất và Tán dương’ thì sự việc xảy ra vào tháng sáu, còn việc rời trường diễn ra vào tháng mười. Giả thuyết của Chitanda không hề đề cập đến điều đó, và cậu không thấy lạ sao khi một người có liên đới trực tiếp đến ầu đã lại phải chờ đến bốn tháng mới bị đuổi khỏi trường?”

Nếu sự việc diễn ra vào thời này thì việc đuổi học có thể được khẩn cầu xin “treo” để suy xét, nhưng thời đó lại là chuyện khác. Tôi thêm điều đó vào suy nghĩ của mình.

“Nhưng, có thể là...” Ibara đáp trả, mặc dù trông có vẻ nhỏ đã hiểu.

“Có thể là ‘Kem đá’ đã không chính xác. ‘Thống nhất và Tán dương’ đã đề cập rõ ràng là tháng sáu, trong khi ‘Kem đá’ chỉ đơn thuần bảo là ‘đã một năm trôi qua’. Sự kiện xảy ra vào tháng sáu và tiếp nối bởi việc đuổi học cũng xảy ra ngay sau đó, trong khi lễ hội thì vẫn cứ là tháng mười. Đâu có quá bất hợp lí phải không?”

Một khoảng cách những bốn tháng, nó làm cho mọi lời nói của Ibara lúc này chẳng hơn gì những lời chống chế. Trong khi tôi còn tần ngần thì Chitanda và Satoshi đã lần lượt đưa ra nhận xét về giả thuyết của nhỏ:

“Tớ tin rằng chúng ta không thể bỏ qua một khoảng thời gian dài như là bốn tháng.”

“Tớ cũng vậy. Trong lời mở đầu cụm từ ‘lễ hội văn hoá’ đã được đề cập trước khi đến câu ‘một năm trôi qua’, vì thế tớ nghĩ rằng việc rời trường thực sự diễn ra vào tháng mười.”

Tôi không nói gì cả mà chỉ gật đầu, hai người kia cũng đồng tình. Vậy là ba phiếu chống. Ibara đưa ra một cái nhìn nũng nịu,

“Ôi, kén cá chọn canh quá đi.”

Dù cái phản ứng dễ thương kia không hợp với nhỏ lắm nhưng nó đã giúp làm dịu lại cái không khí căng thẳng này giờ đi một chút.

Satoshi cũng muốn dàn xếp mọi chuyện bằng việc chốt lại : “Dù sao tớ cũng nghĩ là cách cậu tiếp cận vấn đề tốt đấy chứ.”

Chitanda cũng dỡ bỏ cái vẻ nghiêm túc này giờ mà cười tươi,

“Đúng vậy, thảo luận không cần thiết phải quyết liệt đâu.”

Tôi cũng nghĩ thế. Giống như phải nhìn bản đồ ở một nơi đầy mịt mù sương hay nổi bực tức khi chuyện không theo ý mình vậy, nếu như Ibara xem xét cả ‘Kem đá’ lẫn ‘Thống nhất và Tán dương’ thì giả thuyết của nhỏ có lẽ đã không vướng phải một lỗ hổng như thế. Vậy bây giờ chỉ còn dữ liệu của Satoshi và tôi quyết định tất cả, và việc tôi phải làm là nghĩ ra cách giải quyết cho tất cả những mâu thuẫn nào có thể bị vạch ra.

Nhắc mới nhớ, rốt cuộc mớ dữ liệu của tôi là về cái gì nhỉ? Vì chỉ nghĩ tới việc mang đến đề tập hợp tài liệu nên tôi chưa từng nghiêm túc đọc nó cả.

“Vậy, lượt của tớ đến đây là kết thúc nhỉ?”

Chitanda gật đầu, theo chiều kim đồng hồ thì tiếp theo là Satoshi. Ngay sau khi Chitanda đề nghị hấn bắt đầu sắp tài liệu ra bàn. Đột ngột dừng lại, hấn thốt lên đầy vui sướng:

“À vâng, suýt nữa thì quên nói. Vài dữ liệu của tớ bác bỏ giả thuyết của Ibara đó!”

Lần này chúng tôi nhận được những bản copy của “Nguyệt san Cao trung Kami”. Nó làm tôi nhớ lại việc anh Toogaito đã từng nói họ sắp tiến đến kỳ thứ bốn trăm. Nếu trung bình một trăm xuất bản mười kì thì CLB Báo Tường cũng đã trạc tứ tuần, thế mà tôi đã

không để ý đến sự hiện diện tất yếu của họ trong sự việc ba mươi ba năm trước. Một trong những tiêu đề đã được khoanh tròn...

Phần liên quan đến cuộc thảo luận của chúng tôi chỉ gói gọn trong một góc nhỏ, nhưng thế là quá đủ để phản bác giả thuyết của Ibara. Chả trách hẳn ta tự tin như vậy, có lẽ hẳn thực tế vẫn muốn duy trì sự cạnh tranh giữa các người trình bày. Liếc nhanh qua Ibara, tôi thấy nhỏ đang có một vẻ mặt khó hiểu chẳng biết là đang vui hay đang buồn. Không có gì lạ, khi mà Satoshi đã mở đầu màn diễn thuyết của mình bằng việc phê bình giả thuyết của nhỏ chứ không phải Chitanda. Cơ mà Satoshi có lẽ chỉ nhại theo nhỏ cái kiểu mà giả thuyết sau phủ định giả thuyết đầu, một trò đùa tiêu biểu của hẳn mà thôi.

▼ Sau vụ bê bối ở khu Chuyên Dụng tuần trước – thứ đã để lại vết nhơ trong lòng tự tôn của tất cả các thành viên của tất cả các CLB Nghệ Thuật ở Cao trung Kamiyama – hai người đã bị đuổi và năm người khác bị cảnh cáo lần chót. ▼ Dĩ nhiên, vẫn tồn tại danh dự trong thế giới của những kẻ trộm. CLB Nghiên Cứu Phim Ảnh lên tiếng rằng họ không đời nào chịu ngồi yên mà chấp nhận sự trừng phạt hà khắc này, và CLB Nhiếp Ảnh khẳng định sẽ một trăm phần trăm đồng tình (bài báo này không đi sâu hơn vào việc xác nhận điều đó). ▼ Vấn đề lớn ở đây là việc giải quyết bằng nắm đấm. Coi thường tất cả nỗ lực nhằm giải quyết thông qua đối thoại, những người quá khích đã chọn phương án giản đơn nhưng thảm hại đó là dùng bạo lực. ▼ Chúng tôi đã yêu cầu những thành viên năm Ba của CLB Nghiên Cứu Phim Ảnh nhận trách nhiệm về hành động đánh đập dã man Sachimura Yukiko-san (CLB Điện Ảnh Mới, lớp 1-D), người đã hoạt động tích cực trong việc dàn xếp những cuộc đối thoại. Khi chúng tôi xuất bản bài báo này Yukiko-san vẫn đang nằm trong bệnh viện. ▼ Cuộc nổi dậy huyền thoại hai năm trước lẽ ra

không nên đi đến tình trạng như thế này. Dù tất cả mọi người đều tức giận những quy định được đặt ra gần đây, chúng ta đều không được phép để nó làm tổn hại đến tình đoàn kết quý báu ấy, chúng ta phải kiên trì với sự bất phục tùng trong cộng đồng của chính chúng ta. ▼Chỉ như vậy chúng ta mới có thể sống mà biết mình đang sống vì truyền thống và danh dự.

Satoshi bắt đầu giải thích với bộ mặt bình thản:

“Tất cả phát hiện của tớ là kì báo ‘Nguyệt san Cao trung Kami’ này. Vô tình vấp phải đồng báo cũ đang ngủ đông cho kho lưu trữ của thư viện cả chục năm trời nên tớ quyết định đọc để giết thời gian sau giờ học. Tuy nhiên như đã thấy nó không hề trực tiếp đề cập đến sự việc ba mươi ba năm trước, nói trắng ra thì tất cả những gì nó đề cập đến là nằm trong đây. Nói thật chứ, trình bày cái này ra chẳng khác gì tớ đang dắt cả nhóm đi một vòng tròn cả. Mạnh mỗi gì mà bảo quản dở tệ, đọc được không tới một nửa. Đó là con chưa nói đến đủ thể loại ghi chú bằng bút lông loè loẹt... đành chịu vậy. Mà thôi, đây là những điểm chính:”

○ Sự việc đó đã không phải giải quyết bằng bạo lực

‘○ Sự việc đó đã tác động đến toàn trường

‘○ Sau khi sự việc đó xảy ra, “chúng ta” đã đoàn kết

‘○ Sau khi sự việc đó xảy ra, tồn tại sự bất phục tùng trong cộng đồng học sinh

“Điểm đầu và cuối trông có vẻ đối lập nhưng thực ra đều liên quan đến cùng một thứ. Sự việc đã không giải quyết bằng ẩu đã, đó là điểm sai trong giả thuyết của Ibara. Hai điểm còn lại gần như là

một. Tuy không dám chắc “chúng ta” ở đây có phải là toàn trường hay không nhưng tớ tự cho mình quyền xem điều đó là không quan trọng.”

Thật không?

Tôi không thể thoả mãn với lời giải thích như thế. Nhận ra điều này Satoshi nhanh chóng thêm vào : “Nghĩ như vậy đi : nếu ‘chúng ta’ là cả trường thì dĩ nhiên bao hàm toàn bộ học sinh; còn nếu không, thì nó vẫn mang nghĩa là ‘chúng ta’ đã quyết định che chắn cho toàn bộ những người liên quan đến. Đúng không nào.”

Ra là thế.

“Phần trình bày đến đây là kết thúc. Có câu hỏi gì không?”

Không có âm thanh nào, Chitanda hỏi lại một lần nữa : “Có ai có câu hỏi nào không?”

À đúng rồi, vừa nghĩ ra điều này tôi đã giơ tay lên,

“Satoshi, liệu cái ‘cuộc nổi dậy huyền thoại’ này với sự việc chúng ta nãy giờ xem xét có phải là hai thứ khác nhau hay không? Bản copy này không đủ để khẳng định điều đó.”

Tôi chỉ hỏi để xác nhận vài điều, Satoshi lắc đầu,

“Không biết. Chẳng có bằng chứng nào cho biết chúng là một hay là hai.”

“Cậu bảo là ‘không biết’...”

Dù đang tỏ ra bình thản nhưng cách trả lời của hắn quả thật là rất vô tâm. Sở hữu một lượng kiến thức khổng lồ nhưng không phải lúc

nào cũng giúp hấn sử dụng chúng một cách đúng đắn...

“...vậy thì mớ thông tin này gần như là vô dụng.”

“Thật à, tớ cũng nghĩ thế.”

“Nói kiểu đó là sao?”

Ibara xen vào : “Thật tình thì, cũng có bằng chứng đấy chứ.”

“Thật sao?”

“Đây là một sự việc lớn đúng không? Chúng ta đã nhận thức được điều đó qua tập san của hai CLB. Vụ của chúng ta và ‘cuộc nổi dậy huyền thoại’ cứ xem là hai sự kiện khác nhau đi, vì mỗi bên lại dùng một tên gọi khác.”

Satoshi vỗ hai bàn tay vào nhau cái bốp,

“A, đúng đó. Tớ cũng ngờ ngợ khi họ lại dùng cái tên này. Mayaka thật quá xá tuyệt!”

Ngờ ngợ cái búa, tôi không tin hấn nghĩ đến điều đó trước khi được Mayaka hậu thuẫn. Lần này nhỏ không hề cãi cố, nếu không có gì chắc chắn về việc hai sự kiện có là một hay không thì cách hợp lý nhất là dựa vào một lô-gic mà đi đại theo một hướng – chúng khác nhau. Tôi vẫy tay thể hiện sự chấp nhận lời giải thích ấy.

Thế là không còn câu hỏi nào nữa.

“Tiếp theo, xin mời cậu đưa ra giả thuyết.”

Satoshi nở một nụ cười đau khổ ngay khi được mời,

“Umm... giả thuyết hả?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Chitanda-san, tớ không hề muốn làm gián đoạn... nhưng mà thật sự tớ không thể bói được ra bất cứ một giả thuyết hay cái gì giống như vậy cả. Tất cả những gì tớ làm được là tìm thấy tờ báo này và đủ lập luận để bác bỏ giả thuyết của Ibara. Có lẽ chỉ thế thôi, vì dù gì...”

Biết ngay hắn sẽ lại giở ra cái câu này mà. Hai, ba! *Kết luận không thể...*

“...kết luận không thể được rút ra khi chỉ có mỗi cơ sở dữ liệu.”

Thế là Satoshi không đưa ra kết luận nào cả, dù tôi cũng chẳng trông mong gì hơn từ hắn. Giờ cái vấn đề chỉ còn dành cho tôi. Bực cả mình, thật là hối hận khi không chịu đọc kĩ càng hơn một chút. Ít ra thì giả thuyết của tôi cũng nằm sẵn trong đầu nên quên sự do dự đi, tôi tập trung vào phần trình bày.

“Vậy, cuối cùng là Oreki-san. Cậu có thể bắt đầu.”

Tôi gật đầu và đưa cho mọi người những bản copy trong khi mắt thì tranh thủ lướt thật nhanh cái bản của mình. Giống như Satoshi, tài liệu của tôi không chứa đựng nhiều thông tin liên quan trực tiếp. Nó chỉ là một danh sách những sự kiện bình thường.

1967

Sự kiện ở Nhật Bản và trên thế giới

- Tổng sản phẩm quốc gia đã vượt qua cột mốc bốn mươi lăm nghìn tỉ yên, Nhật Bản trở thành trung tâm công nghiệp lớn thứ ba thế giới. Dự kiến năm 1968 sẽ vượt qua Tây Đức để chiếm vị trí thứ hai.
- Một nhóm học sinh trường Fukushima thành phố Matsumoto bị sét đánh khi đang leo núi tại đỉnh Nishiho, mười một người tử vong.
- Phong trào sinh viên ở đại học Waseda leo thang và có sự tham gia của học sinh.

Sự kiện ở Cao trung Kamiyama

- o Tháng tư: Trong bài diễn văn của thầy hiệu trưởng Eida Tasuku : “Chúng ta không được để mình tự thoả mãn mà làm trường này trở nên tầm thường. Bồi dưỡng nhân tài là nhiệm vụ tiên quyết. Giáo dục trung học phải bồi dưỡng nhân tài để chuẩn bị cho bậc đại học.” Một yêu cầu cải tổ hệ thống dạy và học trong trường đã được hàm ý.
- o 13/6: “Ủy ban thanh tra lễ hội truyền thống” được thành lập sau giờ học.
- o Tháng bảy: Tổ chức thăm quan ở Hoa Kỳ. (thầy Manninbashi trưởng đoàn)
- o 2/12: Trong tình trạng tai nạn giao thông xảy ra liên tiếp, học sinh được tập trung và giáo dục nâng cao nhận thức về an toàn giao thông.
- o 12/1: Một phần kho chứa dụng cụ thể thao bị hư hại do bão tuyết.

“Nè Houtarou, có phải đây là...”

Tôi trả lời với một cái nhìn ngán ngẩm : “Ờ, lấy từ cuốn ‘CAO TRUNG KAMIYAMA : 50 NĂM CÙNG NHAU VỮNG BƯỚC’.”

Đã nhìn thấy cách mà ba người kia trình bày, vậy nếu muốn bắt chước thì bây giờ tôi phải tóm tắt lại thành những điểm chính.

...

... Nhưng lấy gì để tóm tắt bây giờ?

Nhìn thế nào đi nữa đây chỉ là một mớ gần-như-vô-nghĩa, thế nên những phút sau tôi gần như cứng đờ vì chẳng biết phải làm gì tiếp theo. *Xin lỗi nha, tớ chẳng nghĩ ra được cái gì.* Sẽ là giống với thằng tôi thường ngày hơn bằng việc nói toẹt ra điều đó và để Chitanda và Ibara tự thân lo liệu...

Nhưng thậm chí đối với tôi, lựa chọn này thật là “xám”.

“Xin lỗi. Trước khi tiếp tục cho phép tớ đi ‘giải quyết’ một chút nhé.”

Chitanda cười khúc khích,

“Ừm, dĩ nhiên rồi.”

“Lo lắng hả?” Satoshi tỏ ra muốn giúp tôi bình tĩnh lại nhưng tôi không đòi nào để hắn giúp. Chitanda đứng lên và chỉ đường cho tôi, tôi đi theo và tiện tay bỏ tờ giấy vào túi áo.

Tôi bắt đầu suy nghĩ khi được dẫn đến một phòng tắm rất rộng.

Đã có bốn bản copy, bốn nguồn dữ liệu.

Và, những mâu thuẫn được chỉ ra từ những cuộc thảo luận sau đó.

Câu trả lời có thể nối kết tất cả lại là gì? Ba mươi ba năm trước chuyện gì đã xảy ra?

Suy nghĩ nào...

Kết luận đây rồi!

“Mọi người này, vì tớ vừa có một hướng suy luận khác nên không có giả thuyết, và dù sao cũng là người trình bày cuối nên tớ sẽ đi thẳng đến kết luận được chứ?”

Vừa nghe đề xuất của tôi Satoshi đã nhướn miệng cười,

“Ra thế Houtarou, lại lập mưu nữa à?”

“Cảm phiền đừng đọc suy nghĩ nữa... vậy, tớ sẽ trình bày vắn tắt thôi.”

“Tớ...”

Chitanda hít thở một nhịp trước khi tiếp tục : “Tớ nghĩ như vậy là không trọn vẹn đâu. Dù sao thì, nếu người nào có thể đưa ra giả thuyết mà không tồn tại mâu thuẫn thì đó là cậu đấy Oreki-san.”

...

Th...thật à, giờ mới biết đấy.

“Hãy cho chúng tớ biết suy nghĩ của cậu đi Oreki-san.”

“Đúng đó, nói đại đi đại ca!”

“Tôi cũng mong ông sẽ nói, đây là một cuộc thảo luận mà.”

Vậy là họ đã cương quyết... Không hẳn là bị áp lực, chỉ là tôi cảm thấy khó khăn khi nói trước một đồng người đang nhìn chăm chăm vào mình. Thôi được, kiếm cách mở lời vậy. Suy nghĩ một chút tôi nói : “Được rồi, tớ sẽ sử dụng phương pháp 5W1H cổ điển. **When** (khi nào), **where** (ở đâu), **who** (là ai), **why** (tại sao), **how** (bằng cách nào) và **what** (cái gì)... tớ sẽ lần lượt trình bày từng ý một, được chứ?”

Chitanda gật đầu.

“Tốt, vậy đầu tiên là ‘khi nào’. Chúng ta đã biết đó là ba mươi ba năm trước, nhưng không biết là tháng sáu hay tháng mười. Nếu ‘Thống nhất và Tán dương’ đúng thì là tháng sáu, nhưng dựa vào mô tả trong ‘Kem đá’ thì ta lại cảm giác đó là tháng mười. Tuy nhiên, nếu cả hai cùng đáng tin thì có thể nói sự kiện đã diễn ra vào tháng sáu còn việc rời trường của ‘sempai’ là vào tháng mười.”

Ibara nhướn mắt lên trông bức mình thấy rõ, chắc bởi chính tôi đã chỉ ra điểm mâu thuẫn trong lập luận của cô nàng. Tôi lờ đi và tiếp tục nói : “Tiếp theo là ‘ở đâu’, không có vấn đề gì với câu hỏi này : trường Kamiyama. ‘Là ai’, ‘Thống nhất và Tán dương’ cho biết Sekitani Jun – hội trưởng CLB Cổ Điển là nhân vật chính. Cho phép tớ mở rộng ra một chút, nhân vật chính thực sự là toàn thể học sinh trong trường và chú Sekitani chỉ là một trong nhiều nhân vật chính diện.”

Tôi khá chắc chắn những gì vừa nói không mắc chút sai lầm nào, thỉnh thoảng tong lúc nói mắt tôi lại liếc xuống tờ tài liệu. Vậy là ổn, đến món chính nào.

“ ‘Tại sao’. Nếu là đối địch với toàn thể học sinh thì theo lẽ tự nhiên ta sẽ nghĩ đến giáo viên. Xin trích lại câu nói của Ibara, *sự tự do bị đe dọa*...

...Và nguyên nhân nằm ở chính cái lễ hội truyền thống của chúng ta.”

Vừa dứt lời tôi nhận thấy cả ba người đều hướng ánh mắt khó hiểu về hướng này, tôi nghĩ dường như mình có thể bị đau tim bất kì lúc nào ấy.

“Bộ nó được đề cập ở đâu à?”

“Từ tập san có thể luận ra việc chú ấy rời trường diễn ra vào lễ hội văn hoá, nhưng đâu có gì khẳng định lễ hội liên quan đến sự kiện này?”

Tôi lắc đầu,

“Không, tất cả đều liên quan. Kết luận của tớ đến từ những buổi đối thoại giữa đại diện học sinh và giáo viên và kết quả là lễ hội văn hoá vẫn được tổ chức vào tháng mười như bình thường.”

Satoshi nhìn vào đoạn trích của cuốn sách “CAO TRUNG KAMIYAMA : 50 NĂM CÙNG NHAU VỮNG BƯỚC” rồi nói tiếp : “Ý cậu là cái ‘Ủy ban thanh tra lễ hội truyền thống’ này à? Nhưng tại sao nó lại là nguyên nhân? Dù có thành lập hay không thì lễ hội vẫn phải được tổ chức như thường niên chứ?”

“Lầm to, nhìn thật kĩ vào cái 50 năm vững bước này này.”

Chitanda và Ibara đã qua chỗ Satoshi để cùng chăm chú quan sát.

“Mỗi sự kiện ở trường đều được đánh dấu bằng hình vuông hoặc tròn.”

“... Tớ nhận ra rồi! Những hình vuông là sự kiện thường niên, còn hình tròn là sự kiện đặc biệt chỉ có trong năm đó!”

“Đúng rồi, nếu xem thêm những năm khác cậu sẽ thấy những sự kiện đó không thể đồng nhất với những cái còn lại.”

Bây giờ tôi lấy cuốn tập san “Kem đá” ra và tiếp tục nói : “Tại sao lại phải thành lập một uỷ ban thanh tra về lễ hội văn hoá vào ba mươi ba năm trước? Chính là để đáp lại sự đấu tranh mạnh mẽ của học sinh về chính cái sự kiện đó. Thế thì tại sao học sinh lại đòi đấu tranh để thành lập uỷ ban? Gợi ý của câu trả lời nằm ở trong chính cuốn ‘Kem đá’ này.”

Tôi dùng bút bi gạch dưới một dòng chữ.

“Chỗ này. Năm ấy, sempai đã giữ bỏ tám áo anh hùng để trở thành huyền thoại, nhờ đó mà lễ hội văn hoá năm ngày được tổ chức như thường niên. Mấy cậu có thấy gì lạ không?”

Không ai nói gì, nên tôi tiếp tục : “Chúng ta đã biết lễ hội văn hoá là sự kiện thường niên, thế thì có gì người viết lại thêm vào một cụm từ quá hiển nhiên như vậy? Chỗ chúng ta cần chú ý đến không phải là ‘như thường niên’, mà chính là ‘năm ngày’!”

“Oreki à tôi thực sự không hiểu ông đang nói gì, cụm từ này đặc biệt chỗ nào?”

“Ý của tôi là, nỗ lực của *người anh hùng* chính là để đòi lấy việc lễ hội văn hoá phải *được tổ chức trong năm ngày*. Hãy đọc lại đoạn trích bài diễn văn của thầy hiệu trưởng vào tháng tư trong cái bản

copy. Rõ ràng quá phải không? Một thông điệp động viên học sinh quan tâm hơn đến việc học tập. Tuy nhiên, chúng ta phải đào sâu vào hàm ý của nó.

Lễ hội truyền thống trường ta diễn ra vào ngày thường, toàn bộ năm ngày. Đó thực sự là khá dài so với các trường khác, thế nên lễ hội mới trở thành biểu tượng của hoạt động CLB trường ta. Nếu hiệu trưởng đã bóng gió rằng học sinh cần tập trung vào việc học... thì nghĩa là thời gian tổ chức lễ hội truyền thống sẽ bị rút ngắn lại. Đương nhiên là phe học sinh không chấp nhận việc đó, và *‘tất cả chúng ta đều tức giận’*. Đó là lí do xảy ra sự kiện – cái ‘tại sao’.”

Tôi thở dài và nhận thấy mình khát nước. Ước gì có một tách trà đại mạch ở đây... đành phải nuốt nước miếng mà nói cho xong vậy.

“Bây giờ, ‘làm thế nào’ : ‘nhờ sự giúp đỡ của hội trưởng CLB Cổ Điển – anh hùng Sekitani Jun’ mà phe học sinh đã tiến hành cái gọi là ‘Xung Đột Lớn’. Cuối cùng là ‘cái gì’. Tức giận với quy định mới, phe học sinh đã thực hiện thái độ ‘bất phục tùng’ nhưng vẫn giữ nó không chạm mức bạo lực. Kết quả là uỷ ban thanh tra được thành lập và lễ hội được tổ chức trong năm ngày. Có thể nói ít nhất trong sự kiện này đã không hề có bất cứ hành vi bạo lực nào. Tớ không rõ lắm, nhưng không dính đến bạo lực thì có thể là... nhịn đói tập thể, diễu hành hay là cúp tiết, chắc chắn Satoshi rõ phần này nhất. Cuối cùng vì không chịu nổi sức ép từ học sinh, nhà trường đành phải rút lại quyết định rút ngắn số ngày lễ hội, đổi lại ‘người anh hùng’ Sekitani Jun phải rời khỏi đây.”

Tôi thêm vào một ý nữa.

“Còn vì sao lại có khoảng cách giữa sự kiện và việc rời trường, tớ đoán là tại lúc đó chú Sekitani Jun còn đang là tượng đài của phong

trào học sinh trường ta. Nếu chú ấy bị đuổi học ngay lập tức thì cơn giận của phe học sinh sẽ không có cách nào xoa dịu được, vậy nên quyết định ấy chỉ được đưa ra khi độ nóng của học sinh về vụ lễ hội đã giảm xuống.”

Tôi thờ một hơi sau khi kết thúc phần trình bày. *Phù*, cảm giác như cái nóng của mùa hè dần trở lại.

Chắc chắn là không còn gì để nói nữa.

Một người đang vỗ tay rõ to, đó là Satoshi.

“Wow, chắc chắn là tuyệt đỉnh đó Houtarou! Biết ngay mà.”

Ibara lẳng lặng thu gom mớ giấy trên bàn. Trông nhỏ không được vui, thế là bình thường.

Còn Chitanda...

Như một đứa con nít vừa đi xem xiếc về, nhỏ vui sướng thốt lên :
“Oreki-san thật là tuyệt! Cậu đã đưa ra được một kết luận chỉ với những thông tin ở đây... Thật là không sai khi nhờ cậu giúp đỡ!”

Được khen quả là vui thật, đến nỗi tôi bắt đầu cảm thấy mặt mình đỏ ửng lên.

Có vẻ chúng tôi đã giải xong vấn đề của Chitanda và có một lượng nguyên liệu đáng kể cho tập san năm nay. Từ cái hẹn với Chitanda cuối tháng tư, mọi rắc rối đến bây giờ đã được giải quyết ổn thoả.

Không quên nhiệm vụ chủ trì, Chitanda lên tiếng : “Còn ai có câu hỏi nào không?”

Làm sao mà còn được, nhỏ gật đầu và đưa ra lời kết : “Vậy tập san năm nay chúng ta sẽ viết dựa trên kết luận của Oreki-san, chi tiết về công việc sẽ được bàn vào một ngày khác. Buổi thảo luận dừng lại tại đây... Cảm ơn sự cố gắng của các bạn.”

Chúng tôi cùng lặp lại lời cảm ơn.

Chitanda tiến tới đến trước cổng. Thấy được nụ cười của nhỏ là đủ cho tôi biết nhỏ đã rất hài lòng với buổi thảo luận này.

“Tớ thật sự rất cảm kích.”

Nói xong nhỏ cúi chào tôi thật thấp.

“Không chỉ nhờ mình tớ đâu.”

Tôi nói trong khi đeo giày vào, Satoshi đã ra trước và đang làm điệu bộ hối thúc. Vì chưa quen với đường xá nơi đây nên tôi đành phải nhờ hấn dắt về.

“Được rồi, gặp lại cậu ở trường nhé.”

“Ừ, tớ về đây...”

Tôi vẫy tay chào tạm biệt nhỏ và dinh thự Chitanda.

Khi đã rời đi, theo lẽ thường tôi không thể biết Chitanda đã làm gì sau đó.

Nhỏ đứng trước cổng, trên khuôn mặt là một biểu hiện như vừa nhận ra một điều gì đó. Tôi không thể biết nhỏ đã thì thầm với chính mình cái gì.

Có lẽ, là thế này chăng?

“Nhưng... tại sao lúc đó mình lại khóc?”

[1] Nguyên bản là Mandala (mand: tác riêng, điểm tô; la: vũ trụ) là một đồ hình vũ trụ thu nhỏ, bố cục gồm các vòng tròn với một vòng lớn ở tâm và các vòng khác xung quanh, tùy vào phân loại thì các vòng tròn có thể là hình các Đức Phật và Bồ Tát, có thể là biểu tượng, các động tác, hành trạng của Phật và Bồ Tát...

[2] Nguyên gốc là “Mama-chari” (Mama là mẹ, chari là tiếng lóng chỉ xe đạp), là loại xe đạp có một cái giỏ lớn ở phía trước có thể đặt vừa 1 em bé trong trường hợp người mẹ cần phải đi đâu đó.

[3] Houtarou đang nghĩ về câu nói của nhà cách mạng Dân chủ nổi tiếng Tôn Trung Sơn.

[4] Vẩy nước (Uchimizu) là một phong tục của người Nhật vừa mang ý nghĩa tâm linh về sự hoà hợp chân-thiện-mỹ, vừa mang ý nghĩa thiết thực là làm dịu mát mặt đất và chống bụi bay lên. Việc vẩy nước được thực hiện bằng một cái xô nhỏ và một cái môi (còn gọi là mui, đồ múc nước) đều có dạng hình trụ thon.

[5] Theo truyền thống Nhật Bản, người ngồi đối diện với Chủ toạ phải là khách quan trọng nhất (nếu khách là ngang hàng thì không ai được ngồi ở đó) và người khách này chắc chắn phải giữ phép lịch sự tối đa với Chủ toạ.

[6] Một phong trào lớn tại Nhật thời kì sau Thế Chiến thứ hai, thể hiện mong muốn mạnh mẽ của giới học sinh, sinh viên Nhật Bản muốn xoá bỏ lạc hậu và đón chào cái mới.

[7] Yakuza là tầng lớp xã hội đen ở Nhật, tương đương với Mafia nhưng được hợp pháp hoá.

[8] Ở đây người dịch không dùng cụm từ nguyên bản mà chỉ lấy ý tương đương.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 7 - Sự thật về CLB Cổ Điển.

CHƯƠNG 7: SỰ THẬT VỀ CLB VĂN HỌC CỔ ĐIỂN

Buổi thảo luận kết thúc cũng là lúc trời đã quá chiều, tôi đang thong thả đạp xe giữa những cánh đồng được phủ sắc cam của ánh tà dương và nghe những lời ngon ngọt của Satoshi.

“Thực lòng mà nói thì tớ chưa hết bất ngờ đó Houtarou, chắc chắn là vậy. Nếu cậu đúng, vậy thì lễ hội văn hoá trường ta nợ sự tồn tại của nó bằng cuộc đời học sinh của một con người. Vậy mà cũng suy nghĩ ra được, thật là bất ngờ mà!”

“Vậy là cậu nghi ngờ khả năng của tớ sao?”

Tôi nói đùa, nhưng hắn không cười mà chỉ đáp : “Cậu đã giải quyết nhiều điều bí ẩn kể từ khi vào trường phải không nào. Lần đầu gặp Chitanda này, cuốn kỉ yếu và cả vụ anh chàng bên CLB Báo Tường nữa.”

“Đó chỉ là ngẫu nhiên.”

“Nhưng kết quả lại không nói như thế, bởi vì tại sao cậu – một người xem trò giải quyết rắc rối dùm người khác là gánh nặng – rốt cuộc lại luôn thành công trong việc đó? Nếu chịu nghiêm túc suy nghĩ cậu sẽ thấy câu trả lời thật dễ dàng. Cậu đang làm vì Chitanda-san.”

Tôi quay sang nhìn hắn, chẳng biết điều hắn nói có đúng không...

“Làm vì Chitanda” không được chính xác lắm, tôi nghĩ lí do “tất cả là lỗi của Chitanda” dễ chấp nhận hơn. Tôi nhớ Satoshi đã từng bóng gió như thế, đó là tôi sẽ không làm gì nếu không ai bảo phải làm vậy. Quả thật nhỏ không nhờ vả tôi một cách trực tiếp, và thật sự tôi luôn hoàn thành những điều phiền toái cho nhỏ, nhưng mà...

“Hôm nay khác.”

Đúng thế, hôm nay thì khác.

“Cậu có khả năng thu hút sự chú ý của người khác vào mình đó. Hôm nay, nhiệm vụ tìm ra sự thật được chia đều cho bốn người chúng ta. Cậu đã có thể chọn cách nói là mình chẳng nghĩ được gì cả, và tội tở sẽ không ý kiến. Thế thì điều gì đã làm cậu chọn cái có ‘đi giải quyết’ để có thêm thời gian tìm kiếm câu trả lời cho tất cả?”

Mặt trời tiếp tục lặn, và tôi có thể cảm nhận những làn gió lướt qua mát rượi. Tôi dứt ra khỏi ánh mắt của Satoshi mà nhìn về phía trước.

“Không là vì Chitanda-san thì còn là gì nữa?”

Hắn đã hỏi rất đúng. Thông thường tôi sẽ không thêm quan tâm, vậy mà hôm nay tôi lại thấy mình thật sự tích cực.

Có... có thể là vậy rồi.

Tại sao ư? Có lẽ ít nhiều tôi đã hiểu, và nó chẳng liên quan gì đến Chitanda cả. Tuy nhiên tự hiểu ra một điều thì rất khác với làm cho người khác hiểu được điều đó. Một vốn từ vựng nghèo nàn đã khiến tôi không chuyển tải được suy nghĩ của mình cho họ, thậm chí là cho một tên tinh ý như Satoshi...

Mà không, ngược lại chứ. Chính vì biết hần từ quá lâu nên việc giải thích mới trở nên khó khăn như vậy, và hôm nay là lần đầu tiên tôi cảm thấy một sự khác biệt quá lớn với lối sống thường ngày của mình. Vì vậy tôi có thể chọn cách lờ câu hỏi này đi vì hần không hề bắt ép, nhưng tại sao đầu đó trong tôi lại hối thúc câu trả lời. Sau một quãng dài im lặng, tôi chọn lựa từ ngữ thật kĩ càng trước khi đáp:

“...Tớ đoán, mình đã mệt mỏi với cuộc sống ‘màu xám’ này rồi.”

“Hả?”

“Từ lúc gặp Chitanda, khả năng tiết kiệm năng lượng của tớ đã tụt thấp chưa từng thấy. Nhỏ có thể vừa lo chuyện xuất bản tập san, vừa học tập và thi cử và đi tìm quá khứ của mình. Nghĩ thôi đã thấy mệt. Cậu và Ibara cũng thế, toàn bỏ thời gian làm chuyện vớ vẩn.”

“Hi... cũng có thể.”

“Nhưng mà, đôi khi tớ cũng nghĩ là... ‘cỏ mọc ngoài rào thì xanh hơn’.”

Tôi khựng lại ngay, bởi vì lẽ ra nên chọn một câu thành ngữ nào tốt hơn một chút. Thôi lỡ rồi, cứ tiếp tục vậy,

“Bất cứ khi nào nhìn các cậu, tớ lại không giữ được bình tĩnh. Tớ muốn được bình tĩnh, nhưng lại cảm thấy điều đó chán phèo.”

“...”

“Vì thế ít nhất, tớ muốn... làm gì đó. Tớ muốn thử một chút cách sống của các cậu.”

Tôi không nói thêm gì nữa. Hắn cũng chẳng nói gì nên âm thanh tồn tại nơi đây chỉ là tiếng đập pê-đan và gió. Satoshi là một tên mau miệng, nhưng có những lúc tôi mong hắn nói gì thì hắn lại im lìm. Một lý do hợp lý tạm thời để qua một bên, hiện tại tôi không thể chịu được sự yên lặng này.

“Nè, nói gì đi chứ?”

Tôi có thể cảm thấy Satoshi cười tươi mà chẳng cần nhìn, hắn đã chịu nói:

“Tớ nghĩ là...”

“Hmm?”

“Tớ nghĩ là ‘màu xám’ bắt đầu ganh tị với ‘màu hồng’ rồi đó nha!”

Không chút suy nghĩ tôi đáp : “Có thể.”

Nhìn chằm chằm vào cái trần phòng, nó vẫn trắng như mọi khi.

Tôi đang nằm nhai lại những điều Satoshi nói.

Tôi cũng thích nghe nhạc hay xem hài tạp kỹ. Dù là bị Chitanda xoay như chong chóng, tôi cũng cảm thấy những bí ẩn là cách tốt để giết thời gian...

Nhưng mà, nếu tôi bị lôi cuốn vào mà không quan tâm đến thời gian, công sức thì sao? Cuộc sống của tôi liệu có vui hơn không? Liệu niềm vui đó có đáng để phản bội tinh thần tiết kiệm năng lượng mình đã hằng tin tưởng?

Ví dụ như, Chitanda đang đuổi theo quá khứ.

Và hơn nữa, người “anh hùng” Sekitani Jun đã bảo vệ hội Kanya ba mươi ba năm trước, nếu suy luận của tôi là đúng.

Không còn có thể tập trung nhìn vào một điểm. Biết ngay mà, cứ mỗi lần nghĩ đến điều đó tôi lại không thể bình tĩnh. Hướng mắt xuống sàn nhà cạnh chỗ đang nằm, tôi thấy bức thư của bà chị.

Ánh mắt của tôi chăm chú vào chỉ một dòng duy nhất:

Dám cá là mười năm sau nhìn lại chị sẽ không chút nuối tiếc gì với quyết định này đâu.

Mười năm sau, đối với người như tôi tương lai chắc cũng chẳng sáng sủa gì. Hai mươi lăm tuổi và nhìn lại bản thân mười năm trước, tôi tự hỏi mình có suy xét về những gì mình đã làm và đã có thể làm hay không? Có lẽ chú Sekitani Jun hai mươi lăm tuổi cũng sẽ nhìn lại cái tuổi mười lăm của chú với ít nhiều nuối tiếc.

Tôi...

Bất thành linh điện thoại đổ chuông.

Và đừng có nghĩ tôi làm quá, tại này giờ quá chú tâm nên tiếng chuông ấy thực sự làm tôi bất ngờ. Một cảm giác lo âu khó hiểu chột dưng lên khi đầu óc vừa trở về thực tại, tôi nhanh chóng tỉnh dậy mà chạy xuống nhà.

“... A lô, nhà Oreki xin nghe.”

“Hờ, Houtarou đó à?”

Cột sống tôi tự dưng gai lên. Một giọng nói quen thuộc đến từ người luôn phá đám lý tưởng sống của tôi mà đem đến đủ thứ rắc

rời. Cuộc gọi đến từ Oreki Tomoe, đang lang thang ở một nơi nào đó vùng Tây Á và trốn trong đại sứ quán Nhật để tránh sự truy lùng của một nhóm điệp viên Mossad[1]. Gọi quốc tế nên tín hiệu không được tốt lắm, nhưng chắc chắn là bả.

Không tỏ ra nao núng, tôi đáp lại giọng nói đã không được nghe quá lâu rồi:

“VẬY là chị vẫn còn sống.”

“Ăn với chả nói, nghĩ chị đây dễ bị xử bởi một hai thằng trộm à?”

Thế là thoát rồi à, chẳng ngạc nhiên chút nào.

Có lẽ đang lo về cước phí của một cuộc gọi quốc tế, chị ấy nói rất nhanh:

“Chị vừa đến thành phố Pristina hôm qua, thuộc Cộng hoà Yugoslavia đấy [2]. Tài chính và sức khoẻ đều trong tình trạng tốt, mọi kế hoạch đều trôi chảy. Đến Sarajevo chị sẽ viết thư cho em, nếu thuận buồm thì chắc là hai tuần nữa. Báo cáo hết, vậy bên em thì sao?”

Tôi xoắn ngón tay vào cọng dây điện thoại và đáp : “Không có gì bất thường ở hạm đội Viễn Đông.”

“Thế à, vậy...”

Chị ấy chuẩn bị cúp máy. Dù chẳng quan tâm đã cúp hay chưa tôi vẫn cứ nói:

“Tụi em đang viết tập san, ‘Kem đá’...”

“...Hả? Cái gì?”

“Tội em đã tìm hiểu về Sekitani Jun.”

Chị tôi vẫn nói rất gấp gáp : “Sekitani Jun à? Cái tên gọi nhiều hoài niệm đấy. Hmm, không ngờ câu chuyện đó vẫn sẽ được tiếp nối. Cơ mà cái cụm từ ‘Hội Kanya’ có còn bị cấm không?”

Tôi không hiểu những gì chị vừa nói.

“Ý chị là sao?”

“Một bi kịch, chị không thích tí nào.”

Cấm? Bi kịch? Không thích?

Là làm sao? Chị ấy đang cố nói điều gì?

“Chờ chút, chị đang nói về Sekitani Jun phải không?”

“Còn ai nữa, ‘người anh hùng tử tế’ đó. Em biết mà phải không?”

Chẳng đi tới đâu cả. Dù cùng nói về một người nhưng suy nghĩ của chúng tôi không liên hệ với nhau được.

Và... linh tính mách bảo rằng tôi đã sai lầm. Suy luận tôi đưa ra ở nhà Chitanda có thể đã sai hoặc thiếu vài chi tiết nào đó. Tôi không lấy đó làm lo lắng vì bà chị này chắc là biết ít nhiều về sự kiện ở trường Kami ba mươi ba năm trước.

“Chị này, chị biết những gì về Sekitani Jun?”

Tôi quyết định nói chuyện nghiêm túc.

Và nhận lại là một câu trả lời đơn giản.

“Hồng có rảnh đâu, bái bai!”

Cụp. Bíp bíp.

Tôi đưa ống nghe ra khỏi tai và nhìn nó như một thằng ngốc.

“...”

... Sao mà ...

“Bà chị mắc dịch!”

Tôi quăng ống nghe vào chiếc điện thoại bàn cái cốp. Nổi bực bội bây giờ đã được nhân đôi, tất cả là tại bà.

Tôi không nhớ chính xác những gì chị đã nói vì cuộc hội thoại diễn ra quá nhanh, tuy nhiên cái đoạn chị ấy than thở đã kịp hằn trong tâm trí.

Tôi leo lên giường và lấy ra tất cả những gì CLB Cổ Điển đã tìm thấy : “Kem đá”, “Thống nhất và Tán dương”, “Nguyệt san Cao trung Kami” và đoạn trích trong cuốn kỉ yếu “CAO TRUNG KAMIYAMA : 50 NĂM CÙNG NHAU VỮNG BƯỚC”... tôi cũng lấy ra lá thư mà chị đã gửi từ Istanbul và đọc lại một lần nữa cái dòng chữ đó.

Dám cá là mười năm sau nhìn lại chị sẽ không chút nuối tiếc gì với quyết định này đâu.

Mười năm. Chú Sekitani là hội trưởng ba mươi ba năm trước, nếu còn sống thì giờ chú ấy cũng phải năm mươi. Chú ấy thực sự không nuối tiếc về cuộc đời học sinh của mình thật ư?

Tôi không nghĩ vậy. Người “anh hùng” đã hy sinh bản thân, quăng đi con đường học tập trước mắt vì bằng hữu của mình sẽ

không có gì để mà tiếc, ở nhà Chitanda tôi đã nghĩ như thế...

Nhưng điều đó đúng sao?

Chỉ là một lễ hội mà để bị nhà trường nhắm đến và cuộc sống thì bị thay đổi mãi mãi. Nếu đời học sinh đã có màu của hoa hồng, thì một cuộc sống màu hồng bị đứt quãng còn có thể được gọi là hồng nữa sao?

Phần ‘xám’ trong tôi bảo không phải như vậy. Một mình hy sinh để bạn bè được tha thứ, một người ‘anh hùng’ là phải chịu đựng điều đó sao? Suy nghĩ này cứ lẫn lộn trong đầu. Dù có là như vậy đi nữa tôi cũng không thể bỏ qua một sự thật rằng chị tôi đã gọi nó là bi kịch.

Tôi cần phải bắt đầu lại, sử dụng hết những gì liên quan đến sự kiện đó.

Thế là, tôi lại lao vào cuộc điều tra về ba mươi ba năm trước, về cuộc sống của Sekitani Jun có thực sự màu hồng hay không?

Ngày hôm sau tôi mặc đồ thường đến trường. Để kiểm chứng lại vài thứ tôi cũng gọi Chitanda, Ibara và Satoshi tới đây. Những gì tôi nói là : “Có một số chi tiết cần thêm vào suy luận của ngày hôm qua, tớ sẽ đợi ở phòng Địa Chất.”

Cả ba đều đến. Ibara ném cho tôi một cái nhìn khinh khi vì dám kêu nhỏ tới đây để chỉnh lại sai lầm, Satoshi thì cười tươi và có thể thấy hẳn vẫn chưa hết bất ngờ vì hành động kì lạ của tôi. Còn Chitanda, vừa nhìn thấy tôi nhỏ đã lên tiếng:

“Oreki-san, tớ cảm thấy mình vẫn còn vài điều cần biết.”

Cũng nghĩ như vậy, tôi gật đầu và đặt tay lên vai nhỏ,

“Sẽ ổn thôi. Tớ nghĩ chúng ta sẽ hoàn toàn tìm ra trong ngày hôm nay, cố chờ thêm một chút nhé.”

“Ông nói ‘một số chi tiết cần thêm vào suy luận’ là sao hả Oreki?”

“Thì nghĩa là tiến hành bước cuối cùng để hoàn thành những gì chưa hoàn thành.”

“Tôi không hiểu, ý ông là chúng ta đã đi sai hướng và dẫn đến một kết luận sai ư?”

“Cứ nghe đi.”

Khi xấp tài liệu được lấy ra, tôi nhìn chăm chăm vào chúng hơn là đưa cho ba người kia xem.

“... ‘Kem đá’ được viết với một ý nghĩa sâu sắc hơn. Nó không phải để suy tôn cuộc đời của Sekitani Jun hay giai thoại về một người anh hùng, chính lời mở đầu đã nói như thế.”

Đó là phần Satoshi đã trình bày hôm qua, như dự đoán hẳn đã chen vào:

“Không phải chúng ta đã nói về nó hôm qua sao?”

“Ừ, nhưng có lẽ chúng ta đã đi sai hướng.”

“Là sao?”

“Đoạn này, *‘Dù là người hy sinh trong cuộc tranh đấu ấy, sempai vẫn cười. Nụ cười của anh như đã theo dòng thời gian mà đến cõi vĩnh hằng, mà đến tận cùng của sự vô biên...’* Ở đây ‘hy sinh’ không

mang nghĩa tình nguyện, đúng hơn, phải hiểu ‘hy sinh’ có nghĩa là ‘thế mạng’.”

Ibara nhướn mắt lên.

“Thế thì họ phải dùng từ ‘nạn nhân’ thay vì ‘hy sinh’ chứ?”

“Nạn nhân” à? Tôi không phải bỏ công vì Chitanda đã hỗ trợ việc giải thích.

“Không đâu, ‘hy sinh’ có thể là không tình nguyện, hồi xưa người ta chỉ dùng theo nghĩa này thôi.”

Đúng là học sinh giỏi, rất nhanh gọn. Thế mà tôi đã định rút ra quyền từ điển.

Satoshi bình luận với một tiếng thở dài : “Tớ hiểu sự khác biệt về nghĩa mà cậu nói, nhưng mà nếu không hỏi trực tiếp người viết thì làm sao biết họ dùng nghĩa nào?”

Đúng thế, sự khác nghĩa không chỉ đơn thuần là một vấn đề về ngôn ngữ. Khi mà ngôn ngữ không chính xác như toán học thì một từ mang nhiều nghĩa là chuyện thường, và kết luận một từ hoàn toàn phải hiểu theo nghĩa khác là bất khả thi.

Nhưng vẫn có cách để giải quyết. Tôi gật đầu đầy tự tin mà trả lời Satoshi : “Ừm, vậy chúng ta đi hỏi người đó thôi.”

“Ai cơ?”

“Người viết lời mở đầu chứ ai? Kooriyama Youko là học sinh năm nhất ba mươi ba năm trước, vậy bây giờ cô cũng bốn tám, bốn chín là cùng.”

Hai đồng tử của Chitanda nở to.

“Vậy là cậu tìm được cô ấy à?”

Tôi gật đầu một cái thật mạnh.

“Không cần mắc công tìm, vì cô ấy ở rất gần đây mà.”

Ibara giơ tay lên. Biết ngay nhỏ sẽ là người đầu tiên nhận ra mà.

“A, biết rồi!”

“Đúng thế.”

“Ý hai người là sao?”

“Cậu biết người đó rồi à?”

Ibara nhìn tôi, và tôi chỉ gật nhẹ để nhờ nhỏ giải thích dùm.

“Đó là cô Tổng thủ thư Itoikawa đấy! Cô Itoikawa Youko, tên thời con gái[3] của cô là Kooriyama phải không?”

Ibara là thủ thư nên dĩ nhiên sẽ biết tên đầy đủ của cô Itoikawa, thế nên nhỏ mới nhận ra nhanh như vậy.

“Chính xác. Nếu chỉ nghe tên ‘Ibara Satoshi’ thì ta không có cách nào đoán được họ của Satoshi thực sự là Ibara hay không, nhưng vì ta đã biết tên của cô Itoikawa là Youko và tuổi của cô cũng có vẻ phù hợp nên việc suy ra cũng chẳng phải là vấn đề.”

Khoanh tay lại, Ibara bắt đầu một tràng mỉa mai khác:

“Sao lại có người kì dị như ông thế? Cả tôi là người tiếp xúc thường xuyên với cô Itoikawa mà cũng không nhận ra, vậy mà ông lại làm được. Có lẽ nên nhờ Chi-chan quan sát cái gì trong đầu của ông nhỉ?”

Như đã từng nói, tôi may mắn có những phát hiện bất chợt và tôi cũng không muốn bị Chitanda phẫu thuật thủy não.

Lúc này khuôn mặt của Chitanda từ từ đỏ lên,

“V... vậy, nếu chúng ta đến gặp cô Itoikawa...”

“Thì chúng ta sẽ thật sự biết chuyện gì đã xảy ra ba mươi ba năm trước. Tại sao nó lại không là câu chuyện về một người hùng, tại sao bìa tập san lại được vẽ như thế, tại sao có tên là ‘Kem đá’... Chúng ta sẽ biết tất cả câu trả lời liên quan tới cậu của cậu.”

“Nhưng mà, cậu có bằng chứng nào chứng tỏ đúng là cô Itoikawa không? Sẽ thật là kì nếu hoá ra lại không phải cô ấy.”

Không còn sai lầm nào nữa đâu. Tôi nhìn vào đồng hồ và nhận thấy đã đến lúc...

“Thực ra tớ đã đi kiểm chứng và biết là vào năm hai cô là hội trưởng CLB Cổ Điển. Tớ cũng đã hẹn cô để nói chuyện. Đến giờ hẹn rồi đó, đi đến thư viện nào.”

Vừa quay lưng lại tôi nghe thấy Ibara lẩm bẩm : “Tích cực quá ha.”

Đúng là vậy đấy.

Trong kì nghỉ hè cửa sổ thư viện được phủ rèm kín mít để bảo quản sách khỏi tác hại của nắng gắt. Với một môi trường trong nhà dễ chịu nhờ máy điều hoà thư viện vẫn đông đúc với những học sinh chuẩn bị cho hội Kanya, và những học sinh năm cuối đang ôn thi đại học. Có thể thấy cô Itoikawa ngồi sau quầy thủ thư mà đang viết lách gì đó, đeo cặp kính mà lần trước chúng tôi không thấy. Cô có dáng người nhỏ và trên khuôn mặt đã xuất hiện những nếp nhăn, dấu tích của gần ba mươi một năm tốt nghiệp trung học.

“Cô Itoikawa.”

Nhận ra mình được gọi, cô ngẩng mặt lên và mỉm cười,

“À, CLB Cổ Điển phải không?”

Cô nhìn quanh thư viện rồi nói : “Ở đây hơi đông, các em vào phòng cô rồi nói tiếp nhé.”

Và dẫn chúng tôi vào căn phòng nằm sau quầy thủ thư.

Văn phòng của Tổng thủ thư là một không gian ấm cúng đủ rộng rãi để một người làm việc, dù cái điều hoà trong đây nhỏ một cách bất ngờ. Vì rèm treo vẫn còn để cao nên cô đi tới hạ nó xuống và ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống sofa. Một hương thơm dễ chịu đến từ bình hoa đặt trên chiếc bàn duy nhất trong phòng, tôi cảm thấy nó không phải dành cho khách mà là để chính cô thưởng thức.

Cái sofa lớn thật nhưng không đủ để cả bốn chúng tôi cùng ngồi vào, thế nên cô Itoikawa phải lấy một cái ghế xếp để bên cạnh.

Nhưng sao lại là tôi phải ngồi trên ghế xếp trong khi ba người kia ngồi sofa?

Cô Itoikawa ngồi trên một chiếc ghế xoay, cô chống hai cùi chỏ lên bàn đối diện với chúng tôi và hỏi : “Rồi, vậy mấy em cần trao đổi gì với cô nào?”

Cô dịu dàng hỏi, theo lẽ thì tôi phải đại diện nhóm lên tiếng. Tôi cố gắng để tay và chân thích nghi với tình huống không quen này rồi trả lời : “Vâng, có vài điều tụi em cần biết. Nhưng trước hết em muốn xác minh một thứ : tên thời con gái của cô là Kooriyama phải không ạ?”

Cô gật đầu.

“Vậy cô là người viết cái này phải không ạ?”

Tôi lấy ra quyển tập san và đưa cho cô. Cô Itoikawa nhìn vào và cười,

“Ừ, là cô đấy. Nhưng thật ngạc nhiên là nó được bảo quản tốt thế này.”

Sau đó cô chuyển hướng nhìn vào tôi,

“Có lẽ cô biết em muốn nói chuyện gì rồi. Thành viên CLB Cổ Điển hỏi về tên thời con gái của cô... Các em muốn biết về biến cố xảy ra ba mươi ba năm trước phải không?”

Trúng phóc, vậy là cô biết thật.

Tuy nhiên, đối lập với kì vọng của chúng tôi, cô chỉ thờ dãi.

“Nhưng mà, tại sao các em lại quan tâm tới sự kiện đã quá xưa như thế? Sẽ tốt hơn nếu nó bị lãng quên mãi mãi.”

“Dạ, nhờ bạn Chitanda đây rồi rít về những bí ẩn giống vậy như khi chứ không thì em cũng chẳng để ý tới.”

“Khỉ?”

“Xin lỗi, ý tớ là như quỷ[3].”

Cô Itoikawa và Satoshi đều cười, trong khi Ibara tỏ ra bực bội. Chitanda cũng nhẹ nhàng phản đối nhưng thôi nhỏ đi. Cô Itoikawa quay sang hỏi Chitanda : “Thế lí do gì khiến em quan tâm đến sự kiện này?”

Tôi để ý Chitanda nắm chặt hai bàn tay đang để trên đùi, nhỏ có vẻ lo khi trả lời ngắn gọn:

“Sekitani Jun là cậu của em.”

Cô Itoikawa há hốc lên.

“Ồ, cô hiểu rồi, Sekitani Jun... một cái tên đầy hoài niệm. Giờ anh ấy có khoẻ không?

“Em không biết, cậu đã bị trình báo mất tích ở Ấn Độ.”

Cô lại há hốc một lần nữa, “Ôi...” dù trông không tỏ ra đau buồn. Có lẽ sống gần năm mươi năm nên cô đã trải qua nhưng chuyện thế này rồi ư?

“Vậy à, thế mà cô luôn ao ước được gặp lại anh ấy một lần.”

“Em cũng vậy, em chỉ muốn được gặp một lần thôi.”

Sekitani Jun là người thế nào mà ai cũng muốn gặp một lần nhỉ? Tôi không thể không tự hỏi mình có nên gặp chú ấy một lần không?

Ngập tràn trong cảm xúc, Chitanda chậm chậm nói:

“Thưa cô, hãy cho em biết chính xác chuyện gì đã xảy ra ba mươi ba năm về trước? Tại sao sự kiện mà cậu của em liên quan đến lại không phải là chuyện về một anh hùng? Tại sao cuốn tập san của CLB Cổ Điển lại mang tên ‘Kem đá’... và suy luận của Oreki-san có chính xác không?”

“Suy luận?”

Cô Itoikawa hỏi tôi:

“Ý của em ấy là sao?”

Satoshi trả lời : “Thưa cô, Oreki đã đưa một suy luận dựa vào những nguồn tư liệu ít ỏi mà chúng em tìm được. Nên có lẽ cô hãy nghe cậu ấy trình bày.”

Hình như tôi sắp phải lặp lại những gì của ngày hôm qua. Không, tôi đã dự định sẽ làm như thế. Tôi chưa nhận ra rằng đối với một người đã tự trải qua sự việc đó thì đây chỉ là lời phỏng đoán không hơn, nhưng tôi tự tin vào lập luận của mình ngoại trừ một chỗ nhỏ có thể là sai. Tôi liếm môi và bắt đầu phân giải thích sử dụng phương pháp 5W1H như cũ.

“Đầu tiên, nhân vật chính trong sự kiện là...”

“... và thế là tụi em kết luận rằng việc rời trường diễn ra vào tháng mười.”

Kết thúc phần nói tôi cảm thấy bất ngờ vì mình đã sắp xếp từng đoạn suy nghĩ tốt như thế nào. Mà lần này là nói mà không cần nhìn ghi chú nên thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Trong lúc tôi trình bày cô Itoikawa không nói gì cả, chỉ khi vừa xong cô mới nói với Ibara:

“Ibara-san, em có giữ những tài liệu đó không?”

“Dạ không, em...”

“Em có này.”

Satoshi mở chiếc túi vải và lấy ra một mớ giấy đã được gấp làm tư đưa cho cô Itoikawa. Cô nhìn sơ qua mà nói:

“Các em có thể suy luận chỉ với những thứ này thôi sao?”

Chitanda gật đầu,

“Vâng, Oreki-san đã làm được.”

Không hoàn toàn chính xác.

“Em chỉ kết nối giả thuyết của các bạn lại mà thôi.”

“Nhưng mà...”

Hồi, cô Itoikawa thở dài một hơi và để xấp ghi chú lại trên bàn, cô bắt chéo chân.

“Cô ngạc nhiên đấy.”

“Vậy là không sai sao?”

Ibara hỏi, và cô lắc đầu.

“Không, đúng như những gì Oreki-kun[5] vừa nói. Mọi chuyện đều đúng. Cô đang thấy kì lạ vì cứ như có các em đứng cạnh khi cô

quan sát những sự biến đó.”

Tôi thở phào, thật nhẹ nhõm khi biết rằng mình đã đoán đúng.

“Vậy thì mấy em còn gì để hỏi nữa? Cô mong rằng câu trả lời của mình đáp ứng được mong đợi.”

“Dạ em thì không có, nhưng Houtarou cảm thấy dường như có cái gì bị thiếu.”

Đúng vậy, đã có một lỗ hổng.

Điều muốn hỏi là : chú Sekitani Jun đã tự quyết định từ bỏ cuộc đời học sinh màu hồng của mình phải không? Tôi chỉnh sửa câu hỏi trên thành thế này:

“Thưa cô em chỉ có một câu hỏi. Liệu chú Sekitani Jun đã thực sự muốn thành tấm khiên cho toàn bộ học sinh trong trường sao?”

Biểu cảm ân cần của cô Itoikawa ngay lập tức bị đông cứng ngay sau câu hỏi ấy. Cô chỉ nhìn tôi.

“ ... ”

Và nhìn trong im lặng.

Tôi đợi cô lên tiếng, cả Chitanda, Ibara và Satoshi cũng thế. Trong lúc chờ có lẽ ba người họ cũng thắc mắc câu hỏi đó có ý gì...

Bầu yên lặng không tồn tại lâu. Cô Itoikawa di chuyển đôi môi như vừa lẩm bẩm điều gì, rồi quở trách: “Em nhìn thấu cô rồi... Vậy thì cô sẽ trả lời. Cô nghĩ tốt nhất là nên kể lại câu chuyện ấy từ đầu. Đã lâu rồi nhưng cô vẫn nhớ như in.”

Thế là người cựu học sinh Kooriyama Ryouko bắt đầu thuật lại “sự kiện tháng sáu” ba mươi ba năm trước.

“Dù bây giờ lễ hội vẫn sôi động như thế, nhưng so với hồi xưa thì nó tĩnh lặng hơn nhiều lắm. Lúc ấy dường như mọi người đều coi lễ hội văn hoá trường Kami là lễ sống của mình. Đó cũng là thời kì chứng kiến làn sóng cách tân mạnh mẽ chưa từng thấy, và một số người đã đồn với nhau rằng từ làn sóng ấy mà lễ hội trường Kami đã ra đời. Kết quả là trước khi cô vào trường đã có manh nha rằng bạo động sắp xảy ra, chẳng có gì tốt khi một tình trạng bất ổn vượt ra ngoài kiểm soát phải không nào? Nhưng so với những cuộc xung đột ở các trường khác thì ở trường ta nó diễn ra có trình tự hơn, dù vậy đối với giáo viên hành động như thế vẫn là không chấp nhận được.”

Đúng như những gì được đọc trong tiết Lịch sử Nhật bản hiện đại. Nhưng tôi nghĩ không chỉ lớp học sinh thừa mứa năng lượng thời đó, học sinh thời này với giáo viên có bao giờ hoà thuận?

“Tháng tư năm đó, thầy hiệu trưởng đột nhiên bùng nổ trong một cuộc họp thông thường. Cô tin rằng nó đã được ghi lại đâu đó trong xấp tài liệu của các em. *Chúng ta không được để mình tự thoả mãn mà làm trường này trở nên tầm thường.* Bây giờ các em có thể chỉ xem lời của thầy là mong muốn học sinh đạt kết quả tốt hơn trong học tập, nhưng vào thời đó nó chẳng khác gì một tối hậu thư đòi xoá sổ lễ hội văn hoá. Khi thời gian biểu cho lễ hội được thông báo là lúc giọt nước đã làm tràn li. Độ dài năm ngày đã bị cắt giảm tàn nhẫn xuống chỉ còn hai, lại còn bị chuyển từ ngày thường xuống hai ngày cuối tuần và không còn nằm trong lịch của trường. Ai cũng cảm thấy như vừa bị dội một gáo nước lạnh và quyết định trên là một thứ ôn dịch không thể tiêu hoá. Từ đó cô đã cảm thấy bầu không khí căng

thăng lan ra khắp trường và một chuyện không hay nào đó sắp sửa xảy ra.

Đầu tiên là đủ loại ngôn từ thô tục nhất được viết đầy trên bảng thông báo. Sau đó là những buổi phát biểu công cộng, khi mà ai cũng có thể lên sân khấu mà tự do nói những mình muốn. Tất cả những lời hùng biện đều mang tính kích động và được nhận những tràng vỗ tay không ngớt. Rồi phong trào bắt đầu mạnh lên khi đề xuất liên kết tất cả CLB văn hoá nghệ thuật của trường được đưa ra.

Nhưng mà, dù thật sự là muốn phản kháng, thì không người nào có vẻ như đã chuẩn bị cho một cuộc phản công mạnh mẽ quyết định cắt giảm lễ hội của nhà trường. Để phong trào thành công ai cũng cần phải chuẩn bị tinh thần để chấp nhận hậu quả. Nhiều người nói năng thì rất bạo gan nhưng thảm hại thay không lấy một dám đứng ra lãnh đạo các CLB đi đấu tranh.”

Cô Itoikawa đổi thế ngồi, tạo nên những tiếng cút kít trên chiếc ghế xoay khi cô tiếp tục:

“Thế là mọi người quyết định rút que để chọn ra người lãnh đạo và cậu của em, Sekitani Jun, đã nhận chiếc que ngắn[6]. Phong trào được chỉ đạo bởi người khác nhưng tên của họ chưa từng được nêu ra. Từ đó phong trào đã được tiếp thêm sức nóng, và thực tế đã dẫn đến kết quả là nhà trường phải rút lại quyết định. Như đã viết trong tài liệu của các em, lễ hội đã được tổ chức bình thường.”

Cô không thể hiện bất cứ cảm xúc gì trong khi kể. Tuy vậy tôi vẫn cảm nhận được cái bầu không khí của ba mươi ba năm trước ấy, không biết nó là sự mạnh mẽ của phong trào hay là sự hèn nhát của những người đại diện, tất cả đều đã là quá khứ. Cô Itoikawa lại tiếp tục :

“Nhưng bọn họ đã đi quá xa. Trong thời kì đấu tranh ấy cô vẫn ngồi học những tiết học bị mọi người tẩy chay, họ đứng dưới sân gào thét và hô vang các khẩu hiệu. Việc dựng lên cả một đài lửa đã đưa bầu không khí gay gắt lên đến cực điểm, và vào đêm nọ chuyện đó đã xảy ra...

Lửa từ đài lửa đã vượt quá tầm kiểm soát. Cô không biết là có ai cố tình làm vậy hay không, nhưng lửa đã lan sang nhà tập võ. Dù sau đó vụ hoả hoạn đã được dập tắt nhưng nhà tập võ đã bị huỷ hoại hoàn toàn do những cột nước cực mạnh từ xe cứu hoả.”

Chitanda và Ibara dường như không thể cử động, cả tôi cũng thế. Thậm chí chúng tôi cũng nhận ra hành động đó không tốt một chút nào, phá hoại tài sản nhà trường là hành động khó có thể bỏ qua.

“Tôi ác đó đã vượt quá giới hạn và không thể dung thứ. May là nhà trường không muốn trầm trọng hoá sự việc lên thêm và đã quyết định không dính líu tới cảnh sát. Không ai phản nản về việc nhà trường sẽ truy ra vài người để nhận trách nhiệm khi lễ hội kết thúc... dĩ nhiên vì khi hết hội thì ai cũng có thể chối là họ chẳng biết gì cả. Vì vậy, khi thủ phạm vụ hoả hoạn còn chưa được tìm ra thì người duy nhất chịu trách nhiệm không ai khác chính là Sekitani Jun – người đứng đầu trên-danh-ngĩa của phong trào chống đối. Hồi đó việc đuổi một học sinh là chuyện rất dễ dàng, nhưng tuyệt vời thay đến phút chót anh Sekitani Jun vẫn tỏ ra điềm tĩnh. Cô nhớ rằng câu hỏi của em là *anh ấy có thực sự muốn trở thành tấm khiên cho toàn thể học sinh trong trường hay không* phải không?”

Cô Itoikawa mỉm cười và nhìn vào tôi,

“Cô là nghĩ em đã biết câu trả lời rồi.”

Kết thúc câu chuyện dài cô Itoikawa đứng dậy, rót một chút nước sôi vào tách cà phê của cô và uống.

Chúng tôi im thin thít, có lẽ là vì không tìm được lời để nói. Tôi chỉ có thể thấy bờ môi của Chitanda mấp mé đôi chút mà không biết nhờ muốn nói gì, phải chăng là “tệ quá” hay “độc ác quá”?

“Đấy, đó là tất cả những điều cô biết. Các em còn muốn hỏi gì không?”

Ngồi lại trên chiếc ghế xoay cô Itoikawa tiếp tục nói với giọng điệu bình thản. Câu chuyện ấy với cô quả thật chỉ là một quá khứ.

Ibara cuối cùng cũng lên tiếng : “Vậy thưa cô, điều em còn muốn biết chính là hình vẽ trang bìa của cuốn tập san đó...”

Cô Itoikawa gật đầu.

Hình vẽ minh họa của “Kem đá” là cảnh một con chó săn và một con thỏ cắn nhau giữa một vòng tròn gồm nhiều con thỏ đứng xung quanh. “Chó săn” chắc là tượng trưng cho nhà trường trong khi “thỏ” là các học sinh, và con thỏ đang đấu với chó săn ở giữa vòng tròn chính là Sekitani Jun.

Sau khi cô Itoikawa đưa ra câu trả lời đúng như đã dự đoán ấy, tôi hỏi cô : “Trong tất cả những dãy nhà ở trường Kami thì nhà tập võ có vẻ là cũ xưa nhất, đó là vì trước đây nó được xây lại phải không ạ?”

Tôi đã nhớ ra đó là cái nhà cũ kĩ mà Chitanda đã mãi mê nhìn ngắm vào tháng tư, lần đầu chúng tôi gặp nhau.

“Đúng thế. Những trường công như chúng ta thì phải chờ đến khi mọi thứ gần hết đất thì mới được tu sửa. Mười năm trước tất cả dãy nhà đều được xây mới, trừ nhà tập võ vì trước đó đã được xây rồi.”

Đến lượt Satoshi nói với điệu bộ lễ phép : “Ừm, thưa cô. Em để ý cô chưa từng một lần gọi lễ hội văn hoá là ‘Hội Kanya’.”

Chủ đề bị thay đổi cái roẹt làm cô Itoikawa phải bật cười,

“Em cần phải hỏi à? Vẫn chưa nhận ra sao?”

“Hờ?”

Hội Kanya...

Tôi đã hiểu, trong điện thoại bà chị đã bảo nó là một từ cấm của CLB Cổ Điển. Và dù có hơi trễ nhưng rốt cuộc tôi cũng hiểu tại sao nó lại bị cấm.

“Là bởi vì chú Sekitani Jun không hề muốn trở thành ‘người anh hùng’ phải không cô? Thế nên cô mới không gọi lễ hội bằng cái tên đó.”

“Fuku-chan, tên này nói vậy nghĩa là sao?”

Dù Satoshi vẫn cười trước khi trả lời nhưng cái cười của hắn khác với bình thường. Không phải một cái cười để đùa vui.

“ ‘Kanya’ không phải là cách đọc rút gọn của ‘Kamiyama’, mà nó là một cách phát âm khác từ Hán tự của ‘Sekitani’. Gần đây tớ mới phát hiện ra điều đó. Nói cách khác nó là biệt danh cho ‘lễ hội Sekitani’ – một cái tên vừa bị được giáo viên vừa có thể tri ân người anh hùng của họ.”

Đến lượt Chitanda hỏi : “Thưa cô, vậy cô có biết vì sao cậu của em lại đặt tên tập san là ‘Kem đá’ không ạ?”

Tuy nhiên, lần này cô Itoikawa lại lắc đầu,

“Cái tên này có lẽ là một ý tưởng bất chợt của Sekitani-san khi anh ấy cảm thấy mình sắp bị đuổi học. Anh ấy từng nói là nó có nghĩa nhưng không thể trình bày trong trình trạng hiện thời. Ngoài ra cô không còn biết gì về nó nữa.”

... Cô không biết?

Cô thực sự không biết ư? Cả Chitanda, Ibara và Satoshi nữa, họ đều không biết ư?

Hiếm khi nào tôi cảm thấy tức giận như lúc này. Bây giờ tất cả những cảm xúc tôi đang có chỉ là nổi bực tức khi không ai hiểu được thông điệp mà Sekitani Jun để lại. Không thể tin được! Không một ai nhận thấy một câu nói *hiển nhiên* như thế sao?

Chưa kịp nhận ra tôi thấy mình đã gằn giọng : “Mọi người không hiểu ư? Vậy nãy giờ nghe kể chuyện làm cái gì vậy? Để tớ nói thẳng : nó không hơn gì ngoài một phép chơi chữ đồng âm *ngớ ngẩn!*”

“Houtarou?”

“Sekitani Jun muốn để lại một thông điệp cho chúng ta, lớp hậu bối của CLB Cổ Điển, và chú đã để nó trong chính cái nhan đề của tập san. Chitanda này, cậu giỏi tiếng Anh không?”

Đột ngột bị gọi tên khiến nhỏ bối rối.

“Ơ? T – tiếng anh á?”

“Ừ, nhan đề ấy chính thông điệp bí mật. Như đã nói nó là một phép chơi chữ...”

Cô Itoikawa không tỏ ra sẽ phản ứng gì khi nhìn chúng tôi. Tôi tự hỏi cô có nhận ra... không... cô ấy phải nhận ra, nhưng vì lí do nào đó mà cô không nói. Không hiểu hoàn toàn nên tôi cố gắng đặt mình vào vị trí của cô. Liệu đây phải chăng là một điều không dễ dàng nói cho người ta nghe, hay sự im lặng này là một truyền thống của CLB Cổ Điển?

“Oreki-san đã nhận ra điều gì vậy?”

“Oreki à đừng bắt tội này phải giải đố nữa, ông đã thực sự hiểu nó rồi phải không?”

“Nói luôn đi Oreki!”

Đã bao lần bị ép trả lời bởi ba người này rồi? Tôi thở dài khi chuẩn bị phần giải thích. Lần này thì không còn liên can tới may mắn hay là sáng kiến gì nữa, chỉ là việc truyền tải thông điệp của chú Sekitani Jun cho người khác.

Thế là tôi nói : “Thế ‘Kem đá’ là gì?”

Chitanda đáp : “Là nhan đề của cuốn tập san.”

“Tớ đang hỏi cái nghĩa cơ, bằng tiếng Anh.”

Satoshi chen vào : “Đây là từ chỉ ‘đồ lạnh’ – là ‘ice’ phải không? ‘Ice candy’?”

“Thử ‘ice cream’ xem.”

Ibara lên tiếng : “ ‘Ice cream’? Thế thì có nghĩa gì ở đây?”

“Thử sắp xếp lại một chút xem.”

Ôi trời ơi! Tại sao lúc nào cũng phải giải thích từ đầu đến đuôi thế này? Cố một lần hiểu tôi đi chứ!

“ ‘Ice cream’ tự nó chả có nghĩa gì cả, thế tớ mới bảo đó là chơi chữ!”

Satoshi suýt nữa phát ra từ “không biết” trước khi mặt hần trắng bệch như không còn giọt máu. Tiếp đến là Ibara, nhở thốt lên : “A, đó!” với một bộ mặt khó chịu.

Cuối cùng, chỉ còn lại Chitanda là người không nhận ra. Một học sinh toàn diện thì chắc chắn phải giỏi tiếng Anh, nhưng có vẻ lần này nhỏ đã không nắm bắt được “cái toàn thể” của ngôn ngữ này rồi. Tôi chẳng còn lòng dạ để trêu nhỏ nữa...

Lấy ra bản copy lời mở đầu của cuốn tập san “Kem đá, tập hai”, tôi viết câu trả lời lên bằng cây bút mang theo.

“Đây là thông điệp mà cậu của cậu để lại.”

Chitanda gật đầu trong khi vẫn còn hơi bối rối.

Và khi nhận ra, hai đồng tử của nhỏ nở to bất chợt. “Ôi!” Nhỏ thốt lên rồi im lặng.

Sự chú ý của mọi người đều dồn về nhỏ.

Hai khoé mắt của Chitanda đã ướt. Đó là lúc tôi nhận ra những tháng ngày cố gắng của chúng tôi đã đâm hoa kết trái.

“... Tớ nhớ ra rồi,” nhỏ thì thào, “Bây giờ tớ đã nhớ ra! Ngày hôm đó tớ đã hỏi cậu vì sao cuốn tập san lại có tên ‘Kem đá’. Cậu chỉ trả lời rằng, đúng rồi, cậu bảo tớ phải mạnh mẽ lên!

Cậu muốn tớ phải cố gắng sống trong những lúc mình mềm yếu nhất, nếu không sẽ có lúc tớ gặp những biến cố ... mà tớ không thể *thét lên* được nữa...”

Nhỏ quay sang nhìn tôi,

“Oreki-san, tớ đã nhớ hết rồi! Tớ đã khóc vì sợ ý nghĩ về việc sống một cuộc sống mà đang chết dần chết mòn bên trong... Ờn trời, giờ đây tớ có thể nhẹ lòng mà tiễn cậu ấy rồi...”

Nụ cười nở lên trên gương mặt nhỏ. Nhận ra mình đang rụng nước mắt nhỏ lấy tay dụi đi vài cái rồi lại nhìn vào tờ giấy tôi đang giữ. Trên đó đã viết ý nghĩa thực sự của ‘Kem đá’ - Ice scream.

I scream (tôi gào thét).

[1] Mossad là Cơ quan tình báo của Israel chịu trách nhiệm thu thập thông tin tình báo, chống khủng bố và tiến hành các chiến dịch bí mật khác.

[2] Hiên Pristina là thủ đô của Cộng hoà Kosovo. Tiểu thuyết này xuất bản năm 2000, trước khi Kosovo tách khỏi Yugoslavia và trở thành một quốc gia độc lập (2008).

[3] Tiếng Anh là Maiden Name, là tên khai sinh của một người con gái bị thay đổi khi lấy chồng (cần phân biệt với Married Name – thường chỉ việc họ của người vợ bị đổi thành họ của chồng), mỗi quốc gia có một phong tục riêng nên Maiden và Married Name có

thể là một hoặc khác nhau. Người Nhật sử dụng cả hai cách đổi, trong trường hợp này cô Itoikawa đã đổi tên chứ không đổi họ.

[4] Một lần nữa người dịch chỉ lấy ý tương đương, không dịch sát nghĩa.

[5] Một tiếp hậu ngữ thường dùng sau tên một người con trai trong quan hệ thân thiết hơn “san”. Ngược lại với “chan”, “kun” có thể dùng cho những bạn nữ có cá tính mạnh mẽ và bạo dạn như con trai. Giáo viên thường dùng “san” cho nữ sinh và “kun” cho nam sinh.

[6] Một kiểu rút thăm, các cây que trong đó có một cây ngắn hơn sẽ được một người nắm chặt chỉ để lộ nửa bên trên bằng nhau (người khác sẽ không biết que nào ngắn hơn vì nửa dưới đã bị che bởi bàn tay), sau đó những người khác lần lượt rút 1 que, người rút phải que ngắn sẽ phải làm những việc đã được thoả thuận trước.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 8 - Cuộc sống thường nhật của CLB Cổ Điển hướng tới tương lai.

CHƯƠNG 8 : CUỘC SỐNG THƯỜNG NHẬT CỦA CLB CỔ ĐIỂN HƯỚNG TỚI TƯƠNG LAI

Thế là lễ hội văn hoá đã sắp đến. Nhìn ngắm bầu trời đầu thu từ ô cửa sổ phòng Địa Chất, tôi vẫn chẳng tin được là kì nghỉ hè đã kết thúc. Sau khi hiểu ra cảm giác nuối tiếc của chú Sekitani Jun để lại qua nhan đề ‘Kem đá’ CLB chúng tôi đã khởi động tiến trình làm tập san năm nay...

Nhưng hiện tại vẫn chưa đâu vào đâu cả.

Khi đang viết thư hồi âm cho bà chị, tôi được chứng kiến một cảnh tượng rất chi là bi thảm ở ngay bên cạnh.

“Một tí nữa thôi, tí nữa thôi mà! Sắp xong rồi.”

“Tuần trước cậu cũng nói như thế!”

Chịu trách nhiệm chính cho tập san là hội trưởng Chitanda, thế nhưng việc phân phối bài viết của từng người và liên hệ với nhà in lại thuộc về Ibara vì nhỏ đã có kinh nghiệm. Với thời gian biểu gắt gao của nhỏ mọi công việc trong kì xuất bản ‘Kem đá’ này đều tiến hành rất trôi chảy. Tôi chưa được xem bài viết của Ibara, nhưng kiểu gì nhỏ cũng viết như là cái bài cảm nhận về bộ manga kinh điển mà nhỏ từng kể (hình như tên là “Đất, Hư Vô, hay Con Số”... hay là cái kiểu gì đại loại vậy) dù tôi nghĩ nhỏ chỉ nói đại ra mà thôi.

Trong khi đó, bài viết chưa hoàn thành của Satoshi mà Ibara đang đốc thúc như điên đã được hắn mô tả là một câu chuyện dí dỏm liên quan tới nghịch lý Zeno[1], một sự liên quan rất chi là... tùy tiện. Đọc những ấn bản trước của “Kem đá” mới biết hoá ra họ đã viết đủ thứ thể loại trong đó. Dù vậy tôi vẫn nghĩ Satoshi đã có thể viết một thứ ra hồn hơn bất chấp hắn luôn miệng quả quyết thứ “nghịch lý cổ điển” của hắn đã được quốc tế công nhận là “cổ điển”. Cũng tội, công việc ở CLB Thủ Công và Hội Học sinh đã làm hắn quá tải và bây giờ trông hắn như phát rồ với phần phân công mới chỉ làm được chút ít. Hắn không giỏi viết lách, đó là một điểm yếu bất ngờ mà tới giờ tôi mới nhận ra.

Ibara vừa nhìn đồng hồ vừa đi qua đi lại quanh Satoshi, trong khi hắn thì cặm cụi viết với một nụ cười đau khổ. Vừa nhớ ra điều gì nhỏ liền quay sang tôi,

“Mà nè, Chi-chan đi đâu rồi? Tôi cần tham khảo với bạn ấy về kinh phí.”

Satoshi ngẩng mặt lên như muốn nói, nhưng ngay lập tức quay lại công việc bởi một cái trừng mắt của Ibara. Không còn cách nào khác tôi phải dừng bút mà trả lời : “Cậu ấy đến nghĩa trang.”

“Nghĩa trang?”

“Mộ của chú Sekitani Jun. Cậu ấy muốn viếng bằng bài văn đó để tỏ lòng tôn trọng những kí ức về chú ấy.”

“Bài văn đó” là chỉ cái kết luận mà chúng tôi đã viết lại về câu chuyện ba mươi ba năm trước, được viết bởi tôi với sự hỗ trợ của Chitanda. Tôi đã bỏ qua toàn bộ những phép tu từ không cần thiết và giữ cho bài văn xuôi mạch lạc nhất có thể.

“Ra là vậy.”

Ibara tiếp tục nói, giọng điệu nhỏ không tỏ ra mỉa mai như thường ngày:

“Thế Chi-chan còn nói gì không?”

“Không nói thêm gì hết.”

Tôi không hề nói dối. Cái ngày nhận bài văn của tôi trong lễ tang của chú Sekitani Jun và cả hôm nay khi quyết định đi thăm mộ lần nữa, nhỏ cũng không thể hiện chút cảm xúc gì. Tôi thì không nghĩ nhỏ giấu. Hôm ấy khi bức màn sự thật của “Kem đá” được vén lên Chitanda đã công nhận mọi khúc mắc đã được giải quyết, còn việc nhỏ có hoàn toàn chấp nhận hay không thì có trời biết.

“Ughh... Fuku-chan, tớ nhận thấy tay cậu vừa ngừng. Chúng ta chỉ còn năm phút!”

“Sao lại năm phút? Tàn nhẫn quá đi đó mà.”

Tôi chìm vào suy nghĩ khi hai người đó lại tiếp tục màn bi kịch. Sự kiện đó rốt cuộc không chỉ liên quan đến một mình Chitanda, cả Ibara và Satoshi cũng đã chung tay góp sức vào để tìm câu trả lời...

Thế còn tôi?

Tôi nhét lá thư vừa viết xong vào cặp, những làn gió mát rượi của mùa thu khiến hai mi mắt chỉ muốn sụp xuống. Có vẻ như không còn gì níu kéo ở lại xem cảnh tình tứ của Satoshi và Ibara, tôi nghĩ mình sẽ về nhà sớm.

Và rồi chuyện đó xảy ra...

Cửa mở và một người vừa bay vào phòng trông có vẻ rất vội vã. Đó chính là hội trưởng Chitanda của chúng tôi, nhỏ đang gục mặt xuống đất mà thở lấy thở để. Ba chúng tôi đều đứng hình trước sự xuất hiện đột ngột ấy. Sau khi nhịp thở trở lại bình thường nhỏ mới ngẩng mặt lên nói.

“Ừa Chitanda-san, tưởng cậu tính đi tới nghĩa trang chứ?”

Nhỏ gật đầu trước câu hỏi của Satoshi,

“Đúng vậy. Nhưng mà, chỉ là có vài điều mình đang thắc mắc.”

Thắc mắc?

Tôi có một linh cảm không lành. Không, chẳng còn là linh cảm nữa, đó đã là “kinh nghiệm” cho tôi biết lại có chuyện sắp xảy ra. Vài nếp tóc của Chitanda bóng lên vì mồ hôi và mặt nhỏ vẫn còn hơi đỏ, trong khi đôi mắt long lanh kia lại tràn trề sức sống. Đó là dấu hiệu cho “thứ đó” sắp sửa bùng nổ.

“Chi-chan đang thắc mắc cái gì vậy?”

Làm ơn đừng hỏi nữa! Tôi tự nói với bản thân khi Chitanda quay lại và chuẩn bị rời khỏi phòng...

Đó ít nhất là những gì tôi đã mong đợi, bởi vì không thứ gì có thể lọt ra ngoài tầm mắt của nhỏ. Tôi nhận ra cổ tay mình đã bị nắm chặt.

“Đi nào Oreki-san! Chúng ta vẫn còn kịp nếu chạy tới sân tập bắn cung.”

“Gì vậy, sao đường đột thế?”

Dù biết là vô vọng nhưng tôi vẫn cứ phản kháng. Nhưng kì này nhỏ lắc đầu trước yêu cầu được giải thích của tôi,

“Cậu sẽ hiểu vấn đề nhanh hơn khi nhìn thấy.”

Đúng là vô vọng. Một khi Chitanda đã quyết việc gì thì cách tiết kiệm năng lượng nhất là làm theo ý nhỏ. Nhìn chúng tôi Satoshi mỉm cười trong khi Ibara thì chỉ nhún vai. đành vậy, tôi đồng ý:

“Rồi rồi, tớ đi. Gấp gáp vậy tức là *như thế* đúng không?”

Chitanda khựng lại và quay lại. Với đôi mắt to tròn dán chặt vào tôi, nhỏ đáp nhẹ nhàng:

“Vâng, đúng thế... tớ rất là *hiếu kì*.”

[1] Theo nghĩa rộng thì đây là 9 nghịch lý bao gồm nhiều vấn đề thuộc lĩnh vực Triết học của triết gia Hy Lạp Zeno xứ Elea. Theo nghĩa hẹp thì đây là nghịch lý nổi tiếng nhất “Achilles và con rùa” của ông - cho rằng nếu Achilles và con rùa chạy thi và nếu Achilles xuất phát sau rùa thì sẽ không bao giờ đuổi kịp được rùa. Nghịch lý này có thể được chứng minh bằng giới hạn.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 9 - Thư gửi đến Sarajevo.

CHƯƠNG 9 : THƯ GỬI TỚI SARAJEVO [1]

Chào chị,

Em hồi âm vì có vài điều muốn hỏi. Đành phải tin tưởng cái khách sạn đưa được lá thư này đến tay chị.

Chị biết CLB Cổ Điển nhiều đến mức nào?

Tại sao lại muốn em gia nhập?

Chị thừa biết lối sống của em thế nào phải không? Vậy mà từ khi vào trường này em đã bị vây quanh bởi Satoshi và những người bạn chị chưa gặp lần nào. Quan sát lối sống của họ quá khá biệt so với mình làm em cảm thấy không thoải mái, đó là cảm giác mà nếu không gia nhập CLB Cổ Điển thì em đã không có. Nếu không gia nhập CLB Cổ Điển có lẽ em đã không bao giờ nghi vấn chính nguyên tắc sống của mình.

Phải chăng đó là những gì chị mong đợi, mong em thay đổi?

Kể đến là “Kem đá”.

Em gia nhập CLB Cổ Điển vì một lá thư đến từ Benares của chị, rồi kiếm cái hộp sơ cứu trong phòng Sinh Học vì một bức thư khác từ Istanbul, nhưng không chỉ có thế. Từ lúc cái hộp ấy được mở em

đã bị đặt vào tình thế phải giải quyết bằng được sự thật liên quan đến chú Sekitani Jun ba mươi ba năm về trước...

Nói cho gọn là, học sinh của ba mươi ba năm trước đã có cuộc sống quá dư thừa năng lượng và ngập tràn trong sự sôi động. Cái thứ gọi là “cuộc sống hoa hồng” có lẽ đã nảy nở từ lối sống ấy và từ chính “Kem đá”. Khi khám phá ra cốt lõi của sự việc em nhận ra mình không còn cảm thấy không thoải mái như trước. Em sẽ không bảo lối sống của mình là tốt, nhưng giờ em đã biết là nó không tệ.

Chị à,

Không, không thể được.

Sẽ là một lời nói đùa tệ hại nếu bảo rằng chị đang cố tình điều khiển tâm trí của em, vì điều đó chắc chắn là không thể.

Mà thôi, hết rồi đó. Em đã viết ra tất cả những gì hiện thời có thể kể đến, nghĩ thêm nữa sẽ rất là tốn năng lượng.

Đi chơi vui vẻ.

Mến,

Houtarou

Tái bút : cảm ơn vì lời khuyên.

~ *The niece of time* ~**[2]**

[1] Thủ đô và là thành phố lớn nhất của cộng hoà Bosna và Hercegovina, đây là nơi diễn ra vụ ám sát thái tử Áo-Hung Ferdinand dẫn đến sự bùng nổ Thế chiến thứ nhất năm 1914.

[2] Mỗi tập của “Hội Cổ Điền” đều có hai tựa đề : một tựa đề ở đầu truyện (trong tập này là Hyouka – Kem đá) và một tựa đề phụ bằng tiếng Anh có liên quan đến một tác phẩm văn học. “The niece of time” nghĩa là “người cháu gái của thời gian”, lấy từ tác phẩm “The daughter of time” (người con gái của thời gian) được nhà văn Josephine Tey viết năm 1951. Nguyên bản thì ở tập này tác giả đặt tựa đề tiếng Anh là “You can’t escape” nghĩa là “Không thể thoát đâu”, nhưng từ lần tái bản thứ 28 đã được đổi thành “The niece of time”.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Lời bạt

Xin chào, tôi là Yonezawa Honobu.

Khoảng 60% nội dung trong tiểu thuyết này là giả tưởng thuần túy, còn lại thì dựa trên những sự kiện lịch sử. Những câu chuyện trong Hyouka đều dựa trên những mẫu tin tức đời thường có thể tìm thấy trên báo.

Nói thêm một chút về việc kết hợp những chi tiết giả tưởng với sự kiện lịch sử. Ai cũng hiểu rõ phần giả tưởng là phần bạn có thể tự do phóng tác còn phần lịch sử thì không. Tuy nhiên trong tiểu thuyết này, khi đã có một điểm tựa lịch sử vững chắc thì tôi lại gặp khó khăn trong việc xử lý phần giả tưởng.

Để hoàn thành một câu truyện người viết cần phải mừng tượng được hết đường đi của mạch truyện. Về điểm này tôi nghĩ bộ phim *Cô phù thủy tuổi teen Sabrina* đã từng được chiếu trên kênh NHK-E đã làm tốt hơn tôi.

Quyển sách các bạn đang cầm trên tay sẽ không thể tồn tại nếu không có sự giúp đỡ của rất nhiều người. Đặc biệt là Yamaguchi-san và Nakai-kun, hai người đã cung cấp những gợi ý quan trọng vào phút chót. Saitou-san, người đốc thúc tôi phải cố gắng làm cho câu truyện này trở nên thú vị. Tada-san, người đã luôn kiên nhẫn chờ đợi tôi từ đó đến giờ. Akiyama-kun, người chưa từng chán việc khuyên bảo tôi đừng bao giờ tự mãn.

This book would not have seen the light of day without the assistance of many people. Especially the following:

Tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành đến những người này. Cảm ơn các bạn. Cũng sắp đến mùa có cá đuôi vàng rồi, mong rằng các bạn có thể đến chơi và cùng tôi ăn một bữa sushi.

Tiếp theo.

Với tất cả những người thuộc uỷ ban chọn lọc đã trao cơ hội cho tiểu thuyết này, từ S-san người đảm nhiệm mọi việc cho đến Uesugisan người đã thiết kế trang bìa (trong lần xuất bản đầu tiên), Hyouka cũng sẽ không tồn tại nếu không có sự cống hiến của các bạn. Xin gửi đến các bạn niềm cảm kích sâu sắc nhất của tôi

Cơ mà, một ngày nọ anh bạn của tôi mời tôi đi ăn sushi. Sushi ở quán đó hợp với túi tiền nên tôi đã rất vui khi anh ấy đề nghị chở tôi đến đó. Tuy vậy khi chạy xe trông anh không có vẻ vội vã như tôi.

Sắp tới giờ ăn tối, và bãi đậu xe của quán đã đầy nghẹt. Nói thật, lúc đó tôi cực kì khó chịu, bởi vì dù tôi có hối thế nào thì anh ấy cũng chỉ nhướn miệng cười mà tiếp tục cho xe đi chậm.

Tôi biết anh ấy không phải loại người thích trêu chọc người khác, trái lại anh ấy còn là mẫu người thận trọng và nghiêm túc. Không biết hôm đó có cái gì nhập vào anh nữa

Có lẽ vào một dịp nào đó trong tương lai tôi sẽ biết.

Và cho đến lúc đó, xin cảm ơn các bạn đọc.

Yonezawa Honobu

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 0 - Mở Màn.

Hộp thoại số 100205

'Anonymous[1]': cậu có chắc vậy là ổn không?

Mayuko: tớ xin lỗi

Anonymous: mọi người sẽ đổ lỗi cho cậu, cậu thật sự nghĩ là mình chịu nổi à?

Mayuko: tớ sẽ xin lỗi mọi người

Mayuko: tớ đâu còn cách nào khác

Anonymous: xin lỗi không phải là vấn đề ở đây

Anonymous: cậu vẫn sẽ bị đổ lỗi

Anonymous: họ vẫn sẽ than thở là mọi thứ vẫn chưa được giải quyết

Mayuko: tớ biết

Mayuko: nhưng tớ hết ý tưởng rồi

Mayuko: tớ

Mayuko: tớ xin lỗi

Anonymous: ok, tớ hiểu

Anonymous: dù sao thì ngay từ đầu chúng ta cũng chẳng có gì ra hồn để mà bắt tay vào

Anonymous: cậu cố đến mức này đã là tốt rồi

Mayuko: xin lỗi

Anonymous: không cần phải xin lỗi

Anonymous: tớ sẽ lo phần còn lại

Mayuko: cậu làm à?

Anonymous: với mớ tạp nham hiện tại này

Anonymous: thì tớ không làm được, nhưng mà sẽ nghĩ cách

Mayuko:?

Anonymous: nhưng có lẽ không được như

Anonymous: là cậu mong đợi đâu

Hộp thoại số 100209

Đây.là.tui'♪'[2]: xin nhõiiiiii

Anonymous: đừng mà chị

Anonymous: chuyện đã tới nước này tụi em đâu còn cách nào khác

Đây.là.tui'♪': một đàn em dễ thương đã khẩn cầu như vậy thì chị phải làm gì mới được

Đây.là.tui'♪': dù sao em cũng đã vất vả...

Đây.là.tui'♪': nhưng mà chị đang ở xa, có lẽ là không về kịp

Anonymous: ummm

Anonymous: vậy chị có đề xuất ai không?

Anonymous: người có thể làm điều này

Đây.là.tui'♪': đề xuất hử?

Đây.là.tui'♪': hmm

Đây.là.tui'♪': ...

Anonymous: chị ời?

Đây.là.tui'♪': khò khò...

Anonymous: chị à

Đây.là.tui'♪': đùa tí

Đây.là.tui'♪': chị không chắc là nó làm được, nhưng nếu em có thể khiến nó làm việc cho em

Đây.là.tui'♪': thì em còn có thể bắt nó khiêu vũ ấy chứ

Hộp thoại số 100214

Anonymous: em thấy sao?

L: Vâng, chắc chắn em sẽ đến!

L: Chắc chắn.

Anonymous: rất vui vì em đã đồng ý

Anonymous: chị sẽ cho em biết thời gian và địa điểm sau

L: Em rất là mong

L: Rất là mong

L: Mong

Anonymous: chắc là em không biết

Anonymous: nhưng nếu em chỉ đánh ra vài kí tự đầu rồi chờ một chút

Anonymous: nó sẽ tự đề xuất chữ đúng cho em

L: Vậy sao?

L: Vậy sao?

L: A, em hiểu rồi.

Anonymous: vậy đành phiền em nhé

Anonymous: mà này

L: Vâng?

Anonymous: em có thể rủ bạn theo, ba bạn thì được

L: Được hả chị?

Anonymous: đều là thành viên của CLB Cổ Điển mà phải không?

Anonymous: chị sẽ rất vui nếu tất cả các em cùng đến

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 1 - Cùng đi xem Review nào!.

Có một câu nói cho rằng mọi người sinh ra đều bình đẳng, và một câu khác cho rằng không ai sinh ra là hoàn hảo. Nếu cả hai cùng đúng thì thế giới này quả là một chốn buồn tẻ. Bởi giá trị của con người còn phụ thuộc vào nơi họ sống và không ai có thể chối bỏ hoàn toàn giá trị của mình được. Chưa cần nói đến hai chữ “hoàn hảo”, nội việc được sinh ra với một tài năng nào đó cũng là cả vấn đề rồi. Tài năng của các thiên tài có thể là mục tiêu ganh tị của người thường, còn với tôi chúng chỉ là một phần của cuộc sống và chẳng có gì để mà phải xoắn cả.

Vào một trong những ngày hè cuối cùng, tôi và thằng bạn chí cốt Satoshi đang tán dóc với nhau về vấn đề đó, hân gặt đầu đồng tình:

“Chuẩn khó mà chỉnh! Mười lăm năm cuộc đời đã trôi qua mà tớ vẫn không lục ra cái tài của mình nó ở chỗ nào. Người ta bảo vĩ nhân cũng có trường hợp bộc lộ muộn, nhưng mà thiết nghĩ đa phần phải ‘cần cù bù thông minh’ mà thôi. Vậy nên mơ về một tài năng từ trên trời rơi xuống quả thật chỉ là mơ nhỉ?”

“Ờ, thiên tài có lý do để họ thành thiên tài. Nếu người thường chúng ta là được như họ thì trên đời đã chẳng có cái gọi là ganh ghét.”

“Tớ, thì đúng là đang sống tốt với vai trò của một người bình thường... nhưng mà cậu, Houtarou à...”

Satoshi khoe bộ mặt ranh ma của hắn,

“Tớ nghĩ cậu thực sự là có tài.”

Tôi không hiểu lời vừa rồi. Nhận ra điều đó trên gương mặt của thằng bạn thân Satoshi liền khúc khích cười và nói : “Tớ tự biết là mình không có gì đặc biệt, nhưng cậu thì không hề như vậy. Thế thôi Houtarou à.”

“Là sao?”

Vì cái kiểu nói chuyện lúc nào cũng chen sự châm chọc vào được của Satoshi mà tôi không vui vẻ nhiều về lời khen trong nhận xét của hắn, thay vào đó tôi lại có hai điều muốn phản pháo lại, đầu tiên:

“Ai mới là người đang tỏ ra khiêm tốn ở đây nào? Cậu có thể bảo là mình bình thường với một mớ kiến thức khổng lồ trong đầu à?”

Satoshi nhún vai,

“Ờ, thì có lẽ, nhưng đó không phải là thứ dễ đem đi khoác lác với người ta. Bằng chứng là tớ tham gia thi giải đồ đâu có bách chiến bách thắng? Kiến thức của tớ không nhiều như cậu tưởng đâu.”

Thật à?

Thôi kệ, lời phản pháo thứ hai : “Nếu tớ không phải là một người bình thường, thì đã không rảnh mà ngồi đây tào lao về người khác, phải không?”

“Dù sao thì bây giờ cũng còn gì để nói nữa đâu. Dù vậy tớ vẫn giữ nguyên quan điểm là cậu có tài.”

“Cậu đã chứng kiến tớ xài cái tài của mình ở đâu?”

“Ờ, ở đâu ta...”

Sau một hồi làm bộ suy nghĩ, hắn chỉ tay vào trường chúng tôi – cao trung Kamiyama.

“Đó.”

“Ờ trường à?”

“Không, chính là phòng Địa Chất – hay còn gọi là Tổng hành dinh của CLB Cổ Điển... Đừng bắt tớ kể lại việc cậu đã giải quyết bí ẩn ‘Kem đá’ gọn gàng thế nào nha, thiệt tình trước đó tớ không hề mong đợi là cậu có thể làm tốt thế. Vậy, lý do để thằng này công nhận tài năng của cậu đã đủ chưa?”

Hắn ngân nga rất hơn hở, đối lập hẳn với cái mặt cau có của tôi.

“Bí ẩn ‘Kem đá’ ” - chẳng phải là một tội ác hình sự, ngay thậm chí là dân sự. Đó là tên của sơ-ri tập san văn học xuất bản bởi CLB Cổ Điển – một tổ chức “huyền bí” mà tôi và Satoshi hiện là thành viên. Nguyên do của cái tên không thể giải thích bởi vài dòng ở đây, nhưng đó chắc chắn là một nguyên do hợp lý. Cũng bởi cái tên đó mà tôi đã liên tục bị kéo vào đủ thứ phiền hà và bây giờ nó được Satoshi lôi ra để ca ngợi.

Hắn chốt lại : “Người giải quyết trọn vẹn tất cả chính là cậu.”

“Đừng thổi phồng, đó là may mắn.”

“ ‘May mắn’ sao? Tớ đang không quan tâm là cậu đang nghĩ thế nào về mình, mà là tớ đang nghĩ thế nào về cậu.”

Nói năng thế mà vẫn bình thản được nhỉ? Quá quen với hấn rồi nên tôi chả việc gì phải bực mình.

Không chỉ là thằng bạn chí cốt, Satoshi còn là một đối thủ đáng gờm. Với một thằng con trai thì hấn hơi lùn và tướng người thì mảnh khảnh yếu đuối, nhìn từ xa người ta hoàn toàn có thể nhầm lẫn là con gái. Tuy nhiên hấn lại có thể trở nên đầy nhiệt huyết một khi đã theo đuổi một cái gì đó. Nhiệt huyết ấy mạnh tới mức hấn có thể gạt qua một bên những thứ mà người bình thường xem là “quan trọng” để ưu tiên cho quan tâm của hấn. Một tên luôn mang theo mình một cái cười tươi rói cùng một cái túi dây. Vung vẩy cái túi ấy vài vòng hấn hỏi:

“Cơ mà, mấy giờ rồi nhỉ?”

“Tự coi đồng hồ đi.”

“Trong cặp mắt tiêu rồi, móc ra thì phiền lắm,” hấn vỗ vào cái cặp mà nói. Satoshi xem việc đeo một cái đồng hồ lên cổ tay là phiền phức, thế nên đồng hồ duy nhất của hấn là ở điện thoại di động.

“Đây mới là người phải nói hai chữ phiền phức này.”

“ ‘Không làm thì bỏ, đã làm thì làm lẹ lẹ đi’ phải không nào?”

Satoshi lại cười. Tôi liếc nhìn đồng hồ và chỉnh lại hấn:

“Là ‘không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh’... Với lại giờ là mười giờ hơn.”

“Có cần phải nhớ từng chữ từng chữ không? Làm như nó vĩ đại lắm vậy. Ô, mà đã mười giờ rồi cơ á? Phải nhanh lên thôi. Chitanda-

san có thể bỏ qua việc chúng ta tới trễ, nhưng Mayaka thì tớ không chắc đâu.”

Tôi hoàn toàn đồng tình, Ibara Mayaka có thể trở nên cực đáng sợ khi nhỏ tức giận. Cơ mà không rõ Satoshi có hay không, chứ tôi thì có cảm giác Chitanda Eru mà giận lên chắc cũng chẳng kém. Hắn bắt đầu tăng tốc nên tôi cũng phải rượt theo...

Phóng hết đoạn vỉa hè chúng tôi đã đến trước cổng trường. Ở cao trung Kamiyama một ngày nghỉ hè âu cũng chả khác gì ngày thường.

Đầy ắp học sinh.

Phủ kín sân trường lúc này là cả trăm học sinh mặc đồng phục lẫn thường phục. Những giai điệu từ các CLB Âm Nhạc vang lên khắp chốn. Cạnh sân chính có mấy cái đài khá to đang được dựng cho đứng lên, chắc là ý tưởng gây chú ý của vài CLB nào đó. Dù cái nóng của mùa hè có gay gắt đến đâu thì trường Kamiyama thời điểm này vẫn thế, vẫn tràn đầy sức sống của những học sinh ráo riết chuẩn bị cho Lễ hội truyền thống.

Số học sinh đang theo học ở Kamiyama ước chừng khoảng một ngàn. Bên cạnh việc cung cấp những chương trình đào tạo cho kì thi đại học thì trường khá nổi về mảng hoạt động ngoại khoá của các CLB. Và cũng có thể hiểu là nếu không tồn tại cái gọi là “Lễ hội truyền thống” thì Kamiyama cũng sẽ bình thường như bao trường khác. Nơi đây được chia làm ba dãy nhà : dãy thường là các phòng học bình thường, dãy chuyên biệt với những phòng học có thiết bị chuyên dụng cùng một nhà thi đấu thể thao. Phòng họp của CLB Cổ Điển toạ lạc tại phòng Địa Chất ở tầng bốn khu chuyên biệt.

Chìm trong lời ca của CLB Hợp Xướng và CLB Acapella[1] chúng tôi một lần nữa tăng tốc. Đúng như những gì Satoshi đã chọc, tôi trung thành với câu “Không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh”. Nói đơn giản thì tôi là một thằng “tiết kiệm năng lượng” – một lối sống khá là trái khoáy so với nhiệt huyết của mọi người quanh đây, mặc dù hiện tại tôi chẳng có tâm trạng để mà nghĩ về điều đó.

Chúng tôi băng qua hành lang của khu chuyên biệt, cẩn thận leo bốn bậc cầu thang một để né những bức vẽ đang được đặt ở hai bên để chờ khô. Một kinh hồn, tôi lấy khăn tay để thấm hết mồ hôi trước khi bước vào phòng Địa Chất...

Và ngay lập tức được chào đón bởi tiếng la của ai đó.

“Tới rồi!”

Đứng sừng sững ngay giữa phòng như một thần hộ mệnh không ai khác là Ibara, người thực sự gánh vác mọi trách nhiệm trong việc xuất bản tập san “Kem đá” năm nay và cũng là người bạn tôi quen từ nhỏ.

Ibara Mayaka. Không thể nói là chúng tôi thân thiết, nhưng vì đủ thứ lý do mà tôi và nhỏ không thể không chạm mặt nhau được. Dù đã là học sinh cao trung nhưng gương mặt trẻ con của nhỏ không khác là mấy so với hồi tiểu học, cả cái bản tính nghiêm khắc nữa. Nhỏ nghiêm khắc với người khác một thì nghiêm khắc với chính mình mười, và lý do khiến nhỏ đang bức mình chính là : chúng tôi đã nhất trí có mặt ở đây lúc mười giờ.

Vẫn giữ cái tướng đứng thần hộ mệnh, Ibara tiếp tục : “Fuku-chan, yêu cầu giải thích!”

Satoshi bảy giờ đã hết cười nổi khi hấn lí nhí : “Bởi vì... hôm nay hồng có đi xe được.”

“Bất ngờ quá nhỉ?”

Tiện đây nói luôn, dù là trong hè đi nữa thì trường Kamiyama vẫn giữ xe cho học sinh nhưng vì bãi xe đang sửa chữa nên tạm thời không dùng được.

“Cố dùm tớ đi mà Fuku-chan! Cậu vẫn chưa hoàn thành xong bài viết!”

Satoshi giơ hai tay ra chống chế : “B – bình tĩnh nào Mayaka! Với lại Houtarou cũng trễ mà?”

Ibara quay sang tôi, vừa mắt chạm mắt nhỏ đã quay lại Satoshi,

“Oreki thì ai quan tâm?”

...Thiên vị quá nhỉ?

Lí do khiến Satoshi luôn là chú ý số một của Ibara đơn giản là vì nhỏ đã “đổ” hấn từ lâu và chưa từng cố gắng để giấu giếm điều đó, còn Satoshi thì lại luôn né tránh những sự tiếp cận của nhỏ. Hai đứa đã thế này từ khi nào thì tôi chịu.

Mà thôi. Tóm lại CLB Cổ Điện gồm bốn thành viên : tôi, Satoshi, Ibara cùng hội trưởng Chitanda Eru, mà giờ Chitanda thì không thấy có ở đây.

“*Bên dìm bên nâng kìa!*”

“Nói gì vậy? Chẳng có nâng dìm nào ở đây cả.”

Tôi chen ngang cuộc cãi lộn bằng việc lên tiếng hỏi:

“Nè Ibara, Chitanda hôm nay không đến à?”

“Đây không bao giờ thiên vị... Hờ Chi-chan ấy à? Ờ, cậu ấy chưa đến. Tôi cũng bắt đầu lo đây.”

“Ra vậy, đúng là không phải *bên nâng bên chìm* thật ha.”

“Ờ, phải nói là *bên nâng bên lơ bên chìm*.”

Ibara đáp, nhở nở một nụ cười hiếm thấy...

Và gần như ngay lập tức một bóng người nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sang một bên rồi bước vào phòng. Đó là Chitanda.

Chitanda Eru. Với mái tóc đen, dài và một dáng người mảnh mai nhỏ luôn làm người ta liên tưởng đến một cô thiếu nữ dịu dàng. Dĩ nhiên phải vậy rồi, vì nhỏ là tiểu thư nhà Chitanda – gia tộc điền trang lớn nhất vùng Kamiyama này. Đôi mắt to là điểm duy nhất đối lập với khí chất thuần chân của nhỏ, và với tôi đôi mắt ấy mới thực là bản chất. Nếu Ibara “trẻ con” bởi vẻ ngoài thì Chitanda thực sự là một đứa trẻ sở hữu sự hiếu kì mãnh liệt về bất cứ những huyền bí nào nhỏ gặp phải. Một bản tính trẻ con kết hợp với sự thông minh đã làm Chitanda trở thành một cô gái có thể nói là cực kì khó lường.

Đồng hồ chỉ mười giờ rưỡi, Chitanda cúi đầu thật thấp và nói :
“Tớ rất xin lỗi vì đã đến muộn thế này!”

Rất ít khi thấy nhỏ rối lên như vậy. Không quá nghiêm khắc về thời gian như Ibara nhưng nhỏ cũng chưa từng đến trễ. Chắc chắn Ibara cũng nghĩ như vậy khi nhỏ hỏi với giọng không hề quở trách :
“Có chuyện gì à?”

“Ừm, chuyện nhỏ thôi. Tớ vừa có một cuộc trò chuyện dài.”

Chuyện gì thế? Sao không nói luôn? Trước khi tôi kịp đưa ra câu hỏi có nội dung đại loại vậy Chitanda đã tiếp tục:

“Tớ sẽ giải thích sau nhé.”

Nhỏ lại âm mưu gì đây? Những lúc thế này không khi nào tôi có điềm tốt.

“Ừm... không sao, vậy chúng ta bắt đầu họp nào.”

Lý do mà các thành viên CLB Cổ Điển phải tập hợp ở đây cũng lại là vấn đề xuất bản tập san “Kem đá”, bao gồm việc chọn phong chữ và trang trí tiêu đề thế nào, sắp xếp bài viết rồi chọn giấy in ra sao. Cá nhân tôi thì nghĩ sự sẽ êm đẹp hơn nếu để Ibara tự quyết tất cả nhưng rõ ràng nhỏ sẽ không đồng ý. Nhỏ đã lý luận rằng tất cả chúng tôi đều bỏ tiền và sức vào tập san này nên lẽ công bằng là đều “có quyền” tham gia vào khâu trình bày. Tôi chẳng ham gì cái quyền đó, chỉ là dù gì phần còn lại của mùa hè với tôi cũng không có gì hay ho hơn để làm.

Ibara lấy từ trong cặp ra vài tờ giấy mẫu và tiếp tục:

“Đây là những loại tốt nhất mà hầu bao của chúng ta có thể kham nổi, nói toẹt ra là những loại rẻ nhất. Chúng khá là khác nhau, không chỉ ở vẻ ngoài mà còn khi mực in lên thì...”

Trong khi Satoshi và Chitanda đều hào hứng lắng nghe những nhận xét của Ibara về các loại giấy thì với tôi chúng chẳng khác gì là nước đổ đầu vịt. Nhưng mà tôi vẫn cố gắng nghe, vì nghe nhận xét vẫn đỡ hơn là nghe mắng.

Buổi họp kết thúc sớm như dự kiến, trong chưa đến một giờ đồng hồ. Ibara đã chốt lại danh sách những thứ đã được duyệt để đưa cho bên xuất bản. Công việc giám sát quả là không dễ dàng, vậy nên tôi nắm hai bàn tay vào nhau để thể hiện sự khen ngợi dành cho nhỏ.

Trời đã xế trưa. Lúc này chúng tôi có thể về nhưng cả bọn đã quyết định ở lại ăn trưa với đồ ăn mua ở cửa hàng tiện lợi. Tôi lấy hộp cơm trị giá không đến 400 yên của mình ra khỏi cặp và ba người kia cũng thế. Đang gỡ miếng giấy nylon bọc quanh nắm cơm Satoshi hỏi:

“Vậy chừng nào tập san mới được xuất bản?”

Người duy nhất có thể trả lời hiển nhiên là Ibara, nhỏ cầu nhàu : “Có Chúa mới biết chính xác.” và “Chúng ta sẽ có bản mẫu vào đầu tháng mười, còn bản chính thì có lẽ là ngay trước Lễ hội văn hoá.”

Giờ là cuối tháng tám, một tuần trước khi kì nghỉ hè kết thúc. Sẽ thật là phiền phức nếu phải tiếp tục công việc viết lách khi đã đi học trở lại vào tháng chín, và với một thằng “tiết kiệm năng lượng” như tôi thì dễ như thế là không hiệu quả. Làm sớm xong sớm dĩ nhiên là tốt hơn, dù gì một tuần cũng đâu phải là ít?

Tiếng nắp hộp cơm của Chitanda vang lên “cách” một cái khi được mở ra. Hộp cơm trưa của con gái tuổi này thường nhỏ và chứa những thức ăn đơn giản. Cái hộp của Chitanda cũng nhỏ, nhưng mà trong đó lại nhồi đầy nào là gai lông[2] hầm, ốp lét ngọt[3] và thịt viên băm. Trước khi lấy đĩa ra nhỏ nói : “Mà này, các bạn chiều nay có ai bận gì không?”

Tôi luôn có thời gian để mà giết. Nhưng thường lệ tôi gặt đầu, và Ibara cũng thế.

“Tớ phải đưa mấy thứ này cho bên xuất bản nhưng sẽ xong sớm, không tới chiều đâu.”

Satoshi thì lại dăm chiêu,

“Tớ thì đang tính ghé qua CLB Thủ Công để xem có giúp gì được không, gần đây chả có động tí gì vào dự án thuê thăm. Với lại cũng lâu rồi không liên lạc với bên Hội Học Sinh, nhưng mà... vô tư đi.”

Thấy ba chúng tôi đều đồng ý Chitanda rạng rỡ như thể mình là người hạnh phúc nhất trần đời. Nhìn nhỏ cười mà tôi lại có niềm xấu...

Dùng chữ “kinh nghiệm” thì lại có vẻ hơi quá...

Thôi, cứ xem như tôi nhạy cảm với rắc rối đi.

Nhỏ đặt đôi đũa xuống bàn và tuyên bố : “Vậy chúng ta cùng đi xem preview[4] nhé!”

Preview?

Tôi chưa thông suốt được điều nhỏ vừa nói. Không đợi đầu óc suy nghĩ tôi quay sang Satoshi, người cũng lắc đầu ra vẻ mình chịu. Ibara cũng chẳng hơn gì.

“Chi-chan đang nói về preview của cái gì vậy, một bộ phim à?”

“Ừm... mà, cũng không hẳn là một bộ phim. Đúng hơn là một đoạn phim được quay bằng máy cầm tay.”

Được quay bằng máy cầm tay? Chắc ý nhỏ là phim tự quay kiểu gia đình.

“Ở bên CLB Nghiên Cứu Phim Ảnh à?”

Chitanda lắc đầu,

“Không phải.”

“Hay là bên CLB Nghiên Cứu Phim Ảnh Kiểu Gia Đình?”

Đừng có nói ngu nữa Satoshi! Cả tôi và Ibara đều ném ánh nhìn lạnh lùng vào cái mặt hờ hững của hắn. Dù vậy hắn vẫn cười mà nói tiếp : “Dám cá với tớ là hồng có không? CLB Cổ Điển mà còn tồn tại thì sao CLB Nghiên-Cứu-Phim-Ảnh-Kiểu-Gia-Đình lại không?”

Nhưng đến đây là kết thúc trò đùa của hắn, bởi hắn luôn trung thành với phương châm của mình : “Mọi trò đùa phải chọc đúng chỗ và dừng đúng lúc, bằng không sẽ thành những lời nói dối thiếu suy nghĩ.” Nếu hắn đã nói tồn tại thì nhiều khả năng là tồn tại, vì dù sao trường Kamiyama cũng thực sự sở hữu một đồng khách sù CLB chuyên về nghệ thuật.

Nhưng Chitanda vẫn lắc đầu,

“Cũng không phải đâu. Đây là một đoạn phim để giới thiệu lớp 2-F.”

“Ôi, làm phim để giới thiệu lớp cơ à!”

Ibara gật đầu tỏ vẻ ngưỡng mộ,

“Chắc hẳn lớp tớ không đời nào nghĩ đến việc làm phim giới thiệu, ai cũng bận rộn với hoạt động ở CLB hết.”

Quả vậy, lớp 1-B của tôi cũng chẳng ai thêm ý kiến về việc làm cái gì đó trên danh nghĩa của lớp trong kì hội này vì họ đã có việc ở CLB. Với lại làm phim giới thiệu cũng đâu phải chuyện nhỏ? Thế mới thấy tên Satoshi thật là tài : vừa làm ở bên Cổ Điển này, thâu luôn bên Thủ Công và khiêm nót một chân trong Hội Học Sinh nữa.

“Một số anh chị lớp 2-F tham gia vào các CLB thể thao đã quyết định cũng muốn tham gia vào Lễ hội văn hoá. Tớ có quen một chị bên đó và được mời đến xem preview để cho ý kiến. Các cậu thấy thế nào? Hay chứ nhỉ?”

“Đúng thế, đi ngay và luôn!”

Satoshi đồng ý không cần chớp mắt, đây là phản ứng bình thường khi hắn có một hứng thú mới.

Ibara hơi cau mày rồi hỏi : “Phim này thuộc thể loại gì thế?”

“Ừm, tớ nghe nói là huyền bí.”

Thế là đủ để làm vừa lòng Ibara.

“Nghe được đó. Được thôi tớ cũng sẽ đi.”

“Tưởng Mayaka không thích cái thể loại mì ăn liền này chứ?”

“Tớ không ghét... dù sao thì nó cũng được làm bởi những người đam mê phim ảnh mà.”

Đồng ý, kiếm được mấy ai có hứng đi xem phim mà người ta làm chỉ để ”tham gia vào Lễ hội văn hoá” ?

Vậy, còn tôi.

Thực lòng mà nói tôi không thực sự thích phim ảnh, dù là phim nghệ thuật hay bom tấn thì cũng chưa lần nào có hứng thú để chủ động đi xem. Vì sao tôi cũng chẳng dám chắc, có lẽ là cảm thấy xem phim tốn nhiều thời gian quá chẳng? Tôi đã từng được bảo rằng “không xem phim là lãng phí một nửa niềm vui trong cuộc sống”. Vì thế tóm lại là tôi không ghét phim, có vài bộ cũng khá là thú vị...

Nhưng mà tôi nghĩ là mình nên về.

Trước khi kịp nói ra Chitanda đã lại tuyên bố:

“Quyết định vậy nhé! Chúng ta sẽ cùng đi!”

“Ơ không, tớ...”

“Thực ra chị ấy bảo không chỉ tớ, tớ còn được phép rủ theo ba người. Thế là tớ nghĩ ngay đến ba cậu trong CLB Cổ Điển, một con số thật đẹp.”

Nhỏ không thèm nghe.

Cười nham hiểm, Satoshi giơ ngón tay cái về phía tôi mà nói :
“Chitanda-san này, Houtarou hình như có gì muốn nói.”

“Oreki-san cũng đi mà, phải không?”

Trời...

“Đúng không?”

... Ơi.

Sao lúc nào đối diện với nhỏ này cũng chẳng thuận buồm xuôi gió vậy nè? Nghĩ ra kế gì đi nữa rốt cuộc cũng bị quẩn chân lại.

Luôn có một chọn lựa là từ chối thẳng, nhưng mà lấy lí do đâu ra?

Tôi nhún vai chịu thua. Dù sao thì về nhà cũng chẳng có gì để làm.

Phòng chiếu đã được phủ rèm để che hết ánh sáng bên ngoài, để lại bên trong một không gian mờ tối.

Từ trong cái nền tối ấy đột ngột xuất hiện một bóng người. Lý do cho cái sự bất ngờ đầy tính huyền ảo kia có lẽ liên quan cái đầm xanh biển mà người nữ sinh ấy đang mặc, hoà hợp với bóng đêm một cách đặc biệt.

Chitanda nói với người nữ sinh:

“Tụi em đã đến theo lời chị đây.”

Người nữ sinh tiến về phía chúng tôi, và phải vậy tôi mới thấy được chị ấy như thế nào.

Chiều cao của chị ấy tương đương Chitanda, có lẽ cao hơn, và thân hình cũng mảnh khảnh. Đôi mắt hơi sắc và nhỏ cùng một khuôn mặt “tinh tế”, tôi phải dùng tạm từ này thay cho “đẹp” vì chị thực sự trông nghiêm nghị hơn là đẹp. Và dường như từ chị luôn toả ra sự trang nghiêm của vương tôn quý tộc khiến tôi khó có thể tin là chị chỉ lớn hơn chúng tôi một tuổi. Thay vì là một học sinh, chị khiến tôi liên tưởng đến một nữ hình cảnh tiêu biểu hay là giáo viên... à không, phải như một nữ đặc vụ của Lực Lượng Tự Vệ quốc gia với cấp hàm không thấp hơn Thiếu tá.

Nhẹ cất lên chất giọng điềm tĩnh, chị bắt đầu nói:

“À, vậy là các em đã đến.”

Chị nhìn từng người và tiếp tục : “Xin chào, chị cảm ơn vì các em đã bỏ thời gian để đến đây.”

Chitanda lần lượt giới thiệu chúng tôi:

“Đây là Ibara Mayaka-san, Fukube Satoshi-san và Oreki Houtarou-san. Cũng như em, các bạn đều là thành viên CLB Cổ Điển.”

Người nữ sinh biểu lộ một vẻ mặt khó hiểu khi tên của chúng tôi được đưa ra, tôi không thể nhận ra là chị đang cười hay là tỏ ra thất vọng. Nhưng mau chóng chị trở lại bình thường và cúi chào chúng tôi.

“Hân hạnh được gặp các em, chị tên là Irisu Fuyumi.”

Cái tên vừa được chị nói ra thì Satoshi đã phản ứng cái một, hân háo hức cao giọng:

“Ôi đúng như em đã đoán, chị là Irisu-sempai đây mà! Hèn chi em ngờ ngợ là thấy chị ở đâu rồi.”

“Em là Fukube Satoshi-kun phải không? Xin lỗi nhưng chị đã từng gặp em à?”

“Chị đã tham dự buổi họp của Ủy ban tổ chức Lễ hội văn hoá cuối tháng sáu phải không?”

“Chị không nhớ rõ lắm, bộ lúc đó có chuyện gì à?”

Chẳng biết là thực sự quên hay giả lơ nhưng chị Irisu đã trả lời như vậy. Satoshi vẫn tiếp tục : “Em đã tận mắt chứng kiến chị giải quyết bất đồng giữa các CLB Âm nhạc và Kịch như thế nào. Thực

sự rất tuyệt vời! Thế là từ đó em đã luôn muốn được gặp chị ít nhất một lần.”

“À nhớ ra rồi,” chị đáp ngắn gọn, “nhưng mà chị có làm gì đặc biệt đâu?”

“Không, không hề, chị là đỉnh của đỉnh. Em vẫn còn nhớ mà, ba lần chị đã yêu cầu trưởng ban phải ngừng nói ngay lập tức để việc đưa ra ý kiến của các thành viên khác không bị gián đoạn. Kết quả là mọi xung đột đã được giải quyết trong chưa đầy năm phút. Lúc đó em đã tự nhủ với lòng rằng chị Irisu mới xứng đáng là trưởng ban.”

Nếu Ibara không phải loại hay dành những lời khen cho người khác thì Satoshi cũng chẳng thường xuyên ca tụng một ai đến tận mây xanh như thế này. Và đây mới là phần thú vị này : Irisu Fuyumi sẽ phản ứng thế nào trước những lời tán dương? Tôi chờ nghe với một sự tò mò nhất định.

Nhưng đáp lại ánh nhìn ngưỡng mộ của Satoshi, chị hầu như không phản ứng gì mà chỉ nói : “VẬY Ạ?”

“Irisu-san, hình như chị từng nói là không hứng thú lắm với chuyện trong trường nhỉ?” Chitanda hỏi và chị gật đầu.

“Fukube-kun đã tham dự Ủy ban với tư cách hội trưởng thay mặt em nên chắc là có chuyện này thật, nhưng mà chị cũng đừng kinh ngạc vì những lời vừa nãy của cậu ấy nhé.”

“Ồ không sao, chị cũng không thực sự kinh ngạc.”

Satoshi trông nản thấy rõ khi chị nói như thế. Đến lượt Ibara hỏi Chitanda : “Chi-chan này, làm sao cậu quen chị ấy thế?”

“Irisu-san à? Gia đình của chúng tớ cũng khá thân thiết, và hồi còn nhỏ chị Irisu cũng hay chơi với tớ.”

Vậy là nhà Chitanda cũng có kiểu “bạn bè thơ ấu” đây nhỉ, nhưng hẳn là theo một kiểu xa hoa mà nhà Oreki chưa bao giờ mơ tới. Các “gia tộc làm bạn” đó chắc chắn không giàu nhiều cũng giàu ít. Cơ mà... nhắc mới nhớ, hình như nhà Irisu cũng thuộc loại nổi tiếng thì phải, tôi không chắc lắm. Ít nhất thì tôi chưa từng nghe đến cái tên Irisu Fuyumi.

“Mà thôi.”

Irisu trở lại vấn đề chính, chị cho chúng tôi xem cái vật hình chữ nhật đang cầm trong tay – một cuốn băng video.

“Các em được mời đến đây để xem cuộn băng này. Hẳn là Chitanda đã cho các em biết đây là đoạn phim do chính lớp chị quay phải không? Mong muốn của chị là sau khi xem xong các em hãy đưa ra lời nhận xét chân thật nhất của mình.”

“Tụi em sẽ làm như vậy.” Chitanda khẳng định

Vậy đây thực sự là một đoạn preview nghiêm túc về một bộ phim đây. Nhưng, yêu cầu thế là sao? Thắc mắc ấy đến không lâu trước khi tôi chủ động hỏi : “Chỉ thế thôi sao?”

Chị Irisu ngay lập tức nhìn tôi chằm chằm. Cảm thấy áp lực từ ánh mắt đó tôi thận trọng tiếp tục:

“Chỉ xem, rồi đưa ra nhận xét?”

“Điều này lạ lắm à?”

“Ý em là dù tụi em có phê bình đi chẳng nữa thì chị cũng đâu có ý định sửa lại bộ phim, phải không? Dù sao thì đoạn preview này chỉ có vai trò quảng cáo, để giới thiệu lớp chị cho người ta biết mà thôi phải không?”

Irisu gật đầu, vì lí do nào đó trông chị có vẻ hài lòng.

“Một câu hỏi hay. Đúng là chỉ xem phim thì không được ích gì cả. Chị sẽ trả lời câu hỏi này, nhưng phiền em hãy xem đoạn phim này trước được chứ?”

Hừm, rõ là có cái gì bất thường ở đây. Nhưng đã trả lời như thế thì tôi không có lý do để nói thêm gì nữa.

Nhận thấy sự chấp thuận của tôi, chị Irisu tiếp tục : “Lớp chị vẫn chưa đặt tên cho bộ phim, hiện tại dự án được đặt tên là ‘Huyền bí’. Khi đoạn phim này chiếu hết cũng sẽ có vài thứ chị muốn hỏi các em, vì vậy các em cứ xem xong đi đã nhé.”

Ibara lên tiếng:

“Nếu được đặt tên là ‘Huyền bí’, vậy đây có phải là phim trinh thám không chị?”

“Sẽ không sai nếu gọi là vậy.”

“Vậy tụi em có thể ghi chú khi đang xem phim chứ?”

“Dĩ nhiên rồi, hãy ghi chú càng chi tiết càng tốt.”

Cơ mà, đồ đạc chúng tôi đã để lại hết ở phòng Địa Chất. Khi Ibara chuẩn bị hỏi liệu có thể về đó để lấy cặp ngay không Satoshi đã chen vào:

“Để tớ lo phần ghi chép cho.”

Rồi nhanh chóng lấy ra cuốn tập để trong cái túi dây bất ly thân của hắn... công nhận cái túi chứa được nhiều thật.

Irisu nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay bằng bạc được thiết kế đơn giản của mình và nói : “Vậy chúng ta hãy bắt đầu. Mời các em ngồi.”

Được hướng dẫn, chúng tôi ngồi vào bốn ghế gần nhất. Satoshi mở tập ra trong khi chị Irisu đi về phía phòng máy. Trước khi bước qua cánh cửa sắt chị quay lại và nói:

“Xem phim vui vẻ.”

Tiếng kim loại va chạm vang lên khi cánh cửa được đóng lại. Một màn hình trắng từ từ hiện lên trước mắt chúng tôi. Cả bốn đều chỉnh trang thế ngồi và tựa lưng về phía sau nhiều nhất có thể.

Có vẻ như chị Irisu chưa chuẩn bị đầy đủ để tiếp đón chúng tôi thì phải. Chí ít cũng phải có bắp rang bơ chứ?

Thông thường một bộ phim sẽ chẳng bao giờ được công chiếu khi mà chưa có tên, ấy vậy mà hình ảnh đầu tiên của nó đã xuất hiện – chẳng nơi đâu xa lạ mà là ngay tại trường Kamiyama quen thuộc của chúng tôi. Hình ảnh đầu là cảnh một lớp học có bàn ghế được xếp rất ngay ngắn. Nhìn ra ngoài cửa sổ có thể thấy lúc đó trời đã về chiều.

Giọng khàn khàn của người dẫn truyện bắt đầu vang lên:

“Tất cả đều bắt đầu khi một nhóm học sinh kiên định của lớp 2-F quyết định tham gia vào hội Kanya để cùng tạo nên những kỉ niệm

đẹp thời học sinh. Vào một ngày kia, sau giờ học” họ đã thảo luận với nhau để quyết định phải làm gì.”

Chút thông tin bên lề, “Hội Kanya” là biệt danh của Lễ hội văn hoá trường cao trung Kamiyama. CLB Cổ Điển chúng tôi không dùng từ này, và vì sao thì lại là một câu chuyện dài khác.

Một nhóm học sinh xuất hiện trên màn ảnh. Xung quanh mấy cái bàn được xếp vào nhau có tổng cộng sáu người đang ngồi, chắc đây là buổi “thảo luận” mà người dẫn truyện đã nhắc đến. Camera bắt đầu lia sang từng người trong khi người dẫn truyện bắt đầu giới thiệu.

Diễn viên đầu tiên tên là “Kaitou Takeo”, một nam sinh lực lưỡng có lẽ là thành viên của một đội võ thuật nào đó. Với một cái đầu húi cua anh là người cao nhất trong nhóm.

Người thứ hai là “Sugimura Jirou”, một anh chàng mảnh khảnh và cũng là người đeo kính duy nhất trong nhóm. Chắc vì bị cái camera dính chặt vào mặt nên trông anh không được bình tĩnh cho lắm.

Thứ ba là “Yamanishi Midori”, một cô gái da ngăm với mái tóc nhuộm nâu phủ ngang vai. Cảnh này dù có mấy giây nhưng chắc là phải quay nhiều lần vì tôi có thể thấy tóc chị dài ra.

Tiếp theo là “Senoue Mamiko”, một cô gái nhỏ nhắn. Nét bụ bẫm nổi bật lên từ khuôn mặt tròn trĩnh của chị.

Sau đó đến “Katsuda Takeo”, một anh chàng khá bảnh. Dù nhuộm một cái đầu đỏ choé nhưng anh trông có vẻ là một học sinh nghiêm túc.

Và cuối cùng, “Kounosu Yuri”, mặc một chiếc đầm giản dị và trông khá thoải mái dù đang bị camera chiếu thẳng mặt. Chị cũng là người thấp bé nhất trong nhóm.

Satoshi nhanh chóng ghi lại những cái tên lần lượt được xướng lên. Hầu hết những cái tên là tự đoán, bởi chúng không được chú thích trên màn ảnh.

Sau phần giới thiệu cảnh chuyển tới anh bốn mắt Sugimura, anh lên tiếng:

“Thế chúng ta đi đến làng Narakubo nhé?”

Hỡi ôi!

Tôi có thể nghe thấy tiếng rên của Ibara và hiểu vì sao nhỏ lại như vậy. Anh chàng này đọc lời thoại của mình mà chẳng có tí xúc cảm nào.

“Làng Narakubo à?” Chị Yamanishi, người da ngăm có mái tóc thay đổi độ dài qua từng phân cảnh hỏi. Người trả lời là anh tóc đỏ Katsuda : *“Tớ nghĩ mình biết chỗ này, ở gần thị trấn Furuoka phải không?”*

“Chính xác, một ngôi làng làm nghề khai mỏ bị bỏ hoang. Được dựng lên khi phong trào khai khoáng đang diễn ra, bây giờ thì chẳng ai còn sống ở đó.”

Một chuỗi hội thoại vô cảm đến phát sợ, nhưng đó là điều đã lường trước. Chitanda đã nói đây là những người bên thể thao muốn góp vui trong Lễ hội truyền thống, nên chả có lí do gì để trông mong họ diễn tốt như CLB Kịch.

Đến lượt anh Kaitou lực lưỡng giơ tay để phát biểu,

“Tôi một ngôi làng bỏ hoang à? Nghe hợp với tớ đó.”

“Có tiềm năng để đáng đi một lần lắm chứ. Một ngôi làng với lịch sử huyền bí, nghe thật là thú vị!”

Chút an ủi là ít ra chị Yamanishi có thể đưa cảm xúc của mình vào lời thoại, có lẽ đây là cảm nhận thật. Ngay sau đó chị Sanouchi có khuôn mặt bầu bĩnh cũng đáp lại khá ổn : *“Ý tưởng thì hay, nhưng là một nơi bị bỏ hoang à? Tớ không thực sự kết lắm.”*

Chị Kounosu, người từ nãy giờ chỉ cúi mặt xuống chen vào : *“Tớ biết đường đi đến làng Narakubo... Nó ở khá sâu trong núi đấy. Nếu đi bộ từ trạm dừng xe bus gần nhất thì chúng ta sẽ đến trong vòng một tiếng.”*

“Hử?”

Chị Yamanishi tỏ ra không vui, chắc đây là tuýp nhân vật hay than thở. Trái lại anh Kaitou lực lưỡng lại trông khá thoải mái.

“Chỉ một tiếng thôi mà. Hoặc chúng ta có thể đi xe đạp, hoặc tổ chức một buổi picnic ở đó chẳng hạn.”

“Vậy quyết định thế đi. Chúng ta sẽ chung vui với Lễ hội văn hoá bằng chuyến tham quan truy tìm lịch sử làng Narakubo.”

Anh bốn mắt Sugimura không đồng tình, với lý do chỉ đi “thăm quan” ngôi làng thì chưa đủ thú vị. Ngay lập tức anh được chị Yamanishi da ngăm tóc-thay-đổi hậu thuẫn vì chị muốn đi nơi khác. Chị Senoue mặt bầu bĩnh đã đề xuất thay đổi “góc nhìn” của cuộc đi chơi để khiến nó thú vị hơn. Khi được hỏi là thay đổi thế nào thì anh

Sugimura bốn mắt đề nghị biến chuyển đi thành một cuộc thám hiểm – điều mà ngay lập tức bị bác bỏ bởi quá “truyền thống”. Sau đó chị Kounosu ít nói đưa ra ý tưởng về việc truy tìm những huyền bí trong làng, lần này thì đề xuất được đồng tình. Dù vậy anh Sugimura lưu ý rằng cần phải tìm hiểu thêm vì chưa có một câu chuyện đáng sợ nào liên quan đến khu vực đó cả... Tiếp theo vẫn lại là một chuỗi bàn ra luận vào nhiệt tình giữa các thành viên về việc ý tưởng nào lấy, ý tưởng nào bỏ, vân vân. Phần đầu của đoạn phim đã kết thúc như thế.

Khi khung cảnh bắt đầu mờ đi, giọng của người dẫn truyện vang lên:

“Một tuần sau, nhóm bạn khởi hành đến làng Narakubo ở thị trấn Furuoka.”

Hoạt cảnh hiện lên trở lại, bảy giờ ngôi trường đã bị thế bởi cảnh núi rừng dẫm trong cái nắng gay gắt giữa mùa hạ. Không nghi ngờ gì đây chính là làng Narakubo.

Tôi biết thị trấn Furuoka. Cách thành phố Kamiyama khoảng hai mươi cây số về phía bắc, nơi đây từng là một đô thị phồn vinh nhờ vào nghề khai thác chì và các kim loại khác từ các mỏ quặng gần đó. Nhưng cũng chịu chung số phận với các đô thị chỉ dựa vào một ngành để phát triển, thị trấn Furuoka đã rơi vào khủng hoảng khi các khu mỏ cạn kiệt tài nguyên. Nhưng còn làng Narakubo thì...

Đây là chủ đề mà Ibara và Satoshi đang thảo luận.

“Fuku-chan từng nghe đến làng Narakubo chưa?”

Không ngạc nhiên là hắn biết.

“Rồi, đó là khu vực khai thác chính ở thị trấn Furuoka đó. Là chính nhưng để đến được thì không dễ chút nào, chủ yếu là vì độ cao.”

Tiếp theo hắn liệt kê ra một số nghệ sĩ Enka nổi tiếng.

“... Đó là những người đã đến và biểu diễn ở đó.”

Ibara trông khá ngạc nhiên. Tôi cũng vậy, vì những cái tên hắn đưa ra toàn là những nghệ sĩ ưu tú.

“Tuy nhiên...”

Satoshi định nói tiếp thì đã bị Chitanda ngăn lại:

“Sắp bắt đầu rồi kìa.”

Khung cảnh chạy dọc theo những tán cây rừng mà chiếu vào một nhóm học sinh, trong thời tiết nóng thế này dĩ nhiên là họ mặc đồ thường. Mỗi người đều mang theo một cái balô lớn.

Chị Yamanishi da ngăm tóc-thay-đổi lên tiếng đầu tiên : *“Ôi nóng thật! Đi này giờ cũng lâu rồi đó, tội mình sắp tới nơi chưa vậy?”*

Anh bốn mắt Sugimura trả lời : *“Sắp rồi, khoảng năm phút nữa... tớ đoán vậy.”*

“Đó chính xác là lời cậu nói năm phút trước! Trời ời nóng quá, và chân tớ muốn rã ra đây này.”

“Tụi này cũng chẳng được mát hơn tí nào đâu, cố đi thêm chút nữa đi.”

Anh Kaitou lực lưỡng động viên. Thế là họ lại đi tiếp với cái camera theo sát đằng sau.

Đúng như mô tả làng Narakubo trông có vẻ nằm rất sâu trong núi. Dù vẫn còn dấu hiệu của sinh hoạt con người nhưng bốn phương tám hướng chỉ toàn cây và cây. Nhìn xuyên qua bụi rậm thỉnh thoảng có thể thấy những con đường của thị trấn Furuoka dưới chân núi. Con đường họ đang đi cũng được trải nhựa nhưng đã hư hại ít nhiều. Lốp nhựa đường nứt nẻ chỉ chực bong ra thành từng mảng to bằng cái nắm tay, và chẳng biết có phải do điều kiện đường đi tệ hay không mà hình ảnh thu được cứ rung lắc liên hồi. Rốt cuộc không chỉ có diễn viên mà cả người quay phim cũng là a-ma-tơ nổi nhĩ? Một kẻ “ngoại đạo” như tôi cũng thừa sức nhận ra sự bất thường của chiếc camera, nó đang thu những hình ảnh mà chẳng ai xem nổi.

Cảnh được cắt qua một góc nhìn khác, lúc này anh bốn mắt Sugimura đang dẫn đầu nhóm. Anh chỉnh lại kính rồi chỉ tay về phía trước,

“Chúng ta tới rồi, làng Narakubo kìa!”

Mọi người đều xuôi theo hướng nhìn của anh Sugimura, bao gồm cả cái máy quay, và cảnh một vịnh nước hiện ra. Quang cảnh trên vịnh là một tàn tích.

Với một người đang sống ở thành phố như tôi thì quả là khó tin khi một thứ có thể coi là “tàn tích” lại đang tồn tại chỉ cách có hai mươi cây số. Đó là những ngôi nhà đầy mảnh kính vỡ và những cái mái bong tróc nham nhở, một số đã sập hoàn toàn. Nếu là khu mỏ thì chắc đây là nhà của thợ đào. Vứt sạch mọi sự hiện diện đã từng có của con người, những căn nhà bây giờ được phủ lên một lớp

thường xuân khá dày. Một cái bảng bằng men có thể thấy nằm dưới chân nơi đã từng là một cửa hàng càng làm đậm thêm không khí cô quạnh của ngôi làng bỏ hoang. Ra là thế, anh bốn mắt Sugimura không khoác lác một chút nào, nơi này rất đáng để thám hiểm.

Camera lướt qua rất nhanh những cảnh như thế này. Có lẽ là do sự thiếu kinh nghiệm của người quay hay người quay cố tình làm việc để lấp bốt đi diễn xuất dở ẹt của các diễn viên. Nhưng thôi kệ, cảnh tiếp theo khá là hoành tráng.

Đến cả diễn viên còn sửng sốt trước những gì họ đang thấy. Thật ra là cái camera đang quay cảnh vật nên chỉ nghe thấy những tiếng “Wow” ở đằng sau và tôi có cảm giác lời thoại ấy không nằm trong kịch bản.

Nhưng rồi, những câu thoại đúng-kịch-bản đã quay lại.

“Ra là vậy. Đúng là một nơi phù hợp để thăm thú,” nói xong anh tóc đỏ Katsuda liền rút ra một cái máy ảnh chụp lấy liền và lia khắp nơi. Chị Senoue mặt bầu bĩnh thì lấy giấy bút ra ghi chép. Sau một hồi chững lại anh Kaitou lực lưỡng cất cao giọng : *“Dù sao thì chúng ta cũng phải tìm một nơi để qua đêm, sau khi tìm được hãy nghĩ đến chuyện khác.”*

“Ở kia được không?”

Chị ít nói Kounosu chỉ vào một trong những tàn tích ở Narakubo. Khi camera chiếu đến chúng tôi thấy một toà nhà lớn, có vẻ là một nhà hát.

“Nếu trú ở đó thì không sợ mưa rồi.”

“Hay đấy. Vậy chúng ta đi nào.”

Sáu người bắt đầu đi xuống một con đường dốc, và cảnh lại mờ dần.

Hiện trở lại, quang cảnh bây giờ là cổng vào nhà hát. Nhóm bạn đang đứng trước hai cánh cửa kính và hướng mắt lên trên. Camera bắt đầu lướt qua những khoảng tường dơ bẩn và chiếu nhà hát lên cao dần theo phương chéo, khiến toà nhà toát lên một khí chất dị thường.

Hướng của camera lại trở về với nhóm, khi anh Kaitou lực lưỡng mở cánh cửa bằng kính và những người khác lần lượt theo sau anh. Chị Kounosu ít nói là người cuối cùng còn ở ngoài với ánh mắt đang dính chặt xuống đất, chị lẩm bẩm : *“Chẳng biết sao... mình cảm thấy không ổn về nơi này.”*

Thế rồi chị cũng bước vào, và sáu người dần hoà vào bóng tối của không gian bên trong, cảnh kết thúc.

Chợt Satoshi và Ibara lên tiếng cùng lúc. Satoshi có vẻ vui, nhưng Ibara thì tỏ ra không hài lòng.

“À há, một bí ẩn trong căn nhà lớn.”

”Hừm, chỉ là bí ẩn trong căn nhà lớn thôi à?”

Phim tiếp tục với cảnh bên trong căn nhà lớn... à ý tôi là nhà hát, xin lỗi. So với những toà nhà khác hứng được nhiều ánh mặt trời hơn việc không có điện khiến nơi đây trở nên rất tối. Ngoài gương mặt của diễn viên thì cảnh vật bên trong hầu như là không nhìn rõ được. Sàn nhà được lát đá vang lên tiếng lộp cộp theo từng bước chân của nhóm bạn...

“Toàn là bụi...” Chị da ngăm Yamanishi vừa càu nhàu vừa phủi quần áo và tóc. Sự mờ tối của khung cảnh chắc một phần cũng liên quan đến việc nơi này đầy bụi. Đi bên cạnh chị Yamanishi, anh tóc đỏ Katsuda nhìn xung quanh rồi nhận xét : *“Nơi này trông đủ vững chãi đấy.”*

Chị mặt tròn Senouchi, vẫn đang giữ cuốn sổ ghi chép trên tay, quay sang nói với anh bốn mắt Sugimura : *“Họ xây cả một nhà hát đồ sộ ở giữa rừng núi cơ đấy.”*

“Làm khai khoáng kiếm lợi nhuận dữ lắm, dĩ nhiên hồi đó thì vậy. Và chính xác vì ngôi làng nằm sâu trong núi như vậy nên người ta mới phải xây tự nhà hát để giải trí.”

“À...” Satoshi thăm thì. Một tên luôn cảm thấy những thông tin như vậy là thú vị quay sang bảo tôi : *“Bây giờ mới đến màn thú vị đây!”*

Làm như nãy giờ có ai trông mong bộ phim sẽ có gì thú vị ấy.

Anh Kaitou lực lưỡng đột ngột giậm chân tạo nên một tiếng động lớn vang dội trong cả toà nhà. Tôi đang không hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì camera đã phóng to lên thứ nằm rải rác dưới chân của nhóm bạn. Cổ phản chiếu thứ ánh sáng ít ỏi mà nó nhận được là vô số mảnh kiếng vụn.

“Chúng ta sẽ ở lại đây đêm nay...”

Anh Kaitou lực lưỡng nhướn mày lên và tiếp tục : *“Nhưng với những mảnh kiếng như thế này thì không an toàn chút nào.”*

Camera lại quay đi chỗ khác. Dù không thể nhìn rõ, nhưng nếu đây là nhà hát thì nơi cả nhóm đang đứng hẳn phải là tiền sảnh. Và

từ đây bắt đầu có thể thấy tầng hai, cùng với hai cánh sân khấu và một căn phòng. Bây giờ camera đang hướng lên tầng hai, nơi trông có vẻ là một hội trường lớn. Anh bốn mắt Sugimura và anh tóc đỏ Katsude lần lượt lên tiếng:

“Vậy chúng ta cần tìm vài chỗ thích hợp để ngủ.”

“Đúng thế, phải nhanh lên trước khi trời tối.”

Gật đầu đồng tình, anh Kaitou lực lưỡng nhìn quanh một lần nữa rồi nói : *“Chia nhau ra tìm nhé. Chẳng biết ở đây có cái bản đồ nào không nhỉ?”*

“Cái này chắc là được nhỉ?”

Chị Kounosu ra hiệu cho cả nhóm quay lại chỗ cổng vào, cắt cảnh.

Cảnh kế hiện ra cái hình vẽ mà chị Kounosu đang quan sát. Vì quá tối nên ai đó đã bật đèn pin và rọi vào để nhìn cho rõ.

“À há, một bản đồ!”

Satoshi thốt lên vui sướng rồi cầm cúi vẽ lại. Màn ảnh lớn nên dù hình không nhìn được rõ ràng thì chữ vẫn có thể đọc được. Ba mươi giây chiếu là vừa đủ để Satoshi tốc hoạ hoàn chỉnh tám bản đồ vào trong tập.

Như đã chỉ rõ trên bản đồ nhà hát có hai tầng. Nơi mà nhóm bạn đang đứng là tiền sảnh, cạnh đó là một văn phòng. Đi sâu vào trong sẽ thấy cánh cửa dẫn vào sảnh chính, và tận cùng ở đầu bên kia chính là sân khấu. Hai bên sảnh chính là hai dãy hành lang, mỗi dãy

lại có hai phòng điều khiển. Cuối hai hành lang lần lượt là cánh gà trái và phải của sân khấu.

Hai cầu thang ở hai bên sảnh chính dẫn lên tầng trên. Cầu thang bên phải dẫn đến phòng ánh sáng, là nơi gắn dụng cụ chiếu sáng xuống sân khấu bên dưới. Ngay bên trên văn phòng là phòng thiết bị và đối diện phòng ánh sáng là phòng hình ảnh. Vì thông với nhau nên phòng thiết bị đều có thể đến được từ cả hai bên.

Đây chính là thứ mà cả nhóm cần.

Camera chiếu về phía anh Kaitou lực lưỡng khi anh lên tiếng:

“Bây giờ thì chia ra nào.”

“Thế có hơi nguy hiểm không?” Anh tóc đỏ Katsuda hỏi.

“Ở đây chẳng có gì ngoài những thứ cũ kĩ thì sao mà nguy hiểm?” Kaitou hoạch lại.

Chị mặt tròn Senoue hỏi tiếp : *“Nhưng, để vào thì tụi mình phải có chìa phải không?”*

Chị ít nói Kounosu thay anh Kaitou mà trả lời : *“Đừng lo, chắc là sẽ có một cái...”*

Nói xong chị đi vào văn phòng cạnh tiền cảnh. Kì lạ là văn phòng không bị khoá. Chiếc camera đi theo quay cảnh chị nhìn quanh căn phòng đôi ba lần, trước khi nhận ra một hộp chìa khoá được đóng vào tường.

“Đây rồi.”

Chị ra khỏi văn phòng với một chùm chìa khoá, chùm còn lại vẫn nằm trong hộp mà cái camera đang chiếu vào. Trong văn phòng còn tối hơn nữa nhưng vẫn có thể đọc được chữ ghi trên hộp – “Chìa khoá chính”.

“Với cái này chúng ta đã có thể bắt đầu tìm kiếm.”

Chị Kounosu giao chùm chìa khoá cho anh Kaitou lục lượm xem, anh gật đầu và lấy ra một chiếc.

“Tốt quá, vậy giờ mỗi người lấy một cái rồi thử xem mở được phòng nào nhé. Ai thích ở riêng cũng không sao. Nhớ là tìm được rồi thì kiểm tra trong phòng xem có cái gì dùng tạo lửa được và cẩn thận những thứ có thể gây nguy hiểm đó.”

Thế là từng người một đến lấy chìa khoá từ chùm chìa chị Kounosu đang cầm. Một lúc sau tất cả các chìa đều đã có chủ.

“Mấy cậu biết đấy,” Satoshi nói khi vẫn còn đang cười, “bình thường ai lại có cái sáng kiến chia nhau đi riêng trong cái hoàn cảnh này chứ?”

“Thế ngay từ đầu việc cắm trại trong một căn nhà hoang ở một tàn tích có thể coi là ‘bình thường’ chẳng?”

Satoshi cười lớn hơn,

“Dĩ nhiên là không, cơ bản chẳng có gì sai cả. Không đi riêng thì làm sao có huyền bí? Vậy là chúng ta chắc chắn sắp có một cái rồi đó.”

“Nói cách khác...”

“Là sẽ có biến cố xảy ra. Tớ cá với cậu một cái hot-dog phô mai là tí nữa khi họp lại, trong số họ sẽ thiếu đi một người.”

Ngồi cạnh Satoshi, Ibara cho tôi một cái trứng mắt lạnh đanh. Có lẽ nhỏ muốn nói, *thôi bàn chuyện phiếm mà xem phim đi!* đây mà... Luôn là vậy, mặc dù Satoshi mới là tên chuyên khơi mào.

Cảnh mới cho chúng tôi xem mỗi người trong nhóm nhìn vào bản đồ để xem mình phải đi đâu với cái chìa mới lấy. Đi đầu là anh Kaitou lực lưỡng, sau đó lần lượt là anh bốn mắt Sugimura, chị da ngăm Yamanishi, chị mặt tròn Senoue, anh tóc đỏ Katsuda và chị ít nói Kounosu. Không có ai ở lại. Cảnh quay được để dừng ở tiền sảnh trống không một lúc trước khi bị cắt.

Trong bóng tối, giọng người dẫn truyện vang lên:

“Đây là lúc sự việc đó xảy ra...”

“Biết ngay!” Satoshi nhe răng cười.

Im lặng! Ibara lại trứng mắt với chúng tôi.

Tiền sảnh xuất hiện trở lại, vẫn chưa có ai ở đó.

Chị Kounosu là người đầu tiên quay lại từ cầu thang bên tay phải.

Tiếp theo là chị da ngăm Yamanishi, bước ra từ hành lang phía bên trái.

Anh tóc đỏ Katsuda cũng xuất hiện từ hành lang trái, vừa thấy hai chị anh liền hỏi : “Sao rồi?”

Chị Yamanishi hờn dỗi đáp : “Mảnh kính vỡ khắp nơi. Không có cái gì quét đi thì không thể ở được.”

Chị Kounosu cũng lắc đầu,

“VẬY Ờ, BÊN TỚ CŨNG THẾ.”

Chị mặt tròn Senoue đi xuống từ cầu thang bên trái. Tiến lại gần nhóm chị đưa tay ra dấu “X” biểu thị cuộc tìm kiếm thất bại.

Thế rồi anh Katsuda nhìn lên trên và camera hướng lên theo. Anh đang nhìn về phòng thiết bị cạnh hội trường. Sau một quãng thời gian dài bất thường chỉ quay cái cửa sổ của căn phòng đó chúng tôi nghe tiếng anh Katsuda gọi,

“Sugimura, có tìm được chỗ nào không?”

Anh bốn mắt Sugimura thò đầu ra ngoài cửa sổ và la lên:

“Trong đây thoải mái một cách bất ngờ, nhưng mà không có gì tạo lửa được.”

“ĐƯỢC RỒI. THÔI XUỐNG ĐÂY ĐI.”

“Ok.”

Anh Sugimura nhanh chóng chạy xuống. Bây giờ tiền sảnh đã có năm người, còn một chưa quay lại. Ra thế, vậy là “nạn nhân” đã được chỉ định. Chị da ngăm Yamanishi thắc mắc:

“Kaitou-kun đâu nhỉ?”

Anh tóc đỏ Katsuda lắc đầu,

“VÌ TỰ LẠI HẾT RỒI NÊN TẤT CẢ CÙNG ĐI TÌM KAITOU NHÉ. TỚ NHỚ CẬU ẤY ĐÃ ĐI VỀ HƯỚNG NÀY, PHẢI KHÔNG?”

Anh chỉ về phía hành lang bên tay phải. Những người còn lại đều gật đầu. Theo chân Katsuda cả nhóm bắt đầu tiến vào với chiếc camera theo đằng sau. Càng vào sâu bên trong ánh sáng càng yếu và cảnh vật thì càng mập mờ, sau một hồi có thể nói là không còn thấy gì nữa.

Ai đó đã bật đèn pin và chiếu vào cánh cửa ở phía trước vừa được anh Katsuda mở ra. Đây là một phòng điều khiển, với một dãy những tấm gương và những bộ trang phục bị bỏ lại nằm bừa bộn. Chẳng có ai bên trong cả.

“Lạ quá.”

“Chắc là cậu ấy ở chỗ cánh gà chẳng?”

Với lời đề xuất đó cả nhóm lại tiến sâu vào hành lang hơn, cảnh lại càng tối hơn.

Đèn pin lại được bật sáng, chiếu vào cánh cửa dẫn vào cánh gà bên phải. Trên bản lề có biển “Không phận sự miễn vào”. Anh Katsuda vịn tay nắm cửa nhưng nó không mở.

“Sao thế?”

“Không mở được, bị khoá rồi.”

“Giờ phải làm sao?”

“... Còn một chùm chìa khoá nữa trong văn phòng ngoài tiền sảnh, ai đi lấy được không?”

Không biết là ai nhưng chắc chắn đã có người chạy đi. Có thể nghe rõ những tiếng bước chân chồng lên nhau, vậy là ít nhất hai

người đã chạy đi lấy chìa khoá. Cảnh tiếp theo cho chúng tôi thấy cánh cửa đã được mở, và nhóm bạn chuẩn bị bước vào.

Trong cái nơi đã từng là cánh gà có một cửa sổ. Rèm đã được kéo lên để ánh sáng bên ngoài có thể lọt vào. Dưới sàn, ngay giữa cái nền rục ánh chiều của căn phòng có một người đang nằm. Đó là anh Kaitou...

“KAITOU!”

Anh bốn mắt Sugimura lao tới người đang nằm bất động, theo sau là anh tóc đỏ Katsuda. Anh Sugimura quỳ xuống tính và khi đang dìu anh Kaitou dậy, anh cảm thấy bàn tay mình có cái gì đó. Camera ngay lập tức chĩa vào. Góc quay không thích hợp nên thiếu ánh sáng để nhìn rõ, nhưng vậy là đủ để có thể thấy thứ chất lỏng trên bàn tay của anh Sugimura. Anh rên rỉ:

“Máu...”

Ai đó vừa thét lên. Camera quay lại chiếu ba cô gái đang sững sờ đứng ở cửa. Chị da ngăm Yamanishi đang lấy hai tay bịt miệng, chị mặt tròn Senoue thì đan chặt hai bàn tay vào nhau trong khi chị ít nói Kounosu thì nắm tay lại thành hai quả đấm. Máu tứa ra từ bụng của anh Kaitou bất động chảy lên láng trên sàn, hai mắt anh nhắm nghiền. Đó là sự lựa chọn sáng suốt, vì chắc chắn trình độ dở ẹt của anh không thể diễn một cảnh như vậy với mắt còn mở. Camera lại quay về chiếu cảnh Kaitou, lần này tập trung vào cánh tay bị thương rất nặng của anh. Chắc đây là kết quả của việc chống trả với kẻ thủ ác. Sự thiếu ánh sáng đã góp phần làm tăng lên độ căng thẳng, đặc biệt khi camera lại chiếu sát hơn nữa vào cánh tay. Cho thấy nó đang nắm chặt một chiếc chìa khoá...

“A!”

Một người trong chúng tôi thốt lên. Đó là Chitanda.

Trở lại phim, anh tóc đỏ Katsuda la lên : “*KAITOU! TRỜI ĐẤT ƠI CÓ AI GIÚP VỚI!*”

Nói xong anh liền đứng dậy và tiến về cửa sổ, cố gắng mở nó ra. Đây là loại mở bằng cách nhấc lên, nhưng vì không được sử dụng trong thời gian dài nên không có vẻ gì là nó chịu mở. Anh Katsuda giằng tay thật chặt vào mép cửa và dùng hết sức để nhấc lên. Cánh cửa khô dầu đã chịu mở kèm theo một tiếng rít chói tai, anh liền thò cả nửa người ra để nhìn xung quanh. Camera cũng hướng ra bên ngoài, nhưng không có gì ở đó ngoài một bãi cỏ dại khá dày.

Anh tóc đỏ thu người vào và chạy về hướng sân khấu. Hình ảnh lập tức bị mất do bất ngờ chuyển từ nơi sáng sang nơi tối, có thể nhận ra chiếc camera đang đuổi theo anh Katsuda. Vòng ra đằng sau sân khấu anh tiến về cánh gà bên trái trước khi đột ngột dừng lại. Hai cánh cửa nối giữa hành lang trái và sân khấu đến cánh gà đều bị niêm phong bởi mấy tấm ván gỗ.

“*Trời ơi...*”

Cảnh trở nên hoàn toàn tối đen.

Và rồi...

Có vẻ như bộ phim đến đây là kết thúc.

“ ... ”

Chúng tôi đợi thêm một chút nữa, nhưng không có gì được chiếu thêm cả.

“Hả, hết rồi sao?” Ibara thì thầm có vẻ khó chịu.

“... Có lẽ là vậy.”

Cùng lúc với lời đáp của Satoshi có một âm thanh của máy móc vang lên. Màn ảnh đang được cuộn lên. Dường như muốn níu cái màn lại Chitanda đưa hai tay ra phía trước,

“Ớ? Ớ? Nhưng chưa xong cơ mà?”

“Họ gặp trục trặc kĩ thuật chẳng?” Tôi trấn an nhỏ, dù ngay tắp tự bị một giọng nói từ phía sau phản bác:

“Không phải đâu.”

Chúng tôi quay lại và thấy chị Irisu đã ra khỏi phòng máy và đang đứng ngay trước mặt, trên tay là cuộn băng.

“Băng thực sự hết ở đây.”

Chị nói rất bình thản, dĩ nhiên vì chị phải biết đoạn phim kết thúc lúc nào. Satoshi bèn hỏi:

“Vậy, đó là cái kết của bộ phim, lớp chị muốn để nó kết thúc như thế à?”

“Dĩ nhiên là không.”

Có nghĩa là đoạn phim này chưa hoàn chỉnh. Chưa bao giờ dù chỉ một lần tôi nghe về việc một bộ phim chưa làm xong mà dám mời người ta đến xem preview.

Tự nhủ thầm điều đó tôi lên tiếng : “Chị có phiền giải thích chuyện gì đang xảy ra không? Đoạn preview này không thể kết thúc ở đây được, phải không?”

Chị Irisu lập tức nhìn tôi rồi gật đầu,

“Dĩ nhiên không. Nhưng trước đó chị muốn nghe vài thứ từ các em... Đoạn phim vừa rồi thế nào? Xét về mặt kĩ thuật thì sao?”

Chúng tôi nhìn nhau. Không biết Chitanda thế nào chứ hai người còn lại chắc chắn cũng có cùng suy nghĩ. Thay mặt cả nhóm Ibara đáp : “Thực tình thì, tụi em cảm thấy bộ phim không được tốt.”

Đúng như dự đoán nhỏ đã trả lời như vậy.

“Chị cũng thấy vậy... nhưng mấy em cũng biết rồi đó. Hội Kanya chủ yếu là giành cho các CLB Nghệ Thuật nên không có chỗ cho hoạt động riêng của lớp. Các bạn chị đã không chịu như vậy, vì thế mặc dù không thể kêu gọi sự giúp đỡ từ những người có năng lực vì họ đã bận với CLB thì bọn chị vẫn muốn tự làm một cái gì đó. Tụi chị chỉ muốn cho người ta thấy niềm đam mê và công sức đã bỏ ra của mình.”

Chị Irisu đang mô tả một sự thật đau khổ với một giọng đều đều, tránh xa mọi cảm xúc.

Tuy nhiên, họ đã thoả mãn với chỉ thế này thôi à? Tôi đang tự hỏi về điều đó thì chị Irisu đã tiếp tục:

“Chị nghĩ đó là một điều tốt, vì mọi người đều yêu thích những gì họ làm và cố gắng tự làm. Họ cũng không quan tâm dù sản phẩm cuối cùng có thể chỉ thu về những tiếng cười nhạo, đối với họ thế là

đã đủ. Chị biết là có hơi ngớ ngẩn, nhưng chị sẽ mong các em không quan tâm đến việc bộ phim có làm tốt hay không.”

“Có nghĩa là phim dở hay không cũng không quan trọng?”

Chị Irisu gật đầu trước câu hỏi của Ibara,

“Một yêu cầu không quá đáng phải không? Nếu làm được tốt hơn thì có thể họ sẽ vui thêm một chút nhưng mục đích làm phim thì vẫn là như vậy... Và bây giờ, các em có suy nghĩ gì về thứ đã ảnh hưởng đến đoạn phim này không?”

Sau một hồi suy nghĩ Satoshi đáp : “Bộ phim đã không thể hoàn thành?”

“Chính xác, và tui chị không thể thoả mãn về điều đó. Hơn nữa hiện tại bộ phim cũng không thể tiếp tục. Như các em đã thấy, nơi quay phim khá là đặc biệt và chỉ có thể đến đó quay trong dịp nghỉ hè.”

“Vậy vấn đề nằm ở khâu kĩ thuật hả chị?” Chitanda lo lắng hỏi.

“Một phần, và chị chắc rằng họ có thể xử lí được. Khi cân nhắc về chi phí đi lại và tiến độ kịch bản bọn chị đã lên lịch sẽ quay ở đó hai lần. Lẽ ra theo lịch thì bọn chị sẽ quay lại đó vào chủ nhật tuần này để hoàn tất bộ phim.”

“Nhưng đã có chuyện xảy ra?”

Đối diện câu hỏi của tôi chị Irisu thành thật trả lời : “Đúng thế, bọn chị không thể ngờ việc giao trách nhiệm cho một người không chuyên có thể gây một sức ép lớn đến vậy. Khi đã đồng lòng là sẽ làm phim thì thể loại cũng được nhất trí là phim huyền bí. Tuy nhiên

không ai trong số bọn chị có khả năng viết ra kịch bản phim. Người duy nhất trong nhóm có thể xem là có kinh nghiệm viết truyện là Hongou Mayu. Cậu ấy đã từng sáng tác một số manga, vì vậy bọn chị đã nhờ cậu ấy soạn kịch bản cho một bộ phim dài một tiếng.”

Với một người chưa từng sáng tác được cái gì như tôi thì khó mà hiểu được khó khăn của công việc này. Tôi cũng thấy Ibara đang cau mày. Nhỏ đã quá kinh nghiệm trong mảng manga nên chắc chắn sẽ thấy đồng cảm với chị Hongou.

“Hongou rất tuyệt vời. Cậu ấy đã bắt tay vào làm việc dù chưa từng xem bất cứ một tiểu thuyết huyền bí nào. Thế nhưng sức người có hạn, thời điểm viết đến đoạn mà các em vừa xem trên phim Hongou đã *suy sụp*.”

Suy sụp, một từ mang nghĩa không ổn chút nào. Chitanda liền sửng sốt hỏi:

“Chị ấy bị sao vậy ạ?”

“Viêm dạ dày vì stress, có triệu chứng trầm cảm. Dù không quá nghiêm trọng nhưng cậu ấy không thể tiếp tục viết được nữa, vì vậy bọn chị đang tìm một người thay thế.”

Nghe cứ như là tìm người chịu đựng dùm ấy.

“Chị không thực sự muốn nhờ tụi em làm đấy chứ?”

Làm người viết kịch bản cho họ ư?

Chị Irisu mỉm cười và nói:

“Ồ không. Bọn chị không thể nhờ các em gánh trách nhiệm này. Hôm nay chị chỉ mời các em đến xem preview thôi, và chị muốn hỏi thêm một câu nữa...”

Các em nghĩ ai là hung thủ?”

Nghĩ lại mới thấy, dù thuộc thể loại huyền bí nhưng đoạn phim hình như không đặc biệt chỉ định một người nào vào vai thám tử. Có lẽ đó là một trong những lý do ảnh hưởng đến khả năng phát triển của kịch bản. Lý do thứ hai có thể thấy là việc mỗi diễn viên đều được cho thời gian xuất hiện đồng đều nhau khiến khán giả không thể biết được ai thực sự là nhân vật chủ chốt. Tuy vậy... Khi tôi còn đang băn khoăn Ibara đã trả lời:

“Nhưng chị à, chắc chắn phần tiếp theo của đoạn phim phải có manh mối để biết hung thủ là ai. Thế thì đâu cần tụi em đoán?”

Chị Irisu lắc đầu đáp : “Điều này em không phải lo. Hongou có nói cậu ấy đã viết ra sơ lược về bộ phim sẽ kết thúc như thế nào, và bọn chị có thể đưa đoạn đó lên phim kịp thời.”

Satoshi hặc hỏi thêm : “Nhưng đây là kịch bản của người mới lần đầu viết truyện trinh thám, chưa chắc gì chị ấy có thể xử lý tốt việc đưa ra những manh mối từ đầu đến cuối phim.”

“Điều này chị cũng có nghĩ tới, thế nhưng Hongou đã thật sự dồn hết tâm huyết vào kịch bản này. Cậu ấy cũng từng nói rằng mình cũng phải nghiên cứu về truyện trinh thám, và chị tin rằng kịch bản của Hongou tuân thủ cả Mười điều răn của Knox, của Chandler lẫn Hai mươi luật của Van Dine[5].”

Chitanda trông ngơ ngẩn với những lời chị vừa nói, tôi cũng thế.

“Mười điều răn? Như là ‘Người không được dùng danh Đức Chúa, Thiên Chúa của người, một cách bất xứng’ ấy à?”

Có cần phải trích ra một lời răn cực kì ít liên quan như thế không? Satoshi tự tin trả lời câu hỏi của Chitanda : “Ồ không, cái đó là Mười điều răn của Chúa. Chúng ta đang nói đến Mười điều răn của Ronald Knox về tiểu thuyết trinh thám cơ, ví dụ như ‘Không cho người Trung Quốc vào truyện’ ấy. Vậy là chị Hongou đã tuân theo những quy tắc công bằng – tức là cho độc giả cơ hội tự mình giải đáp huyền bí.”

Tại sao người Trung Quốc thì không được vào truyện nhỉ? Tại vẻ ngoài của họ làm người ta thấy buồn cười hay là có liên quan đến vấn đề chính trị? Mà nhắc mới nhớ, luật thể này cũng hay áp dụng cho phim khoa học viễn tưởng... và rõ ràng nó chẳng liên quan gì đến sự công bằng cả. Chẳng biết tôi có thể tìm được câu trả lời nếu thử đọc truyện của Knox không.

Dù sao thì chị Irisu cũng kết luận:

“Nói cách khác những manh mối đã được đưa ra... vậy các em nghĩ hung thủ là ai nào?”

Với một đoạn phim như vậy mà hỏi xem hung thủ là ai chẳng phải nực cười lắm sao?

Satoshi, Ibara và Chitanda trao đổi ánh nhìn cho nhau.

“Nếu chị hỏi là ai... thì khó đấy. *Kết luận không thể rút ra khi chỉ có mỗi cơ sở dữ liệu.*”

“Đúng vậy, dù có vài chỗ khả nghi nhưng em không nghĩ là mình giải được.”

“Ừm, vậy anh Kaitou-san chết rồi à?”

Vừa hỏi xong câu của mình đồng loạt cả ba quay lại đằng sau. Tôi có thể cảm thấy lưng mình hơi sụm xuống khi bất ngờ phải chịu ba ánh nhìn chăm chăm ấy. Cố gắng đưa mắt ra đối diện, tôi hỏi: “... Cái gì?”

“Ổng có gì, chỉ là tớ đang nghĩ đây là công việc ưa thích của Houtarou.”

Nói xong Satoshi liền nở một nụ cười ranh mãnh.

“Việc gì mới được?”

“Thì là thám tử chứ còn gì?”

Buồn cười là tôi hoàn toàn đang biết được cái mặt của mình như thế nào mà chẳng cần tới lượt Satoshi nhận xét:

“Xem bộ cậu không thích nhỉ?”

Tôi gật đầu. Với tư cách là một thằng nam sinh cao trung bình thường và một thằng “tiết kiệm năng lượng” không đời nào tôi lại để mình dính tới những chuyện bất thường. “Cảm thấy khó chịu vì bị đề cao” – đó chính xác là điều cái mặt tôi đang muốn biểu lộ.

Và đáp trả lại cái biểu lộ đó...

“Chắc là tại hồi nãy cậu không tập trung xem thôi,” Chitanda chen vào và nói với chất giọng cao vút, “Hay chúng ta coi lại lần nữa nhé?”

Ơ, đùa à?

Dường như đọc được suy nghĩ của tôi chị Irisu nói : “Chị chỉ đang hỏi ý kiến của các em, không cần phải trầm trọng hoá vấn đề lên đâu.”

“Vậy à? Thế thì em nghĩ chị da ngăm Yamanishi là hung thủ?”

Chitanda liền quay lại phía tôi mà hỏi : “Tại sao?”

“Vì chị ấy nói chuyện thấy ghét.”

“Oreki!”

Ibara đánh giọng mắng nhưng tôi không cảm thấy sợ chút nào. Nhỏ chỉ thực sự đáng sợ khi người ta thực sự mắc lỗi. Lần này chỉ là đoán thôi mà, đâu phải vô căn cứ?

“Vậy thì là anh tóc đỏ Katsuda, nhìn ảnh cũng cơ bắp đấy.”

Satoshi thở dài rồi khoanh tay lại,

“Hừm, chả chịu nghiêm túc chút nào cả. Đến tớ còn đang muốn la lên ‘thôi nói nhảm coi!’ nữa đây này.”

Không hẳn là nhảm, chỉ có điều đúng là nói như vậy thì chẳng có lí lô nào đối với người nghe cả. Thế là tôi quyết định xác nhận vài thứ với chị Irisu.

“Em có thể hỏi chị vài câu được không?”

“Cứ tự nhiên.”

“Tại sao chị lại nhờ người ngoài như tụi em? Nếu đây là vấn đề nội bộ của lớp 2-F thì hẳn là người nào đó trong lớp có thể giải quyết được phải không?”

Tương tự lần trước, chị Irisu gật đầu và đáp : “Bọn chị đã thảo luận với nhau rồi, nhưng vẫn muốn có ý kiến từ người ngoài. Và dù đã có nhiều giả thuyết nhưng vẫn chưa đưa đến một kết luận nghe được nào. Như đã nói, chỉ những người phù hợp mới đáng được việc này.”

“Cả chị cũng không?”

“Không may là đúng vậy. Hơn ai hết chị là người muốn tìm ra hung thủ. Hơn nữa chị còn có việc bên bộ phận làm phim nên thời gian cũng chẳng dư dả gì.”

“Nếu vậy thì sao lúc đó chị lại không đề xuất đổi kế hoạch, làm một bộ phim mới ngoài thể loại huyền bí?”

Cuộc đối thoại bắt đầu giống như một màn hỏi cung. Lần đầu tiên chị Irisu nhìn xuống đất, dù vậy giọng chị vẫn sắc gọn:

“Chị không có mặt trong lần bàn bạc kế hoạch đầu tiên vì ba tuần trước chị vẫn còn ở Hokkaido. Chị chỉ biết sự cố từ đạo diễn khi vừa trở về Kamiyama và đồng ý giúp cách đây hai ngày. Nếu tham gia ngay từ đầu thì không đời nào chị đồng ý làm phim thể loại huyền bí.”

Vậy vốn chuyện nào không liên can gì đến chị, phải không? Chị chỉ thương hại những người bạn cùng lớp thôi nhỉ? Đó là điều tôi đang nghĩ, và không định nói ra thành tiếng.

Vì vậy tôi phải chỉnh nó lại thành một câu hỏi lịch sự hơn,

“Tiếp theo, tại sao lại là tụi em? Em biết chị quen Chitanda, nhưng có vẻ như ngay từ đầu chị đã muốn cả bốn cùng đến đây.

Trong khoảng một ngàn học sinh ở cao trung Kamiyama tại sao chị lại chọn thành viên CLB Cổ Điển?”

“Ừm, đúng là vì chị thân với Chitanda.”

Chúng tôi đến đây là vì vậy, là vì chị ta biết rõ Chitanda sẽ có hứng thú với chuyện này. Ánh nhìn của tôi giao với Irisu khi chị tiếp tục:

“Hơn nữa, là vì CLB Cổ Điển có em.”

“Em?”

Một câu trả lời bất ngờ. Tôi có thể cảm thấy Chitanda, Satoshi và Ibara lại một lần nữa nhìn chăm chăm vào mình. Rõ là nhờ phần lớn vào may mắn mà sự kiện “Kem đá” mới được giải quyết, và sự thực là cả tôi cũng sửng sốt trước ý nghĩa thật sự của nó. Vậy là chị Irisu đã biết tới điều này ư?

Chị chậm rãi giải thích : “Chị nghe được khá nhiều về em từ ba người: thứ nhất là Chitanda đây, thứ hai là một người ngoài trường và cuối cùng là Toogaito Shouji. Chị chắc là em đã từng gặp anh ấy.”

“Ai vậy?”

“Oreki! Sao ông dễ quên như thế? Là anh hội trưởng CLB Báo Tường đó.”

À! Ra là anh, giờ thì nhớ rồi. Cái tên ấy được nhắc đến khiến tôi hơi chột dạ một chút...

Toogaito là một nam sinh năm cuối mà tôi đã từng chạm trán. Tóm lại chuyện là thế này : tôi đã phát hiện một bí mật không được

tốt đẹp lắm và bắt đầu dĩ phải dùng nó để uy hiếp anh ta. Đó chắc chắn không phải là điều tôi nên tự hào gì, và chị Irisu có lẽ cũng đọc được suy nghĩ đó khi chị nói : “Đừng lo, anh Toogaito không hề nói gì xấu về em cả.”

Vậy à? Nhớ nói lại là em cảm ơn sự tử tế của anh.

“Khi nhận ra quanh mình không có ai đủ khả năng hoàn thành bộ phim chị đã nghĩ ngay tới em. Em là người có thể đảm nhận vai trò ‘thám tử’.”

“...”

“Đỉnh quá nha Houtarou! Tài năng của cậu đã có người công nhận.”

Tôi lườm Satoshi một cái trước khi quay lại nhìn chị Irisu mà thở dài...

Mình? Thám tử?

Rồi đáp một cách thành thật:

“Thật chẳng thoải mái gì khi phải nhận một sự trông mong như thế này.”

Đối lại câu trả lời của tôi là một bất ngờ khác, chị Irisu nhượng bộ.

“Em nói đúng.”

Chị cũng thở dài và tiếp tục : “Mời các em đến xem preview là một canh bạc nhằm cố gắng giải quyết vấn đề càng sớm càng tốt

của chị. Nhưng có lẽ chị hy vọng nhiều quá rồi... Xin lỗi vì đã gây phiền phức cho các em.”

Nói xong chị liền cúi đầu.

“Vậy em còn điều gì muốn hỏi không?”

Từ lúc nào thứ khí chất mạnh mẽ của chị đã nổi lên trở lại. Lúc này thậm chí có còn bao nhiêu thắc mắc đi nữa tôi cũng không thể mở miệng hỏi.

Sau khi xác nhận là không còn câu hỏi nào, chị Irisu tuyên bố:

“Vậy buổi preview đến đây là kết thúc. Cảm ơn các em vì đã có mặt ở đây.”

Preview đã kết thúc, nhưng rắc rối thì không. Đó là vì tôi đã quên mất sự hiện diện của một người đặc biệt... thôi không vòng vo nữa, là Chitanda Eru. Một hiện thân của tính Hiếu Kì thật sự, một cô tiểu thư sẵn sàng đi đến cùng để tìm ra lời giải cho mọi huyền bí đã và đang tồn tại trong cái vũ trụ này.

Khi chị Irisu vừa quay mặt đi Chitanda đã vội nói : “Xin chị hãy đợi đã!”

“...Chuyện gì vậy em?”

“Ừm, vậy phim sẽ kết thúc thế nào? Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?”

Chị quay lại và trả lời : “Bọn chị không biết và vẫn đang cố gắng giải quyết. Nhưng em phải chuẩn bị tinh thần là bộ phim có thể sẽ không bao giờ được hoàn tất.”

“Thế thì thật là tệ.”

Tệ?... Ồ dĩ nhiên là chẳng ai vui khi chuyện thế này xảy ra cả.
Chitanda lại tiếp tục:

“Irisu-san, nếu đúng như những gì chị nói thì thật là đáng tiếc nếu bộ phim không thể được hoàn thành. Em không muốn điều đó xảy ra chút nào.”

Dĩ nhiên là chị ta nào có muốn, nhưng dù có nói vậy...

“Vớ lại, vớ lại...”

Tôi nhướn mày lên đầy lo lắng. Tệ rồi, sắp có biến xảy ra rồi. Chị Irisu thật là cao tay khi chọn Chitanda để giải quyết vấn đề của chị.

“Tại sao chị biên kịch Hongou Mayu-san lại cố gắng làm việc tới mức ngã bệnh? Em thực sự rất *hiếu kì*...”

Đứng cạnh tôi, Satoshi thêm vào:

“Houtarou nè, dù có là ‘thám tử’ hay không, cậu có nghĩ là chúng ta chưa đủ mạnh mẽ cần thiết để giải quyết vụ này không?”

“Chắc chắn là vậy.”

“Vậy nghĩa là chúng ta phải tự đi tìm manh mối, đúng chứ?”

Nói không khó như làm đâu...

Nhưng khi nghe câu vừa rồi và chính xác đây là gian kế của Satoshi, Chitanda ngay lập tức nhìn chúng tôi với ánh mắt rạng rỡ, nhỏ nói : “Oreki-san, chúng ta cùng làm nhé! Chúng ta phải khám phá di sản của chị Hongou-san!”

“Hongou vẫn còn sống em à.”

Irisu nhẹ nhàng đấm chính, nhưng tôi ngờ rằng tiểu thư của chúng ta để lọt tai điều đó.

Satoshi lại tiếp tục:

“Mayaka này, tiến độ của tập san hiện tại như thế nào? Cậu nghĩ tụi mình có thể bỏ ra một tuần dành cho vụ này không?”

“Người làm chậm tiến độ làm Fuku-chan chứ còn ai? Hầu hết những gì cần làm tớ đã phải tự mình lo.”

“Thôi thôi mà, đừng nhắc mấy cái tiểu tiết ở đây chứ.”

Ibara sau đó cũng thêm vào : “Tớ cũng muốn bộ phim này hoàn tất. Dù kĩ thuật không được tốt, nhưng chưa bao giờ tớ nghĩ hình ảnh về một ngôi nhà bị bỏ hoang lại có thể hấp dẫn đến thế.”

Vậy là còn tôi.

Như đã nói tôi hoàn toàn thừa nhận mình không giỏi đối phó Chitanda. Bao nhiêu lần từ chối là bấy nhiêu lần không thoát, càng cố thoát thì lại càng phải xài năng lượng – thế là hao phí. Và tôi ghét phí phạm năng lượng.

Nhưng, lần này...

Tôi chỉ cảm thấy không muốn chấp nhận thỉnh cầu của chị Irisu về việc làm “thám tử”. Lần này không có can hệ gì đến phương châm sống của tôi cả. Không biết ba người có nhận ra hay không, nhưng dù có đi nữa, thì tôi quyết định đáp lạnh lòng : “Cứ xem như

chúng ta đồng ý làm nhé. Vậy khi thất bại thì sao? Cả bốn có phải cúi đầu xin lỗi từng người trong lớp 2-F không?”

Thứ nhất chúng tôi không phải thành viên CLB Nghiên-Cứu-Tiểu-Thuyết-Trình-Thám mà là CLB Cổ Điển, một CLB mà hoạt động của nó còn chưa định hình được. Thứ hai là tôi vẫn giữ nguyên quan điểm rằng vụ “Kem đá” là do may mắn. Và cuối cùng, nếu gần như không được lợi gì từ việc chấp nhận thỉnh cầu của chị Irisu thì chẳng có gì chúng tôi phải gánh việc dùm cho lớp 2-F cả.

Chitanda trông như bị dội một gáo nước lạnh khi tôi nói những lời khó nghe kia. Ibara thì như muốn phản pháo, và lúc nhỏ vừa chuẩn bị lên tiếng...

Thì đây cũng là lúc chị Irisu tung ra lời đề nghị quyết định:

“Vậy, thì chị sẽ không nhờ em làm ‘thám tử’ nữa. Trong lớp chị cũng đang có mấy người muốn làm việc này. Thế nên thay vào đó em nghĩ sao nếu chị nhờ em trở thành một ‘người quan sát’ và đánh giá suy luận của họ có hợp lý hay không?”

Một “người quan sát” à? Trong trường hợp này công việc sẽ chuyển từ “tìm kiếm” thành “đánh giá” và “phán xét”, nếu thế thì gánh nặng cho chúng tôi cũng nhẹ đi đáng kể. Tôi vẫn không muốn chấp nhận đề nghị này, nhưng bây giờ từ chối Chitanda đã trở nên khó khăn hơn nhiều. Nhất là lúc này nhỏ như sắp khóc.

Đành chịu, tôi miễn cưỡng đáp : “Chúng ta có thể làm được, tớ nghĩ vậy.”

Nghe được như thế Chitanda tươi tỉnh lại ngay, Ibara khoanh hai tay lại còn Satoshi thì giơ ngón cái lên. Chị Irisu thì cúi đầu cảm ơn.

Hừ, lại bị kéo vào rắc rối. Cơ mà, thờ dài trong lòng tôi tự vẫn an : nếu chỉ là ngồi và nghe thì mình làm được.

... Nhưng mà, chỉ trong một khoảnh khắc thôi, lúc ngẩng mặt lên chị Irisu trông như vừa đạt được điều gì đó. Là tôi tưởng tượng chẳng?

[1] Acappella là phong cách hát không cần có nhạc đệm. Acappella thường được áp dụng trong hoạt động âm nhạc tôn giáo, nhất là ở phương Tây. Những người nghệ sĩ sẽ dùng giọng hát của mình để kết hợp, hỗ trợ cho nhau như âm thanh của nhạc cụ để tạo nên nhạc điệu.

[2] Gai lông (Butterbur) : một loài cây thuộc họ Cúc có thể dùng làm thức ăn, có hiệu quả trong việc trị chứng bệnh đau nửa đầu.

[3] Ốp lết ngọt (Sweet Omelette) : thay vì món Omelette mặn là trứng tráng mỏng và nhân bên trong là thịt và cà chua thì Omelette ngọt có nhân là trái cây, sirô hoặc kem sữa.

[4] Preview trong trường hợp này được hiểu là lần chiếu phim đầu tiên để một số người đặc biệt được mời đến xem trước khi chính thức công bố (khác với Premiere là lần công chiếu chính thức đầu tiên).

[5] Ronald Knox, Raymond Chandler và S.S.Van Dine là ba nhà văn chuyên về thể loại trinh thám huyền bí. Cả ba ông đều đã công bố những “luật hành văn” của bản thân để những nhà văn nghiệp dư học tập.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 2 - "Vụ án trong ngôi làng hoang ở Furuoka".

Vừa trở về phòng Địa Chất sau buổi xem phim, Satoshi nói:

“Mấy cậu biết không, chị Fuyumi Irisu khá là nổi tiếng đó.”

“Thế à? Kiểu như chị ta có ba cái mặt trên đầu hay làm sao?”

“Ha, cái đó thì tớ hồng biết, nhưng nếu chị ấy có thật tớ cũng chẳng ngạc nhiên. Đã từng nói rồi cơ mà? Chị Irisu là tiểu thư của một gia tộc ngang hàng với bộ tứ ‘Luỹ Thừa Gia Tộc’.”

“Luỹ Thừa Gia Tộc” là mỹ từ do Satoshi phát minh dùng để chỉ bốn gia tộc lâu đời và hưng thịnh nhất vùng Kamiyama này : nhà Juumonji, nhà Sarusuberi, nhà Chitanda và nhà Manninbashi.

Nói xong hắn chỉ tay ra ngoài cửa sổ,

“Nhà Irisu điều hành cái bệnh viện kia kìa.”

Toà nhà Satoshi đang chỉ là bệnh viện Rengou. Đó là một bệnh viện tư với trang thiết bị tương đương với bệnh viện của Hội Chữ Thập Đỏ Nhật Bản. Vì chỉ cách trường Kamiyama có năm phút đi bộ nên học sinh bị thương hay bệnh là sẽ đến đó. Ra vậy, trách sao Irisu Fuyumi lại chẳng nổi tiếng?

Tôi gật gù, nhưng Satoshi chưa dừng lại ở đây,

“Nhưng không chỉ nổi vì thế đâu. Chị ấy còn có biệt danh nữa.”

“Ờ hớ.”

“Sao nào Houtarou, muốn thử đoán không?”

Dù không định chơi đồ vui với hắn nhưng tôi cũng để mình suy nghĩ một tí. Nếu là một câu hỏi của Satoshi, thì kiểu biệt danh phong-cách-Ibara như ‘Iri-chan’ chắc chắn sai khỏi phải bàn. Chị ta có một thứ khí chất lạnh như băng, thứ có thể làm cho người khác phải rùng mình, vậy thì...”

“Theresa[1].”

Satoshi cười phá lên,

“Tuyệt vời! Đoán suýt trúng. Câu trả lời chính xác là ‘Nữ hoàng’. Thử nghĩ mà xem, được bạn đồng trang lứa suy tôn bằng một chức danh như ‘Nữ hoàng’ không phải rất tuyệt sao?”

Nữ hoàng, lại là một biệt danh được thổi phồng quá mức. Chị ta mà được gọi như vậy...

“Bộ chị ấy tàn ác lắm sao?”

Ibara, người đang nói gì đó với Chitanda, liền quay lại phản bác :
“Đừng có ngốc. Ai bảo ‘nữ hoàng’ là phải ác?”

Nói xong nhỏ quay trở về trò chuyện với Chitanda. Tôi ngưỡng mộ cái khả năng hoạch lại người khác nhanh như chớp ấy.

“Thế thì sao lại là ‘Nữ hoàng’ nào?”

“Ờ, thì dĩ nhiên là vì chị ấy đẹp rồi, cộng với việc chị ấy rất tài trong việc khiến người ta làm việc cho mình dù vẫn giữ một thái độ

lạnh lùng. Dường như chị ấy chưa từng gặp khó khăn trong việc điều khiển những người xung quanh mình.”

“Thật à?”

“Lấy cái vụ họp Ủy Ban Lễ hội văn hoá hồi nãy tớ đã nói làm ví dụ đi. Chị Irisu đã nhìn thấu cội rễ của vấn đề mà ba bên đang tranh cãi, lèo lái họ tuần tự đưa ra những luận điểm rồi cuối cùng đưa ra một giải pháp vẹn toàn.”

Nghe tài quá nhỉ, chỉ nghe thôi mà có thể giải quyết được đâu vào đấy. Irisu chắc là thuộc tuýp người thích chỉ huy, và đó chính xác là loại tôi chẳng ưa chút nào. Một người không có thói quen làm việc vì người khác như tôi rốt cuộc cũng trở thành chân sai vặt của chị ta.

Tôi đang khoanh tay, còn Satoshi thì gõ gõ mấy đầu ngón tay lên mặt bàn. Sau khi trình diễn một giai điệu gõ ngón tay hần lại nhìn tôi mà nhoẻn cười,

“Mà nè.”

“Gì nữa?”

“Nhân dịp bàn chuyện về ‘Nữ hoàng’ và mấy cái biệt danh, tại sao chúng ta không tự gán cho mình một hình tượng nhỉ?”

“Một hình tượng?”

Trong một chốc tôi đã bị cuốn vào đề nghị của Satoshi. Hần tiếp tục nói:

“Đầu tiên, Mayaka sẽ là ‘Công lý’.”

“Nữ hoàng” và “Công lý” à? Dù là một người không tin vào bói toán nhưng tôi cũng đủ kiến thức để biết hắn đang nói đến những lá bài Tarot. Satoshi nói với âm lượng đủ cho Ibara nghe thấy, vì vậy tôi im lặng để chờ xem diễn biến tiếp theo.

Như mong đợi, Ibara quay lại nhìn tui từ góc bên kia của căn phòng mà hỏi : “Và tại sao tớ lại là chiến binh của công lý thế?”

Satoshi đáp:

“Không phải là chiến binh công lý đâu, cậu nhầm với lá ‘Phán xét’ rồi. Thuộc phe của ‘Công lý’ là những người rất nghiêm khắc với bản thân phải không?”

Dù không biết ‘Công lý’ thực sự có nghĩa gì nhưng tôi ngờ là thằng này đang đùa, bởi mô tả như vậy thì quá giống Ibara. Đang nghĩ như vậy tôi nhận được cái trừng mắt của nhỏ.

“Vui quá ha?”

“Nè, muốn phàn nàn thì phải là Satoshi chứ?”

“Dù là Fuku-chan đang nói về tôi đi nữa thì ông có bao giờ nghiêm túc nghe cái gì đâu, nên đừng có mà bày đặt phản ứng!”

Vâng... rất “công lý”!

Hứng thú nổi lên, cả Ibara lẫn Chitanda đều rời khỏi ghế mà đi về phía chúng tôi. Ibara đưa cái vòng một phẳng lì của mình ra trước Satoshi và hỏi lại:

“Thế Fuku-chan thì là gì?”

“Tớ? Hmm, có lẽ là ‘Tên ngốc’... Không, ‘Pháp sư’ thì đúng hơn. ‘Tên ngốc’ phải là Chitanda-san.”

Rất lịch sự khi tự xưng gọi người khác là đồ ngốc, dù vậy có vẻ như Chitanda không hiểu lắm ý của Satoshi. Để an toàn hẳn đã vội thêm vào : “Nhưng mà không có ý thô lỗ đâu nha. Chắc chắn Chitanda-san hiểu mà phải không?”

Chitanda đáp từ tốn:

“Ừm tớ hiểu. Cậu nhắc tớ mới nhận ra mình đúng là hợp với ‘Tên ngốc’. Tớ cũng không nghĩ là nó có gì xấu... và Fukube-san cũng phù hợp với ‘Pháp sư’ thật đấy.”

Hình như hai người họ đang nói đến ý nghĩa của mấy lá bài. Trái ngược hẳn với Satoshi và Chitanda, tôi ngoài việc biết chúng là bài Tarot ra thì những thứ khác đều mù tịt. Ibara đang quan sát cuộc tranh luận và có vẻ như nhỏ cũng không hiểu lắm.

“Vậy Oreki-san thì sao?”

Satoshi trả lời ngay tắp lự : “Dễ mà, ‘Sức mạnh’.”

“Ờ, thế à? Tớ thì nghĩ cậu ấy giống ‘Tinh tú’ hơn.”

“Không, chắc chắn phải là ‘Sức mạnh’. Hợp như khuôn đúc.”

Tôi bắt đầu nhận ra sự châm chọc trong cái cười của hẳn. Chitanda nghiêng đầu suy nghĩ nhưng cũng không hiểu nổi vì sao, còn tôi và Ibara thì khỏi phải nói.

“Nhưng tại sao lại thế?”

“À, nhưng mà... nghĩ lại thì ‘Tinh tú’ cũng hợp với cậu ấy nhỉ?”

Satoshi vừa né tránh câu hỏi của Chitanda. Giờ thì cái đầu nhỏ tại nghiêng về bên kia, nhưng ờn trời là lần này không có “Tớ rất *hiếu kì*” xảy ra. Tôi dựa lưng vào ghế và nói:

“...Hừm, dù sao thì không có vẻ đó là một lời khen.”

“À, đúng. Chắc chắn không phải khen rồi!”

Rồi hần lại cười. Chẳng hiểu sao tôi lại thân được với một thằng như thế này.

Sau đó cuộc trò chuyện được chuyển sang đề tài khác, và một ngày vô ích đã trôi qua mà không có quá nhiều năng lượng bị hao phí. Hy vọng ngày hôm sau cũng được thế.

Ngày hôm sau.

Toàn bộ lực lượng tinh nhuệ nhất của CLB Cổ Điển đã tề tựu đông đủ – ờ thì là bốn người chúng tôi. Hoạt động ngày hôm nay là giết thời... à xin lỗi, là điều tra về một án mạng huyền bí. Chỉ nghĩ đến việc đang bỏ ra những ngày hè cuối cùng để tới trường thì tôi đã đau đớn trăn trở rằng : từ khi nào mình “năng động” như thế? Tất cả cũng chỉ tại Chitanda...

Đoán được là tôi sẽ kiếm cớ không đi, Satoshi đã gọi điện và thông báo rằng nếu hôm nay ai không có mặt thì địch thân tiểu-thư-thuần-chân Chitanda sẽ đến nhà và kéo người đó tới trường.

Bây giờ cả bốn đều ở đây. Chitanda trông rất vui khi nhỏ cứ cười khúch khích, trái ngược hẳn với bộ mặt cau có của một nam sinh ngồi bên cạnh. Satoshi và Ibara đã bắt đầu bàn luận.

“Có lẽ chúng ta phải tự đến xem xét hiện trường thôi.”

“Nhưng ở tận thị trấn Furuoka cơ mà, cậu thực sự muốn đến đó sao? Cả một tiếng đồng hồ vừa đi xe bus vừa xe lửa đấy.”

“Một thám tử đâu thể lúc nào cũng ngồi ghế phải không? Dù sao cũng chỉ hai mươi cây thôi mà, đi xe đạp dư sức.”

“Nhưng mà điều tra hiện trường thì giống việc của cảnh sát hơn là thám tử...”

Hai mươi cây số? Miễn đi. Công việc của chúng ta chỉ là ngồi và nghe những “thám tử” lớp 2-F trình bày suy luận của mình.

Nhưng chính xác thì chúng tôi sẽ nghe gì? Ngoài chị Irisu chúng tôi chưa từng gặp ai ở lớp 2-F và việc bốn đứa lớp dưới phán xét ý kiến của những người lớp trên thì cũng kì cục. Và chúng tôi cũng hoàn toàn không biết sẽ nghe ai. Nói chung là khá nhiều thắc mắc, tuy vậy Chitanda trông vẫn bình thản.

“Chitanda này, hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu luôn à?”

Được hỏi đến nhỏ liền gật đầu.

“Thế sao? Vậy là việc gì?”

“Irisu-san sẽ gửi một người đại diện đến để giúp chúng ta nói chuyện với nhóm thám tử của họ.”

Một người đại diện, vậy là đã tính hết rồi à? Mà cũng phải thôi...

“Cậu bàn bạc với chị ấy lúc nào thế?”

Chitanda nói như thể sắp thổ lộ một bí mật nào đó:

“Thực ra... tớ đang sử dụng một trình duyệt.”

Một trình duyệt?

“Trời ạ, chỉ cần nói cậu đang sử dụng Internet là được thôi. Có cần phải tỏ ra lạ lùng như thế không?”

“Từ từ đã Houtarou. Thực ra cậu ấy đang sử dụng World Wide Web[2] chứ không phải là Internet.”

Tôi bỏ câu phản pháo của hắn và hỏi tiếp:

“Vậy, cậu làm gì trên đó?”

“Tôi vào phòng chat dành riêng cho học sinh trên trang web của trường Kamiyama.”

“Sai rồi Chitanda-san à. Phải là vào phòng chat *bằng* trang web của trường.”

Chitanda cũng bỏ nốt thằng này và tiếp tục,

“Tôi đã nói chuyện với chị Irisu trên đó. Chị ấy bảo là có thể không đến được, nhưng sẽ sắp xếp một nơi để tụi mình gặp những anh chị kia và một người sẽ đến đây để dẫn tụi mình đến.”

Hừm, chuẩn bị cũng kĩ càng đấy chứ. Vậy là Nữ hoàng của chúng ta không phải loại chỉ ngồi bắt chéo chân trên ngai mà chẳng làm gì nhỉ?

Chitanda nhìn chiếc đồng hồ treo bên trên tấm bảng, vừa qua một giờ chiều.

“Đến giờ hẹn rồi, chắc người đó cũng sắp tới.”

Linh thật, vừa nói xong là cửa mở...

Người đang đứng ở đó là một nữ sinh, chị này thấp hơn Chitanda nhưng cao hơn Ibara. Nói cách khác, trung bình. Tuy vậy chị lại khá mảnh dẻ và điểm đặc biệt duy nhất có thể chỉ ra ở chị là mái tóc ngắn vừa che hết ót. Tôi không phải chuyên gia thời trang nhưng cũng thừa sức biết được để tóc như thế là chuyện rất hiếm gặp ở con gái tuổi này. Cùng với cặp môi mòng, chị cho tôi ấn tượng về một con người rất lịch thiệp.

Vừa vào phòng chị ấy cúi đầu chào thật thấp,

“Xin hỏi đây là phòng học của CLB Cổ Điển phải không?”

Chitanda đáp ngay : “Vâng, đúng vậy... Chị ở lớp 2-F phải không ạ?”

“Vâng, chị là Eba Kurako. Rất vui được gặp các em.”

Giới thiệu xong chị lại cúi đầu chào, rất sát, dù cho chúng tôi là học sinh lớp dưới. Người nữ sinh tên là Eba sau khi ngẩng đầu lên liền nhìn chúng tôi và nói rất giọng điệu hơi máy móc:

“Hôm nay chị được Irisu nhờ dẫn các em đến gặp một người trong bộ phận làm phim của lớp... Nếu các em đã sẵn sàng thì bây giờ chúng ta đi chứ?”

Có quái gì đâu mà phải chuẩn bị? Tôi đứng lên thể hiện rằng mình sẵn sàng đi và ba người kia cũng thế. Chị Eba gật đầu và nói : “Vậy chúng ta đi nào.”

Chúng tôi lần lượt đi ra khỏi phòng Địa Chất và theo sau chị. Chỉ là đi nghe ý kiến của người khác, nhưng mà sao tôi vẫn cảm thấy có gì không ổn...

Như là chúng tôi sắp bị cuốn vào cái gì đó vậy.

Âm thanh cất lên từ màn trình diễn của CLB Nhạc Cũ Gõ vang vọng khắp dãy hành lang. Tôi nhận ra vì sao nãy giờ mình thấy giai điệu này quen quen, hoá ra đây là bài hát trong “Lupin Đệ Tam”[3]. Vừa huýt sáo theo bản nhạc Satoshi vừa bước tới cạnh tôi mà nói:

“Này, chị ấy giống kiểu ‘quản gia’ nhỉ?”

Nói về Eba à? Nghĩ đến thì đúng là giống thật.

Tiếng nhạc nhỏ đi một chút trong khi chúng tôi xuống cầu thang. Chị Eba dừng bước rồi quay lại nhìn chúng tôi:

“Các em cứ tự nhiên hỏi những gì mình muốn.”

Lần này thì giọng chị bình thường, Ibara là người khai cuộc:

“Hôm nay tụi em sẽ nói chuyện với ai?”

“Cậu ấy tên là Nakajou Junya.”

Tôi nhìn Satoshi với hàm ý hỏi hắn có biết là ai không. Hắn lắc đầu, vậy đây là người không nổi tiếng.

“Anh ấy đảm nhận công việc gì?”

“Cậu ấy là phó đạo diễn của bộ phận làm phim, vì vậy là người rất thường xuyên xem xét những cảnh đã được quay.”

Đến lượt Chitanda hỏi : “Chị nói là *bộ phận làm phim*, thế nghĩa là vẫn còn những bộ phận khác phải không ạ?”

Chị Eba gật đầu.

“Công việc của dự án làm phim được chia cho ba bộ phận. Bộ phận làm phim là nhóm đã đến làng Narakubo để quay phim. Hai bộ phận còn lại là bộ phận trang thiết bị và bộ phận quảng cáo.”

“Vậy các diễn viên là ở...”

“Bộ phận làm phim, đây là nhóm đông nhất với tổng cộng mười hai người. Tiếp theo là bộ phận trang thiết bị với bảy và quảng cáo với năm người.”

Nhân lực khá là đông đảo đấy. Nói thật, tôi hơi bị ngưỡng mộ lớp này rồi.

Chitanda lại hỏi tiếp : “Còn Eba-sempai thì sao?”

Như câu trước, chị trả lời ngay không chần chừ:

“Chị không phải là thành viên trong dự án này... vì không thấy hứng thú lắm.”

Khẽ mỉm cười, tôi đặc biệt thích câu trả lời này.

Chúng tôi đã đến hành lang nối giữa dãy thường và dãy chuyên biệt. Như tên gọi dãy thường chỉ gồm những phòng học bình thường. Nơi đây có ít hoạt động liên quan đến Lễ hội văn hoá hơn dãy chuyên biệt, vì thế cũng có nhiều phòng học trống hơn.

Chị Eba dừng lại trước một căn phòng có vẻ như là trống. Nhìn lên biển thì đây là phòng của lớp 2-C. Lẽ ra phải là 2-F chứ nhỉ? Nhận ra biểu hiện không hiểu của chúng tôi chị Eba giải thích : “Sẽ tốt hơn nếu cuộc nói chuyện được diễn ra ở một nơi yên tĩnh, chị được yêu cầu như vậy. Vì lớp 2-C không có hoạt động nào nên các em sẽ không bị làm phiền nếu ở đây.”

Nói xong chị mở cửa...

Đó là một phòng học cực kì bình thường : bàn ghế ngay ngắn, bảng đen, bục giảng, ngoài ra chẳng có gì khác. Ngồi ở một trong những bàn trên cùng là một nam sinh đang khoanh tay lại. Nhìn hai cánh tay vạm vỡ có thể thấy người này thuộc loại cơ bắp. Anh có cặp mày dày và cằm thì rậm lông, dù trông có vẻ là vừa được cạo bớt. Vậy đây là phó đạo diễn Nakajou Junya. Nhìn thấy chúng tôi anh điềm tĩnh đứng dậy và nói với âm lượng lớn hơn cần thiết:

“Vậy mấy đứa là *chuyên gia huyền bí* đây phải không nào?”

Mở lời hay đấy.

Tôi đang muốn đáp rằng mình chẳng phải chuyên gia về cái gì cả, nhưng tốt hơn là không nên nói năng thô lỗ khi mới gặp người ta như vậy. Thấy chúng tôi im lặng chị Eba bèn lên tiếng:

“Đúng thế, đây là những người phù hợp mà Irisu đã tìm được. Vì vậy cư xử lịch sự dùm một chút.”

Đoạn chị quay lại chúng tôi và giới thiệu:

“Đây là Nakajou Junya.”

Anh Nakajou đưa cằm ra trước một chút, chắc là để chào chúng tôi.

Chitanda bước lên một bước để tự giới thiệu:

“Em là Chitanda Eru, hội trưởng CLB Cổ Điển...”

Sau đó nhỏ lần lượt giới thiệu những thành viên còn lại, và tôi là người được nêu tên cuối cùng. Chị Eba dẫn chúng tôi đến ngồi đối

diện anh Nakajou. Khi chúng tôi đã ổn định chị nói : “Chị xin phép ra về, bây giờ mọi chuyện trông cậy vào các em” và ra khỏi phòng.

Không ở lại à? Ôi chị ấy đúng là đang đóng vai “quản gia” của Nữ hoàng Irisu thật.

Bị bỏ lại, giờ chúng tôi sẽ đối mặt với anh Nakajou. Bắt đầu nào.

Anh Nakajou lại khoanh tay khi anh bắt đầu nói:

“Xin lỗi vì khiến mấy đứa dính vào mớ bòng bong này. Dự án này được sinh ra bởi niềm hứng khởi của tụi anh, thế nên sẽ chẳng vui chút nào nếu nó không được hoàn tất. Vì vậy tụi anh đành phải nhờ mấy đứa.”

Hay đấy, làm vì “hứng khởi” à?”

“Cá là Irisu đã trình bày cho mấy đứa hết rồi phải không? Chuyện là vậy đấy, không hơn không kém.”

Có thể thấy anh này khá thẳng tính. Ban đầu tôi có hơi lo không biết một anh chị lớp trên sẽ cư xử thế nào khi mình bị phê bình bởi một đám lớp dưới, nhưng khi tiếp xúc với chị Eba và anh Nakajou tôi đã hơi yên tâm rằng họ sẽ không quá phiền lòng việc đó.

Ngồi cạnh tôi, Satoshi thọc tay vào cái túi dây mà rút ra một cuốn tập bìa da và một cây bút máy. Hắn mở cuốn tập với điệu bộ muốn tự phong mình chức vụ ghi chép cho nhóm.

Có lẽ anh Nakajou sẵn sàng vào cuộc bất cứ lúc nào trong khi chúng tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần lắm. Hình như nhận ra điều đó Ibara đã bắt đầu với lời xã giao,

“Tệ lắm phải không anh, việc kịch bản chưa được viết xong ấy? Lúc mới nghe em đã khá ngạc nhiên.”

Anh Nakajou gật đầu rất mạnh,

“Còn phải nói. Tụi anh đã đi đến gần cuối rồi, ai mà ngờ chuyện thế này xảy ra được?”

“Làm phim có khó không anh?”

“Phần diễn xuất hơn một nửa là ứng tác nên cũng khá là vui. Cái khó ở đây là việc đi lại, một tiếng đồng hồ vừa đi xe lửa vừa đi bus khá là mệt. Và tụi anh chỉ có thể đi vào Chủ nhật. Đến giờ anh vẫn không hiểu sao nhiều người lại đồng tình chọn chỗ đó để quay thế?”

Tôi nhận ra Ibara đang nhăn mặt.

“Thế thì tại sao?”

“Ờ? Ý em là địa điểm hả? Ờ thì chắc là tại nó thú vị. Thực sự tụi anh đã quay được những cảnh rất tuyệt mà không nơi nào có. Dù vậy anh vẫn nghĩ thế là quá xa.”

Vậy là chị Irusu đã nói thật về việc không dính dáng gì đến nhóm làm phim lúc mới lập kế hoạch. Nếu phải biểu quyết về việc đến một nơi mà nội đi và về đã tốn hai tiếng thì chắc chắn tôi sẽ phản đối.

Có lẽ nhận ra chúng tôi đang trật đường rầy ra khỏi chủ đề chính Satoshi nhắc mắt ra khỏi cuốn tập mà hỏi : “Em nghe nói Narakubo là ngôi làng bị bỏ hoang. Thật sự có thể đến đó bằng xe buýt sao?”

“À tụi anh thì đi một chiếc mini-buýt. Anh thuê được từ một khách sạn nhờ có người họ hàng đang làm việc ở đó.”

“Vậy nơi đó không hạn chế người ngoài?”

“Tui anh phải leo qua vài cái dây để vào bởi nơi đó vẫn thuộc quyền sở hữu của công ty. Với lại trong nhóm có người quen với người trong công ty nên cậu ấy đã xin phép để tui anh có thể hoàn toàn hợp pháp đi vào.”

“Tại sao các anh lại chỉ có thể đến vào Chủ nhật?”

“Dù Narakubo là ngôi làng bỏ hoang nhưng công việc khai thác ở vùng xung quanh vẫn hoạt động. Tiếng ồn vào ngày thường sẽ ảnh hưởng đến việc quay phim, đó là chưa kể lâu lâu lại có người băng xe qua đây với tốc độ rất kinh dị nên chẳng an toàn chút nào nếu đến thường xuyên, đại loại thế... Mà chuyện đó có gì để em quan tâm sao?”

Satoshi mỉm cười,

“À không, chỉ hiểu kì thôi. Em đã biết vài thứ thú vị.”

Kệ nó đi anh Nakajou, Satoshi là thế đấy. Tôi nói thầm trong lòng.

Tiếp theo là Chitanda,

“Chị viết kịch bản, Hongou-san ấy, bây giờ sao rồi anh?”

“Hongou à? Anh cũng không biết rõ, chỉ nghe là cậu ấy không ổn lắm. Nhưng rõ ràng không thể đổ lỗi cho cậu ấy phải không?”

Nakajou trả lời và hơi nhướn mày lên. Nếu đúng như chị Irisu nói thì chị Hongou phải chịu áp lực rất lớn từ cả lớp 2-F và đã đổ bệnh vì điều đó. Rõ ràng với họ lúc này thì đổ lỗi hay xin lỗi đều khó chịu

như nhau cả, đó có lẽ là nguyên nhân cho cử chỉ và lời nói vừa rồi của anh Nakajou.

Và chắc chắn không nhận ra điều đó, Chitanda tiếp tục hỏi nhỏ nhẹ:

“Chị Hongou có phải là một người thanh nhã không anh?”

Anh Nakajou lập tức trở lại bình thường mà nói:

“Anh không nghĩ về cậu ấy như vậy. Cũng có thể nói Hongou ‘thanh nhã’ về mặt thể trạng hơn là tính cách.”

“Ý anh là chị ấy có cơ thể mỏng?”

Cái kiểu mô tả gì thế này? Tôi đã hỏi ngay mà không chịu suy nghĩ thêm một chút.

“Ý anh là chị ấy hay bị bệnh đó.”

“Đúng thế. Cậu ấy thường hay phải nghỉ học, và sức khỏe cũng không đủ để đến nơi quay phim cùng với tụi anh.”

Khi nói như vậy anh Nakajou trông có vẻ hối lỗi. Theo lí mà nói thì không hẳn là cần người soạn kịch bản phải có mặt ở nơi quay phim thì mới làm phim được. Nếu có vấn đề không theo kịch bản xảy ra thì đạo diễn chỉ việc chỉnh lại cho phù hợp, còn diễn viên thì đều biết mình phải làm gì dù không có chị Hongou... vì dù sao họ cũng có kịch bản mà.

Với những ý nghĩ mới đó tôi hỏi : “Trong lớp có ai không thích kịch bản của chị Hongou không?”

Anh Nakajou liền tỏ ra khó chịu,

“Không ai hết. Như anh đã nói không ai trách Hongou về việc cậu ấy bệnh cả.”

“Đó là *anh* nói.”

“Đừng có ngó ngán như vậy! Ý em là sao đây? Tất cả mọi người, kể cả anh, đều biết Hongou đang phải làm gì và cậu ấy quan trọng như thế nào.”

Và dù vậy chị ấy vẫn “suy sụp” trước khi hoàn thành công việc. Nếu vậy có lẽ là Chitanda đúng – chị Hongou bệnh là do thể trạng “thanh nhã” thật.

Muốn chuyển qua một chủ đề bớt căng thẳng hơn, Ibara chen vào : “Cơ mà anh này.”

“Gì vậy?”

“Tụi em được biết là kịch bản không đề cập đến việc hung thủ là ai, như vậy lỡ như đây là một kiểu *thủ pháp điện ảnh* thì sao? Tức là một trong số diễn viên đã được bí mật chọn làm hung thủ mà thân thể không được viết vào kịch bản chính ấy.”

Một ý kiến táo bạo. Nhưng nếu đúng là vậy, thì công việc sẽ trở nên quá dễ dàng đến nỗi chẳng cần chúng tôi phải ngồi đây làm “người quan sát”. Anh Nakajou lại khoanh tay và làm điệu bộ đang cố nhớ ra cái gì đó.

“...Ừm.”

“Sao nào?”

“Anh không nghĩ là như vậy... À, không... Nhắc đến mới để ý, Kounosu đã từng nói ‘Sẽ cố gắng hết sức’ hay đại loại vậy...”

Ai mà chẳng có quyền nói “Sẽ cố hết sức” khi được giao việc? Ibara chắc chắn cũng có suy nghĩ này khi tôi thấy nỗi thất vọng hiện rõ trên mặt nhỏ trong một thoáng. Nhỏ nhanh chóng tươi tỉnh trở lại và hỏi tiếp : “Vậy, anh đã hỏi các diễn viên chưa? Về việc họ được giao nhiệm vụ như thế nào ấy?”

“Rồi, nhưng không ai tự nhận mình là hung thủ cả.”

Nhỏ mím môi.

“Vậy còn vai thám tử?”

“Cũng không.”

Ôi!

Coi nào, cố lên Ibara.

Nhỏ lại hỏi : “Thôi thế này đi, có ai đã từng đề cập đến việc thủ pháp điện ảnh sử dụng trong phim là vật lý hay là tâm lý không?”

Anh Nakajou bối rối trước câu hỏi này,

“Hai cái đó khác nhau chỗ nào vậy?”

Ngay khi tôi muốn đoán Ibara sẽ phản ứng thế nào thì ánh mắt chúng tôi gặp nhau. Nhỏ khẽ lắc đầu với một biểu cảm nửa bực bội nửa nản lòng trên mặt. Nếu anh Nakajou không ở đây dám cá là nhỏ sẽ vứt sạch những cử chỉ lịch sự mà thờ một cái thật dài.

Sau đó chúng tôi lại hỏi thêm vài câu khác, nhưng rốt cuộc hình như anh Nakajou không có lấy một chút thông tin nào đáng giá. Và phải nhấn mạnh ở đây rằng, sự nghèo thông tin của anh chính là nguyên nhân cuộc bàn luận này không đi tới đâu cả. Về phía ngược lại, cũng cần thừa nhận chúng tôi đã chưa chuẩn bị tốt và không có câu hỏi nào đủ mạnh để mong thu được những thông tin đáng giá ấy. Với tư cách là một người “tiết kiệm năng lượng” thì hôm nay là một thất bại. *Đã làm thì phải làm cho nhanh*. Tôi cần phải tìm ra câu hỏi thích hợp và hỏi vào thời điểm thích hợp.

Tuy vậy anh Nakajou lại có vẻ khá là thoải mái.

“Vậy là hết rồi phải không?”

Ibara mỉm cười đáp : “Nếu là về việc hỏi thì đúng thế, hết rồi đó anh.”

Sao tôi lại có cảm giác nhỏ đang mĩa mai cả hai phía nhỉ?

Hoàn tất việc ghi chú Satoshi đóng cuốn tập lại. Đó cũng là dấu hiệu để Chitanda hỏi câu cuối cùng : “Vậy tóm lại anh Nakajou-san, nếu là chị Hongou thì anh sẽ viết tiếp kịch bản này như thế nào?”

Nhận ra đây mới là nội dung chính, anh liền cười lớn mà nói:

“Được rồi, mấy đứa nghe thử ha. Nếu có phê bình thì nhẹ nhẹ thôi nhé.”

“Xin mời anh.”

Tôi hơi ngạc nhiên với việc sắp phải nói trước nhiều người mà trông anh tươi tỉnh phết. Đến khi Nakajou liếm môi rồi bắt đầu trình bày tôi mới biết anh nói năng khá là trôi chảy.

“Với trình độ quay và diễn thế này thì chẳng nên trông mong vào một bộ phim tốt, nhưng anh không nghĩ khán giả sẽ quan tâm vì dù sao đây cũng là phim nghiệp dư. Nội dung mới là quan trọng nhất. Một bộ phim huyền bí chỉ được xem là ổn nếu có cảnh thám tử chỉ ra hung thủ trước mặt mọi người, bắt hán phải thừa nhận cách thức và động cơ gây án phải không? Về điểm này thì dù có thất lễ với Hongou, anh cũng phải nói thật là cậu ấy khá kém về khả năng viết nên một nội dung hấp dẫn. Rõ là chúng ta còn chẳng biết ai là thám tử.

Để Kaitou chết là một lựa chọn đúng. Có thể các em không biết chứ cậu ta rất được lòng các bạn trong lớp đó. Bên bộ phận trang thiết bị đã không ít lần ngợi khen cậu ấy trông ‘chết chóc’ thế nào trong cái cảnh ấy, xứng đáng với mong đợi từ một hot-boy đi đóng phim. Nghi ngờ một ‘nhân vật chính diện’ là hung thủ không phải là ý kiến hay cho lắm, nhưng cũng không có nghĩa là không thể. Thế nên theo anh hung thủ dám được phân cho Yamanishi lắm, vì cậu ấy cũng được lòng nhiều bạn.”

...

“Nói chung, các bạn anh có thể trở nên khá là quá khích khi bàn đến vài vấn đề, trong đó bao gồm cả truyện về huyền bí. Họ có thể ca thán suốt ngày là chỗ này không phải huyền bí, chỗ kia không có hợp lý, vân vân. Nhưng đây là một bộ phim chỉ kéo dài một tiếng. Nếu muốn đưa hết những khía cạnh của một tiểu thuyết huyền bí vào phim thì tụi anh sẽ không thể hoàn thành kịp thời. Với lại chắc các em cũng nhận ra khi xem rồi đó, không thể thấy mọi chi tiết qua một màn hình bé xíu như vậy. Vì vậy anh nghĩ đây chỉ có thể là một bộ phim tâm lí bình thường, và vẫn nên giữ cái tên kiểu ‘Vụ án trong

ngôi làng hoang ở Furuoka' hay tương tự thế để thu hút người ta đến xem. Anh chắc rằng Hongou cũng sẽ nghĩ như vậy."

...

Nói thế nào đây nhỉ?

Ít nhất phải nửa nội dung trình bày của anh Nakajou khiến tôi đơ ra như thằng ngố. Chắc là vì tôi không là fan của thể loại huyền bí. Tôi thường mua vài quyển truyện chữ về đọc lúc rảnh và lâu lâu chọn bừa trúng thể loại này, chỉ thế mà thôi. Với lại từ thời nào mà tồn tại loại khán giả chỉ chú ý đến nội dung mà "không quan tâm" đến diễn xuất và quay phim?

... Và nghĩ thêm chút nữa, thể loại khán giả nào sẽ đến xem cái phim này cơ chứ?

Theo phong cách trả lời của Satoshi thì sẽ là thành viên của CLB Nghiên-Cứu-Tiểu-Thuyết-Trình-Thám-Bí-Ẩn, nhưng mà được bao nhiêu người đây? Có cơ sở để đưa ra một con số, cơ bản là vì đã từng có một khảo sát ngớ ngẩn như thế trong "Nguyệt san Cao trung Kami" về chủ đề "Văn học với học sinh". Tôi còn nhớ khảo sát đã chỉ ra bốn mươi phần trăm học sinh đã xem ít nhất một tiểu thuyết. Vậy khoảng bao nhiêu trong bốn mươi phần trăm ấy đọc tiểu thuyết trinh thám không chỉ đơn thuần vì giải trí[4]?

Mà dù sao anh Nakajou cũng chưa vào vấn đề chính, hy vọng sẽ có thứ xài được.

Khoanh cả tay và chân lại anh tiếp tục : "Nói chung việc không tiết lộ kẻ đã giết Kaitou khiến bộ phim chẳng thú vị chút nào, và nghĩ tới việc Irisu đích thân nhờ mấy đứa... chỉ vì mấy đứa có hứng thú

với mấy cái huyền bí, phải không nào? Không có ý gì đâu, ý anh là anh đã có cách để làm tăng hương vị cho bộ phim rồi.”

Bé cái làm một cách đầy ngoạn mục. Tụi này là CLB Cổ Điển chứ không phải CLB Nghiên-Cứu-Tiểu-Thuyết-Trình-Thám-Bí-Ẩn... Mà thôi, nếu tụi này thất bại thì khỏi cần phải giải thích cái sự thật trên làm gì.

Chất giọng của Nakajou trở nên rất tự tin khi anh nói:

“Kịch bản đã đề cập một yếu tố quan trọng – căn phòng khoá kín. Kaitou chết trong một căn phòng ngoài cửa vào thì không có lối ra nào khác. Vậy vấn đề đặt ra là : hung thủ giết cậu ấy bằng cách nào? Câu trả lời rất đơn giản : Hắn đã vào phòng bằng lối duy nhất còn lại.”

Nhướn mày lên Ibara hỏi : “Lối nào?”

Anh Nakajou cười lớn,

“Dễ quên thế? Dĩ nhiên là lối cửa sổ rồi.”

... Cửa sổ?

Tôi nhớ lại đoạn phim đã coi hôm qua. Chỉ còn một chút của nó đọng lại trong đầu, và đó là cảnh anh Kaitou chết. Những chi tiết khác của hiện trường đã gần như quên sạch, nên không còn cách nào khác tôi phải lên tiếng:

“Satoshi, đưa tờ bản đồ.”

Nhìn tôi rạng rỡ, hắn đáp:

“Vâng thưa sếp! Chờ một chút.”

Rồi lấy ra một mảnh giấy từ trong cái túi dây – là bản kí hoạ sơ đồ nhà hát.

Dựa vào đoạn phim hôm qua thì anh Kaitou lực lưỡng đã chết ở cánh gà bên phải, và những người còn lại đã đến đó cũng là theo hành lang bên phải. Tôi còn nhớ có người đã quay lại văn phòng chỗ tiền sảnh để lấy chìa khoá. Với đường đi như vậy thì ít nhất là với họ, cánh gà bên phải sẽ là căn phòng kín...

Sau đó anh Katsuda đã chạy ra đằng sau sân khấu để qua cánh gà bên trái, tin rằng có thể đi tìm hỗ trợ ở bên đó. Nhưng cửa đã bị niêm phong... nếu tôi nhớ không nhầm.

Và thật lạ khi anh Nakajou gọi đây là “căn phòng kín”.

Với nghĩa cơ bản nhất một “căn phòng kín” phải không có bất cứ lối nào khả dĩ có thể làm lối vào và lối thoát cho hung thủ. Xem phim thì có thể không biết chứ với một tấm bản đồ thì chẳng phải là quá rõ sao? Vẫn còn một lối đi khác.

Tôi chỉ tay vào chỗ nối giữa cánh gà bên phải và sảnh chính mà hỏi : “Còn lối này nữa cơ mà?”

Nakajou đáp ngay : “Không xài được.”

“Ờ?”

“Bị đóng đầy gỗ với đinh.”

Một lần nữa tôi lại như thằng ngốc, và nhận thấy Ibara đang nhăn mặt.

Nè, có phải lỗi tại tôi đâu? Chẳng ai nói trước rằng lỗi này không đi được cả.

Irisu đã từng nói chị Hongou đã tuân thủ các “quy luật công bằng” để cho người xem có cơ hội suy luận tương đương, nhưng thực tế chỉ ra cả bộ phận làm phim không có lấy một người nắm rõ thông tin hay những chi tiết lẽ ra cần phải lưu ý... Tôi thấy nản vì việc đó. Satoshi mỉm cười và lấy bút ra đánh dấu X vào những lỗi đã bị niêm phong.

Được rồi, không xét đến hai lỗi vào sảnh chính nữa. Như vậy là còn bốn : cửa vào và cửa sổ hai bên cánh gà. Hai cửa vào thì bên trái bị niêm phong còn phải thì bị khoá, như vậy đúng là chỉ còn cửa sổ.

“Vậy khi anh nói cửa sổ... ý anh là cửa sổ bên nào?”

Anh Nakajou khẽ khịt mũi rồi trả lời:

“Dĩ nhiên là bên này rồi.”

“Bên phải ấy ạ, nhưng tại sao vậy?”

“Vì chỉ có thằng ngốc mới làm vậy, cửa sổ bên trái bị một cái tủ quần áo lớn chắn ngay đằng trước mà.”

Ra là thế. Satoshi lại mỉm cười khi được đánh thêm một dấu X nữa.

Thật là phí thời gian nếu cứ tiếp tục như thế này, thế nên tôi phải đưa ra yêu cầu:

“Anh à, có quá nhiều chi tiết ở hiện trường mà tụi em không biết. Dĩ nhiên một phần là tại chất lượng cảnh quay, vậy nên anh có thể cảm phiền nói cho tụi em biết còn phòng nào không thể vào được không? Mặc kệ nó có phải là phòng kín hay không.”

“Ồ, để anh nhớ...”

Nakajou suy nghĩ một hồi trước khi trả lời:

“...Rồi đây. Cái phòng điều khiển gần cánh gà trái không vào được, tay nắm cửa bị hư nên không thể tra chìa vào. Rồi tất cả các phòng hướng về phía bắc, tức là nguyên dãy hành lang trái cả hai tầng ấy, đều có cửa sổ bị cố định để tránh bão tuyết vào mùa đông nên cũng không mở được.”

“Anh chắc chắn là không còn phòng nào nữa chứ?”

“Ừ, hết rồi đó.” Nakajou tuyên bố chắc nịch.

Tôi vẫn chưa hết nghi ngờ, nhưng đành phải tin anh một lần vậy. Đây cũng là lúc mà Chitanda, người đã im lặng từ nãy giờ hỏi : “Chị Hongou-san có biết về việc này không ạ? Vì chị ấy đâu có đi theo đoàn làm phim...”

Ồ đúng rồi, đây là điểm quan trọng. Nếu kịch bản của chị Hongou chỉ dựa vào tám bản đồ mà không biết đến tình trạng thực sự của hiện trường, thì rất có nguy cơ chị ấy sẽ chọn phải một lối thoát bất khả thi...

Anh Nakajou dẹp tan mọi lo âu của chúng tôi ngay lập tức,

“Ngay khi làng Narakubo được chọn để quay và Hongou làm người biên kịch cậu ấy đã tự mình đến đó để quan sát.”

“Khi nào vậy?”

“Hmm, chắc là tháng sáu... không, đúng rồi cậu ấy đi vào cuối tháng năm.”

“Vậy em xin lỗi vì đã cắt ngang, mời anh tiếp tục.”

Nakajou gật đầu và tiếp tục trình bày giả thuyết của mình, nội dung chính.

“Nói cách khác, hung thủ đã vào và ra bằng lối cửa sổ ở cánh gà bên phải. Như vậy sẽ phù hợp với việc cửa vào cánh gà phải bị khoá, các em nghĩ sao?”

Nghĩ sao là sao? Ý anh là việc hung thủ không dùng cửa vào mà là cửa sổ ấy à?

“A, em hiểu rồi!”

Chitanda là người duy nhất gõ hai đầu gối vào nhau để xác nhận là mình hiểu.

Tôi không thích phải một lần nữa đối mặt với sự nhiệt tình của anh Nakajou, vì vậy hy vọng Ibara sẽ làm dìm việc đó.

“Nhưng anh à, nếu vậy thì đâu còn gì là huyền bí?”

Không tỏ ra phiền lòng trước lời nói thẳng ấy của Ibara, trái lại anh còn dịu giọng xuống:

“Anh biết là em sẽ thấy vậy và nghĩ là còn một hướng nào khác. Đã nói với mấy đứa rồi mà? Hongou không phải dân chuyên về thể loại này, chắc là cậu ấy định sử dụng một thủ pháp kì lạ nào đó nhưng không được thành công lắm.”

Nói như thế thì thuyết phục được ai? Tôi đã tính im lặng để nghe anh ta nói hết, tuy vậy tôi không thể không phát bực mà nói luôn :
“Vậy anh nghĩ việc nhận diện hung thủ là điều có thể không?”

“Nhận diện?”

“Nếu đúng theo những gì anh nói, thì có khả năng chúng ta biết được hung thủ không?”

Nakajou dường như không ngờ tới câu hỏi này. Khi anh còn đang khoanh tay trần trở Ibara đã tung ra đòn quyết định:

“Vội lại, sau cái cảnh mọi người đã vào trong phòng chẳng phải camera đã hướng về cái cửa sổ?”

“Đúng thế.”

“Vậy thì tại sao *ngoài cửa sổ* đã không hề có một dấu vết nào cho thấy có người trèo qua? Đó là điểm bất hợp lý trong suy luận của anh.”

Ngoài cửa sổ, nếu đó là hiện trường...

Ờ đúng rồi. Ngoài cửa sổ là một bãi cỏ hoang rất dày, phải đến gần một con người trưởng thành. Ra là vậy, nếu có người bò qua cửa sổ thì chắc chắn phải có dấu vết cỏ bị đứt hoặc bị dẫm lên...

Lúc này Nakajou trông khá rối và Ibara đã phải giải thích cái điều tôi vừa nhận ra cho anh. Dù vậy anh vẫn chưa chịu khuất phục,

“Đó không hẳn là vấn đề.”

Vậy à?

Tôi tước đi cơ hội phản pháo của Ibara mà lên tiếng:

“Tại sao? Em nghĩ chi tiết đó đã quá rõ ràng rồi.”

“Có thể Hongou đã viết vào trong tập nhưng lại quên đề cập trong kịch bản thì sao?”

“...Vậy thì thua. Điều Ibara đang thắc mắc là tại sao không có dấu vết của hung thủ, và anh thì trả lời tại chị Hongou bất cần. Như vậy thì còn cố gắng suy luận làm gì nữa?”

Anh Nakajou rầu rĩ gục mặt xuống.

Nhưng nhanh chóng anh ngẩng lên như vừa nghĩ ra cái gì, rồi cao giọng tuyên bố:

“Đúng rồi, cỏ!”

“Cỏ thì làm sao?”

Tự tin trở lại, anh nói nhanh như gió : “Em bảo cửa sổ không dùng làm nơi tẩu thoát được là vì không có dấu vết cỏ bị đứt hay dẫm lên ở bên ngoài phải không?”

Ibara gật đầu cảnh giác.

“Và em đã sai ở chỗ đó. Như anh đã nói Hongou đến làng Narakubo vào tháng năm. Chắc chắn cỏ lúc đó không mọc cao như bây giờ, vì vậy cậu ấy đã nghĩ là cửa sổ có thể dùng được!”

Ồ!

Satoshi vừa ồ lên kinh ngạc. Nếu phải nghĩ đến một người hợp rơ với anh Nakajou thì người đó chỉ có thể là Satoshi, vì lúc này

trông hắn như sắp thốt lên : *“Đây là câu có lý đầu tiên của anh trong ngày đó, chúc mừng.”* Ibara thì tỏ ra muốn vặn lại nhưng lại không kiếm ra lý. Tôi cười thầm trong bụng. *Anh chàng này cũng được đấy!* Nghĩ ra được việc chị Hongou đã không lường đến chuyện cỏ mọc cao khiến đường thoát của hung thủ trở nên không dùng được trong thời gian ngắn như thế.

Khá là hay, tuy nhiên...

Nhận ra chúng tôi đang im lặng và trông có vẻ đã bị thuyết phục, anh Nakajou nhấn luôn cú chốt:

“VẬY là lần tới tội anh chỉ cần xén hết cỏ ở đó và quay lại cảnh tìm thấy cái xác. Ôi tại sao anh lại không nghĩ ra sớm hơn nhỉ? Nhưng vẫn còn kịp, chắc chắn tội anh sẽ làm được!”

Dưới góc nhìn của chúng tôi... Nakajou trông như sắp cất cánh mà bay đi luôn vậy. Tôi quyết định không nói gì thêm nữa, tốn năng lượng.

Nhận ra cuộc trò chuyện đã đến hồi kết thúc, Chitanda mỉm cười với anh nakajou và nói:

“Cám ơn vì đã cho chúng em nghe giả thuyết của anh. Chúng em sẽ cân nhắc ý kiến này với chị Irisu-san.”

Nakajou gật đầu thoả mãn. Đã không có cuộc cất cánh nào xảy ra. Lúc này trông anh hào hứng như muốn bắt tay vào soạn kịch bản ngay và luôn vậy.

Vài phút trôi qua, và chúng tôi lại tè tẹu ở phòng Địa Chất.

Grr... Ibara trưng ra một biểu cảm tôi chẳng muốn miêu tả.

“Vậy mà được à? Tụi mình phải chấp nhận cái quỷ này sao?”

Đòn phản công cuối cùng của anh Nakajou đúng là bất ngờ. Chẳng ai muốn tin một kiểu kiếm có như vậy nhưng rõ ràng “cổ” là một cái có có lý. Việc anh ta kịp thời lấp đi lỗ hổng lớn nhất trong suy luận của mình đang khiến Ibara cực kì bực tức.

“Nhưng mà, cũng không hẳn là vô lý.” Satoshi khẽ nói và trông hẳn cũng không phục.

Còn Chitanda,

“...”

Nhỏ không nói gì nhưng nhìn tôi chăm chăm từ lúc về phòng đến giờ. Cảm thấy không thoải mái tôi phải hỏi:

“Sao vậy Chitanda?”

“À, vâng.”

Nhỏ hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng nói:

“Oreki-san, cậu có nghĩ ý định thực sự của chị Hongou-san là những gì anh Nakajou-san vừa nói không?”

“...Trước khi trả lời câu hỏi này, thì cho tớ biết là cậu thì cậu nghĩ sao?”

Bị trả lại câu hỏi tương tự Chitanda trông khá ngượng ngùng. Chẳng biết đến chừng nào tôi mới gặp thêm được một người mà thái độ và cảm nhận dễ đoán như nhỏ. Nhỏ chưa tỏ ra mất bình tĩnh nhưng nhìn mắt và miệng là đủ hiểu, thế là tôi nói dùm:

“Cậu không thích phải không?”

“Không phải là không thích... nhưng mà tớ thấy... không được thuyết phục.”

Hai cái đó thì khác gì nhau?

Tóm lại là như vậy : thái độ của anh Nakajou là, nói sao đây, sự áp đặt. Anh chỉ khẳng khẳng giữ lấy ý kiến của mình và cố gắng tìm cơ bác bỏ những hoài nghi của chúng tôi. Nhưng dù anh có quyết tâm đến đâu đi nữa thì nếu lý luận của anh làm chúng tôi thấy không thuyết phục thì nó không thuyết phục, nếu chúng tôi cảm thấy không thích thì chúng tôi không thể thích được.

Dù không định bắt chước Nakajou nhưng tôi đã khoanh tay lại và nói:

“Đúng là cũng có lý, nhưng mà giả thuyết của anh Nakajou sẽ sụp đổ. Đó có lẽ là lý do chúng ta cảm thấy anh ta không đúng.”

Thay vì Chitanda người đầu tiên đáp lại tôi lại là Ibara. Nhỏ cần nhần:

“Có lý mà giả thuyết sụp đổ? Sao lại đối lập thế?”

Nhỏ đang rất muốn một câu trả lời. Ôi có cần vì anh ta mà phát khùng lên như thế không?

Tôi ra một cử chỉ với Satoshi, không cần đến một giây suy nghĩ hần đã hiểu và quăng tám bản đồ qua bên này. Đặt nó xuống bàn để hai cô nàng cùng quan sát tôi bắt đầu trình bày:

“Giả thuyết của anh Nakajou đơn giản nhưng để bỏ vào phim thì rất khó. Lý do chính là ở *tự nhiên*. Và Ibara à, nếu hỏi nãy cậu chỉ ra được điều đó thì một trăm phần trăm anh ta sẽ cứng họng.”

Tôi liền nhận được cái nhìn mặt của nhỏ.

Về phần Chitanda, lúc này nhỏ đang hào hứng đến mức chồm cả người ra đằng trước, khiến tôi bất giác lùi ghế lại.

“Ý cậu là giả thuyết đó vô lý sao?”

“Tớ sẽ không khẳng định như vậy... Nhưng mà cậu còn nhớ câu hỏi của Ibara, về việc chị Hongou có dùng *thủ pháp điện ảnh* nào trong phim không ấy?”

Chitanda gật đầu,

“Có chứ. Tớ nhớ là cậu ấy đã hỏi ‘có ai đã từng đề cập đến việc thủ pháp điện ảnh sử dụng trong phim là vật lý hay là tâm lý không’.”

“Chính xác, như vậy nếu vụ án này được đặt ra và có thể giải bằng những phương pháp vật lý thì việc sử dụng thủ pháp tâm lý sẽ là không cần thiết.”

Tôi vừa dứt lời Satoshi chợt cười to,

“Hahaha, đi đường vòng hay lắm Houtarou, cậu đúng là huyền bí như một thám tử!”

Công nhận mình đang lòng vòng thật, lần này tôi nói thẳng : “Nói cách khác, nếu đặt mình vào vị trí của hung thủ chúng ta sẽ thấy vì *yếu tố tự nhiên* mà hắn không thể sử dụng cửa sổ.”

Tôi chỉ tay vào hiện trường, hay nói đúng hơn là vị trí cái cửa sổ trên bản đồ,

“Để hung thủ lén vào bằng lối cửa sổ thì trước nhất hẳn phải ở *bên ngoài* trước đã, phải không? Thế thì làm sao mà một trong số diễn viên có thể quay trở ra để mà vòng ra sau nhà hát? Các cậu xem phim rồi sẽ thấy, bất kì người nào làm vậy cũng sẽ lọt vào tầm nhìn của ít nhất một người khác. Đó là chưa kể tiếng bước chân chạy trên nền đá trong nhà hát nghe rất rõ... nói chung là tớ thì tớ sẽ không liều như thế.”

“Hmm.”

Satoshi xoa cằm,

“Ra thế, nếu muốn giết người thì tớ chẳng đời chọn con đường dễ làm mình lộ mặt như vậy. Nếu là ban đêm thì giả thuyết của anh Nakajou may ra còn xài được, chứ giữa thanh thiên bạch nhật thì không thể.”

“Ừ, nói cho rõ ra thì là vậy đó.”

Sau khi nghe tôi đồng tình Chitanda liền lên tiếng:

“Tớ nghĩ sở dĩ giả thuyết của anh Nakajou-san không dùng được là vì anh ấy đã nhầm lẫn giữa cảnh chiếu trên phim với cảnh tự tưởng tượng ra, thứ mà anh đã dùng làm nền tảng cho giả thuyết của mình. Cũng thật lạ anh ấy kết luận thủ phạm đã đột nhập từ bên ngoài chỉ vì đoán là hắn đã ở trong phòng lúc anh Kaitou bị giết.”

Nói cho đã nhưng dường như vẫn có người chưa vừa lòng, không ai khác ngoài Ibara.

“Có thể điều Oreki nói là đúng, nhưng chị Hongou có thực sự nhận ra điều này không?”

Nhỏ nói đúng. Nếu mà hỏi được trực tiếp chị ấy thì chuyện xem như xong... Nhưng nếu được như thế thì chúng tôi đâu phải ngồi đây? Vì vậy tôi đáp:

“Vô phương biết được chị ấy nhận ra hay không nhận ra được những gì, vì vậy chúng ta chỉ có thể đoán.”

Ngay lúc này có một vị khách đến phòng Địa Chất. “Hướng dẫn viên” Eba của chúng tôi đang đứng trước cửa và không có vẻ gì là sẽ vào.

“Vậy các em có kết luận gì không?”

Satoshi trả lời với một nụ cười châm biếm : “Tụi em đã đi đến một kết luận.”

“Đó là?”

“Kết luận bác bỏ ý kiến của anh Nakajou.”

Trong khi chị Eba lẩm bầm “Ra vậy” mà không tỏ ra bất kì cảm xúc nào thì Chitanda đã cúi đầu rất sát,

“Chúng em xin lỗi.”

“Đừng nói vậy, đó không phải là lỗi của các em... Vậy ngày mai chị sẽ dẫn các em đi gặp người thứ hai.”

Ngày mai? Ở lại còn ngày mai nữa cơ à... còn gì là nghỉ hè nữa?

Sau khi đã hỏi câu cần hỏi và nghe câu cần nghe, chị Eba lắng lặng ra về. Tôi gọi với theo khiến chị dừng bước và quay lại.

“Sao vậy?”

Có gì đó trong lời nói của chị khiến tôi thấy lạnh, tạm thời lờ nó đi tôi hỏi : “Liệu tụi em có được phép mượn kịch bản không, ý em là cái kịch bản được sử dụng để quay phim[5] ấy?”

Chị Eba nhìn tôi như thể đang định giá mà nói : “Kịch bản là những gì các em đã xem trên phim. Thật sự là cần đến sao?”

“À... vâng, tụi em muốn biết chị Hongou đã tâm huyết đến thế nào với kịch bản của mình ấy mà.”

Nghe xong chị gật đầu và nói là việc đó có thể được.

Rồi thì cuộc bàn luận về chủ đề “Nakajou” cũng lại được tiếp tục nhưng đã từ từ trượt ra khỏi vấn đề chính. Rồi cuộc quảng luôn cái giả thuyết chúng tôi dành ra cả tiếng chỉ để xỉa xói không ngừng cái tính to mồm và khoái cãi cổ của anh ấy...

Nếu bạn hỏi ấn tượng rõ nét nhất của tôi về anh Nakajou là gì thì xin phép trích lại câu nói của Nữ hoàng Irisu : “Chỉ những người phù hợp mới đáng được việc này.”

[1] Maria Theresa (1717 - 1780) là một nữ hoàng của Đế quốc La Mã Thần thánh, nữ hoàng của Hungary, Bohemia và là công chúa nước Áo.

[2] World Wide Web (Mạng lưới thông tin toàn cầu) được viết tắt là “www” thường thấy ở đầu các địa chỉ trang web.

[3] Lupin the Third : một bộ manga rất nổi tiếng về những phi vụ của anh chàng tướnɡ cướp hào hoa Arsène Lupin III, cháu nội của tướnɡ cướp Arsène Lupin.

[4] Ở đây bản dịch tiếng Anh không được rõ ý lắm, có lẽ ý của Houtarou là bao nhiêu trong số họ đọc theo kiểu động não, chú ý đến những “thủ pháp” của người viết chứ không đơn thuần là đọc. Bởi vì Houtarou nghĩ anh Nakajou quá tự tin là những người đến xem đều thuộc loại động não hơn là trọng hình thức.

[5] Cần phân biệt giữa kịch bản gốc (script) và kịch bản dùng để quay phim (screenplay) : script là một mạch truyện, trong khi screenplay có phân ra từng cảnh quay và lời thoại của diễn viên.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 3 - "Kẻ đột nhập vô hình".

Hôm sau.

Có lẽ vì sự hơi thụ động ngày hôm qua mà hôm nay tôi nhận được cuộc gọi của Chitanda từ sớm. Hội trưởng CLB Cổ Điển đã yêu cầu tôi bất cứ giá nào cũng phải đến. Vì không có lý do để từ chối những lời, dù là yêu cầu đi nữa, cũng hết sức lịch sự của nhỏ tôi đành phải lại đến trường. Nhảy ra khỏi một con tàu đang đi giữa cuộc hành trình không phải là ý tưởng sáng sủa cho lắm, mà tôi cũng không có ý định đó.

Vừa bước ra cửa tôi chú ý đến một lá thư quốc tế được giắt trong hộp thư. Vì tên người nhận là ông già tôi nên tôi không buồn mang nó vào trong, và cũng chẳng cần phải nhìn để biết người gửi là ai : Oreki Tomoe, bà chị yêu quý của tôi.

Bà chị ấy đã không thoả mãn việc chỉ quanh quẩn ở chốn làng quê mà luôn nuôi tham vọng chinh phục thế giới. Hiện tại có lẽ chị ta đang ở một nước Đông Âu nào đó. Từ nhỏ đến lớn tôi đã bị bà chị ấy quăng vào đủ mọi thứ rắc rối – một cấp độ rắc rối cao hơn hẳn những gì Chitanda đã và đang mang lại. Lá thư kì này không dành cho tôi nghĩa là tôi tạm thời chỉ phải làm đầy tớ cho Chitanda, thôi kệ cũng đỡ!

... Hay là không.

Sao cũng được, giờ cứ đến phòng Địa Chất cái đã.

Chúng tôi không làm gì nhiều trước khi chị Eba đến. Nhưng mọi khi, tôi chọn chỗ ngồi trong bóng râm và đọc một cuốn truyện chữ. Chỉ vì hôm trước được xem phim thể loại huyền bí không có nghĩa tôi phải mua ngay một cuốn truyện như thế, đây chỉ là một cuốn truyện chữ bình thường được mua ở một hiệu sách bình thường.

Đối diện tôi là Chitanda, người đang đứng bên cửa sổ, không màng đến cái nắng cháy da tàn dư của mùa hạ mà chỉ nhìn xuống mặt sân phía dưới. Có lẽ nhờ không bị ăn nắng mà không biết bao lần nhỏ đứng như thế này mà da dẻ vẫn trắng trẻo... Nhỏ chỉ đứng đó và nhìn xuống đất, hay đúng hơn là nhỏ đã tìm thấy sự hứng thú ở đâu đó trong rừng người đang tất bật chuẩn bị cho lễ hội. Nhưng khi mà ánh mắt *hiếu kì* còn chưa loé lên thì tôi biết nhỏ cũng đang rất chán.

Ibara thì trái lại, còn khuya mới được “chán” nổi. Người chịu trách nhiệm trong hầu hết công việc xuất bản tập san “Kem đá” năm nay đang bù đầu bù cổ ghi ghi chép chép. Hồi nãy tôi có hỏi là còn phải viết gì nữa trong khi mọi việc cần làm là đưa bản thảo cho bộ phận xuất bản thì ngay lập tức nhận được một cái trừng mắt đáng sợ.

“Nếu bản thảo *đủ tốt* để gửi được ngay thì chẳng có chuyện tôi phải ngồi đây chỉnh sửa!”

Thế à, vậy cố gắng nhé.

Còn Satoshi, hắn cũng đang đọc như tôi. Bàn tay hắn che hết cả bìa nên không thể đọc được cuốn truyện hắn đang đọc tên là gì. Dù “cười” là biểu cảm mặc định của Satoshi nhưng hắn lại không cười khi đọc sách, nói là thế nhưng mỗi khi có dịp nhìn Satoshi-không-cười vẫn mang lại cho tôi một cảm giác lạ kì.

Đang nghĩ đến điều đó tôi thấy biểu cảm của hắn lại trở về bình thường. Đặt sách xuống và ngẩng mặt lên hắn nhìn quanh phòng,

“Này, mấy cậu đã coi được bao nhiêu tiểu thuyết trinh thám rồi?”

Ibara dùng bút khi được hỏi, nhỏ ngẩng mặt lên và nói:

“Ý Fuku-chan là sao?”

“À cậu biết đấy, sau khi nghe suy luận của anh Nakajou hôm qua tớ đã có vài suy nghĩ. Dù cách tiếp cận vấn đề của anh khá trật chĩa nhưng đó cũng là một trong những phương pháp thường thấy trong tiểu thuyết trinh thám. Cho nên tớ nghĩ có lẽ việc đọc thêm tiểu thuyết trinh thám sẽ giúp chúng ta giải quyết vụ này tốt hơn.”

Hmm. Quả thật lý lẽ của anh Nakajou ban đầu nghe hoàn toàn vớ vẩn, nhưng sau khi bỏ ra một đêm suy đi nghĩ lại thì đẳng cấp của anh cũng ngang mấy show truyền hình trinh thám trung bình trên TV đấy chứ. Không quá bất ngờ khi một tên như Satoshi nhận ra sự liên quan này.

“Ừm, tiểu thuyết trinh thám thì tớ chỉ đọc một số lượng vừa phải...”

“*Vừa phải* với cậu là mức nào mới được? Thế tớ mới hỏi chứ.” Satoshi đáp và cười, còn Ibara cũng nở một nụ cười ngượng.

“À, với tớ thì, ừm, nghĩa là đọc truyện của Agatha Christie và Ellery Queen, tớ nghĩ vậy.”

Thế mà là *vừa phải* à? Điều duy nhất tôi biết về hai người đó là tên của họ... Đến Satoshi cũng phải nghiêng đầu nói:

“Không vừa phải đâu, đọc hết tác phẩm của họ đã được coi là siêu rồi. Phong cách cổ điển của họ khá là hợp với CLB ta phải không? ...Còn ai nữa không nào? Những nhà văn người Nhật thì sao?”

“Tớ không đọc nhiều, chỉ một vài vụ án đường sắt và thể thôi. Tuy khá hứng thú với thể loại trinh thám huyền bí nhưng không ít nhà văn có phong cách mà tớ không nuốt nổi.”

Có vẻ như càng đọc thì càng thân đấy nhỉ? Khi nghe tin tất cả thành viên đều được mời đến xem phim của lớp 2-F Ibara là người hào hứng nhất. Tôi nghĩ trong chúng tôi Ibara là người hiểu biết nhất về thể loại huyền bí.

“Còn cậu thì sao hả Houtarou?”

Tôi đóng sách lại và đáp : “Tớ không đọc loại này.”

“Cậu có tự nhận thức được là mình không đọc truyện trinh thám không đấy? Cậu không chăm lo lắm đến thú đọc sách của mình đâu phải không nào?”

Ồi, cho xin đi!

“Tớ đọc một ít cuốn truyện chữ với cái bìa vàng như cuốn này, thể thôi.” Không tỏ ra nghiêm túc tôi ném câu trả lời như vậy cho hắn.

“À... Vậy là chỉ đọc truyện của tác giả người Nhật thôi nhỉ? Quả là một người cứng nhắc.”

Hắn đáp ngay không do dự. Có lẽ câu trả lời của tôi đã đủ với hắn, một kẻ sở hữu lượng kiến thức rất rộng chẳng vì lí do nào cả.

Satoshi giờ quay sang Chitanda, người nhẹ nhàng lắc đầu và nói:

“Tớ chưa từng đọc quyển nào hết.”

“Ể?”

Hắn thốt lên một tiếng đầy ngạc nhiên. Tôi cũng chẳng kém, cứ ngỡ một người luôn mong muốn tìm câu trả lời cho mọi vấn đề mình chạm trán thì phải khá là thích thể loại trinh thám chứ. Satoshi cố gắng xác nhận một lần nữa:

“Một quyển cũng không?”

“Thực ra là tớ nghĩ mình không hợp với thể loại này sau khi đã đọc vài quyển, và khi đó đã là cách đây rất nhiều năm rồi.”

Vậy là không phải chưa đọc mà là nhỏ đã từ bỏ thể loại này sau khi đã đọc. Nghĩ đến việc tiểu thư của chúng ta không thích đọc truyện trinh thám nhưng luôn kéo cả nhóm vào những vụ không khác gì tình tiết trong truyện trinh thám, có vẻ trái khoáy thật. Chẳng khác nào một doanh nhân không thích đọc sách về kinh doanh vậy.

Nhưng mà, nếu nghĩ kĩ một chút thì điều đó không hoàn toàn là kì lạ.

“Vậy sao? Nhưng Chi-chan này, chẳng phải cậu đã rất hào hứng khi xem phim của lớp 2-F sao?”

Chitanda mỉm cười,

“Tớ chỉ là vui vì chị Irisu đã mời chúng ta xem một thứ mà cả lớp cùng làm thôi... Chứ không phải là tớ thích xem phim.”

Ra thế, thấy chưa?

Vậy là chỉ còn một người chưa trả lời. Đến lượt tôi hỏi Satoshi, người đang tỏ ra hiểu biết mà gật gù liên hồi.

“Còn cậu thì sao nào?”

“Tớ á?”

“Tớ có quyền đoán mò rằng cậu đã đọc hết toàn bộ truyện trinh thám trên cõi đời này, đã xuất bản và sẽ xuất bản?” Tôi nói đùa mà Satoshi đáp lại tỉnh bơ : “À, không hề.”

Hửm?

Ibara cười mỉm tới tận mép môi,

“Tớ biết Fuku-chan thích đọc gì mà.”

Nghe đến đó Satoshi ôm mặt xấu hổ, còn Chitanda thì hào hứng thấy rõ,

“Ể? Là gì vậy? Fukube-san, đó không phải là bí mật chứ, phải không?”

Nói cách khác, nếu đó là bí mật thì Chitanda sẽ không cố gắng tìm hiểu thêm nữa. Một trong những kinh nghiệm của tôi là tiểu thư của chúng ta vẫn có một số kiềm chế nhất định cho tính hiếu kỳ của mình.

Lúc này Satoshi vẫn chưa nói năng bình thường được,

“A, tớ...”

Là gì? Nói thì nói đại ra đi.

Tôi chỉ mới nghĩ đến điều đó thì Ibara đã huých toẹt ra luôn:

“Fuku-chan là một *Sherlockian* cuồng nhiệt!”

... À, hiểu rồi.

“Sherlockian” là từ chỉ những fan đam mê Sherlock Holmes[1]. Tôi không chắc lắm, nhưng hình như có lần tôi nghe nói một nhóm những người thế này đã thực sự đi tìm hiểu số phận con chó bun được nuôi bởi người cộng sự của Holmes. Đây là một sở thích nghiêm túc không nên bị đánh đồng với trò trẻ con hay giải trí, dù đối với Satoshi thì chắc là mỗi thứ một ít.

“Sherlockian là gì vậy?”

“Ừm, cậu biết đấy...”

Satoshi khẽ chỉnh lại Ibara khi nhỏ đang giải thích cho Chitanda:

“Fan cuồng Sherlock Holmes không phải là Sherlockian đâu, mà là Holmesian...”

Khác quái gì nhau?

Khi chúng tôi còn đang chọc Satoshi thì chị Eba đã tới, đứng trước cửa chị lịch sự cúi đầu chào,

“Chị xin lỗi về việc hôm nay không thể kiểm tra được mộ phòng trống, vì vậy cảm phiền các em hãy thảo luận trong phòng học của lớp 2-F. Nó có hơi bừa bộn một chút nhưng chắc sẽ không ảnh hưởng nhiều đến các em.”

Chả hiểu chị ấy phải xin lỗi vì việc gì.

“Được rồi, chúng ta hãy tiến đến vòng hai của Hội nghị Suy luận nào!”

Tuân theo lời tuyên bố đầy hớn hờ của Satoshi chúng tôi lần lượt rời khỏi phòng. Cơ mà, gọi là “Hội nghị Suy luận” thì cũng hơi quá.

Hoạt động của các CLB vẫn sôi động khi âm nhạc từ cả nhạc cụ lẫn con người hoà quyện với nhau. Giai điệu bây giờ nghe khá quen... Hoá ra là bài hát chính trong Mito Komon[2], nghe vừa dễ chịu lại vừa không.

Đi trước chúng tôi chị Eba chọt lên tiếng:

“Người các em sẽ gặp hôm nay là Haba Tomohiro, thuộc bộ phận trang thiết bị.”

Tôi nhìn Satoshi, hần vẫn lắc đầu. Vậy là anh Haba này cũng chẳng nổi tiếng. Hôm qua là bộ phận làm phim còn bây giờ là bộ phận trang thiết bị à? Cứ như là đang dạo cả đoàn làm phim ấy. Chị Eba lại tiếp tục : “Dù không được giao một vai nào nhưng cậu ta đã chen... *can hệ tích cực* vào nhiều khía cạnh của bộ phim. Các em có muốn hỏi gì không?”

Ibara, dường như vừa nhận ra điều gì, đã hỏi : “Ừm, nếu anh Haba ấy đã chen... *can hệ tích cực* vào quá trình làm phim thì sao anh ấy lại không được giao vai diễn?”

Hờ, đúng đấy. Một người như vậy lẽ ra sẽ phù hợp với việc đứng trước ống kính hơn. Quay lại nhìn Ibara chị Eba trả lời:

“Cậu ta không được yêu thích.”

“Nghĩa là,”

“Các vai diễn được chọn bằng cách giơ tay biểu quyết, cậu ta không có đủ số phiếu.”

Cuối cùng tôi cũng phải nói:

“Vậy tại sao tụi em lại phải gặp anh ta?”

Nghĩa của câu hỏi là : *Liệu một người đã chen... can hệ tích cực vào quá trình làm phim sẽ chấp nhận ý kiến của những người ngoài cuộc?* Chị Eba bộc lộ một biểu cảm khó chịu hiếm thấy.

“Chị cũng nghi ngờ về việc chọn cậu ta... nhưng đây là lựa chọn của Irisu nên chắc chắn có cái lý của nó. Chị nghĩ có thể là do cậu ta am hiểu về tiểu thuyết trinh thám nhất trong cả đoàn phim, ít nhất thì cậu ta đã nói vậy, tự phong.”

Không còn gì để mà nói, tôi ráng cười để đáp lại.

Satoshi đã từng ca tụng “Nữ hoàng” Irisu rất giỏi trong việc khiến những người thích hợp làm việc cho mình. Nếu điều đó đúng, thì như chị Eba đã nói, chị Irisu phải có lý do để chọn anh Haba. Dù sao thì tất cả đều là do chị ta sắp xếp nên chẳng việc gì chúng tôi phải thắc mắc. Tôi đang nghĩ như vậy khi Satoshi chợt tỏ ra không hài lòng,

“Chị Irisu đang ở đâu hờ trời? Từ lúc nhờ vả xong chị ấy không xuất hiện đến một lần.”

Hắn nói đúng. Đã hai ngày nay chúng ta không thấy mặt chị ta. Chị Eba trả lời ngay:

“Irisu bảo đang tìm người viết kịch bản thay thế trong khi các em tìm ra ‘suy luận đúng’, cậu ấy cũng đang gặp nhiều khó khăn.”

Chúng tôi đi đến hành lang nối giữa hai dãy thường và chuyên biệt.

Trước khi đến lớp 2-F, Chitanda nhẹ nhàng lên tiếng:

“Chị Eba-san này,”

“Vâng?”

“Chị có thân với chị Hongou-san không?”

Chị Eba trông có vẻ bối rối. Không giống như lo lắng, tôi cảm thấy chị chỉ đang gắng tìm từ thích hợp để trả lời.

“... Sao em lại hỏi vậy?”

“Em chỉ tò mò thôi,” Chitanda mỉm cười với chị Eba rồi nói : “Chỉ là em luôn suy nghĩ một người viết kịch bản thì như thế nào. Chắc là chị ấy rất nghiêm túc nhỉ?”

Chúng tôi đã đứng trước cửa phòng. Chị Eba dừng bước, quay lại và nói chậm rãi : “Hongou là bạn thân của chị. Cậu ấy chân thành, chu đáo và có một tinh thần trách nhiệm rất lớn cùng sự tốt bụng và nhạy cảm. Nhưng mà, những điều này có giúp ích gì cho em không? ... Với lại Haba đã chờ sẵn trong phòng rồi.”

Nói xong chị ấy liền quay lưng về phía chúng tôi rồi đi luôn, không thèm giới thiệu anh Haba cho chúng tôi.

Đúng như chị Eba mô tả – lớp 2-F bây giờ chẳng khác nào một bãi chiến trường. Những chiếc balô đã từng được các diễn viên đeo trong phim có thể thấy nằm rải rác khắp nơi. Trên bảng đen là mấy dòng ghi chú nguệch ngoạc tiến độ làm phim, trên cùng là một dòng

chữ dài viết bằng phấn vàng : “CHỦ NHẬT TUẦN SAU = HẠN CỰC-KÌ-SIÊU CHÓT!” Bàn và ghế cũng ngổn ngang chẳng kém và đây là lần đầu tôi nhận ra lớp học này phải trải qua một thời kì khủng khiếp như thế nào để làm phim. Khi còn bận thắc mắc chẳng biết có phải chị Irisu cố tình sắp xếp cho chúng tôi đến đây không thì cả bọn đều đã tiến vào trong.

Góc phòng, nơi ánh nắng không chiếu đến được có một nam sinh đang đứng. Anh đeo kính và khá gầy. Nhìn thấy chúng tôi anh liền đưa tay ra theo một cách rất điệu đà rồi nói:

“Ra đây là những quan sát viên được Irisu tiến cử. Hân hạnh được gặp các em, tên anh là Haba Tomohiro.”

Như ngày hôm qua Chitanda lần lượt giới thiệu mình rồi đến chúng tôi. Anh Haba lặp đi lặp lại tên chúng tôi mấy lần để ghi nhớ trước khi ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống. Không biết cách hành xử của Haba như thế nào nhưng hôm nay anh trông khá hứng chí. Nhìn chúng tôi ngồi vào ghế với một biểu lộ thoả mãn, anh gật đầu.

“Nghe nói mấy em khá giỏi về thể loại huyền bí, ít nhất là hơn lớp anh – nơi gần như chả có lấy một mống nhân tài.”

Vậy là lớp 2-F được thông tin sai rồi. Ngay cả Chitanda cũng nhận ra điều đó và đính chính: “Tụi em thuộc CLB Cổ Điển.”

Anh Haba tròn xoe mắt.

“A, ra là Cổ Điển. Vậy là mấy em chuyên về văn học thời kì Vàng[3] phải không? Wow!”

Lại còn sai hơn nữa. Với một CLB mà chính các thành viên còn lơ mơ về hoạt động của nó thì việc bị nhầm lẫn như thế là chuyện

thường. Anh Haba vừa tiếp tục lẩm bẩm “wow” vừa lấy ra một mảnh giấy A4 và đặt lên bàn. Đó là tấm bản đồ nhà hát. Trên đó chú thích đầy đủ tên từng phòng, vị trí đầy đủ các cửa sổ, một cái tên “Nakamura Aoi” – chắc là vậy – chẳng biết là để làm gì cùng tất cả vị trí cửa không vào được đều đã được đánh dấu.

Không chờ suy nghĩ Satoshi thốt lên:

“Sempai, đây là gì vậy?”

“Hửm? Bộ mấy em không được cho xem à?”

Không nói lời nào Satoshi lấy tấm bản đồ tự vẽ ra.

Anh Haba rên lên,

“... Có cái này dễ làm việc hơn.”

“Ừm, sao anh có tấm bản đồ này?” Ibara hỏi và Haba liền trả lời :
“Nhà hát này được xây bởi chính quyền tỉnh Furuoka mà, thế nên chỉ cần lên toà thị chính mà sao chép một bản. Không có thì chẳng đào đâu được suy luận cả.”

Thế là anh cười.

Trên bản đồ còn kí hiệu vị trí của cái xác và vị trí của mỗi người trước đó. Tôi rất cần những thông tin này, tính ra sự *can hệ tích cực* của anh cũng tốt đấy chứ.

Haba trông càng hồ hởi hơn khi anh tiếp tục : “Nhưng mà, một kịch bản huyền bí được viết bởi dân nghiệp dư như Hongou không đủ làm cho tụi này thoả mãn.”

Nói rất tự tin. Chitanda bèn hỏi : “Vậy chị Hongou viết không tốt sao ạ?”

“Ừ. Cậu ấy chưa từng đọc thể loại này trước khi dự án làm phim được tiến hành.”

“Nhưng em nghe rằng chị ấy đã có tìm hiểu.”

Anh Haba nhếch mép cười,

“Toàn là đồ cũ. Nhìn kìa, đây là những thứ cậu ấy đã tham khảo đó.”

Anh hướng cầm về một góc phòng, nơi có kha khá cuốn sách xếp thành một chồng. Nhìn sơ qua cả chồng đều là sách bìa thường. Chitanda hướng người về phía đó mà hỏi : “Ừm, anh có phiền nếu tụi em xem qua không?”

Haba trông có vẻ không vui khi sự chú ý hướng về anh bị giảm sút trông thấy. Tôi cũng chưa biết Chitanda định làm gì nhưng hiểu được tính tò mò của nhỏ. Không đợi hồi âm nhỏ đã rời khỏi ghế và đi đến chồng sách.

Cũng nhìn về chồng sách Satoshi thốt lên đầy thích thú : “A, bản dịch của Nohabara kìa, còn là ấn bản mới nhất nữa!”

Những cuốn sách ở đó đều là truyện về Sherlock Holmes, đề tài chúng tôi vừa thảo luận khi nãy. Những dòng chữ với phong như chữ viết tay được in nổi rất công phu trên bìa sách trắng tinh, có thể khiến cho bất kì ai mua chỉ muốn phóng về nhà để đọc ngay cho nóng. Đến lượt Ibara nhìn vào chồng sách, nhỏ nói lạnh tanh : “Vậy chị ấy chỉ nghiên cứu Holmes thôi à?”

Haba trả lời : “Đấy, thế anh mới bảo là nghiệp dư.”

... Vậy ai chỉ đọc Holmes đều là dân nghiệp dư cả à? Anh cũng khá liều khi dám nói thế trước mặt Satoshi – một Sherlockian (hoặc là Holmesian như hắn đã đấm chính) – đấy. Nhưng hắn vẫn cười và không tỏ vẻ khó chịu gì cả.

“Ồ, ra là thế.”

Ôi.

Lấy cuốn sách trên cùng ra khỏi chồng Chitanda bắt đầu lật qua vài trang. *Chúng ta nên nhanh trở lại vấn đề đang bàn thôi.* Chẳng biết nhỏ có nhận ra suy nghĩ của tôi không; chắc là không rồi. Cánh tay đang lật lia lịa của Chitanda chợt ngừng lại.

“Ô.”

“Chuyện gì vậy?”

“Có một vài chú thích kì lạ ở đây, mấy cậu xem này.”

Chúng tôi được cho xem cái trang nhỏ đã dừng lại. Chẳng cần đọc chữ tôi đã nhận ra ngay đó là một mục chương. Đúng là có những kí hiệu trước mỗi cái tựa, nhưng tôi chẳng biết Chitanda thấy nó “kì lạ” ở chỗ nào.

Những Cuộc Phiêu Lưu của Sherlock Holmes

Sir Arthur Conan Doyle

○ Vụ tai tiếng của xứ Bohemia

△ Hội tóc hung

X Vụ mất tích kỳ lạ

Δ Bí mật tại thung lũng Boscombe

X Năm hạt cam

⊙ Người đàn ông môi trề

○ Viên ngọc bích màu xanh da trời

X Dải băng lốm đốm

X Chàng quý tộc độc thân

Δ Vùng đất những cây dễ đỏ

“Và cả cái này nữa,”

Tàng Thư của Sherlock Homes

Sir Arthur Conan Doyle

○ Người khách hàng nổi tiếng

⊙ Người lính bị vấy nết

Δ Viên đá của Mazarin

X Ba đầu hồi

○ Ma cà rồng vùng Sussex

⊙ Ba người họ Garridebs

Δ Bài toán cầu Thor

△ Người đi 4 chân

△ Cái bờm sư tử

X Bà thuê nhà mang mạng che

Đọc xong tôi liền nói với Chitanda:

“Tôi chẳng thấy lạ chỗ nào cả, chỉ là kí hiệu riêng của chị Hongou thôi mà.”

“Thật vậy... à?”

Dù chưa phục nhưng nhỏ quyết định không thắc mắc. Cùng lúc đó tôi nhận thấy Satoshi đang lăm bằm gì đó và quay lại nhìn hắn. Gặp ánh mắt của tôi hắn liền ra hiệu là không biết rồi hướng sự tập trung lại về tấm bản đồ.

“Tạm thời để nó qua một bên đi.”

Gõ ngón tay lên bàn anh Haba nói.

“Chúng ta hãy bắt đầu cuộc thảo luận nào.”

Hừm, có lẽ anh đang rất mong chờ giây phút được thể hiện đây. Cả tôi cũng muốn làm cho nhanh để về sớm nên tôi nắm cổ tay của Chitanda lại trước khi nhỏ lấy thêm một cuốn sách nữa. Nhận ra anh Haba đang chờ nhỏ đành miễn cưỡng để lại cuốn sách lên chồng sách.

“Em xin lỗi. Mời anh bắt đầu.”

Haba gạt đầu rồi lấy từ trong túi áo một cây bút bi. Giáo viên chuẩn bị giảng bài rồi, chú ý nào các bạn.

“Được rồi. Theo quan điểm của anh thì vụ án này không hề khó một chút nào, thực ra phải nói là dễ ợt.”

Anh dừng lại để xem phản ứng của chúng tôi. Tôi không tỏ ra gì cả và cũng chẳng biết ba người kia thế nào.

“Thứ nhất, hành động ám sát này đã không được dự tính trước, hay đúng hơn là chỉ dự tính một phần. Đây không phải là một vụ ám sát kiểu ‘đúng như kế hoạch’, nó chỉ được tiến hành khi điều kiện trở nên thuận lợi cho hung thủ. Các em theo kịp chứ?”

Một mở đầu không tồi. Không, đó không hẳn là những gì tôi đang nghĩ. Ra thế, giờ mới để ý, dù có sử dụng thủ pháp điện ảnh gì đi nữa thì với kịch bản như thế này việc tạo ra một kế hoạch hoàn hảo gần như là không thể. Có nhiều lý do.

“...Tại sao lại như thế?”

Câu hỏi của Chitanda khiến Haba tỏ ra khó chịu, chắc là vì bị chen vào từ quá sớm. Nhưng rất nhanh chóng anh trở về với chất giọng tươi vui : “Là vì nếu đây là một vụ án được sắp đặt từ trước, thì Kaitou đã phải được yêu cầu đi đến cánh phải sân khấu. Thay vào đó tất cả chúng ta đều đã thấy cậu ta lấy đại một chiếc chìa khoá rồi đi thẳng về phía đó. Vì thế anh tin rằng hung thủ chỉ đơn thuần lợi dụng tình cảnh đó mà gây án. Suy luận này cũng chẳng lạ lắm đâu, đã có không ít ví dụ về việc này trong các vụ án mạng huyền bí.”

Dù cũng có nhiều trường hợp kẻ thủ ác cố tình lừa nạn nhân vào đúng tình cảnh hãn muốn, nhưng vụ này chắc là không được như thế. Đến lúc này anh Haba vẫn đang có lý.

Haba tiếp tục bằng việc chỉ đầu bút bi vào khu vực cánh gà bên phải trên bàn đồ, ngay dòng chữ “tìm thấy cái xác”.

“Như các em đã biết, đây là một vụ án trong phòng kín. Những lối thoát từ hiện trường là đây, đây và đây. Hai trong số đó đã bị đóng ván kín bùng và không sử dụng được, trong khi cửa ra vào là lối mọi người tiến vào và tìm thấy cái xác, trước đó cũng bị khoá. Hai cái cửa sổ thì một cái bị chặn còn một cái thì dù ra được nhưng lớp cỏ cao bên ngoài không có dấu hiệu đã bị đạp lên. Nói cách khác, kẻ sát hại Kaitou đã không dùng cách bình thường để tẩu thoát.”

Đây là nơi anh Nakajou hôm qua đã dừng lại. Trước khi tiếp tục anh Haba mỉm cười,

“Rõ ràng hung thủ đã không còn trong phòng sau khi Kaitou bị sát hại, một vụ án phòng kín tiêu biểu. Không biết các em đã nghĩ thế này chưa, là nhận thức ‘phòng kín’ xảy ra chỉ khi cái xác được phát hiện, hay nói chính xác hơn là khi tất cả mọi người đã bước vào phòng. Vậy, làm sao để điều này xảy ra? Chỉ cần nghĩ theo hướng mà các thám tử từ xưa đến nay vẫn nghĩ.

Bắt đầu với phương thức đơn giản nhất nhé : hung thủ đã bằng cách nào đó có chiếc chìa khoá chính, mở được phòng của Kaitou và giết cậu ấy, sau đó trả lại vào đúng nơi. Nhưng vậy thì hoàn toàn chẳng ra phim chút nào, và nếu Hongou tính như vậy thật thì anh không biết cả lớp sẽ la ó đến mức nào. Chắc chắn dù là một a-ma-tơ cậu ấy cũng sẽ không chọn phương thức này. Vậy chúng ta phải chú ý thêm vào các manh mối,

Hai chùm chìa khoá được tìm thấy trong văn phòng. Một người muốn vào đó chắc chắn phải đi qua tiền sảnh, mà làm vậy thì sẽ bị Sugimura ở phòng thiết bị ngay phía trên nhìn thấy, ít nhất cậu ta

cũng phải nghe được tiếng bước chân. Vì vậy nếu hung thủ muốn lấy chìa khoá thứ hai hẳn sẽ phải cầu mong mình không bị Sugimura nhìn thấy. Thật là vô lý khi hung thủ phải đánh liều như vậy. Thế, nếu chính Sugimura là người lấy chìa thì sao? Cũng không được, vì trên đường đi xuống cậu ta sẽ chịu rủi ro bị Senoue, Katsuda hay Yamanishi – những người xuống sớm nhất – nhìn thấy.”

Ồ, anh này suy luận tốt thật. Ước gì cái thái độ cũng được như thế.

“Việc văn phòng không thể vào được mà không bị người khác nhìn thấy khá quan trọng, vì nó cho chúng ta biết không chỉ là cánh gà, mà toàn bộ hành lang bên phải đều không thể dùng làm lối vào cũng như lối thoát của hung thủ. Các em có biết thế nghĩa là gì không?”

...Ồ! Ibara nhận ra cái đảo mắt của anh Haba đã tới nhỏ. Sau một hồi im lặng nhỏ cũng đưa ra một câu trả lời ngắn gọn:

“Hung thủ đã sử dụng thủ pháp vật lý?”

Một thoáng thất vọng hiện lên trên gương mặt của Haba, ngay sau đó anh mỉm cười đáp:

“Chính xác.”

Cha này bị sao thế nhỉ? Khó chịu vì người khác trả lời đúng à? Anh chàng quả là thiếu khả năng cư xử bình thường thật.

“Vậy có khả năng hung thủ đã dùng dây hoặc cái gì tương tự để khoá cửa từ bên ngoài. Nhưng thế vẫn không ổn vì hẳn sẽ đối mặt với việc phải đi ra từ hành lang bên phải – nơi chẳng khác gì là một

‘phòng kín’ thứ hai đối với những người khác. Tóm lại, việc tạo ‘phòng kín’ từ bên ngoài là bất khả thi.

Một khả năng cũng có thể xảy ra là ‘phòng kín’ được tạo nên bởi chính nạn nhân. Có thể họ không chết ngay mà đã khoá trái phòng để ngăn kẻ thủ ác rồi chết ở trong đó. Nhưng có là thế đi chăng nữa thì ‘căn phòng kín thứ hai’ vẫn còn đó, hung thủ vẫn không thể thoát được.

Vậy, còn khả năng gì nữa đây? Có thể là hung thủ không có mặt ở đó lúc nạn nhân bị giết, hoặc hành động giết người xảy ra *ngay khi* ‘cái xác’ được tìm thấy. Hai khả năng trên nói cho đơn giản, nghĩa là hoặc hung thủ đã dùng một cơ cấu nào đó để giết nạn nhân hoặc hắn đã giết họ rất nhanh trước sự có mặt của tất cả mọi người nhưng không một ai để ý.”

Ồ, ra là vậy.

Và chắc chắn sẽ có người không hiểu, đặc biệt là Chitanda, người có thể coi là chưa đọc bất kì một cuốn truyện trinh thám nào. Nhỏ gisr tay lên tỏ vẻ hỏi lỗi,

“Ừm, xin lỗi, anh có thể nói rõ hơn một chút không ạ?”

Haba trông rất vui với lời đề nghị đó, anh gật đầu và giải thích :
“Khả năng dùng ‘cơ cấu’, tức là trong căn phòng đó đã được bố trí sẵn một hoặc nhiều cái bẫy và nó chính là thứ đã kết liễu Kaitou, ví dụ như súng bắn tên hay kim châm độc ấy. Trong khi khả năng giết người nhưng không ai để ý là Kaitou vẫn chưa chết khi cửa được mở ra, và đã bị giết một cách bí mật ngay trong khoảnh khắc từng người một chạy đến bên cậu ấy.”

Chitanda bật ra một tiếng thốt khó chịu.

“Tuy nhiên hai khả năng này vẫn bị bác bỏ vì cùng một nguyên nhân, mấy em có biết là gì không?”

Nói xong Haba liền quay sang Ibara như mong đợi một sự đáp trả. Nhỏ nhớn mày lên tỏ vẻ thừa biết anh tính làm gì và trả lời:

“Có, là hình trạng của cái xác phải không?”

“... Lại chính xác. Nói chuyện với người hiểu biết quả là thú vị thật.”

Rốt cuộc cũng đã hiểu cách hành xử bất thường của cha này, thế nên tôi cười thầm trong lòng. Anh Haba nuốt nước bọt rồi nói tiếp :
“Tình trạng của cái xác, nói cách khác, là việc Kaitou vừa bị thương nặng ở tay vừa bị giết khiến cả hai khả năng bị bác bỏ. Thứ nhất, một cái bẫy có đủ lực để gây sát thương chết người không thể nhỏ tới mức không bị tìm thấy trong phòng. Thứ hai, một lực đủ mạnh như vậy thì một con người cũng chẳng thể thực hiện bí mật và trước mũi người khác.”

Nghĩa là...”

“Là không có cách nào hung thủ có thể tiến thẳng vào ‘căn phòng kín’ của Hongou cả.”

Haba kết thúc phần giải thích của mình, anh dựa lưng vào ghế và hít thở sâu cái. Nhanh chóng anh đã trở lại phong thái tự tin mà tự dưng hỏi tôi:

“Em, Oreki-kun phải không? Em nghĩ suy luận của anh thế nào?”

Ngay lúc đó tôi cực kì muốn nói với anh ấy rằng : *Hay quá, vậy tại em về được chưa?* Nhưng tôi có cảm giác anh ta đang giữ màn suy luận đặc sắc nhất để nói sau cùng. Một người như vậy hiển nhiên đã chuẩn bị câu trả lời cho mọi câu hỏi có thể được đặt ra. Thấy tôi im lặng anh liền trưng một nụ cười gượng và cố ra dấu cho tôi nói ra nhiều anh muốn.

Nhanh nào, nói là không hiểu kịp đi nào!

Như dự đoán, anh sau đó nở ra một cái cười giấu cợt mà cất cao giọng:

“Rắc rối, nhưng không có nghĩa là không thể, phải không nào?”

Nói xong anh lững thững đi về phía một trong những cái balô, thọt tay vào bên trong và cứ thế mang đến chỗ chúng tôi.

“Các em đã biết anh thuộc bộ phận trang thiết bị rồi nhỉ? Nhiệm vụ của anh là mua và chế ra những đạo cụ cần thiết cho bộ phim. Chính tay là người pha “máu” cho Kaitou và làm cái tay của cậu ấy ‘bị thương’ chứ đâu.”

Thứ anh vừa lấy ra khỏi balô chính xác là cái tôi dự đoán.

Một cuộn dây thừng.

“Hongou không được cẩn trọng lắm trong khâu chuẩn bị. Có lần cậu ấy đột nhiên đòi cảnh quay này phải cần thêm nhiều máu, làm cả bộ phận của anh quỳnh quáng đi mua đồ về pha thêm máu giả. Cậu ấy cũng nhờ tại anh chuẩn bị một cuộn dây thừng. Hongou bảo sẽ có một người đu trên sợi dây đó nên phải mua loại thật chắc. Anh có hỏi là loại dây cứu hộ bình thường có được không và cậu ấy đã đồng ý. Đến đây mấy em nhận ra ý định của Hongou chưa?”

Haba ngồi vào ghế và đặt sợi dây lên bàn. Anh ưỡn ngực đầy tự mãn mà tiếp tục : “Gợi ý nhé : trông bề ngoài có vẻ yếu đuối nhưng thực chất Kounosu là thành viên của CLB Leo Núi.”

Anh lại đảo mắt qua chúng tôi. Ibara kiểu gì cũng hiểu. Satoshi thì vẫn mỉm cười mà nhìn vào quyển tập của hắn, hình như là không hiểu rồi. Chitanda chỉ đơn giản là trông bối rối, chắc chắn không hiểu.

Dù sao thì không ai trong chúng tôi nói lời nào, thấy vậy anh Haba đành chuyển giọng và nói cho chúng tôi với giọng điệu như sắp sửa tiết lộ một huyền bí kinh hoàng nào đó:

“Nếu hung thủ vô phương tiến vào từ tầng một thì tầng hai là lựa chọn duy nhất. Có một đường khả thi. Kounosu đã chọn đi lên khu vực *hành lang bên phải* ở tầng hai và chắc chắn đó không phải ngẫu nhiên. Như anh đã nói, cậu ấy đã tham gia vào CLB Leo Núi. Vậy thủ pháp của Hongou coi vậy mà khá đơn giản : hung thủ sẽ leo từ cửa sổ tầng hai xuống tầng một bằng dây thừng, giết Kaitou rồi leo ngược trở lên.”

“Ừm, vậy là hung thủ đã vào cánh gà bên phải từ phía trên phải không?”

“Ờ, dĩ nhiên. Nếu đi từ đường khác được thì cánh cửa bị khoá chẳng còn ý nghĩa gì... Vậy là các em hiểu hết rồi phải không? Vì bộ phim chưa có tên nên anh rất hân hạnh được đặt nó là ‘Kẻ đột nhập vô hình’.” Haba đồng dục tuyên bố.

Sao hả mấy em?

Cứ như là mình đã nói đúng rồi, anh tiếp tục : “Nào, cho anh nghe nhận xét của mấy em.”

Chúng tôi nhìn nhau. Ánh mắt của Ibara trông như muốn tôi phản pháo lại Haba và tôi quyết định giả ngây. Tôi sẽ không phí phạm năng lượng để chống lại anh ta như đã làm với anh Nakajou ngày hôm qua. Nakajou thì rất sôi nổi, trong khi Haba lại tự tin hơn người. Tôi quay đi chỗ khác và bắt gặp ánh mắt của Chitanda. Tôi có thể cảm thấy nhỏ tính nói gì và gật đầu.

Gật đáp lại, nhỏ quay sang anh Haba và nói : “Chúng em nghĩ đó là một suy luận tuyệt vời.”

Một người tự tin thái quá sẽ nghĩ lời đáp đó là đương nhiên, trong khi ai cũng biết đó chỉ là lời nói lịch sự.

“Ôi, em quá lời rồi.”

Rồi anh nở một nụ cười nhìn Ibara,

“Còn em thì sao?”

Hừm, đang cố khiêu khích đây mà. Tôi biết chắc là nhỏ đang rất bực, nhưng thuận theo phản ứng Chitanda nhỏ chỉ gật đầu. Anh Haba có vẻ như không còn gì để nói, và đó là lúc tôi bắt đầu lên tiếng:

“Một suy luận thật hay Haba-sempai à. Tụi em sẽ báo cáo lại rõ ràng cho Irisu-sempai... Chúc một ngày tốt lành.”

Haba gật đầu đầy thoả mãn. Chúng tôi đứng dậy chào anh rồi từng người một rời khỏi phòng học lớp 2-F.

Trước khi đi, Chitanda nhìn vào chồng sách Sherlock Holmes và hỏi : “Xin lỗi, có phiền anh Haba-san không nếu em mượn vài cuốn sách?”

Một câu hỏi lạ, nhưng khi đang cao hứng thì chẳng có lý do gì anh Haba lại từ chối.

“Đó là sách của Hongou. Đọc xong chỉ cần trả lại là được thôi.”

Đừng có tự tiện cho mượn đồ của người khác. Tôi thầm nghĩ.

Ibara và Satoshi cũng đã ra khỏi phòng. Trước khi đóng cửa lại tôi thò đầu vào trong để hỏi câu cuối cùng :

“Haba-sempai.”

“Hửm, còn chuyện gì à?”

“Không, không có gì quan trọng cả. Chỉ là em không biết anh đã xem phim chưa. Em nghĩ cái hiệu ứng cánh tay bị thương của anh Kaitou đã được làm rất tốt.”

Nghe xong anh Haba liền lắc đầu và cười hơi gượng.

“Nói thật là anh vẫn chưa xem.”

Với tôi, câu trả lời đó là quá đủ.

“Ôi, cha này làm tớ bức quá.” Ibara cắn nhần ngay khi chúng tôi vừa bước vào phòng Địa Chất. Ai cũng cảm thấy không vui, vì vậy tôi không định chọc nhỏ.

... Mà người duy nhất dám điều này là Satoshi.

“Sao vậy? Bực bội vì lời khiêu khích hồi nãy của anh hả?”

Ibara lắc đầu,

“Nói về khiêu khích ấy, thì lúc nào cậu chẳng làm vậy với tớ?”

Tôi có hơi ngạc nhiên với câu trả lời của nhỏ. Dù Satoshi đúng là một tên đùa nhây nhưng tôi không nghĩ hẳn đáng bị ghép vào hai từ “khiêu khích”. Chắc là nhỏ bực tức cái thái độ *chết-mày-chưa* của anh Haba mà lỡ nói như thế. Trông vẻ mặt khó hiểu của chúng tôi, Ibara thở dài và tiếp tục:

“Điều tớ không thích ở đây là cái cách chả xem tớ như một con ngốc.”

“Mayaka mà ngốc á?”

“Vớ lại... không chỉ tớ mà tất cả chúng ta, cả chị Hongou và cả những thành viên còn lại của lớp 2-F cũng đều bị chả xem là vậy. Chỉ vì tớ không có lý do chính đáng để tức không có nghĩa là tớ không tức.”

Tức vì không biết lấy cớ gì để mà tức, tội nghiệp.

Vớ tôi, Haba chỉ đơn thuần là quá tự tin trong khi với Ibara anh ta chẳng khác nào một thằng kiêu ngạo với thái độ coi thường mọi người. Quả thật, “tự tin” và “kiêu ngạo” chỉ cách nhau một sợi chỉ mảnh mà đôi khi chúng lại là một. Nhìn thấy Ibara tức giận tôi chỉ biết cười thầm và ngẫm lại việc lá bài “Công lý” hợp với nhỏ đến thế nào.

“Chả thậm chí còn khinh thường Sherlock Holmes nữa chứ! Fuku-chan phải tức lắm nhỉ?”

Satoshi chỉ nhún vai mà đáp:

“Không hẳn.”

“Tại sao?”

“Ờ, thì quả thật Sherlock Holmes là một khởi đầu tốt cho những ai mới đọc truyện trinh thám mà. Khi biết chị Hongou chỉ mới nghiên cứu về truyện trinh thám thì điều đầu tiên tớ nghĩ là chị ấy sẽ tìm tới truyện Sherlock Holmes. Mayaka không nghĩ vậy sao? Thế nên đừng bực bội chuyện đó nữa nhé?” Hắc vừa nói vừa vỗ vai nhỏ. Hoá ra Ibara còn giận chuyện Haba coi thường Sherlock Holmes hơn cả tính kiêu ngạo của anh...

Mà thôi, sau khi trút ra sạch bách Ibara trông đã nhẹ nhõm hẳn và tôi không cần phải lãnh phần an ủi nhỏ.

Bây giờ quay lại việc chính. Tôi xoay ghế lại và nói : “Vậy giờ sao đây? Chúng ta có dùng cái suy luận của anh Haba cho Nữ hoàng hay không?”

Nghe tiếng cả ba đều quay về phía tôi, kể cả Chitanda nãy giờ chỉ dán mắt vào một cuốn Holmes.

Đầu tiên là Satoshi, hắc nhận xét với vẻ không phục lắm : “Ờ, sao không nhỉ? Nói thật là suy luận của anh cũng chẳng thú vị gì cho cam, nhưng anh đã có một manh mối rất quan trọng là việc chị Hongou đã yêu cầu một sợi dây. Nếu bỏ qua mấy cái tiểu tiết thì rõ ràng anh có lý.”

Theo sau là Ibara, trái với dự đoán của tôi nhỏ lại gật đầu đồng tình,

“Tôi cũng không tìm thấy lỗi hổng nào... Cơ bản suy luận của anh ta không có mâu thuẫn và không có điểm nào trái với kịch bản. Vì thế tôi sẽ không bác bỏ.”

Vậy là đã hai phiếu thuận. Phiếu thứ ba thì sao đây?

Chúng tôi đồng loạt hướng mắt về Chitanda. Vì lý do nào đó nhỏ trông cực kì bối rối. Không thể tỏ ra bình tĩnh hai đồng tử của nhỏ nở to và nhỏ cũng bắt đầu mở miệng, nhưng không thốt nổi thành lời.

“Sao vậy Chitanda?”

“Ờ... tớ, tớ chỉ là không thể đồng tình...”

Ồ.

Ibara hỏi một cách rất nhẹ nhàng, điều mà tôi không bao giờ làm được : “Tại sao thế Chi-chan?”

Bây giờ nhỏ còn trông bối rối hơn.

“Ừm, thi... tớ cũng không biết nữa. Nhưng... tớ chỉ cảm thấy đây không phải ý định thực sự của chị Hongou-san... Nói chung là tớ không thể chấp nhận cái suy luận này được. Nó có lý hơn nhiều so với suy luận của anh Nakajou hôm qua nhưng... chỉ là tớ không chấp nhận được!”

Nếu không được hỏi thẳng tác giả của kịch bản, thì nếu Chitanda còn không biết thì chẳng có cách nào để tôi biết cả. Nói chung là Chitanda đã đưa phiếu chống. Bất chợt nhỏ quay lại nhìn chằm chằm vào tôi như một chú ong vò vẽ. *Đừng nhìn với cặp mắt tròn xoe đó!*

“Oreki-san thì sao? Cậu có nghĩ suy luận đó là đúng không?”

Ồi, rốt cuộc cũng bị chú ý đến. Dự định sẽ trả lời với một phong thái đầy thành thạo, tôi xoay người một cái rồi bắt chéo chân, rồi gật đầu một cái rất sát mà nói:

“Dĩ nhiên là không.”

Ibara phản pháo lại ngay tức thì : “Tại sao hả Oreki?”

... Lại *bên chìm bên nâng* nữa kìa. Tôi trả lời : “Bởi vì phương thức anh Haba đưa ra là không thực hiện được. Lẽ ra âm mưu ám sát trong một nhà hát như vậy có thể thành công, nhưng những gì chúng ta thấy trên phim thì điều đó là không thể.”

Satoshi hồi thúc tôi với một cái cười thường thấy,

“Nói cách khác?”

“Nói cách khác, mâu thuẫn của nó nằm trong chính đoạn phim chúng ta đã được xem. Đẹp cái bản đồ qua một bên mà cố nhớ lại các tình tiết xem nào. Chúng ta biết được gì từ cái cửa sổ ở cánh gà bên phải?”

Chính tôi còn ngạc nhiên là mình lại nhớ rõ dù đã chẳng chú ý lắm khi xem phim. Khi không còn phụ thuộc vào tám bản đồ thì sẽ chẳng khó để tui này nhớ ra đâu.

Satoshi là người đầu tiên gật đầu:

“A đúng rồi, cái cửa sổ!”

“Chính xác. Toà nhà đã bị bỏ hoang trong rất nhiều năm, thậm chí một người cơ bắp như anh tóc đỏ Katsuda còn gặp khó khăn trong

việc mở cửa sổ. Chắc hẳn mấy cậu vẫn còn nhớ cánh cửa bị đẩy ra kêu lên một tiếng rít lớn đến cỡ nào phải không? Rõ ràng là cửa sổ rất khó mở.”

Nếu thực sự muốn quay cảnh kẻ sát nhân đột nhập vào bằng lối cửa sổ, thì chắc chắn họ sẽ bố trí chị ít nói Kounosu dùng dây thừng để từ tầng hai leo xuống, và để không phải dẫm lên cỏ chị ấy sẽ phải mở cửa sổ trong hoàn cảnh đang bị treo toòng teng. Riêng đó đã là khó rồi, nói chi đến việc cánh cửa rất khó mở và âm thanh sẽ phát ra khi cửa được mở. Tệ hơn nữa nếu mạnh tay quá lớp kính có thể bị vỡ. Vả lại còn anh Kaitou đang ở trong phòng cơ mà? Chẳng lẽ thấy vậy anh ấy chỉ biết đứng đó và nhìn người ta vào giết mình sao? Dĩ nhiên là không.

“Nếu chị Hongou không đi xem xét trước nhà hát thì phương án đó đã có thể xem là khả thi, bởi chị ấy không biết tình trạng của mấy cái cửa sổ ra sao. Suy luận của anh Haba hoàn toàn chỉ dựa trên tám bản đồ chứ thực chất ảnh chưa từng xem phim lấy một lần.”

“Ồ, vậy đó là lý do cậu hỏi anh Haba-san đã xem phim chưa phải không?” Chitanda la lớn. Nhỏ thực sự nghe thấy lời trao đổi cuối cùng giữa tôi và Haba sao? Đúng là chưa bao giờ tôi hết ngạc nhiên về mấy giác quan của nhỏ.

“Đúng vậy. Nếu xem phim anh ta đã phải biết cách tiếp cận từ tầng trên là bất khả thi. Thực tế chị Hongou đã tự đi đến nhà hát và viết kịch bản dựa trên quan sát của chính mình, anh Nakajou đã nói thế. Nếu chị ấy thật sự muốn sử dụng cái cửa sổ đó, và nếu ta coi lời nhận xét của chị Irisu về việc chị Hongou là người cẩn thận là đúng, thì chị ấy đã phải bảo bộ phận trang thiết bị chuẩn bị sẵn một ít chất làm trơn để bôi lên cửa sổ rồi. Tớ không tin chị ấy có thể bỏ sót một chi tiết tối quan trọng như vậy.

Tóm lại, tớ không thể đồng tình với suy luận của anh Haba. Máy cậu thấy thế nào?”

Câu hỏi sau có lẽ là thừa. tôi có thể thấy Satoshi đã tâm phụ khẩu phục, còn Ibara thì tỏ vẻ không muốn đồng ý cho lắm.

“VẬY,” một giọng nói từ sau lưng tôi cất lên, “nghĩa là các em cũng không đi đến kết luận gì trong ngày hôm nay phải không?”

Vội quay lại, tôi thấy chị Eba đã đứng ở trước cửa từ lúc nào không biết.

Rõ là chị ấy rất mong vụ này được giải quyết, dù đang không tỏ ra như vậy khi chị nói tiếp : “VẬY ngày mai chị sẽ dẫn các em đến gặp người thứ ba.”

“À... dạ vâng, cảm ơn chị. Làm phiền chị phải giúp đỡ ạ.”

Nói xong Chitanda cúi chào. Thấy thế chị Eba lắc đầu mà thêm vào một ý nữa cứ như là nó không quan trọng lắm.

“Nhưng ngày mai sẽ là lần cuối. Nếu đến chiều mai vấn đề vẫn chưa được giải quyết thì kịch bản sẽ không thể hoàn thành kịp thời để quay phim.”

Hôm nay là thứ tư.Ồ, đúng là gấp gáp thật rồi.

Nhận ra bầu không khí nặng nề đang vây quanh chúng tôi, chị Eba thả lỏng người và cúi chào một cái thật sâu.

“...Chị mới là người đang phiền các em phải giúp đỡ.”

[1] Sherlock Holmes là những câu chuyện trinh thám ngắn rất nổi tiếng được viết bởi nhà văn người Anh Sir Arthur Conan Doyle, viết về những lần phá án của vị thám tử Sherlock Holmes cùng người cộng sự là Bác sĩ Watson.

[2] Mito Komon là một bộ phim nhiều tập rất nổi tiếng cuối thập niên 70. Nói về một nhân vật có thật trong lịch sử là Tokugawa Mitsukuni – một phó Shogun (chức danh như phó Tướng quân) và là lãnh chúa của một gia tộc quyền thế. Bỏ lại vinh hoa quyền quý ông đã quyết định đi ngao du thiên hạ với thân phận “Mitsuemon – thương gia xứ Echigo” cùng hai chàng “samurai học việc” là Sasaki Sukesaburo thích đùa và Atsumi Kakunoshin ham học hỏi. Mỗi tập phim là một cuộc đụng độ giữa ba người không có lấy một tấc sắt trong tay với những samurai, bọn vô lại hay những tay lừa đảo nhưng rồi họ cũng bị thu phục bởi tài trí của người “thương gia” Mitsuemon này.

[3] Chỉ thời đại Heian (khoảng cuối thế kỉ 11) ở Nhật Bản. Đây là thời kì văn học Nhật Bản phát triển thịnh vượng với những tác phẩm mang hơi hướm sử thi đồ sộ như Chuyện cổ Genji, Chuyện cổ Taketori v.v...

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 4 - "Bloody Beast".

Lại một ngày hôm sau.

Trời quang, mây tạnh. Nói chung là cả vùng đang có một ngày đẹp, dịp tốt để tham gia các hoạt động ngoài trời. Sáng sớm tôi có xem TV một tí, trên đó chiếu những người đi ra biển và những người đi leo núi. Ôi, da rám nắng, nụ cười tươi, thế mới là nghỉ hè chứ!

Còn chúng tôi thì ở đây, ngồi trên bốn cái ghế đặt ở một góc phòng Địa Chất mà thảo luận.

Một lần nữa đừng có hiểu lầm nhé, tôi chẳng có ý so sánh gì cả. Thật ra mấy cái vụ họp hành này có lẽ là hợp hơn. Nếu được tự do có lẽ tôi chỉ biết giết thời gian với một tách cà phê nóng trong một quán cà phê có điều hoà mà thôi. Mỗi lúc như vậy một tách đen với cái vị đắng của nó luôn là sự lựa chọn hàng đầu...

“Đừng có mơ màng nữa Oreki! Chúng tôi đang cố tìm lời giải đây này!”

Ý thức của tôi liền trở về mặt đất. Không cần nói cả bọn cũng biết tầm quan trọng của ngày hôm nay trong việc giải quyết huyền bí của bộ phim “Huyền bí (đang được tạm gọi là vậy)”. Dù thế chúng tôi vẫn chưa đi xa hơn trách nhiệm của một “người quan sát” thế nên tất cả chỉ dừng lại ở mức thảo luận. Tôi thì chỉ biết nghe, và trong lúc này satoshi đang tổng kết lại,

“... Nói cách khác, anh Haba đã đứng ở điểm này – khó khăn lớn nhất của hung thủ là đột nhập và thoát ra khỏi ‘phòng kín đôi’. Đặc biệt là cái ‘phòng kín bên ngoài’ ấy, nó cứ như muốn la làng lên ‘Thách tội bấy vào đây’ vậy.”

“Phòng kín bên ngoài” mà Satoshi đã nhắc đến chính là căn phòng kín thứ hai theo suy luận của anh Haba. Vì cả đường vào hành lang bên phải đều nằm trong tầm nhìn của anh Sugimura nên không ai có thể đột nhập bằng lối đó mà không bị nhìn thấy.

Chitanda khẽ nghiêng đầu mà bẽn lễn nói : “Vậy là không thể vào được sao? Nhưng mà, sao cậu có thể chắc chắn như vậy?”

“À, Chi-chan này,”

Ibara tiếp quản phần giải thích.

“Đoạn phim đã cho chúng ta biết khả năng ‘căn phòng kín thứ hai’ của anh Haba là có tồn tại. Giả dụ nó đã bị đột nhập đi, thì người quay phim sẽ phải ít nhiều cho chúng ta nhận thấy là khi nào và thế nào nó bị đột nhập vào phải không? Như vậy phải có một khoảng ‘thời gian mù’ tầm ba mươi giây cho hung thủ có thể làm thế. Nhưng rõ ràng chúng ta không thấy một khoảng thời gian như vậy trên phim. Với cả bộ phim này được làm khá đơn giản nên những tình tiết nhỏ nhặt rất khó để nhận ra.”

“A tớ hiểu rồi. Nghĩa là đoạn phim đã không hề gợi ý cho ta việc hung thủ đã lén vào trong khoảnh khắc anh Sugimura không nhìn xuống tiền sảnh phải không?”

Ibara gật đầu và tiếp tục : “Và nếu anh Sugimura là hung thủ thì trường hợp tương tự cũng xảy ra khi anh phải đối mặt với tầm nhìn

của chị Senoue và những người khác. Nhưng đó cũng là lí do tớ không nghĩ chị Hongou cần phải xem xét sự tồn tại của ‘căn phòng kín thứ hai’. Chỉ là anh Haba suy nghĩ cao siêu quá mà thôi. Tính ra nghĩ đến việc ai đủ nhanh để lén vào hành lang bên phải có khi lại có lý hơn.”

Thôi nào Ibara, còn gì vui nếu chỉ mình cậu suy nghĩ chứ? Dù ngay sau đó nhỏ cười và khua tay tỏ vẻ không tán thành chính mình,

“Mà thế cũng chẳng đi đến đâu cả. Họ đã quay cảnh anh Sugimura đứng ở sảnh suốt, nghĩa là anh ấy phải quan sát được mọi lúc rồi.”

Im lặng. Thế là cuộc thảo luận đã vào ngõ cụt.

Có lẽ nhận ra bầu không khí bế tắc này Chitanda chợt thốt lên:

“A, suýt nữa tớ quên.”

Từ trong cặp nhỏ lấy ra và nói:

“Này, các cậu dùng thử nhé.”

Đó là những chiếc hộp kẹo nhỏ và trông rất tao nhã với một dòng chữ bằng tiếng Anh. Bòn bon Whiskey.

“Đây là gì thế?”

Đôi mắt với sự xuất hiện của một thứ quá đỗi xa hoa khiến Ibara ngạc nhiên trông thấy. Chitanda mỉm cười nhẹ nhàng,

“Đây là hàng mẫu cho một công thức mới. Những người làm kẹo cho lễ hội Bòn đã gửi cho gia đình tớ làm quà. Nhà tớ thì không hảo ngọt lắm, cho nên...”

Mở nắp ra, tôi nhận thấy mỗi chiếc hộp chứa khoảng hai mươi viên kẹo tròn tròn Whiskey, cỡ khá lớn so với bình thường.

“Đây là quà nên các cậu cứ tự nhiên nhé.”

Thế là nhỏ đưa một viên cho tôi. Mở lớp giấy gói ra tôi bỏ viên kẹo vào miệng, và ngay ở miếng cắn đầu tiên tôi đã cảm thấy một hương vị mạnh mẽ của hạnh nhân và Whiskey xộc tới tận mũi.

Chitanda hỏi : “Cậu thấy sao?”

“... Hơi nặng đấy.”

Suýt soát đến tình trạng say tôi đã nghĩ đến việc ăn ngay một viên nữa, xem như đáp lại tấm lòng của Chitanda đã mang kẹo đến cho nhưng lý trí đã kịp bắt tôi dừng lại.

Cả bọn đều đã ăn kẹo, còn tôi thì bắt đầu động não một chút.

Khó khăn lớn nhất trong việc giải quyết huyền bí của đoạn phim là sự thiếu thốn về thông tin. Và như Ibara đã nói, đoạn phim đã không được quay tốt nên những chi tiết nhỏ nhất không dễ để nhận ra. Thực sự là chỉ coi phim mà suy luận được sao? Tôi thực sự chẳng muốn phải coi lại lần nữa để kiểm chứng. Với cả đoạn phim cũng chẳng thèm quay cảnh những lối vào sảnh chính từ hai cánh gà và những cửa sổ quay về phía bắc đều bị đóng ván. Liệu họ có kịp quay hết những cảnh còn lại trước khi hết ngày mốt (Đúng thế, ngày mốt đấy!) không với chỉ những quan sát và nhận xét của chúng tôi...

Tôi nghĩ tới cựu-biên-kịch Hongou Mayu. Chị đã cáng đáng cả một kịch bản dù chưa hề có chút kinh nghiệm gì về truyện trinh thám và đã làm việc chăm chỉ tới mức bị viêm dạ dày vì căng thẳng. Chị

Eba đã đúng khi mô tả chị Hongou là một người chân thành và chăm chỉ. Tôi cũng đồng cảm với chị việc chẳng ai trong đoàn làm phim hiểu được kịch bản mà chị ấy đã cố công làm ra. Không biết chị sẽ cảm thấy thế nào nếu bị người ta hỏi *“Thực sự là chỉ coi phim mà suy luận được sao?”*

Thôi, tạm thời để cái đó qua một bên vậy.

“... Húuu~”

Một âm thanh kì lạ vừa phát ra.

Và trước mắt tôi là một cảnh tượng còn kì lạ hơn nữa. Trên bàn, ở chỗ của tôi là hai miếng giấy gói kẹo tròn tròn. Satoshi có hai và Ibara có một, nhưng lại có đến sáu miếng giấy trước mặt Chitanda cơ á? Không để ý chúng tôi đang nhìn nhỏ từ từ mở miếng giấy gói kẹo thứ bảy ra, tới nước này tôi phải ngăn rồi.

“Đây là đồ có còn, tớ nghĩ ăn vậy đủ rồi đó.”

Nghe vậy Chitanda dừng lại rồi nhìn chăm chăm vào viên tròn tròn thứ bảy đang nằm gọn trong lòng bàn tay, rồi ngó qua miếng giấy gói ở bên cạnh. Ngay khi tôi tự hỏi nhỏ tính làm gì thì nhỏ đã bỏ tọt viên kẹo vào miệng.

Tỏ ra thích thú, nhỏ nói : “Ui~ Mình đã ăn nhiều thế này rồi á~? Vị nó mạnh thiệt~ làm mình cứ *hiếu kì* mà ăn tiếp thôi~”

Càng hiếu kì thì càng ăn à...

“Chi-chan! Cậu có sao không?”

Nhận ra sự trầm trọng trong tình huống này Ibara lo lắng hỏi, và nhỏ được đáp lại với một cái cười khi.

“Tớ ổn~ Sao cậu lại hỏi thế~?”

“Nhưng, trông cậu lạ lắm.”

“Ổn mà~ Ổn mà... Hớ hớ hớ...”

Tiểu thư mà cười như thế thì chẳng còn ổn nữa rồi...

Đã đến giờ hẹn, chị Eba lại đến và đứng trước cửa với một gương mặt hầu như không có cảm xúc. Ít nhất thì lần này chị ấy đã nhướn mày lên một chút.

“Cái mùi này... mấy em uống rượu à?”

Satoshi đáp tỉnh bơ : “Dạ không, bòn bon Whiskey thôi ạ.”

Làm như chị ta quan tâm hai thứ đó khác nhau chỗ nào ấy. Nhưng chị Eba có vẻ nhưng không còn để ý tới cái mùi mà chìa một xấp giấy về phía tôi.

“Oreki-san,”

À đúng rồi, tôi đứng dậy mà nhận xấp giấy. Đó là bản copy của kịch bản tôi từng nhờ chị Eba ngày hôm kia. Với cái này tôi nghĩ mình có thể biết được phần nào tâm ý của chị Hongou.

“Nếu có thể đưa cho em ngày hôm qua chị nghĩ rằng đã tốt hơn.”

Chắc chắn là đã tốt hơn nhiều. Tôi mỉm cười khó chịu với chính ý nghĩ của mình. Chẳng phải ngày đầu đã quyết định không quá quan

tâm về vụ này rồi sao? Thành công trong việc bắn hạ hai suy luận của anh Nakajou và Haba làm tôi “nóng máy” lên rồi chẳng?

Không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh. Ngay lập tức tôi mở kịch bản và tìm chỗ có chi tiết liên quan tới cuộc thảo luận ngày hôm qua, để xem có lưu ý gì đến cảnh vật xung quanh hiện trường hay không. Chẳng mất thời gian đoạn tôi cần kiểm đã ở ngay trang tôi vừa lật bừa ra.

Kounosu : Còn một chùm chìa khoá trong văn phòng ngoài tiền sảnh, ai chạy đến lấy được không?

Cất ở đây trước khi quay tiếp cảnh cửa được mở khoá.

Sau khi mở cửa ra chỉ có các bạn nam vào phòng. (Các bạn nữ đứng cạnh nhau ngoài cửa)

Kaitou-kun nằm trên sàn. Nhớ bảo cậu ấy ôm cánh tay bị thương lại để nhấn mạnh sự đau đớn. Cậu ấy đang bất tỉnh nên không thể kêu cứu.

Sugimura : Kaitou!

Các bạn nam chạy đến bên cậu ấy, ai đến trước cũng được.

Đỡ Kaitou-kun dậy, Sugimura-kun nhận ra máu đã lênh láng trên sàn và trên tay cậu ấy.

Sugimura : Máu!

Các bạn nữ cùng hét lên.

Katsuda : Katou! Trời ơi! Có ai không giúp với!

Katsuda-kun sẽ chạy đến cửa sổ và mở ra. (Xin hãy cẩn thận, kính vỡ rất nguy hiểm)

Quay một chút cảnh ở bên ngoài. Phải đảm bảo không có dấu giày ở ngoài đó.

Katsuda-kun chạy về phía cánh gà bên trái, chạy băng qua sân khấu hoặc vòng phía sau đều được. Tuy nhiên ở sân khấu có nhiều gỗ mục nên băng qua đó phải cực kì cẩn thận.

Viết khá là chi tiết đấy. Ra thế, chi tiết thế này bảo sao chị ấy không bị căng thẳng? Từ lưu ý “đảm bảo không có dấu giày ở ngoài đó” có thể thấy lúc chị Hongou đến nhà hát cỏ vẫn chưa mọc cao. Về điểm này anh Nakajou đã đúng.

Chitanda cắt dòng suy nghĩ của tôi : “Kịch bản hử~?”

“Ừ.”

Nhỏ cứ vừa nói vừa lả lướt : “Hay nhỉ~ Hay quá ta~ Cho tớ xem cái nào~”

... Say thật rồi. Thông thường chả có lý do gì tôi lại từ chối đưa cho nhỏ, nhưng bây giờ tôi bắt đầu lo cho nhỏ đấy, vì vậy tôi giả ngơ mà gọi Satoshi.

“Satoshi, có mang theo đồ đóng sách không?”

Hắn nhìn tôi đầy trách móc.

“Thằng bình thường nào lại mang cái đó theo bên mình chứ?”

“Vậy có bấm ghim không?”

“Cái đó thì có, hơi nhỏ nhé.”

Hắn thò tay vào cái túi dây và lấy ra cho tôi. *Thế nhiều thằng bình thường mang theo cái bấm ghim bên mình lắm à?* Tôi nhanh chóng bấm xấp giấy lại với nhau.

“Rồi giờ làm gì với cái này đây?”

“Không được để mất đó, tốt nhất là Oreki cứ giữ đi.”

Tuân lệnh Ibara tôi bỏ xấp kịch bản vào trong cặp. Khi thấy chúng tôi đã sẵn sàng chị Eba lên tiếng:

“Vậy chúng ta đi thôi. Địa điểm lần này là phòng học lớp 2-C.”

Vừa ra khỏi phòng Địa Chất tôi nghe thấy một bản nhạc được cất lên. Từ CLB Nhạc Nhẹ, bài hát tên là... *The March of the Black Queen*[1] thì phải. Chẳng hiểu vì sao mấy ngày hôm nay cứ khi chúng tôi rời căn phòng này là một bài hát được cất lên. Tôi đoán là liên quan đến giờ hẹn một giờ chiều của chúng tôi, có thể đó là lúc các CLB âm nhạc thay phiên nhau bắt đầu tập luyện vì tôi không nghe thấy âm thanh đến từ các CLB nhạc khác.

Ibara hỏi chị Eba đang đi phía trước chúng tôi : “Hôm nay tụi em sẽ gặp ai ạ?”

“Sawakiguchi. Sawakiguchi Misaki, cậu ấy thuộc bộ phận quảng cáo và hầu như không tham gia vào quá trình làm phim. Vì bộ phim chưa được hoàn thành nên công việc quảng cáo cũng bị ngừng lại.”

Vậy sao chị ấy lại được tính vào đây nhỉ, có lộn người không vậy? Một câu hỏi thẳng ruột ngựa như thế đã được chị Eba đáp lại bằng một câu trả lời cũng thẳng không kém:

“Sawakiguchi đã tham gia rất nhiệt tình trong giai đoạn đầu dự án và cả việc định hình hướng đi nữa, vì vậy có lẽ cậu ấy sẽ có vài ý tưởng tốt về huyền bí này.”

Chị ấy còn thêm vào : “Ít nhất đó là những gì Irisu đã nói.”

Vậy là cựu-thành-viên-chính-thức à? Dù được cho rằng sẽ có vài ý tưởng tốt nhưng với tôi cái chị Sawakiguchi này chỉ là một thành viên trong cái hội tạp nham mà thôi. *Định hình hướng đi* nghe kêu thế thôi, chứ qua lời của chị Irisu và hai cuộc đối thoại với anh Nakajou và Haba tôi thừa biết bộ phim của lớp 2-F kiểu gì cũng chẳng thoát khỏi cái thể loại huyền bí. Chả biết một người như vậy thì suy luận được cái nỗi gì...

Nghĩ vậy nhưng tất nhiên tôi đời nào dám nói ra?

Lần thứ ba trong ba ngày chúng tôi bước qua hành lang nối giữa dãy thường và chuyên biệt, đúng lúc này Chitanda chợt la lên : “A! Nhớ ra rồi!”

“C-chuyện gì vậy Chi-chan?”

Ibara giật nảy người vì Chitanda vừa la thẳng vào tai nhỏ. Lúc này trông Chitanda khá là vui, nhỏ đặt hai tay ngược ngực mà nói:

“Chị Sawakiguchi-san đó, chị ấy vẽ đẹp lắm đúng hông? Hôm nay trí nhớ của tớ sao nó cứ hay mập mờ ~không thể tin được là ngay lúc nói tên tớ lại không nhớ ra~”

Hử? Chitanda biết à? Nghe thế chị Eba liền quay lại hỏi : “Vẽ à? Sawakiguchi thỉnh thoảng có vẽ tranh minh họa, mà sao em biết thế?”

Chitanda mỉm cười và đáp : “Trong phòng học Mỹ Thuật ấy~ Oreki-san nhớ mà phải hông? Vậy mà nãy giờ lại giấu~ Xấu tính quá nha~”

Giờ nhỏ lại kéo tôi vào. Đúng là đã say mà, may phước là nhỏ không thuộc kiểu say là quậy. Ờ, hồi nãy nhỏ bảo gì ấy nhỉ? Phòng Mỹ Thuật à?

Toi đang cố nhớ lại thì Ibara đã lên tiếng:

“A đúng rồi, chị ấy là một trong những người đã mượn cuốn sách kì lạ trong thư viện!”

Cuốn sách kì lạ, mô tả thế là đủ để tôi nhớ ra rồi. Mùa xuân năm nay tôi đã vướng vào một câu đố liên quan tới sách và tên của một vài nữ sinh, mà chị Sawakiguchi là một trong số đó.

Như cố gắng muốn nhớ thêm điều gì, đôi mắt của Chitanda cứ đảo qua đảo lại.

“Đúng rồi, là chị Sawakiguchi đấy~ Nếu tớ nhớ đúng thì tranh của chị ấy là bức tranh kì lạ nhất trong số đó~”

Dĩ nhiên tôi không còn ấn tượng gì với mấy bức tranh lúc đó, nhưng với tư cách là thành viên CLB Nghiên Cứu Manga Ibara gật đầu đồng ý,

“Đúng vậy, tớ cũng nhớ ra rồi. Chẳng biết nên gọi là xấu hay là đầy cá tính nữa, nói chung là tranh của chị ấy hoàn toàn khác biệt với những bức xung quanh.”

“Chị ấy theo trường phái trừu tượng chẳng?” Dù chẳng biết gì về chuyện đó nhưng Satoshi cũng hỏi.

Ibara trả lời với một ánh mắt bắn khoăn : “Hơi hơi giống kiểu manga nhưng mới nhìn vào thì trông kém lắm, tớ chẳng biết đánh giá thế nào nữa.”

Vẫn đang đi trước chúng tôi, chị Eba khẽ mỉm cười mà nói:

“Vậy các em đã xem tranh của Sawakiguchi rồi nhỉ? Thế thì khi gặp người các em sẽ không thấy lạ nữa đâu.”

Tôi không hiểu. Chị ấy muốn bóng gió gì đây?

Chị Eba dừng lại, chúng tôi đã đến phòng học lớp 2-C.

Chị nữ sinh đứng trong phòng có mái tóc được buộc thành bím. À không, đúng hơn phải gọi là búi tóc Trung Hoa. Với hai búi tóc Trung Hoa được cột lại với nhau bằng một miếng vải mỏng có trang trí hình rồng, chị còn chọn cho mình một chiếc áo tank-top[2] cùng một cái quần jean. Nước da hơi ngăm, chị đang cầm trên tay một quyển tạp chí... có vẻ là tạp chí khoa học vũ trụ. Cô gái có những đặc điểm ngoại hình hoàn toàn trái chĩa với nhau nhận ra sự có mặt của chúng tôi mà giơ một cánh tay lên vẫy. Chị mỉm cười.

“Ciao!”

Và chào chúng tôi bằng tiếng Ý. Chitanda nhanh chóng đáp lễ không chút ngượng ngùng:

“Chào chị Sawakiguchi-san ạ.”

Nghe thế chị Sawakiguchi liền thở dài và lắc đầu theo một kiểu rất phóng đại như mấy cử chỉ làm quá tôi đã từng xem trong một số bộ phim Mỹ.

“Không, không. Vậy là em không hiểu rồi. Khi chị nói “Ciao” thì em cũng phải “Ciao” chị lại mới đúng! Bằng không thì chẳng cái gì ăn nhập vào cái gì cả. Nào, làm lại nhé. Ciao!”

Tôi lo lắng nhìn Chitanda, nhưng hoá ra nhỏ lại rất bình thản đáp lại:

“Ồ, em xin lỗi~ Vậy thì~ Ciao!”

Nhỏ *thực sự* say rồi đấy. Thông thường Chitanda sẽ co rúm người trước những lời đáp bất thường như vậy.

Quan sát này giờ, Satoshi thì thào vào tai tôi : “Chị ấy khá là lập dị nhỉ?”

“Chắc vậy.”

“Vậy là trường Kamiyama vẫn còn những quái kiệt mà tớ chưa được diện kiến rồi...”

Hắn tỏ ra hối hận như thể tự trách mình đã bỏ rơi một bằng hữu. Dường như nghe thấy cuộc đối thoại của chúng tôi chị Eba khẽ nở một nụ cười lạ lùng.

Lúc này, sau khi được nghe Chitanda chào lại chị Sawakiguchi vui mừng thấy rõ.

“Cám ơn các em đã bỏ thời gian đến đây. Tên khai sinh của chị là Sawakiguchi Misaki.”

Tiếp theo đến lượt chị Eba lên tiếng:

“Đây là các thành viên của CLB Cổ Điển. Nhẹ nhàng với mấy em thôi nhé Misaki.”

Đúng đấy, chị ta mà không “nhẹ nhàng” thì chắc chúng tôi nguy to. Vì chị Eba không giới thiệu từng người nên chúng tôi phải tự mình làm việc đó, dù chị Sawakiguchi chẳng có vẻ gì là định nhớ tên của chúng tôi cả.

Nghe xong phần giới thiệu cuối cùng của Satoshi chị nói : “Được rồi, các em ngồi đi.”

“Dạ.”

Chờ chúng tôi ngồi xuống hết chị Eba rời đi. Ngay khi cửa phòng vừa đóng lại chị Sawakiguchi liền bẻ mấy ngón tay mạnh tới mức tôi có thể nghe thấy những tiếng lắc rắc.

“Vậy mấy em là những người trợ giúp cho cái dự án này phải hông nè. Sao? Suy luận của mấy người trước có tốt không?”

Satoshi đáp tình bơ : “Không tốt lắm.”

“Bị bác bỏ hết à?”

“Vâng.”

Thoả mãn với câu trả lời chị Sawakiguchi gật đầu liền mấy cái.

“Biết ngay mà, không cố mài sắt thì sao đòi thành kim? T’niên ngày nay chả biết khổ là cái gì cả.”

Ngữ điệu vừa kì cục vừa đơ như khúc gỗ của chị đã khiến trong một chốc tôi chẳng kịp nghe được chữ “thanh niên”. Có vẻ như bà chị này thuộc loại khoái nói nhảm rồi, lạ là ở chỗ tôi không ghét trò chuyện với những người như vậy.

Trái lại, Satoshi liền thốt lên mừng rỡ như vừa đào được kho báu : “Dạ, đúng đó. Đây là một vụ khó nhằn mà, nếu một người muốn giải mà lại không thêm tiêu hoá những manh mối kĩ càng thì rõ ràng là chả được ích gì.”

Cái ý “tiêu hoá những manh mối kĩ càng” là sao đây? Hiện tại tôi biết được Satoshi có hai châm ngôn sống. Một là *Mọi trò đùa phải chọc đúng chỗ và dừng đúng lúc, bằng không sẽ thành những lời nói dối thiếu suy nghĩ* và cái còn lại là *Kết luận không thể rút ra khi chỉ có mỗi cơ sở dữ liệu*. Tất nhiên tôi không tin rằng hắn có thể tự đi mà giải quyết vụ này với cái “cơ sở” của mình.

Chị Sawakiguchi cười lớn.

“Mấy em hơi bị đáng trông cậy đó nha. Quả là lính do Irisu gửi đến có khác. Nè, giả như suy luận của chị đây mà cũng bị ra cám thì đành trông chờ vào mấy đứa hết nhé.”

“Cứ để cho tụi em!”

Mạnh miệng góm, đến lúc làm không được thì đừng có khóc trước mặt thằng này đó. Đang có hai người rất giàu nhiệt huyết ở đây thì phải.

“Ô-kê hai tay luôn! Chị sẽ đặt hết niềm tin vào mấy em.”

Hết màn cao trào Satoshi quay trở về với chất giọng thoải mái nhả nhận.

“Chị Sawakiguchi chắc phải gặp nhiều khó khăn nhỉ? Bộ phận quảng cáo có tiến triển được gì không? Không có nhiều thứ để làm khi bộ phim chưa được hoàn thành phải không ạ?”

“Đúng vậy.”

Chị Sawakiguchi nhăn nhó rồi khoanh tay lại.

“Khi mà phim chưa xong thì công việc chính là làm poster quảng cáo dĩ nhiên là không thể rồi. Nhưng tụi chị cũng đang có việc phải suy nghĩ.”

“Là chuyện gì nữa vậy?”

“Rõ ràng quá mà?”

Chị thở dài.

“Bộ phim đang cần một cái tên. Không có tên thì làm ăn được gì nữa? Thậm chí phong chữ làm tên phim còn chưa được thống nhất. Thông thường thêm tên là công đoạn được thực hiện sau khi bộ phim được hoàn thành, mà phim thì lại đang như vậy đó.”

Cái đó thì tôi hiểu. Ngược với việc ai tham gia vào lễ hội văn hoá cũng đều có thể phụ giúp việc trang trí biểu ngữ hay phong nền, phải đảm trách nhiệm vụ đặt tên cho một bộ phim còn chưa được làm xong thì thật là cô đơn.

Nói xong chị Sawakiguchi lại mỉm cười với Satoshi.

“Thôi, dù sao cái quan trọng nhất vẫn là hoàn thành kịch bản. Trước khi nghe giả thiết của chị mấy em cứ tùy nghi thắc mắc, cứ tự nhiên nhé.”

Dù là được bảo cứ tự nhiên nhưng tôi đã gần như đông cứng trước tính cách rất chi là phóng khoáng của chị này. Chitanda thì tôi ngờ rằng nãy giờ nhỏ nghe được vào chữ nào.

“Vậy chúng ta nãy bắt đầu. Chị Sawaguchi này, em được biết chị đã tham gia vào việc chọn hoạt động hưởng ứng lễ hội cho lớp phải không?”

Sau một chút lúng túng ban đầu chị trả lời : “Ờ, đúng. Chị có tham gia.”

“Chị đã tán thành ý kiến làm phim, với thể loại là huyền bí, và cả việc giao cho chị Hongou làm biên kịch phải không?”

“Ừ.”

Chitanda rướn người qua cái bàn mà hỏi:

“Mọi người quyết định bằng cách nào vậy? Cho em biết đi~”

Nhỏ đang nghĩ gì thế nhỉ? Cái đó thì liên quan gì đến vấn đề đang thảo luận? Dù nói năng vẫn lưu loát như thường nhưng tôi không nghĩ đầu óc của nhỏ cũng được bình thường như vậy. Thấy thế tôi nhẹ quở mắng:

“Chitanda, đừng có nói chuyện không đâu nữa.”

“Nhưng tớ *hiếu kì* mà~!”

Nói xong nhỏ liền quay lại nhìn chị Sawakiguchi. May thay chị ấy không xem hành động này là kì quặc mà vẫn cười và vẫy tay mấy cái.

“Nói cho oai vậy thôi chứ thực tình thì cả ba bộ phận, nói toẹt ra là toàn bộ đoàn làm phim ai cũng tham gia vào việc quyết định cái vụ này cả.”

Đến lượt Satoshi bối rối : “Ý chị là sao?”

“Là thế chứ sao? Khi một nhóm không có nhiều thành viên lắm cần đưa ra quyết định thì dân chủ trực tiếp vẫn là cách nhanh nhất.”

“Vậy nghĩa là họ đều được làm một *bản khảo sát*?”

“Em nghĩ ra nhanh đấy.”

Chị vỗ nhẹ lên vai Satoshi rồi nói tiếp:

“Đa số là công lý. Tốt cho càng nhiều người thì càng tốt phải không nào? Tụi chị không muốn phải đấu đá nhau bằng võ mồm nên làm bằng khảo sát là hoà bình nhất.”

Tôi vẫn còn nghi ngờ việc bên thiểu số đã dễ dàng thuận theo hay không, nhưng nhớ lại điều chị Irisu đã từng nói : mục tiêu của lớp 2-F là hoàn thành dự án. Nếu họ đã biểu quyết được cái gì là tốt thì họ sẽ đoàn kết mà cùng cố gắng làm. Vì vậy quyết định bằng bảng khảo sát có lẽ vẫn là hợp lý nhất.

Chitanda lại hỏi tiếp : “Ừm, vậy khảo sát có bao gồm việc chọn chị Hongou-san làm người viết kịch bản không ạ?”

Chị Sawakiguchi nghĩ một lúc trước khi nở một nụ cười không được tươi lắm.

“À, cái đó thì khác. Bởi vì Hongou là người duy nhất làm nổi nên tụi chị không mất nhiều thời gian để chọn cậu ấy.”

“Chị ấy có tự nguyện không ạ?”

“Không, có người đã đề cử. Cơ mà chị chẳng nhớ người đề cử là ai nữa.”

Nghe vậy Chitanda hơi nhướn mắt và tỏ ra hơi buồn. Tôi hoàn toàn không hiểu tại sao, và cũng chẳng hiểu nhỏ hỏi câu đó để làm gì.

Trong lúc đang xoay vần với những ý nghĩ tôi nhận thấy chị Sawakiguchi cầm thứ gì ở cạnh chân lên. Gần như là một cái bao bố, giống như cái túi dây của ai kia có vẻ như là thứ mà mấy người bất thường hay mang theo bên mình. Chị thò tay vào trong cái bao.

“Sao bỗng dừng lại ừ xù thế? Mà thôi... đây nè.”

Lấy ra một quyển tập chị đưa cho Chitanda.

“Chả biết là có ích gì không nhưng mà chị vẫn mang nó theo.’

Chitanda nhận quyển tập rồi mở ra. Trên từng trang là khá nhiều chữ và số khiến tôi phải mất một lúc mới hiểu được ý nghĩa của nó.

Càng lật về sau những câu hỏi càng trở nên chi tiết hơn.

Đây là một tổng hợp các câu hỏi cùng kết quả khảo sát. Ibara, người cũng nhận ra điều đó đã quay sang hỏi chị Sawakiguchi :
“Cho tui em mượn cái này nhé, có vẻ quan trọng đấy.”

“Vô tư đi~ Dù sao thì mấy cái trong đây đã được quyết hết rồi phải hông nào~?”

Vậy nghĩa là có mượn hay không cũng chẳng thành vấn đề sao? Biết chúng ta là người chị Irisu cử đến lẽ ra Chitanda phải muốn được mượn quyển tập này chứ? Chả biết cái điều nhỏ đang nghĩ trong đầu so với vụ án này cái nào huyền bí hơn nữa...

Kệ, cứ đồ hết cho say đi.

Chitanda đóng quyển tập lại mà cẩn thận bỏ vào cặp. Sau đó hỏi lên tiếng:

“Cái này nghe có vẻ kì, nhưng em có thể hỏi chị thêm một câu nữa không?”

“Dĩ nhiên.”

“Chị Sawakiguchi-san có thân với chị Hongou-san không ạ?”

Câu này quen nhỉ? Nếu trí nhớ của tôi còn tốt thì nó là câu mà nhỏ đã từng hỏi chị Eba.

Chị Sawakiguchi hơi lưỡng lự một chút trước khi trả lời : “Ừm, chị với cậu ấy chỉ là bạn cùng lớp thôi.”

Không cần nhiều mô tả để có thể biết chị Hongou Mayu thuộc tuýp người gì, chắc chắn là không hợp với mấy người tưng tưng như cái chị này rồi.

Không giấu mỗi thất vọng Chitanda xụ mặt xuống.

“Ra là thế...”

“Vậy các em còn gì muốn hỏi không?” Chị Sawakiguchi nói với Chitanda và chúng tôi.

Tôi không có gì muốn hỏi và ba người còn lại cũng thế. Nhận ra đây là lúc chủ đề chính cần bắt đầu, chị Sawakiguchi vừa cười vừa tuyên bố với giọng điệu đầy lém lỉnh:

“Được rồi! Chuẩn bị tinh thần mà nghe suy luận của chị nhé. Nếu nó có không đúng thì... tự hiểu ha!”

“Mấy em biết không, khi biết tin cuộc ‘điều tra’ tên sát nhân được bắt đầu ngay sau những gì vừa được lên phim chị đã tự hỏi liệu họ có thực sự muốn làm như vậy không.”

Mở đầu của chị Sawakiguchi làm chúng tôi như người đi trên mây khi không có cách nào luận ra nổi ý nghĩa của nó.

Ibara đành hỏi : “...Ý chị là sao?”

“Thì, nếu đã làm vì hưởng ứng lễ hội thì phải làm cho to phải hông? Một người chết thì cô đơn lắm. Một tên gốc như Haba có thể nhặng xị lên rằng đây là một ‘huyền bí đẫm máu’ chứ còn chị thì chị lại tưởng tượng ra một thứ hoàn toàn khác cơ. Chị tin rằng Hongou cũng đã nghĩ như thế, đây mới là lúc câu truyện bắt đầu.”

Một thứ hoàn toàn khác?

Làm điệu bộ như đang tìm cái gì, hay ai đó, chị Sawakiguchi đưa mắt qua một vòng rồi hỏi:

“Nè đằng ấy, em đó.”

Chị đang nói với tôi.

“Em thường liên hệ từ ‘huyền bí’ với cái gì?”

Làm như tôi có thể trả lời ngay khi bất ngờ bị hỏi như thế ấy. Liên hệ với “huyền bí” à? Đồng sách tôi đọc chắc là chẳng đáng để gãi chân cho chị ta rồi, đành phải liệt kê một số cái tựa nổi tiếng vậy.

“Đại loại như *Án mạng trên chuyến tàu tốc hành Phương Đông*[3]?”

Xem ra vẫn chưa đủ đô. Chị Sawakiguchi nhướn mắt lên nhận xét:

“Đúng là fan cuồng.”

Tôi phản pháo lại ngay.

“Nhưng em nghĩ đó là một tiểu thuyết nổi tiếng...”

Chị liền giơ ngón tay lên rồi vừa vẫy vừa phát ra âm thanh *tut tut tut*.

“Thế chị mới bảo em đúng là fan cuồng của truyện trinh thám. Chưa nhận ra à? Những tựa phim được gắn mác ‘huyền bí’ nào em thường sẽ gặp khi bước chân vào một tiệm thuê băng hử?”

Tôi hoàn toàn không hiểu chị ấy đã nói gì, nhìn sang hai bên có vẻ ba người kia cũng thế.

Chị Sawakiguchi cao giọng đầy bức xúc:

“Trong cái bảng khảo sát ấy, khi việc làm một bộ phim về *huyền bí* được nhất trí thì đã không một ai đề cập đến hai chữ *trinh thám* cả! Sao em lại không hiểu nhỉ? Thông thường khi nhắc đến ‘huyền bí’ người ta sẽ nghĩ đến những cái tựa như *Thứ sáu ngày mười ba* hay *Ác mộng trên phố Elm* chứ?”

Ra vậy, chắc lại tôi lộn.

... Khoan đã, chờ một chút!

Đó có phải là “huyền bí” đâu? Hai bộ phim chị Sawakiguchi vừa nhắc đến chỉ có những tên giết người hàng loạt man rợ và những

nạn nhân vô tội... nói cách khác, đó là những bộ phim kinh dị chứ không phải là huyền bí.

Thế nhưng vẫn có người đồng tính với chị ấy. Đó là Satoshi, người vừa tỏ ra xúc động từ tận đáy lòng mà gật đầu một cái.

“Ôi, đúng thế, điểm mù là ở chỗ đó.”

Hắn tính giởn chung với chị Sawakiguchi sao? Chọn thời điểm hơi bị hợp đấy. Tôi đành phải ngăn hắn lại bằng câu nói:

“Nè Satoshi, *có nghiêm túc không đấy?*”

Câu nói này là cách giải quyết nhanh nhất bởi Satoshi luôn trung thành với phương châm *Mọi trò đùa phải chọc đúng chỗ và dừng đúng lúc, bằng không sẽ thành những lời nói dối thiếu suy nghĩ*. Nhưng lần này tôi bị bất ngờ bởi lời đáp của hắn.

“Sao lại hỏi vậy?”

Nghiêm túc thật ư?

“Cậu thực sự đồng tình rằng *Thứ sáu ngày mười ba* là phim thuộc thể loại huyền bí hả?”

“Không, nhưng cũng không lạ khi nó đúng là thế.”

Ngồi bên cạnh hắn, Ibara yêu cầu : “Fuku-chan giải thích xem.”

Gật đầu rồi nuốt nước miếng, Satoshi bắt đầu nói:

“Được thôi. Vấn đề ở đây nằm ở cái nghĩa của chính từ ‘huyền bí’. Tiểu thuyết trinh thám hoàn toàn có thể xem là một nhánh của thể loại huyền bí, cơ bản nhất là kiểu một hung thủ một thám tử.

Nhưng mặt khác những yếu tố bất thường cũng được tính vào thể loại này. Trong trường hợp đó bảo một phim kinh dị, như *Thứ sáu ngày mười ba* thuộc loại huyền bí cũng không đâu có sai?”

Ibara trông không được thuyết phục cho lắm, thấy vậy Satoshi thả lỏng người một chút và tiếp tục.

“Mayaka này, cậu từng đến hiệu sách rồi phải không?”

“Rồi, nhưng không thường xuyên lắm.”

“Đến kệ sách thể loại ‘huyền bí’ ấy, truyện tranh cũng được, cậu sẽ hiểu tớ muốn nói gì. Hoặc chịu khó dòm qua một chút đồng sách thuộc ‘Hội chợ sách huyền bí mùa hè’ cậu cũng sẽ thấy trong đó không chỉ có truyện trinh thám thôi đâu.”

Hừm...

Như Ibara tôi chẳng phục một tí nào, dù tôi hiểu hẳn lấy cái lý lẽ đó từ đâu ra. Không hiếm trong các tựa sách, tựa phim kinh dị từ “Huyền bí” được viết bằng những phong chữ giống vết máu chảy. Vì tiểu thuyết về trinh thám hiếm khi có những tình tiết máu me như thế nên *bình thường* người ta phải không nghĩ là những thứ sách hay phim kia có dây mơ rễ má gì tới tiểu thuyết trinh thám và thể loại huyền bí mới phải. Có chăng chỉ là tại cách nghĩ khác người của bà chị Sawakiguchi này mà thôi.

Mà, rốt cuộc thì vụ này thì liên quan gì đến vấn đề chính?

Được sự hậu thuẫn của Satoshi, chị Sawakiguchi ưỡn ngực ra mà tiếp lời : “Ý của chị là thế đó. Vì mấy em rất giỏi về khoản suy luận nên mới bị chính bản năng của mình làm cho ngộ nhận. Vậy đến đây chắc mấy em đoán được phim sẽ tiếp tục thể nào rồi khỏi

hông? Cơ bản thì đã không ai trong số năm người kia ở trong phòng lúc Kaitou bị giết cả, nghĩa là đã có một *người thứ bảy* trong nhóm làm điều đó. Hẳn các em chưa biết là trong thời gian quay phim Hongou đã đi kiểm thêm *một diễn viên nữa* phải không nào?”

Đây lần đầu tôi được biết điều đó, và với điệu này kiểu gì cũng sẽ là...

Không chờ quá lâu chị Sawakiguchi đã tiếp tục:

“Khi mọi người bắt đầu nghi ngờ lẫn nhau và không còn ai tin ai nữa thì cuộc thẩm sát hàng loạt bắt đầu diễn ra. Chúng ta không biết được là có bao nhiêu người hẳn muốn giết nhưng khả năng lớn là tất cả, vì vậy sẽ có một cặp đôi được sống tới cuối phim và trừ khử được kẻ sát nhân ấy. Cảnh cuối cùng hẳn là cảnh cặp đôi ấy giết được kẻ thù rồi trao cho nhau một nụ hôn khi bình minh vừa ló dạng. Về phần tựa đề ấy... tiếng anh nhé... ‘Bloody Beast’[4] chẳng hạn, nghe cũng rùng rợn phải hông?”

Đúng y như tôi đã dự đoán, nhưng chị ấy không có vẻ gì là đang đùa cả. Chị còn thêm vào “Thế chắc là đủ để thuyết phục mọi người” như thể chuyển bộ phim theo hướng kinh dị chắc chắn là đáp án đúng. Một người quá tin vào ý kiến của mình sẽ rất khó chấp nhận góp ý của người khác.

Không giấu nổi sự băn khoăn Ibara liền hỏi : “N-nhưng chị à, vậy cái ‘phòng kín’ thì tính sao? Cửa bị khoá mà?”

Chị Sawakiguchi trả lời như không : “Cửa bị khoá thì quan trọng à?”

“ ... ”

“Vì kẻ sát nhân này sở hữu sức mạnh siêu nhiên nên hẳn chỉ việc đi xuyên qua tường. À há! Vậy thế này đi, thay vào đó là một oan hồn bị nguyên rửa. Ưm, thế cũng ổn mà, vẫn rất là huyền bí.”

R-ra vậy.

... Tôi vừa có cảm giác rằng đây là lời giải thích hoàn mỹ nhất. Ai mà ngờ được cái khúc mắc đã khiến chúng tôi trần trở suốt hai ngày lại có thể được giải quyết bằng một lời như thế?

Cửa bị khoá thì quan trọng à?

Không một lời nào có thể thông thái hơn thế này được nữa.

Ibara, Chitanda và Satoshi đều đờ người và tôi cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa, vì chị Sawakiguchi đã có một suy luận rất tuyệt vời rằng kẻ giết người thực chất là một con ma.

Vậy nên cửa bị khoá thì quan trọng à!

Chúng tôi trở về phòng Địa Chất.

Người đầu tiên phản đối suy luận của chị Sawakiguchi là Chitanda.

“Chị Sawakiguchi-san sai, chắc chắn sai rồi! Suy luận của chị ấy chắc chắn không phải ý định thực sự của chị Hongou-san!”

“Ưm, dù có vẻ nghiêm túc nhưng tớ chẳng biết là chị ấy đùa hay thật nữa.” Ibara cũng đồng tình.

Thấy hai cô nàng cùng kịch liệt phê phán như vậy Satoshi lên tiếng đầy ranh ma : “Vậy thử chứng minh cái giả thuyết đó là sai đi...”

Và không quên thêm vào một nụ cười dịu dàng trước khi hoàn thành nốt.

“... bằng *lý thuyết*.”

Ôi, đôi khi hần xấu tính thật. Ibara thế là cứng họng. Điều này cũng dễ đoán thôi, trong tình cảnh chị Sawakiguchi đã từ bỏ việc suy luận vụ án. Dù có là phòng kín, chứng cứ ngoại phạm hay vũ khí đi nữa... tất cả đều có thể giải thích bằng việc “tên sát nhân là một con ma có năng lực siêu nhiên”. Đơn giản mà hoàn hảo.

Dù đang đối diện với tình thế tuyệt vọng hoàn toàn, Chitanda vẫn không hề suy suyển.

“Nhưng sai mà~”

“Thế tớ mới bảo thử chứng minh là nó sai đi.”

“Sai mà~ sai thật mà~ vì... Ôi!”

Gì thế? Hình như nhỏ vừa nghĩ ra điều gì thì phải.

À không, hai chân của Chitanda đã vấp phải nhau và bây giờ hai đồng tử của nhỏ thì xoay như chong chóng.

“A, như là kính vạn hoa vậy,” nhỏ lẩm bẩm.

Kính vạn hoa?

... Trước khi tôi kịp nhận ra mặt của Chitanda đã chuyển sang màu trắng bệch. Da của nhỏ vốn đã nhợt hơn người thường nhưng lần này lại còn trắng hơn nữa. Tôi không có cơ hội hỏi rằng nhỏ có sao không vì một điều bất ngờ khác đã xảy ra : cơ thể của Chitanda

cứ đảo qua rồi đảo lại, trước khi may mắn ngã ngửa lên cái bàn gần nhất gây nên một tiếng *thụp*.

“Chi-chan!”

Ibara cố đỡ Chitanda đứng dậy nhưng không được. Trước đó chúng tôi đã nghe tiếng ngáy khe khẽ phát ra từ nhỏ, rốt cuộc thì cũng đã say mà ngủ luôn rồi. Sẽ thật khiếm nhã nếu cứ nhìn chăm chăm vào một người đang ngủ nên tôi quay mặt đi. Nghĩ đến việc mỗi viên bòn bon Whiskey ấy “nặng đô” như thế nào mà nhỏ đã chén đến bảy viên... thôi cứ để nhỏ ngủ một lát vậy.

Quay đi chỗ khác tôi bắt gặp ánh mắt của Satoshi, hắn chỉ biết nhún vai.

Dù không định mang danh trả thù cho “sự gục ngã” của Chitanda, tôi vẫn cứ nói : “Còn cậu thì sao hả Satoshi? Có chấp nhận suy luận của chị Sawakiguchi không nào?”

Hắn mỉm cười rồi lắc đầu.

“Đúng là tớ rất hứng thú với trí tưởng tượng táo bạo của chị ấy nhưng một suy luận như thế vẫn khó mà tin được, dù chẳng có cơ gì để bác bỏ nó cả.”

Vậy ra Satoshi cũng gioer phiếu chống sao?

Tôi cười,

“Vậy à, không may rằng tớ cũng khá thích một trí tưởng tượng như thế.”

“Còn phải nói. Xử lí tất tần tật mọi thứ chỉ bằng một lời giải thích, không cần phải cảm thấy thẹn thùng vì đã kết chị ấy đâu.”

“Nhưng mà, bảo là ‘không có cơ để bác bỏ’ thì chưa chắc.”

Ibara đã nhanh chóng phản ứng với lời buột miệng vừa rồi của tôi.

“Vậy là có thể bác bỏ sao?” nhỏ lên giọng.

Đúng, bằng sự tồn tại của ít nhất một mâu thuẫn. Giải thích cho việc này không quá dài nên tôi trả lời ngay:

“Như lời của anh Haba hôm qua thì suy luận của chị Sawakiguchi không thể đúng được, nhận ra điều này không quá phức tạp đâu. Nên nhớ việc chị Hongou ngã bệnh khi phim đang quay dở chỉ là tình huống không lường được, nếu thực sự muốn làm nửa sau của bộ phim trở thành phim kinh dị thì họ phải chuẩn bị nhiều đạo cụ, cái này thì miễn bàn. Và chẳng phải chúng ta đã được biết rằng họ từng thiếu hụt *một đạo cụ* rất quan trọng hay sao?”

Ibara đã nhớ lại với cái gọi ý ấy.

“A!” Nhỏ la lên rồi nhìn tôi.

“Tôi biết rồi... chính là *máu giả*!”

“Đúng thế. Dù phản nản rằng chị Hongou muốn tăng thêm máu giả nhưng anh Haba cũng đã nói lượng máu ấy chỉ dùng cho cảnh chết của anh Kaitou chết mà thôi, nghĩa là trong dự tính của chị Hongou đã không có ai khác bị giết. Và cũng chính ở chỗ anh Haba bảo chị ấy ‘thiếu cẩn trọng’ ta có thể biết chắc chị Hongou đã không hề nghĩ đến những cảnh đầy máu me. Đó là chưa nói tới việc chị ấy

không yêu cầu bất cứ vũ khí hay là hoá trang đặc biệt nào khác, làm như được ấy. Và cuối cùng thì chính chị Sawakiguchi đã tự khẳng định rồi đấy thôi.”

Satoshi xen vào lời cuối cùng tôi muốn nói.

“Phim kinh dị mà *một người chết thì cô đơn lắm.*”

Tôi gật đầu.

Có lẽ chị Sawakiguchi đã thực sự nghiêm túc trong việc suy nghĩ, chỉ là cá tính hơi dị của chị ấy khiến người khác dễ có thành kiến mà nghĩ rằng cả đồng suy luận đó là đồ vớ vẩn. Lẽ ra chị đã có thể làm tốt hơn nếu có thêm một chút thông tin. Là thành viên của bộ phận quảng cáo, chính việc không được tiếp xúc nhiều với hai bộ phận kia để có thêm thông tin trong quá trình quay đã khiến chị phán đoán sai.

Chẳng biết vì sao, nhưng tỏ ra chán nản Ibara khẽ càu nhàu:

“Hừm, giải thích chỉ là thứ cấp.”

Mô tả kì lạ nhỉ?

Satoshi và Ibara không có ý kiến, thế là giả thuyết của chị Sawakiguchi đã được đưa ra xét xử và bị chôn vùi trong yên lặng. Cũng tức là cả ba suy luận của ba vị thám tử nghiệp dư đều đã bị bác bỏ...

Trong yên lặng chúng tôi chỉ còn nghe thấy những tiếng ngáy. Kiểu này thì còn lâu Chitanda mới tỉnh dậy.

[1] Một ca khúc của nhóm nhạc rock nổi tiếng Queen.

[2] Tank-top : thường là những mẫu áo không tay và áo ba lỗ là ví dụ.

[3] Một tiểu thuyết của nhà văn trinh thám nổi tiếng Agatha Christie.

[4] Nghĩa là “Kẻ khát máu”.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 5 - Thử xem nào.

Sau cuộc thảo luận với chị Sawakiguchi, như thường lệ chúng tôi chờ chị Eba đến, nhưng rốt cuộc lại chị lại không xuất hiện. Sẽ khá là rắc rối nếu chị ấy không biết rằng chúng tôi đã bác bỏ nốt suy luận của vị thám tử thứ ba. Chẳng hiểu nổi chị ta đang nghĩ gì nữa... Mà thôi, mặt trời đang lặn và những học sinh nhiệt huyết nhất của cao trung Kami cũng đã lũ lượt ra về, chúng tôi thì bắt đầu quét tước phòng họp. Giả như có gì bất thường xảy ra đi nữa tôi chắc là sẽ có cách để liên lạc với họ, dù gì thì Chitanda cũng khá thân với chị Irisu mà.

Không lâu sau khi tỉnh dậy, khuôn mặt của Chitanda đã chuyển sang màu đỏ gấc vì xấu hổ khi nhớ nhận ra mình đã ngất vì say. Nói là tỉnh nhưng tôi không nghĩ nhớ đã tỉnh hoàn toàn. Trên đường đi đến cổng trường thì cứ được vài bước nhỏ lại loạng choạng không nghiêng tới trước thì cũng ngã về sau. Cầu mong nhớ về nhà an toàn.

Ibara đã quyết định hộ tống Chitanda về nhà, vì vậy chỉ có tôi và Satoshi đi cùng nhau trong nửa chặng còn lại. Vừa ra khỏi cửa Satoshi đã vung vẩy cái túi dây mà làu bàu:

“Rốt cuộc chúng ta đã bác bỏ hết sạch. Số phận của bộ phim rồi sẽ ra sao đây?”

Chẳng phải quá hiển nhiên rồi sao? Tiêu tốn ba ngày mà lời giải đúng vẫn còn nằm trong bóng tối...

Vậy tốt nhất là khởi làm nữa.

Nghe lời đáp đó của tôi hẳn liền cười và nhướn mắt lên.

“Một câu trả lời thiệt là thảm thương. Vậy như là *Cỏ mùa hạ xanh rờn* – *Giấc mộng tàn chiến binh* hay *Vịnh Naniwa* chỉ là mơ nổi *mo*[file:///D:/Hyouka%20v2/Hyouka%20v2%20c5.docx#_ftn1 [1]]nhỉ? Chitanda-san mà thật sự *tỉnh* ra khỏi giấc mộng đó thì cậu ấy ra sao tớ còn chả dám nghĩ tới.”

“Vậy giờ tỉnh sao?”

“Tớ á? Từ giờ sẽ khá là bận bịu nên tớ không rỗi đi giúp việc cho hội khác đâu.”

Chúng tôi hoà trong dòng học sinh đang đi về. Dưới bầu trời màu vằng đổ một cơn gió chọt rít qua khiến tôi rùng mình vì lạnh. Mùa hè quả thực đã chấm dứt.

Ở ngay ngã tư đầu tiên Satoshi đã chỉ tay về một hướng khác mà nói:

“Tớ có vài việc phải làm, chào nhé.”

Rồi lót tót rời đi.

Giờ chỉ còn mình tôi, đành phải về nhà luôn vậy.

Thật sự là thế, ngay từ đầu bộ phim đã không có cơ hội được hoàn thành... Tôi nhớ lại những buổi thảo luận với thành viên lớp 2-F trong bốn ngày vừa qua.

Anh Nakajou – thừa nhiệt huyết và quyết tâm hoàn thành bộ phim, nhưng thiếu khả năng suy luận.

Anh Haba – tự tin và tự cao về kiến thức của mình, chỉ biết là mình đúng.

Chị Sawakiguchi – suy nghĩ khá lập dị và sáng tạo, nhưng lại đi quá xa trong khi chưa có đủ thông tin cần thiết.

Cả ba đều đã cố hết sức. Không cần biết là họ đã khinh suất, ngạo mạn hay bất cẩn, hoài bão của ba anh chị ấy mong muốn bộ phim được hoàn thành là thật. Nhưng dù có thật đến mấy đi nữa thì chúng tôi – với tư cách là người “phán quyết” – vẫn phải bác bỏ. Đơn giản là vì họ đã sai.

Ừm, đúng là chẳng thể khác được. Tôi hiểu được cảm nhận của họ nhưng chuyện đi đến nước này không phải là lỗi của chúng tôi. Cái này nghe có vẻ nhẫn tâm, nhưng tôi không phải loại mềm lòng mà cố ép mình thấp lửa ở bên kia bờ sông. Đó là lý do ngay từ đầu tôi chẳng hề muốn dính vào vụ này.

Đi trên đoạn đường có dân cư tôi đã thấy nhà của mình. Ngủ một giấc thật say là xong hết. Cũng như Satoshi, tôi không có nghĩa vụ phải gánh vác rắc rối cho lớp người ta. Chịu trách nhiệm cho việc bộ phim không được hoàn tất thuộc về chính đoàn làm phim bởi sự thiếu kế hoạch của họ. Đáng ra ngay từ đầu họ không nên chọn thể loại phim phức tạp như thế này. Tôi chỉnh lại một bên quai cặp vừa tuột ra khỏi vai mà ngược mặt lên nhìn trời...

Rồi khi trở lại mặt đất, tôi nhận ra có người đang chờ ở trước nhà tôi.

Đứng ở góc giao lộ, nơi có biển báo “Dừng lại” chính là Irisu Fuyumi trong bộ đồng phục học sinh. Khi tôi vừa nhận ra chị ấy đã bước tới và nói:

“Em có phiền bỏ ra chút thời gian đi uống trà với chị không?”

Không thể tin được là tôi đã gạt đầu rất thành thật.

Trong một tình thế kì lạ, tôi đang theo sau Irisu mà cùng chị đi dọc bờ sông. Vừa khi tôi tự hỏi là gần đây có quán cà phê nào không thì một tấm màn nâu đỏ sáng lên nhờ chiếc đèn lồng điện đã lọt vào tầm mắt. Đây chắc chắn không phải loại quán xá mà những học sinh thông thường sẽ ghé vào trên đường về nhà. Chị Irisu thờ ơ lật tấm màn lên rồi ra hiệu cho tôi. Trong khi đi vào tôi nhận ra ở góc của tấm màn có thêu một dòng chữ nhỏ chắc là tên của nơi này : “Hifumi”.

Không gian bên trong của quán trà rất là tao nhã, với chiếu tatami và khắp nơi đều có mùi hương của lá trà rang. Ở đây không có quầy, những cái bàn đều có hình dạng như một khối gỗ hình hộp và khối phải nói chúng cũng được phủ một lớp tatami. Chị Irisu ngồi xuống mà không tạo ra một vết nhăn nào trên váy, rồi gọi một tách trà xanh từ cô phục vụ mặc tạp dề.

“Còn em thì sao?”

“...”

“Sao vậy?”

“À, khi chị bảo là đi uống trà thì thực tình em không nghĩ là sẽ vào quán trà thật. Được rồi, cho em một trà xanh đá vậy.”

Tôi đã chọn đại một thứ đồ uống trong thực đơn và chị Irisu mỉm cười.

“Chị sẽ trả tiền, thế nên em cứ chọn gì tùy thích.”

Nghe vậy tôi lại nhìn vào thực đơn và cảm thấy bối rối hơn nữa. Một ly nước rẻ nhất ở đây còn mắc hơn một bữa tối trung bình.

Tôi có thể biết lý do của lời mời này, nhưng khi chị Irisu còn chưa nói lời nào thì tôi cũng lấy thái độ lạnh lùng của mình để đáp lại. Dù vậy chị ấy vẫn cứ điềm tĩnh chờ đợi.

Tách trà xanh và ly trà xanh đá đã được mang đến cùng với một chút đồ ngọt. Hớp xong một ngụm trà chị Irisu bắt đầu lên tiếng:

“Vậy, Nakajou không được à?”

Tôi gật đầu.

“Haba cũng thế?”

“Vâng.”

Chị tiếp lời khi đang hít vào : “VẬY còn Sawakiguchi?”

Không phải lỗi chúng tôi, nhưng mà...

“Em không nghĩ suy luận của chị ấy là đúng.”

Suốt cuộc đối thoại chị Irisu chỉ nhìn chăm chăm vào tôi khiến tôi cảm thấy thời gian trôi đi chậm khủng khiếp. Trong một giây tiếp theo mà tưởng đã gần nửa phút tôi như bị ánh mắt của chị nhìn thấu.

Chị Irisu thở ra một cái thật sâu.

“Ra vậy.”

“Thật đáng tiếc.”

Tôi hớp một ngụm trà sau lời vừa rồi. Mùi vị quả là đáng đồng tiền... lẽ ra tôi sẽ nói thế nhưng sự thật là tôi chẳng cảm nhận được gì. Chị Irisu không hề tỏ ra trách cứ chúng tôi hay thất vọng gì cả... Có thể vì tính của tôi và chị không hợp nhau chăng?

Irisu nhìn xuống tách trà mà nói:

“Chữ ‘tiếc’ em vừa dùng hơi kì lạ đấy. Nếu là tiếc thì phải là chị và các bạn của chị chứ đâu phải các em?”

Đúng như lời chị nói, và cũng đúng như cách nghĩ của tôi về những ngày vừa qua... Thế thì sao tôi lại dùng chữ “tiếc” cho mình nhỉ?

“Không, tiếc là bởi vì chúng ta không thể hoàn thành được bộ phim.”

Dịu giọng xuống nhanh chóng, chị mỉm cười.

“Các em đồng cảm với bọn chị sao?”

“Chỉ là cảm xúc cá nhân của em thôi.”

Tôi lấy tăm xỉa một chút bánh đưa vào miệng và vị ngọt của nó ngay lập tức tan ra trên lưỡi. Đây là cái tuyệt của việc ăn đồ ngọt sau khi vừa uống trà xanh.

Vẫn giữ thái độ điềm tĩnh chị Irisu nói tiếp:

“Chị muốn hỏi điều này. Ai trong các em là người đã bác bỏ giả thuyết của Nakajou?”

Trả lời thế nào đây? Nhìn vẻ mặt của Irisu hình như chị đã biết trước câu trả lời, vì vậy tôi không cần giấu làm gì.

“... Là em.”

“Vậy, chị đoán là cả Haba và Sawakiguchi cũng thế phải không?”

“Vâng.”

“Họ sai chỗ nào vậy?”

Chị ấy đã hỏi thế thì tôi đành giải giải thích. Từ độ cao của cỗ cho tới tầm nhìn của các diễn viên, căn phòng kín thứ nhất, căn phòng kín thứ hai, việc dùng đến sợi dây thừng rồi xét đến tình trạng cái cửa sổ, cả ý nghĩa khác của từ “huyền bí” lẫn những yêu cầu của chị Hongou... Tôi đã nhanh chóng tổng kết lại hoạt động của ba ngày vừa qua trong khi chị Irisu nghe khá chăm chú. Thi thoảng trong lúc nghe chị ấy có uống trà nhưng vẫn không cách nào để tôi đoán được chị ta đang nghĩ cái gì trong đầu.

“Và đó là lí do vì sao tụi em không thể chấp nhận giả thuyết của chị Sawakiguchi.”

Kết thúc màn giải thích tôi nhận ra ly trà của mình đã vơi đi một nửa. Chị Irisu chỉ nói “Ra vậy” rồi im lặng.

Một lúc sau chị vuốt ve cái tách trà mà lên tiếng:

“Lúc đó, khi mà chị nhờ em giải quyết vụ này em đã nói là không dễ chịu lắm khi bị kì vọng quá nhiều như vậy. Thế mà ba ngày vừa qua những gì em làm đã vượt xa kì vọng của chị. Nghĩ đến việc em có thể bác bỏ suy luận của cả ba bằng những chứng cứ chắc gờng như vậy... Đúng như những chị đã nghĩ.”

Chị ấy nói “đúng như những gì đã nghĩ” là sao? Về việc suy luận của ba người đó không đúng à?

Tôi biết rằng đang tới lượt mình nhìn chăm chăm vào Irisu nhưng chị ta không hề nao núng. Không nhìn thẳng lại tôi hay nhìn đi hơi khác chị ấy nói một cách tự nhiên:

“Dù có nhiệt huyết đến đâu đi nữa thì ba người đó vẫn không phù hợp. Ngay từ đầu chị đã nhận ra họ không có đủ kĩ năng cần thiết để giải quyết việc này. Dĩ nhiên chị không hề nói là họ vô dụng. Nakajou là một đội trưởng đáng tin cậy, Haba có một vốn hiểu biết rộng còn Sawkiguchi lại có khiếu hài hước, đó đều là những kĩ năng vô giá. Ba người họ tài năng ở những mặt riêng của mình nhưng cũng vì lý do đó mà chị không tin họ sẽ thành công với công việc của một thám tử. Nếu không có em thì chị đã chọn một trong các giả thuyết đó mà không lường được tác hại của nó đối với bộ phim và bộ phim sẽ kết thúc trong thất bại.”

Một lời nhận xét lạnh lùng và tàn nhẫn.

Chị Irisu chưa từng đặt kì vọng vào ai trong số ba anh chị kia.

Vậy ai là người được chị ấy tín nhiệm?

Chị Irisu rời tay khỏi tách trà và ngồi thẳng lên. Ánh mắt nhìn thẳng không nhắm vào ai khác ngoài tôi. Tôi có cảm giác chị ta không đang thuyết phục mà muốn hạ gục tôi bằng mắt.

“Ba ngày qua chị đã nghĩ về việc em sẽ chứng tỏ khả năng như thế nào. Nếu có thứ gọi là ‘phê bình thám tử’ ấy, thì với việc phê bình rất tốt các thám tử của lớp chị em đã đủ khả năng trở thành một thám tử rồi đấy. Chị

chưa từng đặt niềm tin vào sai chỗ. Em là người đặc biệt. Vì thế một lần nữa chị lại đưa ra đề nghị này, Oreki-kun, em sẽ giúp đỡ lớp 2-F bằng cách cho bọn chị một đáp án đúng chứ?”

Nói xong chị cúi đầu.

Tôi có cảm giác hai con mắt của chị ấy như là đang dành cho một tác phẩm đầy giá trị của một nghệ sĩ quá cố nào đó. Lúc này trong đầu tôi là một mớ bòng bong đủ loại suy nghĩ. Là tôi đã làm, không phải ai khác, là tôi. Tôi đặc biệt, và chị ấy đã hạ mình nhờ vả tôi lần nữa.

Nhưng có nên tin vào những ý nghĩ mới mẻ này không? Từ rất lâu rồi tôi chỉ nghĩ mình là một thằng con trai bình thường không có chút tài năng gì. Dù đã bị Chitanda kéo vào bao nhiêu chuyện và kết quả là tôi đã giải ra trước Satoshi và Ibara thì tôi cũng chỉ xem đó là may mắn. Cơ bản tôi chẳng hơn ai gì cả. Nhưng chị Irisu không đồng ý điều đó. Những lời chị vừa nói ra đã khiến tôi dao động hơn bất cứ lời ép buộc nào có thể.

Kĩ năng à? Hậu quả từ lời yêu cầu của chị Irisu là trong một khoảnh khắc tôi lỡ nghi ngờ chính sự tồn tại của mình...

Chị Irisu vẫn kiên nhẫn chờ. Nhận thấy tôi không kiếm được lời nào để nói chị lại tỏ ra bình thường trở lại mà nói:

“Không phải là chị đang bắt em phải gánh bất cứ trách nhiệm hay cái gì khác đâu... Mong em đừng lấy đó làm phiền lòng.”

“...”

“Vậy để chị kể em nghe một câu truyện. Đừng nghĩ quá nhiều nhé, câu truyện này chị cũng vừa nhớ ra mà thôi.

Trong một đội thể thao kia có một thành viên dự bị. Ngày qua ngày cô ấy miệt mài tập luyện với hy vọng một ngày nào đó mình sẽ được vào đội hình chính thức. Vì sao cô ấy có thể chịu được lâu như thế? Đó là nhờ tình

yêu đối với môn thể thao, cùng một hoài bão giản dị rằng muốn được thấy mình tiến bộ và đạt được một danh hiệu nào đó.

Nhưng bao năm trôi qua cô ấy vẫn cứ ngồi dự bị. Một đội khi mất đi những người tài thì phải thay thế bằng những người tài khác, đó là chuyện bình thường.

Trong đội thể thao ấy lúc bấy giờ có một vận động viên rất tài năng, đẳng cấp của cô ấy có thể so sánh với tầm quốc tế. Dĩ nhiên trình độ của cô dự bị kia còn xa mới được như cô này. Rồi một giải đấu được tổ chức, cô gái tài năng đã thể hiện rất tốt và đã được phong danh hiệu Vận động viên xuất sắc nhất giải. Khi cô được phỏng vấn đã có một câu hỏi, bí quyết gì giúp cô có được thành công như vậy?

Và cô ấy trả lời : ‘Chỉ là tôi may mắn thôi.’

Đối với cô gái dự bị kia, câu trả lời ấy như xát muối vào vết thương vốn đã quá đau đớn.”

Chị Irisu lại một lần nữa nhìn tôi và tôi cũng lại cảm thấy khát nước kinh khủng. Trà đã hết sạch từ khi nào, hơi lạnh từ cái ly không đang từ từ truyền vào hai bàn tay của tôi.

Chị ấy đã nói những gì cần nói. “Nữ hoàng” cuối cùng cũng chịu bỏ lớp áo choàng của mình ra rồi, nhưng tôi có nên nói gì không?

... Và tôi tiếp tục được nghe.

“Nghĩa là mọi người đều cần phải nhận ra tài năng của mình... nếu không sẽ chỉ khiến cho những người không có tài năng đau khổ.”

Chẳng biết sự ớn lạnh đang chạy dọc xương sống của tôi có phải là từ ly trà đá hay không.

Tôi chưa từng cảm thấy mình mâu thuẫn, nhận xét của tôi chỉ đến từ một thời gian dài tự quan sát bản thân.

Thế nhưng chị Irisu đã tuyên bố rằng đánh giá của tôi là sai. Không chỉ có chị, cả Satoshi, Chitanda lẫn Ibara đều đã nói vậy với tôi ít nhất một lần. Chẳng lẽ họ, cũng thế, đã quan sát và đánh giá tôi tốt hơn chính bản thân tôi?

Vả lại, so sánh với anh Nakajou, anh Haba và chị Sawakiguchi thì chẳng phải tôi đã làm tốt hơn rồi sao?

... Có lẽ tôi thử tin vào chị ấy xem nào.

Có lẽ tôi thực sự có tài năng.

Với những suy nghĩ đó tôi đã gật đầu. Lời đồng ý chỉ được đưa ra sau một lúc lâu nhưng chị Irisu vẫn ngồi đó chờ mà không nói thêm gì nữa.

[file:///D:/Hyouka%20v2/Hyouka%20v2%20c5.docx#_ftnref1 [1]] Houtarou đã trích hai câu thơ của Matsuo Basho và Toyotomi Hideyoshi đều nói về những ước vọng còn dang dở - ám chỉ tình trạng bộ phim.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 6 - "Điểm mù của vạn người".

Sáng hôm sau, khi đã chắc rằng cuốn băng video đang nằm trong cặp tôi rời khỏi nhà.

Hôm qua, với việc hứa sẽ giải quyết vấn đề của bộ phim ở quán trà Hifumi tôi được chị Irisu đưa cho một cuốn băng, chị nói:

“Chúng ta không còn nhiều thời gian. Chị mong sẽ được nghe kết luận của em vào lúc một giờ chiều mai, nơi hẹn tùy em quyết định.”

Sau khi xem xét nhà mình và quán cà phê “Sandwich Dứa” thường đến, tôi lại quyết định chọn phòng học Địa Chất là nơi hẹn và đó là nơi tôi đang hướng đến lúc này. Rời khỏi nhà tôi tiến vào đường cái lúc gần mười giờ. Sau khi tốn mười lăm phút để vượt qua dòng người và xe cộ tấp nập có thể nói lúc này đầu óc tôi trống trơn, duy chỉ còn một nhịp điệu cất lên từ hai bàn chân đang thay phiên nhau giậm xuống đất. Hầu hết chi tiết của bộ phim tôi đã quên sạch vậy nên suy nghĩ trong lúc này là một hành động lãng phí năng lượng.

Bóng dáng ngôi trường Kamiyama đã thấp thoáng xuất hiện ở cuối con đường cái. Sắp đến nơi tôi chợt nghe thấy một tiếng gọi từ đằng sau.

“Hửm, Houtarou đấy à?”

Trái đất này nhỏ thật. Tôi quay lại và thấy Satoshi, đang mặc đồng phục mùa hè và xách cái túi dây, nhảy xuống xe đạp mà nở ra

một nụ cười. Tôi vẫy tay thay cho một lời chào.

“Hôm nay cũng phải tới trường à?”

Hắn gật đầu rồi nhấc mắt nhìn tôi.

“Thật là hiếm thấy houtarou lại tự động đến trường trong khi kì nghỉ hè vẫn chưa hết. Việc hệ trọng gì thế?”

“Vậy không có việc thì không được đến trường hả?”

“À không. Chỉ là chẳng giống cậu chút nào, đang âm mưu gì đúng không?”

Tôi không thể đáp trả. Chưa từng để tâm tới điều này, nhưng có lẽ cái bản tính tiết-kiệm-năng-lượng của tôi cũng dễ đoán như cái bản tính *hiếu kì* của Chitanda vậy.”

Thôi kệ, chẳng việc gì phải giấu. Ồ không, tôi đã nghĩ sẽ cho cả nhóm biết nên mới chọn chỗ hẹn ở phòng Địa Chất đấy chứ. Vì vậy tôi trả lời : “Tớ đang giải quyết công chuyện hoàng gia cho Nữ Hoàng. Chị ấy ra lệnh phải tìm cho bằng được hung thủ đã giết anh Kaitou.”

Dù có là giả bộ hay không thì Satoshi cũng đã đứng hình trong ba giây, trước khi trưng ra một bộ mặt rạng rỡ chẳng biết lấy từ đâu ra. Hắn cao giọng : “Wow! Nào ai học được chữ ngờ hử trời? Cậu là người cuối cùng tớ nghĩ đến trong danh sách những người chấp nhận làm cái việc này đó.”

“Đạo đức và lòng thương người của Oreki Houtarou này là không có biên giới.”

“Nói hay lắm Houtarou.”

“Và giờ tớ đang gấp.”

Satoshi dắt xe đạp mà đi cạnh tôi. Lòng đường không được rộng cho lắm nên tôi leo lên vỉa hè mà tiếp tục đi.

“Đổi ý một trăm tám mươi độ luôn. Tớ tự hỏi có phải liên quan đến *điều đó* không, và muốn tớ cho biết ‘điều đó’ là điều gì không?”

Hắn gạ gẫm nhưng tôi không thêm nói gì.

“Là vì Chitanda-san phải không nào?”

Hắn nói cứ như thể đó là chuyện miễn bàn. Chỉ vài tháng bị quay như chong chóng bởi đủ thứ rắc rối mà hội trưởng CLB Cổ Điển khơi mào không có nghĩa là tôi có thể bị nhử hay ai khác can thiệp sâu vào cuộc sống cá nhân. Mặc dù đã có một ngoại lệ.

Và đây là ngoại lệ thứ hai. Tôi lắc đầu đáp : “Không phải.”

Chitanda là rủ chúng tôi xem phim nhưng nhử không hẹn tôi đến đây và vào lúc này.

Satoshi nhíu mày trước câu trả lời không như mong đợi của tôi.

“Không phải Chitanda-san sao? Vậy là tự hứng lên rồi làm à? Hay là cậu thực sự có lòng thương người... không, mơ đi. Dù cậu chưa nói ra nhưng tớ đoán rằng nó vẫn trung thành với triết lý *‘Không phải làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh’* đúng không?”

Dĩ nhiên, đó là chân lý của tôi mà. Nhưng nhìn tên Satoshi này cứ giả ngơ như vậy không khỏi khiến tôi bực mình. Tôi gằn giọng :

“Còn phải đoán à?”

Hắn nhún vai.

“Không hẳn. Nhưng tớ chả muốn làm bộ là chả quan tâm đến lời đáp cho hai chữ vì sao đó. Thế có cần đây xin lỗi không?”

Tôi cười và dẹp cái câu hỏi đó qua một bên.

Chúng tôi đi thêm một đoạn nữa mà không nói thêm gì. Cũng bởi chẳng còn gì để nói Satoshi leo lên xe và chạy trước. Không muốn cản hẳn lại nhưng bất giác tôi lại gọi:

“Satoshi.”

“Hả?”

Không có gì cụ thể để nói, thế nên tôi chỉ biết thành thật với thắc mắc của bản thân mình.

“... Cậu có nghĩ, rằng cậu có những thứ mà chỉ mình cậu làm được không?”

Đó là một câu hỏi mập mờ. Hắn khẽ nghiêng đầu mà thận trọng đáp : “Tớ không biết tại sao cậu lại hỏi vậy, nhưng... trong tất cả mọi người đã, đang và sẽ sống trên thế giới này có đúng một điều tớ nghĩ chỉ mỗi mình làm được.”

Cái gì, thật sự là hắn có sao?

“Và đó là gì?”

“Quá rõ ràng cơ mà? Đó là ‘truyền lại gen cao quý của Fukube Satoshi cho đời sau’.” Satoshi nói rồi lại cười. Lần này hắn không tỏ

ra đùa giỡn. Có chăng chỉ là một cách châm biếm nhẹ sự bình thường của chính mình mà thôi.

“Xin lỗi. Cho phép đổi câu hỏi.”

Tôi suy nghĩ một chút rồi tiếp tục:

“Chỉ trong trường Kamiyama này thôi, cậu có nghĩ mình có tài năng mà không ai sánh bằng không?”

Hắn đáp ngay : “Không.”

Tôi đơ người trước câu trả lời vừa nhanh vừa chính xác của hắn.

Satoshi tiếp tục nói tình bơ : “Đã tự nhận với cậu rồi mà? Fukuba Satoshi này không có cái gì họ hàng với hai chữ ‘tài năng’ cả. Lấy sở thích đọc Holmes của tớ làm ví dụ đi : sự thật là tớ chưa từng và sẽ không đời nào có thể là một Holmesian. Tớ không có khả năng lao vào một mê cung kiến thức vô tận chỉ vì đam mê ấy. Mayaka mà có sở thích này thì cam đoan một trăm phần trăm chưa đầy ba tháng cậu ấy sẽ vượt mặt tớ. Tớ là loại người mà ở đâu cũng chỉ ghé vào cổng và đi vào vài bước. Một người như thế thì cậu mong chờ sẽ vô đối ở cái gì?”

Tôi chưa từng nghĩ sẽ được nghe những lời thế này. Hắn nói mình chẳng được cái gì đơn giản như nói trời hôm nay không mưa. Nhận thấy sự im lặng của tôi hắn liền cười ranh ma.

“VẬY, là tớ hiểu lí do Houtarou tự dừng lại muốn giải quyết vụ án này rồi.”

“ ... ”

“Chị Irisu đã công nhận tài năng ‘thám tử’ của cậu rồi đúng không? Chắc hẳn chị ấy đã bảo cậu là người duy nhất có khả năng làm được điều này, và thế là cậu gật đầu cái rụp, đừng bảo là sai nhé.”

Kiếp trước thằng này chắc chắn là một nhà ngoại cảm. Tôi đành gật đầu.

“Nhưng cũng khá liều khi cậu chấp nhận gánh cái nhiệm vụ này đấy, dù đó có là lời của ‘Nữ hoàng’ đi nữa.”

“Chẳng phải cậu cũng không nghi ngờ việc tớ có tài sao?”

“Ừ... Thôi kệ, vậy tớ tới trường trước rồi mượn một cái đầu máy video nhé.”

Satoshi leo thoát lên chiếc xe đạp leo núi và chuẩn bị đạp pê-đan. Ngay lúc này bỗng dưng tôi nhận ra mình còn điều muốn nói và cảm thấy sẽ không ổn nếu lời này không được nói ra.

“Satoshi.”

“Hử?”

“Tớ không biết cậu thì sao, chứ tớ nghĩ cậu giá trị hơn thế. Một ngày nào đó nhất định cậu sẽ trở thành một Holmesian minh triết nhất Nhật Bản.”

Satoshi nháy mắt vài cái, nhưng nhanh chóng trở về với nụ cười quen thuộc. Hắn nhún vai trước khi quay lại nhìn tôi mà nói:

“Thay vì phải là một Holmesian, tớ chỉ là một người qua đường khá hứng thú về Sherlock Holmes, vậy thôi. Mà nè...”

“?”

“... Ngay lúc này, sau khi trả lời câu hỏi của cậu tớ thấy đúng là mình có giá trị hơn rồi đó.”

Bộ phim sắp đến đoạn cao trào.

Sáu người bạn ai cũng đã có chìa khoá và đi về mỗi hướng khác nhau. Chúng tôi đang chờ đợi “thảm kịch” sắp sửa xảy ra, khi mà cái xác của anh Kaitou được tìm thấy.

Ngồi khá xa tôi Ibara nhận xét : “Họ đã làm cánh tay của anh Kaitou rất tốt đấy chứ. Lợi dụng sự thiếu ánh sáng để làm khán giả ngỡ rằng đó là tay thật.”

Khi biết tôi tới trường chẳng vì một lí do đặc biệt gì nhỏ đã ngạc nhiên hết như Satoshi vậy. Còn lúc biết tôi đã quyết định đối đầu với huyền bí mà chị Hongou đưa ra hai mắt nhỏ đã tròn xoe. Tiện đây cũng nói luôn, nhỏ tới đây bởi vì nhỏ không chấp nhận bị chị Irisu bỏ ngoài cuộc và đã quyết định tự mình tìm ra sự thật. Nhỏ này chưa bao giờ là loại dễ đối phó.

Satoshi thêm vài với một nụ cười : “Ước gì họ diễn hay hơn một chút nhỉ? Rốt cuộc cả bộ phim chỉ có bộ phận trang thiết bị là làm ăn được nhất.”

Vậy là tôi lại phải xem bộ phim này, lần hai. Đã từng nghe nói để phá án người ta phải tới hiện trường cả trăm lần nhưng tôi sẽ chẳng coi lại bộ phim này nhiều lần như thế. Satoshi và Ibara, những người chỉ đi theo tôi để xem phim ké, chắc chắn là cũng vậy. Tạ ơn trời.

Giờ là cảnh anh tóc đỏ Katsura hộc tốc chạy qua cánh gà bên trái chỉ để nhận ra đường đã bị chặn. Anh sững sờ trước khi thốt lên:

“Trời ơi...”

Màn hình tối lại.

Và hết phim.

Không bao giờ chán những công việc vặt vãnh, Ibara ngay lập tức đứng lên để tắt TV và tua băng lại từ đầu.

Nói thật tôi đã mong Chitanda sẽ đến trước khi bộ phim chiếu hết cơ, vì nhỏ có khả năng quan sát và trí nhớ cực tốt. Dù khả năng quan sát và trí nhớ đó hiếm khi được dùng hiệu quả nhưng hôm nay tôi vẫn muốn nhờ cậy nhỏ một chút.

Tuy vậy nhỏ đã không đến, tôi hỏi Ibara : “Ibara này, Chitanda có bận gì không?”

Vừa nghe hỏi nhỏ liền đưa ra một biểu cảm khó hiểu, rồi nhỏ đáp với một nụ cười có pha chút hối hận.

“Chi-chan vẫn còn đang ngủ.”

“Sao lại thế? Lại bị cảm nữa à?”

“Không.”

Nhỏ khựng lại một chút.

“... Say.”

...

“Vậy có hơi... hiếm nhỉ...”

Tôi gật đầu trước nhận xét đầy đúng đắn của Satoshi.

“Mà thôi.”

Cô đưa cả bọn trở về vấn đề chính Satoshi chỉnh lại tư thế ngồi rồi nói tiếp:

“Xem lại đoạn phim này tớ vẫn chẳng thấy nó có gì phức tạp cả. Có chăng là nó đã chính thức bắn hạ cả ba giả thuyết của mấy anh chị kia thôi.”

Tôi đồng ý. Sau ba ngày với ba cuộc thảo luận tôi nhận ra huyền bí chị Hongou đã để lại thật chẳng dễ giải đáp tí nào, ít nhất là chỉ bằng cách xem phim. Lần xem thứ hai chỉ cho tôi được một chút ý tưởng khá mơ hồ.

“Thật là khó để tìm ra cái đơn giản trong cái phức tạp như cái lối quay phim này.” Tôi lẩm bẩm một mình.

Vẫn nghe được, Ibara bắt đầu nhìn tôi như đang nhìn một thằng ngốc, nhở ưỡn ngực lên mà nói : “Sai rồi, chả có phần nào trong bộ phim có thể được coi là được quay một cách phức tạp cả.”

“Thật à? Sao lại thế?”

“Tôi nghĩ thế này : với một bộ phim ấy, thì bộ phim này được quay theo một cách khá chán khiến huyền bí chứa trong nó khó mà làm cho khán giả hứng thú được. Tôi nghĩ nếu họ chăm chú cho phần diễn xuất và quay phim một chút thì huyền bí ‘căn phòng kín’ sẽ hay hơn rất nhiều.”

Thật thế sao? Tôi không nghĩ ấn tượng của một người về một tác phẩm nghệ thuật lại phụ thuộc vào những vấn đề kỹ thuật. Mới vừa

định phản đối tôi đã thấy Satoshi hớn hờ như vừa tìm thấy một người bạn tâm giao.

“Quan sát quá đỉnh. Đúng là lần đầu xem phim tớ chưa từng cảm thấy nơi anh Kaitou chết là phòng kín. Họ chỉ cần diễn tốt hơn một chút thì... Nhưng mà phần quay phim thực sự là tệ sao?”

Ibara gật đầu.

“Hoàn toàn tệ.”

“Vậy là cậu thì cậu sẽ quay thế nào?”

“Tớ à? Để xem... Lấy cảnh cả nhóm mới tiến vào làng Narakubo làm ví dụ đi. Nếu người quay phim đứng xa hơn một chút thì ảnh đã có thể quay các diễn viên cùng phong cảnh xung quanh rõ ràng hơn rồi. Với lại... ừm, tớ chỉ mới nghĩ ra thôi, cái đoạn khi mà mọi người tập hợp lại sau khi đã đi tìm phòng ấy, ta có thể thấy mặt anh Sugimura ngoái ra từ cửa sổ phòng thiết bị ở trên lầu đúng không? Tớ nghĩ khán giả sẽ dễ hiểu hơn nếu cảnh được quay từ góc nhìn của anh Sugimura hướng xuống tiền sảnh. À đúng rồi, nếu làm như vậy ta cũng sẽ thấy được hai chị ở tầng trên đi xuống như thế nào, và nếu chuyển góc nhìn vào một trong hai chị thì...”

Nhỏ cứ liên tu bất tận. Ibara rõ ràng là một tín đồ của phim ảnh nên cũng hợp lí khi chính Satoshi đã phải ra hiệu cho nhỏ dừng lại, bằng không tôi dám cá hai thằng sẽ được nghe luôn tới cảnh kết thúc phim phải được quay như thế nào.

Tôi thờ dài và nói : “Chúng ta sẽ chẳng đi đến đâu nếu chỉ mãi than thở về việc bộ phim dở ở chỗ nào.”

“Đúng thế. Dù sao vấn đề lớn nhất phải đối mặt là phương thức thủ phạm đột nhập và tẩu thoát. Sao chúng ta không xem xét lại nhỉ? Có thể vẫn còn những khả năng chưa bị bác bỏ. Thêm áp lực thời gian vào thì càng vui.”

Satoshi vừa dứt lời thì một người đã lao cái vút vào trong phòng.

Cánh cửa phòng Địa Chất được mở ra bởi một người tôi chưa từng gặp. Nhìn vào cổ áo thì cậu này cũng là năm nhất.

Rời mắt khỏi tôi, cậu đã tìm được người cần tìm rồi la lên : “Cậu đây rồi Fukube!”

Một biểu cảm đau đớn xuất hiện trên gương mặt của Satoshi khi hắn nhìn vào cậu ta. Tôi có thể nghe một tiếng tặc lưỡi, nhưng ngay sau đó hắn đã trở lại với vẻ tươi tỉnh thông thường.

“Đây, chẳng phải là Yamauchi-kun sao? Cậu muốn gia nhập CLB Cổ Điện à?”

Người được gọi là Yamauchi không thềm đáp lại lời tao nhã vừa rồi của Satoshi mà tiến tới nắm lấy cổ áo của hắn.

“N-nè! Người lớn ai lại bạo lực thế chứ?”

“Ôi đừng nói với tớ như thế! Tớ chạy tuốt lên đây là vì ai hả? Thầy Omichi không biết đùa là gì đâu! Sẽ ra sao nếu ngay năm đầu cậu đã bị đúp hả?”

Cái tên Omichi đánh một tiếng chuông không mấy dễ chịu trong tâm trí tôi. Thầy ấy là một giáo viên dạy Toán rất nghiêm khắc. Ra thế. Tôi khoanh tay lại rồi mỉm cười với Satoshi.

“Satoshi này, cậu nên đến lớp phụ đạo đi. Chẳng phải mới đây cậu đã nói là phải lo học để thi cử còn gì?”

Yamauchi, người tôi cho rằng là bạn khá thân với Satoshi, đang cố gắng khiến hắn nhắc mông ra khỏi ghế. Dù vậy Satoshi vẫn bình tĩnh mà tuyên bố:

“Ranh ma thế là tốt đấy Houtarou! Cứ vậy thì thế nào cậu cũng giải được huyền bí của chị hongou cho coi!”

Nhận thấy hắn không có vẻ gì là quan tâm tới tình cảnh của chính mình, Yamauchi điên tiết quát : “Lớp phụ đạo bắt đầu rồi kìa thằng ngốc! Đi ngay!”

“Khôôôôôông~! Vậy phòng căn phòng kín thì sao? Phòng kiiiiiiiiín~!”

Satoshi biến mất, để lại đằng sau một tiếng hét uất hận.

Trời! Tôi biết phải nói thế nào đây nhỉ? Nếu phải cô đọng lại vào một câu thì...

Hắn là thằng ngốc thật ư?

... Vừa nghĩ đến điều đó hắn đã quay trở lại. Lấy quyển sổ ghi chép ra khỏi cái túi dây hắn đưa cho tôi mà nói:

“Thiệt là đáng tiếc khi chuyện đã ngoài tầm kiểm soát. Đã vậy tớ chỉ còn cách trông chờ vào cậu thôi... Chào nhé!”

Nói xong hắn lại chạy đi. Rồi, chúc may mắn. Hy vọng Satoshi sẽ lên được năm hai.

Sau khi bão đã yên Ibara cũng đứng lên.

“Ờm, mà tôi cũng phải đi đây.”

“Thật à?”

“Nhìn vậy là sao? Chị Irisu đâu có nhờ tôi giúp cậu, với lại... hôm nay tôi có ca trực ở thư viện lúc mười một giờ. Nếu biết ông tính làm gì hôm nay tôi đã xin chuyển ca rồi, là lỗi tại ông không chịu báo sớm đấy chứ.” Nhỏ tàn nhẫn nói một tràng trước khi xách cặp lên rồi chuẩn bị rời khỏi phòng.

Đứng lại ở cửa, nhỏ quay lại rồi nói với giọng nhỏ nhẹ hối lỗi:

“Nhưng mà Oreki... tôi cũng xin lỗi.”

Tôi vẫy tay để chào nhỏ.

Vậy là còn một mình trong phòng. Tôi thở dài một cái, ưỡn lưng một cái, gãi đầu, khoanh tay, rồi nhắm mắt lại để bắt đầu suy nghĩ.

Nếu tôi nhớ lại những gì đã vừa xem, và những dữ kiện đã thu thập được trong ba ngày qua... Tôi sẽ cố gắng kết nối chúng lại.

Nếu là tôi, tôi sẽ...

Kết luận thế là đã có.

Một kết luận khó tin tới mức tôi phải tự nhắm lại trong đầu mấy lần để tìm ra sơ sót. Chẳng có sai sót nào cả. Chắc hẳn đây là đáp án đúng rồi.

“Đây, chính là ý định thực sự của chị Hongou.”

Tôi lẩm bẩm rồi nhìn vào đồng hồ. Mốc mười hai giờ đã trôi qua mà nhanh chóng tiến đến một giờ lúc nào tôi chẳng hay. Tôi liền lấy

từ trong cặp ra một nắm cơm để lấp đầy cái bao tử. Ăn xong tôi làm một ngụm trà xanh, dĩ nhiên cái lon trà này chẳng so sánh được với ly trà được uống ngày hôm qua. Ngay lúc này tôi nghe tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Người vừa vào phòng không ai khác là “Nữ hoàng” Irisu Fuyumi, vẫn mặc đồng phục ngày hôm nay. Dù có là thường phục hay đồng phục thì lối ăn mặc của chị vẫn cực kì kín đáo. Tôi đứng lên chào chị và ra hiệu cho chị ngồi vào ghế. Chờ chị ngồi vào ghế tôi mới ngồi xuống.

Chị Irisu bỏ qua xã giao mà đi luôn vào chuyện chính.

“Đầu tiên, chị muốn biết rằng em đã có kết luận hay là không.”

Tôi nuốt nước miếng, rồi gật đầu thay cho trả lời.

Chị Irisu hơi nhíu mày lên một chút.

“...Vậy à,” chị nói mà không biểu lộ cảm xúc nào, đúng như tôi nghĩ.

“Thế thì chị sẽ được nghe chứ?”

“Được thôi.”

Môi của tôi vẫn còn ướt nhờ ngụm trà xanh từ cái lon vẫn còn để trên bàn.

Tôi đã quyết định sẽ bắt đầu từ đâu, vì vậy tôi sẽ đi thẳng vào câu hỏi chính.

“Khúc mắc lớn nhất của huyền bí này khỏi phải nói chính là ‘căn phòng kín’ – nơi mà Kaitou... xin lỗi, anh Kaitou-sempai chết. Không ai có thể vào hoặc ra căn phòng đó mà không bị phát hiện.”

Chẳng biết có phải tưởng tượng hay không nhưng tôi nghĩ mình vừa thấy chị Irisu há miệng. Nhận ra điều đó chị liền lên tiếng để giữ cho mạch trình bày của tôi trôi chảy : “À, không cần phải thêm kính ngữ nếu đó là cách em nói bình thường.”

Một sự cho phép thật đáng giá. Rất là nhập nhằng nếu cứ phải liên tục vừa nói vừa quan tâm đến giọng điệu và thêm vào một đồng kính ngữ.

Tôi gạt đầu và bắt đầu tấn công.

“... Có thể em sẽ lặp lại một chút những gì đã nói hôm qua về cái ‘phòng kín’ ấy nên nếu có thì mong chị thứ lỗi.

Ta đã biết ‘căn phòng kín’ là cánh gà bên phải, và nếu coi như cửa sổ trong phòng không thể bị mở ra mà không bị hư hại thì lối duy nhất hung thủ có thể đột nhập chỉ là cửa chính. Nhưng bằng cách nào? Bộ phim không hề đưa ra manh mối cho một thủ pháp vật lý nào có thể được dùng để mở cửa. Vì vậy một trong những khả năng là hung thủ chỉ đơn giản là bằng cách nào đó có được chìa khoá chính, em nghĩ Satoshi sẽ gọi trường hợp này là tiêu biểu cho Nguyên lý dao cạo Occam.

Tuy nhiên, dù có thể vào được phòng đi nữa thì hung thủ đã bị chặn trước. Hơn thậm chí còn không thể đi vào hành lang bên phải – lối duy nhất để tới cánh gà vì cả khu vực đó đã nằm trong tầm nhìn của anh Sugimura. Nếu hung thủ vừa có chìa khoá chính vừa có

thể vào bằng hành lang bên phải thì hẳn không thể là một trong sáu người còn sống. Vậy nghĩa là sao?”

Hơi khựng lại ở đây. Tôi không nói đoạn sau hoàn toàn chán phèo vì tôi chưa từng nghĩ như thế. Chỉ là hơi tiếc vì nó quá đơn sơ mà thôi.

“Nếu hung thủ không nằm trong sáu người thì chỉ có một cách giải thích duy nhất... là đã có sự hiện diện của một *nhân vật thứ bảy*.”

Đó là kết luận của tôi.

Chị Irisu nhìn tôi với cặp mắt sắc lẹm, cứ như tôi vừa nói ra điều gì ngu ngốc vậy.

“Một *người thứ bảy*? Giống những gì Sawakiguchi đã nói sao?”

“Xét theo một số khía cạnh, thì đúng là vậy. Lần đầu tiên nghĩ đến em cũng cảm thấy nó nực cười, nhưng nhớ lại chị Sawakiguchi có nói là chị Hongou đã tìm một diễn viên thứ bảy thì em dám chắc là nhân vật đó có tồn tại.”

Không nói gì nhưng tôi cảm thấy chị Irisu đang hỏi thúc tôi tiếp tục. Có lẽ dù có sự phản đối thì chị cũng sẽ để tôi nói hết rồi mới đưa ra. Thế thì dễ thở hơn rồi.

“Nhưng chị đã từng nói với em rằng chị Hongou muốn cho khán giả cơ hội công bằng để giải quyết vụ án. Vì thế em không nghĩ sẽ có tình tiết hư ảo hay kinh dị gì xuất hiện ở đây. Với lại khi xem lại đoạn phim em đã phát hiện ra khá nhiều điều kì lạ. Hên là Satoshi đã ghi chú hết vào cuốn sổ này, để em đọc cho chị nghe.”

“... Chị Kounosu nhìn bàn đồ. Có ánh sáng, hình như là đèn pin...”

“Họ đến căn phòng còn lại để tìm anh Kaitou.”

“... Hành lang rất tối. Đèn pin lại được bật lên...”

“Chị nhận ra chưa?”

Chị Irisu đáp ngay : “Cái đèn pin à?”

“Chính xác.”

Tôi liếc môi để chuẩn bị vào phần quan trọng nhất.

“Đoạn phim đã không hề đề cập đến việc *ai là người cầm đèn pin*. Lẽ ra ít nhất một lần từ lúc cái đèn pin đó được bật lên chúng ta phải được biết, ví dụ như cảnh mọi người phát hiện anh Kaitou chết ấy. Cũng có khả năng người cầm đèn đã giấu nó đi nhưng rõ là chẳng việc gì phải làm vậy cả.”

Irisu đưa ra một cái nhìn nghi hoặc. Tôi biết điều mình vừa nói không thể thoả mãn được chị ta nên chuyển qua vấn đề khác.

“Em hiểu chị đang nghĩ đó chỉ là khâu ánh sáng chưa tốt. Nhưng thôi, tạm thời để nó qua một bên.”

Chị Irisu không có phản ứng gì, thế là tôi tiếp tục:

“Một điều nữa, cái này em phải xin lỗi trước, là bộ phim này chán phèo. Chán cả về diễn xuất lẫn quay phim, nhưng đó hoá ra lại là một manh mối. Người không xem phim nhiều như em cũng có thể khẳng định nó đặc biệt không tốt ở khâu quay phim. Có vẻ như

không có nhiều sự chăm chú được đặt vào khâu này thì phải, nhưng mà...

Nếu thực sự *đã có lý do* để phải quay như thế thì sao?

Em nói là “không có nhiều sự chăm chú” nghĩa là sao. Nói cho đơn giản một chút, chị có thấy vị trí đứng của người quay phim rất không bình thường ở hầu hết các cảnh quay không? Từ đầu đến cuối người quay phim chỉ đơn giản là đi theo một người hoặc cả nhóm... Đến đây chị đã hiểu ý em rồi chứ?”

Dù vẻ mặt vẫn bình thản nhưng tôi nhận thấy tròng mắt của chị Irisu đã hơi nở to. Nhận ra nhanh như thế thật xứng danh “Nữ hoàng”, thế mà chị ấy lại không thể tự suy luận ra được. Theo tôi *diễn viên thứ bảy* chỉ có thể là...

“... Ý em *người thứ bảy* chính là người quay phim?”

Tôi nhận đầu và nhận ra mình đã bạo dạn hơn một chút.

“Số diễn viên được chọn ban đầu là bảy người. Bảy người đó đã cùng nhau đi đến làng Narakubo với sáu người được quay phim và người thứ bảy chính là người quay. Sáu diễn viên đều chỉ đọc lời thoại khi nhìn vào ống kính nghĩa là họ đều nhận thức được sự tồn tại của người quay phim. Thế nên thay vì dùng từ ‘người quay phim’ ta hãy chuyển thành ‘người thứ bảy’.

‘Người thứ bảy’ này cũng chính là người đã mở và tắt đèn pin. Dù xem bao nhiêu lần đi nữa chị cũng sẽ thấy thời gian đèn được mở rồi tắt là rất đúng ý muốn. Nếu nghĩ theo hướng là có người cầm đèn pin thì điều này không còn bất tự nhiên nữa. Việc hình ảnh bị xao động là do máy quay đã được người đó cầm và mang đi khắp

nơi chứ không gắn trên giá. Với những lí do trên thì hoàn toàn có lý khi nói người quay phim cũng là một nhân vật.”

Càng tiếp tục tôi càng nhận thấy sự hứng thú hiện lên rõ nét trong đôi mắt của chị Irisu.

“Và đây là phần quan trọng nhất. Khi mọi người đã chia nhau ra cái camera được ‘người thứ bảy’ để lại trong tiền sảnh. Ngay sau lúc đó màn hình bắt đầu tối dần, chứng tỏ camera đã được tắt tạm thời trước khi người trở lại tiền sảnh sớm nhất bật nó lên trở lại.

Đến đây có thể đoán được tội ác của hung thủ đã được thực hiện như thế nào. ‘Người thứ bảy’ đã chờ cho đến khi những người khác đi hết mới bỏ máy quay xuống mà vào văn phòng lấy chùm chìa khoá thứ hai. Sau khi giết anh Kaitou hấn khoá cửa lại, trở về tiền sảnh để bỏ chùm chìa khoá lại vào văn phòng rồi chờ những người kia quay lại. Đó là những suy luận của em. Nếu chị Hongou vẫn chưa tìm ra diễn viên thứ bảy thì em nghĩ là chị mau đi kiếm đi.”

Tôi kết thúc trong một lời đề nghị trước khi thưởng cho mình một ngụm trà xanh.

Thế là xong, suy với chả luận.

Chị Irisu im lặng dò xét tôi trước khi lên tiếng:

“Chị có hia câu hỏi. Thứ nhất, nếu những gì em nói là đúng thì việc sáu người kia không hề tương tác hay nói một lời nào với ‘người thứ bảy’ chẳng phải là quá bất bình thường sao?”

Tôi đã chuẩn bị sẵn câu trả lời.

“Có thể đó là dụng ý của chị Hongou. Nói cách khác ‘người thứ bảy’ đã bị sáu người kia làm ngơ và người đó không dám tên tiếng.”

“Thứ hai, nếu thực sự là như vậy đi, thì những người còn lại phải thừa sức đoán được hung thủ là ai chứ? Còn ai đáng nghi hơn là người rời khỏi tiền sảnh sau cùng và quay lại đó trước tiên? Với lại ‘người thứ bảy’ cũng không thể đột nhập vào cái ‘phòng kín thứ hai’ em đã từng đề cập đến mà không bị phát hiện. Như vậy chúng ta sẽ chẳng có cái gì gọi là ‘huyền bí’ ở đây cả.”

Tôi cố ý nở ra một nụ cười.

“Xin mượn ý từ một câu của chị Sawakiguchi... Có ‘huyền bí’ hay không *thì quan trọng à?*”

“...”

“Mục đích chính của bộ phim này là để chính những thành viên tham gia vào đoàn phim thoả mãn hơn là khán giả. Đó không là điều mà các nhân vật phải lo. Anh Nakajou đã từng nói chỉ cần khán giả thấy nó ‘huyền bí’ là ổn, không cần nhân vật trong phim phải thấy thế... Nếu nghĩ theo hướng này ta sẽ thấy đó cũng là lý do mà không ai trong số sáu diễn viên được chỉ định làm ‘thám tử’ cả, bởi vì họ đã thừa biết hung thủ là ai mà chẳng tốn giây nào để suy luận.”

Một phút im lặng trôi qua, chị Irisu vẫn im thin thít và chỉ nhìn tôi. Có lẽ chị không thích một suy luận kì quặc như thế chẳng? Dù vậy tôi đã không còn cảm giác sợ hãi bởi vì suy luận này tốt như là nó phải thế. Dù có tốn bao nhiêu thời giờ xem xét thì kết quả cũng chỉ có một mà thôi.

Và cuối cùng chị ấy cũng đã thì thầm:

“Chúc mừng.”

“Hả?”

Chị ngẩng đầu lên, và không giống biểu cảm lạnh lùng thường thấy chị Irisu đã cười rất tươi và nói : “Chúc mừng em, Oreki Houtarou. Em đã giải được huyền bí của Hongou rồi. Một suy luận táo bạo nhưng mọi chi tiết đều hợp lý nên chị không thể không tin được. Cám ơn em, vậy là lớp chị đã có thể hoàn thành bộ phim rồi.”

Nói xong chị đưa tay phải ra.

Tôi đỏ mặt.

Rồi bắt tay chị.

Một cái bắt tay chắc chắn. Chị Irisu sau đó lấy tay trái vỗ vai tôi.

“Chị đã đúng với quyết định của mình phải không? Em có tài, và đó là tài năng mà không một người nào có thể thay thế.”

... Thật à?

Chị tiếp tục với giọng điệu vui mừng : “Thế này đi. Để trả ơn cho sự cố gắng của em chị sẽ để em đặt tên cho bộ phim.”

Tên phim sao? Tôi chưa nghĩ tới vụ đó.

Nhưng mà, để lại chút gì đó ghi nhớ lại khoảnh khắc mình không nghi ngờ về tài năng của mình cũng không tệ. Tôi nghĩ một chút rồi nói lên ý tưởng đầu tiên ở trong đầu.

“Được rồi, xét về nội dung... Vậy ‘Điểm mù của vạn người’ được không?”

“Hmm.”

Chị Irisu gật đầu vài cái.

“Một cái tên hay, thế quyết định vậy nhé.”

Với việc bộ phim đã có tên thì những rắc rối đeo theo tôi suốt bốn ngày qua đã chính thức được gỡ bỏ. Dù chẳng được lợi lộc gì nhưng tôi cũng không cảm thấy bốn ngày qua trôi đi trong lãng phí.

Dù sao thì việc hoàn thành vai “thám tử” với tôi đã là đáng với năng lượng bỏ ra rồi.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 7 - Chưa được kết thúc.

Ba ngày sau đó tôi không làm gì nhiều ngoài việc tận hưởng những gì đã làm.

Ba người được tín cẩn rốt cuộc cũng thất bại mà phải nhờ đến người ngoài như tôi hoàn thành những gì họ không làm được. Cũng đúng thôi, với tư cách là một “người quan sát” tôi đã có thể lượm lặt tất cả những manh mối cần thiết từ suy luận của họ. *Tôi* là người tự giải ra, những lời nói của chị Irisu đã bắt tôi tin vào điều đó. Chị đã giúp tôi nhận ra rằng mình có tài để mà khoe với người ta. Kết quả là suốt ba ngày nay tôi đã đắm chìm trong sự thoải mái mà không cần ăn nhiều kẹo bòn bon Whiskey.

Nói cách khác bớt màu mè đi một chút, là ba ngày qua tôi rất thoải mái.

Nhờ việc giải quyết được bí ẩn của chị Hongou trong ngày thứ sáu nên kịch bản hoàn chỉnh đã được viết xong vào tối khuya ngày thứ bảy. Theo thông tin từ mấy tên bạn đã chứng kiến dung nhan người biên kịch sơ-cua, thì việc phải tự mình viết hết nửa còn lại chỉ trong một ngày đã khiến cậu bạn tội nghiệp ấy gần như sống dở chết dở (không có cách nào để kiểm chứng cả). Việc bộ phim của lớp 2-F đã chính thức được hoàn thành vào chiều chủ nhật là một pha lợi ngược dòng ngoạn mục trong một tình cảnh không thể bi đát hơn nữa. Chị Irisu đã gọi cho tôi vào tối hôm đó để cảm ơn lần nữa và tôi cũng không quên chúc mừng lại chị.

Thứ hai đã đến, ba ngày sau khi bí ẩn được giải đáp và là ngày đầu tiên đánh dấu chấm hết cho kì nghỉ hè ở trường Kamiyama.

Vì những thành viên của CLB Cổ Điển không họp mặt vào cuối tuần rồi nên tôi không thể cho Chitanda biết những gì đã xảy ra. Sau giờ học do vướng phải vài việc mà hiện tại tôi đang rất gấp đi tới phòng họp. Không định khoe mẽ thành công của mình nhưng tôi nghĩ sẽ tốt hơn cho Chitanda nếu nhỏ được biết. Bước trên những bậc thang dẫn tới phòng Địa Chất tôi chưa từng thấy cơ thể mình nhẹ mà nhanh như thế.

Đến cửa phòng tôi chợt cảm thấy một bầu không khí kì lạ. Tối om, có lẽ là rèm trong phòng đã được phủ hết xuống. Tôi chậm chậm mở cửa. Đập vào mắt tôi là cái TV đã được lấy ra và đang chiếu bộ phim “Điểm mù của vạn người”. Chitanda, Ibara và Satoshi đều đang xem phim với ba cái lưng quay về phía tôi.

Mặc dù lúc tôi vào thì phim đã hết, lúc này đang là phần giới thiệu diễn viên và các thành viên khác trong đoàn làm phim. Những cái tên được viết bằng phong chữ Gothic lần lượt lướt qua trên nền tối. Việc quay phim và cả hậu kì đều chỉ mới diễn ra trong ngày hôm qua nên chắc hẳn họ đã chuẩn bị trước cái kết này rồi.

Ibara đứng lên để tắt đầu máy và nhận ra tôi.

“Ồ, Oreki đây à.”

Chitanda và Satoshi liền quay lại. Satoshi chỉ vào TV mà nói:

“Nè Houtarou, tụi này vừa xem phim đó.”

“Của lớp 2-F phải không?”

“Ừm. Nãy chị Eba đã tới đây và đưa cho tụi này cuộn băng. Vậy cái kết này chính là suy luận của Houtarou phải không?”

Vì hắn luôn trưng ra bộ mặt cười nên tôi không đời nào biết nổi hắn đang nghĩ cái gì. Vì vậy tôi hỏi : “Cậu thấy thế nào?”

“Không tệ, đúng hơn là thú vị ấy chứ. Không thể ngờ lại là người quay phim.”

Trong khi chờ băng được tua lại Ibara nói đầy trách cứ:

“Lúc đó ông đã nghĩ ra rồi đúng không? Thích giấu nghề quá nhỉ?”

“Khi hai người còn trong phòng tôi chưa nghĩ được như thế, và tôi cũng không phải loại thích trêu đùa cho đến khi người ta phát hoảng rồi mới giúp,” tôi nói khi vừa để cặp lên bàn mà duỗi tay ra.

Thiệt tình mà nói lúc này chẳng “cao trào” gì cả. Ba người này chẳng tỏ ra gì là bất ngờ khi tôi đến. Tôi đã rất thoả mãn với tính bất ngờ mà cái kết này có thể mang lại nhưng ba người họ đã không như vậy. Thôi kệ, dù gì thì Satoshi và Ibara cũng chẳng phải loại ngây thơ gì.

Thế, còn Chitanda ngây-thơ thì sao?

Ánh nhìn của hai chúng tôi gặp nhau. Chitanda nhìn thẳng vào tôi và nói:

“Oreki-san.”

“Gì vậy?”

“Tớ khá bất ngờ.”

Một lời nhận xét chân thật.

Nói xong nhỏ quay mặt đi mà hướng tầm mắt ra xa, nhỏ nói với giọng khá thận trọng : “Nhưng mà, tớ...”

Vừa nhớ ra điều gì nhỏ mỉm cười và tiếp tục:

“Ừm, thôi để khi khác vậy.”

Phản ứng sao mà kì lạ thế? Biết nói sao đây... tôi chẳng biết là nhỏ đang khen hay đang chê nữa.

Vỗ hai bàn tay vào nhau Satoshi tiếp lời : “Dù sao thì Houtarou cũng đã làm tốt rồi. ‘Nữ hoàng’ đã thoả mãn và bộ phim thì đã làm xong. Khán giả cũng sẽ có chút bất ngờ với cái kết. Ngày mà tên tuổi trường cao trung Kami này được cả nước biết đến nhờ công lao của vị thám tử lừng danh Oreki Houtarou sẽ không còn xa nữa. Hãy cạm ly vì sự kiện này nào!”

Hắn lấy ra một lốc bốn chai Yakult[1] từ cái túi dây. Tôi chưa từng hết bất ngờ với những thứ được hắn bỏ vào trong cái túi đó. Ibara lại đứng lên, nhưng lần này là để dập tan cái tâm trạng vui mừng như trẩy hội của Satoshi bằng một giọng nói đầy khó chịu.

“Giờ không phải là lúc đi tán dương thành công của lớp người ta đâu Fuku-chan à. Từ cái buổi xem preview ấy chúng ta chẳng làm thêm cái gì về tập san “Kem đá” cả. Tớ sẽ theo sát tiến độ làm việc của cậu từ ngày mai, vì dù gì cậu cũng đã nhờ tớ *giúp* mà phải không?”

Nụ cười của Satoshi đông cứng ngay lập tức. Hắn liền nhẹ nhàng đặt hai chai Yakult trước mặt Ibara như để cầu xin nhỏ. Như dự đoán Ibara đã tiên phong bằng việc kéo hết rèm cửa lên. Và thế là bộ phim của lớp 2-F được hoàn toàn bỏ qua một bên và CLB Cổ Điển lại trở về với hoạt động truyền thống của nó – xuất bản tập san.

Mặt trời đã sắp lặn, cuộc họp không-biết-là-lần-thứ-bao-nhiêu về “Kem đá” đã đến cái kết thúc. Satoshi và Chitanda đã đi khỏi trong khi tôi đang thu lại những ghi chú nằm rải rác trên bàn. Một khoảnh khắc hiếm hoi chỉ có mình tôi và Ibara.

Khuôn cái TV về chỗ cũ của nó Ibara quay lại nói với tôi như thể nhỏ vừa nhớ ra điều gì:

“À mà, Oreki này. Tôi hỏi ông một câu được chứ?”

“Nếu là về bản thảo thì chẳng phải tuần sau mới cần sao?”

Ibara lắc đầu,

“Tôi đang nói về bộ phim cơ. Tên của nó là gì nhỉ, cái gì mà có ‘một vạn người’ ấy?”

Nói ra cái tên do chính mình đặt thì khá là xấu hổ nên tôi đành giục nhỏ tiếp tục.

“Rồi sao?”

“Ông là người đã tìm ra lời giải đúng không?”

Tôi gật đầu.

Nhỏ có ý gì thế nhỉ? Từng lời nói đều chứa đựng bên trong sự thận trọng rất cao.

“Tất cả à?” Nhỏ hỏi tiếp.

Vì chưa được xem hết phim nên tôi cũng thận trọng đáp:

“Hầu hết.”

Với câu trả lời đó tôi đã bị Ibara nhìn với ánh mắt sắc lẹm. Nhỏ bắt đầu nói với chất giọng mạnh bạo khác hẳn với hồi nãy:

“Vậy thì ông đã bỏ suy luận của anh Haba đi đâu thế hả? Dù giả thuyết của anh có thú vị hay không thì tại sao *cái đó* lại không xuất hiện trong phim dù chỉ một giây?”

Xem bộ nhỏ không đồng tình với lời giải này rồi, vì vậy tôi hỏi :
“Giả thuyết của anh Haba thì sao?”

“Hoàn toàn bị bỏ vào sọt rác à?” Ibara lẩm bẩm. Rồi nhỏ khoanh tay lại trước khi tiếp tục:

“Chẳng có cảnh nào trong phim đề cập đến việc sử dụng *sợi dây thừng* cả.”

Dây thừng...

Đạo cụ mà chị Hongou đã dặn anh Haba chuẩn bị, thậm chí chị còn nhấn mạnh tầm quan trọng của nó.

Ôi trời, anh Haba đã nhắc đến điều đó rồi mà!

Khi tôi xòn đang chẳng biết trả lời như thế nào thì Ibara đã tiếp tục:

“Để người quay camera làm ‘diễn viên thứ bảy’ rất là thú vị, bởi ông có thể cảm thấy sự căng thẳng khi sáu người kia nhìn vào ông kính vào cảnh cuối. Nhưng mà, nếu vậy thì sợi dây đâu còn giá trị gì nữa?”

Đúng thế.

Không, không phải. Tôi lên giọng phản pháo:

“Việc sử dụng sợi dây có thể chỉ là hàm ý cho đoạn cuối, là người quay phim sẽ dùng nó để treo cổ tự sát thì sao?”

Lúc này Ibara đã nhìn tôi với ánh mắt đầy bức tức.

“Ông đang nói cái gì vậy Oreki? Nếu vậy thì chị Hongou *nhấn mạnh* tầm quan trọng của nó làm gì? Dùng dây thừng để *hàm ý* mà phải lo đến *độ an toàn* của nó à? Chị Hongou đã đặc biệt yêu cầu một sợi dây thật chắc chắn để chịu được một người đó... Tôi nghĩ chắc chắn có cái gì đã bị bỏ sót ở đây.”

Câu cuối cùng chứa đựng mọi trăn trở của Ibara từ nãy giờ mà tôi đã không nhận ra. Tôi đã không nghĩ thứ bị bỏ sót là một thứ gì đó quá quan trọng, chỉ là tiểu tiết mà thôi.

Nhưng tại sao tôi lại quên chi tiết đó nhỉ?

“Mà thôi, dù sao tôi vẫn xem đó là một suy luận thú vị. Nhưng nhìn cái cách ông thẳng thừng bác bỏ giả thuyết của ba người kia, thì tôi đã nghĩ ông sẽ có một suy luận hoàn hảo.”

Ibara nói trong khi phú tám nhựa lên chiếc TV và đeo cặp vào. Nhỏ nói sẽ đi trả chìa khoá nên tôi quyết định rời khỏi phòng trước.

Tôi bước xuống những bậc thang của khu Chuyên dụng với những lời của Ibara còn đọng trong tâm trí. Suy luận của tôi lẽ ra đã phải bao tóm được mọi manh mối. Một vài chi tiết và lời thoại có thể không đúng nhưng cơ bản nó phải phản ánh được dụng ý của chị Hongou. Vậy mà tôi vẫn quên, hay đúng hơn, là vì nó không phù hợp với mạch suy luận nên đầu óc của tôi đã vô thức loại bỏ. Mà cũng không phải, tôi chưa bao giờ tự ý lờ đi những sự thật để tạo ra một câu trả lời thuận theo ý mình... hoặc là trước giờ tôi đã nghĩ như vậy.

Nhìn xuống dưới tôi nhận ra mình đang ở tầng ba. Ngay khi ý nghĩ đi xuống tầng hai vừa hiện lên trong đầu thì đã có một tiếng gọi cất lên.

“Ê, Houtarou.”

Tôi quay lại nhưng không nhìn thấy ai. Sao nghe giống như Satoshi... Không, không phải tưởng tượng, chắc chắn là tôi vừa nghe tiếng hắt. Tôi chờ thêm một chút và quả thật tên của tôi lại được gọi lên lần nữa.

“Ở đây nè Houtarou.”

Một cánh tay trời ra từ phòng vệ sinh nam mà vẫy tôi tiến về đó. Nếu bây giờ là buổi tối thì khung cảnh này rất hợp cho một bộ phim kinh dị. Tôi cười và bước tới nơi Satoshi đang chờ.

“Gì thế hả Satoshi? Tớ không có hứng đi tiểu với cậu.”

Rất nhanh nụ cười biến khỏi khuôn mặt của Satoshi khi hắt nói, có vẻ khá nghiêm túc.

“Tớ cũng chả có cái hứng đó, chỉ là nơi này vô tình lại thuận tiện mà thôi.”

“Thuận tiện quái gì? Hôi thì có.”

“Thì tớ cũng đang tính dọn một tí... với lại chỗ này thì tụi con gái không vào được.”

À, ra là thế.

“Cái gì mà không cho tụi con gái xem được hả? Muốn cho tớ xem hàng ‘mát mẻ’ à?”

Satoshi không cười trước lời nói đùa của tôi.

“Biết đùa đấy. Nếu cậu muốn thì tớ có thể chuẩn bị vài thứ ‘mát mẻ’ tới mức chúng ta sẽ vinh dự ngồi uống trà với cảnh sát. Mà nghe tớ nói hết đã.”

Được thôi.

“Ý cậu là Ibara và Chitanda không được biết điều này sao?”

“Đại loại vậy. Nếu lúc nãy bàn vụ này trong phòng thì có trời biết họ sẽ phản ứng như thế nào.”

Satoshi dịu giọng xuống một chút.

“Houtarou à, cái bộ phim đó ấy, cậu nghĩ mình đã thực sự tìm ra ý định của chị Hongou rồi sao?”

Cả hấn cũng hỏi thế. Tôi nhận ra mình đã trả lời với biểu cảm cay đắng hiện rõ trên mặt.

“Đúng thế.”

Nghe vậy Satoshi liền nhìn đi chỗ khác.

“Ra vậy... Nhưng đó thực sự là ý định của chị Hongou à?”

Hắn đang cố làm tôi khó chịu sao? Satoshi không nói tiếp và cũng không thèm nhìn vào tôi, vì vậy tôi phải khích:

“Tớ đoán sai sao?”

“Ừm, đại loại vậy.”

Hắn gật đầu rồi đáp rất thật lòng:

“Houtarou à, chuyện này rất tệ. Cậu đã hiểu sai ý của chị Hongou rồi. Dù không rõ tại sao lại thế nhưng tớ có thể khẳng định với cậu là sai rồi.”

Một khẳng định chắc gờng. Thay vì phải phản ứng như buồn hay là sốc thì tôi lại thấy mình chết lặng. Nếu Satoshi không nham nhở thì hắn sẽ nghiêm túc, và bây giờ hắn đang cực kì nghiêm túc.

Dù vậy tôi đã lấy lại được bình tĩnh mà nói:

“Cậu dựa vào đâu mà nói thế?”

“Đến tớ còn không rõ cơ mà, nói những lời hời hợt thì chẳng ích lợi gì phải không?”

“Giả dụ như có tồn tại mâu thuẫn trong suy luận đi thì cậu nghĩ tớ không để ý đến à?”

Satoshi lắc đầu.

“Chẳng có mâu thuẫn gì cả và tớ cũng không quan tâm đến điều đó. Lúc này tớ bảo suy luận của cậu tốt là vì nó thực sự thế, chỉ là nó không phải những gì chị Hongou đã dự định.”

“Nói cách khác?”

Hắn nuốt nước miếng.

“Houtarou à, hãy nghĩ về hiểu biết của chị Hongou về tiểu thuyết trinh thám xem. Từ một người hoàn toàn ‘ngoại đạo’ chị ấy đã đọc những gì để chuẩn bị cho việc viết kịch bản?”

Không hiểu chuyện đó thì liên quan gì, tôi trả lời : “Sherlock Holmes.”

“Chính xác. Giờ thì nghe này, kinh nghiệm của chị Hongou chỉ giới hạn trong những câu truyện về Sherlock Holmes mà thôi. Dù chị ấy đã trung thành với “Mười điều răn của Knox” thì cũng không nghĩa là chị ấy đã học truyện của Knox. Tóm lại là thế này, phương pháp giải quyết vấn đề mà cậu đã cho chị Irisu là một *trò lừa vãn học*. Cậu hiểu không, là một *trò lừa vãn học* đấy.”

Ờ, nghe to và rõ.

“Là một dạng lừa người đọc bằng nghệ thuật dụng từ phải không? Việc giấu sự tồn tại của ‘người thứ bảy’ sau chiếc camera cũng có thể xem là một *trò lừa vãn học* chứ gì?”

“Ừ. Giờ mới là vấn đề chính đây.”

Nghiêm nghị như một nhà phê bình khó tính, trong nhà vệ sinh nam lúc này Satoshi lấy hơi thật sâu mà nói ra lời mà hắn cho là quan trọng nhất:

“Cái trò lừa như vậy không hề xuất hiện trong thời của Conan Doyle.”

“ ... ”

“Dù tồn tại một số ít ngoại lệ nhưng những trò lừa này chỉ thực sự được biết đến rộng rãi từ thời của Agatha Christie, tức là mãi đến thế kỷ hai mươi ấy. Dù chẳng phải là bạn thân của chị Hongou nhưng tớ không nghĩ chị ấy đã đọc truyện của Christie đâu!”

Ban đầu tôi chưa kịp hiểu điều Satoshi nói, nhưng khi điều đó đã được tiêu hoá hoàn toàn thì tôi đã bắt đầu choáng váng.

Hiểu biết của chị Hongou chỉ gói gọn trong cái giếng mang tên “Thế kỷ mười chín”, khi mà những con đường London về đêm, nơi mà Sherlock Holmes sống còn được thắp sáng bằng những trụ đèn dùng gas. Satoshi đã nói không tồn tại trò lừa như vậy vào thời đó...

... Thì lúc này tôi chỉ biết đứng ngây ra, như một thằng ngốc phải lấy điều vừa rồi ra mà nhai đi nhai lại. Lý lẽ của Satoshi là không thể phản bác lại. Bị giáng đòn chí tử từ một vị trí không ngờ đã khiến đầu óc của tôi không suy nghĩ được nữa.

Satoshi nhìn tôi lâm vào hoàn cảnh đó mà đồng cảm nói : “Cá nhân tớ sẽ cho bộ phim này điểm A, tớ đặc biệt thích cảnh người quay phim khi bị truy đuổi đã chìm dần trong ánh sáng. Nhưng nếu cậu bảo đây là ý định của chị Hongou thì tớ sẽ không dành cho nó một điểm nào cả.”

“Này,” bằng cách nào đó tôi đã có thể nói năng trở lại.

“Chúng ta không rõ chị Hongou đã đọc được những gì cơ mà? Thế thì sao mà biết chị ấy có vô tình đọc được trò lừa nào khác

ngoài Sherlock Holmes không?”

Cả tôi cũng biết đó là lời cãi cổ. Satoshi vỗ vai tôi và đáp ngắn gọn:

“...Được thôi. Nếu điều đó ổn với cậu, thì nó cũng ổn với tớ.”

Thiệt hại tôi nhận được là khá đáng kể sau màn song kiếm hợp bích của Ibara và Satoshi. Tôi không nghĩ là mình yếu đuối, chỉ là lần này đã không chuẩn bị tốt lắm nên chẳng phản bác được ai cả. Thiệt hại đáng kể khiến tôi bắt đầu nghi ngờ liệu suy luận của mình có sai không, dù tôi vẫn hy vọng là nó đúng.

Đó cũng là lí do, khi đi hết bậc cầu thang cuối cùng và nhìn thấy Chitanda đang đứng gần đó tim của tôi dường như lỡ một nhịp. Chắc chắn là nhỏ đợi tôi, nhưng nhỏ không nhìn thẳng vào tôi.

“Ừm, Oreki-san... tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Tam kiếm hợp bích rồi sao, hả Chitanda?

Trông vẻ mặt đầy hồi lỗi của nhỏ và dựa vào kinh nghiệm của hai người trước, tôi thừa biết chuyện gì sắp đến mà thờ dài.

“Chuyện không thể nói trước mặt Satoshi và Ibara phải không?”

Chitanda tròn mắt nhìn tôi rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Tôi theo nhỏ tới cổng trường. Vừa khi tôi tự hỏi rằng sao lại không vào một quán cà phê nào đó thì nhỏ đã nói rằng cái quán chúng tôi từng đến quá xa, trong khi những quán gần đây thì lại đầy học sinh vào lúc này. Nhưng chẳng phải nếu vừa đi vừa nói thì cả

hai cũng sẽ bị vây bởi dòng học sinh đi về sao? Trời vẫn chưa tối hẳn. Ngay lúc này tôi quyết định mở lời:

“Cậu muốn nói chuyện về bộ phim phải không?”

“Ừ.”

“Có chỗ khó hiểu à?”

“... Cũng có thể nói như vậy.”

Nhỏ đáp rất từ tốn.

Đây là cái cảm giác phải chờ ai phê bình ư?

Không thể kiên nhẫn được nữa, tôi gằn giọng : “Không cần phải thẹn thùng đâu. Cả Satoshi lẫn Ibara cũng nghĩ đó không phải ý định thực sự của chị Hongou. T... tớ cũng bắt đầu nghĩ như thế đây.”

Chitanda ngược lên và nghiêm túc nhìn tôi.

Lúc này thì tôi lại tránh mắt nhỏ mà tiếp tục : “Vậy còn cậu thì sao?”

“... Tớ, cũng không nghĩ là đúng.”

“Có thể cho tớ biết tại sao không?”

Vẫn im lặng, nhưng Chitanda đã gật đầu.

Sẽ làm gì khi nhỏ trả lời đây? Tôi không thể biết được. Phim thì đã quay xong, bây giờ có muốn sửa hay chữa gì cũng phải đợi sau lễ hội văn hoá. Theo lí mà nói có đứng ở đây nghe phê bình thì cũng

chả được lợi ích gì... Sự phung phí năng lượng ở đây chỉ có thể đổ lỗi cho một chút tự trọng của tôi mà thôi.

“Nói đi chứ?”

Đèn giao thông trước mặt chúng tôi đã chuyển đỏ, dừng dòng người mà đa phần trong đó là học sinh trường Kami ở một bên giao lộ. Có lẽ vì còn đông người nên Chitanda vẫn chưa thể nói ra. Nhỏ quay sang nhìn tôi, nhờ thế tôi mới thấy được nỗi buồn bã thấm đượm trong đôi mắt tròn to của nhỏ. Cũng vào lúc này tôi mới nhận ra đôi mắt ấy dịu dàng đến thế nào.

Đèn chuyển màu, dòng người lại tiếp tục di chuyển và Chitanda bắt đầu nói chậm rãi:

“Oreki-san này, cậu có hiểu tớ đang băn khoăn chuyện gì không?”

Sao nhỏ cứ lòng vòng thế nhỉ? Tôi đáp ngay:

“Cái kết chứ gì? Lúc nãy tớ đã nói rồi mà?”

Bất ngờ tôi thấy nhỏ lắc đầu.

“Không đâu. Tớ không quan tâm lắm việc bộ phim sẽ kết thúc như thế nào, vì vậy tớ nghĩ suy luận của Oreki rất là tuyệt...”

“Thế...”

“Chỉ là tớ đang *hiếu kì* về ý định thực sự của chị Hongou thôi.”

Nói xong Chitanda lại nhìn tôi. Có lẽ đây là lần thứ ba trong cùng một ngày tôi có cảm giác mình là một thằng ngốc. Nếu nhỏ quan

tâm tới thứ gọi là “ý định thực sự của chị Hongou” thì cũng khác gì là quan tâm tới cái kết đâu chứ?

Nhận ra suy nghĩ của tôi Chitanda liền nhấn mạnh : “Dù có nghĩ như thế nào thì cơ bản mọi chuyện vẫn rất là lạ. Có thật sự chị Hongou đã ngã bệnh vì căng thẳng hay không?... Cũng có thể, nhưng mà, tại sao chị ấy lại không giao cho ai khác, như chị Eba-san chẳng hạn?”

Nói xong Chitanda nghiêng đầu, hình như chính nhỏ cũng nhận ra mình truyền đạt không rõ ý lắm.

“Cậu có đang lẫn lộn giữa chủ từ và bổ túc từ không đấy?”

“Ờ... tớ xin lỗi. Ý tớ là, tại sao chị Irisu-san ngay từ đầu lại không hỏi thẳng một trong những người bạn thân của chị Hongou-san, ví dụ như chị Eba-san ấy, là chị ấy có sử dụng thủ pháp đặc biệt nào trong phim không?”

...

Một câu hỏi táo bạo đến kì quặc. Chị Hongou phải có một thời gian nghỉ ngơi yên tĩnh, thế nên tốt nhất là không gây thêm áp lực cho chị bằng việc hỏi về kịch bản nữa.

Trước khi tôi có thể nói được gì thì Chitanda đã tiếp tục:

“Chị Hongou-san có thể *đã hoàn thành* kịch bản. Dù có ngã bệnh đi nữa thì chẳng lẽ chị ấy lại bệnh nặng đến mức không thể truyền đạt ý tưởng về cái kết của mình, nói cách khác là cái thủ pháp ấy, cho chị Irisu-san? Vậy mà chị đã không làm thế.

Ban đầu tớ nghĩ là chị ấy vì quá ép mình làm việc mà đổ bệnh, nhưng dựa vào những cuộc nói chuyện với các anh chị khác tớ lại nghĩ rằng chị ấy đã phải viết kịch bản *theo ý muốn của lớp* chứ không phải là tự do theo ý mình. Bởi vì chị ấy quá rụt rè nên không thể từ chối họ, dù biết rằng làm vậy sẽ đỡ hơn cho mình rất nhiều.

Cuối cùng thì, có phải là vì chị ấy thiếu tự tin? Hay là vì chị ấy đã quá xấu hổ vì không thể hoàn thành công việc tới mức không dám gặp mọi người? Và ắt hẳn có người đã đến thăm chị ấy và biết được tất cả?

... Nhưng cũng không đúng. Có thể tớ không hợp với thể loại bí ẩn, nhưng tớ cũng cảm thấy những người tham gia vào đoàn phim cũng có cái sự không quen ấy. Với lại mấy anh chị ấy trông cũng có vẻ là người tốt... tớ không tin rằng họ sẽ chì chiết thậm tệ chị ấy nếu kịch bản không được hoàn thành đâu.”

Về họ thì tôi chả biết có phải là “người tốt” hay không, chỉ biết là chẳng có ai suy nghĩ được bình thường cả.

Như đang tự nói với bản thân, Chitanda lại tiếp tục:

“Vậy thì điều gì đã dồn chị Hongou vào chân tường như vậy? Đó là điều kì lạ mà dù có nghĩ như thế nào tớ cũng không hiểu ra được. Tớ rất *hiếu kỳ* về điều này.”

Nhỏ nhìn thẳng vào tôi và tiếp tục nói, chậm hơn lúc nãy.

“Nếu suy luận của Oreki-san là đúng, hoặc là bất cứ suy luận của ai trong số ba anh chị kia đúng, thì chị Hongou-san đã có thể nói cho chị Irisu-san biết rồi mới phải. Tớ nghĩ mình muốn hiểu cảm giác của chị Hongou-san khi phải bỏ cuộc giữa chừng một nhiệm vụ rất quan

trọng, về nỗi đau khi không thể tiếp tục những gì mình đã cố công dựng lên... Bộ phim đó vừa được xem đã không trả lời những câu hỏi này.”

Tôi ngẩn người ra.

Trong khi chính mình, anh Nakajou, anh Haba và chị Sawakiguchi cố gắng tìm hiểu về vụ án thì suốt những ngày qua Chitanda lại cố gắng tìm hiểu về chị Hongou.

Đúng rồi, là thế đấy. Chị Eba đã gọi chị Hongou là bạn thân cơ mà? Nếu muốn biết có thủ pháp nào được sử dụng ở phần cuối của phim hay không thì chỉ việc hỏi biên kịch là chị Hongou. Nhưng nếu chị ấy đã thực sự căng thẳng tới mức không chịu nổi những chất vấn thì sao? Chị Eba đã dùng hai chữ “bạn tốt” một cách bình thường, nhưng khi bị Chitanda hỏi rằng chị Hongou là người như thế nào thì chị ấy đã tỏ ra khó chịu và còn hỏi ngược lại chúng tôi là biết như vậy thì được cái gì. Phải chăng đấy là hành động bảo vệ người bạn thân của mình, phải chăng chị đã từng thấy bạn mình phải trả lời những chất vấn đó?

Có lẽ tôi chỉ xem cái kịch bản này là một bài tập làm văn về nhà. Từ cảnh vật xung quanh, các nhân vật, vụ án mạng, thủ pháp nghệ thuật, thám tử, rồi hung thủ...

Tất cả đều phản ánh suy nghĩ của chị Hongou, người tôi chưa từng được gặp. Thế mà tôi đã không nhận ra dù chỉ một chút.

... Chính mình đã vào vai “thám tử”!

Nghĩ đến điều này tôi buông ra một tiếng thở dài.

Thấy vậy Chitanda liền nói rất nhanh : “Ờ, nhưng mà, không phải là tớ đang chế trách Oreki-san đâu nhé. Tớ thực sự rất bất ngờ trước diễn biến như vậy. Có thể chị Hongou-san đã không nghĩ ra một kết cục như thế nhưng tớ nghĩ suy luận của cậu là một sự bổ sung đầy tốt đẹp.”

Tôi chỉ còn biết cười cay đắng.

Vì cũng có nghĩa là... tôi đã làm người viết kịch bản sơ-cua từ lúc nào không biết!

Đêm đó, tôi nằm trong phòng mà tiếp tục suy nghĩ. Nằm trên giường tôi ngược nhìn lên cái trần nhà màu trắng.

Vậy là tôi đã sai lầm, dù nổi ê chề khi nhận ra điều đó cũng được vơi bớt đi phần nào.

So với anh Nakajou, anh Haba và chị Sawakiguchi thì thất bại của tôi cũng không tệ lắm. Tôi để mình cười một cái. “Người đặc biệt” quá nhỉ? Chị Irisu rất khéo xu nịnh đấy. Huênh hoang ta đây đúng tất cho cổ vào rớt cuộc thì cũng chỉ được chọn bởi câu truyền của mình thì ít sai hơn người ta.

Tôi nhận ra dòng suy nghĩ bắt đầu đưa mình đến đâu...

Sai thật rồi sao?

Đương nhiên, với tôi thì đã rành rành là giả thuyết đó không phù hợp với ý định của chị Hongou. Nhưng còn với chị Irisu, hay thậm chí là cả lớp 2-F, thì như thế nào? Có lẽ với họ thì đây là một đại thành công, hoàn thành được một dự án đang có nguy cơ bị bỏ

ngưng. Như vậy thì tôi cũng đã thành công đấy chứ? “Điểm mù của vạn người” là một bộ phim đã khiến người nghiêm khắc như Ibara cũng phải công nhận là hay.

Nói cho xa hơn, thì hoàn toàn *có thể xem* cả suy luận của tôi là một thành công. Và nói cách khác tức là tôi vẫn sở hữu những kỹ năng mà không ai có để tạo ra sự thành công này.

Nhưng những lời đó thật ra thì có ý nghĩa gì không? Những lời mà chị Irisu đã nói ở quán trà Hifumi ấy?

Mọi người đều cần phải nhận ra tài năng của mình.

Những lời của chị ấy đã có lúc như là sự thật của thế giới và tác động đến tôi một cách mạnh mẽ thật sự có nghĩa lý gì không?

Sau khi được nghe những lời ấy tôi đã mất khả năng nhìn nhận bất cứ thứ gì ngoài chính mình. Tôi đã bị đảo lộn mà tự dựng lên một hình tượng thổi phồng cho bản thân. Tôi tưởng tượng ra cảnh giả thuyết của anh Nakajou được chấp nhận, của anh Haba được chấp nhận, của chị Sawakiguchi được chấp nhận... rồi thấy rằng không phải của họ, mà là của mình được chấp nhận nó đã vinh quang như thế nào.

Những ảo tưởng đó giờ đây đã tan biến.

Khoảnh khắc tôi tự hỏi mình đã được gì từ cái “thành công” này cũng là lúc tôi nhận ra mình đã hoàn toàn quên đi “người đó”. Điều tiếp theo đến trong tâm trí tôi là Chitanda và sự thật là tôi đã không làm vì nhỏ. Tôi chỉ làm vì chính mình...

Vậy tôi có nên tìm hiểu kỹ hơn vào vụ này nữa không?

Dù sao thì cũng chẳng còn gì để mất.

Nhưng mà sai từ chỗ nào mới được? Chị Irisu có biết rằng tôi đã sai không?

Và điều Chitanda đã “hiếu kì” nữa. Tại sao chị Hongou lại không trực tiếp nói ra? Hay là chị ấy không nói được? Hơn nữa tại sao chị Irisu lại không hỏi chị Eba về vấn đề này?

Nằm trước mặt tôi là những dữ liệu, xấp giấy ở trong cặp mà tôi đã chưa sử dụng.

...

Những suy nghĩ vẫn không cách nào kết nối được vào nhau, chẳng biết những phút loé sáng trước đây của tôi là do tài hay là hên nữa.

Tạm dừng nghĩ ngợi vậy. Tôi quay qua một bên, chuyển hướng nhìn từ trần nhà xuống một bên tường...

Và đã bắt gặp một thứ kì lạ.

Tôi ra khỏi giường và đi đến kệ sách. Hiện tại thì đây là phòng tôi, nhưng mà bà chị yêu dấu vẫn để lại vài thứ khi đây còn là phòng của chị ấy. Trong góc kệ là một trong những cuốn sách của chị. Bà chị ấy mang về rất nhiều thể loại sách kì dị và từ nhỏ đến giờ tôi chẳng buồn đọc lấy một cuốn.

Tựa của quyển sách là “Tarot huyền bí”. Không ngờ chị tôi cũng hứng thú với đạo Do Thái đấy.

Dưới ánh sáng của mặt trăng và đèn đường tôi mở sách ra để đọc tiêu khiển. Chương đầu tiên tôi tìm đến dĩ nhiên là về lá bài “Nữ hoàng”. Nội dung của nó dài đến mười trang nên tôi chỉ để mắt tới dòng đầu.

III. Nữ Hoàng (The Empress)

Mẫu tính. Sung Túc. Khoái lạc.

Hmm, chỉ đọc mấy chữ này thôi thì chị Irisu chẳng hợp với lá bài này chút nào, rõ là lá “Thuật sĩ” hợp với chị hơn. Mà dù sao ngay từ đầu cái biệt danh “Nữ hoàng” của Irisu chả liên quan gì tới bài Tarot cả, Satoshi chỉ dùng nó để mở đề mà thôi.

Cũng trong cuộc nói chuyện hôm đó hắn đã gán mỗi người trong nhóm với một lá Tarot nhất định. Nếu trí nhớ của tôi còn tốt thì Ibara là...

VIII. Công lý (Justice)

Công bằng. Thẳng thắn. Thật thà.

Ồ, không sai một chữ nào. Nhưng mà lời giải thích “Thuộc phe của ‘Công lý’ là những người rất nghiêm khắc với bản thân” của Satoshi chắc đúng là chỉ dành cho riêng Ibara mà thôi.

Có cái đọc đôi gió cũng vui, vì vậy tôi tiếp tục tìm tới “Pháp sư” của Satoshi và “Kẻ ngốc” của Chitanda.

I. Pháp sư (The Magician)

Tiên phong. Sáng tạo. Tập trung

0. Kẻ ngốc (The Fool)

Mạo hiểm. Hiếu kỳ. Hiếu động

Haha, ra thế. Đúng y chóc những gì tôi vừa nghĩ đến. Tôi được một cơn cười sảng khoái. Chẳng biết trong một cuốn sách dày hơn thì người ta có định nghĩa thêm cho “Kẻ ngốc” là “Thích lông bông” và “Pháp sư” là “Khoái đùa” không nhỉ?

Giờ tới lượt tôi? Để xem nào, “Sức mạnh” phải không?

XI. Sức mạnh[2] (Strength)

Mạnh mẽ. Kiên định. Quan tâm.

Quái gì thế này?

Chẳng giống một tí nào cả. Dù không biết rõ tính cách của mình nhưng tôi thề rằng lá bài này hoàn toàn lạc quẻ. Lẽ ra Satoshi phải biết chứ nhỉ?

Không phải làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh.

Tại sao hắn lại chọn lá này cho tôi?

À mà khoan, đây cũng có thể là trò đùa. Mà nếu đã là trò-đùa-Satoshi... chắc hắn là có ẩn ý gì đây.

... Làm toàn chuyện không đâu như vậy có thể là do tôi quá rảnh, hoặc đơn giản vì đây một cách giúp tôi trốn tránh thất bại. Nhìn lại vào cuốn sách “Tarot huyền bí” tôi chợt biết ngay trò đùa của Satoshi là gì. Đó là dòng chú thích đầu tiên ở phía dưới.

“Sức mạnh – Minh họa bởi một con sư tử hung dữ bị chinh phục (điều khiển) bởi một người phụ nữ”

Vậy nếu Satoshi ám chỉ “người phụ nữ” ấy với chị tôi, với Chitanda, và giờ là chị Irisu...

T-thì thật là thằng nhãi đáng ghét! Không đời nào tôi bị thao túng bởi lũ con gái ấy!

Tôi tạm thời bắt mình bình tĩnh trở lại.

Suy cho cùng thì “Sức mạnh” cũng có vẻ không sai.

Mà thôi, tôi chẳng cần quan tâm đến cái “suy cho cùng” ấy làm gì. So với “Công lý”, “Pháp sư” và “Kẻ ngốc” thì “Sức mạnh” được Satoshi diễn tả theo một kiểu khá là độc đáo. Hắn mô tả tôi không phải bằng ba từ dưới lá bài mà lại ở chính hình minh họa. Đúng là trò-đùa-Satoshi, chẳng theo một khuôn phép nào cả.

Ha, dù sao cũng là một trò lừa hay. Cảm giác thoả mãn đã làm tôi dường như quên mất vụ án của chị Hongou. *Đó cũng có thể là một dạng tiết kiệm năng lượng đấy nhỉ?* Tôi nghĩ vậy khi vừa ngồi lại lên giường.

...

...?

Tôi bật dậy ngay.

Chỉ là tình cờ mà thôi.

Ngày hôm sau tôi đã gặp được người mình muốn gặp, và tôi đã gặp người ấy vào một thời điểm không thể thích hợp hơn – giờ tan trường.

Người đó đương nhiên là Irisu Fuyumi. Một nụ cười liền nở ra trên gương mặt của chị khi chị chào tôi.

“Ồ, là Oreki-kun đấy à. Cám ơn em vì chuyện lần trước. Em đã xem phim chưa?”

Không thể giấu nổi cái bộ mặt cứng nhắc, tôi nói : “Chưa ạ.”

“Vậy sao? Bộ phim đã rất thành công. Nó sẽ không được như vậy nếu không nhờ sự giúp đỡ của em, vì vậy em nên xem thử một lần... À mà, lớp chị sẽ tổ chức một bữa tiệc để chúc mừng sự hoàn thành bộ phim vào thứ Bảy tuần này. Chị chắc chắn là các em cũng sẽ được mời.”

Tôi lắc đầu, vụ án còn chưa kết thúc đâu.

Thấy được sự bất thường trong thái độ của tôi chị Irisu hơi nhướn mày lên, nhưng vẫn nói với giọng điệu êm ái như thường.

“Chị hiểu. Quyền quyết định là ở các em mà. Vậy chào em.”

Chị vừa quay đi thì tôi ngăn lại.

“Irisu-sempai,”

Một lần nữa tôi sẽ mặt đối mặt với Nữ Hoàng.

“Chúng ta cần nói chuyện.”

Chúng tôi lại đi đến quán trà Hifumi.

Vì lần này không được chị Irisu đãi nên sau khi xem xét thực đơn thật kĩ lưỡng tôi đã quyết định chọn trà Vân Nam[3]. Hoá ra quán trà này không chỉ có trà Nhật mà còn có Trung Hoa trà, hồng trà và cà phê nữa. Chị Irisu vẫn gọi một tách trà xanh như lần trước.

Trong lúc chờ đồ uống được mang ra chị Irisu đã lên tiếng trước:

“Em bảo là muốn nói chuyện phải không?”

Tôi suýt nữa là không biết nói gì, nhưng mà điểm xuất phát đã quá rõ ràng rồi mà.

“Chị à, cũng trong quán trà này chị đã nói rằng em sở hữu một kĩ năng nhất định, vì vậy em đặc biệt phải không?”

“Đúng thế.”

“... Em có thể hỏi đó là gì không?”

Chị Irisu cười mỉm,

“Em cần phải được nói mới biết à? Đó là kĩ năng suy luận chứ còn gì nữa?”

Vậy ra câu trả lời của chị là thế.

Không cảm thấy tức giận hay phẫn nộ, tôi bác lại câu trả lời của chị bằng một cách không thể bình tĩnh hơn.

“Chị sai rồi.”

“...”

“Em không đọc nhiều truyện trinh thám, nhưng thế là quá đủ để biết được câu này : *‘Người không phải thám tử, nhưng người sẽ là một người viết truyện trinh thám tài ba đấy’*. Đây là lời nói của tên hung thủ khi hắn bị vạch trần bởi suy luận tuyệt vời của vị thám tử ấy.”

Chị Irisu không nói lời nào mà hớp một ngụm trà. Tôi có thể nhận thấy chị đã không cần tới lớp vỏ ngoài lịch sự nữa mà trở về với con người thật của mình rồi. Vì vậy tôi nhắc lại lần nữa:

“Em không phải thám tử, nhưng em đã viết ra một câu truyện hay phải không?”

Âm thanh của chiếc tách trà được cố tình đặt mạnh lên bàn vang lên rõ to.

Không quá khó hiểu khi chị vẫn nói với chất giọng đầy lãnh đạm : “Em biết được điều này từ đâu?”

Vậy là chị ta đã nhận rồi à? Irisu Fuyumi đã rất dễ dàng đập tan niềm hy vọng cuối cùng mà trước đó tôi đã mong rằng chị ta không nở làm thế.”

Thay vì bất ngờ tôi lại thấy mình đáp rất bình tĩnh : “Sherlock Holmes.”

“... Ra vậy.”

“Chị Hongou trước khi bắt đầu viết kịch bản đã nghiên cứu về Sherlock Holmes. Tại buổi thảo luận thứ hai Chitanda đã mượn vài cuốn về, nhưng việc cậu ấy bị say bởi mấy viên bòn bon Whiskey ngày hôm sau đã làm em hoàn toàn quên bém đi điều đó. Chỉ mới ngày hôm qua em mới lấy ra và xem xét một chút.”

Chị Irisu lại cười. Một nụ cười khác hẳn với những cái trước đây, đầy tự mãn.

“Và em đã tìm thấy gì nào?”

“... Một mối liên kết.”

Tôi lấy ra một mảnh giấy từ túi áo. Đó là một danh sách những cái tên lấy từ hai trong số sáu tập truyện ngắn về Sherlock Holmes (xét nét mà nói thì phải là hai trong số năm, bởi bản dịch của Nobara chỉ mới ra năm quyển) là “Những cuộc phiêu lưu của Sherlock Holmes” và “Hồ sơ của Sherlock Holmes”. Những cái tên được phân vào hai nhóm : vòng tròn đồng tâm và gạch chéo.

Vòng tròn đồng tâm:

- Người đàn ông môi trề
- Người lính bị vấy nén
- Ba người họ Garridebs

Gạch chéo:

- Vụ mất tích kì lạ
- Năm hột cam
- Dải băng lốm đốm
- Nhà quý tộc độc thân
- Ba đầu hồi

- Bà thuê nhà mang mạng che

Chị Irisu nhìn tôi với ánh mắt đanh lại.

“Ban đầu em nghĩ đây chỉ là kí hiệu của chị Hongou để lọc lựa ý tưởng nào dùng được cho kịch bản mà thôi, nhưng thực tế thì không phải vậy. Em đã hỏi Satoshi và cậu ấy đã cho biết rằng “Hội tóc đỏ” và “Ba người họ Garridebs” có cùng một thủ pháp dẫn dắt truyện, nhưng khi được hỏi tại sao “Ba người họ Garridebs” được đánh vòng tròn đồng tâm trong khi “Hội tóc đỏ” lại là hình tam giác thì cậu ấy không trả lời được.”

Chỉ bằng một ánh nhìn, tôi biết chị Irisu đang giục tôi nói tiếp.

“Vì vậy em đã hỏi thêm một chút... và Irisu-sempai này, chị chắc sẽ không phiền nếu em tiết lộ nội dung của những câu truyện về Sherlock Holmes phải không?”

“Không, hoàn toàn không.”

“Thật à? Nếu chị không muốn bị nghe thì cứ nói nhé, để em có thể kiểm tra một cách lịch sự nhất bảo chị bịt mắt và tai lại.”

Chỉ là phòng ngừa thôi, vả lại cũng chẳng có tiết lộ cái gì quan trọng cả.

“Đầu tiên là nhóm vòng tròn đồng tâm.

‘Người đàn ông môi trề’ – Holmes được nhờ đi tìm tung tích của một người đàn ông dường như đã hoàn toàn biến mất. Thân chủ là vợ của ông ấy.

‘Người lính bị vấy nến’ – Holmes được một người đàn ông nhờ điều tra về tung tích của một người bạn có vẻ như bị chính gia đình mình giam giữ. Cuối cùng mọi chuyện đã được giải quyết ổn thoả và người bạn ấy không bị giam nữa.

‘Ba người họ Garridebs’ – Cơ bản không khác là mấy so với ‘Hội tóc đỏ’, nhưng được nhiều người nhớ đến vì đã miêu tả một Holmes thường bình tĩnh và trầm lặng đã tỏ ra đau khổ trước việc bác sĩ Watson bị thương. Cơ mà bác sĩ Watson chỉ bị thương nhẹ.”

Tôi hớp một ngụm trà Vân Nam, lạt nhách.

“Bây giờ đến nhóm gạch chéo. Vì hơi nhiều nên em xin phép chỉ trích ra ba trong số đó.

‘Năm hột cam’ – Một người thanh niên tìm đến Holmes nhờ giúp đỡ sau khi chứng kiến nhiều cái chết kì lạ xung quanh anh ta, nhưng cuối cùng Holmes cũng không thể bảo vệ anh ấy khỏi bị giết chết.

‘Dải băng lốm đốm’ – Một người phụ nữ nhờ Holmes điều tra về cái chết bí ẩn của chị mình. Hung thủ không ai khác chính là người bố dượng, động cơ gây án là tài sản thừa kế của hai chị em.

‘Ba đầu hồi’ – Một người đàn bà có con trai vừa qua đời không lâu nhờ Holmes tư vấn khi bà tính bán nhà và mọi đồ đạc trong đó. Cốt lõi của câu truyện xoay quanh khát vọng trả thù của một người đàn ông đã chết vì người đàn bà kia cự tuyệt ông ấy.”

Tôi dừng lại chờ phản ứng của chị Irisu. Chị phát phơ cái băng đô của mình và nói:

“Chị hiểu rồi.”

“Sau khi được nghe tóm tắt nội dung của từng câu chuyện em đã có một ý tưởng mơ hồ về *thể loại* truyện mà chị Hongou thích. Như vậy thì khó mà tin rằng chị ấy đã thực sự không có kinh nghiệm gì về truyện trinh thám. Satoshi đã khẳng định điều đó khi được biết rằng chị ấy đã đánh dấu chéo vào ‘Dải băng lốm đốm’ và đánh dấu tròn cho ‘Người lính bị vấy nết’.”

Tôi lại uống thêm một ngụm trà.

“Và đây là nhận xét của em : có lẽ chị Hongou thích những cái kết tốt đẹp hơn là những cái kết bi thảm, và chị ấy đặc biệt không thích những cái kết có người chết.”

Chị Irisu không phản ứng, có thể xem như là đồng tình.

“Nếu nghĩ theo hướng đó thì nhiều khúc mắc đã có thể được giải đáp. Đầu tiên là việc không nhiều máu giả được yêu cầu, và đây là kết quả của cuộc khảo sát.

“Kết quả khảo sát?”

Từ trong cặp tôi lấy ra cuốn vở mượn từ chị Sawakiguchi, mở nó ra và chỉ vào một trang trong đó.

Nhìn lướt qua trang giấy, chỉ một cái lướt qua rất nhanh thôi chị Irisu đã khó chịu nhìn tôi,

“... Làm sao em có cái này?”

“Em mượn được cũng lâu rồi. Mà thôi, chị hãy nhìn vào câu hỏi này đã. Chỉ đơn giản là hỏi bao nhiêu nạn nhân thôi phải không, thế cái ‘Phiếu không hợp lệ’ này nghĩa là gì? Nếu một người nào đó đã chưa quyết định được thì phiếu của họ phải là ‘Phiếu trắng’, và thậm

chí đã có người đùa bằng cách yêu cầu có “Khoảng 100” nạn nhân – nhiều hơn cả đoàn làm phim. Như vậy, “Phiếu không hợp lệ” là trường hợp gì nữa?”

Như là đề tiêu khiển, chị Irisu tiếp tục những gì tôi bỏ ngỏ:

“Là trường hợp cái phiếu này bầu cho ‘*Không có nạn nhân*’ vì lượng máu giả ngay từ đầu đã chuẩn bị không đủ, thế nhưng lại bị coi là ‘không hợp lệ’ phải không?”

Tôi nghiêm túc nhìn thẳng vào chị, và chị cũng không ngần ngại điềm tĩnh nhìn lại.

Kết luận cuối cùng của tôi đã được nói ra với tông trầm hơn bình thường.

“Kịch bản của chị Hongou đã *không có bất cứ một nạn nhân bị chết* nào cả.”

Chị Irisu vừa khẽ nhắc môi lên, ít ra là tôi nghĩ vậy.

“Quả không sai.”

Irisu thật là một người bình tĩnh, vẫn có thể hớp một ngụm trà mà không tỏ ra dù chỉ một chút dao động nào. Làm sao có thể điềm tĩnh được như thế? Chị ta thực sự đọc được suy nghĩ của tôi ư?”

Nhẹ nhàng, chị đặt tách trà xuống.

“Nếu em đã biết được đến đó thì chị không cần giải thích thêm gì nữa. Đúng như em nói, kịch bản của Hongou chẳng có một nạn nhân nào cả. Cậu ấy đã nói rằng không thể nghĩ được một kịch bản nào có liên quan đến chết chóc. Cậu ấy là người như vậy đấy.”

Tôi tiếp tục : “Tuy vậy các bạn của chị lại không nghĩ thế mà tiếp tục màn ‘ứng tác’ của họ vào bộ phim. Dù không tham gia vào quá trình quay phim nhưng chị Hongou đã có anh Nakajou thông tin, nhưng trên hết là kịch bản chưa từng đề cập đến việc anh Katou bị chết cả. Anh ấy chỉ phải bị thương nặng tới mức mất đi ý thức mà thôi, như những gì chúng ta đã xem trong phim ấy.

Ibara đã đặc biệt thích cái ‘cánh tay bị thương nặng’ được làm rất chăm chút nên nhiều khả năng là nó có nằm trong kịch bản gốc, nhưng anh Kaitou lại bất ngờ bị ‘giết chết’. Vậy là câu truyện đã biến từ một cuộc tấn công bạo lực thành một vụ giết người tàn độc mà chính chị Hongou cũng không biết.”

Chị Irisu gật đầu.

Nhưng tôi không hề thấy một tí gì thoả mãn. Từng lời nói của tôi ngày càng trở nên khó kiểm soát.

“Tiếp theo chỉ là phỏng đoán không dựa trên cơ sở gì của em mà thôi. Nhưng dù thế nào em vẫn phải nói.

Chị Hongou đã không nói cho đoàn làm phim biết rằng họ đã ứng tác một sai lầm rất nghiêm trọng so với kịch bản. Chị đã không thể bảo bộ phận quay phim bỏ đi những đoạn phim đã tốn công quay được, cũng không thể bảo bộ phận trang thiết bị vứt đi những đạo cụ đã tốn công làm ra vào thùng rác vì chị là một người rụt rè và đầy trách nhiệm. Em nghĩ chính chị Hongou cũng dần nhận ra là làm thế loại huyền bí mà không có nạn nhân thì mâu thuẫn như thế nào...

... Và đó là lúc chị vào cuộc, phải không chị Irisu?”

Chị nhìn tôi với một bộ mặt vô cảm, hay đúng hơn, là đang cười rất nhẹ.

Vẫn cố gắng kiềm chế nhưng giọng của tôi đã bất ngờ cao lên :
“Nếu mọi chuyện vỡ lở thì đây sẽ là lỗi của chị Hongou. Có thể chị sẽ phải thay đổi rất nhiều, thậm chí là phải bỏ đi toàn bộ nửa sau kịch bản. Vì vậy chị đã sắp xếp cho chị ấy ‘ngã bệnh’ và kịch bản thì ‘chưa được hoàn thành’. Và để giảm thiểu thiệt hại hơn nữa chị đã tập hợp cả lớp lại và mở một cuộc tranh tài thám tử, hay nói cách khác là thi đấu để ‘hoàn thành kịch bản’. Chỉ cần hé ra là kịch bản còn đang bỏ dở thì sẽ không ít người muốn thử tài của mình. Như vậy chị đã một công đôi việc : vừa giữ được danh dự cho chị Hongou vừa có người xung phong giải quyết vấn đề dùm cho mình. Nhưng khi nhận thấy ba anh chị kia không đáp ứng được yêu cầu của mình chị đã tìm cách kéo tụi em vào cuộc. Không ai, kể cả em nhận ra rằng mình đã thực sự tự tạo ra một câu truyện mới. Thế là chị chỉ việc làm giám khảo, phân xử và quyết định dựa trên góc nhìn cá nhân để chọn ra câu truyện nào là hay nhất.

Có đúng không khi em nói rằng câu chuyện của mình đã được chị dùng để lấp vào khoảng trống của chị Hongou, để chị ấy không cảm thấy mình tội lỗi?”

“Ngay từ đầu chị chưa từng bảo là em sai.”

“Vậy là đúng rồi phải không!?”

Tôi hơi rướn người về trước.

“Là vì chị Hongou nên chị mới bảo là em có tài phải không? Chị giỏi trong khoản lừa lọc người khác lắm đấy.”

“ ... ”

“Ngay tại quán trà này chị đã thuyết phục em bằng câu truyện về một đội thể thao phải không? Chị nói là những người có tài mà không nhận ra tài năng của mình thì sẽ làm cho những người không có đau khổ, phải không? Ngay bây giờ em có thể nói điều này : Chắc chắn là chị đang *giỡn*, Irisu-sempai ạ! Người tài nhận ra hay không nhận ra thì làm sao? Người không tài nhìn vào cảm thấy thế nào *thì làm sao*? Em không nghĩ một người có biệt danh ‘Nữ hoàng’ như chị lại đồng cảm với những người đó. Chị chỉ quan tâm đến kết quả mà thôi, CHỈ THỂ THÔI!”

Khi Satoshi nói rằng hắn không đủ điều kiện để trở thành một Holmesian thì tôi đã bảo rằng hắn không đúng. Vậy ai đúng ai sai? Rõ ràng chẳng thực sự có nghĩa lý gì. Nếu hắn đúng thì tốt cho hắn, nếu không thì cũng chẳng hại gì ai. Thế thôi.

Đam mê, sự tự tin, sự công bằng hay tài năng của một người tất cả đều chẳng có nghĩa lý gì khi đã bị đặt dưới góc nhìn của người khác. Bằng việc ca ngợi “tài năng” của tôi Irisu đã bắt tôi nhảy theo giai điệu của chị ấy. Kế hoạch đã thành công, tôi đã sáng tác ra một câu truyện đủ làm chị ta thoả mãn.

“Khi chị bảo ai cũng phải nhận ra tài năng của mình, đó thực sự là lời nói dối phải không!?”

... Nhận lấy câu hỏi mang sức nặng trong từng con chữ của tôi mà Irisu vẫn không mấy may phản ứng. Chị ta lúc này không có lấy một chút rụt rè hay xấu hổ gì cả.

Trong khoảng thời gian yên lặng ấy, không chịu lùi bước, tôi nghĩ thầm trong lòng.

Hợp với biệt danh “Nữ hoàng” một cách tàn nhẫn. Giờ tôi mới thấm thía lời cảnh báo của Satoshi : chị ta rất giỏi điều khiển những người xung quanh mình. Chỉ có “Nữ hoàng” mới làm được điều này mà không cảm thấy một chút gì áy náy. Một Nữ hoàng xinh đẹp.

Đến nước này, vẫn trơ ra như một tảng băng chị Irisu đáp ngắn gọn:

“Những lời đó không phải là từ đáy lòng của chị, nhưng em mới là người quyết định đó là lời nói dối hay là không.”

Ánh mắt chúng tôi gặp nhau.

Im lặng.

... Tôi nhận ra là mình đang cười.

Và nói một câu từ tận đáy lòng của mình:

“Nghe chị nói vậy, thì giờ em nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.”

[1] Một loại sữa có men vi sinh rất tốt cho tiêu hoá.

[2] Một số bộ bài Tarot để “Sức mạnh” là số VIII.

[3] Một tỉnh ở phía tây nam của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, giáp biên giới với Việt Nam.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 8 - Hạ màn.

Hộp thoại số 00299

Mayuko: tớ thực sự, thực sự biết ơn cậu lắm

Anonymous: được rồi mà

Anonymous: này giờ cậu cảm ơn tớ đủ rồi đó

Anonymous: ở trường đã cảm ơn rồi, giờ không cần phải cảm ơn nữa

Mayuko: nhưng mà

Mayuko: tớ vẫn phải cảm ơn cậu

Mayuko: vì tất cả đều là lỗi của tớ

Mayuko: mọi người có vẻ rất thích cảnh án mạng

Mayuko: đúng là một kịch bản thì phải thế nhỉ

Anonymous: đừng thêm câu “tớ xin lỗi” vào đấy

Mayuko: tớ xin lỗi

Mayuko: a

Anonymous: mọi chuyện đều đã được giải quyết

Anonymous: dù như tớ đã nói, bộ phim đã kết thúc không như mong đợi của cậu nhỉ

Anonymous: nhưng mà quan trọng nhất là nó đã được hoàn tất

Mayuko: đừng nói vậy

Anonymous: đừng nói cái gì?

Mayuko: ờ, ý tớ là, cái việc phim không như tớ mong đợi ấy

Mayuko: điều tớ mong đợi nhất

Mayuko: là mọi người sẽ nhảy lên và la “Hurrah” ở cuối phim

Anonymous: thật à, cậu đúng là dễ đoán đấy

Mayuko: hử?

Anonymous: không có gì

Hộp thoại số 00313

Đây.là.tui'ㄣ': xem ra em đã giải quyết hết rắc rối rồi ha

Anonymous: tất cả là nhờ chị đấy

Đây.là.tui'ㄣ': không có chi. Rất hân hạnh được giúp đỡ

Anonymous: dù vậy em cũng thấy có lỗi

Anonymous: vì đã làm chuyện như vậy với cậu ấy

Đây.là.tui'ㄣ': thật vậy sao?

Anonymous: thật gì ạ?

Đây.là.tui'ㄣ': là em thật sự cảm thấy có lỗi với nó ấy

Anonymous: chị đang ở bên kia trái đất

Anonymous: thì em nói dối chị làm gì?

Đây.là.tui'ㄣ': lol[file:///D:/Hyouka%20v2/Hyouka%20v2%20c8.docx#_ftn1 [1]],
chắc vậy

Đây.là.tui'ㄣ': nhưng em này

Anonymous: vâng?

Đây.là.tui'♪': em cũng đã gạt chị, phải không nào?

Đây.là.tui'♪': một cái bẫy thật là hay đấy!

Anonymous: em, gạt chị?

Đây.là.tui'♪': đúng thế. Đừng nên điều khiển một người đang ở bên kia trái đất nhé

Đây.là.tui'♪': đặc biệt là chị

Đây.là.tui'♪': đùa thôi

Anonymous: em không cố ý lừa dối chị

Đây.là.tui'♪': mà vì em muốn bảo vệ cho cô bé biên kịch, người đã cầu cứu em phải không?

Đây.là.tui'♪': nói cách khác, vấn đề ngay từ đầu đã nằm trong chính kịch bản phải không?

Đây.là.tui'♪': em biết là chị sẽ từ chối giải quyết một vấn đề vô vọng như vậy

Đây.là.tui'♪': nhưng em vẫn muốn bảo vệ cô bé đó

Đây.là.tui'♪': em thật là biết cách tự giúp mình trên danh nghĩa là giúp người khác đấy

Đây.là.tui'♪': dù có lẽ thằng ngốc ấy vẫn chưa nhận ra

Anonymous: chị à

Anonymous: ưu tiên của em luôn luôn là việc bộ phim được hoàn thành

Anonymous: chị ơi?

Đây.là.tui'♪ 'đã đăng xuất

Hộp thoại số 00314

Houtaru: vậy là được rồi hả

L: ừ, vậy là tốt rồi

L: cậu lấy một cái tên lạ nhỉ

Houtaru: đánh nhầm “Houtarou” thôi mà, đổi lại thì phiền phức lắm nên

Houtaru: mà lạ thật

Houtaru: nó báo là gần truy cập gần nhất lại là bây giờ

L: hờ?

L: oreki-san, đây là lần đầu cậu sử dụng phòng chat này à?

L: sử dụng

Houtaru: có lẽ

Houtaru: mà kệ đi

L: vậy kịch bản mà chị hongou-san đã mừng tượng ra là gì vậy

L: oreki-san?

Houtaru: rồi, tớ nói

Houtaru: vì không thể trực tiếp hỏi chị ấy nên phải đoán vậy

Houtaru: nếu anh kaitou không chết, thì đã không tồn tại cái gì gọi là “phòng kín” cả

L: không cần đến vai trò của người quay phim ư?

Houtaru: nghe tớ nói hết đã nào. Đầu tiên, hung thủ là chị kounosu, chị ấy đã đột nhập vào bằng cửa sổ

L: ơ? nhưng chẳng phải là cửa sổ bị

Houtaru: bên hành lang phải còn cửa sổ ở hai phòng điều khiển nữa, vào bằng cái nào cũng được

Houtaru: dùng dây thừng, chị kounosu đã leo xuống một trong hai phòng điều khiển đó

Houtaru: rồi chị ấy đâm anh kaitou

Houtaru: nhưng không đủ để giết anh ấy

Houtaru: rồi chị trèo ngược lên tầng hai

Houtaru: và xuống tiền sảnh bằng cầu thang như không có chuyện gì xảy ra

Houtaru: thế đấy

Houtaru: tiếc cho anh haba, đoán suýt trúng rồi

L: vậy người “diễn viên thứ bảy” mà chị hongou-san tìm thì sao?

Houtaru: vụ đó à? chị ấy đã yêu cầu sẵn như vậy trước khi hoàn thành kịch bản rồi

Houtaru: chỉ mới đây tớ nhận ra thôi, nhưng thực ra ngay từ đầu bộ phim vẫn đã có bảy người

L: ơ, đâu phải đâu? chỉ có sáu thôi mà?

Houtaru: không giới hạn trong diễn viên

Houtaru: còn người dẫn truyện nữa nhớ không? người đã giới thiệu diễn viên cho chúng ta đấy

Houtaru: trong phần giới thiệu khi hết phim tên của người đó được xếp chung với sáu diễn viên mà

L: ồ, tớ hiểu rồi!

L: nhưng tớ vẫn thắc mắc, là căn phòng nơi anh kaitou bắt tình ấy

L: tại sao lại bị khoá?

Houtaru: anh ấy đã cố tình khoá lại để nhốt mình bên trong

L: nhưng tại sao?

Houtaru: để trốn khỏi thủ phạm, dễ hiểu mà

Houtaru: nhưng có lẽ vụ này thì không phải như vậy

L: tớ nghĩ tớ biết vì sao rồi

Houtaru: thế à? lạ đấy

L: vì tớ nghĩ là mình hiểu được một chút những gì chị hongou-san đã nghĩ

L: sau khi bị chị kounosu-san đâm

L: anh kaitou-san đã hỏi

L: tại sao chị ấy lại muốn giết anh

L: và, cũng có thể là chị ấy đã không nhắm vào anh

L: nên anh kaitou-san đã quyết định bao che cho chị kounosu-san

L: khi chị kounosu-san leo lên tầng hai thì anh kaitou-san đã đi vào cánh gà và khoá cửa lại

L: ờ, nhưng mà vậy thì vẫn chưa giải thích được vết thương ở cánh tay?

Houtaru: tớ cũng nghĩ vậy

Houtaru: một cách giải thích đơn giản là, có thể anh ấy bị thương bởi những mảnh kiếng vỡ

L: loại kiếng lạ nhỉ

Houtaru: ý tớ là “vỡ”. tha cho tớ vụ đánh nhầm đi, cậu có phải là ibara không vậy?

Houtaru: cũng có thể anh ấy tự làm mình bị thương để có thể dùng nó làm cớ

Houtaru: nhưng tại sao chị kounosu tại đâm anh kaitou? và tại sao anh lại tha thứ cho chị ấy?

Houtaru: chúng ta sẽ không thể biết câu trả lời nếu không hỏi chị hongou

L: đúng là vậy nhỉ

L: dù tớ khá là hiếu kỳ

L: đâm chính người bạn cùng lớp, và bao che người bạn đã đâm mình

L: làm sao chị hongou-san có thể tưởng tượng ra những cảnh như thế?

L: tớ rất hiếu kì về điều này

Houtaru: mà nè, tớ cũng có chuyện muốn hỏi cậu

L: ồ, chuyện gì vậy?

Houtaru: có thể chỉ là tưởng tượng thôi, nhưng mà

Houtaru: chẳng phải cậu đã có cho mình một câu trả lời rồi sao?

L: ề?

L: nhưng tớ đâu có suy luận được gì

L: sao cậu lại nói vậy?

Houtaru: ba anh chị lớp 2-F cộng thêm tớ

Houtaru: cậu đã không đồng tình với bất kì giả thuyết nào trong cả bốn

Houtaru: chẳng giống cậu tí nào, liệu việc này có liên quan gì đến sự đồng cảm của cậu với chị hongou không?

L: à, tớ hiểu rồi

L: thế này đi, có lẽ vì tớ với chị hongou-san giống nhau đấy

Houtaru:?

L: ừm, nói ra thì có hơi xấu hổ

L: nên cậu đừng cười nhé

L: thực ra là

L: tớ không thích những câu truyện có người chết đâu

~Why didn't she ask Eba?

[file:///D:/Hyouka%20v2/Hyouka%20v2%20c8.docx#_ftn2 [2]]~

[file:///D:/Hyouka%20v2/Hyouka%20v2%20c8.docx#_ftnref1 [1]] Lol (Laugh out loud) nghĩa là “cười vỡ bụng”

[file:///D:/Hyouka%20v2/Hyouka%20v2%20c8.docx#_ftnref2 [2]] Mỗi tập của “Hội Cổ Điền” đều có hai tựa đề : một tựa đề ở đầu truyện và một tựa đề phụ bằng tiếng Anh có liên quan đến một tác phẩm văn học. “Why didn't she ask Eba?” (nghĩa là “Tại sao lại không hỏi Eba?”) lấy từ tác phẩm “Why didn't they ask Evans?” (Tại sao lại không hỏi Evans?) được nhà văn Agatha Christie viết năm 1934.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Lời bạt

Chào mọi người, Yonezawa Honobu đây. Vì tôi không giỏi việc chào hỏi nhiều người trong khi viết 32 bài cùng một lúc nên xin phép được ngắn gọn vậy.

So với tập trước đây - "Kem đá" - thì nội dung của tập này liên quan nhiều đến thể loại huyền bí hơn. Không ít những tình tiết trong truyện là chuyện thật chính tôi đã chứng kiến ngoài đời, dĩ nhiên các nhân vật thì hoàn toàn là hư cấu. Nói vậy để phòng khi có anh nhân viên nào trong đội của tôi mua một cuốn về đọc.

Với các bạn yêu thích thể loại trinh thám, tôi dám chắc rằng các bạn đã nhận ra, câu truyện này là hậu duệ của "Vụ án Chocolate tẩm độc" của nhà văn Anthony Berkeley. Agatha Christie không hề liên quan mặc dù trong truyện đã có vài lần tôi nhắc đến tác phẩm của bà. Cảm giác "điện ảnh" cho vụ án của tôi thì dựa trên "Thám tử" (*Tantei Eiga*) của nhà văn Akiko Takemaru. Xin hãy đọc nếu bạn có thời gian.

Nói thêm một chút, là tên của mỗi chương trong tập 2 này không mang một ý nghĩa nào đặc biệt cả. Tên của chương 5 có hơi lạ một tí, nhưng mà tôi đã không nghĩ ra nổi một cái tên nào khác để diễn tả được sự bất ngờ đến từ chương đó.

Cơ mà, cái vụ sushi và anh bạn của tôi thì xin phép được đề qua tập sau nhé.

Cho đến lúc đó, xin cảm ơn các bạn đọc.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Phụ chương : 10 điều răn của Knox, của Chandler và 20 luật của Van Dine đối với tiểu thuyết trinh thám

MƯỜI ĐIỀU RĂN CỦA KNOX

Hung thủ phải là một người đã được nhắc đến trong phần đầu của truyện, nhưng không được là người mà người đọc được quyền biết suy nghĩ của họ.

Tất cả những tình tiết không thực tế, siêu nhiên đều không có chỗ trong tiểu thuyết trinh thám.

Không nhiều hơn một “căn phòng” hay một “thông điệp” bí ẩn được xuất hiện.

Không sử dụng những chất độc không tồn tại trong thực tế, hay bất cứ một phương tiện gây án nào mà chúng cần phải được giải thích bằng khoa học phức tạp.

Không có chỗ cho người Trung Quốc[1].

Không được phép tồn tại một sự tình cờ nào để hỗ trợ vị thám tử, anh ta cũng không được phép có một “trực giác” đúng mà không có căn cứ.

Vị thám tử không được là người gây án.

Vị thám tử không được nêu lên một manh mối gây lạc hướng cho người đọc.

Cộng sự của vị thám tử, “Watson”[2], không được có bất cứ một suy luận quan trọng nào. Anh ta chỉ được thông minh hơn một chút, chỉ một chút thôi, so với trình độ của một người đọc bình thường.

Anh em sinh đôi, hay là tình huống người giống người không được phép xuất hiện trừ phi đã được giới thiệu từ trước.

MƯỜI ĐIỀU RĂN CỦA CHANDLER

Cách mở và kết thúc vấn đề đều phải thật sự thoả đáng.

Phương thức gây án và phương thức phá án phải hợp lý về kỹ thuật.

Từ nhân vật, cảnh vật cho đến không khí của vụ án đều phải chân thực. Người thật, thế giới thật.

Ngoài tính chất huyền bí thì tự câu truyện phải là một câu truyện có nội dung tốt, phần suy luận phải khiến cho tính chất huyền bí ấy đáng để được đọc tiếp.

Phải giữ được sự giản đơn cho mọi tình huống cần phải giải thích.

Câu truyện phải đủ phức tạp để gây trở ngại cho những người đọc thông minh.

Lời giải phải tỏ ra là khả năng hợp lý duy nhất khi được đưa ra.

Không được pha trộn quá nhiều tình tiết phụ với nhau. Nếu câu truyện là một bí ẩn đang được đặt trong một không khí trầm

lặng, lạnh lẽo thì không thể xuất hiện những tình tiết thám hiểm đầy bạo lực hoặc tình cảm quá lãng mạn.

Kẻ thủ ác phải bị trừng trị theo cách này hay cách khác, không cần phải là trước pháp luật... Nếu vị thám tử không thể giải quyết cho đến tận cùng thì vụ án sẽ chẳng khác nào một sợi dây mực nát không chịu đứt khiến người đọc bức mình.

Câu truyện không được lừa dối người đọc.

HAI MƯƠI LUẬT CỦA VAN DINE

Người đọc và thám tử phải được trao cơ hội ngang nhau để giải quyết vụ án. Mọi manh mối đều phải được trình bày và mô tả vừa đủ.

Không được phép tồn tại những tình tiết lừa dối người đọc, trừ phi đó là cái bẫy của hung thủ giăng lên chính thám tử.

Những tình tiết lãng mạn không được phép tồn tại. Kết cục của một tiểu thuyết trinh thám là đưa thủ phạm ra ánh sáng công lý chứ không phải đưa một cặp đôi đi đăng ký kết hôn.

Chính vị thám tử không thể trở thành hung thủ. Chẳng khác nào đưa cho người ta một xu để đổi lấy năm dollar, một trò đùa tệ hại.

Chân tướng hung thủ phải được vạch trần bởi suy luận logic – không được nhờ vào may mắn hay hung thủ tự thú tội mà không có lý do chính đáng. Giải quyết một vụ án theo những cách đó (những cách không logic – ND) chẳng khác nào bảo người đọc đuổi bắt một đàn ngỗng đang chạy và nói với người đó sau khi họ thất bại là từ

đầu tôi đã không muốn anh làm thế. Một nhà văn như vậy chẳng hơn gì một thằng hề cả.

Một tiểu thuyết trinh thám thì phải có thám tử, và thám tử sẽ không phải là thám tử nếu anh ta không suy luận. Nhiệm vụ của anh ta là tự tìm kiếm manh mối và nghiên cứu chúng để xác định hung thủ là ai. Nếu không làm như vậy thì việc anh ta giải quyết được vụ án chẳng khác nào một thằng học sinh giở ra sau quyển sách Toán để tìm lời giải.

Cần có ít nhất một cái xác, và cái xác càng tỏ ra “chết chóc” càng tốt. Không có tội ác nào khác ngoài giết người được cho phép bởi ba trăm trang là quá nhiều cho một tội ác như vậy. Sau cùng thì với thời gian và công sức đã bỏ ra thì người đọc phải được tưởng thưởng xứng đáng.

Vấn đề của vụ án phải hoàn toàn được tìm ra bằng những cách tự nhiên. Những phương pháp như bàn cầu cơ, đọc suy nghĩ, lên đồng, cầu pha lê hay tương tự vậy, là nghiêm cấm. Người đọc bình thường sẽ có cơ hội nếu được cạnh tranh với thám tử bình thường. Nếu phải cạnh tranh với cả một thế giới tâm linh hay đi vào chiều không gian thứ tư của Siêu hình học thì họ sẽ thua trước cả khi bắt đầu đọc.

Không được phép có nhiều hơn một thám tử, đúng hơn là một người đảm nhận việc suy luận chính – một *deus ex machina* (cánh tay phải của Chúa). Bỏ từ ba đến bốn, hoặc đôi khi là cả tá bộ óc thám tử vào một câu truyện không chỉ làm phân tán sự hứng thú và làm cho chuỗi suy luận không được liền mạch, mà còn là bất lợi không công bằng cho người đọc. Quá nhiều thám tử sẽ làm cho người đọc không biết phải nương theo ai, giống như bắt họ chạy thi với một đội điền kinh vậy.

Hung thủ phải là người có vai trò quan trọng không ít thì nhiều trong truyện – nghĩa là một người mà người đọc dễ dàng nhớ đến và có ấn tượng nhất định.

Một “kẻ hèn” không nên được chọn làm hung thủ. Điều đó sẽ phá đi mọi xây dựng tình tiết của câu truyện và dẫn đến một lời giải quá đơn giản. Hung thủ phải là người xứng đáng – người không dễ nao núng khi bị nghi ngờ.

Dù có bao nhiêu án mạng đi nữa thì một câu truyện chỉ được có một hung thủ. Hung thủ dĩ nhiên là được phép có đồng phạm, nhưng phần lớn công việc gây án phải là do hắn làm. Sự căm phẫn của người đọc chỉ nên được tập trung vào một người.

Những tổ chức bí mật, Camorra, Mafia v.v..., không có chỗ trong tiểu thuyết trinh thám. Một vụ án hoàn mỹ không thể được kết thúc bằng một cách tầm thường như vậy. Nói thẳng ra, hung thủ trong một tiểu thuyết trinh thám đúng nghĩa không cần phải có tổ chức nào để dựa lưng. Một tên tội phạm đẳng cấp cao và có tự trọng cũng chẳng muốn như thế.

Phương thức gây án và phương thức phá án phải hợp lý về mặt kĩ thuật – nghĩa là những thứ phi-khoa học, trí tưởng tượng hay sự phỏng đoán không được phép tồn tại. Một khi người viết đã xoã cánh vào vùng trời mơ mộng hảo huyền theo kiểu của Jules Verne[3] thì họ cũng không còn đang viết truyện trinh thám nữa.

Sự thật của vụ án luôn luôn phải được thể hiện rõ ràng – xét trường hợp người đọc đủ thông minh để nhận ra nó. Nói vậy có nghĩa là nếu người đọc, sau khi đọc hết phần giải thích và quyết định đọc lại, sẽ thấy rằng mọi manh mối dẫn đến lời giải ngay từ đầu đã luôn nhìn chòng chọc vào anh ta, và nếu đủ thông minh như người thám

tử thì anh ta đã có thể giải quyết vụ án mà không cần đọc đến chương cuối cùng.

Một tiểu thuyết trinh thám không nên chứa những đoạn mô tả dài, những màn hài hước về những tiểu tiết, những đoạn nghiên cứu tinh vi về nhân vật và những màn “gà trước” làm nặng nề bầu không khí trước khi cần thiết. Những thứ đó vừa không quan trọng vừa cản trở việc giải quyết vụ án bằng việc tạo thêm những vấn đề thứ cấp. Nói chung, mọi tình tiết liên quan đến mô tả phải được giữ ở mức vừa phải để câu truyện thực tế hơn.

Một thủ phạm chuyên nghiệp trong tiểu thuyết trinh thám không bao giờ được hối lỗi vì hành động của mình.

Án mạng chính trong tiểu thuyết trinh thám không được là tai nạn vô ý hay tự tử. Kết thúc một vụ án với kiểu như vậy là phản bội niềm tin người đọc.

Động cơ gây án trong tiểu thuyết trinh thám nên là cá nhân. Chính trị hay tự tôn quốc gia thuộc về một thể loại khác. Hơn hết câu truyện phải có *cái tâm nhân bản*. Nó phải thể hiện những trải nghiệm thực tế mà bất cứ người đọc nào cũng có thể gặp, và tạo một lối thoát cho những cảm xúc và khát khao bị dồn nén của họ.

Sau cùng, tôi xin thống kê một vài thứ mà những tên viết lách không có tự trọng thấy là có ích. Sử dụng chúng chính là đã tự thừa nhận mình là một nhà văn bất tài và mất gốc.

(a) Xác định hung thủ bằng việc so sánh mẫu đầu lọc thuốc lá để lại hiện trường với nhãn hiệu mà một trong những nghi phạm đang sử dụng.

(b) Dùng ma quỷ hay lời nguyên để khủng bố tinh thần thủ phạm khiến hắn phải tự thú.

(c) Vân tay giả.

(d) Dùng hình nhân thay thế cho người thật.

(e) Con chó không sủa và từ đó nói lên thủ phạm là người trong nhà.

(f) Thủ phạm hoá ra lại có người anh em song sinh hoặc một người nào đó giống y đúc.

(g) Một mũi kim giấu dưới da cùng liều thuốc độc giết người trong chớp mắt.

(h) Xem hiện trường là “phòng kín” dù trước đó cảnh sát đã phá cửa vào.

(i) Dùng máy phát hiện nói dối

(j) Mật mã, mật thư rất cuộc không được thám tử giải thích.

[1] Trước thời của Knox có rất nhiều những tiểu thuyết trinh thám nhà nhà văn cho một trong các nhân vật là người Trung Quốc (có thể xem là đại diện cho người phương Đông, Châu Á nói chung). Vì lúc này phương Tây còn xa lạ với phương Đông nên họ vẫn còn nghĩ người phương Đông là bí ẩn, đáng sợ, bất thường v.v... Ý của Knox có lẽ chỉ là “đừng nên đi vào con đường mòn đó” mà thôi.

[2] Chỉ bác sĩ Watson trong Sherlock Holmes.

[3] Jules Verne (1828-1905) : nhà văn Pháp nổi tiếng, người đi tiên phong trong thể loại văn học Khoa học viễn tưởng.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 1 - Một đêm khó ngủ.

001 - ♥01

Tôi quyết định đi dạo một chút vì không ngủ được.

Lịch sử dòng họ Chitanda có thể được theo dấu từ những năm đầu thời đại Edo...

Những thửa ruộng bạt ngàn phía bắc thành phố Kamiyama đã từng tồn tại trên nó cả một làng nghề nông. Mang trọng trách của người đứng đầu làng nhà Chitanda đã gìn giữ, tự cày cấy và cho thuê tất cả phần đất xung quanh nơi tôi đang đứng. Họ phải đứng ra thương lượng về đủ loại thuế với chánh quan và những lãnh chúa phong kiến rồi cũng nhận trách nhiệm tăng chất lượng nông sản. Và dĩ nhiên, họ sẽ thay mặt cho dân làng tham gia vào các lễ hội thường niên vào mùa xuân và mùa thu.

Đất nơi đây không hẳn là được thiên nhiên ưu ái. Sự màu mỡ đáng tự hào không thể giúp nó tránh khỏi sự tàn phá từ bão tuyết hay gió giạt. Phải đến thời Edo những kĩ năng canh tác đầu tiên mới được áp dụng. Mỗi chút thay đổi từ khí hậu đều dẫn đến một vụ mùa thất bại nên không lạ gì khi thời đó những người làm nông kính sợ và thờ phụng các vị thần.

Là tầng lớp thượng lưu, như đã đề cập nhà Chitanda sẽ thay mặt dân làng tổ chức mọi nghi lễ từ lễ gieo mạ, lễ gặt lúa cho đến lễ Obon[1] hay ngày đầu năm mới. Công việc thường thấy nhất vào

những ngày này là họ sẽ đi thu lương thực của dân làng để dâng lên đền thờ. Có vẻ như đây là một cách cực kì tế nhị để lấy một phần tiền thuê ruộng, và quả thật việc cho thuê đất chính là nền tảng của sự sung túc của gia tộc.

Sau chiến tranh, vì chính sách tái cơ cấu đất nông nghiệp mà nhà Chitanda cùng những điền chủ lớn khác đều bị buộc bán hầu hết đất của mình cho chính quyền. Thế nhưng Chitanda Shounosuke, người đứng đầu gia tộc lúc bấy giờ đã nhìn thấy một cơ hội ngàn vàng. Với việc dùng số tiền có được nhờ bán đất để nhanh chóng hiện đại hoá nông cụ cùng với cải tiến sản xuất, Shounosuke đã thu lại lợi nhuận đủ để dần dần mua lại chính những miếng đất đã bị buộc bán đi. Cho tới khi cha tôi tiếp quản vị trí lãnh đạo gia tộc thì nhà Chitanda đã lấy lại một nửa những gì đã từng là của họ. Ở cuối thời Showa thì cái “một nửa” ấy không hề nhỏ một chút nào.

Thoạt nghe thì có vẻ tôi đang tâng bốc người nhà, nhưng sự thật Chitanda Shounosuke không chỉ là một nhà kinh doanh lỗi lạc. Ông còn là một người đáng tin cậy và cũng chính là ông nội tôi. Nhưng vì ông đã mất từ lâu nên tôi không có nhiều hồi ức cho lắm.

Tóm lại là gia đình Chitanda chúng tôi đã vượt qua những thời khắc rối ren trong và sau chiến tranh mà vẫn giữ được vị thế của mình, cho tới nay vẫn đại diện cho người dân nơi đây thực hiện những lễ nghi truyền thống.

Nhưng tôi phải không đồng tình với những gì Fukube-san đã nhận xét. Nhà Chitanda không thật sự hào phú hơn hẳn bất kì ai. Có thể thấy ở việc giảm số lễ hội địa phương từ bốn xuống còn hai vào mùa xuân và mùa thu hằng năm, và “đồ cúng” bây giờ chỉ còn là một chai rượu. Dù vậy lễ hội vẫn giữ nguyên đặc tính cổ hữu của nó:

một cái có để người ta quây quần bên nhau mà cạn chén. Tôi không biết uống rượu nên cũng chưa ngồi vào bàn nhậu lần nào.

Lễ hội vào mùa xuân và mùa thu sẽ được tổ chức trong một căn đền nhỏ thờ “Thần làng”, dĩ nhiên chỉ là một tiểu thần. Hội ở đây cũng bao gồm múa lân và khiêng kiệu mikoshi[2]. Một người nhà Chitanda sẽ đại diện hành lễ và cầu nguyện cho một năm yên bình vào hội mùa xuân rồi dâng lời cảm tạ vào hội mùa thu...

Tôi cũng từng tham gia vào những lễ hội như vậy từ khi tôi đủ lớn để nhớ. Bận bè, hàng xóm, và đôi khi là khách du lịch đến thăm đền thường hay hỏi là tôi làm gì trong suốt buổi lễ chính. Thực tình thì chẳng làm gì nhiều. Chú ý gần như duy nhất là không được gây tiếng ồn trong suốt lễ cầu nguyện, vì vậy việc tôi làm chỉ là vỗ tay một cái sau khi nguyện xong[3].

Tôi tự nghĩ mình không phải là người sùng đạo, và ở một tiêu chuẩn nào đó tôi không khác mấy so với những người bạn của mình. Chắc là có liên quan tới những “kinh nghiệm” đi hành lễ chẳng? Mà tôi cũng có một cái tật hơi kì cục là không bao giờ cho ai biết mình cầu cái gì. Tôi không chắc đó là bằng chứng rằng tôi tin thần thánh hơn người, hoặc chỉ là cách nửa-bản-năng để tự an lòng mình mỗi khi tôi cảm thấy mềm yếu. Nhiều lúc tôi lại *hiếu kì* về nó, nhưng chưa thể tìm ra câu trả lời.

Gần đây thì một trong số lời ước của tôi đã thành hiện thực với kết quả mỹ mãn của kì thi đầu vào cao trung. Một cái khác thì được ban sau khi “bí ản Kem Đá”, cái tên được đặt bởi Fukube-san, được giải đáp.

Đêm nay là một lần nữa, tôi thấy mình đứng trước cổng đền.

Lễ hội truyền thống Cao trung Kamiyama sẽ khai mạc vào ngày mai. Đối với CLB Cổ Điển của chúng tôi, một trong rất nhiều CLB nghệ thuật của trường Kamiyama, thì ngày mai là một rắc rối lớn đang chờ đợi. Chúng tôi chưa có cách giải quyết ngoài việc là cố hết sức... có lẽ phải nhờ vào thần may mắn mà thôi.

Sau khi bỏ một đồng 100 yên vào chiếc hòm công đức nằm ngay ngắn trong miền sáng của ánh trăng chiếu vào đèn, tôi vỗ hai bàn tay vào nhau một cái rồi nhắm mắt. Hình ảnh các thành viên của CLB Cổ Điển lần lượt hiện lên trong tâm trí...

Ibara Mayaka-san, Fukube Satoshi-san, Oreki Houtarou-san.

Tối nay Mayaka-san có ngủ được không đây?

Chắc hẳn cậu ấy đang tự trách bản thân vì đã đưa CLB Cổ Điển vào tình thế này. Nhưng so với Mayaka-san thì tôi đã hoàn toàn bất lực. Giá tôi có thể cố gắng giúp cậu ấy hết mình thì biết đâu cả hội đã tránh được? Vậy nên tôi nghĩ mình phải chịu một phần trách nhiệm.

Tối nay Fukube-san có ngủ được không nhỉ?

Đôi lúc tôi lại nghi ngờ liệu cái tính ưa chọc phá của Fukube-san có thực sự đến từ trong tim của cậu ấy hay không. Ít nhất thì Fukube-san chẳng làm những điều đó vì thoả mãn cá nhân, bởi tôi chưa từng thấy cậu ấy cười vào nỗi đau của của Mayaka-san dù là trong tưởng tượng.

Rồi tối nay, liệu Oreki-san có ngủ được...

... Chắc là ngủ được thôi. Nếu cậu ấy còn không thì tôi sẽ lo lắm đấy.

Hết lần này tới lần khác Oreki-san đã quan sát đầy sắc bén những thứ không tầm thường mà người khác khó lòng để ý được. Tôi tin rằng mình đã bị cuốn theo sự sắc bén ấy. Nhưng hầu như mọi lần như thế cậu ấy đều không tỏ ra là muốn làm, vì vậy tôi chưa thể đặt hoàn toàn niềm tin của mình vào cậu ấy.

Tôi cầu nguyện cho mọi người đều bình yên.

Tôi cầu nguyện cho may mắn sẽ sát cánh cùng chúng tôi trong ba ngày tới. Xin hãy giúp chúng tôi vượt qua “ngọn núi” này...

Một hồi sau khi đã mở mắt trong tôi vẫn đâu đó còn chút không yên, thấy vậy tôi bèn lấy ra từ trong ví thêm một đồng 50 yên nữa.

002 - ♣01

Vẫn chưa ngủ được, tôi đành rút ra tờ bìa quảng cáo để dưới gối.

Giới thiệu từ các CLB tham gia (Xếp theo thời gian đăng kí):

CLB Kiểm đạo: Trận giao hữu giữa trường cao trung Kamiyama với cao đẳng công nghiệp Kamiyama. Đáng chú ý nhất là cuộc so tài giữa thủ lĩnh hai trường!

CLB Breakdance[4]: Giao lễ khai mạc cho chúng tôi. Tài năng của các lính mới rất đáng để các bạn mong chờ!

CLB Nhảy dân vũ: Trình diễn trong nhà thi đấu vào ngày thứ hai của lễ hội từ 3 giờ chiều. Chào đón tất cả mọi người

CLB Hợp xướng: Trình diễn trong nhà thi đấu vào ngày thứ hai của lễ hội lúc 10 giờ sáng. Tiện thể tuyển thêm thành viên :”D

CLB Kịch: Trình diễn phiên bản cải tiến từ vở kịch tham gia vòng thi khu vực cùng một vở tự sáng tác vào ngày thứ ba, từ chín giờ sáng.

CLB Trình thám: Bữa Trưa Huyền Bí vào ngày khai mạc, lúc 11 giờ 30.

CLB Nghiên cứu thời trang: Biểu diễn trong phòng Thời trang mỗi ngày từ một giờ chiều đến hai giờ. Tuyển thêm người mẫu.

CLB Nghiên cứu Manga: Bán tuyển tập tự sáng tác ở phòng Trù bị số 1. Thảo luận về 100 tựa truyện cũ và mới. Xin mời ghé qua.

CLB Hoá học: Cùng chứng kiến sức mạnh của Natri nào! Nguy hiểm, nên tụi này không dám đảm bảo các bạn lành lặn trở về. Phòng thí nghiệm Hoá học.

Lớp 2-F: Phim ngắn *Điểm mù của vạn người*. Bạn sẽ là người giải đáp bí ẩn đó? Lịch chiếu có ở trang kèm theo.

CLB Hoạt náo và CLB Cổ động: Liên quân trình diễn ngay trên sân trường vào ngày hội khai mạc, lúc hai giờ chiều

CLB Tiệc trà: Tiệc trà truyền thống của hội Kanya sẽ lại được tổ chức trong công viên Shiroyama. Chào đón mọi người!

CLB Mỹ thuật: Bức tranh đoạt giải nhất vòng thi khu vực *Tán dương xanh* sẽ được trưng bày trong phòng Mỹ thuật. Mời các bạn đến xem!

Ban nhạc điệu hành: Một buổi luyện tập trong nhà thi đấu vào ngày thứ ba, từ 2 giờ chiều.

CLB Tranh mực: Triển lãm tác phẩm cùng với CLB Mỹ thuật trong phòng Mỹ thuật.

Hiệp hội Bùa phép: Phòng học lớp 2-E. Chúng tôi nhận làm tất cả loại bùa. Có gói làm quà!

CLB Văn học: Tập san *Kodama* chính thức lên kệ. Phòng Trù bị số 3, 200 yên một quyển.

CLB Bách nhân thi: M... mời mọi người đến chơi nhé...

CLB Khảo sát kì bí: Phòng học lớp 1-F. Cuộc khảo sát này là nghiêm túc, xin hãy nghĩ kĩ nếu bạn chỉ đến đây vì hứng chí nhất thời.

CLB Đố vui: Cuộc thi đố vui sẽ diễn ra ở sân trường vào ngày khai mạc lúc 1 giờ chiều. Chúng tôi chờ những thí sinh tài năng nhất. Dĩ nhiên là phải có thưởng.

CLB Thiên văn: Hội Kanya chỉ tổ chức vào ban ngày thôi à. Ngày thì không xem được sao đâu à. Thế nên tụi này quyết định làm mô hình thái dương hệ đó mà.

Lớp 1-C Trình diễn vở kịch *Chuyện ngụ ngôn của Hans Christian Andersen* trên sân khấu ở nhà thể thao vào ngày khai mạc của lễ hội, lúc 2 giờ chiều.

CLB Phát thanh: Tường thuật những sự kiện nóng hổi nhất trong thời gian lễ hội diễn ra. 12 giờ 30 cả ba ngày từ đài phát thanh của trường. Nói chung là không muốn cũng phải nghe.

CLB Bàn tính: Chứng kiến khả năng tính toán bằng bàn tính hết như trên TV tại phòng Trù bị số 4, khu Chuyên biệt.

CLB Hùng biện: Tổ chức cuộc thi hùng biện tiếng Anh vào ngày khai mạc từ 11 giờ đến 2 giờ chiều ngày thứ ba tại phòng học lớp 3-B.

CLB Thập tam huyền cầm: Trình diễn hai đợt vào mỗi buổi sáng và một vào mỗi buổi chiều. Lịch diễn chi tiết được dán trước căn phòng kiểu Nhật cổ điển.

CLB Hải kịch Rakugo[5]: Trình diễn trên sân khấu vào lúc 9 giờ ngay ngày khai mạc. Cứ tưởng là được diễn đầu, ai dè bên Nhảy tự do nhanh chân quá... (T_T)

CLB Thư pháp: Triển lãm tác phẩm trong phòng Thư pháp.

CLB Cắm hoa: Triển lãm ở hành lang tầng một. Nhớ ghé xem nhé!

CLB Sinh học: Mô hình sinh thái tự nhiên vùng Kamiyama. Một tác phẩm hùng hồn và trừu tượng đến mức người ta không thể biết được nó đến từ CLB nào.

CLB Cờ Shogi[6]: Giải vô địch cúp Kanya! Thời gian suy nghĩ trong một trận của mỗi người chơi là 30 phút. Giải thưởng lớn chờ đợi ở phòng học lớp 1-G.

CLB Mô hình: Triển lãm mô hình tại phòng thí nghiệm Vật Lý. Ngôi sao của buổi triển lãm là chiến hạm U.S.S. Enterprise[7]. Tụi này có bán những mô hình nhỏ rất dễ thương!

CLB Nghiên cứu phim: Trình chiếu bộ phim tự làm *Sự hoàn tất* tại phòng Nghe nhìn. Lịch chiếu ở trang kèm theo.

CLB Nhiếp ảnh: Triển lãm ảnh nghệ thuật tại phòng học lớp 3-G. Trình diễn kiểu chụp hình thời xưa với bột sáng dùng làm flash.

CLB Nghiên cứu điện ảnh: Trình chiếu bộ phim *Cinema Paradiso* (1989, phim Ý) ở phòng Nghe-nhìn.

CLB Nghiên cứu văn học khoa học viễn tưởng: Giới thiệu và bình luận về tác phẩm đã đạt giải thưởng Seiun năm trước tại phòng Nghe-nhìn. Nhan đề là...

CLB Vật lý: Tụi này đã cho ra đời một con robot! Có hai chân đang hoàng nhé, dù tất cả việc nó có thể làm là đẩy một cái nôi em bé.

CLB Diễn biến toàn cầu: Triển lãm tại phòng học lớp 3-E, mời ghé thăm.

CLB Lịch sử: Tái hiện bằng mô hình kiến trúc thành trì Kamiyama, hay còn gọi là “Shiroyama” (Thành Đồi). Chiêm ngưỡng hệ thống phòng ngự tuyệt vời và khám phá nguyên nhân đã làm cho thành trì sụp đổ.

CLB Thủ công: Một tấm thảm Mạn-đà-la! Hy vọng rằng chúng tôi không phải là những người duy nhất cảm thấy sự thần thánh toát ra từ tác phẩm này.

CLB Pha chế: Tụi này sẽ bán một vài đồ uống nhưng vẫn đảm bảo không vi phạm quy định của nhà trường. Nhớ tới ủng hộ nhé!

CLB Nhạc nhẹ: Từ ban nhạc trở thành CLB! Hát cả ngày ở phòng tập võ.

CLB Cờ vây: Hướng dẫn cho người mới bắt đầu ở tại phòng Trù bị số 2. Dĩ nhiên cũng sẽ tổ chức đấu hướng dẫn.

CLB Acapella[8]: Toạ lạc tại phòng học lớp 3-C. Trình diễn ở sân trong của trường vào ngày khai mạc của lễ hội lúc 11 giờ. Đến nghe cho vui nhé!

CLB Báo tường: Ấn bản đặc biệt phát hành mỗi hai tiếng trong suốt thời gian diễn ra lễ hội. Bình luận những đề tài mới nhất và nóng hổi nhất.

CLB Nấu Ăn Mới: Cuộc thi nấu ăn "Wild Fire" trên sân trường vào ngày thứ hai vào lúc 11 giờ. Nhanh vô đăng kí nào!

CLB Làm vườn: Khoai lang tự trồng hấp đây!

Giống làm nông hơn là làm vườn vậy ta? Có được không đó Hội trường?*

CLB Kèn đồng: Mỗi ngày một ca khúc vào lúc 1 giờ chiều ở nhà thể thao.

CLB Ảo thuật: Trình diễn tại phòng học lớp 2-D, đặc biệt sẽ trình diễn trên sân khấu ngày khai mạc lễ hội lúc 11 giờ 30. Nhớ đến xem nhé!

Hiệp hội Tiên tri: Sát cạnh cầu thang tầng ba.

CLB Cổ điển: Tại sao lễ hội truyền thống Cao trung Kami có cái tên "Hội Kanya"? Câu trả lời nằm trong tập san *Kem đá* của chúng tôi. 200 yên một quyển tại phòng học Địa Chất.

Ban tổ chức

Kugayama Muneyoshi (Hội trưởng hội học sinh, Trưởng ban tổ chức hội Kanya) Mọi người nhiệt huyết quá, chỉ biết nói vậy thôi.

Yazaki Keita (Hội phó hội học sinh) Nguyên bộ sậu ban tổ chức sẽ thường trú tại phòng Hội học sinh. Có thắc mắc thì cứ ghé qua nhé.

Shoukawa Harumi (Hội phó hội học sinh) Cuối cùng thì đâu đã vào đây... Mình đang cực kì hào hứng đây. Anh chị em ơi, hãy xả hết mình để không phải nuối tiếc điều gì nữa nào!

Funabashi Masaharu (Trưởng ban Văn hoá) Bên cạnh giải thưởng Kanya, năm nay tụi này sẽ trao thêm giải thưởng Câu Lạc Bộ Xuất Sắc Nhất. Cạnh tranh hết mình nha các bạn trẻ!

Tanabe Jirou (Chủ tịch các phòng ban) Ban tổ chức đã chuẩn bị rất nhiều thùng rác, nhưng nhớ bỏ rác vào đúng các loại thùng nhé.

Sau khi đọc xong trong một mạch tôi để nó lại dưới gối mà lòng đầy khoan khoái. Trên bìa còn có những chữ lớn viết bằng phong Gothic “Hướng dẫn vui hội Kanya” cùng dòng chữ nhỏ bên dưới “Lễ hội văn hoá Cao trung Kamiyama lần thứ 42”. Đây là tác phẩm của Hội học sinh, tổ chức mà tôi, Fukube Satoshi, là thành viên.

Cơ mà, không chỉ ăn dầm ở dề tại mấy phòng ban thì tôi còn chen một chân vào CLB Thủ công và nốt cái chân còn lại bên CLB Cổ Điển. Nếu bạn hỏi việc ở đâu là bận nhất thì... chắc chắn phải là bên Cổ Điển.

Khi biết mình được mấy anh cấp trên ưu ái giao cho việc làm bìa quảng cáo tôi đã nghĩ đây là một việc cực kì đơn giản, chỉ cần copy

cái sườn của năm trước là xong. Té ra thì trái lại, khó như quỷ. Hơi cực một tý nhưng khi đã bỏ công vào làm tôi lại trở nên thấy khoái.

Công sức đó kể như cũng được tưởng thưởng chút ít khi tôi có quyền xào nấu cái bìa quảng cáo theo cách nào tùy thích, phải gọi là “đã khoái nay còn khoái hơn”. Cuối cùng tôi quyết định giỡn một chút, và thế là cái màn “Giới thiệu từ các CLB tham gia” ra đời.

Bìa quảng cáo năm trước và mọi năm trước nữa các CLB đều được xếp theo thứ tự bảng chữ cái Hiragana[9], nhưng tôi đã đổi thành ra ai đăng ký trước thì lên trước. Khi trình lên Trưởng ban tôi đã hùng hồn tuyên bố: “Đã là hướng dẫn thì phải khách quan. Năm nào cũng CLB Acapella được lên đầu thì không công bằng chút nào.” Lý do thực sự chỉ đơn giản thế thôi. Một trong những cái lợi nhỏ tí khác của việc thay đổi này là tôi có thể sắp xếp cho CLB Cổ Điển một chỗ đáng chú ý hơn. Ban đầu Trưởng ban còn nghi ngờ nhưng với sự chân thành vô hạn của tôi anh chàng đã ngây thơ gạt đầu cái rụp. Xếp theo thứ tự đăng kí nên giành vị trí với những CLB quá nhanh tay lẹ mắt như Kiếm đạo là điều không thể, vì vậy tôi quyết định cà khịa một chút ở tốp cuối. Đã không đứng đầu thì phải đứng chót, vậy mới nổi chứ!

Nghĩ lại thì đây không phải là một nỗ lực PR[10] lớn lao gì cho cam, nên thay vì vui cho CLB Cổ Điển có một chỗ tốt tôi cảm thấy hài lòng về độ thần thánh của mình hơn. Khôn khéo một tí là điều khiến được vài thứ.

Mạn phép trích ra một phần lời của Hội phó Shoukawa: “Cuối cùng thì đâu đã vào đấy”. Xong chuyện cái bìa thì việc ở CLB Thủ công liền bay đến. Không biết ai đã nảy ra cái tối kiến thêu cây Mạn-đà-la[11] lên thảm vậy trời? Vui thì có vui đấy, nhưng thêu mấy cái hoạ tiết đó nhức muốn lòi con mắt. Quá nhiều thời giờ dành cho Hội

và CLB Thủ công khiến gần đây không mấy khi tôi tạt qua cái hội Cổ Điển nho nhỏ của mình. *Kết luận không thể rút ra khi chỉ có mỗi cơ sở dữ liệu.* Với lượng thời gian còn lại nhiều lúc tôi cũng thắc mắc thế quái nào mình lại viết được một bài văn quá ư thú vị cho tập san như thế?

Không biết mai sẽ la cà ở đâu đây ta? Thi đồ vui là chắc chắn phải đi rồi đấy. Ngày thứ hai có cuộc thi nấu ăn coi mời cũng hấp dẫn. Tôi quyết định sẽ làm món cơm chiên hải sản và khi đã làm món đó thì muốn không giật giải cũng hơi khó.

Tôi cũng lo cho cô bạn Mayaka đang-buồn-bã của mình. Chắc sẽ ổn thôi. Cậu ấy là một cô gái mạnh mẽ và tinh thần trách nhiệm thì sáng chói đến mức làm người ta hoảng hồn. Chitanda-san có thể còn bi quan chứ tôi thì khá lạc quan về tình trạng hiện nay của cả bọn. Hiện tại tôi chưa biết mình phải làm gì, nhưng mọi chuyện chắc sẽ ổn cả thôi.

Ôi, thế là lễ hội truyền thống đã cận kề. Ở đó CLB Cổ Điển sẽ gắng sức thoát khỏi hai hàm răng khổng lồ đầy gai góc mang tên “thất bại”. Chưa đến vạch xuất phát chúng tôi đã đối mặt với chương ngại vật, còn gì thú vị hơn thế nữa?

Mà thôi, cố gắng ngủ một chút để mai còn lết đến trường đúng giờ. Không có Fukube Satoshi này thì chợ không đông, tiếc không vui đâu.

003 - ♠01

Bọn cú bên ngoài vẫn cứ kêu, vậy là tôi vẫn chưa ngủ được.

Tôi tính tới việc đọc một quyển sách, nhưng dường như chẳng có cuốn nào trên kệ đủ hay để lôi cuốn. Thế nên tôi đành vác thân mình xuống phòng khách, cầm cái điều khiển lên và xem những thứ đang được chiếu trên TV vào giờ này. Cũng không có gì hay. Không còn cách nào khác tôi tiến về góc phòng, nơi có cái máy vi tính phủ đầy bụi và bật nó lên.

Cái máy này từng thuộc về bà chị yêu dấu, còn bây giờ nó thành tài sản chung của gia đình Oreki. Thực tế trong nhà tôi là người duy nhất đã động đến nó vì việc học, ngoài ra tôi không có hứng bỏ thời gian lướt web cho lắm. Một cái máy hiện đại, có khả năng tính toán và lưu trữ khối lượng thông tin mà cả đời tôi cũng không thể làm được đang chỉ được sử dụng một hai lần mỗi tuần để đọc báo. Có thể nói là thật tội nghiệp khi nó hạ cánh vào nhà này.

Một trang web tìm kiếm mở ra. Ban đầu tôi xem tin tức... nhưng nghĩ lại tôi đổi ý rồi gõ “Cao trung Kamiyama” vào khung tìm kiếm. Một cơ sở đường dẫn hiện ra và tôi truy cập vào trang chủ của trường. Đây không phải lần đầu tôi vào đây. Ngoài những thông tin bình thường như lịch sử thành lập hay hoạt động gần đây và sắp diễn ra, trang của trường còn có một phòng chat dành cho học sinh nơi tôi đã ghé vào đôi ba lần.

Thứ tôi đang tìm đọc hiển nhiên là về Lễ hội văn hoá Cao trung Kamiyama. Chắc chắn phải có thông tin về nó trên mạng, và như dự đoán ở trên cùng của trang chủ là một cái biểu ngữ ghi dòng chữ lớn: “1 ngày nữa là tới hội Kanya”. Ở cạnh bên ảnh hoạt hình của một cặp học sinh nam nữ mặc đồng phục của trường đang khuôn vác đồ đạc. Những thông tin khác có trên trang bao gồm lịch trình lễ hội, CLB tham gia, phương tiện đi lại, lưu ý với khách thăm quan và cửa hàng web.

Tôi không biết có bao nhiêu nhóm tham gia nhưng nhìn vào cái danh sách hiện trên màn hình thì hình như là nhiều đấy. Trên trang web còn có rất nhiều hình ảnh, ảnh minh họa lẫn bản đồ tự vẽ với một lô chú thích khiến mọi vấn đề định vị đều trở nên dễ dàng. Sau khi đọc một mạch tôi quyết định ngó qua một chút về CLB mình đang tham gia – CLB Cổ Điển nhưng ngay lúc đó thì mạng bị rớt. Chẳng biết tại sao nhưng từ khi cái máy được tôi sử dụng thì nó cứ bất thường như vậy. Thì thôi, lại đi ngủ vậy.

Có âm thanh của một người đi xuống cầu thang. Bước chân khá nhẹ khiến tôi biết ngay đó chẳng là ai khác ngoài bà chị yêu dấu. Sẽ là phiền hà nếu hai người phải chen nhau giữa cái cầu thang chật đến phát sợ tôi quyết định ngồi ghế và chờ chị ấy đi xuống.

Tiếng bước chân đang tiến vào nhà bếp, sau đó là tiếng cửa tủ lạnh mở, rồi hình như là một cái ly thủy tinh vừa được lấy ra.

Tôi vừa định nhắc người ra khỏi ghế thì một giọng nói vang lên: “Houtarou.”

Vậy là tôi đã đúng về chủ nhân tiếng bước chân. Đó đích thị là giọng của bà chị yêu dấu, nghe hơi ngái ngủ.

“Trường nhóc có lễ hội văn hoá ngày mai phải không?”

Tôi hướng mặt mình về phía nhà bếp.

“Ờ.”

“Thế thì đi ngủ sớm đi.”

“Hử-?”

Tôi vừa “hở” như một thằng ngốc. Tôi ghét bị chị nhắc đi ngủ sớm theo cái kiểu bà từng nhắc tôi ăn uống phải nhỏ nhẹ hay đi ra ngoài thì nhớ mang khăn giấy. Như mọi lần khác tôi không dám lên tiếng, tranh cãi với người này chỉ làm tình hình thêm tồi tệ mà thôi.

Vì một lý do nào đó, dường như không quan tâm đến phản ứng của tôi chị đổ một thứ chất lỏng vào ly mà uống hết trong một ngụm, rồi nói: “Hình như nhóc đang gặp rắc rối gì rồi...”

Tôi tiếp tục không trả lời.

Một lần nữa chị lại đổ thứ chất lỏng ấy vào ly rồi uống.

“Nhìn là biết ngay. Dù gì thì năm nào CLB Cổ Điển cũng dính phải không một thì hai rắc rối ngay vào dịp lễ hội. Cứ nghĩ về nó như là một truyền thống đi.”

Ô, một lời nguyên à?

“Thực sự nhóc đã vào một hội rắc rối đấy.”

“Thật sao?”

Tôi cực kì muốn phản pháo lại, bởi ngay từ đầu ai là người đã nài nỉ tôi tham gia vào CLB Cổ điển hả?

Sau khi hạ cánh an toàn vào Cao trung Kamiyama đầu năm nay, tôi nhận được lời đề nghị của bà chị, một cựu thành viên của CLB Cổ điển, phải cứu lấy CLB chỉ bằng việc điền tên mình vào đơn gia nhập. Dự định tận hưởng cuộc sống của thành-viên-duy-nhất trong một CLB không-biết-là-làm-gì của tôi đã bị tan tành với sự xuất hiện của một cô gái tên là Chitanda. Nhờ gia nhập CLB vì một lý do riêng tư, và khi đã giúp nhỏ giải quyết xong cái “lý do” đó thì CLB Cổ Điển

đã có tổng cộng bốn thành viên. Chuỗi sự kiện đầy ngao ngán ấy được Satoshi đặt cho mỹ danh là “Bí ẩn Kem đá” rồi được cả bọn chọn làm chủ đề cho tập san năm nay.

Nhưng nói thật, tôi vẫn không biết cái hội Cổ Điển này thực ra là làm cái gì. Người bình thường thì sẽ nghĩ đây là nơi thảo luận về các tác phẩm văn học cổ điển, nhưng chẳng ai trong số bốn thành viên hiện tại tỏ ra là có ý định như vậy cả. Không có tiền bối để mà hỏi nên CLB chúng tôi gần như là mất lý do tồn tại rồi ấy, nhưng cá nhân mà nói tôi khá mừng khi nó bị như thế.

Vậy, không chỉ phải điền đủ tên thành viên, một CLB muốn tồn tại thì phải có hoạt động. Là một trong những CLB chính thức có thờ của trường chúng tôi được chu cấp cho một khoản tiền nhỏ dành cho việc “Phát hành tập san”. Khoản tiền đó cùng biết bao công sức đã giúp cho tập san “Kem đá” năm nay ra đời. Nhiều rắc rối xảy ra, nhưng quan trọng là chúng tôi đã làm xong.

Chúng tôi sẽ bán tập san trong suốt lễ hội văn hoá, nghĩa là từ ngày mai.

... Và, đúng là chúng tôi đang giáp mặt với một vấn đề không nhỏ. Cũng có nghĩa là lời nghi ngờ của chị tôi đã hoàn toàn chính xác.

Bà chị tôi là cựu thành viên nên hẳn là biết CLB này tồn tại vì cái gì, nhưng lúc cần hỏi thì bả lại chu du khắp thế giới và chỉ về nhà gần đây. Lúc này tôi cũng chẳng buồn hỏi nữa.

Tóm lại tôi không trách móc gì cái hội tôi đã trót sa chân vào cả, thế nên thay vì đáp trả tôi lại hỏi đầy lễ phép: “Nếu CLB đã có một

lịch sử đầy phiên hà như thế thì sao tiền bối lại không trao cho hậu bối một lá bùa cầu may nhỉ?”

“Tính rút ruột chị hả?”

Đứng hình một hồi tôi nhận thấy một thứ đang bay về phía mình. Ngay lúc suy nghĩ về một thứ bùa thực sự vừa loé lên trong đầu thì thứ tôi chụp lấy lại chẳng mang chút thần thánh gì trong nó cả.

Một cây bút máy.

Dù không thần thánh nhưng chắc chắn là nó có phong cách. Cả cây bút từ đầu đến chân đều là màu đen thẫm cùng hai dải bạc chạy dọc theo hai bên thân. Giá chắc cũng không rẻ đâu.

“Nhóc có thể xài cái đó.”

“Em có nên cảm ơn không?”

“Có hai lưu ý nhỏ là bút không có mực và ngòi thì hư rồi nhé.”

Thế nó có khác gì rác đâu!

Sau khi nghe tiếng của một thứ gì đó được đặt lại vào tủ lạnh, tiếng bước chân rời khỏi nhà bếp mà đi ra hành lang, chị nói: “Chị sẽ đến chơi hội nếu có thời gian.”

“Không, xin đừng!” Tôi đáp ngay không suy nghĩ. Hiện tại thì sự đã mắc như tơ vò rồi, có thêm bả vào thì tôi sẽ đầu hàng.

Tôi không nhận được lời đáp nào khi chị đi lên cầu thang.

Thế là tôi lại nằm bẹp trên giường.

Trong lúc chờ đợi cơn ngủ kéo đến tôi để mình không suy nghĩ nhiều. Nhắm mắt lại, tôi cất lên một tiếng thờ dài.

Hôm nay, hay chính xác hơn là “hôm qua”[12], chúng tôi đã dành cả ngày chuẩn bị cho lễ hội văn hoá. Lễ hội trường Kami chính thức là bao gồm bốn ngày, nhưng vì ngày thứ nhất được dành cho những chuẩn bị cuối cùng nên người ta chỉ đi chơi hội vào ba ngày tiếp theo. Tức là ba ngày tính từ “hôm nay” ấy.

Satoshi thì khỏi phải nói, chắc hẳn hẳn là người háo hức nhất. Tuy nhiên cái vụ “vui chơi lễ hội” thì không phải việc tôi muốn hay định làm. Chắc tôi sẽ thấy mình núp vào một góc khuất nào đó mà ngủ cho đến khi hết hội. Vì vậy, dù ngăn mình không thoát ra những câu thiếu-hợp-tác đại loại như “Lễ hội văn hoá chán như hạch” thì tôi vẫn sẽ giữ nguyên lối sống và trung thành với châm ngôn của mình:

Không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh.

Thành thật mà nói dù không vui chơi tôi vẫn phải “tham gia” vào lễ hội, vì việc của thành viên CLB Cổ Điển là ngồi trong phòng Địa Chất cả ngày và bán những quyển tập san chứa bao tâm huyết để viết ra. Đó là dự định ban đầu. Khi cái rắc rối đó xảy ra không ai trong chúng tôi đổ lỗi cho nhau cả. Nếu phải lấy ai đó ra để chịu thì công bằng nhất là lấy cả bốn, vậy là tôi sẽ nhận một phần tư trách nhiệm và việc bán tập san được xem như là nghĩa vụ - việc “phải làm”.

Nhưng vấn đề là, liệu có thể “làm cho nhanh” hay không đây?

Tôi không nghĩ việc rắc rối này nếu không được giải quyết sẽ để lại hậu quả nghiêm trọng gì cho lắm, ít ra thì không dính đến vấn đề

sống chết. Vì vậy Chitanda có lẽ chỉ lo nghĩ nhiều quá mà thôi, nhỏ cần phải học cách tiết kiệm năng lượng một chút.

Không cảm thấy bị quan hay lạc quan. *Que sera, sera***[13]** vậy. Tôi bình tĩnh chấp nhận thử thách ở trước mắt mà tiếp tục đợi cơn ngủ còn chưa chịu chìm tới.

004 - ♦01

Tôi thức giấc vào giữa đêm và lại rơi vào dòng suy nghĩ.

Oreki cũng có lúc đoán sai và tôi không phải người hoàn hảo. Nếu “thất bại” đến với những người không chuẩn bị kỹ lưỡng là điều dễ lường trước, thì việc nó thỉnh thoảng lại xảy ra với những người đã cầu toàn hết mọi tình huống thật sự là khó chịu. Ai cũng có thể mắc lỗi và tôi cũng vậy, nên nếu tôi đã có thể tha lỗi cho người khác thì có gì lại không thể bao dung với chính mình kia chứ? Nhưng giờ đây tôi lại tức giận. Có những chuyện mà khi mọi người đều đã bỏ qua thì tôi vẫn không làm thế với mình. Mỗi lúc như thế tôi lại hoàn toàn không làm gì nổi ngoài việc tự dằn vặt mình. Tại sao vậy trời?

Không lâu trước Fuku-chan có nói thế này: “Mayaka nè, nếu hạ nhiệt cái đầu một tí rồi mới bắt nó suy nghĩ thì cậu sẽ nhận ra chuyện chỉ nhỏ tí tẹo. Đừng có lo lắng thái quá.”

“Tớ đâu có lo, và hiện tại không thể làm như cậu bảo!”

Fuku-chan khoanh tay lại rồi nhìn xuống đất cùng lúc gù lên một tiếng. Dù biết đó là cố ý nhưng tôi không thể ghét cái điệu bộ đó của cậu ấy được.

“... Theo những gì tớ đã và đang thấy thì mức độ tức tối của cậu đã phá những kỉ lục trước dù mỗi lúc như thế cậu thành công hay

thất bại, cũng như là người hoàn hảo hay không.”

“Vậy à?”

Cảm thấy nhẹ nhõm đi một tí, tôi vươn vai và hỏi: “Vậy tại sao tớ lại đang giận?”

“Khó giải thích lắm. Dù sở hữu một vốn từ đáng ganh tị nhưng vốn liếng về những từ có ích của tớ lại khiêm tốn như chủ nhân của nó.”

“Vậy là cậu biết rất nhiều từ nhỉ?”

“Ờ, dạng như ‘Tăng đề-zăng[14]’ hay ‘Số đỏ’ ấy... mà lạc đề rồi. Nói như vậy đi, cậu biết rõ chủ nghĩa ‘tiết kiệm năng lượng’ của Houtarou phải không?”

Tôi gật đầu thành thật,

“Hắn tự phơi ra rồi còn gì. Nhưng khi Oreki làm bất kì điều gì việc phán rằng cậu ta có đang ‘tiết kiệm năng lượng’ hay không cũng không hẳn là dễ.”

“Dù cậu đã quen biết cậu ấy lâu đến thế?”

“Tớ rảnh tới mức cả năm ngồi quan sát cậu ta chắc?”

Fuku-chan cười cay đắng.

“Rồi, tạm quăng Houtarou qua một bên. Nếu cái chủ nghĩa đó chẳng hiểu sao lại nhập vào cậu thì cậu chẳng còn ‘đúng’ hay ‘hoàn hảo’ nữa phải không nào? Nhưng tớ không lấy cậu ta ra để trút giận cho cậu đâu, ý của tớ là một thứ khác bao hàm cả đám kia.”

Vậy rốt cuộc cậu đang muốn nói gì? Tôi tự hỏi. Tôi không thích những cuộc trò chuyện liên quan đến mình, vì vậy ít nhất tôi cũng hiểu được vì sao Fuku-chan lại nhanh chóng chuyển đối tượng qua người khác như vậy.

Mà, điều quan trọng bây giờ là tôi vẫn chưa ngủ lại được vì cục tức trong người chưa chịu nguôi. Thật chứ, đã kiểm đi kiểm lại cả tá lần vậy mà thế quái nào tôi lại bỏ qua một điều cơ bản đến thế? Và tại sao tôi lại không nhận ra cái lỗi đó cho đến tận khi chuyện đã rồi?

Điều đáng bực mình hơn nữa là thậm chí tôi còn không tham gia vào việc bán tập san, bởi không thể nào tôi bỏ rơi hoạt động bên CLB Nghiên cứu Manga của mình được. Dù cho Fuku-chan có nói “Không phải là một rắc rối lớn, đừng nghĩ nhiều.” bao nhiêu lần đi nữa...

Aaa, bực quá đi! Sự cầu thả của mình thật là đáng trách!

Nhưng, bực thì cũng bực đã đời rồi. Ngắm lại Oreki hoàn toàn đúng khi nói thế này, lúc chỉ còn mỗi hai đứa ở lại, và cậu ta tránh ánh mắt của tôi.

“Cậu không nên chỉ trách mình thậm tệ như thế, bởi nếu cứ làm vậy thì không chỉ Satoshi, mà cả Chitanda cũng sẽ tự trách mình dùm cho cậu phải không?”

Không có gì để phản pháo lại lời khẳng định ấy. Dù tôi là người mắc lỗi chính nhưng khi Chi-chan biết chuyện mặt của cậu ấy trắng bệch ra, cứ như đây hoàn toàn là lỗi của mình vậy. Tôi không muốn Chi-chan tham gia hội văn hoá với một gương mặt như thế.

Cho nên, dù chỉ một tí thôi, tôi cố gắng tha thứ cho mình. Nói thì nói thế chứ cứ nghĩ đến cái cảnh đó thì tôi lại gai cả óc!

Không còn cách nào khác rồi...

Vì cái lễ hội này mà tôi đã gánh quá nhiều trách nhiệm lẫn áp lực, thật không tốt nếu cứ ngủ thiếu giấc như vậy.

Hất cái chăn qua một bên tôi lấy ra từ trong hộp sơ cứu một lọ chứa vài viên thuốc ngủ. Chẳng ai thích dùng thuốc để ngủ và tôi cũng thế.

Nhìn một nửa viên thuốc ngủ vừa mới bẻ ra nằm trong lòng bàn tay, tôi nuốt gọn cái thứ màu trắng ấy...

[1] Lễ thờ phụng tổ tiên của người Nhật theo đạo Phật.

[2] Một loại kiệu được sử dụng trong các lễ hội thờ Thần đạo của Nhật. Kiệu có nhiều hình dáng và thường được chạm trổ hình phượng hoàng trên phần mái, không có người ngồi bên trong và được kênh lên bởi bốn người.

[3] Theo phong tục thì người Nhật sẽ vỗ tay một cái rồi giữ tư thế chấp tay đó trong suốt lúc cầu nguyện.

[4] Một thể loại nhảy tự do.

[5] Một loại hài của Nhật, sẽ chỉ có một người ngồi kể chuyện tiếu lâm để gây cười cho khán giả.

[6] Một loại cờ gần giống cờ Tướng.

[7] Tên của một chiến hạm không gian trong series phim nổi tiếng Star Trek.

[8] Một loại hình trình diễn âm nhạc theo nhóm, trong đó ngoài những ca sĩ chính thì những thành viên còn lại sử dụng âm thanh của mình để thay thế cho nhạc cụ và bè.

[9] Còn được gọi là “chữ mềm”, là 1 trong 3 bộ chữ được sử dụng ở Nhật bên cạnh “chữ cứng” Katakana và “hán tự” Kanji.

[10] PR (Public Relations : quan hệ công chúng) : hành động giao tiếp với cộng đồng để tạo dựng hình ảnh cho mình

[11] Một khái niệm Phật giáo. Là một hình vẽ cách điệu một cái cây có nhiều nhánh để biểu thị vũ trụ trong cái nhìn của một bậc giác ngộ, được dùng để bày các lễ vật hay pháp khí cho nghi thức hành lễ, cầu nguyện, tu luyện...

[12] Có lẽ lúc này đã qua mười hai giờ đêm nên chuyện lúc sáng được tính là “hôm qua”

[13] Một cụm từ đã từng được đặt tên cho một bài hát, nghĩa là “what will be, will be” (điều gì đến nó đến).

[14] Là một kỹ thuật chiến đấu tổng hợp, người lính sẽ ngồi trên xe tăng để dọn đường rồi nhảy xuống để giáp lá cà.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 2-1: Chuyện gì đã xảy ra với CLB Cổ Điển?

005 - ♠02

Tuyên bố rằng “tôi sẽ tận hưởng cái này” thoát nghe thì đơn giản nhưng thực tế thì không dễ như vậy. Nhân tố chính dẫn đến tình trạng này không hẳn nằm ở sự khác biệt giữa trí tuệ con người, có chăng nó phải nằm ở sự khác biệt trong mức-hứng-thú giữa họ. Khi xem một màn ảo thuật nào đó thì người bình thường có thể không hiểu tới một phần một trăm sự việc vừa diễn ra. Trái lại, nếu là người có khả năng nhìn thấu trò bịp của ảo thuật gia thì dù người đó có thấy ấn tượng thế nào và cố gắng tận hưởng niềm vui đó ra sao, anh ta cũng không thể “tận hưởng” một cách tròn đầy được nữa.

Đây là buổi sáng, và vì hôm nay lễ hội văn hoá Cao trung Kamiyama chính thức khai mạc nên tôi phải cuốc bộ tới trường sớm hơn mọi hôm. Nhìn và nghe thấy tên bạn chí cốt Fukube Satoshi luôn mồm “Ồi chaaa, tui sẽ tận hưởng cái lễ hội này!” tôi bèn tổng cho hắn đồng lý lẽ phía trên. Satoshi không những đáp lại bằng một cái lắc đầu mà còn thêm vào một nụ cười ma mãnh,

“Lại một ý tưởng xuất hết sắc, nhưng cậu còn non lắm Houtarou ơì.”

“Thế à? Tại sao?”

“Một con người trời dặng từ không nơi nào khác ngoài sự lỗi thời mà dám nghĩ tới việc thuyết giáo về ‘tận hưởng’ cho thằng này á?

Không gọi là non chứ gọi là gì?” Hấn nói tiếp trong khi giờ ngón trở lên vung qua vung lại như đánh nhịp.

“Tớ đã thừa biết rằng nỗ lực tận hưởng đến tận xương tận tủy một điều gì đó là điều vô dụng mà. Chủ nghĩa Hưởng lạc cũng đã chỉ ra khía cạnh quan trọng nhất chính là chia cắt cảm giác của mình. Điều này rất quan trọng, cỡ bằng cái ngày cậu không còn chơi cái trò ‘tiết kiệm năng lượng’ nữa mà thật sự chăm học để thi đậu thủ khoa ấy.”

“Đừng mong ngày đó sẽ tới... cơ mà cái vụ chia cắt cảm giác là thế nào? Và chuyện đó thì các cơ gì đến việc cậu có thể nói mình đang biết *tận hưởng*?”

“Được rồi, thầy sẽ khai sáng cho em. Ngay từ đầu thầy vốn không cần nghĩ đến việc nói lên một câu như ‘tôi sẽ tận hưởng điều này’ vì thầy tự thấy mình là con người rất dễ bị làm cho vui rồi. Em đã hiểu ý của thầy chưa hử Houtarou-Người-Lỗi-Thời?”

Hiểu chưa nào? Satoshi ra dấu hiệu kết thúc màn giải thích. Vì không định hiểu và phản đối nên tôi bèn im lặng mà lờm hấn một cái. Cảm thấy tôi không muốn hồi đáp Satoshi bèn dịu giọng làm bộ như chuẩn bị hé lộ một bí mật gì kinh khủng lắm.

“Dù không giỏi trong việc tận hưởng lắm...”

“...”

Hấn nhe răng cười,

“Nhưng cần gì khi vẫn có người cho tớ sự tận hưởng của họ?”

Trời đất hỡi!

Lờ đi biểu cảm lạnh lùng của tôi, Satoshi tiếp tục với màn kể lể rằng mình vẫn sẽ “tận hưởng” như thế nào. Tôi không biết làm gì hơn ngoài việc giữ im lặng và lâu lâu thì cười hú hoạ một chút cho hân mừng.

Fukube Satoshi. Tôi đã thân với thằng nhóc này từ hồi sơ trung tới giờ.

Hắn có một đôi mắt nâu cùng cái dáng mảnh khảnh rất dễ bị nhầm thành con gái nếu nhìn từ xa, trông yếu đuối thế thôi chứ hắn đang sở hữu hai bó cơ chân cực kì chắc khoẻ nhờ đam mê đạp xe của mình. Tuy nhiên điều đáng chú ý nhất ở Satoshi phải nói đến chính là vấn đề thần kinh. Bạn đã thấy rồi đó, lời nói và suy nghĩ của hắn rất hay bị rời xa khỏi cuộc sống bình thường. Dẫu đã là thành viên của CLB Thủ công lẫn một chân trong Hội học sinh, hắn vẫn quyết định tham gia vào CLB Cổ điển đơn giản vì “*nghe hay đó!*”.

Chưa bao giờ hắn ra ngoài mà không mang theo một cái túi dây, dù tôi không biết rõ nó chứa những gì. Nghi ngờ của tôi là cái gì nó cũng chứa.

Phía trước đường đi chúng tôi đã có thể thấy ngôi trường Kamiyama của mình. Nỗ lực trang trí cho lễ hội văn hoá đã khiến tường ngoài không còn lộ ra lớp sơn hồng ở bất cứ chỗ nào nữa. Trường tôi có thể bình thường như bao trường khác ngoại trừ chính lúc này đây, khi khái niệm “học” đã không còn tồn tại và sân trường đã bắt đầu rạo rức không khí lễ hội.

Học sinh cả trường đến đây đều trông thật khác. Vẫn có nhiều người mặc đồng phục nhưng số lượng quần áo đủ màu sắc xuất hiện nhiều hơn hẳn. Hầu như chẳng ai mang cặp. Những sự bất

thường so với mọi ngày như thế khiến cho cả tôi cũng biết rằng : một điều gì đó không bình thường sắp được khai màn.

Dù Cao trung Kamiyama là một trường khuyến khích học sinh thi vào đại học nhưng nơi đây không có nhiều lớp phụ đạo, cũng như chưa từng có thành tích học sinh thi đỗ trường đại học danh tiếng nào đáng kể. Nếu hỏi vậy trường này nổi tiếng vì cái gì thì một trong mười người sẽ trả lời là vì những đề thi thử hay, trong khi chín người còn lại sẽ không ngần ngại hô vang : “Đây là ngôi trường nổi tiếng với những CLB nghệ thuật!” Cao trung Kami sở hữu một bộ sưu tập kết sù CLB liên quan đến văn hoá nghệ thuật, và hoạt động nghệ thuật thì phải gọi là vô số. Điểm giao nhau của tất cả các hoạt động này chính là lễ hội văn hoá, nổi tiếng nhất trong số các trường cao trung cả nước về độ dài của nó : một ngày chuẩn bị cộng với ba ngày vui chơi.

Satoshi bất ngờ lên giọng đầy hào hứng :

“Nè nè Houtarou... kia là Mayaka nhỉ?”

Hắn chỉ tay về phía cô gái đang đi trước chúng tôi. Cô khoác lên mình một tấm áo len màu đỏ và mặc quần gấm trắng. Tôi chưa thể nhận ra cô gái này có phải Ibara Mayaka không nếu chỉ nhìn từ đằng sau. Quen biết từ tận hồi tiểu học nhưng từ sơ trung đến nay rất hiếm khi nhỏ ấy không mặc đồng phục mà đi ra ngoài, dù vậy nếu Satoshi đã phán rằng là nhỏ thì chắc chắn phải là nhỏ.

Bao nhiêu lần Ibara thổ lộ tình cảm của mình cho Satoshi thì bấy nhiêu lần hắn giữ mình tỉnh táo mà né được. Dù rất muốn nhưng tôi vẫn không hiểu được vì sao hắn phải như vậy.

“Tớ phi lên trước nhé!”

Hắn ngoảnh cổ lại nói một tiếng rồi chạy lên bắt chuyện với cô gái đó.

006 - ♣02

Tôi chạy lên phía trước và bây giờ đã khẳng định được người đó là Mayaka. Nếu việc tìm Houtarou trong đám đông dễ dàng như mò kim đáy biển, thì Mayaka chỉ đơn giản là người tôi khó mà không nhận ra. Tôi tiếp cận và vỗ vào vai cô nàng.

“Mayaka, chào buổi sáng!”

Bình thường thì Mayaka sẽ trừng mắt nhìn tôi mà bảo “Đau đấy!” nên lần này tôi chỉ vỗ một cái rất nhẹ, dù hình như hôm nay cô nàng đã bỏ quên cái tâm trạng đó ở nhà. Cô nàng đứng hình trong một lúc rồi từ từ quay lại.

“...Chào buổi sáng.”

Mayaka chỉ nói thế rồi quay mặt đi. *Aaa, hiểu rồi.* Tôi tự thốt thầm trong lòng mà cười (cười là nét mặt thường trực của tôi, người đã mất khả năng làm mặt nghiêm túc từ lâu), rồi đáp lại sự bẽn lễn ấy:

“Bộ này hơi bị hợp đó.”

“Th-thật à?”

“Ừ, nhân vật cậu cospla...”

Tôi không thể kết thúc câu nói vì bị một cái thúc ngay vào dạ dày. Nhắm rất chuẩn. Nhờ cú thúc đó mà cơ bụng của tôi tức thì bị xụi lơ.

Mayaka càu nhàu với một cái nhìn bực bội,

“Đừng dùng từ đó trước mặt người thường!”

Ồ, tôi hiểu tại sao Mayaka lại tỏ ra xấu hổ dù không nghĩ thời này người ta còn bài xích “cosplay”[1] nữa, vậy nên không nói gì thêm là tốt nhất. Dù sao thì tôi cũng đã biết trước rằng cô nàng sẽ cosplay trong ngày hôm nay. CLB Nghiên cứu Manga của Mayaka đã xin phép được mặc trước đồng phục đến trường, và vì không có nhiều phòng thay đồ trong trường nên ban tổ chức đã thông qua.

Mayaka mặc quần gấm trắng và áo len đỏ, một bộ đồ đủ tính thực dụng để chịu được những cơn gió lạnh căm đầu tháng mười. Một vài phụ tùng được gắn lên áo len và bên trong cậu ấy còn mặc thêm một cái sơmi trắng có cổ, cùng một chiếc đai khá vĩ đại quấn ngang hông. Cái đai hẳn là điểm nhấn chính đây.

Tôi nhìn một lần nữa bộ trang phục từ đầu tới chân. Ừm... chả có liên tưởng nào cả. Có lẽ phải hỏi chủ nhân mà thôi.

“Vậy, bộ đồ này là của ai?”

Như một bé chuột cố gắng làm thân với một bé mèo cau có, tôi cực kỳ cẩn trọng trong việc dụng từ để Mayaka chịu trả lời. Cô nàng nhanh chóng hướng mắt về phía trước và nói bình thường,

“Frol.”

"Frol? Frolbericheri Frol? Là cô ấy thật à?"

"Ừ, và tớ cũng mua cả cái túi xách này, đồng thời..."

Tôi không hiểu đến một phần những gì cô nàng nói tiếp theo. Nhưng đấy, vậy là Mayaka thực sự muốn mặc bộ đồ này. Khi CLB

yêu cầu mặc cosplay trong lễ hội thì với tính nhút nhát của mình cô nàng chắc chắn sẽ chọn một nhân vật ít ai biết đến.

Ibara Mayaka. So với một thằng con trai như tôi thì khá lùn, nhưng so với một đứa con gái bình thường thì cô nàng còn lùn kinh dị. Nếu không mặc đồng phục thủy thủ rất có thể Mayaka sẽ bị nhầm với học sinh tiểu học và chính xác là cái lúc này nè. Không chỉ nhỏ người, nếu quan sát những đường nét trên khuôn mặt thì mười trên mười người phải khẳng định là mặt búng ra sữa. Cũng tại thế mà rất khó để người ta nhận ra bản tính chính nghĩa mãnh liệt của cô nàng toát ra từ vẻ trẻ thơ kia, ví dụ khi cô nàng cắn môi tức là đang giận. Ngoài ra không ai có thể bắt chước được cái cười sinh-ra-đã-vậy của nhóc tì đó (Cũng phải nói thêm rằng, sau nhiều năm đánh bạn với Houtarou tôi mới nhận ra hấn bị cận nặng vì chẳng may may để ý đến nụ cười đó).

Tốt hơn là nên thôi nhìn chăm chăm vào cô bạn đang cosplay nhưng đầy ngượng ngùng này, nghĩ vậy tôi bắt đầu vung vẩy cái túi dây của mình và bảo:

“Rồi, dù sao thì cũng chúc may mắn. Tí nữa tớ sẽ tạt qua CLB Manga.”

Mayaka vẫn chưa hết ngượng, cô nàng nhẹ gật đầu.

“Nghe nói cậu cũng làm chủ xị ở bên đó phải không?”

“Ừ.”

“Tớ đọc rồi... Một quả nhĩ, phải viết bài ở cả hai nơi.”

“Mệt kinh khủng ấy chứ, bên này có ai chịu đóng góp sáng tác của mình đâu?”

Tôi suýt tính hoan hô vì sự chăm chỉ thì bất ngờ bị cô nàng ném cho một cái nhìn đanh thép. Ô ồ, hình như cuộc trò chuyện đã lạc đề rồi thì phải. Có lẽ vì tôi là người hoàn thành bài viết trễ nhất và chẳng biết kiểm soát gì chẳng? Thế là tôi đành phải chuyển chủ đề.

“CƠ mà... Mayaka nè, phải ở CLB Manga cả ngày sao?”

Không tỏ ra hài lòng dù chủ đề đã được thay đổi, cô nàng vẫn gật đầu.

"Có tính ghé qua CLB Cổ Điển không?"

“Ừm, nguyên buổi sáng là chắc chắn không được rồi. Với lại có qua thì tớ cũng đâu có giúp được gì... Lẽ ra tớ phải cẩn thận hơn.”

Tôi cười thật là tươi mà vỗ vào lưng Mayaka một cái.

“Không có nghĩ bị quan nữa nha! Bộ chưa tỉnh ngủ hả?”

Mayaka đáp lại với một nụ cười như mếu rồi gật đầu. Ôi trời, vậy đâu có đúng? Một nụ cười đầy xám xịt như cái mặt của ai kia sao bằng thứ khiến cô nàng luôn thật dễ thương?

Dù Mayaka đã chấp nhận điều đó nhưng thi thoảng Houtarou vẫn tỏ ra nghi ngờ việc tránh né của tôi. Đành chịu. Houtarou chưa bao giờ giỏi việc nịnh người khác làm theo ý mình, và giả như có nói cho nghe đi thì tôi cũng không lạc quan tới mức hy vọng cậu ta hiểu được một phần mười sự tình. Đây là vấn đề của riêng tụi này nên thiên tài xám xịt kia có hiểu hay không cũng chả chết con gà nào cả.

Trước khi nhận ra thì chúng tôi đã đến trước cổng trường. Tôi hướng mắt lên phía trên, về hai cách cổng khổng lồ treo đầy hoa sắc sỡ. Kì công của ban tổ chức để thu hút thêm khách bên ngoài

đây mà. Một biểu ngữ to không kém gắn vào mấy khung cửa sổ viết “Lễ hội văn hoá Cao trung Kamiyama lần thứ 42.”

Vậy là bắt đầu rồi đấy.

Chà biết cái mặt của tôi hiện thờ có đang tỏ rõ hai chữ “tận hưởng” hay không. Mãi mê ngắm nhìn sân trường tôi lại bị ăn một cú thúc đau điếng.

“Fuku-chan... đừng có làm điều gì ngớ ngẩn trong lễ hội được chứ? Cậu không thấy nhưng tờ đã đủ xấu hổ lắm rồi đây này!”

Hề, sự tin tưởng của cô nàng dành cho tôi ít đến thế ư?

... Nhưng “đừng làm gì” thì cứ mơ đi nhé!

007 - ♠03

Một vật thể rất cứng đang toạ lạc trong quần làm tôi không thoải mái lắm.

Đó là một cây bút máy, nói đúng hơn, là một thứ rác được biết với cái tên là “bút bi không xài được”. Cả mực cũng không còn, và tôi được bà chị yêu dấu khuyên rằng bảo quản nó cẩn thận. Tối qua, sau một nỗ lực đáng tự hào không tưởng nó xuống sàn tôi mang nó vào phòng. Lại lần nữa cây bút tránh được số phận bị đưa vào thùng rác trong phòng và rồi nó đã được gói trong khăn tay của tôi mà theo đến đây. Một thứ vô dụng như vậy làm được trò trống gì cơ chứ?

Tôi chơi đùa với cây bút bằng cách mở rồi đóng nắp lại, tạo nên những tiếng lách cách trong khi bước lên từng bậc cầu thang. Đích đến của tôi là phòng họp của CLB Cổ Điện trên tầng bốn.

Từ trên nhìn xuống trường Kamiyama nổi lên như một chữ H khổng lồ. Một cạnh là dãy thường với những phòng học cũng thường nốt, trong khi cạnh còn lại là dãy Chuyên dụng với những phòng học dành riêng cho các môn thí nghiệm và nghệ thuật. Hai cạnh nối với nhau bởi một hành lang. Nhìn từ trên cao hơn nữa có thể thấy dãy hành lang đó ở bên dãy thường còn nối dài đến tận nhà thi đấu.

Phòng Địa Chất học, nơi đang được CLB Cổ Điển trưng dụng làm phòng họp tọa lạc ở khu chuyên dụng, chính xác hơn là sâu trong góc hành lang. Nếu trường Kami là Trái Đất thì nơi đây có thể được xem như là Nam cực. Chúng tôi thường xuyên rửa xả quãng đường để đi từ cổng tới đây đồng thời ca ngợi sự yên bình của nó, nhưng với việc lễ hội văn hoá đang diễn ra thì địa thế của chúng tôi là một trở ngại lớn. Một nơi khi ho cò gáy thế này làm sao có nhiều khách đến thăm?

Cho đến tầng ba thì ở mỗi tầng đều có thể thấy nào là áp phích, là linh vật lẫn bảng quảng cáo với đủ gam màu sáng tối. So với dưới đó thì tầng bốn chẳng khác nào một dãy nhà hoang. Thậm chí quảng cáo không liên quan đến lễ hội cũng không thềm mò tới đây, và hệ quả là chỉ có đúng một CLB được ưu ái quảng cho cái phòng họp trên tầng này.

Để cứu vãn tình hình bi đát trên chúng tôi cũng đã dán một vài áp phích quảng cáo cho tập san của CLB Cổ Điển ở mấy điểm nóng trong trường, chỉ dám hy vọng một tí chút là cái “thánh địa” này sẽ có người thềm ghé qua. Về phương diện cá nhân tôi cực thích sự yên tĩnh này nhưng cả tập thể CLB Cổ Điển thì không, và hội trưởng của CLB đang đặc biệt lo lắng về điều này.

Tôi đẩy nhẹ cánh cửa phòng Địa Chất qua một bên. Cô gái đang ngồi giữa phòng đứng lên khi thấy tôi bước vào.

“Chào buổi sáng Oreki-san.” Nhỏ nói rồi cúi đầu chào một cái thật thấp làm mái tóc đen dài xoã ra. Đó là Chitanda, hội trưởng CLB Cổ Điển. Tôi nhận thấy nhỏ là người đến sớm nhất.

Chitanda Eru có mái tóc đen huyền dài đến hông, cùng một màu với hai đồng tử to bất thường của nhỏ. Nhỏ khá cao và sở hữu hình thể cân đối của một người con gái lý tưởng. Cách nói chuyện điềm tĩnh của Chitanda để lại ấn tượng trong người ta về một thiếu nữ thuần chân được nuôi dạy trong gia đình danh giá. Quả thật nhỏ là con một của gia tộc Chitanda, điền chủ lớn nhất vùng Kamiyama này...

Tuy nhiên, nếu bạn hỏi tôi, thì người thiếu-nữ-thuần-Nhật này không phải là bản chất của nhỏ đâu.

Trong toàn bộ đặc điểm cấu thành nên một “Chitanda trưởng thành” chỉ có đôi mắt là thứ phản bội. Đôi mắt ấy lại chính là bản chất. Sở hữu một tính hiếu kì đã bùng nổ rất nhiều lần và hứa hẹn sẽ còn trong tương lai, đó mới là Chitanda Eru. Từ khi vào trường đến nay đã rất nhiều lần tôi và cả CLB Cổ Điển bị dây vào đủ chuyện phiền toái vì cái sự hiếu kì kinh khủng ấy...

Phương châm của tôi luôn là : “Không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh.” Thế mà từ đầu năm đến giờ chưa một lần làm được, tất cả là lỗi của nhỏ.

Chitanda ngẩng đầu lên rồi nở một nụ cười rất nhẹ. Dù nhỏ viết hầu hết suy nghĩ của mình lên mặt nhưng rất hiếm khi thể hiện nó ra một cách suồng sã, thay vào đó là sự thuần chân hết sức tiểu thư.

“Cuối cùng cũng đến ngày hôm nay rồi.”

“Chắc vậy.”

“Cùng nhau cố gắng hết sức nhé!”

“Ờ.”

Tôi gật đầu.

Nhưng nhìn cái chông vật thể được xếp ngay ngắn trước mặt tôi không thể ngăn mình rên rỉ.

“... Cậu bảo là cố gắng hết sức, nhưng có sáng kiến nào để xử lí mớ này không?”

Cái “mớ” chúng tôi đang nói không gì khác là tập san văn học của CLB Cổ Điển, “Kem đá”. Đừng tỏ ra khó hiểu bởi cả tôi còn thấy đó là một cái tên buồn cười, và vì sao nó lại có cái tên buồn cười kia thì lại là một chuyện khác. Bìa mỗi cuốn tập san đều được phủ tỉ mỉ bằng một lớp nhựa mỏng dính trông rất bền. Trên cái bìa màu nâu sậm là hình minh họa một con thỏ và một con chó săn cắn lẫn nhau. Mẫu này được lấy từ hình trong kì tập san đầu tiên, bây giờ được vẽ bằng màu nước. Trong kì này Ibara đã quyết định vẽ lại theo một phong cách dễ thương hơn, và khách quan mà nói nó không tệ chút nào.

Nhân lực chính làm tập san bao gồm tôi và Chitanda, còn Satoshi dù có tham gia nhưng cũng chỉ nhận một phần việc quèn. Dĩ nhiên bản thảo khi đã hoàn thành không có nghĩa là tập san tự động xong. Cần phải trải qua những công đoạn như định lại số lượng trang, chọn phong và loại giấy phù hợp, sắp xếp đề mục, đặt số trang, vân vân và vân vân, trước khi giao cho nhà xuất bản thực hiện việc in

ấn. Tất cả vai trò đó đều được Ibara đảm trách, người rớt cuộc cũng khiên luôn việc vẽ hình minh hoạ.

Trong thời gian bàn bạc về khâu thiết kế chúng tôi đơn thuần chỉ là thuận theo lựa chọn của Ibara. Thấy được nhỏ đã gặp bao nhiêu trắc trở cho cả đồng công việc như vậy, đã nhiều lần Chitanda và tôi đề nghị xin giúp đỡ. Nhưng bao nhiêu lần đề nghị thì bấy nhiêu lần nhỏ từ chối, vì theo nhỏ thì nhỏ đã quen rồi và những công việc thế này không phải là cái gì quá to lớn, và nhỏ sẽ lại giải quyết êm đẹp như mọi lần khác. Bên cạnh đó nhỏ đã bóng gió rằng bây giờ mà phải hướng dẫn “tay mơ” từ cơ bản thì còn tốn công hơn, hiểu vậy Chitanda liền quyết định từ bỏ việc xin giúp.

Và rồi tập san “Kem đá” cũng được hoàn thành. Thật ra đây đích thị là một thành công mỹ mãn. Thành công rất *mỹ mãn*, thật đấy.

Tới lúc chứng kiến thành phẩm được chuyển đến, Ibara chết lặng.

Khi nhỏ mang thành phẩm đến cho chúng tôi xem ngày hôm qua, cả đám cũng chết lặng.

...Cái thứ đang toạ lạc giữa tôi và Chitanda chính xác là tập san “Kem đá”. Nhưng thay vì là “một chồng”, chữ “một đồng” sẽ là một mô tả phù hợp hơn. Thậm chí “một núi” có được dùng trong trường hợp này cũng không hẳn là nói quá.

Trước đó chúng tôi chỉ tính đặt số lượng là ba chục bản “Kem đá”. Mỗi người lấy một quyển, một quyển tặng thầy giám sát và một để lưu trữ, vậy là còn lại hai mươi bốn quyển. Đó cũng là số lượng chúng tôi nhắm là bán được.

Tuy nhiên, số lượng bản được in ra... bằng cách nào đó lại nhiều hơn chúng tôi tưởng.

Gấp khoảng bảy lần.

Bài học tôi rút ra ngay sau khi chứng kiến, là một quyển tập san mỏng te như thế này nếu chồng lên hai trăm lần sẽ đủ độ cao để có thể gọi bằng “núi”.

Bán hết số lượng này trong ba ngày lễ hội là một nhiệm vụ cực khó. Nghe thấy lời rầu rĩ của tôi Chitanda như cứng họng, nụ cười của nhỏ cũng đơ lại.

“...Ừmm, dù sao thì đâu phải cứ cố gắng hết sức là thành công đâu mà, nhưng tớ chắc rằng tụi mình sẽ đạt được một cái gì đó!”

“Cố hết sức” thì phải cố đến bao nhiêu đây, với cả...

Cánh cửa phía sau chúng tôi dạt sang một bên, đó là Satoshi. Giơ tay phải lên hấn chào chúng tôi.

“Hề ló, có vẻ như hai cậu đang lo nghĩ về cái núi của chúng ta nhỉ!”

Hờ, làm như chính mình không lo nghĩ ấy.

Dù vẫn chưa nói lại được bình thường, Chitanda vẫn cúi chào một cái thật thấp như đã làm với tôi.

“Ch-chào buổi sáng Fukube-san... Mayaka-san sao rồi?”

“Ồ, cậu ấy bảo sẽ cố để ghé qua, nhưng chắc không nổi đâu.”

“Tôi biết mà...”, nhỏ thì thâm đầy hồi lỗi. Tôi cũng đã dự đoán điều này.

Trong khi Chitanda và tôi còn chưa liên hệ được với CLB nào khác để giúp đỡ thì Satoshi đã hoàn toàn bị trói tay bởi ban tổ chức và CLB Thủ công, trong khi Ibara phải làm việc ở thư viện rồi CLB Nghiên cứu Manga. Trong thời gian diễn ra lễ hội Satoshi nhiều khả năng sẽ tắt bật với ban tổ chức làm nhiệm vụ giám sát các hoạt động dưới sân trường, còn Ibara thì tôi nghe nói nhỏ bị yêu cầu phải túc trực bên CLB Manga một thời gian.

“Vậy, chúng ta bắt đầu nhé.”

Satoshi cùng gật đầu với tôi. Nhìn qua hai chúng tôi một lượt, Chitanda nhẹ nhàng tiếp tục:

“Không còn nhiều thời gian đến lúc Lễ khai mạc diễn ra... vậy có ai có ý kiến gì về việc chúng ta sẽ bán số tập san ‘Kem đá’ này như thế nào không?”

Giá của một quyển “Kem đá” được ấn định là 200 yên.

Đó là cái giá đã được nhất trí bởi Ibara và Chitanda sau rất nhiều tính toán kỹ lưỡng. Ban đầu chúng tôi định bán ba mươi bản mỗi bản 400 yên, vì nghĩ rằng nếu bán hết thì số tiền thu được cùng với quỹ CLB sẽ đủ để chi trả cho phí xuất bản. Nhưng giờ tình thế là hai trăm bản. Đây không hẳn là một sai lầm mang tính thảm ho vì giá trị mỗi bản in cũng thấp hơn nhờ đặt số lượng lớn. Nếu có thể bán hết hai trăm quyển thì dù có hạ xuống mỗi quyển 120 yen chúng tôi vẫn sẽ huê vốn.

Bán hết hai trăm quyển là một việc ít khả thi, nghĩ như vậy chúng tôi mới ấn định cái giá 200 yên một bản thay vì 120 yên như tính toán. Thực tế thì chính Chitanda là người ra mức giá này vì theo nhỏ khả năng bán được một trăm hai mươi quyển là sáng sủa hơn... Tôi im lặng trong suốt cuộc bàn bạc đó và không định phản nản gì sau vụ này. Dù sao thì cái giá 200 yên là khá rẻ đối với một quyển tập san được bán ở một lễ hội văn hoá.

Cơ mà, dù có bán được hết với cái giá đó đi chẳng nữa chúng tôi cũng sẽ không thu được lợi nhuận. Lễ hội văn hoá Cao trung Kamiyama nghiêm cấm các CLB kiếm lời. Tôi cũng nghe nói là mỗi nhóm chỉ được phép bỏ túi sau lễ hội 1000 yên, còn số tiền dư ra sẽ phải sung vào công quỹ nhà nướ-, à xin lỗi, ý tôi là công quỹ nhà trường.

Có khoảng một ngàn học sinh đang theo học ở trường Kamiyama. Như vậy để huề vốn chúng tôi sẽ phải thuyết phục được mười hai phần trăm trong số đó, và để bán được hết thì phải là hai mươi phần trăm. Rất khó. Lấy ví dụ về TV để so sánh đi, một người bình thường cũng biết một chương trình đạt được hai mươi phần trăm tỷ suất xem đài thì hiếm có tới mức nào.

Một yếu tố phần nào khích lệ là thị trường của chúng tôi không chỉ giới hạn trong con số một ngàn học sinh đó. Lễ hội trường Kamiyama mở cửa cho mọi người, nghĩa là người dân trong vùng có hứng thú cũng sẽ được vào chơi hội. Vì hội được tổ chức từ thứ năm đến thứ bảy nên nếu người ngoài có đến thì nhiều khả năng họ sẽ chỉ đến vào thứ bảy – ngày cuối cùng. Tuy vậy không cách nào tôi dự trù được họ sẽ ủng hộ được bao nhiêu trong hai trăm quyển này.

Hơn hết...

“Vấn đề lớn của chúng ta chính là danh tiếng của CLB Cổ Điển đối với học sinh và địa thể nghèo nàn của nó.”

“Đúng, tứ đồng ý đó là trở ngại lớn nhất.”

Tôi cũng hai tay đồng ý.

Tôi chắc mình đã từng phàn nàn về vị trí của phòng Địa Chất rồi nhỉ. Còn nói về danh tiếng của CLB thì e rằng còn tệ hơn. Hầu hết học sinh trường Kami thậm chí còn không biết CLB này có tồn tại. Thật ra, nếu tôi không viết đơn gia nhập trong năm nay thì CLB sẽ chính thức bị xoá bỏ vĩnh viễn. Không như CLB Tiệc trà luôn kiếm được một không gian mở để tổ chức hay CLB Acapella đã quá nổi tiếng vì tài năng của các thành viên, ai mà lại mua hàng của một CLB họ còn chẳng biết tới?

Vậy tóm lại là “không gian” và “tiếng tăm”, và tôi lên tiếng:

“Nói cách khác, chúng ta cần tìm một nơi thoáng đãng hơn để bán, cùng với đó phải quảng cáo CLB của mình cho người ta biết.”

“Ờ, ai chả biết.” Satoshi châm chọc, như thể cứ có được hai điều đó là chắc chắn bán hết. Tôi phải biết điều đó chứ, nhưng chính vì chưa thể đạt được cái gì trong hai nên chúng tôi đang bị mất phương hướng.

Thế mà Chitanda lại gật đầu đầy ngưỡng mộ.

“Tìm một nơi khác để bán... vậy mà bấy lâu nay tứ chỉ nghĩ tới việc làm sao để thú hút người ta đến đây. Quả là một sáng kiến đó Oreki-san!”

“Ờ, cũng không hẳn là sáng...”

“Nhưng có cách nào để chúng ta chuyển địa điểm liền lập tức không?”

Ai mà biết? Đó là lĩnh vực của Satoshi vì hắn là thành viên ban tổ chức. Nhưng hắn lắc đầu nguây nguậy.

“Tớ không chắc. Dĩ nhiên chuyển đến nơi khác không có ai sử dụng là khả thi, nhưng còn phụ thuộc vào việc CLB Cổ Điển có được cho ngoại lệ này hay không. Vậy nên cậu phải hỏi đích thân trưởng ban tổ chức, tức là trưởng Hội học sinh mà thôi.”

“Ai là hội trưởng Hội học sinh vậy?”

“Tanabe-sempai, năm hai. Thành viên ban tổ chức sẽ thay phiên nhau nghỉ ngơi và họp hành trong phòng hội nên cậu có thể qua đó mà thử xin.”

“Tại sao cậu lại không làm được?”

Satoshi cắn môi rồi gật đầu hắn nhập nhằng:

“Đúng là có thể làm được... nhưng tớ không tự tin lắm cái khoản thương lượng mấy vụ như vậy với người ta. Chitanda-san này, sẽ là tốt hơn nếu cậu là người mở lời và tớ sẽ nói giúp cho.”

Ừm, đây là một chiến lược tốt, nhưng Chitanda không tỏ ra thoải mái lắm với đề nghị này. Nhỏ có thể là một tiểu thư mạnh mẽ, nhưng cũng như Satoshi có lẽ nhỏ sẽ mất tự tin khi phải đích thân đi thỉnh cầu người ta. Về phần tôi thì nhỏ đừng mong được giúp đỡ vì tôi cực dở khoản giao tiếp đảng hoàng.

Tình hình hiện tại không có gì gọi là vui cả, chỉ có Satoshi và trông khá hơn hở. Ôi mà, thế mới là Satoshi chứ, luôn biết thêm vào

sự khó khăn chút hương vị. Bất người về phía trước hẳn lên tiếng:

“Và thay vào đó, tớ thích đảm trách phần quảng cáo hơn.”

“Quảng cáo à? Vậy tính làm gì thế?”

“Ờm, đó là bí mật.”

Tôi có một cảm giác không tốt chút nào. Chưa từng có “kế hoạch bí mật” nào của Satoshi thành công thì phải.

“Ồ, vậy là cậu có kế hoạch rồi à?”

Lời bóng gió của Satoshi đã thu hút sự chú ý của Chitanda, được nước Satoshi liền vỗ ngực.

“Có khá nhiều cuộc thi được các CLB tổ chức trong lễ hội phải không? Thế nên tớ nghĩ mình sẽ tham gia với tư cách là ‘thành viên của CLB Cổ Điển’. Và nếu đạt được kết quả tốt tớ sẽ làm tăng độ nổi tiếng của CLB chúng ta là cái chắc!”

“Đ-đó đúng là một ý kiến tuyệt vời!”

Thế quái nào cái tối kiến ấy lại tuyệt vời hả? Tôi nhướn lông mày lên trước sự ngây thơ quá mức của Chitanda. Satoshi vốn đã muốn tham gia vào mấy cái trò thi thố này từ gốc rồi. Với lại chỉ có một thành viên tham gia tranh tài thì bao nhiêu phần tiếng thơm ấy được chuyển cho cả tập thể CLB Cổ Điển hả?

Hiện tại vì không còn cách nào khác, tôi đành xem nó không hẳn là một tối kiến. Hên thì có thể cải thiện tình hình được một chút.

Tôi nhìn vào đồng hồ mà nói: “Vậy thì cứ làm thế đúng không? Chitanda sẽ đi yêu cầu một địa điểm bán mới, còn Satoshi thì đi

quảng cáo.”

“Ừm, vậy tụi tớ sẽ đi ngay bây giờ. Nhưng còn Oreki-san thì sao, cậu sẽ làm gì?”

Tôi á?

Thực ra tôi cũng có một kế hoạch. Một kế hoạch vừa góp phần rất lớn trong việc tổng khử cái núi “Kem đá” vừa trung thành với phương châm sống của mình.

Tôi nuốt nước bọt rồi nói một cách đầy trang trọng : “Tớ sẽ...”

“Vâng?”

“...Chịu trách nhiệm ở lại và trông mớ tập san.”

Chitanda chớp mắt mấy cái trong khi Satoshi lăm bắm như vừa nhận ra điều gì.

“...Ờ-ờ phải, phải có người ở lại trông chứ.”

“Ừm, rất có trách nhiệm. Chúng ta sẽ phải giao trọng trách này cho cậu ấy.”

Vậy là xong rồi nhỉ? Không ai phản đối.

“Rồi, thế là ai cũng có việc người đó, chúng ta nên tiến hành ngay. Không còn nhiều thời gian đâu.” Tôi nói trong khi nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường.

Chỉ còn hơn mười phút là Lễ khai mạc sẽ diễn ra. Dù có là Lễ hội văn hoá hay Ngày thể thao đi chăng nữa, đã là hoạt động tập thể diễn ra trong ngày thường thì đều có điểm danh. Với việc học sinh

sẽ nhanh chóng tản mát đi khắp nơi để chơi hội thì việc điếm danh nhiều khả năng sẽ tiến hành vào giờ tập hợp buổi sáng. Nói cách khác chúng tôi sẽ bị tính là đi trễ nếu không tham dự Lễ khai mạc đúng giờ.

Gật đầu đầy phấn khởi, Chitanda tăng hắng vài cái rồi hít một hơi sâu, trước khi nói liền một mạch:

“Vậy chúng ta sẽ chính thức bắt đầu nhiệm vụ của mình. Tất cả vì mục tiêu chung là bán được càng nhiều tập san càng tốt. Mục tiêu tối hậu là bán hết hai trăm ấn bản ‘Kem đá’! Mọi người cùng cố gắng nào!”

... Ờ, cứ biết là tôi chưa hề nghĩ tới việc bán hết hai trăm quyển đi.

[CÒN 200 QUYỂN]

008 - ♥02

Khoảng một ngàn học sinh đang bị nhồi vào cái nhà thể thao tối om. Rèm thì không chịu mở, và dù đang là tháng mười nhưng hôm nay trời nóng một cách khó hiểu khiến toà nhà sắp thành một nồi hơi. Bên trong lúc bấy giờ vừa có một ánh đèn loé lên chiếu sáng sân khấu, rồi vụt tắt trả lại sự âm u cho không gian. Nhưng chỉ tối thêm một chút thôi, vì liền sau đó ánh đèn pha vừa nãy lại loé lên mà chiếu vào một người nam sinh đang đứng. Đó là hội trưởng Hội học sinh. Anh chàng khá cao và trông đầy dũng khí này được ca ngợi là có tiếng nói hùng hồn xứng danh một thủ lĩnh của giới học sinh.

Người hội trưởng đi về phía chiếc mi-crô được gắn sẵn trên giá. Anh nhìn quanh khán phòng và hít một hơi rất sâu, sau đó tuyên bố đầy hùng hồn mà bỏ sạch kính thưa với chào hỏi:

“TÔI TUYÊN BỐ : HỘI KANYA LẦN THỨ BỐN MƯƠI HAI CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU!”

Cả hội trường gần một ngàn học sinh như bùng nổ theo lời nói ấy. Vậy là Lễ khai mạc Lễ hội văn hoá Cao trung Kamiyama đã được bắt đầu.

Theo Hướng dẫn hội Kanya” được phát hành bởi ban tổ chức thì CLB Breakdance sẽ trình diễn tiết mục mở màn lễ khai mạc. Tôi hơi xấu hổ khi phải thừa nhận mình chưa hề xem người ta “breakdance” bao giờ. Tôi chỉ biết nó có liên quan với việc nhảy múa, nhưng không hiểu chính xác rằng làm sao nhảy mà có thể “bể”[2] được nhỉ? Không biết có phải là người nhảy sẽ đập bể cái gì trên sân khấu không nữa.

Đỏ, vàng, xanh dương và xanh lục, những ánh đèn có màu được chiếu vào sân khấu. Màn trình diễn sắp bắt đầu. Tôi nhìn lên trần mà tự hỏi ánh sáng đến từ đâu, và thấy một nhóm người tắt bật khiêng các đạo cụ chiếu sáng rồi đặt vào từng vị trí khác nhau phía bên trên sân khấu. Có lẽ phải luyện tập khá nhiều để có thể chuẩn bị và lắp ráp các đạo cụ vừa ngay ngắn vừa nhanh chóng như thế này. Nếu có cơ hội tôi sẽ hỏi họ làm sao để tập được như vậy.

Khói được phun ra để che lấp toàn bộ phía sau sân khấu, thấy vậy đám đông bắt đầu yên lặng. Ngay khi khói tan, hai người từ hai bên cánh gà lao lên phía trước, cùng lúc đó bản nhạc nền nghe như bom dội được bật lên. Những âm thanh điện tử tràn ngập cả căn

phòng, khiến tôi cảm thấy như mình đang ở một không gian hoàn toàn khác. Hoà vào điệu nhạc, bốn người bắt đầu trình diễn.

Vậy ra đây là “breakdance” ư? Những vũ công bắt đầu thực hiện một động tác như tra chìa vào ổ khoá rồi xoay một vòng, sau đó choãi hai tay là đạp chân như là bơi ếch. Rất nhiều động tác được thực hiện và trông họ hết sức là sảng khoái. Liệu có thô lỗ khi bảo họ chẳng phải là con người? Bởi những động tác ấy thật sự là phi thường.

Ồ! Anh ấy nhảy cao quá!

Ồ! Chị ấy xoay không thấy chóng mặt à?

Ồi trời! Họ đứng được trên tay nhau kìa!

Lúc này họ vừa đứng trên tay nhau vừa xoay. Họ vẫn ổn với sức nóng tạo ra từ ma sát khi đầu của mình xoay tít trên sàn gỗ sao? Lỡ xoay nhanh quá thì còn đâu là tóc nữa? Tôi hết sức *hiếu kì* về điều này.

Điệu nhảy bắt đầu được tăng nhịp, ngày càng nhanh và nhanh hơn. Đến lúc này tôi không còn có thể tường thuật lại họ đang thực hiện những động tác gì nữa. Quá tuyệt vời! Âm lượng cũng được tăng lên hết cỡ... umm, và nó bắt đầu khiến tai tôi ong ong. Tôi không giỏi chịu đựng âm thanh lớn thì phải.

Trước khi những ánh đèn sặc sỡ kia tập trung vào trung tâm của sân khấu, bốn vũ công đã dừng lại tạo nên một tư thế tĩnh lặng hoàn hảo ngay khi nhạc vừa dứt. Đám đông hoan hô rất nồng nhiệt, và tôi cũng dành cho CLB Breakdance một tràng pháo tay thật lớn.

Bài hát thứ hai vang lên có giai điệu giống như nhạc dân gian của thổ dân châu Phi, rất khác biệt so với bài trước. Tôi bắt đầu hiểu kì không biết họ sẽ nhảy thế nào với giai điệu này, với lại tôi cũng trông mong màn iểu diễn của CLB Hài kịch ngay sau đó...

Ấy không! Tôi không được xao lãng như vậy!

Khi mọi khác quan đều đã trở lại bình thường, tôi để ý đã có khá học sinh ra khỏi nhà thể thao. Có lẽ họ phải dựng gina hàng hay chuẩn bị tiết mục cho CLB của mình. Để tránh làm ảnh hưởng đến màn trình diễn thứ hai của CLB Breakdance, tôi cố gắng rời khỏi phòng thật lặng lẽ.

Hồi hải chạy dọc theo hành lang, tôi nhận thấy bước chân của mình dài hơn bình thường. Một số học sinh đang trang trí cửa phòng học với những màu giấy màu vàng kim và bạc, trông họ rất gấp rút. Không biết là CLB nào nhỉ? Trông họ hồi hải như thế tôi rất muốn giúp đỡ. Không, không được giúp! CLB Cổ Điển là ưu tiên số một!

Khi còn đang phân vân sẽ nói thế nào thì tôi đã đến phòng họp Hội học sinh. Theo như tờ hướng dẫn thì cả ban tổ chức sẽ trực ở đây trong suốt lễ hội.

Phòng của Hội học sinh toạ lạc ở tầng hai dãy thường. Vì nhà thể thao nằm ngay đối diện nên đi tới đây cũng không mất nhiều thời gian lắm. Tôi đang đứng trước cửa một căn phòng nhìn từ bên ngoài không khác gì một phòng học bình thường, ngoại trừ trên cửa có một tấm biển tạm thời đề "Phòng ban tổ chức". Tôi gõ cửa vài cái.

" ... "

Ơ?

“Có ai ở trong không ạ?”

Không có hồi đáp. Tôi bèn cố mở cửa nhưng nó đã bị khoá.

Ồ, nghĩ lại thì tôi đã rời khỏi Lễ khai mạc giữa chừng nên chưa có ai trong ban tổ chức trở lại là phải. Qua đây lúc này thì hơi sớm rồi.

Chẳng hiểu sao tôi lại thấy lo lắng vì không muốn mình phí phạm chút thời gian nào. Trong tình cảnh như thế này điều tôi nên làm chắc là hít thở sâu vài cái. Vậy nên tôi hít một hơi thật sâu rồi thở ra thật từ từ. Hít vào... thở ra...

Rồi nhìn xung quanh, chưa có ai trông có vẻ là người của ban tổ chức đi về phía này cả.

Trên bảng thông báo gắn cạnh cửa là một tấm áp phích đầy ấn tượng về lễ hội văn hoá. Tôi đã được chứng kiến nhiều tấm áp phích đủ kiểu dán khắp nơi trong trường và thậm chí là những nơi gần trường, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy cái này. Tấm áp phích được vẽ theo phong cách truyện tranh mà Mayaka nếu nhìn thấy chắc hẳn sẽ rất thích. Đó là hình ảnh một bạn nam và một bạn nữ đang tất bật chuẩn bị cho lễ hội. Hai nhân vật dễ thương cực kì, và đồng phục thì được vẽ rất thật khiến người ta có thể cảm thấy sự đặc trưng của trường Kamiyama như toát lên từ bức tranh.

Nếu phải tìm ra một điểm trừ thì đó chỉ có thể là tiêu đề được viết trên áp phích – “Hội Kanya lần thứ 42”. Lẽ ra họ phải dùng tên chính thức là “Lễ hội văn hoá Cao trung Kamiyama” vì “Hội Kanya” không hẳn là một cái tên mang nghĩa tốt, và hơi khó để giải thích lý do. Ở góc của tấm áp phích có viết dòng chữ “Ban tổ chức Hội học sinh”.

Đã do chính tay ban tổ chức làm ra thì tôi thấy họ càng phải tránh sử dụng cái tên “Hội Kanya” mới phải chứ?

Tôi rời mắt ra khỏi tấm áp phích mà nhìn quanh một lần nữa, nhưng vẫn không có ai tới đây. Ôi trời, không ổn một chút nào. Tôi có nên tiếp tục đợi không đây? Chúng tôi không có nhiều thời gian.

Không, trong những lúc thế này thì phải bình tĩnh. Thế là tôi lại hít vào một hơi sâu... hít vào... thờ ra... Được rồi, thêm lần nữa...

“Anh có thể giúp gì không?”

"Wah!"

Vì đang mãi hít vào một hơi dài nên tôi không thể ngăn mình bật lên một tiếng. Một âm thanh hơi bị kì cục. Tôi cố vẫy tay để giải thích rằng mình không làm điều gì đáng nghi ở đây cả. Rồi khi đã bình tĩnh trở lại tôi cúi đầu chào người vừa gọi mình và nói : “Chào anh ạ. Anh có phải là hội trưởng Tanabe của ban tổ chức không ạ?”

Tôi đã nhìn thấy người này trước đây trên “Nguyệt san Cao trung Kami” do CLB Báo tường phát hành, vậy nên anh ấy chắc chắn là hội trưởng Tanabe. Mang một cặp kính khung nhỏ trên khuôn mặt hình ovan, mái tóc ngắn được cắt gọn gàng khiến người ta có ấn tượng về một người nghiêm chỉnh. Anh Tanabe trông có hơi ngạc nhiên trước khi lịch sự chào lại tôi.

“Ồ, chào em. Ừ, anh là Tanabe... vậy anh có thể giúp gì không?”

“Có ạ.”

Tôi gật đầu và phát âm rõ ràng từng lời của câu nói tôi đã luyện tập nhiều lần trước đó:

“Xin anh hãy cho phép CLB Cổ Điển được bán tập san ở một nơi khác ạ.”

“...Hả?”

Anh Tanabe tròn xoe mắt. Ôi không, tôi chẳng để ý phép tắc gì cả! Tập trung một lần nữa tôi lặp lại lời đề nghị của mình.

“Em xin lỗi vì chưa tự giới thiệu. Em là hội trưởng CLB Cổ Điển, Chitanda Eru lớp 1-A ạ. Em đại diện CLB đến đây với một đề nghị ạ, là mong anh hãy cho phép CLB Cổ Điển được bán tập san ở một địa điểm khác.”

Anh Tanabe nhướn mày lên và trên gương mặt hiện rõ sự bối rối. Anh nói:

“Anh không thực sự hiểu điều gì đang diễn ra nhưng...”

Bây giờ trông anh như rất khó khăn để tiếp tục nói,

“Vì bọn anh đã quy định rõ ràng hầu hết mọi hoạt động trong hội Kanya này, nên việc em đột ngột đến đây và yêu cầu làm một gian hàng mới thì khó cho bọn anh quá.”

“...Vậy là anh không làm được ạ?”

“Anh thành thật xin lỗi.”

Tiêu rồi. Nếu trưởng ban tổ chức mà còn từ chối thì chúng ta không thể làm gì được nữa. Mình thực sự xin lỗi. Mayaka-san, Fukube-san, Oreki-san, Chitanda Eru này đã không thể hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Em hiểu rồi, dù sao cũng cảm ơn anh ạ. Tôi đã rất muốn đáp lại những lời đó thật từ tốn nhưng chẳng hiểu sao lại nói ra một cách đầy sáo rỗng. Trong khi tôi chuẩn bị rời khỏi mà chưa biết phải làm gì tiếp theo thì anh Tanabe đã gọi lại.

“À, em chờ đã. Quy định thì là thế, nhưng nếu CLB của em thật sự gặp tình huống bất khả kháng thì anh sẽ nghe em trình bày, nhưng anh không hứa là giúp em được hay không đâu nhé.”

Tình huống à?

...Ồi trời, giờ nghĩ lại mới thấy tôi đã hoàn toàn bỏ quên phần giải thích tình huống mà chúng tôi gặp phải. Oreki-san đã từng nhiều lần nhắc nhở tôi phải sửa cái tật xấu hay đi thẳng vào điểm chính mà không giải thích kĩ càng. Trước đây tôi không nhận ra... nhưng quả thật là cậu ấy đã đúng. Lần tới tôi phải thật cẩn thận mới được.

Dù sao thì tôi cũng không thể bỏ phí lòng tốt của anh Tanabe được. Tôi quay lại và vững vàng đứng đối diện anh ấy.

Rồi bắt đầu giải thích mọi sự tình.

Rất chi tiết.

Lẽ ra chúng tôi chỉ đặt ba mươi ấn bản “Kem đá” nhưng rốt cuộc lại thành ra hai trăm. Đây không phải là lỗi của Mayaka-san, vì tôi cũng đã xem qua đơn đặt hàng và xác nhận đúng là con số ba mươi. Mayaka-san cũng đã chắc chắn rằng cậu ấy chỉ đặt ba mươi ấn bản. Tuy nhiên, cùng một thời điểm, cậu ấy cũng phải đặt một đơn hàng khác là hai trăm quyển cho tập san *của cậu ấy*[3]. Tại sao lại đặt nhiều như vậy thì tôi không rõ, nhưng biến cố đã xảy ra khi nhà xuất bản lại bị nhầm lẫn hai đơn hàng với nhau. Mayaka-san tự

trách mình vì không chịu kiểm tra lại thật kỹ nhưng tôi không nghĩ ai lại có thể nhìn thấy trước một lỗi như vậy cả.

Tôi nói cho anh Tanabe nghe toàn bộ sự việc diễn ra từ hôm qua đến giờ. Câu chuyện không mạch lạc một chút nào, nhưng trong suốt thời gian đó anh ấy chỉ đứng và lắng nghe.

“Thật sự là khó cho các em quá nhỉ?”

Sau một hồi suy nghĩ, anh Tanabe đáp thận trọng : “Đến hai trăm bản thì có là CLB Manga cũng khó lòng bán được hết ấy chứ. Anh hiểu mong muốn kiếm một chỗ tốt để bán được nhiều hơn của em và rất muốn giúp... Nhưng bất ứ một CLB nào khác cũng có thể gặp những tình huống như thế này, vậy nên tại anh không thể cho CLB Cổ Điển ngoại lệ này được, em hiểu chứ?”

Đúng vậy, tôi đã biết trước điều này. Không riêng gì CLB Cổ Điển, nhưng mà...

“Vậy là thực sự không được sao anh?”

Anh Tanabe nhẹ nhàng gật đầu...

“Anh xin lỗi.”

Lần này, sau khi cảm ơn thật từ tốn tôi mới quay người lại. Từ phía sau, anh Tanabe đột nhiên dành cho tôi một lời khuyên:

“Nhưng em này, nếu em có thể giao tập san cho những CLB khác có địa điểm tốt hơn để bán dùm thì vừa tốt cho tụi em vừa không ảnh hưởng đến tụi anh, chẳng phải là tốt hơn sao?”

Tr-trời đất, tôi không biết rằng một phương án hay như vậy có tồn tại! Sao mình lại không nghĩ đến nó nhỉ? Quả thực nếu chúng tôi có thể để tập san của mình ở những *gian hàng sẵn có* thì CLB Cổ Điển sẽ không bị coi là được thiên vị nữa.

“Một ý tưởng thật tuyệt vời.”

Sức sống như vừa ulla vào trong tôi trước khi tôi kịp nhận ra điều đó.

“Cám ơn anh rất nhiều. Em sẽ cố gắng ạ!”

Tôi nói rồi cúi đầu chào thật thấp.

...Hình như là, lúc còn ở phòng Địa Chất Fukube-san đã hứa là sẽ hỗ trợ mình trong việc thương lượng với ban tổ chức mà nhỉ? Không biết cậu ấy đang ở đâu vậy ta?

009 - ♣03

Hahahahahaha...

Ồi, ôi trời ơi thiệt là mắc cười mà! Tôi chỉ là không thể nhịn cười được. Lý trí bảo tôi cái màn hài kịch này là đồ ngớ ngẩn nhưng chả hiểu hiểu sao bây giờ tôi lại được một phen cười thả cửa. Nếu diễn cả ngày dám tôi cũng sẽ theo hết ấy chứ.

Tôi biết hai thằng bạn đang diễn trên sân khấu, tụi nó nằm trong CLB Hài kịch Rakugo. Tiện thể nói luôn thì cái tên chỉ là danh nghĩa thôi, vì thay vì nghiên cứu về Rakugo CLB Hài Kịch Rakugo của trường Kami này hầu như chỉ toàn tập trung vào loại hình Manzai và hài độc thoại[4]. Tôi không biết một CLB thực sự tập trung vào

nguyên cứu nghệ thuật của Rakugo có tồn tại trên đời này không nữa...

“Ôi chao, lâu lắm rồi tôi với chú mới lại ăn sushi trong một phòng tatami[5] nhỉ. Ăn nhậu đã đời rồi đấy, đến lúc phải về nhà không kéo trễ.”

“Rồi~”

“Cơ mà, muốn tôi chở chú cũng được, nhưng tính chùng nào mới xuống xe hả? Từ lúc bắt đầu chạy tới giờ sao toàn nhìn tôi rồi cười khúc khích thế?”

“Biết không, anh có *thằng em* hơi bị đỉnh đó nha~”

“Rồi rồi rồi, chú làm anh lo thật rồi đấy. Chỉ đường về nhà tiếp đi... Lại còn cười cái gì nữa?”

“Hé hé, rồi sao~”

“Còn hỏi, chú cứ vừa khóc vừa cười rồi bảo anh là ‘Chân em mỏi quá, anh nghĩ em đạp thắng nổi không ta?’ Để chú lái xe thì chắc hai thằng chết.”

“Ờ~”

“Í trời, anh nhấn lộn vào chân ga rồi!”

“Giờ thì ai đang xin đây ta~”

Hahahahahahaha

Tôi rời khỏi nhà thể thao ngay khi Lễ khai mạc nhường chỗ cho chương trình chính, tức là sau tiết mục mở màn của CLB Breakdance. Trước khi ra khỏi, tôi ngoái nhìn cái không gian tăm tối bên trong của khu nhà, nơi bấy giờ chỉ còn khoảng nửa số học sinh ở lại.

Thực tình mà nói tôi tha thiết muốn được ở bên những thành viên của CLB Cổ Điển. Một mặt thì đó là sự thất bại chỉ vì đã không kiểm tra lại lần nữa, thế nên tôi muốn mình phải chịu trách nhiệm. Mặt khác là vì tôi không muốn đến CLB Manga...

Không phải tôi ghét CLB Manga, dù đúng là trước khi vào trường kì vọng của tôi đặt vào nó cao hơn hơi bị nhiều. Hiện tại tôi vẫn hài lòng với hoạt động của CLB. Đối với tôi manga là một thứ mà nếu được thích thì bạn phải thích nó từ tận đáy lòng. Tuy vậy, chỉ vì một nhóm người có cùng sở thích ở chung với nhau một chỗ thì chẳng nghĩa là giữa những người đó không xảy ra xích mích.

...Cái cảm giác nặng nề tôi đang có trong lòng từ lâu đã không được tốt lắm. Có vẻ như tôi là loại người không bao giờ nhìn một ly nước và nghĩ là nó đầy được[6]. Lẽ ra tôi phải tận hưởng ngoại lệ của trường giành cho mình trong kì lễ hội, khi khoác lên mình bộ áo len và quần gấm này mới phải chứ?

Tổng hành dinh của CLB Manga tọa lạc tại phòng Trù bị số 1, ở tầng hai của dãy thường. So với phòng Địa Chất của CLB Cổ Điển thì địa thế nơi đây đúng là trời ban khi nó nằm ngay cạnh những phòng học bình thường. Ngoài hành lang có đặt một cái bảng không bóng bẩy với dòng chữ “CLB Nghiên cứu Manga”. Đây là tác phẩm của hội trưởng CLB, Yuasa Naoko-sempai[7].

Cánh cửa trượt đã được mở sẵn vì chúng tôi mong đợi khách tham quan sẽ sớm ghé qua đây.

“Buổi sáng tốt lành!”

Không muốn bắt chước quá nhiều cách chào lịch sự của Chi-chan với người khác, tôi muốn phát âm kiểu như “Buổi sáng TỐT LÀNH!” cơ. Không hẳn là có gì đặc biệt, chỉ là tôi chưa thấy ai nói như vậy ngoại trừ trong tiểu thuyết và manga.

“Ồ Ibara, tới rồi đấy à?”

Người vừa chào tôi đầy thân mật là Kouchi Ayako-sempai, học trên tôi một năm. Không chỉ thừa nhiệt huyết và hiểu biết, những tác phẩm của chị đều ở trình độ cao. Những mặt tốt đó đã khiến chị trở thành tấm gương tiêu biểu trong CLB Manga. Chị cũng là người đề nghị chọn ngẫu nhiên vài thành người trong số các thành viên để cosplay, và với tư cách là người đề xướng hôm nay chị cũng cosplay.

Bộ trang phục mang phong cách Trung Hoa của chị có lẽ là tự làm. Không phải là sườn xám mà cũng chẳng giống Mao Trang[8], giống một tu sĩ Đạo Lão hơn thì phải. Chị mặc một chiếc quần satin màu tím cùng một cái áo có tay. Tay áo màu vàng, dài đến nỗi chạm tới sàn và đã được xẻ dọc một bên để hai cánh tay trần của chị có thể lộ ra. Chiếc áo đa phần là màu đỏ ngoài trừ một chút xú ở phần ngực thì khác màu. Một cái áo quan đúng kiểu Trung Hoa xưa được làm bằng một loại vải mượt hơn thế, nhưng bắt chước đến như vậy đã là tuyệt lắm rồi. Trên đầu chị đội một cái mũ quan lớn có gắn một lá bùa thông xuống che đi con mắt phải. Còn có một tấm vải vàng vắt qua người chị, à mà nhìn kĩ thì đó chỉ là ruy băng cỡ lớn. Vì Kouchi-sempai có mái tóc ngắn, cùng ánh mắt sắc sảo và chiều cao

trung bình tôi có thể nhận xét rằng chị hoàn toàn phù hợp với nhân vật này.

“Có phải là Cương Thi[9] không?”

“Đúng hơn chị đang là bất kì một con ma điển hình nào của Trung Quốc đó.”

Kouchi-sempai kiểm tra bộ đồ của tôi từ đầu đến chân, và ngay khi thấy đôi chân đang được xỏ trong một đôi giày bình thường, tức là nằm-trong-nội-quy-nhà-trường ấy, thì chị đã nói:

“Em cần chăm chút hơn đôi giày của mình đấy nhé.”

Thế là ngay lập tức chủ đề của cuộc trò chuyện chuyển sang tôi. Dù không muốn mặc chỉ để khoe mình đẹp nhưng tôi cũng chẳng mong chờ chị ấy phê bình thế này. Trong một thoáng không khí ở đây như đặc lại... Dù sao thì cũng tại tôi là người phản đối cái trò cosplay này đến cùng mà.

“Chào buổi sáng mọi người.” Một giọng nói gọi chúng tôi từ ngoài cửa, đó là hội trưởng Yuasa.

Thay vì một bộ đồ sắc sỡ hội trưởng chỉ mặc bộ đồng phục thủy thủ bình thường của trường Kamiyama. Cuộc họp đã quyết định chỉ năm thành viên trong CLB phải cosplay để đón khách và chị ấy đã may mắn không phải là một trong số đó. Hội trưởng Yuasa là một đàn chị rất ân cần và cởi mở. Vì lẽ đó mà đôi khi chị ấy lại là một người dễ thấu hiểu, như “trông một con mèo ngồi ngoài mái hiên” ấy. Trên gương mặt nhỏ nhắn của chị là đôi mắt to với hai mí. Chị nhìn qua bộ trang phục của tôi trước khi tiếp tục nói:

“Để làm một bộ như vậy em có tốn nhiều tiền không?”

“Không ạ, em chỉ tốn tiền mua cái đai lưng thôi.”

“Nhớ là giữ hoá đơn lại và gửi cho bọn chị nhé, để bọn chị chi lại cho em.”

“Ờ không sao đâu chị, em ổn mà.”

Chị ấy nở một nụ cười thật nhẹ và điều đó càng làm tôi không muốn lấy tiền từ quỹ CLB. Chúng tôi có một số tiền không lớn, nhưng so với nó thì quỹ của CLB Cổ Điển nhỏ bé hơn rất nhiều.

Vẫn còn chút thời gian đến khi khách tham quan bắt đầu đi chơi hội. Thế là tôi bèn nhìn quanh căn phòng Trù bị số 1, nơi có những chiếc bàn được xếp thành hình chữ C. Con át chủ bài của CLB Manga trong lễ hội năm nay có tên là “Zeamis” – một tập san sưu tầm một trăm tựa đề manga nổi tiếng trong quá khứ và hiện tại. Khi hỏi tại sao lại đặt tên là “Zeamis” thì tôi được mấy chị trả lời là vì tập san năm trước có tên “Kanamis”, còn vì sao tập san năm trước là “Kanamis” thì tôi chẳng buồn hỏi vì cái kiểu đặt tên này thật là ngớ ngẩn. Ngoài tập san là sản phẩm chính thì các thành viên có thể mang tác phẩm riêng của mình lên để trưng bày, cho đọc miễn phí và bán. Thực tình thì nếu trường thả lỏng việc buôn bán lấy tiền trong lễ hội thì có lẽ chúng tôi đã dựng một quầy doujinshi[10] rồi.

"Chào."

"Chào buổi sáng."

Ngày càng có thêm các thành viên khác đến.

Hình như có vài thành viên trong hội cosplay dù không bị yêu cầu nhỉ? Với một CLB gần hai chục người thì việc “chơi theo nhóm” âu cũng là lẽ thường.

Nhóm thứ nhất là lũ con trai. Không biết các CLB khác thì sao, chứ bên Manga này thì bọn con trai hơi bị thiếu thốn về số lượng, kết quả là chỉ biết tụm lại vào một góc mà lma2 những chuyện có trời mới biết. Nói chung là bọn này vô hại.

Nhóm thứ hai có trung tâm là Kouchi-sempai. Không ổn định về số lượng nhưng những thành viên của nhóm này dường như chẳng bao giờ bỏ quên sự mạnh mẽ và cái tính ưa làm quá của mình ở nhà một ngày nào. Cả hội cosplay bấy giờ đang xúm xít quanh “trung tâm” của mình, người khởi xướng việc cosplay, và bắt đầu bàn bạc xem sẽ chào khách thế nào, cứ vài lúc lại bắt đầu nghe như muốn cãi nhau...

“Được rồi! Quyết định vậy nhé!”

Thế đấy.

Và cuối cùng còn một nhóm thứ ba, tập hợp những thành viên vì nhiều lý do mà không chịu để mình xoay quanh Kouchi-sempai. Những lý do đó, có thể là vì không ưa cái tính âm ỷ của chị, hoặc vì họ cảm thấy lời nói của chị hay đi quá những gì làm được. Và cũng vì nhiều lý do mà cái nhóm này...

“Ê Mayaka, cái bộ đồ này là ai vậy?”

“Mayaka, tớ để đồ thay ở đây được không?”

“...Trời ơi, chừng nào mới xong đây?”

...xoay quanh tôi.

Vì sao á? Có thể tại tôi là người duy nhất dám cự lại cái bà Kouchi-sempai ấy.

Bầu không khí nơi đây không hẳn là căng thẳng cũng chẳng như một quả bom nổ chậm. Dù sao thì mọi con người đang đứng trong căn phòng này đều yêu thích manga, nhưng có hiểu điều đó đi nữa tôi vẫn chẳng muốn phải ngồi ở đây cả ngày. Ít nhất thì tôi sẽ thử xin để CLB Manga có thể bán dùm một ít tập tan “Kem đá” cho CLB Cổ Điển. Nếu có thể bán ở đây, thì xét trên danh tiếng hiện tại của CLB tôi ước chừng sẽ được cỡ hai mươi bản. Xin bây giờ thì chắc là không được rồi, vậy nên tôi chỉ còn biết hy vọng mọi người sẽ bớt căng thẳng với nhau đi một chút, càng sớm càng tốt.

Không biết Fuku-chan và những người khác ở CLB Cổ Điển đang làm gì nhỉ? Cũng chẳng rõ ai là người sẽ trông quầy nữa.

...Aaa, thậm chí tôi còn dám nghĩ là không ai thềm ở lại trông quầy nữa!

Ai mà tìm đến mua tập san của một CLB không-thể-thê-thảm-hơn-nữa như Cổ Điển hờ trời?

“Ừm, mấy bạn mở gian hàng chưa vậy?”

Một giọng nói vang lên. Đứng trước cánh cửa được mở sẵn là hai bạn nam sinh. Nở một nụ cười đúng kiểu dành cho khách, tôi nhanh chóng đứng dậy và đáp với một sự hào hứng quá đáng:

“Vâng, xin mời vào. Chúc mừng các bạn đã là hai khách hàng đầu tiên của bọn tớ!”

011 - ♠04

Đúng như tôi dự đoán, chả ai thềm bén mảng tới các phòng Địa Chất này cả.

Thật yên tĩnh, thật thanh bình... bình tới mức buồn tẻ. Tất cả âm thanh còn có thể nghe là tàn dư của sự ồn ã phát lên từ dưới sân. Tuyệt vời, nghe giữ quây muôn năm!

...Tôi phải nhắm mắt lại rồi mở ra, vì trước mắt bây giờ là một thứ... trông như một “quả núi” màu nâu choán hết tầm mắt. Nhằm bảo vệ sự thanh tịnh trong tâm trí, tôi nghĩ mình nên nhắm mắt lại lần nữa.

Dĩ nhiên, tôi không định tự tay mình dẹp cái núi này đi chỗ khác. Trong “Kem đá” có những bài viết của tôi. Vì một vận may khó tin mà chẳng ai khác ngoài tôi đã kết hợp được những manh mối mà tìm ra bí ẩn của “Kem đá”, đó là lí do tôi bị chỉ định phải góp công nhiều nhất trong đồng bài viết đó.

Kết cục của việc chả ai trong chúng tôi biết rằng CLB Cổ Điển làm những gì là nội dung trong quyển tập san kì này chẳng theo một trật tự nào cả. Không cần mở ra để biết bên trong đồng mớ hồ lớn gì. Chitanda và tôi đã phụ trách phần bí ẩn của “Kem đá” trong khi Ibara viết một chút về những tựa đề manga đáng để xem, còn phần của Satoshi là vài ngàn chữ vớ vẩn gì đó là một nghịch lý cơ bản thời cổ đại.

Một khi đã là việc phải làm thì tôi sẽ cố làm nhanh cho xong, nhưng tôi sẽ không phủ nhận những công sức tôi đặt vào những bài viết ấy. Nếu có thể, tôi sẽ cố gắng để không phải vứt hai trăm quyển tập san vào một cái thùng rác nào đó khi lễ hội kết thúc. Và dù có phủ nhận những công sức ấy đi nữa, thì nhìn vào cái núi trước mặt tôi sẽ nghĩ tới phản ứng của Chitanda và Ibara khi nhìn công sức của họ trở thành rác, và nghĩ tới sự thất vọng đó còn hao năng lượng hơn nhiều...

Đó là lý do tôi mong Chitanda và Satoshi làm được điều gì đó. Nếu họ có thể, bằng cách nào cũng được, nghĩ ra một chiến dịch quảng bá thần thánh nào mà tôi không thể, thì tôi sẽ không phiền chút nào khi được thấy một lũ người kéo vào đây làm gián đoạn sự thanh bình của việc trông quầy đầu.

Thế là tôi quyết định tận hưởng sự yên bình khi thời gian còn cho phép. Tôi cho thân thể mình được thả lỏng, nhẹ nhàng khi nhắm mắt lại và khẽ đung đưa đầu qua hai bên, rồi rồi nhoài người nằm lên bàn.

Có tiếng nhạc vang lên.

Một thứ hỗn âm thật tròn đầy.

So với thứ âm nhạc sôi động và dân dã của CLB Breakdance thì tôi thích nhạc của CLB Acapella hơn nhiều. Vậy là đã đến tiết mục của họ. Tôi nhẹ nhàng quay người lại mà rướn mặt về phía cửa sổ. Có lẽ họ đã quen với kiểu hát này, vì chỉ những điệu bè đầu tiên cũng đủ để thu hút sự chú thích của học sinh từ khắp nơi trên sân trường.

Có năm học sinh mặc đồng phục nghiêm chỉnh đang đứng thành một hàng ngang. Một trong số họ bước về phía trước rồi nhìn quanh sân, trước khi cúi chào những khán giả đã đến xem màn trình diễn vừa rồi. Ngay sau đó là một tràng vỗ tay nồng nhiệt và đủ to để vang được lên đây khi người đại diện ấy lùi về hàng và hát tiếp ca khúc thứ hai.

Ồ, vậy ra hồi nãy chỉ là thử giọng thôi đấy à? Lần đầu được nghe họ trình diễn tôi đã liên tưởng ngay đến một sự yên bình khôn xiết, thứ mà người ta ví như có thể “làm chúa sơn lâm cũng phải say”.

Oáp...

...Uầy, những giọng ca trời ban có khác. Cơ thể đã buồn ngủ của tôi đang từ từ bị thôi miên bởi những ca từ của họ, chẳng khác nào một bài hát ru...

Tựa vào khung cửa sổ tôi cố gắng kéo mình tỉnh táo lại, và ngay khi cái ý nghĩ “ngủ ở đây một tí cũng chả sao” vừa hiện lên trong đầu thì nhạc đã hết. Lại một tràng vỗ tay vang khắp dãy thường lẫn dãy chuyên dụng. Tôi mở mắt và cũng vỗ tay theo. Một thành viên khác của CLB Acapella bước về phía trước để chào khán giả rồi cùng các thành viên còn lại từ từ tiến về sau sân khấu, bằng một cửa ải được mở ra bởi một thành viên khác. Từ đây tầm nhìn của tôi hơi hạn chế, nhưng hình như là họ đang tu vãi ngậm từ mấy chai nước. Chắc là nghỉ dưỡng giọng một tí trước khi lại hát tiếp mà thôi.

".....?"

Hửm?

Dường như có chuyện vừa xảy ra với các thành viên của CB Acapella thì phải. Họ đều chỉ tay vào thùng để nước lạnh mà, hình như là liên tục thốt lên từ gì đó. Tiếp đến là những cái lắc đầu và những cái nhìn nghi hoặc được ném vào thứ đang nằm trong cái thùng. Chắc hẳn là có chuyện rồi.

Cơ mà, có thể thấy họ sẽ chưa thể hát tiếp một ca khúc ru ngủ nữa, cứ nhìn theo thì thật là vô ích. Vì vậy tôi quay người khỏi cửa sổ và trở về vị trí, ngáp đôi ba cái rồi tiếp tục chờ khách đến.

Giữa hai lần ngáp nào đó, tôi bỗng thấy hàm răng mình buốt lên một cái.

Có người đang đứng trước cánh cửa đã mở sẵn. *Whoa, có khách thật rồi kìa!* Cậu ta mặc một cái áo thun nom không thể rách rưới hơn được nữa. Từng mảnh của chiếc áo được ghép với nhau bằng vô số cái đinh ghim, còn khắp tay và đầu thì được đính lên đủ thứ phụ kiện bằng bạc. Một tên punk[11] chính điệu đây. Không hiểu sao tôi lại thấy ánh mắt của cậu ta hơi tỏ ra lưỡng lự, chẳng biết mò mẫm đây làm cái gì nhỉ?

Nhận thấy ánh mắt hoài nghi của tôi, anh chàng punk cảnh giác đáp : “Ừm, vậy trên đây có hoạt động gì thế?”

“Đây á? ...À, tình hình là tụi này đang bán tập san.”

“Tập san?”

Anh chàng punk hướng mắt về cái núi “Kem đá” đang yên vị trước mặt tôi. Chỉ lúc này cậu ta mới để ý đến sự hiện diện của nó.

“Mấy cậu bán số lượng nhiều quá nhỉ?”

“...Chuyện rắc rối lắm, nói chung là tụi này không định bán nhiều như thế đâu.”

“Cho mình một cuốn nào.”

Ôi, khách hàng thật rồi! Thành ý, phải tỏ ra thành ý một chút mới được!

“Của cậu là hai trăm yên nhé.”

Khỉ thật, trông mình chẳng có đứng đắn gì cả. Việc bán hàng với mình là yêu cầu quá cao hay sao?

Anh chàng punk có vẻ không phiền lòng chút nào khi rút ví ra, rồi cậu ta cúi đầu cảm ơn khi nhận từ tôi một quyển tập san “Kem đá”. *Có lẽ cậu chàng chỉ đi loanh quanh để giết thời gian thôi đây.* Vừa nghĩ đến điều đó tôi đột ngột bị cậu ta hỏi với một thái độ khác hẳn:

“Này, đ-đây là gì vậy?”

H-hờ, gì là gì? Có gián trong quyển tập san à?

Anh chàng punk bây giờ đang dán mắt vào cái mảnh rác tôi đặt cạnh đồng tập san – cây bút mực hư ngòi. Cứ như vừa tìm được bảo vật, cậu ta nâng niu nó trên tay mà ngắm nhìn đầy trân trọng.

“Đúng rồi, chính nó! Thật hoàn hảo!”

Tôi ném ánh nhìn đầy khó hiểu vào sự vui mừng bất chợt ấy, rồi quên luôn phép lịch sự tôi hỏi thẳng : “Có gì đặc biệt ở cái cục rác này thế?”

“Hờ? Ồ, mình xin lỗi.”

Anh chàng punk đã trở lại bình thường.

“Mình bên CLB Thời trang. Cậu biết đấy, nên việc của tụi mình là thiết kế vài bộ quần áo đặc biệt cho dịp hội này, và tình hình là mình đã quên mang phụ kiện gắn túi áo cho chính lễ phục của mình. Một cái khăn mùi soa trắng cũng có thể chấp nhận được, nhưng thường quá. Không còn nhiều thời gian nữa nên mình chỉ còn cách đi loanh quanh để tìm vật liệu thích hợp. Thế đấy, vậy... cậu thấy cây bút này mà gắn trên túi của tớ thì như thế nào? Đẹp tuyệt phải không?”

Anh chàng punk cười khì trong khi tiếp tục mân mê cây bút hỏng. Tuy, nếu cậu chàng thích đến thế thì cái cục rác đó hoá ra cũng có

việc dùng đến rồi đấy.

“Vậy cậu cứ giữ đi.”

“Đ-được sao?”

Nói xong anh chàng liền thò tay vào túi mà tìm một cái gì đó.

“Vậy thì đây, xem như là một chút trả ơn nhé.”

Cậu lấy ra một chiếc huy hiệu. Không hẳn là huy hiệu, đúng hơn là một cái bảng số bằng nhựa được dính vào một cái đinh ghim. Hoàn toàn không có gì đặc biệt.

Khi tôi còn đang không biết mình vừa được cho cái gì thì anh chàng punk đã chỉ tay vào nó mà nói:

“Đây là một cái huy hiệu VIP dành cho buổi trình diễn thời trang của tụi này. Cứ đeo cái này vào và đến phòng Thời trang nếu có hứng thú. Đừng lo, tụi này sẽ có cách xoay ra một bộ thiết là đỉnh cho cậu. Gọi là trình diễn cao sang thế thôi chứ cậu không cần phải đi như mấy cô người mẫu đâu. Thích thì đến nhé, hẹn gặp lại.”

Nói như thế là muốn trốn ẹ ấy, mà kệ, tôi cũng chẳng định đáp lại. Cơ mà dù có vội đến thế nào đi nữa thì... cái mớ rách rưới ấy có thể được gọi là “lễ phục” à?

Tôi nắm cái bảng số trong tay mà nhớ lại những lời của anh chàng punk. Vậy cơ bản là nếu đeo cái này vào và đi tới phòng của CLB Thời trang thì họ sẽ giúp tôi trở thành một người mẫu...

...Vớ vẩn, chả có hứng. Tôi bèn để nó trên bàn.

Dù sao thì chúng tôi cũng đã có khách hàng đầu tiên. Lạc quan hoá vấn đề một chút nào: mỗi người trong chúng tôi lấy hai quyển, một quyển tặng cho thầy giám sát và một quyển để lưu trữ, vậy cả thầy là mười quyển. Như vậy tính đến thời điểm này chúng tôi chỉ còn phải bán một trăm tám mươi chín cuốn.

Có tiến triển rồi đây. Cảm thấy thoải mái, tôi há to miệng mà thả một cái ngáp dài ngay khi CLB Acapella bắt đầu hát trở lại. Lần này là một bài có giai điệu khá sôi động...

Ừm, không phải là một bài hát ru à?

[CÒN 189 QUYỀN]

012 - ♥03

Không cần biết là bài nào trong số sáu bài hát vừa được trình diễn, CLB Acapella chỉ đơn giản là xứng với hai từ “tuyệt vời”. Họ hát hay tới nỗi làm tôi vỡ đầu cả tay.

Việc quyết định hát ngay giữa sân đã cho phép những giọng ca của các thành viên CLB Acapella vang khắp trường. Phải chăng họ đã thử trước ở nhiều nơi rồi chọn nơi thích hợp nhất là dưới sân? Tôi rất hiếu kì về điều này.

Cảm thấy sảng khoái, tôi rời mắt khỏi cửa sổ. Đó cũng là lúc tôi chợt nhận thấy điều gì đó mà nhìn vào đồng hồ...

Ờ?

Ồi không, trễ đến thế rồi sao? Gần như là giữa trưa còn gì! Sao thời gian lại trôi qua nhanh thế? Ồi, tôi bắt buộc phải dừng việc bị-

thu-hút bởi bất cứ những gì trông-có-vẻ-thú-vị lại thôi, nếu không thì nhiệm vụ sẽ thất bại mất!

Đưa mắt về phía dãy hành lang, tôi thấy một tấm rèm được trang trí hơi kì dị của Hiệp hội Bùa phép, một tấm biển giới thiệu CLB Thủ công mà Fukube-san đã cố công làm ra, rồi một tấm áp phích cực ấn tượng tạo bởi nhiều tấm hình ghép lại chắc là từ CLB Nhiếp ảnh...

Có loại kính đặc biệt nào có thể khiến tôi *chỉ* được nhìn về phía trước mà không bị xao lãng không nhỉ?

[1] Ghép từ chữ “costume” (trang phục) và “play” (chơi), là loại hình giải trí trong đó người ta sẽ hoá trang mình thành một nhân vật trong manga, anime hoặc game mà mình thích.

[2] Chữ “break” trong “breakdance” đang bị dịch ra nghĩa đen là “gãy”, “bể” hay “vỡ”.

[3] Tức là tập san của CLB Nghiên cứu Manga.

[4] Rakugo truyền thống là một người ngồi kể về cuộc đối đáp hai hay nhiều người khác, phân biệt họ nhờ sự thay đổi trong âm sắc của mình, trong khi manzai là thể loại hài kịch đối đáp giữa hai người : “nhân vật nghiêm túc” và “nhân vật tiểu lâm” còn độc thoại là một người chỉ kể những câu truyện cười.

[5] Tatami là một loại chiếu của người Nhật, “Phòng Tatami” là một phòng mang phong cách Nhật và dưới sàn đều được phủ chiếu Tatami.

[6] Tức là kiểu người thiếu lạc quan khi nhìn nhận một vấn đề nào đó.

[7] Tiếp hậu chữ được người Nhật dùng để xưng hô với đàn anh, đàn chị... nói chung là tiền bối nhưng khoảng cách tuổi không quá lớn so với mình.

[8] Còn gọi là Trung Sơn Trang, một loại áo nhiều túi làm bằng vải thô, màu xám.

[9] Một loại ma quỷ ở Trung Quốc, là người đã chết sống lại và thường mặc áo của quan.

[10] Một loại hình manga, trong đó tác giả thường bắt chước nét vẽ của một bộ truyện nổi tiếng để vẽ ra những câu chuyện khác cho nó, chủ yếu để thoả mãn sở thích của fan (thế nên gần 80% là 18+)

[11] Phong cách nổi bật với mái đầu cạo sạch hai bên, ở giữa vuốt keo thành những gai nhọn.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 2-2 - Cuộc thi đồ vui

013 - ♣04

Cuộc thi đồ vui được tổ chức ở cao trung Kamiyama bởi CLB Đồ vui... Chính xác là cuộc chiến trí tuệ lớn nhất của thành phố Kamiyama!

Ít nhất vì tôi chưa từng nghe có cuộc thi đồ nào lớn hơn được tổ chức ở bất kì nơi nào khác trong thành phố cả. Với tôi, sự kiện này là điểm nhấn của ngày khai mạc. Không có cái nào lớn hơn được nữa, và hổng có cái *cơ sở dữ liệu* của một ai khác chính xác hơn của Fukube Satoshi này.

Nhưng tôi vẫn không khỏi ngạc nhiên vì chưa từng mong đợi từng này người tham dự, chắc cũng phải tới hai trăm người! Một số là người ngoài nhưng đa phần chắc chắn phải là học sinh trường Kami. Vậy là gần hai mươi phần trăm số học sinh cả trường còn gì? Má ơi, con bắt đầu thấy phấn khích rồi này! Chỉ cần CLB Thủ công và CLB Cổ Điển mỗi bên triệu tập được một trăm người thì cái núi tập san chẳng mấy chốc sẽ chỉ còn là mây khói.

Trên một góc sân ngay trước một cái bụi lớn, tôi có thể nghe thấy mọi thể loại xì xầm khác nhau.

“...xong vụ này mình đi xem CLB Kèn đồng nhé?”

“...còn CLB Nghiên cứu phim ảnh thì sao? Đâu phải chỉ có dân sành phim mới được đi coi phải không nào? Cơ mà...”

“...Thật á? Hahaha, đúng là ác thật...”

“...Cậu không nghĩ là nó nhảm à?”

Ngay đầu tôi đã tưởng tượng cảnh chen lấn của một đám người trong một góc nhỏ, nhưng hoá ra lại thành cảnh chen lấn của một rừng người trong một góc lớn. Tận hai trăm người! Quả là một chiến dịch quảng cáo đại thành công của CLB Đố vui.

Đồng hồ vừa điểm mười hai giờ ba mươi. Đây là lúc đài phát thanh của trường, lúc này tạm thời được CLB phát thanh tiếp quản. Trên nền một bài nhạc pop êm dịu, đài phát thanh được sử dụng để thông báo những tin nóng hổi nhất đã, đang và sẽ diễn ra trong lễ hội văn hoá Cao trung Kamiyama. Đã mười lăm phút trôi qua từ khi đài phát cuộc phỏng vấn với hội trưởng CLB Đố vui:

“Đây là lần thứ bảy cuộc thi được chúng tôi đăng cai. Giữ vững và phát triển tinh thần của những cuộc thi trước chúng tôi sẽ đem đến những phần thưởng cực kì giá trị, nhưng kì này nó chưa chắc đã thuộc về những người thông minh và nhanh nhạy nhất. Thành viên của CLB Đố vui sẽ không được tham gia nên cơ hội vàng sẽ được chia đều cho mọi người. Chúng tôi xin chào đón toàn thể các bạn... Và sẵn nói luôn, vòng loại sẽ bao gồm những câu hỏi đúng/sai và yêu cầu các thí sinh phải chạy vào các vùng đáp án đã được vẽ trên sân trường. Xem như là một chút vận động sau bữa trưa, tuyệt vời phải không nào?”

Anh hội trưởng này thật biết cách hâm nóng bầu không khí. Với việc biết trước rằng CLB Đố vui sẽ quảng cáo qua đài phát thanh tôi đã chỉ nghĩ họ sẽ *khá* thành công nhưng thật là bé cái lắm. Chưa tính tới người xem, số lượng người tham gia đã tới tận hai trăm

(Con số này là ước đoán thôi nhé Tôi chẳng thể nào đếm hết nổi, nhưng chắc chừng là hơn một trăm người.)

Và tôi phải nói thêm là CLB Đố vui cũng đã xuất hiện trên báo tường. Trong thời gian lễ hội, CLB Báo tường sẽ xuất bản những kì đặc biệt vào mỗi hai tiếng. Kì đặc biệt được phát hành lúc mười hai giờ trưa ngày khai mạc đã có mặt trên mọi tấm bảng thông báo của trường. Chỉ với hàng tit rằng cuộc thi đố vui này hứa hẹn đầy thú vị thì thẳng dờ hơi cũng phải đến xem vì tò mò mà thôi.

Có lẽ CLB Cổ Điển sẽ cần sự hỗ trợ từ bên Phát thanh lẫn Báo tường để nhiệm vụ bất khả thi có thể được hoàn thành. Thi xong tôi phải báo cho Chitanda biết điều này.

Mà thôi, bây giờ nỗi lo của tôi nên được dành cho cuộc thi. Phải hoàn toàn tập trung, vì nhiệm vụ tối hậu của tôi là giành được thứ hạng càng cao càng tốt. Tất cả hoạt động tôi đang và sẽ tham gia trong lễ hội này đã không còn là vì lý do cá nhân nữa, mà với tư cách là thành viên củ CLB Cổ Điển. Nói thế này thì hơi khiêm nhã nhưng trong cả hội tôi là người nhiều khả năng sẽ đoạt giải khi thi thố với người ta nhất. Nhưng biết mình biết người, nhiệm vụ này không dễ chút nào đâu.

Hội trưởng CLB Đố vui bước lên bục. Thông thường bất kì một học sinh Kami nào nổi tiếng hay có biệt tài là tôi phải biết đến nhưng người này tôi không biết. Trong tay anh là một chiếc mi-crô. Một âm thanh gãy gọn phát lên khi anh vỗ vào đầu chiếc mic rồi lên tiếng:

“Chào mừng các bạn đến với Cuộc thi Đố vui của chúng tôi. Chúng tôi rất bất ngờ với số lượng thí sinh ngày hôm nay. Đây là lần thứ bảy, và cũng là lần tổ chức với quy mô lớn nhất từ đó đến giờ...” bla bla bla, rồi sau đó là : “Nào, chúng ta hãy bắt đầu cuộc thi. Đầu

tiên là một chút khởi động với những câu hỏi đúng/sai của vòng loại. Bên trái các thí sinh là vùng ‘đúng’ được đánh dấu bởi một hình tròn, còn bên phải là vùng ‘sai’ kí hiệu bởi dấu chéo. Một trong những thành viên của chúng tôi sẽ đọc câu hỏi, và các bạn sẽ phải đoán là đúng hay sai rồi chạy về vùng thích hợp. Chỉ những người trả lời đúng mới được đi tiếp, và vòng loại sẽ kết thúc khi chỉ còn lại năm thí sinh. Các bạn có mười lăm giây cho mỗi câu hỏi. Đồng dài đủ rồi, tôi tuyên bố Cuộc thi Đố vui lần thứ bảy chính thức bắt đầu!”

Kết thúc phần khai mạc, một trong số các thành viên nữ của CLB Đố vui liền bước lên bục và nhận chiếc mi-crô từ người hội trưởng bấy giờ đã bước xuống. Tôi cảm thấy đầy nhẹ nhõm, vì lỗi tai của mình sẽ hoạt động không tốt nếu cứ để cho anh hội trưởng này đọc câu hỏi.

Cô gái nhìn vào tấm thẻ đang cầm trên tay mà nói qua chiếc mic với giọng rất rõ ràng:

“Câu một! Nếu ‘kim cương’ trong tiếng Nhật là ‘kongouseki’ (kim cương thạch), thì ‘ngọc lục bảo’ phải là ‘ryokuchuugyoku’ (lục trụ ngọc). Đúng hay sai?”

Ừm, giờ nên trả lời thế nào nhỉ?

Dĩ nhiên là đúng rồi. (Vì dù cùng là đá berin nhưng hợp chất hoá học tạo nên ngọc lục bảo không chứa chất tạo màu xanh biển như ngọc bích, nếu có thì nó phải được gọi là ‘ryokuchuuseki’ (lục trụ thạch) mới đúng!)

014 - ♦03

Để ý một chút thì có thể thấy nơi này hơi bị vắng.

Lý do tôi cảm thấy vậy là vì tôi biết một hội chợ doujinshi thì như thế nào. Đây không phải là hội chợ mà là một lễ hội văn hoá của trường, thế nên chúng tôi không nên mong đợi những người yêu thích manga sẽ tụ hội lại mà đứng chật kín trong đây. Năm trước, khi tôi và Fuku-chan còn là học sinh sơ trung hai đứa cũng đã đến đây... và hồi ấy cũng chả có bao nhiêu người. Cơ mà cái tính của tôi là khi thấy “báu vật” thì ít để ý xung quanh, nên cũng chẳng dám chắc cho lắm.

Nhưng sự thực là ở đây bây giờ đang có quá nhiều người rồi việc. Rồi rồi tới mức thậm chí còn làm cho bầu không khí thêm nặng nề. Hậu quả là tôi vẫn chưa thể nhờ họ bán tập san của CLB Cổ Điển.

Một lượt khách nữa rời khỏi và căn phòng trở nên thật yên ắng. Tôi có thể nghe tiếng ồn phát ra từ vài cái loa, nhưng vì căn phòng này ở bên dãy thường trong khi sân chính lại nằm bên dãy chuyên biệt nên khó có thể nghe rõ sự tình ở bên đó.

“Sao vậy Mayaka?” Cô bạn ngồi cạnh tôi hỏi.

“À không, chỉ tò mò không biết có gì đang diễn ra dưới sân thôi.”

“Ồ, hình như là cuộc thi đố vui đấy.”

Nhắc mới nhớ, đúng là đài phát thanh vừa mới phát tin về cuộc thi này. Thi đố vui à? Nghe như một trò mà Fuku-chan chắc chắn sẽ tham gia. Căng tai ra mà nghe, tôi có thể nghe thấy câu hỏi đang được phát ra từ loa:

“...Câu tiếp theo! Từ “darui” trong tiếng Nhật có nguồn gốc từ chữ “dull” của tiếng Anh. Đúng hay sai?”

Hở?

Tôi còn chưa kịp suy nghĩ. Sao lại lại đi hỏi những câu như vậy nhỉ? Nếu là dạng câu hỏi đúng/sai thì có lẽ là để loại đi phần lớn thí sinh rồi. Khi còn đang trăn trở chẳng biết câu trả lời là đúng hay sai thì tôi cảm thấy mình thật may vì không phải cuống quýt như những người dưới đó.

Cô bạn ngồi cạnh cũng chăm chú lắng nghe.

Cô cười và hỏi tôi : “Vậy, cậu nghĩ sao?”

“Umm...”

Tôi biết từ “saboru” là từ chữ “sabotage[1]” mà ra, nên “darui” chắc cũng vậy. Dù gì thì nghe nó cũng gần gần...

Thế là tôi đáp:

“Tớ... nghĩ là đúng.”

015 - ♣05

Sau khi thời hạn mười lăm giây kết thúc, một sợi dây thừng được căng lên bao quanh những thí sinh đang đứng trong hai vùng “đúng” và “sai”. Nhìn quanh, tôi thấy có năm người chọn “đúng” và bốn người chọn “sai”. Nhìn vậy thì đủ biết đây là câu hỏi cuối cùng của vòng loại rồi.

“Đáp án là...”

Cô gái dừng lại một quãng để tăng sự hồi hộp.

“...”

Hơi bị lâu rồi đó.

“...SAI! Vòng loại kết thúc!”

TUYỆT! (Thiệt tình thì tôi chả rõ cái từ “darui” nó thật bắt nguồn từ nước nào, nhưng tôi biết nó có thể viết bằng Hán tự là 怠い nên rất ít khả năng nó là từ mượn[2].) Cô gái vừa thành công trong việc giải phóng áp lực của chúng tôi bấy giờ đang vẫy tay qua lại như đang múa, mà chỉ vào chúng tôi,

“Chúng mừng bốn thí sinh chọn ‘sai’ đã vượt qua vòng loại! Xin mời bước lên bục để dự vòng chung kết.”

À há, cơ hội để thể hiện trước mặt công chúng đây rồi! Tôi đến đây vì điều này mà. Khi đang bước lên bục tôi bị ai đó ở đằng sau vỗ vào vai.

“Chào Fukube, hoá ra chú cũng qua rồi cơ à?”

Người vừa lên tiếng là...

...Chờ tí. Tôi đang cố nhớ ra cái tên. Thực sự là tôi biết thằng này đấy. Để kéo dài thời gian tìm kiếm trí nhớ tôi bèn đáp lại:

“Dĩ nhiên.”

“Chú không nhớ tôi là ai phải không?”

“Haha, chắc tại tui đang tập trung vào cuộc thi dữ quá nên cáo lỗi nhé.”

Không phải ở Ban tổ chức cũng chẳng từ CLB Thủ công, vậy tên này chỉ có thể là bạn cùng lớp. Nhưng mà người duy nhất nổi bật trong lớp tôi chỉ có Juumonji-san mà thôi...

...Ồ không, đợi đã. Tôi biết rồi! Vậy là cơ sở dữ liệu về tên người vẫn chưa bị tôi bỏ xó.

“Vậy, CLB Cờ vây thế nào rồi Tani-kun?”

Tani Koreyuki, bên cạnh việc là thành viên của CLB Cờ vây hẳn còn khác người ở chỗ cái tên hơi khó phát âm của mình. Chúng tôi thi thoảng cũng nói chuyện phiếm trong lớp, dù chẳng thể gọi là thân thiết được. Nói chung hẳn vẫn bị xếp vào hàng “người quen”. Nhìn lại khuôn mặt tôi thấy hẳn có một hàm răng rất đều cùng một cái mũi tròn, và đó là hai thứ duy nhất ở hẳn khiến tôi có cái gì đó gọi là ấn tượng. Vậy nghĩa là, từ đó đến giờ hẳn chưa làm được cái gì bất bình thường trong trường cả.

Tôi thường hứng thú với những người biết làm tôi bất ngờ hơn. Chitanda-san là một ví dụ, nhưng Houtarou thì luôn luôn làm tôi bất ngờ kể từ ngày tôi và cậu ta bước vào trường Kami này. Còn đối với những người không làm được vậy, thì trừ phi họ có tài lẻ trong hoạt động CLB thì tôi hầu như không nhớ nổi cái tên.

Thế mà cái cậu Tani-kun này lại vượt qua được vòng loại. Những câu hỏi vừa rồi không dễ chút nào. Hay đây Tani-kun à, ấn tượng của tui về cậu như là một người-bình-thường có lẽ đã sai rồi. Kiến thức hay là may mắn, là cái gì đi nữa thì cậu cũng đang sở hữu tổ bố đấy.

Tani-kun không nỗ lực để giấu sự tự mãn của mình.

“Cờ vây á? Dĩ nhiên là luôn có chuyện vui để kể cho chú rồi, muốn nghe không?”

“Chuyện vui”? Nếu phải nói thêm một điều đáng chú ý về Tani-kun, thì đó là hẳn chẳng bao giờ kể được một chuyện gì đáng được coi là “vui” cả và tôi rất không ấn tượng về điều đó.

“Xin mời bước lên bục ạ!”

Cô gái lặp lại. Ồ quên, đây là lúc mình thể hiện cơ mà. Tôi ngoắc ngoắc bàn tay để ra hiệu cho Tani-kun nhanh bước lên bục.

Những thí sinh đứng trên bục đang có ba thằng con trai cùng một bạn nữ. Tôi nhanh mắt liếc qua một lần. Ngoại trừ Tani-kun thì hai người còn lại lạ hoắc. Nếu ba đối thủ của tôi mà là “Nữ hoàng” Irisu Fuyumi-sempai, hội trưởng Hội học sinh Tanabe Jirou-sempai hay “Tân thống lĩnh Thư viện” Juumonji Kaho-san thì tôi sẽ tự động giờ cờ trắng luôn quá. Không phải vì tôi không tự tin kiến thức của mình sánh ngang họ, mà chỉ là... tôi không sao cảm thấy có thể đánh bại họ. Chấp nhận sự thật đó đối với cái cơ sở dữ liệu hiện tại cũng đã khó rồi.

Lúc này người dẫn chương trình đã phỏng vấn ba thí sinh, bao gồm cả Tani-kun. Vậy là đến lượt tôi. Cô gái đưa mic lên rồi nở một nụ cười.

“Được rồi, thí sinh cuối cùng của chúng ta! Cho mình biết tên và lớp của bạn nhé.”

Tôi nuốt nước miếng để chuẩn bị màn giới thiệu trước gần hai trăm thí sinh đã rót đài cùng hàng trăm người đang xem hoặc lắng nghe qua phát thanh.

“Tôi là Fukube Satoshi đến từ CLB Cổ Điển.”

“Hả?”

“CLB Cổ Điển, có thể là một sự viết tắt từ ‘Văn học cổ điển’ ấy.”

Phát thanh viên trông có vẻ đang bối rối. Bạn này không giỏi xử lý tình huống bất ngờ rồi.

Cô nhanh chóng gạt đầu một cái rồi nói : “Ồ, có lẽ mình chưa biết đến CLB này. Trường chúng ta dường như có thể có bất kì một CLB nào nhỉ?”

Vậy là ổn, tôi hết sức tập trung để không bị cuống. Mỗi từ ngữ phải được nói ra thật tự nhiên như nó phải thế. Và dù không có ai bắt ép tôi cũng có thể dễ dàng diễn đạt những gì tôi thực sự muốn nói.

“Dù tự xưng là CLB Cổ Điển nhưng tụi tớ không hẳn là tối ngày vùi đầu vào mấy tác phẩm kinh điển như ‘Đồ Nhiên Thảo’[3] hay tương tự đâu. Mà nói thật chứ tớ còn chả biết CLB này thành lập để làm gì... nói chung là lạ thế đấy. Mà thôi, tóm lại là năm nay CLB Cổ Điển đã chính thức hồi sinh với bốn thành viên năm nhất và duy nhất. Các bạn có thể tạm xem tụi tớ là một CLB chuyên phát hành tập san đi há. Trong dịp hội này CLB Cổ Điển cũng có bán tập san đấy, và là một tập san hơi bị tuyệt vời vì tụi tớ đã bỏ rất nhiều công sức...”

016 - ♠05

“...tụi tớ đã bỏ rất nhiều công sức...”

Ờ, đúng là vậy...

Nếu xét trên số lượng thành phẩm.

[CÒN 185 QUYỀN]

“Dù sao thì, tụi tớ cũng đã giải mãi thành công siêu bí ẩn về lễ hội Kanya của chúng ta.”

“Ồi thật sao? Đó là gì vậy?”

Sự phấn khích của cô bạn đang phỏng vấn tôi không hề là giả. *Biết ngay mà!* Chỉ cần bảo: “Có những bí mật mà thậm chí CLB Đố vui cũng không ngờ tới” là cá cắn câu ngay. (Khoan, tôi không định khinh thường CLB Đố vui đâu à nha. Chỉ vì tôi tự phong mình là thành-viên-tự-nhiên của CLB này nên tiện thể lấy làm ví dụ thôi.) Cảm thấy tự tin, tôi cất cao chất giọng trời phú của mình:

“Siêu bí ẩn đó không khác gì hơn chính là ý nghĩa của cái tên ‘Kanya’! Điều duy nhất tớ có thể bật mí cho những bạn đang có mặt ở đây là **NÓ KHÔNG PHẢI LÀ TÊN VIẾT TẮT CỦA ‘LỄ HỘI VĂN HOÁ CAO TRUNG KAMIYAMA’!** Và vâng, không một tổ chức nào khác ngoài CLB Cổ Điển tụi tớ đã tìm ra câu trả lời!”

"Thật sao? Vậy câu trả lời là gì?"

“À...”

Tôi giởn một tí.

“Dĩ nhiên là phải giữ bí mật rồi, vì tụi này sẽ gặp rắc rối to nếu tập san của mình chẳng ma nào thèm mua. Vậy nên chỉ hai trăm yên thôi, một cái giá rất hợp lí, các bạn sẽ khám phá ra bí mật đã tồn tại suốt ba mươi ba năm của lễ hội trường Kamiyama! Tất cả đều sẽ được hé lộ trong tập san ‘Kem đá’ của tụi tớ! Tập san đang được bán tại phòng Địa chất ở tầng bốn đây chuyên biệt cùng bình luận chi tiết. Mua ngay cho nóng nhé!”

Tôi nhìn chăm chăm vào đám đông bên dưới mà giờ nắm đám tay phải lên trời.

Không biết mình có nổ quá không ta? Một sự rung mình khó chịu vừa lướt qua tôi trong vài giây.

Một tràng vỗ tay như pháo nổ vang khắp sân trường. Hết như trong lễ khai mạc vậy, mọi người đều hoà mình trong không khí phấn khích của lễ hội. Canh bạc của tôi đã thắng lợi, màn giới thiệu đã là đại thành công!

Vẫn giữ tư thế của một vận động viên sắp được nhận huy chương vàng, tôi như muốn khóc...

Giờ thì có thắng hay về bét trong cuộc thi này cũng chẳng quan trọng nữa.

018 - ♥04

“...đang được bán tại phòng Địa chất ở tầng bốn dãy chuyên biệt cùng bình luận chi tiết...”

Ể? Chúng ta có viết bài bình phẩm à?

M-mình đâu có biết đâu?

Vậy thì thật là tuyệt! Hy vọng đã đến rồi.

Một hỗn âm gào thét có thể nghe thấy từ dưới sân. Dường như đám đông đã bị cuốn theo Fukube-san nhờ vào tài hùng biện tuyệt vời của mình. Hình như cậu ấy muốn nói thêm gì thì phải, nhưng ngay lúc này một thông báo được phát lên từ loa cá nhân đã tuyên

bổ vòng chung kết bắt đầu. Tôi cầu mong Fukube-san sẽ có thể cố gắng hết sức...

Cả tôi cũng phải cố hết sức nữa chứ!

Suy nghĩ một chút nào. Phải chăng việc nhờ các CLB khác bán dùm “Kem đá” là cách hiệu quả nhất? Tuy nhiên nếu chỉ dừng lại ở việc để từng chồng từng chồng ở gian hàng của người ta thì *sức hút* của nó vẫn sẽ chẳng được tăng lên. Vì vậy tìm địa điểm bán khác là quan trọng, nhưng chẳng phải làm tăng sức hấp dẫn của tập san cũng quan trọng không kém sao?

Tôi bắt đầu trần trở vấn đề này khi đang ăn bữa trưa. Lấy việc kinh doanh của nhà tôi làm ví dụ chẳng hạn. Thông thường chúng tôi có quyền chọn lựa thị trường để bán gạo, nhưng muốn mở rộng thị trường mà để chất lượng gạo đi xuống thì ai mà thêm mua? Cơ bản là vì gạo hiện nay không phải là mặt hàng quá thiết yếu và thiếu so với nhu cầu, giống như những quyền tập san của chúng tôi vậy. Để bán được với số lượng lớn thì gạo phải có “chất lượng cao”. “Chất lượng” thì lại phụ thuộc vào “độ ngon”, “an toàn” và “giá cả hợp lý”...

Tuy nhiên “Kem đá” đã là thành phẩm. Dù muốn đảm bảo về chất lượng đến mấy đi thì cũng chẳng cách nào để chúng tôi làm cho nó tốt hơn được nữa. Biến số duy nhất còn lại mà chúng tôi có thể thao túng là “giá cả hợp lý” mà thôi, và tốt nhất là giữ giá ở vừa mức không để bị lỗ vốn.

Để tương lai của những quyền “kem đá” tươi sáng hơn, có lẽ tôi phải xem xét thêm về khía cạnh nhận thức cộng đồng của nó nữa. Lúc này mắt tôi đang dán vào một trong những kì đặc biệt của CLB Báo tường, nguyệt san cao trung Kami. Đọc qua một lần, tôi để ý

dường như những kì mới cứ liên tục được phát hành mỗi hai tiếng. Nếu “Kem đá” được lên đây thì mọi những người đọc ít nhiều cũng sẽ chú ý. May một nỗi là tôi quen hội trưởng của CLB Báo tường. Sở hữu nhiều mối quan hệ quả là có ích.

Giờ nghỉ trưa của lệ hội cũng vừa mới kết thúc, tôi liền nhanh chóng chạy đi tìm anh hội trưởng ấy...

“A, Chitanda-san, qua bên chỗ tớ chút không?”

“Hả? À... thành thật xin lỗi nhưng tớ đang rất bận.”

“Thưa quý ông quý bà, buổi trình diễn thứ hai trong ngày của CLB Ảo thuật sẽ được diễn ra trong năm phút nữa!”

...À, vâng, tôi đang tiến về phòng họp của CLB Báo tường. Tôi nghe thấy đằng sau có hai người đang nói chuyện.

“Cậu xem bộ phim tự quay của lớp 2-F chưa?”

“Rồi. Khá hay phải không nào?”

Ồi!

Những thứ đồ trang trí này, những lời mời đầy hân hoan nữa... mọi thứ nơi đây đều có sức cám dỗ đến đáng sợ. Phải lâm vào hoàn cảnh này tôi mới thấy phục Oreki-san, cậu ấy luôn có khả năng chẳng để mình phấn khích vì bất kì điều gì thì phải.

Cuối cùng thì tôi cũng đứng trước phòng thí nghiệm Sinh học ở tầng ba dãy chuyên biệt, tổng hành dinh của CLB Báo tường. Lúc này các thành viên của CLB đang ở bên đối diện, tức là phòng trừ bị đạo cụ chứ không phải phòng chính. Bút, kéo, hồ dán và máy ảnh

chụp lấy liền được để đầy trong đó. Ngồi quanh một cái bàn được dùng làm bàn mổ thí nghiệm đang có bốn người, chẳng biết là họ đang bận hay là đang bàn luận rất sôi nổi về một vấn đề gì đó nữa. Một trong bốn chính là anh Toogaito Masashi, người tôi quen, đã nhận thấy sự hiện diện của tôi mà đứng dậy.

Dù tự thấy mình khá cao so với một người con gái nhưng anh Toogaito thực sự phải làm tôi ngược nhìn. Ba tôi và ba anh ấy khá thân thiết và đó là lý do tôi biết anh, nhưng cũng phải tới tháng bảy năm nay chúng tôi mới nói chuyện với nhau lần đầu.

Nở một nụ cười, anh Toogaito chào tôi.

“Chào em.”

Tôi cúi đầu chào. Cẩn thận để không mắc phải sai lầm như hồi nãy, tôi bèn chọn lựa từ thật kĩ càng, thật bình tĩnh...

“Chào anh Toogaito ạ. CLB Báo tường có thể viết một bài báo về CLB Cổ Điển không?”

Tuy nhiên, tôi nhận ra hai mắt của anh nở tròn. Không biết những lời vừa rồi có gì sai không nhỉ? Khách quan mà nói thì đâu có từ nào trong câu vừa rồi là bất kính với người lớn tuổi hơn đâu...

Ôi thôi... nhận ra rồi! Tôi lại quên không giải thích sự tình từ đầu đến đuôi rồi sao?

Anh Toogaito quay lại nhìn những thành viên khác trước khi quay về phía tôi mà nói nhỏ nhẹ : “...Ý em là sao? Bất chợt như thế thì làm sao mà làm được?”

“Ôi, em xin lỗi. Vậy em phải hẹn trước à?”

“Không, ý anh không phải thế.”

Anh Toogaito lau mồ hôi trên trán rồi tiếp tục:

“Anh không còn ở trong CLB Báo tường nữa.”

“Sao?”

“Anh năm ba rồi mà, từ chức lúc này đâu có gì là khó hiểu?”

Ôi...

S-sao lúc trước mình không để ý nhỉ? Hoàn toàn bình thường, hoàn toàn dễ hiểu.

“E-em... em xin lỗi.”

“Đừng như thế, có phải lỗi của em đâu?”

Trong một phút chốc tôi cảm thấy mình hoàn toàn vô dụng và thất vọng vì điều này, nhưng rất nhanh chóng một sáng kiến lại được loé lên. Anh Toogaito mà nghĩ thì cũng chưa hẳn là điều tệ.

“VẬY... anh có thể giới thiệu em cho một trong những thành viên hiện tại không? Để em có thể nhờ giúp đỡ?”

Tuy nhiên, lúc này trông anh còn tỏ ra băn khoăn hơn.

“Ờ, thì anh có thể giới thiệu... nhưng anh không nghĩ chuyện sẽ khác đâu.”

“Không khác là sao ạ?”

“Ấn bản đặc biệt của bạn anh được đăng lên mỗi hai tiếng, để làm được điều này đòi hỏi phải có sự chuẩn bị từ khá lâu. Thế nên yêu cầu bạn anh ngay bây giờ viết một bài giới thiệu cho CLB Cổ Điển là hơi khó, em hiểu mà phải không?”

Tôi hiểu, đúng là vậy. Mãi nghĩ đến việc làm sao để CLB Cổ Điển có thể nhanh chóng xuất hiện trên báo khiến tôi quên xét đến khâu chuẩn bị của họ...

Thất bại rồi. Tôi nói : “Vậy là không thể được hả anh?”

Tôi có thể nghe thấy sự thất vọng toát lên từ chính mình.

“Thực ra thì, không hẳn là không thể. Vì bạn anh còn hai ngày phát hành nữa nên cũng sẽ cần thêm tin để viết bài. Tuy nhiên...” Anh Toogaito chợt chuyển giọng sang sắc thái nghiêm nghị hơn, “... bạn anh không viết một bài báo chỉ vì người ta yêu cầu làm vậy. Có hơn năm chục CLB tham dự lễ hội văn hoá và bạn anh không thể giới thiệu hết từng ấy CLB được, vì vậy không còn cách nào khác là phải ưu tiên cho những CLB mà hoạt động của họ nhiều nỗ lực sẽ nổi bật trong lễ hội. Vậy nghĩa là nếu em có thể cho bạn anh xem CLB Cổ Điển có hoạt động gì đáng ấn tượng để lên báo thì chắc chắn bạn anh sẽ viết.”

Một khẳng định nghiêm túc về điều kiện để một CLB có thể lên báo.

“V-vậy, cho em hỏi là nội dung các hoạt động phải như thế nào ạ?”

“Những hoạt động mà tụi anh cho đăng đều phải nghiêm túc trong khâu tổ chức, và nếu tụi anh tìm được một cái gì chắc-chắn-

gây-chú-ý như là máy bay quảng cáo[4] thì khỏi cần tụi em cho phép bọn anh cũng cho lên báo ấy chứ.”

Nhưng đào đâu ra máy bay bây giờ?

Vừa rồi Fukube-san đã nhấn mạnh rằng nguồn gốc của cái tên “Hội Kanya” là con át chủ bài của tập san “Kem đá”. Ngoài cái tên đó ra thì những nội dung còn lại hầu như chẳng thể xem là *tổ chức nghiêm túc* được, vậy nên dùng chất lượng hiện tại mà cân với điều kiện của anh Toogaito thì...

Oreki-san và Fukube-san, tớ thành thật xin lỗi. Tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào để nhín Mayaka-san nữa. Hết lần này đến lần khác tôi cảm thấy mình... thật chẳng dùng được vào việc gì.

“... Em hiểu rồi. Xin lỗi đã làm mất thời gian của anh...”

Dường như muốn khích lệ, anh nói : “Em cứ quay lại đây nếu tìm được điều gì đáng chú ý, rồi anh sẽ cố giúp em được chứ?”

Hình như là tôi vừa gật đầu, vì chính tôi còn không chắc là mình còn sức để mà cử động hay không nữa...

Những chuyện không như ý cứ liên tiếp ập đến khiến cơ thể tôi dường như mất hết sức lực. Dĩ nhiên là không thể đứng như trời chồng trước phòng họp của người ta được, thế nên tôi cố gắng đi bộ như bình thường. Không biết sự nản chí đã xuất hiện trên mặt chưa nhỉ? Cứ đi dọc theo dãy hành lang được trang trí đầy bắt mắt mà không biết phải đi về đâu, tôi chợt nghe thấy một tiếng gọi:

“Sao vậy Eru? Trông cậu thều nào thế?”

Ngước mặt lên, tôi thấy một chiếc lều được dựng lên ở ngay trên cầu thang, chính xác thì nó trông giống một chiếc lều Teepee của thổ dân Châu Mỹ hơn. Tiếng gọi ban nãy phát ra từ trong đó, từ ngoài vẫn có thể thấy rõ ai đang ở bên trong.

“Vai thì rũ xuống còn mặt thì bí xị, chuyện không vui vừa xảy ra à?”

Trong chiếc Teepee có đặt một bàn ghế học sinh, và ngồi trên ghế lại là một người tôi quen khác.

Tôi mỉm cười rồi nói : “Ừm, khá nhiều chuyện...”

“Hửm?”

Cậu ấy khẽ nghiêng đầu và cười trong khi đang vuốt ve một khối cầu thủy tinh rất đẹp được đặt trên một tấm vải lụa ở trên bàn.

“VẬY, cậu có muốn biết tương lai của mình không?”

Cô bạn này là Juumonji Kaho. Nằm trong lòng thành phố Kamiyama có một ngôi đền rất cổ và lớn tên là Arekusu, và Kaho-san chính là con gái của trụ trì. Lễ hội mùa xuân và mùa thu thường niên của nhà Chitanda thường được tổ chức ở đền này nên từ bé tôi đã có nhiều dịp gặp cậu ấy, thành ra là thân luôn. Kaho-san là một cô gái đầy thu hút với mái tóc óng mượt cùng một cặp kính nhỏ, nhưng điều tôi thích nhất phải là phong cách kì lạ của cậu ấy mỗi khi tỏ ra chững chạc và lịch thiệp.

Từ khi còn rất nhỏ Kaho-san đã có sở thích đến thư viện, vì vậy cậu ấy cực kì am hiểu về nhiều thứ mà ngay cả tôi cũng không ngờ tới. Thế nên tôi chỉ hơi ngạc nhiên đôi chút khi biết được tên của CLB mà cậu ấy đã tham gia, cơ bản là vì Kaho-san không ổn lắm trong việc tiếp xúc với người khác...

“Biết tương lai? Vậy là...”

“Ừ, đây là gian hàng của Hiệp hội Tiên tri.”

“Những thành viên khác đâu rồi?”

Nghe đến đây, Kaho-san liền nở một nụ cười hơi gượng,

“Ồ, tình hình là chỉ có mỗi một thành viên là tớ thôi.”

“Ừa, thật sao? Tớ nghĩ rằng tiên tri phải được quan tâm nhiều chứ?”

“Chỉ có Hiệp hội Bùa phép mới được vậy thôi. Bên đó đông vui hơn bên này nhiều.”

Nhắc đến mới nhớ, tôi đúng là có thấy hai “hiệp hội” này xuất hiện trên tờ quảng cáo.

“Rồi, vậy cậu muốn loại nào?”

Nói xong Kaho-san bắt đầu đặt vài thứ lên trên bàn.

“Nếu không hứng thú với cầu thủy tinh thì cậu có thể thử bói que tre hoặc bài tây, nói chung thì cũng tựa tựa nhau cả. Ngoài ra còn có bói bằng bã cà phê và dĩ nhiên, bằng một bộ bài Tarot cổ điển...”

Cậu ấy cứ tiếp tục lấy đồ từ trong cái túi giấy để cạnh chân đặt lên bàn rồi bỗng dừng khựng lại.

“À quên, có vẻ như hôm nay không thể bói bằng bài Tarot rồi.”

“Ơ, sao lại thế?”

Trông Kaho-san thể hiện sự bối rối khiến tôi bắt đầu hiếu kì. Chắc là vì CLB Cổ Điển từng bàn luận về những lá bài Tarot hồi còn nghỉ hè nên tôi đã tin rằng bài Tarot có sức mạnh để dự đoán tương lai.

Kaho-san bắt gặp biểu hiện của tôi và hiểu ngay lập tức.

“...À phải rồi, cậu luôn thích những thứ như vậy mà. Này, xem qua đi.”

Cậu ấy rút ra một tấm thiệp từ trong cái túi. Nhìn qua một lần tôi đã có thể hiểu toàn bộ nội dung được viết trong đó. Phong chữ khá lớn, viết rằng:

Hiệp hội Tiên tri đã mất Vòng quay số phận của họ.

Juumoji

“Cái gì vậy...?”

“Nếu là tác phẩm của một người thì tên này nhanh đấy. Tớ chỉ rời đi có chút xíu thôi, mà khi quay lại thì hắn đã lấy đi lá “Vòng quay số phận” từ bộ bài Tarot mà để lại cái này.”

Vậy là bị mất trộm ư? Nhưng là cái tên được viết ở cuối tấm thiệp là...

“Trên đây ghi là ‘Juumonji’...”

“Ừ, cũng chẳng hiểu tên trộm muốn chỉ đích danh tớ làm gì nữa.”

Nhà Juumonji có hai người con nhưng hiện tại chỉ có Kaho-san là vào trường Kami, và tôi cũng chẳng biết đến một người tên là Juumonji nào khác sống trong thành phố này ngoài gia đình họ. Vậy Kaho-san chắc chắn là “Juumonji” duy nhất ở cao trung Kamiyama,

và tên trộm này cũng táo tợn thật khi dám dùng tên của cậu ấy để trộm đồ *của cậu ấy*.

Tất cả đều thật kì lạ. Tôi quyết định hỏi thêm:

“Vậy cậu đã tìm thấy lá bài chưa?”

Kaho-san cười cay đắng,

“Nếu tìm được tớ đã chẳng bảo hôm nay không dùng bài Tarot được rồi.”

Ờ, vâng, dĩ nhiên...

“Đáng lo thật đấy.”

“Ừm, dù chẳng mắc mớ gì nhưng nó vẫn là một phần không thể thiếu trong việc bói. Tớ thật sự chẳng muốn mua một bộ mới đâu.”

Nói xong, thay vì tiếp tục mò mẫm trong cái túi giấy Kaho-san lại lấy ra một mảnh giấy nhỏ từ trong túi.

“Nhưng không cần phải quá lo đâu, với việc tên trộm để lại thứ này tớ càng tò mò không hiểu hẳn đang chơi trò gì.”

Đó là một mảnh giấy được xé ra từ vở học sinh, trên đó ghi : “Sẽ được hoàn trả cho chủ nhân sau lễ hội.”

...Thực sự tên trộm này quá ư là bất bình thường. Chẳng thể hiểu nổi. Nhìn tôi Kaho-san lại mỉm cười.

“Trông cậu tươi lên một chút rồi đấy.”

“Thật không?”

“Cậu *hiếu kì* rồi phải không nào?”

Tôi nghiêng đầu.

“...Ừ, chút chút.”

“Chỉ ‘chút chút’ thôi à? Vậy để tớ cho cậu xem cái này nữa.”

Từ trong chiếc túi giấy Kaho-san lấy ra một thứ mà tôi cũng có. “Hướng dẫn vui hội Kanya”, quảng cáo chính thức của lễ hội văn hoá Cao trung Kamiyama.

Nhìn nó được đặt xuống cạnh trái cầu thuỷ tinh, tôi hỏi:

“Nó có gì đặc biệt sao?”

Kaho-san mở tờ bìa ra.

“Nội dung của nó chẳng khác gì những bản khác, nhưng tầm thiệp của tên trộm khi tớ tìm thấy đã được cài vào trang cuối. Đó là trang quảng cáo của các CLB.”

Ở trang cuối của tờ bìa là một danh sách tên của các CLB tham dự lễ hội, mỗi CLB đều có một dòng quảng cáo. Nhưng ngoài điều đó thì chẳng có ký hiệu lạ cũng như ghi chú mới được viết lên trên đó cả.

“...Không biết nó có ý nghĩa gì nhỉ?”

Kaho-san mỉm cười nhẹ nhàng mà nhún vai,

“Tớ cũng không rõ. Hội mà, thời điểm này kiểu gì chẳng có người nảy ra những ý tưởng kì lạ nên việc gì mà phải trăn trở? Cá nhân

mà nói tò mò thì tò mò chứ... nếu ‘Vòng quay số phận’ trở về an toàn thì tớ chẳng quan tâm tên trộm đó muốn làm cái trò gì đâu.”

019 - ♣07

Vòng chung kết cuộc thi đồ vui là cuộc chạy đua để nhấn chuông trả lời của các thí sinh, ai đạt bảy điểm trước thì thắng.

Dù dặn lòng rằng thắng hay thua kì này đã không còn quan trọng nữa, nhưng đây là một đấu trường tri thức, nơi cơ sở dữ liệu của tôi được dịp phát huy tác dụng thì có gì phải “thả” để phí hoài tài năng ông tời đã ưu ái ban cho nào?

Hội trưởng CLB Đồ vui đã từng nói trên đài phát thanh là giải thưởng của họ “chưa chắc đã thuộc về những người thông minh và nhanh nhạy nhất” nhỉ? Giờ thì tôi đã hiểu tại sao. Ngoài những dạng câu hỏi về kinh tế, thời trang, thể thao hay thường thức hay thấy ở những cuộc thi đồ trên truyền hình thì ở đây họ còn chuẩn bị cả những câu hỏi thuần kiến thức phổ thông. Khỏi phải nói tôi là vô đối ở những lĩnh vực lặt vặt, nhưng về lĩnh vực đòi hỏi sự học tập nghiêm túc thì... thôi, tôi biết bạn đang nghĩ gì rồi đó! Với những câu hỏi liên quan tới công thức toán thì tôi còn thảm hại tới mức không buồn đưa tay đến cái nút bấm chuông. Chẳng hiểu thế quái nào mà tôi lọt qua những bài kiểm tra toán từ đó đến giờ nhỉ?

Trong bốn thí sinh dự vòng chung kết thì hiện tại ba người đã đạt sáu điểm, trong đó có tôi, Tani-kun và một nữ sinh (Tani-kun không giỏi trả lời những câu hỏi có nội dung mới lạ nhưng cậu ta lại nhanh bất ngờ những những câu bình thường hơn.) Cậu thí sinh còn lại có năm điểm. Trận chiến này thật là gay cấn, ai cũng giỏi cả. Xem bộ CLB Đồ vui lại có một mùa giải thành công nữa rồi.

Nhưng đây là lúc để kết thúc nó. Tôi sẽ đoạt điểm cuối cùng!

“...Chúng ta cùng đến với câu hỏi tiếp theo: Ở trường Kamiyama, hãy cho biết hội trưởng...”

Là kiến thức chung à? Tập trung nào...

“...Hội học sinh...”

Tôi đã có câu trả lời nhưng chưa thể bấm chuông được. Lỡ lại hỏi là : hội trưởng Hội học sinh thích màu gì thì làm sao?”

“...tên đầy đủ là gì?”

Bấm! Ngay lập tức một cái đèn sáng lên.

“Vâng, xin mời Shimizu-san.”

Hả? Không phải tôi ư?

Shimizu-san, người nữ sinh đứng cạnh tôi, rất bình tĩnh mà trả lời : “Kugayama Muneyoshi.”

“Ừmm...”

Cô cầm loa à, không cần phải làm bộ ngạp ngừng đâu. Bạn ấy đúng rồi.

Sau một hồi im lặng, cô cầm loa nắm cánh tay phải của cô bạn trả lời đúng ấy rồi giơ lên, đồng thời tuyên bố : **“CHÍNH XÁC! VÀ QUÁN QUÂN CỦA CUỘC THI ĐỐ VUI LẦN THỨ BẢY LÀ SHIMIZU NORIKO-SAN LỚP 3-E!”**

Haha. Ui, thật là tiếc...

Chỉ người thắng cuộc mới có giải thưởng. Shimizu-san (người thậm chí đã không nhú lông mày một lần nào với những câu hỏi kì quặc nhất. Bà chị này thú vị đấy, tôi phải cố nhớ cái tên này mới được) nhận được một bao quà được gói kĩ bằng giấy kiếng mà tôi không sao đoán nổi là cái gì. Mà thôi, thua keo này không có gì đáng để buồn, và vốn tôi cũng chả có hứng thú gì với giải thưởng cả.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, anh hội trưởng CLB Đố vui lại bước lên bục chào các thí sinh và khán giả, rồi tuyên bố bế mạc cuộc thi. Đám đông dần dần tản mát về nhiều hướng khác nhau. Thật là vui! Tôi không chỉ đã làm tăng danh tiếng của CLB Cổ Điển mà còn có thể làm mình phấn khởi như bây giờ. Nào, giờ thì đi đâu đây? Ngay lúc tôi chuẩn bị đi khỏi với một cái cười thì lại có một người lên tiếng gọi:

“Ê Fukube!”

Lại là Tani-kun. Nhe răng cười, tôi giờ tay chào cậu ta.

“Ôi, tiếc là không ai trong chúng ta thắng nhỉ?”

“Ừ, xem như đây là một trận hoà vậy.”

Hoà á? Nãy giờ tôi đâu có muốn đấu với cậu ta... mà thôi, tùy.

“Chắc phải thế rồi...” Tôi trả lời.

“...vậy cậu còn cần gì ở tui không?”

“Trước khi bị hỏi lên bục tôi chẳng đã bảo chú là có một sự việc rất kì lạ muốn kể rồi còn gì?”

Ờ, đúng là vậy, dĩ nhiên là tôi đã quên bém. Thực lòng tôi chưa từng mong đợi sẽ được nghe một cái gì ra hồn từ Tani-kun dù cậu ta có tha thiết muốn tôi nghe đến chừng nào, nhưng cũng bởi vì nó chẳng có to tát nên tôi quyết định nghe đại cho cậu chàng vui.

“Ờ đúng thế, bộ CLB Cờ vây thực sự có chuyện à?”

Tani-kun gật đầu đầy tự mãn.

“Ừ, một vài quân cờ của tụi này đã bị lấy trộm.”

“Ồ.”

À, đừng mong tôi sẽ nói “*Thế cơ à?*” nhé.

“Không phải bị mất mà là bị trộm sao? Nhưng điều gì khiến cậu nghĩ là bị trộm?”

“Tên trộm đã để lại một lời nhắn trong thùng đựng quân cờ.”

Tani-kun cười rồi tiếp tục : “Nội dung lời nhắn là ‘CLB Cờ Vây đã mất những quân cờ của họ’. Thật kì quặc phải không? Vì tụi này chẳng có cách nào biết được những quân cờ có bị lấy đi hay không. Chưa bao giờ xài hết đồng cờ chứa trong thùng cả nên việc tên trộm vọc đi một, hai, hay là mười quân cờ chắc có chúa biết.”

“Ai lại đi lấy trộm quân cờ nhỉ?”

“Hay là vì hắn muốn chơi caro?” Tani-kun liền đáp.

Dù chẳng thấy câu đùa này hài hước chỗ nào nhưng tôi vẫn cười cùng cậu ấy. Nếu “sự kiện rất kì lạ” kia chỉ dừng ở mức này, thì có vẻ như cậu ta lại một lần nữa lam tôi thất vọng rồi.

Tôi đáp gọn với một cái cười : “Có thể là trò đùa của một thành viên CLB Cờ vây chăng?”

Có lẽ vì nhận ra tôi chẳng có chút hào hứng gì với câu chuyện, Tani-kun trông ỉu xìu thấy rõ.

“Ừ, cũng có thể.”

“Vậy giờ tớ đi nhé.”

“Khoan, từ từ đã.”

Cậu ta lại gọi trước khi tôi kịp đi một bước.

Tani-kun nói với một cái cười gượng gạo : “Fukube này, chú còn tham gia những cuộc thi khác trong lễ hội phải không?”

“...Ừ.”

Nhìn tôi gật đầu, cậu ta giơ cánh tay phải lên mà chỉ vào tôi.

“Lần sau tôi sẽ không thua đâu. Trận hoà này chưa nói lên điều gì cả, chúng ta sẽ giải quyết mọi ân oán trong trận tới!”

...Tôi chẳng còn biết nói gì.

Cùng với sự yên lặng, tôi chỉ có thể đáp lại hần bằng một cái cười bình thường của mình.

Tani-kun bây giờ trông đang rất hứng chí và nói tiếp : “Tốt. Ngày mai chú tính sẽ thi cái gì?”

Không cần nghĩ nhiều, tôi đáp lại bình thường : “Cuộc thi do CLB Nấu ăn tổ chức ngày mai, tớ nghĩ vậy.”

“Được rồi, thế thì ta sẽ quyết chiến vào ngày mai! Tôi rất mong chờ được tỉ thí tài nấu ăn với chú đấy!”

Nói xong Tani-kun vẫy tay chào tôi rồi bước đi với bộ mặt vẫn còn tươi roi rói.

Phù, giải quyết êm đẹp với tên này cũng tốn sức đấy chứ!

Tỉ với chả thí, chẳng bao giờ nghĩ đến dù chỉ một giây. Tôi cũng chẳng phải phiền lòng giả như Tani-kun có thắng và huênh hoang như thế nào. Tôi có cách giải trí riêng của mình, và một trong những trò vui nhất là làm bất cứ trò gì có thể khiến thằng cạ cứng Houtarou chăm chăm cái ánh mắt lạnh lùng vào tác nhân của nó...

Nhưng điều quan trọng nhất vẫn là những trải nghiệm mà tôi có được cho riêng mình. Với tôi “sự tận hưởng” chỉ đơn thuần là mối quan hệ cho-và-nhận giữa người cung cấp và người thụ hưởng cái sự giải trí đó, vậy nên tôi chẳng thể “cuồng” về bất kì sở thích nào của mình, dù có là Sherlock Holmes hay thảo dược học đi nữa, so với người bạn thân nhất (whoa, kể ra cũng hơi xí hỏ, nhưng hần là cái tên đầu tiên tôi có thể nghĩ tới) Houtarou hay Mayaka-vĩ-đại.

Tôi tự thấy mình luôn “chất phác” mỗi khi dính đến những điều mình thích, cảm thấy thú vị hay thoải mái tận hưởng. Lấy một cái kệ sách làm ví dụ đi. Thông thường một cái kệ sách hợp lí sẽ chứa vừa những quyển sách tham khảo vừa những cuốn tiểu thuyết có thể dùng để giết thời gian, nhưng so với nó, thì “cái kệ” của tôi chỉ toàn những thứ không đáng để phô cho người ta xem (ngoại trừ Mayaka, cô nàng có lẽ sẽ chịu dòm qua một chút... nhưng đời nào dám tỏ ra cho tôi biết là như thế?). Giống như thế, quan hệ giữa tôi với những “người cung cấp sự giải trí” đơn giản chỉ là một sự kì vọng hơi cao

trong âm thầm nhưng rốt cuộc lại dễ dàng chấp nhận việc thụ hưởng.

Vậy tóm lại, xét trên chủ nghĩa Hưởng-lạc-kiểu-Satoshi của tôi, thì cái trò “quyết chiến” này...

Ôi, chẳng lịch thiệp một chút nào.

Kệ, cứ đơn giản thế đi. Tani-kun tham gia thì tham gia, hấn muốn đấu thì kệ hấn. Tôi đi đường tôi, hên sao thắng luôn được thì tốt.

Tôi cúi người ra trước rồi nghiêng về sau khi nhip nhàng rời khỏi cái góc sân bấy giờ đã trống trơn.

Cơ mà, tự tận hưởng cho bản thân và lo lắng cho bạn bè là hai việc hoàn toàn khác nhau nhé.

Chả biết Houtarou bán được mấy quyển rồi nhỉ?

Còn Mayaka thì có ổn không đây?

[1] Là trái sa-bô-chê.

[2] Trong tiếng Nhật, hầu hết các từ mượn từ tiếng nước ngoài được viết bằng chữ Katakana.

[3] Đồ Nhiên Thảo (Văn viết khi lười) là tuyển tập gồm 243 bài văn dài từ một dòng cho tới vài trang của nhà sư người Nhật Bản Yoshika Kenkou trong thời gian từ năm 1330 đến 1332.

[4] Hình thức quảng cáo bằng việc gắn chữ hay hình vào một tấm băng rôn mỏng rồi gắn vào đuôi máy bay. Khi bay lên nhờ gió chiếc băng rôn sẽ được căng ra.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 2-3 - Lại một cơn bão tới

020 - ♦04

Vốn dĩ tôi chỉ muốn mình được yên ổn.

Hoàn toàn tôi chẳng thích gây sự với ai.

Mọi sự đều bắt đầu khi chị Kouichi nói với hội trưởng Yuasa khi nhận thấy lượng khách ghé thăm có dấu hiệu giảm xuống...

“Nè, xem bộ quyết định bán cái tuyển tập quá bình dị này là sai lầm rồi, giờ thì chẳng ai thèm tới nữa. Chưa muợn để lật ngược tình thế đâu. Tại sao mình lại không làm một tấm áp phích về một nhân vật anime[1] nào đó để đặt ở ngoài cửa nhỉ? Mọi người ở đây cũng đâu có bận bịu gì, nên vẽ một tấm áp phích sẽ không tốn nhiều thời gian đâu.”

Tôi không tin lí do khiến ít khách đến đây là thứ chị ta vừa nói, tập san vẫn bán tốt đấy chứ. Tuy vậy đúng là gian hàng năm nay của chúng tôi, dù có nhìn dưới con mắt tích cực thế nào, cũng chẳng có vẻ gì là tràn đầy sức sống cả. Tôi không phản đối ý tưởng vẽ một tấm áp phích mới để thu hút du khách, ít ra còn đỡ hơn là diện mấy bộ cosplay thiếu vải để rù quyến bọn con trai.

Nhưng điều tôi không thể không thấy chướng mắt là việc chị ta lại kéo hội trưởng vào những việc lại, với một đội những người theo chị hậu thuẫn phía sau. Trông cứ như là một cuộc đảo chính vậy. Dù hội

trưởng Yuasa chỉ nở một nụ cười thanh nhã nhưng chị ấy thực sự đang thấy thế nào? Đó là điều tôi khó có thể hiểu được.

“Có thể là như vậy, nhưng làm tập san là việc mà tất cả chúng ta đều thông qua...”

“Nó có thể là đã được thông qua, nhưng ‘tất cả’ thì không. Ngay từ đầu mình đã nói rồi, rốt cuộc tập san kì này là cái gì chứ? Tuyển tập cả trăm bộ manga đa phần toàn là xưa lắc xưa lơ thì ma nào thèm coi? Đáng lẽ chúng ta phải vẽ vài câu chuyện hài hước mới phải.”

Nhắc mới nhớ, ai đó trong CLB Manga đã đề xuất rằng tất cả thành viên hãy thử vẽ một manga thể loại hài hước để phục vụ cho lễ hội, và kết quả là chỉ có le que vài câu chuyện được để đại trên quầy. Lý do cho số lượng quá ít như vậy chủ yếu là vì họ không tự tin để đưa tác phẩm của mình lên trưng ở lễ hội văn hoá, hoặc sợ bị phê bình là không hay. Nhưng vì thế mà trách lây cả sự tồn tại “Zeamis” thì thật là quá đáng.

Chính xác là lúc lời khẳng định không ai thêm đọc tuyển tập mà tôi cùng nhiều người khác đã bỏ công làm ra, thì không khí trong căn phòng trù bị số một trở nên căng thẳng cao độ. Ngay từ đầu hội của chị Kouchi đã hoàn toàn bất hợp tác trong việc làm tập san. “Bất hợp tác” ở đây là đùn đẩy việc cho người khác. Thậm chí một tên lười biếng như Oreki cũng chịu bỏ thời giờ để viết bài dù luôn mồm ca thán mệt nhọc còn dễ chịu hơn một hội những người bảo mỗi miệng cũng không làm. Thậm chí hôm nay cũng chẳng ai trong số họ phụ việc bán tập san, và một số thành viên trung lập đã bắt đầu tỏ ra bức xúc vì cái thái độ đó chẳng là gì khác ngoài hai chữ “chống đối”.

Điều duy nhất khiến những sự bức xúc đó không bộc phát ra được là vì chị Kouchi. Thật sự nếu đã được làm điều mình muốn thì chị ta có thể trở nên rất chăm chỉ, thế nên tôi không nghĩ lời tuyên bố vẽ xong tấm áp phích nội trong ngày là khoác lác.

Duỗi hai căng tay đồng thời nâng lên hai cái tay áo dài quá khổ của bộ đồ Cường Thi, chị Kouchi khoanh tay lại và tỏ thái độ như sắp tuyên bố một chân lí.

“Dù có tạm coi như chẳng tồn tại một manga chán ngắt nào đi, vậy việc xem đi xem lại một bộ manga tuyệt hay một trăm lần thì sao? Ai cũng sẽ chán khi làm như vậy. Chẳng lý gì lại đi làm một việc vô nghĩa như thế phải không?”

Dứt lời chị Kouchi quay đầu qua lại để tìm sự đồng tình. Một điệp khúc những lời rù rì đồng tình vang lên đằng sau chị. Này, có muốn làm “Yes Man”[2] thì nói hai chữ “đồng ý” một cách đồng dục coi nào?

Nhưng đã dám dùng từ “vô nghĩa” thì...

Vài thành viên hướng mắt về phía quầy bán hàng, vị trí tôi đang an toạ... Đúng tôi là người duy nhất dám công khai bất đồng với chị Kouchi nhưng cũng đừng có nhìn chăm chăm như thế chứ?

Chị ta lại tiếp tục : “Vớ lại chẳng phải tốt hơn nếu để một nhân vật anime nổi tiếng làm nhiệm vụ thu hút sự chú ý sao? Tại sao cái tập san u ám này phải là trọng tâm thay vì những ý tưởng khác đột phá và tươi tắn hơn?”

Rồi chị chuyển hướng nhìn qua những thành viên ngoài “hội”. Dù chỉ thu mình trong một khoảng rất nhỏ của cái quầy nhưng ánh mắt

của tôi và chị ta vẫn gặp nhau. Không biết có phải là tưởng tượng, hay khi nhìn tôi thì mép môi của chị hơi nhếch lên một chút...

Đang tính khiêu khích sao?

Liệu Fuku-chan có tin mình không? Một suy nghĩ tự nhiên thoáng qua đầu bảo với tôi là không. Nhưng suốt thời gian từ khi lễ hội bắt đầu tôi đã cố gắng nhún nhường ở đây vì nghĩa vụ phải giúp CLB Cổ Điển bán tập san... nhưng đây đã là giới hạn rồi. Chẳng hiểu vì sao lại vậy, và tôi cũng không hiểu mình lấy sự lạnh lùng đó ở đâu ra khi vẫn ngồi trên ghế mà nói:

“Rốt cuộc chị có ý gì khi bảo tất cả là vô nghĩa hả?”

Chị Kouichi trông như đã mong đợi lời phản pháo ấy từ tôi. Quay lưng lại với hội trưởng Yuasa, chị cười rồi lên tiếng : “Không cần biết là có thú vị hay không, tập san này là một sự phí công vô nghĩa. Chắc chắn em đã hiểu ý của chị rồi, hay là không?”

“Về mặt từ ngữ thì hiểu, nhưng chỉ không hiểu vì sao chị lại đi đến một kết luận như thế. Em cùng nhiều thành viên khác đã dồn tâm huyết của mình vào những quyển tập san này. Nói ra không phải để kể công, nhưng nếu chị đã nói rằng nó vô nghĩa thì chí ít hãy đưa ra một lý do rõ ràng một chút.”

Hiện tại một bên chiến tuyến đang là chị Kouichi điềm tĩnh còn bên kia và một tôi, có lẽ, đang gắt gỏng. Người ngoài mà nhìn vào dám nghĩ tôi bị khủng lắm.

Nở một cái cười châm chọc, chị ta bước một bước về phía tôi.

“Ồ, có lẽ chị không đúng lắm khi nói ra hai chữ vô nghĩa. Xin lỗi nhé Ibara, đúng hơn ý của chị là những sự nỗ lực của bọn em quá

tiêu cực.”

“Nói sao cũng được, em chỉ muốn nghe vì sao chị nghĩ như thế thôi.”

“Chị đã nghĩ nhiều về việc này, em biết đấy...”

Như chuẩn bị một màn trình diễn trước mọi người, chị vung hai cánh tay sang ngang.

“Không phải manga nào cũng trở thành kinh điển. Chì vì em thích một cái tựa không làm chính nó trở nên hay tuyệt vời. Chín trăm chín mươi chín người trong một ngàn có thể xem nó là rác, nhưng em lại bỏ qua những người đó để đưa những gì em thiên vị lên ư? Đó là cái mà chị gọi là tiêu cực!”

Trong một lúc tôi lưỡng lự chưa biết đáp lại thế nào, thì cô bạn ngồi cạnh tôi nãy giờ đã lên tiếng:

“Làm sao chị có thể chắc rằng đó là thiên vị?”

Tôi hiểu sự đồng cảm của cậu ấy nhưng đây không phải thời điểm thích hợp để chen vào, nhưng chị Kouichi chỉ liếc một cái rồi lờ đi. Cậu ấy có thể phản đòn lại lời cáo buộc của chị ta về việc tuyển tập của chúng tôi có thiên vị hay không bằng cách dẫn đúng định nghĩa ‘thiên vị’ là gì, nhưng cuối cùng đã không làm vậy. Có lẽ cậu ấy không muốn đổ thêm dầu vào lửa chẳng?

Tôi nuốt nước miếng rồi nói : “Dài dòng nãy giờ nói thẳng ra là chị bảo em thiên vị sở thích của mình phải không?”

“Ừ.”

“Và đối với chị, cách nghĩ ‘Mọi manga đều có thể thành kinh điển, vì thế không nên coi một tác phẩm nào là tệ’ là *tiêu cực*?”

Chị Kouchi gật đầu đầy thoả mãn.

“Đúng, ý chị là vậy đấy.”

“Nhưng...”

Khi chuẩn bị đáp lại tôi để ý cánh tay của một người nào đó vừa di chuyển. Sau lưng tôi, một chồng các bản “Zeamis” đã được hội trưởng Yuasa nhấc ra khỏi quầy và tôi không bận tâm điều đó.

Tồn tại một sai lầm quan trọng trong lập luận của chị Kouchi và tôi không biết chị đã để ý đến chưa. Dù đang cảm thấy rất khó chịu nhưng tôi vẫn ráng giữ giọng điệu thật bình tĩnh mà tiếp tục : “Như vậy, lối suy nghĩ rằng ‘Mọi manga đều có thể thành rác rưởi, vì thế không nên coi một tác phẩm nào là hay’ phải chăng cũng là tiêu cực?”

Như vậy thì trong khi không lý nào lại đồng tình, chị ta cũng không thể phản đối vì nếu làm vậy chẳng khác nào đã tự vả miệng mình...

Nhưng bất chấp việc phải đối mặt với sự mâu thuẫn đó, chị Kouchi lại cho tôi một nụ cười đầy ẩn ý mà đáp : “Dĩ nhiên.”

“Hả-“

Gần như chẳng thể nói thêm lời nào, thậm chí cái hội đứng sau chị cũng phải xì xạo. Rồi như vừa bị rơi vào hố đen vậy. Không ai hiểu được chị ta đang nghĩ gì khi trả lời như thế.

Lợi dụng sự nao núng của tôi, chị Kouchi vui vẻ nói:

“Câu trả lời đúng rồi phải không, vì chính em cũng nghĩ như vậy mà. Một cái manga được coi là chán không có nghĩa bản chất của nó là vậy. Chỉ đơn giản là do cái ‘ăng-ten chịu đựng’ của họ nhận tín hiệu hơi bị yếu với cái tựa đó, và chỉ những kẻ hèn nhát không dám thành thật với bản thân mới nói kiểu : ‘Cái manga này không hợp với tôi’ thay vì bảo rằng nó dở. Chiều ngược lại cũng thế, một cái manga được coi là hay chưa hẳn được bản thân nó đã hay, chỉ đơn thuần là nhờ cái ‘ăng-ten chịu đựng’ của họ bắt quá tốt mà thôi. Chị nói có chỗ nào không đúng sao?”

Có vài lúc tôi thấy chị Kouchi có cái gì đó hơi “liều lĩnh”. Dù sở hữu nhiều người ngưỡng mộ với tư cách là thành viên cốt cán của CLB Cổ Điển nhưng đám người đó luôn cho tôi một ấn tượng không hơn được hai chữ “khinh thường”. Giờ tôi đã có thể hiểu vì sao. Con người tên Kouchi Ayako này cũng chẳng hơn gì cái hội đứng đằng sau cả.

Tôi không thể thua... không được thua!

Ban đầu tôi chỉ định tỏ thái độ đôi chút vì chị ta dám bảo công sức của bao người là vô nghĩa, Nhưng giờ chuyện đã không còn dừng lại ở đó, khi chị ta đã xúc phạm đến một trong những đức tin của tôi. Tôi không phải loại đến lúc này chỉ cười cho qua chuyện. Nỗi khao khát phản công đang cuộn trào trong toàn bộ cơ thể, khiến tôi liếm môi một cái rồi lên tiếng:

“Vậy cơ bản là chị muốn nói rằng không có manga nào có thể thành kinh điển phải không? Còn những lĩnh vực khác như âm nhạc, hội họa hay văn học đều có cái chị coi là ‘kinh điển’ sao? Hay là với

chị cả ở những nơi ấy hai chữ đó đều không tồn tại luôn? Hay là cái chân lý ấy chỉ áp dụng cho manga?”

Tôi, cùng rất nhiều thành viên các trong CLB Manga, đều không chấp nhận việc trong manga tồn tại một hạn chế nào so với những lĩnh vực nghệ thuật khác mà nó không thể sửa được.

Chắc chắn chị Kouichi cũng không thể có ý như vậy, chỉ vì một tác phẩm là manga mà nó không thành kinh điển được. Và quả thật chị ấy đã phản bác,

“Chị chưa từng nói là không tồn tại một manga kinh điển lần nào cả.”

“Nhưng lúc này thì sao, chị chẳng đã bảo rằng bất kì một tác phẩm nào cũng có thể trở thành rác rưởi trong mắt cá nhân mà?”

“Ừ, đúng thế.”

Chị rút lại cái cười khinh khỉnh của mình mà nói tiếp : “Nhưng kinh điển có tồn tại. Sau nhiều năm bị giới phê bình đảo qua xốt lại và vẫn đứng vững trước dòng chảy thời gian, chỉ những tác phẩm có nhận xét tốt nhất là trụ lại được. Đó là cái bọn chị gọi là ‘kinh điển’. Nếu không có điểm cao nhất thì những tác phẩm đó phải vẫn được nhiều người yêu thích, thì cũng tạm có thể xếp ngang hàng. Vậy chị sẽ nói rõ thế này : CLB chúng ta hiện tại đang làm một cái chuyện ngu ngốc là bình phẩm về manga, quyết cái này hay rồi cái kia dở. Chị chỉ nói những gì thực sự đang nghĩ trong đầu, tại sao bọn em không dẹp cái trò vô nghĩa này mà vui vẻ đón nhận những gì chúng ta đọc mỗi ngày, dù sau đó chưa chắc còn thích hay không?”

“VẬY!”

Trước khi kịp suy nghĩ tôi đã phản pháo ngay : “Là chị không thừa nhận sự tồn tại của những thiên tài đã cho ra đời những tác phẩm kinh điển hay sao? Chị không chịu thừa nhận những tác phẩm của họ thật tuyệt vời và xứng đáng để truyền lại cho những thế hệ tiếp theo hay sao?”

“Đừng đưa mọi chuyện đi quá xa Ibara à. Dĩ nhiên chị không nói thế. Đó chỉ là do cái tôi quá lớn của em hoang tưởng ra mà thôi, và chẳng phải chị vừa nói rằng tồn tại những tác phẩm đã vượt qua bài kiểm tra thời gian mà trở thành kinh điển rồi sao?”

“...”

Ánh mắt của chị Kouichi bây giờ còn sắc hơn khi nãy. Có lẽ tôi cũng đang trừng mắt nhìn chị. Tôi bắt đầu cảm thấy hơi thở mình nặng nề...

...và trực giác bảo tôi đã đến lúc tung con át chủ bài ra rồi.

“Kho báu” của tôi là một thứ đối lập với chính kiến của chị Kouichi. Nếu tôi không thể bác bỏ chị ta thì chẳng khác nào tôi đã đạp đổ những công lao tích góp và gìn giữ để tạo nên “kho báu” ấy. Có một chút ngần ngại, nhưng vì tình thế bắt buộc nên tôi đành phải sử dụng nó. Thế là tôi chậm rãi đáp : “Chị sai rồi.”

“Về cái gì?”

“Về những gì chị vừa nói, tất cả đều chẳng liên quan đến ‘cái tôi’ hay ‘cá nhân’ gì cả. Chị có thể điềm nhiên nói lên những điều xúc phạm đó bởi vì chị chưa bao giờ ném những gì em đã trải qua. Có

một người mà tác phẩm của họ là những manga tuyệt vời tới mức em chưa từng gặp người nào có suy nghĩ trái lại.”

“Ồ, nghe có vẻ là một hậu thuẫn lớn cho em nhỉ?”

Bấy giờ giọng của chị vang lên đầy u ám, rất hợp với trang phục của một con ma chị đang mặc lúc này. Không tỏ ra nao núng, tôi tiếp tục : “Dựa trên những gì chị nói thì manga do em vẽ tùy người mà có thể đứng ngang hàng với bất kì bộ nào phải không? Nhưng không phải thế. Con át chủ bài của em là một thứ có thể khiến chị không còn có thể đặt em ngang hàng với người ấy. Một thứ không bao giờ mất giá trị theo thời gian... Vậy trả lời em một câu hỏi cuối, chị đã đọc một manga có tựa là *Tro tà*, được bán tại chính căn phòng này dịp lễ hội một năm trước chưa?”

Dường như ngay lập tức chị Kouichi mất đi vẻ điềm tĩnh thường có của mình. Với một biểu hiện như sắp sửa bóp cổ đối phương, chị đáp gọn lỏn:

“Không.”

“Nếu vậy...”

Nếu canh bạc này không thành công thì đành chịu. Đến thế mà chị ta còn không thừa nhận thì tôi chẳng tiếc gì một cái cờ trắng.

“Mai em sẽ mang nó lên. Nếu đọc xong mà chị vẫn giữ suy nghĩ như vậy thì em không còn lời nào để nói nữa.”

Phù, tôi thở phào một cái. Để chân lí được sáng tỏ thì kết cục này là không thể tránh khỏi. Nhưng cũng vì vậy mà tôi lại thở một cái nữa, lần này là thở dài, bởi vì kết quả này đồng nghĩa với việc tôi vừa mất cơ hội nhờ CLB Manga giúp đỡ CLB Cổ Điện.

Đó cũng là lúc tôi hoàn hồn lại, rồi tự hỏi : “Có chuyện gì ở đây vậy?”

Phòng đã đông nghẹt người một cách bất ngờ. Rõ ràng mới này chỉ có thành viên CLB thôi mà... Hở? Tại sao? Người đến từ khi nào vậy? Chẳng lẽ họ đã chứng kiến trọn màn đấu khẩu khi này?

Những “khách hàng” gần như ngay lập tức tránh ánh mắt của tôi, tỏ ra chút gì đó hối lỗi rồi ngoan ngoãn xếp thành một hàng mua tập san. Mỗi chồng để trên quầy là mười quyển và rất nhanh chóng hai chồng đã được bán trước khi hội trưởng Yuasa kịp mang ra thêm.

Ờm, giờ thì...

Hít một hơi sâu, tôi nặn ra một nụ cười mà nói : “Chào mừng quý khách.”

Hàng người đang xếp thấy thế vội quay lưng lại. Có lẽ chất giọng của tôi không được ngọt ngào, hay là vì họ nghĩ tôi rất là nguy hiểm hả trời?

Nếu đây là tình tiết trong một bộ manga thì vài sợi gân trên trán tôi hẳn đã nổi tung rồi.

021 - ♥05

Đang trực tiếp:

CUỘC CHIẾN GIỮA CÁC THIẾU NỮ!

về Lý thuyết Đánh giá Manga

(Cương Thi VS Nữ chiến binh nam tính)

...Tôi chẳng rõ tấm áp phích này đang nói về cái gì? Chữ viết rất to và đầy nghệ thuật.

Có dịp đi ngang qua nên tôi tính ghé vào CLB Nghiên cứu Manga để thăm Mayaka một chút, nhưng rốt cuộc lại bị thu hút bởi nội dung kì lạ của tấm áp phích đặt bên ngoài.

Vậy là cái “Cuộc chiến giữa các Thiếu nữ” này đang diễn ra sao? Tôi vừa định nhòm trộm một chút vào bên trong thì một cô gái mở cửa bước ra. Tôi nhận ra ngay chị ấy, hội trưởng CLB Nghiên cứu Manga Yuasa Naoko-san.

“Ừm, đây là gì vậy ạ?” Tôi chỉ vào tấm áp phích mà hỏi.

Chị Yuasa mỉm cười rồi nhẹ nhàng xé tấm áp phích đó xuống, rồi quay mặt về phía tôi và đáp : “Ồ, tụi chị vừa mới kết thúc rồi em à. Sẽ có một hoạt động khác vào lúc một giờ chiều ngày mai nên nhớ ghé qua nhé. CLB Nghiên cứu Manga chúc em một ngày tốt lành.”

Ra là vậy.

Ừm...

...CLB Cổ Điển cũng xin chúc chị một ngày tốt lành ạ.

022 - ♠06

Chiếc đồng hồ đeo ở cổ tay cho tôi biết đã sắp năm giờ. Ngày lễ hội đầu tiên đang dần tới hồi kết.

Những thành viên của CLB Cổ Điển vừa có một ngày tận mắt khắp sân trường bấy giờ đã tập hợp trong phòng Địa Chất. Nếu

Chitanda và Satoshi đã không ít lần trở lại phòng trước đó thì đây là lần đầu trong ngày tôi thấy mặt Ibara.

Vì có rất nhiều thời gian rồi nên tôi bỏ chút công sức mà bê phần lớn của cái núi “Kem đá” trở lại vào thùng để tránh tầm mắt. Với tư cách là người ngồi quầy nghiệp dư, tôi thiết nghĩ để khách hàng trông thấy mà nghĩ rằng chúng tôi gặp khó khăn trong buôn bán thì chẳng ổn chút nào.

“Sao, cậu thấy thế nào? Nỗ lực của tớ cũng thành công chút ít phải không?” Satoshi hỏi.

Không được lạc quan về tình hình như hấn, tôi vô cảm đáp : “Hên xui...”

“Ể, thật sao?”

Tôi gật đầu. Sự thật là sau diễn văn của Satoshi chúng tôi ít nhiều cũng đã có người tới mua, dù cái màn thương thảo ấy nghe chả ra cái gì cả. Tôi không biết những trò thi này có làm hấn vui không nhưng khó có thể phủ nhận nỗ lực của Satoshi xứng đáng là một bước đệm cho CLB Cổ Điển.

Satoshi bắt chước điệu bộ của một người vừa thắng trận.

“Được rồi, ngày mai vẫn sẽ cháy hết mình nhé! Tớ sẽ tham dự cuộc thi nấu ăn do CLB Nấu ăn tổ chức vào sáng mai.”

Ibara đáp lại biểu hiện rạng rỡ của hấn với một câu hỏi mang giọng điệu thờ ơ : “Ý cậu là cái cuộc thi yêu cầu một nhóm ba người ấy hả?”

“Hờ?”

Cái cười của Satoshi chột đông cứng.

“Ba người? Thật sao?” Hẳn lơ ngơ hỏi rồi kinh hoàng nhìn vào tờ hướng dẫn. Thành viên ban tổ chức mà mấy vụ này cũng không rõ cơ đấy, thật là...

Trong lúc ấy, Chitanda trông thật là rầu rĩ.

“Tớ xin lỗi, tớ... tớ đã không cố hết sức...”

“Đừng lo lắng quá.”

Thực lòng mà nói tôi không đặt kỳ vọng cao vào nhỏ. Không hẳn là vì tài năng, điều làm tôi bi quan về hướng giải quyết của Chitanda là khả năng chúng tôi được phép thay đổi một trong những thứ đã được khoá sổ từ trước. Đang gục mặt xuống thì có vẻ nhỏ vừa nghĩ ra điều gì mà bất thành linh ngẩng lên.

"Ờ, nhưng mà, tớ cũng đã chạm trán với một chuyện rất đáng *hiếu kì*."

Chuyện, *hiếu kì*?

Da gà tôi nổi hết lên khi cái hai chữ đó được thốt ra. Mỗi khi cô tiểu thư tuyên bố mình *hiếu kì* thì nghĩa là sẽ có những thứ không thể trở lại như nó vốn thế. Với một thực thể luôn mang trong mình quả bom “hiếu kì” luôn chực chờ phát nổ thì việc chống lại Chitanda đi tìm câu trả lời mong muốn chỉ đơn giản là bất khả thi.

Ôi! Cứ mỗi lần cái câu trời đá... ý tôi là thần thánh “Tớ rất *hiếu kì* về điều này” được cất lên thì tôi, đúng hơn là chúng tôi, rất nhiều hoài niệm... và chúng đang lũ lượt hiện lên trong đầu tôi đây này.

Tuy nhiên vào thời điểm này tôi có thể đảm bảo nhỏ sẽ không như thế. Chitanda chưa bao giờ để sự hiếu kì của mình gây ảnh hưởng xấu-không-thể-cứu-vãn cho người khác và cũng có thể hiểu rằng, nếu được giao cho nhiệm vụ hệ trọng thì nhỏ sẽ ưu tiên cho nhiệm vụ hơn cả.

Dường như cũng nhận thấy sự phản kích không nên có của mình, Chitanda quay qua nhìn cái thùng mà tôi đã để tập san vào.

“...À không. Không có gì đáng hiếu kì đâu.” Nhỏ nói.

May ghê.

Còn lại là Ibara, người trông có vẻ khá thiếu não. Mà thật tình thì lúc nào nhỏ chẳng vậy? Dù không chịu thừa nhận nhưng lúc nào nhỏ cũng để lộ ra những cử chỉ cho thấy mình muốn nói những gì đang nghĩ nhưng rồi lại từ bỏ. Đôi môi của nhỏ đang mấp máy như đang làm bầm điều gì không thành tiếng khiến tôi hông thể không để ý...

“Ibara, có chuyện bên CLB Manga à?”

Và tôi đã quyết định hỏi.

“Không có.”

Nhỏ cau có đốp lại. Tôi vừa nói gì bất lịch sự chẳng? Nhưng hình như nhỏ không phải là đang giận, xét trên cái mặt chưa bị chuyển sang màu đỏ.

“Thế Houtarou, hôm nay tổng tiền được bao nhiêu em rồi?”

Được Satoshi hỏi tới, tôi bèn tựa lưng vào ghế rồi đáp : “Mười ba.”

Đó là câu trả lời tốt nhất tôi có thể đưa ra. Giá như là hai mươi bốn quyền như dự tính[3] thì con số mười ba hẳn đã là một thành công vang dội trong ngày mở hàng. Mà thôi, dù gì thì ngày cuối cùng của lễ hội, thứ bảy, mới là cuộc chiến thực sự... Nhưng tôi sẽ không đề cập những suy nghĩ này vì chẳng muốn nghe những lời xỉa xói từ Ibara cùng cái mặt hăm tãi của Satoshi khi hắn thốt lên “Thế-cơ-à?” một cách đầy giễu cợt.

Vậy là còn hai ngày, hai ngày cho mọi nỗ lực chấp vá một con tàu đang chìm. Chẳng biết đây có phải là thời điểm chúng tôi nên trông mong một kì tích xảy ra không nữa...

Tiếng chuông trường reo lên, ngày khai mạc Lễ hội văn hoá Cao trung Kamiyama đã chính thức khép lại.

[CÒN 177 QUYỀN]

.

[1] Là từ dùng để chỉ các phim hoạt hình được làm ở Nhật Bản.

[2] Là tên của một bộ phim nổi tiếng, trong đó nam nhân vật chính bị buộc phải nói “Yes” (đúng, tôi đồng ý, tôi sẽ làm...) cho mọi tình huống anh ta đối mặt.

[3] Ba mươi quyền trừ đi bốn quyền mỗi thành viên, một quyền cho thầy phụ trách và một để lưu trữ.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 3-1 - Buổi sáng

023 - ♦05

Tro tà là một manga dài ba mươi trang dưới hình thức là ba câu truyện ngắn. Nghe thì có vẻ rùn rợn nhưng thực chất cái tên này bắt nguồn từ câu nói nổi tiếng của nhà sư Renryo[1]: “Con người có đủ mọi sự rạng rỡ vào buổi sáng, nhưng chẳng còn gì hơn một nắm tro tàn khi chiều tà.”

Nội dung xuyên suốt *Tro tà* nhấn mạnh vào sự vô thường của cuộc sống con người. Mượn khung cảnh trầm lắng cổ điển thời Chiêu Hoà nên cả ba câu truyện đều khá buồn, nhưng nó không bị đắm vào sự sầu thảm của thời ấy... với cả nhân vật chính đều là những nữ sinh mới biết yêu nên ba câu truyện cũng rất giàu tính giải trí. Khi còn là một đứa học sinh năm ba sơ trung, tôi đã gần như không thoát nên lời khi đọc và quyết định mua ngay trong lúc đang dạo chơi ở lễ hội truyền thống cao trung Kamiyama. Nội dung tuy không có gì mới mẻ nhưng với tôi nó đã mang đến một cảm giác lung linh huyền ảo.

Bên cạnh những lời thoại được chau chuốt mạch lạc, những câu truyện còn được trang bị những bức tranh thanh mảnh, cổ điển như bước ra từ một sân kịch kabuki nào đó. Tại những chi tiết mang tính then chốt của sự việc thì nét vẽ lại mang hơi hướm siêu thực... Tóm lại nếu phải chọn một tác phẩm để lại cho tôi nhiều ấn tượng nhất thì chắc chắn không cái tựa nào có thể bì được với *Tro tà*...

Nhưng có lẽ, dường như ở nó còn có một sức hút quyến rũ nào đó mà không từ ngữ nào đủ sức diễn tả nổi. Nếu phải phê bình thì khách quan mà nói tôi cảm thấy khả năng vẽ nền của tác giả còn chưa tốt, nhưng điều đó không thể làm cho cả câu truyện bị dở đi dù chỉ một chút.

Chỉ có hai doujinshi đã từng khiến tôi quên cả thở trong lần đọc đầu tiên, một là *Tro tà* và cái kia là *Cơ thể biết nói* – một manga tôi phát hiện ở một hội chợ khác không liên quan gì đến trường Kami. Tôi trân trọng chúng như là hai viên ngọc sáng nhất của cả kho tàng, nhưng lấy một ra thì tôi đành phải chọn viên ngọc sáng nhất của nhất. Để kết liễu trận chiến bằng việc chỉ ra rằng một tác phẩm tự nó đã là kinh điển mà chẳng phụ thuộc vào việc độc giả thấy thế nào, tôi phải đưa nó cho chị Kouchi xem. Hy vọng niềm tin của tôi về sức hút kì lạ của nó sẽ làm nên kì tích.

Tôi đã rất vui khi biết tin mình đậu vào trường Kamiyama. Bên cạnh niềm vui hạ cánh vào cao trung thành công thì tôi còn vui hơn nữa khi mình đã vào một ngôi trường mà ở đó người ta có thể bán tất cả các thể loại manga một cách tự do như là những chiếc máy bán nước tự động. Đó cũng là lí do tôi không ngần ngại chọn ngay CLB Nghiên cứu Manga vào ngày đầu tiên nhập học.

Thế nhưng gần như ngay lập tức... trào lên trong tôi là một nỗi thất vọng.

Vì không lấy *một ai*, trong CLB biết gì về tác giả của *Tro tà*.

Nhưng thì vẫn có thể vui vẻ bàn luận với nhau về sở thích của mình nên tôi vẫn nghĩ quyết định gia nhập CLB là đúng.

...Dĩ nhiên, có là những gì tôi *đã* nghĩ.

Buổi sáng ngày lễ hội thứ hai ở trường cao trung Kamiyama chứng kiến sự xuất hiện của một đứa tôi khó có thể u ám hơn được nữa. Không còn cách nào khác tôi buộc phải hoãn mọi dự tính của mình. Thế là thay vì đi điểm danh tôi đi một mạch tới CLB Manga.

Tôi đã mong mình là người đến sớm nhất nhưng chị Kouchi còn sớm hơn. Hôm nay chị diện một bộ tuxedo bóng bẩy nhưng lại đeo găng như một võ sĩ người Thái. Vì không được cao lắm nên bộ trang phục này có vẻ hợp với chị hơn là con ma cương thi hôm qua. Chị ấy tính mỗi ngày cosplay một nhân vật ư? Trùng hợp ở chỗ tôi cũng định làm vậy, nhưng dĩ nhiên là chẳng thể chăm chút cho trang phục của mình kĩ càng như chị ta.

Chị Kouchi nhìn vào tôi, hay đúng hơn, là cái trâm hình trái tim đính trên áo của tôi.

“Lại hoài cổ nữa em nhỉ?” chị nói. Hôm nay tôi mặc một chiếc áo len khác bên ngoài tấm áo blouse trắng, cùng tất dài và một chiếc đầm loe. Phần duy nhất có thể được xem là cosplay là một chiếc trâm hình trái tim và cái mũ nồi mà thôi.

“Bộ tính bắn ra đạn Jintan[2] từ đó à?”

“Không, chỉ là đồ trang trí bình thường thôi.”

“Nếu thật sự muốn cosplay thì em nên chăm chút cho mớ tóc của mình một chút chứ?”

Vớ vẩn. Mang cái kiểu tóc chống-lại-trọng-lực này ra đường cũng đủ xấu hổ lắm rồi, chưa kể đến việc tóc tôi chẳng có dài đến thế.

Tôi cần phải vào vấn đề chính ngay.

“VẬY, *Tro tà* của em đâu?”

Chị Kouchi đã mở lời trước. Thực sự đáng ngạc nhiên khi chị ta có thể nhớ cái tên ấy dù chỉ nghe qua một lần. Liệu cái sự nhanh nhạy và thông minh đã giúp chị ta đọc tâm trí của đối phương sao?

Hầu hết các thành viên đều chưa tới nên trong phòng yên tĩnh thấy rõ. Tất cả mọi người, dù hôm qua có hay không có mặt ở đây đều đã biết màn đấu khẩu giữa tôi và chị Kouchi. Mà thậm chí cả chị Kouchi, người hôm qua còn rất tự mãn, giờ lại nhìn tôi ở một trạng thái căng thẳng mà tôi ngờ rằng chị nhận ra điều đó...

Th-thật là tệ!

Nhưng không còn đường chạy trốn nữa. Hít một hơi sâu nhất có thể và cố gắng không tỏ ra chút gì hèn nhát, tôi nói:

“Xin lỗi, hôm nay em không mang theo.”

“Cái gì?”

“Hình như trong kì nghỉ hè em đã mang nó qua nhà họ hàng rồi để quên ở đó rồi.”

Đúng thế, cả đêm hôm qua tới sáng tinh mơ hôm nay tôi đã lục tung phòng mình để tìm kiếm. Chắc chắn tôi đã lục lọi mọi ngóc ngách có thể, bao gồm ít nhất mười lần trên chiếc kệ chứa những quyển manga mà tôi yêu thích nhất. Mấy cái kệ khác cũng thế, và những cái thùng các tông chất đầy những cuốn truyện cũ nữa... nhưng *Tro tà* thì vẫn chẳng thấy đâu.

Tôi không tin rằng mình đã cho ai mượn, thậm chí đến Fuku-chan cũng chưa vì tôi không nghĩ cậu ấy sẽ thích. Hơn hết rõ ràng là

suốt học kì một năm trước tôi còn đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần...

Và vì vậy *Cơ thể biết nói* đành phải được mang theo để thế mạng. Nhưng vì đã khẳng định sẽ mang *Tro tà* lên nên chính tôi còn thấy việc làm này là vô nghĩa, mà mang một thứ vô nghĩa thì có khác việc chẳng mang gì chỗ nào đâu? Ôi, cơ mà tôi vẫn chưa bi quan tới mức nghĩ rằng viên ngọc quý nhất trong kho báu của mình đã bị mất. Nó có thể đã bị lẫn vào một số lượng không nhỏ thùng các tông chứa đầy truyện cũ, đã được tôi gửi tạm vào kho ở nhà ông bà nội vào kì nghỉ hè vừa rồi. Có thời gian rảnh nhất định tôi phải lục tung cái nhà kho ấy lên.

Tuy nhiên, một sơ suất như thế xảy ra tại thời điểm này chẳng khác gì một đòn chí mạng. Khó mà tin được tôi đã mắc đến hai lỗi lớn chỉ trong hai ngày, và tính trong gần đây thì nhiều đến mức xấu hổ. Nghĩ ra được bao nhiêu hướng giải quyết đi nữa thì tôi vẫn ước rằng ngay từ đầu mình chẳng nên mắc những sai lầm ấy.

“ỂỂỂ?” Một âm thanh không hài lòng vang lên ngắn gọn. Nhìn quanh, tôi thấy chỉ có hội trưởng Yuasa là còn giữ vẻ điềm tĩnh, vậy là không phải chị ấy. Chủ nhân giọng vừa rồi là một người khác.

“Humm, vậy cơ bản là em không có à?”

Cơ mặt của chị Kouchi dường như được dẫn ra sau khi lên tiếng. Còn tôi, trái lại, thì đang phải cắn môi.

Tình thế hiện tại của tôi chẳng khác nào cá nằm trên thớt. “Trận chiến” vốn vẫn có thể tiếp tục vì chúng tôi vẫn còn cái lý để mang ra cãi, nhưng không đưa được bằng chứng hỗ trợ dù đã hứa trước thì chẳng khác nào tự mình giờ cờ trắng. Hậu quả của việc này là tôi

đang cố ghìm mình lại trước những lời xách mé của “Hội những người phát cuồng vì chị Kouchi”.

Một trong số đó huênh hoang : “Ibara nè, chẳng phải chưa đầy hai bốn tiếng trước còn mạnh miệng lắm sao? Tưởng nói không là xong chuyện hử?”

Rồi một người khác hòa theo : “Đúng đó. Bộ không có cách xin lỗi nào lịch sự hơn sao?”

Tụi nó sẽ không chịu im miệng cho đến khi tôi quỳ xuống thì phải. Tôi quyết định lời đi, vì đây là vấn đề giữa cá nhân tôi với một mình chị Kouchi. Nếu chính chị ta bắt quỳ thì tôi rất sẵn lòng làm thế.

Tuy nhiên, dường như không còn hứng thú với tôi, chị ta chỉ vẫy vẫy tay rồi đáp gọn lỏn:

“Vậy, thì giúp chị vẽ áp phích dùm cái.”

“A-áp phích?”

“Vẽ một em thật dễ thương vào... chị có chút chuyện phải đi một lát.”

Nói xong chị quay đi rồi nhanh chóng bước ra khỏi cửa, để mặc tôi tiếp tục làm mục tiêu của những cái trừng mắt lạnh tanh từ mấy “cái đuôi” bị bỏ lại trong phòng. Thế là tôi quay sang nói với hội trưởng Yuasa:

“Chị ơi, ở đây có dụng cụ vẽ không nhỉ?”

“Hửm? À, vâng, có chứ.”

Tôi gạt đầu rồi nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay. Đã sắp đến giờ tập hợp điểm danh ở nhà thi đấu. Trỏ tay vào đồng hồ tôi thông báo với chị : “Điểm danh xong em sẽ về đây vẽ.”

Một khi đã bắt tay vào vẽ thì thà toàn tâm toàn ý bỏ công sức mình vào còn hơn là dờ dờ ương ương. Thế là tôi bắt đầu suy nghĩ... mình sẽ vẽ một “nhân vật dễ thương” nào để vừa ý người tiền bối vừa chiến thắng đây?

024 - ♣08

Ngay sau khi buổi điểm danh kết thúc, tôi ba chân bốn cẳng đào thoát khỏi nhà thi đấu.

Chẳng phải vì có trò vui không xem uống đời, mà tại tôi dù sao cũng là thành viên trong ban tổ chức – những con người cao cả giữ nhiệm vụ làm cho lễ hội này vận hành trơn tru hết mức có thể. Cứ đến một giờ hẹn đã được thông báo từ trước là tôi phải ghé vào phòng họp để nhận nhiệm vụ từ cấp trên. Bên cạnh an ninh thì nhiều vấn đề về các sự kiện cũng phải do chúng tôi quản lí; ví dụ như việc dựng, dỡ sân khấu của các CLB thường dễ xảy ra tai nạn nếu bất cẩn. Như vậy cũng có nghĩa là nếu không có quây, không dựng hay không dỡ, thì cơ bản chúng tôi sẽ được chơi nguyên ngày. Mang mong mình tinh thần trách nhiệm đầy cao quý, tôi kính cẩn gõ cửa phòng họp ban tổ chức, rồi mở cửa, và hoan hỉ nói:

“Fukube báo cáo! Có vẻ như hôm nay sẽ là một ngày yên bình, xin phép được lui.”

Không may là thiện ý muốn giúp ban tổ chức trong việc giám sát một hoạt động hứa hẹn là đầy thú vị ở CLB Nghiên cứu Khoa học viễn tưởng của tôi đã không thành. Một giọng nói ngăn tôi lại.

“Đội đã Fukube, có việc cho em đây.”

Ề...

Trưởng ban Tanabe là người duy nhất ở trong phòng. Đứng trước tấm bảng trắng được dán lên một cái thời gian biểu, anh nhìn tôi mà cười.

“Nè, sao lại có cái mặt chù ụ thế hả?”

“À không, số là em đang rất bối ngỡ vì lại được trao cơ hội góp công cho ban tổ chức ấy mà.”

Thật ra dự định lớn nhất trong ngày của tôi là tham gia cuộc thi nấu ăn vào lúc mười một rưỡi trưa nay, vì thế hy vọng việc tôi sắp được giao sẽ không bị phạm vào cái giờ thiêng ấy, Nói chung là lại một lần nữa tôi phải trưng ra cái mặt hoàn toàn trái với cảm giác mình đang có, rồi từ từ bước vào phòng.

Tôi chà xát hai bàn tay vào nhau rồi hỏi : “Vậy là việc gì thế anh? Chỉ cần nó xong trước mười một rưỡi thì em sẵn sàng nhảy vào chảo dầu hay bơi ngựa ngoài biển vì anh.”

“Nhanh thôi. Có mấy cái bao đựng dép lê ở trong phòng lao công ấy, em cứ mang hai bao đặt ở cửa ra vào mỗi dãy nhà là xong. Thế thôi.”

Ồ, đúng là chả mất nhiều thời gian thật.

Trưởng ban Tanabe chắc hẳn đã rất tâm huyết với lễ hội. Tôi quyết định tán gẫu với anh ấy một chút.

“Sempai, anh không tính đi đây đi đó à, ngắm các gian hàng chẳng hạn?”

“Hửm? Ồ.” Đối mặt với tấm bảng cùng tấm thời gian biểu cỡ lớn, anh lại quay về phía tôi mà nói nhỏ nhẹ.

“Còn nhiều vấn đề phát sinh lắm em. Với lại chính mấy cái đó cũng khiến anh phải đảo qua đảo lại khắp sân trường mà, nên anh cũng tranh thủ thăm thú một chút. À mà, bộ phim tự quay của lớp 2-F nghe nói hay lắm đấy.”

Ồ, đó *chắc chắn* là một tin tốt nhỉ!

“Nhưng anh đâu có tham gia vào cuộc thi hay trò chơi gì đâu phải không?”

Anh Tanabe lại mỉm cười.

“Nếu ham vui thì anh đã chẳng làm ban tổ chức. Với lại anh thấy mình cũng không có nhiều tài năng hay sở thích như em đâu.”

Trông tôi giống người có nhiều tài và sở thích lắm à?

“Mà, em hỏi vậy là sao? Có gì vui muốn kể cho anh hả?”

“Vui ấy à?”

Nói về sự kiện đáng chú ý thì không thể không nhắc đến “Thảm cảnh Hai trăm” của CLB Cổ Điện, nhưng có chúa mới biết Mayaka sẽ như thế nào nếu biết tôi lấy nó ra làm trò đùa. Màn trình diễn của CLB Hải kịch sau lễ khai mạc cũng khá ấn tượng nhưng nhiều khả năng chỉ có tôi là thấy vậy. Tôi cũng có hóng hớt vài chỗ khác, nhưng đem từng cái kể ra thì chẳng đáng thắm vào đâu...

Ừmm. Tôi không định xem cái này là “vui”, nhưng nếu nói với anh là chả có gì vui cả thì nhục quá. Thế nên tôi đành phải dùng tới nó.

“Dường như có một tên đạo chích đã trổ tài ở CLB Cờ vây.”

“Thế à?”

“Một vài quân cờ vây đã bị lấy đi, và thậm chí tên trộm còn để lại lời nhắn nữa.”

“Thật vậy sao?”

Giờ thì tôi mới là người bất ngờ đây, hội trưởng Tanabe đang tỏ ra rất hứng thú với chủ đề này.

“Ra là thế. CLB Cờ vây à...”

Ngay trước khi tôi kịp thốt lên rằng có thể sự việc này chỉ là một trò giỡn từ chính CLB Cờ vây để gây chú ý, thì hội trưởng đã tiếp tục : “Anh nghe Okano bảo rằng sự việc tương tự cũng đã xảy ra với CLB Acapella.”

“Cái gì cơ?”

Và *bây giờ* thì hứng thú của tôi đã trở nên sôi sục. Nếu cả CLB Acapella cũng bị y như thế thì khả năng tác giả là nội bộ CLB Cờ vây xem như bằng không.

“Họ bị mất một chai nước trong thùng giữ lạnh.”

“Có lời nhắn nào được để lại không anh?”

“Anh không chắc có phải của kẻ trộm không, nhưng nghe bảo là họ cũng tìm thấy một tờ ghi chú.”

Quá thú vị! Cấp độ quan tâm của tôi với câu chuyện này đã tăng lên tột bậc so với những gì được nghe từ Tani-kun. Vậy là chúng ta có một siêu đạo chích đang trà trộn trong lễ hội văn hoá cao trung Kamiyama! Một trò giỡn đầy hứa hẹn đây.

Hehe hehe, giờ mình nên sắp xếp lại lịch như thế nào đây?

...À mà từ từ, bây giờ chưa phải lúc.

“Gì thế Fukube? Sao em cười thấy ghê vậy?”

“Không, hồng có gì đâu anh.”

Giờ vẫn còn sớm để thò chân vào vụ này. Để vụ việc của tên trộm được nổi tiếng thì hẳn phải gây thêm nhiều vụ trộm nữa. Nếu tôi lỡ tay đánh bại hắn lúc này thì sẽ chẳng khác gì vua câu cá bắt được con lòng tong. Kinh nghiệm đã chỉ ra cho tôi thấy, rằng hiện tại hãy cứ chơi với tên trộm đã.

Với lại, đã được mấy mạng trong trường nhận ra sự bất thường này nào? Ngay cả tôi cũng chỉ vừa được nghe và biết. Thế nên chưa cần quan tâm đến việc tên đạo chích có chủ trương gây chú ý hay không vì rằng nanh của hắn còn chưa mọc. Còn một hoạt động cực kì quan trọng đang chờ tôi tham gia. Nghỉ ngơi thư giãn tí để tạo điều kiện cho tên trộm gây bất ngờ thêm vài cú rõ ràng là chả chết ai, vì vậy tôi quyết định dẹp tạm nó qua một bên.

Xong, ủa cái túi dây thân yêu của mình đâu rồi?

“Có lẽ bây giờ em nên đi làm việc rồi.”

“Ừ, cố gắng nhé.”

Động viên tôi một câu xong, hội trưởng Tanabe lại quay về tấm bảng.

025 - ♠07

“Tớ sẽ lại cố gắng hết sức!” Nói xong, Chitanda nhanh chóng rời khỏi phòng.

Tiếp tục một ngày trông quầy nữa nào.

Nói sao đây? Tôi chưa từng nghĩ việc ngồi một mình bên một cái quầy nơi người ta hầu như chẳng lai vãng tới lại chán đến thế. Tôi thích sự thoải mái và chậm chạp, nhưng chắc chắn là không thích nhàm chán. Thà rằng được tốn sức bỏ mấy đồng bạc vào hộp đựng tiền bán tập san thì còn vui hơn. Thông thả vào nhà vệ sinh, chả ai tới. Mua cuốn sách đọc chơi, nhàm ngay thể loại không thích. Thật khó có thể ngờ một tên “tiết kiệm năng lượng” như tôi lại ao ước được làm việc chỉ vì... thấy chán!

Mà thôi, tôi nên xếp lại mấy quyển tập san cho ngay ngắn. Mỗi chồng mười quyển là đẹp.

Vừa xếp xong tôi nhận ra trước cửa phòng đã có “khách hàng”. Đó là một nam sinh tôi không quen. Phù hiệu trên cổ áo cho biết anh là học sinh năm hai.

“Cậu bán đồ à?”

Điềm tốt đầu ngày rồi. Thái độ đâu, thái độ...

“Vâng, đúng.”

Ừm, lẽ ra tôi nên nói dài hơn một chút nhỉ, kiểu “Vâng, đúng thế đó ông anh” ấy. Nhưng nói thật thì chẳng lịch sự chút nào phải không? Anh chàng năm hai chúi người tới trước một chút về phía những chồng tập san “Kem đá” để nhìn kĩ cái bìa.

“VẬY đây là cuốn tập san giải thích vì sao có cái tên ‘Hội Kanya’ phải không?”

Wow, màn hùng biện của Satoshi rốt cuộc cũng kết trái ngọt đầu tiên. Hay là anh nghe được từ người khác? Kệ nó, có khách là tốt rồi.

Thấy tôi gật, anh chàng hỏi tiếp : “Anh đứng đây đọc luôn được không?”

“Em e rằng không được đâu.”

“Ôi thôi mà. Có hai trăm yên một cuốn thôi phải không?”

“Đúng là chỉ có hai trăm yên nhưng xin anh hãy mua đi ạ. Tụi em còn rất nhiều, đang muốn khóc đây.”

Dĩ nhiên là tôi không định khóc đâu.

Nghe thế anh liền bật cười rồi rút ví ra mà mua một quyển. Sau khi cảm ơn và thấy anh nhét ví lại vào túi. Tôi chú ý và nói :
“Sempai, ‘cửa sổ’ mở kìa.”

“Hả? Trời đất!”

Anh hoảng hốt đưa tay vào “khoảng không” giữa hai chân. Sau vài lần hì hụi, anh ngẩng đầu lên mà rầu rĩ.

“Thôi xong, bị hư rồi!”

Nhìn kĩ một chút tôi thấy vài cọng chỉ bị mắc vào cái khoá và xoắn tít. Rồi, hiểu luôn.

“Khoá kéo bị hư à?”

“Ừ, và anh có việc ở trường cả ngày. Giờ biết sửa thế nào đây?”

Anh có sự thông cảm lớn từ tôi, người bây giờ cũng chẳng biết phải giúp anh làm sao.

Không, chờ chút, không hẳn! Vẫn còn ở đây mà phải không? Lục lại trong hộc bàn và tôi đã tìm ra – cái phù hiệu được cho bởi anh chàng punk hôm qua. Tôi không định mang nó tới để làm người mẫu, và hơn hết đằng sau chiếc huy hiệu là một cái kim băng khá dễ để tháo ra.

“Chỉ có một thôi, nhưng anh xài thử xem.”

Tôi đưa cho cái kim băng, và anh chàng năm hai trông sung sướng cứ như vừa được ban phước lành.

“Ôi, cảm ơn nhiều. Không ngờ cậu lại có cái này!”

Anh bắt đầu dùng nó để vá “cửa sổ”... và dù trông có hơi buồn cười nhưng thế này cũng tạm ổn.

Vá xong anh liền thốt lên : “Quá đỉnh, cậu vừa cứu anh một bàn thua trông thấy đấy.”

Rồi anh nhe răng cười và vẫy tay qua lại.

“Không có chi đâu anh.”

Nghe thế dường như khiến anh suy tư gì đó, rồi anh xoay tay về phía sau lưng. Lục lọi trong cái túi đeo lưng một hồi anh lấy ra một khẩu súng lục.

Dán mắt vào họng súng, tôi hồn nhiên hỏi : “Anh tính cướp tụi em hả?”

“Đừng có khùng. Đây là súng nước.”

Anh đặt khẩu súng lên bàn rồi nói tiếp:

“Cậu có thể lấy cái này, xem như là lời cảm ơn của anh.”

“Ra vậy.”

Ánh nhìn của tôi chuyển từ cây súng nước vào anh.

“...Đây là sở thích của anh à?”

Cuộn quyển tập san trong tay, anh gõ nhẹ vào đầu tôi một cái.

“Dĩ nhiên là không. Anh bên CLB Làm Vườn và hôm nay tụi anh sẽ nước khoai lang.”

Tôi vẫn không hiểu chuyện đó với chuyện này liên quan tới nhau kiểu gì.

Anh chàng năm hai tiếp tục với giọng điệu hân hoan : “Cậu biết đấy, tụi anh cần lửa để nướng khoai. Mà đã có lửa thì phải có nước để dập, nhưng dùng một cái xô để tạt vào thì nhạt quá phải không?”

À, ra thế. Giống kiểu lính hay đại loại đây... và hoá ra có tồn tại những CLB còn khùng hơn bên này nữa đấy nhỉ? Tôi lại nhìn vào cây súng mà nói:

“Vậy anh không cần khẩu này sao?”

“Anh có rồi. Đây chỉ là đồ dự bị thôi. *Hàng chính* của anh là một khẩu Kalashnikov cơ!”

Quá hoành tráng. Vậy là họ nghiêm túc nghĩ đến việc dùng súng nước dập lửa thật á? Lạy trời là cách này có hiệu quả. Cơ mà, chẳng lẽ cầm khẩu súng ngồi canh quây? Cả cái huy hiệu cũng vậy, sao số tôi toàn được cho những thứ chả có ích lợi gì thế này? Muốn từ chối cũng không được.

“Cám ơn lần nữa nhá. Hẹn gặp lại!”

Dứt lời anh chàng liền vui sướng rời khỏi phòng Địa Chất.

Tôi nhìn vào khẩu súng nằm trên bàn mà lẩm bẩm vẫn vơ : “... Một khẩu Glock 17 à?”

Một khẩu AK[3] chính cùng một khẩu Glock phụ trợ, chẳng phải là trái khoáy sao?[4]

[CÒN 176 QUYỀN]

026 - ♥06

Hôm nay mình sẽ lại cố hết sức!

Tối qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Lời của anh Tanabe và anh Toogaito đều hoàn toàn đúng đắn. Không thể thay đổi địa điểm buôn bán cũng chẳng thể tạo ra một câu chuyện đủ để được lên báo tường, nhưng buông xuôi thì hãy còn quá sớm.

Nghe nói là bộ phim tự làm của lớp 2-F đang rất được yêu thích. Dù không nhiều người bạn của tôi quyết định đi xem thử nhưng có

một sự thật là phòng Nghe Nhìn đã chật kín người trong suốt ngày hôm qua.

CLB Cổ Điển chúng tôi, trong một chừng mực nào đó, có thể xem là đã góp công dựng nên phim của lớp 2-F. Bí ẩn trong quá trình làm phim đã được Fukube-san đặt tên là “Sự biến của Nữ hoàng” thì phải. Tôi chẳng làm được gì nhiều, mà chính Oreki-san đã giúp các anh chị ấy đáng kể nhờ vào tài suy luận của mình. Dù còn vài uẩn khúc nhưng hiện tại tôi thấy rất vui vì bộ phim vẫn được đón nhận nhiệt tình.

Trong lớp 2-F tôi quen thân chị Irisu Fuyumi. Nhắc mới nhớ, chị ấy thật ra chính là người “Nữ hoàng” được đề cập tới trong cái mỹ danh của Fukube-san đấy, bởi vì chị phải đảm đương mọi thứ trong suốt quá trình quay phim...

Nếu có thể sắp xếp cho *Kem đá* bên cạnh một bộ phim nổi tiếng thì cơ hội để chúng tôi bán được tập san sẽ chắc chắn được nâng cao!

Vì vậy, hôm nay bằng mọi giá cuộc thương lượng này phải thành công.

Tôi sẽ cố hết sức!

I'll do my best.

Phòng nghe nhìn bây giờ lại có một suất chiếu phim *Điểm mù của vạn người*. Cửa ra vào được để mở và một tấm rèm đen che không gian bên trong để tránh ánh sáng hắt vào. *Có vẻ như lại là một suất chiếu đầy ắp khán giả rồi*, tôi chẳng cần ló đầu vào căn phòng tối đen để cảm nhận điều đó. Ngoài cửa có đặt một tấm biển

quảng cáo cao ngang với tôi ghi chữ “Đang chiếu – ĐIỂM MÙ CỦA VẠN NGƯỜI” cùng giờ giấc của các suất chiếu được viết lên một tờ giấy dính tạm vào bên dưới tấm biển.

Có một cái bàn đặt ngay cạnh tấm biển dường như được dùng làm bàn tiếp tân. Hơi kì lạ vì bộ phim được chiếu miễn phí, có nghĩa là không bán vé, thì cần bàn tiếp tân làm gì nhỉ? À, ra là họ để những tờ bướm quảng cáo ở đó. Có một chị ngồi ở đó. Vì phim đang chiếu nên chẳng có ai tới đây cả nên chị đang mải mê trò chuyện với một chị khác...

“Chị khác” đó không ai khác là chị Irisu. Hôm nay đích thị là một ngày may mắn vì tôi đã định chạy khắp sân trường để kiếm chị. Chờ cho cuộc hội thoại kết thúc tôi lên tiếng:

“Chị Irisu, chào buổi sáng.”

“Hử... ồ, Chitanda đây à?”

Nhìn thấy tôi chị nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện với chị kia. Bước ra xa khỏi cửa vào phòng Nghe Nhìn chị ra hiệu cho tôi đến gần cửa thoát hiểm.

Chị Irisu Fuyumi là con gái của giám đốc bệnh viện Rengou, nằm ngay cạnh trường Kamiyama của chúng tôi. Chị cao bằng tôi, nhưng thân hình thì mảnh dẻ hơn nhiều. Nhưng mà phải dính chính một chút là nói thế không có nghĩa là tôi mập nhé! Chỉ là từ chị luôn toát ra ấn tượng về một con người hết sức sắc bén, một con người kiên định đủ khả năng giải quyết bất cứ một rắc rối nào mắc phải. Với tôi chị Irisu có thể xem là một thần tượng.

Trước khi kịp nói gì, chị đã chỉ tay về phía căn phòng vừa đi qua mà nói:

“Như em có thể thấy, nhờ các em mà bộ phim đã đại thành công. Cứ nghĩ tới việc chưa bao lâu trước tụi chị còn lo là bộ phim không thể hoàn thành kịp thì lại thấy, chị phải cảm kích công lao của các em nhiều lắm.”

“Ôi, không... chị không cần phải... à mà chị Hongou đã bình phục chưa ạ?”

Chị Hongou là người viết kịch bản cho bộ phim, nhưng tôi cũng được biết rằng lý do bộ phim suýt nữa không hoàn thành kịp là do chị ấy bị suy sụp vì áp lực.

“Ồ, giờ cậu ấy khỏe rồi. Em muốn gặp không?”

“Dạ... à không, giờ thì chưa...”

Có lẽ nhận ra sự ngần ngại của tôi, chị Irisu nói khẽ lại một chút:

“Em cần gì ở chị phải không?”

“Dạ, nhưng cũng hẳn, em xin nhờ cả lớp 2-F ạ.”

Tôi liền cúi đầu thật thấp.

Và cần vào đề càng nhanh càng tốt.

“Xin hãy giúp tụi em bán tập san ạ!”

Chị Irisu chớp mắt hai cái một lúc, trước khi đáp lại rất nhanh :
“Vậy là em đang nhờ bọn chị bán tập san kết hợp với việc chiếu phim phải không?”

“Dạ, đúng là như thế.”

“Được rồi. Bên em có bao nhiêu quyền?”

Hử?

“C-chị đồng ý à?”

Vì tôi nói trước khi kịp suy nghĩ nên có vẻ chị Irisu hơi nhướn mày lên một chút.

“Sao em bất ngờ thế?”

“À, không, ưm...”

Chỉ là tại hôm qua toàn bị từ chối nên tôi có hơi sốc khi ngay lập tức được chấp nhận như lúc này... Cơ mà, đây lần thứ ba tôi quên phần giải thích sự kiện.

“...Cám ơn chị rất nhiều ạ!”

“Chừng nào bán được đi thì hãy cảm ơn chị. Vậy bên em có bao nhiêu quyền nào?”

Chị Irisu chống tay phải lên một bên hông và hỏi với giọng rất tự tin như có thể kéo sập bức tường sau lưng nếu tôi yêu cầu.

“Tụi em đã in hai trăm quyền...”

“Hai trăm?!”

Đôi mắt nhỏ của chị Irisu mở to ra ngay tắp lự.

“Quá là nhiều đấy.”

“Tụi em vô tình đặt nhiều hơn dự định, đó là lý do vì sao tụi em đang tìm mọi cách để bán càng nhiều càng tốt. E-em...”

Ôi đừng chứ! Ngay trong khi cầu viện sự giúp đỡ thì tôi lại nói không ra chữ. Cuộc trò chuyện phải được tiếp diễn, biết vậy tôi bèn cà mạnh hai hàm răng của mình vào nhau mấy cái rồi lên tiếng:

“Em xin lỗi. Còn về giá thì tụi em tính bán một quyển hai trăm yên ạ.”

Chị Irisu nhẹ nhàng gật đầu.

“Nếu em có thể hạ xuống mỗi quyển một trăm năm mươi yên thì chị có thể lấy hai mươi quyển.”

“Sao ạ? Hạ giá ư?”

“Tờ giới thiệu bộ phim của bên chị đang bán với giá năm mươi yên, cùng với tập san của bên em thì có thể bán theo từng phần với giá hai trăm yên. Dù như vậy thì bên chị cũng phải sắp xếp lại một chút.”

“Dạ, nhưng mà, chị không cần phải bàn lại với những người khác trong lớp sao?”

“Ồ, chị sẽ lo vụ đó sau.”

Quá tuyệt! Phải chăng chị Irisu có thể chấp nhận mọi yêu cầu mà không cần thắc gì sao? Theo dự định thì trong ba ngày chúng tôi chỉ cố bán hai mươi bốn quyển, nhưng giờ lại đưa đến hai mươi quyển cho chị thì tôi có hơi ngại...

Và như lại một lần nữa, chị ấy lại đọc được sự lo lắng của tôi mà thoải mái gật đầu.

“Bọn chị sẽ cố bán hết trong ngày hôm nay, và nếu bán được hết thật thì ngày mai chị sẽ lấy thêm một lô nữa.”

“Vậy có thật sự ổn không ạ?”

“Ổn mà.”

...Tôi lại cảm thấy lồng ngực mình thất lại.

Chị Irisu đưa cánh tay phải nãy giờ gác tạm vào hông ra phía trước. Bắt tay sao? Cũng đưa tay ra tôi khẽ đặt tay mình lên trên tay chị...

“?”

“Thay vì bắt tay vì em nên cho chị xem thử bản mẫu phải không?”

Bản mẫu? Thấy tôi lắc đầu chị Irisu thở dài một cái...

Tôi đã làm gì sai à?

...Rồi chị nhẹ nhàng nói trong khi tôi còn run lẩy bẩy.

“Là chị thì không sao, nhưng nếu em muốn nhờ ai bán dùm tập san của mình thì ít nhất phải mang theo một bản, không thì lấy gì để thuyết phục người ta?”

À-à, ra vậy. Đúng thật!

“Em hiểu rồi, cảm ơn chị!”

Nghĩ lại mới thấy, hôm qua tôi chẳng đạt được cái gì ra hồn cũng là vì thế này. Có lẽ chính vì đã quá lo vấn đề trước mắt mà những yêu cầu của tôi liên tục bị từ chối. Nếu đi cùng với chị Irisu thì tôi nghĩ anh Toogaito và anh Tanabe đã không có cơ hội nói không...

Đúng thế, tôi không được phép mắc sai lầm như hôm qua nữa. Tôi phải đảm bảo khả năng thành công tăng lên từ bây giờ. Nghĩ vậy tôi quyết định nhờ chị Irisu một lần nữa.

“Chị Irisu này.”

“H-hả, cái gì?”

Ấy chết, tôi lỡ tiến tới hơi sát quá! Đây là một tật xấu mà Oreki-san đã từng nhắc nhở tôi phải để ý. Lùi lại một bước tôi nói:

“Chị Irisu giỏi trong việc khiến người khác làm việc cho mình phải không?”

“Ờ...”

“Xin hãy chỉ em làm sao để được vậy ạ!”

“Á-!?”

Dường như không phải là mình chị Irisu buột miệng phát ra một âm thanh rất kì lạ, dù sự bất thường ấy chỉ diễn ra trong tích tắc trước khi chị cười khúc khích.

“Hi, đúng là chị từng bị gọi bằng khá nhiều biệt danh, nhưng chưa có cái nào ấn tượng bằng ‘giỏi trong việc khiến người khác làm việc cho mình’ của em cả,” chị khẽ nói.

Tựa lưng vào cửa thoát hiểm, chị Irisu nhìn thẳng vào tôi mà nói chậm rãi.

“Thôi được rồi. Em thì lúc nào cũng đi thẳng ruột ngựa vào vấn đề mà. Vậy thì chị sẽ chỉ cho hai đến ba cách mà em có thể dễ dàng áp dụng.”

“Dạ, cảm ơn chị ạ.”

“Em có biết gì về chữ ‘nhập vai’ không?”

Chợt ngừng lại, chị Irisu gục đầu xuống rồi nhắm mắt suy nghĩ. Đây là lần đầu tiên tôi thấy chị ấy tốn thời gian để suy nghĩ về một điều gì đó, và nó khiến tôi lo lắng đến đờ cả người.

“Rồi... như vậy đi,” chị lẩm bẩm và mở mắt ra. Sau đó chị giơ một nắm đấm về phía tôi, theo phản xạ tôi liền lùi lại.

“Có hai kiểu mà em sẽ gặp khi muốn người ta làm cho mình. Thứ nhất, là khi em được mong đợi sẽ *trả công* khi được nhận giúp đỡ.”

Chị giơ ngón trỏ lên.

“Và thứ hai là khi em chẳng phải trả cái gì cả.”

Rồi chị giơ tiếp ngón giữa, sau đó hai ngón tay được thu hồi lại và cánh tay lại được gác vào hông.

“”Với những yêu cầu mà em sẽ phải *trả công*, nghĩa là người em đang nhờ chưa tin tưởng vào em.”

“Hề?”

Có lẽ là nhờ sự bình tĩnh trong từng lời nói của mình, mà dường như giọng nói nhẹ nhàng của chị Irisu đủ sức át đi mọi tiếng ồn đến từ cả một lễ hội văn hoá xung quanh chúng tôi.

“Với những trường hợp khi em phải nhờ vả những người lạ, tức là người mà nhiều khả năng em chỉ nhờ một lần rồi thôi ấy, thì chín trên mười trường hợp họ sẽ xem yêu cầu của em là quá đáng, và nếu không xem thế đi nữa thì họ cũng sẽ tối thiểu hoá công sức bỏ ra để giúp đỡ em. Vì thế với những trường hợp cho đi nhận lại thế này em không được phép chỉ nghĩ về việc em sẽ nhờ người ta cái gì, mà còn phải xét đến thời gian và công sức họ sẽ phải bỏ ra để làm điều em muốn. Em cũng phải dự trù đến việc họ có thể không hoàn thành được công việc. Tóm lại nếu em còn không chắc chắn về những vấn đề đó thì họ cũng chẳng lý gì lại chịu rủi ro dùm cho em cả. Thật ra cũng có thể dùng tâm lý học nghịch đảo để khiến họ nghĩ chính họ đang làm khó mình nhưng với em điều đó là quá khó, nên hiện tại chị thấy em hợp với loại thứ hai hơn – loại cần có lòng tin.

Ở trường hợp này, em cần cung cấp cho họ một sự ‘thỏa mãn’ về tinh thần đủ để đồng ý giúp đỡ. Mọi sự có thể tiến hành rất dễ dàng nếu phần thưởng là hiện vật, nhưng khi phần thưởng chỉ là tinh thần thì cần phải khéo léo hơn rất nhiều. Cách tốt nhất để đạt được điều đó là khiến họ cảm thấy họ đang lôi cuốn mình hoặc đang trở nên nổi tiếng, nhưng em sẽ thấy em không có nhiều cơ hội để tận dụng hai điều này đâu. Tốt thứ hai có thể là niềm tin về tình cảm nhưng nó lại tốn khá nhiều thời gian để xây dựng. Thành thực mà nói chị chưa bao giờ dựa dẫm vào hai loại trên. Vậy trong những cái còn lại, chị nghĩ em nên tranh thủ lợi dụng tính ‘chính nghĩa’, tinh thần trách nhiệm cũng như sự ‘chuyên nghiệp’ lẫn lòng tự trọng của đối

phương. Vẫn không dễ đâu, nhưng chỉ vài ba lần thành công là em thừa sức áp dụng cho khá nhiều trường hợp sau này.

Rồi, như chị đã nói việc thao túng người khác tới mức khiến họ sợ hoặc cảm thấy vượt trội so với mình là điều chưa bàn đến hôm nay. Với em, một người mới bắt đầu, chỉ cần làm cho họ thấy một *kỳ vọng*. Nghe kĩ nhé, cơ bản là làm họ nghĩ rằng ‘*Chỉ mình mới làm được điều này cho bạn ấy*’. Đặt đối phương vào vai ‘hy vọng cuối cùng’ thật ra lại khá đơn giản. Dù là thật hay giả vờ, chỉ cần thể hiện cho họ thấy mình *cần và tin* vào họ thì xem như em đã nắm được phần cán. Nhưng cũng nên nhớ là đừng để họ thấy vấn đề của mình là lớn. Đừng để họ biết rằng mình đang tuyệt vọng trông chờ sự giúp đỡ. Không nhiều người chịu giải quyết những vấn đề vừa khó khăn vừa chẳng mang lợi lộc cho bản thân. Em nên làm ra vẻ khó khăn của mình không-đặc-biệt và vẫn nằm trong tầm kiểm soát, khiến áp lực cho đối phương sẽ được giảm đi đáng kể.

Và cuối cùng, nếu được, thương lượng ở một nơi vắng vẻ với đối phương là người khác giới.”

Trong một lúc, đầu tôi như mớ bòng bong.

T-tôi vừa được nghe những lời nói tuyệt vời! Toàn điều chưa bao giờ tôi biết đến. Vậy là để khiến một người lạ giúp cho mình thì phải chiếm được cảm tình và niềm tin của họ, và đưa họ lên một vị thế cao hơn mình vì ta cần để họ thấy sự *kỳ vọng* của mình, và phải thuyết phục ở một nơi vắng vẻ... Tiêu hoá hết tất cả sẽ không dễ dàng chút nào...

Tôi cần thời gian để từ từ hiểu hết những gì vừa được dạy, nhưng trước hết phải cảm ơn chị Irisu đã.

“Ừm, ừmm, em xin...”

Nhưng chị chỉ nói : “Nhanh mang hai mươi cuốn tới đây nào.”

Rồi quay về phòng Nghe Nhìn với những bước chân gấp gáp hơn so với bình thường.

Lẽ ra tôi nên cúi đầu để thể hiện sự cảm kích của mình thì nhanh hơn rồi.

Xin cảm ơn chị Irisu rất nhiều! Em nhất định sẽ không để những lời vàng ngọc đó thành công cốc!

027 - ♠08

Cuốn truyện chữ mới mua đã không thể hơn kì vọng tôi đặt vào nó, chán phèo.

Một trăm yên bỏ ra để mua từ một hàng sách cũ chả là bao nhiêu nhưng tôi vẫn thấy như mình vừa bị chém đẹp. Chẳng còn một chút kiên nhẫn nào để đọc tiếp, vì vậy tôi không biết làm gì hơn ngoài việc ngáp lên ngáp xuống. Biết thế lần sau mua hai cuốn.

Nghe CLB Acapella hát hôm qua là cách giết thời gian rất hiệu quả. Chả biết hôm nay họ còn hát không nữa, tôi quyết định đứng lên để mở cửa sổ... và được ngửi thấy cái mùi gì như lá cháy. Tình hình là dưới đất đang có một nhóm người đứng ngồi xung quanh một cái vỉ nướng, và nhìn vào những “đặc công vũ trang” tôi có thể biết đây chắc chắn là CLB Làm vườn.

Khoai lang nướng – chỉ ngửi mùi thôi đã thấy đói bụng. Mà hiện tại chả cần phải là khoai lang hay không, tôi nghĩ mình cái gì mình cũng muốn ăn. Sáng nay tôi lỡ thức dậy trễ và đành bỏ bữa sáng,

và tất cả là tại bà chị yêu dấu đã trưng dụng cái đồng hồ báo thức trong phòng tôi mà không thềm hỏi trước. Kết quả là bây giờ cái bao tử đã bắt đầu còn cào, nhưng chỉ mới mười một giờ, hơi sớm cho bữa trưa nhỉ?

Khi còn mải mê ngắm cái mẻ khoai nướng thì...

“CHO KẸO HAY BỊ GHEO!”[5]

“YAY!”

Có ai vừa vào phòng và la lớn. Hai người, và nghe giọng thì có lẽ là con gái. Tôi không chắc vì không thể thấy mặt, hay nói đúng hơn, là chả có cách nào để tôi có thể thấy mặt cả. Cả hai đều xách theo mấy cái giỏ và quần mình trong một lớp vải trắng, trong khi đầu thì đội hai trái bí ngô... Bí ngô?

T-thế quái nào? Đầu bí ngô? Giờ đã là Halloween rồi sao?

Trong khi tôi còn ngơ ngác thì...

“CHO KẸO HAY BỊ GHEO!”

“YAY!”

Họ lại chào lần nữa với hai cánh tay đập đập như vịt.

Có phải là đang nhảy không nhỉ?

... Bình tĩnh nào! Được rồi, hôm nay là ngày Halloween. Vậy tôi có nên ném đậu vào họ không nhỉ, hay là phải đổ trà chanh[6]?

À quên, lộn rồi. Tôi bèn ném một ánh nhìn lạnh tanh về hai cái đầu bí ngô đang nhảy múa mà nói : “Nếu muốn kẹo thì ở đây không

có đâu, đi dùm.”

Một trong hai cái đầu bí ngô gây ra một tiếng khụt khịt.

“Úi chao, thiệt là xấu tính đó mà!”

“Nhưng nếu muốn mua tập san thì xin chào quý khách ạ.”

“Hong thềm!”

“Rốt cuộc hai người vô đây làm gì vậy?”

Nghe thế hai cái đầu bí ngô liền nhip nhàng tiến tới và chìa ra mấy cái giỏ, sau đó đồng thanh nói như học thuộc lòng.

“CLB Bánh kẹo tụi mình đang mở dịch vụ bán hàng tận phòng. Quý khách có muốn một chút bánh bích quy, bánh bông lan hay bánh kem không ạ?”

...

“Nếu nói không thì sao?”

“CHO KẸO HAY BỊ GHEO!”

“YAY!”

Rồi rồi. Hiểu rồi được chưa, thế nên đừng có nhải như vịt nữa hai cô nàng thúc ép ạ.

Cơ mà thế này cũng đúng lúc.

“Một bịch bánh quy bao nhiêu thế?”

“He he, một trăm yên một bịch thưa ngài!”

Mong rằng có thể trả thế này. Tôi lấy ra một quyển *Kem đá*.

“... Gì vậy?”

Ồ, trở về giọng bình thường rồi kìa.

“Đây là tập san của CLB Cổ Điển. Hai trăm yên một quyển, vì vậy có thể đổi cái này lấy hai bịch bánh quy chứ?”

“Hong thêm.”

“Ồ, đừng khó khăn thế. Chỉ là hai bịch bánh thôi mà?”

“Hai bịch bánh đủ để gây mất cân bằng cung cầu của tụi này đó.”

Vô vọng rồi. Tôi đành rút ví ra và...

“Wow! Cái gì thế này? Thiệt là đỉnh!”

Một cái đầu bí ngô đang quay mòng mòng để quan sát xung quanh chột thốt lên, trong tay là một khẩu Glock 17.

“Wow, quá đỉnh! Sao có được vậy? Cậu sưu tập súng à?”

“Nè, tụi mình mang theo cái này đi bán bánh thì oách phải biết nhỉ?”

Thật ư? Coi chừng khách hàng sợ chạy hết thì có.

Mà thôi, nếu họ muốn thì...

“Tớ sẽ cho hai bạn cái khẩu bán tự động này cùng một quyển tập san để lấy hai bịch bánh quy. Thấy thế nào?”

“Thật á? Cho thật á?”

Tôi gạt đầu. Cầm khẩu Glock trên tay cô nàng lại tiếp tục nhảy. Sau khi hoàn tất bằng một cú xoay cô lấy hai bịch bánh quy từ trong giỏ đưa cho tôi, cùng một cái bịch giấy nhỏ màu vàng.

“Đây là chút lòng thành từ hai chị em bí ngô!”

“Cái gì thế?”

“YAY!”

“YAY!”

Không trả lời thắc mắc của tôi, hai cái đầu bí ngô một người cầm súng một người cầm tập san chạy ra khỏi phòng. Trông cái đầu bí ngô hơi bị lớn đấy, không biết chạy nhanh như thế nó có... Mong là họ không bị ngã.

Mở cái túi tôi nhìn vào bên trong.

Là bột mì. Trên bịch thì ghi là “Bột xốp”[7]

Và lại một lần nữa tôi nhận được thứ chả biết để dùng làm gì. Từ một cây bút mực hồng ngòi thành một chiếc huy hiệu, từ huy hiệu thành khẩu Glock, rồi khẩu Glock bây giờ đã thành một bịch bột mì. Trường hợp này giống câu truyện về ông Hào phú Rơm[8] quá nhỉ? Trừ việc những món hàng đổi được đều chẳng có vẻ là tăng lên về giá trị. Mà nghĩ lại mới thấy, phải chăng họ “tặng” những thứ này cho mình đơn giản vì họ chả cần tới?

Lấy từ trong ví hai trăm yên tôi bỏ vào cái hộp kẹo khiêm quây thu ngân rồi dựa lưng vào cạnh cửa sổ, rồi bóc một bịch bánh quy.

[CÒN 171 QUYỀN]

Vừa qua mười một giờ, vậy là cuộc thi nấu ăn sẽ diễn ra trong chưa đầy nửa tiếng nữa.

Nói thế này có hơi thiếu khiêm tốn một chút, nhưng tôi thật sự tự tin về khả năng bếp núc của mình. Lẽ ra sự sẽ giản đơn hơn nhiều nếu chỉ một mình tôi cáng đáng tất cả, nhưng không, cuộc thi yêu cầu các thí sinh phải đăng kí theo nhóm ba người. Trước cái luật kì cục lỡ-quên- xem-quá tôi đành rủ thêm Mayaka và Chitanda-san vào cuộc. Dù sẽ rất phấn khích trước cảnh Houtarou cầm dao mặc tạp dề nhưng tôi đành gác cái ảo tưởng đó lại, vì nội việc đến đây xem thi đấu thôi tôi thề rằng hấn cũng chẳng chịu.

Ngoại trừ... Thôi kệ, mà Mayaka chắc chắn là biết nấu ăn đó. Tôi khẳng định vì cậu ấy thỉnh thoảng vẫn tự làm cơm hộp mang lên trường. Còn Chitanda-san thì tôi không rõ, có thể xem là ẩn số của giải. Khi được rủ cậu ấy chỉ gạt đầu cái rụp mà nói : “Tớ hiểu rồi, vì sự nghiệp quảng bá tập san phải không nào?”

Đó là một trong những băn khoăn của tôi. Hiện tại tôi đang băn khoăn hai thứ... cơ mà có nên gọi là “băn khoăn” không nhỉ? Dùng chữ “lo lắng” có đúng hơn không ta? Hmmm, chắc phải mở một cuộc nghiên cứu nghiêm túc để tìm ra sự khác biệt trong cách dùng hai từ này quá... nhưng thôi, để sau.

Nỗi băn khoăn còn lại là liệu Mayaka có tới kịp sau khi hoàn thành nhiệm vụ bên CLB Manga hay không?

Trước đó tôi đã ghé qua phòng trừ bị số 1 để hóng hớt tình hình của cậu ấy.

Whoa, đông người quá! Thế mà mới hôm qua Mayaka còn than rằng sao mà thưa khách thế. Trong phòng gần như chật kín cứ như là đang diễn ra nhạc hội, và ngay khi ý nghĩ đó thoáng qua đầu tôi chú ý một bức áp phích được dán ngoài cửa.

CUỘC THI VẼ ÁP PHÍCH NHANH

VỚI SỰ GÓP MẶT CỦA HAI HOẠ SĨ TÀI NĂNG NHẤT : “NGOẠI CẢM GIA” VS “BÁO ĐỒM”

HÃY CHIÊM NGŨỜNG TÀI NĂNG CỦA HỌ TOẢ SÁNG VỚI MỘT TỐC ĐỘ PHI THƯỜNG!!!

...Cuộc thi này không hề có trong phần giới thiệu CLB, và vì thế khiến tôi phải ngó vào một chút cho bằng được.

“Whoa!”

Tôi buột miệng mà thốt lên đầy kinh ngạc.

Mayaka, khoác lên mình chiếc áo len bên ngoài áo blouse trắng và bộ mũ bê-rê, đang lả lướt cây bút chì khắp nơi trên tờ giấy A3 mà không một lần đảo mắt! Đây đích thị là Mayaka ở chế độ “nghiêm túc”. Tôi có thể nghe tiếng đầu bút sột soạt liên hồi trên mặt giấy, có thể thấy đôi má đỏ hoe vì máu dồn đang thi nhau dồn lên não của người họa sĩ khiêm chiến sĩ này. Đứng xa nên tôi chẳng cách nào nhìn rõ cậu ấy đang vẽ cái gì.

Ngay bên cạnh, cô gái mặc bộ tuxedo cũng tài ba không kém. Ngay khi tôi nhận ra bức vẽ tuy toát lên vẻ thần thoại nhưng còn nhiều khoảng trắng vì cô ấy đã tiến hành tô với những đường rất đậm.

Lại thế, chẳng nhìn ra là đang tô vẽ cái gì, nhưng chỉ sau năm phút...

“Xong!”

Cô đưa bức tranh vừa hoàn thành cho những cô gái chờ ở phía sau. Ngay lập tức họ tụ vào rồi cùng nhau đặt bức tranh lên một cái bàn để chờ khô. Đây là lúc tôi nhìn thấy nội dung bức vẽ - nhân vật nữ chính trong một manga dài kì nổi tiếng được phát hành hàng tháng. Không còn lời nhận xét nào hơn ngoài hai chữ “quá đẹp”. Đây chắc chắn là nét vẽ của Mayaka. Thế ra họ đã vẽ nhanh tới mức tôi cứ ngỡ là đang vẽ hai bức tranh, thực tế chỉ là một khi Mayaka lo phần vẽ và cô gái bên cạnh lo phần tô màu.

“Hai họa sĩ tài năng nhất” của CLB Nghiên cứu Manga ư? Đã hiểu. Tôi chỉ biết cười khúc khích rồi quay đi...

Rủi vì vụ này mà Mayaka không thi nấu ăn được và cả bọn bị loại bởi không đủ thành viên ấy, thì tôi thề rằng mình sẽ không trách cậu ấy dù chỉ một lời.

[1] Trụ trì thứ tám của chi hội Phật Giáo Joudo Shinshuu – chi hội có số tín hữu chiếm khoảng một phần năm dân số Nhật Bản.

[2] Là loại đạn trừ yêu có hình dạng như những viên kẹo tròn, nhỏ cỡ hạt đậu.

[3] AK là viết tắt của Avtomat (tự động) Kalashnikov (tên nhà phát minh Mikhail Timofeevich Kalashnikov).

[4] AK là súng của nước Nga, trong khi Glock là của Áo – một nước thân Đức thời thế chiến.

[5] Nguyên bản là “Trick or treat”. Vào ngày lễ hội ma Halloween (31/10 hằng năm) trẻ con trong khu phố sẽ hoá trang thành ma và đến từng gõ cửa từng ngôi nhà, và được chủ nhà cho kẹo.

[6] Houtarou đang phân vân giữa lễ hội ma Halloween với lễ hội Thu phân trừ ma quỷ của Nhật Bản.

[7] Xét về hàm lượng gluten thì bột mì được phân thành hai loại : bột xốp (cake flour, weak flour) chứa hàm lượng gluten thấp, bột nặng (bread flour, strong flour) chứa hàm lượng gluten cao.

[8] Là câu truyện dân gian kể về một anh chàng nghèo có mỗi một cọng rơm, nhưng nhờ những sự kiện liên tiếp khiến anh phải trao đổi đồ vật của mình với những người khác mà từ cọng rơm ấy anh trở nên giàu có.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 3-2 - Wild Fire

029 - ♥07

Tóc dài thật là vương. Tôi bèn buộc chặt để chúng an phận mà nằm yên sau đầu.

Tại sao CLB Nấu Ăn Mới lại có từ “Mới” nằm trong tên của mình? Tôi luôn tự hỏi điều đó, và không phải đợi lâu chính hội trưởng CLB đã đưa ra câu trả lời.

“Có một tai nạn đáng tiếc đã xảy ra với CLB Nấu Ăn cũ và khiến CLB phải giải thể, vì vậy tụi này đành phải đăng kí lại dưới một cái tên khác.”

Có vẻ như họ đã trải qua nhiều sóng gió rồi.

Nhận lời mời của Fukube-san, tôi hiện tại đang là thí sinh của cuộc thi “Wild Fire” được tổ chức bởi CLB Nấu Ăn Mới. Một cái tên kì lạ, nhưng một khi đã tham gia thì người ta lại nhanh chóng hiểu vì sao phải dùng cái tên ấy. Cuộc thi Wild Fire không được tổ chức trong phòng Nữ công gia chánh, mà là ngay trên đường chạy ở sân điền kinh.

Nhiều cái bàn được kê sát tạo nên những gian bếp dã chiến khá chật hẹp. Việc sử dụng nước cũng bị hạn chế. Trên mỗi “gian” có một cái bếp hai chân... chắc chắn là không một chút bình thường nếu xét đến hình dáng, nhưng vừa đủ để người quan sát biết nó là cái gì.

Nhưng mà, vì thể lệ cuộc thi yêu cầu một đội phải có ba người...

“Mayaka-san trẻ quá rồi...”

Thời hạn đăng kí đã kết thúc, và chỉ còn vồn vẹn ba phút trước khi đồng hồ chỉ mười một giờ rưỡi, thời điểm cuộc thi chính thức bắt đầu. Thế nhưng Fukube-san trông vẫn rất điềm tĩnh.

“Mỗi thành viên trong đội có hai mươi phút, vậy tội mình sẽ để Mayaka thi cuối cùng. Nếu cậu ấy không đến kịp sau bốn mươi phút thì đó mới là tệ quá cỡ. Mà dù sao thì tội mình đi thi cốt chỉ để quảng cáo thôi phải không? Nên chả cần quan trọng thắng thua quá.”

Cậu ấy nói đúng, nhưng tôi vẫn không rời mắt khỏi lối vào sân điền kinh.

Đột ngột có một giọng nam vang lên từ sau lưng chúng tôi.

“Thắng thua chả quan trọng á? Giỡn thế hông có vui đâu Fukube à!”

Là bạn của Fukube-san ư? Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta.

Thông thường Fukube-san luôn tràn đầy năng lượng, nhưng có lẽ vì hoạt động quá nhiều trong lễ hội đã khiến cậu ấy dường như bị kiệt sức. Tôi thấy thế vì giọng đáp lời của Fukube-san hơi khác so với bình thường.

“Thì giỡn thôi mà, tội này đã thi là chơi hết sức.”

Người bạn kia có vẻ chẳng quan tâm lắm và mỉm cười.

“Sao cũng được. Cơ mà cái luật yêu cầu thi ba người hay lắm nhé! Dù chẳng giỏi nấu nướng chút xíu nào nhưng sau lưng tôi đã

có hai người kia hộ tống. Một cây làm chẳng nên non mà, phải tính xa để đắc lợi chứ phải hông?”

“Hỗ trợ nhau thì cuộc thi đồng đội nào chả thế?”

“Mà nè, có kiếm được đồng đội chất lượng chưa? Nói cho mà biết nhá, đội B có Suhara – con trai đầu bếp nhà hàng Miraku trên con đường cái đó nha.”

“À, có nghe nói.”

“Và tôi ở trong đội đó.”

Fukube-san nở một nụ cười khó hiểu.

“Wow, hay thế. Mong đội giỏi nhất sẽ chiến thắng.”

Đúng như tôi nghĩ, chắc chắn là kì lạ. Fukube-san tôi biết nói chuyện dễ tính hơn nhiều, nhưng cái cậu bạn kia không hiểu sao lại vẫn tươi cười mà chạy về bên đội của mình. Tôi khẽ nói:

“Fukube-san... cậu vẫn khỏe chứ?”

Người ngay lập tức quay sang trả lời tôi là Fukube-san-bình-thường.

“Tớ á? Hoàn toàn như vâng! Quá sẵn sàng để cho giám khảo nếm mùi món Cơm-Chiên-Hải-Sản-Kiểu-Fukube ngay lập tức!”

Chắc là chỉ nghĩ quá lên mà thôi. Tôi cười và đáp lại:

“Tớ cũng rất hào hứng... và không biết có hiểu sai không, nhưng hình như tụi mình phải tự nấu cơm đấy. Nếu muốn làm cơm chiên thì chẳng phải cậu nên thi sau để mình kịp nấu cơm sao?”

...

Có lẽ Fukube-san không *quá* hào hứng như tôi vừa lạc quan nghĩ. Sự kiệt sức đã từ từ hiện lên trên gương mặt của cậu ấy.

Số người đứng xung quanh để xem thi đông đến kinh ngạc, phải tầm một hay hai trăm, hay thậm chí là hơn thế. Nghĩ tới việc sẽ nấu ăn trước ánh mắt của hàng trăm người như vậy... tự nhiên tôi hơi ngại.

“Ừm... nếu Mayaka thi cuối thì ai sẽ nấu trước đây?”

“Hửm? Chitanda-san này, chẳng phải đã quyết định là cậu sẽ nấu trước để chuẩn bị cơm rồi sao?”

“Nhưng nấu cơm bằng bếp phải mất tới một tiếng lặn, mà vậy thì...”

Tôi đã chẳng thể giải thích rõ ràng, nhưng dường như Fukube-san đã hiểu ý. Cậu ấy đáp:

“Thôi được, tớ sẽ tiên phong vậy. Món Cơm-Chiên-Hải-Sản-Kiểu-Fukube chính thức bị phá sản, nhưng tớ còn một lô những công thức khác!”

Ôi, đừng nói thẳng thừng thế chứ.

Kế bên những nhà bếp dã chiến là một cái bục, nơi chủ tịch của CLB Nấu ăn Mới vừa bước lên mà bắt đầu phổ biến luật thi. Với chất giọng rõ to, anh lần lượt giới thiệu các đội chơi.

“Có năm đội đã đăng kí tham gia, nhưng hầu bao có hạn nên chúng tôi chỉ có thể vác vào trường bốn cái nhà bếp quá đồi hoành

tráng này. Vì vậy chỉ bốn đội vừa tài năng vừa nhanh tay đăng kí nhất sẽ tranh cúp vàng Wild Fire ngày hôm nay,!”

“Và bây giờ tôi xin giới thiệu. Nhà bếp số một : đội Ajiyoshi!”

Đó là một đội gồm ba nam sinh năm ba. Tôi nhìn thoáng qua đã thấy hai người để móng tay khá dài. Họ có hay nấu ăn không nhỉ?

“Nhà bếp số hai : Đội Fata Morgana!”

Đây là đội có bạn của Fukube-san tham gia. Một trong số họ trông rất bình tĩnh và tự tin, có lẽ là con trai đầu bếp nhà hàng Miraku đã được nhắc đến đây.

“Nhà bếp số ba : Đội CLB Thiên Văn!”

Hử? Vậy là cũng có một CLB muốn quảng bá hình ảnh bằng cách tham gia thi như Fukube-san và tôi sao? Một chị trong nhóm liền vẫy cả hai tay rất hào hứng để chào khán giả... Chúng tôi biết người này – chị Sawakiguchi với hai búi tóc Trung Hoa! Ôi, và chị còn mi gió nữa kìa... một đối thủ khó khăn đây.

“Và nhà bếp số bốn : Đội CLB Cổ Điện!”

Fukube-san giờ nắm đấm lên không trung, còn tôi thì không biết làm gì nên chỉ cúi chào mọi người.

"Như vừa phổ biến ban nãy, mỗi đội có nhiệm vụ phải làm tối thiểu ba món ăn. Nguyên liệu và gia vị đều nằm trong chiếc giỏ đặt ngay giữa sân và ai tới trước thì lấy trước. Đã từng có một đội rơi vào tình cảnh chỉ lấy được gạo, thế nên chúng tôi khuyến cáo hãy suy nghĩ về những thứ mình cần trước khi bắt đầu lấy. Nếu số nguyên liệu trong giỏ bị sử dụng hết thì các bạn được phép sơ-cua

bằng bất cứ nguyên liệu gì có thể ăn được trong khuôn viên trường. Gọi ý một chút là CLB Làm vườn hôm nay nướng khoai đó!”

Ồ, tôi hiểu rồi. Với thể lệ như vậy thì thành viên đầu tiên sẽ phải chuẩn bị nguyên liệu cho cả đội. Thật may vì Fukube-san đã tình nguyện tiên phong, bởi tôi thì rất dễ rồi khi có quá nhiều lựa chọn như thế này.

“Và bây giờ, thành viên đầu tiên của các nhóm, vào vị trí xuất phát...”

“Rồi, tớ ra trận đây.”

Fukube-san vẫy tay rồi hướng về cái nhà bếp đã chiến số bốn. Cả bốn nhà bếp đều được bố trí ở bốn góc hình vuông để toàn bộ những nguyên liệu đang nằm ngay ngắn chính giữa.

Đứng trên bục, hội trưởng CLB Nấu ăn cất cao giọng:

“WILD FIRE: CHẠY!”

Nguyên liệu mà Fukube-san lấy được bao gồm ba lon gạo, một bịch cá mòi khô, một chút dầu rán, một chai dấm gừng ngọt, bốn miếng đậu phụ, nửa cây củ cải, ba cọng hành lá, sáu củ khoai lang, một chút vừng đen, hai trăm gam thịt heo thái mỏng, một bịch tôm he và một gói bột khoai tây nhỏ. Về gia vị thì có miso[1], nước tương, wasabi[2], tương ớt và đường như chúng tôi không phải lo tranh chấp về khoản này.

Fukube-san đắm chiêu suy nghĩ trước khi bắt tay vào đun một nồi nước. Trong khi chờ nước sôi cậu ấy tranh thủ thái nhỏ hành lá. Rút ra một cọng lớn, cậu ấy thái chúng thành những mẩu bé tí với tốc độ chắc chỉ thua những đầu bếp chuyên nghiệp. Một tốc độ an toàn.

Sau đó cậu ấy lấy ra mấy con cá mòi khô. À, vậy là chuẩn bị làm xúp miso đây.

Quan sát từ trên bục, hội trưởng CLB Nấu Ăn Mới bắt đầu màn bình luận:

“Ồ, trông đội CLB Cổ Điển đang thuận buồm xuôi gió. Người tiên phong đang rất tỉ mỉ tách ruột từng con cá ra, đây là một bước rất quan trọng!”

Sau khi đã tách hết ruột cá, cậu ấy chuyển qua cắt củ cải thành những miếng nhỏ.

Chờ đã Fu-Fukube-san! Cậu quên gọt vỏ củ cải rồi kìa! Nhưng các thành viên trong đội không được hội ý với người đang đứng bếp... Củ cải! Gọt vỏ! Tôi cố gắng lắc lư toàn thân để cậu ấy chú ý... Củ cải kìa!

Sau khi đã cắt xong cậu ấy mới nhận ra mà với tay đến cái đồ gọt vỏ. Ôi không! Sẽ tốn rất nhiều thời gian để gọt vỏ từng miếng như thế, và chúng sẽ bị khô trước khi bỏ vào nước sôi mất...

Gọt xong vỏ củ cải cậu ấy để phần cá khô qua một bên. Nhờ đã lấy đi phần nội tạng nên cá không còn mùi tanh hôi như trước. Bây giờ sự chú ý của Fukube-san hướng về những lát thịt heo. Cậu tiến đến khu vực trung tâm để lấy sốt miso. Trong ba thứ sốt miso là đỏ, trắng và koji[3] cậu ấy đã chọn loại trắng. Tôi đã biết cậu ấy định làm gì, và chắc chắn không phải là món súp miso thông thường. Bây giờ trên tay trái của Fukube-san là một muống đầy sốt miso và trên tay phải là một cái muống không.

Hai mươi phút trôi qua và trên bếp của nhóm chúng tôi là một nồi súp miso thịt heo đang nấu.

“Hai mươi phút đã kết thúc! Xin các đội đổi thành viên!”

Fukube-san chạy về phía tôi. Điều đầu tiên cậu ấy nói là, “Không được ồn như tớ đã dự tính.”

“Lúc gọt vỏ củ cải à?”

Fukube-san lắc đầu.

“Ừ thì có cả cái đó, nhưng nếu rốt cuộc là làm súp thịt heo thì đáng ra tớ không nên tốn quá trời thời gian đi tách ruột bọn cá mè! Phí quá nhiều thời gian...”

Đúng thế, đây có thể xem là một sai lầm tai hại.

“Đ-đành nhờ vào cậu thôi, Chitanda-san à.”

Tôi gật đầu.

Hãy để đó cho tớ!

030 - ♣10

Và ngay khi tôi tự hỏi là khả năng nấu nướng của Chitanda-san đến thế nào thì...

Quá nhanh, quá nguy hiểm!

Không chỉ là những động tác mà cách bố trí mọi nguyên liệu và dụng cụ cũng thật tài tình. Trong một không gian hẹp như thế mà

cậu ấy có thể di chuyển những cánh tay như có thể với đến mọi phương hướng, đến nỗi bình luận viên cũng phải thốt lên kinh ngạc:

“Tôi bày tỏ niềm quan ngại sâu sắc với cái thứ gì đang nhập vào thành viên thứ hai của đội CLB Thiên Văn Sawakiguchi! Cô ấy đang làm cái gì thế này?... Và whoa! Hãy xem những kĩ thuật tách da cá siêu hạng đến từ Chitanda ở đội CLB Cổ Điển kìa!”

Cá mòi đã được lột da và giờ trông như những dải giấy cực mỏng. Tiếp theo cậu ấy vừa để mớ hành lá lên thớt vừa mở chai giấm gừng. Làm sao mà Chitanda có những thao tác nhanh như vậy dù thường ngày cậu ấy khá là đù đù... ý tôi là, dẹt dẹt?

Với những miếng cá đã không còn da, cậu ấy quấn nó quanh những cọng hành lớn cùng một lát gừng rồi đặt ngay ngắn lên đĩa. Vậy là một món xong. Hay thật, và chỉ mới là hai phút thôi đấy!

Bất thành linh Chitanda-san dừng lại, khoảng mười giây. Ngay khi tôi hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì cậu ấy đã lả lướt trở lại sau khi thốt lên : “À, nấu cơm.” Phù, đó mới là Chitanda-san tôi biết

Bảy giờ gạo đang được vo với một nhịp điệu rất nhịp nhàng và kĩ lưỡng.

“Đội CLB Cổ Điển rất biết cách tận dụng thời gian vo gạo... Họ xài rất hào phóng nhưng cũng đầy hiệu quả từng giọt trong sáu lít nước của mình! Để tạo ra món cơm tuyệt vời nhất họ đã không bỏ qua dù chỉ là một bước nhỏ! Hãy nhìn cho kĩ hỡi quý vị, đó mới gọi là vo gạo, phải thật từ từ dùng tay chắt nước ra!”

Vừa nhẹ nhàng nhưng cũng vừa nhanh chóng. Sau khi quyết định lượng nước cuối cần dùng cậu ấy liền bắc lên bếp và chuyển

sự chú ý qua hướng khác.

“...Đội Ajjiyoshi đã làm xong món súp miso thứ hai của mình. Họ tính làm nhiều biến thể của súp miso chẳng? Và cùng lúc này có thể thấy món thịt nướng sốt teriyaki cả đội Fata Morgana đang được tiến hành rất trôi chảy!”

Chuyển động của Chitanda-san càng lúc càng gấp gáp. Cậu ấy bóc miếng đậu phụ trong một miếng vải và để vào tô, rồi rắc muối cùng đường lên trong khi làm nóng chảo. À không, không phải chỉ là làm nóng chảo, cậu ấy thực ra đang rang một mẻ mè đen cùng với chút dầu. Sau đó Chitanda-san đặt rồi trải đều từng miếng đậu phụ ra chảo. Lúc này bình luận viên đã như bị thôi miên.

“Ôi trời ơi, đội CLB Cổ Điển đang làm món giseyaki! Tôi phát khóc lên vì cô gái Chitanda này mất thôi!”

Sao tôi chưa từng nghe tới món này nhỉ...

Chitanda-san bắt đầu gọt vỏ khoai lang và cứ vài lúc lại ngó qua cái chảo chiên. Gọt vỏ xong cậu ấy nhấc đậu phụ ra khỏi chảo. Bây giờ chúng đã chuyển sang một màu nâu bắt mắt khi được để ngay ngắn trên thớt. Cắt xong Chitanda nhẹ nhàng xếp những miếng đậu phụ chiên lên một cái đĩa khác. Vậy là món thứ hai đã hoàn tất.

Tôi có thể ngửi thấy một mùi thơm dịu ngọt toát ra từ thứ đường caramel cùng với mè đen. Không thể thốt nên lời, quả vậy, tôi cứ như muốn lao ra mà ăn sạch cái đĩa đó vậy!

“Một mùi hương ngọt ngào lan tỏa từ món ăn đội CLB Cổ Điển vừa dọn lên! Thật đáng kinh ngạc, họ đã gây ấn tượng trên mặt trận mùi hương!”

Trong lúc này một mùi hương cũng ngọt không kém của xì dầu hâm nóng tỏa ra từ đội của Tani-kun.

“Đội Fata Morgana cuối cùng cũng đã hoàn tất món teriyaki. Màu sắc thật tuyệt vời. Ai nhìn vào cuộc thi mà nghĩ họ là học sinh nào? Mà rốt cuộc họ có phải là học sinh không thế?”

Nhưng các chú đang đối đầu với Chitanda Eru, tiểu thư nhà đại điền chủ Chitanda. Ráng mà nhớ tên của cậu ấy nhé!

Không còn thời gian để rửa chảo. Ngay khi tiếp tục đun một nồi nước, không dừng lại Chitanda-san lao vào xử lí bọn tôm he, lột vỏ chúng với một tốc độ khó tin. Khi nắp nồi cơm bắt đầu lục đục tiếng nước sôi cậu ấy liền vặn nhỏ lửa, và khi cái nồi nước kia bắt đầu sôi cậu ấy quăng vào những miếng khoai lang cắt nhỏ. Lấy một chút cá mòi khô cậu ấy bắt tay vào làm món sốt wasabi. Vâng, đây chính xác là một sự kết hợp tuyệt vời với tôm he.

Tiếp tục với nhịp độ khẩn trương, cậu ấy tráng qua cái tô đã chứa những miếng đậu phụ hồi nãy và cho bột khoai tây vào. Không hiểu là đang làm gì nhỉ? Ngày càng hiểu kì tôi, quyết định dán chặt mắt về hướng ấy.

Dù khoai đã được luộc chín nhưng Chitanda-san không bỏ phần nước đi ngay. Dùng một đôi đũa cùng cái thìa múc sốt miso cậu ấy khéo léo lấy từng miếng khoai ra. Sau khi đã mất bớt độ ẩm, những miếng khoai được bỏ vào tô bột và nghiền mịn bằng một cái thìa. Một món ăn liên quan đến nguyên liệu nghiền nhỏ à? Bột và khoai lang luộc chín, rốt cuộc cậu ấy đang làm món gì đây? Nấu ăn quả là phức tạp. Những người biết tạo ra nhiều bất ngờ luôn luôn là những người thú vị nhất. Tôi thực lòng chẳng để tâm vào những đội khác nữa. Lấy thứ hỗn hợp trắng nõn ra khỏi tô, cậu ấy bọc chúng vào

một miếng vải khác rồi vắt khô, sau đó chia ra và nặn thành những viên nhỏ. Cậu ấy thả những viên khoai trộn bột lại vào nồi nước khi này.

“Vâng, dường như đội CLB Thiên Văn vẫn tiếp tục với xì-tai nấu ăn không giống ai của mình, tôi cầu phúc cho sức khỏe của các trọng tài... Ồi chao, đội CLB Cổ Điển vừa làm xong món Imo-mochi kìa! Cô gái Chitanda này tài năng đến phát sợ. Nhưng mà, liệu họ có ổn không?”

Là Imo-mochi đó sao? Tôi thích món ấy lắm. Cơ mà còn bao nhiêu thời gian nhỉ? Nhìn vào đồng hồ tôi thấy lượt thứ hai còn đến hai phút, vậy thì bình luận viên đang lo chúng tôi không ổn về vấn đề gì nhỉ?

Nhìn vào gian bếp, tôi thấy một loạt những cái đĩa được xếp thẳng tắp, cùng với một hàng đĩa đựng nước sốt. Vậy là mình được mấy món ra rồi, còn nguyên liệu thì...

“AHH-!”

Tôi la lên. Và ngay lập tức,

“Đội CLB Cổ Điển, không được thảo luận!”

Trời ơi, tiêu là tiêu thiệt rồi!

À mà từ từ, vẫn còn kịp để khiến cậu ấy biết. Ồi tệ quá! Chitanda-san mắc một sai lầm chết người rồi. Kiểm cách nào bây giờ? Tôi bèn đưa tay thành hình dấu chéo lên trên đầu để thể hiện rằng cậu ấy đang mắc lỗi, và hình như Chitanda-san đã nhận ra ám hiệu của tôi, có nhận ra không đây?

Cậu ấy đáp lại tôi bằng một nụ cười và cũng bắt hai tay lên đầu thành hình dấu chéo.

“...”

Vô phương đối thoại.

Mà thực ra thì cũng vậy, có nhận ra đi nữa cậu ấy cũng làm gì được đâu?

Những viên Imo-mochi đã bắt đầu sôi lên trong nồi. Đặt chúng lên một cái đĩa nhỏ cậu ấy rưới lên một chút xì dầu, cùng lúc một thông báo được vang lên:

“Bốn mươi phút đã hết! Xin hãy để lại cho thành viên cuối cùng của các nhóm.”

“Cậu thấy tớ làm thế nào?”

Dù đã liên tục vận động trong hai mươi phút Chitanda-san vẫn không tỏ ra mệt mỏi, trái lại còn cười tươi. Còn tôi thì chỉ biết cười lại, và nhận ra mình sẽ chẳng bao giờ bì lại cậu về khoản nấu nướng.

“Chitanda-san thật tuyệt vời. Không thể tin được cậu có thể làm tốt đến thế ấy chứ.”

Nghe thế Chitanda-san bẽn lẽn đáp lại: “Vậy à? Chắc vì tớ rất thích nấu nướng thôi.”

“Ừ, tớ có thể thấy điều đó. Nhưng mà...”

“Nhưng sao?”

Vẻ tươi tỉnh của cậu ấy dần biến mất.

“...Tớ đã làm sai gì ư?”

Hội trưởng CLB Nấu Ăn Mới tiếp tục phân bình luận của mình:

“Thành viên cuối cùng của đội CLB Cổ Điển vẫn chưa xuất hiện! Dù họ đã cố gắng vươn lên trong hai mươi phút vừa rồi như thế nào...”

“Chitanda-san à, chúng ta thi đấu theo nhóm ba người.”

“Thì là thế mà. Tớ đang lo không biết Mayaka-san có đến kịp không nữa.”

“À không, dù có đến kịp thì...”

Tôi trở tay về phía cái gian bếp đã chiến mà chỉ mới đây Chitanda-san còn tung hoành ngang dọc.

Trên gian đang có một nồi cơm, món cá cuộn hành và gừng, giseyaki, Imo-mochi, món sashimi tôm he và súp miso thịt heo.

Chitanda-san trông rất tự hào khi chiêm ngưỡng thành quả của mình. Nhưng rồi... cậu ấy nhìn qua trái, rồi qua phải, rồi lại qua trái lần nữa trước khi lấy tay bịt miệng.

“...Ồi!”

Nếu đây là một trò giỡn thì nó thật chẳng vui chút nào. Nguyên liệu còn lại của chúng tôi là một con cá mòi khô đã lột bỏ da và một chút hành xắt nhỏ thừa lại. Có thể coi đây là phép nói giảm nói tránh cho câu “chả còn gì cả”.

Hahaha...

Mayaka ơi, tội này thành thật xin lỗi!

031 - ♦06

Nếu có thêm thời gian thì tôi đã vẽ tốt hơn. Dù có là thi vẽ nhanh đi nữa thì tôi vẫn muốn mọi bức tranh phải hoàn hảo, thế là hết xoá đi rồi đồ lại lần này tới lần khác những chỗ chưa ưng ý. Giờ hẹn với Fuku-chan vừa trôi qua, nhưng nếu không sửa lại phần mắt ở chỗ kia thì trông chẳng cân bằng tỉ lệ chút nào...

Nói là nói thế, chứ chỉ ra ngay chỗ nào cần sửa không dễ một chút nào. Với mọi sự tập trung tôi lao vào bức tranh với bút chì và gôm, còn thời gian thì vẫn cứ bay qua như tên bắn.

“Em xong rồi!”

Chị Kouchi nhướn mày lên mà nhìn vào bức tranh vẽ một cô bé đang cười.

“Không được giống lắm, nhưng cũng ổn đó,” chị lầm bầm.

Trong hai tiếng rưỡi vừa rồi chúng tôi đã tốc hoạ năm bức toàn thân cùng tám bức chân dung. Xét về tốc độ của chúng tôi thì đây chưa phải con số đáng để khoác lác, nhưng cũng là nhiều rồi. Dù có vài chỗ còn chưa vừa ý và thậm chí còn chưa vẽ xong nhưng tôi thực sự cần phải đi ngay bây giờ. Fuku-chan đã nói rằng tôi sẽ kịp dự thi nếu đến lúc mười hai giờ, và thế là tôi đã trễ mười phút.

Cuộn những tấm áp phích mới vẽ lại, hội trưởng Yuasa nói: “Cám ơn em nhé Ibara. Chị rất xin lỗi vì đã làm mất thời gian của em và còn làm em bị trễ hẹn nữa.”

Với cương vị hội trường chị ấy không cần phải vẽ, và gần như chỉ có mỗi nhiệm vụ chuyển các bức tranh vẽ xong ra trưng ngoài gian. Tôi lễ phép chào chị rồi ngay lập tức phóng ra khỏi phòng trừ bị số 1.

Ngay lập tức, cái không khí của một lễ hội như tràn vào cơ thể. Cả một hành lang như được thay lớp da mới bởi vô vàn áp phích, bích chương và đủ loại vật trang trí khác. Giữa cái nền đầy sức sống kia là những gương mặt vô tư và thoải mái của các bạn học sinh. Tôi len vào những khe hở giữa họ, và những lúc thế này tôi mới nhận ra cái thân hình con nít của mình lợi hại tới nhường nào.

Trong tình cảnh không thể để ý tới thời gian vì quá chú tâm vào những bức vẽ, y hệt như cuộc thi Đố vui hôm qua, tôi vẫn có thể nghe rõ những gì đang diễn ra ngoài sân điền kinh nhờ vào mấy cái loa trường.

“...Đội Ajiyoshi đã bắt tay vào làm món tráng miệng với việc gọt táo. Nhưng đây là cách gọt táo sao? Họ đang tạo ra một hình dạng rất chi là không đụng hàng! Tiện thể thì tôi chưa thấy thành viên cuối cùng của CLB Cổ Điển...”

Tôi giậm chân thẳng lại để cua vòng qua góc hành lang, nhảy qua bốn năm bậc thang một lần để tránh vài bức vẽ đang chờ hong khô. Phải chạy qua cái ngăn tủ để thay giày thật là phiền phức, không đợi tới một giây sau khi xỏ giày vào tôi lại tiếp tục phóng. Ở phía cuối của một dãy toàn áp phích trắng là ánh nắng chói chang của ban trưa. Có một đám đông ở phía sân điền kinh, và nhanh chóng tôi bắt gặp ánh nhìn của Chi-chan, người đang chỉ tay về phía tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy buộc hết tóc ra đằng sau như thế...

Suy nghĩ đó vừa thoáng qua trong đầu cũng là lúc, chẳng hiểu vì sao, mọi người dường như nhất loạt đặt điểm nhìn về phía tôi. Một giọng nói phát lên từ loa:

“Ôi kìa! Cô gái mặc áo blouse và đầm loe này là thành viên cuối cùng của đội CLB Cổ Điển chẳng? Nhưng có còn kịp không đây?”

Đám đông bắt đầu vỗ tay, và đó cũng là lúc tôi chợt nhận ra mình đang mặc cái gì! Nó đó, tôi đang học tốc chạy như một vận động viên điền kinh... với bộ đồ cosplay.

Tôi có thể thấy người mình nóng ran, và muốn nhanh đào một cái lỗ để mà chui xuống. “Phô” ra như vậy thật là không phải chút nào! Nhưng mà, nếu chuyện đã rồi thì đành chịu, đâm lao theo lao.

Tôi chạy về phía gian bếp mà Chi-chan đang đứng. Fuku-chan liền giơ tay mà vẫy vẫy về hướng người đang đứng trên bục.

“Trọng tài ới! Vì thành viên cuối bị trễ nên tụi em xin được phép giải thích cho cậu ấy hoàn cảnh của đội!”

Người ấy có đôi chút bối rối, nhưng cũng giơ micro lên và nói:

“Nhanh lên nhé.”

Fuku-chan rõ ràng đã chuẩn bị trước tình huống này nên cậu ấy có thể giải thích rất nhanh và rõ.

“Có cơm đang nấu ở cái nồi bên phải, sắp xong rồi. Súp miso thịt heo thì ở nồi bên trái, cậu chỉ cần đun nóng lại. Còn nguyên vật liệu thì...”

Nghe đến đấy Chi-chan trông như sắp khóc... lúc tôi không có ở đây Fuku-chan lại hứng lên chọc ghẹo cậu ấy sao?

“Tớ thật sự xin lỗi, Mayaka-san!”

“...Ngoài những thứ còn lại trên bếp thì cậu chỉ có thể thu thập thêm trong phạm vi sân trường. Tớ rất xin lỗi vì lúc nào cũng bắt cậu rút cái que ngắn[4], nhưng giờ chỉ có cậu mới có thể biến những thứ còn lại thành một món ăn được. Trăm sự nhờ cậu vậy!”

Nói xong cậu ấy đẩy nhẹ lưng tôi một cái về phía gian bếp đã chiến trước mặt.

Đầu tiên là phải xem cơm. Lửa để nhỏ, và nắp nồi thì đã vang lên những tiếng lách cách do hơi nước bị chặn không thể thoát ra. Nhận thấy có một miếng vải gần đó tôi quyết định tắt lửa ra mở nắp nồi ra, đập miếng vải lên trên. Vậy là xong. Rồi, bây giờ phải làm món gì đây?

“...Ế?”

Ừmmm.

Nói sao đây ta? Chẳng còn gì ngoài những thứ có thể xem là rác. Một con cá mòi khô và một chút hành lá xắt nhỏ ư? Hành lá và cá khô... thì nấu được món gì đây? Chẳng lẽ chiên?

Ở trung tâm bốn gian bếp là một cái giỏ lớn. Tôi có thể thấy một tuýp wasabi trong đó. Có lẽ nó sẽ có ích đây, nghĩ vậy tôi liền tức tốc chạy đến kiểm tra cái giỏ.

...Những nguyên liệu chắc chắn là cuối cùng của tôi là một củ hành tây nhỏ tới tức nằm gọn trong lòng bàn tay. Cạnh củ tỏi chỉ còn

vài viên nước đá... Có nhìn theo hướng nào cũng thấy cái giỏ đã rỗng không.

Tiện thể tôi cũng dòm qua những món đã thực hiện xong. Đội chúng tôi làm được nhiều món đặc biệt quá chứ. Chắc chắn Fuku-chan chỉ làm nổi cơm và súp thôi, vậy đây ắt hẳn là những thành phẩm của Chi-chan. Wow, không thể vượt nổi cậu ấy về khoản nấu nướng rồi. Vậy vấn đề đặt ra là : tôi phải làm ra cái gì để tương xứng với những món ăn tuyệt hảo này đây? Nếu chỉ chiên mỗi con cá khô thì công sức của Chi-chan xem như đổ sông đổ biển hết.

Một con cá khô đã lột da, một chút hành lá xắt nhỏ, và một củ hành tây teo tóp... Thế quái nào lại vậy? Giởn mặt nhau à! Tôi không cử động mà chỉ biết trừng mắt nhìn vào cái thớt. “Rút cái que ngắn”, ra ý của Fuku-chan là vậy. Người bình luận viên đang đứng trên bục dường như không giữ nổi sự bực tức.

“Đội CLB Cổ Điển dường như đã nhảy ra khỏi chảo mà lao thẳng vào lửa rồi! Họ đã hết nguyên liệu. Nếu thành viên cuối cùng không thể làm ra được món gì thì tổng điểm của cả đội sẽ là zê-rô. Họ sẽ kết thúc như thế sao?”

Mình nên làm gì đây?

...Đúng hơn là mình có thể làm gì đây?

032 - ♠09

“Đội CLB Cổ Điển dường như đã nhảy ra khỏi chảo mà lao thẳng vào lửa rồi! Họ đã hết nguyên liệu. Nếu thành viên cuối cùng không thể làm ra được món gì thì tổng điểm của cả đội sẽ là zê-rô. Họ sẽ kết thúc như thế sao?”

Ba cái con người kia rốt cuộc đang bị gì vậy nè?

Từ căn phòng Địa Chất lâu bốn khu Chuyên biệt, tôi có thể biết những gì đang xảy ra ở trên sân. Hay đúng hơn, là nghe thấy tình hình của cuộc thi tên là “Wild Fire” đang diễn ra. Dù không biết làm sao mà một đội ba người có thể xài sạch nguyên liệu chỉ sau hai lượt, nhưng khi được thông báo Chitanda Eru là người thứ hai thì tôi đã chẳng bất ngờ gì nữa.

Tôi lẩm bẩm trong miệng.

Giờ thì làm sao đây?

Khi nói thế tôi không có ý nói là “Giờ thì Ibara làm sao đây?” Phải nên hiểu là tôi đang băn khoăn không biết có nên vứt cái phượng châm sống lần nữa để cứu bồ cho Ibara, chữa lỗi cho Chitanda và tiện thể đẩy tiếng tăm thẳng bạn Satoshi lên hương hay không.

Câu trả lời đã rõ ngay từ đầu.

Mơ đi.

...Tự chơi thì nên tự chịu. Rời mắt khỏi cửa sổ tôi quay lại ghế ngồi và bắt đầu nghịch quyển truyện chữ dờ tới mức không thể đọc quá một nửa.

[CÒN 150 QUYỀN]

033 - ♣11

Chitanda-san đã gỡ cái đồ buộc xuống, trả lại mái tóc dài và bông bênh như xưa. Cậu ấy đang mải mê vừa nhìn Mayaka vừa thì thầm một mình.”

“Mayaka-san sẽ làm gì với số nguyên liệu ít ỏi còn lại đây?...
Mình hết sức *hiếu kì* về điều đó.”

Thế do lỗi của ai mà ra như vậy?

Cơ mà đây là Chitanda-san, người mà tôi không thể đưa ra lời
phản nàn được.

Mayaka như đóng băng ở gian bếp. Nếu là tôi thì tôi chỉ biết đem
hành lá, hành tây và cái con cá cô đơn ấy chiên chung hết một lượt
mà không nghĩ ngợi thêm gì. Dĩ nhiên Mayaka không bao giờ như
vậy. Cậu ấy chắc chắn sẽ nghĩ cách làm đó chẳng khác nào là sự sỉ
nhục với những món ăn mà Chitanda-san đã làm ra.

Không thực sự quan tâm mấy đến tình hình những đội khác
nhưng tôi vẫn hào phóng dành một cái nghĩa qua đội Fata Morgana,
xét về việc Tani-kun đã khao khát xem chúng tôi là đối thủ như thế
nào. Thay thế cho cậu con trai của đầu bếp, giờ là lượt để Tani-kun
trở tài đây... Cơm trứng ốp-lết á? Món này hơi bị khó nhí, may mắn
nhé.

Mayaka chỉ khoanh tay đứng đó. Nếu là tôi (lại một lần nữa) thì
tôi sẽ chỉ biết giơ tay xin hàng, nhưng Mayaka lại chẳng biết đầu
hàng là gì. Có lẽ cậu ấy đã quá mệt mỏi bởi phần công việc bên
CLB Manga rồi. Người bình luận viên lại nhắc đến chúng tôi:

“Có thể thấy đội CLB Cổ Điển đã không thể tạo ra (*TOSHI !*) một
phép màu nào nữa. Chỉ còn mười phút nữa thôi, mười phút cuối
cùng sẽ cạn hết trong vô ích sao?”

Hửm? Tôi nghĩ là mình vừa nghe tiếng gì đó lẫn vào lời bình luận
thì phải. Gọi tôi sao?

Ngay lúc tôi nghĩ rằng mình chỉ tưởng tượng thì Chitanda-san, người có khả năng nghe vượt trội bình thường, bắt đầu nhìn xung quanh.

“Tôi nghĩ có ai vừa gọi tên cậu đấy Fukube-san.”

“Hờ, cậu cũng nghĩ vậy à?”

“Món ăn của đội CLB Thiên Văn đã không còn có thể được coi là một phần của thế giới này nữa! Không chỉ thích ngắm sao, mà món ăn họ làm ra chắc chắn phải đến từ hành tinh khác! Bằng việc nấu chuối trong một cái nồi hầm mà giờ đây một mùi hương cực kì khó tả đang từ từ tuôn ra từ gian bếp của họ!”

Chuối đem đi hầm á, nghe hay đấy, nhưng...

“Xin lỗi, anh có thể im lặng chút không ạ?”

Hội trưởng CLB Nấu Ăn Mới ngó người trước yêu cầu của tôi, anh bỏ micro xuống rồi hỏi có vấn đề gì. Nhờ vậy tôi đã có thể nghe rõ cái âm thanh ấy...

"SATOSHI!"

Giọng của Houtarou, từ rất xa. Nhưng mà từ đâu?

“Kìa! Ở phòng!”

Tôi quay đầu lại.

Hướng mắt về nơi Chitanda-san chỉ đến, tôi thấy căn phòng Địa Chất ở tầng bốn khu chuyên biệt. Và không thể tin được : Houtarou đang vẫy tay ngoài cửa sổ!

Houtarou chịu hết lên từ đó để cổ vũ chúng tôi là tình tiết có thể được dựng thành phim không ai coi, bởi cậu ấy sẽ là người cuối cùng trên thế giới làm điều đó. Với lại Houtarou chưa từng muốn thu hút sự chú ý của nhiều người, đặc biệt là với kiểu hét toáng nên như vậy.

“...Cái gì...?”

"...Ai thế?"

Đám đông bắt đầu rì rầm.

“Hình như cậu ấy muốn cậu đến đó đó Fukube-san,” Chitanda nói nhỏ cho tôi nghe.

Thật sao? Hừm, nhìn từ đây thì đúng là Houtarou đang muốn gây sự chú ý đến tôi hơn là chỉ vẫy tay cổ vũ. Cậu ấy tiếp tục la.

“SATOSHI! TỚI ĐÂY! Ở DƯỚI!”

Điều gì đã làm cho một Houtarou tiết kiệm năng lượng bất chấp tất cả mà hành động như thế nhỉ?

Mayaka nhìn theo tôi mà há hốc cả mồm. Houtarou mà kêu lên như vậy ắt hẳn phải có chuyện trầm trọng lắm.

Thế là tôi nói với Chitanda-san : “Hãy dè, nếu cậu ấy đã gân cổ lên thế thì chắc tớ phải qua đó một lát.”

Một trăm mét là khoảng cách giữa mấy gian bếp đến khu chuyên biệt. Chạy một mạch đến nơi, tôi ngược lên và khum hai tay quanh miệng.

“GÌ VẬY?”

“Nè, chụp lấy!”

Houtarou hình như đang giữ trong tay một vật gì đó. Chụp á? Chụp cái gì mới được? Không cho tôi thời gian suy nghĩ Houtarou đã thả nó xuống. Oá! Để người ta chuẩn bị tinh thần chút chứ...

Tôi kịp thời nhìn thấy một cái gì đó đang rơi xuống.

Đoán khoảng cách của một thứ đang rơi thẳng xuống đầu mình thì hơi bị khó, nhưng rơi từ tầng bốn cũng đủ tạo ra cho cái vừa chạm vào tay tôi một vận tốc đáng kể.

Khá là nặng đấy, nhưng cú chụp của tôi cừ tới mức tôi phải xác nhận lại bằng lời. Nhưng cái gì thế này?

“...Đ-đây là!”

Trong hai bàn tay tôi là một thứ còn khó tin hơn cái vụ la hét hồi nãy. Làm thế quái nào mà Houtarou lại động tay vào cái này hả trời?

034 - ♦07

Fuku-chan quay trở lại với một cái bịch màu vàng trong tay. Không nói lời nào cậu ấy quăng và tôi hoàn toàn chụp bằng phản xạ tự nhiên. Cái này là từ Oreki sao?

Trên bịch có đề chữ “Bột xốp”. *Cậu ta lấy cái này từ đâu nhỉ?*

Với gương mặt hơi đỏ lên vì phải chạy học tốc, Fuku-chan nhìn tôi và giơ ngón cái lên. Cái người bình luận viên nhìn thấy cũng la lên:

“Một bước ngoặt phi thường đã xảy đến với đội CLB Cổ Điển! Đúng là luật cho phép thí sinh được bổ sung nguyên liệu trong phạm

vi sân trường, nhưng đào ra được bột mì thì quả là tuyệt chiêu!”

Tuyệt hay không thì để sau hẵng nói. Bột mì, hành lá, cá khô và hành tây, rồi thì...

Một bức tranh trong tâm trí tôi vừa được vẽ xong, cả những bước để dẫn tới đó nữa.

Bắt đầu nào!

035 - ♣12

Mayaka bắt đầu chuyển động.

Đổ bột ra một cái tô, cậu ấy liền hoà vào với chút nước cùng mấy viên đá còn thừa trong giỏ nguyên liệu sau đó bật bếp lên rồi cho dầu vào cái chảo chiên. Bàn tay liến thoắng nhanh chóng xắt hành lá thành những mẩu nhỏ hơn và rất đều, cùng với cả hành tây rồi lấy đồ bào bào nhỏ con cá mòi khô. Vậy là chuẩn bị chiên cái gì rồi đây.

“Thành viên cuối cùng của đội CLB Cổ Điển đang thu lại những cái đầu tôm he mà thành niên Chitanda hồi nãy đã bỏ đi. Cô gái này đang có một ý tưởng táo bạo nào đây?”

Đầu tôm he... không hẳn là không ăn được, nhưng thế thì liên quan gì tới bột?

Tôi ngảnh đầu sang một bên mà bối rối, trong khi Chitanda-san chỉ nhẹ nhàng thì thào: “...Kakiage.”

Ồi đúng rồi!

Trên gian bếp ấy, đích thị Mayaka đang hướng đến món Kakiage.

Những thứ mới đây còn bị coi là “rác” đã được Mayaka làm cho toả sáng, mà được thổi vào một sức sống mới cùng một cái tên mới: Kakiage! Đúng thế Mayaka ơi, tội mình không bao giờ được phép bỏ cuộc! Không có gì là rác cả, mọi thứ đều có quyền toả sáng!

Mayaka vạn tuế!

Thật sự là chúng tôi đang làm rất tuyệt, và tôi bắt đầu choáng khi nhìn lại sự thật rằng cả ba chỉ mới là học sinh trung học.

Nhúng tất cả hành lá, hành tây và đầu tôm vào hỗn hợp bột pha với nước, cậu ấy vặn lửa to lên. Tuy nhiên...

Liệu có đủ thời gian để chiên không?

Mayaka như đang tìm kiếm thứ gì đó. Cái gì vậy ta? Lẽ ra lúc này cậu ấy phải rưới dầu lên mấy miếng kakiage.

Sau khi đảo quanh qua cái khay để dụng cụ, Mayaka trừng mắt nhìn về phía cái bục mà la lên : “Nè, ban tổ chức! Ít nhất phải chuẩn bị cái muôi cho người ta chứ!”

À phải, đúng là không có cái muôi. Lúc làm món súp miso thịt heo tôi cũng vì vụ này mà phải dùng muỗng múc rất phiền toái. Người hội trưởng ngay lập tức bảo một trong những thành viên nữ đi kiếm một cái muôi và cô gái bắt đầu nhìn quanh. Làm ơn đi! Cái muôi nào cũng được, không còn thời gian đâu! Cuối cùng cô cũng mượn được một cái muôi từ một đội không sử dụng tới và đưa cho Mayaka. Khốn thật, mất tiêu đi một phút!

Mayaka giật cái muôi từ tay cô gái và bắt đầu rưới dầu lên những miếng kakiage. Một tiếng xèo đã tai vang lên khi cậu ấy làm như vậy. Những động tác tiếp theo là cực nhanh : tiếp tục bào cá khô,

hâm nóng lại súp thịt heo và trộn xì dầu với chút dấm trước khi đổ hết vào một bát cơm... Cơm á?

“Đội CLB Cổ Điển đã sắp bắt kịp với tốc độ cực nhanh! Họ có làm được hay không? Chỉ còn một phút nữa!”

Dường như bị tâm lý bởi lời bình luận vừa rồi mà Mayaka cứ phải liên tục ngó vào chảo dầu. Những giây tiếp theo diễn ra chậm và yên ắng đến bất thường. Rồi đột ngột, ánh nắng của mùa thu dường như đã bị che bóng bởi một đôi đũa đang miệt mài gắp những miếng kakiage mới chiên lên bát cơm cùng một chút cá khô bào nhỏ được rắc lên trên cùng.

“Cố lên!”

“Sắp hết giờ rồi!”

“Cậu làm kịp đó!”

Khán giả đang hết mình cổ vũ, có lẽ họ đã bị cuốn theo tinh thần chống trả ngoan cường của Mayaka mất rồi.

"Mayaka-san..."

Giờ đây Chtanda-san đã bật khóc.

Xứng danh Mayaka! Tớ thật tự hào về cậu!

“HẾT—GIỜ!”

Rắc lên miếng cá bào cuối cùng, Mayaka đã hoàn thành bát cơm kakiage cùng lúc với hiệu lệnh kết thúc thời gian của cuộc thi Wild Fire.

Tôi không còn hối tiếc. Kết quả thế nào thì tôi cũng chẳng có gì để hối tiếc nữa.

(Món ăn của đội CLB Cổ Điển:

Thành viên thứ nhất – Fukube Satoshi : Súp miso thịt heo

Thành viên thứ hai – Chitanda Eru : Cá khô cuộn dấm gừng, giseyaki, sashimi tôm he, imo-mochi.

Thành viên thứ ba – Ibara Mayaka : Cơm kakiage.)

036 - ♥08

Tài năng của Mayaka-san đã cứu chúng tôi một bàn thua trông thấy. Không chỉ ở cách sử dụng dao thuận thực, trong tình thế bí đất như vậy mà cậu ấy có thể nghĩ ra món kakiage thì thật là đáng phục! Tôi sau đó quay lại nhìn lên tầng bốn khu Chuyên biệt, nơi cánh cửa sổ của phòng Địa Chất. Tôi không biết làm sao mà Oreki-san lại có sẵn một bịch bột mì như thế. Cậu ấy là một con người sâu sắc, có lẽ nhờ thế mà cậu ấy đã đoán được chúng tôi sẽ lâm vào tình huống như vậy chẳng? Oreki-san không còn đứng ở cửa sổ, nhưng tôi vẫn cúi đầu về hướng đó thay cho lời cảm ơn.

Giữa những tràng vỗ tay không ngớt của đám đông, Mayaka-san trở về chỗ ngồi giành cho các thí sinh. Chiếc mũ bêrê nhỏ xinh, cùng cái trâm hình trái tim trên áo dường như đang thu hút khá nhiều ánh nhìn về phía cậu ấy. Dù vậy hình như Mayaka-san không được vui cho lắm.

Nhớ lại sai lầm của chính mình, tôi cảm thấy mình ít nhất phải đến xin lỗi cậu ấy. Nhưng chưa kịp thì cậu ấy đã lên tiếng trước: “Không kịp chiền kĩ!”

“Thôi mà, làm như chúng ta có thời gian ấy. Được vậy là quá tuyệt rồi.”

Fukube-san cố an ủi, nhưng cậu ấy trông vẫn còn bức tức lắm.

“Không có nổi một cái muối! Chuẩn bị được cả đồ bào và dao gọt trái cây mà không có cái muối thì buồn cười thật. Tự dưng phí đến cả phút, nếu không thì tớ đã chiêm được kỹ hơn rồi... Nhưng bức mình hơn cả là sao lúc đó tớ không nhanh trí kiếm cái gì thay tạm trong tận một phút đó cơ chứ?”

“Anh thành thật xin lỗi về sự cố này.”

Một nam sinh tiến về phía chúng tôi lên tiếng. Đó là hội trưởng CLB Nấu Ăn Mới, người vừa khiêm công tác bình luận đứng trên bục lúc nãy. Hồi nãy thì trông rất máu lửa, nhưng bây giờ anh đang bày tỏ một thái độ chân thành khi xin lỗi Mayaka-san.

“Tụi anh đã kiểm tra rất kỹ và chắc chắn mọi dụng cụ làm bếp thông thường đều có đủ cho các đội... Thậm chí vài phút trước khi cuộc thi diễn ra tụi anh đã kiểm qua một lần nữa.”

Fukube-san đứng chen vào giữa mà phân bua,

“Cơ mà, thực sự thì lúc nấu súp miso em đã để ý rồi. Lẽ ra ngay em nên thức mắc ngay mới phải, khi đó có nhiều thời gian mà.”

“...Ừm.”

Có vẻ như Mayaka-san đã chấp nhận lời xin lỗi của anh hội trưởng khi đáp như thế.

“Nhưng xoay sở được trong tình thế như hồi nãy thì quả thực em rất giỏi...” Trong khi anh hội trưởng tiếp tục cuộc trò chuyện thì tôi quyết định đi về phía gian bếp của đội mình. Tôi rất hiếu kì về việc tại sao một cái dụng cụ quan trọng như thế, lại bỗng dưng “biến mất” ngay trước khi cuộc thi bắt đầu được cơ chứ?

Ban giám khảo đã bắt đầu nếm thức ăn, và dĩ nhiên họ đang nhận được sự chú ý tuyệt đối từ khán giả và các đội thi. Sau khi nuốt vào một thứ thức ăn có màu nâu hơi lai xanh lá (hay là màu thân trúc nhỉ?), một trong số các giám khảo nhắm nghiền mắt lại rồi bật ngược ra đằng sau. Có nên *hiếu kì* về hương vị của món ăn đó không đây? Tôi không tán thành lắm với phương châm “Lơ đi là tốt nhất”, nhưng hôm nay chắc phải áp dụng một lần thôi.

Tất cả dụng cụ làm bếp đều được đặt ngay ngắn trên một cái khay lót vải. Trên khay bây giờ chỉ còn những thứ mà chúng tôi không sử dụng như dưa tre, đồ vắt cam hay xiên nướng thịt. Nhưng cái muôi rõ ràng là một trong những dụng cụ căn bản nhất, chẳng lẽ đây chỉ là nhất thời sơ sót thôi sao?

Không mong đợi một phép màu hay nhìn thấy một hiện tượng lạ nào cả, tôi chỉ đơn thuần nhấc cái khay lên để xem một chút và,

“Ơ!”

Có một tấm thiệp, đặt lên trên một bản “Hướng dẫn vui hội Kanya” mở sẵn. Tôi từng thấy hình ảnh này ở đâu rồi thì phải.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ! Ngay tức thì tôi quay lại.

"Fukube-san! Mayaka-san!"

Và la lớn về phía hai cậu ấy. Lúc này anh hội trưởng đã trở về bục để tiếp tục chương trình.

“Chitanda-san nè, hình như anh giai bên đó ‘cảm nắng’ hội trưởng bên mình rồi đó nha.”

‘Cảm nắng’ á? Ờ, nhưng mà đã ai biết ai đâu? Như vậy thì rắc rối... Không, lo chuyện quan trọng đã!

“Hai cậu xem này, nó được để ở dưới cái khay.”

“Là gì thế?”

Mayaka-san cầm tấm thiệp lên. Nhìn qua một thoáng đã đủ khiến biểu cảm của cậu ấy dường như bị đóng băng. Viết trên đó là những con chữ mà tôi đã lo sợ.

CLB Nấu Ăn Mới đã mất cái muối của họ

Juumoji

"Đây là..."

Đôi mắt Fukube-san trở nên long lanh. Khi đã đọc rõ nội dung tấm thiệp, theo phản xạ tôi thốt lên:

"Y như Hiệp Hội Tiên Tri rồi!"

"Y như CLB Cờ Vây rồi!"

Hả?

Mắt tôi giao với Fukube-san, người đang tỏ ra hết sức ngạc nhiên. Có lẽ chính tôi cũng đang có phản ứng như thế.

Chỉ có Mayaka-san là vẫn tươi tỉnh. Trang của cuốn hướng dẫn đang được mở là trang giới thiệu các CLB tham gia, không khác gì điều Kaho-san đã cho tôi biết. Trên đó còn y nguyên dòng chữ đánh máy : “CLB Nấu Ăn Mới – Cuộc thi nấu ăn "Wild Fire" trên sân trường vào ngày thứ hai vào lúc 11 giờ. Nhanh vô đăng kí nào!”

Mayaka-san nhìn Fukube-san, sau đó nhìn tôi mà thông thả hỏi : “Vậy, vụ này là sao?”

Cậu ấy hỏi tôi vụ này là sao.

Vậy... thì vụ này là sao?

Một lần nữa tôi trao đổi ánh nhìn với Fukube-san.

[1] Đậu nành lên men và được cô đặc thành viên, thường dùng để cho vào nước dùng nấu canh, xúp...

[2] Mùi tặc của Nhật làm từ củ của cây wasabi, có màu xanh lá cây phân biệt với mù tặc của phương Tây màu vàng

[3] Koji thực chất là tiền thành phẩm trước khi chế biến miso.

[4] Ý là đẩy Ibara vào hoàn cảnh đã rồi và buộc phải làm.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 3-3 - Sự kiện "Juumoji"

037 - ♠10

Vừa nghe biến biến lễ hội thông qua đài phát thanh trực tiếp từ CLB Phát thanh tôi vừa mở nắp hộp cơm trưa của mình.

Có ai muốn hỏi hôm nay là một ngày thế nào không? Với tôi thì là một trong những ngày bà chị yêu dâu quyết định làm cơm trưa cho tôi. Được nấu ăn cho thì phải cảm kích, nhưng gì mà trông như đồ ăn của bộ lạc da đỏ thế này? Đậu nành cay xè cùng gà chiên phủ sữa chua ư? Hạt cơm trong cái món có tên là Nasi Goreng[1] này cũng lớn hơn bình thường, chẳng biết lấy từ đâu nữa.

Trong giờ ăn trưa tôi quyết định đóng cửa phòng. Dù là hơi kì dị nhưng hứa hẹn là ngon đây. Có lẽ tôi nên từ từ mà thưởng thức mới được.

“Hấy da!”

Cánh cửa trượt sang bên và Satoshi bước vào, theo sau có Chitanda cùng Ibara.

“Ba cậu đã cố gắng lắm nhỉ?” Tôi nói rồi chỉ tay lên trên, đúng hơn là về phía cái loa phát thanh – mới nãy còn phát phản phồng vắn của CLB Nấu ăn mới.

“Chất lượng cuộc thi năm nay rất cao phải không thưa anh?”

“Vâng, chắc chắn là vậy. Kết quả rất sát sạt nhau. Tôi đã nghĩ rằng món cá cam sốt teriyaki từ thành viên thứ hai của đội Fata Morgana là ứng cử viên số một cho chức vô địch. Cả món trai hầm cũng thế, vì đây là cuộc thi trong trường học nên thay vì hầm với sake thì cậu ấy đã rất khôn khéo thay bằng rượu gạo và kết quả thì mãi mãi khỏi nói. Khuyết điểm duy nhất là do hoàn tất quá sớm nên đến khi chấm điểm thì các món đều bị nguội, và đó là cơ hội để đội CLB Cổ Điển trở lại cuộc đua. Giseyaki cùng Imo-mochi từ thành viên thứ hai đều được bảo quản rất kĩ để sẵn sàng làm nóng lại. Nhưng hơn thế, chúng ta có thể cảm nhận sức nóng đến từ bát cơm kakiage của thành viên cuối cùng trong đội, nóng đến mức tôi tưởng như đã nhìn thấy đầu của mấy con tôm khóc rống lên! Chính ‘sức nóng’ này là sự khác biệt và là yếu tố quyết định thắng lợi của họ.”

“Vậy còn đội CLB Thiên Văn thì sao?”

“À... họ sống trong một không gian khác chúng ta.”

Đặt đĩa xuống, tôi tiếp tục.

“Chúc mừng nhé.”

Nhưng, dường như đã có chuyện xảy ra. Khi thay mặt đội chiến thắng lên nhận giải Ibara đã không quảng cáo CLB Cổ Điển như dự định, và nghĩ đến việc Satoshi đã ráng hết mình như thế nào để tham dự... Cơ mà, có lẽ hẳn thích thi đấu hơn là quảng cáo thật.

Dù được khen nhưng cả ba đều tỏ ra thờ ơ một cách đáng sợ với cái loa tôi vẫn còn chỉ vào.

“Cám ơn nhé. Cũng là nhờ Oreki-san giúp đỡ. Nhưng mà tụi tớ có một thứ muốn cho cậu xem.”

Chitanda lên tiếng đầu tiên, và tôi có một dự cảm cực kì không tốt về thứ nhỏ sắp đưa ra.

“M-mà, ăn cơm trưa thôi.”

Nghe tôi giục cả ba từ từ ngồi xuống rồi cũng rất từ từ lấy hộp cơm ra... đúng hơn là ba cái bánh vừa mua ở căn tin. Sao trông nản thế nhỉ?

Mở lớp giấy bọc của một cái bánh nhân đậu xanh, Chitanda không ăn mà chỉ nhìn thẳng vào tôi.

“Tụi tớ có thứ muốn cho cậu xem.”

“... Ờ, là gì thế?”

“Đây.” Nhỏ nói và đưa cho tôi. Tên mảnh giấy dường như là một tấm thiệp có dòng chữ “CLB Nấu ăn mới đã mất cái muôi của họ”, kí tên “Juumoji”.

“Ồ...”

Tôi bỏ vào miệng một thìa đậu nành cay mà nói:

“Cái muôi bị mất cấp à?”

“Ừ... nhưng chỉ đội tụi tớ bị thôi.”

Ibara gật đầu. Nhỏ đã làm món cơm kakiage nên hiển nhiên là bị ảnh hưởng ởi việc không có cái muôi nhất. Tôi đã nghĩ rằng với số bột ấy nhỏ chỉ biết làm bánh hấp, nhưng ai mà ngờ nó lại trở thành bột tằm chiên chứ? Đúng là một cô bạn đặc biệt.

“Chắc là trò đùa của một tên rối hơi nào ấy mà.”

Tôi trả lại tấm thiệp, nhưng màn đối thoại chưa được dừng lại ở đó.

Gặm một miếng bánh mì nhân đậu đỏ, Satoshi cười nói: “Không chỉ CLB Nấu ăn Mới, sự việc tương tự cũng xảy đến với CLB Cờ vây và nghe đâu CLB Acapella cũng dính.”

“Hiệp hội Tiên tri cũng thế. Và bên đó đã nhận thấy, ưm, lời tuyên bố của kẻ trộm được viết bằng cùng một kiểu chữ.”

Thế à?

“Vậy thì tên đó chắc chắn *có rất nhiều* thời gian rảnh.”

Tôi cố gắng làm giảm độ trầm trọng của sự việc nhưng rõ là Chitanda không chấp nhận như vậy. Chẳng thềm quan tâm tới chiếc bánh nhân đậu xanh đang bị vò, hai bàn tay nhỏ như muốn nắm chặt thành hình quả dấm. Đôi mắt đen to bất thường của Chitanda – thứ duy nhất tương phản với mọi nét thuần chân chứa trong nhỏ giờ đã nở to, khiến tôi đã bắt đầu cảm thấy sự thay đổi của khí quyển quanh đây.

T-thôi tiêu rồi. Tại sao là lúc này? Chưa hết nửa ngày cơ mà? Cứ hy vọng là qua hết được lễ hội trong yên lành cơ đấy. Rõ ràng hôm qua Chitanda kiểm chế tốt lắm cơ mà? Rốt cuộc là tại làm sao?

Khi nhỏ đã quyết tiến thì chẳng ai có thể làm thoái lui được. Đó là một thứ khí chất có tính lẩn át đến phát sợ.

Ngay khi những lời sau được cất lên...

“Ai lại làm một việc như thế tại lễ hội văn hoá? Tại sao cái người ‘Juumonji’ ấy lại chọn cái tên như vậy? Và tại sao lại trộm rải rác

từng cái một?”

... là câu nói bất hủ ấy.

“Tớ rất *hiếu kì* về điều này!”

Đấy, nói rồi. Cuối cùng cũng phải là câu đó.

... Mà khoan, không cần phải sợ. Từ lúc vào trường đến nay đúng là chưa lần nào tôi có thể áp chế được Chitanda, nhưng bây giờ trong tay tôi có một con át chủ bài.

“Giờ không phải lúc. Chúng ta còn cả một núi tập san cần phải bán đấy.”

Chực tới khi tôi dứt lời là Satoshi nhảy vào ngay.

“Tập san chính xác là vấn đề quan trọng nhất, nhưng tớ nhận ra rằng việc quảng bá hình ảnh CLB chúng ta bằng việc tham dự hết trò này đến trò khác không đem lại nhiều hiệu quả cho doanh số. Tớ đã sẵn sàng chấp nhận rằng mọi nỗ lực trong một ngày rưỡi vừa qua của mình là vô nghĩa... để nghĩ ra vài thứ tốt hơn.”

“Vài thứ tốt hơn?”

Đôi mắt biết cười cùng cái miệng hơn hờ là một hình ảnh thường nhật ở Satoshi. Dù vậy trông hắn khá nghiêm túc với những gì sắp nói:

“Liên tiếp những vụ trộm cùng một lời tuyên bố tội ác với cả chữ ký, rõ ràng chúng ta đang phải đối đầu với một tên đạo chích đầy bí hiểm. Chắc chắn đây là một tin không thể bỏ qua đối với CLB Báo tường và chắc chắn sẽ lên trường trong bản tin sáng mai. Nếu

chúng ta cố mà *dính líu* vào thì sao? Có không bán hết thì chí ít cũng phải được ba đến bốn chục cuốn.”

...Ra là vậy. Một ý tưởng không tồi, đúng hơn là rất có giá trị. Chỉ một bài chém gió của Satoshi hôm qua mà đã thu hút một lượng chú ý nhất định thì nếu có thể kéo các CLB truyền thông trong trường về phía mình, thì việc bán ba bốn chục cuốn tập san không phải là bất khả, nhưng mà...

“Nhưng làm sao để chúng ta *dính líu* vào đây? Những vụ trộm đến giờ vẫn chưa có liên hệ gì tới CLB Cổ Điển cả.”

“A, tớ biết rồi.”

Ibara cũng chen vào.

“Chúng ta có Oreki.”

“Đúng vậy. Qua hai vụ trọng án ‘Kem đá’ và ‘Nữ hoàng’ Houtarou đã khẳng định rất tốt đẳng cấp của mình!”

Chờ chút. Tôi hiểu cuộc đối thoại này sắp đi đến đâu rồi... Nhưng chờ chút đã!

“Vậy nghĩa là sao?”

Chitanda chẳng nhanh nhẹn gì trong việc hiểu ý đồng đội cả. Thế là Satoshi đành khiêm luôn phần giải thích với nụ cười gian xảo.

“Nói cách khác, *‘Để biết làm sao mà Oreki Houtarou – siêu thám tử của CLB Cổ Điển, có thể đưa tên đạo chích Juumonji ở lễ hội văn hoá ra ánh sáng công lý, hãy đón đọc “Kem đá” – tập san văn học*

của CLB Cổ Điển chúng tôi! Chúng ta sẽ một tên bắn hai nhận, vừa vạch trần được Juumonji vừa quảng bá hình ảnh của CLB.”

“T-tớ hiểu rồi. Một ý tưởng rất hay! Vậy chúng ta nên nhanh chóng...”

Aaa! Tôi động đôi đũa xuống bàn.

“Nè đừng có giỡn. Tớ không rảnh để chơi trò mèo bắt chuột đâu!”

La lên, tôi chẳng hiểu cái quái gì khiến hắn lại muốn mang tôi ra làm trò hề như thế.

Nhưng, ngược lại với mong đợi của tôi Satoshi gật đầu đồng tình như cả mớ vừa nãy chỉ là lời nói chơi.

“Đúng thế, tớ thật lòng muốn tăng doanh số nhưng cũng thật là không phải nếu để Houtarou đi làm trò hề.”

Vậy là hiểu rồi ha... tôi chẳng đời nào lại trở thành một thằng hề xiếc đi tranh giải đồ vui, một lần cũng không.

“Vớ lại, tên ‘Juumonji’ này chỉ trộm những thứ quá ngẫu nhiên. Cậu muốn tớ nói gì với hắn nếu lỡ như bắt được hả?”

“Ai biết đâu? Tớ chỉ nghĩ là cậu sẽ tự nghĩ ra cái gì đó để nói.”

Giỡn mặt à?

“Thế rốt cuộc là tại sao tớ lại được chọn làm việc này đây? Trong thời gian lễ hội có bao nhiêu người đến rồi đi nào? Và đó là chưa nói đến gần một ngàn học sinh của cái trường này.”

Căn phòng trở nên yên lặng. Tôi lại tọng vào một miếng đầy đồ ăn của thổ dân da đỏ.

Gỡ một lớp bánh sừng trâu kẹp thịt xông khói, Ibara thở dài.

“Tôi không nghĩ ý tưởng của Fuku-chan là dở. Dù có hơi bất công với ông một chút, nhưng nếu bằng cách nào đó mà bắt được tên đạo chích thì chúng ta hoàn toàn có thể chủ động ‘dính líu’ CLB Cổ Điển vào.”

Nhỏ gỡ thêm một lớp bánh nữa.

“...Ước gì CLB tụi mình bị hấn nhắm vào nhỉ.”

“Ừ.”

Tôi gật đầu. Nếu điều đó xảy ra thì trọng tâm của sự chú ý ngày càng tăng từ số người hiếu kì về vụ trộm sẽ hướng về CLB Cổ Điển. Và nếu được như thế thì thậm chí việc bắt được tên trộm hay không cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Satoshi lẩm bẩm : “Tụi mình có thể làm bộ...”

“PHẢN ĐỐI!”

Ibara chặn lại đầy đanh thép : “Quá nhiều rủi ro.”

“Chỉ giống thôi mà.”

“Tớ biết khi nào Fuku-chan đùa hay nói thật... Nhưng mà, thực sự chúng ta có thể làm gì không?”

“Cố đừng nghĩ nhiều về điều đó trước khi cái bánh sừng trâu của cậu ỉu xiu như cái bánh bao chiều.”

Ibara không thèm liếc đến tôi một cái dù bị chọc. Nhỏ bóc thêm một lớp nữa trong khi hai hàng chân mày nhíu lại thấy rõ. Là người có tính trách nhiệm cao nhất trong cả bọn nhưng cũng là người hiện tại đóng góp ít nhất. Hẳn là nhỏ đang chịu đựng nỗi oái oăm này.

“Có cơ hội nào cho CLB Cổ Điển bị nhắm tới không?”

Chitanda hỏi, vẫn giữ chặt cái bánh đậu xanh trong tay.

“Satoshi, có bao nhiêu CLB tham dự vào lễ hội vậy?”

“Năm mươi một, không phải là con số nhỏ để mong đợi mình được chọn nhỉ?”

“Liệu tên đạo chích tự gọi mình là Juumonji có lựa chọn ngẫu nhiên mục tiêu của mình không?”

“Cậu nghĩ rằng CLB Cổ Điển sẽ được chọn nếu hắn hành động theo một khuôn mẫu nào sao?”

Bởi khả năng sẽ là zero nếu hắn chọn ngẫu nhiên... vì khi đó số mục tiêu còn lại là...

“Đã có bao nhiêu CLB bị trộm rồi?”

Satoshi đáp ngay : “CLB Cờ vây, CLB Acapella, CLB Nấu ăn mới, và đâu nữa nhỉ? À Hiệp hội Tiên tri.”

Vậy số CLB còn lại là bốn mươi bảy trên năm một. Rõ là chọn ngẫu nhiên thì tỉ lệ trúng sẽ cực kì thấp. Vì là người duy nhất trông quày nên nếu tôi có bỏ ra ngoài hay đi vệ sinh thì cơ hội bị trộm có tăng lên hay không?

...Ờ!

Khoan đã, sao lạ thế?

Tôi ngừng Chitanda trước khi nhỏ định nói mà nói với Satoshi :
“Xin lỗi, nhắc lại những CLB bị trộm đi.”

“Được thôi : CLB Cờ vây, CLB Acapella, Hiệp hội Tiên tri và CLB Nấu ăn mới.”

Trời! Chẳng lẽ nào...

“Nói cách khác,”

Tôi nói một cách thận trọng : “CLB Acapella, CLB Cờ vây, Hiệp hội Tiên tri và CLB Nấu ăn mới... Còn nữa không?”

“Không biết, tớ không nghe thêm tin nào nữa.”

Quan sát cuộc nói chuyện, Ibara bắt đầu lật tờ “Hướng dẫn vui hội Kanya” ra xem. Dường như nhỏ đã nhận ra điều tôi vừa nghĩ tới. Lần theo cách sắp xếp đó nhỏ bắt đầu xướng lên vài CLB:

“CLB Điện Ảnh, CLB Làm vườn, CLB Kịch, CLB Tiểu thuyết viễn tưởng.”

“Đúng đó, cậu nghĩ CLB nào nữa đã bị trộm?”

“CLB Điện ảnh hay... Làm vườn...”

Hít một hơi sâu Satoshi bắt đầu la toáng lên : “A.B.C.!”

“Ơ? Ơ? Nghĩa là sao?”

Như mọi khi, lúc cần thiết thì nhỏ là người chậm hiểu nhất. Quan sát cái bánh đậu bị bóp nát thành từng mảng, tôi giải thích cho nhỏ:

“Đúng như cậu đã trần trở, tên đạo chích không nhắm vào các CLB một cách ngẫu nhiên. Tất cả đều theo một trình tự rất đơn giản. Lý do chúng ta không nhận ra sớm hơn là vì thứ tự các CLB bị trộm khi tới tai chúng ta đã bị xáo trộn. Vậy, giải dụ như CLB Điện Ảnh đã bị trộm thì chúng ta sẽ có các CLB sau : Acapella, Cờ Vây, Tiên tri, Điện Ảnh và Nấu ăn Mới.”

“A!”

Chitanda kịp che miệng lại.

“Trình tự Ngũ Tự Âm![2]”

Trong lúc này Satoshi đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại.

“...Ờ, chỉ muốn biết bên đó có bị trộm gì không... Không, không, không phải tui đâu! Tui thề đó! ...Hửm, một khẩu súng nước à? Được rồi, cảm ơn nhé.”

Hắn tắt máy rồi nhìn chúng tôi mà nói.

“Là CLB Làm vườn. Một trong mấy khẩu súng nước đã bị mất trong phòng khi họ không có ở đó.”

“Súng nước? Tại sao CLB Làm vườn lại chơi súng nước?”

Tôi trả lời ngay lập tức cái thắc mắc dễ thông cảm từ Ibara.

“Bên đó nướng khoai lang nên cần chuẩn bị nước để dập lửa, và họ nảy ra sáng kiến dùng súng nước vì *trông-sẽ-rất-là-bảnh*.”

“S-sao ông biết được hả Oreki?”

À, xin lỗi vì có giác quan thứ sáu nhé, nhưng thật ra là nhờ khẩu Glock 17 mới được cho hôm qua. Ibara tiếp tục lẩm bẩm:

“Nhưng có điểm này. Trong ‘A.B.C.’ ấy, không những người đầu tiên bị sát hại có tên bắt đầu bằng chữ A mà hiện trường cũng là một nơi có tên bắt đầu bởi chữ A.”

Đúng là người duy nhất ở đây nhiều khả năng là đã đọc tiểu thuyết “Vụ ám sát A.B.C.” của Agatha Christie.

“CLB Nấu ăn Mới bị mất cái muối phải không?”

“Chờ chút.”

Giảm sự hưng phấn của Ibara, Satoshi lấy ra một quyển vở cùng cây bút từ chiếc túi dây bắt ly thân của mình.

“Chitanda-san, Hiệp hội Tiên tri bị mất cái gì vậy?”

“Là lá bài Tarot ‘Vòng xoay định mệnh’.”

“OK!”

Hắn bắt đầu hí hoáy viết.

CLB Acapella ([A]KAPERA BU 'アカペラ部) – Đồ uống

CLB Cờ vây ([I]GO BU '囲碁部) – Quân cờ

Hiệp hội Tiên tri ([U]RANAI KEN '占い研) – Vòng xoay định mệnh ([U]NMEI NO WA '運命の輪)

CLB Làm vườn ([E]NGEI BU '園芸部) – Súng nước

CLB Nấu ăn mới ([O] RYOURI KEN 'お料理研) - Muôi ([O]TAMA 'おたま)

Ra là thế.

“Hừm. Tớ chưa được nhìn thấy mấy tấm thiệp còn lại, nhưng thế này có hơi quá không nhỉ?”

Cảm thấy mình hơi trở nên quan trọng, tôi nói: “Có thể CLB Làm vườn bị trộm một khẩu AK ([E]-KEI エーケー[3]) chẳng?”

“AK? Là sao?”

“Súng nước ấy, đó là một khẩu Kalashnikov.”

“Thế sao? Tớ phải gọi cho họ để xác nhận mới được.”

“Như vậy, với CLB Cờ Vây thì họ có lẽ đã mất những quân cờ[4] ([I]SHI 石).”

Không ai phản bác giả thiết của tôi.

Còn CLB Acapella, “CLB Acapella sẽ là...”

"Ừmm..... Awamori ([A]WAMORI 泡盛')[5]? *Hay là sake nóng* ([A]TSUKAN 熱燗) nhỉ?"

“Không cần phải đoán đâu, chỉ cần gọi cho họ và hỏi có món đồ uống nào bắt đầu bằng [A] là xong.”

Và như thế này... chẳng phải là cơ hội không thể tuyệt vời hơn mà CLB Cổ Điển mong ước sao? Không phải là tôi định từ bỏ phương châm sống của mình đâu nhé. Giống mọi khi thôi, *không phải làm thì bỏ*, nhưng bỏ qua vụ này thì có quá là đáng tiếc không?

Cả tôi còn thấy một chút hứng khởi với món quà từ trên trời rơi xuống này!

“Nhưng chúng ta cũng không biết cái người ‘Juumonji’ này sẽ tiếp tục trộm đến khi nào nữa.”

Làm sao cậu có thể hồn nhiên đến thế hả Chitanda?

“Đúng thế, đó mới là vấn đề.”

“Sẽ không là vấn đề miễn là hắn ghé qua CLB Cổ Điển.”

...Cả Satoshi lẫn Ibara cũng không nhận ra ư?”

Tôi đành lên giọng:

“Nói thế là sao hả trời? Không nhớ tên đạo chích đã tự xưng là gì à?”

“Ờ, chẳng phải là Juumonji sao?”

“Không hiểu tại sao mấy cậu lại đọc là ‘*Juumonji*’ trong khi bình thường tớ sẽ đọc là ‘*Juumoji*’.”

“À... là vì tớ có một người bạn tên là Juumonji Kaho...”

“Ồi!” Ibara thốt lên.

“Đúng rồi! Là Juumoji (Thập văn tự - mười chữ cái)! Vì Chi-chan và Fuku-chan cứ gọi là ‘Juumoji’ nên tớ chẳng thấy mối liên hệ nào cả! Nếu đúng là mười chữ cái thì CLB Nấu ăn sẽ nằm ở chữ thứ năm.”

Chính xác.

“Và mục tiêu thứ sáu sẽ có tên bắt đầu bằng chữ **[KA]**. Nói cách khác, mục tiêu thứ mười và cũng là mục tiêu cuối cùng sẽ bắt đầu bằng chữ **[KO]**... Thế là quá đủ để người ta tìm đến CLB Cổ Điển (**[KO]TENBU** 古典部) của chúng ta rồi phải không?”

[CÒN 141 QUYỀN]

038 - ♥09

Tôi luôn tin rằng Fukube-san và Mayaka-san là những người bạn tuyệt vời, ngoại trừ duy nhất một điểm khó có thể hài lòng cho được.

Hai cậu ấy quá ưa việc trêu chọc Oreki-san.

Oreki-san thường xuyên bị gọi là một tên u ám, một kẻ lười biếng, một thằng mê ngủ, lười, chẳng được tích sự, xả rác, quá lười đến mức không thèm xả rác, con sư tử mê ngủ, dù có mê ngủ cũng không bằng con sư tử, “tên phản động” của ngày Quốc Tế Lao Động, lè phè... và vô vàn những cái tên không hay khác.

Đối với tôi, khi thấy một thứ không hiểu thì tôi sẽ đi tìm lời giải đáp. Khi phát hiện một điểm không hợp lý thì tôi sẽ chỉ ra ngay. Nhưng, trong khi thường được ca ngợi như là người có thể giải quyết được mọi câu hỏi... thì tôi lại hoàn toàn chưa thấy mình phù hợp với những lời khen ấy. Có hơn một nửa những bí ẩn tuyệt diệu mà tôi đã bắt gặp nhưng không sao giải nổi. Như lúa chẳng thể lớn lên nếu chỉ chuẩn bị về đất, nước và hạt mà cần có một người nông dân kinh nghiệm mà tận tay chăm sóc. Oreki-san đã tìm ra chìa khoá cho những câu hỏi mà tôi đã chịu thua, thu được những đáp án mà tôi chẳng ngờ tới. Không thể không nhắc tới công lao to lớn của cậu ấy trong vụ án “Kem đá” – như Fukube-san đã đặt tên – cùng một giả thuyết đáng kinh ngạc trong vụ “Nữ hoàng”.

Oreki-san không chỉ là một con người luôn toả sáng như vậy. Trái ngược với những gì cậu ấy hay tự nhận là không rảnh để giúp người khác nếu chuyện đó quá gây rắc rối cho mình, tôi tin rằng cậu ấy thật sự là một con người có lòng đam mê và sự ăm ắp ẩn sâu bên trong.

Và giờ thì lại một lần nữa tôi nhận ra mình quá dựa dẫm vào sự ăm ắp của cậu ấy. Đó là lý do tôi luôn tự dặn mình phải cố gắng hạn chế... bớt dựa dẫm một chút.

Với một góc nhìn và khả năng mà Oreki-san đã chỉ ra, bây giờ tôi đang đi tới phòng CLB Báo tường một lần nữa. Nếu dựa vào “trình tự” của cậu ấy thì tôi nghĩ mình chắc chắn có thể thu hút sự chú ý của họ. Nhưng, thông điệp của tôi có khiến họ thay đổi kế hoạch hay không cũng còn phụ thuộc vào khả năng thương lượng nữa. Hôm nay tôi không còn bị cuốn hút bởi những thứ đồ trang trí sặc sỡ của lễ hội, bởi những cuộc tán gẫu không ngớt cũng như vô vàn các tấm áp phích treo khắp nơi. Thay vào đó, quán triệt sâu sắc lời chỉ bảo của chị Irisu, trong tôi giờ đây đang trào lên một sự tự tin lớn rằng lần này mình sẽ không thua.

Theo những thông tin từ Fukube-san thì có vẻ vụ án “Juumoji” này chưa nhận được nhiều sự chú ý lắm, đồng nghĩa với việc nó sẽ rất có giá trị đối với CLB Báo tường. Vậy đây là kiểu yêu cầu mà – theo chị Irisu – tôi không cần phải đáp lễ cái gì cả.

Khả năng ghi nhớ là một trong số ít những thứ tôi có thể tự tin vào mình. Nhớ lại những gì được dạy nào! Yêu cầu quan trọng, cho sự kì vọng, khiến họ thấy vấn đề là tầm thường, rồi đưa ra yêu cầu khi chỉ có một mình với một người khác giới.

Vì sao những phương pháp này hữu ích thì tôi vẫn chưa rõ. Tôi không thấy thoải mái lắm khi chưa nắm bắt cái “toàn thể” của một vấn đề... nhưng giờ không phải lúc để kén cá chọn canh. Vận dụng tất cả tôi lằm nhằm lại bài nói của mình. Cứ lặp đi lặp lại để chắc rằng tôi sẽ không nói sai bất cứ từ nào.

Đã đến phòng Sinh học khiêm phòng họp CLB Báo tường, tôi gõ vào cánh cửa đang đóng.

“Ra ngay.”

Một chất giọng khàn khàn đáp lại khi cánh cửa bất chợt bị giật sang bên.

Trong phòng có sáu người. Vậy là nhiều hơn hôm qua nhưng đó không phải là khác biệt duy nhất. Anh Toogaito đang ngồi giữa năm người đang nghe và nói qua điện thoại di động. Một trong số họ vừa kết thúc cuộc gọi và nói với một người khác:

“CLB Nấu ăn Mới, đã xác minh với hội trưởng bên đó!”

Người nam sinh nghe thế liền giơ hai ngón tay tạo thành hình tròn. Là “tiền” ư?Ồ, ra là làm dấu “OK”. Người nam sinh vừa nói chuyện điện thoại xong viết ra một thứ có vẻ là danh sách trước khi chạy ù ra khỏi phòng, dường như chẳng màng để ý tới sự hiện diện của tôi.

Sau đó là giọng khác cất lên:

“Xin lỗi em nhé Chitanda-san. Giờ tụi anh hơi bận một chút.”

Trước khi tôi kịp nhận ra là ai thì anh Toogaito đã bước tới. Sau một thoáng bị mê hoặc bởi nhịp độ khẩn trương của CLB Báo tường

tôi nhanh chóng trở lại mình miễn.

“Một lát nữa em ghé lại nhé.”

“Vâng, xin lỗi đã làm phiền anh...”

Không! Không được làm thế! Tôi kịp thời ngắt đứt chính những lời nói của mình. Không còn nhiều thời gian nữa. Nếu bỏ đi ngay bây giờ thì làm sao tôi còn mặt mũi để nhìn Oreki-san chứ? Ít nhất thì cũng phải nói cho hết.

“... Xin lỗi đã làm phiền, nhưng anh có thể giành một chút thời gian không ạ? Em có chuyện này muốn nói với anh.”

Với một lời đề nghị bất bình thường như vậy, anh Toogaito đáp với một biểu hiện khó chịu: “Được rồi, nhanh lên đó.”

Chấp nhận rồi! Lẽ ra tôi nên cúi đầu một cái để tỏ lòng biết ơn, nhưng vì anh ấy cũng đang rất vội nên tôi quyết định bỏ qua phép lịch sự ấy.

Đây cũng là lúc tôi kịp nhận ra: anh Toogaito là một “người khác giới”. Vì ở đây còn có những thành viên khác nên tôi từ từ bước lùi ra khỏi cửa phòng. Dường như theo vô thức, anh Toogaito cũng theo tôi bước ra ngoài hành lang, sau đó để tôi tự nhiên đóng cửa lại. Vào thời gian này, trong tầm nhìn của tôi không có ai lai vãng tới căn phòng Sinh học nằm ở tầng ba khu Chuyên biệt ngoài chúng tôi.

Vậy là một bước trong lời khuyên của chị Irisu đã đạt được. Chắc chắn không được thua, tôi thu hết lòng can đảm để át đi sự lo lắng và nói:

“Là về CLB Cổ Điển ạ.”

“Như anh đã nói, tụi anh chỉ xem xét nếu tin đó là đáng giá.”

“Dạ, ưm, nó đáng giá mà.”

Rồi, bây giờ là lúc “cho sự kì vọng”. Tôi nghĩ mình nên nói thế này:

“Đây là chuyện tụi em chỉ có thể nói cho CLB Báo tường thôi.”

“Hờ?”

Anh Toogaito, người vốn muốn nhanh kết thúc cuộc trò chuyện này chợt thay đổi thái độ.

“Ý em là sao?”

“Là như vậy ạ.”

Tôi hít một hơi thật sâu.

“Tụi em phát hiện ra rằng trong lễ hội văn hoá đã có nhiều CLB bị mất trộm...”

Chưa kịp tiếp tục tôi đã nhận được phản ứng mãnh liệt từ anh ấy.

“Juumoji!”

“Ể?”

“Em biết gì về Juumoji sao?”

Tôi bị khựng lại vì không biết phải đối phó với diễn tiến bất ngờ này ra sao. Ừm, phải đáp thế nào đây? Lại là cái tịt ngay ngắt ngang lời nói đúng vào lúc quan trọng như Oreki-san đã từng nhắc

nhỏ. Phải bình tĩnh lại, nói cách khác tôi phải cố gắng nhận thức được tình hình hiện tại.

Anh Toogaito, hay đúng hơn là CLB Báo tường, dường như đã có thông tin về vụ “Juumoji” và đang háo hức về việc này... Như vậy tình thế đã xoay chuyển, thành tôi sắp đưa ra yêu cầu mà cần kèo theo đáp lễ sao?

L-làm gì bây giờ?

Không, điều này sẽ chẳng ảnh hưởng tới những gì tôi định nói. Tôi gật đầu một cái và cố gắng giữ bình tĩnh trước khi tích hợp toàn bộ những suy nghĩ thành lời nói.

Tôi giải thích tất cả.

Từ đầu đến đuôi.

Anh Toogaito trông rất hứng thú khi nghe, mặt anh rạng rỡ lên thấy rõ.

“Anh hiểu rồi... trình tự Ngũ Tự Âm à, vậy thì mọi manh mối xem như khớp, CLB Nấu ăn Mới bắt đầu bằng chữ **[O]** và xem ra Hiệp hội Tiên tri cũng bị nữa... chẳng trách.”

Tôi có hơi *hiếu kì* về hai chữ sau cùng của anh ấy.

“Ừm, anh có phát hiện gì thêm à?”

“Ồ.”

Trên gương mặt anh Toogaito hiện lên một biểu cảm cay đắng.

“Dù sao thì đây là CLB Báo tường.”

“Vâng?”

Tôi gật đầu.

Anh bèn lặp lại với giọng điệu mạnh hơn: “CLB Báo tường([KA]BESHINBUN BU 壁新聞部), bắt đầu bằng chữ [KA].”

“Ồi, vậy chẳng lẽ...”

“Tụi anh vừa bị cuốn một con dao rọc giấy ([KA]TTA-NAIFU カッターナイフ)[6] khi không có ai trong phòng.”

“Đó là lý do các anh cứ cuống cả lên sao?”

Anh Toogaito gật đầu.

“Mất đồ thì đúng là bực mình thật, nhưng đây cũng chính là những sự kiện mà bọn anh hằng trông đợi. Vụ án này rõ ràng là thú vị hơn nhiều so với mớ tin từ hôm qua đến giờ đúng không nào? Em đã đỡ dùm cho bọn anh rất nhiều công sức đấy. Ai mà nghĩ ra được tên đạo chích lại hành động theo cách đó chứ?”

Rồi thêm vào một lời khen:

“Em thật là cừ quá!”

“À, dạ không, thực ra hầu hết là nhờ Oreki-san ạ.”

Vừa nghe tới tên Oreki-san thì chẳng hiểu vì sao nụ cười của anh Toogaito trở thành một hỗn hợp giữa vui vẻ và bực bội.

“A... dĩ nhiên rồi. Vậy cho anh gửi lời cảm ơn nhé.”

“Vâng ạ.”

“VẬY, CẢM ƠN EM NHÉ.”

Cảm thấy phấn khởi, tôi nhìn anh Toogaito quay về phòng Sinh học.

Cánh cửa được đóng lại cũng là lúc tôi nhớ đến lời dạy của chị Irisu. “Với những trường hợp phải đối phó với những người lạ mà em không có ý định nhờ vả lần nữa sau khi xong chuyện, thì chín trên mười trường hợp họ sẽ xem lời đề nghị của em như là làm việc không công.”

ĐỢI ĐÃ! XIN ANH HÃY VIẾT MỘT CHÚT VỀ CLB CỔ ĐIỂN VỚI!

Lẽ ra tôi đã la lớn lên những lời vừa rồi... nhưng không làm được. Tôi không thể nói ra những thứ nghe có vẻ rằng tôi không tin vào lòng thành của anh ấy.

“...”

Nhìn vào bàn tay đang giờ ra tính gọi anh Toogaito, trong một lúc tôi tràn đầy cảm giác thất vọng vì mình lại thất bại một lần nữa.

Tuy nhiên,

Sau khi bình tĩnh mà nghĩ thêm một chút, tôi thấy hình như để vậy là tốt nhất. Những bài học của chị Irisu hầu hết là giành cho “người lạ” – người mà tôi chỉ nhờ tới một lần. Nhưng đây đâu phải trường hợp của anh Toogaito? Như vậy nếu muốn xây dựng lòng tin với anh ấy thì những gì tôi mới vừa làm không hề là sai.

Đúng, chắc chắn là như thế.

... Trong một thoáng tôi thấy mình thật kiên định.

Lần đầu tôi nhận ra trực giác thiên tài của Houtarou là ở vụ “Kem đá”. Chơi thân với nhau cả mấy năm sơ trung nhưng chưa bao giờ tôi nghĩ rằng cậu ấy lại giỏi như vậy.

Khả năng đặc biệt đó cũng đã là nơi tôi đặt trọn niềm tin trong vụ việc của “Nữ Hoàng”, đơn giản vì chẳng nghĩ ra được ai khác có thể gỡ đi những khúc mắc. Điều duy nhất tôi có thể làm là một chút hỗ trợ. Còn những vụ khác nữa, nhưng khi bất chợt nghĩ về Houtarou tôi chỉ luôn nhớ lại hai cái vụ đặc biệt lớn ấy.

Tuy nhiên, kì này tôi lại chẳng trông mong gì ở Houtarou.

Với nhiệm vụ coi quầy cậu ấy không thể rời khỏi phạm vi phòng Địa Chất, hơn nữa phương châm sống của tên này càng làm cho khả năng cậu chàng nổi hứng đi chơi hội gần bằng không. Không điều tra thì làm sao phá án? Đặc biệt là mấy vụ nằm trên diện rộng như thế này. Tóm lại là tôi nghĩ Houtarou hoàn toàn không phù hợp để đối đầu với “Juumoji”.

Vậy chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi không kì vọng vào Houtarou?

...Là tôi không còn cách nào khác ngoài việc tự mình đi điều tra.

Sử dụng suy luận của Houtarou làm nền tảng kết hợp với mớ thông tin xâu chuỗi được, tôi đã hoàn thành một danh sách tổng hợp như thế này:

Ngày 1

*** Khoảng 11:30 sáng – CLB Acapella ([A]KAPERA BU 'アカペラ部) – Nước (Aquarius) ([A]KUARIASU 'アクエリ阿斯) bị trộm**

*** Khoảng 12:30 ? – CLB Cờ vây ([I]GO BU '囲碁部) – Quân cờ đá ([I]SHI '石)(?) bị trộm**

*** Ngay sau 2:00 chiều – Hiệp hội Tiên tri ([U]RANAI KENKYUU KAI '占い研究会) – Vòng xoay định mệnh ([U]NMEI NO WA '運命の輪) bị trộm**

Ngày 2

*** Khoảng 9:00 sáng – CLB Làm vườn ([E]NGEI BU '園芸部) - Khẩu súng nước AK (Kalashnikov) ([E]-KEI 'エーケイ) bị trộm**

*** Ngay trước 11:30 sáng – CLB Nấu ăn Mới ([O]RYOURI KENKYUU KAI 'お料理研究会) - Muôi ([O]TAMA 'おたま) bị trộm**

Và theo Chitanda-san, người mới đây vừa trở lại sau khi đột nhiên phóng xuống tầng dưới (bây giờ là một giờ năm mươi lăm phút chiều), thì CLB Báo tường ([KA]BESHINBUN BU 壁新聞部') **vừa bị cuỗm mất một con dao rọc giấy** ([KA]TTA- NAIFU カッターナイフ). Thời điểm bị mất chắc chắn là sớm hơn một chút.

Suy diễn ra thì hình như mỗi lần hành động của tên “Juumoji” này cách nhau từ một tiếng rưỡi đến hai tiếng rưỡi. Xét trên thời gian hoạt động của lễ hội văn hoá là từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều thì giả thuyết này xem như tạm hợp lý. Lễ hội kéo dài trong ba ngày, nếu hấn muốn trộm đồ từ mười CLB thì cách nghĩ thường thấy là sẽ chia đều ra : ngày đầu trộm ba, ngày thứ hai trộm ba và trộm bốn vào ngày cuối cùng. Tuy nhiên, vì hấn đã thực sự trộm ba vào ngày đầu và vào ngày cuối cỡ tầm ba giờ chiều là người at đã bắt đầu dọn dẹp nên cũng có khả năng hấn sẽ quyết định trộm bốn món đồ trong ngày hôm nay.

Lấy ra một bản “Hướng dẫn vui hội Kanya”, tôi tìm những CLB có tên bắt đầu bằng chữ **[KI]**... *Hờ, có vẻ như tên trộm đã tự trói chân bằng cái luật do chính mình đưa ra, bởi CLB duy nhất bắt đầu bằng chữ [KI] chỉ có mỗi CLB Ảo thuật ([KI]JUTSU BU 奇術部).*

Tới phòng của CLB Ảo thuật, tôi thấy một tấm biển ghi “Suất diễn tiếp theo sẽ bắt đầu lúc hai giờ chiều”. Quá lí tưởng. Nếu tên trộm muốn hành động thì hẳn sẽ phải làm ngay trước sự chứng kiến của tất cả khán giả. Và thậm chí nếu “Juumoji” đủ tài để thưởng một món đồ cũng bắt đầu bằng chữ **[KI]** thì hy vọng vẫn còn dấu vết có thể xài được.

Như vậy, nếu chơi thận trọng thì tôi có một cơ hội để chiến thắng sòng phẳng. Thất bại của “Juumoji” sẽ nằm ở sự quá giản đơn trong trình tự hành động. Tuy vậy, vấn đề duy nhất nếu bắt “Juumoji” ngay lúc này là hẳn sẽ không còn cơ hội động chạm đến chữ **[KO]**, và thế là quá tệ cho nỗ lực quảng bá CLB Cổ Điển... nhưng cũng có thể... nếu bắt được hẳn thì kiểu gì chúng tôi cũng xơ muối được một số lượng chú ý nhất định.

Chẳng được như Houtarou, tôi không thể gỡ các nút thắt của sợi dây hay thậm chí là làm cho nó lỏng ra. Giả mà làm được một lần chắc tôi phục mình lắm. Thế nhưng, ít nhất là hiện tại tôi luôn chịu vận động, đi bằng hai chân và nhìn bằng hai mắt. Tôi tin rằng chỉ cần cố gắng là sẽ tìm ra được cái gì đó.

Buổi biểu diễn công khai của CLB Ảo thuật được tổ chức trong phòng học lớp 2-D. Vì là phòng học bình thường nên ở đây có tới hai lối vào. Cửa trước được phủ một tấm rèm và bên ngoài đặt một chiếc thùng rác-tông lớn có dòng chữ: “Cánh gà – Không phận sự miễn vào.” Khán giả sẽ vào bằng cửa sau, cạnh đó có một cái bàn

cùng một cái hộp trắng đặt ở trên. Nhìn gần hơn chút xíu thì hoá ra trong hộp đựng những tờ lịch cho buổi diễn.

Do không có việc gì làm trong khoảng ba mươi phút chờ sô diễn kế, tôi bèn lấy một tờ ra xem.

'1. **'Giới thiệu**

'2. **Thây ma sống dậy – Takamura Youichi (năm 1)**

'3. **Nhẫn cầu vòng – Nagai Kaori (năm 1)**

'4. **Tan biến tức thời – Tayama Kazuya (năm 2)**

'5. **Những lá bài ma thuật – Takamura Youichi và Nagai Kaori (năm 1)**

'6. **Tô và Bóng – Tayama Kazuya (năm 2)**

'7. **Hạ màn**

Thế đấy.

Điều đầu tiên tôi nhận ra là CLB Ảo thuật chỉ có ba thành viên. CLB Cổ Điển có bốn trong khi CLB Thủ công là năm. Ê, chúng ta hơn được một CLB kìa!

“Thây ma sống dậy” chắc là chỉ lũ xác sống (zombie) rồi, nhưng tôi không kỳ vọng gì hơn việc họ sẽ tái hiện trò “Quả bóng thây ma”[7]. “Nhẫn cầu vòng” chắc là mấy cái vòng bạc, một trò ảo thuật mà người diễn sẽ tháo ra rồi xỏ những cái vòng vào nhau nhanh như chớp. “Tan biến tức thời” thì phải liên quan đến màn biến mất một cái gì đó mà thay vào một cái khác. “Những lá bài ma thuật” thì rõ nghĩa quá rồi, cái mới lạ có chăng sẽ ở chỗ đây là màn diễn đôi.

“Tô và Bóng” có thể là một biến thể từ trò “Bóng nằm trong cốc” cổ điển – lừa cho khán giả nghĩ rằng chắc chắn quả bóng nằm trong cái ly này nhưng rốt cuộc lại nằm trong cái ly kia. Kì này đổi qua xài tô à?

Dường như chẳng có gì trong tầm nhìn của tôi bắt đầu bằng chữ [KI] cả. Có thể đó là con “Già” ([KI]NGU (KING) – キン'グ) trong bộ bài tây, và nếu họ dùng thêm đồng tiền nữa thì có đồng vàng ([KI]NKA '金貨), *rồi nếu tính luôn dấu phụ[8] của âm [KI] thì đồng bạc* ([GI]NKA '銀貨) cũng được duyệt...

Ấy quên, sao được? Đồng một yên làm bằng nhôm, năm yên là đồng thau, mười yên là đồng đỏ, các loại còn lại đều làm bằng niken. A, còn đồng năm trăm yên là đồng pha thiếc nhỉ?

Đặt tay lên nắm cửa tôi trấn trở giữ chuyện có nên nhòm trộm vào hay không. Tốt hơn là không. Nhòm trộm từ cánh gà thì chẳng đứng đắn xịu nào. Với lại, chỉ đứng đây là đủ để quan sát ai ra ai vào rồi còn gì?

Nhìn lại vào những gì đã thu thập, trong tôi tự dưng trào lên một cảm giác hưng khởi với những sự kiện liên hoàn này. Tự khám phá theo cách của mình như mọi khi vẫn vui nhưng phải thừa nhận rằng chơi bất ngờ thường lôi cuốn tôi hơn hẳn. Và lại lần nữa, dựa trên kinh nghiệm bản thân, buồn thay mà nói thì dường như sự mau mụm của tôi – thứ rất cần thiết trong những hoàn cảnh thế này – lại không cách nào xuất được sắc cho tôi nhờ. Cơ bản là trước nay tôi chưa từng đối phó với những sự việc bất ngờ với cái đầu minh mẫn.

Nhưng lần này thì khác, cả về tự tin lẫn tri thức tôi đều có đủ cả.

Lạy thần linh cho con làm được gì đó!

Một đồng thời gian đã được lãng phí với liên tiếp những suy nghĩ dài dòng vẩn vơ như thế...

“Ô hay, phải chăng người đang suy tư ở kia là Fukube?”

Một giọng nói làm bộ kinh ngạc vang lên. Đó là Tani-kun với bộ hàm đều cùng chiếc mũi tròn.

“Chúc mừng vụ Wild Fire nhé!”

À phải rồi, chúng tôi đã đánh bại đội của cậu ta trong cuộc thi nấu ăn trưa nay. Khi phát hiện tám thiệp của tên đạo chích tôi đã quên bém ý định thi thố giữa hai thằng.

Tôi cười và nói: “Ờ, cũng nhờ món súp miso thịt heo của tớ. Hai nhỏ bạn kia cũng đã hết sức để ít gây ảnh hưởng tới màn trình diễn quá xá tuyệt vời của Satoshi này đó chứ.”

“Đấu đồng đội đúng là khó thật nhỉ? Lẽ ra tôi chỉ nên ham hồ những trò thi cá nhân. Nhưng mà hai cô gái bên chú giỏi quá đấy chứ, khiến cả đội trưởng Suhara bên tôi cũng phải kinh ngạc.”

“Nói chung thắng kì này cũng hồng có đã lắm. Ít đội thi quá. Tụi này chắc chỉ là do may mắn thôi.”

“Cơ mà...”

Tani-kun hướng ánh nhìn của mình vào bàn tay của tôi – thứ đang nắm chặt danh sách các CLB cùng đồ vật bị mất trộm. Tôi nhẹ nhàng giấu nó đi.

“Vậy là biết rồi phải không?”

“Biết gì?”

Cậu ta bèn liếc về tấm áp phích quảng cáo của CLB Ảo thuật. Tôi bắt đầu ngẫm nghĩ về một khả năng có thể làm chúng tôi đứng độ ở đây, nhưng ngay khi tự hỏi mình có nên xác nhận khả năng đó hay không thì Tani-kun đã ưỡn ngực lên mà nói:

“Tên đạo chích tự xưng là ‘Juumoji’.”

Chính xác. Tôi gật đầu rồi nhún vai.

“Đúng là Tani-kun, chẳng một lời đồn nào có thể không lọt qua tai cậu.”

Chủ định của tôi là một lời khen, nhưng trông cậu ta chẳng vui vẻ tẹo nào.

“Ồ, vậy đúng là biết thật à?”

“Biết giả thì sao mà ở đây?”

“Ờ, dù gì cũng là mấy chú phát hiện ra tấm thiệp ở chỗ CLB Nấu ăn Mới nên không lạ gì... Nhưng làm sao mà biết mục tiêu tiếp theo là CLB Ảo thuật thế?”

“Quá dễ, tụi này lần theo trình tự Ngũ Tự Âm.”

Đeo một cái cười ranh ma, Tani-kun nói: “Hay đấy, thật chẳng bỏ công trông mong từ anh bạn!”

Ồ cảm ơn nhé.

Đoán được câu tiếp theo của hắn là gì, tôi quyết định phủ đầu luôn.

“Vậy, trận tiếp theo giữa chúng ta là gì đây?”

“Ô, vậy là vẫn muốn chiến à?” Tani-kun hỏi ra vẻ rất niềm nở.

Rồi cậu ta hạ giọng.

“Được thôi, để tỏ chút lòng chơi đẹp... tôi cho chú hay là CLB Báo tường vừa bị đánh.”

Biết lâu rồi, chả cần chơi đẹp như thế đâu. Mà thôi, không cần cho cậu ta biết điều đó.

Tuy nhiên...

“Và vì vậy CLB Báo tường đang như cái chảo lửa. Ấn bản tiếp theo sẽ giật tít về câu chuyện của Juumoji. Dường như chắc chắn là họ sẽ phát lệnh ‘truy nã’ hẳn có thưởng cơ đấy.”

Cái này thì không biết thật, nên tôi đáp với sự ngạc nhiên đầy chân thật:

“Sao? Có thưởng à?”

“Chi tiết về giải thưởng sẽ có trong Ấn bản Đặc biệt số Một... Khi báo dán lên chắc là nhiều người chú ý lắm đây.”

“Khỏi phải nói.”

“Ai mà chẳng hiểu kì đúng không? Cứ thế thì ngày mai vụ này sẽ thành trung tâm bàn luận đây.”

Với cá nhân tôi – người luôn thích tận hưởng một mình – thì đây là một tin cực xấu. Thêm Tani-kun vào đã khiến hứng khởi của tôi giảm đi một nửa, rồi mai thì sẽ thành “trung tâm bàn luận” nữa chứ? Thôi xin kiếu. Nhưng với CLB Cổ Điển đang rất cần được quảng cáo để bán được tập san thì là tin tốt. Nếu Juumoji có thể tiếp tục hâm

nóng bằng những vụ trộm của mình thì cuối cùng mọi sự tập trung cũng sẽ thành cho chúng tôi. Phải đặt ưu tiên cho bên nào hơn đây...

Thôi chắc là nên ưu tiên bên có thể làm Mayaka cười ít nhất một lần vậy.

Đặt tay lên vai tôi, Tani-kun lại cười.

“Mà, nói chung nắm bắt được đến đây đã là hay lắm rồi. Xin lỗi nhưng tôi sẽ là người nắm đầu được tên đạo chích này. Trông tôi vậy chứ không phải vậy, biết rõ mà đúng không?”

Ờ, kính nhờ!

Dù đó là điều nghĩ đến đầu tiên nhưng tôi vẫn phải giữ nụ cười mà nói:

“Đừng lỏng tay với tụi này nhé.”

Sau lời đáp rất đổi lịch sự của tôi, Tani-kun gật đầu:

“Vậy chúc may mắn cho cả hai nhé Fukube!”

040 - ♦08

Tôi biết rằng dù có cù cựa với bữa trưa đến bao lâu thì cũng chẳng thể ở mãi bên CLB Cổ Điển được. Có khó chịu cách mấy thì nghĩa vụ vẫn bắt tôi sớm quay về nơi ấy.

Trước khi kịp nhận ra thì tôi đã bóc sạch từng lớp và xé cái lõi thịt xông khói thành vụn, nên chỉ còn cách bốc từng từng miếng mà bỏ vào miệng. Tôi sẽ đi khi ăn xong. Quyết định như vậy hiện lên trong

tâm trí cùng lúc với Oreki, người “chịu trách nhiệm” ngồi chơi xem quây, lên tiếng:

“Ibara, từng có một lần cậu bảo đã đọc tiểu thuyết của Agatha Christie rồi phải không?”

Vừa tính thắc mắc làm sao cậu ta biết thì tôi chợt nhớ ra. Tôi đã nói như thế vào cuối kì nghỉ hè, trong cái vụ mà Fuku-chan gọi là “Nữ hoàng”.

Tôi bèn ngừng ăn và nói: “Ừ, nhưng chỉ những tác phẩm nổi tiếng thôi chứ tôi chẳng cuồng tới mức lòng đọc hết.”

“Và ‘Vụ ám sát A.B.C.’ là một trong số đó?”

“Dĩ nhiên.”

Khoanh tay lại, Oreki ấn mình sâu vào chiếc ghế trong khi trơ mắt ngắm cái trần mà nói:

“Cái vụ ‘Juumonji’ này... Satoshi đã bảo là giống với ‘A.B.C.’”

Mới vừa nãy còn chính tui tôi phải đọc là “Juumoji” mà giờ lại gọi là “Juumoji”. Nhưng thực sự nếu là tên người thì “Juumonji” đúng là dễ phát âm hơn. Tôi quyết định không phản pháo.

“Thực ra cũng chẳng khó để phát hiện ra sự liên quan này. Trong vụ án ‘A.B.C.’ bên cạnh xác mỗi nạn nhân đều có một danh sách tên được xếp theo thứ tự bảng chữ cái nên cậu ấy sẽ nhanh chóng liên hệ với tình tiết tên trộm để lại tờ ‘Hướng dẫn vui hội Kanya’ ở các hiện trường.”

“Ờ, chắc chắn rồi, nếu không thì còn ý nghĩa nào khác chứ?”

“Mà nè.”

Hạ tầm mắt từ trần phòng xuống, Oreki nhìn tôi như chuẩn bị nói ra cái gì tệ hại lắm.

“Chỉ hỏi thôi, nhưng lí do tên hung thủ trong ‘A.B.C.’ giết người theo bảng chữ cái là gì vậy?”

... Hỏi lạ thật.

“Oreki, bộ ông chưa từng đọc ‘A.B.C.’ à?”

“Chưa, chỉ lướt sơ qua.”

“Lướt sơ à Vậy có định đọc không?”

“... Hên xui.”

“Ông có chắc là muốn biết không bởi tôi sẽ phải tiết lộ nội dung, không vấn đề gì đúng không?”

Suy nghĩ một chút, Oreki quay lại nhìn tôi.

“Được, kể đi.”

Được thôi.

Để chắc ăn tôi dòm qua dòm lại một chút. Vì lỡ có người nào đang tính đọc mà bị nghe hết những tình tiết chính thì tôi sẽ phá tan câu truyện của họ mất.

Sau khi chắc chắn rằng không có ai khác ở đây, tôi thở dài.

“Ờ thì cũng không có gì đặc biệt, mà ông có phải đã nghĩ rằng tên hung thủ chỉ đơn giản là giết theo thứ tự bảng chữ cái phải không?”

Oreki nở một nụ cười gượng.

“Ờ, đoán thế.”

Hừ. Cậu ta là vậy đấy, luôn luôn đổi ý mỗi khi định nói cái gì. Tôi bắt đầu lên giọng:

“Nói cách khác, ông cũng nghĩ tên ‘Juumoji’ chỉ muốn trộm theo trình tự Ngũ Tự Âm đúng không?”

“...Ờ.”

Oreki đáp rồi ngồi thẳng lên, trông không được dễ chịu lắm.

“Tôi chẳng biết tên ‘Juumoji’ có liên hệ tới Christie khi trộm đồ hay không, nhưng hắn đã trộm những gì? Quân cờ và cái muôi, toàn những đồ vật vĩnh. Hắn là hắn cũng chẳng thực sự muốn lấy.”

“Như vậy hắn chỉ là một tên rối hơi đi trộm cho vui thôi à?”

“Vậy ý cậu là còn ý nghĩa khác.”

Tôi hỏi rồi bỏ vào miệng thêm một mẫu bánh.

“Mới nghe rằng ‘Juumoji’ hành động theo Ngũ Tự Âm mà Chitanda và Satoshi đã chạy ào đi trông háo hức lắm. Nói thật chứ, ngồi lại mà suy nghĩ một tí thì ai chẳng nghĩ như thế?”

“Ừm, dù ông có là người nhận ra đầu tiên thì nó cũng chẳng phải phát hiện gì to tát lắm.”

“Mặt khác, đây cũng chẳng hề là cái gì to tát với chính ‘Juumoji’.
Nếu hẳn thay vì là Ngũ Tự Âm mà dùng một trình tự khó hơn, ví dụ
như lấy các chữ trong khẩu hiệu ‘Trường Kami muôn năm’ chẳng
hạn, thì nên bỏ công thêm chút nữa không phải sao?”

“Ừ, Ngũ Tự Âm là một trình tự quá dễ nhận ra.”

Tôi hiểu Oreki đang cố nói gì. Nếu mục đích của Juumoji chỉ đơn
thuần là trộm đồ theo trình tự cho vui thì tên rối hơi này rõ ràng là cái
đầu có vấn đề. Nhưng nếu không phải thì Ngũ Tự Âm dường như
chỉ là một quá trình để hẳn đạt được một thứ khác... Tôi đã không
nhận ra điều này đến khi tự mình tham gia vào hoạt động trong lễ
hội văn hoá, nhưng đây thực sự là một khoảnh khắc đặc biệt. Sự
đặc biệt đến từ những bước đi vô lo vô nghĩ cùng cảm giác không lạ
lẫm khi thấy người ta chạy tới chạy lui chỉ để thành mục tiêu của
những tràng cười không ngớt...

Nhưng phải chăng chỉ có thế?

...Tôi nghĩ mình cũng bắt đầu trở nên khùng khùng rồi đây.

“Oreki, ông có bao giờ nghĩ là mình sẽ tự vạch mặt tên Juumoji
này không?”

“Tôi á?”

Trông kinh ngạc thấy rõ.

“Tại sao cậu nghĩ tôi lại làm như thế?”

“Vì trông ông ít nhiều cũng hứng thú.”

Oreki khịt mũi một tiếng rồi dựa lưng lại vào ghế.

“Dù gì thì vụ này cũng có liên quan gì tới tôi đâu? Có là Juumoji hay Người Muôn Mặt đi nữa, nếu hấn trộm đồ của CLB Cổ Điển mà giúp nơi này nổi tiếng thì tôi sẵn lòng giờ hai tay trừ cái ví tiền của mình. Nhưng kiểu gì mà Chitanda chẳng nổi tính hiếu kì mà hỏi tôi tới lui rằng ‘Juumonji’ là ai?”

“Thế sao ông không lờ cậu ấy đi.”

“Cậu ta không phải người mà cứ muốn lờ đi là được.”

Oreki rên rỉ.

He he!

Đúng là ngố.

Miếng bánh cuối cùng đã lọt tồm vào miệng, tôi đứng lên. Khi chuẩn bị rời đi tôi nghĩ mình cũng phải cảm ơn một tiếng.

“Cơ mà, Oreki này. Cảm ơn vì cái bịch bột nhé, lúc đó thật là tôi chẳng biết phải làm gì.”

“Ồ, không có chi.”

Như vừa nhớ ra điều gì, cậu ta nở một nụ cười hào hứng bất thường.

“Tôi nhận được cái bịch bột đó theo kiểu của Hào phú Rơm đấy.”

Hào phú Rơm?

“Là ai vậy?”

“Câu chuyện đổi đồ của ông hào phú từ một cọng rơm ấy, biết mà phải không?”

À, hiểu.

“Vậy là ông muốn cái gì để đổi lại bạch bột hả?”

“Có không? Nếu không thì tôi cũng chẳng phiền kết thúc câu chuyện ở đây đâu.”

Ờm, cũng được.

Sau một thoáng suy nghĩ tôi gỡ cái ghim hoa trên ngực áo ra.

“Ông có thể lấy cái này.”

Oreki nhìn lên kinh ngạc.

“... Có ổn không đây? Không cần nó để cospl— ”

“Đây-không-phải-cosplay-đồ-ngốc!”

Chọi cái trâm vào mặt Oreki mạnh hết cỡ, tôi nhanh chóng rời khỏi phòng Địa Chất.

041 - ♣14

Tôi đã định đứng quan sát nhất cử nhất động ở khu vực cửa vào nhưng làm sao có thể chống lại tiếng gọi của tự nhiên? Thế nên trước khi buổi diễn bắt đầu tôi phải chạy ù vào toa-lét. Khi quay lại tôi hỏi Tani-kun xem có thấy ai khả nghi không. Dù cũng xách mé tôi một chút vì dám đi hỏi đồng nghiệp nhưng với cái tôi bự chẳng của mình cậu ta vẫn thành thật trả lời.

“Không ai đến hay đi cả.”

Vừa nói không thì có một người bước vào phòng học lớp 2-D. Là nam sinh, và với cái phù hiệu đính trên cổ áo có thể biết anh ta học năm hai. Đây chắc là hội trưởng CLB Ảo thuật Tayama (tôi không biết anh ấy đâu nhé, chỉ là đọc trong tờ lịch thôi). Giọng anh cất cao mà vang khắp dãy hành lang đầy những cờ, đèn lồng và đủ thứ đồ trang trí khác.

“Buổi trình diễn thứ năm của CLB Ảo thuật sẽ nhanh chóng được bắt đầu!”

Chẳng ai bảo ai, cả tôi với Tani-kun bước vào căn phòng tối. Đường như không chỉ cửa trước mà mọi cửa sổ trong phòng đều được phủ rèm đen. Không gian trong phòng bị chia làm hai bằng một tấm phông lớn. Một cái bàn được xếp dọc theo cửa sổ còn ghế thì được xếp thành hàng ngay ngắn. Đằng sau tấm phông chắc là cánh gà còn phía trước có một cái bục cùng bàn giáo viên tạo thành sân khấu. Khoảng cách từ chỗ ngồi của khán giả đến sân khấu là khá hẹp, điều này sẽ làm việc trình diễn sẽ khó khăn hơn nhưng lại tạo một góc nhìn tuyệt vời cho khán giả...

Nhưng đây không phải là lúc để tôi được ngồi thưởng thức.

Tiếp theo tôi quan sát những khán giả đang từ từ tiến vào chỗ ngồi.

Đây đã là lần diễn thứ năm nên chắc là mớ người ưa đi soi những màn ảo thuật đã nhìn ra hết, kết quả là chẳng còn mấy người đi xem nữa. Người đầu tiên bước vào hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của tôi. Lúc lặng im chị ấy toát ra những luồng hơi lạnh, còn khi lên

tiếng thì ai cũng biết đó là người được mệnh danh “Nữ hoàng”. Tôi đứng dậy trước khi kịp suy nghĩ.

“Chào chị Irisu!”

Chị Irisu Fuyumi nheo mắt trong bóng tối để xác định ai là người vừa lên tiếng.

“Ồ, em là ở bên CLB Cổ Điện.”

Chị gật đầu chào tôi trước khi ngồi xuống một trong những cái ghế ở hàng cuối. Thật hài hước khi một người thực dụng như chị ấy lại đi xem ảo thuật.

Người tiếp theo đi vào cũng là nữ, đi cùng với một nữ sinh khác. Thoạt đầu tôi đã tưởng họ là một đôi vì một người mặc đồ như nam giới. Hình như mình đã thấy bộ tuxedo này ở đâu rồi thì phải... Đúng rồi, bên CLB Manga! Chị ấy chính là người đã ngồi cạnh Mayaka khi họ cùng vẽ những tấm áp phích. Như vậy chị bên cạnh hẳn phải là hội trưởng CLB – người tôi đã thấy vài lần. Cả hai cùng trò chuyện và chỉ vào tờ lịch diễn trong khi tiến về hàng ghế đầu.

Sau đó là liên tiếp những người tôi không biết. Học chung trường nên tôi cũng nhớ vài cái mặt nhưng chắc chắn là chả có can hệ gì. Vài vị khách không phải ở trong trường bao gồm một cặp trung niên dù hôm nay vẫn là ngày thường. Chẳng biết mô tê gì, một cô bé trông như là học sinh tiểu học cũng lọ mọ bước vào mà tỏ ra hiêu kì thấy rõ.

Cô gái tiếp theo bước vào học cùng lớp với tôi. Vì không biết rõ lắm nên tôi không gọi. Chắc hẳn cậu ấy cũng nhận ra sự hiện diện của tôi nhưng cũng chẳng lên tiếng. Nhắc mới nhớ, họ của cậu ta vô

ting lại là “Juumonji” đấy – Juumonji Kaho. Là thành viên trong bộ tứ “Luỹ thừa gia tộc” nên cậu ấy cũng là một đối tượng tôi luôn muốn tìm hiểu nhưng tới giờ vẫn hơi khó để tiếp cận. (Khi nói “tìm hiểu” thì chỉ có nghĩa là tôi muốn hỏi cậu ấy mấy thứ chưa từng được biết thôi nhé. Vì Mayaka mà lỡ tai nghe được thì tôi có mà lên trời trốn.)

Ban đầu thì trông thừa thớt nhưng khi tới sát giờ diễn thì trong phòng đã khá đông. CLB Ảo thuật nên tự hào về số lượng khán giả của mình. Tôi có thể thấy người hội trưởng của họ đang nhòm trộm từ bên kia tấm phong.

Rồi một nhóm nam sinh bước vào. Whoa, chẳng phải trưởng ban tổ chức Tanabe Jirou đây sao? Và bên cạnh ảnh là... Trời đất quỷ thần ơi... là hội trưởng thứ n của Hội học sinh cao trung Kamiyama – Hoàng đế Kugayama Muneyoshi! (Thứ n vì tôi không biết đã có bao nhiêu hội trưởng tiền nhiệm ảnh). Một dáng người thon và trông đầy năng động cũng nụ cười vô tư, những phát biểu của anh vẫn còn để lại ấn tượng sâu đậm trong tâm trí tôi dù chính tôi cũng chẳng rõ hội trưởng hội Học sinh thì thường làm cái gì. Ngoài hai anh đó thì còn lại tôi đều không quen. Thấy tôi anh Tanabe liền giơ tay chào.

Khoảng bảy mươi phần trăm số ghế được xếp ra một nửa căn phòng đã được lấp đầy. Một cô gái, chắc là thành viên CLB ảo thuật, đóng cửa lại. Tấm phong mở ra và một người nam sinh bước lên sân khấu, mỗi tay cầm một cái giá nến đặt lên bàn giáo viên. Lấy từ trong túi một que diêm anh bắt đầu thắp nến, khiến thứ ánh sáng dịu nhẹ từ từ lan ra khắp phòng. Tôi hiểu rồi! Để đối phó hạn chế về chiều rộng của không gian họ đã lợi dụng ánh sáng mờ để làm căn phòng trông như rộng hơn. Tôi bắt đầu bị cuốn vào cái tâm trạng chung của khách rồi đấy.

Sau khi người thấp đèn đi xuống thì anh hội trưởng bước lên. Anh có mái tóc được chải ngay ngắn về phía sau và đeo một cặp kiếng gọng dày, cùng thân hình mảnh khảnh và đôi tay trông rất điêu luyện. Anh chờ tới khi khán giả yên lặng rồi nở nụ cười mà chào thật trịnh trọng như một diễn viên.

“Hãy để buổi biểu diễn bắt đầu! Thưa quý ông quý bà, chào mừng quý vị đến với màn trình diễn đến từ CLB Ảo thuật chúng tôi! Hãy thoả đôi mắt của quý vị vào những kì quan mà chúng tôi đã miệt mài tập dợt!”

Vỗ tay.

Trong lúc này tôi đảo mắt nhìn. Chưa có cái gì lạch ra ngoài khuôn khổ cả.

“Để mở đầu chương trình, CLB Ảo thuật xin tự hào giới thiệu Takamura Youichi của lớp 1-B, người sẽ rất hân hạnh chào đón chúng ta với màn trình diễn ‘Thây ma sống dậy!’”

Nói xong anh liền chạy vào cánh gà trong khi khán giả vẫn còn vỗ tay. Người nam sinh xuất hiện tiếp sau mang lên một quả bóng. Đúng như đã nghĩ. Bản nhạc nền vang lên từ phía sau sân khấu là El Bimbo – một bản pop nổi tiếng của Pháp. Thể loại nhạc này luôn hợp với những màn ảo thuật diễn ra liên tục và uyển chuyển. Takamura trông hoàn toàn tự tin, không biết đây có phải là lý do vì sao họ lại ‘tự hào’ mà cho tiên phong hay là vì cậu chàng đã diễn trò này tính luôn đây là năm lần rồi?”

Màn trình diễn với quả bóng “thây ma” cũng chiếc vòng trôi chảy như dự kiến.

CLB Ảo thuật đang sở hữu những thành viên chất lượng đầy chứ. Với lượng kiến thức đủ để phá đám hầu hết những màn ảo thuật cổ điển thì những tiết mục này đối với tôi chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Nhưng mà, cái cảm giác được nhìn quả bóng trôi lơ lửng giữa không trung hay những chiếc vòng sáng loáng quặp vào nhau từ một khoảng cách gần thế này vẫn “đã” tới nổi da gà. Rồi mỗi khi anh bạn tiên phong hay cô bạn sau đó hơi vụng một chút trong các động tác nữa, khiến tôi chẳng thể đưa ra một lời phê bình mà phải vỗ tay tôn vinh từ tận đáy lòng.

Màn thứ ba – “Tan biến tức thời” hẳn là màn đỉnh nhất. Anh Tayama, hội trưởng CLB Ảo thuật và là thành viên năm hai duy nhất rõ ràng có kỹ năng vượt trội hơn hẳn hai đàn em của mình. Anh ấy bắt đầu màn biểu diễn với việc chào hỏi khán giả, làm vài lá bài với khăn tay từ hư vô hiện ra hoà theo giai điệu của nhạc (lần này là một bản sonate piano nhưng tôi quên tên rồi.)

Cũng như hai màn trước, những lá bài và khăn tay được làm xuất hiện rồi biến mất rất đều đặn nhưng không tới mức gây kinh ngạc, dù lúc gần cuối anh ấy có làm cho một chiếc khăn đen vụt ra từ tay phải rất bất ngờ. Điểm nhấn này đã một lần nữa khuấy động khán giả và khiến tôi phải bấu tay vào mép ghế.

Chẳng biết có phải vui vì thành công của màn diễn vừa rồi hay không, người hội trưởng Tayama nãy giờ không thể hiện một chút cảm xúc nào tự dưng nở một nụ cười giãn dị. Rồi anh rút ra một cây nến hồng đã được thắp sẵn. Tôi không bịa đâu nha, đúng là bình thường chả ai lại bỏ một cây nến đang cháy vào túi áo phải không? Giờ cây nến lên anh một lần nữa được nhận tràng vỗ tay.

Cách tôi vài cái ghế, Tani-kun thì thăm tong khi còn vỗ tay.

“Ảnh có cái đuốc hay nhĩ?”

Tôi chẳng hiểu vì sao lại gọi là “đuốc”. Chắc chắn là có các tên gọi khác như cây lửa, đèn lửa hay đèn cầy nhưng chẳng phải cái tên thông thường nhất là “nến” hay sao? Trong tôi cứ chực muốn giải thích cho cậu ta đuốc và nến khác nhau thế nào. Nhưng thôi, kìm lại!

Mà chết! Nãy giờ mãi mê coi ảo thuật mà quên nhiệm vụ ở đây rồi! Cơ mà cũng có bất thường gì đâu? Suốt mấy màn diễn cả người diễn lẫn người xem đều không có hành động đáng nghi nào. Thi thoảng cửa sau lại được mở để một hai người vào xem hay ra giữa chừng. Bên ngoài thì không có gì để trộm, trong đây thì ngoài mấy tấm rèm, phong và áp phích ra thì có còn cái gì đâu? Hừm, rốt cuộc tên Juumoji này nhắm đến cái gì nhĩ? Một cái gì bắt đầu bằng chữ **[KI]**...

...Nến! (**[KI]YANDORU キャンドル**[9])

Tôi thở hắt một tiếng rồi lập tức hướng mắt về hội trưởng Tayama đang cảm ơn khán giả rất chân thành. Cây nến trong tay anh đã không còn sáng. Chắc là sợ nguy hiểm nên sau khi cho khán giả xem đã đòi anh đã tắt nó đi. Nhưng đó không phải là cây nến duy nhất trong phòng. Tôi tìm những cây nến được thắp vào đầu buổi diễn để làm sáng căn phòng.

“... A!”

“Và giờ, thay vì dùng bài tú lơ khơ thông thường, lần này tôi sẽ biểu diễn với bài Nhật Bản[10]... Vâng?”

Chết mồ la to quá! Màn diễn với những lá bài sau đó có tương tác với khán giả nên không có nhạc nền, chẳng thế mà Takumura-

kun và Nagai-san – hai người đang trình diễn đều quay sang nhìn tôi. Tôi bèn vẫy tay xin lỗi vì đã làm họ xao nhãng.

Mỗi giá nền thông thường có năm cây. Trong khi cái giá bên phải còn đủ năm thì giá bên trái chỉ còn bốn...

Họ bị dính rồi!

Nhưng từ khi nào? Đến giờ vẫn chưa có người lạ nào tiếp cận sân khấu cả.

“Và bây giờ, liệu quý cô đang yên vị ở hàng ghế sau cùng có nhả hứng lên sân khấu không ạ?”

Chị Irisu vừa được gọi tên từ từ đi lên sân khấu. Rõ ràng trước đó chỉ có những thành viên trong CLB là ở trên. Vậy phải chăng cây nền bị thiếu vốn đã không có ở đó ngay từ đầu?

Nãy đến giờ tôi chỉ tin rằng tên Juumoji đó sẽ dám thực hiện vụ trộm ngay trước mặt từng ấy người, vậy ra hắn đã hành động trước cả khi chúng tôi được xem diễn.

Khốn thật, phí bao thời gian!

Hắn hẳn phải để lại một tấm thiệp đâu đó. Mà nghĩ lại tôi mới nhận ra – cái muôi của CLB Nấu ăn Mới không phải bị trộm trong lúc cuộc thi Wild Fire đang diễn ra, nó đã biến mất trước khi cuộc thi được bắt đầu. Rõ ràng tên Juumoji này không muốn phi vụ của mình hào nhoáng như đa phần những tên đạo chích hào hoa muốn thì phải.

“Lá bài chị chọn là ‘Tán phong và con nai’ phải không ạ?”

“Chính xác.”

Tôi vỗ tay.

... Sau đó ngồi thẳng lưng để tập trung xem tiếp.

042 - ♦09

Trở về CLB Manga, tôi nhận được lời chào từ một trong số ít các thành viên nắm nhất thân với tôi.

“Trễ quá nha.”

Tôi chỉ cười trừ rồi ngồi vào bàn.

Những tấm áp phích được vẽ trong sáng nay đã có tác dụng trong việc thu hút. Lượng khách đến dường như là đông hơn hôm qua.

Tôi lí nhí hỏi cô bạn ngồi cạnh : “Sao rồi? So với hôm qua ấy?”

Cậu ấy liền đảo mắt nhìn xung quanh, và tôi cũng nhận ra chị Kouichi đang ở trong phòng. Khi đã chắc rằng chị ta đang bận tán gẫu với mấy cái đuôi của mình mà chẳng màng tới bên này, cậu ấy trả lời lí nhí: “Ờ thì cũng đông hơn.”

“Nhờ mấy tấm áp phích hả?”

“Tớ không chắc, nhưng mà...”

Ồ, nhờ vậy mà doanh thu tăng lên thì tốt. Ngay từ đầu tôi không hề có ý định chống đối ý tưởng vẽ tranh để hút khách của chị, nhưng mặt khác cũng chẳng vui gì khi tác phẩm của mình lại hỗ trợ cho chị ta. Đừng có hiểu lầm.

Rồi ai đó phía bên kia căn phòng bắt đầu khơi chuyện để thông báo rằng họ vừa nghe lỏm.

“Thấy chưa? Nghe theo sempai ngay từ đầu có phải tốt hơn không?”

“Ừ, nếu *ai kia* không bày đặt chống đối thì hôm qua đã bán được nhiều hơn biết bao nhiêu.”

Những người chẳng hề bỏ ra chút công sức vào việc làm tập san thì không hẳn là không được phàn nàn, nghĩ vậy tôi bèn im lặng.

“Ôi, mà cũng đừng khát khe quá. Sáng nay người ta cũng có phụ một tí ti mà ~”

“Ờ phải ha. Cám ơn nha ~”

Giọng điệu của những “cái đuôi” khó mà che đi một ám chỉ khác. Tả cho chính xác thì họ đã nói rằng: “Mà cũng đừng khát khe quá. Sáng nay *con nhỏ* đó cũng phụ một tí ti *để chuộc tội* mà~” trong khi ném những cái nhìn khinh miệt về tôi, như thể muốn kết bằng một câu “Đáng đời chưa!”

Tôi yêu truyện tranh, và nếu phải chọn thì tôi sẽ nói mình cũng yêu CLB Manga. Chuyện thể này xảy ra hoàn toàn là ngoài ý muốn... mà tôi chẳng thể làm gì được. Họ có đến ba người, và cái tôi bình thường không cho phép mình nói ra những gì không cần thiết. Đó là còn chưa nói đến cái bằng chứng đã bị làm mất tiêu, vì vậy tôi cần nhịn. Nhưng sự đã đến nước này thì chẳng còn hy vọng có thể nhờ bán dùm “Kem đá” nữa.

Ba người đó tiếp tục công khia nói về tôi. Đúng là rồi hơi vớ vẩn... nhưng mà nói tới “rồi hơi” thì tôi lại nhớ về cuộc tán gẫu kì dị

với Fuku-chan. Khi đó tôi đã gọi cậu ấy là rối hơi và được nhận một lời đáp không ngờ...

“Nghĩa là tớ cũng cảm á?”

“Hờ?”

“Và có tinh thần ái quốc nữa.”

“Cậu đang nói cái gì vậy?”

“Thì cậu mới bảo tớ đúng là Kossuth.”

“Là cái quái gì thế?”

“Một anh hùng người Hungary.”

Thật đó, là cái quái gì thế?

Nhớ đến Fuku-chan khi đó khùng khùng ra sao làm tôi cười khúch khích. Biết là không nên tự dưng cười trước bàn dân thiên hạ nhưng tôi không thể nhịn nổi. Đúng như dự đoán, cái đám rối hơi đó đột nhiên dừng nói.

“Bị làm sao thế nhờ?”

“Đúng là một đứa tự mãn!”

“Hay là nó khùng?”

Ồ, xin lỗi vì bị khùng nhá!

Thông thường họ chẳng khác gì những bản sao của nhau khi ai làm gì thì người kia làm vậy, nhưng lần này một trong số đó đã lãnh

đạo bằng việc lớn tiếng:

“Cái đồ nói xạo mà còn chảnh! Hứa cho đã rồi tưởng bảo mắt là xong chuyện à? Ca tụng nào là *tác phẩm trường tồn, bất diệt với thời gian* rồi rồi cuộc lại quăng đại một cái tựa chả ai biết cứ như mình là chuyên gia, rồi còn...”

“ĐỦ RỒI! KHÔNG HIỂU VỀ NHỮNG THỨ KHÔNG ĐỦ KHẢ NĂNG HIỂU THÌ ĐỪNG CÓ MỞ MIỆNG!”

Một âm thanh dội khắp căn phòng. Đám rối hơi lập tức quay sang hướng mà họ không ngờ là nơi giọng nói ấy phát ra.

Chẳng còn khác nào khác ngoài việc giữ im lặng, vì người vừa nói không ai khác chính là lãnh đạo của họ - chị Kouchi. Khoác lên mình bộ tuxedo, chị Kouchi buông ra một cái ngáp như thể mình chưa hề nói gì.

Tôi đã rất ngạc nhiên, nhưng không phải vì việc đã hoạch lại những “cái đuôi” của mình. Với chị Kouchi một câu truyện chỉ cần là vui thì chẳng cần quan tâm là thật hay giả, là hài tiểu lâm hay tài liệu lịch sử. Tôi đã cho rằng những người như vậy sẽ không bao giờ nặng xị lên vì một thứ có công bằng hay không. Chị Kouchi chắc chắn là người cuối cùng tôi ngờ đến sẽ bào người ta *ngậm miệng* về những thứ mà họ không biết.

Cái nhóm rối hơi giờ chỉ biết co rúm lại như chó bị chủ mắng, dù vậy tôi vẫn cảm thấy những ánh mắt căm hờn thi nhau chĩa về phía mình.

Khó thở quá.

...Ghế còn chưa ngồi ấm đã sắp cần hít thở khí trời. Thế là tôi bèn bảo cô bạn bên cạnh rằng mình có việc phải ra ngoài một chút rồi đứng dậy. Giá như mình chỉ cần bay đi như một làn gió thì hay biết mấy.

Mặt trời mùa thu lặn nhanh quá.

Chưa về chiều mà nắng đã dịu còn gió thì lạnh đến phát run. Tôi đứng trên mái dẫy nhà nổi giữa hai khu mà nhìn xuống vườn hoa trung tâm, tự hỏi nơi này đã bị lãng quên giữa muôn vàn màu sắc rực rỡ của lễ hội rồi chăng?

Tận bây giờ, khi vẫn nghĩ mình không hề sai tôi bắt đầu trăn trở với một câu hỏi khác – sự lên tiếng của mình là đúng hay là sai?

Mình không hối tiếc, tôi nghĩ vậy. Tôi chỉ không thể đứng đó mà trơ mắt nhìn chị ta nói rằng một câu truyện hay hay không hoàn toàn tùy thuộc vào góc nhìn cá nhân. Nếu điều đó đúng thì chẳng phải ai cũng là chuyên gia sao? Trong khi những bức tranh không phải là thứ gì xấu hổ để không được khoe với người ta, vì trước đó tôi cũng đã vẽ, thì những câu truyện cũng do chính tôi vẽ ra đều... chán ngắt. Tôi muốn vẽ một thứ gì đó thú vị hơn, hơn nữa, hơn nhiều ấy. Nếu không có dịp đọc “Tro tà” chắc tôi vẫn sẽ nghĩ rằng mình làm được điều đó. Với chị Kouichi thì những cố gắng tự hoàn thiện mình là vô nghĩa nếu không có một mục tiêu rõ ràng nào đó, giống như việc mò mẫm trong bóng tối vậy. Nếu tôi chấp nhận như thế thì có gì trong tôi nghĩ rằng cố gắng của mình chỉ là chưa đủ tốt?

...Nhưng tôi đã không đáp trả như vậy vào ngày hôm qua vì nghĩ rằng chỉ cần đưa một bản “Tro tà” cho chị ấy là đủ. Dường như lúc đó tôi đã chẳng xem trọng việc chị Kouichi có bị thuyết phục hay không, và đám theo sau ấy sẽ noi những gì thì phải.

Hờ, mình đúng là đồ ngốc mà!

...Tôi muốn gặp Fuku-chan. Chắc là cậu chàng đang tham gia vào những cuộc thi như một tên ngốc xít ở đâu đó đây. Tôi cũng muốn điều tra vụ “Juumoji” với cậu ấy nhưng chẳng biết có được không nhỉ? Và nghĩ đi nghĩ lại tôi đều không muốn quay về chút nào cái phòng không có khí quyển ấy.

“Ibara.”

Một âm thanh cất lên gọi. Tôi quay lại để xem đó là ai.

“Chị xin lỗi vì để em trải qua những chuyện này.”

Là hội trưởng Yuasa, người đang nở một nụ cười nhẹ nhưng đầy vẻ quan tâm với đôi má thanh và cặp mắt hai mí.

Tôi nhanh chóng lắc đầu.

“Tại sao lại xin lỗi ạ? Hội trưởng đâu có làm gì sai?”

“Nhưng chị đã im lặng suốt thời gian qua. Chị đã rất muốn đứng về phía em.”

Khi lên tận mái nhà chỉ để nói thế sao? Tôi bắt đầu lo là mình có vừa nghe lộn hay không.

Nhưng... cũng tốt. Có người đồng tình với mình vẫn hơn không. Nếu lúc đó chị ra mặt thì chỉ tổ gây sâu nặng thêm mâu thuẫn giữa tôi với chị Kouchi lẫn bất đồng trong CLB. Không tốt chút nào, vì vậy im lặng đúng là thượng sách.

“Ayako không thực sự có ý như những gì cậu ấy nói.” Hội trưởng Yuasa lại lên tiếng.

Không mất nhiều thời gian để nghĩ “Ayako” là ai, tôi nhận ra chị ấy muốn nói tới chị Kouchi – người có tên họ đầy đủ là Kouchi Ayako.

“Chị ấy *không có ý như những gì đã nói* là sao ạ? Ý chị là khi chị ấy nói nên ngậm miệng về những thứ mình không biết à?”

“Không, không phải cái đó. Ý chị là cuộc tranh cãi hôm qua ấy.”

Đó là chủ đề tôi không muốn đào sâu thêm.

Nhưng đành buông một tiếng thở dài, tôi nói: “VẬY là câu ‘Một câu truyện có hay hay không phụ thuộc vào cái ‘ăng-ten chấp nhận’ của mỗi người’ à?”

Chị nhẹ nhàng gật đầu.

Hội trưởng đang cố khích lệ tôi đấy ư? Nếu là vậy thì chị chẳng làm tốt chút nào. Tôi nở một nụ cười yếu ớt mà hỏi: “Làm sao chị biết rằng ý của chị ấy không như thế?”

“Ừm... là vì Ayako là bạn tốt của chị.”

“Chỉ thế thôi sao?”

“Ayako và Haruna cũng là bạn thân với nhau đấy.”

Nói xong hội trưởng Yuasa chỉ cười như thể tôi đã hiểu, nhưng thực tế thì tôi trở như một con ngốc. Ai là Haruna? Chắc chắn không thể là chị Kouchi và càng không phải tên của hội trưởng Yuasa. Tôi chẳng nhớ ai có tên như vậy cả. Sau một khoảng đứng hình kì cục, tôi quyết định hỏi luôn:

“Đó là ai vậy ạ?”

“Ai là ai?”

“Cái chị Haruna ấy.”

Lần này đến lượt chị ấy trơ ra. Cái cách hội trưởng Yuasa nghiêng đầu làm tôi nhớ đến Chii-chan.

“Ờ, nhưng Chitanda này, chị tưởng em đã đọc truyện của cậu ấy rồi chứ?”

Truyện nào?

Thấy tôi vẫn chưa nắm được, chị bèn tiếp tục:

“Em biết ‘Tro tà’ mà phải không?”

Nghe tên của một tác phẩm không hề nghĩ sẽ được nhét vào cuộc trò chuyện này, tôi đáp lại với cái lưng cứng đờ:

“... Vâng?”

“Haruna là tác giả, Anjou Haruna. Cậu ấy không đề tên mình vào sao?”

Ờ?

Chắc chắn là tôi nhớ rõ tác giả ‘Tro tà’ là ai, nói sao đây nhỉ, nhất định không mang tên “Anjou Haruna”. Tên của người vẽ ra quyển doujinshi ấy nghe lạ tới mức khó mà quên nổi.

“Chẳng phải tác giả là một người tên là Anshinin sao?”

“Anshinin?”

“ ‘Anshin’ trong ‘an tâm’ và ‘in’ trong chữ ‘sảnh’ ạ.”

Hội trưởng Yuasa có hơi ngạc nhiên, nhưng rồi chậm chậm lắc đầu.

“Đó có lẽ là bút danh của cậu ấy. Chị biết chắc chắn phần nội dung là do Haruna chấp bút nhưng không rõ ai là họa sĩ, chắc chỉ có Haruna biết thôi.”

Tôi đã biết được thêm về người tác giả hằng ngưỡng mộ trong một hoàn cảnh khó có thể lạ hơn.

Vậy là phần nội dung và hình vẽ là hai người khác nhau. Trong một khoảnh khắc dường như quên sạch mọi nỗi thất vọng, tôi hỏi:

“Chị ấy đang học lớp nào ạ?”

Ồ, Haruna không còn ở đây nữa. Cậu ấy đã chuyển trường.”

“...Ồ ồ, ra vậy.”

Tôi cố sắp xếp lại những gì vừa được nghe... Không thực sự hiểu cho lắm nên tôi lại thở dài.

“Hội trưởng, vậy ý chị khi nói chị Kouichi thân với chị Haruna là gì ạ? Rồi cả cái vụ chị ấy không nghĩ như những gì mình nói ấy... tất cả là sao?”

Hội trưởng nhìn xuống đất mà không trả lời.

Là do chị ấy quá cẩn trọng với những lời sắp nói sao? Một hồi sau khi nghe hỏi chị mới từ từ ngẩng mặt lên.

“Nếu được trò chuyện với Haruna thì em sẽ hiểu. Chị biết đây không phải là câu trả lời đủ đáp ứng những gì em muốn... nhưng... chị xin lỗi Ibara à. Chị có một câu trả lời nhưng không thể nói cho em được.”

“...”

“Vì dù sao Ayako vẫn là bạn của chị.”

Đôi mắt hai mí to của chị trông thật cô đơn khi lời giải thích vụng về ấy được thốt lên. Chị không thể nói *vì chị ta là bạn*. Vậy là nếu nói cho tôi thì chị ấy sẽ nói xấu chị Kouchi hay là để lộ một bí mật không hay về chị ta chứ gì?

Thôi thì vì cái gì đi nữa, nếu hội trưởng không nói được thì tôi cũng không thể hiểu. Và ngay lúc này, tôi nhận ra mình đang chẳng đi đâu về đâu khi cứ mãi nghĩ về điều mình chẳng hiểu được thấu. Không biết làm gì khác, tôi chỉ lắc đầu.

“Em có thể ở đây hóng gió một chút trước khi quay lại không ạ?”

“Ibara...”

Một lần nữa tôi nói nhất gừng: “Chút nữa em sẽ về phòng.”

Vậy nên hãy để em yên.

043 - ♠11

Cũng sắp năm giờ rồi.

Cả ba đều trở lại trước giờ chuông báo nhưng chẳng hiểu sao bầu tâm trạng nơi đây lại đang khá kì quặc. Satoshi vừa rên lên một

tiếng, Chitanda thì phần khởi còn Ibara lại thiếu não thấy rõ. Nhưng có lẽ vì chẳng muốn bị ai bắt chuyện nên tôi đành lơ lửng.

“Tụi tớ chậm chân mất rồi Houtarou ới!”

Vừa rên xong hắn bất ngờ nhìn chăm chăm vào mặt tôi mà ra vẻ khó hiểu.

“Mắt cậu bị làm sao thế?”

Vẫn còn đỏ ỏ à?

“À, bị trái tim đập vào ấy mà.”

“Hử?”

“Vậy đó, con mắt của tớ bị một *trái tim* đập trúng.”

Satoshi dĩ nhiên là chẳng hiểu gì, nhưng nhanh chóng hắn quay về chủ đề chính.

“Cơ mà... hoàn toàn bị qua mặt luôn đó. Một cây nến đã bị lấy trộm ở CLB Ảo thuật.”

“Đó là tin tốt không phải sao?”

Tôi nói rất thành thật: “Bộ cậu muốn ‘Juumoji’ bị tóm trước khi kịp mò tới CLB Cổ Điển à?”

“Ờ, chắc là không.”

Satoshi buồn bã gật đầu. Xem ra tên này đang muốn bắt tận tay day tận mặt đây mà. Thực tế đã cho thấy không có bất kì một món đồ nào từ **[A]** đến **[KA]** bị mất *trong lúc hoạt động của CLB đó đang*

diễn ra cả. Rõ ràng tên “Juumoji” không đủ ngu ngốc và liều lĩnh để đi trộm trong thời gian đó. Hắn chỉ hành động vào những lúc thuận tiện nhất, chẳng cần quan tâm CLB đó đang có biểu diễn hay không.

“Sao không nói sớm chứ...”

Satoshi cầu nhàu. Nè, làm như tôi biết cậu làm gì khi tự dưng chạy ù ra ngoài ấy!

“Thôi thì cũng đã rồi. Vậy có tìm thấy tấm thiệp không?”

“Có. Sau khi tìm kiếm xung quanh tụi này thấy nó được gài vào một tờ lịch diễn cho suất đầu tiên của ngày mai lúc mười giờ sáng, và đương nhiên một tờ ‘Hướng dẫn vui hội Kanya’ cũng có ở đó luôn.”

“Mớ lịch diễn được để ngoài hành lang đúng không?”

“Ừ.”

Vậy thủ phạm có thể là bất cứ ai.

Cùng lúc, tôi để ý hai má của Chitanda hơi giật giật. Dường như nhỏ muốn cười nhưng trông thấy bộ dạng tàn tạ của Ibara nên không dám làm vậy. Tôi quyết định chủ động hỏi:

“Hình như cậu có tiền triển gì hả?”

Chitanda gật đầu cái rụp.

“Đúng thế!”

“Thật á?”

“Hai mươi quyển ‘Kem đá’ tớ gửi cho chị Irisu đang được bán rất chạy.”

Thế à.

Chắc vì cái tên “Irisu” mà dù đây là chuyện đáng để vui tôi vẫn không cười nổi. Mong rằng kì này chị ta không bận tới nỗi hứng lên đùa giỡn tôi lần nữa.

“Vậy là bán hết rồi sao?”

“Chưa, vẫn còn vài bản nhưng mai kiểu gì cũng bán hết.”

Được thế thì ta có nên nhờ thêm hai mươi cuốn nữa không? Đó là vấn đề.

“Và hơn nữa, ‘Ấn bản đặc biệt cao trung Kami’ phát hành vào bốn giờ chiều nay đã đưa tin về vụ ‘Juumoji’. Có đề cập cả quy luật Ngũ Tự Âm mà Oreki-san đã phát hiện ra nữa.”

Chitanda tiếp tục nói trong khi đặt tay lên ngực như thể đang cầu nguyện.

“Họ cũng có nhắc tới CLB Cổ Điển tụi mình nữa đó! Ngay đây này... *Vì vậy, những độc giả thân ái của chúng tôi, rất có khả năng tên đạo chích ‘Juumoji’ sẽ tiến hành tội ác cuối cùng của hắn vào thời gian khoảng từ trưa cho tới hai giờ chiều ở CLB Cổ Điển hoặc CLB Tiểu Hoạ*[11]([KO]USAKU BU 工作部“”).”

“Tiểu Hoạ á? Có cả CLB này sao?”

Đến lượt Satoshi gật đầu một cái mạnh trước khi đáp:

“Có đấy, cậu nhắc tớ mới nhớ.”

“Nếu hần trộm ở đó thì mọi công sức của chúng ta thành đã tròng mất!”

“Đúng vậy, tớ cũng bắt đầu lo...”

Chitanda từ từ thu lại biểu lộ vui vẻ của mình khi nói lời đó. Chẳng hiểu khi mang nguyên một tờ báo tường về đây nhỏ vui vì cái gì vậy trời... Không, không đúng. Nhỏ không thể chỉ vui vì cái này được. Phải có nguyên do khác, nhưng tốt nhất tôi không nên tọc mạch vào, đặc biệt khi đó là chuyện của Chitanda Eru.

“... Vậy Houtarou nè, đã bán được bao nhiêu quyển rồi?”

À, phải nhỉ.

“Không tính số tập san đưa cho chị Irisu thì là mười sáu.”

“Ê, vậy là nhiều hơn hôm qua rồi đó nha.”

Ừ, nhưng khó có thể coi là “nhiều” được. Dù sao thì cũng nhờ thành công của cuộc thi “Wild Fire” hơn hẳn cuộc thi Đố Vui hôm qua mà chúng tôi bán được nhiều hơn. Đã có những học sinh quyết định ghé qua cái góc bị bỏ rơi này trong lúc rảnh. Chúng tôi sẽ cần tất cả những cách quảng cáo có thể làm được.

Tới cuối ngày lễ hội thứ hai, hy vọng bán hết ba phần tư số tập san còn lại cùng suy đoán về diễn tiến của vụ “Juumoji” tạm thời được gác lại.

Đành vậy, chúng tôi sẽ lo về chúng sao. Tôi lấy ra một bịch bánh quy từ trong hộp bàn.

“Gì thế Houtarou?”

“Mua từ CLB Bánh kẹo nhưng chưa ăn, mấy cậu có muốn lấy vài miếng không?”

Nghe tôi gọi thậm chí Ibara cũng tiến tới. Cả bọn thế là chia đều phần bên trong cái bịch. Trong lúc chúng tôi đang nhấm nháp bánh quy, tiếng chuông báo hiệu kết thúc ngày lễ hội thứ hai đã bắt đầu ngân vang.

[CÒN 141 QUYỀN]

[1] Nghĩa đen là “cơm chiên”, món ăn đặc trưng của đất nước Indonesia.

[2] Là trình tự sắp xếp các mẫu tự trong bảng hiragana và katakana của tiếng Nhật, luôn tuân thủ theo nguyên tắc a, i, u, e, o. Như vậy những chữ đầu tiên sẽ là : a, i, u, e, o, ka, ki, ku, ke, ko, sa, shi, su, se, so...

[3] Từ mượn cách phát âm của tiếng Anh thường được viết bằng katakana.

[4] Ishi nghĩa là “đá”. “Quân cờ” trong nhiều ngôn ngữ nước ngoài được gọi là “đá”. (ví dụ như tiếng Anh là “stone”)

[5] Tên một loại đồ uống có cồn đặc trưng của tỉnh Okinawa, Nhật Bản.

[6] Phiên âm từ tiếng Anh “cutter-knife”.

[7] Trò ảo thuật làm một quả bóng lớn mạ bạc lơ lửng trên không trung.

[8] Phụ âm cơ bản của tiếng Nhật chỉ có k,s,n,h,m,r,y,t. Dấu phụ gồm “tenten” (〃) và “maru” (O) thêm vào sẽ tạo ra các phụ âm khác, ví dụ thêm tenten vào âm “k” sẽ tạo ra âm “g” (như Satoshi đã chỉ ra ở trên)

[9] Đây là từ mượn từ chữ “candle” – nghĩa là đèn cây.

[10] Hanafuda – trò đánh bài truyền thống của Nhật Bản.

[11] Là từ chỉ chung cho việc làm ra những sản phẩm mô phỏng sản phẩm thật nhưng kích thước nhỏ hơn rất nhiều.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 4 - Lại một đêm khó ngủ

044 - ♥10

“Không được bảo là mình mệt, thế có nghĩa là đùn đẩy trách nhiệm của mình cho người khác...”

Tôi đã được dặn như vậy, hay điều gì đó gần giống thế.

“Nếu cảm thấy mệt thì cháu nên nói rằng mình cần nghỉ ngơi, và rồi tiếp tục công việc mình đang làm khi đã nghỉ đủ.”

Đó là những lời mà người bà thân thương của tôi đã từng dạy.

Không, không nên dùng thì quá khứ chứ. Bà tôi vẫn còn sống và sống rất khỏe mạnh.

Nhờ được chị Irisu bán dùm tập san và khiến CLB Cổ Điển được nhắc đến trên báo tường. Một ngày không uổng phí, nhưng không hiểu vì sao trên trường trở về phòng Địa Chất tôi lại thấy cơ thể mình nặng trĩu vì một thứ gì đó.

Tôi không nghĩ là mình yếu. Cũng chẳng phải tuýp người siêng năng thể thao gì nhưng tôi đã có điểm trên trung bình trong môn chạy đường dài. Mà nói đâu xa? Hai ngày qua tôi cũng đã đi qua đi lại khắp sân trường vì vậy thể chất chắc chắn không phải là lí do khiến tôi mệt mỏi.

Nói sao đây... tôi không mệt mỗi như thế khi giải quyết những vấn đề của chính mình. Dường như cố gánh vác mọi thứ là có hơi quá sức. Và dù vậy, đó chỉ là những nỗ lực nhằm nhờ vả người khác giúp đỡ cho mình : ban tổ chức, CLB Báo tường, chị Irisu...

Vụ việc của tên đạo chích “Juumoji” đã trở thành mối quan tâm lớn nhất. Hắn đã hành động như thế nào, hay tại sao lại trộm như vậy? Tôi hết sức *hiếu kì*. Cứ nghĩ về điều đó là cơ thể tôi lại năng động tới nỗi chẳng thể ngồi yên một chỗ...

Nhưng mà, sau một cái hít thở thật sâu và suy nghĩ như một người hội trưởng CLB Cổ Điển nên vậy, tôi nghĩ rằng mình đã không nên xem người khác như là công cụ để sử dụng và hơn hết là không nên coi việc yêu cầu gì đó từ người khác như một chiến lược cần hoàn thành tốt.

Khó mà tin nổi là khi đó tôi lại không nghĩ thế.

Không, không phải lúc để bàn lùi. Chẳng phải Oreki-san cũng đang nỗ lực hết sức để giúp sao? Chưa nói đến việc chúng ta vẫn chưa thể tăng doanh số bán tập san như mong muốn. Ngày mai tôi phải đi nhờ vả nhiều hơn nữa. Là điều bắt buộc nhưng không phải là tôi không thích làm, nhưng mà...

Có lẽ là tôi hơi *mệt* rồi.

045 - ♦10

Tối nay đã muốn ngủ sớm nhưng chẳng hiểu sao lại không thể. Thế là tôi bèn lấy ra một quyển truyện từ trên kệ. Đó là một trong những “bảo vật” khác – “Cơ thể biết nói”.

Nếu “Tro tà” còn ở đây thì hẳn nó là sự lựa chọn đầu tiên. Còn khi phải xét trong những tác phẩm còn lại thì “Cơ thể biết nói” rõ ràng là một trải nghiệm đọc thú vị, thú vị tới nỗi thay vì làm cho dễ ngủ nó lại giúp bộ não đang mệt mỏi của tôi minh mẫn trở lại.

Có thể xếp vào thể loại hài hước, nhân vật chính của “Cơ thể biết nói” là một chàng trai trẻ tuổi không biết nói do ảnh hưởng từ chứng điếc của mình, nhưng anh ta có thể truyền tải những suy nghĩ của mình nhờ thần giao cách cảm thông qua việc chạm vào người khác. Và vì cũng có thể đọc được suy nghĩ của người đó khi chạm vào nên anh thường bị coi là một kẻ quấy rối. Dù câu truyện đã bỏ đi tính hiện thực nhằm gia tăng sự thú vị nhưng những rắc rối mà nhân vật chính gặp phải vẫn rất hợp lí – người ngoài hành tinh và thầy ma.

Dù có bao nhiêu cảnh tàn phá đi nữa thì cuối mỗi trang đều có hình một chú mèo được vẽ cách điệu cho giống người như lời mời lật qua trang sau. Diễn tiến của truyện đi rất nhanh và đó là thứ khiến nó nổi bật so với những tác phẩm không chuyên khác, cơ bản thì giống như một mẫu truyện đăng trên tạp chí hơn là một manga chính thống. Đặt quyển truyện lên gối, tôi nằm sấp lên tấm futon mà đọc một lèo tới hết.

Cơ mà... con mèo ấy, cứ như là cái con heo của họa sĩ Osamu Tezuka vậy – còn xuất hiện gần như là ở mọi khung tranh mà chẳng mang một ý nghĩa nào cả. Phải chăng nó tượng trưng cho nhân vật “tôi” mà tác giả muốn đưa vào? Con mèo đứng thẳng, không mặc thứ gì ngoài một đôi boots quá khổ – một “Chú mèo đi hia”[1] đúng nghĩa.

Với một nội dung khó có thể xem là nghiêm túc, bởi hầu như chả có lời thoại nào ăn nhập với lời thoại nào thì tài của tác giả nằm ở việc lồng vào được một ý nghĩa sâu sắc. Tất cả nhân vật, kể cả

nhân vật chính đều hành động tự do, tùy tiện và dường như muốn tự tìm một cái kết cho riêng mình. Đúng, đây là một tác phẩm hay nhưng nếu mang cho chị Kouichi thì chưa cần tới chị ta tôi cũng thấy được những khuyết điểm nào sẽ bị vạch ra: nội dung quá ngẫu nhiên, nhiều khung tranh chẳng vẽ gì ngoài cái nền đơn sắc, khá nhiều khung chỉ dừng lại ở những nét phác thảo và như đã nói – những lời thoại không liên quan cứ thi nhau từ trên trời rơi xuống.

...Rốt cuộc tôi vẫn không biết phải cho chị ta xem cái gì.

Ánh sáng duy nhất đến từ chiếc đèn ngủ đặt cạnh giường càng làm cái tủ truyện của tôi chìm trong bóng đêm đặc quánh.

“Tro tà” và “Cơ thể biết nói” là hai tập truyện phi-thương-mại được tôi giành cho nhiều sự ngưỡng mộ nhất. Dĩ nhiên tôi vẫn sở hữu những bộ truyện thương mại khác cũng toả sáng chẳng kém hai tác phẩm này.

Trên thế giới có rất nhiều người vẽ được những câu truyện hay.

Trước khi tắt đèn, tôi ngồi dậy mà lấy ra tập bản thảo truyện tranh tự sáng tác trong ngăn bàn. Chẳng có gì ngoài những nét nguệch ngoạc trên giấy trắng.

Lẽ ra tôi chẳng nên lấy nó ra ngắm làm gì.

Mà... công bằng mà nói thì cũng được chứ không tới nỗi “nguệch ngoạc”. Nét vẽ hơi cứng nhưng không thể xem là tệ, nhưng mở ra đọc một hai trang thì...

Các khung tranh chẳng hợp lí một xíu nào, và thậm chí tôi còn chẳng hiểu nổi những câu thoại hồi đó do chính mình viết lên thì nói

chi đến cảm nhận nội dung? Không đầu cũng không đuôi, dường như khó mà kiếm ra một tập truyện dở tệ hơn vậy nữa.

Tôi ngờ rằng nếu để ai đọc cái này chắc họ chẳng cần dùng tới thuốc an thần để ngủ mất!

Vậy mà tôi vẫn đang đọc nó.

Đọc chính tác phẩm của mình mang lại cảm giác như vừa tống vào một liều trụ sinh hơn là thuốc ngủ. Với cái cảm giác khó tả ấy tôi trả tập bản thảo về ngăn bàn. Vô vọng, thật là ngốc khi đọc cái này để “dễ ngủ”. Thức khuya trong thời điểm này là cấm kỵ nên tôi quyết định dùng đến nửa viên thuốc ngủ còn lại.

046 - ♠12

Theo đuổi chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng đã một thời gian đáng kể giúp tôi ít nhiều thấu hiểu cơ chế vận hành của mình. Với việc để dành quá nhiều trong ngày hôm nay, tôi cùng với mớ năng lượng thừa mứa đó hiện tại đang trần trọc suốt đêm trên giường. Đồng hồ đã qua một giờ đêm từ lâu và sắp tiếp cận con số hai.

Oái oăm ở chỗ dù biết mình không xài nhưng tôi cũng bí luôn về cái khoản năng lượng mình đã tiết kiệm là cái gì. Và buồn cười thay khi đây là lễ hội văn hoá – biểu tượng cho “đời học sinh màu hồng” của cao trung Kamiyama mà tôi lại không kiếm đâu cách để hao phí bớt năng lượng dùm mình.

Chờ cho buồn ngủ, tôi nghĩ tới việc đọc sách nhưng quanh đây chỉ có mỗi cuốn truyện chữ nhật phèo. Mà đúng là phải nhật mới làm người ta ngủ được chứ? Nghĩ vậy nhưng tôi lại quyết định lên mạng mà tìm đến trang chủ của lễ hội văn hoá.

Nhấn vào đường link trên trang tìm kiếm, vết bầm trên mắt phải của tôi lại nhói lên.

Trên cùng trang chủ là hàng chữ lớn in hoa: “HỘI KANYA ĐÃ MỞ CỬA! MỜI MỌI NGƯỜI THAM GIA!” Một bức hình chụp cảnh một CLB đang diễn kịch trong nhà thi đấu được đặt ngay bên dưới.

Kéo xuống tôi thấy danh sách các CLB tham gia trong từng ngày, một bản đồ hướng dẫn cùng vài lời khuyên cho du khách... rồi mắt tôi gắn vào một chỗ mà hai ngày trước đã không để ý – khu vực đặt hàng qua mail.

Đó là một dịch vụ đặt hàng các sản phẩm liên quan tới lễ hội văn hoá. Trên danh mục dĩ nhiên là những thứ đã và đang lên kệ suốt hai ngày qua: áo thun của CLB Nghiên cứu Thời trang, tập san “Kodama” Của CLB Văn Học cùng tuyển tập “Zeamis” từ CLB Nghiên cứu Manga.

Cả một lễ hội mà chỉ có thể thôi à?

Nhìn cái cửa hàng trực tuyến nghèo nàn đến nản. Kéo xuống dưới nữa tôi thấy một mẫu đơn đặt hàng cùng với một địa chỉ e-mail. Địa chỉ này có cùng tên miền với hộp mail của trường Kamiyama còn tên tài khoản là “somuiinkai”[2]. Satoshi à, ban tổ chức hẳn có thể làm tốt hơn chứ hả? Mà nhắc mới nhớ tôi chưa từng hỏi là hẳn làm gì trong cái ban tổ chức này nữa.

Và cái địa chỉ này đây. Thay vì dùng một từ tiếng anh dễ hiểu thì... somuiinkai? Thôi thì cũng xem như dễ hiểu với một thằng học sinh cao trung như tôi đi.

Những gì còn lại chỉ là những đường dẫn tới vài trang vô thưởng vô phạt khác. Mà thôi, tôi nghĩ rằng đã đến lúc mình thật sự phải ngủ. Vậy nên tôi tắt máy rồi đi về phòng. Về việc làm sao để ngủ được á? Tôi quyết định sẽ nghĩ về nó sau khi trèo lên giường.

047 - ♣15

Tôi muốn đi bộ một chút giữa trời khuya.

Vừa ra khỏi bồn tắm chưa lâu khiến cơ thể tôi trở nên nhạy cảm với những luồng gió khuya. Đã cuối tháng mười rồi, không cẩn thận là cảm như chơi nên để chắc ăn tôi mang theo áo khoác.

Trăng non đang toả sáng trên bầu trời cùng với những vì sao. Thời tiết hôm nay cũng tốt như hôm qua, và cứ thế này thì mai hứa hẹn cũng sẽ là một ngày đẹp. Với tư cách là thành viên ban tổ chức tôi không giấu nổi niềm vui, vì nếu thời tiết tốt thì những hoạt động trong ngày bế mạc lễ hội sẽ thuận buồm xuôi gió. Và với tư cách là chính mình, tôi còn vui gấp bội vì thế có nghĩa là sẽ được vui chơi thoải thích với những hoạt động ngoài trời. Tôi khao khát được chiêm ngưỡng các CLB chuẩn bị và trình diễn đủ mọi tuyệt chiêu mà chỉ từng nghe đến, vì vậy sẽ thật đáng tiếc nếu cơ hội được khoe mẽ của họ bị một cơn mưa từ chối.

Ấn tượng lớn nhất của tôi trong ngày hôm nay là màn diễn ảo thuật của anh Tamaya – hội trưởng CLB Ảo thuật. Dù trong “cơ sở dữ liệu” có thừa thông tin về màn diễn với trái bóng và cốc nước nhưng một điều hiển nhiên là tôi chẳng đời nào làm tốt được như anh. Đó là lý do khi ấy tôi đã vỗ tay từ tận đáy lòng. Ờ... mà, khi nói “chẳng làm tốt” không có nghĩa là tôi không khéo léo đâu nhé. Tôi không làm được vì chưa đủ tự tin, và chỉ vì muốn biết bí mật của chiếc cốc với quả bóng không có nghĩa là tôi muốn thử.

Các bạn có thể nói tôi giống Houtarou ở khía cạnh này. Dù luôn bền bỉ khẳng định mình chẳng tích sự gì suốt ba năm sơ trung, cậu ấy chắc chắn không phải tên vô dụng.

Tôi lững thững đi dưới trời đêm, dưới những ánh đèn đường bị mấy con côn trùng bao vây mà hướng về một khu dân cư khác. Mang giày bata khiến tôi nghe được rõ từng tiếng bước chân của mình. Tôi cũng nghe thấy tiếng của một chương trình TV khuya mà ai đó đang xem.

Từ khi hạ cánh thành công vào trường Kami rồi quen biết cô bạn “hiếm có khó tìm” Chitanda Eru, Houtarou đã thay đổi. Hay tôi nên nói là, cậu ấy đã để lộ giá trị thực của mình bằng việc trình diễn sự nhạy bén, óc quan sát tinh tường cùng khả năng suy luận dường như đã là bản năng. Từ cái buổi chiều khi Chitanda đứng một mình trong phòng Địa Chất đã không ít lần tôi bị cậu ấy làm cho kinh ngạc. Houtarou không đời nào và một sinh vật vô dụng hay “không màu”. Cậu ấy đã trở thành một nhân tố đặc biệt, nắm giữ thứ sức mạnh kì bí bên trong một cách thâm lặng.

Có câu nói “Con chim ưng già đời luôn giấu cái vuốt của nó”. Tôi thấy “cái vuốt” sắc nhọn ẩn sâu trong Houtarou liệu có khiến tôi vui cho cậu ta không?

Đó là lý do tôi quyết định không trông đợi Houtarou giải quyết kì án “Juumoji” vì nó không phù hợp với cậu ấy. Tôi sẽ đứng ra giải quyết vụ này. Thông thường tôi sẽ chẳng làm nên trò trống gì chỉ với mớ kiến thức của mình, nhưng giờ đây, để thể hiện lòng ngưỡng mộ với thằng bạn chí cốt tôi sẽ bắt chước cậu ta. Ha, tôi nhận thức rất rõ điều này xấu hổ tới mức nào. Mọi tuyên bố “quảng bá hình ảnh cho CLB Cổ Điển” chỉ là một cái cớ thôi.

Ừ, tôi hiểu rất rõ điều đó.

Một thằng nhóc tiểu học chắc cũng kiếm ra được cái có như vậy.

Rồi, suy nghĩ nghiêm túc nào.

Đối tượng tình nghi là tên đạo chính bóng ma “Juumoji” có rất nhiều. Đúng như Houtarou đã nhận định: *“Cậu nghĩ có bao nhiêu người vào và ra khỏi trường trong lễ hội nào? Đó là chưa nói tới trường ta đã có sẵn một ngàn học sinh.”*

Tình cảnh mò kim đáy bể hiện tại không chỉ thường xuyên xuất hiện trong truyện trinh thám mà ngoài đời cũng chẳng sáng sủa hơn nổi. Thậm chí một vụ vật vãn thế này cũng không ngoại lệ. Để tìm ra thủ phạm trước nhất ta cần thu hẹp diện tình nghi.

Trong sáu tỉ người sống trên thế giới này những diện tình nghi thông thường sẽ bị lọc ra nhờ một vài phương pháp điều tra cơ bản, vào những chi tiết như là thói quen gây án, động cơ cá nhân v.v... Ví dụ, nếu có án mạng ở một căn biệt thự nằm sâu trong núi và mọi đường ra bị phong tỏa thì mù cũng biết kẻ thủ ác phải là người trong biệt thự (nếu không ai nghe thấy tiếng của một chiếc máy bay trực thăng). Hay nếu một quý bà giàu sang bị giết trong khi đi nghỉ dưỡng thì kẻ sát hại bà ấy phải là người đi cùng. Cứ lần nhau những hình mẫu ấy ta sẽ giảm số đối tượng xuống tầm một tá, rồi từ đó bắt đầu điều tra về chứng cứ ngoại phạm của từng người...

Tuy nhiên, trường hợp này thì khác.

Những vụ trộm không diễn ra trong một khu vực “đóng” nào cả. Như CLB Acapella để thùng đồ uống của mình ở ngoài thì ai cũng có thể lấy trộm nếu nổi hứng, CLB Cờ vây thì không khoá cửa

phòng, Hiệp hội Tiên tri chỉ có một thành viên thì hẳn chỉ cần chờ trong cái toa-lét gần đó, CLB Làm vườn bị mất khi tất cả thành viên cùng rời phòng trong một lúc; rồi vụ ở CLB Ảo thuật hôm qua nữa. Việc không biết chúng đã bị lấy từ *khi nào* khiến hầu như ai trong trường cũng có thể là thủ phạm.

Tên đạo chích không bàn cãi phải là học sinh trường này. Khó mà nghĩ được ai đó bên ngoài lại bày ra cái trò như vậy mà chơi liên tiếp trong hai ngày như vậy. Nhưng thế nghĩa là vẫn còn một ngàn nghi phạm. Một ngàn đấy! Sẽ thật là dễ thương khi phán rằng: “Kẻ trộm đang nằm trong số một ngàn người chúng ta!” Huy động cả cơ quan chấp pháp của một quốc gia thì may ra...

Để ý thì dường như hiện trường kì lạ nhất nằm ở CLB Nấu ăn Mới. Nếu lời của anh hội trưởng là đúng – tức là họ đã chuẩn bị cái muôi cho chúng tôi thì nó đã bị lấy đi ngay trước lúc cuộc thi bắt đầu. Không chỉ thế, để đặt vào thêm tám thiệp tuyên bố cùng tờ hướng dẫn thì thủ phạm có khả năng nhất là người trong CLB. Nhưng nhìn cái cách mà các thành viên đồng lòng chuẩn bị cho cuộc thi tôi thật chẳng nghĩ ra lí do gì để một thành viên nào đó tự dưng dở chừng. Hơn nữa cái muôi là một dụng cụ làm bếp cơ bản. Lỡ món chính của chúng tôi là một món hầm thì sao? Tính công bằng của cuộc thi sẽ lập tức bị nghi ngờ ngay. Thế thì những mục tiêu ít rủi ro hơn như CLB Nghiên cứu Bùa ngải (**[O]KARUTO KEN** 'オカルト研') hay CLB Cổ động chẳng phải là lựa chọn lý tưởng hơn cho hẳn sao?

Tôi quyết định bác bỏ khả năng này.

Làm sao để giảm được số người... trong một ngàn người...

Giống như một kẻ giết người hay phóng hỏa hàng loạt đang ẩn mình giữa biển người mênh mông. Trong hầu hết các truyện trinh thám, người thám tử thường phải chờ đến lúc hung thủ gây án lần tiếp theo mới có hướng suy luận. Điển hình là một trong những câu truyện về Sherlock Holmes ưa thích của tôi – *Cuộc phiêu lưu của sáu vị Napoleon*, chẳng ai biết hung thủ là ai khi bức tượng Napoleon đầu tiên bị đập vỡ cả.

Đúng rồi. Bằng cách đợi các vụ trộm diễn ra ta có thể xác định điểm chung giữa các nạn nhân, sau đó dùng chính những điểm này để dự hấn thực hiện hành động tiếp theo. (Cơ mà, “điểm chung” này trong tiếng Anh người ta dùng thuật ngữ “missing link”[3], còn lá bài “Vòng xoay định mệnh” bị mất cũng có thể được gọi là “missing ring”[4]. Vậy cái nào mới đúng đây? Mượn lời Chitanda-san một chút – tôi thực sự *hiếu kỳ* về điều này.)

Những gì tôi có thể làm là chờ. Đúng hơn đây là cách duy nhất.

Hy vọng ở hiện trường sắp tới hấn sẽ hậu đậu hay gặp xui một tí, mà để lại vài dấu vết có ích cho việc thu hẹp diện tình nghi.

Nói thẳng ra là tôi đang chờ hấn mắc sai lầm.

Giá như nhận ra rằng tên trộm có thể lấy đồ của CLB Ảo thuật trước giờ diễn rồi để lại lời nhắn sau khi buổi diễn kết thúc thì tôi đã ở ngoài. Chắc chắn không phải ai ngồi trong căn phòng đó cũng đến chỉ vì muốn xem ảo thuật.

Tóm lại ngày mai tôi phải dậy sớm, và việc đầu tiên cần làm khi tới trường là mai phục sẵn ở hiện trường mục tiêu kế tiếp của Juumoji – một CLB có tên bắt đầu bằng chữ **[KU]**. Khả năng quan

sát hiểm khi nào được tôi lấy ra để khoe mẽ nhưng tôi quyết tìm đến cùng những dấu vết mà hắn để lại.

Thế giới chắc sẽ chuyển biến to lớn trong ngày tôi có thể “rút ra kết luận chỉ dựa trên cơ sở dữ liệu”. Dường như trong tôi đã nổi lên một nỗi chộn rộn muốn xem mình có thể gây bất ngờ cho chính mình hay không rồi đây.

Ấn hai gót giày xuống mặt đường để quay lại, tôi tiếp tục rải bước dưới con đường được chiếu sáng bởi ánh trăng để về nhà. Cao hứng lấy tay vả vào mặt để lên dây cót tinh thần một cái, tôi bị chó sủa.

[1] Tên một câu chuyện cổ tích của Pháp.

[2] Nghĩa là “Ban tổ chức”. Houtarou than phiền chắc là vì email được viết bằng chữ cái latin, nếu là chữ Nhật thì đã dễ vì không nhiều người Nhật đọc được chữ latin và suy ra được nghĩa tiếng Nhật của nó.

[3] Mất xích bị mất.

[4] Cái vòng (nhấn) bị mất. Người Nhật thường không thể phát âm âm “r” mà phải phát âm là “l” nên những từ mượn tiếng nước ngoài có âm đầu là “l” và “r” rất dễ bị hiểu lầm nghĩa.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 5-1 - Bốn người bốn hội

048 - ♣16

TRUY NÃ!

Lễ hội văn hoá Kanya lần thứ bốn mươi hai vậy là đã tới ngày cuối cùng, nhiều hoạt động sôi nổi đã diễn ra tốt đẹp và trong tầm kiểm soát của các CLB. Tuy nhiên, dành cho ai chưa biết điều này, chúng tôi xin lên tiếng về sự tồn tại của một kẻ gây rối trong lễ hội. Đúng vậy, không ai khác chính là tên đạo chích với biệt danh “Juumoji”.

Tên đạo chích này luôn để một tấm thiệp tại những CLB hấn đã trộm. Ngoài ra hấn (chúng tôi chưa có thông tin về giới tính của thủ phạm) còn để lại một vật khác, nhưng để phòng nguy cơ những tên rối hơi sẽ bắt chước theo nên với tư cách một CLB xã hội chúng tôi tự cảm thấy có trách nhiệm không tiết lộ vật đó là gì.

Hiện tại có bảy CLB đã bị hấn nhắm vào. Như đã đề cập trong bản tin vào bốn giờ chiều hôm qua đại diện các CLB Acapella, Cờ vây và Ảo thuật đã thông tin về việc họ đã bị trộm như thế nào, và theo báo cáo mới đây chúng tôi nghĩ rằng Juumoji đã nuôi âm mưu trộm mười món đồ vật.

Trước tình hình này CLB Báo tường chúng tôi muốn đưa ra một thỉnh cầu: Hỡi toàn thể học sinh trường Cao trung

Kamiyama, các bạn sẽ chỉ ngồi một chỗ mà để “Juumoji” chơi chán xong thì bỏ đi sao? Chúng ta chịu được nổi nhục chịu thua để hấn – người rất có thể là một trong chúng ta – nghĩ rằng chúng ta chỉ là lũ kém cỏi hay sao?

Điều này tuyệt đối không được xảy ra!

CLB Báo tường sẵn sàng tiên phong trong việc tìm kiếm nhân tài, những thám tử tài ba mong muốn bắt quả tang “Juumoji” và mang hấn ra ngoài ánh sáng. Chúng tôi đặt kì vọng rất cao về họ. Tên tuổi cùng trí thông minh thiên tài của họ trong cuộc chiến chống lại cái ác sẽ được chúng tôi xuất bản trong một kì **RẤT ĐẶC BIỆT để mọi người cùng ngưỡng mộ.**

Đây chắc chắn là một cái tát màu mè quá mức, nhưng chưa tới mức làm tôi phải ghét.

Tôi không biết nhiều về sự việc diễn ra ở CLB Cờ vây. Một thì để thùng nước lộ thiên, một thì cất đồ trong phòng nhưng không khoá, với hai nơi này thì có trời biết ai là kẻ trộm.

Tôi... có lẽ đang đọc mẫu tin dán trên bảng thông báo gần cổng trường với một nụ cười hớn hở. Dù chả quen ai trong CLB Báo tường nhưng với cái tát này họ đã khiến tôi cảm thấy gần gũi hơn hơi bị nhiều.

Thực ra thứ làm tôi “xúc động” nhất chính là thời điểm mẫu tin này được đăng lên. Theo như phần giới thiệu họ sẽ có bài đăng cứ cách hai tiếng một lần (để ý mới thấy, trùng hợp đáng ngạc nhiên với thời gian biểu của tên Juumoji nhỉ?) – bắt đầu từ tám giờ sáng.

Nhưng giờ chỉ mới một xiu phút quá bảy. Hẳn là họ đã dán lên ngay khi vừa tới trường. Hoan nghênh tinh thần!

Nhưng tinh thần mình cũng đâu có kém cạnh? Một thằng cũng tới trường lúc bảy giờ không đời nào chịu thua họ về nhiệt huyết được. Chính xác hơn tôi đã ở đây khi cổng trường vừa mở vào lúc sáu giờ. Cứ ngỡ chẳng có ma nào tới sớm như vậy nhưng hoá ra đã có kha khá người ở đây, chắc logic bình thường không ăn rở với học sinh trường này.

Được, vào chuyện chính.

Có hai CLB bắt đầu bằng chữ **[KU]**: CLB Đố vui (**[KU]IZU KEN クイズ研**) và CLB Diễn biến toàn cầu (**[GU]RO-BARU AKUTO KURABU – Global Action グローバル'アクトクラブ**). CLB Đố vui không có dấu phụ trong tên và dường như là lựa chọn hiển nhiên nhưng hoạt động của họ đã kết thúc ngay trong ngày khai mạc, đó là chưa nói họ đã không mượn một phòng học nào cả (là thành viên ban tổ chức nên cái này tôi chắc). Mặt khác, CLB Diễn biến toàn cầu đang mở một cuộc triển lãm pa-nô (không đựng hàng nhé), nghĩa là cửa phòng họ sẽ được mở suốt. Với phép suy luận đơn giản này nơi khả dĩ nhất có thể đựng đồ “Juumoji” phải là ở đó.

Tôi leo lên cầu thang dẫn tới phòng học lớp 3-E, nơi có cuộc triển lãm của CLB Diễn biến toàn cầu. Hôm qua trước khi về tôi đã đi hỏi xem họ có mất gì hay có tấm thiệp khả nghi nào trong phòng hay không thì không có. Vậy đây sẽ là đích nhắm đầu tiên của “Juumoji” trong ngày hôm nay. Sớm một tiếng, chắc chắn thắng.

Biết là vậy, nhưng...

Ai kia đã ở trong phòng trước tôi.

“Nè Fukube, sao chậm thế?”

Là Tani-kun, và không chỉ mình cậu ấy.

“Ế? Là cậu nhóc CLB Cổ Điển phải không... Cảm ơn vì đã giúp tụi anh lần trước, vậy kì này tụi em cũng vào hả?”

Đó là anh Haba Tomohiro năm hai. Chúng tôi biết nhau trong kì nghỉ hè nhờ vụ án “Nữ hoàng”. Nhớ không lầm thì anh bên CLB Tiểu thuyết trinh thám. “...”, có vẻ dự đoán của Tani-kun đã chính xác. Thế ra tôi cũng là một người đã bị *hút* vào à? Hi, hồng phản đối!

Ngoài anh Haba và Tani-kun tôi để ý còn một cậu lạ hoắc đứng cách xa chúng tôi. Hôm nay là ngày cuối và chẳng có vẻ gì là CLB sẽ bổ sung thêm cho buổi triển lãm nên tôi tạm xem anh chàng này cũng là đối thủ. Bốn vị “thám tử” à? Tệ rồi đây. Số lượng đông hơn đồng nghĩa với việc an ninh đã trở nên cực kì chặt để tên đạo chích có thể hành động.

Giấu nỗi lo âu, tôi vui vẻ bắt chuyện với Tani-kun.

“Chào buổi sáng. Tới sớm như vậy thì đúng là ‘lửa’ nhỉ?”

“Đằng ấy cũng vậy thôi.”

“Sao? Đã bắt đầu chưa?”

Dùng ngón cái, Tani-kun chỉ vào căn phòng.

“Đừng mơ là tôi sẽ khoan nhượng với một đối thủ xứng tầm như cậu! Tự đi mà tìm lấy.”

Nói vậy là hiểu chưa có cơm cháo gì rồi. Nếu Juumoji đã hành động thì ba người này hẳn là chẳng còn ở đây. Tôi chỉ nhún vai.

Đang là bảy giờ hơn. Tất cả học sinh phải có mặt tại nhà thi đấu lúc tám giờ rưỡi để điểm danh nên nếu “Juumoji” có xuất hiện thì hẳn phải chọn thời điểm này. Tôi, và hiển nhiên ba người kia cũng vậy, đã liên tục để ý những người đi ngang qua. Nếu vụ trộm diễn ra ở đây thật thì số nghi phạm sẽ được thu hẹp đáng kể.

Im lặng, tôi từ từ rời khỏi chỗ Tani-kun và anh Haba để dựa vào bức tường phía ngoài hành lang. Với một thám tử từng trải thì trong lúc chờ đợi tôi sẽ rút ra một điếu thuốc mà hút, nhưng không may đây là trường học nên tôi đành rút ra một thanh sing-gum.

049 - ♥11

Ngày cuối cùng rồi cũng đã đến!

Là thứ bảy nên khách đến chơi lễ hội cũng đông hơn. Hôm nay cũng là ngày mà vụ án “Juumoji” sẽ đi tới hồi kết. Ai cũng hiểu khoảnh khắc thành-hay-bại là đây. Việc đầu tiên tôi làm khi đến trường là đọc kì “Nguyệt san Cao trung Kami” đầu tiên trong ngày trên tấm bảng thông báo gần nhất.

Có một người đứng ở đó.

Đang khoanh tay còn đầu thì gật gù, người đó trông không giống một học sinh trung học. Trông ra dáng một sinh viên hơn. Dưới lớp áo sơ-mi màu cam là một làn da khá ngăm. Trời đã sang thu nhưng người đó lại mặc quần short tạo ấn tượng như mùa hè vẫn còn đó. Với dáng đứng gần như hai hàng, người đó giậm chân xuống đất thật nhịp nhàng và đầy thư thái. Có lẽ cũng đang rất hào hứng.

Ngay lúc này, ánh mắt của chị đang hướng về tờ báo tường, ngẩng lên cúi xuống nhiều lần trước khi nở một nụ cười trên môi.

“Ra vậy...”

Tôi nghe chị thì thầm. Bỏ tay xuống chị quay lại mà, không gấp gáp cũng chẳng chậm chạp, biến mất qua cổng chào với tiếng dép nhựa vẫn còn cút kít trên sàn.

Hình như mình đã gặp chị ấy hồi nào thì phải? Một sinh viên tràn đầy sức sống... Chẳng nhớ là ở đâu nhưng tôi chắc rằng đã từng thấy gương mặt đó. Tôi tự tin là mình giỏi nhớ tên và mặt người lắm cơ đấy, nhưng mà...

Ừm...

Tôi vẫn chưa nhớ ra. Chắc chỉ là tưởng tượng mà thôi.

050 - ♠13

Thường thì chẳng có mấy người lai vãng tới phòng Địa chất. Nói là thế, nhưng với việc bán được tới ba mươi cuốn thì chúng tôi khó có thể phàn nàn gì được. Không phải làm việc nhiều khiến tôi thoải mái, nhưng cứ khi nào nhìn trúng mấy cái thùng chất đầy tập san thì cả tôi cũng phát lo.

Hiện tại mấy cái thùng trông rất bình thường dường như lại là nỗi khiếp sợ lớn nhất. Trong đó chứa vô số chữ nghĩa được in ra để chẳng ma nào đọc. Và nếu cứ ở trong đó là không chống thì chà những cuốn sách đó sẽ xuống cấp, từng trang một sẽ ngả vàng. Lẽ ra phải hần sâu vào tâm trí người đọc thì bây giờ chúng lại mòn mỏi chờ người ta cầm đọc. Cứ nghĩ tới việc chúng sẽ kẹt mãi trong những chiếc thùng không được nhìn thấy ánh sáng này, tiếp tục mọc

mốc lên meo trong khi còn thẳng thốt: “Đọc tui đi...” với chất giọng như rên rỉ. Nhưng chúng vẫn sẽ không được đọc, cho tới khi mục nát hay bị đốt thành tro...

Hình như tôi hơi bị rảnh để tưởng tượng vẫn vợ như vậy. Với một trăm bốn mươi một quyển tập san còn tồn kho, và chưa nói đến hai mươi quyển nhờ chị Irisu chưa chắc bán hết tôi đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Chẳng có lý gì lại đi giữ cả trăm quyển tập san giống nhau trong nhà cả. Nếu sau hôm nay không được bán hết thì định mệnh chờ chúng là mãi mãi bị bỏ xó trong một nhà kho nào đó, hoặc sáng sủa hơn thì được thành giấy tái chế.

Tôi nhìn cái trang bìa được vẽ bởi Ibara, hình một con thỏ và một con chó săn ngoạm lẫn nhau, gắn chặt với từng trang bằng keo propylen.

“...”

Ừm, khá là phá cách so với bản gốc nhưng nhỏ này vẽ đẹp đó chứ.

Mà, cơ bản thì tôi chẳng làm gì hơn được nữa. Chống cằm lên tay tôi lắng nghe những âm thanh du dương từ các loại nhạc cụ đang được chơi trong nhà thi đấu. Nhìn xuống sân trường tôi để ý một trong các cửa sổ phòng học bị che rèm đen nhìn như hàm răng bị sún một cái.

Đổi tay chống cằm.

...Không phải là tôi không thích cái ý tưởng lấy vụ “Juumoji” để kéo khách đến CLB Cổ Điển giống kiểu sở thú mang một con gấu

trúc về để triển lãm. Nếu báo tường đã đề cập đến việc sẽ trở thành mục tiêu cuối cùng nên nơi đây hẳn là đã được ít nhiều chú ý.

Nhưng tôi đang nghĩ khác.

Thu hút nhiều hơn liệu có đồng nghĩa với bán được nhiều “Kem đá” hơn không?

Khách chưa có nhưng chúng tôi vẫn còn nhiều thời gian. Thế là tôi bắt đầu suy nghĩ, từ từ sắp xếp những ý nghĩ trong đầu...

[CÒN 141 QUYỀN]

051 - ♣17

CLB Diễn biến toàn cầu, đúng như tên gọi của nó, cực kỳ nhạy cảm với những sự kiện nóng hổi trên thế giới. Chả thế mà trong cuộc triển lãm pa-nô lần này lại có hình ảnh về lũ lụt ở Bangladesh hay bạo động ở Indonesia. Tiếc là tôi không hứng thú lắm với mấy chủ đề này nên khó mà nói là có hay hay không.

Khoan đã, ta có gì đây? Một tấm pa-nô đề “Bạn có thể làm một ổ bánh mì lúa mạch đúng chất Mexico?”, một tấm nữa là “Cách làm sữa chua kiểu Bulgary chỉ mới những nguyên liệu thường ngày.” Họ còn giới thiệu các món ăn đặc trưng ở đây sao? Hay rồi đấy! Tôi quyết định bắt chuyện với hội trưởng – người đang đáp với một vẻ ngao ngán không che dấu.

“Tụi anh là một tổ chức tình nguyện cập nhật thông tin trên thế giới cho mọi người chứ không phải là CLB Nấu Ăn. Ý tưởng ban đầu là mặc trang phục thổ cẩm của các nền văn hoá nhưng đa số đã nhất trí rằng đồ ăn sẽ thu hút được nhiều hơn. Thế là tụi tòi và

nấu đại... dù có vẻ chẳng ai quan tâm tới việc bánh mì với cả yoghurt được làm ra như thế nào cả.”

Chắc rồi. Không nhờ bài viết của CLB Báo tường rồi miệng truyền miệng thì chẳng có việc càng ngày càng có nhiều “thám tử” nghiệp dư xuất hiện ở đây. Phòng học lớp 3-E rồi sẽ sớm chật chội. Tôi chưa được ban tổ chức thông tin về việc này, nhưng hình như CLB Diễn biến toàn cầu định sẽ làm bánh mì ngay tại đây và phát cho khách thăm quan. Chưa đầy một tiếng sau buổi điểm danh toàn bộ bánh mì lúa mạch đã yên vị trong dạ dày của những vị thám tử. Giờ tôi mới thấu nỗi sầu của anh hội trưởng, nhưng giả mà một đám đông như vậy xuất hiện ở CLB Cổ Điển thì chắc chúng tôi sẽ vừa thở dài vừa ngất đi trong sung sướng mất.

“...Chả có quái gì cả.”

Một giọng thì ào ào rĩ tới tai tôi. Là từ Tani-kun. Dù còn gần cả tiếng nhưng tôi cũng phải đồng ý với cậu ta. Đồng hồ đã sắp chỉ mười giờ. Nếu “Juumoji” tiếp tục trung thành với phong cách cứ hai tiếng trộm một lần thì hẳn nên khẩn trương mới phải. Thế mà, bất kể bao nhiêu ánh mắt soi mói trong phòng chẳng có một hành động đáng nghi nào bị phát giác cả.

Chẳng lẽ... Một nỗi hoài nghi nở lên trong tôi. Chẳng lẽ “Juumoji” thực sự đã nhắm vào CLB Đố vui? Không, không thể nào! Cuộc thi của họ đã kết thúc từ lâu và giờ này chắc những thành viên của họ đang tung tăng khắp trường rồi. Làm sao hẳn có thể trộm như thế?

Xét về thứ có thể trộm thì gian nan thay CLB Diễn biến toàn cầu lại càng mất khả năng. CLB Ảo thuật còn có “nền” (‘[KI]YANDORU キャンドル’) **bắt đầu bằng [KI] nhưng tôi lại chẳng tìm thấy thứ gì ở đây bắt đầu bằng [KU] cả. Nếu có ngoại lệ thì là việc tất cả học**

sinh đều phải mang “Giày” ([KU]TSU 靴). Chẳng lẽ, hấn lại đi thó giày? Tôi thực tình chẳng tưởng tượng ra cảnh hấn để lại thông báo như: “Nè, ta đã thó đôi giày của bạn đó, vui không?

Mwahahahaha! (dĩ nhiên những những đôi đặc biệt của CLB Manga hay Thời trang thì không tính). Nếu “Juumoji” đã dám lập luận “nước” thành “Aquarius”[1] ([A]KUERIASU アクエリアス) thì có lẽ tôi phải động não thêm một chút về từ vựng, nhưng nghĩ ngược lại thì hấn cũng có thể từ bỏ nơi đây vì không có thứ gì phù hợp với trình tự lắm chứ?

Các vị thám tử đã bắt đầu mất kiên nhẫn...

“Chán quá, tui đi đây.”

Một người.

“Có gì nhớ báo cho tui nhá.”

Hai người. Thậm chí anh Haba cũng lặn mất tăm, chắc là vì phải lo việc bên CLB. Những người còn lại ở đây ngay từ đầu là tôi và Tani-kun.

Người bị sao vậy “Juumoji”? Chỉ vì bọn ta đông mà người sợ à? Không thể tin được, sắp mười giờ rồi kìa!

Đột nhiên Tani-kun thò tay vào túi quần mà rút ra chiếc di động. Hình như vừa có một tin nhắn được gửi tới. Nhìn vào màn hình cậu ta ngay lập tức thốt lên:

“CÁI GÌ?”

Hả? Cái gì là cái gì?

Tani-kun gập điện thoại lại rồi bỏ vào túi, tỏ ra sắp muốn đi tới nơi. Nhưng trước khi kịp làm vậy tôi đã chủ động hỏi một cách điềm tĩnh:

“Có chuyện gì à?”

Tani-kun bậm môi ra vẻ đây không phải là chuyện của tôi. Cách cậu ta im lặng như tượng kia kiểu gì cũng đồng nghĩa với việc “chuyện đó” liên quan tới “Juumoji”.

Tôi quyết định tiến thêm một bước.

“Tớ không có nhiều bạn như cậu Tani-kun à, nên ít nhất hãy cho tớ biết tình thế hiện tại của chúng ta đi chứ?”

Chả có cái gì không thuận buồm xuôi gió khi ta hạ mình xuống một chút. Tani-kun bần thần nhìn tôi.

“Hừm, tên ‘Juumoji’ này đã đặt bẫy giương đông kích tây cho chúng ta rơi vào rồi.”

“Bẫy? Vậy là hắn đã tấn công CLB Đố vui sao?”

Lắc đầu, cậu ta cười.

“Không.”

“Chứ là ở đâu?”

Để những người khác không nghe được, Tani-kun hạ giọng xuống tối đa:

“Là CLB Nhạc nhẹ ([KE]IONBU 軽音部). Một bộ dây đàn guitar ([GE]N 弦)[2] đã bị mất.”

CLB Nhạc nhẹ?

Đối lập với Tani-kun hiện tại, tôi lên giọng trước khi kịp suy nghĩ.

“Cậu đùa đấy à?”

Gương mặt của cậu ta nhanh chóng trở nên hằn học.

“Không tin thì chú tự đi mà xem. Tôi bùng trước đây.”

Dứt lời Tani-kun liền chạy ra khỏi phòng học lớp 3-E. Vừa nghĩ tới việc đuổi theo nhưng lập tức tôi dẹp cái ý nghĩ đó vì biết rõ ràng là vô vọng.

“Juumoji” cơ động hơn tôi nghĩ quá nhiều. Cứ ngỡ hán sẽ tự ràng buộc mình vào “Ngũ Tự Âm” cùng khoảng cách hai tiếng giữa mỗi lần trộm mà hy vọng sẽ được bắt tại trận. Hán đã luôn là người nắm đằng chuôi. Xét lực lượng “thám tử” quá dày đặc ở CLB Diễn biến toàn cầu hán đã thắng tay bỏ qua mà đi thẳng tới CLB Nhạc nhẹ. Làm sao tôi có thể bị bại bởi một suy nghĩ vừa đơn giản vừa thực tế như thế nhỉ?

Và... vậy thì làm sao mà thắng đây?

Những cách suy luận thông thường không hoạt động với hán.

Thế thì chỉ còn biết tập trung vào phần yếu điểm... nhưng tôi không làm nổi. Nói đúng hơn là nếu biết điểm yếu của hán thì sự đã xong từ thuở nào.

Vậy thì...

Xem như toi công cả đêm hôm qua! Chiến lược sáng nay là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra để sàng lọc “Juumoji” ra khỏi bãi cát

nghi phạm. Tôi chẳng còn một con bài tẩy nào nữa.

...Bắt đầu lại từ đầu chẳng?

Phải còn cái gì đó mà tôi làm được chứ?

052 - ♠14

Đúng như kì vọng về một ngày thứ bảy, đến trưa nay đã có nhiều khách hơn hai ngày vừa rồi.

Nhờ “thành công” từ bộ phim của lớp chị Irisu mà hai mươi cuốn gửi nhờ của chúng tôi đã được bán hết. Kết quả Chitanda vừa về tới đã lật đật xách thêm mười cuốn để mang qua chỗ chị.

Nói vậy chứ thực ra hầu hết khách tới đây đều là những người nổi hứng và dư hơi muốn thăm quan hết ngõ ngách trong trường. Trong số này có hai người phụ nữ trung niên vừa trả tiền mua tập san vừa trò chuyện không ngớt. Đến lúc này tổng cộng tôi đã cho chín cuốn ra đi. Nếu cứ được thế này thì kết quả chắc là không thảm lắm.

“Cám ơn hai cô ạ.” Tôi cảm ơn bằng một nụ cười khó mà cứng hơn được nữa khi họ từ từ rời khỏi phòng.

...*mắc* quá!

Chỉ mấy lúc như vậy có mỗi một người trong phòng mới là phiền toái vì chẳng có ai để nhờ trông hộ được. Vì chỉ bán mỗi tập san nên để bất cứ ai chịu tới đây phải chờ thì thật là hạ sách, nghĩ vậy tôi bèn khoá chiếc hộp kẹo đựng tiền rồi bỏ vào cặp, rồi lấy ra một mảnh giấy mà viết: “Đang có việc đột xuất. Tập san ‘Kem đá’ hai

trăm yên một quyển. Nếu có nhã hứng xin cứ tự nhiên lấy và cảm phiền để tiền lại trên bàn, cảm ơn.”

Mở cặp ra tôi thấy có cái gì loé lên. Đó là cái trâm cài áo hình trái tim mà Ibara đã chọi vào mặt ngày hôm qua. Chẳng nghĩ gì nhiều tôi đặt nó cạnh chồng tập san mà viết thêm vào mảnh giấy: “và cứ tự nhiên đổi lấy cái trâm này với bất kì vật gì có giá trị tương đương.”

Còn bây giờ, thiên nhiên đang vẫy gọi...

Phù...

Về rồi đây.

Ô, mới đi có năm phút mà cái trâm đã biến mất rồi sao? Thay vào đó tôi thấy hai đồng một trăm yên ở trên bàn. Có khách tới, nhưng từ lúc nào vậy?

Người đã đến đây còn viết gì đó lên tờ ghi chú, thứ mà vừa nhìn vào trong tôi đã trào lên một cảm giác chán ngán thấu ruột. Tôi biết rất rõ chủ nhân của nét chữ này.

“Sao lại để gian hàng trống huơ trống hoác vậy hả? Ra cuối cùng em cũng biết mình đủ lớn để không cài trâm áo rồi nhỉ? Cho chị xin nhé. Vật trao đổi của chị nằm trên cùng chồng ‘Kem đá’, hy vọng là một cách tốt để giết thời gian.”

Bà chị yêu dấu rốt cuộc cũng đã về lại trường xưa. Chị em với nhau mà chỉ chực thấy tôi đi đã lên vào thế đấy!

Nhưng nghĩ lại thì với tôi thế lại tốt ấy chứ.

Bắt đầu với cây bút toè ngòi mà câu chuyện dân gian “Hào phú rơm” thời hiện đại đã tiếp diễn với một cái kim băng, một khẩu Glock, một bịch bột xốp, rồi tới cái trâm và giờ đã đánh trọn một vòng về với chị. Lần này bà chị yêu dấu cho cái gì đây? Chắc chắn không thể là thứ tầm thường được. Với một niềm tin mãnh liệt về điều đó tôi hướng mắt về chồng ‘Kem đá’.

Có một quyển sách không những trông giống như tập san mà còn cùng cỡ với chồng tập san bên dưới. Cũng dán gáy bằng cùng loại keo propylen nhưng quyển này khá dày so với ‘Kem đá’. Bìa sách là hình vẽ một cô gái nhìn từ một bên không phải kiểu chân dung mà là phong cách manga.

Phải làm việc đã. Tôi đặt hộp đựng tiền về chỗ cũ rồi bỏ hai trăm yên mới nhất vào. Cũng chẳng màng đếm lại số lượng vì tôi biết chị ấy chẳng đời nào đi lấy hơn một cuốn. An vị trên ghế tôi bắt đầu cầm lên quyển sách mà bà chị để lại.

Sát cạnh gáy ở trang bìa là một dòng chữ khá nhỏ, có lẽ là tựa đề tác phẩm...

“Tro tà”?

Tên gì nghe kì ảo thế, rồi cạnh tựa đề chắc hẳn phải là tên tác giả. Là “Anshinin Takuha” nhỉ? Nghe như tên của nhà sư ấy, nhiều khả năng chỉ là bút danh mà thôi. Cũng hy vọng tôi đọc đúng để khỏi nghi oan cho người ta.

Nhìn cái tựa và tên tác giả, tôi đâm ra hiếu kì về việc bà chị yêu dấu của mình đã nghĩ mình khi cho một quyển sách “đáng nghi” như vậy. Lật trang đầu tiên tôi biết được đây hoàn toàn là một quyển truyện tranh. Cảnh đầu tiên trong truyện vẽ một cô nữ sinh với bộ

đồng phục thủy thủ[3] bước ra khỏi một nhà chờ xe hoàn toàn bằng gỗ. Whoa, vẽ đẹp quá! Xem ra đây đích thị là một cách xử lí thời gian thừa mứa tốt đây. Khó mà ngờ bà chị của mình lại tâm lý đến thế. Đã chịu khó mang từ nhà lên trường thì nó thế là chuyện tầm thường được. Tôi đành phải cảm ơn chị rồi lao ngay vào đọc... nhưng trước đó, tôi quyết định xem thử tác giả có để lại lời bạt nào không mà lật đến trang cuối.

Quả nhiên là có thật.

Các bạn thấy “*Tro tà*” thế nào?

Nếu hỏi chính mình thì thực lòng mà nói tôi nghĩ tập truyện đã được hoàn thành mỹ mãn, dù hầu hết công việc của tôi chỉ là vẽ nền và không đóng góp nhiều cho nội dung lắm. Nếu cảm thấy thích thì thay vì tôi, bạn hãy gửi lời cảm ơn đến tác giả và họa sĩ chính.

Không ai trong ba chúng tôi là thành viên CLB Nghiên cứu Manga cả. Chúng tôi chỉ đơn giản là có hứng thú với truyện tranh và quyết định tự làm một manga cho riêng mình. Với một tác phẩm đầu tay có lẽ chúng tôi không nên huênh hoang là nó tốt đến mức nào. Xin phép dành điều này cho độc giả - các bạn tự quyết định.

Chúng tôi không định giải tán sau tập truyện này. Dự án manga cho hội Kanya năm tới đang được lên kế hoạch. Tác giả “A” của chúng tôi dự định sẽ viết một câu truyện mang màu sắc thần bí, và theo tôi được biết thì nó sẽ dựa trên một hay hai tác phẩm nổi tiếng nhất của Agatha Christie. Cuối cùng là dù chỉ mới lên kế hoạch nhưng tựa của nó đã được quyết định.

Vậy nên xin hãy đón đọc tác phẩm tiếp theo của chúng tôi – “Trình tự Kudryavka”... vâng, tôi biết mà, lại một cái tựa ảo nữa...

(cười).

Hy vọng lễ hội năm sau lại được gặp các bạn.

Anshinin Takuha

Nét viết tay rất nắn nót.

“ ... ”

Tôi nhướn mày rồi đọc lại lần nữa.

“Hội Kanya”, vậy tập truyện này đã được vẽ bởi học sinh trường Kamiyama. Không thể khác được, lại một nỗ lực góp vui vào lễ hội đây mà.

Còn cái tên “Trình tự Kudryavka” nữa. Trong khi hoàn toàn mù tịt về ý nghĩa cái từ “Kudryavka” tôi lại chợt dạ mà quan tâm hơn đến hai từ “Trình tự”. Mà không, chỉ vậy thì không thể gây khó chịu cho tôi được. Phải là việc đề cập đến “tác phẩm nổi tiếng nhất của Christie” mới đúng.

Hơn nữa, đây lại là quá của bà chị yêu dấu. Tôi dòm lại vào phần của chị trên tờ ghi chú...

“... hy vọng là một cách tốt để giết thời gian.”

Tại sao là “một cách tốt” cho tôi? Nếu đơn thuần là đọc truyện thì chẳng cần phải ghi như thế, và đây chắc chắn không phải phiên bản rút gọn của “Vì em trai yêu dấu đang chán nên chị hai mang truyện lên cho đọc”. Muốn tôi thề bao nhiêu cũng được, thế nên hết sức là kì lạ.

Chị lại lôi em vào cái gì nữa đây?

Tôi lăm bầm rồi duỗi thẳng lưng.

Nét vẽ thật đẹp, và chính đồng tác giả còn tự tin mà đánh giá tốt thì tôi phải đọc xem sao. Bất kể bà chị yêu dấu có bày ra trò gì nhưng đây chắc chắn là “một cách tốt để giết thời gian”.

[CÒN 121 QUYỀN]

053 - ♣18

Rốt cuộc tôi cũng đã thông suốt.

Kết luận là: không còn gì để một mình tôi có thể làm cả.

Chẳng biết đó là tốt hay không tốt, nhưng tôi khá giỏi trong việc chịu thua và từ bỏ.

Nói cách khác, chỉ còn đúng một thứ tôi có thể làm lúc này. Nghĩ vậy tôi buông một lời nói thản nhiên:

“Đành trông vào cậu vậy, Houtarou.”

054 - ♥12

Tình hình là tôi đang tìm một người.

Đó chính là hội trưởng CLB Phát thanh. Nhờ sự việc “Juumoji” mà tin tức về cuộc triển lãm của CLB Diễn biến toàn cầu đã đến tai tôi không chỉ từ Fukube-san mà là rất nhiều người. Tôi hết sức hiếu kì về cái người “Juumoji” này thực sự là ai và tại sao hấn lại đi ăn trộm. Trong đầu tôi chỉ nghĩ tới hai việc đó, nhưng mà bây giờ mới vậy. Đến giờ chúng tôi chỉ biết hấn sẽ trộm cái gì và bằng cách nào, như thế thì thật là khó chịu.

Nhưng nếu có thể lợi dụng tình hình này để thu hút nhiều khách hơn thì chẳng phải lúc này là cơ hội sao? Ngay lúc này tôi đang cố nắm lấy cơ hội bằng vàng theo cách táo bạo nhất, hay đúng hơn là nhảy ra khỏi một hệ thống đang làm việc ổn định để liều đổi mới. Tôi sẽ thay mặt CLB Cổ Điển thực hiện một cuộc phỏng vấn truyền thanh vào giờ nghỉ trưa!

Nhờ bài học từ chị Irisu mà tôi đã thành công trong việc nhờ CLB Báo tường đưa CLB Cổ Điển lên báo, bước tiếp theo sẽ là CLB Phát thanh. Thế nhưng, ngay khi nghĩ sẽ được gặp hội trưởng ở phòng Nghe nhìn thì cậu ấy lại không có ở đó. Một bạn nữ, với chất giọng tôi nhận ra là phát thanh viên cho hai buổi trưa hôm trước, đã nghe lời đề nghị của tôi mà nghiêng đầu nói:

“Hội trưởng chắc là đang loanh quanh đâu đó thôi... mình cũng không biết... mà, cậu ấy cũng chưa duyệt được cái gì để lên chương trình trưa nay cả, nên nếu bạn thử nói chuyện thì chắc là được đó.”

Ờn trời là tôi biết mặt cậu ấy nên không sợ không tìm được. Thế là tôi bắt đầu truy lùng khắp sân trường để tìm kiếm... nhưng mãi chẳng thấy đâu. Thế rồi tôi lại trở về tầng ba dãy Chuyên biệt, tính sẽ ghé qua chỗ Oreki-san một chút. Thực ra hồi nãy tôi cũng đã qua để lấy thêm mười quyển tập san cho chị Irisu nhưng cậu ấy dễ ngủ quá.

Vừa leo hết cầu thang tôi nhận thấy một người đang tiến về phòng Địa chất. Đó là anh Yoshino Yasukushi, hội trưởng CLB Phát thanh mà tôi đã tìm nãy giờ! Không lường được việc sẽ gặp ở đây, tôi ngay lập tức chỉnh đồng phục cho thẳng thớm rồi bắt kịp anh ấy.

“Chào bạn, Yoshino-san.”

Yoshino dừng bước mà quay lại nhìn tôi với cặp mắt nở to. Kiểu tóc giản dị cùng cặp mày đậm nổi bật trên khuôn mặt của anh.

“Vâng?”

Tôi gật đầu và mở lời:

“Mình là Chitanda Eru hội trưởng CLB Cổ Điển. Mình đã tìm bạn khắp nơi đây, vì CLB tụi mình có việc cần nhờ đến bạn.”

Nhưng Yoshida-san không chờ đến khi tôi kịp kết lời. Vừa nghe tới tên cậu ấy đã làm tôi phát hoảng khi đột ngột thét lên, khiến chính tôi còn không nghe nổi mình vừa nói cái gì.

“VẬY BẠN CHÍNH LÀ HỘI TRƯỞNG CLB CỔ ĐIỂN! THIỆT LÀ TRÙNG HỢP MÀ. BẠN ĐẾN RẤT ĐÚNG LÚC VÌ MÌNH CŨNG ĐANG TÍNH TÌM BẠN ĐÓ!”

Ồ?

Tôi chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Yoshino-san đã giải thích:

“Bài báo bên CLB Báo tường là đúng phải không? Rằng CLB Cổ Điển sẽ là mục tiêu cuối cùng của ‘Juumoji’ ấy? ‘Juumoji’ đang là chủ đề nóng nhất lễ hội đó bạn biết không? Thế nên mình đang nghĩ tới việc sẽ mang việc này lên buổi phát thanh trưa, nếu không thì sẽ chẳng còn gì hay ho để nói trong ngày cuối cùng hết. Tạ ơn trời tại có vụ này! Về phần khách mời thì mình đã cố liên hệ với hội trưởng các CLB có đồ bị lấy cắp nên, bạn có phiền giành ra chút thời gian không? Đừng lo, bạn chỉ cần trả lời vài câu hỏi của tụi mình thôi. Với lại bạn có một chất giọng rất hay đấy, nên cuộc phỏng vấn chắc chắn là sẽ ổn. Bạn thấy sao?”

Ôi trời.

Tôi thậm chí chẳng cần dùng lấy một chiêu thương lượng của chị Irisu. Dù không định trực tiếp tham gia vào buổi phát thanh, vì trước đó tôi chỉ nghĩ rằng mình sẽ thuyết phục để họ đề cập CLB Cổ Điển trong đó... Nhưng làm khách mời à... vậy là giống như Fukube-san đã hùng hồn phát biểu trong cuộc thi Đố vui vào ngày đầu tiên sao?”

...Mình có làm được như cậu ấy không nhỉ?

Khoảng thời gian im lặng kéo dài khiến Yoshino-san lúng túng gãi đầu.

“Mà... bạn không cần phải đồng ý nếu bạn không muốn, dĩ nhiên.”

“À không, chờ đã.”

Cảnh tượng những chồng tập san “Kem Đá” chất cao như núi, cùng với gương mặt hối lỗi của Mayaka khi nhận ra mình đã đặt nhầm số lượng bóng trôi qua tâm trí. Tôi cũng nghĩ về những cố gắng của Oreki-san và Fukube-san...

Không nên chần chừ nữa, tôi lại cúi đầu thật sát.

“Mình rất hân hạnh được trao đổi với bạn.”

“T-thật sao?”

Yoshino-san nở một nụ cười rất tươi.

“Vậy trưa nay phiền bạn tới phòng Nghe nhìn của tụi mình nhé. Buổi phát thanh sẽ bắt đầu vào lúc mười hai giờ ba mươi. Cứ tự

nhiên mang cơm hộp theo nhé, cảm ơn rất nhiều. Gặp lại bạn sau ha!”

“Không, mình mới phải cảm ơn bạn.”

Không biết bây giờ tôi nên cảm thấy thế nào. Nhẹ nhõm ư? Thay vì vậy tôi lại cảm thấy chút gì đó ‘lo lắng’. Yoshino-san đã bảo chỉ cần trả lời vài câu nhưng tôi vẫn thấy lo.

Tôi bèn hít vào một hơi dài.

À đúng rồi, tôi đến đây là để ghé qua chỗ Oreki-san cơ mà. Cửa phòng Địa Chất đang đóng dù lẽ ra nó phải để mở suốt cả ngày. Tôi bèn gõ rồi đẩy cánh cửa sang một bên.

Trong phòng là Oreki-san, có cả Fukube-san nữa, người ngay lập tức giơ tay chào.

“A Chitanda-san. Nhờ chị Irisu bán hộ là một quyết định đúng đắn phải không nào?”

“Ừ, chị ấy vừa bảo tớ mang thêm mười quyển nữa.”

Tôi vừa nói vừa nhìn qua Oreki-san, người dường như đang rất chăm chú đọc một cuốn sách trông cũng rất giống tập san – chăm chú tới nỗi không ngẩng đầu lên. Cậu ấy chưa nhận ra tôi đang ở đây sao? Nhận ra điều này, Fukube-san nhún vai mà nói:

“Cậu chàng đang đọc truyện tranh, và bị hút hồn tới nỗi tớ này giờ có nói cái gì cậu ấy cũng không nghe cơ đấy.”

Đôi mắt vẫn dính vào quyển truyện, Oreki-san lên tiếng:

“Có nghe. Tên đạo chích đã bỏ qua [KU] mà đi thẳng tới CLB Nhạc Nhẹ bắt đầu bằng chữ [KE].”

“Chỉ nghe mà không nhận ra tính quan trọng của sự việc thì cũng vậy, đúng không?”

“Chờ chút, sắp đọc xong rồi.”

Thấy chưa? Fukube-san ra dấu cho tôi rồi nhún vai lần nữa.

Sau gần ba mươi phút kể từ khi bảo chúng tôi “chờ chút”, Oreki-san cuối cùng cũng chịu đóng quyển truyện lại mà thở dài. Fukube-san bắt đầu chầm chọc.

“Ai mà ngờ Houtarou lại bị mê mẩn một quyển doujin manga cơ chứ? Tớ nghiêm túc đề nghị cậu nên nhận Mayaka làm sư mẫu.”

Sự khác biệt giữa manga thường và những manga được gọi là “doujin” là gì nhỉ? Tôi không hiểu rõ lắm...

Trong khi vẫn lờm Fukube-san với ánh mắt lơ mờ như đang buồn ngủ ấy, ở Oreki-san bấy giờ dường như còn bị tác động bởi một thứ gì khác. Quay mặt đi chỗ khác tỏ vẻ ngượng ngùng, cậu ấy lí nhí:

“Truyện này, hay quá.”

“Thật à? Vậy bữa nào cho tớ mượn nhé.”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Oreki-san có biểu cảm như vậy, và điều đó khiến tôi bắt đầu hứng thú với manga thêm một chút. Nhìn gần hơn tôi thấy bìa truyện là hình vẽ một cô gái xinh đẹp nhưng có chút gì đượm buồn. Khả năng lột tả cảm xúc của người họa sĩ này

thật tài tình, cả những đường nét tạo nên bộ đồng phục thủy thủ rất giống bộ tôi đang mặc nữa, cũng cực kỳ tinh tế. Tôi dường như còn cảm nhận được làn gió đang thổi ngược vào hướng nhìn của cô nữa.

...

Ừmm...

Như một thói quen, tôi nghiêng đầu. Thấy thế Fukube-san liền hỏi:

“Sao vậy Chitanda-san?”

“Ừm...”

Tôi nhìn cái bìa một lần nữa. Một cô gái đẹp nhưng trông đáng thương. Cái cách vẽ đồng phục...

“Hình như tớ đã thấy hình vẽ này rồi thì phải.”

“Chắc là tưởng tượng thôi.”

Oreki-san bất ngờ đáp lại ngay.

“Tớ mới được bà chị mang cho cuốn này sáng nay, nên cậu không thấy được đâu.”

Ừm, vậy à...

Tôi lại chăm chú quan sát cái bìa... Không, không thể nhầm được. Tôi tự tin về trí nhớ của mình.

“Trước đây tớ có nhìn thấy. Cái hình vẽ... à không, đúng hơn là cái phong cách vẽ của cuốn truyện này.”

“Từ lâu à?”

Fukube-san hỏi. Tôi lắc đầu.

“Không, chỉ mới đây thôi.”

Nhưng tôi không thể nhớ là khi nào. Nếu bây giờ nhìn vào mà không nhớ được thì ắt hẳn khi đó tôi chỉ nhìn thoáng qua một lần, bởi tôi chưa từng quên một cái gì đó nhanh chóng một khi mình đã nhìn chăm chú.

Ừm, ừmm...

“Tớ, tớ...”

“Chitanda, hiện tại chúng ta có đủ việc để lo rồi.”

Oreki-san nói như muốn quở trách. Tôi hiểu rằng chúng tôi đang rất gấp gáp. Mà dù có không gấp gáp đi nữa thì mỗi khi tôi tỏ ra hiếu kì về một cái gì đó thì cậu ấy lại tỏ ra u ám như vậy. Tôi cũng biết là vậy, nhưng mà không thể cưỡng lại được. Khao khát tìm thấy câu trả lời đã mãnh liệt tới nỗi...

“...Tớ rất *hiếu kì* về việc này.”

Tôi lấy tay tính chặn cổ họng lại.

“Tớ lỡ nói ra mất rồi.”

“Thế thì nuốt lại đi.”

“Tớ không làm được.”

“Vậy thì cố đi.”

“Cho tớ coi thêm vài trang nữa!”

Vì lý do nào đó mà trông Oreki-san thất vọng thấy rõ, điều này cũng làm tôi thấy hiếu kì nữa. Nhìn thêm một lúc tôi nhẹ nhàng gật gù.

“Ừm, có thể. Người con trai trong truyện rất giống với thứ tớ đã nhìn thấy. Hình như là ở trên bảng thông báo cạnh phòng họp hội học sinh. Là một trong những tấm áp phích về lễ hội văn hoá, tớ nghĩ thế...”

Càng tới cuối tôi càng nhỏ giọng xuống. Tôi không đọc nhiều manga nên khó mà chắc được như thế đã là giống hay chưa.

“Cái tấm áp phích đó hả?”

Fukube-san dường như là biết, mà cũng phải vì cậu ấy là thành viên ban tổ chức mà. Từ nãy đến giờ khi tôi đang suy nghĩ thì ánh mắt của cậu ấy chỉ tập trung vào một điểm.

“...Đúng là cậu nhắc tớ mới để ý là giống, nhưng tớ cũng không chắc được. Có thể sẽ rõ hơn nếu cậu đem so hai hình vẽ và nhìn thật kĩ.”

Đúng thế, một ý tưởng tuyệt vời!

“Oreki-san cho tớ mượn cuốn truyện này một lúc nhé?”

Ngay lập tức cậu ấy ngửa người về sau. Ồi, hình như tôi vừa chồm tới quá gần thì phải. Nhẹ nhàng gật đầu, cậu ấy không từ chối mà nhìn tôi với ánh mắt như muốn đầu hàng.

“Được thôi. Cậu mà đã hiểu kì thì có trời cản... Nhưng nhớ trả lại anh đấy, tớ chưa đọc xong.”

“Ừ, tớ sẽ mang về ngay!”

Tôi nói trong khi ôm chặt quyển manga có tên “Tro tà” vào lòng.

055 – ♦11

Cả Fuku-chan và Chi-chan đều rất kỳ vọng vào ngày thứ ba – ngày lễ hội cuối cùng để có thể tăng doanh thu của “Kem đá”. Nhưng trên mặt trận bán tổng bán tháo tập san thì CLB Cổ Điển chắc chắn là chẳng cô đơn đâu, vì CLB Manga cũng đang ở trong tình cảnh tương tự.

Trước giờ bắt đầu thậm chí vài thành viên của chúng tôi đã đứng ngoài cửa phòng Trù bị số 1 để chờ khách. Ơn trời, hôm nay khách đến nhiều hơn hẳn so với hai hôm trước. Cá nhân tôi vui vì điều đó, khi mà nhiều người sẵn lòng mua những tấm áp phích vẽ hình những nhân vật họ yêu thích mà không cần hỏi giá. Nếu nghiêm túc thì chúng tôi hoàn toàn có thể bán với giá một trăm yên một tấm để kiếm lời kha khá nhưng nội quy nhà trường không cho phép như vậy. Cái kì lạ ở đây là dù hội trưởng Yuasa không phải là người dám liều phạm quy nhưng chị vẫn rất vui vẻ mà bán áp phích cho bất kì ai muốn mua.

Lạy trời cả hội không bị sờ gáy.

Vì không vẽ nhiều mẫu nhân vật nên chúng tôi chỉ việc vẽ những mẫu có sẵn theo những tư thế khác nhau. Với bộ Mao trang bằng kaki có nhiều túi, nhiều người đã đoán nhân vật mà tôi đã cosplay hôm nay là ai nhưng chỉ có chị Kouchi là đoán đúng.

“... Hình như, là anh chàng thám tử truy lùng tên Đạo chích Cầu vòng[4] nhỉ?”

“Vâng.”

“Vậy chàng thám tử hôm nay bị thu nhỏ à?”

Phớt lờ lời bình phẩm về chiều cao, tôi để ý hôm nay chị Kouchi cũng vào vai một nhân vật hành sự như thám tử - nữ chiến binh trong một trò chơi điện tử nổi tiếng tên là Chun-Li. Chị mặc sườn xám với gài gần như là không có thứ gì che bớt phần hở ở đùi. Chẳng biết đây có phải là đồ tự làm hay không, nhưng tôi phải thừa nhận rằng độ chau chuốt của bộ sườn xám cùng mấy cái gai nhỏ nhún nhô ra từ chiếc vòng tay mạ vàng tạo nên một sức hút đáng sợ.

Quay trở lại công việc khiến tôi nhanh chóng để lại đằng sau bao suy nghĩ về những chuyện của ngày hôm qua. Vụ án “Juumoji”, và cả “Tro tà” nữa. Chỉ để lại phía sau mà thôi, vì “quên hết” sẽ chỉ làm tôi thêm phiền não khi nhớ đến một khi bức vẽ kế tiếp được hoàn thành và cứ thế. Một tấm áp phích mới đã vẽ xong, tôi nhanh chóng đặt bút xuống mà tẩy đi những nét phác thảo còn thừa.

“Tấm này xong rồi, xin mời người tiếp theo ạ.”

“Bạn vẽ nhân vật này cho mình nhé.”

Rồi thưa sếp...

Đối diện mớ giấy vẽ tôi hoang mang về những cử động tiếp theo của mình. Căn phòng chật cứng người báo hiệu việc kinh doanh đang tiến triển tốt đẹp, “Zeamis” hình như cũng bán chạy và chị Kouchi cũng đang bận làm trung tâm sự chú ý của bao chàng thanh niên khác tới nỗi không thể tập trung vào vẽ. Thế là việc của chị

đành phải giao cho mấy “cái đuôi”, những người mà chỉ nhìn sơ qua cũng thấy có tốc độ và kĩ năng không thể sánh bằng. Không hợp và càng không thích cách cư xử của mấy cái đuôi ấy không làm tôi phủ nhận tài năng hiếm có của chị ta.

Ca nước dùng để rửa cọ trông khá bẩn nên ai đó đã quyết định đi thay nước. Một cô bạn năm nhất tôi không quen biết. Thay vì băng ngang qua giữa phòng cậu ấy lại chọn đường vòng mà đi dọc xuống hướng về chỗ tôi đang ngồi. Nhìn tôi cậu ta nở một nụ cười, như một con rồng giành cho một con hổ hay một con mèo chạm trán một con chuột vậy...

“Ồi lỡ tay!”

Đầy cố ý, cậu ta bất ngờ mát thẳng bằng để nhiều vài giọt nước lên bàn của tôi.

Có ngốc tôi mới không hiểu tình hình là thế nào. Một “cái đuôi” vừa mới cảnh cáo về tội dám trả treo với lãnh tụ “Kouchi-sempai” của mình. Hy vọng vài giọt nước là đủ làm cậu ta thoả mãn.

Nhưng sự lại chẳng dừng ở đó. Không biết là ai đụng ai, kể cả tôi, nhưng một người nào đó trong đám đông đã bị đụng hay vấp té mà xô vào người đang cầm ca nước bắn trước mặt tôi làm cậu ta ngã, và lần này là vô ý. Nước bắn ra tung toé...

...Lên người tôi.

“...”

Thôi thì cũng mừng là không bị đổ lên đầu. Lãnh một ca đầy nước trợn vào ngực và bây giờ từ phần vai trở xuống của tôi ướt

sững, với cái thứ nước đầy màu cần phải thay. Tôi nghĩ mình bắt đầu bốc mùi rồi.

Còn mớ giấy vẽ trên bàn tôi còn chưa kịp nghĩ sẽ vẽ lên thứ gì đã ướt sũng mà chuyển thành thứ màu vàng nhờ nhọ xám.

“Tớ, tớ xin lỗi Ibara! Tớ không cố ý...”

Cô bạn giờ đây trông như sắp khóc đến nơi.

Không hiểu chút gì, cứ như là bất ngờ bị một ca nước lạnh tạt vào khiến tâm trí tôi mụ đi vậy. Tôi không biết.

Nhưng tôi khó mà thấy giận. Lấy chiếc khăn tay từ một trong mấy cái túi áo tôi lau bớt đi thứ nước còn đang nhỏ long tong từ chiếc áo lãnh tụ xuống sàn. Chiếc khăn cũng bị nhuộm cùng thứ màu vàng nhọ xám ấy.

Còn chiếc áo kaki thì vốn đã màu xám rồi nên trông cũng không kì lắm.

Mới nãy còn rất náo nhiệt, phòng Trù bị số 1 giờ đây hoàn toàn chìm trong trầm mặc. Ồ, xin lỗi nhé. Tôi đứng lên, hướng mắt tìm hội trưởng rồi nói với chị:

“Em xin lỗi, nhờ chị vậy.”

Không như chị Kouchi, tôi có thể mặc thẳng đồ cosplay của mình mà đến trường. Dù sao thì những bộ đồ đồ của tôi khó mà làm cho nhiều người liên tưởng ngay tới cosplay, và Fuku-chan cũng đã bảo là thời điểm này ở trường khó mà kiếm chỗ thay đồ lắm. Nhưng quan trọng là cũng vì thế mà bây giờ tôi không có đồng phục để thay.

Tin tốt là còn đó một bộ đồ thể dục. Thông thường nó đã phải được mang về giặt, nhưng vì tiết thể dục trước lễ hội bị bỏ nên tôi để lại trường vì dù sao cũng chưa mặc. Kiếm được căn phòng nơi thành viên CLB Kịch trưng dụng để thay đồ tôi bèn xin ké vào.

Không biết bây giờ CLB Cổ Điển ra sao nhỉ? Fuku-chan chắc là lại có kế hoạch mới và chẳng còn nhiều thứ để Chi-chan có thể cố gắng. Với tư cách là người đã đặt sai số lượng, tôi biết mình phải có nghĩa vụ giúp đỡ cho đến phút cuối cùng.

Màu đồng phục thể dục của trường Kami có thể được gọi là màu “asagi-iro”, nhưng cái tên này dễ làm người ta liên tưởng tới lực lượng Shinsengumi[5] trong truyền thuyết nên tôi nghĩ dùng một cụm từ hiện đại như “xanh biển” sẽ là phù hợp hơn. Mặc bộ đồ thể dục màu xanh biển tôi hướng về phòng Địa chất. Đi qua dãy chuyên biệt rồi từ từ leo lên cầu thang tầng ba, tôi nghe tiếng giày của ai đó đang chạy trên hành lang.

“Ồ, Mayaka-san!”

Là Chi-chan, đang vẫy tay đầy vui vẻ. Chưa kịp hỏi tại sao lại gặp như vậy thì cậu ấy đã nắm cổ tay tôi mà lắc với bàn tay rất ấm.

Cơ mà, tôi đang ở lưng chừng cầu thang đấy, nguy hiểm quá.

“W-whoa Chi-chan này!”

Chẳng để ý tới sự phản đối của tôi, cậu ấy bắt đầu nói:

“May quá, có cậu giúp thì càng dễ để xác minh! Tớ không tự tin lắm nên cậu đi cùng nhé? Giờ cậu rảnh mà phải không?”

“Có tôi giúp” á?

“Ờ, nhưng mà, chính xác là cậu muốn tớ giúp cái gì vậy?”

Trong khi nắm cổ tay tôi bằng tay phải thì bên tay trái của Chi-chan đang ôm vật gì đó trông như một quyển tập san. Không phải là đồ mắc tiền vì có thể nhìn rõ dấu đinh ghim, tôi hỏi:

“Đó là gì thế?”

Khi cậu ấy chìa ra cái bìa tôi chỉ biết thốt lên kinh ngạc.

“L-làm sao cậu có cái này?”

Trang bìa là hình vẽ nhìn từ bên một cô gái quá đỗi quen thuộc, không gì khác đây chính là “Tro tà”!

“Ừm, không phải là của mình mà là của Oreki-san.”

Vậy để tôi sửa lại câu hỏi : Làm thế quái nào mà Oreki lại động tay vào cuốn truyện này? Nó chỉ được bán trong dịp lễ hội năm trước, và lại ở một góc khá khuất nữa. Và chắc chắn là không thể nhưng trong một thoáng tôi đã nghi tên này đã ăn trộm. Chưa kịp nghĩ tôi vươn tay ra để lấy cuốn sách nhưng Chi-chan đã lại ôm nó vào lòng.

“Mayaka-san đã nhìn thấy quyển truyện này ở đâu rồi à?”

Tôi bèn thu tay lại.

“Ừm... đúng thế, tớ biết nó.”

“Vậy hẳn là cậu cũng biết họa sĩ phải không?”

Họa sĩ ư? Tôi không chắc nên nói tên bút danh là Ajimu Takuha hay tên thật là chị Anjou Haruna nữa. Chắc là nhận thấy vẽ bối rối

ấy nên Chi-chan hỏi lại:

“Ý tớ là người vẽ quyển truyện này ấy.”

“Thực tình là tớ không biết.”

Dù vậy cậu ấy vẫn rất hào hứng,

“Cậu biết không, tớ đang định đi kiểm chứng xem người vẽ tám áp phích quảng cáo cho lễ hội văn hoá và người vẽ truyện này có phải là một hay không đấy! Tớ rất *hiếu kì* về điều này!”

Phải vậy rồi, Chi-chan một khi đã hiếu kì về cái gì sẽ không chần chừ mà ngay lập tức truy tìm đáp án. Không thể hiếu kì bằng cậu ấy nhưng hiện tại trong tôi cũng trỗi dậy một nỗi thấu hiểu. Tôi khá thường xuyên phát hiện nét tương đồng trong cách vẽ của một số manga khác nhau và tự hỏi liệu chúng có phải cùng một người tạo ra hay không, nhưng quá lười để kiểm chứng.

Và giờ Chi-chan bảo hoạ sĩ của “Tro tà” – báu vật quý giá nhất của tôi cũng là người vẽ nên tám áp phích cho lễ hội năm nay sao?

Đã vậy thì tôi phải đích thân kiểm chứng. Ai biết được, thậm chí còn có thể lần ra được manh mối về cả hoạ sĩ lẫn tác giả ấy chứ! Chị Anjou Haruna đã chuyển trường nhưng nếu người hoạ sĩ còn học ở đây thì rất có khả năng “Ajimu Takuha” sẽ tái xuất giang hồ.

Cảm thấy háo hức, tôi cao giọng:

“Tám áp phích đó ở đâu thế?”

Chi-chan đã bắt đầu chạy xuống cầu thang với bàn tay vẫn nắm chặt cổ tay tôi. Không chịu buông ra, cậu ấy nói:

“Bên cạnh phòng họp Hội Học sinh!”

Tốt, đi nào!

Bức áp phích minh họa hai học sinh một nam một nữ, cùng dòng “Hội Kanya lần thứ 42” được viết dọc theo thời gian biểu của lễ hội.

Chúng tôi đang nhìn vào từng đường nét. Độ tương phản giữa các mảng màu là rất rõ ràng. Với việc “Tro tà” đều là tranh đen trắng trong khi tấm áp phích là tranh màu khiến tôi càng phải chăm chú quan sát hơn nữa.

Thường thì không dễ để xác định một manga và một tấm áp phích có do cùng một họa sĩ vẽ nên hay không, nhưng lần này thì khác. Dù họa sĩ đã thay đổi đối với nhân vật nữ nhưng phong cách đối với nhân vật nam thì vẫn thế. Chỉ một cái liếc qua cũng đủ để nhận thấy sự tương đồng. Để chắc ăn tôi lùi về sau một bước để nhìn tổng thể, rồi tiến lên để xem chi tiết bức tranh một lần nữa. Chi-chan đã để ý tới sự giống nhau trong cách vẽ đồng phục nhưng theo tôi điểm quyết định chính là ở cách vẽ tai, hoàn toàn giống như khuôn!

Tôi quay về phía Chi-chan,

“Tớ tám mươi tới chín mươi, không, chín mươi chín phần trăm chắc chắn là cùng một người.”

Nghe vậy Chi-chan liền đặt tay lên ngực trông khá là thanh thản.

“Thật là tốt. Cảm ơn Mayaka-san nhiều lắm, cậu đã trút bỏ một gánh nặng cho tớ đấy.”

Nghe cứ như là một vị cứu tinh vậy, nên tôi chỉ biết cười. Cũng lâu rồi mới có lại cảm giác ấy.

“Haha, cậu thực sự *hiếu kì* về việc này nhỉ?”

“Ừ, nhưng tớ không tự tin để tự mình so sánh...”

“Tớ cũng vậy, hoàn toàn chẳng có chiêu đặc biệt gì để nhận ra cả.”

Thoả mãn với sự hiếu kì của mình, tôi gõ cửa phòng họp Hội Học sinh ngay cạnh đó.

“Ra ngay đây.”

Cửa mở. Người vừa bước ra trông chẳng khác gì người nam sinh trong tấm áp phích. Cái cổ áo cho biết đây là học sinh năm hai. Anh nhìn và tỏ vẻ không biết chúng tôi là ai.

“Chào buổi sáng, anh Tanabe.”

Chi-chan lên tiếng rồi cúi đầu chào. Vậy đây hẳn là anh Tanabe trưởng ban tổ chức lễ hội rồi. Trông cũng tử tế ấy chứ. Chi-chan thực sự là giỏi nhớ tên người, dù trí nhớ của tôi không tệ nhưng chắc chắn là chẳng so bì được.

Được gọi tên anh Tanabe cười.

“Ừm, chào em, ưm...”

“Tụi em bên CLB Cổ Điện.”

“À, đúng rồi. Lần này anh có thể giúp gì cho em không?”

Đúng hơn tôi mới là người cần anh ấy giúp đây. Nghĩ vậy tôi bước lên trước thế chỗ Chi-chan, và vì đã chào hỏi nãy nên tôi mạn phép bỏ qua lễ nghi mà vào thẳng vấn đề.

“Xin hỏi, anh có biết ai đã vẽ ra tám áp phích ở tám bảng thông báo này không ạ?”

Tanabe-san nhướn mày lên. Có rất nhiều áp phích quảng cáo cho lễ hội văn hoá nên không nhớ nổi ai vẽ tám nào cũng là điều dễ hiểu. Anh nhớ được ngay thì tốt biết biết mấy, nhưng tôi cũng không nên kì vọng quá.

“Ừm, cái đó phải không?”

“Vâng, hình một nam sinh và một nữ sinh ấy.”

Sau một chút suy nghĩ, anh Tanabe nhẹ nhàng gật đầu vài lần. Nhớ ra rồi sao? Thật không hổ danh là trưởng ban tổ chức. Anh nhìn chúng tôi mà đáp gọn lỏn:

“Đây là bức vẽ của Kugayama.”

Hả?

Chi-chan đứng đằng sau tôi lên tiếng hỏi:

“Là anh Kugayama Muneyoshi hội trưởng Hội Học sinh ạ?”

“Ừm, Kugayama đó đó.”

Một cái tên không hề ngờ tới. Tôi biết mặt mũi hội trưởng Kugayama như thế nào. Anh ấy cho tôi ấn tượng về một con người thể thao hơn là một người biết vẽ manga, hơn nhiều.

Vậy đây cũng chính là hoạ sĩ của Ajimu Takuha. Khuôn mặt anh ấy bắt đầu lớn vồn trong tâm trí tôi dù trước đó ấn tượng chỉ là rất nhạt. Lúc này anh Tanabe trông thích thú thấy rõ.

“Hai em chắc là đang nghĩ ‘Ồi, không ngờ anh ấy giỏi thế’ phải không nào? Anh cũng nghĩ tên đó rất cừ trong khoản vẽ vờì.”

“Vâng! Rất đẹp đấy ạ!”

“Haha, cá là tên đó sẽ vui lắm khi được nghe như vậy.”

Vậy là tôi đã biết cả tác giả lẫn hoạ sĩ minh hoạ là ai. Hôm nay chuyện vui cũng giống như chuyện không vui vậy, tất cả đều xảy ra trong một cái roẹt. Như một fan cuồng ráo riết tìm kiếm thần tượng của mình tôi đã muốn hỏi rằng anh Kugayama có từng sử dụng bút danh nào không, nhưng có lẽ anh Tanabe khó mà biết được. Không sao, tôi sẽ tự gặp anh ấy mà hỏi. Khả năng anh ấy tái hợp với chị Anjou Haruna xem như vẫn còn đó.

Nếu được vậy... thì tôi sẽ ngóng tác phẩm mới của họ đến chết mất. Một hy vọng to lớn chọt bùng nổ trong tâm trí.

Sau khi cúi đầu chào tạm biệt, chúng tôi rời khỏi phòng họp. Chi-chan bây giờ đang cười toe toét vì tìm được thêm một câu trả lời cho sự hiếu kì của mình, thế là chúng tôi đua nhau chạy lên cầu thang về phòng Địa chất.

056 – ♠15

“Tụi tớ biết là ai rồi!”

Chitanda nói khi vừa chạy vào phòng. Không tốn nhiều thời gian, điều khiến tôi khá là nhẹ nhõm, nhưng lại là một lần nhỏ không làm

vì tôi mà là để thoả mãn tính hiếu kì của nhỏ.

“Thật sao? Là một người à?”

Satoshi ngẩng đầu lên hỏi, nhưng không đợi trả lời hắn đã tiếp tục,

“Ờ, Mayaka?”

Bước vào sau Chitanda là Ibara, người đang mặc một bộ đồ thể dục trong khi lẽ ra phải cosplay. Hay chẳng lẽ bộ đồ này là cosplay... Không, sao mà được? Nhìn thế nào thì cũng chỉ thấy đây là bộ đồ thể dục rất bình thường của trường Kamiyama. Trông nhỏ khá hân hoan như đang chờ một cái gì tốt đẹp xảy ra vậy.

“Bên CLB Manga không còn bạn à?”

Ibara mỉm cười và lắc đầu trước câu hỏi của Satoshi.

“À không, có người thế chỗ tớ rồi.”

Có-người-thế-chỗ sao? Tôi chưa từng thấy cái thái độ dễ dãi này từ nhỏ.

Như một cái lò xo, Chitanda nhảy về phía tôi mà đặt lên bàn cuốn truyện “Tro tà”

“Cùng là một người, và tụi tớ cũng biết cả tên nữa.”

“Thế sao? Quá đỉnh!”

“Là anh Kugayama Muneyoshi! Trước giờ tớ luôn nghĩ đây là kiểu người nghiêm nghị, nhưng không nhờ anh ấy cũng là một họa sĩ đầy tài năng, thật bất ngờ!”

Là ai vậy?

Tôi nhìn Satoshi.

“Cậu có biết không?”

Nghe tôi hỏi hần bỗng nhiên phỗng như tượng,

“H-Houtarou, cậu giống đó hả?”

“Anh ta nổi tiếng lắm à? Tớ có đời nào nhớ nổi ai trong hội những dị nhân hay bựa nhân mà cậu quen biết đâu nào?”

Satoshi lấy anh che mắt lại rồi chậm chậm lắc đầu như thể tôi là một trường hợp hết thuốc chữa. Đứng cạnh hần, Ibara nhìn tôi với ánh mắt khinh miệt mà thì thầm:

“Là chủ tịch Hội học sinh.”

Chủ tịch Hội học sinh, Kugayama Muneyoshi.

“Ờ, ờ ờ... phải rồi phải rồi...”

Giọng tôi ngày càng bị lạc đi. Thế mà nào giờ cứ tưởng tên của anh đọc là “Rikuyama”[6] ấy chứ. Không viện lý do đó cho tụi này được. Anh ta không phải là người tôi hoàn toàn không biết nhưng cũng chẳng phải là mối quan tâm đáng kể. Cố gắng đổi chủ đề, tôi giờ cuốn truyện lên mà nói:

“Vậy, anh Kugayama là họa sĩ cho cái người Anshinin Takuha này à?”

Dù chủ đề đã thay đổi nhưng Satoshi vẫn cứ giữ cái tư thế “thất vọng” của hần. Nhắm mắt và lắc đầu. Trời ạ tên này muốn ăn đấm

thật! Hấn gỡ tay khỏi mặt mà rên rỉ:

“Cậu đang nói tới ‘Anshinin’ nào vậy hả? Một cái đền à?”

“Thì nó đọc như vậy mà?”

“Phải đọc là ‘Ajimu’ – một địa điểm ở Kyushu nổi tiếng với nghề trồng nho.”

“Là thành phố à?”

“Nên coi là trị trấn thì đúng hơn.”

Cái thông tin đó bình thường để ai cũng phải biết quá ha? Còn hai nhỏ kia thì sao... Tôi bèn nhìn Chitanda tỏ ra dò hỏi, nhỏ hơi bối rối một chút rồi nói:

“Có một hàng chữ nhỏ in cạnh tên để chỉ cách đọc[7] mà... Đây này.”

Hử? À, đây, một dòng chữ nhỏ xíu ghi “Ajimu Takuha”.

Bất ngờ là Ibara trông thiếu não thấy rõ. Mắt mở to, còn miệng thì lắp bắp như muốn nói gì. Trông nhỏ như vừa bị sốc khi đọc dòng chữ Chitanda vừa chỉ cho. Chẳng biết điều này có liên quan chút nào tới sở thích manga của nhỏ hay không.

Giờ đang đứng cạnh tôi, Satoshi quan sát cuốn truyện và bảo:

“Mà, nếu cả Houtarou còn bảo là hay thì quyển truyện này chắc chắn là không bình thường.”

“...Hừm...”

Người vừa buông ra tiếng ‘hừm’ kì lạ kia là Ibara sao? Satoshi hình như chẳng nghe thấy mà cứ hồn nhiên nói:

“Nhưng cái bút danh này nè, Ajimu Takuha, nói sao đây nhỉ? Lẽ ra họ nên xài tên ngắn hơn, dùng tới ba chữ (**A-JI-MU** '安心'院)' có vẻ không tao nhã lắm.”

Nói thế mà cũng được à?

“... Vậy, vậy à...”

Chitanda hơi lảo đảo như muốn té xỉu, chắc là vì họ của nhỏ có ba chữ '(CHI-TAN-DA '千反田).

“Tớ không biết rằng cái tên đó lại không tao nhã như thế...”

“Không! Ý tớ không phải thế mà!”

Satoshi hoảng sợ mà vẩy tay tới tấp, cố gắng gỡ gạc lại cú lờ miệng của mình.

“Khi bảo ba chữ thì... ý tớ là... *tên* chứ không *họ*! Ủ là tên cơ!”

Ồ-thế-à?

Dường như cảm thấy cái trừng mắt của tôi mà Satoshi không dám nhìn về phía này. Cái *tên* của tôi có ba chữ (**HOU-TA-ROU** '奉太郎).’

“À... Oreki thì đặc biệt, cậu biết đấy.”

Không hiểu hần lấy cái cơ đó từ đâu ra. Và thật tình, vấn đề ở đây là thế quái nào người lại quên rằng bạn chí cốt của mình có tên ba chữ khi dám lộng ngôn thế hả?

“Ồ, vậy ra *mỗi* Oreki là đặc biệt đấy.”

Có vẻ Satoshi cuối cùng cũng nhận ra một cái lỗ miệng có thể đáng sợ như thế nào khi tôi thấy nước như chỉ chực trào ra từ hai khoé mắt hắn. Tên của Ibara khốn thay cũng lại là ba chữ **(MA-YA-KA '摩耶花)**. Tôi chẳng thấy tên hay họ có ba chữ là hiếm chút nào, nhưng trong nỗ lực khích lệ Chitanda hắn đã tự đào mồ chôn mình.

Thế là hắn đành dùng vũ khí cuối cùng : chỉ tính cho bút danh!

Để tự bọn họ giải quyết tôi hướng sự tập trung trở lại cuốn “Tro tà” trong tay. Một cuốn truyện thú vị, và lời bạt của tác giả dường như lại liên quan tới sự kiện xảy ra trong thời điểm này.

Bất ngờ, Ibara quyết định dừng rửa xả Satoshi mà tiến về phía tôi.

“Hội trưởng Kugayama chỉ là hoạ sĩ minh hoạ thôi, còn tác giả là một chị tên là Anjou Haruna.”

“Vậy à?”

Tôi nói khi nhìn lại vào cuốn truyện.

“Cậu biết cuốn truyện này phải không?”

“Một trong những quyển tôi thích nhất. Vào lễ hội văn hoá năm trước tôi đã mua một quyển.”

Ibara không dễ gì buông lời khen cho một thứ gì đó, và giờ nhỏ lại xài đến từ “thích nhất”. Giờ thì đúng là quyển truyện này thú vị đây. Hướng mắt về cuốn truyện, nhỏ nói tỉnh rụi:

“Nè Oreki, cho tôi mượn được không?”

...Ồ, quả là một cuốn truyện nổi tiếng. Đầu tiên là Chitanda, giờ Ibara cũng muốn mượn ngay lập tức cơ à? Dù cũng muốn cho mượn ngay nhưng tôi đáp:

“Được thôi, nhưng đợi chút nhé.”

“Tôi đợi được, nhưng chính xác là ông muốn tôi đợi bao lâu?”

Tôi nghĩ một lúc, rồi lật ra cái trang có lời bạt của tác giả và nói:

“Ít nhất là tới khi tôi nhớ hết trang này... Khi nhớ xong thì cậu có thể lấy ngay.”

Ibara nhìn khó hiểu. Có lẽ tôi không giải thích lắm, hay đúng hơn, là cả tôi còn chưa biết mục đích của việc làm này với mình. Lẽ ra phải nói là : “Đến khi tôi biết được cái lời bạt này có mang một nghĩa nào hay không.”

Chitanda chột vồ tay một cái,

“À phải rồi, tớ có việc muốn nói với các cậu.”

“Là gì vậy?”

“À, tớ đã được hội trưởng CLB Phát thanh mời tham dự buổi phát thanh vào trưa nay.”

Cái gì?

“Là cái chương trình trưa hôm qua với cả hôm trước đấy à?”

“Đúng thế.”

Satoshi huýt sáo một cái rõ to.

“Quá tuyệt rồi Chitanda-san! Cậu đã khiến CLB truyền thông lớn nhất trường Kami này đã để ý tới chúng ta! Thế này cùng với sự kiện ‘Juumoji’ chắc chắn sẽ giúp chúng ta bán mở tập san này như tôm tươi cho mà xem!”

“Ừm, thật ra không phải là tớ chủ động mà là được người ta mời vào.”

“Thế thì càng tốt chứ sao! Được rồi! Với tư cách là một thánh giả đầy kinh nghiệm, cho phép tớ gà trước cho cậu những loại câu hỏi mà khách mời nên chuẩn bị trước nhé, đầu tiên là...”

Rồi, cứ để Satoshi lo những phần liên quan tới ăn nói, tôi quay về nhìn cái lời bạt.

Không hiểu vì sao trực giác của tôi lại mách rằng có manh mối liên quan tới “Juumoji” trong đây. Canh quây suốt ba ngày liền đã khiến tôi không còn coi nhiệm vụ này là một thứ cần phải tiếp kiệm càng nhiều năng lượng càng tốt. Đây chính là nhân tố quyết định sự tiến triển doanh thu của “Kem đá”. Để được như vậy thì “Juumoji” phải bị bắt. Chitanda đã chịu khó như thế rồi thì tôi – một thằng chỉ biết ngồi đây cũng phải vì mục tiêu chung mà bất chấp phương châm sống của mình. Chống cảm lên tay, mắt tôi đặt vào nhưng trang truyện “Tro tà” nhưng không hề để tâm đọc.

Và rồi tôi bắt đầu suy nghĩ.

[CÒN 118 QUYỀN]

057 – ♥13

Trong khi lắng nghe những lời khuyên của Fukube-san, tôi nhận ra Oreki-san đang trở nên khác lạ.

Mayaka-san và Oreki-san đã học chung với nhau từ tiểu học trong khi Fukube-san lại là người bạn thân nhất của cậu ấy, ít ra là tôi thấy như vậy.

Thế sao họ lại chẳng nhận ra sự thay đổi này nhỉ?

Oreki-san sẽ dừng mọi hoạt động lại khi ánh mắt của cậu ấy không còn chút tập trung.

... và đó là lúc cậu ấy rơi vào trạng thái suy nghĩ cao độ.

Kết quả từ những lần suy nghĩ này luôn là các câu trả lời tôi không hề lường tới. Và khi sự thật được phơi bày thì hoá ra nó lại giống với những gì cậu ấy đã suy luận.

Cũng vì thế mà trong khi tai nghe rõ từng lời của Fukube-san, tôi lại không thể hướng mắt khỏi Oreki-san.

058 – ♠16

“... Đó là những gì tớ nghĩ, Houtarou thấy sao?”

Hửm?

Bị gọi đến, tôi ngẩng đầu lên mà thấy Satoshi, Chitanda và cả Ibara đều nhìn về mình. Tôi gãi mang tai mà nói:

“Xin lỗi, nói lại được không?”

Satoshi buông một tiếng thở dài,

“Houtarou à... tụi này đang thảo luận về cuộc phỏng vấn sẽ quyết định vận mệnh của CLB Cổ Điện. Thái độ như thế là không ổn đâu anh bạn.”

Từ khi nào bắt đầu thảo luận thế, mà còn là thảo luận quan trọng nữa?

Rồi tôi nhận thấy Chitanda đang nhìn chăm chăm vào mình, chăm chú đến mức tưởng như nhỏ không thêm thở. Vẫn là với cái đôi đồng tử lớn bất thường nhưng vấn đề không phải là chỗ đó.

“S-sao thế Chitanda?”

“... cậu thấy sao?”

“Về cái gì?”

“Thôi vậy...”

Nhỏ cũng thở dài, nhưng trông tự nhiên hơn Satoshi nhiều. T-thế này là sao? Tôi đã làm gì sai để nhỏ phải *thở dài tự nhiên* về phía mình vậy?

Mà kệ, dòng suy nghĩ của tôi đang tạm thời bị tắc nghẽn. Cần ai đó đưa ra ý kiến để tôi có thể tiếp tục...

Chitanda thì kiểu gì cũng chỉ làm vướng thêm.

Vẫy tay, tôi ra hiệu cho Satoshi,

“Tới đây.”

“Hửm? Vụ gì vậy?”

Vừa đi hần vừa hỏi, đây cũng là lúc tôi nhận ra mình ngồi yên một chỗ hơi bị lâu rồi thì phải.

“Đi ra đây với tớ một lát được không?”

“Đi đâu trong thời điểm dầu sôi lửa bỏng này?”

“Vì liên quan đến cái thời điểm dầu sôi lửa bỏng này nên mới phải đi, chỗ nào cũng được.”

Ngồi trên bàn mà vung vẩy hai chân, Ibara nhìn chúng tôi mà lên tiếng:

“Liên quan tới vụ ‘Juumoji’ à?”

Sao cứ phải hét toáng lên trực giác chính xác của mình hả Ibara? Đúng như lo sợ, đôi mắt của Chitanda liền sáng lên.

“Ôi, thật sao Oreki-san? Cậu vừa nghĩ ra điều gì rồi à?”

“Không, không, chưa có gì hết.”

“Vậy là không liên quan tới vụ việc Juumoji phải không?”

Trong khi “Những hiểu lầm nên được giải quyết ngay lập tức” tỏ ra hợp với một châm ngôn của Satoshi hơn thì câu hỏi của Chitanda lại chân thành tới nỗi tôi khó mà muốn nói dối nhỏ. Phút do dự ấy đã bị nhỏ nhận ra.

“... Vậy là có liên quan đúng không!”

“À, không...”

Chitanda đặt hai tay trước ngực trước khi nắm lại thành hai cú đấm. Không biết nhỏ có nhận ra sự thay đổi đó từ chính mình không nhỉ?

“Tớ, tớ rất hiếu kì về điều này... như sao cậu chỉ nói cho Fukube-san vậy...”

Nói với giọng mềm mại hơn bình thường, nhỏ hướng mặt về phía trước làm mái tóc công chúa che đi một phần mắt. Cứ thế thì tôi sẽ bị thôi miên mất, tôi sẽ lại huých toẹt ra hết để nhỏ vừa lòng.

Làm sao đây? Chỉ là hiện tại tôi chưa muốn Chitanda biết suy nghĩ của mình...

Không còn cách nào khác phải dùng thôi. Tôi chưa từng phải dùng hạ sách này với nhỏ, và cũng chẳng biết là có công hiệu hay không.

Làm mặt nghiêm túc, tôi nói:

“Đúng đấy. Việc tố chuẩn bị thảo luận với Satoshi có liên quan tới tên trộm Juumoji, nhưng...”

“Thật ư? Vậy cho tố tham gia...”

“Nhưng nó có liên quan tới vài thứ rất là *dâm tặc*! Vậy có ổn với cậu không?”

Ồ, thành công rồi kìa. Quá công hiệu ấy chứ!

Thứ lỗi cho tố Chitanda à, vì đã làm điều không phải với một cô gái thanh khiết như cậu chỉ một lần này thôi. Tôi liền cầm cuốn “Tro tà” mà cùng với Satoshi – đang cười toe toét – đi ra ngoài, để lại một Chitanda sững-sờ-như-tượng lại trong phòng. Ibara trừng đôi mắt bằng bằng vào hai thằng khiến tôi phát lạnh sống lưng.

“Rồi, vậy cái vấn đề ‘râm rục’ mà cậu muốn nói là gì nào?”

Satoshi mãi mới cất lên được tiếng sau khi phải hớp lấy hớp để không khí vì cười quá nhiều.

Nơi tôi chọn để nói là sân thượng dãy nhà nối giữa hai khu, lý do là vì chẳng ai chơi lễ mà lại lên đây cả. Xung quanh rất yên tĩnh.

Tôi trả lời với một cái nhìn uể oải,

“Xin lỗi vì tôi tới tận đây.”

“Ồi đừng, vậy vui mà! Để vụ việc Juumoji kết thúc tại phòng CLB Cổ Điển chính xác là những gì tôi muốn mà.”

... Tôi đâu có nghĩ như vậy? Mà thôi...

Trong một thoáng Satoshi nở một nụ cười ranh ma

“Nè, đừng này kỳ vọng vào đằng ấy lắm nha Houtarou.”

Ồ, thế thì căng đây. Đặt tay lên thành lan can tôi nói:

“Đừng có kỳ vọng cao quá. Đây chỉ là một chút trực giác đang muốn được sắp xếp lại của tôi mà thôi.”

“Hơi bị nhiều thứ đã được sáng tỏ nhờ ‘một chút trực giác’ đó à nha, ngoại trừ câu hỏi lớn nhất hiện nay là Juumoji thực sự là ai.”

“Cái đó thì trực giác cũng bó tay rồi, vả lại, chúng ta chưa cần phải quan tâm tới điều đó.”

“Bạn tìm thấy *mắt xích bị mất* rồi sao?”

Cái gì bị mất cơ?

Nhìn tôi Satoshi chỉ cười nhẹ,

“*Mắt xích bị mất ấy. Tớ đang hỏi cậu đã tìm thấy mảnh ghép cuối cùng liên kết tất cả các CLB đã và sẽ bị trộm bởi Juumoji chưa?*”

Ờ... chưa nghĩ tới điều đó nữa. Lại đi.

“...Không, không hẳn.”

“Vậy thì cậu đã tìm ra một sơ suất gì của hắn à?”

“Cũng không.”

Satoshi đột nhiên khựng lại mà nhìn tôi với ánh mắt nghiêm túc khác thường làm tôi hơi sợ. Hắn nói:

“Cũng không? Đây là một tên trộm bóng ma, trộm hàng loạt, với hơn một ngàn người nằm trong diện nghi vấn cơ mà? Và cậu bảo với tớ là ‘đã nghĩ được gì đó’ mà chẳng cần quan tâm tới manh mối, hay sai lầm mà hắn có thể gây ra sao? Một ngàn ấy không cần phải lọc bớt à?”

“Ừ... vậy đó, ý tớ là thế.”

“BẰNG CÁCH NÀO!?”

Với một người chỉ hứng thú với truyện trinh thám về Sherlock Holmes thì cậu đang hào hứng quá nhỉ Satoshi? À đây là Satoshi cơ mà, sẽ không lấy gì làm ngạc nhiên nếu hắn chuyển sự chú ý của mình từ Conan Doyle sang Takagi Akimitsu[8] chỉ sau một cái chớp mắt.

“Tớ chưa khẳng định một mạch thủ phạm là ai đâu. Đã nói rồi, chỉ là một chút suy luận cần được sắp xếp thôi. Có muốn nghe không?”

Tôi hoạch lại Satoshi, người vừa nhún vai chẳng biết vì lý do gì. Trước khi tôi kịp hỏi hắn đã trở về cái cười bình thường mà đáp:

“Dĩ nhiên rồi anh bạn.”

Rồi hắn dựa lưng vào lan can. Những luồng gió của mùa thu thi nhau thổi vào chúng tôi.

Bắt đầu từ đâu đây?

Tôi suy nghĩ một lúc. Đây không chỉ là giải thích cho Satoshi mà còn là để phục vụ cho chính mình, tôi bèn giơ ngón trỏ ra để bắt đầu.

“Thứ nhất, tại sao ‘Juumoji’ chỉ nhắm tới mười CLB và mỗi nơi chỉ lấy một thứ? Là vì biệt danh của hắn có nghĩa là “mười ký tự”, đó là điều chúng ta luận ra được và cho đó là cơ sở.”

“Giờ thì không ai phản bác lại điểm này đâu.”

Tôi cũng vậy. Đưa ra thêm một ngón tay nữa.

“Thứ hai, tại sao ‘Juumoji’ lại để lại một tấm thiệp ở hiện trường? Satoshi, cậu có giữ một tấm nào không?”

“Có, đây này.”

Hắn nói rồi rút ra tấm thiệp tìm thấy tại cuộc thi Nấu ăn từ cái túi dây bất ly thân.

CLB Nấu ăn Mới đã bị mất cái muôi của họ

Juumoji

“Tớ chắc rằng một tấm thiệp như vậy cũng đã được tìm thấy ở CLB Ảo thuật. Cậu không định bảo là sẽ tìm tới nơi bán mấy tấm thiệp này để truy ra người mua đó chứ?”

Ai lại rảnh như thế?

Nghĩ lại mới thấy cái cách mà “Juumoji” viết ra những tấm thiệp, thoát trông thì không có gì kì lạ nhưng cũng từ đó mà một câu hỏi vẫn vơ tự dưng xuất hiện. Thế là tôi giờ lên thêm ngón giữa.

“Thứ ba, tại sao ‘Juumoji’ lại dùng từ ‘mất’ trong thông điệp của mình? Sao hẳn lại không viết là CLB Nấu ăn mới đã *bị trộm* cái muôi?”

Dù sao gì những chi tiết này chỉ chọt nảy trong tâm trí. Tiếp tục giờ ra ngón nhẫn, tôi nói:

“Thứ tư, tại sao hẳn lại để cùng với tấm thiệp một bản ‘Hướng dẫn vui hội Kanya’?”

Nếu là đang cố bắt chước “Vụ án mạng A.B.C” thì hẳn hẳn muốn cho người ta thấy danh sách các CLB. Vì là để phát cho khách nên ai cũng có thể có một bản.

“Ồ, tớ cũng có một bản ở đây nè.”

Satoshi nói là lấy ra tờ hướng dẫn cũng từ trong cái túi đây.

“Đây là cái bản được tìm thấy cùng tấm thiệp ở cuộc thi Nấu ăn.”

Chẳng bao giờ để sót một li nào nhỉ? Tôi có một bản nhưng vẫn lấy của hẳn.

Đưa ra ngón tay út, tôi liền nắm lại thành nắm đấm và chỉ ra một chi tiết liên hệ trực tiếp tới CLB Cổ Điển.

“Thứ năm, tại sao ‘Juumoji’ chỉ nhắm vào CLB Làm Vườn ([E]NGEI BU '園芸部) **khí hấn cũng có thể chọn CLB Nghiên cứu Phim ảnh ([E]IGA KENKYUU KAI' 映画研究会)** và **CLB Kịch ([E]NGEKI BU' 演劇部)**, cũng bắt đầu bằng [E]? Tương tự, với một cái tên bắt đầu bằng [O] sao lại không phải CLB Nghiên cứu Bùa ngải ([O]KARUTO KEN 'オカルト研) **rõ ràng là một lựa chọn tự nhiên hơn so với CLB Nấu ăn Mới ([O] RYOURI KEN 'お料理研)**, với cái tên rất chi là gương gạo của nó[9] đúng không?”

“À, vậy là liên quan tới việc hấn sẽ đến thăm CLB Cổ Điển ([KO]TEN BU '古典部)' hay là CLB Tiểu hoạ ([KO]USAKU BU' 工作部) chứ gì?”

Điểm thứ năm một vấn đề quan trọng cần được xác định.

Nhưng nói thế thôi, cá nhân tôi khá lạc quan về chuyện này. Nhờ CLB Báo tường mà chúng tôi đã được gắn nhãn “Mục tiêu cuối cùng của tên trộm”, đó là chưa kể đến buổi phỏng vấn phát thanh vào trưa nay nữa.

Từ nắm đấm, tôi lại đưa ra ngón trỏ.

“Thứ sáu, trong lúc đọc truyện tớ có nghe cậu bảo tên trộm đã bỏ qua [KU] mà đi tới [KE]. Khi đó cậu nghĩ rằng tớ không để ý nhiều phải không? Nhưng đó lại là điểm bất thường nhất đấy.”

“Tớ nghĩ hấn chỉ làm như vậy để tránh bị bắt thôi. Lúc ấy an ninh trong phòng triển lãm CLB Sự kiện Toàn cầu ([GU]RO-BARU

AKUTO KURABU 'グローバルアクトクラブ)' quá dày đặc khiến hắn không thể trộm cái gì ở đó được.”

Cũng có lý, nhưng ắt hẳn chính hắn cũng nhận ra điều đó bất thường như thế nào. Cơ mà vẫn còn một điểm nữa, vì vậy tôi lại gio thêm ngón giữa.

“Thứ bảy,”

Tôi mở ra cuốn “Tro tà” để Satoshi xem phần lời bạt, rồi chỉ vào phần “dự định viết một câu chuyện huyền bí... dựa trên một hay hai tác phẩm nổi tiếng của Agatha Christie” rồi hỏi:

“Satoshi, nói đến những tác phẩm nổi tiếng của Christie thì cậu nghĩ tới gì?”

Không chần chừ, hắn đáp:

“Xem nào, ‘Mười người da đen nhỏ’ này, ‘Án mạng trên chuyến tàu tốc hành phương Đông’ này, ‘Ai giết ông Ecroy?’ nữa, rồi ‘Vụ ám sát A.B.C’... bốn cái đó thôi.”

Tôi gật đầu.

“Tớ có thể thêm vào ‘Thảm kịch bí ẩn ở Styles’ nữa nhưng vậy là đủ rồi. Trong đây nói manga tiếp theo có tên ‘Trình tự Kudryavka’ sẽ dựa trên một trong những ‘tác phẩm nổi tiếng’ đó, cậu nghĩ là cái nào?”

Satoshi không được tinh tường lắm khi đi vào chi tiết, nhưng với một tên luôn tự hào về cơ sở dữ liệu của mình hắn là hắn phải có được chút liên hệ nhất định. Khoanh tay mà nghĩ ngợi cỡ mười giây, hắn thận trọng nói:

“Nếu tớ nhớ không lầm thì ‘Kudryavka’[10] là tên của con chó được tên lửa đưa vào vũ trụ thì phải, rồi chết trên đó khi nguồn cấp oxy cạn. Nó đã chết trong khi vẫn tin rằng sẽ được trở về hành tinh của mình.”

“Chỉ thế thôi?”

Ai cần phải hiểu một con chó suy nghĩ gì nào?

“Vậy thì... ‘Mười người da đen nhỏ’ xem ra hợp lí nhất, nhưng trong tiêu đề có chữ ‘trình tự’ thì phải là ‘Vụ ám sát A.B.C’ nhỉ?”

“Đồng ý. Nếu tác phẩm mới này có tình tiết từng kẻ tình nghi bị loại dần[11] thì việc các nạn nhân được báo trước ai là người tiếp theo chẳng mang ý nghĩa gì cả. Nên tớ cũng nghiêng về ‘A.B.C.’”

“Thế à? Nhưng với tớ thì ‘Kudryavka’ nói lên một cái chết không biết trước trong khi ‘A.B.C.’ lại giống một trò chơi hơn, chẳng liên hệ gì tới cái chết cả. Tớ vẫn nghĩ ‘Mười người da đen nhỏ’ hợp lý hơn.”

Ồ!

... Mà cũng chẳng quan trọng. Đây chỉ là tôi đang cố gắng sắp xếp các luồng suy nghĩ, không cần phải tranh luận để nhất trí hay phản bác gì cả.

“Tớ nghĩ là mình bắt đầu hiểu hướng đi của cậu rồi Houtarou à.”

Satoshi thì thầm.

Trước khi hắn nói những gì muốn nói, tôi gật đầu.

“Satoshi, trên danh mục bán hàng của lễ hội năm nay có một manga nào tên ‘Trình tự Kudryavka’ không?”

“...Không, chưa từng nghe tới. Vì tất cả hàng bày bán đều phải thông qua sự cho phép của Ban tổ chức nên sẽ được ghi chú lại hết. Hơn nữa nếu là từ CLB Manga thì Mayaka đã phải nói với chúng ta từ lâu rồi.”

Đúng vậy. Tôi nhìn lên bầu trời.

“ ‘Tro tà’ được bán trong lễ hội văn hoá cao trung Kamiyama năm trước. Trong lời bạt của nó có đề cập về một tựa mới sẽ được phát hành vào lễ hội năm nay, dựa trên tác phẩm nổi tiếng của Christie. Hai khả năng lớn nhất là ‘Mười người da đen nhỏ’ và ‘Vụ án mạng A.B.C’ nhưng để chắc ăn cứ bỏ thêm ‘Chuyến tàu tốc hành’ và ‘Roger Ackroyd’ vào cho đủ. Rồi bây giờ chúng ta đang ở trong cái thời điểm được nhắc đến và đang chứng kiến một chuỗi các sự kiện y hệt như ‘A.B.C’ của Christie, phù hợp với điểm thứ bảy. Chẳng lẽ tất cả đều là ngẫu nhiên?”

“Houtarou,”

Satoshi tiếp tục câu tôi bỏ dở.

“Cậu muốn nói rằng ‘Tro tà’ đã báo trước sự kiện ‘Juumoji’ sao?”

Ờ, thì tôi cũng chưa dám khẳng định, nhưng mà,

“Nếu việc ‘Tro tà’ và ‘Trình tự Kudryavka’ liên hệ trực tiếp tới hành vi của tên trộm ‘Juumoji’ nghe có vẻ quá lý tưởng thì còn mối liên hệ nào khả dĩ nữa? ‘Juumoji’ chẳng lẽ lại chờ tới một năm chỉ để trộm chơi cho vui sao?”

Đương nhiên đây là câu hỏi tu từ. Hấn không thể làm thế chỉ vì vui. Satoshi vẫn yên lặng, dấu hiệu tỏ ra sự đồng ý.

“Satoshi, tớ tin rằng có ý nghĩa đằng sau tất cả những chuyện này, hay đúng hơn là một *động cơ*. Hắn không hề báo trước, hay cố gắng cho người ta biết về mình cùng đồ vật mình sẽ trộm – như khẩu súng nước hay nến ấy – lấy mấy cái đó có gì là hay? Và tớ có cảm giác *ai đó* đang đảm bảo cho ‘Juumoji’ hoàn thành những phi vụ của mình trót lọt mà không gây hại gì hơn cho các CLB bị trộm. Ấy thế mà, bỏ qua **[KU]** rõ ràng là kì quặc. Nếu hắn đã dự định trộm theo trình tự thì hắn phải bắt chắp mà làm chứ, thế thì sao lại tránh...?”

Tôi dừng ở đây, nói thêm gì nữa đều cần phải suy nghĩ.

Sau một hồi im lặng Satoshi chậm rãi nói:

“...Tớ về phòng đây. Không thể để Chitanda-san chưa chuẩn bị kĩ càng đi phỏng vấn được.”

Hắn mở một nụ cười chẳng có niềm vui.

“Ừm, tụi này kì vọng ở hai cậu.”

“Còn cậu thì sao Houtarou?”

“Có lẽ tớ sẽ xem xét sâu hơn một chút những thứ cậu vừa đưa.”

Gật đầu, hắn quay lại rồi bước đi.

À, phải, tí nữa thì quên. Dựa trên ý định của Juumoji tôi cần phải đảm bảo CLB Cổ Điển có đủ sự chú ý cần thiết. Dù không nghĩ Satoshi hay Ibara sẽ mau quên nhưng tôi cứ nói cho chắc:

“Satoshi, bảo Chitanda đề cập tới việc chúng ta đã chuẩn bị thứ gì đó bắt đầu bằng chữ **[KO]** trong buổi phỏng vấn nhé.”

Đứng lại rồi ngoảnh về sau, Satoshi cười khì,

“Một cái mồi để câu khách à? Chúng ta đã đi khá xa trong việc biến chính mình thành mục tiêu rồi mà, không chuẩn bị tới nơi tới chốn thì còn gì vui... Đừng lo! Tớ sẽ nghĩ ra, ví dụ như... ‘Bản thảo sau biên tập’ (**[KO]URYOU GENKOU** '校了原稿') chắc là được nhỉ? Không ngờ cậu nghĩ sâu xa đến thế đó Houtarou à.”

Ôi, có gì to tát đâu.

“À và tụi này tiếp tục kì vọng vào cậu nhiệm vụ canh quây nhé.”

Hắn nói rồi vừa đi vừa vẫy tay chào.

Thảo luận với ai đó quả là cách tốt để sắp xếp một mớ hỗn mang trong đầu. Nhờ Satoshi tôi đã tìm ra một khả năng. Khá là *ngông*, tôi tin vậy.

Nhìn vào tấm thiệp, rồi vào tờ “Hướng dẫn vui hội Kanya” cùng cuốn truyện “Tro tà”.

Sẽ thoải mái hơn nếu được ngồi trong phòng, nhưng chẳng hiểu sao hôm nay tôi lại thích đứng dưới những làn gió mát rượi.

Nghĩ đi.

Mình đang có trong tay manh mối. Tất cả chỉ cần là sắp xếp chúng lại.

Suy luận, rồi xếp vào trật tự.

Gió lạnh quá...

[CÒN 118 QUYỀN]

059 – ♣19

Trước khi đi xuống tôi ngoảnh lại nhìn Houtarou một lần nữa.

Tựa vào lan can, cậu ấy hướng mắt về bầu trời mùa thu.

Tôi không biết những suy nghĩ đang dấy dậy về không. Tôi sẽ chẳng bao giờ biết.

Tôi không thể biết!

Nụ cười thường trực trên miệng đã tắt tự bao giờ?

Gió lạnh quá, đành hướng mắt xuống thôi.

.

[1] Nghĩa là “hải dương”.

[2] Như đã đề cập, dấu phụ tenten (ゝ) sẽ làm âm “k” đổi thành “g”

[3] Đồng phục truyền thống của nữ sinh Nhật Bản, trông giống với quân phục của thủy thủ nên có tên như vậy.

[4] “Đạo chích Cầu vòng” (Nana-iro Inko) là tên một bộ truyện tranh nổi tiếng của tác giả Osamu Tezuka.

[5] Lực lượng cảnh vệ cuối thời Edo ở vùng Kyoto, Nhật Bản.

[6] Tên của người Nhật hầu hết đều được viết bằng chữ Hán tự (Kanji), nhiều chữ Kanji có nhiều hơn một cách đọc nên việc đọc nhầm tên người khác ở Nhật là thường xuyên xảy ra.

[7] Chính vì Kanji rắc rối về cách đọc nên thông thường trên đầu (với cách viết ngang) hay bên cạnh (với cách viết dọc) chữ kanji sẽ có các chữ hiragana hoặc katakana nhằm mục đích thể hiện cách đọc của chữ kanji đó (vì mỗi kí tự hiragana và katakana nếu không dùng vì mục đích văn phạm thì chỉ có một cách phát âm). Cách viết hỗn hợp này còn được gọi là “furigana”

[8] Một tiểu thuyết gia về thể loại trinh thám tội phạm nổi tiếng người Nhật.

[9] Ngay từ đầu mình không thể dịch sát nghĩa điểm này : tên của CLB Nấu ăn là Oryouri Ken. Chữ O đó là chữ được bổ thêm vào với lý do hội trưởng đã đưa ra, là phân biệt với CLB Nấu ăn cũ Ryouri Ken. Trong tiếng Nhật, việc thêm chữ O vào trước danh từ hoặc động từ không làm đổi ý nghĩa và nó khiến từ được thêm vào nhận được sự tôn trọng và nhấn mạnh từ người nói. Đó là lý do mình sử dụng từ “Mới” để thay thế và đó là lý do Houtarou nói như vậy – chữ O này không tham gia vào việc hình thành nghĩa của từ nhưng lại được kẻ trộm chọn.

[10] “Kudryavka” chính là tên khác của con chó Laika.

[11] Houtarou đang nói về tình tiết trong “Mười người da đen nhỏ”.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 5-2 - "Juumoji" vs Hội Cổ Điển

061 - ♥14

Tôi thấy tim mình đang đập loạn lên.

Trong những lúc thế này có một cách để giữ bình tĩnh, đó là xem tất cả những người đang nhìn vào mình như bí ngô. Vì ở nhà cũng có trồng bí ngô nên với tôi nó là một thứ không khó để tưởng tượng. Tôi sẽ có thể bình tĩnh, phải bình tĩnh và nên bình tĩnh...

Ôi không! Nhưng trước mặt tôi không phải người mà là một chiếc micrô!

Vậy thì phải thử cách khác. Tôi sẽ dùng ngón trỏ viết chữ “Nhân” (人) lên lòng bàn tay kia rồi “nuốt” nó.

Viết lên tay ba lần, tôi nuốt vào và cũng lúc đó nhận ra...

Cái chữ tôi đã viết không phải chữ “Nhân” mà là chữ “Nhập” (入) [1]!

“Chúng ta sẽ bắt đầu khi hết nhạc. Cậu sẵn sàng chứ?”

“V, vâng.”

“Nhạc hết trong năm, bốn, ba...”

“Là bài ‘Breath’ của nhóm The Prodigy!”

“Chào các bạn, hãy để bữa cơm trưa bắt đầu với một chủ đề đang rất nóng tại hội Kanya! Khách mời của chúng ta trong ngày cuối cùng là Citanda Eru-san lớp 1-A, hội trưởng đương nhiệm của CLB Cổ Điển! (vỗ tay). Vâng quả là một tràng vỗ tay nồng nhiệt dù chỉ là hiệu ứng âm thanh của chúng tôi.”

“ ... ”

“Rồi, giờ thì chúng ta rút cuộc cũng đã đến ngày cuối cùng. Chủ đề hôm nay dĩ nhiên là về sự kiện ‘Juumoji’. Cho ai tới giờ vẫn tù mù thì đó là một chuỗi các vụ trộm đồ từ rất nhiều CLB khác nhau ngay sau khi lễ hội khai mạc. Quá dữ phải không? (*Nói một cách háo hức*) Và chúng ta cũng phải thừa nhận rằng tên đạo chích này cũng rất hào hao đấy. Đầu tiên hấn nhắm vào CLB Acapella, rồi CLB Cờ vây, Hiệp hội Tiên tri và CLB Làm vườn, rồi cứ thế theo trình tự Ngũ Tự Âm. Những thứ bị lấy đi cũng có trình tự như vậy : gồm chai nước, quân cờ, lá bài Tarot ‘Vòng xoay định mệnh’ và *cố ý hỏi*) cái gì nữa nhỉ”

“(Nhanh hóng trả lời) Một khẩu AK.”

“Vâng, đúng thế. (*Hỏi vu vơ*) Nhưng ‘AK’ là gì vậy?”

“Đó là một khẩu súng nước. CLB Làm vườn tính dùng nó như một biện pháp cứu hoả.”

“Ra là vậy, bạn đã điều tra rất kĩ càng nhỉ. Vâng, nếu đã đọc ấn bản đặc biệt của *Nguyện san Cao trung Kami* hẳn là bạn đã biết CLB Cổ Điển của bạn Chitanda-san đây sẽ là đích đến cuối cùng của ‘Juumoji’. Trông thì có vẻ vô phương truy lùng nhưng hấn thực sự đã để lại một đầu mối, nằm ở chính cái tên ‘Juumoji’ (Thập văn

tự) ám chỉ việc hắn sẽ chỉ nhắm vào mười CLB, bắt đầu từ **[A]** và kết thúc ở **[KO]**. Về điều này bạn cảm thấy thế nào?”

“À vâng, *(ngừng chút)* với sự giúp đỡ của mọi người tại mình chắc chắn sẽ bắt được tên trộm ‘Juumoji’ tại trận.”

“Thật sao? *(hào hứng)* Bạn quả là tự tin!”

“Ô, à không hẳn đâu.”

“*(Cố gắng kéo dài cuộc trò chuyện)* Nhưng bạn vẫn nghĩ rằng có thể tóm được hắn phải không nào?”

“... CLB Cổ Điển của tại mình nằm tại tầng bốn dãy Chuyên biệt, ở góc hành lang ấy. Đó là phòng Địa Chất. *(không chần chừ)* Và như các bạn đã biết, phòng Địa Chất cũng như hầu hết các phòng ở góc hành lang đều chỉ có một lối ra vào. Như vậy đây là một địa điểm không được ưa thích lắm đối với tên trộm. Nếu mọi người cùng giúp đỡ thì dù có trộm thành công đi nữa hắn cũng sẽ không thoát được.”

“Vậy tại này phải giúp bằng cách nào?”

“Bằng cách đến phòng Địa Chất. CLB Cổ Điển tại mình hiện tại chỉ có bốn thành viên, số lượng như vậy rõ ràng là quá mỏng để có thể canh gác cả phòng. *(nói thật chân thành để gây ấn tượng)* Vì vậy tại mình rất mong có được thêm sự giúp sức của càng nhiều người càng tốt!”

“Ừmm, *(nói điềm nhiên)* nhưng chỉ đến thôi sao? Mình cảm thấy còn cái gì thiếu thiếu.”

“*(Dừng một lúc)* Thật ra, để đối mặt với ‘Juumoji’ tại mình đã chuẩn bị vài thứ.”

“Phải thế chứ. Vậy, *(hạ giọng xuống một chút)* bạn đã chuẩn bị thứ gì vậy?”

“Cũng không hẳn là phải chuẩn bị nữa. Bạn biết đấy, ba ngày qua ‘Juumoji’ đã luôn thành công trong việc hoàn thành trình tự mười chữ cái của hấn, nhưng mình cũng lo rằng hấn chưa tìm được vật gì bắt đầu bằng chữ **[KO]** trong CLB Cổ Điển. Không phải loại người dễ từ bỏ chắc chắn hấn sẽ ra sức đáp ứng kì vọng của những người muốn biết hấn là ai. Chính vì thế, để dễ dàng cho đôi bên tụi mình đã chủ động chuẩn bị một bản thảo của quyển tập san ‘Kem đá’.”

“*(Bất ngờ)* Bản thảo ư?”

“Vâng. ‘Kem đá’ là tên tập san của CLB tụi mình. Một cái tên khá là kì lạ nhỉ? Thực chất nằm sau cái tên ấy là một bí mật có liên quan tới Lễ hội văn hoá Cao trung Kamiyama, hay còn gọi là ‘Hội Kanya’ cho ngắn. Với những ai cảm thấy hiếu kì xin hãy đến và mua một quyển để tìm hiểu về bí mật này.”

“Một bí mật liên quan tới hội Kanya sao? Giờ thì mình hiếu kì rồi đó, nhưng vậy thì liên quan gì đến vụ ‘Juumoji’?”

“Ồ, xin lỗi, ý mình là về bản thảo của tập san ấy. Đó không phải là một bản thảo bình thường, mà là một bản thảo đã được biên tập cẩn thận trước khi in. Vậy đó là một ‘Bản thảo sau biên tập’ **([KO]JURYOU GENKOU ‘校了原稿’)**.”

“*(Hón hờ)* Aha, rất là hay! Một thứ bắt đầu bằng chữ **[KO]**. Vậy đây chẳng khác nào một lời khiêu chiến tới ‘Juumoji’ phải không?”

“Ừm, *(làm bộ ngượng một chút)* có thể xem là vậy... Nhưng không phải là tụi mình không lo lắng đâu.”

“Tại sao?”

“Người tự xưng là ‘Juumoji’ đã thực hiện tất cả vụ trộm của mình mà chưa để lại dấu vết nào, nên hẳn phải là một cá nhân vừa liều lĩnh vừa không thiếu cẩn trọng. Và lần này mọi sự chú ý sẽ hướng về phía CLB Cổ Điển, nơi hắn đặt chân đến sau cùng nên dĩ nhiên là tội mình phải lo lắng. *(Châm chặm nhấn mạnh)* Có lẽ là còn cách khác, nhưng tới giờ tội mình chỉ nghĩ được đến thế mà thôi.”

“Mình hiểu, vậy là các bạn thực sự nghiêm túc trong cuộc đối đầu này nhỉ?”

“Đúng thế. *(Cười và nói thật nhỏ nhẹ)* Và dù sao tập bản thảo là do tội mình chuẩn bị trước nên chẳng thể biết được hắn có trộm nó hay không, nên tội mình mong sao thật nhiều người đến CLB Cổ Điển càng tốt mới hy vọng có thể bắt được hắn.”

“Và đó là tất cả những gì chúng ta có... *(giọng căng tràn sức sống)* Mục tiêu cuối cùng, CLB Cổ Điển, đã trang bị đầy đủ! Điều còn thiếu chỉ nằm ở con người mà thôi! Và họ vừa gửi lời cầu viện đến những người mong muốn vạch mặt tên ‘Juumoji’ hay thậm chí là còng tay hắn mà đưa ra ngoài ánh sáng. Nói là thế nhưng chưa có nghĩa là hắn chắc chắn bị bắt... vì vậy xin hãy chung tay bảo vệ CLB Cổ Điển, tọa lạc tại phong Địa Chất tầng bốn dãy Chuyên biệt ngay buổi trưa hôm nay. Và đó là khách mời Chitanda Eru-san lớp 1-A, hội trưởng CLB Cổ Điển của chúng ta. Cảm ơn các bạn đã quan tâm theo dõi, và thay mặt CLB Phát thanh tôi xin chúc bạn may mắn!”

“Xin cảm ơn, tội mình sẽ cố hết sức!”

Micrô tắt.

Nhờ vậy tôi được phép đánh một cái thở dài.

Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ đưa tất cả những ghi chú mà Fukube-san và Mayaka-san đã viết vào cuộc trò chuyện, bao gồm “Kịch bản sau biên tập”, “Giới thiệu nội dung của ‘Kem đá’” và “Địa điểm phòng họp CLB”. Đồng thời tôi cũng viết thêm vào những lời dặn của chị Irisu: “Đừng đưa ra những yêu cầu mà bên kia trông đợi sẽ được trả công” và “Đừng để người ta nghĩ vấn đề đó là to tát”. Với lời khuyên thứ nhất, tôi đã chắc chắn rằng trong chuyện này chẳng có gì để phải trả công cả, và với lời khuyên thứ hai tôi đã không đề cập đến việc chúng tôi còn cả núi tập san chưa bán hết. Cuối cùng tôi đã thực hành thành công một lời khuyên quan trọng của chị, là làm người ta thấy rằng “chỉ có họ mới đủ khả năng thực hiện yêu cầu đó cho mình”.

Nhờ rất nhiều sự chuẩn bị và lời khuyên tôi mới có thể động viên mình tham gia cuộc phỏng vấn này. Nghĩ vậy tôi nhắm mắt lại, từ tận đáy lòng cảm ơn mọi người đã tiếp cho mình sức mạnh.

“Ui chà, làm tốt quá. Dù chưa hùng hồn lắm nhưng cậu đã truyền tải được hết những gì mình muốn nói rất đầy đủ.”

Yoshino-san vỗ nhẹ vào vai tôi mà nói.

Tôi đột ngột thấy nhói một cái. Ồ, không, không phải vì những lời của Yoshino-san đâu, mà là một cảm giác khó chịu từ trong tim. Tôi đã luôn nhận thức về thứ cảm giác đó trong suốt lễ hội, và ngay bây giờ, ngay sau buổi phỏng vấn, nó đã trở nên như một thứ kim châm. Khó để tả ra bằng lời quá...

Thôi, hiện tại mình chỉ được phép nghĩ tới CLB Cổ Điển. Liệu chúng tôi có thể vượt qua không? Mọi chuyện sẽ kết thúc tại phòng

Địa Chất không lâu nữa.

Đặt tay lên ngực, tôi hít vào một hơi thật sâu.

062 - ♠18

Đã quá hai giờ chiều.

Tôi nhìn đồng hồ trong khi tay đưa một cuốn “Kem đá” cho người có khuôn mặt không cảm xúc đang đứng đối diện.

“Là hai trăm yên ạ.”

Sau khi trả tiền anh ta rời khỏi hàng rồi một người khác bước lên...

Đây không phải một giấc mộng ban trưa. Đang có thêm nhiều người đến, thêm nhiều cuốn tập san được bán. Đây là sự thực. Phòng Địa Chất đang chặ t kín người.

Theo lời Satoshi thì phòng triển lãm CLB Hành động toàn cầu sáng nay cũng đã khá đông người. Nếu họ có thể thu hút được nhiều những người chỉ muốn bắt lấy “Juumoji” thì với tư cách là mục tiêu cuối cùng, chúng tôi được thế này âu cũng bình thường thôi, đó là còn chưa nói tới màn quảng cáo trong buổi phát thanh trưa nay. Kết quả là chúng tôi đã bán được rất nhanh so với tốc độ hai “Kem đá” một giờ như trước đó.

Dĩ nhiên, đông người không đồng nghĩa với bán chạy. Vì thế công lớn trong giấc mơ có thật này phải thuộc về Chitanda, cùng những màn PR tới-tận-cùng của Satoshi. Mỗi cuốn tập san được bán ra là tôi lại thêm phần kinh ngạc bởi nhiệt huyết của họ.

Trong phòng còn có Ibara, mặc đồng phục thể dục và đã tới đây bất chấp nghĩa vụ bên CLB Manga.

Cả ba lúc này đã đứng vào trung tâm căn phòng, tạo thành một hình tam giác với lưng hướng ra ngoài còn tay thì dang rộng. Trong cái tam giác lớn là một tam giác khác được tạo bởi những miếng sticker màu vàng dán trên mặt một cái bàn. Ở tâm hai tam giác là một xấp giấy A4. Ở trang bìa đặt trên cùng ghi “Bản thảo Kem đá”. Đó chính là cái mời “Bản thảo sau biên tập” mà CLB Cổ Điển đã công khai sử dụng để tuyên chiến với “Juumoji”.

Tiện cũng nói luôn, đó thực ra chỉ là phần bài viết do Ibara đảm nhận, vì chúng tôi đã viết quá nhiều còn Satoshi thì lại ít thương.

Ba hiệp sĩ bảo vệ xấp bản thảo, nhấn mạnh trước đám đông sự nghiêm túc trong cuộc đối đầu sắp diễn ra giữa CLB Cổ Điển với “Juumoji”. Không ai biết khi nào hấn hành động nên những người tới đây hoặc là đang ngáp ngáp dài hoặc nghe lời quảng cáo của Satoshi mà mua một cuốn “Kem đá” đọc chơi. Ngồi ở đây thì không nhìn được, nhưng tôi biết có một tấm áp phích quảng cáo do chính tay Ibara vẽ đã được dán ngoài cửa. Cuộc đối đầu này với tôi nó mang màu sắc của một bộ phim “Spaghetti kiểu Tây”, tức là càng nghĩ một cách bình tĩnh thì càng thấy nó tức cười. Nhưng có xấu hổ tới mức nào thì nó cũng đã thành công khi trao cơ hội cho học sinh trường Kami được giải trí cho tới tận giờ hút cuối cùng của lễ hội.

Vì bận rộn với công việc bán tập san, tôi không cách nào biết...

Ê, nghe hay quá ta, để tôi lặp lại.

Vì **bận rộn** với công việc bán tập san, tôi không cách nào biết được “Juumoji” có đã lẻn vào phòng, dưới lớp đồng phục của một học sinh hay thường phục của một vị khách bên ngoài hay không. Hắn có đang chờ một cơ hội để xé toang hàng phòng ngự tam giác của Chitanda, Satoshi và Ibara hay không. Quan sát hàng rào an ninh chặt chẽ tôi thầm ước *Đừng có ra tay bây giờ*, vì hy vọng khoảng thời gian trong mơ này sẽ được kéo dài thật dài, bán được nhiều tập san nhất có thể.

Dù có là thám tử học đòi hay chỉ là vắng lai hiếu kì, tôi cũng không tránh khỏi việc nghe lỏm những cuộc đối thoại:

“.....Liệu hắn có tới không.....”

“.....Sáng nay cũng trộm được mà.....”

“.....Nghĩ đây chỉ là trò chơi do Hội học sinh bày ra quá.....”

“.....Ê, đây chẳng phải là *To Terra*... cái quyền mà cậu bảo vừa đọc mới đây.....”

“.....Họ có đang làm quá không vậy? Làm sao hắn qua được lớp an ninh này.....”

“.....Được nếu hắn là Lupin[2].....”

Không may là “Juumoji” không phải Lupin, mà chỉ là một học sinh cao tưng Kamiyama. Chẳng có vẻ gì là hắn sẽ tung ra những màn ảo thuật đáng kinh ngạc để chạm tay được vào xấp bản thảo. Ibara trông cũng đầy lo lắng. Chắc nhỏ cũng hiểu rằng vụ án “Juumoji” có thể sẽ không có lời giải dù chúng tôi bào vệ xấp bản thảo thành công đi nữa...

Tôi lại quan sát.

“Kem đá” vẫn đang bán chạy. Năm cuốn, mười cuốn, hai mươi cuốn.

Thời gian trôi qua. Năm cuốn, mười cuốn, hai mươi cuốn,...

Tôi đã được mở những cái hộp mà chưa bao giờ nghĩ mình sẽ mở, và từ từ lấy những chồng tập san ra đến khi nhìn thấy đáy. Doanh số hiện tại chỉ là quá tuyệt vời. Tôi muốn hát lên. Nếu không là một người “tiết kiệm năng lượng” có lẽ tôi sẽ tự mình đi kinh doanh dựa vào chính cái kinh nghiệm này.

Nhưng rồi cái gì cũng có giới hạn của nó. Sau khi bán được tám tám chục cuốn tập san số người mua bắt đầu giảm, và tôi đã bắt đầu nghe thấy những tiếng thì thầm từ những người mất kiên nhẫn. Ba “vệ sĩ” của chúng ta chắc cũng đã mệt rồi. Đến lúc này tôi nghĩ mình cũng đừng có tham lam quá. Đã đến lúc cho ai đó kết thúc chuyện này rồi đây.

“...”

Tôi hướng mắt một cách vô định vào đám đông.

Và điều đó đã xảy ra.

Một ánh chớp loé lên.

“...Á!”

Tôi không biết ai vừa hoảng hồn như vậy nhưng tất cả mọi người đều nhất loạt hướng mắt về nơi phát ra tiếng la.

"Hả?"

"C, cái gì thế?"

Mọi người đã nhận ra cái gì vừa có chuyện, với Chitanda và Ibara là hai người biết sau cùng vì lưng đang hướng về cái đó. Nói cách khác, có chuyện đã xảy ra với “Bản thảo sau biên tập” mà hai nhỏ đang phụ trách canh gác.

Xấp bản thảo lẽ ra phải được bảo vệ kĩ càng bất thành linh rục lên như một bó đuốc. Ánh sáng loé lên quá chói lọi khiến mọi người sững sờ mà đứng như trời chồng.

Lửa không lớn, nhưng là từng đốm nhỏ nối tiếp nhau mà phụt lên. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến trong một khoảnh khắc không ai kịp có phản ứng gì. Quay lại để nhìn điều vừa diễn ra sau lưng mình, Chitanda kinh ngạc tới nỗi chỉ biết đi giật lùi.

Chợt tiếng ai đó la lên,

“LỬA! DẠP MAU!”

Nhanh như điện, Satoshi là người đầu tiên phản ứng khi hấn vẩy xấp bản thảo một cách điên cuồng. Lửa đã tắt nhưng hấn vẫn tiếp tục vẩy, rồi dùng tay áo đập mạnh vào những chỗ còn xém đỏ.

Nhờ phản ứng nhanh của Satoshi mà không có hoạ hoạn xảy ra. Nhưng xấp bản thảo đã bị cháy gần hết, mọi thứ xảy ra như chỉ trong một chớp mắt. Hấn giơ phần còn lại của bản thảo lên cho mọi người cùng chứng kiến.

Ai cũng đã thấy rõ một cái lỗ to tương đen xì xuyên qua cả xấp giấy.

Satoshi trông vừa bức tức vừa mảy máy môi, lầm bầm: “Chúng ta thua rồi.”

Sau cơn sốc, những tiếng xì xào bắt đầu lan ra,

".....Là hấn sao....."

"..... 'Juumoji' làm ư? Thiệt là điên mà....."

".....Bị cháy hết rồi....."

".....Vậy là tiêu tùng xấp bản thảo....."

Những cuộc bàn tán ngày càng trở nên phấn khích.

Giọng ai đó cất lên,

“Hấn chắc chắn phải để lại tấm thiệp. Mọi người đi tìm đi!”

Đám đông nhanh chóng chia thành hai phe “vãng lai” và “thám tử”, một bên thì tiếp tục chuyện trò với nhau về sự việc vừa rồi còn bên kia thì ra sức lùng sục xung quanh.

...Rất nhanh chóng tấm thiệp đã được tìm thấy. Nó được thả xuống sàn nhà, kẹp trong một cuốn “Kem đá” trông như đã bị rất nhiều người đạp lên. Gài vào cuốn tập san có một bản “Hướng dẫn vui hội Kanya” cùng, dĩ nhiên, là tấm thiệp. Một bạn nữ đã phát hiện ra nó.

“Cho tớ xem!”

Satoshi tới gần, và ngay bên cạnh hấn,

“Giỡn sao!?”

Ibara cũng tới. Rồi tôi cũng rời ghế, cầm theo hộp tiền mà nhìn qua vai Satoshi.

Đó là một tấm thiệp với nét chữ đã quá quen thuộc:

CLB Cổ Điển đã mất bản thảo sau biên tập của họ

"Mười chữ cái" đã hoàn thành.

Juumoji

Và rồi Chitanda cũng tới để xem.

Bum miệng cùng đôi mắt nở to, nhỏ sốc tới mức đứng không vững.

[1] Phong của máy tính không thể hiện tốt sự khác biệt này. Chữ “Nhân” được viết bằng một nét sắc dài từ trên xuống, rồi từ giữa nét sắc viết một nét huyền; còn chữ “Nhập” được viết bằng một nét huyền dài từ trên xuống, rồi từ giữa nét huyền viết một nét sắc.

[2] Tên đầy đủ là Arsène Lupin - tên trộm hào hoa trong bộ tiểu thuyết trinh thám của nhà văn Pháp Maurice Leblanc.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 5-3: Hạ màn

CHƯƠNG 5-3 : HẠ MÀN

063 – ♣20

Ba ngày tuyệt vời của lễ hội văn hóa đã sắp đến hồi kết thúc. Là thành viên ban tổ chức dĩ nhiên tôi không thể không lo việc chuẩn bị cho lễ bế mạc.

Tên đạo chích bóng ma “Juumoji”, kẻ đã khiến CLB Cổ Điển trở thành bại tướng tâm phục khẩu phục bằng việc hủy hoại mục tiêu cuối cùng của hắn – bản thảo sau biên tập của Kem Đá. Sự việc này nhanh chóng đến tai... đúng hơn đầu tiên là mắt, của mọi người nhờ công của CLB Báo tường rồi sau đó là truyền miệng. Phòng tuyến cuối cùng đã sụp đổ kéo theo đó là chính cái sự kiện “Juumoji” cũng chính thức chìm xuống. Phải chăng vì sự quá nổi bật mà khi nó kết thúc là khiến người ta nghĩ rằng cả lễ hội trường Kamiyama cũng kết thúc theo? Tôi trộm nghĩ.

Giờ bế mạc đã cận kề. Tôi cùng Mayaka, cô nàng đang bận một bộ đồ len tiến về nhà thể thao. Tôi đã tính hỏi cậu ấy rằng thế quái nào lại phải mặc cái bộ trông rõ là nóng bức này suốt nửa ngày trời nhưng... những lúc này ấy, trái với tên bạn Houtarou luôn biết thận trọng trong từng lời thì tôi lại nói rất dõ. Thậm chí là với Mayaka tôi còn thấy mình chưa lựa được từ nào ra hồn.

Nhưng ở cực kia, Mayaka bây giờ dường như đã quên mất tiêu nỗi bức dọc từ CLB Manga mà chuyển mớ đó sang một vấn đề khác.

“Không tin được! Sao hắn lại dùng lửa được chứ? Tớ nhớ là đã từng bỏ hết diêm trong phòng rồi mà? Làm gì còn thứ nào gây cháy được đâu...”

Từ nãy giờ cậu ấy cứ như thế. Mà, nghĩ lại thì cũng dễ hiểu. Việc ba chúng tôi làm “bảo kê” cho tập bản thảo thực chất chỉ là để chơi và tiện thể bán được một mớ “Kem đá” mà thôi, nhưng bị Juumoji dắt mũi theo kiểu này thì ai mà

không bức nhỉ? Tôi này giờ chỉ đành nhún vai và đập bàn quang kiểu “chịu”, “bó tay”. Cơ mà nếu là cậu ấy tôi tin rằng “Mayaka này” hẳn phải thấy vui vẻ hơn cô nàng “Mayaka kia” một chút đấy.

Vừa xuống tới tầng một thì...

“Ô, Fukube.”

Tôi bị gọi lại.

Nở một nụ cười gượng gạo khá phù hợp cho một kẻ thua cuộc... Ày, tôi đúng là kẻ vừa thua mà, nên có biểu hiện thế cũng đâu phải gượng gạo. Chỉ có điều người tôi thua không phải Tani-kun.

“Chào Tani-kun, tớ thua hoàn toàn rồi. Lúc này cậu cũng trong phòng Địa Chất nhỉ?”

“Tất nhiên.”

Đáp gầy gọn thế, nhưng dường như trong lời nói của Tani-kun tôi nhận thấy sự tự tin khi này đã biến đâu mất rồi.

Cũng đâu khó hiểu lắm? Dù đã thừa biết câu trả lời tôi vẫn hỏi:

"Thế Tani-kun, cậu đã tóm được cái đuôi của "Juumoji" chưa?"

Trong thoáng chốc mặt Tani-kun trở nên khổ sở. Chắc cũng khá là nhọc, tôi nghĩ vậy. Nhưng ngay lập tức cậu ta lấy lại được phong độ tự tin của mình mà đáp:

"Ày dà, chưa đi tới đâu cả."

"Vậy à."

"Thì, cũng tại ít manh mối quá. Đã không đủ manh mối thì có suy nghĩ cỡ nào cũng làm gì ra được câu trả lời cơ chứ?"

Ờ, đó là nếu không đủ manh mối thôi.

"Vậy còn chú? Có tìm ra được gì chưa?"

Bị hỏi bởi một ánh mắt nghiêm túc như thế, cái cười của tôi lại phải trở thành sự gượng cười một cách đau khổ. Dường như làm vậy khiến Tani-kun có một chút nhẹ nhõm hơn.

"Ra thế, ra thế. Thì ra cậu cũng không làm được à. Vậy mà tớ đã kỳ vọng lắm đấy."

"Thế thì xin lỗi đã làm cậu thất vọng."

"Không không! Dù gì lễ hội văn hóa cũng đã rất vui mà. Mòn nợ từ cuộc thi nấu ăn lúc nào đó tớ sẽ trả."

À phải, đúng là có vụ đó. Mới hôm qua mà tôi tưởng như đã từ lâu lắm rồi.

Sau khi vẫy tay tạm biệt tôi tiếp tục cùng với Mayaka đi nhanh hơn. Mayaka hỏi khẽ:

"Bạn cậu à?"

... nói sao nhỉ?

"Không đến nỗi gọi là bạn."

"Vậy chứ là gì?"

"Ừm... xem nào. Chỉ là người cùng lớp..."

Tôi suy nghĩ một chút.

"Một tên không giỏi tiếng Nhật cho lắm, có lẽ vậy."

"Hả? Cậu ta thi trượt lần nào à?"

"Không, không phải vậy. Cách dùng từ của cậu ta cứ sai miết."

Mayaka nhăn mặt như thể tôi vừa nói điều gì kỳ cục lắm vậy. Tôi cười.

"Ý tớ là... cậu ta nói chữ kỳ vọng dễ dàng quá."

"...tớ thấy có sao đâu? 'Kỳ vọng' đâu phải là từ gì kiêng kỵ đâu chứ?"

"Không không."

Tôi giờ ngón trỏ phải của mình lên mà lắc qua lắc lại hai ba lần.

"Tôi thì chuyện đã qua rồi. Để mừng lễ hội kết thúc thành công tớ sẽ dẫn Mayaka đi vài chỗ."

"Fuku-chan à..."

"Khi có lòng tin vào bản thân mình thì không ai lại nói từ kỳ vọng như vậy!"

Tôi vừa cắt ngang lời của Mayaka. Chẳng bao giờ tôi lại là người làm chuyện đó. Dường như Mayaka cũng có chuyện muốn nói nhưng cậu ấy chỉ im lặng.

Tôi cứ vừa nhìn về phía dãy hành lang được trang trí bắt mắt kia vừa cười. Cười dường như là cái tài duy nhất của tôi, tới mức dường như tôi đã quên luôn gương mặt nghiêm túc của mình rồi.

"Cái gì cũng cứ viết theo Koujien[file:///D:/Backup/Hyouka%20novel/Hyouka%20v3/Hyouka%20v3%20c5-3.docx#_ftn1 [1]] thì quả là rập khuôn đúng không nào? Nói thiệt là tớ còn chưa thêm nhòm qua. Ủ, tớ chẳng biết trong đó sẽ viết về cái từ đó như thế nào nhưng Mayaka à, kỳ vọng với tớ không có điểm xuất phát nào khác ngoài hai chữ bỏ cuộc!"

"..."

Phải chi mà cô ấy đáp lại, chứ không tôi thấy lạc lõng lắm.

"Nếu không có thời gian, tiền bạc hoặc năng lực thì sự từ bỏ sẽ trở thành kỳ vọng. Khi phát lá cờ 'kỳ vọng' các chư quân của Anh Quốc sẽ hoàn thành nhiệm vụ đó, Nelson đã không nghĩ rằng một mình ông sẽ chống lại được nước Pháp. Kỳ vọng, nếu không chứa đựng những gì bắt buộc dĩ phải làm và không còn cách nào khác thì cũng vô nghĩa mà thôi. Tani-kun chẳng kỳ vọng gì ở tớ cả. Khi bản thân còn nghĩ mình làm được đời nào cậu ta sẽ nói vậy? Giới

trẻ Nhật bây giờ sử dụng từ ngữ lung tung hết. Phải cải cách giáo dục Quốc ngữ thôi. Để gọi là kỳ vọng thì, phải như là...

Mayaka thật tuyệt vời. Bây giờ cậu ấy chỉ im lặng nghe những lời bực dọc của tôi. Vẫn giữ cái giọng điệu như thường lệ, cậu ấy nói:

"Phải như là chuyện Fuku-chan luôn đấu đá với Oreki suốt ấy hả?"

Bravo. Tôi vỗ tay.

"...hay thật. Sao cậu biết? Tớ chưa nói với ai mà?"

"Cứ nhìn là biết, Fuku-chan mà lị."

Chả lẽ mặt tôi lại biểu cảm đến thế sao?

Càng tới gần nhà thi đấu những tiếng cười đùa của các học sinh trường Kamiyama càng vang vọng rõ. Hẳn mọi người ai nấy đều đã hài lòng, không thì thấy tiếc nuối ba ngày vừa qua. Những tiếng cười xen lẫn các cuộc bàn tán vui nhộn khiến cuộc nói chuyện của chúng tôi trở nên khó nghe hơn một chút. Nhưng cũng nhờ vậy tôi đã có thể vờ như không nghe thấy những lời tiếp theo mà Mayaka nói...

"Fuku-chan, cậu muốn thắng Oreki à?"

Nhưng những lời này thì không. Không phải thế. Tôi hoàn toàn không có ý định nghe mà, chỉ là...

"Vụ này là chuyện của hai thằng con trai. Mayaka sẽ không hiểu được đâu."

Liếc ngang qua tôi thấy môi Mayaka mấp máy. Tuy không thành lời, nhưng tôi có thể thấy cô nàng đang lẩm bẩm "không dám đâu". Chỉ là cậu ấy đang giữ một bộ mặt im lặng nên tôi cũng làm thinh.

Sau đó, tôi quyết định cười và đan hai tay ra sau đầu.

"Nếu thử suy nghĩ một chút thì ngay từ đầu đã biết rồi còn gì nhỉ? Nè Mayaka, tớ cũng đã thiếu cẩn trọng. Từ giờ phải khắc sâu trong lòng thật rõ

ràng, không được phép quên, rằng ‘tên đó’ luôn có thể giải quyết mọi chuyện mà không cần tốn sức tí nào cả."

Thay vì hỏi “tên đó” là ai Mayaka chỉ khẽ nghiêng đầu một cái. Qua dãy hành lang, chúng tôi đã sắp tới địa điểm diễn ra lễ bế mạc. Tôi nói bằng một giọng đồng dạng như thể cho các học sinh trường Kamiyama khác nghe luôn cũng được. Dù sao thì đó cũng là một chuyện rất thực tế nên không có gì phải xấu hổ khi người khác nghe.

Phải, đúng thế!

“Cơ sở dữ liệu không thể rút ra kết luận.”

Mayaka cười một cách buồn bã.

064 – ♥15

Đến cuối ngày chị Irisu cũng bán hết ba mươi bản “Kem đá” mà CLB Cổ Điển chúng tôi đã nhờ cậy. Mười lăm phần trăm của tổng số cơ đấy. Vì cũng còn bất ngờ ngờ rằng chúng tôi lại được giúp đỡ nhiều như thế nên tôi còn chưa nói nổi lời cảm ơn. Trao cho tôi chiếc bịch đựng số tiền bán được, chị khẽ nói:

"Chị định bán đúng giá rồi ấy chứ."

"Dạ không đâu, vậy là được rồi ạ."

Ba mươi cuốn đó đã được bán với thấp hơn năm mươi yên so với giá gốc, nhưng nếu so sánh số không với một trăm năm mươi yên thì ai cũng biết đâu là con số lớn hơn. Thế nên phải bỏ đi ba mươi quyền đó bằng việc bán rẻ nhưng lại bán được hết – hẳn là sẽ tốt hơn rồi.

Tôi chưa hỏi Oreki-san xem con số chính xác là bao nhiêu, nhưng chỉ một buổi chiều trong phòng địa chất hôm nay chúng tôi đã bán được khá nhiều. Lễ hội văn hóa đầy sự kiện này có vẻ cũng sắp kết thúc theo một cách êm đẹp.

Còn lại là... đúng rồi, phải điều tra về cái người tự xưng là "Juumoji" nữa thôi. Tôi sẽ làm việc này. Không còn gì có thể ngăn cản tôi nữa rồi.

Sau khi nói lời cảm ơn mặc dù không được dễ dàng lắm, đúng lúc tôi quay bước đi thì bị chị Isuzu gọi lại.

"Dạ?"

"Ừm... Chị nghĩ, có lẽ tốt hơn là nên nói luôn với em."

Thật hiếm khi chị Isuzu lại ngập ngừng khi nói một điều gì đó. Có lẽ là một chuyện quan trọng chẳng? Tôi chỉnh lại tư thế một chút.

"Vâng, chuyện gì vậy chị?"

Dường như có một khoảnh khắc chị ấy cố gắng tìm lời lẽ cho phù hợp.

"Hồi nãy chị có nghe... cái chương trình phát thanh buổi trưa ấy."

Ừm, đúng là phát thanh toàn trường thì chỉ cần ở trường cũng nghe được. Biết là thế, nhưng bị nói trước mặt thế này tôi không thể nào không cảm thấy xấu hổ được. Tuy nhiên chị Isuzu cũng là ân nhân đã giúp tôi hoàn thành bài phát thanh đó một cách êm đẹp. Phải rồi, tôi vẫn chưa cảm ơn chị ấy về vụ đó.

"Dạ, cũng nhờ chị Isuzu chỉ bảo mà em..."

"Chuyện đó không quan trọng."

Với một giọng nói mạnh mẽ chị ấy ngắt lời tôi.

"Chị đã nông cạn rồi, không nghĩ rằng em sẽ làm y theo những gì chị nói. Chị biết là em đã suy nghĩ rất nhiều mới quyết định thực hiện buổi phát thanh như thế, có khi còn chuẩn bị giấy ghi chú rồi cũng nên. Nhưng chị muốn nói rõ... là em không phù hợp với việc đó đâu."

"..."

Không biết từ lúc nào, tôi đã gạt đầu tán thành ý kiến của chị.

Chị Isuzu không phải là người một khi đã nói ra mà có thể rút lời.

"Chị biết, em luôn cố gắng tự lực hoàn thành công việc mà không cần nhờ ai khác. Chính chị cũng thừa nhận điều đó. Nhưng, nếu em làm thế để thể hiện sự 'kỳ vọng' thì không được. Cách em nói, và cái thái độ của em để thực hiện việc đó nghe rất là ích kỷ. Trong trường hợp em làm cho người khác nghĩ rằng họ đang được kỳ vọng thì như vậy là rất hữu hiệu. Nhưng mà, nếu em để họ thấy em đang vùi vĩnh thì không những không thể hiệu quả lâu dài, mà nó có thể mất tác dụng trong một thời gian rất ngắn."

Tôi nghĩ đây quả là một nhận xét khắt khe.

Đúng vậy, tôi lúc ở phòng phát thanh cũng đã cảm nhận được sự khó chịu đó. Khi ấy, không, suốt ba ngày nay tôi đã rất băn khoăn rằng, phải chăng mình đang dựa dẫm vào mọi người quá nhiều? Từ khi làm bạn với Oreki-san tới bây giờ đã có nhiều thứ khiến tôi tò mò. Tôi thường cảm thấy lo lắng. Phải chăng vì Oreki-san biết việc nào tôi không hiểu và cần lời giải đáp nên tôi mới không chịu tự làm những việc mình hoàn toàn có thể làm được?

Nhưng...

Bị nói là, đang vùi vĩnh trước mặt nhiều người, nói sao nhỉ... Đúng rồi, nếu theo phong cách của Oreki-san thì...

Điều đó hoàn toàn trái với phương châm sống của tôi.

Chuyện người ta cần sự giúp đỡ của người khác để giải quyết vấn đề riêng của mình rất thường xảy ra. Để có thể bán những quyển sách đó, chỉ mình CLB Cổ Điển thôi thì không thể làm được. Phải chăng tôi vẫn chưa thể phân tách rành rọt giữa sự kỳ vọng và sự vùi vĩnh? Tối qua, trong phòng ngủ của mình tôi đã cảm thấy rất căng thẳng. Phải chăng đó chính là sự biểu hiện cho những lo lắng đó?

Với một chất giọng pha lẫn là đang lẫn sự e sợ, tôi hỏi:

"Chị nghe tệ thế thật ạ?"

Đưa tay lên ngang đầu, chị Irisu chỉ duỗi ngón út. Một ngón út tức là...

"...bạn gái ạ?"

"Không. Ý chị là tẻ tí ti như đầu ngón tay út."

Rồi chị tiếp lời.

"Cũng hay có chuyện, nếu cứ mãi ở trong tình thế bất lợi thì không biết tự bao giờ mọi người lại thấy ta rất thật lòng. Cách giao tiếp của em không phải là vấn đề... Nhưng, như vậy cũng giống như là, em đang trông cậy vào khả năng của người khác vậy. Không nên chỉ tiếp nhận những gì chị nói, rồi lập một kế sách dở tẻ như vậy. Ai cũng phải biết khả năng của mình. Tuy kiểu nói ngắn gọn đi thẳng vào vấn đề là cái khuyết của em, nhưng em vẫn có những điểm mạnh khác mà không phải ai cũng có được. Như là... em hiểu ý chị không?"

Tôi hiểu. Và tôi cũng biết chị Irisu đang lo lắng cho tôi rất nhiều.

Nhưng, lần này tôi phải xin lỗi... vì lời của chị có lẽ đã thừa mất rồi. Để khiến chị an tâm, tôi trả lời với một nụ cười trên môi.

"Dạ, em cũng từng nghĩ như vậy. Có lẽ việc này... không phù hợp với em. Ừm, nói chung là... thôi, em cũng mệt rồi ạ."

Chị Irisu hình như có khẽ cười một chút.

065 – ♦ 12

Lễ bế mạc rồi cũng kết thúc, khép lại Lễ hội văn hóa của trường cao trung Kamiyama. Nhưng vậy không có nghĩa là từ thứ hai trở đi chúng tôi sẽ lại tiếp tục những ngày tháng học tập bình thường, mà trường Kamiyama sẽ bước vào việc tổng vệ sinh.

Cầm trên tay một thứ vừa mượn được từ Oreki, tôi tiến về phòng Trù bị số Một. Tôi không muốn đến câu lạc bộ Manga và cũng chẳng định chiếu tướng chị Kouchi để hả giận. Chỉ là, tôi thực sự muốn cho chị ấy xem quyển "Tro tà" này.

Tôi chỉ mong chị có thể đọc với tư cách là một người yêu truyện tranh, hoàn toàn không liên quan gì đến địa vị của tôi trong CLB hay bất cứ chuyện gì đã xảy ra trong lễ hội cả.

May mắn là hiện tại chị Kouchi đang nói chuyện với hội trưởng Yuasa ngoài lớp học. Khi còn cách một khoảng khá xa, tôi gọi với:

"Chào chị."

Cả hai đồng loạt nhìn về phía tôi,

"...Ibara à."

Kouchi-senpai thở dài. Chị hỏi tôi bằng một thái độ bơ phờ hơn bình thường.

"Chuyện gì vậy?"

"Tuy có hơi trễ một chút..."

Tôi giờ quyền "Tro tà" ra trước ngực.

"Em mang tới rồi đây, tác phẩm của người mà em tin sau này sẽ thành họa sĩ cực kì nổi danh."

Tia nhìn của Kouchi-senpai trở nên sắc hơn, như thể có khả năng xuyên thủng ngực tôi vậy. Chị nhìn quyền "tro tà" bằng một cặp mắt hung tợn cứ như đó là kẻ thù, nhưng không lâu sau lại thở dài một cái, rõ là dài hơn trước.

"Mình đi chỗ khác nhé."

Chỗ mà senpai dẫn tôi tới chính là nơi mà hôm qua tôi đã nói chuyện với hội trưởng Yuasa, sân thượng phía trên dãy hành lang nổi hai khu. Tựa người vào song sắt chị ấy nhìn xuống sân trường. Cách đó một bước là tôi hướng mắt vào lưng chị ấy. Học sinh trong trường đang tiến hành dọn dẹp sau lễ hội, nhiều tiếng nói cười đầy huyền ảo xen lẫn âm thanh các vật bị phá vỡ vọng rất rõ. Những cơn gió thổi thoang thoảng khi mặt trời sắp sửa mất dạng khiến nơi đây bắt đầu trở lạnh.

Đứng sau con người vẫn mãi mê nhìn xuống sân trường kia, không biết có phải do bờ vai hẹp không mà tôi thấy chị thật nhỏ bé. Vẫn quay lưng về phía tôi, chị Kouchi cất giọng:

"... Vậy là, em mang tới thật rồi nhỉ."

"Vâng. Tuy nó không phải là của em."

Cảm thấy hơi khô miệng một chút tôi liếm nhẹ môi mình một cái.

"Chắc chị cũng biết cái manga này nhỉ."

"Em nghe từ Yuasa phải không? Cái cô này, lại thích nói linh tinh rồi."

"Chị ấy bảo chị và người sáng tác manga này là bạn của nhau."

Tư thế quay lưng lại khiến hơi khó nhận ra, nhưng tôi cảm giác dường như chị vừa nở một nụ cười nhẹ.

"Bạn bè à, cũng đúng. Haruna không biết có khỏe không nhỉ? Chị có số cậu ấy... nhưng cũng lâu rồi. Đã một thời gian rất dài chị chưa hề nói chuyện."

"Vậy chị đã đọc quyển này chưa?"

Chị không trả lời.

Đầu gối tôi run bần bật. Không phải vì lạnh. Tôi có thể quen với khuôn mặt của Fuku-chan khi cậu ta bị hỏi dồn đến đường cùng, nhưng với người khác thì không như vậy. Tôi sợ. Nỗi sợ khiến tim đập nhanh hơn và chân đang run lạt bật thế này.

Thế nhưng, ở nơi chỉ có hai người thế này tôi không được phép chỉ toàn sợ hãi. Tôi nắm tay mình thật chặt.

"... Thực ra, em cũng hiểu một chút điều mà chị nói. Một tác phẩm có thú vị hay không là do sự chủ quan, và có hợp hay không là do bản tính của mình. Nhưng mà... quả thật em vẫn không thể tin rằng điều đó đúng. Bởi như vậy chẳng phải quá đáng buồn hay sao?"

Chị Kouchi trả lời đầy điềm tĩnh.

"Em muốn lấy 'Tro tà' làm ví dụ nhỉ. Nhưng cái manga đó thuộc thể loại nghiêm túc đúng không? Nếu là một fan của thể loại hài tiểu lâm thì chẳng phải

chị chả cần đọc nó sao?"

"Không đúng. Không đọc không thể so với đọc rồi mà không thích. Vì nếu đọc chắc chắn chị sẽ hiểu rằng có nhiều tác phẩm mang những sức mạnh như chúng tồn tại."

"Là người khác, chứ không phải chị."

"Chị à!"

Chị Kouchi vẫn đưa lưng về phía tôi mà không mấy may quay lại. Từ từ đưa tay vào túi áo, chị rút ra một thứ gì đó có vẻ là một cây bút, và tôi nghe thấy một âm thanh như tiếng mở nắp. Rồi chị bắt đầu viết gì đó lên thành lan can.

"...đùa thôi."

"Hả?"

Tôi cứ tưởng mình nghe nhầm. Nhưng rồi chị ấy, lặp lại thêm lần nữa.

"Đùa thôi mà. Làm sao đó lại là sự thật được? Việc một tác phẩm, dù là của ai mà ta cũng được quyền đánh giá nó bằng ý kiến chủ quan ấy, sao chị lại có thể nghiêm túc khi nói một điều như thế hả? Em đúng là không biết đùa gì hết Ibara ạ."

"..."

Toàn bộ sức lực mà tôi dùng để nắm tay đột nhiên biến mất hết. Lời thì thầm của hội trưởng Yuasa, "Ayako không có thật lòng đâu" như đang vọng bên tai.

Từng cơn gió lạnh như muốn xuyên qua lớp áo nịt len của tôi. Trong những làn gió tôi gần như không thể nghe được lời thì thầm của Kouchi-senpai lúc đó.

"Chị không thể chạy trốn được."

"...?"

"Chị... chưa đọc hết. Mới giữa chừng thôi. Giữa chừng là chị bỏ. Chị không có vớt nó... Nhưng mà, chị đã nghĩ chắc mình sẽ không đọc nó nữa. Tại sao thì, em biết chứ nhỉ?"

Tôi gật đầu.

Đáng ra đang quay lưng thì không thể nhìn thấy cái gật của tôi mới phải, nhưng chị ấy vẫn tiếp tục nói bằng một giọng cười nhẹ.

"Đọc thì nhất định sẽ hiểu. Em đã nói thế phải không? Phải, chị hiểu. Chị hiểu chứ. Nhưng... chỉ là... chị không muốn thừa nhận. Nếu là em thì sao? Giả sử em có đưa bạn không hay đọc manga lắm, lần đầu tiên thử sáng tác mà đã được như vậy... Đó, quá nực cười đúng không."

"..."

Nếu là mình thì sao?

Đó là chuyện tôi chưa bao giờ nghĩ tới. Đọc lại manga do chính người bạn của mình sáng tác à? Tôi thật sự không thể nào hiểu được...

... khoan đã, có thật là vậy không?

Chẳng hạn, nếu tự dưng từ ngày mai Chi-chan bắt đầu vẽ manga thì sao?

Hơn nữa, nếu đó lại là một tác phẩm nổi trội như "Tro tà". Liệu tôi có thể vui vẻ mà đọc nó không?

Kouchi-senpai không ngừng viết trên thành lan can. Chị vẫn điềm tĩnh như thể chưa bao giờ có cuộc nói chuyện này vậy.

"Vì vậy chị cất nó trong tủ. Trong một chiếc hộp cất sâu thật sâu. Nhờ vậy chị có thể làm thinh và vờ như không thấy cái tên của người sáng tác nó. Nhưng cuối cùng chị vẫn không thể chạy trốn. Thật không ngờ mà, quyển truyện mới chỉ bán được có vài cuốn trong lễ hội Kanya năm ngoái giờ lại được đưa đến tay mình bởi một đứa đàn em năm nhất. Lại còn đúng ngày lễ hội Kanya nữa... đúng là trái đất tròn."

Nói thế xong chị Kouchi đóng nắp bút lại mà buông tay khỏi thành vịn với một động tác trông như là nhảy. Vẫy tay tạm biệt, chị bước chân xuống sân trường.

Chị vẫn không cho tôi thấy mặt.

"Xin lỗi đã khiến em vất vả tìm kiếm, nhưng chị không đọc đâu. Nếu không phải của em thì hãy trả nó lại cho khổ chủ đi nhé. Tại vì... thế này... nếu chị đọc hết thì chị sẽ phải gọi điện mất... Nhưng gọi rồi lại mấy câu như 'Tớ đã đọc truyện của cậu rồi. Nó hay lắm! Mong được đọc quyển thứ hai của cậu quá đi!' Sao chị có thể nói được chứ? Đúng không?"

Tôi, đã không thể gọi chị Kouchi lại. Chị cứ thế mà bước thản nhiên như không có chuyện gì và khuất dần tầm mắt tôi. Từ lúc lên đây cho đến giờ chị vẫn chưa hề cho tôi thấy biểu hiện của chị lấy một lần.

Tôi nhận ra chị đã để lại thứ gì trên thanh vịn. Đó là hình phác họa của một nhân vật. Đó là một con mèo đứng bằng hai chân, không mặc gì nhưng nó lại đi một đôi ủng rất to...

Tôi nhận ra rằng mình biết nó, mà buột miệng thì thầm:

"Đây là... 'Cơ thể biết nói'."

Ra vậy.

Thì ra là thế.

Hai quyển truyện báu vật của tôi. "Tro tà" và "Cơ thể biết nói". Cuốn nào cũng hay. Tuy đều rất tuyệt nhưng nếu phải chọn một thì dù đó là một quyết định khó khăn... nhưng tôi sẽ vẫn chọn "Tro tà".

Và tôi cũng hiểu rằng, chị Kouchi, hẳn cũng sẽ chọn nó.

Tôi...

Tôi nghĩ về "Tro tà", nghĩ về "Cơ thể biết nói", rồi nghĩ về bản thân mình, cảm giác rằng ý nghĩ sau cùng hướng đang hướng về một quyển truyện chán

ngắt khiến lòng tôi... có một chút...

Không thể nào chịu đựng mất rồi.

[1]] Một bản từ điển lần đầu xuất bản vào năm 1955, có đội ngũ cập nhật nhanh chóng và chính xác nhất.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 5-4: Sau cánh gà

CHAP 5-4 SAU CÁNH GÀ

060- ♠17

Ngày thứ ba của lễ hội văn hóa cao trung Kamiyama. Giữa trưa, tại bãi giữ xe.

Bốn tiếng nữa là tới lễ bế mạc rồi. Không còn nhiều thời gian rồi. Bụng đói nhưng cũng phải chịu thôi, dù sao cũng chả còn tâm trạng để nuốt cơm hộp nữa. Đã sắp tới lúc bắt đầu buổi phát thanh mà Chitanda sẽ là người phát biểu. Ôi, chả biết có nói được không đây... Nếu vẫn giống như hai ngày trước thì chắc là đội sổ mất.

Đừng có mới vào đã kêu kiêu "Các bạn làm ơn... Hãy mua tập san của CLB cổ điển đi ạ!" là được rồi.

Ngoài chúng tôi ra hình như chẳng còn ai khác. Cái khung cảnh hàng trăm chiếc xe đạp bị nhét đầy dưới một cái trần dài không có những bức tường xung quanh có gì đó rất lạnh lẽo và chả có chút vẻ "màu hồng" nào của lễ hội văn hóa. Đặt chiếc cặp nặng trĩu đủ thứ đồ đang đeo xuống, tôi thấy mình nhẹ hẫng.

"Thế, cậu cần gặp tôi có chuyện gì?"

Anh ta lên tiếng. Tôi hết sức ra vẻ mình đang phớt tỉnh mà nói:

"Nếu chỉ là chuyện nhỏ nhất thì em đã không cất công bắt anh tới tận đây"

"Chắc không phải một lời đe dọa nhỉ?"

"Phải đó anh, cũng gần như thế ạ."

Tôi cười cay đắng rồi nói ngay:

"Thôi, vào thẳng vấn đề nhé : anh là 'Juumoji' đúng không?"

"Hửm?"

Anh ta, "Juumoji", cố ý làm một bộ mặt tỉnh bơ như thể những gì tôi nói là thứ ba xạo.

"Em đoán đại đấy à?"

"Xác suất đoán đại mà đúng trong trường này chỉ có một phần một ngàn thôi. Chắc chắn là không rồi ạ."

"Giờ anh không có rảnh lắm. Nhưng nếu em trình bày nhanh gọn là em muốn gì thì chắc anh sẽ nghe." Nói xong anh dựa người vào một cột gần đó.

Tôi rút những mảnh giấy ra.

"Anh vội phải không ạ? Thực tình thì em cũng vậy, ta cứ nhanh gọn lẹ nhé. Rồi, đầu tiên bắt đầu từ đây. Mảnh giấy sót lại tại hiện trường. Tại sao ở đây lại dùng chữ 'bị mất'? Nếu dùng chữ 'bị trộm' thay cho 'bị mất' liệu nó sẽ khác nhau không?"

Anh không cử động, nhưng xem chừng vẫn còn quan tâm đến lời nói của tôi.

"Bị trộm từ CLB Acapella hay bị mất từ CLB Acabela, dường như cũng chẳng có gì khác nhau cả. Em đã từng nghĩ có thể đây là hàm ý cho việc không phải bị lấy trộm mà là “bị phá hủy”. Thế nhưng, tất cả những gì anh làm chỉ là lấy trộm. Vậy thì tại sao?”

Sự kiện ‘Juumoji’ lần này đã được đưa báo trong ‘Tro tà’ nên chắc chắn thủ phạm không làm chỉ vì muốn lấy đồ hay để cho vui. Nếu cho rằng sự kiện này mang một ý nghĩa gì đó...

"Vấn đề là chữ [KU]. Chữ [KU] đã bị bỏ qua. Nó không bị đánh cắp. Nếu suy ra từ cách thanh minh của thủ phạm thì không phải là một chữ gì đó có chữ [KU] đã ‘bị trộm’, mà phải là ‘bị mất’. Vậy tại sao ‘Juumoji’ đã không ‘làm mất’ thứ gì đó bắt đầu bằng chữ [KU]? Nếu mất đi một chữ thì ‘Juumoji’ sẽ không còn ý nghĩa của nó. Satoshi đã nói rằng sẽ đề cao cảnh giác ở CLB Hành động vì môi trường, nhưng vụ trộm đã không xảy ra. Xét theo hành động của ‘Juumoji’ tính tới thời điểm này thì việc đó quả là bất thường. Nếu sợ không kiếm ra vật để trộm thì tại sao lại không bắt đầu từ... ví dụ như [SA] chẳng hạn? Chắc chắn thủ phạm sẽ không bao giờ bị khó xử."

Tôi ngừng lại. Không khí khô hanh khiến tôi cảm thấy hơi khát một chút.

"Dù nghĩ tới nghĩ lui việc quy luật mười chữ cái đã bị phá vỡ song em cũng không thể nào tìm ra lý do tại sao lại bỏ chữ [KU]. Nhưng nếu ta thử nghĩ theo hướng khác, rằng quy luật vẫn được chấp hành và trình tự vẫn thuận theo tự nhiên thì sao? Tóm lại, em vẫn suy luận dựa trên quy tắc với cái tên của ‘Juumoji’... và em nghĩ nếu chữ [KU] cũng đã mất thì sao?

Khi nhìn vào với những mẫu giấy em đã nghĩ thế này. Thứ bắt đầu bằng chữ [KU] không bị đánh mất từ một nơi bắt đầu bằng chữ [KU]. Vậy, thì phải thế nào?"

Tôi nhìn thoáng qua anh. Một vẻ mặt không hề chịu thay đổi. Là anh ta đã sẵn sàng thú nhận hay những suy luận của tôi là sai? Không, tôi chưa được phép nản chí. Tôi không được chùn bước.

"Thì phải là thế này. Một vật bắt đầu bằng chữ [KU] đã bị đánh mất bởi một người tên bắt đầu bằng chữ [KU], và 'Juumoji' chẳng cần thiết phải làm nó bị 'đánh mất' nữa."

Tôi dừng lại một chút. Biết anh ta sẽ không trả lời, tôi bèn nói tiếp:

"Và em đã nghĩ thế này. Đây là một lời tuyên bố rằng 'Thông điệp này không dành cho các người!'. Có nghĩa là sự kiện 'Juumoji' tự thân nó đã là một lời nhắn, như thể muốn truyền tới người có tên bắt đầu bằng chữ [KU] rằng 'Nó đã mất rồi!'."

Lần đầu tiên, 'Juumoji' lên tiếng:

"Để nhận ra cũng khó đấy. Lời nhắn như vậy ai mà lại mong truyền tới nổi chứ?"

"Đúng vậy. Bình thường là không thể."

"Nếu đã biết là không thể rồi thì em còn nghi được anh chỗ nào nữa."

Tuy nhiên, không hẳn là vậy.

"Nếu, người có chữ [KU] kia, cũng biết quy luật truyền tải thông điệp thì chuyện sẽ hoàn toàn khác. Anh gửi thông điệp và người chữ [KU] giải. Không gì là không thể."

"Hừm. Đó là em nói nếu."

"Không chỉ là nếu đâu ạ. Nói thẳng ra nhé, em nghĩ đây chính là cốt truyện của 'Trình tự Kudryavka'."

Vừa nghe cái tên, mắt anh ta nở ra như muốn phá vỡ phong thái điềm tĩnh của chính mình. Cứ như muốn hỏi tôi rằng làm thế nào mà biết được cái tên đó vậy. Đây là kiểu phản ứng khi một người bị lộ bí mật.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm, và tiếp lời với một thái độ chắc chắn những suy đoán của mình đã đúng.

" 'Trình tự Kudryavka' đã dựa một tác phẩm của nhà văn nổi tiếng Christie và sự kiện 'Juumoji' này cũng vậy. Mục tiêu của thủ phạm là '[KU]dryavka no Junban' (trình tự Kudravka), và người có tên bắt đầu với chữ [KU] sẽ nhận được lời nhắn chính là..."

Tôi nhìn chăm chăm vào anh ta.

"Hội trưởng Muneyoshi Kugayama, khiêm đồng tác giả của 'Tro tà'. Em đoán đúng chứ?"

Bớt nao núng, anh đặt tay lên cằm. Tôi tính bồi thêm một câu thì lập tức nhận được lời đáp rất bình thản.

"Anh thấy 'Juumoji' toàn nhắm vào các CLB thôi mà, tại sao riêng chữ [KU] em lại cho đó là tên người?"

" 'Juumoji' chỉ đơn thuần là mười chữ cái. Nó không có khẳng định gì là tấn công vào mười CLB hết."

"Chẳng có căn cứ nào cả."

"Có đấy. Thủ phạm, tức là anh, đã cho thấy rằng những mục tiêu của mình đều nằm trong cái danh sách này. Tại sao 'Juumoji' không những công khai việc phạm tội ngay tại hiện trường, mà còn để lại cuốn 'Hướng dẫn vui hội Kanya'? Đấy không phải bắt chước tác phẩm 'vụ án ABC' của Christie thì là gì? Bởi đây chính là danh sách những người bị hại. Khi để lại quyển 'Hướng dẫn vui hội Kanya', cái trang đó đã được anh mở ra như muốn che đậy dưới tấm bình phong rằng kẻ 'Juumoji' này đối xử bình đẳng với mọi CLB. Có lẽ trong nguyên tác 'Trình tự Kudryavka' cũng đã như vậy. Và trang sách mở ra đó là đây!" CLB Nghiên cứu văn học khoa học viễn tưởng: Giới thiệu và bình luận về tác phẩm đã đạt giải thưởng Seiun năm trước tại phòng Nghe-nhìn. Nhan đề là...

CLB Vật lý: Tụi này đã cho ra đời một con robot! Có hai chân đang hoàng nhé, dù tất cả việc nó có thể làm là đẩy một cái nôi em bé.

CLB Hành động vì môi trường: Triển lãm tại phòng học lớp 3-E, mời ghé thăm.

CLB Lịch sử: Tái hiện bằng mô hình kiến trúc thành trì Kamiyama, hay còn gọi là "Shiroyama" (Thành Đồi). Chiêm ngưỡng hệ thống phòng ngự tuyệt vời và khám phá nguyên nhân đã làm cho thành trì sụp đổ.

CLB Thủ công: Một tấm thảm Mạn-đà-la! Hy vọng rằng chúng tôi không phải là những người duy nhất cảm thấy sự thần thánh toát ra

từ tác phẩm này.

CLB Pha chế: Tụi này sẽ bán một vài đồ uống nhưng vẫn đảm bảo không vi phạm quy định của nhà trường. Nhớ tới ủng hộ nhé!

CLB Nhạc nhẹ: Từ ban nhạc trở thành CLB! Hát cả ngày ở phòng tập võ.

CLB Cờ vây: Hướng dẫn cho người mới bắt đầu ở tại phòng Trù bị số 2. Dĩ nhiên cũng sẽ tổ chức đấu hướng dẫn.

CLB Acapella[1]: Toạ lạc tại phòng học lớp 3-C. Trình diễn ở sân trong của trường vào ngày khai mạc của lễ hội lúc 11 giờ. Đến nghe cho vui nhé!

CLB Báo tường: Ấn bản đặc biệt phát hành mỗi hai tiếng trong suốt thời gian diễn ra lễ hội. Bình luận những đề tài mới nhất và nóng hổi nhất.

CLB Nấu Ăn Mới: Cuộc thi nấu ăn "Wild Fire" trên sân trường vào ngày thứ hai vào lúc 11 giờ. Nhanh vô đăng kí nào!

CLB Làm vườn: Khoai lang tự trồng hấp đây!

Giống làm nông hơn là làm vườn vậy ta? Có được không đó Hội trường?

CLB Kèn đồng: Mỗi ngày một ca khúc vào lúc 1 giờ chiều ở nhà thể thao.

CLB Ảo thuật: Trình diễn tại phòng học lớp 2-D, đặc biệt sẽ trình diễn trên sân khấu ngày khai mạc lễ hội lúc 11 giờ 30. Nhớ đến xem nhé!

Hiệp hội Tiên tri: Sát cạnh cầu thang tầng ba.

CLB Cổ điển: Tại sao lễ hội truyền thống Cao trung Kami có cái tên “Hội Kanya”? Câu trả lời nằm trong tập san Kem đá của chúng tôi. 200 yên một quyển tại phòng học Địa Chất.

Ban tổ chức

Kugayama Muneyoshi (Hội trưởng hội học sinh, Trưởng ban tổ chức hội Kanya) Mọi người nhiệt huyết quá, chỉ biết nói vậy thôi.

Yazaki Keita (Hội phó hội học sinh) Nguyên bộ sậu ban tổ chức sẽ thường trú tại phòng Hội học sinh. Có thắc mắc thì cứ ghé qua nhé.

Shoukawa Harumi (Hội phó hội học sinh) Cuối cùng thì đầu đã vào đấy... Mình đang cực kì hào hứng đây. Anh chị em ơi, hãy xả hết mình để không phải nuối tiếc điều gì nữa nào!

Funabashi Masaharu (Trưởng ban Văn hoá) Bên cạnh giải thưởng Kanya, năm nay tụi này sẽ trao thêm giải thưởng CLB Xuất Sắc Nhất. Cạnh tranh hết mình nha các bạn trẻ!

Tanabe Jirou (Chủ tịch các phòng ban) Ban tổ chức đã chuẩn bị rất nhiều thùng rác, nhưng nhớ bỏ rác vào đúng các loại thùng nhé.

[1] Một loại hình trình diễn âm nhạc theo nhóm, trong đó ngoài những ca sĩ chính thì những thành viên còn lại sử dụng âm thanh của mình để thay thế cho nhạc cụ và bè.

Các nạn nhân đều được chọn ra từ cái trang ba mươi ba này. Không phải ngẫu nhiên mà CLB Nấu ăn Mới lại được chọn thay vì CLB Huyền bí, hay là CLB Làm vườn chứ không phải CLB Phim

ảnh. Quyển "Hướng dẫn vui hội Kanya" đích thị là một bảng thông báo hơn là một lời tuyên bố công khai của thủ phạm. Em nói không sai chứ?"

"..."

"Và, cũng trong cái trang này không hề có một CLB nào bắt đầu bằng chữ [KU] cả. Ngoại lệ duy nhất chính là cái tên của người Hội trưởng hội học sinh, Kugayama Muneyoshi."

Tôi hít một hơi thật sâu.

"Và cũng phải nói rằng, khi nhận ra điều này thì em cũng biết được 'Juumoji' là một con người như thế nào. Ý em là... thân phận của hắn ấy. Gần như có thể khẳng định rằng các nạn nhân trong vụ này đều đã không cùng xuất hiện một cách ngẫu nhiên vào trang ba mươi ba của cuốn 'Hướng dẫn vui hội Kanya'. Đã có sự điều chỉnh, và để làm được điều đó chỉ có ban tổ chức và phải là người có liên quan đến những manh mối này.

Thêm vào đó, là sự việc xảy ra tại CLB Nấu ăn Mới. Em đã xác nhận là cái muôi hay toàn bộ dụng cụ nấu ăn đều do chủ tịch CLB chuẩn bị. Đã kiểm tra mà lại mất ngay từ lúc bắt đầu cuộc thi thì thủ phạm hẳn cũng phải tham gia vào công tác chuẩn bị nó. Satoshi có lẽ là quá ham vui vào cuộc thi mà chẳng để ý gì cả, nhưng em được biết rằng ban tổ chức cũng hỗ trợ việc chuẩn bị mà đúng không?"

Dường như anh Tanabe chỉ có thể cười gượng khi nghe thấy điều này. Cười gượng thì cũng là cười. Tôi có cảm giác cuộc trò chuyện đã đỡ căng thẳng hơn một chút.

"Nhưng nội trong ban tổ chức cũng có hơn hai mươi người. Xét từng người một là điều rất khó khăn và may thay đã có một manh mối. Hội trưởng Kugayama Muneyoshi, người đã cùng với tác giả của 'Tro tà' là chị Anjou Haruna hẳn cũng phải biết về tác phẩm 'Trình tự Kudryavka'. Tóm lại, ta có thể nhìn ra anh Kugayama chính là đối tượng mà sự kiện 'Juumoji' đang chỉ tới. Vậy thì hung thủ 'Juumoji' là ai? Kẻ đã bắt chước cuốn 'Trình tự Kudryavka' mà hẳn đã biết là không còn, nhằm gửi gắm thông điệp về Kugayama qua sự kiện 'Juumoji' là ai?

Luật bắt đầu khi một thứ bắt đầu bằng chữ 'A' từ đối tượng có tên bắt đầu bằng chữ 'A' bị mất trộm. Sau đó, ta báo là vật đó 'đã bị mất'. Tuy chỉ là suy diễn... nhưng em nghĩ rằng anh Kugayama đã đánh mất nguyên tác của 'Trình tự Kudryavka' – nghĩa là mất thứ mà chị Anjou Haruna để lại trong khi bản thân đã rời trường Kamiyama. Thủ phạm hẳn là đã không thể tha thứ cho anh Kugayama người đã đánh mất tác phẩm thứ hai của 'Ajimu Takuha', và kết quả việc đó chính là vụ 'Juumoji' oái ăm này đây. Tóm lại, lời nhắn của thủ phạm là thế này : 'Trình tự Kudryavka', đã bị – làm – mất bởi Kugayama!

Cuối cùng, phần lời bạt của 'Tro tà' đã không phải được viết bởi chị Anjou lẫn anh Kugayama. Nó là của người thứ ba, người cũng là đồng tác giả khi ấy. Chính người đó, chỉ duy nhất thành viên thứ ba của 'Ajimu Takuha' là đủ khả năng trở thành 'Juumoji'."

Nói rồi tôi rút quyển 'Tro tà' ra từ trong chiếc túi xách đặt dưới đất. Tôi vừa nhìn dòng chữ trên trang bìa, AJIMU TAKUHA, vừa nói:

"Ajimu Takuha. Một bút danh rất lạ. Chẳng lẽ lại hiểu theo nghĩa đen rằng 'Ajimu' là một thị trấn bao nhiêu tỉnh thành của vùng Kyuushuu[2]? Rõ ràng cái bút danh này rất không tự nhiên. Nhưng

nếu hiểu theo nghĩa khác thì nó lại là một bút danh chỉ việc cả ba người đã sáng tác 'Tro tà' một cách bình đẳng, không ai hơn ai. Nó cũng giống như kiểu đặt tên ghép như lấy 'Tarou' và 'Jirou' gộp lại thành 'Taji' vậy.

Anjou Haruna.

Kugayama Muneyoshi.

Hãy thử lấy tên hai người này ra khỏi 'AJIMU TAKUHA'. Vì là một bút danh sáu chữ hình thành từ ba người, nên một người sẽ có hai chữ. Bỏ 'A' với 'HA', 'MU' với 'KU' đi thì còn lại 'JI' và 'TA'. Đây là một người cũng tham gia lễ hội năm ngoái khi đang học năm hai trở lên, ở trong ban tổ chức, có họ và tên chứa chữ 'TA' với 'JI' bên trong. Cộng thêm việc người đó phải chơi thân với Kugayama và biết anh ta có thể vẽ manga. Vậy là ai? Người như thế duy chỉ có một."

Lúc này, giọng tôi điềm tĩnh đến nỗi chính tôi cũng phải ngạc nhiên.

"Chính là anh đấy. Anh Tanabe Jirou!"

...

"Thật tuyệt vời. Chưa bao giờ anh nghĩ rằng lại có ai khác ngoài Mune và Anjou-san có thể giải được điều này."

Anh Tanabe giờ hai tay chịu thua. Tôi ghi nhận điều đó. Không phải vì muốn được tưởng thưởng gì, và cũng chẳng phải vì thế mà tôi có hơi vô tư một chút khi nói lời này:

"Cái em không hiểu là tại sao anh lại phải cất công làm ra một ám hiệu rắc rối này. Có điều gì muốn nói thì cứ nói đi, có phải hay hơn

không?"

Lúc nói điều đó, tôi cũng dự đoán trước câu trả lời sẽ ra sao rồi. Và đúng như tôi nghĩ, anh Tanabe gượng cười một cái.

"Nói được bằng miệng thì anh đã nói rồi. Chứ có phải... Mà em biết chỗ để chột lắm đấy. Hẳn em cũng phải hao hao hiểu tại sao anh lại chọn cách này chứ?"

Hao hao à, cũng đúng, mặc dù tôi cảm thấy mình vừa bị xem nhẹ.

"Tính từ lúc các anh chị xuất bản 'Tro tà' đến lễ hội này là tròn một năm. Có phải anh muốn tổ chức để kỷ niệm, cũng như bày tỏ tình cảm đến chị Anjou Haruna người đã chuyển trường không?"

"Haha, tình cảm à. Ừ... đúng là có đấy. Đã vất vả công tổ chức một lễ hội thế này có thằng ngốc mới không muốn quậy phá cho hoành tráng phải không? Bị nhét vào phòng họp mãi chán lắm. Anh thực tình muốn xả láng một chút."

Tình cảm và đùa nghịch. Lấy những lý do đó để tạo ra vụ 'Juumoji' này quả thật anh Tanabe đúng là rất khác với một con người theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng như tôi.

Bằng một giọng rất nhỏ tưởng như không nghe nổi, anh nói thêm:

"Nhưng lý do lớn nhất vẫn là... tôi không thể nói được gì cả."

Anh Tanabe cũng như anh Kugayama tôi đều không quen biết. Giữa hai họ đã xảy ra chuyện gì tôi lại càng không. Và, nếu nói thẳng thì tôi hoàn toàn chẳng hứng thú. Tôi ho nhẹ một cái.

Từ bây giờ, vào vấn đề chính nào. Tôi hạ giọng trầm mà nói:

"Thôi, ta đổi chủ đề nào. Quan trọng hơn việc phơi bày sự thật thì em có một thứ muốn nhờ anh."

"Hửm? Là gì nào?"

Dù bị đưa vào tình thế buộc phải giao thiệp sau khi đã tự thú, anh Tanabe vẫn không một chút lung lay. Cách anh đáp lại còn vững vàng hơn lúc tôi nói ra cái tên "Trình tự Kudryavka". Hẳn anh ta có một tâm lý rất tốt đây.

"Đơn giản lắm ạ. Mớ này..."

Vừa nói, tôi vừa nhẹ nhàng rút từ trong chiếc cặp của mình ra.

"...nhờ anh mua hộ."

Tất nhiên, bên trong là tập san "Kem đá".

Đây là kế hoạch bán với số lượng lớn mà chắc chỉ mình tôi nghĩ ra. Vạch mặt "Juumoji" rồi sau đó bắt hẩn mua tập san của mình. Số lượng lớn. Chắc chắn là dễ tiêu thụ hơn hẩn quảng cáo bằng phát thanh rồi.

"Tập san 'Kem đá'. Tổng cộng ba mươi quyển."

Biết ngay, dù có là một người như Tanabe Jirou đi nữa cũng không thể không chớp mắt trước một lời đề nghị khiếm nhã như vậy.

"Này... bộ em thích tổng tiền lắm hả?"

"Ý anh là sao?"

"Ý em là nếu anh không muốn bị tiết lộ thân phận 'Juumoji' thì phải mua tập san đúng không?"

Tôi nở một nụ cười, lòng cảm thấy hơi buồn vì dường như mình vừa gây một ấn tượng xấu.

"Ấy ấy, có phải thế đâu? Em chưa bao giờ muốn rằng anh phải tự bỏ tiền túi ra mà mua cả."

Nói như hồi nãy mà anh không hiểu làm cũng ổng. Ngay lập tức Tanabe tỏ ra cực kỳ bối rối.

"...chả hiểu. Em muốn bảo anh phải làm gì với đồng tập san này đi cơ mà? Chẳng phải em muốn anh mua chúng sao?"

"Phải. Em có nói, nhưng người mua sẽ là..."

Tôi hít thở.

"Ban tổ chức."

"Cái - "

Sắc mặt Tanabe liền thay đổi. Sự lại trở nên căng thẳng rồi đây. Tôi tiếp tục trong tâm trạng khá bối rối:

"Không phải là chuyện gì ngớ ngẩn đâu. Em đã xem rồi, trang mạng của trường Kamiyama. Một số sản phẩm trong lễ hội văn hóa chẳng phải đang được bán trên đó hay sao? Một tập san mà đã trở thành hiện tượng tại lễ hội như vậy lý nào lại không thể bán qua mạng? Ban tổ chức cứ mua hết, xong bán lại qua mạng dùm em là được rồi."

Tanabe sửng sờ. Dường như anh ta đang dành hết sức lực để suy nghĩ trong một lúc khá lâu.

"...cái tập san đó, đâu hẳn đã thành hiện tượng trong lễ hội?"

"Vậy ý anh là nếu nó thành hiện tượng thì anh sẽ thầu mớ này giúp em phải không?"

Có lẽ tôi sẽ chưa được hứa trước điều đó. Cách nói của Tanabe trở nên cực kỳ thận trọng.

"Chỉ khi nó nổi tiếng, thế thôi. Cơ bản thì bọn anh cũng đang khổ sở với mấy sản phẩm trên mạng đó rồi. Nếu tập san của em mà bán được thì anh sẽ rất vui lòng nhận. Doanh thu bán vẫn sẽ giữ như vậy. ...chỉ là, tại chưa có đủ điều kiện nên anh không dám đưa nó lên mạng."

Hoàn toàn đúng. Tuy nhiên...

"Nó sẽ trở thành hiện tượng. Anh yên tâm."

"Bằng cách nào?"

"Dĩ nhiên là qua vụ ‘Juumoji’. Sự kiện đã trở nên lớn thế này thì anh đâu thể gửi một thông điệp khác rằng sẽ không có chữ [KO] đúng không? Anh mà làm vậy thật thể nào mấy thằng đã rất trông mong tới phút cuối cùng của sự kiện này cũng sẽ thất vọng cho xem. Em cũng cần đến Satoshi – thành viên ban tổ chức đồng thời là bạn chí cốt để có thể giúp anh một tay. Nếu không có một ‘kẻ phản bội’ thì chúng ta rất khó tiếp cận mục tiêu cuối cùng."

Em sẽ làm cho nhiều người hướng về mục tiêu cuối cùng của ‘Juumoji’ – CLB Cổ Điển. Tạm gác chuyện tập san có thành hiện

tượng hay không vì nếu có người tới phòng hẵn là tụi em sẽ có thể bán được vài cuốn chứ nhỉ? Và khi đó sẽ có lý do chính đáng để đưa tập san lên mạng, và anh cũng có thể tự tay kết thúc những gì mình gây ra. Anh thấy sao?"

Nào, nói đi.

Nếu Tanabe tức giận chiến thuật của tôi sẽ thất bại. Tập san “Kem đá” sẽ không được bán, mà thêm nữa tôi cũng sẽ chuốc hận vào thân. Tuy là hành động liều lĩnh nhưng để biến việc không thể bán hết hai trăm cuốn tập san thành có thể tôi phải chuẩn bị tinh thần để làm liều. Cho dù chỉ bán được một cuốn thì đó cũng là việc phải làm. Có điều, hơi bị tổn năng lượng một chút...

Tôi nín thở mà chờ đợi câu trả lời của Tanabe. Cảm giác đang là hết sức hồi hộp. Anh Tanabe à, sao im lặng lâu thế? Lời đề nghị này chắc chắn không làm anh tổn thất thứ gì mà đúng không?

...hay, anh không thích bị ép buộc như thế này? Không, đời nào có chuyện đó nhỉ. Nhưng tôi vẫn không bình tĩnh được.

Và rồi, anh Tanabe tỏ ra bớt căng thẳng hơn chút mà nói:

"Ra vậy, một đề nghị không tồi. Đúng thế. Sự kiện ‘Juumoji’ phải kết thúc trọn vẹn. Các tác phẩm bán trên mạng rồi cũng phải rời kệ. Chúng ta sẽ cùng chung chiếc thuyền này."

Nếu có thể, tôi đã rất muốn thở phào vài cái to thật to. Tôi thở thật sâu đến mức trong đầu tự hỏi rằng phải chăng đây là cái người ta gọi là “nhẹ nhõm”? Có vẻ kế hoạch của tôi đã thành công phần nào.

Thái độ của Tanabe trở lại thoải mái như bình thường. Với một nụ cười hiện rõ trên khuôn mặt anh hỏi tôi:

"...thế, cậu sẽ giúp tôi hoàn thành sự kiện 'Juumoji' này bằng cách nào đây?"

À.

Tôi trả lời, trong đầu đang nhớ lại sự cố nhà máy phát điện ở Fukui hồi xưa.

"CLB cổ điển sẽ chuẩn bị '[KO]URYOU GENKOU' (Bản thảo sau biên tập) làm mục tiêu. Tôi sẽ thuyết phục Chitanda... là hội trưởng CLB ấy, canh chừng không cho ai đến gần bản thảo."

"Ồ."

Có vẻ Tanabe, không chỉ đơn thuần là bắt chước theo nguyên tác 'Trình tự Kudryavka', mà còn đang tận hưởng thành quả của mình từ đáy lòng.

"Rồi sao nữa?"

"Sau đó thì chắc là anh nên ghé qua 2 nơi này : CLB Hóa học và CLB Bánh kẹo. Theo như trong quyển 'Hướng dẫn vui hội Kanya' thì CLB Hóa học sẽ biểu diễn những phản ứng với Natri. Anh hãy xin họ chia cho mình một ít. Về phần CLB bánh kẹo, anh hãy đến gặp hai chị em đội cái mũ bí ngô bán bánh quy dạo trong trường. Chắc hẳn họ có giữ một khẩu súng nước Glock 17, hãy mượn họ cái đó."

Tanabe tròn mắt.

"... em cũng nguy hiểm khiếp nhờ!"

Tôi cười.

"Hội mà anh. Với lại cũng sắp kết thúc rồi, phải làm cú chót cho hoành tráng tí chứ. Em sẽ làm cách nào đó để chèn natri vào giữa các trang giấy của bản thảo. Anh hãy đợi ám hiệu, mà chính xác hơn là khi cảm thấy tập san 'Kem đá' có vẻ bán được nhiều rồi thì em mới ra ám hiệu. Anh hãy bắn súng nước vào bản thảo. Nếu thêm vào tác nhân Satoshi để thu hút sự chú ý thì chắc chắn ta sẽ không bị phát hiện."

"Liệu nó có cháy được không?"

"Natri chỉ cần một lượng rất nhỏ cũng đủ rồi. Miễn sao thấy lửa lóe lên tí là được. Trên cái bản thảo ấy em sẽ tạo sẵn một cái lỗ cháy xém. Hẳn mọi người sẽ chỉ nghĩ rằng đó là do lửa cháy tạo ra cái lỗ đó thôi."

Tanabe chống cằm, cười một cái.

"Hừm... Cũng phải mảnh lới chút đấy nhỉ. CLB Hóa học anh ít nhiều cũng có quen biết. Còn CLB bánh kẹo thì... giả mà có không được đi nữa chắc cũng có thể mượn thẳng từ CLB làm vườn nhỉ? Mà theo em thì anh có cần để lại mẫu giấy không?"

Tôi gật đầu.

"Anh hãy chèn vào một quyển 'Kem đá' và đợi mọi người sơ hở rồi đánh rơi nó, còn thấy khó thì bỏ vào hộp bàn cũng được. Người tới càng đông thì khả năng thành công càng cao."

"Thôi, chuyện dàn dựng thì cậu làm dùm tôi đi. Anh là anh mong càng ít người càng tốt ấy chứ."

Ra thế, cũng được. Tôi duyệt yêu cầu.

"Vây, phiền anh mua một quyển 'Kem đá' làm vật chuẩn bị đó nhé."

"Biết ngay mà."

"Tụi em đang khổ sở lắm đó anh à."

Tôi lấy hai trăm yên từ anh Tanabe đang mỉm cười hết sức gượng gạo.

"Xong, vậy nhớ để ý ám hiệu của em nhé."

"Được.... mà này, cậu tên gì vậy?"

Ồ, thì ra tôi chưa xưng tên à? Tôi cố ý thở sâu một cái để lấy giọng:

"Năm nhất lớp B, Oreki Houtarou."

Lúc tạm biệt, anh Tanabe có nói tôi một cách thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Em đã nói là anh dựng lên sự kiện 'Juumoji' là để cáo tội Kugayama đúng không?"

Tôi dừng lại, khi đã đeo cặp lên vai và chuẩn bị rời khỏi bãi giữ xe.

"Vâng."

"Vì Kugayama đã làm mất 'Trình tự Kudryavka'."

"Có gì sai sao anh?"

Khi nói câu này, tôi tự nhiên nhỏ giọng lại. Bởi điều Tanabe muốn buộc tội Kugayama suy cho cùng chỉ là suy đoán trong trí tưởng tượng của tôi.

Giọng anh Tanabe cũng nhỏ đi hẳn. Cho tới lúc đó thật sự tôi vẫn chẳng hiểu gì.

"Không phải. Mà, cũng phải thôi. Người có thể hiểu điều đó trên thế giới này chắc chỉ có Anjou-san."

Sao?

"Anh hông tính anh Kugayama vào à?"

"Mune, ý anh là Kugayama ấy, không hiểu được đâu. Chắc chắn đấy."

Là sao. Tôi hơi bối rối một chút.

"Chị Anjou Haruna..."

"Chuyển trường rồi. Chắc hôm nay cô ấy cũng không đến."

"Vậy mục tiêu của anh là gì?"

Như thấy vui vì tình thế đã xoay chuyển một trăm tám mươi độ, Tanabe nở một nụ cười.

"Là Kugayama. Suy luận của em không sai, chỉ là... nội dung lời nhắn thì chưa đúng. Anh đã muốn cậu ta đọc ra thế này : ‘Trình tự Kudravka vốn dĩ đã biến mất khỏi Kugayama rồi’. Và trong thâm tâm thì là..."

Kugayama, Anjou-san, hai người không muốn vẽ manga nữa sao? ”

A.

"Một lời nhắc nhở à?"

"Tất cả chỉ còn cách một bước nữa thôi."

Anh Tanabe hơi cười một chút. Nhưng đó là một nụ cười không gượng ép, nụ cười khiến ai cũng sẽ phải cảm thông cho anh.

"Kugayama... vốn không có hứng vẽ manga. Em đã đọc rồi đúng không? Anjou-san đúng là một thiên tài, nhưng việc Mune có thể vẽ được tới mức đó thì anh lại không biết. Tôi không thích dùng từ ‘cảm nhận’ để diễn tả cho lắm. Nhưng quả thật khi nhìn vào những khung truyện, tôi mới thấy cậu ta có một cảm nhận về manga rất tốt. Vậy mà bản thân lại không có hứng vẽ manga. Bản thảo ‘Trình tự Kudryavka’, có tồn tại. Anh giữ một bản và chắc chắn Mune cũng vậy. Truyện hay lắm đấy. Mune mà chịu làm thì thể nào tác phẩm cũng sẽ tiến xa hơn ‘Tro tà’ mấy bậc nữa. Nhưng... dù có nói thế nào thì với cậu ta manga cũng chỉ là một trò chơi suốt năm vừa rồi mà thôi."

Tro tà...

Trong đầu tôi thoáng hiện ra quyển truyện mà bà chị mình đã đưa cho. Nội dung hay, tranh vẽ đẹp. Gọi tác phẩm đó chỉ là một “trò chơi trong năm” thì thật là...

Như để trả lời những nghi vấn của tôi, anh Tanabe tiếp lời:

"Thật lãng phí đúng không? Chắc cậu cũng thấy tiếc chứ hả? Thật chẳng vui gì hết. Một tài năng mà anh có muốn cỡ nào cũng không thể có được, còn người chưa cần cố gắng tí gì đã có thể đem lại sự khác biệt như Mune lại chẳng có ham muốn vẽ manga. Chỉ cần cậu ta ừ một cái anh sẽ dốc toàn lực có thể để hỗ trợ. Và tôi đã chờ đợi lời đó, suốt từ rất lâu rồi. Với một kẻ thảm bại như tôi mà nói, Mune thật sự... là một ngôi sao hy vọng. Vậy nên nhìn cảnh đó tôi không chịu nổi. Hắn cũng có cái đầu mà? Dù có thể không có Anjou-san đi nữa thì một ngày nào đó hắn cũng có thể trở thành một họa sĩ tài ba cơ mà?"

Dù đang cười nhưng cách nói của anh Tanabe nghe rất đau khổ. Từng lời nói của anh ta, như lẫn lộn hết vào răng vào môi.

"Tuyệt vọng sẽ sinh ra hy vọng. Nhưng nếu hy vọng mà không được đáp ứng thì chỉ có thể đi đến thất vọng. Suốt một năm trời anh đã tin tưởng rằng Mune sẽ vẽ manga một lần nữa. Và znd vẫn còn, rất muốn kỳ vọng vào điều đó."

Giờ thì tôi đã hiểu. Cái điều mà anh Tanabe muốn truyền tải thông qua sự kiện vừa rồi...

Anh Tanabe im lặng, mắt nhắm thẳng xuống đất. Nếu việc tuyệt vọng tới một lúc nào đó sẽ sinh ra hy vọng là đúng thì tôi dường như chưa bao giờ để ý bất kỳ mặt nào trong hai thứ đó cả. Kiểu kỳ vọng có thể làm người ta phải lung lay, tôi không biết. Tôi cũng chẳng bao giờ được trải nghiệm cái cảm giác "ngưỡng mộ" là gì, còn trong mắt tôi cũng không có một ngôi sao nào cả.

...nhưng biết đâu một lúc nào đó sẽ "đến lượt" tôi thì sao?

Tôi nói.

"Nếu vậy, điều anh thật sự muốn truyền tải thông qua sự kiện 'Juumoji'... câu hỏi mà anh không thể nói ra lời là thế này à: Kugayama, cậu đã đọc 'Trình tự Kudryavka' chưa? "

Tanabe, ngẩng mặt lên một chút.

"Thật sự, em quả là tuyệt vời."

"Còn câu trả lời thì..."

"Ừ, vậy đấy. Mune, bản thân cậu ta có lẽ đã tuyệt giao với tác phẩm tâm huyết của Anjou-san. Ấn ý không được giải. Lời nhắn đã truyền đạt thất bại."

Vậy, hy vọng của anh đã biến thành thất vọng rồi sao?

Ngay bản thân tôi cũng thấy khó có thể nói ra điều đó. Quyết định không nên nói gì nữa, tôi chỉ quay gót mà bước đi.

Khi ngoảnh lại, tôi vẫn thấy anh Tanabe đứng đó, trầm ngâm.

Tôi nghe thấy tiếng của đài phát thanh trong trường:

"...và thưa các bạn, lễ hội Kanya đã đến ngày cuối cùng. Sự kiện nổi bật hôm nay vẫn luôn là sự kiện 'Juumoji'..."

[CÒN 88 QUYỀN]

[1] Một loại hình trình diễn âm nhạc theo nhóm, trong đó ngoài những ca sĩ chính thì những thành viên còn lại sử dụng âm thanh của mình để thay thế cho nhạc cụ và bè.

[2] Một trong bốn huyện đảo của Nhật Bản, bên cạnh Hokkaido, Shikoku và Honshuu. 🌋" -

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 6: Và thế là hết

066 - ♠19

"Thế, rốt cuộc còn lại nhiều quyền?"

Tôi im lặng lật ngược lại thùng các tông.

Những cuốn "Kem đá" còn lại rơi xuống. Chỉ còn lại năm. Hiệu quả đem lại từ sự kiện "Juumoji" phải nói là trên cả tuyệt vời.

"Ô, ôi! Thật, thật không ngờ là tụi mình có thể bán được nhiều đến vậy...!"

Satoshi phấn khởi trầm trồ.

"Nhưng cũng tiếc thật nhỉ. Còn vài cuốn thôi là hết rồi."

Nghe Chitanda nói ra tham vọng của mình mà tôi muốn chào thua cô nàng.

Còn Ibara thì...

"...tớ, cứ tưởng tuyệt vọng rồi chứ. Cứ lo không biết ăn nói làm sao cho người ta mua suốt từ này giờ..."

Nhỏ nói với giọng run run.

Chuyện đả đo về lời lố đã nhanh chóng vượt qua. Việc chị Irisu bán dùm cho mấy cuốn cũng đã có lời rồi. Và, nếu muốn lời hơn

nửa thì cứ việc "để nhà trường mua lỗ của mình" thôi. Tôi có tham lam quá không ta? Dù sao thì một nửa là đùa thôi.

"Nhưng mà, có thật là tụi mình bán hơn một trăm cuốn chỉ trong một buổi chiều không vậy?"

Dù trong bất kỳ tình huống nào thì quả thực Ibara đúng là siêu nhạy bén. Cảm thấy không cần giấu nữa, tôi nói luôn:

"Thật ra tôi đã nhờ người bán dùm 'Kem đá' trên trang mạng trường Kamiyama rồi. Ba mươi cuốn đã được chuyển giao cho ban tổ chức."

"Hả? Từ khi nào vậy?"

Chitanda tròn xoe mắt.

"Xin lỗi, tớ không có ý làm mấy cậu bất ngờ, chỉ là chưa có cơ hội nói thôi."

Nửa trước là nói thật, nửa sau là nói dối.

"Nhưng mà Oreki à, nếu thế trên mạng mà không bán hết thì cũng có khác gì đâu?"

"Đừng lo!"

Đồng phạm Satoshi tiến lại. Vỗ vai trấn an Ibara, hấn dũng dặc nói:

"Ban tổ chức đã mua lại 'Kem đá' cơ mà. Bán hết hay không là chuyện của họ, CLB Cổ Điển tụi mình đâu có cần quan tâm?"

"Oreki-san, tớ thật sự ngạc nhiên khi biết việc cậu có nói chuyện với họ... Ngay cả tớ cũng không hề nhận ra."

Thì tôi cố ý giấu cô mà cô nường.

Với lại, trước cả khi biết "Juumoji" là anh Tanabe, tôi đã tính bắt tên thủ phạm phải mua "Kem đá" của chúng tôi rồi. Chỉ là khi thấy đối phương không để lộ chút kẽ hở nào tôi đành phải tùy cơ ứng biến thay đổi kế hoạch, nhưng rốt cuộc cũng chẳng khác gì cái gọi là "đe dọa" cả. Tuy không đến nỗi thế, nhưng chuyện này không phải là một cái gì hào hùng để tôi có thể ba hoa với Chitanda.

Rốt cuộc "Juumoji" là anh Tanabe, và tôi đã kết thúc bằng việc thương lượng với người của ban tổ chức. Cho dù kế hoạch ban đầu có là đe dọa hay gì thì cái kết cũng đem lại niềm vui cho tôi cũng như CLB Cổ điển, xong.

Thực tế bây giờ, tôi chỉ bị nghi ngờ là một kẻ đe dọa thôi.

Phải. Nếu nhìn lại thì ba ngày qua phải nói là cực kỳ may mắn. May mắn trong việc bán sách, cũng như may mắn vì CLB bắt đầu bằng chữ [KO] là mục tiêu cuối cùng trong chuỗi các sự kiện "Juumoji". Cả chuyện cuốn "Tro tà" tự động được bà chị yêu dấu đưa cho theo một cách khó hiểu, cũng có thể gọi là may mắn. Dù thế nào thì sự kiện "Juumoji" mà không có nó thì sẽ không bao giờ được giải đáp. Satoshi đã nói rằng có rất nhiều người cùng chơi trò thám tử này, nhưng họ sẽ không bao giờ tìm ra vì thiếu quá nhiều dữ kiện. Trong số những người như tôi và những người đi tìm thủ phạm như Satoshi, thì việc tôi là người tìm ra chân tướng của Tanabe cũng chỉ là may mắn không hơn.

Cũng nhờ... cái trò mấy món đồ truyền tay đó nữa.

Có bao giờ tôi nghĩ là sẽ phải sử dụng chúng đâu. Mà tôi cũng chẳng phù phép cho những người ấy tới chỗ mình nữa. Và dù rằng rất thích câu thành ngữ "thành công là nằm yên chờ đợi", tôi cũng không thể ngồi lì mãi được. Bản thân tôi thì không sao, nhưng làm thế lại rất có lỗi với Satoshi và Chitanda.

Còn giờ là chuyện làm sao bán hết năm cuốn còn lại.

"Thôi, còn thì chịu chứ biết sao giờ, mỗi người mua lấy một cuốn đi."

Đề nghị của Satoshi nhanh chóng được chấp nhận, mỗi người bỏ hai trăm yên vào hộp kẹo.

Chitanda ôm quyển sách vào ngực, Satoshi cuộn tròn và bỏ vào chiếc túi nhỏ còn Ibara thì cầm lên mà dùng tay khẽ xoa xoa bìa sách.

Và giờ, chỉ còn lại một quyển.

Tôi bỏ thêm hai trăm yên vào hộp kẹo.

"Ủa, gì vậy Houtarou?"

"Cuốn này xem như trả ơn bà chị của tớ."

Để trả ơn quyển manga "Tro tà". Không biết bà có thích không, mà nếu không thì dùng lót nôi cũng được vậy.

Tôi lấy nốt quyển còn lại. Cuối cùng chiếc thùng cũng trống hoắc.

Chitanda nói, với một giọng tràn đầy cảm xúc.

"Vậy là chúng ta... bán hết rồi"

"Hết..."

"Hết, thật rồi..."

Hết rồi ư...

Một “ngọn núi” mà ngày đầu tiên của lễ hội không ai nghĩ có thể bán hết được. Và cũng quả núi đó bây giờ đã biến mất.

Tuy vậy, vẫn cái giọng mẫn nguyện đó, Chitanda nói tiếp.

"Giờ tụi mình còn vụ "Juumoji" đúng không? Chưa làm sáng tỏ vụ đó mình chưa yên lòng được."

"À, nếu là vụ đó..."

Satoshi cười nham hiểm.

"Có vẻ Houtarou đã nghĩ ra gì rồi chứ nhỉ?"

"Hả, thật thế sao?"

Đột nhiên Chitanda tròn mắt tiến sát lại gần tôi. Thiệt tình, đã bảo đừng có đến gần mà lại. Không biết bao lần nhỏ làm tôi thót tim vì vụ này rồi.

Còn nhiều thời gian, cần gì phải cuống lên vậy. Tôi vớ lấy chiếc mũ như để tránh ánh mắt của Chitanda đang quá gần mình, và rồi cất giọng kèm với một cái cười.

"Để chuyện đó sau đi nhé. Lúc ăn mừng bán hết, hay bắn pháo hoa gì đấy tớ sẽ kể."

"Cậu, cậu có sao không vậy? Một lời đề nghị không giống Oreki-san chút nào!"

Cái gì chứ. Tôi nghĩ mình vẫn là người biết tỏ ra lịch sự mà?

Ngay lập tức Satoshi lên tiếng:

"Đồng ý! Nhưng Hội học sinh đòi nào cho bắn pháo hoa? Trừ phi cái thế giới này bớt nghiêm khắc đi thôi, trừ phi nhé! Ngày mai là chủ nhật rồi đó, phải xõa một bữa cho đã đúng không?"

Ibara, người đã u ám suốt ba ngày nay cũng tỏ ra phấn khởi hơn.

"Ừm, đúng đó. Vì kì này mình không tới phòng họp thường xuyên lắm, trong lễ hội có chuyện gì hay kể tớ nghe với nhé... Hẳn phải có nhiều chuyện vui chứ nhỉ?"

Chitanda vừa nghe vừa cười. Khi thể hiện vẻ mặt này Chitanda trông rất là có duyên. Còn tôi gọi đây, là lừa đảo.

"Vậy mọi người đến nhà mình chơi nhé? Tuy nói có vẻ hơi thừa, nhưng mình sẽ đón tiếp mọi người thật chu đáo."

Nhà Chitanda à. Hơi xa một chút, và rộng đến mức ít nhiều luôn khiến người ta phải ngạc nhiên. Ừm, cũng được, với tôi thế này là ổn rồi.

"Quyết định vậy nhé. Thôi, tui mình về nào."

"Ừ nhỉ, cũng đến giờ đóng cửa rồi."

"A! Mọi người đi ăn sushi không?"

"Chi, Chii-chan này, không cần phải thế đâu..."

Chuông reo cũng là lúc chúng tôi cùng đứng dậy.

Tiếng chuông báo hiệu hết giờ cho những ai còn ở lại trường, tiếng chuông báo hiệu thời gian 3 ngày của lễ hội đã kết thúc. Âm thanh đó... như thể đang cầu nguyện cho những vương mắc còn lại sẽ kết thúc trong êm đẹp vậy.

Và có lẽ, trong tất cả chúng tôi đều có một suy nghĩ như thế.

[BÁN HẾT]

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Lời bạt

Xin chào, tôi là Yonezawa Honobu.

Kỉ niệm đẹp nhất về một Lễ hội văn hóa tôi có được, là về một cô gái trong CLB Văn Học. Cô ấy sẽ mang một chiếc ghế ra hành lang, nơi không bị ánh mặt trời chiếu vào cùng với vài quyển tập san, mà ngồi đọc cả ngày không ngơi nghỉ.

Năm đó tôi được giao nhiệm vụ viết kịch bản cho một bộ phim trình thám huyền bí mà lớp mình dự tính làm. Khi bộ phim chiếu xong cũng là lúc tôi được tự do đi chơi hội, thế là tôi đã mua một quyển tập san từ cô ấy nhưng chẳng nhớ là đã đọc hay chưa.

Đó là bởi vì tôi đã có sẵn một quyển truyện chữ để giết thời gian rồi.

Trọng tâm của tập này không gì khác hơn Lễ hội Văn hóa. Với một sự kiện muôn hình vạn trạng như vậy tôi phải thể hiện dưới góc nhìn của nhiều nhân vật khác nhau. Điều đó là xương sống của cốt truyện, nếu không cả trăm trang các bạn đọc sẽ chẳng chứa gì ngoài hình ảnh nhân vật chính ngồi trên một cái ghế.

Khi bản thảo của quyển sách này cuối cùng cũng chuẩn bị được xuất bản, tôi vẫn còn bị bí với một cái tên. Câu chuyện bắt đầu trước khi Lễ hội bắt đầu và kết thúc sau khi nó kết thúc, thế nên tôi chẳng nghĩ ra được gì ngoài "Lễ hội văn hóa" hay "Lễ hội trường". Rất

cuộc nó cũng được đặt là "Trình tự Kudryavka" vì tôi cảm thấy xét toàn thể thì cái tên này là hợp nhất.

Trong lời bạt của tập "Kem đá" đầu tiên tôi có nói sẽ tiết lộ sự thật về một bí ẩn, điều đã định viết trong lời bạt quyển hai nhưng tôi lỡ hết trang mất rồi.

Cơ mà, đã bảy năm từ khi "Kem đá" ra mắt bạn đọc. Trong bảy năm đó series đã có thể sống sót tất cả đều nhờ vào các bạn. Câu trả lời cho "Sự kiện Sushi" mà tôi đã kể trong lời bạt tập một thực tế đã xuất hiện tại chương 2-1 (009 - ♣03). Tôi tự hỏi trong các bạn có ai nhận ra điều này không nhỉ? Thực ra cũng chẳng phải bí ẩn gì, nếu không tôi đã viết ra hẳn một tập truyện...

Sẵn cũng nói thêm. Trong lời bạt của "Cái kết của Kẻ Ngốc" phần tôi nói về ý nghĩa của từng chương trong truyện ấy, tóm lại, ý chính của chúng là một "sự kích động".

Tập thứ ba kết thúc tại. Hy vọng các bạn cảm thấy thích thú với lễ hội đầy màu sắc của "Trình tự Kudryavka" và sẵn sàng với một lễ hội khác ở tập tiếp theo.

Yonezawa Honobu

Tháng tư, 2008.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Đã làm thì phải làm cho nhanh

Chương 1

Một số người sở hữu những ý thích cá nhân, biết vậy nhưng tôi sẽ không nói rằng mình cũng muốn thế.

Nhĩ lại, thì tôi thật sự không hẳn là được nhận một kiểu nuôi dạy không-đụng-hàng người ta. Ba tôi hiếm khi ở nhà nhưng ông vẫn đủ sức gồng gánh cả gia đình. Chị tôi thì hẳn là một phần tử nổi loạn, kiêu hãnh và khó hiểu tới mức cố gắng để dành tiền tới khi đủ tuổi vào đại học thì lại dong buồm trên một chuyến phiêu lưu chưa biết ngày trở về, nhưng bà chị yêu dấu ấy cũng chả có ba đầu sáu tay. Còn tôi, Oreki Houtarou, không có lấy một chút cảm giác thích đời, chơi trội như đã bị kì vọng.

Chỉ một lần tôi bị vướng vào rắc rối mà rõ là không ai xui tới mức phải trải qua. Trong thời gian ấy tôi cứ như là nai vàng ngơ ngác, để rồi chung chạ với cái thằng bây giờ vẫn là “bạn chí cốt” Fukube Satoshi. Thậm chí lời trấn an của bà chị yêu dấu rằng việc những cái đồ dở hơi bỗng dưng xuất hiện trước mặt là chuyện bình thường, cũng không xua đi hết những nỗi bức khi-mình-là-người-duy-nhất của tôi. Rồi cũng trong khoảng thời gian mí mắt bận rộn với việc co giật còn miệng thì suốt ngày càm ràm về cái này thấy ghét hay cái kia khó quá, tôi đã thành học sinh Cao trung từ lúc nào không hay. Đây, càng nghĩ càng nhớ toàn những sự việc khiến người ta không cưỡng nổi một cái ngáp...

Điểm ở trường của tôi không tệ. Không phải là thiên tài, nhưng cái đầu trời phú cho tôi không tệ tới mức phải lo trắng tóc vì việc học. Cũng như hầu hết các học sinh trong thành phố Kamiyama sở hữu thành tích học tập trung bình khá trở lên, tôi cố gắng thi vào trường Cao trung Kamiyama. Học để phục vụ cho kì thi chuyển cấp có lẽ là trải nghiệm khó khăn nhất của tôi từ trước tới giờ.

Cao trung Kamiyama là một 'trạm kế' hoàn hảo đối với học sinh sơ trung. Trường vừa có định hướng để học tập lên cao vừa có mức chấp nhận đầu vào lên tới chín mươi phần trăm. Dù những tấm vé an toàn hơn nằm ở các trường tư thục nhưng rất nhiều người đã chọn và đã đổ vào trường Kamiyama. Bằng một vận hên nào đó thì tôi cũng đậu.

Trong ngày lễ khai giảng tôi đã nghĩ rằng Cao trung Kamiyama là một ngôi trường đặc biệt. Chắc chắn rằng ba năm học ở đây sẽ cho tôi chứng kiến ít nhiều những sự kiện khó quên.

Tuy nhiên tất cả mọi người ở đây, ý tôi là đồng trang lứa ấy, rồi cũng sẽ có những yêu cầu riêng để có thể nhận được sự chú ý của họ, nên tôi sẽ không có cơ hội mà nói rằng "Hiểu rồi, cái này kì lạ đây" mà thể hiện niềm tự hào của mình. Ngày rời khỏi trường sơ trung Kaburaya tôi nhớ mình đã ngắm những dãy phòng học mà lẩm bẩm "Rốt cuộc cũng chả có cái gì xảy ra ở đây cả." Lẽ nào ba năm sau tôi sẽ phải lặp lại những lời này sao?

Chắc là vì tôi luôn nắm giữ một phương châm không thể bị thay đổi.

Dù cố nghĩ cách mấy tôi cũng chẳng nhớ nổi mình đã thuận theo cái phương châm đó từ khi nào. Không phải từ ai dạy hay là đọc ở đâu đó nhưng tôi lại vẫn trung thành, thế mới lạ.

Đó là...

“Việc không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh.”

Chương 2

Tôi thích cái phương châm ấy từ tận đáy lòng.

Nhưng cũng vì vậy mà tôi đang bị quăng vào một tình trạng khó chịu sau giờ học. Trên bàn đang là hai tờ giấy học sinh. Tờ thứ nhất có dòng chữ “Cảm nhận về tháng đầu tiên học tại trường và nguyện vọng tương lai.” Trong khi tờ thứ hai để trắng. Phòng tư vấn học sinh hẳn là rất lo nghĩ về lứa năm nhất và tin rằng chúng tôi có thể lấp đầy ít nhất hai tờ giấy bằng những nguyện vọng của mình. Thật là cảm kích!

Vì đây là bài tập nên tôi đã hoàn thành ở nhà. Tôi tuyệt đối không nhớ mình viết gì, nhưng chắc chắn là đã viết xong. Vậy thì tại sao tôi phải ở lại lớp sau giờ học để một lần nữa đối mặt với cái đề bài mà câu trả lời đã quên bống này? Thưa ra nó nên là một bí ẩn thú vị, nhưng nếu phải tóm gọn lại trong một câu thì nó sẽ là...

“Thầy ơi, em để quên bài ở nhà rồi.”

Satoshi đang cười vào bài viết của tôi, thứ đang bị mắc kẹt ở ba dòng trong hai tờ giấy.

“Không hổ danh một Houtarou chẳng-bao-giờ-làm-những-điều-phiền-toái. Nói về nguyện vọng khó lắm đúng không? Cơ mà, sao không tranh thủ ở nhà nêo gia vị cho nó chút đi?”

Không biết mà cứ bình phẩm. Tôi phản pháo trong lúc giữ cây bút chì bấm giữa các ngón tay mà xoay nó vài vòng.

“Tôi qua làm xong rồi.”

“Thế thì tại sao viết lần hai lại khó thế?”

“Vì nó là lần hai.”

Satoshi quăng cho tôi một cái nhìn đầy ranh mãnh.

Tôi lại xoay bút, và khi tính xoay thêm một vòng nữa thì cây bút bỗng giờ đã tích trữ quá nhiều động lượng bất ngờ bay sượt qua mặt Satoshi và rớt vào góc phòng. Tôi bình thản đứng dậy, nhặt lấy cây bút chì và về chỗ ngồi như không có gì xảy ra. Satoshi cũng chẳng buồn thêm muối vào sự kiện, hay đúng hơn là hình như hắn còn chẳng biết.

“Viết lại lần nữa thì khó chịu chỗ nào nhỉ?”

“Tôi có thể viết lần đầu khá tốt, nhưng khi cố gắng viết lại sao cho giống thì lại chẳng nảy ra nổi chữ nào.”

Tối hôm qua thực sự đã chứng kiến một nỗ lực phi thường trong việc chế ra những “hào bão cá nhân” từ tôi. Viết lại từ đầu sao mà khó quá. Nhìn tôi Satoshi cười khẩy như mới nhặt được tiền.

“Haha... tớ nghĩ mình cũng hiểu. Vậy thì cứ lần theo mấy ý chế hôm qua mà chép vào là xong thôi.”

“Chính xác vì chế quá hay nên tớ mới chẳng nhớ được gì ấy chứ.”

Đầu cây bút chì kim chạm vào mặt bàn một tiếng “cách”. Satoshi nhún vai, dấu hiệu cho thấy hắn đã quán triệt đầy đủ ý nghĩa lời nói đùa của tôi.

Sắp hết tháng tư. Đã qua giờ học nhưng cũng chưa trễ lắm. Ngoài tôi thì trong phòng vẫn còn không ít người ở lại tán gẫu với nhau về đủ mọi chuyện. Ngoài trời thì đang mưa phùn, vậy là đã hai ba ngày mưa liên tục rồi nhỉ. Dự báo thời tiết đã cảnh báo nguy cơ có bão mạnh vào buổi tối. Ôi, vậy chứ đó chưa phải là lý do lớn nhất khiến tôi mong muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt đâu...

Satsohi lấy một cái ghế rồi ngồi xuống, mắt vẫn soi vào cái hộp bút của tôi một cách kì lạ mà phe phẩy cái túi dây bất ly thân trên vai.

“Xem bộ còn hơi bị lâu à, có ảnh hưởng tới hoạt động CLB không đó?”

Nghe ba chữ “CLB” làm tôi nổi da gà.

Với phương châm sống của mình hiển nhiên tôi chẳng có hứng thú với một CLB nào. Một thằng chỉ hy vọng cuộc sống cao trung trôi qua êm đềm chẳng lý gì lại đâm đầu vào những thứ tốn quá nhiều năng lượng như thế. Nhưng một lá thư chết tiệt đã nhấn tâm tước đi hy vọng đó. Lá thư đến từ thành phố Benares, Ấn Độ với yêu cầu ngăn ngừa “Vào CLB Cổ Điển đi”. Với sự trợ giúp của một mớ bất hạnh cùng một lỗi đọc nhầm, tôi đã trở thành thành viên chính thức của CLB Cổ Điển.

Người ngồi trước mặt tôi, Fukube Satoshi cũng là một thành viên. Không chỉ thế hắn còn ham hố một tay bên CLB Thủ công và một chân vào Hội học sinh. Sở thích của hắn là đạp xe nhìn cây lá. Một con người phê phởn đúng nghĩa.

“Chitanda-san đang hiếu kỳ về điều gì thì phải. Cậu ấy có nói với tớ sẽ thật tốt nếu cậu ghé qua được.”

Tôi chăm chú vào cái đầu bút chì trong khi miệng chẳng nói lên lời.

Chitanda cũng là một thành viên của CLB Cổ Điển. Tên đầy đủ là Chitanda Eru.

Theo lời chuyên gia về-những-thứ-có-trời-thèm-tìm-hiểu Satoshi thì Chitanda là tiểu thư của một gia tộc hưng thịnh từ lâu đời và đang sở hữu rất nhiều ruộng đất ở phía bắc thành phố Kamiyama. Về ngoài cửa nhỏ chẳng phản ánh đúng bản chất thực tế chút nào cả, trông chỉ đơn thuần là một cô gái gọn gàng với mái tóc dài và gương mặt xinh xắn. “Chitanda”, chỉ cần nghe cái tên đó thôi cũng đủ khiến tôi rơi vào thình lạng. Không biết tên Satoshi này có nhận ra không, chứ tôi thì dường như... không ổn với nhỏ lắm.

Tôi đồng ý gia nhập CLB Cổ Điển chỉ vì nghĩ rằng nó sẽ trống không, trở trêu thay cô nàng Chitanda cũng tham gia nên Hội Cổ Điển chính thức sống lại với tư cách một CLB chính thức. Nhưng không chỉ có vậy...

Nhỏ không hẳn là bị đặt vào thể loại tôi ghét. Dù gì thì một tên “tiết kiệm năng lượng” có bao giờ thích hay ghét cái gì quá nồng nhiệt đâu. Ngày chúng tôi gặp nhau câu đầu tiên mà Chitanda hỏi tôi là : “Tại sao mình lại bị nhốt trong phòng... Mình thật sự rất hiếu kỳ!”

Ngày hôm đó vì lý do khách quan mà Chitanda đã bị nhốt trong phòng. Thậm chí có lẽ nhỏ cũng chẳng để ý tới khi tôi mở khóa phòng và bước vào. Dĩ nhiên tôi không phải kẻ khóa. Khó mà tin được lại có người lấy chuyện đó ra để mà hiếu kỳ, nhưng Chitanda khi ấy đã một mực nhờ tôi giải quyết bí ẩn “căn phòng khóa”. Bất lực trước sự hiếu kỳ mạnh mẽ trên, tôi đành phải giải thích suy luận của mình về chuyện đã xảy ra...

Rồi ơn trời mà bằng cách nào đó tôi đã “khoa trương” được khả năng chẳng biết từ đâu ra của mình. Tuy vậy, sau thành công ấy trên đường về nhà trong tôi lại nơm nớp một điềm báo. Phương châm tiết kiệm năng lượng của mình là không thể lay chuyển, tôi đã tin vậy vì không ngờ đến việc sẽ có một người dưng nào lại nổi hứng chen vào đức tin của mình. Chitanda đã làm được điều đó. Câu nói “tớ hiểu kỳ” cùng với đôi mắt to tròn chỉ chực dí sát vào mặt đối tượng đã trở thành một thứ gì đó dính chặt vào trí nhớ của tôi. Một điềm báo kì lạ.

“Tớ cần Chitanda-san điền vào tờ đơn xin cấp thẩm quyền cho CLB. Máy thứ giấy tờ tầm xàm đó may thay lại là nghề của một thành viên rường cột của Hội học sinh như thằng này.”

“Nghe mệt mỏi nhỉ. Cơ mà viết chữ ‘chuyên cần’ thế nào ta?”

“Dùng từ mà không biết viết thì ích lợi gì hả? Sao không thay bằng từ như ‘học tối ngày’ chẳng hạn?”

Satoshi thuộc dạng thích gì nói đó, nhưng chắc chắn hẳn không phải một tên nói trước suy nghĩ sau. Thở dài một cái hắn tiếp tục:

“Mà... nếu không muốn thì cũng chả cần cậu miễn cưỡng tới CLB đâu.”

Tôi không nói mình không muốn đi. Chỉ là chỉ ít hôm nay việc hoàn thành cái bài văn về cảm nhận tháng đầu học tập và dự định tương lai này quan trọng hơn việc lết thân lên phòng CLB. Nói trắng ra tập trung một chút cho mấy bài này cũng tốt. Tự dưng tôi ngờ rằng mình sẽ không đạt điểm cao nếu không viết được từ “chuyên cần”...

Bỏ tờ giấy hiện chưa có chữ nào của tôi Satoshi ngáp một cái. Khi tôi còn bận nhìn ra bên ngoài, nơi có cơn mưa có lẽ sẽ chẳng tạnh hẳn đột nhiên nhìn tôi mà cười ranh mãnh.

“Suýt quên, có cái này hay lắm nè. Dường như một tin đồn rập khuôn đang được lan ra trong giới học sinh. Cậu có biết không nhỉ?”

“Rập khuôn?”

Tôi ngẩng đầu lên. Việc quá dễ dàng bị xao lãng là bằng chứng cho thấy cái bài văn viết lại này đáng chán cỡ nào. Satoshi gật đầu. Với một phong thái đầy tự mãn hắn giơ ngón trỏ lên và nói:

“Quá rập khuôn đi ấy chứ. Tớ từng tự hỏi rằng cao trung Kamiyama – ngôi trường lý tưởng cho những cư dân thành phố Kamiyama mộng bay cao và bay xa và là ngôi nhà chung của rất nhiều CLB không bình thường này – liệu có chứa trong nó những bí mật đen tối hay hiện tượng siêu nhiên không. Nhưng cái thú vị ở đây là những tin đồn ấy lại tồn tại thực sự.”

“Cái ngón tay ấy là ý gì vậy?”

“À, xin lỗi. Không có nghĩa gì hết.”

Satoshi liền rút ngón tay nhưng vẫn để trên mặt cái cười ranh ma.

“Có muốn nghe một câu truyện kì lạ được cả trường đồn đại không nào?”

Tôi im lặng, chưa kịp nghĩ phải nói gì thì hắn lại tiếp tục:

“Trong một buổi chiều tà sau giờ học, chiếc piano trong phòng Âm Nhạc tự vang lên...”

“Được rồi, dừng lại tại đây.”

Tôi chẳng thấy một chút tiềm năng thú vị gì từ nó cả. Đưa tay ra tôi chặn ngang họng hắn.

Rập khuôn một cách đáng sợ. Từ tiểu học lên sơ trung chưa bao giờ tôi không được nghe những câu chuyện thế này. Nội dung thì có vẻ không đụng hàng rồi đấy, nhưng bắt đầu và kết thúc thì mọi nhà như một. Không tới mức không nghe nổi mà chỉ là chẳng có hứng thú. Thật đáng thất vọng khi Satoshi, con người của mọi trò lố, lại có thể khơi mào một câu truyện tầm thường thế.

“Cậu không hiểu rồi Houtarou à. Thực sự nghĩ là tớ sẽ hứng thú với những thứ lặp đi lặp lại này sao?”

Không phải sao? Không lâu trước ai là thằng lại mang cái bộ máy bảo hiểm nhân thọ ra để luyện thuyết hả?

“Sai rồi. Hiển nhiên điều tớ quan tâm hơn chính là việc tin đồn này thực sự được lan đi.”

“Hả?”

“Tụi mình chỉ là hai trong số ba trăm hai mươi học sinh năm nhất, lang thang vô định như những chú cừu non trong cái môi trường hoàn toàn mới này. Ấy thế mà chỉ hai tuần nhập học thôi chúng ta đã bàn luận với nhau rằng ‘Nó có tồn tại đấy’. Cậu không nhận ra một sự tiến triển nhanh tới kì lạ hay sao?”

Satoshi dang rộng hai cánh tay, thể hiện sự hào hứng của hắn.

Ra vậy. Tôi đã hiểu những gì hấn muốn nói. Chồng cùi trở phải lên bàn rồi đặt cầm lên đó, tôi nói:

“Quả là vậy. Những lời đồn đại khó lòng được sinh ra trong thời gian thích nghi với môi trường mới. Cậu đang muốn nói là vì ngôi trường này vừa dễ gần bó vừa tạo điều kiện cho học sinh rỗi rãi hơn nên những tin đồn mới có dịp xuất hiện phải không?”

“Đúng, chính xác. Cậu hiểu nhanh một cách bất ngờ đó.”

“Làm tớ nhớ tớ mấy cái nhóm máu[1].”

Satoshi đột nhiên dừng gật gù khi tôi thản nhiên để vọt liên tưởng của mình thành lời.

“... Liên quan chỗ nào?”

“Đó là chủ đề mà cậu và cả đồng người sẽ mang ra để bắt đầu một cuộc trò chuyện phải không? Cả hai bên đều sẽ gặp khó khăn khi lần đầu đối diện với chủ đề đó, nhưng rồi chín chín trên một trăm trường hợp cuộc đối thoại sẽ trôi chảy, trơn tuột để rồi nhìn lại thực tế thì chả ai tin.”

Satoshi dường như nín thở, mắt hấn nở to. Tôi càu nhàu trước cái phản ứng rõ là phóng đại của hấn.

“Gì thế?”

“Ờ, nói thực là tớ đang sốc!”

Hấn hét toáng một phát làm tôi bất giác ngồi thẳng lưng.

“Houtarou vừa phê bình một phương pháp giao tiếp người-với-người! Từ khi nào mà cậu lại tỏ ra hứng thú với người vậy?”

Cái đồ thô lỗ.

“Tớ không ghét con người, và có thể nhìn thẳng vào mắt cậu để nói điều đó.”

Tôi làm như những gì vừa nói. Hiển nhiên Satoshi không thích những cái trừng mắt, hấn quay mặt đi.

“Rồi, hiểu mà. Chỉ là tiết kiệm năng lượng chứ gì.”

Lạ lắm à?

“Rồi, là thế đó. Vậy cậu có muốn nghe minh chứng của sự quá rối rắm của học sinh năm nhất – bí ẩn căn phòng Âm Nhạc hay không nào?”

Thực ra Satoshi có kể cái gì đi nữa thì tôi cũng chẳng muốn nghe. Nhưng huych toẹt với hấn như vậy thì thế nào cũng sẽ nhận được lời đáp “Thấy chưa, lại quay lưng với xã hội lần nữa. Houtarou nè, cố gắng nghe với dáng điệu hào hứng dù chủ đề có tệ hại tới cỡ nào và thành công đầu tiên trong việc giao tiếp người-với-người đó.” Ở, dù gì thì tôi cũng đang phải viết về “hoài bão tương lai” nên mượn một chút sự kì lạ của hấn cũng không phải điều tệ. Cầm cây bút chì kim lên, tôi hướng mắt trở lại tờ giấy mà nói:

“Nếu muốn kể đến vậy thì tớ nghe.”

“Rất tốt.”

Satoshi nuốt nước bọt rồi bắt đầu kể.

“Chuyện xảy ra mới chỉ hôm qua thôi. Một nữ sinh năm nhất đi lên tầng bốn dãy Chuyên biệt...”

“Không phải Chitanda đấy chứ?”

Đã định không nghe nhưng rốt cuộc tôi lại phản ứng ngay câu thứ hai.

Ngoài phòng Âm Nhạc, dãy Chuyên biệt còn có một phòng hình như dùng để dạy môn Địa lý, đó là tổng hành dinh của CLB Cổ Điện.

Phòng học của học sinh năm nhất chúng tôi nằm ở tầng bốn Dãy Chính. Để qua tầng bốn dãy Chuyên Biệt người ta cần đi xuống ba lần cầu thang, qua hành lang nối hai dãy rồi lại đi lên tầng bốn. Trong ngày mưa tầm tã thế này thì hành lang rất khó đi, vì vậy họ sẽ phải đi xuống tầng trệt, men theo con đường được che chắn khỏi mưa gió mà qua bên kia. Xa tới mức phát bực.

Thực tế thì tầng cao nhất của dãy Chuyên biệt thực sự là một nơi hẻo lánh của Cao trung Kami. Tôi chẳng thể nghĩ tới một cô gái nào khác ngoài Chitanda lại chủ định đi lên đó.

Bị chặn họng ngay từ đầu, Satoshi liền trở nên cụt hứng.

“Không, dĩ nhiên.”

“Vậy thì là ai?”

“Cứ nghe đã!”

Hình như tôi đã chọc hấn bực rồi. Im lặng.

“Sau giờ học, cô gái đi lên tầng bốn dãy Chuyên Biệt. Đã gần sáu giờ, đó là thời điểm chuẩn bị đóng cửa nên gần như chẳng còn ai trong trường...”

Bước tới tầng ba, cô nghe thấy một giai điệu được tấu bởi đàn piano. Chẳng biết nên xem đây là chuyện tốt hay chuyện xấu khi cô gái là một người biết thưởng thức âm nhạc. Giai điệu ấy như có một sức lôi cuốn kì lạ nâng đỡ từng bước chân cô. “Xô-nát Ánh Trăng” – một bản nhạc ai cũng thích. Lẽ ra nên đến chỗ có vật để quên mà lấy về thì cô lại ngây ngất bởi tiếng đàn du dương...

“Dạy hành lang, những bậc thang và cô gái nhuộm một màu đỏ rực của ánh tà dương. Hệt như thể thế giới quanh cô sắp cháy rực ngọn lửa của Hỏa ngục sâu thẳm. Giai điệu tuyệt đẹp như một niếm khúc dành cho khoảnh khắc cáo chung của ai đó. Chợt cảm thấy hai chân khẽ run, cô gái...”

Tôi lại phải bất đồng với Satoshi.

“Chiều hôm qua trời mưa, tà dương ở đâu ra?”

“Ừ, trong không khí thấm đẫm sự ẩm ướt của cơn mưa không dứt. Tiếng lộp độp của mưa hòa cùng tiếng đàn tạo nên một cảm giác khó chịu vây lấy làn da cô. Âm sắc thất thường của cây đàn tự lúc nào đã khắc một nỗi lo bất khả tri vào thâm tâm cô gái.”

Cái quái đản gì...

Tài chế truyện của Satoshi đúng là chỉ biết tăng chứ không biết giảm.

“Cao trung Kamiyama nổi tiếng với bộ sưu tập đồ sộ các CLB nghệ thuật của mình, nên chẳng lạ nếu tồn tại nơi đây một người có thể chơi ở đẳng cấp cao. Muốn giành lời ngợi khen đến người ấy, cô gái bèn đặt tay lên tay nắm cửa. Chắc chắn âm nhạc phát ra từ đó,

vả lại, ngoài phòng Âm nhạc ra thì còn chỗ nào có thể đặt một cây đàn piano chứ?”

Tôi tin rằng còn một chiếc piano ở trong nhà thể thao dùng cho các dịp lễ lớn của trường nhưng quyết định giữ im lặng. Dội hai gáo nước lạnh vào người hắn là đủ rồi.

“Nhưng ngay cái khoảnh khắc đó mọi âm thanh đều biến mất. Không biết chuyện gì xảy ra, cô gái từ từ mở cánh cửa...”

Thực hiện một động tác mở cửa giả vờ, giọng nói của Satoshi trở thành thì thầm. Nghe là hiểu – màn đáng sợ sắp bắt đầu.

“Cửa mở, cô gái bước vào căn phòng đặc quánh một bầu lạnh giá. Tất cả rèm cửa đều hạ xuống nên trong phòng tối om. Cô lập tức hướng mắt về cây đàn piano. Nấp mở, nhưng người chơi đàn thì chẳng thấy. Tại sao? Cô vừa nghĩ vừa sợ, bèn đảo mắt sang hai bên và rồi thấy nó. Lũ cũi trong góc phòng là một cô gái mặc đồng phục nữ sinh, với mái tóc dài và xơ xác đang ngẩng mặt lên mà giương đôi mắt khát máu của mình về phía kẻ tò mò xui xẻo!”

Đập hai bàn tay vào nhau cái bốp, Satoshi gật đầu với một niềm thỏa mãn sâu sắc. Diên giải chi tiết ghê.

“Hoàn hồn từ vụ giáp mặt rợn tóc gáy ấy, cô gái lập tức cầm mặt chạy mà không hề có ý định ngoái lại. Về sau cô biết được rằng ngày hôm đó căn phòng chỉ CLB Dương cầm được phép sử dụng, đồng thời thành viên duy nhất của CLB – một học sinh năm ba – đã không may bị thương ở ngón tay nên không thể chơi đàn! Nhưng Houtarou à, làm sao mà một chiếc piano có thể tự đánh được đúng không? Trừ phi chúng ta tính thêm một thành viên tội nghiệp khác của CLB đã tự tử trước thềm giải Quốc gia...”

“Có người tự tử à?”

Satoshi đeo lên bộ mặt nghiêm trọng của một kẻ chuẩn bị đặt dấu chấm cho câu chuyện của mình. Màn sô-lô này dài dòng hơn dự tính rồi đấy.

“Đoán thế. Có lẽ là có, mà tớ thì hông chắc.”

Vì một lý do nào đó mà tốc độ lia bút của tôi tăng đáng kể khi nghe mớ nhảm nhí của hắn. Có lẽ khả năng viết đã được kết nối vào tiềm thức không-quan-tâm-Satoshi. Tôi nói mà chẳng ngừng đầu:

“Biết được việc CLB Dương cầm sở hữu phòng Âm Nhạc và họ còn duy nhất một thành viên chỉ có cậu đúng không?”

Satoshi nở một nụ cười cay đắng.

“Suy luận sắc bén quá Houtarou à. Đúng thế. Hội trưởng CLB Dương cầm Tamaru Junko hiện đang điều trị cái ngón trở của chị ấy.”

Đừng nói tới CLB, cả người hội trưởng của nó tôi còn không biết nhưng Satoshi thì khác. Một chân trong Hội Học Sinh đã cho hắn những thông tin cần thiết về mọi CLB trong trường Kamiyama.

Chất giọng tự đắc của hắn chột chuyển sang một chút gì tinh nghịch.

“Tóm lại con ma của chúng ta là một nữ sinh mặc đồng phục thủy thủ còn tóc thì xơ xác đến phát sợ. Cô bạn năm nhất chứng kiến điều đó có lẽ vẫn còn sốc và sợ lắm, nhưng chẳng hiểu sao trưa nay câu chuyện đã được mang ra bàn tán bên lớp A.”

“Hiển nhiên nữ sinh phải mặc đồng phục thủy thủ rồi.”

Cho những ai quan tâm : nam sinh Cao trung Kamiyama mặc đồng phục đen như bình thường, còn nữ sinh thì mặc đồng phục thủy thủ. Tôi sẽ rất bất ngờ nếu có cô bạn nào mặc áo cộc hay quần gin.

“Câu hỏi là : câu truyện này rồi có được lan truyền? Nếu có thì bằng cách nào và tốc độ nhanh hay chậm? Chỉ cần khéo một tí, khoa học một tí là nó có thể trở thành tâm điểm điều tra của dân tình quanh đây. Có thể được gọi là ‘Bí ẩn thứ hai trong Bảy Bí Ẩn trường Kamiyama’ chứ không vừa đâu. Hiện tại chẳng biết đã lan qua lớp D của tớ chưa nhỉ?”

Chẳng biết là giỡn hay thật nhưng hẳn là Satoshi rất bị cuốn hút bởi đề tài này. Thực tế thì tôi ngờ rằng ngoài hẳn ra có còn ai sở hữu niềm đam mê bất thường về việc gieo tin đồn trong giới học sinh không nữa. Nhưng thời gian để nghĩ về tham vọng của Satoshi đã được tôi thay bằng một chi tiết không thể bỏ qua.

“Chờ đã. Cậu vừa nói gì?”

“Hửm? ‘Nghiên cứu’ ấy à? Thì là tìm hiểu về những câu truyện do dân gian đồn đại, còn truyện dân gian thì ý tớ là loại truyện...”

“Không, không phải vụ đó.”

Nhận ra sự thay đổi trong sắc mặt của tôi, Satoshi cười ranh mãnh mà nói:

“Gì thế này? Cậu có hứng thú với Cây đàn piano tự tấu bản xô – nát Ánh trăng à? Hồng dè Houtarou lại bị một câu truyện như thế cuốn hút cơ đấy...”

Tôi cũng chẳng màng đến câu truyện. Nhưng nếu điều Satoshi nói là đúng thì...

Sự trở nên phức tạp rồi đây. Phải hành động nếu không sẽ tiêu đời mất.

Điều kiện cần là mớ giấy đang ở trước mặt – “Cảm nghĩ về tháng đầu tiên nhập học và hoài bão tương lai.” Nếu tôi có thể hoàn thành kịp lúc thì mọi vấn đề sẽ nằm trong kiểm soát.

Tuy nhiên, cùng lúc với mong muốn viết nhanh hơn nữa là sự cứng đờ của cây bút chì kim, và những con chữ không còn tuôn ra nữa. Đã làm thì phải làm cho nhanh, nhưng khổ nỗi chẳng phải việc nào cũng làm nhanh được.

[1] Rất nhiều người Nhật mê tín về các nhóm máu, họ nghĩ rằng những người cùng một nhóm máu (O, A, B, AB) sẽ có cùng những đặc điểm hay tính cách nào đó.

Chương 3

Mưa vẫn không chịu dừng.

Nhờ tiếp tục nghe những câu truyện trời ơi đất hỡi của Satoshi mà tôi đã hoàn thành bài văn của mình. Viết lại một bài văn lần thứ hai là một thành tựu lớn khiến bây giờ tôi chỉ muốn về nhà. Bất thành hình một hình dáng với mái tóc đen dài xuất hiện ở trước cửa.

“A, Oreki-san vẫn còn ở đây.”

Một nụ cười không tưởng có lẽ vừa trát lên mắt và miệng của tôi. Người đang đứng ở cửa là hội trưởng CLB Cổ Điển – Chitanda Eru – một tiểu thư thiếu sự thanh nhã và thừa sắc đẹp. Nói xong nhỏ đi

thẳng về phía tôi, khiến những nam sinh còn tán gẫu trong phòng quăng cho tôi những ánh nhìn đầy ý nghĩa.Ồ, cũng dễ hiểu thôi.

Tôi chỉ tay về phía bảng đen.

“Phòng học của cậu ở bên kia.”

Đây là phòng học lớp 1-B, còn Chitanda học lớp 1-A. Nhưng nhỏ chỉ cười và đáp:

“Vâng, tớ biết.”

Nhỏ đã đến đủ gần nhưng vẫn tiếp cận thêm nửa mét trước khi dừng lại, mà lấy ra một lá đơn từ trong tập tài liệu.

“Fukube-san, tớ đã điền xong rồi.”

“A, cảm ơn bự nha. Dù có nhìn ở góc độ nào thì lá đơn này cũng chả cần thiết.”

Nhắc mới nhớ, Satoshi đã đề cập tới việc Chitanda đang ngồi ở phòng bên kia để hoàn thành giấy tờ gì đó. Cái tên “Đơn yêu cầu cấp thẩm quyền đăng ký” khiến tôi nghĩ là hán nói giỡn, nhưng xem ra nhỏ đúng là đã viết. Liếc một phát, những gì tôi thấy là tiêu đề cái đơn – “Mẫu xác nhận đăng ký CLB”.

Satoshi rút một quyển sổ tay từ trong cái túi dây, gấp lá đơn lại làm tư rồi kẹp vào sổ. Sau khi quan sát hành động đó Chitanda chuyển ánh nhìn về phía tôi. Luôn là thế, đôi mắt to tròn đóng vai kẻ phản phé với tất cả đường nét còn lại trên gương mặt nhỏ. Đôi đồng tử nở ra khiến tôi dường như ngộp thở.

Tôi hiểu ánh mắt đó. Chỉ có ánh mắt nhìn thẳng này của Chitanda mới khiến tên-tiết-kiệm-năng-lượng Oreki Houtarou phải nai lưng tìm lời giải cho sự hiếu kỳ của nhỏ. Tôi chưa được trải qua ánh nhìn ấy kể từ lần đầu tiên gặp nhau trong phòng Địa Chất. Hai đứa không thực sự có nhiều cơ hội để nói chuyện riêng. Ôi linh cảm của tôi, đến rồi đấy!

Trước khi nhỏ kịp mở miệng tôi lên tiếng:

“Cậu tới đúng lúc lắm.”

“Hờ?”

Chitanda chớp mắt tỏ vẻ ngạc nhiên. Sử dụng phần năng lượng sinh ra từ cảm giác phấn khởi khi hoàn thành xong bài văn chết toi ấy, tôi cười một cách vô tư lự.

“Tớ mới được nghe một câu truyện từ Satoshi. Phải nói là rất kì lạ.”

“Cậu đang nói về việc đó đúng không?”

... Y như rằng.

“Cậu đã nghe về Lời mời từ CLB bí mật chưa? Nó được biết với tư cách là ‘Bí ẩn thứ nhất trong Bảy Bí Ẩn trường Kamiyama’.”

Lại lần nữa, Chitanda chớp mắt lia lịa.

Trong một thoáng môi nhỏ mím lại có lẽ vì nghi ngờ, nhưng rồi Chitanda lại đặt hai tay trước ngực mà trở lại với một nụ cười.

“Ôi! Trường mình có một CLB bí mật sao? Thật chứ?”

“Ban đầu tớ cũng không tin, nhưng thay thì nghe từ tớ...”

Tôi quay mặt sang Satoshi.

“Satoshi, kể cho cậu ấy nghe.”

“À, được thôi.”

Cố gắng tiêu hóa tình hình hiện tại Satoshi lưỡng lự một hồi, rồi hơi liếc về tôi. Tôi chỉ vừa vẫy tay mà cười, vừa thúc giục hắn bắt đầu kể chuyện. Đúng như mong đợi, hẳn việc gì phải đựng tới cái miệng thì Satoshi là nhất. Không chối từ, Satoshi ngồi lên bàn mà cất lên một thứ giọng niềm nở:

“Rồi, xin cảm ơn vì đã mất chút thời gian để nghe câu chuyện về CLB Bí mật... của tớ. Như cậu cũng biết, Hội Học Sinh cũng khiên luôn việc quản lý những lời mời từ các CLB đến học sinh năm nhất. Sau đây là những gì tớ được nghe kể...”

Hắn bắt đầu “vào phom”.

“Cao trung Kamiyama sở hữu một bộ sưu tập đáng ngưỡng mộ các CLB, đội, nhóm vân vân. Càng nhiều CLB cũng có nghĩa là số lượng áp phích quảng cáo cũng càng lớn. Đầu mỗi học kỳ luôn chứng kiến cảnh tượng những tấm bảng thông báo bị phủ kín mít bởi những tờ áp phích đó. Dĩ nhiên là việc sử dụng bảng yêu cầu có sự cho phép. Nếu không có con dấu đồng ý từ Hội học sinh thì trên nguyên tắc không được dán bất cứ thứ gì lên bảng. Nhưng để gì mà cấm? Tất cả việc cần làm là ghim một chiếc đinh cùng một tờ giấy lên bảng lúc không ai để ý là xong. Cũng vì thế mà nếu tụi này không đi tuần thường xuyên thì những tấm áp phích mang nội dung đáng nghi chắc chắn sẽ xuất hiện. Nhiệm vụ của Hội học sinh là gỡ

xuống những thứ đó khi phát hiện, đồng thời đưa quyết định kỷ luật đến những CLB dán lên những tấm áp phích ‘bất hợp pháp’. Trường hợp nặng nhất là cắt viện trợ.”

“... Nghiêm trọng quá nhỉ.”

“Đúng vậy. Họ làm khá căng.”

Nhanh chóng bị cuốn hút theo mạch kể của Satohsi, Chitanda chăm chú lắng nghe trong khi đầu thì gật lia lịa.

“Nhưng rồi, hằng năm luôn tồn tại một tấm áp phích đến từ một CLB vô danh. Ừm, tớ nghĩ nên gọi là tờ ghi chú thì đúng hơn là áp phích. Kệ đi. Năm ngoái, có một mảnh giấy chắc là được cắt ra từ vở học ghi thời gian và địa điểm để ‘hợp mặt’. Trên mảnh giấy không có con dấu, và khỏi nói CLB đó cũng không được trường thừa nhận. Hội trưởng Hội Học Sinh – anh Tanabe khi đó đã nhận ra sự tồn tại của một CLB bí mật nằm ngoài tầm kiểm soát của Hội, mà thường xuyên tổ chức những cuộc họp đầy ám muội. Mục đích của CLB và diện mạo các thành viên đều chưa được khám phá, nhưng mấy đàn anh của tớ ít ra cũng biết được tên gọi...”

“Và đó là gì?”

Satoshi nhướn miệng cười tới tận mang tai.

“Hội Bàn Tơ.”

“Bàn Tơ...”

Chitanda lẩm bẩm hai từ đó vài lần như thể cố gắng nuốt trôi, rồi bất thành lình nhỏ nói:

“Nhiều lần tớ thấy tổ của loài nhện này trong vườn nhà lắm.”

Có thể biết được chủng loại nhện chỉ bằng cách nhìn vào tổ sao?

“Anh Tanabe đã cố gắng bắt liên lạc với Hội Bàn Tơ từ mẫu ghi chú nặc danh ấy nhưng chuyện lại không như mong đợi. Nơi được chỉ đến là một phòng học trống không, và hơn hết nếu không có chìa khóa thì chẳng học sinh nào có thể vào mà hội với họp. Chitanda-san biết đấy, phải có lý do chính đáng mới mượn được chìa khóa đúng không? Vì lẽ đó anh Tanabe kết luận rằng Hội Bàn Tơ thực tế không tồn tại, anh đã tin rằng mẫu giấy trên bảng thông báo chỉ là trò giỡn của một đứa học sinh nào đó, cho tới khi...”

Đã đến cao trào câu chuyện nên chẳng lạ gì khi giọng của Satoshi bắt đầu tăng trọng lượng.

“Vào ngày lễ tốt nghiệp, một trong những học sinh tốt nghiệp năm đó đã ghé tai anh Tanabe mà nói ‘Anh là cựu Hội trưởng Hội Bàn Tơ. Nhờ quan tâm tới tân Hội trưởng nhé... đó là nếu chú em tìm được.’ Người Hội trưởng Hội học sinh mới-nhậm-chức đương nhiên không cho phép bất kỳ thứ gì khả nghi nằm trên bảng thông báo, và nếu ông anh đã tốt nghiệp kia không chém gió thì Hội Bàn Tơ sẽ tiếp tục họp kín trong năm nay. Tất cả ủy viên Hội học sinh đều đang hết mực cảnh giác nhưng họ vẫn chưa tìm ra...”

Satoshi nhún vai, ra hiệu kết thúc câu chuyện.

Giống như câu chuyện trong phòng Âm Nhạc vừa nãy, Satoshi có thể điều khiển mạch truyện của mình mà không gây ra bất kỳ sự không tự nhiên nào. Tôi biết hẳn đã lâu nhưng chẳng ngờ hẳn kể truyện tài như thế. Tên này rất có triển vọng trở thành diễn viên kịch câm trong tương lai.

Chitanda để ra một tiếng thở dài.

“Thực sự là trong trường có rất nhiều CLB kì lạ, tớ sẽ không ngạc nhiên nếu trong số đó tồn tại một CLB bí ẩn đâu.”

Đúng vậy, nếu so sánh với trường khác thì chỉ liệt kê các CLB liên-quan-đến-nghệ-thuật cũng đủ cho thấy sự vượt trội về số lượng lẫn tính đa dạng. Có hơn năm mươi CLB, từ CLB Acapella đến Hiệp hội Tiên tri, và vào màu thu Lễ hội văn hóa ba ngày thường niên sẽ được diễn ra. Sẽ là thiếu thi vị nếu trong một cái tổ hợp lớn như vậy lại không có một hai thành phần bí hiểm. Tôi đáp:

“Hội Bàn Tơ à? Nếu xét về mặt không-biết-mục-đích-hoạt-động thì giống CLB Cổ Điển nhĩ.”

“CLB chúng ta không giống vậy!”

Chitanda lớn tiếng, rồi sau một thoáng im lặng có lẽ vì ngượng có lẽ nhỏ cũng không đồng tình với lời tuyên bố của mình.

“Dù tớ cũng không hẳn chỉ ra được điểm khác...”

Nhắc mới nhớ, Chitanda từng nói muốn gia nhập CLB Cổ Điển vì một lý do đặc biệt. Nhỏ bảo rằng đây là chuyện cá nhân nên tôi cũng không hỏi thêm.

“Một mẫu giấy nằm giữa vô vàn những tấm áp phích à...”

Đặt tay lên đầu như đang suy nghĩ gì đó, ánh mắt nhỏ hướng về xa xăm. Lúc này trông nhỏ chẳng khác nào một tiểu thư chính hiệu...

...Nhưng cũng chẳng được lâu. Bằng một cú gật đầu tinh thần của Chitanda như vừa dâng lên cái vụt. Nhỏ đặt tay lên trước ngực mà nói:

“Hay quá... Tớ hiểu kỳ!”

Tốt.

Với bài văn cầm trong tay, tôi đứng dậy.

“Biết là cậu sẽ thế mà, đó là lý do tớ bảo cậu tới rất đúng lúc.”

“Ý cậu là sao?”

Chitanda nhún vai tỏ ra tò mò.

“Là tụi này định đi tìm mẫu giấy đó đây.”

Việc đầu tiên tôi làm là hỏi Satoshi về sổ bảng thông báo mà Hội học sinh có trách nhiệm kiểm tra. Như dự kiến, Fukube Satoshi chưa nắm được số lượng.

“Chờ chút.”

Hắn bắt đầu nhắm tính.

“Có hai cái bảng mỗi tầng từ tầng hai đến tầng bốn dãy thường. Ở tầng một thì có bảng cạnh phòng y tế và phòng lao công, vậy tổng là bốn. Ở hành lang nữa chứ. Hành lang tầng hai có một cái giáp dãy thường và một cái giáp dãy Chuyên biệt. Mỗi tầng ở dãy Chuyên biệt có một bảng. Vậy tổng cộng là mười sáu cái...

...A, thêm một bảng dưới chân và trên đầu mỗi cầu thang nữa. Vậy thì với bốn tầng và mỗi tầng có hai đường cầu thang thì phải

thêm vào mười sáu cái nữa.”

Vì chỉ muốn nghe tổng số nên tôi bỏ lơ hành trình tính toán của hắn, nhưng Chitanda thì không. Với một Satoshi đang cong hết mức những ngón tay mà mất phương hướng, rồi lại nhìn chăm chăm vào nắm tay của mình, nhỏ nói đầy từ tốn:

“Fukube-san đếm bị sai rồi. Nếu một tòa nhà có bốn tầng và hai đường cầu thang thì phải là mười hai tám bảng... vì bốn tầng chỉ có ba cầu thang mỗi đường thôi.”

“Ờ... Á... đúng rồi.”

Hắn lại bẻ cong các đốt tay. Giờ đây bàn tay của hắn đã chuyển sang hình dạng mà bất cứ rapper nào cũng phải ganh tị.” [1]

“Vậy tổng cộng sẽ là...”

“Hai mươi tám tám bảng.”

Satoshi tỏ vẻ kinh ngạc.

“Một tám bảng có thể chứa ít nhất mười tám áp phích bất kể lớn bé, như vậy ngôi trường nhỏ xíu này đang sở hữu ba trăm tám áp phích là ít.”

“Chẳng phải còn một tám trong nhà thể thao sao?”

“Ừ nhỉ, nhắc mới nhớ đúng là có, và thêm một cái ở nhà tập võ nữa... Vậy là ba mươi cái chẵn rồi. Hội học sinh hắn là làm việc rất cần mẫn đây. Một tổ chức tuyệt cú mèo!”

Satoshi ngược đầu trên trần mà thốt lên đầy sung sướng.

Nhưng điều bất ngờ là Chitanda hoàn toàn lơ đãng sự hào hứng trên mức cần thiết ấy. Không nói không rằng, việc nhỏ làm chỉ là đưa mắt sang hướng khác. Nhỏ đã khám phá ra cách đối phó với Satoshi khi chỉ mới gặp nhau vài lần sao? Đáng ngưỡng mộ đấy.

Hướng nhìn của Chitanda là phía tôi.

“Vậy là có tới ba mươi cái... Chúng ta có tìm tất cả không?”

Mơ đi. Làm thế đồng nghĩa với việc phản bội đức tin và tôi sẽ phải tự sát như một hình phạt giành cho kẻ tội đồ.

“Xem xét điểm bắt đầu không phải là ý tưởng tốt hơn sao? Cái bảng nào là đáng nghi nhất? Nghĩ trước rồi hành động không tốn nhiều thời gian đâu.”

“Mayaka cũng nói thế...”

Satoshi chen vào với một mặt rõ là muốn châm chọc.

“Rằng Houtarou luôn dùng cái đầu trước khi động tay động chân ấy mà.”

“Chẳng phải như vậy là tốt sao?”

“Và kết quả thường là cậu ấy không động tay động chân vào bất kì cái gì.”

Đương nhiên, tôi không chống chế nhận định này.

Mayaka mà hắn nói là Ibara Mayaka – người mà trời xui đất khiến cho tôi học chung lớp từ tận thời tiểu học. Nhắc mới nhớ, vào đây rồi chúng tôi mới bắt đầu khác lớp. Nhỏ không thân thiện với tôi

mấy, nhưng trái lại rất gần gũi với Satoshi. Người ta nói mỗi người mỗi vị... và đúng thế, Ibara đã thâm thương trộm nhớ Satoshi.

“Mayaka-san là ai vậy?”

“Ừm, khỏi lo, kiểu gì hai người cũng sẽ gặp nhau mà.”

Satoshi đã “bị” thổ lộ hết lần này tới lần khác nhưng hắn chưa từng một lần gật đầu. Tôi không hiểu vì sao và cũng chẳng hứng thú. Mà sao cũng được, đúng như Mayaka đã chỉ ra, tôi đang dùng cái đầu.

“Đáng nghi à... Nói cách khác, nếu một CLB quyết định đặt thông báo nặc danh thì họ sẽ đặt ở chỗ nào đúng không?”

“Nơi đó sẽ cần hội đủ những điều kiện gì, theo cậu?”

Tôi hỏi. Chitanda suy nghĩ một chút rồi trả lời với đôi mắt nở to.

“Nếu bị Hội Học Sinh phát hiện nó sẽ bị gỡ xuống nhỉ, nếu là tờ... tờ chắc chắn sẽ đặt trong một góc kín đáo nào đó, nơi mà nó không trở nên nổi bật. Ví dụ như khu vực quanh phòng dạy môn Địa Lý chẳng hạn, hầu như chẳng có ai qua đó.”

“Ừm, có lý. Thực tế thì cái bảng gần nhà tập võ cũng là một địa điểm lý tưởng nếu không ai trong Hội Học Sinh là thành viên CLB thềm nghĩa qua nó.”

Satoshi đồng tình và đó là vấn đề. Tôi tuyên bố với tất cả sự tự tin mình có thể bộc lộ:

“Sai rồi.”

Đúng là người ta không nên làm điều mình không quen. Từ khóe mắt tôi nhận ra cái hốc mồm của Satoshi mà tự hỏi không biết mình có đã thô lỗ quá không. Nhưng Satoshi không đáng lưu tâm. Dường như cô nàng Chitanda chưa nhìn ra điều mấu chốt ở đây.

“Tớ sai à?”

“Cậu đã bị nhầm lẫn một chút.”

Hít một hơi sâu, tôi thêm vào:

“Nếu mẩu giấy mời gia nhập của Hội Bàn Tờ đã được gắn lên... thì nó phải ở gần cổng vào tầng trệt hay bất cứ chân cầu thang nào giữa các tầng.”

Chitanda khẽ nghiêng đầu.

“Ý cậu là những nô học sinh năm nhất đừng để mắt tới đúng không? Nhưng thế thì...”

Nhỏ lấm bầm một hồi trong khi chăm chú suy nghĩ. Nếu sở hữu khả năng dụng từ tốt hơn có lẽ tôi đã giải thích điều này rành mạch và gọn ghẽ, nhưng chẳng may tôi không được mồm mép như Satoshi. Đang suy nghĩ về điều phải nói tiếp theo thì Satoshi đột nhiên chen vào.

“Ồ ồ, xem ra Houtarou vừa nghĩ ra cái gì rồi. Ý kiến của Chitanda-san là mẩu giấy phải nằm ở góc trường, trong khi Houtarou tin rằng nó nằm trên đường đi của học sinh năm nhất. Hai mặt của đồng xu đã được định, vậy còn chờ gì nữa mà không đi kiểm tra nào?”

Vừa nghe lời đề nghị của hắn, Chitanda đã dấn bước rồi quay mặt lại. Nhỏ tuyên bố.

“VẬY, CHÚNG TA ĐI THÔI!”

Tôi gật đầu và vác cái cặp lên vai. Khoảnh khắc hướng nhìn của tôi và Satoshi giao nhau kết thúc bằng việc hắn quay mặt đi mà huyết sáo.

[1] Những ca sĩ nhạc rap hầu hết đều cần một bàn tay dẻo dai.

Chương 4

“HỒI SƠ TRUNG CẬU HỌC TRƯỜNG NÀO?”

Từ hồi nhập học tới giờ tôi đã bị hỏi không biết bao nhiêu lần câu này, nhưng đây là lần đầu người hỏi là chính tôi. Có lẽ Chitanda cũng từng bị hỏi nhiều lần, nhưng không chút ngần ngại nhỏ đáp:

“Tớ học trường Inji. Fukube-san và Oreki-san học cùng trường Sơ trung nhĩ?”

“ĐÚNG THẾ.”

Giọng Satoshi vang lên từ phía sau.

“CẶP BÀI TRÙNG FUKUBE SATOSHI VÀ OREKI HOUTAROU TỪNG ĐƯỢC BIẾT VỚI BIỆT DANH ĐẤT, GIÓ VÀ NƯỚC TRƯỜNG SƠ TRUNG KABURAYA ĐÓ NHA!”

Ai? Ở đâu? Đang nói về cái gì vậy?

Khỏi nói các bạn cũng biết tôi không được nổi tiếng ở trường, nhưng Satoshi thì có. Hắn từng là “cục vàng” của Hội Học Sinh mà lị.

Chitanda và tôi nối nhau đi xuống cầu thang, trong khi Satoshi lễo đẽo theo sau. Giờ tan học luôn có số lượng học sinh chen chúc ở cầu thang rất lớn nên chúng tôi không dám đi ngang nhau.

Tại chân cầu thang nối giữa tầng ba và tầng bốn có một bảng thông báo với chi chít những áp phích đủ màu sắc, ganh nhau để nhận được chú ý. Mỗi CLB là một phong cách, vì lẽ đó mà toàn cảnh tấm bảng hỗn loạn tới phát sợ. Chitanda chỉ vào một tấm mà nói:

“Tớ thích cái này.”

Tấm áp phích hình tròn tảo tợn chiếm dụng một khoảng lớn. Dưới lời mời giản dị “Bạn đã muốn gia nhập CLB Thủ Công chưa?” là một chú gấu trúc thêu tay. Nó không phải là hình ảnh mà là vật thật khâu thẳng trên bề mặt như là một phần của tấm áp phích. Tôi thực sự bất ngờ chỉ bằng cách tưởng tượng lượng thời gian và công sức bỏ ra để thực hiện cái này. Thánh nhân nào mà lại đi xa tới mức...

Nhận ra tôi không nói nên lời, Satoshi đặt tay lên vai tôi.

“Sao hả Houtarou? Chiêm ngưỡng một thành tựu kì công đối hoàn toàn với phương châm tiết kiệm năng lượng khiến cậu cảm nhận được sự kiên định và tài hoa của người nghệ sĩ, nhưng lại không thể thốt nên lời ca tụng nào ư?”

“Tớ nghĩ lâu lâu trải nghiệm văn hóa mới cũng vui.”

“Còn tớ thì vui với quan điểm chân thành của cậu.”

Satoshi gật đầu một cái sâu, hướng về phía Chitanda mà ưỡn ngực đồng dạng nói:

“Tớ cũng rất thích tấm áp phích nên đã gia nhập CLB Thủ Công.”

“Hả?”

Chitanda đứng hình ngay tắp lự. Dường như nhỏ chưa chuẩn bị tinh thần cho điều này. Nếu còn dịp nói chuyện với Satoshi nhiều hơn nhỏ sẽ nhìn ra được hết con người hắn. Sớm muộn gì nhỏ cũng sẽ tự hỏi, rằng “Fukube Satoshi có bao giờ đứng yên một chỗ hay không?”

Tò mò, Chitanda chạm vào tấm bảng khiến một tấm áp phích bị thõng xuống.

“Ôi, có một chiếc đinh bị rơi ra à?”

Chitanda cúi xuống sàn nhưng không tìm thấy cái đinh.

“... Mà thôi, hình như nó không còn ở đây. Mình đi tiếp nào.”

Chúng tôi tiếp tục tìm kiếm trên những tấm bảng ở chân cầu thang các tầng phía dưới.

Những dòng chữ được chau chuốt, các câu slogan[1] đánh thép, những đồ thủ công được đẽo gọt rồi không thể tả, cùng vô số những hình vẽ từ chủ nghĩa chân thực đến phong cách truyện tranh. Mọi nỗ lực nhằm thu hút ánh nhìn của học sinh năm nhất lần lượt được trưng bày trước mắt chúng tôi. Không có một giới hạn nào cho các CLB cả. CLB Sơn Mực đã vẽ ra cả một bức tranh phong cảnh, CLB Nghiên Cứu Manga thì thể hiện mình bằng một câu truyện bốn-khung-tranh. CLB Cờ Shogi và Cờ Vây thử thách người xem bởi những thế cờ hóc hiểm, trong khi CLB Dân nhạc Diểu Hành trưng ra nhiều hình ảnh về thành viên của họ. Khoảng ít hấp dẫn hơn trong trường Kamiyama là các CLB thể thao cũng chẳng chịu thua khi mà

các CLB Bóng rổ, Bóng chuyền, Điền kinh và Bóng chày luôn không ngừng dụ dỗ học sinh rằng họ là nơi lý tưởng để chúng tôi bỏ sức lực vào.

“Aaa, nhìn đi nhìn lại tớ vẫn thấy Cao trung Kamiyama là ngôi trường tuyệt vời!”

“Đúng vậy. Thậm chí tớ còn không thấy một khoảng đen nào của tấm bảng thông báo nữa.”

Ngoài ra đằng sau để chứng kiến cuộc hội thoại đầy hào hứng về mấy tấm bảng, tôi cảm thấy hối hận vì đã đi theo.

Đó cũng là những tấm áp phích tôi đi ngang qua hàng ngày. Những hình ảnh nhìn thấy cả chục lần. Tuy nhiên, mặt đối mặt với chúng khiến tôi như hoa mắt về nguồn năng lượng đáng kinh ngạc, làm tôi chỉ muốn chạy biến...

Nhưng rồi cả ba cũng đã xuống tầng một.

Bảy giờ chúng tôi đang đứng trước cánh cửa hướng về chiếc cầu thang mà mọi học sinh năm nhất đều đi qua, và bảng thông báo ở đây phải nói là tấm lộn xộn nhất.

Satoshi cười ngặt nghẽo mà nói:

“Đây là tấm bảng đầu tiên mà người vào trường sẽ thấy. Địa điểm khởi nguyên này chẳng khác nào một bãi chiến trường.”

Tấm bảng được Hội Học Sinh chăm sóc hàng ngày là đây sao? Không có lấy một tấm áp phích kích cỡ bình thường. Một khoảng của nó là chi chít những áp phích chào mời với kích thước chỉ bằng tờ danh thiếp. “Địa điểm khởi nguyên” đúng như hắn nói – đang

được sử dụng bởi rất nhiều CLB. Tôi phải nhìn tấm bảng mỗi ngày khi đến lớp, thế mà vẫn chưa quen được sự rối mù của nó.

Đứng trước cuộc chiến tranh giữa các CLB, Chitanda dường như đã ngộ ra điều gì.

“À, ra là vậy...”

Tôi nhìn qua vai nhỏ mà mỉm cười.

“Nãy tớ chưa hiểu tại sao Oreki-san lại nghĩ tấm bảng được nhiều người chú ý nhất lại là cái khả nghi nhất, nhưng với quá nhiều áp phích ở đây việc chỉ ra một mẫu giấy sẽ là rất khó.”

Hay nói cách khác, rừng là nơi giấu một cành cây tốt nhất.

Ngay lúc đó một nỗi thôi thúc muốn đồng dục nói “Đấy, chuyện là thế” trào lên trong tôi, nhưng thế là quá phô trương nên tốt nhất là thành thật.

“... A, xin lỗi. Cũng chẳng dè nó ra thế này nữa. Tớ quên mất.”

“Hờ? Vậy tại sao cậu lại...”

“Tự tin nhất thời thôi. Nếu nó không có ở đây thì quả là ngượng thật.”

Chitanda lấy ngón trỏ khẽ chạm vào môi mà mỉm cười. Mắt vẫn hướng về phía tấm bảng, nhỏ nói : “Sẽ rất là rắc rối nếu chúng ta không tìm ra nó. Vừa nãy thôi mình nghĩ là Oreki-san rất tự tin rằng nó phải ở đây cơ. Mình hiếu kỳ muốn biết tại sao lại vậy lắm!”

Nói quá rồi... Nhưng để ý thì, có vẻ nhỏ cũng biết rằng tôi không thường có sự tự tin như vậy dù chúng tôi chưa nói chuyện với nhau

nhiều lắm.

Với cặp đồng tử càng nở rộng hơn nữa, Chitanda dán chặt cặp mắt một cách mê mẩn vào tấm bảng thông báo. Tôi không thể không cảm thấy khó chịu bởi ánh nhìn như có thể xuyên qua mặt sau tờ áp phích. Trực giác của nhỏ có thể không được sắc bén nhưng khả năng quan sát và ghi nhớ phải nói là vô địch. Lần đầu gặp nhau, trong khi tôi không biết sự tồn tại của nhỏ thì nhỏ đã biết tên đầy đủ của tôi – kết quả của sự quan sát và ghi nhớ trong một tiết học thể dục. Ở chiều ngược lại, mới này tôi còn không nhớ tấm bảng đã đi qua hàng chục lần.

“CLB Diễn biến Toàn cầu, CLB Hùng Biện, và có cả CLB Bách Nhân Thi[2] nữa... A, Hiệp Hội Tiên Tri này! Tớ có một người bạn gia nhập nơi này.”

Chitanda bắt đầu “rà” từ góc trên bên phải rồi sang bên trái, hạ xuống chút rồi lại lia qua phải cho đến hết cứ như là đang đọc một quyển ca-ta-lô.

“Ừm, cậu tìm ra chưa?”

Satoshi hỏi, nhưng Chitanda lúc này đang quá tập trung vào tấm bảng tới mức dường như chẳng để ý.

“CLB Nhạc Kato, CLB Bóng Bàn, Cộng đồng Mỹ Thuật... cũng không có.”

Chitanda rầu rĩ. Sau một hồi phải khom lưng nhỏ đứng thẳng dậy mà nói:

“Mình không thấy mẫu ghi chú nào của Hội Bàn Tơ ở đây cả.”

Nói xong nhỏ mỉm cười, tỏ ra khá thất vọng.

Nhìn cái biểu cảm này lần đầu xuất hiện ở nhỏ làm tôi không khỏi cảm thấy tội lỗi.

“Nhưng nếu nghĩ kĩ thì chúng ta cũng đâu biết CLB bí ẩn này đã đặt mẩu giấy lên hay chưa đúng không? Nên Oreki-san cũng chưa chắc đoán nhầm.”

Nhỏ thậm chí còn an ủi tôi nữa kìa.

Không hề lưỡng lự trước tôi bắt đầu cảm thấy muốn xin lỗi Chitanda. Không phải do yếu đuối. Chỉ là vì Satoshi và tôi, dù muốn dù không, cũng đã lỡ xem sự việc nhẹ như hạt muối bỏ biển còn nhỏ thì lại quá ngây thơ mà chẳng nhận ra điều đó. Tại sao nhỏ lại chẳng biết nghi ngờ? Chẳng lẽ nhỏ chưa từng trải qua những vấn đề khiến nhỏ phải nghĩ rằng mình đã bị lừa hay sao? Chitanda tuyệt đối không không phải là đồ ngốc, thế thì chừng nào nhỏ mới nghi ngờ tôi đây? Dường như tôi đã đi quá xa rồi, nhưng đành vậy. Đám lao thì phải theo lao. Trong lúc này tôi rất biết ơn vì Satoshi đã lên tiếng:

“Tớ cũng hông biết nữa. Thực tình tớ cũng nghĩ là nó phải ở đây, không nhìn kĩ thì có trời mới biết.”

“Ý cậu là sao?”

Chitanda quay lại hỏi.

“Là cái CLB đó rõ ràng là muốn đùa giỡn sau lưng Hội học sinh mà. Nhưng... thôi kệ, nó mà được dán lên là tội này kiểu gì cũng sẽ căng mắt để tìm ra.”

Nói xong Satoshi nhún một bên vai.

“Nhưng quan trọng hơn, tớ cũng muốn biết vì sao Houtarou lại nghĩ rằng mẫu ghi chú lại được đặt tại một nơi thanh thiên bạch nhật như thế này... Chitanda-san cũng thế mà đúng không?”

Tôi trả lời với một giọng không âm sắc như chẳng còn gì hứng thú về chuyện này. Câu trả lời bắt đầu bằng một câu hỏi trong khi một ngón tay tôi chỉ vô định.

“Nè Satoshi, nếu phải giấu một thứ trong trường cậu sẽ giấu ở đâu?”

Có lẽ Satoshi chưa chuẩn bị tinh thần cho một câu hỏi bất chợt. Hắn đáp rất chậm:

“Giấu à? Ừm, tớ nghĩ là còn tùy vào kích cỡ. Giả dụ như nó vừa tay đi ha... Tớ sẽ chọn cái phòng trống ngay trước phòng dụng cụ vệ sinh ở tầng một dãy thường. Không ai tới đó cả.”

“Ngoài ra?”

“Mấy căn phòng kiểu Nhật nữa, tớ nghĩ vậy, vì chỉ có CLB Tiệc Trà sử dụng.”

“Ghi nhận. Rồi, vậy nếu là trường Kaburaya thì cậu giấu ở đâu?”

Lần này phản ứng của Satoshi còn chậm hơn.

“Hiển nhiên...” hắn nói, rồi tự nhiên cười đầy ma mãnh.

“A... Hiểu rồi.”

“Chuyện là thế đó.”

Chúng tôi trao đổi những lời không đầu không đuôi như đồng phạm.

“Tớ nghĩ tớ hiểu cậu muốn nói gì rồi Houtarou à. Không ngờ lại thâm thúy như vậy.”

“Ờ, hai cậu đang nói gì vậy? Có một nơi bí mật đến thế trong trường Kaburaya sao?”

Hitanda, người bị đặt ngoài vòng chiến này giờ đã quyết định chen vào cuộc trò chuyện với sự hiếu kỳ sâu sắc cùng chút sự không hài lòng.

“Tớ sẽ không gọi nó là một nơi lý tưởng. Nơi đầu tiên đến trong đầu phải là cái căn tin – rất nhiều người tới, nhưng chỉ là để chen chúc và ăn thôi.”

Chitanda chắc vẫn chưa tiêu hóa lời giải thích vừa rồi. Sự khác nhau giữa cái căn tin và một căn phòng kiểu Nhật là chỗ nào nào? Tôi đành huych toẹt ra:

“Satoshi đã nói là muốn giấu ở một nơi hẻo lánh trong trường Kamiyama đúng không? Tuy nhiên, khi được hỏi về trường Kaburaya thì cậu ấy lại muốn giấu trong một nơi đông đúc. Còn cậu thì sao? Nếu phải giấu một thứ trong trường Inji thì chẳng phải cậu nên giấu ở một nơi mà ai cũng nhìn nhưng không một người để ý sao?”

“A...”

Chitanda bùm miệng.

“Đúng vậy. Dù không hiểu tại sao nhưng tớ sẽ không giấu trong một góc ngách nào đó đâu.”

“Vấn đề nằm ở chỗ cậu thông thuộc nơi đó tới mức nào.”

Tôi chuyển sang giọng gần như là tuyên bố:

“Tụi mình vẫn còn quá lạ lẫm với ngôi trường Kamiyama này, và vì chưa quen với môi trường mới theo phản xạ tụi mình sẽ chọn giấu đồ ở một nơi càng hẻo lánh càng tốt. Mặt khác thì tụi mình đã biết hết mọi góc ngách qua ba năm trải qua ở trường Sơ trung, nên tự dưng trong tụi mình sẽ nghĩ rằng việc táo tợn lợi dụng một ‘điểm mù’ sẽ là lý tưởng, chắc chắn là hay hơn việc giấu vào một nơi cách xa xã hội. Và dù có giấu ở những nơi như vậy đi nữa thì chính sự hẻo lánh sẽ khiến những người đi đến đó có khả năng bị tình nghi. Những nơi càng vắng càng không có gì để phân tán sự chú ý và những kẻ rồi hơi tò mò như ai kia sẽ tìm thấy dễ dàng. Tóm lại tớ không nghĩ Hội Bàn Tờ sẽ chọn một địa điểm như vậy.”

“Ồ ồ!” Satoshi thốt lên.

“Vậy nên là gần mấy cái cầu thang nhỉ. Quả thực chả có nơi nào trong trường học sinh không dám mò tới cả, và đã vậy thì quả như Chitanda đã nói - ‘Dấu xác trên chiến trường’.”

So sánh gì kì cục, mà đúng.

“Càng thiếu kinh nghiệm càng dễ lòi đuôi. Chắc chắn sẽ không có học sinh năm nhất nào trong Hội Bàn Tờ hết. Một CLB quá lão luyện trong việc giữ bí mật ắt hẳn sẽ nhìn thấy điều này.”

Chitanda trông có vẻ ấn tượng với phần giải thích. Với một biểu cảm nghiêm trọng nhỏ như chờ tới khi thấm nhuần hoàn toàn những

gì tôi nói trước khi khẽ gật đầu.

“Tớ hiểu rồi, đúng là vậy. Tớ quả là nghĩ chưa tới. Mẫu ghi chú ấy nên được để trên một nơi như bảng thông báo mới có khả năng được những người tình ý nhận ra chứ nhỉ.”

“Ừm, cũng chưa chắc bởi chúng ta đã tìm ra đâu? Cậu biết đấy không phải lúc nào dựa vào Houtarou cũng không ngã đâu.”

Satoshi buông ra lời đùa cợt khi bước tới tấm bảng. Rồi...

“... Hửm?”

Hắn dừng lại. Lần thứ hai trong ngày mặt hắn trở nên nghiêm túc trước khi với tới một trong những tấm áp phích trên bảng. Một tấm khá lớn trông như được ịn vào tâm của một cái khung mà viền làm từ vô số tấm nhỏ hơn.

“Đó là của CLB Bóng Chày đúng không?”

“Ừ, chính nó. Nhưng cậu không thấy nó hơi kì sao?”

Sau lời đáp nửa vờ như vậy hắn gỡ tấm áp phích ra.

Dưới đó là một mảnh giấy nhỏ xíu, xé nham nhở được ghim vào bảng, trên đó có hai hàng chữ có lẽ là được canh bằng thước để viết cho ngay. Những dòng chữ đen xì viết rất ngắn gọn:

Hội Bàn Tơ cần 2 thành viên

05021722LL

“Hóa ra là lần chỗ này... Lạ thật, nhưng sau khi nghe cậu giải thích thì tớ tự dưng cảm thấy rất bình thường nếu nó có ở đây. Chán

ghê, chả còn chút bất ngờ gì nữa.”

Nhưng Chitanda thì bất ngờ tới mức bật ngược về phía sau. Satoshi vẫn nhìn mẩu giấy mà không còn tỏ ra chút gì cảm xúc. Sau một hồi, hắn nói chậm rãi:

“Không có dấu của Hội Học Sinh, đã ghi nhận số liên lạc. Giờ là lúc tớ làm nhiệm vụ.”

Hắn xé mẩu giấy ghi chú thành vụn.

Không ít những học sinh năm nhất đã và đang đi ngang qua chúng tôi trong lúc này. Tất cả đều hướng về quầy giữ đồ, mang giày rồi bắt đầu cuộc hành trình hướng về nhà...

Tôi lên tiếng:

“Vậy là yên tâm rồi. Tớ phải ghé qua phòng giáo vụ để nộp lại bài rồi về luôn đây.”

“Ừ, chắc tớ cũng phải về rồi.”

Chitanda dường như vừa hướng tâm trí về hư không, nhưng nhanh chóng che đậy nó bằng một nụ cười.

“Rồi. Vậy chia tay tại đây nhé... Càng thiếu kinh nghiệm càng dễ lòi đuôi. Tớ sẽ ghi nhớ câu này.” Nói xong nhỏ vẫy tay chào tạm biệt chúng tôi.

[1] Những câu nói ngắn gọn, súc tích nhằm thu hút sự chú ý của người khác.

[2] Chỉ trò chơi Trăm Bài Thơ Karuta – một trò chơi (và là môn thể thao chính thức) của người Nhật.

Chương 5

Trái ngược với dự báo thời tiết, cơn mưa nặng hạt giờ đã dần tạnh. Satoshi và tôi mỗi đứa một cây dù mà sóng bước đi về nhà. Trên đường chúng tôi đi ngang qua một dãy cửa tiệm có mái che nên hai thằng dừng lại một chút. Hạ dù xuống, Satoshi phá vỡ bầu im lặng:

“Ngay từ đầu tớ đã thấy có vấn đề.”

Giọng hắn tràn đầy nỗi kinh ngạc, xen chút mỉa mai và nếu mới thẳng thì không khác chi một lời chỉ trích.

“Sau khi nghe kể chuyện chiếc đàn dương cầm cậu đã hỏi ngay rằng ‘Bí ẩn thứ nhất của trường Kamiyama là gì?’ Khi đó tớ đã lo sợ rằng mình vừa trao cho Houtarou một cơ hội lật lại tình thế rồi chẳng.”

“Tớ rất biết ơn điều đó.”

Tôi đáp. Thực tế thì nhờ tài nắm bắt đáng ngạc nhiên của hắn mà âm mưu của tôi mới có thể diễn ra trôi chảy.

Satoshi chống mũi dù xuống mặt đất mà quay quay mấy vòng. Đó là một cây dù màu xám có họa tiết ca-rô trông rất hợp thời, hoàn toàn đối lập với cây dù trong suốt của tôi. Mưa vẫn rơi tí tách trên lớp vỉa hè khi chúng tôi tiếp tục bước đi.

“Kể ‘Điều khiển một bí ẩn này bằng một bí ẩn khác’ thật là bất ngờ.”

Chuẩn.

Chỉ có một lý do khiến tôi phải hoài công chế ra cái câu truyện về Hội Bàn Tơ. Đó là khiến Chitanda không thể mang câu truyện về cây đàn dương cầm ra mà hỏi.

Theo Satoshi thì ngày xảy ra sự kiện cô nữ sinh lớp 1-A nghe thấy tiếng đàn là hôm qua. Những lời đồn hẫu là đã truyền tai tất cả học sinh lớp 1-A trong trưa nay, nhưng dường như là chưa lan qua lớp 1-D của Satoshi. Tôi biết điều đó nhờ câu nói rất quan trọng của Satoshi : “Hổng biết nó đã lan sang lớp 1-D của tở chưa ta?” Hỏi như vậy nghĩa là hẫu không thể nghe sự việc đó từ bạn cùng lớp...

Vậy thì khi nào, ở đâu và từ ai mà hẫu biết câu truyện đó?

Chẳng cần phải nghĩ. Trước khi la cà tới lớp tôi Satoshi đã ở trong phòng Địa Chất – phòng họp của CLB Cổ Điển. Chitanda chắc chắn sẽ ở trong phòng để hoàn thành mớ đơn từ xác nhận tham gia CLB. Và nhỏ là học sinh lớp 1-A.

Do đó, Satoshi hiển nhiên phải nghe từ Chitanda.

Một chi tiết đáng chú ý mà tôi được biết nữa là Chitanda muốn ghé qua phòng tôi. Đó là một linh cảm. Không biết linh cảm này là tốt hay xấu nhưng đây là điều tôi đã nghĩ. Nhờ việc giải đáp Bí ẩn của căn phòng khóa, liệu Chitanda có bắt mình giải quyết Bí ẩn cây đàn dương cầm không?

Tôi muốn tin rằng mình chỉ nghĩ quá. Số lần tôi và Chitanda gặp nhau có thể đếm trên đầu ngón tay. Tôi không nghĩ rằng mình đã khoe mẽ tới mức trở thành một điểm tựa vững chắc cho người khác, và giả định Chitanda muốn tới chỗ tôi để nhờ vả gì đó có thể là sai. Nhưng trong khi nghi hoặc về chính dự cảm của mình tôi cũng phải chuẩn bị tinh thần để đón chờ Chitanda. Tình huống tốt nhất là tôi sẽ

rời khỏi trước khi nhỏ kịp tới, thế nhưng bài luận sao chép từ cái chết tiệt mà tôi đã quên ở nhà vẫn chưa viết xong. Như vậy phải có một chiến lược khác.

Cuối cùng Chitanda cũng đến.

Lý do chính thực ra chỉ là để đưa đơn cho Satoshi nhưng quan trọng là nhỏ sẽ gặp tôi. Tôi không muốn bàn về câu truyện trong phòng Âm nhạc nên đành phải vui dập sự hiếu kỳ của nhỏ bằng một nỗi hiếu kỳ khác. Đó là cách mà “Bí ẩn thứ nhất Cao trung Kamiyama” ra đời. Kế hoạch đã thành công. Chitanda dù đã chắc chắn muốn đề cập tới vụ chiếc đàn dương cầm nhưng mau chóng chuyển cái ăng-ten hiếu kỳ của nhỏ vào một CLB không có thật.

Satoshi nói:

“Tớ hiểu điều cậu muốn làm nhưng không hiểu lý do cậu làm vậy. Cái quái gì trong đầu cậu khi nghĩ đến chuyện thay thế bằng cái Hội Bàn Tơ dờ hơi đó hả? Chắc chắn không phải vì nó quá khả năng của cậu đúng không?”

Dĩ nhiên là không rồi. Thực tế thì không phải là không muốn làm, chỉ là tôi không có lựa chọn nào khác.

“Về vụ cây đàn tơ đã biết ngay sau khi cậu kể rồi. Đến phòng Âm nhạc một chuyến là biết ngay.”

“Vậy thì sao không làm thế?”

Lý do của tôi chỉ gói gọn trong một câu ba chữ.

“Vì nó xa.”

Làn mưa nhẹ chạm lên mái che trên đầu hai đứa tôi tạo nên những âm thanh xào xạc mát mẻ. Một chiếc xe tải hạng nhẹ lướt qua con đường hẹp của khu thương mại làm tóe nước lên giấy tôi, khiến nó ướt sũng.

Satoshi hít vào một hơi rất sâu mà nói:

“...Ra vậy, tớ hiểu rồi. Đúng là Houtarou.”

Phòng Âm Nhạc nằm trên tầng bốn Dãy Chuyên Biệt. Để tới đó vào một ngày mưa thì người ta phải xuống tầng trệt, đi qua dãy hành lang để tránh mưa tạt vào rồi lại leo lên tầng bốn. Thế là quá xa so với lớp tôi. Dự báo thời tiết nói rằng chiều tối mưa sẽ to hơn nên tôi càng không muốn lết thân mình tới cái chốn ấy.

Bí ẩn thứ nhất Cao trung Kamiyama. Câu truyện không có thật mà tôi đã bắt Satoshi trình bày đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của Chitanda. Tôi sẽ đề xuất việc đi tìm mẫu ghi chú, dẫn cả bọn xuống cầu thang gần lối vào rồi đi thẳng về nhà. Kế hoạch là vậy. Chuyện xảy ra với cây đàn dương cầm trong phòng Âm nhạc chẳng liên can gì tới tôi. Không phải làm thì bỏ.

Nhưng... khổ cái là mỗi khi Chitanda cất tiếng nói : “Tớ hiểu kỳ!” với đôi mắt đó...

Đã làm thì phải làm cho nhanh.

Tóm lại tôi sẽ phải nghĩ tới cách làm sao cho nhanh nhất.

Tuy nhiên, Satoshi có lẽ không nghĩ vậy.

“Thế là không tốt đâu Houtarou.”

“ ... ”

“Nếu muốn thể hiện phương châm của mình cậu phải làm với niềm kiêu hãnh và vẻ cao quý. Còn giờ những gì cậu làm chẳng phải là kiếm có sao?”

Tôi không thể đáp trả. Thậm chí tôi còn không dám nhìn thẳng vào mặt Satoshi mà chỉ dán mắt xuống đôi chân ướt lạnh của mình.

Tôi yêu phương châm của mình tận đáy lòng.

Nhưng hôm nay quả thực tôi không cảm thấy thỏa mãn với chúng. Thay vào đó những thứ ở lại trong thâm tâm tôi là cảm giác tội lỗi. Tôi tự hỏi mình đã làm đúng hay không.

Cú lừa đã thành công. Chitanda đã bị thuyết phục mà theo chúng tôi tới tấm bảng thông báo và ngưỡng mộ trước nghịch lý mà tôi giải thích. Và trong lúc Satoshi bồi thêm vào tôi đã lảng lạng đính mẩu ghi chú lên bảng. Mẩu giấy là một phần của “bài văn”. Tờ giấy thứ hai lẽ ra phải chứa một phần của “Cảm nhận sau tháng đầu nhập học và dự định tương lai”, mà chắc chắn rằng tôi không đời nào viết tới đã được trưng dụng một cách có ý nghĩa.

Tôi cũng cần biết ơn một thứ đã từng nằm trên tấm bảng thông báo giữa cầu thang. Khi Chitanda còn loay hoay tìm dưới sàn thì chiếc đinh ghim đã nằm trong tay tôi.

Mọi thứ đều theo đúng kế hoạch. Tôi đã ngăn không cho câu chuyện về cây đàn dương cầm bị kể ra và nhờ vậy về nhà trong yên bình. Nhưng bây giờ, thậm chí cả tôi cũng nhận ra, rằng cái phương châm vừa được dùng để chống chế. Không có mâu thuẫn nào cả. Tôi cũng muốn dừng trò đùa gian dối này nhưng thực tế tôi muốn về

nhà và không hề muốn tới phòng Âm nhạc. Mục tiêu rõ ràng rành rành như vậy cơ mà? Chỉ là phương pháp có vấn đề sao?

Dãy cửa hàng có mái che đã đến cuối và trước mặt chúng tôi là ngã tư đường. Có lẽ tôi nên mở dù lên. Satoshi đang đi trước tự nhiên dừng lại, hấn chờ tôi bước tới ngang hàng mà nở một nụ cười kì lạ.

“Houtarou, cậu có hiểu sai lầm căn bản ngày hôm nay của cậu là gì không?”

Tôi nghĩ mình biết, nhưng không chắc là biết chính xác nên im lặng là tốt nhất.

Satoshi nhún vai rồi làm dáng như một người thuyết giảng:

“Lấy bí ẩn ra chống bí ẩn. Rất là hay. Một bất ngờ thú vị.”

Và rồi, y như điều tôi đã làm với hấn trước đó Satoshi nhìn thẳng vào mắt tôi mà tiếp lời:

“Nhưng giải pháp đó không hợp với cậu.”

Tôi nhìn ra chỗ khác.

“Nếu cần trung thành với phương châm cậu lẽ ra chỉ cần làm một việc. Phải ở lại trường để làm bài là bất khả kháng, việc Chitanda qua đây cũng không phải lỗi ở cậu. Nhưng tại sao cậu lại không thể nói rằng ‘Tớ-không-biết’? Đó, đó chính là sai lầm của cậu. Dù Chitanda có cả ngàn nỗi hiếu kỳ thì cậu cũng không có nghĩa vụ phải giải đáp hết. Cậu hoàn toàn có thể làm bộ như mình nghe rồi bỏ lơ đi. Thực tế thì... chẳng phải đó là điều cậu luôn luôn làm từ đó đến giờ sao?”

...Đúng thế.

Tại sao mình lại nghĩ tới việc ngăn một rắc rối bằng cách xây lên một rắc rối vậy nhỉ? Đường chắc chắn là gần hơn so với phòng Âm nhạc nhưng thời gian bỏ ra liệu có thể? Tại sao mình lại chọn tự làm khó mình? Lời nói của Satoshi mất lòng nhưng vì nó đúng là sự thật. Chống lại đòn tấn công của Chitanda chỉ bằng một lời “Tớ không biết” – chẳng phải là quá dễ dàng hay sao?

Nụ cười của Satoshi càng trở nên bí hiểm.

“Tớ mừng vì có thể thuyết giáo cậu cái gì ngoài mớ kiến thức trên trời dưới biển kia. Và Houtarou nè, hóa ra tớ lại biết chính xác tại sao cậu lại chọn cách tự làm khó mình đấy.”

“...”

“Đơn giản vì... Càng thiếu kinh nghiệm, càng dễ lòi đuôi.”

Câu nói ấy giống một hồi chuông trong tôi. Tôi nghĩ mình đã hiểu tại sao cái cười lẽ ra rất thường thấy ở Satoshi tại trở nên lạ đến thế. Lần này hẳn chỉ cười bằng miệng.

“Houtarou vẫn chưa quen với thực tế rằng cậu đã là một phần của CLB Cổ Điển, nơi có Chitanda-san. Chỉ thế thôi. Đó là lý do cậu phải đi đường vòng. Hôm nay cậu có thể thành công trong việc chối từ Chitanda-san, nhưng trong mắt tớ thì nó thậm chí còn chẳng thể là một sự từ chối.”

“Không phải là tớ muốn làm vậy.”

Tôi thật tình nghĩ Chitanda là một tiểu thư rắc rối nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc muốn cắt đứt toàn bộ can hệ và không

bao giờ gặp nhỏ lần nữa.

“Ừ. Bởi thực tế nó chẳng là gì ngoài một sự trì hoãn nguyên trạng.”

Trì hoãn?

Đó là một từ hợp lý một cách kì lạ. Để đối phó tình cảnh bấy giờ, với tính hiếu kỳ khó lường của Chitanda hóa ra tôi lại chọn trì hoãn.

Tôi cũng biết rất rõ, sau trì hoãn sẽ là cái gì...

Như để kết thúc màn thuyết giáo, Satoshi hướng mắt lên bầu trời mà mở dù tạo nên một tiếng “bụp”. Hắn dựa thân dù vào vai và bước vào làn mưa. Nhà Satoshi cứ đi thẳng là tới còn nhà tôi thì phải quẹo ở đây. Tín hiệu cho phép người đi bộ băng qua đường vẫn còn đỏ.

Dừng chân, Satoshi quay lại.

“Cơ mà, thực sự thì cậu có ý tưởng về vụ Cây đàn dương cầm tấu Xô-nát Ánh Trăng rồi đúng chứ? Đừng lo, tớ sẽ không bắt quay lại phòng Âm nhạc đâu mà.”

“À.”

Trong cơn mưa phùn ẩm ướt lẽ ra khó làm ai cảm thấy khát, tôi lại liếm môi mà trả lời trong khi mắt nhìn xuống giày của Satoshi.

“Gần sáu giờ, khi cổng trường sắp đóng có một nữ sinh với bàn tay bị thương nằm trong phòng Âm nhạc. Cô có mái tóc rối bù và đôi mắt đỏ lờm... tại sao không ai nghĩ là cô mới vừa thức dậy?”

“Á, ờ nhỉ.”

“Thành viên duy nhất của CLB ngủ có lẽ là vì mệt. Để chắc chắn thức dậy trước sáu giờ cô đã để chuông báo. Bài hát báo thức là bản ‘Xô-nát Ánh Trăng’ chạy trong máy CD.”

Satoshi phì cười.

“Trời đất quỷ thần ơi! Đúng vậy, là trường Kamiyama nổi tiếng với hoạt động CLB cơ mà. Dĩ nhiên phải có một hai cái máy CD trong phòng Âm Nhạc chứ! Máy CD cũng có chế độ phát nhạc vào thời điểm định trước nữa. Hầy, cậu đã tàn phá mỗi tò mò của bao người rồi, biết thế tớ đã không hỏi. Nhưng Houtarou nè...”

Đèn đã chuyển xanh. Một giai điệu vang lên như để người ta biết rằng đã an toàn để qua đường. Satoshi bước lên một bước rồi nói tiếp. Giọng của hắn trở nên trầm như một nhà tiên tri.

“Tớ nghĩ rằng đi đến phòng Âm Nhạc mới là lối thoát giành cho phương châm thú vị của cậu. Bí ẩn không được giải hôm nay sẽ mang theo một bí ẩn lớn hơn vào ngày mai. Tớ không định theo đuổi tới tận cùng, nhưng Chitanda-san thì sao? Thôi, về đây. Mai gặp lại nhé.”

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Phạm vào Bảy Tội Đồ

Phần 1

=== Chúng tôi đang được học về lịch sử Trung Quốc trong tiết Lịch sử thế giới. Không may là tôi đã biết quá nhiều về thời Chiến quốc bên đó nên tiết học này chẳng mang lại gì ngoài sự buồn chán. Tuy nhiên không vì thế mà tôi buồn vẽ mấy cái hình vớ vẩn lên vở hay chơi trò ném thư với mấy đứa bạn xung quanh. Tôi không có thói quen, hay gọi là không xây cho mình hứng thú về một cái gì cụ thể thì tổng quát hơn nhỉ. Trong khi phốt lờ phần giải thích phán đoán về chiến lược của Hoàn Liên và Tung Liên[1], nhằm giết thời gian tôi lơ đãng nghĩ về sự may mắn khi không phải động tay hay lo nghĩ về điều gì. Mọi thứ cứ chảy lì ra vậy. ===

=== Cao trung Kamiyama là một trường thu hút học sinh có hoài bão phát triển việc học lên cao hơn, thế nên chẳng lạ gì khi bầu không khí nơi đây dành cho việc học là khá nghiêm túc. Âm thanh to rõ của người giáo viên vang vọng khắp phòng học mà chẳng bị bất cứ tạp ngôn nào xao nhãng. Ngoài ra chỉ có tiếng rít của phấn cọ vào mặt bảng. Giờ đã là cuối tiết năm nên hình như tôi sắp sửa bị con “ma ngủ” ám tới nơi rồi. Một ngày đẹp trời trong tháng Sáu ẩm ướt và tôi đang hoài phí một phần cuộc đời học sinh ở đây. Ấn cây bút chì kim một cái tách. Không phải để viết, chỉ là tôi không thấy ngòi trời ra. Chắc là gãy rồi. Mở hộp bút tôi từ từ dùng ngón cái và ngón trỏ rút ra một cây ngòi mới và thay vì bỏ vào từ thân, tôi lại muốn

nhét vào từ đằng mũi như chơi trò xỏ lỗ kim. === Tuy nhiên, bầu im lặng đột nhiên bị phá vỡ.

Một âm thanh nguy hiểm vang lên, nghe như từ một thanh tre đập xuống bề mặt một vật cứng. Tôi co rúm lại vì bất ngờ. Mọi sự buồn ngủ đều “gãy gọn” hết như cây ngòi mới bấy giờ đã thành hai. Chán. Mà thôi, thành hai như vậy vẫn còn xài được.

Dường như tôi không phải là người duy nhất ảnh hưởng bởi tiếng động khi nãy. Những tiếng xì xào đã ngập tràn lớp học. Cạnh tôi, một bạn nữ trao đổi với một người khác ở phía sau : “Cái gì thế? Hết cả hồn!” Đây quả là dịp có một không hai để mọi người tha hồ bàn tán.

Âm thanh không chỉ vang lên một lần. Nó đã trở thành một chuỗi chen lẫn những tiếng nói đầy bức dọc. Một giọng nam lớn và đáng sợ nhưng vì là từ phòng học bên kia nên không thể nghe rõ là nói cái gì, dù vậy chỉ cần thế là tôi và nhiều người khác trong lớp đã đoán được phần lớn tình hình đang diễn ra bên phía “hàng xóm”. Giáo viên dạy môn Toán – thầy Omichi – lại một lần nổi trận lôi đình.

Nghề giáo viên thường khiến người ta liên tưởng tới một con người đạo mạo luôn mang bên mình một cây tre, mặc dù thời này tôi cũng chẳng còn thấy mấy người cầm nó. Quá lắm thì chỉ là cây thước dẻo. Hồi xưa tôi có một thầy tên là Morishita trong Ban Quản Giáo luôn ôm một niềm tin mãnh liệt: “Dù không mang roi nhưng nếu được phép, giáo viên nào cũng sẽ muốn một cái.” Liên hệ qua đây, thầy Omichi sở hữu một thanh tre cứng cáp mang hình dạng rõ là một cây roi và luôn vác trên vai theo mỗi bước thầy đi. Tuy nhiên, dù có là ông thầy nghiêm khắc nhất trường thì thầy Omichi cũng chưa bao giờ dùng nó để đánh học sinh. Thầy chỉ đập nó hết xuống bàn thì cũng lên bảng để răn đe thái độ học tập của chúng tôi. Thầy

Omichi thực sự là một nhà giáo cao cả, người đã dạy tôi biết rằng tấm bảng đen thực sự bền vững với tác động bên ngoài như thế nào.

Tuy “ấn tượng” là thế nhưng tôi chưa một lần ghét bỏ hay khinh khi thầy. Một giáo viên như vậy luôn tồn tại ở trường sơ trung, và thậm chí là trường tiểu học. Nếu phải nói rằng tôi thấy thế nào về thầy thì chắc cũng không khác gì cảm giác giành cho cô bạn ngồi bên cạnh. Biết mặt, biết tên, biết tính, nhưng chẳng quan tâm.

Dù sao tôi cũng không còn màng tới việc traten lộn đình của thầy Omichi tiếp tục làm nguồn cho những tiếng xào xáo trong lớp nữa, tới khi một âm thanh trong trẻo vang lên cắt ngang những tiếng phẫn nộ không dừng đó...

Một âm thanh nghe-là-biết-ai. Khi nhận ra điều đó, tôi lẩm bẩm mà trong vô thức.

“Không thể nào...”

Đó là giọng của Chitanda.

Tôi biết về nhỏ nhờ một sự kiện be bé xảy ra ngay sau khi tôi bước vào trường này, từ đó hai đứa ở cùng một CLB. Nhắc mới nhớ, đúng là lớp Chitanda ở bên kia. Phải nói là quá ngạc nhiên khi trong trường này có một học sinh dám đấu khẩu với thầy Omichi khi thầy đang hành hạ cái bảng bởi cây roi của mình, và người đó lại là Chitanda. Tôi căng tai ra nghe để xác nhận. Âm thanh vang qua đây đã thay đổi ít nhiều nhưng ngữ điệu thì chắc chắn là của Chitanda.

Tôi không thể thấu lời nhỏ đang nói, nhưng từng từ từng từ một đang được phát ra gãy gọn và đanh thép. Tôi đã nghe nhỏ nói

chuyện không ít nhưng đây là lần đầu âm vực được đẩy tới độ này. Đường nhu chính Chitanda cũng đang không giữ được bình tĩnh mà phải lên giọng.

Có lẽ đã nói tất cả những gì mình muốn trong một lời, giọng nhỏ nhanh chóng tắt ngấm. Sự im lặng cũng hiện diện ở lớp tôi trong một quãng như thể tất cả đều nín thở chờ đợi. Phòng bên kia cũng không còn âm thanh. Chitanda đã làm thầy Omichi á khẩu thật rồi sao? Bầu không khí lo sợ một sự bùng nổ rồi cũng tan đi trong an bình, và vậy cũng có nghĩa là tôi lại trở về với tiết lịch sử chán ngán đó.

Lấy một thanh ngòi và lần này bỏ vào từ đằng thân, tôi xoay cây bút mấy vòng giữa các ngón tay.

Phần 2

Giờ tan học. Những tia nắng mặt trời đầu Hạ len thành những chùm xiên vào tổng hành dinh CLB Cổ Điển – phòng Địa Chất.

Cầm quyển truyện chữ giữa các ngón tay, tôi để ý tâm trạng bối rối của Chitanda. Hỏi vì sao thì hẳn là do trận cãi vã kinh thiên động địa ngay giữa phòng của Fukube Satoshi và Ibara Mayaka, một điều đối với tôi đã quá quen thuộc. Chín trên mười trường hợp là Ibara đơn phương chỉ trích Satoshi, còn hẳn thì chống chế bằng mấy lời vô thưởng vô phạt hoặc cười cho qua chuyện. Thân là người chứng kiến cuộc cãi vã từ đầu nhưng chính tôi còn không hiểu nội dung là thế nào, hình như là tranh luận tại sao bất điện thoại thì cao còn hộp thư thì dở...

Tôi, Chitanda và Satoshi là thành viên CLB Cổ Điển vốn-không-có-thành-viên vào tháng tư. Một tháng sau tới lượt Ibara, trong một

nỗ lực của cậu Satoshi, gia nhập CLB.

Ibara học cùng lớp với tôi từ lớp một nhưng chúng tôi không giao thiệp với nhau mấy. Cuối cùng tôi và nhỏ cũng được tách ra tại trường Cao trung nhưng rồi cũng đưa đẩy để vào cùng CLB. Rốt cuộc sợi dây ngu ngốc gì của số phận đã ràng buộc hai đứa vậy? Thực tế thì Ibara hiện đang là thành viên của tận ba tổ chức: Thư viện, CLB Nghiên cứu Manga và CLB Cổ Điển. Về phần mình Satoshi cũng chẳng chịu thua, hăng hái một chân trong Hội Học Sinh, CLB Thủ công và CLB Cổ Điển. Quả là tiên đồng ngọc nữ.

CLB Cổ Điển này đã từng rất yên bình, thanh nhã với chỉ ba chúng tôi.

Satoshi luôn bàn luận với đầy lòng đam mê, nhưng khi không có gì để nói hắn sẽ im lặng rất giỏi. Chitanda thì vốn đã thuần chân như bất kì ai nhìn vào đã kì vọng, chỉ ít là khi “quả bom” hiếu kỳ của nhỏ chưa phát nổ...

Đó từng là một nơi yên bình khi chúng tôi ai làm chuyện người đó. Chẳng biến cố nào xảy ra cả. Dần dà tôi lại có thói quen lui tới phòng Địa Chất sau giờ học. Chẳng phải vì háo hức với những hoạt động biết-hỏi-ai của CLB, mà vì tôi đã coi nơi này là một điểm thư giãn dễ chịu.

Nhưng rồi mọi thứ xoay một trăm tám mươi độ khi Ibara gia nhập. Nếu để một mình nhỏ sẽ chẳng hòa đồng với người ta hơn tôi là mấy, nhưng khi đặt chung với Satoshi thì...

“Cậu chính là người đã nói sẽ làm ngay từ đầu có lẽ cậu có lý do của mình nhưng điều đó không quan trọng vì chẳng phải hiển nhiên rằng cậu nên liên hệ tớ rằng liệu có ổn không nếu không làm được

hoặc ít nhất thì gọi tớ một cuộc cậu có điện thoại cơ mà và tớ sẽ cố gắng xoay xở dù biết thế nghĩa là có thêm việc để làm nhưng cậu đã không và nhìn với ánh mắt thế nghĩa là gì cậu nghe rõ mà mà phải không có hiểu vị trí của cậu ảnh hưởng tới tui này không vậy chẳng có gì sửa được nếu chỉ nói xin lỗi thôi đâu!”[2]

Thế đấy.

Đã bao nhiêu lần rồi nhỉ? Hồi đầu Chitanda còn tỏ ra hoang mang cực độ. Nhỏ luôn cố làm trọng tài và thậm chí còn dỗ ngon dỗ ngọt để hai con người ấy hạ hỏa nhưng tất cả đều vô ích. Giờ thì nhỏ không còn chen vào nữa, nhưng dường như vẫn muốn chờ một thời điểm thích hợp để hỏi sự tình ra làm sao. Ngẩng mặt lên tôi bắt gặp ánh mắt lo âu ấy khi Chitanda chỉ ngón trỏ vào vùng “chiến sự”.

Cuốn truyện chữ tôi đang đọc thuộc thể loại khoa học giả tưởng, và dù mở đầu có vẻ thú vị nhưng càng về cao trào thì càng khó hiểu. Tôi biết một thứ gì đó không tốt đã xảy ra nhưng chính xác là cái gì thì chịu. Có lẽ việc đã đọc lại lần thứ hai vẫn không hiểu đã khiến tôi cảm thấy traten cãi vã kia trở nên khó chịu. Đặt sấp cuốn truyện xuống, tôi thở dài.

“... và tớ biết cậu cũng không phải dạng chậm tiêu cậu nhận thức được nhưng lại chẳng có lấy một chút đứng đắn gì khi chuyện thành ra thế này cậu lại chỉ biết im lặng trời thì mưa gió bão bùng thậm chí cái áo này còn bị đứt một cái khuy nhưng cũng vì phải gặp cậu ngày hôm nay mà bộ đồ tớ cất công lựa chọn giờ chẳng hơn gì cái giẻ rách và đó là lỗi tại ai?”

Ibara tiếp tục màn sỉ vả bằng-một-hơi của mình.

“Mệt chưa?”

Ibara, bấy giờ đang nhìn Satoshi với ánh mắt sắc như dao cạo quay mặt về phía tôi. Nhỏ đáp gọn lỏn:

“Rồi.”

“Vậy thì nghỉ đi.”

“Ừ.”

Nhỏ ngoan ngoãn ngồi lên cái bàn gần đó, xét về cơn thịnh nộ vừa rồi thì đó đúng là điều bất ngờ. Satoshi nhìn tôi mà giờ ngón cái kiểu-Mỹ lên ra vẻ biết ơn. Hắn tỉnh bơ nói:

“Ôi, cậu có quyền nổi giận mà. Nãy giờ chắc là xả được nhiều lắm nhỉ?”

“Nếu Fuku-chan đứng đắn hơn thì từ đầu tớ đã không có gì mà xả.”

“Ờ, nhưng mà...”

Như tìm kiếm đồng minh, Satoshi quay sang Chitanda.

“Cậu nhìn Chitanda-san xem. Tớ chưa từng thấy cậu ấy nổi giận bao giờ.”

Chitanda thở ra một cái thượt khiến lồng ngực nhỏ xẹp xuống khi chứng kiến cảnh ngừng chiến. Tôi chưa từng thấy nhỏ như vậy. Nhưng ngay khi bị kéo vào cuộc đối thoại nhỏ đã nhanh chóng trở nên hoảng hốt.

“Ờ, tớ à?”

Ibara cau mày.

“Thật sao? Nhưng chẳng phải cậu ấy cũng không vui khi Oreki tới trễ ư?”

Đúng là từng có chuyện đó xảy ra, nhưng sự nổi giận của Chitanda hoàn toàn không thể so sánh với Ibara. Nên dùng từ nào cho hợp nhỉ?

“Tớ có thấy. Nhưng nó giống trách móc hơn là sỉ vả.”

Chính nó. Nghe Satoshi nói tôi cũng chợt cảm thấy việc bị quở trách bởi một cô bạn cùng tuổi thật là đáng ngượng.

“À, ờ, đúng thế. Đúng là chỉ giống như phê bình thôi.”

Dùng từ đó cũng chẳng xoa dịu vấn đề đâu.

Cười ngượng ngùng, Chitanda khẽ nghiêng đầu.

“Nếu nói về người không biết nổi giận thì tớ cũng đã bao giờ thấy Fukube-san hay Oreki-san đâu...”

Như là phản xạ vô điều kiện, Ibara và tôi phản đối cùng một lúc.

“Nó mà không biết giận.”

“Fuku-chan biết bực tức đấy chứ.”

Khi bị công kích từ hai phía lẽ thường là một con người sẽ khó mà chống cự nổi. Chitanda cũng thế. Đôi mắt to tròn của nhỏ hết hướng về Ibara, tôi, rồi cuối cùng là Satoshi đang ngồi giữa.

“Thật vậy à?”

Satoshi trả lời với một nụ cười cay đắng.

“Ừm, tớ nghĩ vậy. Chắc chắn là không thể hiện nhiều bằng Mayaka nhưng tớ vẫn hay bực bội về đủ thứ.”

Tôi chỉ vừa nhớ ra là mình chưa từng thấy Satoshi nổi giận trước mặt Chitanda. Ờ... cũng chỉ mới hai tháng mà. Điều gì cũng có thể xảy ra.

“Dù vậy tớ cũng không tưởng tượng ra cảnh Fukube-san nổi giận trông như thế nào.”

Cũng dễ hiểu cho Chitanda. Vì Satoshi luôn thích khoe mẽ tài năng của hắn ở những lĩnh vực ít ai đụng tới nên hiếm khi nào hắn bộc lộ cảm xúc mà không quan tâm tới suy nghĩ của người khác, đặc biệt nếu đối tượng là người khác giới. Cứ xem Ibara là một ngoại lệ đi.

“Cậu ấy chẳng đáng sợ chút nào khi nổi giận cả.”

Đồng tình. Cơn thịnh nộ của hắn chẳng có cái cao trào nào cả. Hắn chỉ nói ít đi, không nhìn vào mắt người đối diện và yêu cầu chuyển đề tài bằng câu nói “Đừng nói về vụ này nữa.” Với kinh nghiệm của tôi thì thực tế không hiếm khi hắn phải xài câu này chút nào.

“Không đáng sợ sao? Đánh giá tớ thấp thế...”

Nhìn Satoshi đang càu nhàu, Chitanda lẩm bẩm:

“Tớ nghĩ là mình hiểu kỳ.”

Cứ như nhỏ muốn chọc tức Satoshi vậy. Tôi chờ hắn phản ứng thế nào.

“Vậy còn Oreki?”

Nói xong Ibara quay sang nhìn tôi.

Ngay khi định nói rằng gần đây tôi không có chút nổi bực dọc nào, có thể do tôi vẫn đang tận hưởng cái tình trạng ổn định của những ngày mùa xuân thì Ibara mỉm cười. Một nụ cười là một nụ cười, nhưng cái cười của nhỏ khó có thể phân biệt được với một sự chế nhạo. Ibara sau đó quay sang Chitanda, và với âm điệu như muốn nói “Chuẩn bị nhé!” nhỏ lên tiếng:

“Oreki sẽ không bao giờ nổi giận.”

“Vì cậu ấy quá lịch thiệp sao?”

Ibara lắc đầu.

“Không, chỉ vì cậu ta là một thực thể cô đơn tới nỗi không có lấy một niềm thỏa mãn để mà biết buồn bực.”

...Này, nói như thế trong tình huống nào chẳng phải cũng hơn quá đáng sao?

A, nhưng ngay lúc này tôi có buồn bực đâu? Lần gần nhất tôi mất bình tĩnh đã là khi nào nhỉ? Mà thôi, không cố nhớ tới mấy thứ đó. Kết luận mạch lạc của Ibara lúc nào mà chẳng chính xác... không. Đúng là có một phần sự thật nhưng tôi không nghĩ là hoàn toàn đúng. Dù gì cũng có cách giải thích là vì tôi quá lịch thiệp cơ mà... khoan, cũng chẳng phải nữa. Nói chung tôi có thể bực lúc nào tôi muốn.

“Haha, Chính Houtarou còn không chắc kia kìa.”

Tôi có hơi khó chịu khi Satoshi cứ huých toẹt những gì hắn đoán trúng phóc ra. Nè, giận rồi đấy!

Không quan tâm, Satoshi tiếp tục màn giỡn của hắn.

“Để cái tật lãnh cảm của Houtarou qua một bên đi. Tớ nghĩ việc Chitanda-san không bao giờ nổi nóng mới là trường hợp đặc biệt. Giống như là kế thừa “gien hòa nhã” có truyền thống lâu đời từ gia đình ấy. Mayaka nên cố gắng điềm tĩnh nhé, không phải kiểu Houtarou mà như Chitanda-san ấy.”

“Cậu có nói vậy thì tớ cũng đâu thể thay đổi chỉ bằng cách cố gắng đúng không? Như Oreki chắc chắn chẳng ai thèm, và tớ cũng không thể so với Chii-chan được.”

Đôi mắt của Chitanda như bị hàng mi che sầm lại. Nhỏ nói với giọng gần như là không nghe nổi.

“Ừm... tớ đang được khen à?”

Tôi cũng không rõ, điều chắc chắn duy nhất tôi là người bị xài xể này giờ. Ánh mắt của tôi lần lượt giao với Satoshi và Ibara. Đầu tiên, Ibara lên tiếng.

“Đúng là vậy thì phải.”

Tiếp đến là tôi.

“Chỉ là ý kiến dựa trên sự quan sát mà thôi, tớ thấy là vô thưởng vô phạt.”

Nhưng Satoshi thì cười phá lên với một biểu cảm đầy vui thú.

“Không, không, quên cái tên không biết buồn này đi. Tớ tin rằng khả năng của cậu là một nét tiêu biểu tuyệt vời. Thịnh nộ là một Tội Đầu mà. Đó cũng là lý do tớ hồng muốn Mayaka phạm vào đâu.”

“Tội Đầu là gì vậy? Rồi mình có bị phạt không, như là gây tiếng ồn nơi công cộng à?”

Satoshi lắc đầu nguây nguậy ra về rất ta đây, còn Chitanda thì giải đáp với gò má hơi ửng đỏ.

“Bảy Mối Tội Đầu đúng không? Tớ nhớ rằng phải là Thù hằn...”

Nhưng rồi nhỏ nói ngay.

“Nếu cậu muốn khen tớ thì đừng nhé!”

Chitanda hằn là đang xấu hổ, nhưng khổ cái với âm lượng quá bé của mình lời phản đối đã không được ai đồng thuận. Có lẽ đây là lần đầu tôi thấy nhỏ ngượng đỏ mặt như vậy. Ở đầu bên kia, Satoshi gật đầu đầy thỏa mãn.

“Đúng vậy. Không hổ danh là Chitanda-san. Vì đây là đề tài khá đại chúng nên tớ tin rằng Mayaka cũng từng nghe đến Bảy Mối Tội Đầu rồi nhỉ?”

“Ừ, dĩ nhiên là tớ biết.”

Tôi thì không.

“Chẳng phải có tới một trăm lẻ tám sao?”

“Đó là Tâm Rối Loạn[3].”

Sao cũng được.

“Bảy Mối Tội Đầu là một cơ sở trong giáo lý Công Giáo, nhưng sau này với được hợp thành để truyền dạy cho con chiên chứ không được Kinh Thánh ghi lại. Ờ, ngoài Thù hằn ra còn có...”

Satoshi nói trong khi gập từng ngón tay. Theo thứ tự, hần tiếp tục.

“Kiêu ngạo, Tham lam, Tham ăn... Ừm, tớ chỉ nhớ bốn cái đó...”

Satoshi, kẻ đang nhìn nắm tay của chính mình như một thằng ngốc được cứu bồ bởi Chitanda.

“Đồ ky, Ham muốn và Lười biếng, tớ nghĩ vậy.”

Khi nói đến cái “tội” cuối cùng hình như Ibara có liếc qua tôi mà cười... Mà thôi, cả nghĩ là không tốt. Hiện tại cứ xem như nhỏ cứ đang dán mắt vào Chitanda đi.

“Vậy đó là bảy cái tội. Như thế chẳng phải Chii-chan là cơ-phục hay sao? Cậu siêng năng này, cũng không ăn nhiều nữa.”

“Tớ cũng không tưởng tượng ra nổi cậu trở nên tham lam như thế nào, và chắc chắn là cậu không lười biếng như ai kia.”

“Và, ờ... cậu cũng đâu có suy nghĩ đen tối đâu ha.”

“Cũng chẳng nghĩ ra ai khiến cậu phải ganh tị nữa.”

Hai cái tên này rõ là đang chọc chứ khen gì. Đôi gò má vốn đang màu anh đào đã trở thành đỏ au. Nhỏ vung vẩy hai tay cốt muốn phủ nhận tràng luận điệu vừa rồi và nói như chạy đua.

“Đừng nói nữa mà! Với lại, khi đói tớ ăn nhiều lắm ấy!”

Ai chả thế.

“Ôi, phải gọi là Thánh Eru chứ nhỉ?”

“Chẳng phải ‘Chitanda Eru’ vốn nghe đã như thiên thần rồi sao?”

“Uriel, Gabriel, rồi tới ‘Chitandael’[4]? Ahaha!”

Hai đứa này thật tình là trời sinh một cặp. Chitanda dường như đã bị dồn vào chân tường bởi đòn công kích đôi vừa rồi. Nhỏ nuốt nước miếng, rồi tập trung mọi sự kiên cường và lòng tự trọng của mình để chống đỡ.

Đột nhiên sau đó...

“Tớ nói rồi, hãy dừng lại!”

Nhỏ hét lên rất đồng dạng.

“Thiên thần vừa giận...”

“Và mắng tụi mình kìa.”

Chitanda mỉm cười với hai người đang-tỏ-ra-hối-lỗi kia.

“Thực tình tớ không nghĩ việc chẳng bao giờ tức giận là tốt.”

Ibara và Satoshi đứng hình ngay lập tức và có lẽ tôi cũng vậy. Chitanda tiếp tục một cách trôi chảy cứ như từng con chữ đã có sẵn trong đầu.

“Vậy còn sáu cái kia thì sao?”

“Xin lỗi Chii-chan, nhưng tớ không hiểu lắm.”

“Vậy sao? Vậy thì tớ sẽ dùng từ khác hơn một chút vậy.”

Chitanda mỉm cười khi đáp lời.

“Tớ nghĩ rằng không ai lại không kiêu ngạo và tham lam. Dù đó là cơ sở của giáo lý nhưng chắc hẳn phải có những lý do và hoàn cảnh nhất định thì chúng mới thành những đại tội.”

Satoshi nghiêng đầu một góc rất kì dị.

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như, nếu cậu không hề kiêu ngạo thì cũng có nghĩa là cậu chưa từng tin vào chính mình. Một người chưa từng biết tham của sẽ chẳng thể nuôi sống gia đình của mình. Hơn nữa nếu không ai trên thế giới biết ganh tỵ thì sẽ chẳng có công nghệ mới nào được phát minh ra cả.”

Chitanda dừng lại và tỏ ra hoảng hốt. Nhìn sắc mặt chúng tôi, nhỏ lí nhí:

“Ừm... tớ không định biến đây thành bài giảng...”

Satoshi, người đã rất chăm chú lắng nghe khoanh tay lại.

“Ừm, tớ hiểu rồi. Thú vị đấy...”

Tôi vui vì cách sống của mình dường như vừa được bào chữa, bèn hỏi:

“Cơ bản là cậu muốn nói tất cả phụ thuộc vào mức độ đúng không? Giống như Triết học Khổng giáo.”

“Tớ không thể giải thích trên tôn giáo được, chỉ là tớ nghĩ mình không nên xem những tội này là tuyệt đối và áp dụng vào cuộc sống thôi.”

Nhỏ tuyên bố không do dự. Tôi chưa từng thắc mắc về đức tin của nhỏ, nên nghe vậy khiến tôi khá hứng thú.

“Vậy Chii-chan có nghĩ rằng giận dữ không phải là xấu không?”

“Chắc chắn. Nếu một người có thể không trở nên giận dữ về bất kỳ thứ gì thì nghĩa là người ấy cũng chẳng có gì để thích cả.”

Tôi biết giận chứ bộ.

“Nếu thế tại sao cậu chưa từng tỏ ra tức giận?”

Chất vấn nhanh đấy.

“Vì nó làm tớ mệt, và tớ thì không thích mệt mỗi chút nào.”

Hử?

Satoshi ôm chặt cái đầu đã mất hết thần sắc bằng hai tay rồi đứng phắt dậy.

“Chi-Chitanda-san đã bị Houtarou đầu độc! Thế giới đang gặp chuyện gì thế này! Lẽ ra tớ đã phải triệt tiêu hiểm họa này từ trong trứng! Có một con ma trong trường Cao trung Kamiyama! Con ma Tiết-kiệm-năng-lượng!”

“Không, chỉ là đùa thôi.”

Im lặng bao trùm.

Bằng một giọng mỏng manh như sắp sửa tan biến, nhỏ xin lỗi.

“Xin lỗi nhé, tự dưng tớ bị thôi thúc để đùa một chút.”

Tôi có thể nói ngay rằng đó là hiển nhiên, nhưng đó chỉ là trốn chạy khỏi sự thật là tôi vừa bị Chitanda cho đi tàu bay giấy. Tôi đã nghĩ rằng mình vừa tìm được một người bạn tâm giao...

Chitanda trả lời câu hỏi một lần nữa, cứ như trò đùa vừa rồi chưa hề tồn tại.

“Không phải là tớ không thể tức giận đâu. Ví dụ như...”

Ba đôi mắt chúng tôi dán chặt vào từng cử chỉ của nhỏ như thèm khát câu trả lời.

“Khi thấy người ta phí phạm đồ ăn là tớ giận.”

...Ờ, tiểu thư nhà điền nông mà. Hẳn là nhỏ rất tôn thờ câu nói “Mỗi hạt gạo là một giọt mồ hôi.”

Nghĩ về điều đó tôi chợt nhớ đến sự việc xảy ra vào tiết năm mới đây. Không nghĩ nhiều tôi lên tiếng:

“À, tiện thể thì người nổi giận với thầy Omichi chiều nay trong tiết năm là cậu đúng không?”

Tôi nhận ra sự thay đổi trên nét mặt của Chitanda.

Thôi rồi!

Một cơn sóng mang tên “hối hận” đập vào lưng tôi khiến nó cứng đờ.

Chitanda, người này giờ đang tận hưởng vai trò nhân vật chính trong cuộc trò chuyện vô nghĩa bất giờ thu cầm vào và bặm môi lại. Nhỏ không có thói quen làm quá vấn đề như Satoshi và rất dễ phơi bày cảm xúc của mình cho người khác. Chitanda lí nhí:

“A, đúng rồi. Sao tớ có thể quên được chứ? Tớ đã nghĩ rằng có thể hỏi Oreki-san về vấn đề này!”

Tuyệt. Lại một lần nghịch dại.

Satoshi và Ibara hồi này đã xem Chitanda chẳng khác gì một vị thánh hay gì đó. Tôi thì không nghĩ hình ảnh đó hợp với nhỏ, xét đến chính cái phương diện “mức độ”. Một cái nhìn đầy sai lầm. Chitanda đúng là rất cần mẫn, nhưng một dấu tích làm nhỏ lệch xa khỏi một người “hoàn hảo” chính là cái tính hiếu kì này đây.

Tự ôm việc vào mình, tôi chỉ còn biết chép miệng thăm. Chứng kiến nỗi khổn khổ đó Satoshi trông rất khoan khoái.

“Có chuyện gì sao Chitanda-san?”

“Đúng thế. Vào tiết năm chiều nay tớ đã nổi nóng trong giờ học Toán.”

Chitanda gật đầu với Satoshi và Ibara rồi quay sang nhìn tôi. Giá mà tôi có thể quay sang hướng khác, nhưng thôi, đừng tiếc rẻ con gà quạ tha.

“Nhưng tớ không rõ chuyện gì đã làm mình thành như vậy. Chính tớ biết việc nổi nóng là không cần thiết nhưng đã có cái gì xảy ra khiến tớ mất bình tĩnh. Tớ vẫn chưa biết được đó là gì...”

Tôi phải tập trung hết mức để nắm bắt ý nghĩa mới to lớn và nhỏ vừa nói. Tóm lại, có lẽ là ba từ sắp rời khỏi miệng Chitanda...

“Tôi hiểu kỳ lắm!”

Phần 3

Tiết năm ngày hôm nay là môn toán, dạy bởi thầy Omichi.

Tôi tin rằng Oreki-san và Fukube-san biết thầy ấy là một nhà giáo như thế nào.

Cũng không rõ là bắt đầu từ đâu để các bạn hiểu, thế nên giải thích từ đầu vẫn là tốt nhất.

Thầy Omichi tới lớp ngay khi tiếng chuông báo hiệu tiết năm vang lên. Trông thầy không vui, nhưng ít nhất theo những gì tôi biết thì thầy luôn mang vẻ mặt đó trong chín trên mười trường hợp. Mở cửa, và ngay trước khi bước vào phòng thầy dừng lại một lúc để nhìn bảng tên lớp. Mọi chuyện cho tới lúc này vẫn bình thường.

Sau một cái cúi đầu vội vã, thầy liền viết lên bảng một phương trình bậc hai. Đó là một phương trình khá đơn giản : $y = x^2 + x + 1$, nhưng thầy lại giới hạn x trong khoảng từ 0 tới 3. Và rồi, trong khi vỗ cây tre lên vai thầy gọi Kawasaki-san và bảo cậu ấy vẽ tầm giá trị của y . Cậu có biết Kawasaki-san không? Cái cậu cao cao, hơi ốm và bị cái tật nói lắp ấy... nhưng điều đó không liên quan gì tới câu chuyện cả.

Kawasaki-san hiển nhiên trở nên lúng túng, tôi cũng vậy. Chúng tôi chưa được học điều gì về giới hạn các miền cả.

Tôi đã nghĩ rằng thầy Omichi đang thử khả năng tưởng tượng của chúng tôi, như kiểu có biết về giới hạn miền trước khi học thầy không. Thú thực là tôi không phải tài năng gì, chỉ là đã may mắn được trải nghiệm cách dạy này từ trước. Điều bất ngờ là thầy Omichi lại chọn cách này... nhưng hóa ra chẳng có gì bất ngờ cả, tôi đã làm.

Kawasaki-san suy nghĩ về câu hỏi trong một lúc lâu, rồi trả lời rằng mình không biết làm.

Khoảnh khắc tiếp theo trái ngược hoàn toàn với dự kiến của tôi. Thầy Omichi trở nên giận dữ. “Sao? Không biết làm à? Vậy tiết trước anh để cái tai đi đâu vậy?” Thầy liên tục mắng nhiếc Kawasaki-san bằng những lời như thế... Tôi thật không muốn dùng từ này, nhưng lúc đó thầy chẳng khác nào đang hành hạ Kawasaki-san vậy.

Sau một tràng những từ ngữ cay độc về việc tương lai của cậu ấy không được xán lạn, thầy Omichi mới cho Kawasaki-san ngồi. Người được chọn tiếp theo là Tamura-san, người học Toán tốt hơn Kawasaki-san. Cậu ấy đứng dậy nhưng cũng không đưa ra được câu trả lời. Thầy Omichi gọi cậu ấy là đồ ngu và nạt ngồi xuống, rồi nhìn quanh lớp mà quát : “Chẳng lẽ không ai giải được sao!?”

Lẽ ra tôi nên chú ý sớm hơn, nhưng tại lúc này tôi mới nhận ra thầy Omichi đã làm tiến độ học của lớp. Kiểm tra vở học, tôi phát hiện rằng lẽ ra chúng tôi chỉ mới được học về các phương pháp xác định phương trình bậc hai và hôm nay mới bắt đầu phần giới hạn miền. Thầy Omichi đã lệch với giáo trình không ít hơn một tiết.

Dường như những bạn khác cũng nhận ra điều đó và kết quả là lớp trở nên ồn ào. Điều đó chỉ khiến thầy Omichi càng phát điên mà

đập cây tre mấy phát vào tấm bảng. Thầy chỉ trích thái độ kém cỏi của chúng tôi trong việc học tập, học hỏi và tính lễ độ trong cuộc sống bằng chất giọng không thể khó chịu hơn được nữa. Thầy còn phát ngôn những lời cay nghiệt về con đường sau khi tốt nghiệp và tương lai của chúng tôi. Đúng, vậy đấy, mỗi lần dừng lại là thầy lại gõ vào tấm bảng...

Tôi nghĩ rằng trong lớp có người vẽ được tầm giá trị của y. Tôi không đi học thêm, nhưng cũng biết rằng hầu hết các trường bổ túc đều dạy cho học sinh trước rất nhiều kiến thức so với trên trường. Tuy vậy những người biết câu trả lời chỉ giữ im lặng, không một ai giơ tay cả. Thầy Omichi bèn chỉ vào Tamura-san một lần nữa. Cậu ấy bị bắt đứng và không được ngồi cho tới khi giải được bài toán. Đó là lúc tôi đứng dậy. Tôi nói rằng có lẽ thầy đã làm tiến độ học của lớp và yêu cầu thầy xem lại sổ giáo trình của mình.

Ể? Cụ thể tôi đã nói gì à

...Xin lỗi, nhưng đó là bí mật. Bất cứ thứ gì tôi nói trong lúc giận dữ đều không phải thứ tôi muốn nhớ lại.

Đúng thế, đó là lúc tôi đã nổi giận.

Phần 4

Trình bày xong sự tình, Chitanda nhẹ nhàng nuốt nước miếng. Có lẽ nhỏ cảm thấy xấu hổ vì đã kể cho người khác nghe về sự nổi giận của mình.

Chuyên gia thịnh nộ, Ibara, giục Chitanda nói tiếp.

“Rồi tiếp theo thì sao?”

“Thầy Omichi cầm quyển sổ lên, kiểm tra một chút rồi lẩm bẩm “À, ra vậy!” và cho phép Tamura-san ngồi xuống. Những gì sau đó là một giờ học bình thường.”

Ibara khoanh tay lại và làm một điệu bộ hồng hách:

“VẬY RA THẦY ẤY LÀ MỘT NGƯỜI NHƯ THẾ. TỚ THẤY THƯƠNG CHO CHII-CHAN VÀ MẤY BẠN TRONG LỚP QUÁ, NHƯNG CŨNG VUI VÌ MÌNH KHÔNG ĐÍNH TỚI LOẠI GIÁO VIÊN NHƯ VẬY!”

“CHÍNH XÁC! THIẾT CHỨ, CŨNG NHỜ ƠN ỒNG MÀ TỚ PHẢI THỨC ĐÊM NGỦ NGÀY DÙ LÀ MỚI THI GIỮA KỲ XONG!”

Tôi phản pháo Satoshi, người vừa cất cao giọng như vừa đọc lời thoại trong một vở kịch.

“ĐIỂM LIỆT CỦA CẬU KHÔNG PHẢI LỖI TẠI THẦY OMICHI. CỨ NHƯ THẾ THÌ COI CHỪNG CUỐI KỲ ĐẤY.”

Tiếp theo là Ibara.

“Thầy ấy không hẳn là tệ.”

“ĐÚNG VẬY, NGƯỜI ẤY KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI XẤU ĐÂU.”

“Ừ THÌ... CHẮC LÀ ỒNG CŨNG KHÔNG TỆ ĐẾN THẾ.”

Ồi những con người tuyệt vời gió thổi chiều nào theo chiều nấy.

Chitanda nhìn tôi.

“VẬY, TÓM LẠI THÌ CẬU NGHĨ THẾ NÀO?”

Thế nghĩa là hết chuyện rồi sao? Tôi đổi tư thế bắt chân.

“Có cái gì lạ trong câu chuyện đó à?”

Chitanda đảo mắt từ phải sang trái, tỏ ra lo lắng với việc có nên lặp lại những lời vừa nói hay không. Một hồi sau, nhỏ mới lên tiếng:

“A, tớ quên mất chưa nói về điều tớ băn khoăn. Điều tớ cảm thấy bí ẩn nằm ở chỗ tại sao thầy Omichi lại mắc một sai lầm như vậy. Từ từng con chữ trên bảng đến chấm điểm bài tập, thầy chắc chắn không phải người dễ bị nhầm lẫn.”

“Ừm...”

Satoshi chen vào cuộc đối thoại.

“Có hai kiểu giáo viên nghiêm khắc : một là nghiêm với cả mình, hai là chỉ khoan dung cho mình.”

Chẳng phải điều đó đúng với mọi người trên đời sao? Mà kệ, cả tôi cũng biết rằng thầy Omichi thuộc loại một.

“Dù là vậy nhưng tại sao thầy lại nhầm một thứ hiển nhiên như vậy? Tớ thật sự không hiểu.”

Như mọi khi, nhỏ lại hỏi điều không thể trả lời. Tôi nhướn mày lên.

“Vậy là cậu muốn biết tại sao thầy ấy nhầm lẫn đúng không? Xét kiểu gì cũng thấy là vô phương. Tại sao không đến thẳng phòng giáo viên và nhìn vào trong đầu thầy ấy?”

Chitanda lắc đầu.

“Không, xin hãy nghe này. Oreki-san và Fukube-san có lẽ biết điều này, vì thầy Omichi luôn luôn mở sổ giáo trình trong giờ học dù

không phải lúc nào cũng dùng đến.”

Satoshi và tôi nhìn nhau và nhún vai cùng một lúc. Chẳng thằng nào thèm quan tâm ông thầy ấy làm gì trong lớp cả.

“Và thầy luôn dùng bút để chốc chốc lại viết vào sổ. Cậu nghĩ là để làm gì?”

À, tôi hiểu nhỏ muốn nói gì rồi.

“Để ghi nhớ tiến độ dạy học của từng lớp đúng không?”

“Tớ cũng nghĩ vậy. Thầy Omichi sẽ nhận ra ngay khi nhìn vào cuốn sổ luôn để mở, và tớ tin rằng điều này đã diễn ra mấy lần rồi. Hơn nữa thầy chắc chắn phải biết tại tớ là lớp A vì theo thói quen thầy luôn kiểm tra bảng lớp trước khi bước vào phòng. Cậu có đang nghe không? Sau đó thầy Omichi sẽ nhìn vào cuốn sổ để kiểm tra và lại nhìn khắp căn phòng một lần nữa. Có thể nói là tuyệt đối hoàn hảo.”

“Đến vậy mà thầy ấy vẫn bị nhầm sao?”

Tôi đoán rằng kiểu ghi chú của thầy là “Ngày 1/6, lớp X, trang 15” rồi “Ngày 3/6, lớp X, trang 20” hay đại loại vậy. Nếu không thì làm sao thầy nhớ hết các trang? Tôi nói lên suy nghĩ của mình mà không nghĩ thêm gì:

“Có bao giờ thầy ghi lộn ngày không?”

Phải quay lưng bảy lần trước khi nói. Đòn trừng phạt dành cho những lời khinh suất của tôi đến trong chốc lát. Với một cái nhìn lạnh lẽo, Ibara phản pháo.

“...Nếu vậy thì thầy ấy chỉ có thể nhàm với những ngày trước đó, chứ không thể dạy vượt tiến độ được. Dùng não ấy, đừng suy nghĩ bằng cái cột sống.”

Có cần phải dùng đến “cột sống” không? Đúng là một Ibara với đầy đủ minh mẫn. Quả vậy, thầy có thể nhìn lộn sang những ghi chú trước đó nhưng chắc chắn thầy không thể làm vậy với những ghi chú trong tương lai chưa được ghi ra...

Ibara đầy-minh-mẫn nháy mắt với Chitanda mà nói:

“Tớ không định nói này nói kia, nhưng...”

“Vâng?”

“Tớ có hơi hiếu kỳ một chút. Có phiền nếu tớ hỏi một câu không?”

“Cậu hỏi à? Ừ, không sao đâu.”

Chitanda thay đổi thế ngồi. Thay vì tỏ ra nghiêm trọng, Ibara lại hỏi với một thái độ ung dung.

“Về câu chuyện của Chii-chan, tớ hiểu tại sao cậu lại tức giận. Có lẽ thầy đã nói những lời rất gay gắt và nếu là tớ thì chắc chắn cũng sẽ bực thôi. Nhưng tớ nghĩ mình sẽ không đáp trả lại giáo viên như thế. Làm vậy chẳng khác nào đưa tay vào lửa đúng không?”

Nhỏ nói lời cuối trong lúc nhìn tôi rồi Satoshi theo thứ tự. Ồ, một phê bình gay gắt đây, mặc dù sự dí dỏm xen lẫn thì không hợp với nhỏ chút nào.

Ibara có thể không biết thầy Omichi nhưng nhỏ biết rằng sẽ là một rủi ro khổng lồ khi dám “trả treo” với thầy khi ông đang bực bội. Tôi và Satoshi trăm phần trăm sẽ không làm vậy, hay thậm chí tôi ngờ rằng sẽ có bất kì ai trong trường Kamiyama này dám làm thế. Đó là vì sao vào tiết năm khi nghe tiếng nhỏ tôi đã không dám tin.

Nhưng Chitanda đã đáp rất chi là tỉnh:

“Tớ không rõ tại sao mình nổi giận nữa.”

Nhỏ giận tới mức quên luôn lý do sao? Có phải Chitanda mà chúng ta đang nói không thế? Dù thế nào tôi cũng chẳng tưởng tượng ra nổi... Dòng suy nghĩ của tôi bị gián đoạn khi Chitanda tiếp tục.

“Nhưng tớ không nghĩ mình nổi giận vì việc thầy la mắng đâu.”

Sau một hồi Ibara hỏi:

“Vậy phải chăng thầy giận những người biết làm mà không giao tay?”

“Không. KHÔNG ai mong muốn trả lời trong hoàn cảnh đó cả. Và lại nếu có ai trả lời được thì bài giảng sẽ lại đi xa hơn so với những gì lớp phải học mất.”

“Hay là vì không ai khác ngoài cậu dám chỉ ra sai sót của thầy?”

“Không đâu.”

Ibara nghĩ thêm chút nữa.

“Hay vì cậu thấy cái cậu Tamura kia đang rất tội nghiệp?”

Đúng như kiểu của Chitanda...

Hay là quá đúng với kiểu của nhỏ. Người đang được hỏi nghiêng đầu qua một bên.

“Tớ đúng là tội nghiệp cậu ấy nhưng không nghĩ rằng mình sẽ nổi nóng vì điều đó. Tớ có thể không hiểu chính mình nhưng cũng hiểu vì sao thầy Omichi lại mắng những học sinh không nhớ chút gì về bài học hôm trước, dù lời lẽ thầy có hơi quá... Nhưng vậy thì tớ giận vì cái gì mới được nhỉ?”

Rồi nhỏ cười một cái rất nhẹ.

“Tớ còn không hiểu chính mình cơ đấy.”

“Ừm, tớ hiểu.”

Ibara cũng đáp bằng một nụ cười kì cục.

Tôi hiểu tại sao nhỏ lại hỏi như vậy. Ai đi trong giày của Chitanda cũng sẽ bức tức, thậm chí có là tôi đi nữa. Nhưng vì chúng tôi đã có ấn tượng về một Chitanda không-bao giờ-mất-bình-tĩnh nên sẽ là rất lạ nếu nhỏ trở nên bức tức dù thế là bình thường với mọi người. Thế vẫn chưa giải đáp được câu hỏi. Như Chitanda đã đề cập, có thể là vì khó diễn tả thành lời hay cảm thấy xấu hổ... hoặc có thể do tổn năng lượng nữa. Mà khoan, nhỏ nào giờ có nói cái gì liên quan tới tiết kiệm năng lượng không?

Tôi không biết về Chitanda đủ nhiều để cảm giác được cái gì nhỏ thích cái gì không. Hơn nữa, tôi có hứng đọc xong quyển truyện chữ trong tay hơn...

“Cậu nghĩ thế nào Oreki-san?”

“Không biết.”

“Tớ cũng không biết, nhưng...”

Đến đây Chitanda khựng lại. Hít một hơi sâu nhỏ lại nhìn vào tôi, đôi mắt to tròn rực rỡ sự nhiệt tình.

“Nhưng cậu sẽ tìm ra chỉ bằng cách nghĩ một chút thôi!”

“Ồ?” Satoshi luyến giọng một cách bất thường, tôi thì bất giác lùi về sau. Đây là cái cảm giác được-người-ta-kỳ-vọng sao?

Và nhỏ có nhận ra là nãy giờ tôi thực sự chưa nghĩ ra cái gì nghiêm túc không?

Ibara, người ngồi phía bên kia cũng nhướn mày lên.

“Chii-chan đừng kỳ vọng quá vào Oreki. Kiếp trước hẳn là con cháu cháu đấy.”

“Ờ, Mayaka-san có thể nhìn thấy tiền kiếp của người khác ư?”

Ngay khi tôi nghĩ rằng sự hiếu kỳ của nhỏ đã chuyển hướng thì...

“Nhưng bây giờ tớ đang rất hiếu kỳ về thầy Omichi!”

Thế là chúng tôi quay lại chủ đề chính. Thấy ghét. Cơ mà... chẳng phải Satoshi hợp với con cháu cháu hơn là tôi sao? Chúng thường chết đồng loạt vào mùa đông vì không biết tiết kiệm năng lượng mà cứ nhảy nhót khắp nơi để “tận hưởng cuộc sống” ở mức độ cao nhất.

“Oreki-san!”

Ôi, im lặng chắc cũng chẳng đi tới đâu cả...

Có lẽ tôi nên dẹp cuốn truyện chữ sang một bên và bắt đầu suy nghĩ vậy.

Phần 5

Sẽ là an toàn nếu giả định rằng thầy Omichi quả thực đã ghi chú tiến độ dạy học vào cuốn sổ giáo trình của mình. Dù gì thì thầy cũng đã dạy Toán ở trường này mười hay hai mươi năm rồi. Giống như những năm trước, thầy sẽ phụ trách nhiều lớp và khả năng bị nhầm tiến độ là điều chắc chắn nếu không có một chút ghi chú nào.

Tuy nhiên, dù kĩ càng tới đâu thì thầy cũng đã mắc sai lầm. Và không phải nhầm với nội dung dạy trong tiết học trước mà lại là những tiết sau. Lại là ở chỗ đó.

Chờ đã! Thực sự không có khả năng nào để dạy vượt sao?

Muốn điều đó xảy ra thì phải có ít nhất một cái ghi chú xuất hiện sau cái đúng. Lớp X nào đó chưa học tới nhưng lại có ghi chú bảo rằng có...

Như vậy câu trả lời cho vấn đề có thể chỉ đơn giản thế thôi, tôi bắt chân và hỏi Chitanda:

“Lớp cậu chưa học về giới hạn miền đúng không?”

“Đúng vậy.”

Chitanda trả lời một khẳng định đã xuất hiện ngay giờ bằng một biểu cảm khó hiểu. Câu tiếp theo của tôi chỉ làm nhỏ rồi thêm.

“Nếu tớ nói rằng lớp cậu đã học thì sao?”

“... Ý cậu là sao?”

“Mỗi năm thầy Omichi đều dạy Toán. Tụi mình không phải là những học sinh duy nhất của thầy... lớp A của năm trước kiểu gì mà chả phải học qua cái giới hạn miền đúng không?”

“A!” Chitanda bùm miệng. Nhầm lẫn ghi chú năm trước với năm nay chắc chắn là suy luận hợp lý.

Tuy nhiên, trước khi nhỏ kíp nói ra lời đồng tình thì Satoshi đã chậm rãi lắc đầu.

“Nếu cậu lo là thầy bị lẫn lộn giữa ghi chú năm trước và năm nay thì tớ sẽ cam đoan điều đó là vô phương.”

“Tại sao?”

Như mọi khi, Satoshi trông cực kỳ hạnh phúc khi có dịp chia sẻ mới kiến thức tạp nham của hần.

“Dễ mà. Mỗi giáo viên đều được phát sổ mới vào đầu năm. Họ cần những bản chỉnh sửa mới nhất để dạy cho học sinh đúng không nào? Tiện thể nói luôn là thầy Omichi đang giữ tái bản lần thứ tư đó.”

Chitanda cúi mặt xuống.

...Thế à, cũng dễ lường trước được điều này. Cái tôi thực sự muốn biết là bằng cách nào mà hần biết được quyền của thầy tái bản lần thứ mấy.

Nhưng vì thầy Omichi có thói quen hờ chút là ghi chú nên lỡ chính những ghi chú đó làm lẫn với nhau... có thể lắm chứ, nhưng

liệu Chitanda có chấp nhận câu trả lời hay không lại là câu hỏi khác. Thông tin mà thầy cần ghi lại ít nhất phải có ngày giờ và tên lớp ở trang hiện tại. Hay là có những chữ viết không rõ? Nhưng hiện tại không có cách nào chứng minh được là thầy viết ngoáy cả...

Hừm.

Nhìn tôi rầu rĩ, Satoshi đã quyết định rằng mình phải phá tan bầu yên lặng bằng nhận xét tỉnh bơ của mình:

“Tớ không tiêu hóa nổi cái giới hạn miền. Hồng phải chê chứ nội việc vẽ mấy cái trục x, trục y đã rối lắm rồi. Bị thầy Omichi chửi nữa chắc chết quá.”

Đã vậy thì sao không quên bớt một chút trong mớ kiến thức trên trời đi? Ôi giá như tôi nói ra điều đó nhưng không thể. Giống như bảo con chim đừng bay nữa vậy. Tôi tự hỏi từ lúc này hẳn sẽ còn nhồi thêm thứ gì vào đầu nữa, gần đây nhất hẳn có nhắc tới Kinh Dịch[5] thì phải.

A, khoan đã!

Một ý tưởng vừa chợt thoáng qua. Tôi hỏi Satoshi.

“Satoshi, vậy là lớp cậu học giới hạn miền rồi?”

“Hừm? Ừ.”

“Cậu học lớp nào?”

“Nè Oreki, ít nhất cậu nên nhớ bạn mình học lớp nào chứ.”

Tôi cố phản pháo lại Ibara.

“Vậy cậu có biết tôi học lớp nào không?”

“Ừa, chúng ta là bạn từ hồi nào vậy?”

Tôi không biết nói sao nữa.

Quan sát tình hình Satoshi cười nức nở.

“Không sao đâu Mayaka. Houtarou biết mà.”

Lời nói của hắn khiến tôi nghĩ là mình biết thật.

Lớp của Satoshi đã học qua giới hạn miền. Lớp tôi thì chưa, cả lớp Chitanda cũng vậy.

Ồ, thế thì hiểu rồi.

“Không bàn cãi rằng thầy Omichi đã thực sự viết một ghi chú mà nó vượt qua tiến độ học của lớp cậu.”

Tôi tuyên bố.

“Ừ, đúng thế. Tớ cũng nghĩ vậy.”

“Hơn nữa, cái ghi chú này phải được viết trong năm nay. Vậy nếu như nó được viết không phải dành cho lớp cậu, mà là lớp của Satoshi thì sao?”

“Lớp của Fukube-san sao?”

Không màng đến câu hỏi của Chitanda, Satoshi hỏi:

“Thầy Omichi phụ trách bốn lớp A, B, C và D mà. Không phải lớp Chitanda cũng đâu có nghĩa phải là lớp D của tớ?”

Ibara cũng không bỏ qua.

“Rốt cuộc tại sao là lớp D?”

“Vì sẽ không kì lạ nếu thầy lẫn lộn giữa D và A. C thì chắc chắn không giống A rồi.”

Ibara nhìn chăm chăm vào tôi như muốn nói “Lại lấy cái xương sống ra để suy nghĩ rồi hả”... Không, sai rồi. Nhỏ làm thật.

“Lại lấy cái xương sống ra để suy nghĩ rồi hả? A và D bộ không khác hoàn toàn à?”

Có hơi nao núng trước cái trừng mắt của nhỏ nhưng tôi làm bộ giữ bình tĩnh.

“Thầy Omichi dạy Toán.”

“Thì sao?”

“Một giáo viên dạy Toán có khả năng nhầm lẫn giữa A và D cao hơn. Giống như hai chữ katakana ツ(tsu) và シ(shi) vậy.”

“Hả?”

Ánh nhìn khinh bỉ của nhỏ như lại tiếp tục hỏi “Nè, tâm thần có ổn không vậy?” Chẳng hiểu sao mỗi khi hạch sách tên Satoshi nhỏ có thể phẩn chấn tới tận phút cuối, còn với tôi thì dường như nhỏ lại trở nên ỉu xiu...

Dù vậy tôi vẫn tiếp tục:

“Ví dụ nhé, thầy Omichi đã viết gì đó như ‘01/06, A’ ở trang mười và ‘01/06, D’ ở trang mười lăm đúng không? Nếu bị lộn chữ D với

chữ A thì sự việc hồi nãy sẽ xảy ra. Hơn nữa...”

Tôi dừng lại để lấy hơi.

“... có lẽ thầy Omichi đã quen với việc viết chữ thường.”

Sau lời chốt hạ cả bốn chúng tôi đều không nói gì.

Không biết họ có hiểu không nhỉ, ngay là đang suy nghĩ rằng “Cái thứ vớ vẩn gì đây?” ... Tóm lại là một khoảng thời gian nặng nề giành cho tôi.

Cuối cùng cũng có người lên tiếng.

“A, hiểu rồi!”

Satoshi hét lên.

“Chính là kiểu chữ thường, a và d!”

Tôi gật đầu một cái mạnh. Chitanda đã chắc chắn rằng thầy Omichi kiểm tra bảng lớp trước khi bước vào phòng nên không có chuyện lộn lớp được. Như vậy cũng chẳng có cách nào khác để nhầm lẫn các ghi chú với nhau được vì thầy không thể đọc sai chữ “A”, nhưng nếu là chữ “a” thì lại là chuyện khác.

Ibara vẫn không nói gì.

Môi nhỏ bặm lại và vì lý do nào đó nhỏ quăng cho tôi một cái nhìn đầy căm ghét, nhưng điều bất ngờ xảy ra lại là lời đồng tình.

“... Ừ, cũng có thể.”

“Sao vậy, cò gì không vui à?”

“Ừ, trong bài kiểm tra tiếng Anh gần nhất tôi bị mất vài điểm chỉ vì thầy không phân biệt được chữ a và chữ d của tôi.”

“Ừa, cậu cũng vậy hả? Tớ thì bị chữ n và h.”

Tạ ơn trời. Hóa ra tôi không phải người duy nhất có trải nghiệm này. Trong trường hợp này thì không phải tiếng Anh mà là Toán, và tôi mất điểm bởi vì giáo viên đọc số 1 thành ra số 7. Nhớ lại hồi đó có lẽ tôi là một thằng nhóc lớp Một má hồng mũi lõ và đẹp trai, cảm thấy bực bội vì trả lời đúng mà không có điểm. Nhưng bây giờ tôi chẳng quan tâm nữa.

Rồi, cuối cùng là Chitanda.

Với nét chữ đầy nắn nót hẳn là nhỏ sẽ không gặp tai nạn như chúng tôi. Trầm ngâm một hồi, nhỏ gật đầu hai cái rồi nói:

“Ừm, thực sự hợp lý.”

Rồi nhỏ cười thật tươi.

“a và d... Tớ có thể hiểu tại sao thầy Omichi lại nhầm lẫn. Có lẽ tớ đã quá bất kính khi đáp trả thầy như vậy. Tớ sai rồi.”

Những lời này khiến tôi bị sốc. Đơn giản vì nó trùng phóc những gì tôi đoán là Chitanda đang nghĩ tới.

”Hả? Sao cậu lại nói thế?”

Sau một cái liếc về phía Ibara, người đang bảo vệ Chitanda rằng nhỏ không có gì bất kính cả vì thầy Omichi mới là người sai, tôi trộm một cái nhìn thoáng qua lên khuôn mặt của Chitanda. Trái ngược với những lời luận tội bản thân, sắc thái của nhỏ tươi tắn như ánh

dương và thậm chí tôi còn cảm thấy nhỏ như vừa thổi phào trong lòng...

Đó cũng là lúc tôi chìm trong suy nghĩ.

Một Chitanda luôn-điềm-tĩnh đã nổi giận, và nhỏ muốn biết tại sao. Nhỏ nghĩ rằng việc nổi giận không phải lúc nào cũng xấu nhưng sự thực nhỏ không muốn làm vậy. Có lẽ Chitanda chỉ mong có một lời giải thích hợp lý cho hành động của thầy Omichi, và muốn tin rằng việc nhỏ không giữ được bình tĩnh là lỗi của chính mình. Đó là cách giải thích khác cho câu hỏi “tại sao nhỏ lại nổi nóng” chẳng?

Như vậy...

Phải chăng Chitanda là người đó?

Không.

Tôi lắc đầu để đuổi suy nghĩ cuối cùng đó đi. Làm sao mà lại nghĩ rằng “Phải chăng Chitanda là người đó?” trong khi chỉ mới biết nhỏ được hai tháng? Tôi có thể hiểu phần lớn những suy nghĩ và cảm xúc của Satoshi chẳng phải do hai thằng đã chung chạ từ hồi sơ trung hay sao? Cả Ibara cũng vậy, nhỏ bây giờ chẳng khác gì một “hàng xóm” sau khi đã học chung lớp với tôi tới chín năm liền...

Còn Chitanda thì tôi biết gì?

Đúng thế. Đôi khi tôi có thể đoán trước hành động của nhỏ, nhưng cũng chính cái lẽ đó – cái lẽ mà những động cơ của nhỏ được thể hiện quá rõ ràng kia, mà nghĩ rằng có thể đọc được hết những gì sâu kín nhất của nhỏ thì rõ là tôi đã mắc một Tội Đầu. Tội Đầu của Kiều ngạo. Thận trọng là cách tốt nhất để hạn chế sự tự

phụ và tốt hơn tôi nên thế. Chỉ hôm nay thôi, đã bao nhiêu lần Chitanda hành động khác với suy diễn của tôi rồi?

Cười cay đắng, tôi nhận ra cuộc nói chuyện Ibara và Satoshi đã trôi xa khỏi đề tài về thầy Omichi. Ở đây chắc không còn ích gì nữa. Tôi nhìn chiếc đồng hồ đã sắp điểm năm giờ và hướng mắt về ánh tà dương ngoài cửa sổ. Mình có nên về nhà không nhỉ?

“Tớ hiểu Chii-chan đang nói gì, nhưng cũng biết nữa, nếu là tớ thì...”

“Thì cậu cứ làm những gì như bình thường cậu làm thôi. Nhưng nghĩ về những thứ khi này Chitanda-san nói thì quả là...”

Mà thôi, bây giờ hăng còn sớm. Cầm quyển truyện chữ lên tôi mở ra trang đang đọc dở. Cứ thế, từng phút giây trong đời học sinh của tôi qua đi trong vô ích. Cá nhân tôi nghĩ mang cái tội Lười biếng là quá đủ cho mình rồi.

[1] Hoành Liên : liên kết những các thế lực chống triều đình nhà Tần. Tung Liên : liên kết giữa nhà Tần và các thế lực khác nhằm bành trướng quyền lực.

[2] Việc không có chấm phẩy là chủ ý của tác giả.

[3] Theo giáo lý nhà Phật, con người được cho là có một trăm lẻ tám Tâm Rối Loạn. Những Tâm Rối Loạn này cấu thành từ sáu “giác” (thị, thính, khứu, vị, xúc và nhận thức) nhân với ba “ứng” (tích cực, tiêu cực, trung hòa) tạo nên mười tám “Cảm”. Mỗi “Cảm” có thể “gắn với nhục dục” hay “xa rời nhục dục” tạo nên ba mươi sáu “Mê”, mỗi “Mê” lại biểu thị một hình dáng của “quá khứ”, “hiện tại” và “tương lai” tạo thành một trăm lẻ tám Tâm Rối Loạn.

[4] Phần “el” trong “Chitandael” đọc là “Eru” trong tiếng Nhật. Vì tên của nhiều thiên thần có chữ “el” đằng sau nên Satoshi muốn chọn rằng vốn cái tên Chitanda Eru đã nghe giống một thiên thần (Chitandael) rồi.

[5] Kinh Dịch là bộ sách kinh điển của người Trung Hoa, là một hệ thống triết học cơ bản dựa trên cơ sở của sự cân bằng “thông qua đối kháng” và thay đổi.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Con ma nhìn gần

1

Có một câu nói : “Con ma nhìn gần ra hoa úa.” Tuy nhiên, trong cái thời hiện đại này người ta dường như không thể nắm bắt được tính lãng mạn dù có tra biết bao từ điển. “Hoa úa” hiếm khi được xem là “ma”, và hồn ma bóng quế trong thế giới này từng con từng con một hóa ra khi phát hiện lại không hơn gì “hoa úa”. Cũng phải, nếu một con ma là một con ma thì làm sao chúng ta thấy được thân hình vô dạng của nó?

Đó là nhận xét tôi đưa ra khi đang ngồi trên một chuyến xe buýt hướng về núi. Bấy giờ đã sắp tháng Tám, thời điểm mà đợt nắng nóng kéo dài của mùa hè lên tới hồi đỉnh điểm. Người bên cạnh tôi, Fukube Satoshi, gật đầu ra vẻ trầm tư.

“Thú vị đấy. Một sự phản bác mang tính siêu hình về cốt lõi của vấn đề, ẩn nấp sau một vẻ ngoài hóm hỉnh. Không hổ danh là Houtarou.”

Ibara, người ngồi ở ghế trước quay lại dù chẳng ai gọi tới. Nhỏ nhưn mày.

“Tớ không thích cách nghĩ đó, có lẽ vì tớ không chỉ dùng cái đầu với tất cả mọi việc chẳng?”

Tôi nghe lời phản hồi, đợi một lúc cho tiêu hóa và nhanh chóng phản pháo:

“Nè, ý tôi không phải vậy nhé.”

Thực ra tôi đã định mang một số câu chuyện dân gian như UFO[1], Nessie[2] làm ví dụ cho chủ đề này. Đặc biệt tôi còn muốn nói về một tin tức chiếu trên TV ngày hôm qua: “PHÓNG VIÊN TẠI HIỆN TRƯỜNG! SỰ THẬT VỀ THẦN LƯƠN KHÔNG LÒ XUẤT HIỆN Ở HỒ HAMANA : HUSSIE!” Có thể những lời vừa rồi không được rõ ràng nhưng không ngờ chúng lại bị diễn dịch theo cách của cô nàng ngang bướng đó. Vừa khi ý định giải thích hiện tượng trong đầu tôi thì Chitanda, cô bạn đang diện một chiếc đầm ngồi cạnh Ibara quay lại. Nhỏ nói:

“Tớ cũng rất hiếu kỳ về bản chất của những bông hoa úa đó.”

Xem ra mọi người bé cái làm cả rồi. Không thực sự muốn ép người khác hiểu những gì mình nói, tôi chọn cách im lặng.

CLB Cổ Điển trường Cao trung Kamiyama có bốn thành viên.

Thế vì sao cả bốn người ấy đều đang trên một chiếc xe buýt xóc lên xóc xuống vì phải chạy trên đường núi? Câu trả lời, dĩ nhiên, nằm tại điểm đến của chuyến xe. Zaizen là tên một ngôi làng nằm trong hẻm núi nổi tiếng với hoạt động leo núi và tắm suối nước nóng. Tôi sẽ không bao giờ chọn leo núi, nên kết quả sau một hồi lọc loại là chúng tôi đang hướng về một nhà trọ suối nước nóng.

Tiếng rên rỉ từ động cơ xe trở nên ồn ã vì đường ngày càng xóc.

2

Tháng Tám là tháng nghỉ hè, như thường lệ niềm tin mãnh liệt của tôi được đặt vào một kỳ nghỉ ở-nhà nhẹ nhàng và thư thái.

Nhưng không, nhờ ơn vị Hội trưởng CLB Cổ Điển Chitanda mà tôi phải đi tắm suối.

Cũng trong kì nghỉ này CLB Cổ Điển đã cùng nhau khám phá cái mà Satoshi gọi là “Sự kiện Kem Đá” – một bí ẩn rất quan trọng đối với Chitanda. Sau khi bí ẩn được giải mã nhỏ đã gửi lời cảm ơn, và như một phần thưởng cho công lao bỏ ra nhỏ cũng lên kế hoạch cho một chuyến đi suối nước nóng. Dĩ nhiên với một kẻ tôn thờ căn nhà của mình thì tôi không đồng ý với kế hoạch, nhưng bằng “một cách nào đó” sự phản kháng của tôi đã thất bại và sự đã quyết rằng tôi phải đi cùng.

Làng Zaizen cách thành phố Kamiyama một tiếng rưỡi đi xe buýt. Chúng tôi không phải trả phí ăn ở vì người thân của Ibara sở hữu một nhà trọ ở đây, đúng hơn là nhờ việc họ đang đóng cửa để tu sửa nên chúng tôi được ở miễn phí. Tôi không hẳn là yếu khi đi đường dài, nhưng có lẽ vì đường lên núi quá xóc nên tôi có hơi say trước khi xe đến bến. Tại đó chúng tôi được đón và tiếp tục đi một quãng bằng xe riêng của người thân Ibara để đến một nhà trọ có tên “Seizansou”. Ngồi trong căn phòng giành cho mình, tôi tận hưởng cảnh sắc tuyệt đẹp ngoài cửa sổ mà quên đi mọi mệt mỏi trong suốt chuyến đi.

Căn phòng rộng hai mươi chiếu[3], quá rộng cho mỗi tôi và Satoshi. Mở khung cửa sổ chính tôi bất ngờ với việc mình ở gần núi như vậy. Có cảm tưởng chỉ thò đầu ra là đã chạm vào những tán lá vươn ra che phủ vùng núi một màu xanh. Những đám sương trắng lững lờ trôi ngang qua có lẽ hình thành do hơi từ suối nước nóng. Dọc theo con đường làng quanh co lác đác vài nhà trọ và nhà dân. Xa hơn chút tôi có thể nhìn thấy một ngôi trường, và có lẽ vì số

lượng học sinh quá ít nên đây là ngôi trường kết hợp tiểu học và sơ trung...

Ờ thì tôi chắc chắn không phải kiểu người đa cảm, nhưng cũng không “cục đá” tới mức không cảm nhận gì khi đến một điểm du lịch thoáng đãng như thế này.

“Căn phòng này có quang cảnh đỉnh quá nhỉ?”

Giọng của Satoshi vang lên từ đằng sau. Tôi đáp mà không quay lại:

“Tới giờ thì mọi thứ không tỏ ra tệ lắm. Không có ý gì nhưng tớ nghĩ sẽ tuyệt hơn nếu đến đây một mình.”

Satoshi cười khẩy:

“Houtarou? Đi một mình? Bớt giỡn nha. Cậu tuyệt đối không phải loại tự đi làm một việc tao nhả như tắm suối nước nóng đâu. Đừng quên rằng cậu đang ở đây nhờ kế hoạch của Chitanda-san và mối quen biết của Mayaka.”

Nghe lời nhận xét thẳng thắn của Satoshi khiến tôi ỉu xiu. Người có miệng lưỡi cay độc nhất trong CLB Cổ Điển là Ibara, nhưng khả năng hùng biện tuyệt vời của Satoshi cũng có thể trở nên khó chịu nếu nó được dùng để chọc ngoáy. Điều tệ hơn là hán nói đúng. Việc tôi không đời nào nghĩ tới việc đến một ngôi làng như Zaizen một mình để du lịch là khỏi bàn cãi.

Đó là lý do tôi nên biết ơn Chitanda vì đã lôi tôi đến đây để tận hưởng cảnh sắc tuyệt đẹp này.

Có tiếng bước chân ở hành lang, và không lâu sau là mấy tiếng gõ cốc cốc lên cửa.

“Bữa tối!”

Giọng của Ibara.

Sau đó đến lượt Chitanda lên tiếng, nghe như muốn phụ họa theo Ibara.

“Đến giờ ăn tối rồi!”

“Nghe thấy không? Đi nào!”

Tuân lệnh, tôi đành rời khỏi chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Dù được tắm suối chắc chắn không phải việc xấu nhưng không hiểu sao tôi lại dự cảm một điềm không lành khi nhận ra mình sẽ ở chung với ba người kia mọi lúc mọi nơi. Mùi phô mai bốc lên từ gian bếp dưới nhà. Bữa tối xem ra sẽ là món hầm hay gratin[4], ít khả năng hơn là lẩu phô mai[5]. Ờ, chắc là vậy, tôi hít một hơi sâu...

Khuôn viên nhà trọ Seizansou gồm hai gian nhà: gian phụ là nơi chúng tôi đang ở, và gian chính thì đang được tu sửa. Diện tích hai gian gần như là bằng nhau. Nối giữa chúng là một hành lang mà nếu nhìn từ trên xuống hẳn người ta sẽ thấy một chữ “ko” (コ) to đùng. Mỗi gian có hai tầng và đều xây bằng gỗ, tấm sàn trên những hành lang thì nhau vang những tiếng cút kít mỗi khi có bước chân người qua. Mỗi gian chỉ có một cầu thang. Phòng của Chitanda và Ibara nằm sâu trong cùng tầng hai trong khi của tôi và Satoshi cách đó một phòng. Thực tình thì những căn phòng rộng rãi như vậy có thể nhét vừa cả bốn chúng tôi, thậm chí gấp đôi cũng đủ mà khéo lại còn dư ấy chứ, nhưng các bạn biết đấy.

Chiếc cầu thang độc đạo khá dốc làm tôi phải cẩn thận khi đi xuống.

Lẽ ra sẽ có một phòng ăn ở tầng một gian chính, nhưng vì nó đang được sửa chữa nên chúng tôi sẽ dùng bữa trong một căn phòng kiểu Nhật ở tầng một gian phụ. Kéo cánh cửa trượt có trang trí hình núi Phú Sĩ sang bên, tôi thấy Chitanda, Ibara cùng với hai cô bé đang yên vị. Chitanda và Ibara ngồi đối diện hai cô bé kia nên đầu và cuối bàn là hai chỗ trống còn lại. Chưa ai động đũa cả, có lẽ vì đang chờ chúng tôi cho phải phép. Tôi ngồi trên tấm đệm gần mình nhất và Satoshi được ngồi ở vị trí chủ tọa[6]. Hiển nhiên không có ai ở đây quan tâm tới vị trí ngồi lúc này cả.

Cái bàn khi nhét cả sáu chúng tôi vào thì trở nên khá chật. Trên đó, trái ngược hẳn với mong đợi của tôi, là món xà lách rau trộn, shishamo[7] chiên, thịt lợn cắt lát và súp miso với đậu hũ và củ cải. Cơm đã được ếp sẵn trên từng cái bát mộc. Chắc chắn là có mùi phô mai mà. Từ đâu mới được? Tôi nhìn quanh phòng và lẩm bẩm:

“Đang nướng bánh phô mai sao?”

“Ờ, sao anh biết?”

Cô bé để tóc hai mái nhoẻn miệng cười. Tấm đệm lót ngồi thấp khiến vóc dáng của cô bé càng nhỏ hơn. Với cặp kiếng trần, đôi mắt to và nụ cười tinh nghịch, cô bé toát lên mình ấn tượng về một người dễ bộc lộ cảm xúc. Cô bé còn mặc một chiếc áo thun mỏng và quần gin đến đầu gối, khiến tôi nghĩ nếu đặt cạnh Ibara thì mười trên mười người sẽ nghĩ là chị em, à dĩ nhiên cũng là máu mủ mà. Tiện thể thì Ibara cũng mặc áo thun và quần gin.

Nhắc mới nhớ, vẻ ngoài của Ibara khó có thể xem là “có thay đổi” kể từ hồi học tiểu học. Nhỏ sẽ trông như một đứa em gái khi đặt cạnh dường như bất kỳ ai đồng trang lứa, mặc dù cái bản mặt khi nhỏ giận thì tôi không chắc.

Cô bé trông có vẻ hiếu động kia là một trong hai chị em nhà Seizansou, Zenna Rie.

“Hay thiệt! Đúng như những gì chị Maya kể!”

Cậu đã nói cái gì vậy Ibara?

Cạnh Rie là một cô bé cột tóc đuôi gà đang ngồi rất nghiêm chỉnh. Chính xác tôi phải nói là cô bé đang e thẹn, chắc là chưa quen với sự xuất hiện của người lạ như chúng tôi. Tự nhiên một ý nghĩ băng quơ bảo tôi rằng liệu có ổn không khi sau này cô bé sẽ phải phụ giúp gia đình điều hành khu nhà trọ này.

Chưa kể tới sự e thẹn khi tiếp xúc với người lạ cùng dáng người mỏng manh làm tôi khó tưởng tượng có thể xuất hiện một nụ cười, cô bé cũng hoàn toàn không giống chị của mình. Mới này tôi đã nhìn thấy cả hai cùng đứng dậy và nhận thấy chiều cao cả hai dường như xấp xỉ nhau. Cô em sẽ lên sơ trung vào năm sau, trong khi đã cao bằng với cô chị Rie năm sau đã học tới năm hai. Cô bé lớn nhanh so với tuổi này tên là Zenna Kayo.

“Ăn nào!”

Ibara, người đang tỏ ra giống một vị khách hơn là chủ nhà vừa mở lời. Mọi người liền chuyển đĩa cho nhau và bắt đầu dùng bữa. Chitanda vỗ tay mấy cái như một quy tắc hành lễ thông thường. Ba mẹ của hai chị em không ăn trong phòng mà có lẽ sẽ dùng bữa bên

gian chính, vì cái bàn này không thể đủ chỗ cho hai người nữa. Đầu tiên tôi húp xì xụp món súp miso bằng một hơi. Ngon tuyệt, kinh doanh có khác. Tiếp theo tôi thử đến món shishamo. Cũng không hẳn là shishamo nữa, nhưng tôi vẫn thích cái lớp vỏ giòn tan của nó.

Rie tỏ ra rất hứng thú khi được Ibara kể chuyện về cuộc sống cao trung và hỏi không ngớt. Mặt khác Kayo thì ngần ngừ khi hỏi tên của Chitanda. Thi thoảng cuộc nói chuyện bị chen vào bởi tiếng cười của Satoshi, còn tôi chỉ chuyển động của đôi đũa trong im lặng, thỏa mãn bản thân với từng miếng shishamo mà đã rất lâu rồi không được ăn.

“... Và rồi như thế này...”

Rie, như bị cuốn theo sức hấp dẫn của câu chuyện, bắt đầu dùng đũa phe phẩy trong không trung. Thế là bất lịch sự khi dùng bữa nhưng rõ là tôi không cần quan tâm đến gia quy nhà người khác. Hồi sau Rie vươn tay đến cái muôi trong bát xà lách trong khi Kayo thì đưa đũa đến đĩa thịt lợn. Vì cả hai cùng thực hiện một lúc nên cẳng tay của Rie va vào bàn tay của Kayo. Đôi đũa của Kayo, lúc này đang giữ một lát thịt, rớt thẳng xuống bát súp miso. Chứng kiến từ đầu tới cuối, tôi rất muốn cảnh báo nhưng đã quá muộn.

Một chút súp miso bắn ra khỏi bát. Kayo kêu lên:

“A!”

“Trời ơi, em làm gì vậy hả!”

Rie mắng em mình. Dưới góc nhìn của tôi thì là lỗi cả hai, nhưng mà...

“Xi... xin lỗi chị ạ!”

Kayo xin lỗi và cố với lấy cái khăn lau. Vì hơi xa một chút nên Chitanda chuyển cho cô bé.

“Này em.”

“D... dạ, cảm ơn chị.”

Rie bảo Kayo lần sau phải cẩn thận hơn nữa. Sau khi thấy Kayo lau sạch nước súp dây ra ngoài thì lấy đũa gấp thêm một miếng shishamo. Có một chút rau nữa thì tuyệt, nhưng có lẽ không nên đòi hỏi nhiều quá.

3

Sau khi đánh chén xong món bánh phô mai của Rie chúng tôi trở lại với hoạt động của mình. Tôi về phòng, nhưng người rõ là phải quay về phòng sớm hơn Satoshi thì lại không có ở đó. Hắn đi đến nhà tắm rồi chẳng?

Một mình trong phòng, tôi lấy ra quyển truyện tranh từ cái cặp thường dùng để chứa sách vở. Một cuốn truyện theo như Satoshi quảng cáo là “tuyệt vời nhất trong số tuyệt phẩm về thời Chiến quốc[8]” nên tôi bèn mượn hắn đọc thử. Cũng đúng, truyện mô tả cảm xúc rất chân thật và nét vẽ thì chi tiết phải đến từng cái chấm. Một cuốn truyện đáng đọc đây. Hóa ra khẩu vị của Satoshi cũng tốt đấy chứ.

Câu truyện được đặt trong bối cảnh cuộc thảo phạt gia tộc Asakura của lãnh chúa Oda Nobunaga[9] lên đến hồi cao trào. Nobunaga những tưởng đã nắm chắc phần thắng trong tay nhận được món quà từ em gái mình. Đó là một chiếc túi được buộc hai đầu chứa đậu azuki bên trong. Nhìn vào Nobunaga tuyên bố: “Vậy là

chúng ta đang bị bẫy như lũ chuột! Azai[10] đã phản bội chúng ta!” Đó là điển tích về việc em gái của Nobunaga, người đã được gả cho nhà Azai, bí mật thông tin về tình thế hiểm nguy cho anh mình. Đọc xong tôi tự hỏi làm sao mà Nobunaga nhận ra mình bị phản bội với chỉ một cái túi, nhưng không thể phủ nhận đó là một điển tích hay. Liệu bà chị yêu dấu có giúp đỡ khi tôi lâm vào hoàn cảnh như vậy mà không chần chừ đến một giây hay không? Đó sẽ là cảnh tượng đáng xem đấy.

Sau tầm nửa tiếng đọc liên tục, mắt mỏi nên tôi dừng lại một chút. Chắc cũng vì đèn trong phòng không được sáng lắm, bình thường với khách sạn, chứ với nhà trọ thì không. Vậy không đọc thì làm gì bây giờ? Trong phòng có TV nhưng thể nghĩa là lại hành hạ đôi mắt thêm nữa. Xem ra tôi có hơi bị nhiều thời gian để phí. Nếu không có hứng thì như mọi khi tôi sẽ thả mình trên giường mà ngủ. Nhưng đang ở suối nước nóng cơ mà? Đã đến lúc mình nên đi tắm một chút, tôi nghĩ. Mang theo chiếc khăn tắm được để sẵn trong phòng tôi bước ra ngoài hành lang, đó chính xác cũng là lúc tôi gặp Chitanda.

“Chào, cậu đi đâu thế?”

Chitanda cũng mang bên mình một chiếc khăn tắm.

“Cùng chỗ với cậu.”

“Có vẻ không có bồn tắm chung nhỉ.”

“Chẳng ai nghĩ là có cả.”

Chúng tôi đi cùng nhau. Âm thanh lép bẹp của hai đôi dép tông hòa cùng tiếng cút kít của sàn gỗ. Suy nghĩ một hồi Chitanda lên

tiếng.

“Thế này có hơi hú họa một tí, nhưng chị của cậu là người thế nào?”

Hả? Đúng là hú họa thật.

Nhớ ra Chitanda là con một, tôi giành thời gian để chọn từ ngữ thích hợp nhất mới trả lời:

“Chị tớ à? Một số định nghĩa thì bảo rằng bả lập dị, một số khác lại bảo là thiên tài. Tớ ngờ rằng mình có thể hơn chị ở bất cứ một điểm nào.”

“Ồ.”

“Nhưng tớ cũng chẳng quan tâm lắm... Mà tại sao lại hỏi về chị tớ đường đột vậy? Vì chị em nhà Zenna à?”

Chitanda nhẹ gật đầu. Nhỏ cười then và đáp rất khế:

“Thực ra, tớ luôn muốn có chị em ruột. Một người chị gái hoặc một cậu em trai. Cậu không nghĩ việc có một người mà vì cậu có thể làm tất cả là tuyệt vời lắm sao?”

Tôi hơi bất ngờ với những lời đó, bèn nhún vai thay cho câu trả lời. Dường như cô tiểu thư này có khuynh hướng kỳ vọng quá cao với người xung quanh ấy nhỉ. Và chẳng phải nhỏ cũng tin vào ma hay sao?

Gian phụ cũng có một nhà tắm nhưng nó chỉ hẹp bằng một phòng tắm thông thường. Theo như được biết thì có một nhà tắm công cộng ở gần nên đó là nơi chúng tôi đang hướng về. Có thể tôi

là con chiên trung thành với chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng, nhưng chắc chắn là không nông cạn đến độ từ chối hai ba phút đi bộ mà từ bỏ một nhà tắm lớn hơn.

Sau khi rời khỏi Seizansou, chúng tôi đi xuống đồi. Dường như cái nhà tắm công cộng, mà có thể thấy sau khi đi vòng qua một cung đường, được sở hữu chung bởi các nhà trọ và khách sạn trong khu vực này. Chẳng thế mà bà cô trung niên đang thu tiền ở cái quầy dựng bằng tre sát cửa đã cho qua khi được bảo rằng chúng tôi là khách của Seizansou.

Chitanda và tôi vào hai cửa riêng biệt. Sẽ là một vấn đề nghiêm trọng nếu không phải thế!

Phòng thay đồ nhỏ một cách bất ngờ. Chẳng một ai ở đây cả, nhưng trong nhà tắm thì có thể vì có một bộ quần áo đựng trong giỏ để dưới chân. Nhìn kĩ tôi nhận ra một chiếc quần cộc. Người trong đó trăm phần trăm là Satoshi.

Sau khi cởi hết quần áo tôi bước vào nhà tắm. Cả khu vực đều được xây bằng đá nhân tạo nhưng trông chẳng khác nào suối nước nóng tự nhiên. Bốn bề là những hàng tre nên tôi không thể có một điểm nhìn về phía làng Zaizen. Mà thôi, bị người khác nhìn trộm nếu không có hàng tre còn tệ hơn. Tôi vịn vò nước cho chảy vào một cái thau, dội lên mình rồi bước xuống nước.

Nhiệt độ nước được điều chỉnh tuyệt vời. Tôi lội vào trung tâm cái hồ rộng lớn và tìm thấy một tảng đá lớn. Tựa vào, một cảm giác rất thật của đá chạy khắp thân thể tôi.

Người đang ở thành hồ bên kia có lẽ là Satoshi. Tôi giơ tay và cái hình dáng kia cũng chậm chậm vẫy đáp lại. Người đó bắt đầu dùng

những động tác bơi ếch điều luyện mà rẽ nước tới chỗ tôi. Lúc này tôi vẫn đang tựa vào tảng đá, phần thân từ cảm trở xuống chìm trong nước.

“Houtarou tới rồi à! Hồ tắm rộng quá trời quá đất đúng không! Và nước thì cứ như đang chảy xuyên qua da tớ vậy!”

“Để nước hòa vào máu coi chừng chết.”

“Có liên quan đến thứ gọi là áp suất thẩm thấu đúng không? Chán ghê. Mà thôi, biết đùa nghĩa là cậu cũng đang thư giãn, thế là tốt.”

Tôi không nói gì thêm trong khi Satoshi tiếp tục tận hưởng làn nước ấm trong yên lặng. Tôi có thể nghe tiếng một người khác vừa bước xuống hồ. Có lẽ là Chitanda. Trời đã tối, những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn cũng từ từ nhạt phai nhường chỗ cho giắc chạng vạng. Sao bắt đầu sáng, và hơi ấm của nước theo thời gian từ từ thấm vào cơ thể tôi. Cảm thấy một chút buồn ngủ, có lẽ là dư âm của chuyến xe không êm ái hồi chiều.

Trước khi nhận thức quay về Satoshi đã rời hồ mà lên tắm lại, còn tôi thì vẫn còn dưới nước.

Tầm nhìn của tôi từ từ tối lại...

Hửm.

Không cử động được?

Tôi thực sự phải cảm tạ Satoshi vì đã đưa tôi về phòng an toàn. Nếu ở một mình có thể bây giờ tôi đã nằm bệnh viện, và thậm chí phải đối mặt với tử thần. Nhìn thấy cái bóng lờ mờ được Satoshi đỡ lên vai trở về Seizansou, Ibara la lên:

“Có chuyện gì vậy Oreki?”

Tôi không còn sức để trả lời, việc đó đã có Satoshi lo.

“Bị say khi ngâm nước.”

“...”

“Thảm thiết đó chứ. Cậu ấy xuống nước còn chưa lâu bằng nửa tở, vừa quay lại một cái thì đã bất tỉnh rồi.”

Ibara day day hai đồng tử của mình.

“Oreki, cậu thiệt tình...”

Cám ơn vì đã lo lắng nhé.

Tôi được đưa về phòng. Ibara nhanh chóng dải ra một tấm futon[11] và mở cửa sổ. Tôi nằm thẳng cẳng mà thở nặng nề.

“...Xin lỗi về vụ này, cả hai cậu.”

“Đừng có lo.”

“Cậu thật là đáng thương... cứ như là số mệnh không cho vui vẻ một giây nào ấy.”

Nói xong cả hai rời khỏi phòng. Đúng như lời chốt của Ibara, tôi thực sự là một kẻ đáng thương... hại. Có thể không phải một người

bền bỉ nhưng ít nhất tôi cũng có tự tin về sức khỏe của mình. Chỉ tại cái xe chết toi ấy...

Không còn sức cử động tay chân và với đôi mắt nhắm nghiền, tôi nghe tiếng ai bước vào phòng. Từ mùi dầu gội tôi có thể biết ngay đó là Chitanda. Quý cạnh tôi, nhỏ thì thầm:

“Oreki-san... cậu khỏe lại chưa?”

“Chưa hẳn.”

“Để tớ mang một cái khăn ướt nhé.”

Một cái khăn đắp chắc chắn sẽ khiến cái đầu thoải mái hơn, nhưng tôi không tiện nhờ vả nhỏ.

“Không, không sao. Xin lỗi đã tạt nước lạnh vào chuyển đi được lên kế hoạch kĩ càng của cậu.”

“Không sao đâu. Cơ mà, tụi tớ chuẩn bị kể chuyện ma đấy. Cậu có muốn tham gia không?”

Tôi cười yếu ớt. Chẳng phải đó là truyền thống khi đi chơi qua đêm sao? Tôi cũng có hứng nhưng với tình trạng hiện tại thì không thể. Mở mắt, tôi nhận thấy khuôn mặt của Chitanda gần hơn mình nghĩ. Cảm giác về không gian riêng tư của cô nàng thấp hơn bình thường thật. Đây không phải lần đầu hay thứ hai nhỏ khiến tôi phát hoảng khi làm vậy. Choán mọi tầm nhìn của tôi là gò má ửng màu anh đào cùng mái tóc ánh lên những giọt nước. Theo phản xạ tôi chỉ biết quay đi chỗ khác.

“Thôi, chắc là tớ đi ngủ.”

“Đành vậy nhỉ? Cố gắng khỏe lại nhé.”

Cửa phòng đóng lại, chỉ còn mùi dầu gội.

Nhìn đồng hồ tôi nhận ra còn chưa tới tám giờ. Có những âm thanh lạ ngoài cửa sổ vọng vào. Suy nghĩ một chút tôi nhận định rằng có lẽ đó là tiếng ếch kêu. Cũng có giai điệu từ một cái trống taiko[12] ở đâu đó. Hơn nữa vì đang ở vùng cao nên tôi có thể nghe thấy tiếng rít rít của côn trùng dù bây giờ chưa hẳn là tháng Tám.

Và rồi...

Sau một lúc giọng nói to rõ từ Rie vang đến tai tôi. Hình như cửa sổ phòng bên cũng để mở. Không chủ định nhưng tôi vẫn nghe được từng lời của cô bé...

“Mấy anh chị biết nhà trọ này được phân thành gian chính và gian phụ đúng không? Thực ra, cái gian phụ là không cần thiết. Có một bí mật về việc tại sao nó lại được xây. Rất lâu về trước, khi bà nội tui em còn quản lý nhà trọ có một người khách u ám đến thuê phòng. Ông ta được xếp vào căn phòng số bảy ở gian chính. Tuy nhiên ông lại dặn: ‘Tôi không cần dùng bữa hay phục vụ gì hết. Tránh xa ra.’ Vì người khác đã đặt cọc tiền và bây giờ là mùa khách đến đông nên yêu cầu kì lạ của ông được chấp thuận.

Và rồi đêm ấy, một tiếng thét phát ra trong nhà trọ. Bà nội hoảng hốt chạy ra ngoài thì thấy một vị khách đang có lẽ đang tản bộ. Người khách ấy chỉ tay vào căn phòng số bảy và nói rằng đã thấy một cái bóng chắc chắn là của một người treo cổ đang đưa trong gió... Về sau mới biết người khách đã tự sát ấy đã biến thủ tiền của công ty và đang trên đường chạy trốn. Từ đó, những vị khách trọ trong phòng số bảy bắt đầu nói về những chuyện giống nhau. Họ

đều thấy một cái gì trong phòng và đến đêm là những cái bóng chết treo. Đến người khách thứ chín thì ông ấy chị mắc một căn bệnh bí ẩn giữa đêm khuya!

Không còn cách nào khác bà nội phải nhờ đến thầy trừ tà. Tuy vậy bà vẫn thấy không đủ nên quyết định cho xây thêm gian phụ để chặn những tiếng đồn không hay truyền ra ngoài. Mấy anh chị có thể thấy căn phòng số bảy qua cái cửa sổ này. Đó là căn phòng xa nhất trên tầng hai. Tụi em ngủ ở tầng một và được dặn không bao giờ được đi lên tầng hai... Câu chuyện này là tuyệt đối bí mật! Đừng kể cho ai khác nghe nhé?”

Tôi rúc người vào trong chăn. Đúng là một câu chuyện kinh điển.

Lòng ham muốn được ngủ một cách yên bình khiến tôi bằng cách nào đó đã lết được mớ chi bunn như bún thiêu để đóng cửa sổ lại. Chịu nóng chút cũng chả sao. Tôi nghĩ mình đã thấy một hình bóng chạy dưới sân khi cánh cửa vừa đóng lại, tuy nhiên trước khi bận tìm hiểu hình bóng ấy là vì thì tôi đã lập tức trườn lại vào futon và đánh một giấc tới tận sáng.

5

Tôi chậm chậm mở mắt. Đã tám giờ, hay ít nhất đồng hồ của tôi nói vậy. Wow, ngủ cả mười hai tiếng à. Đầu còn ong ong một chút nhưng tôi không nghĩ là do vụ choáng trong nhà tắm, đơn thuần là ngủ quá nhiều thôi.

Chợt nhận ra Satoshi đang nằm bên cạnh, tôi khẽ kháng tránh đánh thức hắn dậy mà đi vệ sinh cá nhân. Bước xuống tầng một tôi vẫn dùng tay gõ gõ thái dương mình. Vẫn còn loạng choạng quá.

Rie và Kayo đã ở sẵn trong phòng ăn nhưng bữa sáng chưa được dọn ra bàn. Tôi tính hỏi Chitanda và Ibara chưa dậy à thì cả hai cùng bước vào phòng. Ibara bấy giờ tỏ ra khá kì lạ. Bấu chặt tay áo của Chitanda, nhỏ nhìn chúng tôi mà nói:

“Nó, nó có thật...”

Tôi chứng kiến sự việc mà không nghĩ nhiều. Vụ gì đây?

Bằng một cú lướt Ibara đã đến bên Rie và nói trong một hơi:

“Giữa đêm có một cơn gió làm chị thức dậy. Ngẩng đầu lên, ở căn phòng đối diện chị thấy cái bóng của một người treo cổ đúng đưa trái phải như thế này này!”

Haha, đúng là tuồng cũ... Mà hiếm khi được chứng kiến Ibara hoảng hốt như vậy. Tiếc là cậu không ở đây nhỉ Satoshi?

Kayo mang cho chúng tôi chút trà nóng. Tôi với tay lấy một cái tách nhưng thấy tên của Rie trên đó nên bèn đổi qua cái khác. Nghĩ rằng Kayo cũng sẽ viết tên mình lên một cái tách khác nhưng tôi không tìm thấy.

Rie cười và nói:

“Em hồng ngờ chị Maya cũng sợ cậu chuyện như vậy đó.”

“Chị không có sợ ma, nhưng dùng một cách nhìn thấy vậy thì ai mà không lo?”

Kayo, người đang cầm bình trà đứng sững sờ.

“Chị Maya thấy nó sao?”

“Chị thấy. Chắc chắn thấy! Tuyệt đối thấy!”

“Chị! Chị kể cái chuyện đó rồi à? Ba đã nói không được kể mà!”

“Ôi thôi đi. Có sao đâu nè, chỉ là chị Maya thôi.”

Khi Ibara mãi mê bàn tán với chị em nhà Zenna về câu truyện ma tôi quay sang nhìn Chitanda, người đang ngồi cách một chút. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau. Chitanda thể hiện một biểu cảm lo âu. Dựa trên kinh nghiệm từ quá khứ có lẽ nhỏ muốn nói cái gì. Tôi hỏi khẽ.

“Chuyện gì thế?”

Nhỏ đáp.

“Ừm... Cậu nghĩ gì về câu chuyện của Mayaka-san?”

“Cái bóng treo cổ ấy à?”

Tôi mỉm cười.

“Ừm, những câu chuyện kinh điển, hay có thể nói là rập khuôn là một phần không thể thiếu trong đời sống mà. Giống như hồi đó...”

“Hồi đó?”

“À, không có gì.”

Ở phút chót tôi kịp nuốt lại, nếu không đã huých toẹt ra là “Như cái hồi Satoshi kể câu chuyện về Bảy Bí Ẩn” mất. Đó cũng là một câu chuyện kinh điển, rập khuôn, cũ mèm và dĩ nhiên cũng được dựng lên bởi những ám thị. Tuy nhiên tôi không muốn nói về chuyện này, đặc biệt là trước mặt Chitanda.

Việc tôi tự dưng không biết nói gì khiến ánh nhìn của Chitanda vào mình càng chăm chú hơn nữa. Tệ thật! Tôi nghĩ, nhưng cũng may vì sự hiếu kỳ của Chitanda đang được dồn hết cho cái bóng treo cổ.

“... Vậy, cậu có nghĩ điều Mayaka-san nói là đúng không?”

“Không.”

Nghe thế Chitanda trông càng lo lắng hơn. Nhỏ nghiêng đầu.

“Vậy là tớ cũng nhìn nhầm sao?”

“Hửm? Ý cậu là sao?”

Nhỏ thì thào vào tai tôi.

“Tớ cũng thấy nó, cái bóng treo cổ mà Mayaka-san nói.”

Chẳng nhớ là mấy giờ. Khi Mayaka bị đánh thức thì Chitanda cũng vậy. Nhỏ chậm chậm mở mắt và nhìn thấy bóng của một người treo cổ đứng đũa trong bóng tối.

“Nhưng khi thức dậy tớ cảm thấy hơi chóng mặt một chút. Đó là lý do tớ nghĩ mình đã nhìn nhầm, nhưng nếu Mayaka-san cũng vậy thì...”

“Ồ.”

Nếu chỉ Ibara hoặc Chitanda nhìn thấy thì tôi sẽ kết luận ngay là thần hồn nát thần tính, nhưng nếu cả hai cùng nhìn thấy một thứ vào một thời điểm thì... khó mà phủ nhận sự xuất hiện của cái bóng treo cổ rồi. Thay đổi ý kiến, tôi nói:

“Có lẽ hai cậu nhìn nhầm với một cái gì đó. Như Satoshi đã nói hồi sáng, con ma nhìn gần...”

“...như hoa úa đúng không?”

Rõ là Chitanda không thỏa mãn với câu trả lời này. Nhỏ hết nhìn lên trần rồi lại nhìn thẳng mặt tôi. Một đôi mắt tràn đầy năng lượng, thể hiện rằng nhỏ có một sự hiếu kỳ đáng tự hào về bí ẩn này.

“Nếu vậy thì chính xác tớ đã thấy cái gì?”

Tôi không kịp nhận ra Ibara đã luôn ra sau.

“Đúng thế. Nếu cậu nói tụi này nhìn lộn thì nói thử xem là cái gì mới được. Phủ nhận điều Chii-chan và tớ đều thấy chỉ vì cậu không thấy thì đúng là đồ nháy cáy.”

...Nhát cáy thì liên quan gì ở đây?

Chitanda và Ibara đều dán mắt vào tôi. Với tình thế như vậy thì theo kinh nghiệm: quá muộn rồi!

“Dĩ nhiên tớ sẽ không yêu cầu Oreki-san tự mình làm tất cả. Cùng nhau điều tra nào!”

Chitanda tuyên bố mà không cần thay đổi hướng nhìn. Tôi không phản đối vì không thích làm điều vô vọng, nhưng ít nhất vẫn có quyền bày tỏ nỗi lòng với tình huống mình đang ở bằng một cái thở dài đúng không? Như một phát súng ân huệ, Chitanda cao giọng:

“Tớ hiếu kỳ!”

Sau bữa sáng đơn giản gồm thịt xông khói, trứng và xúp gà với rau củ chúng tôi trở lại tầng hai mà đi ngang qua Satoshi, người

đang đi xuống cầu thang. Hấn chưa biết về sự kiện tối qua nhưng chẳng quan trọng. Hấn có thể là một cây kính vạn hoa về mọi hiểu biết trên trời dưới đất nhưng tôi không nghĩ đó là phù hợp để giải quyết việc này.

Ibara đã lỡ hứa giúp Rie làm bài tập hè.

“Xin lỗi vì không giúp được. May mắn nhé.”

“Cứ để cho tụi tớ! Tụi tớ sẽ khám phá ra sự thật đằng sau bí ẩn này! Đúng không Oreki-san?”

Ừm, không chắc đâu nhé.

Nhưng với mọi việc thì Đã làm thì phải làm cho nhanh. Tôi để Chitanda vào phòng mình để thu thập thêm manh mối. Trong phòng có hai cái ghế và một bàn nhỏ cạnh cửa sổ nên chúng tôi quyết định ngồi ở đó. Rồi...

“Cậu thực sự thấy một cái bóng treo cổ ở căn phòng đối diện à?”

Mở cửa sổ, tôi hỏi và hướng mắt về phía gian chính.

“Đúng vậy.”

“Nó to cỡ nào.”

“Lúc đó tâm trí cũng lơ mơ lắm nên cũng không chắc, nhưng tớ nghĩ rằng cỡ một con người. Về hình dáng thì... xin lỗi nhưng tớ không nhớ nữa. Chỉ sau khi nghe Mayaka-san nói về cái bóng treo cổ tớ mới nghĩ nó có hình dáng con người.”

Giọng của Chitanda vang lên nhẹ nhàng khi nhỏ cố gắng nhớ về chuyện xảy ra. Nhỏ không chắc chắn điều gì cả. Để phục vụ cho tính

hiếu kỳ đáng nể của mình Chitanda có một năng lực quan sát và trí nhớ tuyệt vời, nhưng cả cái đó giờ cũng không phát huy thì có lẽ hôm qua nhỏ đã rất mệt. Tuy nhiên với tư cách là người ngoài cuộc tôi chỉ biết dựa vào trí nhớ của Chitanda dù nó có mờ mờ thế nào đi nữa. Tôi tiếp tục hỏi:

“Vậy nó màu gì?”

“Tôi không biết nữa. Không phải vì không nhớ ra nhưng... có lẽ vì nó chỉ là cái bóng.”

Tôi cố gắng tưởng tượng cái Chitanda thấy nhưng không thể. Từ “cái bóng” quá là chung chung.

“Một cái bóng à. Nói cách khác là có một nguồn sáng. Và cậu thấy cái bóng của một người nhờ nguồn sáng đúng không?”

“Nếu không phải hiện tượng siêu nhiên thì tôi nghĩ là vậy.”

“Một nguồn sáng à...”

Tôi quay đầu nhìn gian chính một lần nữa.

“Vào ban đêm thì nguồn sáng có thể là mặt trăng...”

Giọng của tôi cũng pha chút nghi ngại.

“Tôi cũng nghĩ thế. Tối qua trăng to lắm. Nhưng hình như... A!”

Chitanda cùng nhìn về phía gian chính mà la lên. Đúng thế, với việc tất cả cửa chớp bằng gỗ của gian chính đều đóng thì đừng nói ánh trăng, cả rọi đèn pha cũng không tạo bóng được.

“Chitanda, cậu ngủ lúc mấy giờ?”

“Ờ, tầm mười giờ. Mọi người đều mệt lử và tớ cũng hứa sẽ tắm với Mayaka-san sáng nay nên tớ quyết định ngủ sớm.”

“Vậy lúc đó mấy cái cửa chớp thế nào?”

Nghĩ một lúc Chitanda trả lời:

“Tớ nghĩ đều đóng hết. Tớ không chắc lắm, nhưng bên gian chính tối om.”

“Ừm.”

Nếu cửa chớp đóng hết thì chắc chắn không thể có bóng. Căng đây, tôi gái đầu. Sẽ là phiền toái nhưng xem ra chúng tôi phải đi qua gian chính và xem xét căn phòng số bảy, nơi cái bóng được nhìn thấy.

Chitanda cười toe toét.

“Thật là tuyệt! Glồng như thám hiểm vậy! Tớ mừng vì tụi mình đã đi đến đây!”

Chỉ có cậu là mừng thôi cô nương.

Chúng tôi có thể nhanh chóng vào gian chính bằng hành lang nối giữa, tuy nhiên có một dây thừng dăng ngang ở cuối hành lang cùng một tấm biển đề : “Không phận sự miễn vào”. Chitanda ngần ngừ trong việc luồn dưới sợi dây. Phải thôi, lỡ mà bị ai bắt gặp thì chúng tôi rắc rối to. Có lẽ nên xin phép từ một người trong nhà trọ trước. Nếu xin phép cô chủ nhà rằng mình đang điều tra vụ cái bóng treo cổ thì cô bé Rie, người đã được dặn là không kể với ai, bị mắng là cái chắc. Vì vậy tôi quyết định tiếp cận một trong hai chị em nhà Zenna.

Cầu được ước thấy, ngay lúc đó Kayo đi ngang qua chúng tôi. Cô bé giật bắn cả mình khi bị tôi gọi lại, nhưng lại nhẹ nhõm khi nhìn thấy Chitanda bên cạnh.

“Vâng, điều gì vậy ạ?”

Tôi nhìn Chitanda.

“Ể?”

“Nhờ cậu đấy.”

Tôi không giỏi đối phó với mấy nhóc e dè như vậy.

“Chào Kayo-san, tụi chị muốn vào gian chính một chút có được không?”

“Gian chính à? Tại sao vậy ạ?”

“Hồi sáng em cũng biết rồi đó, tụi chị sẽ điều tra về cái bóng treo cổ mà chị Mayaka và chị đã nhìn thấy đêm qua. Em có thể dẫn tụi chị lên phòng số bảy được không?”

Tôi hiểu sự thành thật là một tính tốt và nhỏ luôn tiếp cận thẳng vào trung tâm vấn đề, nhưng từ ngữ thì phải dùng cẩn thận Chitanda à. Thấy chưa? Kayo lắc đầu nguây nguậy.

“Em xin lỗi... nhưng không thể được. Chị em... sẽ giận em mất.”

Đành chịu vậy. Nghĩ lại thì cũng đúng thôi, chẳng ai cho người ngoài vào nhà mình chỉ vì người đó hiếu kỳ cả. Nhanh chóng từ bỏ việc khám xét phòng số bảy, tôi thay vào đó đặt một câu hỏi:

“VẬY ít nhất cho tụi anh biết cái này. Căn phòng đó còn được dùng cho khách không?”

Tôi thề là mình không có ý xấu, nhưng có thể vì chất giọng mạnh của mình mà Kayo thụt lùi một chút tỏ vẻ sợ hãi. Rồi cô bé cũng trả lời:

“Không ạ. Khách chỉ dùng phòng tắm và nhà ăn bên gian chính thôi.”

“ĐƯỢC rồi...”

“Tầng hai dùng làm nhà kho... Em đi được chứ ạ?”

Tôi gật đầu.

“Cám ơn em, vậy là đủ...”

Kayo quay đầu chạy một mạch trước khi tôi kịp nói hết câu. Tôi khoanh tay lại mà nói:

“CÓ lẽ cô bé không thích tớ.”

Nhưng Chitanda chỉ mỉm cười.

“ĐỪNG lo. Chắc là cô bé sợ những người to cao thôi. Dễ thương quá! A, có một cô em gái cũng thật tuyệt nhỉ?”

Nhỏ hô vang đầy hào hứng. Thế mà là dễ thương à?

Mặt trời lên cao và ngày thì càng nóng hơn. Tôi đưa tay lau cái trán đầy mồ hôi trước khi nhìn Chitanda, người có sức chịu nóng siêu phàm tới mức không đổ lấy một giọt.

“Không vào được phòng số bảy liệu có sao không?”

“Chẳng ảnh hưởng lắm đến mớ rác rồi hiện tại.”

Tôi đi ra ngoài cổng cùng với Chitanda. Nếu không thể xem từ bên trong thì chúng tôi đành đi ra bên ngoài. Đang cúi xuống cởi đôi dép đi trong nhà thì Chitanda lên tiếng đầy phấn khích:

“A, thật là nhớ quá!”

Cái Chitanda tìm thấy và hai tấm thẻ đánh dấu tập thể dục buổi sáng trên đài phát thanh treo cạnh tủ để giày. Một cái thuộc về Rie, có tên được viết to và rõ trên đó còn một cái không có tên có lẽ thuộc về Kayo. Thẻ của Rie từ bắt đầu kỳ nghỉ hè được đánh dấu thừa thớt, hầu hết là trống. Mặt khác Kayo dường như không vắng một buổi nào.

Cần hai thẻ lên, nhỏ nói:

“Tập thể dục trên đài... đã hai năm rồi tớ chưa làm!”

Nhỏ vẫn tiếp tục tới tận năm hai sơ trung... Đùa hả trời?

Tôi không đời nào làm việc này nếu không tính đến thời điểm mình còn rất rất nhỏ. Mà từ khi nào tôi có tư tưởng tiết kiệm năng lượng nhỉ?

Rời khỏi vườn chúng tôi liền được bao quanh bởi thứ không khí ẩm ướt cùng cái mùi đặc trưng của cây rừng. Nhìn lên căn phòng số bảy của gian chính, tôi nhận thấy mọi cửa chớp đều đóng. Chitanda rủ tôi đi vòng ra đằng sau, và trên đường đi tôi vô tình đạp vào một vũng nước.

“Ồi.”

Thứ nước lẫn bùn bắn vào chân Chitanda, làm dơ giày nhỏ.

“Xin lỗi.”

“Không sao mà.”

Nền đất khá ẩm vì gian phụ đã che hết nắng mặt trời. Tôi nghĩ rằng họ dùng nước để tưới cây quanh cây nhưng dường như không phải vậy. Tôi nhận ra những chỗ có nắng chiếu vào đã sắp khô, nghĩa là đã kha khá thời gian từ đây mặt đất bắt đầu ươn. Tôi hỏi:

“Chitanda, đêm qua có mưa à?”

“Đúng vậy. Tôi không nhớ chính xác là khi nào nhưng đã có một cơn mưa.”

Chúng tôi đã vòng ra sau gian chính nhưng cửa chớp ở phía này cũng đóng. Cả cửa đông lẫn cửa tây đều phải mở thì mới có bóng được. Khoanh tay lại, tôi để ý Chitanda cũng đang suy nghĩ với cánh tay khoanh lại. Tôi tính hỏi nhỏ nghĩ gì thì cánh cửa trước mặt chúng tôi mở ra và Kayo bẽn lễn nói:

“Dạ... Đến giờ ăn trưa rồi ạ.”

Tôi nhìn đồng hồ. Quả thật đã mười hai giờ rồi, nghỉ ngơi một chút vậy.

Bữa trưa chúng tôi được chiêu đãi món mì ramen lạnh tuyệt ngon. Dù là vùng cao nhưng trời trưa ở đây cũng không oi lả, và có một bữa sáng khoái như vậy thật là thoải mái. Sáu người chúng tôi lại ngồi quanh bàn. Vừa động đũa Ibara liền hỏi:

“VẬY, hai cậu đã tìm ra gì chưa?”

“Ừm, chưa có gì...”

Tôi tiếp lời Chitanda.

“Tụi này chỉ mới bắt đầu thôi. Thực ra cũng có vài ý tưởng...”

“Ồ. Vậy kể đi.”

Hơi khó vì những suy nghĩ của tôi về vấn đề vẫn còn mơ hồ mà khó tóm gọn. Tôi không đáp lời, còn Satoshi thì càu nhàu tỏ ra không vui.

“Ba người đang nói vụ gì thế? Tớ ngồi đây nãy giờ mà sao ai cũng xem như không khí hết vậy?”

Lại làm quá, đúng là Satoshi. Tôi thực tình chẳng muốn phí thời gian với hắn nên phản pháo bằng một câu hỏi:

“Không phải không khí chứ là gì? Cả ngày nay có thấy cậu ở đâu đâu?”

“Đến suối nước nóng thì không đi tắm chứ đi đâu? Phải tranh thủ mọi lúc chứ.”

Thế à? Không biết sau chuyện ngày hôm qua tôi còn dám đi tắm không nữa.

Tôi còn chưa dùng xong nửa đĩa thì có hai người đã vỗ tay cùng một lúc.

“Cám ơn vì bữa ăn.”

“Cám ơn vì bữa ăn.”

Đó là hai chị em Rie và Kayo. Rie thu dọn phần bát đĩa của mình và đi về phía gian chính. Kayo lập bập đi theo sau. Chứng kiến cảnh tượng đó Chitanda mỉm cười hạnh phúc. Có lẽ nhỏ thấy thế là hay.

“Có em gái thật là thích ghê! Tớ ganh tị với hai em ấy quá.”

“Ồ, cậu mong có một người chị em à?”

“Ừm, tớ sẽ không đi quá xa mà nói là mình thực sự muốn đâu. Fukube-san có anh chị em không?”

Satoshi bắt đầu bài diễn văn về nhỏ em gái hần. Tôi gặp một lần rồi, nhưng đó là một đứa kì cục cứng đầu không muốn đặt mình vào xã hội chẳng khác gì bà chị yêu dấu của tôi.

Đó là chủ đề cuối cùng trước khi bữa trưa kết thúc, cũng là khi Rie từ gian chính trở về. Với một tiếng “Ta-da”. Rie xuất hiện với một bộ yukata[13]. Đó không phải là một bộ yutaka mặc lên một thân hình rã rời sau khi tắm mà là loại để mặc khi đi chơi hội. Bộ đồ màu xanh nhẹ có thể nói như là màu của nước, với những họa tiết sóng và những chú chim chơi chơi khiến nó trông rất nổi bật. Rie trông cực kì hãnh diện với nó.

“Mấy anh chị nghĩ bộ yukata này thế nào?”

“Wow!” Chitanda trầm trồ.

“Quá đỉnh!”

“Ừ, hợp với em đó, trông cứ như tiểu thư mới lớn rồi.”

Rie cười toa toét khi được khen.

“Nhờ điểm năm rồi có tiến bộ nên ba mẹ mua cho em khi bắt đầu nghỉ hè đó. Tối nay cùng đi dự lễ hội pháo hoa nhé! Em đã chuẩn bị mấy ngày nay cho dịp này đó!”

Trong khi hai cô nàng mãi mê ngắm chiếc yukata, Satoshi nháy mắt tôi một cái và thì thầm để chỉ mình tôi nghe.

“Nó đẹp thì đẹp thật.”

Biết cái thói vòng vo của hần, tôi thì thầm lại:

“Và xấu ở chỗ nào?”

“Dải Obi[14]. Nó là cái hồn của một chiếc kimono, nhưng cái này là đồ nhái.”

Tôi nhìn lần nữa. Đúng là nút thắt hình con bướm có hơi kì nhưng từ ngữ Satoshi dùng còn kì hơn.

“Tại sao nó lại chứa phóng xạ?”

“Tớ nói ‘imitation’ (đồ nhái) chứ không phải ‘mutation’ (đột biến) trời ạ[15]... cái nút thắt con bướm không đi cùng với dải obi. Gắn vào thì dễ nhưng với triết lý của tớ thì thế không phải là yukata.”

Ai quan tâm tới triết lý của hần chứ? Ngoại trừ con mắt chuyên gia thì chẳng ai nhìn thấy sự khác biệt. Rảnh ghê! Nghĩ vậy tôi ngáp một hơi dài và vươn vai.

Cũng lúc đó.

“... Hửm?”

Cảm thấy một sự hiện diện phía sau, tôi liền quay lại và cửa cánh cửa trượt nhưng không thấy ai. Lạ thật, rõ ràng có một cái gì núp ở đó mà.

Hay là tôi đã bị nguyên bởi cái bóng chết treo rồi?

“Chuyện gì thế?”

Tôi lờ câu hỏi của Satoshi.

Bóng người à...

Tôi rời khỏi bàn ăn. Cần một căn phòng yên ắng để tôi có thể động não. Tôi nhận ra Chitanda cũng theo sau. Tính bảo nhỏ đừng theo nhưng một ý tưởng chợt lóe lên. Tại sao cả hai không đi tắm như ngày hôm qua nhỉ? Quay lại, tôi đề xuất với Chitanda. Nhỏ mỉm cười rồi gật đầu.

Trên đường tới nhà tắm tôi không nói gì mà chỉ nghĩ. Quan sát tình hình Chitanda cũng không mở lời. Cái bóng treo cổ. Phải chăng chỉ là bông hoa úa, sản phẩm từ sự thần hồn nát thần tính của Ibara và Chitanda? Dù không phục nhưng hai nhỏ sẽ phải chấp nhận nếu tôi nói là vậy. Có cái gì còn thiếu...

Đã đến nhà tắm. Trước khi người nào đi lối đầy Chitanda lên tiếng:

“Lát nữa về chung nhé.”

Tôi không kịp trả lời.

Bước qua quầy tiếp tân để vào phòng thay đồ, tôi có một cảm giác déjà vu[16] và biết ngay lý do tại sao. Đó là vì vị trí của “cái đó”

giống hệt như ngày hôm qua. Một bộ đồ cùng cái quần cộc đặt trong cái giỏ dưới chân. Là Satoshi, nhưng thế thì còn bí ẩn hơn cả vụ bóng ma. Chẳng phải hắn còn ngồi ăn khi tôi rời đi sao? Hắn biết dịch chuyển tức thời à?

Vào khu vực tắm, đúng như suy nghĩ tôi thấy Satoshi bây giờ đang ngâm mình trong hồ. Chưa vội bước xuống tôi nhìn chăm chăm vào Satoshi, người có vẻ đã nhận ra nhưng chưa nhìn rõ vì hơi nước. Hắn tuyên bố sự tồn tại của mình bằng cách lên tiếng:

“À, nếu trượt xuống cái dốc đằng sau nhà trọ thì cậu sẽ tới đây trong tích tắc.”

Tôi hoàn toàn không ngạc nhiên trước lời của hắn. Trượt xuống một con dốc vì đó là đường tắt mới đúng là kiểu-Satoshi. Bước xuống hồ, tôi gấp chiếc khăn tắm rồi để lên đầu để giảm sức nóng từ hơi nước xâm nhập vào. Cũng chẳng được ích lắm, não cứ như đang bị hấp áy. Với mọi vấn đề CLB Cổ Điển gặp phải, hay đúng hơn là mọi câu hỏi Chitanda mang đến, thì câu trả lời cuối cùng phải là thứ vừa lòng được Chitanda. Nhưng có động não đến cỡ nào tôi vẫn không nghĩ ra một lời lý giải phù hợp cho cái bóng treo cổ. Thứ duy nhất thiếu ở đây là tại sao. Diện mạo thực sự của cái bóng thì không khó để suy luận nhưng chỉ là tôi không giải thích được tại sao nó lại ở đó, và thế là chưa đủ để vừa lòng Chitanda. Vẫn còn chút manh mối trong đầu tôi bèn cố lục lại trí nhớ trong im lặng. Nhìn thấy tôi không cử động, với cả chắc là nhớ về chuyện hôm qua Satoshi hoảng hốt kêu:

“Houtarou? Đừng nói là cậu lại say nước nóng nữa nhé.”

Satoshi ư? Có thể hắn biết vài thứ đấy. Tôi bèn thử hỏi:

“Nè, hôm qua có sự kiện nào không?”

Satoshi bất ngờ với câu hỏi đường đột, nhưng ngay lập tức trở lại với nụ cười ranh ma.

“Điểm tối của ngày hôm qua dĩ nhiên là vụ cậu ngất xỉu.”

“Đây không định cảm ơn lần nữa đâu. Còn gì nữa không?”

“Ừm, thì cậu biết đấy, tại này kể chuyện ma tới tối. Hai bông hoa hai bên, và một thì để dành.”

Hoa à? Nếu vậy theo tôi Chitanda là hoa sen còn Ibara là hoa kếp[17].

“Không, không phải ở trong nhà. Ý tớ là một sự kiện chính thức ấy.”

“Ừm... không biết có phải chính thức không vì tớ có sống ở đây đâu? Nhưng mà hôm qua có tổ chức Lễ hội mùa hè. Cậu có nghe tiếng trống taiko không?”

Lễ hội mùa hè.

Ra là vậy, hóa ra lại có cái đó... Đúng như tôi nghĩ, phải là một cái lễ hội.

Thông thường Satoshi sẽ nhận ra sự thỏa mãn khi tôi nhận ra điều gì để lấy làm đồ chọc ngoáy. Nhưng lúc này nửa khuôn mặt hắn đang chìm trong nước, đôi mắt thì lim dim trông chẳng còn sức lực nào nên có lẽ hắn không nhận ra cái gì hết. Tôi sẵn sàng trả lời nếu hắn thắc mắc, nhưng xem ra Satoshi không còn muốn nói chuyện nên tôi quyết định rời khỏi hồ.

Mặc đồ xong xuôi tôi bước ra ngoài. Chitanda chưa tắm xong thì phải. Cảm giác trong nóng ngoài mát khiến tôi nhanh chóng nổi kết được những suy luận của mình trong khi đợi. Cuối cùng nhỏ cũng ra, và chúng tôi bước về nhà trọ.

Trên đường về tôi chủ động nói với Chitanda:

“Cái bóng treo cổ cậu thấy... có lẽ chỉ là bộ yukata treo trên móc mà thôi.”

“Ể?”

Chitanda bất ngờ bởi câu trả lời thẳng ruột ngựa. Đợi nhỏ tiêu hóa hết lời vừa rồi tôi tiếp tục:

“Cũng không kì lạ gì khi có thể nhầm một bộ yukata với hình dáng của một người dù lúc đó cậu ngái ngủ hay không. Nếu không phải là ma thì khả năng lớn nhất chính là một loại quần áo có hình dạng dài như chiếc đầm từ trên trần rũ xuống đúng không?”

Chitanda không nói lời nào trong một lúc rồi nghiêng đầu, thể hiện nhỏ chưa chấp nhận giả thuyết vừa rồi.

“Nhưng tại sao lại có một bộ yukata ở đó? Và chẳng phải là rất lạ khi có ai cố tình mở cửa để tụi tớ nhìn thấy nó được treo sao?”

“Không phải là để mấy cậu nhìn.”

Tôi ngược lên bầu trời.

“Là để làm khô nó. Bộ yukata bị ướt, cửa sổ được mở để gió lùa vào cốt cho bộ áo khô nhanh mà thôi.”

“Tại sao?”

“Bộ yukata ướt là do trời mưa.”

“Không, ý tớ là tại sao lại treo ở phòng số bảy?”

“Để không ai thấy nó đang được hong khô.”

“Nhưng tụi tớ thấy mà.”

“Không, không ai ở đây nghĩ là những người còn lại trong gia đình ấy.”

Hình như tiến triển không được ổn lắm. Tôi gãi đầu và giải thích suy luận của mình từ gốc.

“Người treo bộ yukata ở đó để hong khô là Kayo. Kayo ganh tị với bộ yukata của Rie và muốn mặc thử nó. Tuy nhiên, dù có hợp với Kayo cỡ nào thì bộ yukata cũng thuộc quyền sở hữu của Rie và tớ chắc rằng Rie sẽ không cho em mình mượn. Cậu có để ý không? Rie viết tên mình lên tách trà và cả tám thẻ tập của mình để mọi người biết rằng đó là đồ của cô bé. Cô bé là người có tính chiếm hữu. Hơn nữa dường như Kayo khá sợ tính cách này của Rie nên càng không dám mở miệng xin mượn. Nhưng cô bé vẫn muốn mặc, nên không còn cách nào ngoài việc bí mật lấy nó đi. Cũng hên là dải Obi đã gắn sẵn trên bộ yukata nên cô bé có thể tự mặc một mình, đồng thời là con gái của gia đình điều hành quán trọ nên việc sắp xếp bộ đồ sau khi mặc cũng chẳng là gì khó khăn. Đó, tóm lại là Kayo đã mặc nó để đi dự Lễ hội mùa hè tối hôm qua, vào khoảng tám giờ. Chắc là cô bé vui lắm.”

“Làm sao cậu biết được là cô bé đi chơi lễ?”

“Tớ nghe Satoshi nói rằng tối qua có tổ chức Lễ hội mùa hè. Còn tại sao có thể chắc như vậy vì tớ có để ý một bóng người chạy ra

ngoài, trước tám giờ. Trong lúc kể chuyện ma cô bé không tham gia cùng các cậu đúng không?”

Sáng nay Kayo đã trách Rie về việc kể câu chuyện cái bóng treo cổ. Nếu cô bé có ở đó khi Rie kể thì đã không có chuyện như vậy xảy ra. Hơn nữa lời hoa mỹ của Satoshi đã chỉ ra trong phòng chỉ có ba người con gái. Hai bông hoa hai bên, và một thì để dành.

“Và khi đang vui chơi trong lễ hội, Kayo gặp một rắc rối lớn.”

Chitanda gần như nín thở.

“Trời trở mưa. Dựa vào độ ẩm của đất có thể thấy mưa không phải là to lắm nhưng cũng đủ khiến bộ yukata ướt sũng. Lúc đó Kayo nhớ ra Rie đã lên kế hoạch tham gia lễ hội pháo hoa vào tối hôm sau. Cô bé biết chắc Rie sẽ mặc bộ yukata này nên phải tìm cách để làm khô nó. Cô bé hần hoảng sợ dữ lắm. Nếu phơi ở tầng một gian chính thì người trong gia đình sẽ thấy, còn bên gian phụ của chúng ta thì miễn bàn. Cô bé cũng không thể dùng máy sấy vào giữa đêm. Vì vậy Kayo đành đợi đến khi mọi người đi ngủ, trèo lên tầng hai gian chính và phơi bộ yukata ở căn phòng xa nhất. nhưng vận xui của cô bé vẫn cứ đến. Với việc phải mở cửa sổ, ánh trăng đã làm bộ đồ trông giống như một cái bóng của người treo cổ mà Ibara và cậu đã nhìn thấy. Trăng lên từ hướng tây nên lúc đó... chắc là cỡ ba hay bốn giờ sáng. Đỉnh điểm của sự tệ hại là khi chúng ta bắt đầu điều tra về cái bóng. Hồi này khi ăn trưa cậu có để ý cả hai chị em đều ăn rất nhanh không? Rie thì là do muốn sớm khoe bộ yukata, còn Kayo thì... có lẽ cô bé cảm thấy như ngồi trên đồng lửa.”

Tôi cứ thế vừa đi vừa nói. Cái lúc mà Kayo giật bắn người khi nghe tiếng tôi. Có lẽ đó là lý do, cô bé đang rất sợ.

“Kayo trả lại bộ đồ vào buổi sáng. Sáng sớm là đằng khác... Để biết rõ thời gian cậu có thể kiểm tra lịch của đài phát thanh vì Kayo luôn tập thể dục. Có lẽ cô bé đã trả lại vào trước lúc đó.”

“...”

“Tớ nghĩ tụi mình nên giữ kín chuyện này với Ibara. Nếu để Rie biết được thì Kayo sẽ rắc rối to. Không biết chuyện gì có thể xảy ra nữa.”

Chitanda chỉ hướng mắt xuống đất. Nhỏ bước đi mà không nói gì.

Bước trên con dốc dài và thoải, Chitanda cuối cùng cũng lên tiếng dù vẫn cúi mặt.

“Nhưng... như vậy nghĩa là hai cô bé không thương nhau sao.”

Đó là một điểm tôi chưa xét đến. Không quan tâm, Chitanda tiếp tục:

“Là chị em mà không thể cho nhau mượn một bộ yukata, như vậy thì cũng gọi là người thân được ư?”

Nhỏ nói rồi cười với tôi một cái rất nhẹ. Môi cười nhưng gương mặt như sắp khóc. Không phải lần đầu tôi thấy nhỏ như vậy.

Phải khó khăn lắm tôi mới mở miệng được.

“Thực ra thế cũng không phải hiếm. Như bà chị tớ...”

“Tớ...”

Có lẽ Chitanda đã không còn nghe tiếng tôi nữa. Nhỏ như đang nói với chính mình.

“Tớ đã luôn muốn có chị em. Một người chị đáng kính, hay một cậu em dễ thương...”

Chúng tôi bước trong bộ yukata dùng đi tắm của mình. Mùa hè chưa kết thúc. Những vầng mây khổng lồ trôi trước mắt chúng tôi mang lại một cảm giác chán nản khi chúng lần lượt tan biến vào hư không.

Khi nhà trọ Seizansou hiện lên trong tầm mắt, Chitanda tiếp tục câu nói bỏ dở của mình.

“Nhưng chắc chắn tớ đã hiểu cái bóng treo cổ hóa ra chẳng phải là ma, và mọi cặp anh chị em trên thế giới này chẳng phải ai cũng hạnh phúc...”

Tôi không muốn nghe thêm chút nào nữa. Ờn trời Chitanda không nói gì nữa.

Chúng tôi trèo lên con dốc thoải bao quanh bởi một màu xanh đậm.

Ngay từ đầu tôi đã biết. Thứ tình anh em mà Chitanda ao ước chỉ là một “con ma”, khi nhìn đủ gần nó sẽ hiện hình là những bông hoa úa...

Cái nóng mùa hè từ từ thấm vào cơ thể tôi, thứ không lâu trước đang ngập trong nước khiến tôi bắt đầu chảy mồ hôi như tắm. Một hình bóng đứng trên đồi đang hướng về chúng tôi. Tới gần tôi nhận ra đó là Rie, người đang vẫy tay đầy hào hứng.

[1] Unidentified Flying Object (Vật thể bay không xác định) : danh từ chỉ chung những phương tiện được tin rằng do người ngoài hành tinh sử dụng (điển hình là đĩa bay)

[2] Tên của con quái vật hồ Ness (Loch Ness monster).

[3] Đơn vị tính diện tích phòng của Nhật. 1 “chiếu” là diện tích của một tấm chiếu tatami tiêu chuẩn : 91 x 182 cm.

[4] Chỉ chung những món thịt được phủ 1 lớp vụn bánh mì và phô mai phía trên rồi bỏ lò.

[5] Cheese fondue : một món lẩu mà “nước dùng” là phô mai nấu chảy đặt trong nồi, thực khách sau đó sẽ nhúng các loại thực phẩm vào để ăn.

[6] Chỗ ngồi ở một trong hai đầu của một cái bàn hình chữ nhật, nơi người có địa vị lớn nhất ngồi khi dùng bữa.

[7] Tên một loài cá nước mặn.

[8] Thời kỳ của các chuyển biến xã hội, mưu mô chính trị, và gần như những cuộc xung đột quân sự liên tục ở Nhật Bản, bắt đầu từ giữa thế kỷ 15 đến giữa thế kỷ 16.

[9] Một lãnh chúa tài ba, đã thống nhất rất nhiều phe chư hầu trong thời Chiến quốc.

[10] Chỉ Azai Nagamasa, vị hôn phu của em gái Nobunaga – nàng Oichi.

[11] Một loại nệm bông.

[12] Một loại trống trung, được đánh vào các dịp lễ hội.

[13] Một loại kimono.

[14] Tấm vải quấn quanh eo của người mặc kimono.

[15] Cả Houtarou và Satoshi đều sử dụng tiếng anh cho cả hai từ này.

[16] Cảm giác nhìn vào một thứ gì mà nhớ rằng đã từng thấy nó trước đây, dù thực sự không phải như vậy.

[17] Một loài hoa có gai xù xì

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Người biết điều gì

1

Giả sử một ngày đẹp trời nào đó, tôi cầm mi-crô và nói “Hôm nay trời sẽ nắng”. Có người nghe được sẽ nghĩ rằng “Tớ đoán Oreki Houtarou-kun đang kiểm tra mic.” Nhưng một người khác có thể nghĩ là “Oreki Houtarou-kun trên đài phát thanh vừa dự báo rằng trời hôm nay sẽ nắng.” Luận thế nào cũng hợp lý, và nó có đúng hay không thì chỉ là vấn đề ăn may. Thế thì để tăng phần trăm đúng ta sẽ phải thu thập càng nhiều thông tin càng tốt, khổ nỗi hiếm khi tất cả những thông tin cần thiết đó lại rơi vào tay một người. Nhìn xa hơn, ta thấy rằng dù cái người may mắn đó có nắm trong tay tất cả những thông tin chi tiết tới từng phân thì những cái họ đạt được, có chăng, là một xác suất cao nhất của bản chất vấn đề và chỉ vậy mà thôi.

Đó là ngày đầu tiên của tháng Mười Một. Trong phòng CLB chỉ có Chitanda và tôi. Giờ tan trường chỉ chứng kiến một sự lười biếng cố hữu của mùa thu trôi ngang qua. Đó là khi người ta không có lấy một nỗi lo về những sự kiện nguy hiểm diễn ra trên thế giới. Phóng hỏa, cướp bóc, tiền giả, giết người, đời nào? Với chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng tôi luôn tôn thờ, sẽ thật là vớ vẩn nếu oang oang cãi cớ để thể hiện chính kiến về một vấn đề mà chung quy cũng là vì Chitanda luôn miệt tán dương công lao tôi trong “sự kiện Kem Đá”.

Với nhỏ tôi như có trong mình một khả năng đặc biệt có thể giải quyết những bí ẩn mọi lúc mọi nơi. Những lời cười nhạo hay coi

thường tôi đều bỏ ngoài tai, nhưng ngược lại thì hơi khó. Tôi bèn chống chế:

“Tóm lại tớ không phiền nếu cậu bảo là may mắn, nhưng xin đừng tôn tớ lên như một vị thánh như thế.”

Biết tính ít nói của tôi, Chitanda tỏ ra sửng sốt với lời bộc phát vừa rồi mà mở tròn mắt. Nhưng không lâu sau nhỏ gật đầu và nở một nụ cười, như thể hiểu cảm giác của tôi.

“Oreki-san thật là khiêm tốn!”

Không, nhỏ chả hiểu gì cả.

Đã gần nửa năm tính từ ngày chúng tôi hạ cánh vào trường Cao trung Kamiyama. Cũng từ cái ngày định mệnh ấy, bầu hiệu kỳ của Chitanda như tìm thấy mọi sự bất thường của cảnh vật quanh đây. Và dĩ nhiên, người “bị” chịu trách nhiệm cùng nhỏ khám phá nguyên do của sự việc là tôi. Sẽ là nói dối nếu bảo rằng tôi chẳng góp công gì trong hai sự kiện “Kem đá” và “Nữ hoàng”. Mà tiện thể thì, vì Chitanda không biết chứ tôi cũng đã động một chút tới sự kiện “Juumoji”.

Nhưng sẽ là tốt nhất nếu giải quyết ổn thỏa ngay tại đây.

“Chitanda, người xưa có câu.”

“Họ nói gì vậy?”

“Lý thuyết và thuốc mỡ dính vào đâu cũng được. Thành thực mà nói thuốc mỡ không hẳn là dính trên mọi bề mặt, nhưng điều này chẳng ảnh hưởng gì đến ý chính của câu.”

Dù tôi nói với bộ mặt nghiêm túc, nhưng chẳng hiểu sao Chitanda nhẹ nhàng che mặt lại để giấu một nụ cười khúc khích. Rồi nhỏ nhìn bản mặt chắc đang dần thói của tôi mà nói:

“Nhiều lúc Oreki-san nói những câu người ta không bao giờ xài nhỉ.”

...Thế à? Tôi không biết đấy.

Nhưng vấn đề không phải chỗ đó. Tôi muốn phản pháo như vậy nhưng Chitanda lại tiếp tục với nụ cười vẫn còn trên môi.

“Tôi chẳng biết tại sao cậu lại dùng câu nói đó, nhưng... A, hiểu rồi. Ý là lý do cậu tìm ra sự thật nhiều lần như vậy không phải vì tài năng mà là do may mắn đúng không? Nhưng cậu không thấy rằng khả năng suy luận từ lý thuyết, hoặc trát hồ vào khe hở giữa những manh mối tự nó đã là một tài năng hay sao? Dù một cái hạt có nảy mầm khi được gieo xuống cũng còn nhờ may mắn nhưng nó sẽ chẳng có nghĩa nếu không được trồng vào vùng đất màu mỡ.”

Khoanh tay lại tôi ngáp dài một cái. Ra đây chính là lý do nhỏ khư khư như vậy. Nhưng tôi sẽ không chịu thua dễ dàng đâu.

“Vậy theo cậu tớ là chuyên gia trát hồ?”

“Không phải sao?”

Tôi đáp trả cái cười tỉnh bơ của Chitanda với một tuyên bố bình tĩnh nhất tôi từng nói:

“Nhiều lúc tớ không có bất kỳ ý niệm hay lô-gíc nào đằng sau những giả thuyết cả.”

Và ngay lập tức bị hoạch lại.

“Đó là vì cậu suy luận khác với người thường.”

Cũng đúng, nhưng... sao tôi vẫn có cảm giác bức bối vì bị chỉ vào cái điểm đó nhỉ?

Đứng lên , tôi nói:

“Vậy thì thế này đi Chitanda. Cậu nêu một tình huống và tớ sẽ cho cậu thấy việc suy ra giả thuyết từ những manh mối không phải cứ muốn là được.”

Tôi chưa từng thách đố ai trước đây nhưng giờ không còn đường lui nữa. Đây là vấn đề sống còn.

Đôi mắt của Chitanda lại nở to hơn nữa. Dựa trên quan sát tôi nghĩ rằng thứ đang chiếm lấy nhỏ là sự hiếu kỳ vô bờ bến tới lời mời tôi đưa ra, hơn là niềm vui với cuộc trò chuyện như lúc nãy.

“Nghe hay quá! Vậy... chúng ta bắt đầu bằng gì đây?”

Nói xong đôi mắt nhỏ liền đảo quanh phòng, tha thiết kiếm tìm một câu hỏi...

Chiếc loa gắn chặt trên đầu tấm bảng dùng để phát thanh vang lên một tiếng báo hiệu sự hoạt động. Cùng một lúc chúng tôi nhìn vào nó. Không lời mở đầu, thông báo vang lên:

“Bất kì ai, vào ngày ba mươi mốt tháng Mười mua hàng ở Koubundou trước nhà ga và biết điều gì, gặp thầy Shibazaki ở phòng giáo viên ngay lập tức.”

Lời phát thanh được nói rất nhanh, sau đó tắt ngấm như chưa có gì xảy ra.

Chúng tôi cũng rời ánh mắt ra khỏi chiếc loa cùng một lúc.

“Việc gì thế nhỉ?”

“Chẳng biết.”

Tôi nói, rồi nhận ra cặp môi của Chitanda dường như sắp mở ra và đầu nhỏ hơi nghiêng một chút. Nhỏ đang vui, và có lẽ tôi biết những lời nhỏ sắp sửa phát ra. Biết ngay, nhỏ nói với giọng đầy hào hứng.

“Dùng cái thông báo này nhé! Hãy đưa ra một giả thuyết dựa vào những điều cậu nghe vừa rồi!”

Hừm.

Tôi miễn cưỡng gật đầu.

“Tốt thôi, tớ chấp nhận đề bài của cậu.”

Tôi sẽ cho nhỏ thấy mình là người không-đáng-tin-tưởng đến mức nào!

2

“Viết lại để không quên nào.”

Vừa dứt lời tôi đã thấy Chitanda lấy ngay một quyển vở rồi rút ra cây bút bi được thiết kế trông y hệt một cây bút mực cổ điển. Giờ ra một trang trắng nhỏ bắt đầu viết.

“Bất kì ai, vào ngày ba mươi mốt tháng Mười mua đồ ở Koubundou trước nhà ga và biết điều gì, gặp thầy Shibazaki ở phòng giáo viên ngay lập tức.”

Trí nhớ của Chitanda thật đáng sợ. Đây chắc chắn đúng từng lời so với thông báo. Sau khi viết ra những con chữ đầy thanh lịch có thể dùng làm mẫu cho cuộc thi viết chữ đẹp, Chitanda đặt bút xuống, còn tôi thì khoanh tay trên bàn mà nhìn chăm chú vào trang giấy.

“Đầu tiên, tớ cần biết tất cả chi tiết ở đây có nghĩa là gì. Cậu có biết ‘Koubundou’ không?”

Chitanda gật đầu.

“Thông báo có đề cập là ở trước nhà ga, nhưng chính xác hơn nó cách nhà ga cũng một khoảng đấy. Đó là một cửa hàng bán dụng cụ học tập nhỏ của một cặp vợ chồng lớn tuổi, và đã kinh doanh từ lâu lắm rồi.”

“Cậu đến đó lần nào chưa?”

“Rồi, nhưng chỉ một lần thôi.”

Tôi đang nghĩ về chính câu hỏi của mình, và nhận ra đã lâu rồi không có dịp đến một cửa hàng dụng cụ học tập. Thời đại này có thể mua bút viết tại một cửa hàng tiện lợi hay bất cứ một hiệu sách nào cơ mà. Thế ra vẫn tồn tại những cửa hàng chuyên về những mặt hàng như vậy.

“Ở đó có bán những đồ đặc biệt không? Như cọ vẽ loại xịn, hay cái bảng kì lạ mà Ibara dùng để vẽ manga ấy?”

“Hình như là có bán bảng họa tiết[1]... Nhưng không, cửa hàng đó rất nhỏ nên chỉ có những thứ rất bình thường thôi. Trường tiểu học Kita ở gần đó nên nơi này có mọi thứ mà một học sinh tiểu học cần.”

Hiểu rồi.

Tôi nhìn vào các con chữ trên trang giấy một lần nữa.

“Shibazaki là một giáo viên dạy ở đây à.”

Chitanda cười khúc khích.

“Oreki-san không giỏi nhớ tên nhỉ? Thầy Shibazaki là thầy tổng phụ trách đó.”

À, giờ thì tôi nhớ đã nghe cái tên ấy trong lễ khai trường. Có một thầy tổng phụ trách đầu gần như là trọc lóc cùng một thầy tóc bạc trắng, nhưng không biết thầy nào là thầy Shibazaki. Mà thôi, cũng chẳng cần quan tâm làm gì.

Rồi, bây giờ không còn từ lạ nào nữa. Không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh. Tôi trung thành với phương châm sống này nhưng đây là một cuộc thi. Ít nhất lần này tôi phải bỏ chút sức lực vào. Nghiền ngẫm thêm mười giây nữa, tôi từ từ mở miệng ra:

“Đầu tiên...”

“Đầu tiên là gì?”

“Chúng ta biết thầy Shibazaki đang cố gắng gọi một học sinh.”

Một nụ cười khó có thể gọi là nghiêm túc hiện lên trên gương mặt của Chitanda, như thể nhỏ đang cố cười trước một câu chuyện hài

dở tệ.

“Ừ. Tớ cũng thấy vậy.”

Lời của nhỏ muốn khẳng định mình đang kiên nhẫn, nên tôi đành bào chữa cho mình:

“Đây là một cuộc thi. Tớ phải cẩn trọng.”

Tôi tiếp tục.

“Tớ tạm gọi người đó là ‘Học sinh X’.”

“Nghe cứ như là đang điều tra thật ấy nhỉ!”

“Lúc này chúng ta không biết Học sinh X là chỉ một hay nhiều người.”

Nếu đối tượng là nhiều học sinh, thì người đưa ra thông báo hẳn phải nói : “Tất cả những người mua đồ ở Koubundou” hay “Những ai mua đồ ở Koubundou”, chứ dùng từ “bất kì ai” thì chưa được mạnh.

Tuy nhiên phán đoán tiếp theo của tôi khó mà sai được.

“Thầy Shibazaki có lẽ định giáo huấn Học sinh X một trận. Hay nói cách khác là chuẩn bị mắng người ấy vì một lý do nào đó.”

Nghe thế, Chitanda nghiêng đầu rồi dán chặt mắt vào từng từ trên trang giấy. Một hồi sau nhỏ ngẩng mặt lên và nghiêng đầu một lần nữa, tỏ ra nghi ngờ.

“Tại sao cậu lại nghĩ vậy?”

Tôi tự tin đáp:

“Vì một học sinh chỉ bị gọi lên phòng giáo viên khi có chuyện xấu xảy ra, dựa trên kinh nghiệm của tớ.”

“Oreki-san... cậu chẳng nghiêm túc chút nào.”

“Từ lúc vào trường tới giờ đây là lúc tớ nghiêm túc nhất. Cũng có thể nói đây là lần đầu tiên tớ trở nên nghiêm túc tới vậy.”

Thấy Chitanda không thềm nói gì, tôi bèn thềm vào.

“Hơn nữa, nếu muốn tuyên dương ai thì thầy đã không dùng một câu như ‘Bất kì ai, vào ngày ba mươi mốt tháng Mười mua đồ ở Koubundou trước nhà ga và biết điều gì’ vì nó có thể hàm cả ý tốt lẫn xấu đúng không? Thầy sẽ phải nói rõ ràng hơn. Không học sinh nào cảm thấy ổn khi được gọi như thế cả, kể cả tớ. Cách thầy dùng từ có thể khiến người biết chuyện quá sợ mà không dám tới.”

“Nghe có vẻ đúng.”

Nhỏ đồng ý, dù tôi đã nửa đùa nửa thật với lời vừa rồi. Kệ, tiếp tục nào. Tôi tiếp tục chơi trò đuổi bắt những ý nghĩ đang chạy trong đầu và sắp xếp chúng cho trật tự.

“Thầy nói là ‘Koubundou trước nhà ga’, chứng tỏ cửa hàng này không được nhiều người biết đến.”

“Ừm, cậu cũng không biết mà.”

“Ừ, nhưng X phải biết Koubundou. Thế thì không cần phải nhấn mạnh cụm từ ‘trước nhà ga’ đúng không?”

Tuy nhiên Chitanda đáp lại nhất gừng.

“Đó là vì có tới ba cửa hàng mang tên Koubundou trong thành phố Kamiyama lận. Ngoài cửa hàng bán dụng cụ học tập trước nhà ga còn có một tiệm bán đồ thờ Phật gần trường trung học thương mại Kamiyama, cùng một cái hiệu sách trên đường cao tốc.”

Vậy sao.

Gì nữa nhỉ. Khoanh tay lại, hạ cằm xuống, nhìn chăm chăm vào các con chữ tôi lại suy nghĩ. Một tiếng rên rỉ choán lấy nửa sau của cổ họng.

Ở trường thì thông báo thông thường sẽ như thế nào? Dĩ nhiên phải bao gồm tên của học sinh được gọi, nhưng còn gì nữa? Suy nghĩ theo hướng đó một ý tưởng chợt nảy ra.

“Dù người học sinh này có được gọi vì điều gì thì nó cũng là việc khẩn cấp. Thầy Shibazaki đang sốt ruột.”

Dùng cây bút bi Chitanda khoanh vào cụm từ “ngay lập tức” trên giấy.

“Thầy ấy có nói ‘ngay lập tức’ này.”

“Không, họ luôn nói vậy khi cần kêu ai. Ý tớ không phải thế.”

Tôi tiếp tục khi nhận ra ánh nhìn khó hiểu của Chitanda.

“Có một chuẩn chung cho các thông báo của trường, nhưng cái này lại bị làm khác nên tớ biết được thầy đang trong tình trạng không bình thường.”

“Hờ...”

“Ví dụ như muốn gọi tớ tới phòng học lớp 1-A thì cậu sẽ nói thế nào”

Chitanda suy nghĩ một chút, đặt tay gần miệng và nuốt nước miếng.

“Sẽ là một câu như ‘Oreki Houtarou-san lớp 1-B, hãy đến gặp Chitanda Eru tại phòng học lớp 1-A ngay lập tức.’ “

“Chỉ thế thôi à? Chẳng phải nguyên ngày hôm nay có tới mấy cái thông báo sao? Cố nhớ ra nó như thế nào xem.”

Chitanda bặm môi và nghĩ thêm một chút. Dựa trên những cái nghiêng đầu qua lại tôi đồ rằng nhỏ sẽ tốn hơi lâu đây. đành trả lời luôn vậy, tôi cũng nên gấp rút.

“Tớ sẽ nói thế này: “Chitanda Eru lớp 1-A, hãy đến gặp Oreki Houtarou tại phòng học lớp 1-B ngay lập tức...””

“Vậy có khác gì đâu?”

“... ‘TÔI NHẮC LẠI. Chitanda Eru lớp 1-A, hãy đến gặp Oreki Houtarou tại phòng học lớp 1-B ngay lập tức.’ “

Tôi nhìn thấy Chitanda há hốc vì kinh ngạc.

“Không chỉ là trong trường. Hầu hết các thông báo kiểu này đều có phần lặp lại vì nhiều khả năng người ta sẽ không nghe hết nếu chỉ nói một lần. Tuy nhiên cái thông báo này chỉ được nói một lần, chính vì điểm khác thường này mà tớ nghĩ tình hình đang gấp rút.”

Chitanda gật đầu lia lịa, vậy là nhỏ đã đồng ý.

Đạt được luận điểm rằng người thông báo đang vội, tôi tiếp tục có cảm giác về một thế cờ có từng nước đi nối nhau. Thay vì hiểu xem cái cảm giác kì lạ đó là gì, tôi chỉ biết thả mình trôi theo dòng suy luận.

“Và không chỉ là vội không đâu, tớ nghĩ phải là trường hợp khẩn cấp.”

“Ý cậu là sao?”

Đột ngột tôi nhận ra cả mình và Chitanda đều rướn người về phía trước quá mức cần thiết. Nhận ra độ gần của đôi mắt to phát sợ kia tôi liền lùi lại.

“Vì thông báo này được thực hiện sau giờ học.”

Chitanda, người vẫn còn rướn mình, bặm môi hờn dỗi.

“Cậu đừng nhảy qua phần giải thích mà.”

“ ‘Nhảy qua’! Ôi nghe thật dễ thương.”

“Oreki-san!”

Ừm, không ổn rồi. Trông con mắt thì hình như Chitanda đã giận.

Mà, việc bỏ qua phần giải thích cũng không hẳn là do cố ý. Tôi chỉ sợ mình sẽ quên mất lời kết luận nếu không nói ra sớm. Dù sao thì bây giờ tôi cũng sẽ sang phần giải thích. Bắt chước Chitanda, tôi nuốt nước miếng

“Dễ hiểu thôi. Dù là trường hợp gì đi nữa thì thực hiện một thông báo sau giờ học là rất thiếu hiệu quả. Cao trung Kamiyama đúng là có nhiều CLB thật đấy, nhưng không đồng nghĩa mọi học sinh đều ở

lại trường để tiêu phí năng lượng của mình vào hoạt động CLB. Một số lượng đáng kể sẽ về nhà. Chẳng phải thế mà một thông báo nên được thực hiện trong thời điểm mà mọi học sinh được giả định sẽ đều ở tại trường, ví dụ như giờ ăn trưa hay trước và sau tiết sinh hoạt chủ nhiệm. Biết rằng bây giờ là sau giờ học mà họ vẫn thông báo, nghĩa là...”

Dừng lại, tôi suy nghĩ một chút.

“Trước hết, lý do đằng sau việc gọi học sinh chỉ xảy ra sau giờ học, tức là mới đây. Hơn nữa nó quá quan trọng nên họ không thể chờ đến ngày mai để thông báo. Tóm lại thầy Shibazaki đã đánh cược khả năng là X chưa đi về nhà.”

Trong lúc nói tôi nhận ra biểu cảm cứng đờ của mình. Nụ cười của Chitanda vì niềm hào hứng cho trò chơi mang lại bây giờ cũng biến mất. Đôi mắt lấp đầy bởi một ánh nhìn nghiêm túc, Chitanda khẽ nói:

“Oreki-san... Chuyện này có mùi ki-na quá nhỉ?”

Ki-na?

“Chitanda, cụm từ thông dụng là ‘có mùi nghi vấn’.”

“Ờ? Vậy là tớ không được nói là có mùi ki-na à? Đó loại cây cho ra chất ki-nin đấy.”[2]

“Hội đồng ngôn ngữ sẽ nổi giận nếu cậu dám lẫn lộn một cụm từ như vậy.”

Tôi cười sau khi đùa một câu kiểu-Satoshi nhưng cảm giác trong lòng thì y hệt Chitanda. Trò chơi của chúng tôi dường như đang

hướng theo một chiều không hay rồi đây.

Chưa kịp nghĩ thêm thì một manh mối lại hiện ra.

“Suy luận tiếp theo. Thầy Shibazaki không muốn công khai những gì sẽ nói với X. Chúng ta không thể biết là trong khoảng thời gian này, hay mãi mãi nó sẽ không bao giờ được công khai.”

“Vì thầy không nói lý do gọi X ra đúng không?”

Nói thế là đúng rồi, nhưng đây là cơ hội thể tôi thể hiện một chút.

“Chính xác, nhưng còn một cách giải thích rõ ràng hơn.”

Chitanda lại nhìn chăm chăm vào trang giấy như thể nó sẽ xua đi mọi nghi vấn của nhỏ. Nét mặt của Chitanda luôn dịu dàng, không như Ibara cảm xúc của nhỏ không thực sự mãnh liệt nhưng nó vẫn mang trong mình một nội lực như có thể cắt xuyên trang giấy. Tuy vậy tôi đành phải dội một gáo nước lạnh vào sự hào hứng của nhỏ.

“Chỉ nhìn vào những con chữ không giúp cậu tìm ra được gì đâu. À, thực ra cũng có, nhưng không hẳn là như thế.”

“Ừm, tớ không hiểu.”

Tôi gật đầu với Chitanda khi nhỏ ngẩng mặt lên.

“Thầy Shibazaki là tổng phụ trách. Ngôi trường nào trên đất nước này cũng có một ông thầy như vậy, nhưng kể cả ở trường Kamiyama giáo huấn học sinh không phải là việc của tổng phụ trách mà là của Ban Quản Giáo.”

“Đúng rồi. Thầy Morishita mới thường là người đưa ra những thông báo như thế này.”

“Ban Quản Giáo chắc hẳn có phòng riêng cho mình đúng không?”

“Đúng, nó ở trên tầng hai dãy chính.”

Chitanda đáp lại ngay tắp lự, có lẽ muốn đẩy nhanh cuộc bàn luận. Theo phản xạ tôi cũng nói nhanh hơn:

“Nhưng X lại được thầy Shibazaki gọi tới phòng giáo viên. Chẳng phải thế là vượt quyền sao? Một người tổng phụ trách, giữ chức vụ quản lý những vấn đề chung của toàn trường lại qua mặt Ban Quản Giáo để gọi trực tiếp X lên chất vấn. Điều này nghĩa là vấn đề đã đủ lớn để được liệt vào cấp quan trọng đối với trường. Dĩ nhiên cũng có thể cả Ban Quản Giáo bị ngộ độc thực phẩm đồng loạt nhưng ta bỏ qua những trường hợp quá đặc biệt như vậy. Dù sao thì nếu xem xét cả những tình huống không ngờ chen chân vào sự việc thì tại sao chúng ta lại không đổ hết lý do cho người ngoài hành tinh đúng không? Sẽ là tốt nhất nếu giả định rằng những nhân vật liên quan trong đây đều là người bình thường.”

Tạm thời tôi không nói thêm gì.

Với bầu im lặng kéo theo, Chitanda gật gù một chút, có lẽ để tiêu hóa hết mớ suy luận trước đó. Một hồi sau nhỏ nhìn vào mắt tôi.

Với một giọng nói đầy lo âu, Chitanda thì thầm.

“Nếu xem giả thuyết của cậu là đúng, thì X dường như đã liên quan tới một sự việc rất xấu...”

“Chính cậu có thể nói rõ hơn mà.”

“Tức là...”

Tôi gật đầu.

“Kết luận rút ra từ các dữ kiện này giờ : X đã dính líu đến một vụ phạm tội.”

3

X đã dính líu đến một vụ phạm tội.

Tôi cười vào chính sự không chắc chắn trong lời nói của mình, nhưng rồi lại tiếp tục suy nghĩ theo hướng đó. Đúng thế, những gì tôi đang làm với Chitanda chỉ là một trò chơi. Giả thuyết của tôi không cần phải đúng, cơ mà chẳng phải tôi đồng ý làm chuyện này nhằm chứng minh cho nhỏ thấy những suy luận của mình không phải lúc nào cũng đúng với thực tế cơ mà? Cứ thoải mái đi.

Có lẽ nhận ra sự thay đổi trong tôi, Chitanda cũng trông thoải mái hơn chút. Nhỏ hỏi với giọng bình thản:

“Vậy tội danh ở đây có thể là gì?”

Tôi đưa tay ra báo hiệu dừng lại.

“Chờ đã, trước khi đến điểm đó tớ có một suy luận bổ sung. Giả sử mọi thứ đều ổn, không có dấu hiệu của cảnh sát ở trường, thì nhiều khả năng đã có một quan chức từ bên liên quan đang có mặt ở phòng giáo viên.”

“Một tổ chức liên quan tới cảnh sát à?”

“Nhiều lắm, từ Đội Điều tra đặc biệt của Phòng công tố Quận cho tới Ủy ban Thuế quốc gia. Khả năng cao có một người từ đó đang ở

đây đến từ một chi tiết tớ đã nhắc đến trước đó... Cậu có nhớ là gì không?”

Ánh mắt của Chitanda cắm xuống đất trong một thoáng, nhưng rồi nhả bỏ cuộc mà lắc đầu. Thấy thế tôi nhẹ gật một cái.

“Tớ tin rằng đó là lúc tụi mình sắp kết thúc phần bàn luận về việc gọi học sinh sau giờ học. Dù nghĩ kiểu gì đi nữa cũng sẽ thấy việc thông báo trong thời điểm này là phi lô-gic khi mà rất nhiều học sinh đã về nhà. Nhưng họ vẫn thông báo, và như tớ đã nói nguyên nhân của việc này chỉ đến mới lúc này mà thôi.”

Duỗi tay ra, tôi chỉ vào một cụm từ trên trang giấy.

“Tuy nhiên, nếu hành vi phạm tội đó có thực thì theo thông báo nó đã xảy ra vào ngày ba mươi mốt tháng Mười, nhưng hôm nay – đúng hơn là mới này – nó mới được thực hiện, và thực hiện trong lúc vội vã. Như vậy chúng ta có thể hiểu chính điều tra viên của bên liên quan, người mới đến, đã đưa ra yêu cầu như vậy.”

“Nhưng họ cũng có thể yêu cầu qua điện thoại mà?”

“Có thể, nhưng sẽ là an toàn nếu giả thuyết những người điều tra viên ấy muốn tóm X. Để làm vậy họ cần đích thân đến đây.”

“Tóm ư...”

Tiếng thì thào của Chitanda càng tỏ ra lo lắng hơn. Chẳng phải mới này nhỏ còn điềm tĩnh sao? Đúng là Chitanda...

Nhỏ hỏi:

“Oreki-san, ý của cậu là X có trách nhiệm với hành vi phạm tội đúng không?”

Tôi không thể hiểu mục đích của câu hỏi đó.

“Ý cậu ‘chịu trách nhiệm’ nghĩa là sao?”

“Nghĩa là, cậu nghĩ rằng X không phải nạn nhân hay là nhân chứng, mà là người dính líu đến kẻ phạm tội đúng không?”

Ra vậy. Tôi trả lời ngay.

"Đúng thế"

"..."

“Nếu không trầm trọng thì thầy Shibazaki đã không cần vội. Thầy có thể thông báo vào sáng hôm sau, khi toàn thể học sinh có mặt đúng chứ?”

Chitanda miễn cưỡng gật đầu.

Rồi, đã đến điểm then chốt của bí ẩn. Giống như cách chúng tôi cùng nhìn lên cái loa, lần này hai đứa cùng nhìn vào trang giấy trong một lúc.

“Rồi, quay lại vấn đề tội danh. Chính xác là X, người đã mua đồ ở Koubundou trước nhà ga và biết điều gì đã phạm tội danh nào. Cậu nghĩ sao Chitanda? Có ý tưởng gì không?”

Đưa ngón trỏ lên môi, nhỏ liền đáp:

“Thật là buồn, nhưng tớ chỉ nghĩ được mỗi tội lấy trộm.”

Về ai hay về cái gì mà nhỏ buồn nhỉ?

“Hay... một khả năng là hành vi phạm tội được thực hiện ở một nơi khác, và điều tra viên được biết một người nào đó có mô tả giống như thủ phạm đã mua đồ ở Koubundou. Dựa trên những mô tả đó mà họ tìm đến đây. Như vậy tội danh có thể... là bất cứ tội danh nào.”

Ừm, thời gian ít ỏi như vậy mà nhỏ đưa ra được một giả thuyết hay đấy chứ. Thế nhưng tôi phải lắc đầu.

“Ngoại trừ lấy trộm thì chẳng có cái nào được hết.”

“Tại sao?”

“Nếu xem giải thuyết của cậu là đúng, thì điều tra viên đã biết những đặc trưng của X. Với những thông tin đó sẽ là rất kì quặc nếu thầy Shibazaki chỉ gọi chung chung những người mua đồ ở Koubundou trước nhà ga và biết điều gì. Vì sự việc diễn ra ở Koubundou nên chúng ta có quyền xem là X đã thực sự mua đồ ở đó...”

Sau khi nói tôi liên cảm thấy gì không đúng. Trong khi cố chỉ ra điểm kì lạ ấy tôi không nhận ra mình đã im thin thít. Chitanda cũng chờ đợi trong yên lặng. Thông báo đó có nhằm để thủ phạm tự nộp mình hay không? Không, không đúng.

“Giả thuyết : Điều tra viên chẳng biết tí gì về X cả.”

“Đó là điều cậu chỉ ra rồi mà?”

“Nhưng họ tin rằng X sẽ lộ diện nếu nghe lời thông báo.”

Đúng thế, đó là chỗ tôi cảm thấy kì lạ.

Nếu đặt mình vào vị trí thủ phạm mà nghe thấy lời thông báo, tôi có lẽ sẽ nghĩ thế này : “Mấy cha cảnh sát vẫn chưa biết là mình làm! Kiểu này thoát chắc rồi!” Có điên mới tự giác đứng trước thầy Shibazaki và nói rằng mình làm điều đó.

Trong điều kiện nào thủ phạm sẽ ra đầu thú khi nghe cái thông báo này đây?

Tôi gãi đầu, lại đặt cầm lên tay rồi nhìn xuống trang giấy.

Nếu một người cảm thấy hối hận vì hành vi phạm tội của mình, họ có thể sẽ đầu thú. Nhưng như vậy thì X đã phải bị bắt chứ chẳng cần tới thông báo ngày hôm nay. Vậy nghĩa là sao?

“Hừm...”

Một âm thanh vụt ra khỏi miệng tôi.

“Cậu vừa nghĩ ra điều gì à?”

Tôi không trả lời, thay vào đó nhìn vào đồng hồ. Đây là một sản phẩm khá kì lạ với cả hiển thị bằng kim và bằng số cùng với chức năng hiển thị lịch, dù rằng đồng hồ loại này gần đây không hiếm lắm...

“Ra là vậy.”

“Gì cơ?”

“Tạm bỏ qua tội danh mà X gây ra là gì, nhưng hãy giả thuyết rằng X – vì hối hận về những gì mình làm và muốn xin lỗi – đã viết một lá thư.”

Chitanda mở tròn mắt với sự thay đổi bất chợt. Cao giọng, nhỏ hỏi:

“T-tại sao cậu lại nghĩ thế? Bộ có dữ kiện gì từ lời thông báo hay sao?”

Tôi đáp trả cũng bằng một câu hỏi.

“Chitanda, hôm nay là ngày mấy?”

Tỏ ra bất ngờ, nhưng nhỏ không chần chừ lâu.

“Ngày một tháng Mười Một.”

Tôi đã biết hôm nay là ngày đầu tiên tháng Mười Một rồi, vừa kiểm tra trong đồng hồ xong. Chỉ vào một chỗ trên trang giấy, tôi nói:

“Vậy hôm qua chính là ngày ba mươi mốt tháng Mười đúng không?”

Chitanda nghiêng đầu.

“Đúng là vậy, nhưng...”

“Cậu chưa nhận ra sao? Thật ra cũng phải tới giờ tờ mới thấy, nhưng cậu không thấy lạ à? Tại sao thầy Shibazaki không nói là ‘HÔM QUA mua đồ ở Koubundou trước nhà ga’?”

Chitanda sửng sốt.

“Đúng rồi, cậu nói tờ mới thấy thế là hơi kì.”

“Tại sao thầy lại dùng ‘ba mươi mốt tháng Mười’ thay cho ‘hôm qua’ nào? Đó là bởi vì trước mặt thầy bây giờ là một ghi chú nào đó

có chứa cụm từ ‘ba mươi mốt tháng Mười’, và thầy chỉ nhìn theo mà đọc. Vậy, bàn về cái ‘ghi chú’. Làm thế nào để điều tra viên biết rằng X có liên quan nhưng lại chẳng biết gì về X? Tại sao họ tin rằng X sẽ xuất hiện nếu họ đưa ra lời thông báo? Diễn giải một cách khác, là tại sao họ nghĩ rằng X sẽ hối hận về điều mình đã gây ra?”

Dừng lại, tôi hít sâu một cái.

“Là vì X đã viết một bức thư gửi tới tiệm Koubundou để xin lỗi vì việc đã làm. Đại loại thế này: ‘Thành thật xin lỗi, nhưng vào ngày ba mươi mốt tháng Mười cháu đã mua đồ tại cửa hàng của ông bà và làm điều không phải.’ Đã là học sinh cao trung thì chỉ xin lỗi không quả là khó chấp nhận, nên có thể bức thư sẽ tiếp tục như ‘Cháu sẽ bồi thường thiệt hại, nên xin hãy nhận cái này và cái kia.’ Chủ tiệm Koubundou đã mang lá thư đến cảnh sát, và một hay một nhóm người có nhiệm vụ đã đến trường Kamiyama cùng lá thư. Chuyện chỉ mới xảy ra không lâu, và rồi thầy Shibazaki trong tình trạng nôn nóng đã vừa đọc thư vừa phát thông báo. Nhìn vào dòng chữ, thế là thầy cứ thế mà ‘vào ngày ba mươi mốt tháng Mười mua đồ ở Koubundou trước nhà ga và biết điều gì’...”

“Chờ đã!”

Một âm thanh cực kỳ gãy gọn.

“Như cậu nói X muốn viết thư để xin lỗi chủ tiệm Koubundou nhưng lại không muốn dính dáng đến cảnh sát đúng không?”

Bức thư không chỉ thể hiện lòng hối lỗi mà còn là một sự thỏa hiệp để giữ im lặng. Tôi gật đầu.

“Nếu như vậy X sẽ không sơ suất mà nhận rằng mình là học sinh trường Cao trung Kamiyama trong thư. Tại sao cảnh sát vẫn biết điều đó? Mặt khác, nếu không biết họ sẽ phải gửi lời yêu cầu tới tất cả các trường cao trung trong thành phố, và nếu biết rằng X chưa chắc là học sinh trường mình thầy Shibazaki sẽ không cần vội vàng như vậy?”

Cũng phải. Nhỏ khá sắc bén đấy. Tôi lại phải nghĩ một chút.

“Cảnh sát có lẽ đã hỏi ông bà chủ tiệm Koubundou rằng họ có nghĩ đến ai không, và họ trả lời rằng có thể là học sinh trường Cao trung Kamiyama...”

“Nhưng làm sao họ biết?”

“Hiển nhiên là vì X đang mặc đồng phục. Vả lại, vì giờ đây có thể mua bút viết hay sách vở tại những cửa hàng tiện lợi nên tôi không nghĩ sẽ có nhiều người đến mua ở Koubundou. Thêm vào đó nếu X đã có những biểu hiện bất thường thì chủ tiệm sẽ càng nhớ đến.”

“Biểu hiện bất thường sao?”

Tôi im lặng.

Đây có thể là chìa khóa để tìm ra chính xác X đã phạm tội gì. Để sắp xếp những manh mối tôi bàn nói lớn những gì mình đang có trong đầu:

“X đã làm điều gì khiến bản thân nổi bật nhưng chính điều đó lại chưa phải là tội. Hành vi phạm tội diễn ra sau đó, và là thứ mà chủ tiệm không nhận ra ngay cho tới khi nhận được bức thư. X hối hận về những gì mình làm. Đó là một lỗi lầm tồi tệ, và những gì X làm đủ để khiến cảnh sát chú ý. Vậy tội danh X đã phạm là...”

Liếc nhìn Chitanda, tôi thấy cổ họng nhỏ di chuyển trong khi chăm chú lắng nghe.

Tôi kết luận.

“Đây là một tội nặng hơn nhiều so với trộm vặt.”

“Và đó là?”

Đến phần cao trào rồi. Rời mắt khỏi cái cổ họng của Chitanda, tôi nhìn vào trang giấy, phần “Bất kì ai, vào ngày ba mươi mốt tháng Mười mua đồ ở Koubundou trước nhà ga và biết điều gì”.

X mua một cái gì đó. Điểm này đã được biết.

Cùng lúc, hấn gây nên một hành động đáng nghi rồi thực hiện hành vi phạm tội.

Koubundou bán dụng cụ học tập cho học sinh tiểu học, nơi đó chẳng có gì đáng giá.

Tôi cũng nhớ ra, báo sáng nay đưa đầy những tin về tình hình tội phạm như mọi khi. Có phóng hỏa, cướp bóc, giết người, cùng với...

Tôi thở dài.

“Ôi trời...”

“Ôi trời?”

Một học sinh Cao trung đi vào cửa hàng bán dụng cụ học tập cho học sinh tiểu học sau giờ học. Người ấy quơ đại một món hàng có giá trị thấp trên quầy rồi ngần ngừ rút ra tờ mười ngàn yên, vậy nên đã bị chú ý.

“X đã sử dụng tờ mười ngàn yên giả để trả tiền.”

4

“NHƯNG!”

Chitanda, người nãy giờ đã một tắc không di trong lúc tôi đang nói đột nhiên đứng phắt dậy. Nhỏ bắt đầu nói liên hồi, cứ như lá bùa im lặng đã bị phá vỡ chỉ bằng một từ “nhưng”.

“Nhưng, nhưng, nhưng điều đó là không thể! Không thực! Không có lý! Thất bại cả rồi! Thật là thảm họa!”

Chứng kiến sự mãnh liệt kinh hoàng của Chitanda và nhận ra nhỏ sắp sửa lao ra khỏi ghế mà bóp cổ tôi đến nơi, tôi giật ghế lại để thoát lui. Dừng nhỏ lại bằng một cử chỉ, trong đầu tôi bất chợt nghĩ về một dũng sĩ đang thuần phục một chú bò mộng.

“B-bình tĩnh nào Chitanda. À phải rồi! Đây chỉ là trò chơi đúng không? Cậu nổi nóng như vậy cũng đâu có được gì?”

“Nhưng điều đó là không thể!”

Hửm. Nhỏ dùng từ “không thể” thay vì “không tin được” à?

Nheo mắt lại, tôi nhìn Chitanda.

“Theo cậu tại sao là không thể?”

Chitanda, bấy giờ đang chống cả hai tay lên bàn mà rướn sát mặt tôi, trở về vị trí ban đầu và tăng hắng một chút như cảm thấy xấu hổ vì hành động vừa rồi. Nhỏ cố gắng biểu cảm bình thường mà nói:

“Tờ tiền giả được sử dụng có mệnh giá mười ngàn yên, và cậu kết luận rằng X đã dùng một tờ mười ngàn yên dựa trên tin tức sáng nay đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Nhưng đâu có cách nào mà X, một học sinh trung học, tại có trong tay một tờ tiền như vậy? Và dù có đi nữa người ấy cũng có quyền đổi lại mà!”

“Là sao?”

Quả thực là tôi đang bị chậm. Tôi thậm chí còn không hiểu tại sao lại hỏi Chitanda câu đó nữa. Dù có tỏ ra chút bực bội nhỏ vẫn trả lời:

“Làm thế nào mà X, một học sinh trung học không bán buôn một thứ gì lại có thể giữ một tờ tiền giả?”

Tôi trả lời mà không nghĩ nhiều.

“Từ máy ATM chẳng?”

“Không dễ để tiền giả có thể qua mặt được máy ATM hay ngân hàng đâu! Và nếu chất lượng nó tốt đến thế thì X đâu cần phải lo sợ?”

“Có thể X được thối lại thì sao?”

Nói xong tôi liền ngậm miệng để nuốt lại sự ngốc nghếch của mình. Ở trời Ibara không ở đây, ai biết được nhỏ sẽ chì chiết tôi cỡ nào. Vì Chitanda khác xa Ibara nên nhỏ chỉ nhìn tôi với một nụ cười thay vì sỉ vả.

“Đúng đấy. Có lẽ cậu đã nhận ra rồi. Một tờ tiền mười ngàn yên không thể được dùng để thối lại. Ngoài tiền đồng ra thì mười ngàn yên là mệnh giá lớn nhất của một tờ tiền Nhật Bản.”

Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao lại hỏi Chitanda câu đó.

Làm cách nào X có được tờ tiền giả đó để mà xài? Tiền được gọi là giả khi nó được làm bởi một nguồn không chính thống, và khi được sử dụng trong việc mua bán thì nó không thể được dùng để thối lại cho khách, và dù nó có được lưu chuyển giữa các cửa hàng với nhau thì cuối cùng cũng phải tới ngân hàng, nơi thời gian sống của nó sẽ kết thúc.

Tôi bèn gật gù.

“Ừm, tớ hiểu ý cậu. Dù ba của X là nhân vật quyền thế, nhận được tờ tiền giả và vô tình cho X làm tiền túi thì...”

Tỏ ra miễn cưỡng, Chitanda gật đầu.

“Thì X sẽ nói ngay với ba mình. Như nãy tớ đã nói nếu được nhận theo kiểu này X hoàn toàn có quyền đổi lại.”

Cao trung Kamiyama cấm học sinh làm thêm, nhưng dù X có lên làm thì cũng chẳng có gì thay đổi. Nếu X nhận tiền lương bằng chuyển khoản thì không có khả năng “được” nhận tiền giả, còn nếu nhận trực tiếp thì X sẽ có quyền đòi đổi, đó là xét trường hợp tên sắp ấy không làm ăn phi pháp. Cũng như trường hợp cả Ban Quản Giáo ngã bệnh vì ngộ độc thực phẩm tôi sẽ không quan tâm tới khả năng ông chủ hay ba của X độc ác tới mức không cho đổi, đơn giản vì nó quá phi lý.

Rồi, vậy thì...

“Lỡ là lượm được thì sao?”

“Lượm được? Ý cậu là tiền bị rớt trên đường à?”

“Kể làm tiền giả có thể muốn phi tang chứng cứ, đại loại vậy.”

Đó cũng là một cái đoán mò, nhưng dĩ nhiên tôi cũng không để tâm lắm. Như dự kiến Chitanda lắc đầu.

“Khó mà vậy lắm.”

Vừa định hỏi tại sao thì chợt tôi nhận ra một chi tiết lạ.

Giả sử X đi học cả hai ngày thì thời điểm hẳn gửi lá thư tới Koubundou là từ sau giờ học hôm qua tới trước giờ học hôm nay, còn không thì khoảng thời gian sẽ kéo dài đến trước khi lời thông báo được đưa ra. Trong cả hai trường hợp thời gian đều khá ngắn. X thực sự thấy tội lỗi vì sử dụng tiền giả, nếu không hẳn đã chẳng gửi thư xin lỗi sớm đến vậy. Khó mà tưởng tượng ra một người dùng tờ tiền giả mới lượm được với một cặp vợ chồng lớn tuổi trong một cửa tiệm nhỏ chỉ để mua một món dụng cụ học tập.

“Ừm, cách để nhận được tờ tiền à... Nếu không tìm ra thì những giả thuyết tại mình xây dựng từ nãy giờ chẳng khác nào một lâu đài cát.”

“Nè, nãy nói thế nào mà giờ cậu cũng dùng thành ngữ kìa.”

Đùa là thế nhưng tôi phải biết ơn sự tập trung của Chitanda. Chỉ là những chi tiết nhỏ thôi, nhưng như người ta nói một lỗ nhỏ nhấn chìm con tàu lớn. X sở hữu tờ tiền giả như thế nào, và tại sao phải dùng nó?

Tôi lẩm bẩm.

“Mười ngàn yên à.”

Đó không phải một số tiền quá lớn để phải mơ tới, nhưng cũng đủ làm người ta tiếc nuối nếu để mất.

Đó là một số tiền mà người ta phải miễn cưỡng lắm mới từ bỏ...

Hiểu rồi.

Tôi khoanh tay lại.

“Chitanda, cậu thích tiền chứ?”

Hơi bất ngờ với câu hỏi nhưng Chitanda vẫn trả lời.

“Có, tớ nghĩ vậy. Tớ sẽ nói là tớ thích nhiều hơn là ghét nó.”

“Vậy cậu có buồn khi phải vứt một tờ mười ngàn yên đi không?”

“Tớ sẽ buồn.”

Xem chừng là vấn đề quan trọng, Chitanda kéo ghế sát về phía tôi mà th6m vào đầy khoan thai.

“Nhưng chỉ khi nó không từ một nguồn bất chính thôi.”

Chitanda xưng danh một tiểu thư nhà gia giáo. Người ta giết nhau cũng vì những cái đó, dù có là Nhật Bản đi nữa. Tôi hiểu những gì nhỏ nói. Nếu tờ mười ngàn đó danh chính ngôn thuận là của mình sẽ không đời nào tôi muốn mất nó. Lỡ mà đánh rơi tôi sẽ xới từng hạt cát của thành phố lên để tìm. Nhưng nếu nó là “đồ giả”,

hay nói cách khác là tiền nhặt được, trộm được, hoặc thắng khi đánh bạc có lẽ tôi sẽ chỉ coi nó là phù du...

Người xưa cũng nói mà, dễ đến thì dễ đi.

Đó có thể cũng là lý do X dù cảm thấy tội lỗi nhưng vẫn sử dụng tiền giả. Hắn không muốn phạm tiền của chính mình. Trong trường hợp đó tờ mười ngàn yên không đến từ một nguyên nhân bất hợp pháp. X không phải kẻ làm tiền giả, đồng thời cũng không phải tòng phạm. Vậy thì...

“Theo tớ, X nhận được tờ tiền từ ai đó.”

Chitanda, người đang dán chặt mắt xuống quyển vở, ngược lên.

“Và nhận với tư cách là tiền hợp pháp. Nếu không phải lương bổng hay trợ cấp thì chỉ còn một khả năng duy nhất... đó là tiền trả lại cho những khoản nợ tích lũy trước đó. Tớ chắc rằng X cảm thấy khó chịu khi nhận ra tiền mình nhận được là giả. Có lẽ hắn đã nghĩ kiểu: ‘Đây là tiền của mình mà? Sao lại thành ra thế này?’ Thế nên cũng có thể hiểu tại sao hắn lại cảm thấy tội lỗi vô cùng khi muốn dùng nó sớm ở cửa hàng cặp vợ chồng lớn tuổi kia.”

Kết lời, tôi thấy Chitanda đặt nắm tay mình sát môi tỏ ra trầm tư. Đặt tay xuống nhỏ gật đầu một cái, nhưng lại mau chóng lắc đầu khi vừa nghĩ ra điều gì đó.

Nhưng thế cũng đâu có gì khác? X vẫn có thể xin đổi lại tờ tiền giả.”

Tôi bình thản đáp lại:

“Thật không? Tờ tiền giả chẳng khác nào một con Joker trong trò Old Maid[3]. Không ai muốn giữ nó cả. Trong hoàn cảnh đó tớ nghĩ một tình huống như vậy sẽ xảy ra:

- A, X đấy à? Đây là tiền anh mượn chú hôm nọ.
- Chào Y-sempai. Cám ơn anh ạ. Mấy ngày nữa anh trả cũng đâu có sao.
- Tổng cộng mười ngàn yên đúng không? Đây.
- Cám ơn anh.

Nhưng trước sự bất ngờ của X, tờ tiền đó hóa ra là giả.”

Chitanda không có bất kì phản ứng trước màn độc diễn của tôi. Cảm thấy ngượng, tôi đành tiếp luôn.

“Y, người được X cho mượn tiền, là một người có vị thế trong xã hội cao hơn X. Đó là lý do X không dám từ chối khi Y trả lại một tờ tiền giả. Có thể X đã nhận ra ngay khi nhận được nhưng Y có thể giả lơ như mình không biết gì. Thế là X dính chặt với tờ tiền giả trong bất lực.”

Bắt chân vào nhau. Tôi lại nói:

“Vẫn còn đó câu hỏi X là một hay một nhóm người, nhưng dựa trên tất cả thứ này tớ tin rằng X chỉ là một người. Sẽ rất kì lạ nếu hai hay ba tên học sinh Cao trung dùng chung một tờ mười ngàn yên mua những thứ bút viết rẻ tiền.”

Chitanda vẫn im lặng, khiến tôi băn khoăn không biết nhỏ có đang nghe không.

Vẫn còn một điểm cần được làm rõ. Nghĩ thế tôi nói:

“VẬY còn Y... Y là chủ sở hữu trước đó của tờ tiền giả. Có thể người ấy cũng nhận từ một người Z nào đó có địa vị xã hội cao hơn, nhưng tới cỡ nào thì cũng quy về kẻ làm tiền giả, một cửa hàng hay ngân hàng nào mà thôi. Chúng ta có thể nhóm tất cả những người trên Y chung với Y và đặt ra câu hỏi : Y là ai? Một chủ tiệm lừa đảo hay chính là băng làm tiền giả? Đầu mối duy nhất để dò ra đường dây dẫn đến kẻ chủ mưu chính là người học sinh đã sử dụng tiền giả, đó là lý do tại sao cảnh sát cố gắng liên lạc với X như vậy.”

Tôi thở một hơi rất dài và nhún vai.

“Đó là tất cả những suy luận của tớ.”

Chitanda vẫn dán chặt mình vào ghế một cách khó hiểu. Đôi bàn tay yên vị trên đùi, lưng uốn thẳng, còn gương mặt nhỏ thì chẳng biểu lộ cảm xúc nào. Hình như nhỏ còn đang sốc bởi kết luận vừa rồi, hoặc chỉ đơn giản là mệt với trò chơi này. Nhưng dù thế thì tôi cũng đã bỏ thời gian công sức để cử động cái miệng, chẳng lẽ không nhận được lời tán dương nào? Thật là keo kiệt. Để mặc Chitanda với bộ mặt rầu rĩ, tôi hướng mắt về cửa sổ để trông ra thành phố Kamiyama, bây giờ đương nhuộm màu thu.

Nhà ga Kamiyama, cửa tiệm Koubundou, tất cả đều ở hướng đó phải không?

Lời thì thầm của Chitanda tới tai khi tôi đứng ngậy ra đó.

“Bất kì ai, vào ngày ba mươi một tháng Mười mua đồ ở Koubundou trước nhà ga và biết điều gì, gặp thầy Shibazaki ở phòng giáo viên ngay lập tức”

Rồi nhớ tiếp tục với chất giọng bình thản khi tôi quay lại.

“Tội mình đã đi một đường dài từ đây nhỉ.”

“Ờ...”

Tôi cười rồi vươn vai.

“Vậy là trò chơi kết thúc.”

Chitanda nheo mày lại ở từ “trò chơi”. Sự tập trung trở lại trên đôi mắt, nhỏ nghiêng đầu hỏi:

“Oreki-san.”

“Sao vậy? Đây chỉ là trò chơi, cậu không phải xem trọng nó quá.”

“Không, không phải thế. Nhưng nếu là một trò chơi thì... tớ có cảm giác là cậu đã bắt đầu nó để chứng minh điều gì thì phải... là cái gì vậy?”

À.

Nhắc mới nhớ, đúng là tôi có muốn thế thật.

Tôi cũng nghiêng đầu, chắc là cùng góc với Chitanda. Sau giờ học, trong phòng Địa Chất, hai con người cùng nghiêng đầu.

“Là cái gì nhỉ?”

“Tớ cũng không nhớ.”

“Cả cậu còn không nhớ thì làm sao tớ nhớ.”

“...Vậy sao tội mình không suy luận xem đó là cái gì?”

Bờ môi Chitanda dịu lại, và trong khi vẫn còn nguyên sự nghiêm túc trong đôi mắt tôi có thể thấy nhỏ đang cười. Ôi, sao cũng được. Tôi cười một cái to nhất trong khả năng mà nói:

“Thôi, cho tớ xin.”

Sáng hôm sau.

Lật sang trang ba của tờ báo, tôi liền bị một dòng tít đập vào mắt.

“TRUY BẮT ĐƯỜNG DÂY SẢN XUẤT TIỀN GIẢ”

Sau đó là lời đầu đề.

“Một người đàn ông hai mươi ba tuổi đã bị bắt vì có dính líu đến những vụ việc liên quan đến tiền giả, Tổng cục Cảnh sát thành phố Kamiyama cho biết.”

Tôi tin rằng trò chơi hôm qua đã bắt đầu bằng một câu châm ngôn nào đó. Dù cả hai đều quên sạch vì quá tập trung vào diễn biến nhưng giờ tôi đã nhớ ra...

Chó ngáp phải ruồi, thật sao trời?

Ờ, có lẽ thế.

Mà... hóa ra để khớp kí ức với thực tế thôi người ta cũng đã cần nhiều hơn là may mắn rồi. Tôi nghĩ vậy.

[1] Là những tờ giấy có in sẵn một họa tiết nhất định, để tạo họa tiết đó trên giấy họa sĩ chỉ cần áp nó lên mặt giấy và phết mực lên.

[2] Đây là một trường hợp khá phức tạp, nói chung Chitanda bị lẫn lộn từ ngữ.

[3] Old Maid là một trò chơi sử dụng bài tú lơ khơ. Các người chơi sẽ lần lượt lấy 1 lá bài của đối phương và thả một đôi xuống, và thắng khi trên tay không còn bài. Vì Joker là lá bài lẻ (chỉ sử dụng 1 lá Joker trong trò chơi) nên không ai muốn sở hữu nó cả.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Năm mới zui zẻ

1

Người xưa có câu “Đầu năm dính mực thì cả năm cơ cực.” Hồi nhỏ, trong cái khoảng thời gian tất tả ôn luyện cho kì thi lên cao trung tôi đã sợ câu nói này tới mức quyết định buông tất cả trong ngày đầu năm mới.

Cũng lâu rồi... Không, lộn, chỉ mới năm ngoái thôi.

Giờ đây, trong không gian đặc quánh một màu đen tôi tự hỏi liệu một câu nói tương tự - “Đầu năm lên kế hoạch cho cả năm” liệu có đúng hay không. Đầu năm đầu tháng đã gặp họa, rõ ràng đó phải là điều chỉ xảy ra một lần trong đời chứ đâu phải “đến hẹn lại lên” đâu nhỉ? Tôi không coi mình là một người mê tín, nhưng nếu có ai nói “Bị kịch sẽ đến với những kẻ lơ đãng” thì chắc là tôi sẽ ngoan ngoãn mà đi hành lễ rửa tội.

Có thể cảm nhận được Chitanda đang suy ngẫm về câu hỏi tôi vừa nêu lên về cái câu ngạn ngữ ấy.

“Ừm... tớ không nghĩ niềm tin ấy là đúng. Giả sử là vậy thì nếu không có dự định gì vào ngày đầu năm thì cậu cũng không làm gì trong cả năm sao? Thật là vô lý.”

Chấp nhận câu trả lời bằng một cái thở phào nhẹ nhõm tôi cảm thấy nỗi lo biến mất. Có chút gì đó thoải mái trong lòng.

Tuy nhiên, dù không thể thấy gương mặt của nhỏ trong cái màn tối này tôi vẫn cảm nhận được sự nghiêm túc của Chitanda, khi nhỏ thêm vào một câu:

“Nhưng Oreki-san... Tỷ hiệu kỳ về tình cảnh của tội mình hơn là ba trăm sáu mươi bốn ngày còn lại.”

Biết chứ.

Tôi nhận thức rất rõ tình cảnh nguy cấp của chúng tôi. Nhưng Chitanda à, cậu không thể để tỷ trốn tránh hiện thực thêm vài giây được sao?

Gió thổi qua những kẽ nứt lạnh tới nỗi như muốn cắt vào má chúng tôi. Những kẽ nứt cũng là ngọn sáng le lói trong bóng tối. Dường như mắt cũng đã quen rồi. Bây giờ tôi có thể thấy một cây chổi tre, một cái xẻng bằng sắt, một thanh gỗ có lẽ dùng để chặn cửa cùng một cái thùng rác-tông đựng những thứ tôi chẳng biết là cái gì. À quên, còn có Chitanda – cô bạn đang mặc một bộ kimono cùng gương mặt lộ rõ sự lo lắng.

Đó là tất cả nếu không tính thêm bốn bức tường bao quanh hai đứa.

Chúng tôi bây giờ đang ở đền thờ Arekusu, một trong những địa điểm nổi bật nhất của thành phố Kamiyama. Đúng hơn... là một nơi hang cùng ngõ tẽ chẳng có nổi chút ánh sáng từ lồng đèn bên ngoài và hơn hết, là nơi chẳng mấy ai đi qua hay tóm lại là một gian nhà phụ mục nát.

Nhưng vấn đề ở đây chẳng phải là vì nó là nhà phụ hay là nó mục nát.

Cánh cửa một bản lề là lối vào và cũng là lối ra duy nhất của nơi này, hiện tại nó đang đóng và khóa bởi một thanh gỗ... từ bên ngoài.

Trong đêm đầu tiên của tháng một, Chitanda và tôi bị nhốt vào một cái nhà phụ trong-hốc-hách của đền Arekusu.

Tường và mái có lẽ đã phục vụ trong một khoảng thời gian dài, nhưng lại có một nơi duy nhất trong nhà phụ trông mới tinh và bóng loáng. Cửa, và chỉ cánh cửa làm bằng nhôm là thứ trông vững chắc nhất nơi đây. Thế là tốt nếu nó được dùng để chống trộm, bởi vì dù chúng tôi có đẩy kéo gì thì nó cũng chỉ lắc lên vài tiếng.

Một tiếng làm bầm chọt vượt khỏi miệng tôi.

“Thế quái nào lại thành ra như vậy nhỉ?”

“Tớ cũng không biết nữa. Hay là...”

Tôi là thế nhưng tôi lại cảm thấy Chitanda đang cười.

“Vì cậu rút phải cái quả xấu ấy chẳng?”

Tôi thở dài một tiếng.

Thiệt hả trời?

2

Chuyện bắt đầu bằng cuộc gọi của Chitanda vào một ngày giáp Tết.

“Oreki-san, cậu có dự định gì vào ngày đầu năm không?”

Tôi nghĩ một hồi.

Thời tiểu học tôi thường đi lễ đến mỗi dịp năm mới vì bà chị yêu dấu thích những sự kiện như vậy. Bà có thể đi một mình nhưng không khi nào lại không lôi tôi theo. Đi cùng chị tới đền Hachiman gần nhà cũng tốt, nhưng dùng một cách sự trở nên tệ hại vào cái năm bà chị yêu dấu ấy thi đại học. Tôi bị bắt phải cầu nguyện cho chị thi đậu và tiếp đến là một cuộc hành trình đầy gian khổ, với thời gian đi bộ chắc cũng phải mấy tiếng tới đền Tenmagu. Nếu nhớ không lầm thì, dù bắt tôi cầu nguyện để thi đậu đậu đó nhưng bà chị lại chẳng mua cho mình lá bùa cầu may nào cả, thay vào đó lại chọn cách giết thời gian rất tao nhã và rút xăm liên tục cho tới khi được quẻ “Đại cát”.

Rồi bà chị cũng vào đại học, và từ đó cất cánh bay tới những vùng đất rộng hơn, xa hơn và nhờ thế tôi cũng không còn bị bắt đi theo nữa. Việc đi thăm đền hàng năm với tôi cũng không còn cần thiết. Không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh. Kết luận, tôi chả có dự định gì trong ngày đầu năm cả.

“Không, không hẳn.”

Giọng của Chitanda vui mừng thấy rõ.

“Vậy à, thế cậu có muốn thăm đền với tớ không?”

“... Không phải là đền Tenmagu chứ?”

“Ờ? Cậu muốn đi tới đền Tenmagu à? Xa lắm đấy.”

Ờ, xa thật.

Hình như tôi vừa bị hiểu lầm là một người ham học[1] thì phải. Chitanda hạ thấp giọng, như chờ đợi xem tình hình sẽ thế nào.

“Nếu được thì cậu có muốn đi tới đền Arekusu không?”

Đền Arekusu không xa chút nào. Nếu không có tuyết thì đạp xe vài phút là tới nhưng tôi không thật sự muốn đi cho lắm. Đó là ngôi đền lớn nhất ở thành phố Kamiyama nên sẽ chẳng lạ gì nếu khung cảnh vào ngày đầu năm sẽ là người với người. Chen lẫn giữa một biển người trong cái tiết trời rét rùng như vậy là sự phản bội với chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng của tôi. Chuyển cái điện thoại qua tay bên kia, tôi nói:

“Có cái gì ở đó à?”

“Không hẳn là có gì, nhưng...”

Chiatnda đáp, giọng nhỏ lại tươi tắn hơn.

“Mayaka-san làm việc bán thời gian ở đó.”

Ibara sao? Tưởng tượng cảnh nhỏ đối mặt với một biển người đi thăm đền đầu năm mà trở nên lóng ngóng thì...

“...”

“Ấy, cậu vừa cười à?”

Ờ, đúng đó. “Làm việc bán thời gian ở đền vào năm mới” – cụm từ này đồng nghĩa với việc tròng một bộ áo trắng và thoa lên mặt một mớ phấn son, và ngoại hình của Ibara khó có thể xem là “đủ tuổi” cho mấy chuyện đó. Tôi trả lời.

“Cá là thảm lắm.”

“Oreki-san xấu tính quá.”

Mắng là mắng thế nhưng tôi cũng nhận ra Chitanda đang giấu một nụ cười. Nếu sự thiếu lịch sự của tôi có thể khiến nhỏ cười thì xem ra Ibara cũng đã tự giấu mình khi hai nhỏ gặp nhau trước đó.

“Fukube-san cũng sẽ tới, nên tớ nghĩ cậu cũng muốn đi.”

Satoshi sẽ không từ việc chiêm ngưỡng Ibara quần quai trong bộ đồ quá cỡ đó đâu.

Mà thôi. Chọc Ibara thì vui thật đấy, nhưng sẽ là bất kính nếu viếng đèn chỉ vì điều đó. Có lẽ cầu nguyện một chút cho sức khỏe và sự bình yên trong năm mới là một lý do cao cả hơn.

“Và...”

“Còn gì nữa à?”

“Cũng không có gì quan trọng, nhưng mà...”

Lần này Chitanda còn hạ giọng hơn nữa, cực kỳ e thẹn.

“... Tớ cũng muốn khoe bộ kimono của mình nữa.”

Để từ chối đề nghị của Chitanda tôi sẽ không thể dựa vào cớ nào khác ngoài “trời lạnh”. Nhật Bản là một quần đảo bốn bề chỉ có biển, sau khi mặt trời lặn thì chỉ có đèn người dân thành phố Kamiyama mới rời khỏi nhà, Rõ là mùa đông thì phải lạnh rồi, chịu thì cũng chịu được đấy nhưng tôi chẳng muốn trả giá cho sự chơi liêu của mình những ngày sau đó chút nào. Nhưng... lại là một cái “nhưng”, năm mới là dịp để người ta thay đổi...

Khoác lên một lớp áo dày, quàng quanh cổ chiếc khăn màu be, đeo găng tay và thậm chí còn nhét một cái túi sưởi vào trong áo, ấy

thể mà hai hàm răng tôi vẫn đánh lập cập. Nghĩ là vì còn chưa giữ ấm hai bàn chân tôi bèn tròn thêm một đôi ủng không dây trông hết như làm bằng da thuộc. Liếc vào ti-vi trước khi đi ra, tôi biết được nhiệt độ hôm nay được ghi nhận là thấp kỉ lục trong cả mùa đông. Chẳng có áng mây nào ở trên trời, thay vào đó là muôn vàn vì sao lấp lánh khiến tôi phát bực. Cái bầu khí quyển thoáng đãng quá mức này chỉ tổ làm người ta cảm thấy lạnh hơn mà thôi.

Tôi đang đợi dưới một cổng vòm bằng đá phía ngoài khu vực đền thờ. Trễ thế này nhưng đền Arekusu vẫn đông người tới viếng dù vẫn có thể đi mà không lo va vào ai. So với bầu trời lạnh giá thì con đường dẫn vào đền được thắp sáng rực rỡ bởi hai hàng lồng đèn trông ấm áp hơn hẳn.

Những con người đang mặc áo bành – tô và áo len đi qua đi lại với dáng bộ khúm núm nhằm hạn chế tối thiểu thân mình ra trời lạnh, nhưng chẳng có gương mặt cau có nào vì trời rét cả. Đứng kia một vài nhóm, hình như vừa thấy người quen mà cúi chào rồi trao đổi cho nhau những lời chúc năm mới. Còn tôi vẫn chưa nhìn thấy Chitanda.

Đến sớm quá chăng?

Chờ người trong cái tiết như vậy thì thật không dễ chịu chút nào, nghĩ thế tôi liền nhìn đồng hồ. Ngay lúc đó, một chiếc taxi màu đen dừng lại ngay trước cổng vòm. Cửa mở, và với một lời “Xin thành thật cảm ơn” cô gái bước ra khỏi xe. Bộ kimono của cô mang màu đỏ sáng rực như ánh sao và tỏa rạng như đàn lửa. Cô còn khoác ngoài một chiếc áo màu đen huyền, với một bên tay là chiếc túi vải màu tím lợt. Miệng túi được trang trí bởi dây buộc vàng kim và thắt gút lại trông như những trái bóng. Mái tóc cô cũng búi gọn gàng bằng một chiếc trâm lông lầy khẽ lay động theo những bước đi. Sau

hết, cô còn mang theo một thứ có vẻ như là chai rượu được bọc cẩn thận một lớp giấy trắng chắc là đồ cúng cho đền...

Đúng là năm mới, ai cũng diện những bộ cánh diễm lệ.

Tôi không ngờ nhỏ tới bằng taxi. Hóa ra ngày này taxi vẫn hoạt động à? Nghĩ vẫn vợ tôi lại hướng mắt về Chitanda, người đang nhìn tôi mà nở một nụ cười.

“Tớ có làm cậu phải đợi không?”

“Không...”

“Chúc mừng năm mới.”

“Ch-chúc mừng năm mới.”

“Hy vọng quan hệ của tụi mình vẫn tốt đẹp vào năm sau.”

“Tớ cũng vậy... Có gì sai sót mong cậu bỏ qua...”

Tệ kinh hồn! Bị rét nên cứng lưỡi luôn rồi à? Trả lời trả của kiểu gì thế này? Chitanda hẳn là nhận thấy sự ngượng ngùng của tôi. Giơ hai cánh tay lên một chút, nhỏ lúc lắc hai ống tay áo mà nói:

“Khoe đây!”

Tông màu chủ đạo của bộ kimono là đỏ, nên nghiêm nhiên nó được vào hạng “thanh nhã” và quả thật nó chẳng tỏ ra chút chói lòa nào. Một bộ đồ tươi tắn phù hợp để mặc trong ngày đầu năm. Có chút kì lạ là trong mắt tôi bộ kimono trông nhẹ đến lạ kì khi được mặc bởi Chitanda. Có rất nhiều họa tiết hoa nhưng nó vẫn làm người khác cảm thấy thư thái. Nhớ lại hồi xưa, mỗi khi bà chị yêu

dấu diện kimono thì điều duy nhất hiện lên trong đầu tôi chỉ là : “Bà già tomboy[2] này bị gì vậy?”

Vì Chitanda khoác ngoài một lớp áo màu đen nên tôi chỉ nhìn được bộ kimono từ phía trước. Đó là một đàn bướm bay trong bức nền màu đỏ, phía trên một dòng sông được thêu gần viền áo... hay đó là mây nhỉ?

Tôi không biết phải đáp thế nào, nhưng Chitanda thật sự có vẻ chỉ muốn “khoe” mà chẳng cần bất kì lời bình phẩm nào. Với túi xách bên tay trái và một cái chai bên tay phải, nhỏ hướng mắt về con đường dẫn vào đền.

“Tụi mình đi vào chứ?”

Đôi guốc của Chitanda tạo những tiếng lách cách khi chúng tôi đi về phía đền. Nhìn vào tám lưng nhỏ từ phía sau tôi chợt nghĩ mình lẽ ra nên nói một câu như “Cậu mặc đẹp quá” hay đại loại thế.

Chúng tôi cứ bước cho tới khi những tiếng lách cách đó hòa vào bầu âm thanh hơi ồn ã của xung quanh.

Như dự đoán, những cơn gió buốt trở nên dịu đi hẳn khi bao lấy chúng tôi là đám đông. Những viên đá lót đường trải dài trước mặt cùng với ánh sáng từ lồng đèn khiến những bóng người hiện lên dưới trời đêm. Tôi đột nhiên nhận ra cái chai Chitanda đang cầm trông có vẻ khá nặng. Cầm hai thứ hai tay ở nơi đông đúc này thì thật là nguy hiểm. Khi nói với nhỏ rằng để tôi cầm cái chai cho Chitanda chẳng khách sáo dù chỉ một chút.

“Cám ơn cậu rất nhiều. Đây.”

“Là gì vậy?”

“Một chai rượu sake.”

Tôi cũng nghĩ vậy, chứ xì dầu thì chắc không hẳn rồi.

“Gia đình tớ có giao thiệp với những người trông coi đền. Tớ đến đây để tặng quà năm mới cho họ.”

“Đầu năm đã phải làm việc rồi à? Nghe mệt nhỉ.”

“Vào buổi sáng rồi mệt hơn ấy chứ. Cả buổi tớ phải tỏ ra thật cung kính khi có họ hàng tới thăm.”

Một hình ảnh về Chitanda “phải tỏ ra thanh nhã” vượt qua trước mắt. Nhỏ đã phải diện những bộ áo sặc sỡ, mặt thì đánh phấn trắng, môi thì thoa son và ngồi thật nghiêm ở bên cạnh chỗ ngồi của gia trưởng mà không di tới một tấc.

Thực tình cũng chẳng chắc thế đã là thanh nhã hay chưa, nhưng tôi biết nhà Chitanda là một gia tộc điền nông lớn và lâu đời. Người đang đi cạnh tôi là con gái một của gia tộc đó, nên hẳn là nhỏ thường phải giao thiệp ở một cấp độ mà tôi chẳng thể mong được hiểu.

Lại một ý nghĩ kì lạ khác : tại sao việc viếng đền lại phải là vào buổi tối, khi ngoài trời rét căm như thế này? Chắc hẳn vì Ibara làm cả ca đêm, nhưng xem ra bởi vì sự bận rộn của gia đình Chitanda vào buổi sáng là một nguyên nhân khác.

“Nãy tớ chỉ kịp ăn một miếng bánh mochi nên giờ hơi đói bụng một tí.”

Chitanda nói rồi đặt tay lên bụng – nơi được buộc quanh bởi một dải obi màu tím nhạt đầy nho nhả chắc là để tiếp màu với cái túi

xách.

“Còn cậu thì sao?”

“Tớ trải nghiệm cuộc sống của loài tôm kí cư.”

“Ờ?”

Hôm nay rất lạnh.

Với một buổi sáng chỉ đơn giản là quá lạnh như thế này, tôi không còn cách nào khác ngoài việc học cách sống như một con tôm kí cư. Nói cách khác : chỉ có cái đầu thò ra khỏi kontatsu[3] và tôi đánh bạn với cái tô đầy quýt. Hình như sẽ là chính xác hơn nếu nói rằng tôi giống một con sên. Vì công việc ba đã rời khỏi nhà từ sớm để gặp ai đó, còn chị thì đi đâu chẳng biết nên tôi đã được tận hưởng cuộc sống đầy thư thái như vậy.

Giết thời gian bằng một quyển truyện chữ, nhai mấy miếng bánh bất cứ khi nào đói và rồi rãi lại lấy mấy tấm thiệp mừng năm mới ra xem. Cứ thế cho tới khi đồng hồ chỉ mười hai giờ trưa báo hiệu một nửa của ngày mỏng một tháng Một đã trôi qua. Đây cũng là lúc tôi mở TV lên để xem “Phim đặc biệt đầu năm – Thành Odani: Khi gió đổi chiều”, dường như đã kéo dài gần hết ngày.

Nghĩ lại tôi cũng thấy khá xấu hổ với bản thân khi mới đầu năm đầu tháng đã lười chảy thây như thế. Mà thôi, không nên nói về đề tài này nữa. Chuyển.

“Satoshi giờ đang làm gì nhỉ?”

Không để tâm tới việc chuyển chủ đề, Chitanda đáp:

“Có lẽ bây giờ Mayaka-san đang gọi cho Fukube-san đó.”

Ngoài những công chuyện liên quan tới CLB Cổ Điện Ibara có nhiều lý do khác để liên lạc với Satoshi. Ai cũng có thể nghĩ là vì nhỏ thích nói chuyện với hắn, nhưng nguyên do thực tế tôi nghĩ chỉ đơn giản vì hai đứa nó có điện thoại di động trong khi Chitanda và tôi thì không. Tôi cũng nghĩ là mình nên sớm có một cái, nhưng vì lý do kinh tế nên tạm thời để đó vậy.

Con đường cuối cùng cũng dẫn đến những bậc thang bằng đá. Trông khá dốc nhưng may là hai bên, thậm chí là ở giữa cầu thang đều có thanh vịn. Tuy vậy tôi nhận ra chẳng có lấy một người luống tuổi nào màng tới việc vịn tay để leo lên leo xuống cả. Những chiếc đèn lồng tỏa sáng dọc theo đường đi cũng dừng lại ở đây, thay vào đó là các lá cờ màu trắng với dòng chữ “Đền Arekusu” treo trên từng bậc. Vài hạt tuyết lất phất rơi trên những bậc trước mặt.

“Cẩn thận nhé Oreki-san, chỗ này trơn lắm.”

Nói xong Chitanda đi lên trước.

Bước hết những bậc đá chúng tôi lại đi qua một cái cổng vòng khác. Arekusu là một ngôi đền lớn nên chẳng lạ gì khi dọc đường luôn rôm rả tới mức ồn ào tiếng cười nói của người đi viếng. Xem ra nên dẹp cái hy vọng về một không gian yên tĩnh đi là vừa, phải để mọi người được vui vẻ trong ngày đầu năm chứ.

Có một đài lửa lớn ở trung tâm sân trong, tỏa sáng tới mức tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng của những người đang kết thành một vòng chung quanh nó. Lạnh thế này thì quây quần bên đống lửa cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng có lẽ vì lửa quá mạnh nên nhìn kỹ tôi thấy hầu như tất cả họ đều quay lưng lại. Những hình dáng hiếm hoi chĩa

cả hai bàn tay về phía lửa là lũ trẻ con hiếu động đang nô đùa với nhau. Tôi cũng nhận ra trong tay của một số người là những cái cốc giấy, xem ra trong đền có đồ uống nóng đây.

Bên tay phải là văn phòng của đền, nơi đang được trưng dụng thành một cửa hàng bán đồ lưu niệm, bùa cầu an hay đại loại vậy. Đông người như thế mà khu mua sắm không một chút tỏ ra là bận rộn, xem ra “giờ cao điểm” đã qua rồi. Ibara có ở đó không nhỉ? Đưa mắt sang bên kia tôi nhận ra một cái cổng vòm màu đỏ, nhỏ hơn hai cái kia và nằm khá khuất. Có lẽ ở đây cũng dành ra một khoảng để thờ thần Inari[4]. Tương phản với những lá cờ phủ trắng khắp khu đền, nơi đây chỉ có một lá cờ đỏ với dòng chữ “Đệ Nhất”[5] treo ở trước cổng vòm. Phía sau cũng có một gian nhà phụ. Trông biệt lập thể nhưng vẫn có kha khá người đang cầu nguyện. Cũng phải thôi, đã là doanh nhân thì ai cũng phải nương tới thần Inari để được phù hộ làm ăn tấn tới rồi.

Chai rượu trong tay tôi bắt đầu trở nên nặng.

“Tớ để cái này ở đâu đây?”

Tôi hơi nhấc nó lên. Chitanda lắc đầu, nghĩ một chút rồi nói:

“Tụi mình cầu nguyện trước đã nhé.”

Để tới chánh đền chúng tôi phải vượt qua thêm một chiếc cầu thang đá. Ổn trời là nó ngắn hơn và thoải hơn nhiều. Chỉ có mười bước nhưng phía trên đông nghẹt người đi nguyện. Chitanda và tôi xếp hàng phía sau.

Cứ mỗi một hay hai phút là một bước tiến. Người ta xếp thành một hàng dài đi ngang qua chánh đền, thả tiền cúng dường vào

hộp gỗ, vỗ tay sau khi cầu nguyện rồi đi ra. Cả một hàng phải đi hết thì nhóm người tiếp theo mới được lên xếp hàng. Nhìn từ hướng con người thì thế là cầu nguyện, nhưng với các vị thần thì những lời nguyện này chẳng khác gì đồ hàng để trên băng chuyền hay sao? Những lời nguyện “chính chuẩn” như “Cầu cho con được sức khỏe tốt” hay “Cầu cho thế giới hòa bình” thì không tệ, nhưng lỡ mà kiểu “Con mong rằng ông nội sẽ hết bệnh, nhưng không cần phải ngay lập tức. Đồng thời, con cầu mong mấy đứa con của con thi đâu đâu đó, vi thú thực con chả muốn tụi nó vào trường tư nữa đâu, trường công đỡ tốn hơn” thì các thần lấy đâu thần lực để diễn dịch mà phù hộ cho đây?

Mãi theo dòng suy nghĩ vớ vẩn ấy đã đến lượt chúng tôi lúc nào không hay. Ném đồng năm yên vào thùng tiền cúng được phủ ngoài bởi một tấm vải trắng to bất thường, tôi nghĩ rằng lời nguyện mình sắp thì thậm sẽ ổn cho các thần.

Phù hộ cho năm nay con dễ dàng tiết kiệm năng lượng hơn.

Thế là sự kiện chính trong chuyến thăm đền đã kết thúc. Giờ việc chúng tôi cần làm chỉ là kiếm chỗ để đặt chai sake xuống, chọc Ibara cho vui rồi về nhà. Ồ, lạnh quá. Khi nghĩ đến việc phải len qua đám đông để đến cửa hàng lưu niệm tôi thấy Chitanda xắn tay áo khoác lên mấy vòng.

“Cậu tính đi đâu vậy?”

“Chẳng phải giờ đến gặp Ibara sao?”

“Đúng thế, nhưng tớ sẽ vào chánh văn phòng để chào trụ trì trước. Bên trong thông với chỗ làm của Mayaka-san mà.”

Có vài ông chú mặt đỏ au tụ tập trước cổng chánh đền. Người trẻ nhất trông khoảng bốn mươi, trong khi người già nhất chắc phải đã bát tuần, có lẽ là đạo dân của đền đến để giúp việc. Không chút gì e thẹn, Chitanda cắt ngang qua họ mà mở cánh cửa lưới mắt cáo còn tôi chỉ biết co ro theo sau. Biết là mình trông thảm hại nhưng chịu thôi, tôi chưa từng giao tiếp với người có tuổi.

“Xin phép ạ!”

Chitanda la lớn, nhưng không ai xuất hiện có lẽ vì đang bận. Nhỏ bèn la lên hai ba lần nữa cho tới khi một người đàn ông tóc bạc trắng bước ra. Ông bác này mặt cũng đỏ au và trông có vẻ không được vui. Với chất giọng khàn khàn, ông hỏi:

“Chuyện gì?”

Chitanda nhẹ nhàng cúi đầu.

“Chúc mừng năm mới. Cháu là Eru, thay mặt cho Chitanda Tetsugo đến lễ đền đầu năm ạ.”

Trái ngược với bộ mặt cau có lúc nãy, ông cười.

“A, ra là con gái của chú Chitanda! Vào đi, để ta gọi người phụ trách.”

“Cháu cảm ơn ông ạ.”

Còn cháu là Oreki, đèo bông. Xin lỗi vì đường đột.

Ông dẫn chúng tôi tới một gian phòng rộng mười chiếu. Bốn vách đều có cửa trượt còn trần thì khá thấp. Rất nhiều lò sưởi daruma[6] bên trong và tôi có thể thấy ánh lửa hắt nhiệt của nó qua khe cửa sổ

nhỏ xíu. Ngoài ra còn có hàng chục cái bàn thấp giành cho khách thăm đền ngồi dùng bữa hay uống sake. Những tràng cười vang lên không ngớt cũng tạo cho căn phòng một không gian ấm áp.

“Tụi mình vô chỗ kia ngồi nhé.”

“Ừ.”

Rõ là còn quá sớm trước tiệc mừng nên chỗ trống còn khá nhiều. Chitanda và tôi tiến về cái bàn nằm ở một góc phòng. Trước khi ngồi Chitanda cởi lớp áo khoác đen mà lộ ra hoàn toàn bộ kimono. Tôi đã nghĩ nó chỉ là một chiếc áo khoác bình thường, nhưng khi nhìn dưới ánh đèn điện tôi nhận ra lớp vải ngoài như bện lại thành những chi tiết hình chùm xoắn, và sắc độ có thể thay đổi tùy góc nhìn. Nhỏ nhận ra sự xem xét tỉ mỉ của tôi.

“Có vấn đề gì à?”

“Không, tớ chỉ nghĩ là chiếc áo khoác của cậu có họa tiết rất đặc biệt.”

Chitanda mỉm cười.

“Cám ơn nhé. Nó được làm từ vải crêpe đấy.”

Câu chuyện về Mito Koumon[7] chợt xoẹt ngang qua tâm trí.

Tôi cũng cởi áo khoác ra. Một chiếc áo bình thường, rẽ tiền nên tôi chẳng màng như thế nào, trái lại Chitanda lấy một cái móc treo từ lanh-tô để treo áo lên.

Dường như ngay sau đó cánh cửa trượt mở ra và một cô gái trẻ xuất hiện. Mặc một chiếc hakama[8] đỏ tươi với lớp áo khoác màu

trắng, cô có mái tóc dài được buộc gọn ghẽ ra đằng sau khiến người ta liên tưởng tới một miko[9], dù có cặp kiếng là lạc quẻ. Bỏ lỗi đó qua một bên, tôi thấy lạ vì trông cô có vẻ đã quen mặc thứ trang phục này tới mức khó mà tin là một người làm bán thời gian. Xem ra đây là lần đầu tiên tôi được diện kiến một miko chính hiệu rồi.

Biết là trẻ nhưng tôi vẫn tự hỏi cô gái này bao nhiêu tuổi. Chưa tới hai mươi đâu nhỉ, tôi nghĩ thế. Nhìn thấy Chitanda cô liền đi một mạch tới chúng tôi. Không lâu sau đó, người miko trong bộ hakama màu đỏ và Chitanda, người mặc một bộ kimono cũng màu đỏ đã ngồi đối diện nhau một cách đầy trang trọng. Cũng lúc này tôi mới để ý ống tay áo của Chitanda được trang trí bằng một đàn bướm rất đẹp.

Chitanda cúi đầu trước.

“Chúc mừng năm mới. Mong năm nay sẽ tốt hơn năm trước.”

Người miko lịch sự đáp lại.

“Chúc mừng năm mới.”

“Ba tớ gửi biếu đèn chai sake này. Mong đèn nhận cho.”

A, đây rồi. Tôi dâng chai rượu bằng hai tay. Người miko chống ba ngón mỗi bàn tay xuống sàn mà cúi đầu.

“Xin chân thành cảm tạ. Chúng tôi nhận.”

“Không đâu, đây chỉ là món quà nhỏ...”

Khi nhận ra tôi đã lỡ lời, Chitanda buột ra một tràng cười khúc khích.

“Oreki-san, tớ mới là người phải nói câu đó chứ.”

Quả vậy, tôi vừa nhận ra chẳng có lý do gì để mình, người chỉ giữ hộ bởi vì nó nặng, lại tỏ ra khiêm nhường dùm một món quà của gia đình Chitanda cả. Tệ thật, tôi đã quá thiếu cảnh giác khi bước vào một không gian không thân thuộc mà lỡ miệng mất rồi.

Ngay lúc rồi rắm đó, người miko lên tiếng.

“Chúng tôi không nhận quà nhỏ đâu.”

Chitanda đáp với một tông điệu vui vẻ.

“Thôi nào, cậu nhận dùm cho... nó tuy nhỏ nhưng không nhẹ chút nào.”

Cuối cùng tôi cũng nhận ra khóe môi của người miko này giờ có khẽ nhếch lên. Dường như Chitanda và người miko này là người quen và đủ thân để có thể trao nhau những lời nói đùa. Nghĩ lại thì rất có thể màn chào hỏi lịch sự hồi nãy có thể cũng chỉ là trò đùa mà thôi. Tôi đã cả nghĩ rồi.

Người miko hỏi:

“Cậu học lớp B đúng không?”

Đúng là tôi đang học lớp 1-B trường cao trung Kamiyama.

“Vâng.”

Sao cô ta biết lớp của mình? Tôi vừa bắt đầu nghi thì cô hỏi tiếp câu thứ hai.

“Hôm nay không đi chung với Fukube-kun à?”

Biết cả Satoshi sao? Đây là sức mạnh của Thần Lực ư? Những thiếu nữ gác đèn Arekusu thực sự có khả năng nhìn thấu người khác chăng? Vậy là cô ta cũng biết cả ngày hôm nay tôi chỉ nằm một đống ở nhà mất!

Có lẽ sự lo âu quá đà hiện rõ trên mặt hay sao, mà Chitanda liền thì thầm vào tai tôi.

“Đây là Juumonji Kaho-san.”

Ai?

“Cậu ấy học lớp 1-D.”

Tôi nhìn người miko trước mặt mình một lần nữa.

Cô có một phong cách điềm tĩnh, và cao hơn trung bình nên tôi không nghĩ là không thể. Cũng đã nghĩ là dưới hai mươi, nhưng...

“Bằng tuổi sao?” Tôi hét lên đầy kích động mà chả kịp hiểu sao mình lại làm vậy...

Và thế chỉ tổ làm cho Chitanda và Juumonji được một tràng cười giòn giã.

Nếu là lớp D thì nhỏ học chung với Satoshi nên biết hẳn cũng là lẽ thường thôi.

Hai con người trong những bộ trang phục truyền thống Nhật Bản nói chuyện với nhau rất say sưa. Được một lúc thì có lẽ Juumonji đang dở việc, nên nhỏ đứng dậy và tỏ vẻ vừa nhớ ra điều gì.

“À mà, tí nữa gặp lại nhé.”

Nói xong Juumonji liền ra khỏi phòng. Chitanda gọi với theo.

“Tụi mình muốn gặp Ibara Mayaka-san có được không?”

“Ibara... À, cậu ấy hả? Ừm, chắc là được thôi. Cậu cứ đi dọc theo hành lang này là tới phía sau cái sạp bán đồ lưu niệm, xem thử cậu ấy có ở đó không.”

Tôi có hơi bất ngờ khi một người ở đèn lại gọi nó là “cái sạp”. Như thế chẳng phải là hơi bất kính sao? Không phải là tôi có kỳ vọng cụ thể gì về một miko nhưng mà... thôi kệ. Chitanda và tôi đứng dậy, mở cửa và đi về hướng mà Juumonji đã chỉ dẫn. Vừa ra hành lang, một âm thanh rì rào đủ để báo hiệu cho chúng tôi nơi chốn của khu vực buôn bán. Với đôi chân mang sẵn vớ tabi[10] thì Chitanda chỉ việc đi và đi, còn hai bàn chân tôi thì như muốn đông đá mỗi khi chạm xuống lớp sàn lạnh như băng.

Chúng tôi nhẹ nhàng mở cánh cửa trượt bằng gỗ ở cuối hành lang.

Mũi tên trừ ếm, cái cời bằng tre, lật đặt daruma và bùa hộ mệnh các kiểu, đó là những món hàng được trưng bày trên kệ. Có tổng cộng ba người mặc đồ như miko trông coi quầy và giao tiếp với khách. Thế có cần thiết trong khoảng thời gian này không nhỉ? Tôi nghĩ hai là đủ. Chitanda quỳ xuống, rướn mình về phía trước và chuẩn bị thò nguyên cái đầu qua khe cửa để tìm Ibara nhưng ý định của nhỏ đã không thành hiện thực. Cửa vừa mới mở chúng tôi đã nhận ra ngay người ở gần nhất, và hiển nhiên là rảnh rang nhất trong bộ ba không ai khác hơn Ibara. Giống như Juumonji, nhỏ cũng khoác một lớp áo trắng bên ngoài bộ hakama màu đỏ và buộc mái tóc ra đằng sau.

Chờ đã, lạ thế. Ibara làm gì tóc dài? Vậy nó phải là tóc giả rồi. Liệu tôi có nghĩ như vậy nếu nhỏ thực sự nuôi tóc dài để có cái buộc hay không?

“Mayaka-san.”

Chitanda mỉm cười khi Ibara giật mình quay lại. Nhỏ cũng cười khi nhìn thấy Chitanda nhưng lại ném cho tôi một cái quắc mắt. Có khách ở đây nên Ibara không dám to tiếng, thay vào đó nhỏ mấy máy môi để buông một lời cảnh cáo rất khế.

“Đừng có nhìn.”

Đầu năm đầu tháng đã nói khó nghe vậy. Nếu không muốn bị người ta nhìn thì sao lại làm cái việc này?

“Chúc mừng năm mới.”

Ibara gật đầu đáp lễ lời chúc khế từ Chitanda. Nhỏ đưa mắt nhìn quanh, và khi xác nhận rằng không có việc phải lo nhỏ quay lại và niềm nở lên tiếng.

“Chúc mừng năm mới. Bộ kimono thật tuyệt vời! Cậu trông đẹp lắm!”

“Cám ơn cậu nhiều.”

“Đây là kimono chính thống à?”

“Không, chỉ là loại common thôi. Kimono chính thống tớ sẽ để dành khi lên đại học.”

Com-mon? Có phải là “common” trong “common sense” (suy nghĩ theo lẽ thường) không? Từ này được sử dụng rộng rãi từ lúc nào

vậy? Tiếng Anh thậm chí đã lan tới thế giới của kimono rồi sao?

“Một tiếng nữa mới xong ca của tớ. Mấy cậu tính làm gì?”

“Có lẽ tụi tớ sẽ chờ trong phòng khách. Còn Fukube-san thì sao?”

“Cậu ấy có đến vào ban ngày, nhưng lại về để xem cái gọi là “Thành Odani: Khi gió đổi chiều” thì phải. Nhưng cậu ấy có bảo là sẽ quay lại sớm.”

Khi hai cô nàng mải mê chuyện trò thì chẳng có khách nào tiến về phía Ibara cả. Nhìn kĩ thì cũng chẳng có hàng quà nào bày biện trước chỗ của nhỏ cả. Tôi hỏi:

“Cậu bán gì thế?”

“Quẻ lộc. Tôi cũng trông nom trẻ đi lạc, đồ đánh rơi và đổi tiền lẻ các thứ.”

Quẻ thì khách tự rút cơ mà. Tất cả những việc họ cần làm chỉ là đặt một đồng một trăm yên lên cái bục được phủ giấy, và từ đó trở đi là tự-phục-vụ. Dường như nhận ra suy nghĩ của tôi, Ibara gượng gạo bồi thêm một câu nữa.

“Xin lỗi nhưng ban ngày tôi bận lắm nhé.”

Vậy là nhỏ thừa nhận rằng giờ mình rảnh rồi đấy, nhưng hẳn Ibara không nói xạo việc phải bận rộn vào buổi sáng. Có một cái khay đặt cạnh chỗ ngồi chứa đầy những thứ như điện thoại, ví tiền, chìa khóa và cả những chiếc dù gấp.

“Những người đạo dân chia nhau đi quanh đền và khi thấy bất cứ thứ gì trông có vẻ giá trị thì sẽ mang tới đây. Trẻ lạc cũng nhiều làm nên buổi sáng phải nói là bù đầu.”

Không cần phải nhấn mạnh đến thế, tôi thừa biết nhỏ không bao giờ bê tha trong công việc. Một chút cũng không.

Chuyển đề tài, Chitanda lên tiếng.

“Một quả bóí nghe hay nhỉ. Tớ có thể rút một cái không?”

Nói xong nhỏ liền đứng dậy và quay lưng đi. Hành động đó khiến Ibara phải gọi lại.

“Ừa, cậu đi đâu vậy?”

“Quành ra phía trước...”

“Làm chi cho mắc công, cậu cứ rút ở đây.”

Được sự cho phép từ Ibara, Chitanda rút ví ra khỏi túi dây và lấy ra một đồng một trăm yên. Chiếc ví trông như được làm bằng da nên có lẽ là mắc, tuy nhiên Ibara lại chỉ dán mắt vào cái túi dây.

“A, cái túi dây này cũng đẹp tuyệt! Trông rất là sang!” “Hihihi.”

Được người ta khen lấy khen để vẻ ngoài của mình, Chitanda cười toe toét. Tôi lại thấy ngạc nhiên vì điều đó. Điều kiện nhỏ hẳn là khác nhiều so với các bạn nữ đồng trang lứa, vì vậy tôi có cảm giác những phản ứng rất-con-gái kiểu “hạnh phúc vì người ta khen cái túi dây của mình” thật chẳng giống nhỏ chút nào. Dĩ nhiên đây chỉ là những suy diễn băng quơ. Nghĩ rằng mình có thể luận ra mọi thứ về

một ai với chỉ rất ít thông tin của người đó là phạm vào đại tội “Kiêu ngạo” và tôi không nên mắc lại sai lầm đó vào năm nay nữa[11].

Chẳng màng tới cái quyết tâm hoàn toàn không đáng tin của tôi, Ibara dường như đang chìm trong suy tư. Một hồi nhỏ mới làm bầm:

“Ừm, túi dây thông thường phải là thế này chứ...”

Phải rồi, chứ cái túi dây Satoshi luôn phe phẩy bên mình tuyệt đối không thể coi là “sang” được.

Đây là lần đầu sau một thời gian rất dài tôi đi viếng đền nên rút một quẻ cũng chẳng chết ai. Lấy một đồng một trăm yên, tôi đặt nó vào lòng bàn tay Ibara ngay trên đồng xu của Chitanda. Ibara đặt chúng lên bục, rồi đưa ra cho chúng tôi một cái hộp gỗ hình trục lục giác.

“Đây... Cầu mong chư thần phù hộ cho các cậu.”

Nghe có cái gì sai sai thì phải.

Chitanda là người rút trước, nhỏ mở miếng giấy được cuộn tròn một cách đầy căng thẳng. Trước khi tôi kịp mở cửa mình thì Chitanda đã la lên đầy phấn khích.

“Woa! Là một quẻ ‘Đại Cát’!”

Thế là tốt, nhưng lẽ ra nhỏ nên chờ để tôi kiểm tra cái quẻ của mình có gì xấu không rồi hăng mừng chứ.

Rồi thì tôi cũng mở ra.

“...”

“Sao vậy Oreki-san?”

“Không có gì. Xem ra sẽ là một năm tốt lành đây.”

Ông tay áo màu trắng của Ibara đứng đưa khi nhỏ chỉ vào tôi mà nói.

“Ông bốc trúng một quẻ ‘May mắn lần sau’[12] phải không nào?”

Tôi thật tình là người dễ đọc nét mặt đến thế ư? Thở dài, không còn cách nào khác tôi bèn giơ tờ giấy ra trước mặt hai cô nàng.

Tai hoa gạo gắng tìm tới lạc viên

Bị đục lỗ bởi muôn loài chim chóc

Bị uốn cong bởi nghìn trùng đông bão

Điềm tốt lành bất khả tiến vào thân

Cùng hai chữ lớn,

ĐẠI HUNG.

3

Hiếm có người nào rút phải quẻ “Đại Hung”. Lấy được một cái gì hiếm là điềm may mắn. Như vậy, rút phải quẻ “Đại Hung” thực tế lại là một điềm may.

Kết luận đó có thể được rút ra một cách hoàn hảo từ quan điểm của Modus Ponens[13] và nó hợp với tình cảnh này. Chúng tôi trở về phòng khách mà để lại đằng sau Ibara, người đang nhìn tôi bằng ánh mắt như thể xót thương cho một con chó bị bỏ rơi.

Chitanda, mặt khác, lại mang bên mình một niềm vui mới.

“Một cái quẻ ‘Đại Hung’ thì như thế nào nhỉ? Mình hiếu kỳ quá!”

Nhỏ nói đây sung sướng trong khi giật lấy quẻ bói của tôi mà xem lấy xem để. Ưu tiên hiếu kỳ hàng đầu của nhỏ đang được đặt trên từng dòng thơ hướng về từ “Đại Hung” tôi đã may mắn cầm trúng. Khó mà kiềm chế nổi một phản ứng trước sự ngây thơ vô số tội ấy.

“Cậu hạnh phúc vì điểm xui của tớ đến thế à?”

Chitanda nghiêng đầu, như thể không hiểu một lời nào của tôi.

“Chẳng phải cậu từng nói là không tin vào những thứ này sao?”

Ờ, đúng là vậy.

Nếu phải chọn giữa tin và không tin vào mê tín thì phải nói rằng tôi không tin, nhưng sẽ là nói dối nếu bảo rằng tôi chưa bao giờ tin vào những thứ nhất định, dĩ nhiên cũng là trong những hoàn cảnh nhất định. Mãi suy nghĩ tôi không kịp đề phòng gương mặt Chitanda tiến sát về phía mình, từ chối cơ hội đáp trả nhỏ.

“G-Gì thế?”

“Tớ xin lỗi.”

Nhỏ cúi đầu.

“Khi đó chỉ là làm bộ thôi phải không? Cậu thực sự đang rất lo.”

Tôi không thể nghĩ ra một từ nào để hoạch lại lời tuyên bố ấy.

“Cứ đưa lại cho tớ.”

Một hình hài lướt qua tầm nhìn khi tôi đưa tay lấy lại tờ quẻ. Juumonji, với gương mặt đầy căng thẳng, đang bước những bước rất nhanh xuống hành lang. Chitanda không phản kháng.

“A, dĩ nhiên. Cảm ơn vì đã cho tớ xem... Vậy, mình nên làm gì với nó đây?”

“Chẳng làm gì cả.”

Chịu thôi. Điều duy nhất có thể làm là vứt nó vào một xó ở đâu trong đền nhưng thế quả là không phải phép. Hay là treo nó lên cây sasaki[14]? Juumonji lại đi qua lần nữa, có lẽ nhỏ sẽ bày cho chúng tôi cách giải quyết phù hợp.

“...”

Tôi đã nghĩ là đi luôn nhưng một lần nữa nhỏ quay lại. Không để việc nhỏ đi tới đi lui không được ai chú ý, Chitanda lên tiếng gọi:

“Kaho-san.”

Juumonji hẳn là có việc phải lo nhưng có vẻ không bận tới mức không thể nói chuyện. Nhỏ dừng chân khi nghe tiếng, bỏ cái biểu cảm căng thẳng lúc nãy mà thay bằng một cái gì đó như hồi lỗi.

“Xin lỗi nhé Eru. Tớ quên mang trà...”

“Không sao đâu. Có chuyện gì à?”

Khóe môi của Juumonji khẽ nhếch lên và tôi biết đó là cách cười của nhỏ. Trong trường hợp này thì có vẻ là một nụ cười gượng.

“Ừm, đại loại thế. Một người làm bếp lỡ tay làm đổ một cái nồi. Tụi này đang phải làm lại toàn bộ súp bánh gạo và sake ngọt cho

khách.”

“Ôi trời.”

Đôi mắt Chitanda nở to.

“Rồi họ có bị làm sao không?”

“Không ai bị gì cả. Một bước lùi để né rất ngoạn mục.”

Với phản xạ như vậy thì sao cái nồi lại bị đổ nhỉ?

So với ban ngày thì ban đêm ít người hơn nhưng số lượng vẫn là rất đáng kể. Sake ngọt thì chắc chắn cần rồi, hơn nữa tai nạn lại xảy ra khi tiệc mừng chuẩn bị bắt đầu nữa chứ. Chả trách nhỏ chạy tới chạy lui như vậy.

Không chút ngần ngại, Chitanda nói:

“Tớ sẽ phụ.”

Vừa định đứng lên nhỏ đã bị Juumonji ngăn lại. Có thứ trên đời Chitanda không nấu được sao?

“Không, không cần đâu.”

“Sao vậy? Tớ nghĩ mình có thể nấu được mà...”

“Ai chẳng biết cậu nấu ăn thượng thừa, nhưng định mặc cái đó vào bếp à?”

Chitanda nhìn lại mình. Đó là một bộ kimono đỏ từ đầu đến chân với những họa tiết bướm bướm và làn gió hết sức sang trọng. Đúng

như nghi ngại của tôi một người đã mặc kimono thì không thể nấu nướng, và xem ra nhỏ đã hiểu.

“Vậy tớ có thể làm gì không?”

Juumoji suy nghĩ một thoáng rồi đưa ra quyết định.

“Cậu có thể tới nhà kho lấy cặn sake dùm tớ không? Đi vào nhìn bên trái là thấy ngay.”

“Bên trái, hiểu rồi!”

Chitanda lập tức đứng dậy và xắn tay áo. Nhìn tôi nhỏ nói:

“Xin lỗi nhưng cậu có thể giữ dùm mình cái túi dây không?”

Dù tiết kiệm năng lượng cỡ nào thì tôi cũng không thể ngồi đó nhìn Chitanda xoay sở trong bộ kimono được.

“Tớ cũng đi.”

“Xin lỗi đã làm phiền nhưng cảm ơn các cậu nhé.”

Nói xong lời từ biệt Juumonji rời phòng khách như một cơn gió. Chitanda vẫn giữ cái túi dây của mình. Sau một chút nhận định tôi kết luận rằng với chút chuyện cón con như vậy thì chẳng cần phải mang áo khoác. Ở cửa ra, Chitanda hỏi trong khi tôi bận mang ủng.

“Cậu ấy nói là ở nhà kho đúng chứ?”

“Ừ.”

Chẳng mong đợi gì hơn từ những thứ rẻ tiền, mấy cái ủng này khó mang thật. Có khóa cài nhưng vì cái lỗ quá nhỏ nên mọi khi tôi

chỉ cố đút chân vào. Chân trái đã xong, tôi tiếp tục nói khi cố gắng đút nốt cái chân phải.

“Ở đằng sau đền Inari, tớ tin là vậy... Rồi, đã mang xong.”

Mở cửa và ngay lập tức bị một làn gió rét rùng ập vào mặt, tôi đột nhiên hồi hận vì đã mở miệng xin giúp.

Ước gì được mang theo một cái lò sưởi daruma nhỉ.

Số lượng người đến viếng không có dấu hiệu giảm, kể cả những bóng hình đứng quanh đồng lửa. Trên tay mỗi người vẫn còn những chiếc cốc giấy nên xem ra tình hình sake ngọt cũng không bi đát lắm.

“Tớ nghĩ là cái nhà đó.”

Tôi nói rồi chỉ vào gian nhà phụ. Có lẽ vì mang guốc mộc Chitanda không thể đi nhanh nên này giờ nhỏ chỉ theo sau.

Càng tới gần gian nhà chúng tôi càng nhận ra nó đã xuống cấp tới chừng nào dù là trong ánh sáng mờ mờ. Tường và mái gỗ trông cực thiếu chắc chắn, đem lại cảm giác như chỉ cần một cú đá là sập hết như trong phim. Là những người điều hành đền Arekusu ki bo về mặt tài chính hay việc xây lại một gian nhà phụ ở nơi biệt lập này là không cần thiết nhỉ? Dù gần đó là lá cờ “Đệ Nhất” treo ở cổng đền thần Inari nhưng cũng có một lá cờ “đền Arekusu” treo trên phần chái của nhà phụ, để lại một cảm giác càng tồi tàn hơn của toàn cảnh. Hơn nữa dường như cây cột quá ngắn nên tự nó không thể giương nổi lá cờ, kết quả là phần chóp đầu phải được buộc vào mái hiên bằng một đoạn dây nylon. Thực sự rất là xuống cấp.

Nhưng lại có một chỗ đủ ánh kim để hút ánh nhìn của người khác. Đó là cánh cửa làm bằng nhôm và hắc là đồ mới mua thay vào, vì ngoài nó ra thì những phần cũ kĩ còn lại vẫn còn đó. Hai bản lề được khóa bằng cái chận gỗ. Một thanh gỗ lớn sẽ được xuyên qua hai tay nắm rồi được chốt bằng khóa móc. Tuy nhiên vào ngày đầu năm hắc là nhiều người phải ra vào nơi đây nên cái khóa móc đã không được cài vào thanh gỗ. Thế này quả là bất cẩn, nhưng chắc cũng chả có tên trộm nào thêm đột nhập vào đây để hôi của.

Gỡ thanh gỗ ra, chúng tôi mở cửa và vào bên trong.

“Mong là có đèn...”

Chẳng có công tắc nào ở đây cả. Cũng phải, một gian nhà nằm tách biệt như vậy thì khó mà nối đường điện tới được.

“Cậu ấy bảo vừa vào nhìn bên trái là thấy đúng chứ?”

Lời chỉ dẫn đơn giản hóa ra lại trở thành vấn đề, vì thứ duy nhất bên trái chúng tôi là bức tường.

“Hay là lộn, phải là bên phải mới đúng?”

“Không đâu, Kaho-san không bao giờ mắc một lỗi như vậy.”

“Nhưng chắc chắn là chả có gì bên trái cả.”

Tôi quay sang nhìn bên phải. Ở trong một gian nhà tồi tàn không chút ánh sáng thì nếu không phải tường cũng là màn đêm tuyệt đối. Tôi nói:

“Ở đây cũng không có.”

“Vậy nghĩa là...”

“Chắc là nằm sâu bên trong.”

Tôi bèn lấy tay với vào khoảng không phía tới mà bước tới. Sẽ khá nguy hiểm nếu không làm vậy, dù tôi cũng nên chờ cho mắt quen với bóng tối đã. Dần dà tôi cũng đi vào bên trong gian nhà, hy vọng sờ được vào cái gì giống như đồ đựng cặn sake nhưng chưa có tín hiệu tích cực nào phản hồi từ đầu ngón tay...

“Cứ tưởng dễ ăn nhưng rất cuộc...”

“Ừm, Oreki-san này...”

Chitanda, người đột nhiên xuất hiện ở phía sau gọi tên tôi. Một cơn gió mạnh rít qua cánh cửa khép hờ khiến nó đóng hoàn toàn, làm chút ánh sáng từ bên ngoài vụt tắt.

“Sao vậy?”

“Tôi không biết nói làm sao, nhưng mà...”

Ừm, ăn bạn cầm đồ đủ thứ và hỏi hã đi guốc tới đây thì nói không ra hơi cũng dễ hiểu. Tôi tiếp tục mò mẫm trong bóng tối, bắt đầu thấy hơi lạ khi một Chitanda lúc-nào-cũng-thẳng-ruột-ngựa phải đi đường vòng như thế.

“Đây là nhà phụ đúng không?”

“Ừ. Cũng có thể gọi là ‘nhà tạm’.”

“Bạn đang tìm cặn sake cho Kaho-san đúng không?”

“Chẳng thế thì tôi còn làm gì?”

“Xin lỗi nếu như tớ hiểu nhầm, nhưng, ưm... đây là một gian nhà phụ.”

Tôi thờ dài.

“Ừ, rồi làm sao?”

Trong màn đêm tôi cảm nhận được cái lắc đầu của Chitanda, và vì lý do nào đó nhỏ nói rất khẽ:

“Không, là nhà kho.”

“Hờ?”

“Nó ở trong nhà kho. Đó mới là nơi Kaho-san nhờ tội mình đến lấy cặn sake. Đây là nhà phụ, còn nơi để cặn sake là nhà kho.”

Với cách đảo câu văn trong lần giải thích thứ hai, Chitanda rất cuộc cũng cho tôi một cái nhìn toàn cảnh về cái giống quái gì mình đang làm ở đây. Không còn biết nói sao, tôi lập tức nghĩ về việc sẽ tự cốc đầu nhìn mà nói “Ồi trời ơi! Tớ lộn vì ở nhà không có nhà kho!” nhưng dĩ nhiên ai mà nói được, ngượng tới mắt cá chân mắt. Thay vào đó tôi chỉ đáp gọn lỏn:

“Từ đầu cậu đã nhận ra phải không?”

“Ừm, đúng vậy, nhưng tớ không chắc lắm. Thực ra có một cái nhà kho ở ngay đằng sau phòng hành chính.”

“Vậy sao không nói sớm...”

Vật lại lỗi của người đối diện là cách thường thấy để che đi nỗi xấu hổ của con người. Kệ, tí nữa xin lỗi sau vì chúng tôi phải nhanh lên. Sake ngọt hần là đã sắp hết, hơn nữa trời thì quá lạnh.

Một giọng nói lè nhè vang lên từ bên ngoài, đúng vào khoảnh khắc chúng tôi chuyển hướng.

“Ủa, ai gỡ thanh gỗ thế này?”

Thế nào, một tiếng cạch vang lên.

“Ờ, đó là...”

Chitanda chưa nhận ra nhưng tôi đã phóng một mạch tới cửa, hay đúng hơn, vì quá tối để thực sự xác minh, là chỗ nơi có cánh cửa theo trí nhớ của tôi. Một cảm giác lạnh lẽo toát ra từ tấm bản lề bằng nhôm.

Và rồi...

Cánh cửa chỉ lách lên và tạo ra những tiếng lách cách nho nhỏ. Quay về phía Chitanda, tôi không thể thấy rõ nhưng thừa sức tưởng tượng ra cái đầu nghiêng về một bên tỏ rõ sự bối rối của nhỏ.

“Chuyện gì vậy?”

Nhỏ không nhìn thấy tình hình, cũng như cái nhún vai của tôi.

“Tụi mình bị nhốt rồi.”

4

“Nè Chitanda, cậu có nghĩ câu nói ‘Đầu năm dính mực, cả năm cơ cực’ là đúng không?”

Có thể cảm nhận được Chitanda đang suy ngẫm về câu hỏi tôi vừa nêu lên.

“Ừm... tớ không nghĩ niềm tin ấy là đúng. Giả sử là vậy thì nếu không có dự định gì vào ngày đầu năm thì cậu cũng không làm gì trong cả năm sao? Thật là vô lý. Nhưng Oreki-san... Tớ hiêu kỳ về tình cảnh của tụi mình hơn là ba trăm sáu mươi bốn ngày còn lại”

Gió thổi qua những kẽ nứt lạnh đến nổi cắt từng miếng vào má chúng tôi, nhưng ít nhất nó còn mang chút ánh sáng cho những đôi mắt vừa quen với bóng tối. Giờ đây tôi có thể thấy một cây chổi tre, một cái xẻng sắt, một cây gậy dài có lẽ dùng để giữ nhà, một chiếc thùng các-tông chắc là chứa những thứ tôi chẳng biết cùng cô bạn Chitanda, người đang mặc bộ kimono mà mang một gương mặt đầy lo lắng...

Và bốn bức tường chung quanh chúng tôi nữa.

Một tiếng lăm bầm chọt vượt khỏi miệng tôi.

“Thế quái nào lại thành ra như vậy nhỉ?”

“Tớ cũng không biết nữa. Hay là...”

Tối là thế nhưng tôi lại cảm thấy Chitanda đang cười.

“Vì cậu rút phải cái quẻ xấu ấy chẳng?”

Tôi thờ dài một tiếng.

Thiệt hả trời?

... Không, không thể nào. Tôi có thể đưa ra hai lý do. Thứ nhất, ông già đó đang xin nên tiện tay khóa luôn cái cửa mà không thèm kiểm tra có ai bên trong hay không. Còn thứ hai, hay đúng hơn là căn nguyên cội rễ của sự tình này được tôi nói lớn thành tiếng.

“Xin lỗi. Cũng tại tớ dở hơi.”

Chitanda lắc đầu.

“Không sao đâu. Tội mình sao mà ngờ được thế này.”

Có thể là thế, nhưng xem như đây là dịp để tôi xin lỗi cho tiện.

Có thể chúng tôi đã bị nhốt, nhưng may là nơi đây không phải bên trong một nhà máy bỏ hoang hay một lớp học đang nghỉ hè. Gian nhà phụ này tuy nằm ở chỗ rìa, nơi ít ai lui tới nhưng vẫn có những người đến viếng thần Inari. Nếu chúng tôi la lên thì kiêu thì cũng có người tới giúp gỡ thanh gổ ra.

“Tớ sẽ thử gọi ai đó. Âm vang có thể rất to nên cậu sẽ muốn bịt tai lại đấy.”

“Ờ, đợi đã.”

Tôi suy nghĩ về nội dung mình nên truyền đạt. Một nam sinh có lẽ không nên “Cứuuuuu tuuuuuui vớiiiiiiii!” rồi nhỉ? “OOOiii!” chắc là được rồi, mà quan trọng là phải hét đủ lớn để người ta tới cứu. Nghĩ vậy tôi hít một hơi thật sâu, và ngay lúc chuẩn bị bật ra tiếng thì...

“Tớ bảo đợi đã!”

Một thứ gì màu trắng vút lên trong bóng tối áp thẳng vào miệng tôi đầy mềm mại. Giật mình tôi nuốt luôn lời, tập trung thị giác vào phía trước để thấy Chitanda đang dùng bàn tay mình để che miệng tôi lại. Trong lúc còn chưa hiểu mô tê gì Chitanda lấy tay trái xấn tay áo phải lên trong khi tay phải vẫn yên vị trên miệng, rồi nói:

“Tớ xin lỗi, nhưng hãy đợi đã.”

Có một sự sợ hãi kì lạ trong giọng nói của nhỏ khiến tôi bất giác gật đầu. Nhưng tại sao lại phải đợi? Bỏ tay khỏi miệng tôi Chitanda hỏi:

“Nếu giờ cậu la lên thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

Dù vẫn chưa hiểu ý nhỏ là gì nhưng tôi vẫn trả lời:

“Sẽ có người tới đây chẳng?”

“Và chúng ta sẽ nhờ họ gỡ thanh gỗ ra.”

“Ừ, và lẽ thường thì họ sẽ giúp.”

“Và họ có thể mở cửa.”

“Ừ, nếu họ không bại liệt.”

“Và chúng ta sẽ giải thích thế nào đây?”

Lần này tôi không đáp ngay được.

Xem ra tôi đã hiểu lý do Chitanda lại sợ như vậy. Nếu tôi bị nhốt cùng với Satoshi, hay người bị nhốt cùng với Chitanda là Ibara thì sẽ chẳng có gì đáng bàn. Tuy nhiên nếu là chúng tôi thì khác. Liệu con người tử tế đã mở dùm cánh cửa có hiểu cho tình cảnh của chúng tôi, ít nhất là không nghĩ theo cách thường về một cặp trai gái ở chung trong một gian nhà tồi tàn nằm ở nơi tận cùng của khu đền và giữa đêm khuya thanh vắng?

Sau một lúc im lặng Chitanda lên tiếng khẽ tới mức khó mà nghe nổi.

“Sẽ hoàn toàn ổn nếu người đến cứu không biết gì về tớ, nhưng tất cả đạo dân ở đây đều biết tớ cả.”

Tôi nhớ lại người đàn ông tóc bạc trắng ở phòng hành chính nhận ra ngay cái tên Chitanda.

“Nếu họ là người đến cứu.. thì chắc chắn vấn đề sẽ được hiểu sai. Hơn nữa nơi để cặn sake là nhà kho chứ không phải ở đây nên làm sao chúng ta có thể giải thích? Oreki-san, tớ đến đây là thay mặt cho ba tớ. Sẽ là một câu chuyện hoàn toàn khác nếu không phải ở nơi này và thời điểm này, nhưng lỡ như tin đồn về tớ bị nhìn thấy ở cùng với cậu trong gian nhà phụ của đền Arekusu vào ngày đầu năm truyền ra thì...”

Tôi rên rỉ.

Chỉ nghe thôi thì người ta rất dễ nghĩ là nhỏ quá quan tâm tới danh tiếng của mình, hoặc muốn người ta nghĩ rằng nhỏ là người như thế. Nhưng tôi nghĩ vậy chỉ bởi vì tôi là Oreki Houtarou, một nam sinh cao trung bình thường. Mặt khác Chitanda thuộc về một thế giới riêng. Nhỏ quen người con trai của nhà Tougaito, gia tộc nắm những vị trí quyền lực nhất trong ngành giáo dục ở vùng Kamiyama cùng với con gái của nhà Irisu, gia tộc đang điều hành bệnh viện lớn nhất nơi đây. Họ không chỉ có quan hệ đàn chị - đàn em mà còn coi nhau như bạn bè. Và hôm nay Chitanda đại diện cho ba mình, vào ngày đầu năm mới đi tặng rượu sake cho nhà Juumonji, gia tộc điều hành ngôi đền Arekusu lớn nhất vùng.

Đó là một thế giới tôi sẽ chẳng thể hiểu, cũng không thể biết được nỗi lo của Chitanda về việc lớn tiếng lúc này sẽ dẫn tới những lời đồn không hay có đúng đấy hay là sự cả nghĩ không cần thiết hay không.

Trong một khoảng ngắn tôi nghĩ rằng thật cô đơn nếu sống trong thế giới ấy.

Thở dài một cái, tôi nói:

“Rồi, vậy ta nên làm gì đây?”

Có những kẽ nứt trên tường nhưng gần cửa thì không, nên có lẽ việc gỡ thanh gỗ từ bên trong là bất khả thi.

“Dù gì thì chúng ta cũng cần sự giúp đỡ từ bên ngoài và càng sớm càng tốt, vì lỡ như có ai cần lấy đồ và mở cửa ra thì xem như khỏi thanh minh gì nữa. Nghĩ xem, liệu ai sẽ hiểu được tình cảnh này?”

“Chỉ có Kaho-san...”

“... và Ibara nữa, trước mắt là vậy.”

“Lẽ ra tụi mình nên la lên ngay khi thanh gỗ được chèn vào cửa, nhưng vì bất ngờ quá nên tớ không kịp phản ứng...”

Chất giọng buồn rầu của Chitanda chợt trở nên tươi sáng đầy hy vọng.

“Nhưng sẽ ổn thôi!”

“Ồ, cậu có ý tưởng à?”

“Đúng thế!”

Nhỏ trông cực kỳ tự tin với bản thân. Thực sự có một phương án tốt đến thế sao?

Trong bóng tối tôi còn nhìn ra nụ cười của hỏ.

“Dễ lắm. Tụi mình chỉ cần gọi điện cho các cậu ấy.”

Ờ... không hẳn là khiến quái hàm của tôi rớt xuống đất, nhưng mà...

“Ừ thì dễ đó Chitanda, nhưng tớ không nghĩ sẽ có một cái bộ điện thoại trong cái nơi cũ kỹ này.”

“Cậu đang nói gì vậy? Đùa phải không? Dĩ nhiên tụi mình sẽ dùng điện thoại di động.”

Đầu tôi bắt đầu nhức. Gió rít qua những khe nứt như ă vào tở não.

“Ừm, ý kiến hay đấy. Vậy cậu cứ làm đi.”

“A, nhưng tớ không mang điện thoại theo.”

Cô giống với tôi đó à? Vì bối rối quá nên quên là mình thật sự có mang theo đúng không? Đúng không? Tôi tự rửa thầm trong lòng mình như vậy.

“Tớ cũng không.”

Và rồi, bầu im lặng lại tở.

“Ôi không! Tụi mình làm sao đây?”

Giờ có bán loạn thì cũng muộn rồi.

Bên cạnh việc la lên cầu cứu liệu còn cách nào để thoát khỏi gian nhà phụ này không? Tôi cố nghĩ trong một lúc. Nhiệm vụ tạm thời là

tim ra cách mở cánh cửa từ bên trong. Tôi bắt mình coi việc này là suy nghĩ nghiêm túc thay vì phán hai chữ “bất khả” hay lập tức.

Đầu tiên là xem xét tới cấu trúc của cánh cửa đang đóng. Cửa này không có chìa, nên nếu tác dụng vào một lực đủ lớn nó sẽ mở hé hé, nhưng chỉ tới đoạn bị thanh gỗ chặn lại.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi được quan sát trước khi đi vào tôi có để ý tới những cơ cấu bằng kim loại hình chữ “ko” (コ) được gắn thành một hàng trên cửa. Dĩ nhiên những chi tiết như chúng được gắn vào bằng đinh hay vít thì tôi mù tịt, nhưng có thể giả định rằng nó vững chắc đủ để chịu những cú đá của tôi. Ngoài ra khi đó còn có một thanh gỗ xuyên qua những cơ cấu ấy, chắc chính nó cũng là thanh chèn cửa.

Như vậy thanh gỗ này đã được chèn ngang qua những cơ cấu này. Nếu là dọc hoặc những phương kì dị nào khác thì có lẽ chúng tôi còn có thể cố gắng bằng cách nào đó lợi dụng khe hở ít ỏi mà đẩy thanh gỗ ra khỏi cơ cấu giữ, nhưng nếu là ngang thì xem như thua. Tóm lại, thực sự không có cách nào để mở cửa từ bên trong.

Tuy là thế...

“Có hơn một cách để mở cửa.”

Nghe lời thì thầ của tôi Chitanda phản ứng với một tiếng “Ế?” Tôi vẩy tay và chỉ vào cửa.

“Ví dụ, ta có thể dỡ cả cánh cửa ra khỏi bản lề của nó, tùy thuộc vào cách nó được gắn.”

Trong bóng tối tôi tập trung vào nơi cánh cửa giáp vào tường. Có hai bản lề, một ở gần đỉnh và một ở sát phía dưới. Ờ, cửa nào mà

chẳng thế. Vấn đề là để gỡ nó ra chúng tôi phải có một cây tua vít, và hơn hết là cánh cửa phải được mở thì mới vặn được vì mặt ốc sẽ bị che bởi cạnh cửa khi nó đóng lại.

Phương án gỡ bản lề cũng bất khả thi.

“Ngoài ra...”

Ừm, Oreki-san...”

Chitanda thì thầm.

“Hửm?”

“Tôi quên rằng cậu không có điện thoại nên mới bảo cậu đừng la... Nhưng giờ tình thế đã khác, tội mình phải gọi người tới giúp thôi, cứ thế này thì cậu sẽ...”

Tôi sẽ làm sao? Mà sao nhỏ lại tỏ ra bối rối như vậy?

“Cậu sẽ bị cảm mát!”

Quả là cơ thể của tôi đang run bần bật vì lạnh. Nghĩ là việc lấy vài hũ cặn sake cần chưa tới một phút nên tôi đã không mang áo khoác, để giờ đây chỉ với chiếc áo mỏng manh mà hứng chịu sự hành hạ của thời tiết. Dù là vậy tôi cũng không nghĩ mình sẽ chết tại chỗ vì lạnh được đâu.

“Nhưng cậu sẽ vẫn lo về việc người ta hiểu lầm khi thấy tội mình ở chung với nhau đúng không? Nếu hoàn toàn không còn cách thì tớ sẽ gọi giúp đỡ. Cho tới lúc đó tớ sẽ nghĩ ra một cách nào đó.”

“Oreki-san...”

Chitanda cúi đầu. Không biết nhỏ có nhìn thấy tôi trong nơi tối tăm này không, nhưng tôi đã cười một cái cười toe toét nhất từng cố gắng trong đời mà nói.

“Thực ra cũng không tệ vậy đâu. Chúng ta không thể gỡ thanh gỗ hay bản lề, vậy thì còn bốn cách để thoát mà chưa xem xét đến.”

“Ôi! Nhiều thế?”

“Ừ.”

Tôi lấy ngón tay ra đếm.

“Thứ nhất phá cửa, thứ hai phá tường, thứ ba đào hầm, thứ tư tốc mái.”

Sau khi cụp bốn ngón tay xuống chỉ còn mỗi ngón út của tôi chĩa ra. Chitanda không một lời, nhưng sự im lặng của nhỏ như nói rằng phát mệt với trò đùa không vui của tôi. Tuy nhiên tôi không hề đùa. Có một câu nói của Sherlock Holmes tôi học được từ Satoshi rằng: “Một khi đã loại trừ được những điều bất khả thi, thứ còn ở lại dù có là gì, dù có vô lý thế nào cũng là đáp án đúng” hay đại loại vậy.

Tôi ịn nắm đấm của mình vào tường.

“Những cách đó có thể thành công nếu tụi mình cố gắng, tớ nghĩ vậy. Cánh cửa có thể kiên cố nhưng khoảng tường nó gắn vào trông mục nát tới nơi rồi. Nếu tụi mình cứ đá vào thì hy vọng nó sẽ vỡ ra. Thêm nữa mấy bức tường bằng gỗ chắc cũng mục rồi, nếu dùng những dụng cụ có ở đây tớ nghĩ sẽ không khó để xuyên phá đâu.”

“S-sao?”

Như dự đoán, lời phản đối cất lên.

“Tất cả đều không được! Dù gian nhà này có cũ thế nào thì nó vẫn là tài sản của ngôi đền!”

“Không được à. Tớ cũng nghĩ vậy.”

Người quản đền chắc sẽ giận chúng tôi lắm, và dù nó không phải là vấn đề thì việc phá tường nếu gây ra tiếng ồn thì những người đạo dân gần đó sẽ chạy tới, và thế là đi luôn ý định đào thoát trong yên lặng. Như vậy thì phá mái cũng miễn bàn, thế là còn...

“Vậy kế hoạch đào hầm thế nào?”

Ơn trời rằng trong nhà phụ có những cây xẻng cạnh đủ sắc và trông đủ bền, đồng thời phía dưới không có lát sàn. À, thì ra đó là lý do cho sự lạnh lẽo bất ngờ ở đây. Không có lát sàn thì sức lạnh từ đất sẽ được truyền thẳng tới chúng tôi.

“... Tụi mình bắt đầu đào nhé.”

“Nhưng đào chừng nào mới...”

Có lẽ là tới sáng mai, trong trường hợp tôi không đột quỵ giữa chừng.

Không còn đường để thay đổi kế hoạch nữa. Đây là nơi để đồ nên nó chứa đầy những dụng cụ, tuy nhiên thứ có khả năng giúp chúng tôi ra khỏi đây vẫn còn chưa xuất hiện. Ngoài chổi và xẻng thì còn một cây cọc sắt dài chẳng biết để chống trộm hay gấn cò, cùng một cái giá trống taiko. Hộp các-tông hóa ra lại chứa đầy tách trà... Chúng tôi phải làm gì với chúng đây?

Gió tiếp tục ủa vào trong qua những kẽ nứt trên tường.

Vô vọng rồi. Không cách nào để thoát thân mà không mở cửa cả. Chết toi cái căn nhà không có nổi một cái cửa sổ! Giờ thì đợi càng lâu càng khiến việc nghĩ ra lý do trở nên khó khăn hơn nếu có người tới cứu. Nếu chúng tôi muốn la lên thì cơ hội đó cũng đã trôi qua từ rất lâu rồi. Tôi nhận ra mình đang vắt kiệt trí lực để nghĩ ra một cách lưỡng toàn. Thế còn “thành ý” thì sao? Không, không mê tín như vậy được. Tôi biết nỗi sợ của Chitanda là thật và muốn chơi đẹp với nhỏ. Nhưng... aaa... bên ngoài vẫn rộng hơn và đỡ lạnh hơn!

Khao khát tự do, tôi dòm ra ngoài qua một kẽ nứt.

Dù nhỏ nhưng nó cho một tầm nhìn rộng tới không ngờ. Mắt tôi liền bị thu hút về phía ánh lửa bập bùng. Nếu ở đó thì tuyệt biết làm sao, vì nó ấm! Không biết sake ngọt có còn đủ không nữa. Thất bại của chúng tôi hẳn là gây khó khăn cho nhà Juumonji nhiều lắm.

Những người thăm đền hẳn là đang trong một tâm trạng trái ngược với chúng tôi. Có một người đàn ông luống tuổi say mèm hướng về gian nhà phụ. Đây là một đạo dân chăng?

“A, ông ấy tiến về đây!”

Nghe vậy tôi mới nhận ra Chitanda cũng đang nhòm ra thế giới bên ngoài qua một kẽ nứt khác. Cái lỗ của tôi thì ngang hông còn lỗ của Chitanda nằm ở ngang tầm mắt, thế nên chỉ nghiêng người một cái tay tôi đã chạm vào chiếc túi dây của nhỏ.

Người đàn ông không đi đến tận đây. Tôi tưởng rằng ông ta sẽ đi tới đền thần Inari nhưng giữa đường ông cúi xuống để nhặt cái gì, rồi quay lại mà đi về hướng ngược lại.

“Thế là sao nhỉ?”

Tôi làm bầm, và Chitanda đáp lại đầy tự tin.

“Ông ấy vừa nhặt lên một cái gì đó giống như dây đeo điện thoại.”

“Cậu nhìn thấy à?”

“Tớ nghĩ vậy.”

“Ở khoảng cách này? Vào buổi tối ư?”

Câu trả lời của nhỏ chứa đầy sự thành thật.

“Tớ tin mình có thể nhìn khá tốt vào ban đêm.”

Vậy Chitanda, bên cạnh thị lực hai mươi trên hai mươi của mình còn có khả năng thấu thị ban đêm sao? Không chỉ vậy nhỏ còn có thính giác và khứu giác đầy sắc bén. Nhỏ còn nấu ăn giỏi, như vậy xem ra khả năng ném cũng tốt luôn thì phải.

Cuộc nói chuyện đủ để làm tôi mất dấu người đàn ông nhưng Chitanda vẫn theo được. Một hồi sau nhỏ lên tiếng:

“A, ông ấy tới đó để đưa đồ.”

“Đưa đồ à? Ở đâu?”

“Khu vực bán hàng ở phòng hành chính ấy. Ôi, đông người quá nên tớ mất dấu rồi.”

Khoảnh khắc đó đã lóe lên trong tôi một niềm hy vọng.

“Nè Chitanda... Vậy nếu tớ chỉ phá tường một chút thôi thì có được không?”

5 (đăng B)

“Thành Odani: Khi gió đổi chiều” thực sự là mang tính giải trí cao với diễn tiến không lường được của nó. Điều tôi thực sự cảm thấy ấn tượng chính là cảnh mở màn trận chiến Okahazama. Trái ngược hẳn với những phim cổ trang trước đây thường mô tả Imagawa Yoshimoto chỉ như một kiếm sĩ lão luyện, ông được xuất hiện ở đây với tư thế là một vị anh hùng bất khả chiến bại trong lịch sử - người đã một mình chấp cả một đạo quân của Nobunaga trong trời mưa tầm tã. Đồng thời bộ phim cũng đưa Mouri Shinsuke, người chiến binh đã lấy đầu của Yoshimoto “được” trở thành anh hùng kéké. Khi xem Yoshimoto và Shinsuke giao chiến trong cảnh xác chồng thành núi, máu chảy đầy sông tôi đã cười tới mức đau dạ dày, và đó là lúc tôi nhận ra thứ mình đang xem hóa ra là phim hài[15].

Nói thế thì cũng hơi tội vì tính ra cũng có chỗ này chỗ kia. Ngân nga theo bài hát cuối phim tôi tha thần bước chân hướng về đền Arekusu mà tiện tay mở điện thoại để đọc lại lần nữa tin nhắn của Mayaka.

“Chii-chan và Oreki tới rồi. Đợi trong phòng khách ấy.”

Ồ, đang làm việc thì không nên nhắn tin chứ.

Phe phẩy cái túi dây tôi tiếp tục băng qua những cung đường, đạp lên những miếng đá lát, ném cho dòng người đang xếp hàng mua đồ lưu niệm một cái liếc trước khi bước vào phòng hành chính của đền.

Tôi cũng gặp Juumoji-san khi vừa mở cửa. Dĩ nhiên cậu ấy phải mặc trang phục của miko cả ngày, và dù vậy vẫn trông điềm tĩnh hơn một Mayaka lần-đầu-mặc một trời một vực. Kể ra cũng hên khi mới vào đã gặp người quen nhưng tôi lại không ổn với Juumonji-san cho lắm. Quyết định mở lời một cách tươi tỉnh như mọi ngày, tôi nói:

“A Juumonji-san, chúc mừng năm mới!”

Trái ngược với dự đoán của tôi, cậu ấy đáp lại bằng một câu hỏi:

“Fukube-san, cậu có thấy Chitanda ở đâu không?”

Chitanda-san ư? Chẳng phải ở đây sao?

“Tớ mới tới nên chưa gặp.”

“Vậy à.”

Hai hàng lông mày của Juumonji-san cau lại. Có chuyện rồi thì phải.

“Xin lỗi vì không tiếp cậu được nhưng cứ vào trong đi. Phòng khách có để lò sưởi.”

Kết lời ngắn gọn xong Juumoji-san tiếp tục bước dọc xuống hành lang. Ủm, tôi nên cảm thấy cảm kích vì được người ta cho vào như vậy. Mà khoan, tự dừng lại muốn nhòm trộm Ibara đang làm gì ở đằng sau hơn. Dù đây là lần đầu vào bên trong phòng hành chính nhưng tôi đã hình dung được mình sẽ đi hướng nào. Dù chẳng giống mấy người đang rót rượu sake cho khách nhưng chỉ cần làm cái mặt kiêu “Chuyện tui ở đây là bình thường!” thì chả ai bình luận gì được.

“Chắc là ở đây”, tôi suy đoán trước khi đưa tay mở cửa. Trúng boong! Makaya trong bộ áo hakama đỏ rực đang ngồi rất nghiêm chỉnh, đủ gần để tôi có thể vươn tay chạm vào và trông đã mệt tới nơi. Phơi mình trong cái lạnh đầu năm cả ngày chắc là kinh khủng lắm. Cố lên, ba mươi phút nữa thôi.

Buổi sáng quá bận rộn nên hai chúng tôi không thực sự được tán gẫu với nhau. Giờ thì chắc ổn rồi, nghĩ vậy tôi bèn nói khẽ.

“Mayaka.”

“Fuku-chan...”

Là tưởng tượng hay là Mayaka đang đổ mắt nhỉ? Nếu là cái sau thì chắc là tôi hiểu được, đó là cậu ấy vẫn còn ngượng về bộ trang phục của mình. Những tưởng sau bao nhiêu giờ đồng hồ mặc cậu ấy cũng sẽ quen nhưng thực tế thì, quả là Mayaka năm nay vẫn là Mayaka của năm trước và mọi khi.

Vào buổi sáng đã chúc mừng năm mới nên lần này tôi chỉ nói “Cậu vất vả quá”. Mayaka xem ra là mệt tới mức không nở nổi một nụ cười. Cậu ấy chỉ gật đầu một cái trông như con nít. Nhưng rồi, như chợt nhận ra điều gì tôi cảm thấy hành động của Mayaka trở nên đầy sức sống trở lại. Cậu ấy cầm lên một cái khăn tay từ chiếc khay đựng đồ đánh rơi mà nói:

“Nè Fuku-chan, cậu có nhận ra cái này không?”

Đó là một cái khăn tay loại có thắt dây trắng tinh nhưng nhìn kĩ thì phải gọi là màu ngọc trai hơi ngà. Trông cũng mắc tiền nữa, loại tôi không nghĩ có thể tìm thấy ở quanh đây. Tuy vậy nó không lại ấn tượng đặc biệt gì cho tôi cả.

“Không hẳn.”

Tôi lắc đầu, còn Mayaka thì lắc bảm:

“Tớ nghĩ Chii-chan có một cái giống vậy...”

Nhắc mới nhớ, cũng là bình thường nếu Chitanda sử dụng những thứ như thế này. Dĩ nhiên với tính của cậu ấy thì nó sẽ không được mang đến trường rồi.

Tôi cười.

“Ừm, có ý tưởng về chủ nhân là tốt. Cậu có thể hỏi Chitanda khi cậu ấy quay lại mà.”

Mayaka gắng nở một nụ cười yếu ớt và nói: “Ừm, cậu nói đúng.”

5 (đăng A)

“Hình như không ai tới cả...”

Chitanda, người đang nhìn qua khe cửa khẽ thì thầm. Tôi cũng rầu rĩ.

“Tớ đã nghĩ cái khăn tay là hướng đi đúng, nhưng mà...”

Gió thổi vào trong nhà ngày càng mạnh. Như các cụ vẫn nói, “Gieo gió thì gặt bão”. Tôi đã dùng xẻng phá tường và cũng vì thế mà càng nhiều gió hơn được chui vào. Lạnh lắm. Rất lạnh.

Thực ra tôi chỉ đục một khoảng nhỏ trên tường để làm lớn hơn một cái lỗ trước đó, và giờ nó đã đủ lớn để Chitanda có thể thò bàn tay nhỏ nhắn của nhỏ ra ngoài.

Tự thân thoát khỏi gian nhà phụ là bất khả.

Tôi cuối cùng cũng thừa nhận điều đó. Dù được xây ở một địa điểm vắng vẻ nhưng vẫn có người qua lại. Sẽ là sai lầm nếu chúng tôi liều lĩnh thoát ra bằng những cách thông thường. Giả mà có ít nhất một khung cửa sổ thì đã tốt. Nếu đã không tự lực cánh sinh được thì cách duy nhất là cầu cứu và hai đối tượng duy nhất chính là Juumonji và Ibara. Cả Chitanda và tôi đều không có điện thoại và buồn thay, xem ra nhân loại phải còn lâu lắm mới có thể từ bỏ phương thức truyền tin sơ khai nhất dù đã và đang sống trong thời đại thông tin lao nhanh như tên lửa này.

Công việc bán thời gian của Ibara là miko khiếm trông coi đồ bị đánh rơi. Như nhỏ đã đề cập sẽ luôn có những đạo dân đi loanh quanh khắp đền, nhặt những thứ trông có vẻ giá trị rồi chuyển cho nhỏ. Đó chính là niềm hy vọng của chúng tôi.

Vì nói cách khác, nếu chúng tôi “làm rơi” một cái gì đó đủ giá trị vì rất nhiều khả năng nó sẽ được chuyển cho Ibara.

Đến lúc này thì không có gì sai cả. Đồ vật chúng tôi ném ra đã được một người đạo dân nhặt lên mang về. Tất cả đều theo kế hoạch nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết. Một phương án để liên lạc với Ibara đã được đưa ra nhưng thông điệp quan trọng lại chưa thể chuyển tới.

Tôi nói khẽ:

“Tớ cũng đã lo một chiếc khăn là không đủ.”

Đồ vật đầu tiên được chọn là chiếc khăn tay của Chitanda vì nó trông đủ giá trị để được nhặt lên, và Ibara sẽ dễ dàng nhận ra chủ

nhân của nó.

Chitanda lùi ra khỏi bức tường.

“Ừ, Mayaka chắc là đã nhìn thấy nó nhiều lần rồi nhưng nó khó để lại một ấn tượng gì...”

Mà giả dụ Mayaka có biết chiếc khăn này thuộc về Chitanda thì cũng chẳng dễ để nhỏ suy luận ra việc chúng tôi đang bị nhốt trong một gian nhà phụ. Xem ra phải tạo thêm cơ hội suy nghĩ cho nhỏ rồi.

“Cái vật này được nhốt ở gần nhà phụ. Tại sao Chitanda Eru lại ở đó Chẳng phải cậu ấy đang ở trong phòng khách hay sao... A, có vấn đề rồi đây!”

Nếu một chiếc khăn không thể truyền được thông điệp đó thì tôi nên nghĩ tới món đồ thứ hai. Thứ gì đủ hoàn hảo để báo cho Ibara đây?

6 (đăng B)

Tiệc mừng đã bắt đầu trong phòng khách.

Vẫn còn chỗ ngồi và tôi hiển nhiên là thể loại đông vui là ham, nhưng thực tế thì nó chán tới mức tôi lập tức phải chạy biến và điểm đến duy nhất là chỗ Mayaka. Dù chẳng muốn làm phiền tới những người đang làm việc nhưng rốt cuộc tôi cũng trò chuyện một cách đầy thoải mái với hai đàn chị làm việc chung với cậu ấy, và dường như Mayaka đã đưa ra một tuyên bố trước hai người rằng:

“Em đang nhắm tới việc hẹn hò với cậu ấy.”

Ba cô nàng miko bán-thời-gian hẳn là đã khăng khít với nhau sau khi làm việc chung gần một ngày, vì tôi có thể cảm nhận sự ủng hộ mãnh liệt của hai cô nàng giành cho Ibara sau lời tuyên bố ấy. Không biết từ đâu ra nữa, chứ tôi không nghĩ hai cô nàng là học sinh Cao trung Kamiyama.

Vừa mở cửa tôi có thể thấy Ibara tỏ ý cho phép vào, nhưng nếu bước qua cái ngưỡng này thì toàn thân tôi sẽ bị trưng ra giữa thanh thiên bạch nhật nên dù có ít người cỡ nào tôi cũng nghĩ mình không nên làm vậy. Thay vào đó tôi chỉ thò đầu vào sâu nhất có thể.

“Fuku-chan, nhìn này!”

Nói xong cậu ấy đưa ra trước mặt một cái ví gấp được và phủ ngoài bằng một lớp vải gin. A, chắc chắn tôi nhận ra nó.

“Chẳng phải là của Houtarou sao?”

“Đúng vậy, tên ngốc ấy hẳn là đã đánh rớt.”

“Ừ, bộ vía của cậu chàng Houtarou có lỗ thủng ầu cũng là chuyện thường.”

Houtarou có thể nghĩ rằng mình hỗ trợ Chitanda về nhiều mặt nhưng đó là những ngoại lệ duy nhất trong trí nhớ của tôi. Cậu ta đã bao phen khiến tôi và Ibara hoảng hồn dù là trong những hoạt động bình thường nhất. Tôi còn nhớ có lần khi chúng tôi đến suối nước nóng vào hè năm nay, à lộn, năm rồi[16] nhờ Ibara có người quen, Houtarou đã bất tỉnh nhân sự khi mới ngâm mình được vài phút.

Tóm lại việc Houtarou làm rớt ví là chuyện dễ hiểu, nhưng nó cũng khiến tôi bắt đầu nghi về việc cái khăn tay có phải là của Chitanda-san hay không.

“Lạ lắm. Cậu nhìn này.”

Mayaka nói khi mở banh cái ví ra. Ờ, không nên lục ví của người khác chứ! Mà rồi tôi cũng dán mắt vào nội dung bên trong cái ví. Trời đất...

Mayaka tóm lại tình trạng bằng một câu.

“Cái ví trống trơn.”

Không có một thứ gì ở cả chỗ để giấy ghi chú lẫn chỗ để tiền xu. Một yên cũng không.

“Không lạ sao Oreki tới đây để viếng đền cơ mà, cậu ta phải có ít tiền để cầu nguyện chứ.”

“Ừm, không hề gì. Cậu ấy có thể đã dâng hết tiền cho thần thì sao.”

“Hắn á? Cậu có lộn không?”

Lộn chứ, tôi cũng chả nghĩ vậy. Khó mà nghĩ rằng cậu ấy có một điều ước mãnh liệt đến thế. Chỉ vào ví tôi nói:

“Cái lạ là ở ngăn giữ thẻ. Thường thì Houtarou luôn mang theo một cái thẻ điểm tích lũy hay thẻ thành viên gì ấy nhưng ở đây cũng trống không.”

“À ừ, đúng rồi.”

“Vậy có lẽ nó không phải là ví của Hotarou nhỉ.”

Nhưng Mayaka lập tức phản đối:

“Không, chắc chắn là ví của cậu ấy.”

“... Sao cậu lại nghĩ vậy?”

“Vì thứ này được buộc vào phần dây xích kim loại của cái ví.”

Mayaka lấy ra một mẫu giấy. Nó nhỏ và trông như bị vò nát. Cầm vào tay tôi liền nhận ra đó là một tờ quẻ.

“Cậu xem đi.”

Mở cái quẻ ra... tôi liền bật cười như điên dại.

“Đại Hung! Đại Hung! Trời đất thánh thần ơi đền Arekusu làm thiệt kìa. Lần đầu tiên có một ngôi đền chơi xấu tới mức bỏ cả quẻ Đại Hung vào!”

Nhưng Mayaka không tỏ ra vui mà chỉ cười gượng, và giọng cậu ấy thực sự nghiêm túc.

“Đây là cái quẻ Houtarou đã rút. Nó cũng có nói là sẽ Bị đục mỗ bởi muôn loài chim chóc hay đại loại vậy. Oreki làm rơi ví với tờ quẻ được buộc vào nó.”

Ra vậy.

Tôi nhú mày và chẳng thể nói được lời nào. Có lẽ điều đó khiến Mayaka lo lắng.

“Fuku-chan?”

“... Nghĩa là...”

Tôi nuốt nước bọt một phát.

“Vì Houtarou đã cột điềm rủi này vào cái ví nên không những nó bị đánh rớt mà còn bị lột sạch!”

Thật là tội nghiệp cho cậu chàng, đầu năm đầu tháng đã xui xẻo như vậy.

Phải chăng đó là sức mạnh của quẻ bói? Nếu nó đã dự đoán số phận bi thảm của Houtarou chính xác đến vậy thì tôi cũng nên lợi dụng một chút. Thế là tôi rút ra một đồng một trăm yên...

“Mayaka, cho tớ rút một quẻ nhé.”

6 (đăng A)

“Vẫn chưa có ai tới... Ách xì!”

Đó là âm thanh của Chitanda.

Thật là sai lầm làm sao khi nghĩ rằng mặc những thứ đó là không lạnh. Là con trai tôi chưa bao giờ mặc kimono, nhưng dù có nhìn từ góc nào đi nữa thì sẽ chẳng một có sự sỉ nhục nào hơn việc tôi mặc nó.

“Cậu ổn đấy chứ?”

Chitanda gượng cười mà đáp:

“Không sao... lẽ ra tớ nên mặc thêm chiếc michiyuki...”

“Michiyuki?”

“Là cái áo màu đen làm bằng vải crêpe ấy.”

A, ra nó được gọi là michiyuki sao? Nghe rất Nhật Bản.

“Tớ cũng hối hận vì không mang áo khoác.”

“Trời càng ngày càng lạnh rồi...”

Nói thế là giảm rồi. Chính xác hơn chúng tôi đã gần giới hạn của mình. Nếu không có một cái túi ấm trong túi áo chắc tôi đã chào thua mà la lên cầu cứu.

Giờ đây trong túi ngoài cái túi thơm còn có những thứ khác. Một tờ một ngàn yên, vài đồng tiền lẻ cùng một cái thẻ tích lũy điểm của một cửa hàng CD.

Ném đi cái ví là một quyết định quan trọng. Tôi đã nghĩ rằng cái bóp của Chitanda là phương án tốt hơn, vì nếu buộc cái quẻ Đại Hung của tôi vào đó thì Ibara sẽ hiểu ngay vấn đề và lập tức ứng cứu nhưng rốt cuộc tôi đã không làm vậy. Cái bóp của Chitanda không phải thứ nhỏ thường dùng để mua bánh mì ở căn-tin mà là một phần của bộ trang phục đặc biệt đón năm mới của nhỏ. Khi cầu nguyện tôi đã có dịp ngắm một lúc lâu: đó là một chiếc bóp bằng da thuộc trông rất mắc tiền. Tôi bèn nghĩ về việc bỏ ra hết những thứ trong bóp để lỡ nó có bị trộm thay vì gửi về chỗ Ibara thì cũng đỡ, nhưng ngặt nỗi Chitanda lại chứa rất nhiều đồ trong đó. Lỡ bất kỳ ai ngoài những người đạo dân phát hiện ra thì xác định phần nhiều là mất. Để giảm tối đa rủi ro tôi bèn lột sạch chính cái ví của mình, và để chỉ ra đây là ví của Oreki Houtarou tôi buộc quẻ bói của mình vào sợi dây xích trong ví. Vì đó là một mẫu giấy nên tôi thực lòng muốn điền thêm một chữ “Cứu” nhưng không may, dù suy nghĩ muốn banh nào tôi cũng không tìm ra dụng cụ nào thay cách thì để thay thế cho chữ viết. Đã thử tạo những vết xước hình chữ “Cứu” nhưng khi buộc vào dây xích tờ giấy sẽ bị nhàu và những nếp xước sẽ không còn nhận diện được. Tôi cũng có thể bỏ nó vào trong ví, nhưng nếu vậy

nó sẽ không nằm ở một vị trí làm cho Ibara dễ nhận diện và kết luận rằng đó là ví của tôi nếu nhỏ không dám mở ra. Một bài toán khó...

Và xem ra tôi đã đưa lời giải sai. Cái ví chắc chắn đã được chuyển đến Ibara nhưng ứng cứu theo chiều ngược lại thì chưa. Hẳn nhỏ đã nghi ngờ chút ít với việc cái ví của tôi đến sau chiếc khăn của Chitanda nhưng... vẫn chưa đủ khiến nhỏ rời ca trực để kiểm tra tình hình.

“Xin lỗi nhé Chitanda. Tội mình chắc không còn lựa chọn nào khác.”

Trong tôi trỗi lên một tâm trạng muốn hy sinh để đưa Chitanda đang lạnh cóng tấm áo khoác còn lại của mình nhưng lý trí tôi biết mình cũng lạnh. Nếu cởi tấm áo này ra tôi sợ rằng mình sẽ ngất vì hạ thân nhiệt mất.

Chitanda nhìn tôi mà mỉm cười.

“Không, là lỗi của tớ đã ích kỉ kéo cậu theo.”

“Cậu không có ích kỉ. Đó là công việc mà, phải không?”

“... Dù là thế nhưng việc khiến cậu theo không thể đổ lỗi cho ai khác. Mình gọi giúp đỡ thôi, nếu có lời đồn gì thì đành chịu vậy.”

Nghe đến đây phải nói khiến tôi cực kỳ chán nản, chịu lạnh cho cố để giờ cũng phải bỏ cuộc nhưng chúng tôi thực sự hết cách rồi. Khi tâm trí còn tỉnh táo có lẽ không nên phí thêm phút giây nào nữa. Tôi gật đầu.

Nhưng ngay khoảnh khắc cuối cùng đó...

“Tớ nghĩ có lẽ Fukube-san đã tới đây rồi...”

Lời băng quơ của Chitanda khiến tôi nhận ra một nhân vật đã bị lãng quên. Đúng rồi! Satoshi có lẽ đã ở đây. Hắn có nói là sẽ trở lại đền vào giờ này cơ mà! Khi việc thoát thân bằng những phương pháp vật lý tỏ ra bất khả tôi đã nghĩ đến việc liên lạc với Ibara, nhưng nhỏ không phải là lựa chọn khả dĩ duy nhất. Còn có Satoshi! Satoshi-sẽ-hiểu!

Ôi, nhưng phải có đủ dụng cụ đã.

“Chitanda, cậu có dây không?”

Chitanda giật mình trước sự lên tiếng đột ngột của tôi.

“D-dây à?”

“Dài cỡ dài, khoảng năm mươi cen-ti-mét là đủ. Chắc chắn sẽ giúp chúng ta truyền thông điệp.”

Chitanda bắt đầu rà khắp người để tìm một sợi dây.

“Dùng quai guốc của tớ được không?”

“Quá ngắn.”

“A! Trên cái túi dây của tớ có dây này!”

Tôi lắc đầu.

“Không được, vì chúng ta cũng sẽ dùng cái túi dây của cậu.”

Nhỏ nghiêng đầu tỏ ra bối rối. đành chịu, tôi sẽ giải thích sau.

“Vậy dùng dây giày của cậu được không?”

“À đúng rồi! Chính nó!”

Lấy hết nhiệt huyết còn lại, tôi nhìn xuống chân và ngay lập tức thất vọng. Nếu là giày bình thường thì đã tốt nhưng hôm nay tôi lại mang ủng không dây, chẳng phải là để cho đẹp gì mà vì tôi sợ mặt đất sẽ trơn khi tuyết tan. Trời ạ, sao mọi thứ cứ chống lại mình thế này?

“Nếu thực sự là cần...”

Chitanda nhẹ nhàng chạm vào dải obi trên bộ kimono của mình.

“Cậu có thể dùng cái dây buộc dải obi của tớ.”

“Nó đủ dài không?”

“Chắc là đủ.”

Chitanda gật đầu, và vì lý do nào đó nhỏ quay mặt đi. Không để ý tiểu tiết tôi nói:

“Gỡ nó ra có khó không?”

“Ờ, ừm, cũng khó... Sẽ tốn chút thời gian.”

Khi đó trong lòng tôi chợt cảm thấy có gì không ổn.

“Ừm... Chitanda này, tớ không rành về kimono lắm nhưng mà...”

“...”

“Liệu bộ kimono có bị làm sao nếu gỡ cái dây ra khỏi dải obi không?”

Lời đáp cho câu hỏi đó tốn khá nhiều thời gian để phát ra.
Chitanda nhìn xuống đất mà nói rất khẽ.

“Dài obi chắc là sẽ... ròi ra...”

“Cái gì? Thế thì không được!”

“Tớ cũng nghĩ vậy, vì chỉnh lại cũng khó...”

Đó không phải vấn đề ở đây. Dù có nhận được sự giúp đỡ của Satoshi thì hắn sẽ nghĩ gì khi thấy Chitanda... thành ra thế ấy? Chắc chắn là chẳng tốt lành nổi và xem như công sức của chúng tôi cũng thành công dã tràng.

“Bộ không có nổi một sợi dây quanh đây sao?”

Nghĩ nào!

Gian nhà phụ này có một cây chổi tre, một cái xẻng sắt, một cây cọc dài, một cái giá trống, một cái cần câu cùng một cái thùng cạp tông chứa đầy tách trà giống hệt nhau. Tôi không nhớ mình đã kể đi kể lại những thứ đó bao nhiêu lần vì cái cần thiết duy nhất chỉ là một sợi dây... Nếu có dao tôi sẽ thử cắt những sợi chổi. Dùng xẻng có được không nhỉ? Chắc là không, và cọng tre cũng quá ngắn.

Dường như không chịu nổi bầu yên lặng Chitanda rụt rè hỏi:

“Ừm... sao cậu lại cần một sợi dây để gọi Fukube-san tới giúp vậy?”

Chuyện quan trọng bây giờ là: sợi dây ở đâu? Tôi sắp chết còng rồi.

7 (đăng B)

Mayaka thét lên đầy kích động.

“Tại sao?”

Lại một món đồ bị đánh rơi nữa được chuyển tới. Lần này là một cái túi dây. Không phải loại rẻ tiền tôi đang xài mà là một chiếc túi đầy thanh lịch mà một quý cô trong bộ kimono sẽ mang theo.

Mayaka bị sốc vì chiếc túi này thuộc về Chitanda-san. Xem bộ cậu ấy đã trưng ra trước khi tôi tới đây và Mayaka đã nhìn thấy. Một khăn tay, một ví, và giờ mà một chiếc túi dây, hai người đó đã rút tổng cộng ba món đồ. Chẳng lẽ vận “Đại hung” của Houtarou khủng khiếp đến vậy sao? Tiện thể thì tôi rút được một quẻ “Trung thượng”. Hơi thất vọng một tí nhưng nhìn vào gương của thằng bạn chí cốt tôi nhận ra mình còn may mắn chán.

“Cái này cũng được nhặt ở gần gian nhà phụ. Hai cậu ấy làm cái gì ở đó nhỉ?”

Chiếc túi có màu tím nhạt được bện dây và trang trí bằng những quả bóng nhỏ. Đẹp tuyệt. Nhưng dĩ nhiên một thằng con trai không nên chọn nó để mang theo nên tại sao lại mất công so bì với cái của tôi nhỉ?

“Và còn có cái sợi dây bản thủ này buộc vào nữa...”

Lời nói đó hút lấy sự chú ý của tôi.

“Dây?”

“Ừ, nhìn này.”

Mayaka nắm lấy đầu chiếc túi. Quả là trên đó có một sợi dây được buộc vào phần đáy. Một chiếc túi được buộc hai đầu. Tôi mở tròn mắt.

Đ-đây là...

Tôi chợt nhảy cẫng lên từ thế đang ngồi của mình, làm Mayaka giật mình ngược lên.

“Sao vậy Fuku-chan?”

“Mayaka, gian nhà phụ ở đâu?”

“Ở đằng kia, cạnh đèn thần Inari đó.”

“Tớ quay lại liền!”

Với những bước như bay, tôi phóng khỏi phòng hành chính mà dồn hết sức lực chạy dưới bầu trời đầy sao, trong tâm trí chỉ tồn tại một suy nghĩ.

Houtarou, Chitanda-san, tớ tới cứu các cậu đây!

7 (đăng A)

“Satoshi sẽ hiểu. Ý nghĩa của một cái túi bị buộc cả đầu lẫn đáy.”

Vì đã làm những việc cần làm tôi trở nên rảnh rang mà giải thích cho Chitanda. Chính xác hơn thì tôi đang dựa vào tường, cố giải thích khi mình còn tỉnh táo.

“Vì cậu ấy để ý rất nhiều thứ nhỏ nhặt.”

Chitanda cũng đang lạnh run, nhưng dường như sự khổ sở về thể xác đã bị che lấp bởi tính hiếu kỳ cố hữu của mình. Nhỏ tiến đến gần và dực tôi nói tiếp.

“Ý cậu là sao? Tôi chưa hiểu.”

“Cái túi cũng như một cái bọc. Nếu cả đầu và đuôi đều bị buộc thì nghĩa là bên trong đã bị “nhốt”. Nó hàm ý cho tình cảnh chúng ta ‘bị nhốt như lũ chuột’.”

Trong bóng tối, một cái đầu nghiêng đi vì bối rối.

“VẬY... Ờ?”

Rõ là nhỏ vẫn chưa hiểu. Tôi cười.

“Không phải tôi tự nghĩ ra đâu. Đó là một điển tích xưa. Cậu biết trận chiến Anegawa chứ?”

Chitanda với điểm số tuyệt vời của mình dĩ nhiên là thừa sức nhớ tất cả những gì được ghi trong sách giáo khoa. Nhỏ trả lời trong một mạch.

“Trận Anegawa diễn ra vào năm 1570 giữa liên minh Oda – Tokugawa và liên minh Azai – Asakura. Khi ấy phần thắng đã thuộc về lãnh chúa Oda Nobunaga.”

“Còn có một điển tích nổi tiếng trước đó... Cậu có biết Cuộc vây hãm Kanegazaki không?”

Vì nó không có trong sách giáo khoa nên không lạ gì khi Chitanda không biết. Nhỏ lắc đầu.

Thế là tôi bắt đầu phần giải thích ngắn gọn của mình.

“Khi Nobunaga mãi mê tấn công quân của Asakura thì người em rể Azai có mưu đồ tạo phản. Vợ của Azai tức là em gái của Nobunaga đã gửi một cái bọc được buộc cả hai đầu đến anh mình, người đang ở tiền tuyến. Vừa nhìn cái bọc Nobunaga nhận ra ngay thông điệp mà em gái mình muốn gửi tới rằng ông đã bị ‘nhốt như chuột’ Tớ cũng không biết bao nhiêu trong câu chuyện này là thật, nhưng...”

Lời giải thích này có thể khiến tôi trông đầy uyên bác, nhưng thật ra nó đến từ quyển truyện tranh mượn được từ Satoshi. Tôi đã có dịp đọc nó khi cả nhóm đi tắm suối nước nóng trong kì nghỉ hè. Ngoài ra một nội dung tương tự đã được chiếu trong bộ phim “Thành Odani: Khi gió đổi chiều” chỉ mới được phát vào trưa nay. Tôi cũng hơi lo là chỉ một cái túi liệu có đủ, và phải chăng sẽ là tốt hơn nếu bỏ được thêm cái gì vào làm thông điệp... Mà thôi, lần này còn không được nữa thì chẳng biết sẽ ra sao.

Không, lạc quan lên nào. Satoshi luôn rảnh, và giống chúng tôi điểm đến ưa thích của hắn sẽ là chỗ Ibara. Hắn sẽ nhận ra ngay khi nhìn thấy cái túi. Satoshi là chủ nhân cuốn truyện. Satoshi cũng xem bộ phim đó cả buổi chiều như tôi. Hắn là người thích cái gì là nhớ cái đó. Tôi cam đoan rằng mọi chuyện sẽ ổn chỉ cần cái túi được hắn nhìn thấy.

“Tớ chưa từng biết một điển tích như vậy tồn tại...”

Chitanda cúi đầu một cái sâu cứ như bản thân vừa được khai sáng điều gì đó.

Vì cái ví đã được an toàn chuyển tới Ibara nên tôi có lòng tin rằng cái túi dây này cũng vậy. Để truyền thông điệp cần một sợi dây để buộc vào phần đáy của chiếc túi, tuy nhiên không có sợi dây nào

phù hợp ở quanh đây. Không có sợi dây thứ hai thì mọi lập luận đều trở nên vô nghĩa. Đến đó tôi nhìn thấy một nhận định sai lầm của mình... Sợi dây chúng tôi cần không nhất thiết phải ở trong nhà kho.

Những bức tường trong đây đều đã mục. Dùng cái xẻng tôi phá một góc nữa của bức tường và xin lỗi thầm trong lòng, tăng số lượng lỗ tôi đã tạo ra thành hai. Vì cái lỗ chỉ vừa đủ để thò một cánh tay ra ngoài nên Chitanda không tỏ ra phản đối. Sau đó tôi trèo lên cái giá trống taiko. Mục tiêu là phần chái của gian nhà, ngay dưới mái hiên. Tôi thò tay ra khỏi cái lỗ để lấy “sợi dây” mình cần.

Có một lá cờ trắng ghi “Đền Arekusu” treo ở nhà phụ. Cột cờ có lẽ vì quá ngắn nên để giữ lá cờ một sợi dây nylon đã được buộc ở phần chóp vào mái hiên. Đó chính là sợi dây tôi cần. Đúng như dự kiến, nó đã chờ sẵn ở ngoài để tôi với tới.

Như vậy thông điệp “bị nhốt như chuột” đã được hoàn tất. Còn lại trông chờ vào Satoshi. Không sao, mọi chuyện sẽ ổn.

Hai cánh cửa va vào nhau những tiếng lách ách, và rồi một giọng nói vang lên:

“Houtarou, có ở trong đó không?”

Chitanda tròn mắt nhìn tôi như muốn nói rằng nhỏ không tin nổi. Tôi nhún vai đáp:

“Ờn trời. Tôi muốn chết cóng rồi đây.”

“Có sake ngọt mới nấu nóng hổi đang chờ cậu trong phòng khách đó. Rồi, tôi mở cửa đây.”

Sake ngọt à. Cũng vì nó mà chúng tôi thành ra như vậy. Đẹp, không muốn nghe muốn nhìn thấy nó nữa.

Cách, cách, rắc. Cánh cửa nhôm từ từ mở ra.

Được chiếu sáng bởi ánh trắng và ánh lửa bập bùng, Satoshi cười ranh mãnh.

“Năm mới, mở cửa xông nhà!”

“Ờ... cảm ơn khách tới...”

Một cơn gió rít qua làm Chitanda hắt xì một cái.

[1] Dịch thoát nghĩa, nguyên bản là “kẻ mộ đạo của Kanke”. Kanke tên đầy đủ là Sugiwarano Michizane – một học giả, nhà thơ và chính trị gia thường được người ta tôn là “Thánh học”.

[2] Con gái mà ăn mặc, điệu bộ như con trai

[3] Theo cách hiểu đơn giản nhất thì nó là 1 cái bàn, được phủ 1 tấm chăn lên và bên trong đặt lò sưởi, người ta sẽ chui vào dưới đó cho ấm.

[4] Thần thu hoạch, màu mỡ và sung túc.

[5] Cấp bậc cao nhất là một đền thờ nhận được.

[6] Daruma là con lật đật đặc trưng của Nhật Bản, “lò sưởi daruma” có cái tên như vậy vì hình dáng của nó giống daruma.

[7] Một bộ phim truyền hình nổi tiếng của Nhật Bản. Tokugawa Mitsukuni – nhân vật chính – luôn tự xưng mình là “một thương nhân vải crêpe đến từ Etsugo”.

[8] Một loại trang phục truyền thống. Mặc ở ngoài kimono, thắt ở eo và thả dài xuống mắt cá như một loại đầm.

[9] Danh xưng dành cho những thiếu nữ đồng trinh làm việc trong đền.

[10] Loại vớ có xẻ một đường ở ngón cái để dễ đi guốc.

[11] Nội dung một câu chuyện ngắn khác của Hyouka – “Phạm vào bảy đại tội”.

[12] Dường như là một cách nói cạnh khóe của Ibara, vì “may mắn lần sau” có thể hiểu là bây giờ chẳng có chút may mắn gì cả.

[13] Quan điểm thể hiện như sau : “A là B, nếu B là C thì A cũng là C.”

[14] Tên gọi chung cho những cây cổ thụ trồng trong đền và có đính bùa cầu an.

[15] Satoshi xem nó là “phim hài” vì theo sử sách thì quân của Yoshimoto đã tháo chạy khi mới nhìn thấy đạo quân của Nobunaga nên không thể có chuyện giao chiến đến mức “xác chồng thành núi, máu chảy đầy sông” được.

[16] Vì hôm nay là năm mới nên tình tiết trong câu chuyện “Con ma nhìn gần” được coi là năm trước.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Vụ án Chocolate-tự-làm

Chương 1

Gần đây, quan điểm cho rằng cách nhìn nhận của cá nhân về những vấn đề thì không mang tính phổ quát đã trở thành một cái gì đó bình thường. Càng hiện đại người ta càng khó đồng thuận với sự chủ quan tương đối đó, và học sinh trung học là một ví dụ. Nhưng khi cân nhắc kĩ càng hơn, dù có thể tự thuyết phục, nhưng chẳng ai trong chúng ta có thể hoàn toàn chắc chắn là mình hiểu rõ “lý trí và cơ thể” của chính mình. Điều này dĩ nhiên không phải điều tốt lành lắm cho sự ổn định về trạng thái tinh thần của con người. Vì vậy lựa chọn khả dĩ thứ hai, thay vì theo đuổi sự thật, là không đuổi theo nó tới những khía cạnh sâu hơn là nó đáng ra phải thế; tức là, chỉ đơn thuần “tin” vào nó. Và đó là lần đầu tiên ta đã tổng khứ bóng mờ của sự tương đối để sống một cuộc sống trần tục, ngày qua ngày.

Nhưng cần phải nói là việc từ bỏ theo đuổi sự thật hoàn toàn tách biệt với đồng thuận với mọi thứ xung quanh. Đức tin là bắt buộc phải có nhưng không phải vì vậy mà tin mù quáng. Đó cũng lại là một lẽ thường và không thể tha thứ những ai không chấp nhận điều đó. Để phù hợp với phương châm “tiết kiệm năng lượng” của mình, tôi không vạch một đường rõ ràng về tin hay tin tất cả, nhưng cũng chẳng coi thường những người quan tâm tới điều đó.

Trong khoảnh khắc quyết định ấy, Satoshi tên-nói-dối-dở-tệ đang đau khổ mà phân trần không ngớt với tôi khi hai thằng vừa bước qua cổng trường sau giờ học. Đã khá muộn nên chẳng còn mấy học

sinh ở đây. Không gian tờ mờ bên ngoài như làm cho những cơn gió tháng hai thì thoáng thổi qua trở nên lạnh hơn. Satoshi, bấy giờ đã quay lại nhìn tôi mà giờ ngón cái lên theo kiểu hấn vừa được cứu rồi.

“Nè, cậu hiểu tớ mà đúng không Houtarou? Vậy đó, ‘Không thể tha thứ những ai không chấp nhận điều đó’ là một phát biểu rất hay. Bởi vì, cậu thấy đó, lấy mấy cái bánh quy làm ví dụ nhé. Nếu cậu ấy mua ở tiệm về rồi trang trí bằng kem tươi và nói là ‘Đây, bánh quy tự làm!’ thì có được không? Đó chính xác là lí do, chứ nào tớ có ác tâm gì đâu?”

Hấn đang bức tức và đó là một cảnh tượng hiếm gặp. Fukube Satoshi, tôi chỉ mới đánh bạn với hấn từ hồi sơ trung nhưng quan hệ ban bè của chúng tôi thân thiết theo cách riêng của nó. Vóc dáng nhỏ thó làm hấn trông có vẻ yếu đuối, nhưng bất chấp bề ngoài không được chững chạc và mạnh mẽ thì hấn có thần kinh chắc là bằng thép...

Nhưng lúc ấy cả thép cũng vô dụng, đối thủ của hấn quá mạnh.

Satoshi đã bị phục kích và ép góc bởi một cô gái mà bất cứ ai đi qua đều có thể nhầm là học sinh tiểu học. Nhỏ ấy tên là Ibara Mayaka. Chung lớp với nhau từ tận hồi tiểu học, tôi cảm thấy – chỉ là tôi thôi nhé – là sau tận chín năm nhỏ ấy ngoài chiều cao thì chẳng thay đổi một chút gì. Có quan hệ lâu năm thế nhưng chúng tôi hiếm khi nào nói chuyện với nhau, hay đúng hơn là nhỏ chả xem lời tôi nói ra kí-lô nào cả. Với gương mặt cúi gằm, tay trái chống nạnh còn tay phải đang cầm một món quà bọc giấy màu đỏ, nhỏ thở dài một cái mà nói:

“Vậy tóm lại là, Fuku-chan, ý cậu là thế này: để được coi là ‘sô-cô-la-tự-làm’ thì nó phải được làm từ hạt cacao, và sẽ không là vậy nếu tớ chỉ nấu chảy sô-cô-la lên và đổ vào khuôn. Thế nên sô-cô-la Valentine của tớ không được coi là tự-làm, ý cậu là vậy chứ gì?”

Hôm nay - mười bốn tháng hai năm hai ngàn, ngày tôn vinh thánh Valentine, ngày mà giá sô-cô-la đội lên nóc trời và rõ ràng chỉ là cách để giới thương nhân thao túng việc quảng cáo hồng kiếm lời. Thực tế thì đặt vào giữa tháng Hai khá là thông minh, bằng việc tổ chức vào cuối mùa nó sẽ khiến người ta cảm thấy đây là cơ hội cuối cùng để bày tỏ tình cảm. Khó mà tin nổi rằng nó không được chủ ý để như thế.

Nhưng đây không phải lần đầu Ibara tỏ tình với Satoshi, và mỗi lần như vậy Satoshi luôn tránh né chủ đề trong vô vọng. Nhưng hôm nay là ngày Valentine và chuyện không dễ dàng như trước. Ibara thật sự nghiêm túc và lời bông đùa của Satoshi đã chạm trúng nọc. Sự bình tĩnh thì vẫn còn, nhưng tôi tự hỏi thứ gì đang tồn tại trong ánh mắt nhỏ lúc này. Có lẽ là sự đáng sợ của một con quỷ chăng? Satoshi, người đang được tra vấn dù thực sự chẳng làm gì lại bình thản trả lời:

“Tớ không định nói nhiều hơn thế...”

“Nhưng đó là những gì cậu đã muốn nói, đúng không?”

“...Ừ, đại loại vậy.”

Ibara ngược mặt lên, sự cuồng nộ của nhỏ dường như đã tràn bờ.

“Hiểu rồi, ra là cậu có ý đó! Tớ, tớ đã... đặc biệt... chỉ vì là ngày Valentine! Tốt thôi, tôi hiểu rồi! Nếu đó là cái cậu muốn...”

Với một chuyển động nhất gừng, nhỏ xé toạc lớp giấy bọc đồ trong chớp mắt. Sau lớp giấy là một bánh sô-cô-la hình trái tim được bọc ni-lông. Ibara xé tiếp lớp bảo vệ cuối cùng, há cái miệng nhỏ xíu của nhỏ mà cậu không thương tiếc vào miếng sô-cô-la dường như đã đông cứng bởi cái lạnh tháng Hai. Nhỏ nhai ngấu nghiến phần chớp nhẹn của cái trái tim ấy.

“Tôi sẽ làm được, hiểu chứ?”

Chúng tôi phải nao núng trước cơn giận của nhỏ. Vài anh học sinh đi ngang qua dừng lại vì hiếu kì, nhưng như người ta nói “Chó đã ngủ thì cứ để nó nằm”, họ nhanh chóng chạy biến. Nắm chặt bánh sô-cô-la quý giá vừa bị phá hủy bởi chính cái miệng của mình, Ibara trừng mắt nhìn Satoshi. Tôi sẽ không đặt cược vào “buồn” hay “bực”, bởi nó là một ánh mắt căm hờn như sắp sửa chọc cái trái tim sức mẻ vào bụng Satoshi tới nơi rồi.

“Nhớ đó Fuku-chan, à không, FUKUBE SATOSHI!”

“N-nhớ gì”

Satoshi giật nảy mình mà lùi về sau. Ibara tiếp tục lớn tiếng:

“Năm sau, ngày mười bốn tháng hai năm hai ngàn không trăm lẻ một! Tôi sẽ làm ra một tuyệt tác khiến cậu phải vừa lòng và đập nó vào mặt cậu... Tốt nhất là nhớ đấy!”

Chực sắp khóc, Ibara chạy dọc hành lang mà biến mất ở chân cầu thang. Dòm lại đằng sau, tôi thấy Satoshi tỏ ra hơi xấu hổ

nhưng nhanh chóng bằng một cú nhún vai, chưa có gì đặc biệt xảy ra. Tôi nói:

“Thế có ổn không?”

“Hồng biết tớ có tòi quá không nhỉ?”

“Nhỏ muốn khóc rồi đó.”

“Mayaka ấy à? Cậu ấy sẽ ổn thôi...”

Satoshi nói rồi lấy giày ra khỏi tủ. Tôi nhún vai mà làm theo, quyết định bỏ vụ Ibara qua một bên. Những lời lẽ thiếu suy nghĩ của Satoshi không làm nhỏ ấy tổn thương mới là lạ, nhưng thôi, có can hệ gì đến tôi đâu?

Ibara đã tuyên bố sẽ tiếp tục tặng sô-cô-la vào năm sau và chẳng biết lúc đó Satoshi lại giờ trò gì nữa. Kỳ thi vào cao trung cũng chẳng còn xa. Dù cả hai đã chọn cùng nguyện vọng là trường Cao trung Kamiyama nhưng, nếu một người bị bỏ lại thì chẳng chống thì chày tình cảm cũng sẽ phai nhạt. Với tôi thì việc chuẩn bị cho kỳ thi trước mắt là quan trọng nhất. Thời gian là thứ xa xỉ để dành cho mấy chuyện yêu đương như thế này.

Gió tháng Hai lạnh thật, tự nhiên tôi rung mình một cái.

CHƯƠNG 2

... Cái “năm sau” đó rồi cũng tới, tôi chợt nhớ lại.

So với bây giờ thì cái tôi năm ngoái chắc là chai sạn hơn. Nhưng, “lúc đó” thực sự là chẳng có đường cứu, Ibara và tôi quá xa cách.

Tốt nghiệp sơ trung Kaburaya, ba chúng tôi hạ cánh an toàn vào trường cao trung Kamiyama. Rồi chẳng hiểu nguyên cớ gì mà lại vào chung một CLB. Satoshi thì dễ hiểu vì hắn là bạn chí cốt, còn Ibara thì mến Satoshi. Nhưng chúng tôi không phải kiểu bộ ba thân thiết theo kiểu “cùng nhau tắm chung”. Trái lại, một phê bình gia có tâm hồn văn thơ hẳn là sẽ mô tả ba thành viên CLB Cổ Điển là “sự trêu ngươi của số phận”.

Dĩ nhiên là nếu CLB Cổ Điển chỉ có ba chúng tôi thì nó khó mà sống sót quá một tháng. Phòng Địa chất – tổng hành dinh của CLB Cổ Điển luôn mở cửa với bốn người, và thành viên thứ tư thuộc loại khó làm vừa lòng nhất.

Người-khó-làm-vừa-lòng đó đã lên tiếng, phá tan hồi tưởng thanh bình của tôi...

“Hả, cậu nói vậy nghĩa là sao? Tớ hiểu kì quá!”

Hướng mặt về phía cô nàng, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là mái tóc đen suông dài. Không thể thấy mặt vì lưng nhỏ đang quay về phía này, nhưng tôi thừa biết biểu cảm gì đang chiếm lĩnh gương mặt ấy. Mỗi khi nhỏ thốt lên câu “Mình hiểu kì!”, đôi đồng tử lại nở to và gò má thì ửng hồng, phản phé hoàn toàn cái phong thái của một người phụ nữ Nhật Bản hoàn hảo.

Con gái một của gia tộc điền trang giàu có Chitanda – Chitanda Eru.

Nhưng cũng vì bản chất dễ hiểu kì tới cực độ của nhỏ mà CLB không bao giờ thiếu chuyện để làm. Và đối với người ưa sự tiết kiệm năng lượng như tôi thì nhỏ đúng là rắc rối.

Chitanda đang mặt-đối-mặt bàn luận cùng Ibara ở giữa phòng. Tôi vốn chỉ muốn chậm rãi lật từng trang của cuốn truyện chữ đang đọc, nhưng vì âm lượng của cuộc trò chuyện khó có thể coi là trung bình nên tôi không thể không vô tình “nghe lén”. Thế nên tôi đành nghe tiếp lời đáp lại của Ibara.

“Là vậy đó, suốt bốn ngàn năm sô-cô-la đã luôn là một ‘đồ uống’. Không phải vì người dân Nam Phi thiếu ý tưởng mà bởi không có cách nào khác để chế biến nó.”

Hai cô nàng đang bàn tán rất sôi nổi mọi thứ về sô-cô-la. Hay đúng hơn, là Ibara đang giảng bài cho Chitanda nghe. Tại nhỏ mà tôi lại nhớ về ngày Valentine năm ngoái. Năm ngoái... Ừ, gần một năm trôi qua rồi. Lúc này thế giới đang bước vào đầu tháng Hai, năm hai ngàn lẻ một sau công nguyên. Nhằm tiết kiệm nên lò sưởi của trường không bao giờ để ấm hơn mười sáu độ C, và dù trung thành với tôn chỉ ấy... tôi ghét cái lạnh.

Xem những luồng gió rét mướt quét qua chẳng thành vấn đề, giọng nói của Ibara so với lúc này càng tỏ ra nhiệt tình hơn.

“Dường như phải đến khi thực dân Tây Ban Nha mang về Châu Âu sô-cô-la mới biến thành một thứ quà xa xỉ, và người ta cũng nhận thấy việc nghiền hạt cacao sẽ tạo ra lượng béo hơn năm mươi phần trăm so với khi làm thành thức uống. Đại loại tớ nghe nói vậy. Tuy nhiên vì thời đó họ đã có cà phê nên chẳng ai muốn thử thứ đó cả.”

“Tớ không ổn với ca-phê-in[1] nên tớ không uống cà phê được.”

Sau một quãng dừng, Chitanda tiếp tục:

“Ít nhất một nửa thành phần là dầu, nhưng lại không tốt sao?”

Ừ, thử uống một ly đầy mayonnaise[2] xem nào.

“Thực ra phải xem là không tốt vì nó khó tiêu hóa.”

“Nhưng hồi đó người ta lại khá chuộng mà nhỉ?”

“Thêm đường vào đã làm cho sô-cô-la phát triển rộng rãi, ngoại trừ ở Vương quốc Anh vì đường như họ có vấn đề riêng. Cũng bởi hàm lượng calo cao mà nó còn được sử dụng cho mục đích chữa trị. Một loại đồ uống cao cấp nhỉ.”

“Được dùng làm thuốc luôn à?”

“Ừ, thậm chí còn dùng làm áp-rô-đi-sác[3] nữa cơ.”

Tôi thấy Chitanda nghiêng đầu qua một bên.

“Cậu vừa đọc chữ gì vậy?”

Ibara như sẵn sàng trả lời nhưng bất ngờ đông cứng, và cuộc nói chuyện cũng dừng lại một hồi. Tôi lia mắt ra khỏi cuốn truyện chữ để quan sát nhỏ. Hai gò má của Ibara đang đỏ ửng. Đường như nhỏ đã mắc một sai lầm đến nỗi không thể trả lời tiếp.

“Thuốc kích... ừm...”

“Thuốc Kích Ừm là gì?”

“Mà nè!”

Ibara gượng gạo mà đưa cuộc nói chuyện về đề tài chính bằng cách cười phá lên, sau đó nhỏ ghìim lại mà nói:

“Và rồi thức uống sô-cô-la bằng cách nào đó đã trở “thức ăn”. Tách dầu ra thì chưa đủ, tớ nghe nói họ còn phải chờ tới khi một phương pháp thêm kiềm vào được phát triển. Kiềm có nhiệm vụ vừa tách dầu vừa trung hòa axit trong cacao.”

Nhỏ đã thành công, thông tin sắc mùi công nghệ này đã khiến Chitanda quên sạch chuyện lúc nãy.

“Kiềm sao? Tớ chưa từng nghe nói với việc người ta cho vào thực phẩm... À, chỉ có mì sợi Trung Quốc thôi.”

Ibara, bấy giờ trông nhẹ nhõm hẳn, nói tiếp:

“Hơn nữa, biết rằng độ lợn cợn của hạt ảnh hưởng không nhỏ đến sự hấp dẫn thì người ta càng phải phát triển hệ thống nghiền hạt cho thật mịn. Đường kính của một hạt bột là... Chi-chan, cậu đoán là bao nhiêu?”

Đường kính một hạt bột cacao à? Một thứ tôi chưa từng bỏ sức ra mà nghĩ. Cuốn truyện chữ hóa ra lại chán đến ngạc nhiên nên tôi dành hướng sự chú ý về câu hỏi của Ibara. Nhưng đây là cuộc đối thoại mà tôi khó lòng theo kịp.

Về phần Chitanda, nhỏ “ừm” một cái rồi trả lời.

“Để xem nào. Nghe từ một người hay bán bột mì cho nhà thì tớ biết đường kính một hạt bột mì vào khoảng bốn mươi đến năm mươi mi-crô-mét. Bột để làm sô-cô-la có nhỏ đến thế không?”

Ibara trông như một nàng công chúa bị giương cái đuôi rực rỡ của mình lên để làm nhân vật chính. Nhỏ lắc đầu.

“Với hạt bột sô-cô-la thì là hai mươi mi-crô-mét.”

“... Tuyệt thật!”

Con số đó ấn tượng đến thế à? Điều ngạc nhiên là tôi không thể chấp nhận điều đó dù chẳng có gì để so sánh. Hai mươi mi-crô-mét với năm mươi khác nhau bao nhiêu trời?

... À, là số hai nó khác số năm.

Chitanda gật đầu mấy lần mà tỏ ra ngưỡng mộ.

“Cỡ đó mà dùng chày với cối nghiền chắc khó lắm nhỉ?”

“Giống như cố làm kem khi không có máy làm kem vậy. Làm sô-cô-la với hạt cacao thô ở nhà là không thể.”

“Khó quá nhỉ. Nhưng Fukube-san đã nói rằng chỉ muốn sô-cô-la làm từ hạt cacao thôi phải không?”

Nghe vậy, Ibara khẽ thở dài.

“Năm trước tớ không dè rằng làm sô-cô-la lại khó đến thế... Nhưng mà, Fuku-chan cũng không thay đổi mấy... sẽ ổn thôi.

“Có thật là ổn không?”

Khoảnh khắc Chitanda hỏi tôi thấy Ibara mỉm cười. Không, nó không tươi đẹp như thế. Nếu phải mô tả một cách quá đáng về biểu cảm của nhỏ thì tôi sẽ nói rằng: “Giọng nói run run của nhỏ vang vọng trong một nỗi kiềm nén đáng sợ khiến lưng tôi không ngừng đổ mồ hôi. Thứ hạnh phúc tuôn ra giữa hai bờ môi như bị bóp méo một cách nhiệt tình bằng nỗi đắng cay...”

Với bàn tay nắm chặt chống xiên hướng về phía tôi, nhỏ tuyên bố:

“Tớ sẽ làm ra một chiếc bánh sô-cô-la-tự-làm ngon nhất! Tớ sẽ khóa chặt Fuku-chan lại mà bắt cậu ta nghe hết những gì mà tớ đã trải qua, và nếu còn phàn nàn gì... tớ sẽ banh họng cậu ta mà nhét vào!”

... Đừng bao giờ xem thường sự kiên định của phụ nữ, hay để không vơ đũa cả nắm thì đừng làm vậy với sự kiên định của Ibara. Rõ là nhỏ sẽ không đời nào nhét được cái bánh vào họng Satoshi nhưng thế không nghĩa là nhỏ không nghiêm túc. Tội nghiệp thằng bạn của tôi, ai biểu năm trước không nhận cái bánh cho rồi. Chung quy cũng tại hấn cả.

Chitanda như cũng nao núng trước khí thế mãnh liệt của Ibara mà cố làm dịu nhỏ lại bằng mấy cái vẫy tay. Đưa câu chuyện trở lại vấn đề, Chitanda hỏi:

“N-nếu vậy thì cậu định làm như thế nào? Có rất nhiều loại bánh có thể dùng sô-cô-la...”

Dường như đã quyết định từ trước, Ibara đáp ngay.”

“Tớ định làm một cái nguyên chất bằng khuôn hình trái tim.”

“Ờ, nhưng vậy thì...”

“Tớ biết thế là lặp lại, nhưng chính vì cái năm trước không đủ tốt nên lần này tớ phải chắc chắn rằng cậu ta sẽ không thể từ chối.”

Ngay khi hai cô nàng trở lại vấn đề, Ibara đột nhiên rướn người tới trước. Chitanda cũng vậy, khiến mặt hai cô nàng gần nhau tới mức sắp cụng trán vào nhau.

“VẬY, ĐỂ LÀM MỘT CHIẾC BÁNH SÔ-CÔ-LA TUYỆT NHẤT TỚ SẼ PHẢI CẦN NGUYÊN LIỆU TÂY... CHI-CHAN CÓ BIẾT CỬA HÀNG NÀO BÁN NHỮNG THỨ NHƯ VẬY KHÔNG?”

Nhỏ giọng xuống một cách khó hiểu, Chitanda đáp:

“Ừm... gần chợ đầu mối có một tiệm chuyên bán nguyên liệu cho các thợ làm bánh kẹo đó, cậu đến thử xem.”

Ibara cũng thì thầm:

“Cậu đi chung với tớ được không?”

“ĐƯỢC CHỨ, CHỦ NHẬT NÀY NHÉ?”

“QUYẾT ĐỊNH VẬY ĐI... GIỮ BÍ MẬT VỚI FUKU-CHAN NHÉ.”

“CHẮC CHẮN RỒI.”

Hai cô nàng móc ngón tay út vào nhau.

Là một thằng con trai tôi chẳng có nghĩa vụ phải quan tâm tới chuyện này, nhưng... tôi còn là bạn của Satoshi. Mà nếu nhỏ đã tin tưởng tới mức bàn luận khi có mặt tôi ở đây thì việc giữ bí mật với hắn cũng chả có gì tội lỗi cho cam. Đang suy nghĩ tới điều đó, Ibara cuối cùng cũng nhận ra tình hình mà gọi tôi.

“A, Oreki.”

“... HẢ?”

Tôi cố ý giả ngơ, nhưng dường như chẳng quan tâm Ibara nở một nụ cười hiếm gặp.

“Đừng nói gì với cậu ấy nhé?”

“Chắc rồi.”

“... Tốt nhất là vậy dùm.”

Không cần phải nói. Thế nên tôi sẽ rất cảm kích nếu không bị trừng mắt nhìn vào như thế.

Tan trường ngày hôm sau, trong phòng Địa Chất Ibara và Chitanda lại nói chuyện về sô-cô-la. Lo sợ trước việc sẽ vô tình nghe những điều không nên nghe tôi đành xách cặp về trước.

Khoác chiếc áo giữ ấm, tôi nhập vào dòng người đang từng bước rời khỏi sân trường trong cái rét của gió tháng Hai. Nghĩ lại thì chỉ mới năm trước thôi, khi còn là học sinh sơ trung tôi luôn luôn về nhà ngay khi nghe chiếc chuông báo hiệu hết giờ. Một cuộc sống không ý nghĩa. Và dù có về sớm thì ở nhà tôi cũng chẳng có gì để làm. Nếu bây giờ mà bắt kể lại hồi đó mình sử dụng thời gian sau giờ học thì tôi xin chịu.

Tuy nhiên, nếu cuộc sống hồi đó thực sự vô nghĩa thì năm nay đã không khác năm ngoái.

Theo dòng người đến con đường cái, tôi rời khỏi cái vỉa hè chật hẹp một bên cầu để hướng về khu mua sắm. Nắng mùa đông vốn đã chẳng được mấy phút ban ngày còn về chiều hoàn toàn âm u. Trước khi kịp nhận ra thì dòng người quanh tôi đã thưa đi đáng kể. Khởi cần nói là vì lạnh, chẳng ai bình thường mà muốn ở ngoài vào lúc này cả. Xung quanh chỉ có những chiếc xe lạnh lẽo đậu hờ hững bên đường...

Một tiệm đồ khô, một hàng hoa. Tôi bước dọc theo cái vỉa hè lát gạch mà qua tiếp một tiệm cắt tóc. Tiếng hú của gió đột nhiên bị lẫn vào những âm thanh sôi động của điện tử từ trung tâm trò chơi gần đó. Dù chỉ định đi ngang qua nhưng sự chú ý của tôi chợt hướng về một thứ. Trong một dãy xe đạp đậu trước cửa có một chiếc trông rất quen. Chiếc xe đạp leo núi có tay lái bên trái được quấn vải để thế miếng cao su đã mất chắc chắn thuộc sở hữu của Satoshi.

Tôi nhìn đồng hồ. Không có hứng vào chung vui với hấn nhưng cũng chẳng có lý do gì để gấp gáp rời khỏi. Với phương châm “Việc không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh” chỉ một việc tôi nên làm lúc này...

Là về nhà.

Cánh cửa kiếng mở ra và trước mặt tôi bấy giờ là Satoshi. Hấn là hấn vừa dợt xong một tăng trong đó. Với một nụ cười luôn đeo trên khuôn mặt hấn tiến tới và giơ tay lên.

“Hây!”

“Dô.”

Liếc một cái qua biểu hiện của tôi, Satoshi mở lời:

“Ờ, trông cậu không có vẻ gì là bạn nhỉ”

Không chờ tôi trả lời, hấn trở tay về phía cửa mà tiếp tục:

“Rất đúng lúc đó, vào chứ? Lâu lắm rồi tụi mình không tỉ thí với nhau. Tớ đã phát triển một chiêu thức Satoshi-Tất-Sát nhưng nó sẽ không phát huy hiệu quả nếu cứ đấu với bọn máy tính tầm thường.”

Chơi điện tử à? Tôi ngáp một cái.

“Tớ bỏ chơi lâu rồi.”

Satoshi liền trấn an.

“Tớ cũng vậy thôi. Nhưng Houtarou nè, dựa vào một báo cáo từ Hội Đồng Giáo Dục Trung Tâm, hay tớ vẫn thích gọi tắt là Hội Đồng Tâm ấy, thì dường như giới trẻ ngày nay chỉ làm mỗi một việc là chơi game. Nếu vậy thì một đứa trẻ không thích hoặc không chơi game là một vấn đề mang tính giáo dục phải không?”

Nhún vai trước trò đùa dở tệ, tôi theo hần bước vào trong. Dù sao thì cũng chẳng có cơ gì để từ chối.

Sau một thời gian khá dài vắng mặt ở trung tâm trò chơi, ánh đèn ở đây quá rực rỡ đã bắt đầu khiến tôi tự hỏi rằng liệu sự quá chói lóa có phải là một ý đồ chiến lược của họ không. Tôi cũng không ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc của hồi đó. Chỉ có lượng người là không thay đổi. Những thùng máy nhỏ đã được dời vào góc để cho một chiếc máy mới tinh to kèn chiếm lĩnh trung tâm.

Quá lâu rồi, tôi suy nghĩ và nhớ về những lần đi chơi trước đó. Hiếm khi tôi tới đây mà không có thằng bạn chí cốt Satoshi. Năm ngoái... không... phải là năm trước nữa, chúng tôi khá thường xuyên đến đây chơi điện tử.

Tôi không nhận ra bất kì trò chơi nào hiện lên trên màn hình. Dễ hiểu thôi, đã hai năm rồi mà. Những ánh mắt kì lạ hướng vào chúng tôi khi Satoshi quay trở lại. Hần dừng trước một cái máy điện tử mà quay lại.

“Cái này nhé? Chắc là cậu còn nhớ.”

Trò chơi Satoshi chọn khá quen thuộc, đúng hơn thì hầu như tôi và hắn chỉ chơi với nhau mỗi trò này. Một trò chơi chiến đấu rô-bốt với hai cái hộp màu đen làm thành hình buồng lái đặt cạnh nhau. Đã hai năm mà trò này còn trụ được ở đây là một chiến tích đáng kể. Satoshi dang rộng cánh tay mà xướng lên:

“Đạn pháo gầm vang, la-ze bùng cháy! Đó là chủ nghĩa lãng mạn của những gã khờ, nên rõ là tớ chẳng thể rủ Mayaka tới chơi được.”

“Dù cậu có rủ chơi trò gì trong đây thì việc cậu ta đến vẫn sẽ là kì tích. Rồi, để xem tớ còn nhớ mấy cái nút điều khiển không.”

“Hả? Cậu sẽ nhớ ngay ấy mà. Nhẹ nhàng với tớ nhé.”

Khỏi phải nịnh nọt.

Satoshi trượt thân hình mảnh khảnh của hắn vào buồng lái. Một lúc sau tôi nghe thấy tiếng nhạc điện tử sôi động cất lên từ trong buồng.

Nhanh chóng bỏ cặp và áo khoác qua một bên, tôi trượt vào buồng lái còn lại, bỏ đồng một trăm yên vào khe và thách đấu với Satoshi một trận. Satoshi chọn con rô-bốt hắn thường xuyên sử dụng hai năm trước, một con có thiên hướng cơ động và mạnh về đối không: thân hình mảnh dẻ với một khẩu đại bác gắn ở tay phải và những khẩu thần công bắn chùm thò ra từ khắp thân. Tôi cũng chọn con rô-bốt tuân theo “Luật lắp ráp súng lớn”[4] như hồi đó. Với thân hình to bè với trọng tâm thấp, nó vác một khẩu súng không xoáy nòng ở tay trái cùng những khẩu thần công la-e ở cả hai vai.

Hai con rô-bốt hiện lên màn hình. Máy tính sẽ chọn ngẫu nhiên sân đấu và sân của chúng tôi là khoang của một chiếc tàu sân bay.

Dựa vào trí nhớ tệ hại của tôi thì sự ít ỏi của vật cản ở sân đấu này là bất lợi với con rô-bốt giỏi luồn lách của Satoshi. Mà thôi, hắn đã được chấp hai năm rồi còn gì.

“CHUẨN BỊ!” Một giọng nói điện tử thông báo. Tất cả những gì tôi có là hai tay nắm và bốn nút.

“ĐẤU!”

Một trận có ba hiệp. Ở hiệp đầu tiên, nửa số thời gian để được tôi dùng để triển khai khả năng đặc biệt của rô-bốt nhằm tập trung né đòn từ Satoshi. Chỉ khi còn mười giây tôi mới bắt đầu khai hỏa, bắt trúng một phát chí mạng vào rô-bốt của Satoshi khi hắn lảng vảng vào tâm nhắm của rô-bốt. Ngồi cạnh tôi hắn cầu nhàu ra mấy tiếng rất kì cục khiến tôi thấy xấu hổ dù hên là chả có ai ngồi gần đây. Mớ giáp trụ khằng khiu của con rô-bốt biết bay dễ dàng bị thổi ra khỏi sàn tàu.

Trước khi vào hiệp hai, như thể nhanh chóng muốn thoát ra Satoshi chồm về phía buồng lái của tôi.

“Nóng máy chưa thẳng kia?”

“Ờ, nhớ được gần hết rồi. Tiếp tục nào.”

“Tốt, kì này tớ hồng thả đầu đó.”

Satoshi trượt vào buồng lái ngay khi nhạc bắt đầu vang. Ngay khoảng khắc đó con rô-bốt của hắn đột nhiên biến mất khỏi tầm bắn. Lần này là đánh thật đây. Lập tức tôi cũng điều khiển con rô-bốt đứng dậy mà phóng ra những tia lửa màu xanh từ mấy khẩu đại bác. Quay lại phía sau tôi bất ngờ nhận ra rô-bốt của Satoshi đang ở gần như chính diện và theo phản xạ chúng tôi gần như khai hỏa

cùng một lúc, nhưng trước khi đạn của tôi kịp trúng thì Satoshi đã lại bay khỏi tầm nhìn của tôi. Đúng là không thể đấu tốc độ với hắn.

Cứ thế, vừa nhớ về cái cảm giác thân quen này tôi vừa bằng bản năng mà cho rô-bốt của mình thực hiện chiến thuật né tránh. Gọi hoa mỹ vậy thôi chứ nó chẳng khác việc chạy vòng vèo là mấy. Rô-bốt của Satoshi vẫn chao lượn trên không, với những làn đạn súng máy trút xuống như mưa nhưng thiệt hại gây ra cũng chẳng đáng ngại. Tôi có lớp giáp dày hơn.

Hồi cấp hai thì chỉ có hai kết quả có thể xảy ra khi hai thằng chơi với nhau trò này: Ngay khi trận đấu bắt đầu hỏa lực siêu mạnh của tôi sẽ ngay lập tức tiêu diệt rô-bốt của hắn, hoặc hắn sẽ bay vòng vòng cù nhây cho đến khi được xử thắng khi hết giờ[5]. Satoshi thường là người thắng, cùng với nụ cười ranh mãnh và câu nói “Cậu cố gắng kết thúc trận hơi bị sớm đó Houtarou.”

Ngay lúc này tôi nhận ra kẻ thù đã ở trước mặt. Cứ thế này thì tình hình sẽ không ổn, tôi bèn chẳng do dự chĩa hai khẩu pháo la-ze vào hắn nhưng rô-bốt dễ dàng né được. Hắn đã kịp áp sát trong khi tôi bị bất động vì đã lỡ vào tư thế chống nòng. Satoshi liền ra lệnh xả súng vào tôi với năng lượng tối đa. Vô vọng rồi. Hắn cứ thế mà bắn tôi tới để kết thúc hiệp đấu.

Vòng ba.

Vừa khi âm thanh “Đấu” được cất lên tôi lập tức áp sát để giảm khoảng cách. Satoshi chỉ theo phản xạ mà lùi lại, có vẻ chưa có chiến lược gì. Nêu giờ tôi khai hỏa liên tục thì chẳng chống thì chày con rô-bốt của hắn cũng sẽ ăn một vài băng đạn. Không khó để gây thiệt hại cho lớp giáp mỏng manh của Satoshi.

Nhưng hắn thực sự là một đối thủ khó chơi. Khả năng vừa tập trung né những làn đạn liên tiếp của hắn khiến tôi ngạc nhiên. Bất ngờ khẩu súng của hắn lóe lên và ở khoảng cách quá gần tôi đã không kịp phản ứng. Con rô-bốt to kình bị trúng đạn mà ngã nhào.

Thừa cơ hội tôi đang cố gắng đứng lên, Satoshi tiến lại gần bắn hết tất cả những khẩu súng hắn trang bị. Một cuộc đối công thực sự. Tôi có thể bật nhảy một phát để va chạm vào hắn hoặc tiếp tục chờ cơ hội bằng cách chịu đòn...

“... Hở?”

Đôi bàn tay đang bận rộn điều chỉnh tay cầm của tôi đột nhiên thấy khó chịu. Hồi đó khi đấu với Satoshi có bao giờ như vậy không nhỉ?

Không, hoàn toàn khác

Satoshi chưa bao giờ tiến gần tới tôi như vậy. Hắn thường sẽ vừa bay vòng quanh vừa bắn và khi đã nắm lợi thế sẽ câu giờ đến hết hiệp.

Tôi oanh tạc bằng khẩu súng không xoáy nòng để phản công nhưng hắn vẫn khéo léo tránh né. Và rất bất ngờ, lại một lần nữa hắn thu hẹp khoảng cách! Thân hình mảnh khảnh của con rô-bốt biết bay đã ở sát màn hình. Rõ ràng việc lao thẳng đến chỉ làm cho hắn trở thành mục tiêu hiển nhiên của các khẩu pháo la-ze. Tôi bóp cò...

Và trong cái khoảnh khắc ấy, tôi đã nhớ ra...

Cách đánh của Satoshi luôn là “Thắng lợi trên hết”. Để có thể thắng bằng mọi cách hắn sẽ chạy biến và rình rập chờ cơ hội khi

mình bắt lợi, nếu có thể thắng bằng hết giờ thì sẽ câu giờ, và ngay khi đối phương sơ hở sẽ tranh thủ phản công. Không chỉ thế, đôi khi hắn còn kiếm lợi thế từ lỗi trò chơi hoặc máy bất thành linh bị treo. Satoshi muốn thắng bằng mọi giá. Và, chẳng quan tâm là lý do gì, hắn sẽ gây sự với tôi mỗi khi thua, tỏ ra đau khổ mà chẳng thêm giấu giếm nỗi ganh ghét. Thực sự là một tên bại tướng ngứa mắt. Không tính cái trò chơi này thì vốn dĩ sự ám ảnh của Satoshi với chiến thắng đã, ừm, để kết thúc câu nói thì... tôi sẽ bảo là nó hơi khó chịu vậy.

Áp sát vào làm gì nhỉ... Một cái bẫy à?

Tôi đã nhận ra quá muộn. Ngay khi bóp cò con rô-bốt của tôi đã chuyển sang tư thế chống nòng bất động. Lúc này Satoshi có thể kết thúc trận đấu bằng việc bay lùi về không trung và bắn tôi.

Nhưng đã không có chuyện đó. Hắn tiếp tục tới gần mà rút ra từ tay phải một thanh kiếm ánh sáng. Muốn giáp lá cà sao? Một quyết định táo bạo. Hắn cố gắng bay đến hết tốc lực mà chuẩn bị vung kiếm...

Trước khi lưỡi kiếm kịp chạm vào mục tiêu của nó thì hai khẩu laze đã kịp thời bắn một cú chí mạng. Con rô-bốt của Satoshi lượn vài vòng trong không gian trước khi bị thổi bay mất tăm.

Hết trận, hai – một. Tôi thắng.

Khi dòng chữ “You Win” (Bạn thắng) còn chưa biến mất khỏi màn hình, tôi chợt nhìn qua Satoshi. Chẳng biết hắn sẽ phản ứng thế nào trước trận thua nhảm này nữa... nhưng hắn cười. Cái cười bình thường của mọi ngày theo cùng một lời tán dương đầy phấn khích:

“Woa, một trận thật quá đã! Houtarou, thực là cậu bỏ chơi hai năm không vậy? Có mấy chỗ xử lý thật tuyệt diệu! Đúng là cũng như đạp xe hay bơi vậy, đã làm được là nhớ mãi. Tớ cũng nên học theo vài chiêu điều khiển của cậu thôi!”

Thắng hay thua thì Satoshi đúng là luôn to mồm như vậy. Mà, dù không nên huênh hoang với chiến thắng nhưng tôi vẫn để ra một nụ cười mỉm và đáp:

“Giờ tớ chẳng khác gì thằng mới chơi cả, chỉ là ăn may thôi.”

Với tư cách là người chiến thắng tôi được trao cơ hội đánh với máy. Satoshi chỉ vào màn hình và tôi hiểu nó có nghĩa là tiếp tục chơi vòng hoàng và thua vòng hoàng.

Liếc về phía cái màn hình có chữ “Game Over” (Bạn đã thua) một cái, hần rời khỏi buồng máy, đặt một lon cà phê trước mặt tôi. Từ từ thế nửa với Satoshi ngược mặt nhìn tôi, giơ tay và nói:

“Tớ trân trọng trao cho cậu giải thưởng này.”

Hy vọng là cà phê đen nóng. Tôi cầm lấy, và không chút khách sáo mở nắp trong khi hỏi:

“Sao thế? Hôm nay bỗng dưng phóng khoáng à?”

“Vì tớ đã bắt cậu vào đây chơi mà thôi, trả phí vậy cũng là sòng phẳng mà.”

“Chứ không phải vì muốn thắng tớ à?”

“Dĩ nhiên là không rồi!”

Dù hơi nóng của cà phê chỉ lan đến thành lon nhưng thực sự tôi không ưa đồ nóng cho lắm. Để chờ nguội tôi chỉ húp một chút phía trên trong khi đứng tựa vào một cái máy điện tử gần đó.

Tính tình của Satoshi vẫn vậy. Hắn là một con người hồ hởi từ bản chất nhưng sự hồ hởi đó không hề gồng với “Satoshi hồi đó” trong trí nhớ của tôi. Hắn đã thua, và đó chính là phần không giống.

“Satoshi, ở cuối hiệp thứ ba.”

“Hử? À, tớ đã khá là dũng cảm đúng không?”

“Tại sao cậu không lùi lại? Cũng như hiệp hai cậu đã có thể vùi dập tớ bằng một cơn mưa đạn, nhưng thay vào đó lại là giáp lá cà.”

Satoshi nhún vai như chuẩn bị buông lời đùa cợt.

“Nếu đối mặt với một con rô-bốt bự chẳng như thế thì chiến thắng bằng một cú đánh trực diện là anh hùng nhất phải không nào? Xê đôi con rô-bốt của cậu ra bằng một nhát chém mới là tuyệt đỉnh thực sự. Ôi, sẽ là tốt biết mấy nếu cậu chịu để tớ làm vậy cho rồi, nhưng kết quả cuối cùng cũng đáng để tự hào.”

Hắn nói rất thành thật. Nếu thực tế là vậy thì đây không phải một trận thua nhảm... mà là hắn cố tình thua để được vui vẻ sao?

Một kẻ thua cuộc vui vẻ. Một tên đi trật đường rầy với xã hội chỉ quan tâm tới niềm vui của mình mà thua nhảm càng khiến cho kẻ thắng cuộc như tôi thêm phần ngứa mắt. Nhưng vì đó là Satoshi nên chỉ đơn giản là... tôi quen rồi.

Nếu thế thì những cái hoài niệm kia nhảy từ đâu ra nhỉ?

“OK, tại sao tớ lại không chiêu đãi tiếp món Satoshi-Đặc-Biệt-Hai ta? Tớ sẽ cho cậu thấy cái ù huyền thoại - ‘Ipinraoyue’[6]!”

Tôi tiếp tục húp từng ngụm trong cái lon cà phê trong khi Satoshi thả một đồng xu vào cái máy đánh mật chược. Một góc nhìn sinh động từ Satoshi chạy ngang qua tâm trí tôi, hai hình ảnh cái này nối đuôi cái kia...

Đó là Satoshi táng vào cần điều khiển khi thua.

Đó là Satoshi tặng lon cà phê cho người thắng.

Chương 3

Ngày phán quyết đã đến. Nhiều người có lẽ đã mong đợi thứ gì đó sẽ cản trở điều này nhưng thời gian là không thể dừng lại. Lịch có thể làm bằng chứng. Khi nào con người còn chưa di chuyển với tốc độ ánh sáng thì chẳng một ai được ban cho cái phúc phần được dừng thời gian cả [7]

Và đó là vì sao hôm nay là mười bốn tháng Hai. Trên tấm lịch của mà tôi được nhận từ cái đèn gần nhà sự kiện này hiển nhiên được chú thích là “Ngày Thánh Valentine”. Vừa thức dậy, tầm nhìn tôi đã hướng về một chiếc hộp lòe loẹt được đặt ngay trước cửa phòng. Không biết là trò đùa gì từ bà chị yêu dấu vô dụng, tôi mở nắp hộp để thấy một thanh sô-cô-la cùng một mảnh giấy ghi chú. Tôi cầm tờ giấy lên...

“Tặng em một thanh sô-cô-la. Từ Oreki Tomoe, với niềm thương hại dịu dàng mà vô tận.”

Một cú trực diện! Cái hộp bị sút thẳng vào trong phòng và tôi đi học.

Không có gì thay đổi ở trường cao trung Kamiyama so với ngày thường. Học sinh đã được phép chuyển sang đồng phục mùa đông nên cả con đường đến trường tràn ngập nào áo len tới áo khoác sặc sỡ. Vào trong, tôi nhận ra không khí xung quanh chẳng có lấy một chút hương vị của đồ ngọt.

Một khởi đầu không thể yên bình hơn cho “Ngày phán quyết”.

Bữa trưa, trong khi còn đang suy ngẫm có nên mua bánh hồ đào hay không khi đối diện với quầy bánh mì, tôi len lỏi qua hết lớp này tới lớp khác học sinh. Thoát ra khỏi cái nê người với một ổ bánh mì trong tay, tôi chợt chú ý tới một cảnh tượng kì lạ. Đứng trong đám đông là Chitanda, có vẻ đang muốn mua gì đó. Đặt vẻ ngoài và tính cách của một tiểu thư gia đình danh giá qua một bên, nhìn nhỏ nhún nhảy trong đám đông làm tôi thấy mắc cở. Chitanda hình như cũng nhận ra tôi mà tách ra khỏi hàng. Nhỏ tiến lại gần và nói:

“Oreki-san, xin chào.”

“Chào.”

Chỉnh lại khăn choàng, trong tay Chitanda bây giờ chỉ có một hộp đồ uống. Nổi hứng hiếu kì về điều này, tôi hỏi:

“Chitanda, đây là bữa trưa của cậu à?”

Bị hỏi tới, Chitanda cúi mặt xuống mà bẽn lễn:

“Không, tớ có mang theo hộp cơm mà. Ừm, gần đây, tớ khá là thích cái này.”

Nhỏ chìa tay ra cho tôi xem, dường như là một loại trà xanh kì lạ nào đó.

Uống trà xanh cùng bữa trưa thì có bất thường thật, nhưng chưa bàn tới việc đó tôi tự hỏi nhỏ có thể uống được trà xanh bởi hạn chế của mình với ca-phê-in hay không. Ô, hay đó là cái mà người ta gọi là “Tác dụng placebo” [8] nhỉ? Tôi quyết định im lặng.

Đứng trong cái không gian chật kín học sinh thật là khó chịu, thế là chúng tôi bắt đầu đi ra ngoài. Lớp của Chitanda và tôi nằm sát bên nhau.

Giữa cuộc đi bộ buồn tẻ ấy, chúng tôi bèn nói về Ibara.

“Vụ sô-cô-la của Ibara sao rồi?”

Cười tươi và thậm chí còn tỏ ra tự hào, Chitanda đáp:

“Tụi tớ quyết định sử dụng Cote D’or, dù tớ nghĩ dùng Nestle đã là đủ tốt rồi.”

Hai đứa im lặng một chốc. Nhận thấy không có tiến triển gì tôi đành phải hỏi:

“Cậu đang nói về gì thế?”

“... A, tớ xin lỗi. Ý là tụi tớ đã quyết định dùng sô-cô-la của một hãng Bỉ, mặc dù với tớ thì cái hãng của Thụy Sĩ đã đủ tốt rồi.”

Và nhỏ tiếp tục.

“Khó lắm chứ. Tụi tớ đã mua rất nhiều sô-cô-la và phải tự mình nếm từng loại. Dù đã nghĩ rằng lâu lắm mới sẽ có dịp như vậy nhưng phải nói là quá nhiều! Sô-cô-la rồi sô-cô-la lại sô-cô-la... Nói thật, tớ chắc phải tránh sô-cô-la trong một thời gian mất.”

Chitanda tủm tỉm cười. Tượng tượng nhỏ và Ibara mặt đối mặt trong phòng Địa Chất, với sô-cô-la đến từ tất cả các hãng trên thế giới xếp gọn thành từng chồng trên bàn mà nhai ngấu nghiến từng thanh một cũng khiến tôi phì cười. Hẳn là cái chồng đó phải đựng tới cái trần.

“Ăn nhiều sô-cô-la thế hai cậu không sợ bị mụn à?”

“Tớ không sao, còn Mayaka-san bị một cái ở má và cậu ấy đã che lại bằng băng cá nhân rồi.”

Rồi nhỏ lại tiếp lời với ánh mắt xa xăm đầy mơ màng...

“Mayaka-san đã tự làm khuôn trái tim nữa chứ. Tớ không biết rằng cậu ấy khéo đến thế, thậm chí còn thêm vào một chút điều khắc bên trong khuôn... Dù thần tình yêu bị khắc ngược nhưng vẫn rất là dễ thương. Chỉ hơi tiếc là khuôn gỗ không hợp với sô-cô-la lắm nên tớ hơi lo là mẻ bánh sẽ không được đẹp. Có lẽ nhờ công việc biên tập bên CLB Manga mà cậu ấy cắt gọt rất chuẩn luôn ấy, tớ không ngờ cái đục có thể dùng để làm khuôn như vậy. Hơn nữa, sự tập trung của Mayaka-san thật đáng ngưỡng mộ. Đặt toàn bộ tâm tình của mình để làm ra một cái bánh thật ngon... quá tuyệt vời phải không?”

Thực tình thì tôi đã từng chứng kiến sức mạnh và khả năng tập trung của Ibara ở đâu rồi. Có thể nói sự tâm huyết ấy xứng đáng được đứng ngang với khả năng bị cuốn hút vào những điều kì lạ của Chitanda. Chẳng biết là do duyên số hay không mà nhỏ lại làm bạn với Satoshi – người rất dễ dàng nổi hứng với một mớ thứ và tôi – người chẳng quan tâm đến hầu hết mọi điều. Đó là chưa kể đây là vòng hai của Ibara với các bánh của nhỏ. Tôi không dám nghĩ tới việc nhỏ sẽ nghiêm túc cỡ nào.

“Rồi đã đưa cho tên kia chưa?”

Tôi hỏi và Chitanda lắc đầu. Nhỏ hơi nhũn mày.

“Có hơi không may một chút. Tớ đã nghĩ rằng Mayaka-san sẽ tự tặng nhưng mà... cậu ấy định sẽ chờ trong phòng Địa Chất, nhưng việc bên CLB Manga khiến cậu ấy phải đi ngay.”

“VẬY... giờ thì sao?”

“Cậu ấy sẽ gọi Fukube-san đến phòng họp và để lại bánh sô-cô-la ở đó. Tại sao không phải là sau giờ học nhỉ, miễn vẫn còn trong ngày mười bốn tháng hai là được rồi mà? Tớ nghĩ rằng một cách khác sẽ tốt hơn, nhưng mà...”

Nhỏ kết thúc phần trình bày với một tâm tạng tiếc nuối, nhưng cái “cách khác” khả dĩ nhất là Ibara quảng cho Satoshi cái bánh như thể nó chẳng là gì cả, và hắn hắn là sẽ thích điều đó hơn.

Và sau đó Chitanda, dường như chợt nhớ ra điều gì mà quay lại nhìn tôi. Với một biểu cảm nghiêm túc, nhỏ đứng thẳng và nói:

“A, phải rồi, Oreki-san này. Hôm nay là ngày Valentine nhưng...”

“...”

Nhỏ nhẹ nhàng cúi đầu rồi ngẩng lên. Tôi nhận ra sự tươi tắn đã trở lại trên khuôn mặt của nhỏ.

“Gia đình tớ không tặng quà cuối năm hay giữa năm trong những người thân quen, cho nên tớ không thể bày tỏ sự cảm ơn tới cậu bằng bánh sô-cô-la được.”

Ơ, vậy nghĩa là...

Là...

Là sao?

Tôi không bao giờ tưởng tượng nổi việc một cái bánh sô-cô-la Valentine lại có thể được xếp ngang hàng với quà tất niên cho tới bây giờ. Vô tình nghe được những lời vừa rồi, vài ông anh nằm trên cổ gắng nín cười mà bước nhanh qua chúng tôi.

Không biết có nên đá mấy ông một cái không nhỉ?

Sau giờ học, trong khi dọn tập sách mà mấy thứ khác vào cặp tôi thấy Satoshi tiến lại gần. Cái tí dây bất ly thân dường như đang chứa kệt cứng một cái gì hình chữ nhật. Chẳng bao giờ tôi biết hết những thứ hằn nhò vào đó. Phe phẩy cái túi mấy vòng hằn hỏi:

“Giờ định đi đâu thế Houtarou?”

Tôi quyết định không đi tới phòng Địa Chất vì chỉ có thằng ngốc mới làm vậy. Vừa tính nói rằng sẽ nhanh về nhà thì nhìn ra cửa sổ tôi thấy một trận mưa bắt đầu trút xuống với vận tốc ngày càng tăng. Dù áo khoác và giày đều không thấm nước và tôi cũng có mang dù, nhưng mà...

“Chắc là đợi tới khi hết mưa hoặc thành tuyết rồi về.”

“Ờ đây à?”

Tôi suy nghĩ một tí. Máy sưởi đã tắt nên nơi đây bắt đầu trở lạnh, và tôi tự hỏi nếu một thằng chờ đợi mưa tan bằng cách giết thời gian trong căn phòng lạnh lẽo sau giờ học, trong một ngày Valentine thì có gây ngứa mắt cho người khác không. Nghĩ tới cái câu dài

dằng dặc ấy cũng làm tôi chóng hết cả mặt. Đến tổng hành dinh thì chắc chắn không được rồi...

“Ừm, chắc là tới thư viện vậy.”

Satoshi, người kiên nhẫn chờ câu trả lời đã gật đầu. Hắn bèn lấy ra một quyển sách từ cái túi dây rồi đưa cho tôi. Một quyển truyện chữ bìa cứng khổ mười hai, và dựa vào cái tên tôi nhận ra đây là một cái tựa nổi tiếng tầm chục năm về trước. Nếu trí nhớ vẫn còn minh mẫn thì đây là câu truyện kiểu “Anh ấy và cô ấy sống một cuộc sống bình dị, nhưng từ một cảm giác khó chịu đã nhanh chóng trở thành một thảm họa không thể sửa chữa. Bóng ma của cái chết hoành hành khắp thành phố!” Thế đấy, nhưng tôi không khoái thể loại kinh dị.

“Cậu thích rở vào những thể loại kì dị nhỉ. Nhưng cái này thì tớ không có hứng đọc đâu.”

“Ai bảo cho mượn đâu? Xin lỗi cơ mà tính nhờ cậu trả hộ cơ, tại sắp tới hạn rồi.”

Thay vì trả lời tôi nhét quyển sách có gắn một mẫu giấy ghi ngày vào cặp. Không xao nhãng tư thế chuẩn bị rời đi, tôi hỏi:

“Cậu có định qua phòng họp không?”

Và nhận được câu trả lời “À, ờ...” bằng quơ của hắn. Tỏ ra thiếu quan tâm như thế khá là bất thường, nghĩ vậy tôi nói tiếp:

“Có vẻ Ibara thì không đấy.”

Có lẽ không ngờ rằng tôi sẽ biết điều đó, Satoshi làm một bộ mặt ngạc nhiên.

“Wow, đúng là bốn ngựa cũng không đuổi kịp lời nói... Chitanda-san phải không?”

Tôi đáp:

“Nghe bảo là không rời CLB Manga được.”

“Tớ biết rồi.”

“Chitanda thất vọng thấy rõ, còn Ibara thì...”

Chặn lời tôi, Satoshi tự dưng luyện thuyên không ngớt:

“Dường như đang có chuyện xảy ra trong nội bộ CLB Manga. Hậu quả từ Lễ hội văn hóa đã làm cho bên đó chia thành hai trường phái: Ấn tượng và Duy thực, và đang đấu đá nhau nhằm tranh chấp ngôi bá chủ. Trong tình huống xấu nhất thì Hội học sinh sẽ nhận được đơn xin chia đôi CLB Manga mất. Xét về quân số thì tỉ lệ đang là ba đứa Ấn tượng đánh một đứa Duy thực. Quả là một tình cảnh đáng buồn nhỉ? Mayaka hiện đang là lãnh đạo của phe Duy thực, và đó là tất cả những gì tớ thu thập được trong ngày hôm nay.”

Có thằng khờ mới không nhận ra sự gượng ép tới thô lỗ trong việc chuyển chủ đề ấy, nhưng tôi vẫn hỏi tiếp về tình hình dù chẳng thật sự quan tâm.

“Cậu nói là ‘Ấn tượng’...”

“Và ‘Duy thực’. Ờ, để dễ hình dung thì cậu có thể phân thành nhóm có thiên hướng nhân vật và nhóm có thiên hướng nội dung. Nghe đâu họ đang tấn nhau quyết liệt như độ kiếm ấy chứ. Nếu được thì tớ định sẽ uýnh ké vài trận.”

Hắn nói rất thỏa mãn. Lẽ ra phải là ngày Valentine thì thay vào đó, cái xì-căng-đan bên CLB Manga có vẻ thu hút được nhiều sự quan tâm của hắn hơn. Mà, dù sao thì...

“Hai cái tên kia là cậu tự bịa phải không?”

Satoshi nhún vai tỏ vẻ bực bội.

"Không ai nghĩ thì mình phải tự làm chứ?"

Vừa nói hắn vừa quay cái túi dây hoàn toàn trống rỗng quanh ngón tay. Không cần kéo dài cuộc nói chuyện nữa, tôi vác cặp lên vai còn tay kia thì cầm áo khoác mà đi ra khỏi phòng. Satoshi ra theo. Vì hành lang nối giữa hai khu với thư viện nằm về hai hướng ngược nhau nên chúng tôi chia tay ở cửa phòng.

“Rồi, gặp lại sau há Oreki-kun~”

Satoshi chào bằng cái giọng như diễn tuồng, tôi bèn phản pháo cũng thật mỉa mai nhất có thể:

“Chúc may mắn.”

“Vì cái gì vậy? Thiệt tình...”

Hắn đã bị chỉ định cho trận phục thù Valentine năm trước rồi. Chạy đâu cho thoát.

Khá bất ngờ khi thư viện không đông chút nào. Với tình hình thời tiết ngoài kia tôi đã nghĩ rằng sẽ có nhiều người hơn trú vào đây. Trả sách cho Satoshi xong tôi đặt cặp lên cái ghế gần nhất. Nghĩ rằng mình nên giết thời gian bằng việc đọc, tôi bèn đi đến một kệ sách nhằm tìm một quyển phù hợp rồi lấy ra một bộ sưu tập các di tích

lịch sử ở vùng Nam Mỹ. Dù cũng có các bộ về Châu Âu và Trung Á nhưng tôi vẫn có hứng với Nam Mỹ hơn, chắc vì đó là quê hương của sô-cô-la.

Khởi đầu cuộc hành trình là những kim tự tháp của người Maya. Với cao nguyên Guiana xanh ngút ngàn bao phủ xung quanh cùng những vết lõm xù xì trên bề mặt khiến chúng trở thành trung tâm của một quang cảnh kì cục. Lật qua trang, tôi thấy một cái cây rất lạ có quả to bằng mặt người còn gắn vào thân. Chú thích ghi Theobroma Cacao. Theobroma nghĩa là ‘thức ăn của Thần’. Tôi không thể viết được từ đó dù nó có là ngôn ngữ nào đi nữa.

Khi nhìn vào những tấm hình, tôi vô tình nhận ra mình hoàn toàn nhận thức được sự đặc biệt của ngày hôm nay. Nhưng mà, nếu đã nhớ về một ngày như Valentine thì sẽ là nói dối nếu bảo rằng mình không giành sự quan tâm tương đương cho ngày Giáng sinh. Tuy vậy tôi chẳng nhớ nổi chi tiết gì về ngày hai mươi bốn hai tháng trước. Nhưng cũng có thể vì hôm nay là ngày phục hận của Ibara cùng thanh sô-cô-la chết tiệt được nhận sáng nay đã khiến tôi có hứng thú hơn với ngày Valentine chẳng?

Nhưng năm nào mà chả khác năm nào? Dù gì tôi cũng chả mong mình được nhận nhiều sô-cô-la hơn năm ngoái...

Ừm, thế này đi. Ví dụ, với một thằng tên là tôi đang ngồi đây xem tàn tích mấy cái cổng của người Machu Pichu mà có một người bước tới với khuôn mặt ửng đỏ. Người đó là nữ sinh, dĩ nhiên, và rồi nói: “Đây, xin hãy nhận nó!” mà đưa ra một chiếc bánh sô-cô-la hình trái tim. Lúc đó tôi sẽ nghĩ gì nhỉ?

Ờ, lẽ dĩ nhiên là hạnh phúc rồi.

Nhưng tôi cũng không mong đợi sự hạnh phúc đó lớn lao hơn một thành công phi thường nào đó của chính mình. Giống như việc thắng cuộc thi hội họa cấp thành phố với những nét vẽ gấp gáp vào phút cuối ấy, sẽ chẳng khác gì nhau cả. Nếu phải diễn tả bằng lời nói thì sẽ là: “Dù không biết mình có đủ tốt không, nhưng tôi cảm ơn bạn vì món quà này.”

Liệu điều đó có dẫn đến kết quả là tôi sẽ có chút nghĩ tới sự phát triển thành một thứ gọi là “tình yêu” hay không, tôi khó mà không nghi ngờ được.

Tôi sống theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng. “Không phải làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh.” Cái phương châm ấy có thể khiến tôi thành một thằng khùng nhưng mặc kệ điều đó, nó còn cho tôi cái nhìn sâu hơn về quan hệ của con người.

Ở trong CLB Cổ Điển làm tôi thấy thoải mái, và với cả Satoshi, Chitanda và Ibara cũng vậy, vì chúng tôi không gây bất cứ phiền phức nào cho nhau. Ví dụ, dù Chitanda không ít lần tàn phá sự bình yên của tôi với tính hiếu kì đáng sợ của nhỏ, và rõ là tôi thực sự chả muốn dính dáng vì tới mớ sự kiện kì bí ấy, thì nhỏ không bao giờ đi xa đến mức bắt ép tôi bằng vũ lực. Thực tế trong vụ án “Kem đá” học kì trước và cả vụ “Nữ Hoàng” nữa, Chitanda không hề nói rằng nhỏ cần sự hỗ trợ của tôi ở bất kỳ phương diện vào. Khả năng gây ảnh hưởng của nhỏ lên người khác là rất đáng nể nhưng không có nghĩa là nhỏ sẽ làm tất cả để mọi sự theo ý mình. Chứ nếu điều đó xảy ra và nhỏ nói những lời lẽ như “Dĩ nhiên là cậu phải làm rồi” hay “Đó là trách nhiệm của cậu”, hoặc phiền hà hơn nữa là dùng nước mắt để cầu xin thì tôi đã rời CLB Cổ Điển từ lâu rồi.

Nhưng, liệu một người có thể đối xử với tình yêu bằng thái độ như thế? Liệu họ sẽ chấp nhận sự thoải mái từ đôi bên hay áp đặt

quan điểm của riêng mình lên tình yêu?

...Nhiều người tin rằng ý nghĩa của mọi cơ thể sống là truyền lại nguồn gien của mình, hay nói đơn giản hơn là sinh con để cái. “Tình yêu” chỉ là phút thăng hoa của khát khao được sinh con. Nói trên phương diện đó thì tôi chắc là một cơ thể sống chưa hoàn chỉnh. Mà, với việc hiện tại vẫn còn mang hình dạng của một con người tôi cảm thấy mình không cần phải giao thiệp với một người khác chỉ vì nhu cầu sinh lý. Đó là lý do tôi sẽ thôi lo lắng về việc mình đã hoàn chỉnh hay chưa.

Nếu phải nói về một thứ khao khát ngay bây giờ thì thực lòng mà nói tôi thèm một thanh sô-cô-la. Tôi thích đồ cay nhưng cũng chuộng đồ ngọt nữa. Nghĩ về điều đó tôi lại lật qua một trang và đập vào mắt là màu cam sáng một con cóc độc mập ú.

“Cuối cùng cũng thấy cậu rồi Oreki-san.”

Một giọng nói chột vang lên chẳng biết từ đâu khiến tôi quay đầu lại. Đủ gần để làm tôi giật nảy mình là khuôn mặt của Chitanda. Ánh nhìn của tôi hoàn toàn bị choán ngập bởi đôi mắt to của nhỏ. Ngay khi lấy lại nhận thức tôi quay đi chỗ khác.

Trong cái lạnh của mùa đông tôi ho một cái khô khốc.

“... ‘cuối cùng cũng tìm thấy’ à? Cậu cần gì sao?”

“Không.”

“...”

Chitanda nhanh chóng nhìn quanh cái thư viện gần như không người rồi thì thầm.

“Tớ đã nghĩ là nếu Oreki-san ở đây thì Fukube-san cũng vậy.”

Vậy là tới đây vì Satoshi.

“Tụi này không buộc dây vào nhau.”

“Tớ biết mà, nhưng... cậu có biết Fukube-san ở đâu không?”

Ngay khi tính trả lời tôi nhận ra một điều kì lạ. Satoshi lẽ ra đã phải đi tới phòng Địa Chất, và nếu như vậy thì hẳn Chitanda phải thấy hẳn rồi chứ?

“Cậu ấy không có ở đó à?”

Nhỏ gật đầu một cái.

“Vì mãi vẫn chưa thấy nên tớ mới quyết định đi tìm. Ngày quan trọng với Mayaka như vậy nên tớ không nghĩ rằng cậu ấy quên đâu, nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra nữa.”

Ừm...

Tôi nhìn đồng hồ. Dù không nhớ chính xác thời gian nhưng Satoshi đã nói là sẽ tới phòng họp ngay khi hai thằng đi hai hướng. Từ lúc đó tới nay chưa đầy ba mươi phút và bây giờ là gần năm giờ chiều. Ngày Valentine đã sắp kết thúc nên tôi hoàn toàn hiểu vì sao Chitanda lại sốt ruột như vậy.

Nhưng đây là Fukube Satoshi. Dù hành vi khiến người khác đợi xứng đáng là một tội ác thì giờ này chắc hẳn còn đang thơ thẩn mà đi đường vòng suốt nửa tiếng vừa qua.

Lật một trang trong quyển sách ảnh, với hình ảnh thành phố Mexico City [9] ở trước mặt, tôi trả lời:

“Satoshi chỉ là thích chơi giờ dây thun thôi. Dù gì cậu ấy cũng đã bảo là sẽ tới phòng mà, chịu khó chờ thêm một chút đi.”

“Hai cậu ấy vốn cũng không hẹn giờ chính xác nên không thể hoàn toàn nói là cậu ấy trễ được nhỉ? Tớ hiểu rồi... chờ thêm một chút vậy.”

Lời cuối của nhỏ dường như mang theo một cảm giác lo âu. Chitanda rời khỏi thư viện với mái tóc dài đen huyền đung đưa phía sau. Cái tên Satoshi này, chẳng bao giờ để cho chuyện thuận buồm xuôi gió nhỉ? Mà có lẽ đã đến lúc phải về rồi, nghĩ thế tôi nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng mưa vẫn chưa dứt hạt. Lại phải ngồi xuống, tôi lật thêm một trang nữa.

Chương 4

Cơn mưa cuối cùng cũng tạnh khi tôi vừa hoàn tất chuyến tham quan xứ sở Nam Mỹ của mình, từ thành phố Mexico City đến Rio de Janeiro. Trả lại quyển sách ảnh về ngăn kệ cũ, tôi vừa khoác lên chiếc áo khoác màu trắng ngay khi một người đi vào.

Cánh cửa bất thành linh trượt mạnh bạo sang một bên, mở toang.

“Oreki-san!”

Với một nguồn năng lượng không phù hợp với sự yên tĩnh nơi thư viện, Chitanda tiến lại gần tôi. Tôi lảng lạng mà đảo mắt nhìn quanh. Những người còn trong phòng chỉ là tôi, một bạn thủ thư và cô Tổng thủ thư Itoigawa. So với khi nãy thì vẻ mặt của Chitanda đã hoàn toàn thay đổi. Đôi môi nhỏ mím chặt, và đôi mắt vốn đã to nay còn trừng trừng nở rộng hơn nữa.

Có chuyện rồi.

Theo sau Chitanda là Satoshi cùng cái túi dây của hắn. Hắn cười nhưng đó là một cách che giấu dở tệ, nó chỉ càng thể hiện rằng sự hào hứng thường ngày của hắn đã mất sạch.

“Houtarou... vẫn còn ở đây à?”

“Tớ đã bảo tới khi mưa tạnh rồi phải không?”

Xem xét tình hình của hai người bọn họ, tôi nói với Chitanda:

“Hình như cậu đang cần tớ giúp cái gì à? Nhưng giờ tớ định về rồi.”

Chitanda khẽ gật đầu, rồi thêm một cái cúi sát đất nữa.

“À, vâng... tớ hiểu. Đã trễ rồi... nhưng tớ thực sự cần cậu giúp.”

“Xin lỗi, nhưng mà có thể đợi tới sáng mai không? Mai đi rồi tính.”

Tôi kết lời rồi từ từ đi tới cửa.

Nhưng trước khi có thể rời thư viện Chitanda đã đứng cản. Ánh mắt của nhỏ hướng xuống đất khi đứng trước tôi và tôi bắt gặp nhãn mặt.

“Xin lỗi, nhưng xin hãy nghe tớ... Là lỗi tớ cả, chỉ vì tớ đã bắt cản rời phòng. Tớ đã gây ra tội lớn của Mayaka-san mất rồi...”

... Rõ đây không phải là một phút nổi hứng hiếu kì của nhỏ. Nhìn kĩ tôi thấy đôi bàn tay của nhỏ đang nắm lại rất chặt và làn da vốn nhợt nhạt đã trắng như phấn viết bảng. Là do nhỏ đã học tốc chạy tới đây sao? Hay vì một chuyện nào khác? Đôi chân nhỏ cũng hơi run nữa...

Tôi bèn hỏi Satoshi:

“Chuyện gì vậy?”

“À, cũng chẳng có gì to tát lắm...”

Âm thanh nhỏ và đầy đau khổ của Chitanda như tiếp lời Satoshi.

“Bánh sô-cô-la...”

“Bánh sô-cô-la làm sao?”

“Bánh sô-cô-la của Mayaka đã bị mất rồi! Cậu ấy đã cố công biết bao, vậy mà tớ đã để mất rồi!”

Tôi nhìn Satoshi. Hắn ta nhún vai như muốn nói “phiền phức thật” rồi gật đầu.

Vậy là tâm huyết của Mayaka đã bị trộm à?

Rồi, hiểu rồi.

Lại nữa, thật là...

...Đã mười tháng kể từ ngày tôi bước bước đầu tiên vào ngôi trường Cao trung Kamiyama và gia nhập hội Cổ Điển. Chỉ trong thời gian đó thôi số lượng vấn đề kì lạ mà Chitanda đổ lên đầu tôi đã có thể so sánh với ba năm hồi Sơ trung mang lại. Với đủ kinh nghiệm trong tay, tôi vẫn có thể trung thành với phương châm của mình. Bây giờ tôi cần phải làm gì đó, “đã làm thì phải làm cho nhanh”.

Lúc này hẳn là mặt tôi sẽ trông như vừa nuốt chày một viên thuốc cực đắng nào đó. Đút tay vào hai ống áo khoác, tôi nói:

“Đi nào, chúng ta sẽ tìm.”

Ồi, mưa đã tạnh hết rồi kìa. Nhưng đây chắc chắn là “việc phải làm” rồi nhỉ? Dù sao tôi cũng chẳng thân với Ibara lắm. Nếu mà biết được chiếc bánh sô-cô-la quý báu của mình bị mất cắp thì tôi tự hỏi cô nàng sẽ trưng ra bộ mặt thế nào nhỉ? Đúng hơn là tôi chẳng muốn nhìn thấy bất cứ cái mặt nào trong số đó!

Đã nói rồi, tôi không thích kinh dị.

Chúng tôi đi qua hành lang nối giữa mà hướng về dãy Chuyên biệt.

Phòng Địa Chất nằm ở tầng bốn. Đang chuẩn bị lên cầu thang tôi bị gọi lại

“Dừng lại!”

Satoshi chớp lấy vai tôi.

Sao vậy? không phải là điều tôi nghĩ tới. Trên bậc cầu thang tôi sắp sửa bước lên có một sợi dây thừng màu vàng và đen chặn lại. Máy ngày qua nhiều nơi trong trường đã được sơn lại toàn bộ. Dưới sợi dây thừng treo một biển ghi chú: “Mới sơn. Không được sử dụng.”

Có hai cầu thang nên chúng tôi chuyển qua dùng cái còn lại. Giữa đường từ tầng ba lên tầng bốn chúng tôi bị gọi lại bởi một cậu học sinh năm nhất.

“Xin lỗi, nhưng vậy đã ngang chưa ạ?”

Một cái áp phích đang được dán lên bảng thông báo, tựa đề “Triển Lãm Tốt Nghiệp Thủ Công. Địa điểm: Dãy chính, lớp 1-C.” Tôi trả lời qua loa rằng được rồi vì đang vội, nhưng đằng sau Satoshi nói:

“Giờ thì thấp quá.”

Nói mới thấy, quả là phía bên phải thấp hơn. Đằng sau Satoshi, Chitanda cũng lên tiếng:

“Cậu đang tính treo nó thành hình thoi à”

Tên gián điệp... à không, thành viên CLB Thủ Công [10]lùi một bước về phía sau để ngắm tấm áp phích cẩn thận. Nhưng không lâu sau cậu ấy đã rên rỉ.

“Ôi trời, chán ghê!”

Lấy ra một con dao nhỏ và thước từ trong túi, cậu ta gỡ tấm áp phích ra mà chỉnh lại trông rất tháo vát.

Cầu chúc cho sự thành công của anh bạn này, chúng tôi tiếp tục hướng về phòng Địa Chất.

Vừa mở cửa bước vào, tôi như chết đứng và cố không run lên bần bật vì cái lạnh. Mới nãy thôi không gian trong thư viện thật là tuyệt, còn ở đây thì lạnh lẽo một cách đáng sợ.

Chitanda nhanh chóng chạy tới mớ ghế đặt giữa phòng rồi đặt tay lên bàn.

“Nó đã được để ở đây.”

Dùng thì quá khứ là đúng, vì chẳng còn cái gì trên bàn nữa cả. Trước khi kịp nói gì Chitanda đã lãnh trách nhiệm giải thích tình hình.

“Bánh sô-cô-la được gói bằng giấy kiếng. Không có ruy băng. Kích cỡ thì... Vì là hình trái tim nên cũng lớn lắm.”

Nhỏ ước lượng chiều rộng bằng ai tay là mở rộng ra từng chút một. Mở ra gần như là bằng cái eo của nhò. Tôi nghiêng đầu vì khó hiểu, chỉ nhỏ hơn cái eo của một người chút xíu thôi á?

Nếu như khả năng cảm nhận bằng năm giác quan, trí nhớ và óc quan sát tuyệt vời của Chitanda và đúng trong trường hợp nhận diện này, thì cái bánh sô-cô-la này không nhỏ một chút nào.

“Ibara đã biết chưa?”

“Tớ chưa nói với cậu ấy. Thực tình là không hay... nhưng tớ vẫn muốn cố gắng hết sức tìm ra nó trước khi báo với cậu ấy.”

Nói xong Chitanda lại vỗ lên mặt bàn mấy lần nữa.

“Nó còn ở đây trước khi tớ đi tìm Fukube-san. Thoe như đồng hồ của tớ thì là bốn giờ bốn mươi lăm phút. Khi về lại phòng chỉ mới qua năm giờ. Giá mà tớ không để cửa mở toang trong mười lăm phút đó thì...”

Đoạn phía sau gần như không thể nghe nổi vì nhỏ như đang thì thầm với chính mình. Chitanda là một cô gái chất phác từ trong gốc, nên cú sốc này có lẽ là quá lớn.

Nghe xong Satoshi liền lên tiếng.

“Chitanda-san này, cậu không phải là giám sát viên cho sô-cô-la của Mayaka, nên đừng tự tách mình như vậy.”

“Nhưng tớ làm vậy thì cũng gây mất mát cho cậu mà...”

“Và đó là lý do nó càng không phải lỗi của cậu đúng không? Nếu cần ai ra chịu tội thì phải lỗi cái thằng trẻ nãi là tớ này.”

Bất ngờ thật. Tôi không nghĩ Satoshi lại tỏ ra cảm thông với người khác như vậy xét trên phương diện một vài mặt của hắn cực kì lạnh lùng. Mặt khác, với một người “máu ấm” và không phải vô cảm như tôi thì tôi nhận định những lời lẽ vừa rồi khó mà làm nên cơn cháo gì cho Chitanda.

Tôi xem xét căn phòng. Chẳng có gì bất thường trong căn phòng Địa Chất bình thường này cả. Bục giảng, bảng đen, bàn và ghế. Hoàn toàn không có gì kì lạ.

Tuy nhiên lại có nhiều hơn bốn mươi cái bàn. Tôi gõ lên mặt cái bàn gần nhất mà nói:

“Chắc chắn không có trong đây đúng không? Xem trong ngăn bàn chưa?”

“Không, hoàn toàn không có, tớ đã tìm cùng với Chitanda-san rồi. Chắc chắn.”

Ờ, cũng không hy vọng gì...

Mà khoan

“Vậy Chitanda không phải người duy nhất nhận ra cái bánh sô-cô-la không còn trong phòng à?”

Chitanda đáp:

“Đúng vậy, tớ nhìn thấy Satoshi trên đường trở về phòng nên đã đi cùng.”

Tớ gặp Chitanda-san ở dưới cầu thang tầng ba ấy.”

Hiểu rồi. Cầu thang à, vậy...

... Một cái gì đó dường như vừa nhập vào tôi. Quay cái thân người được bao bởi một lớp áo khoác dày, dù chẳng hề ưa việc đi vòng vòng nhưng vì đích đến không xa đây lắm nên tôi đành di chuyển. Chitanda ngay lập tức hỏi:

“Cậu định đi đâu vậy?”

“Cái cậu gián điệp ấy đã ở đây bao lâu thế?”

Tôi hỏi đi vừa bước ra khỏi phòng. Satoshi và Chitanda liền theo sau.

“Ý cậu ‘gián điệp’ là sao?”

“Ừm, là cái cậu tóc quăn treo áp phích ấy.”

“...A, là thành viên CLB Thủ Công ấy à.”

Dừng lại một chút, nhỏ tiếp tục:

“Khi tớ đi tìm Fukube-san thì cậu ấy đã có mặt ở đó rồi.”

“Tiện quá nhỉ.”

Tôi biết rằng Satoshi đã hiểu dụng ý câu nói đó, nhưng Chitanda thì nhiều lúc lại chậm hiểu như lúc này. Để làm rõ tôi bèn thêm vào luôn:

“Nếu đã ở lâu đến thế thì hẳn là cậu ta phải nhớ những người đi qua cầu thang đúng không? Vì cầu thang bên kia vừa mới sơn nên chỉ có cái bên này đi được.”

“A... đúng rồi!”

Chất giọng rầu rĩ của Chitanda đột nhiên nổ tung thành một tia nắng đầy sức sống, nhưng Satoshi thì không được như thế.

“Có khả năng chính cậu ta là kẻ trộm không?”

“Không.”

“Hả?”

“Sau khi lấy đồ xong thể loại trộm gì lại lân la ở đây để treo áp phích hả?”

Chúng tôi đi tới góc hành lang nơi có nhà vệ sinh nữ và xuống cầu thang. Trước tấm bảng thông báo cậu chàng bên CLB Thủ Công vẫn cần mẫn làm việc với con dao. Nhận ra chúng tôi, cậu ta đưa ra thành phẩm của mình và hỏi:

“Lần này thì sao?”

Chitanda nhìn vào cái áp phích đã bị cắt xén một cách thậm tệ.

“Một hình bình hành thật sự không cân đối.”

“...”

“Đẹp vụ đó qua một bên đi, có một thứ tôi cần hỏi cậu. Cậu có nhớ từ lúc bắt đầu treo cái áp phích này đã có bao nhiêu người đi qua đây không?”

Cậu ta có lẽ bị bối rối bởi cái trùng mắt quá tập trung của Chitanda mà chuyển ánh nhìn sang hai người tụi tôi đứng đằng sau.

“Có chuyện gì à?”

Trong khi tôi chưa biết phải trả lời thế nào thì Satohsi đã lên tiếng:

“Chút rắc rối ấy mà, bất cứ ai đi ngang qua đây đều thuộc diện tình nghi.”

“Ồ, vậy à.”

Lẽ ra phải không hiểu rõ tình hình thế nào, nhưng cậu ta lại trả lời với thái độ bất cần.

“Nhớ chứ.”

“L-là bao nhiêu vậy?”

“Ba.”

Ba... À, ra là vậy.

“Là những ai vậy?”

Ồi, Chitanda thật sự có lúc quá chậm hiểu thật. tôi vỗ lên vai nhỏ và nhỏ quay lại. Chỉ vào nhỏ cùng chúng tôi, tôi nói:

“Hai tụi này và cậu nữa là ba.”

Nhỏ quay mặt về cậu thành viên CLB Thủ Công để xác nhận, và nhận được một cái gật.

“Thật như vậy sao?”

Chitanda cố hỏi thêm và cậu chàng cũng đáp lại:

“Tớ rất giỏi nhớ mặt người đấy, và dán một cái áp phích không làm tớ tập trung tới mức không để ý những gì xung quanh đâu.”

Chitanda quay mặt lại và hướng về phía tôi.

“Vậy thế có nghĩa là...”

Nhìn nhanh qua Satoshi một phát, tôi nói:

“Chính xác là nghĩa như thế. Người đã trộm cái bánh sô-cô-la đã và đang ở tầng bốn... Satoshi.”

“Hửm, gì vậy?”

“Những CLB nào có phòng họp ở tầng bốn?”

Satoshi hãnh diện ưỡn ngực lên.

“Cậu cuối cùng cũng chịu truy cập vào cơ sở dữ liệu rồi à? Tuyệt đấy. Để xem nào: Có CLB Cổ Điển, CLB Âm Nhạc, CLB Acapella, và Thiên văn, Tiên tri và còn... ờ, chỉ có thế thôi.”

Hắn tiếp tục:

“Trông cậu thư thả nhỉ. Bất thường ghê.”

Thế đấy.

Tôi muốn hét vào mặt hắn rằng “Ta đang làm vì hạnh phúc của mi đó!” nhưng xét thấy phí hoài năng lượng quá nên thôi. Và Chitanda thì cách đó có mấy bước chân nên càng không nói vậy được.

“Vậy thì chúng ta có cơ hội tìm ra rồi... Nhưng, ai lại làm thế nhỉ...”

Có hy vọng chất chứa trong câu nói đó không nhỉ? Mà thôi, dù sao đó cũng là nỗi băn khoăn cơ bản. Tuy nhiên, trong cái tình hình này thì...

“Tạm thời để dành câu hỏi của cậu sau đi. Đi kiểm tra những căn phòng còn lại đã, có thể sẽ kiếm được gì đó.”

“Đúng vậy.”

Chitanda cúi đầu lịch sự, cảm ơn cậu chàng CLB Thủ Công trước khi đi lên cầu thang.

Nếu đã thu hẹp được như vậy thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Tôi nghe nói CLB Âm Nhạc đã đi mượn một thính phòng để chuẩn bị cho buổi diễn s81p tới. CLB Acapella thì gần đây đã chiếm dụng một khoảnh đất trước vườn hoa để luyện tập nên thường sẽ tìm thấy họ ở đó. Mà chính vì là CLB Acapella nên hẳn là sẽ càng ít người của họ trên đây vì chẳng có ai hát được với cái lưỡi tê cứng vì lạnh. CLB Tiên tri cũng vậy, khỏi nói. Như vậy những CLB còn lại trên tầng bốn chỉ còn lại CLB Cổ Điển và CLB Thiên Văn. Chitanda chau mày.

“Là thành viên của CLB Thiên văn ư...”

“Cứ phải đi xem mới biết được.”

Vừa nói chúng tôi vừa tiếp cận căn phòng thứ năm dọc theo hành lang, phòng họp của CLB Thiên văn. Trên đường Satoshi làm bầm:

“CLB Thiên văn à... vậy là dám có bà chị đó lắm.”

“Có ai trong đó cậu quen à.”

Chitanda hỏi.

“Dù sao tớ cũng biết một mớ dị nhân trong trường mà. Chị Sawakiguchi ở trông.”

“Ồ, ra là vậy. Thế thì dễ nói chuyện hơn... nhỉ?”

Thật trớ trêu. Sawakiguchi Misaki - tôi rất nhớ cái tên ấy. Chị ấy đã tham gia vụ “Nữ hoàng” đầu mùa hè năm trước. Sau đó, tại Lễ hội văn hóa đội của chị là đối thủ của CLB Cổ Điển và đã tự thất bại. Chắc bà này chính là người bày đầu cái tối kiến lược chuỗi trong nước dùng dashi đây.

Căn phòng thứ năm tọa lạc giữa phòng trú bị Địa Chất và một phòng học khác. Nếu một ai bên đó nổi hứng đi lấy trộm sô-cô-la thì chỉ mất hai mươi giây là cùng.

Đứng trước cửa phòng chúng tôi có thể nghe thấy những tràng cười từ bên trong. Nhìn nhau, Chitanda gạt đầu một cái rồi gõ cửa.

“Hửm? Có đây!”

Câu trả lời quen thuộc một cách đáng lo ngại.

Chitanda đẩy cửa sang một bên.

Không khí ẩm trào ra từ căn phòng. Thay đổi nhiệt độ lò sưởi của trường là vi phạm nội quy nhưng rõ là không phải ai cũng quan tâm điều đó. Giả mà có ai bị cận ở đây thì mắt kiếng người đó sẽ bị mù sương ngay lập tức.

Trong phòng có một, hai... năm người cả thầy ngồi thành một vòng tròn. Vài cái bàn được xếp vào nhau và phía trên là những tờ giấy. Cũng có một viên xí ngầu mười mặt có lẽ dùng để chơi trò gì đó. Tỷ lệ nam/nữ là ba so với hai. Trong cái ấm của căn phòng tất cả cậu con trai đều mặc đồng phục và chỉ một bạn nữ mặc đồng phục thủy thủ.

Cô gái không mặc đồ thủy thủ, đồng thời là người nói to nhất chính là bà chị Satoshi đề cập đến – Sawakiguchi. Kiểu tóc búi Trung Hoa không khác gì so với lần chạm mặt trước dù lần này hai cái búi đã được bọc trong một lớp vải đen dày thời trang. Chỉ có cái quần jean tối tàn là hoàn toàn không đổi.

Vừa chạm mặt nhau, Chitanda cúi chào một góc mười lăm độ và mỉm cười.

“Xin chào chị Sawakiguchi. Xin hãy trả lại em cái bánh sô-cô-la ạ.”

Tôi tự hỏi có lên che miệng hay gõ vào đầu nhỏ một cái không. May là chị ấy có vẻ không hiểu lời mở đầu hết sức đặc biệt đó.

“Sô-cô-la nào? À, em là... Chitanda phải không?”

“Vâng. Chitanda Eru.”

“Em cần gì à?”

Trước khi Chitanda kịp nói thêm lời bông bột nào nữa Satoshi đã khôn khéo chen vào.

“Đây là vụ khẩn cấp. Tụi em mong là có thể nhờ chị giúp đỡ với tư cách là người tiền bối.”

Nghe như đâm vào tai, nhưng chị Sawakiguchi bấy giờ đã hết như một đứa bé vừa được cho kẹo. Điều là dĩ nhân có khác, giao tiếp dễ thật.

“Được thôi, tốn nhiều lâu?”

“Ba phút là hơn cả đủ rồi ạ.”

Khi họ đang trò chuyện tôi tranh thủ đảo mắt nhìn qua căn phòng. Xung quanh chỗ ngồi của nhóm đang ngồi chơi là sách và áo khoác. Còn nhiều thứ linh tinh khác nhưng có chính xác năm cái áo. Có một cái cặp đựng-mọi-thứ [11] mà nếu tôi nhớ không lầm thì nó thuộc về chị Sawakiguchi. Những thành viên còn lại của CLB Thiên văn nhìn chúng tôi một cách khó chịu có lẽ vì tội phá ngang cuộc vui của họ. Một tên con trai trông hằn học ra mặt.

Sawakiguchi khẽ gật đầu, rồi lên tiếng thông báo:

“Chị có việc ra ngoài chút xíu. Trước khi chị về ai tăng độ khó lên mức ba sẽ phải trả gấp năm nhé.”

Nói trong tư thế đứng trên một cái ghế, chị liền nhận được một tràng phản đối từ các thành viên khác.

“Gấp năm á?”

“Tối đa là ba thôi, còn gì để cựa nữa đâu chị?”

Bà chị ấy liền phản pháo:

“Nhóc còn chưa cảm ơn chị khi đã cho nạp lại nguyên liệu ở ngay lúc đó đấy nhá, ăn gian coi chừng chị đắp-bồ hình phạt đó.”

Nói xong chị vẫy tay rồi đi ra. Chitanda lại cúi đầu lần nữa.

“Tụi em xin lỗi vì đã lam phiền... nhưng chị với mọi người đang làm gì vậy ạ?”

Câu hỏi được đáp ngay.

“À, SF.”

“Science Fiction?”

Tôi làm bộ như không tỏ ra quan tâm, và Satoshi cũng nói:

“Hay là Space Fantasy?”

“Người ta gọi là Star Fighter. Mà sao cũng được.”

Chị lướt một cái qua tôi và kết thúc ở điểm nào đó trên đỉnh đầu, rồi khoanh tay lại chị nói:

“Cái áo khoác hơi bị hợp thời đó.”

Satoshi lập tức nhảy vào cùng bước sóng.

“Đúng đó, chị Sawakiguchi quả là có mắt thời trang mà. Mặc dù thực tế đây là cái áo khoác duy nhất Houtarou có nhưng dùng cái này cậu ta có thể giấu cả một khẩu súng máy Thompson vào đúng không. Nghe kinh khủng chị nhỉ?”

Nếu có cái đó trong áo thật tôi sẽ nã không ngừng nghĩ vào đầu cậu.

Trong khi chị Sawakiguchi còn mãi mê nhìn cái áo của tôi Chitanda đã nhỏ nhẹ bắt chuyện:

“Ừm, chị à...”

“Ờ, đúng đúng. Sao? Vụ gì?”

“Vâng.”

Chitanda gật đầu, nhỏ quay lại nhìn tôi một lúc.

Hiểu vấn đề. Có lẽ Chitanda giờ đây với nhỏ của mười tháng trước chẳng thay đổi là mấy. Vòng vo không phải là thói quen của nhỏ, nhưng chính cách tiếp cận bằng lời nói thật lòng lại làm nhỏ thành công, tuy nhiên lần này chúng tôi đang phải đối đầu với một tên trộm rất có thể nằm trong căn phòng cách vài bước chân. Đó không phải là vấn đề có thể đánh thẳng mặt. Nhận ra mong muốn của Chitanda, tôi bước lên một bước.

“Chào chị Sawakiguchi.”

“Và em là... phải rồi, Thám tử Oreki.”

Vừa bị nhận một cái biệt danh không phù hợp nhưng tôi đánh giá cao sự hài hước của chị. Trỏ tay vào phòng Địa Chất tôi tiếp tục:

“Tình hình là, một cái bánh sô-cô-la vừa bị trộm từ nơi đó ạ.”

Chị Sawakiguchi liếc qua một cái, nhưng bắt đầu tỏ ra cảnh giác.

“Và... tụi em đang tìm một người có thể đã nhìn thấy tên trộm. Chị có để ý ai đi ngang qua đây trong khoảng từ bốn giờ bốn mươi lăm tới năm giờ không ạ?”

Cá nhân tôi không hy vọng lắm cái trò thay đổi thành “người có thể nhìn thấy” sẽ giúp chúng tôi chỉ ra đích thị là ai. Cười như vừa nghe được một chuyện tiểu lâm, chị thì thầm:

“Ăn trộm sô-cô-la Valentine à? Nghe như một tên trộm vì tình ấy nhỉ, phải là một tên rất phức tạp đây.”

Phức tạp theo cách nào nhỉ? Giá như tôi có thể cho chị ta xem biểu cảm của Chitanda mới này.

Nói xong chị ngoảnh cổ lại.

“Từ bốn giờ bốn mươi lăm tới năm giờ à? Xin lỗi nhé, nhưng lúc đó tụi chị đang rất tập trung vào màn chơi nên chẳng để ý cái gì xung quanh đâu. Có ba người rời khỏi ghế là Nakayama, Yoshiwara và Oda và chị là người yêu cầu ba bé ấy làm vậy.”

Vậy là ba trong năm người. Tôi có thể nhận thấy thần sắc của Chitanda sắp u ám trở lại.

Nhưng tôi quyết định hỏi thêm một câu để thu hẹp đối tượng lần nữa.

“Có ai thu dọn đồ rồi về luôn không ạ?”

“Sao thế? Không có ai cả.”

“À, và Oda là bạn nữ ngồi đằng kia phải không ạ?”

“Bé đó là Nakayama.”

Chuỗi câu hỏi dường như đã bắt đầu có tác dụng tiêu cực lên chị Sawakiguchi. Trong bầu không khí vừa yên ắng vừa lạnh lẽo chị chống một tay lên hông mà nheo mắt nhìn tôi.

“Để chị nói rõ nhé: không ai ở đây lấy sô-cô-la của các em hết. Em muốn nghĩ chị nói thật hay không thì tùy ngài Thám tử ạ, nhưng thực sự là chị đang khó chịu đấy.”

Tuyên bố xong, chị liền mở toang cánh cửa phòng phía sau và quay lại hỏi:

“Ê mấy đứa, có ai nhìn thấy cái gì giống như sô-cô-la không?”

Tất cả thành viên nam của CLB Thiên văn đều bật cười.

“Tiền bối à, sao chị lại xát muối vào trái tim bọn em thế này.”

“Ước gì em có thể nói có.”

Chị Sawakiguchi chỉ lần lượt chỉ vào những người lên tiếng như muốn chắc chắn rằng chúng tôi đã nghe rõ.

“Đây là những gì mấy đứa muốn nghe phải không? Vậy nghe đã chưa?”

Bà chị này không thân thiện như tôi tưởng cho lắm. Giờ mà còn cố níu kéo thì chỉ khiến mọi sự trở nên tệ đi mà thôi. Phương châm sống của tôi ngăn cản mọi hoạt động có thể gây hao phí năng lượng nhưng mà... Ôi, chỉ là nói thôi cũng rắc rối quá!

Điều tối thiểu tôi có thể làm lúc này là bày tỏ lòng biết ơn mà cúi đầu chào chị.

“Cám ơn chị đã bỏ thời gian ở đây. Em xin lỗi vì những lời lẽ thô lỗ vừa rồi.”

“Ôi, kệ đi.”

Chị Sawakiguchi dứt lời ở đây, và không quay người lại chị lùi về đằng sau mà đóng cửa lại. Ngay lập tức chúng tôi có thể nghe tiếng cười của mọi người khi có tuyên bố tiếp tục trò chơi.

Chitanda nhìn cánh cửa đóng sầm lại trước mặt mà tỏ ra hết sức buồn rầu.

“Oreki-san... Oreki-san, chị ấy giận lắm phải không?”

“Chắc chắn là giận rồi.”

“Nhưng... tớ vẫn phải tìm cho ra bánh sô-cô-la của Mayaka-san!”

Tôi quay lại. Chẳng lạ gì khi gương mặt của Satoshi cũng trở nên u ám. Nụ cười thường trực đã đi nghỉ mát từ lúc nào mà để lại trên đó một cái nhếch mép giả tạo.

“Houtarou...”

Có gì muốn nói à?

Tôi từ từ trở về phòng Địa Chất với không mấy may một chút quan tâm. Trời đã bắt đầu tối, đã đến lúc đặt dấu chấm hết cho vụ án này rồi.

Chương 5

Vì nằm ở trong góc nên trên một trong ba bức tường của phòng Địa Chất có cửa sổ. Theo phản xạ tôi cúi đầu xuống để né luồng gió

lạnh như muốn đè sát những con người nơi đây xuống đất.

“Lạnh quá.”

Vô tình những lời lẽ đó bật ra.

“Vậy sao, tớ thì cảm thấy bình thường.”

“Có mỗi cậu là mặc áo khoác thôi, mà kẻ ngốc cũng sợ lạnh sao?”

Không, lạnh thật đấy.

Tôi nhìn ra cái thứ trắng trắng ở ngoài cửa sổ. Mưa đã tạnh và thay vào đó chuyển thành tuyết. Giáng sinh Trắng và một cụm từ thông dụng, như vậy có thể gọi đây là Valentine Trắng không nhỉ? Nghe cứ như nhãn hiệu một loại vang ấy.

Tôi ngồi lên cái bàn gần đó, đứng trước mặt là Chitanda, nhỏ nói với âm điệu gần như kiệt quệ.

“Oreki-san, làm sao bây giờ?... Tớ không muốn nghĩ rằng tên trộm là người bên CLB Thiên văn, nhưng...”

Không biết phải trả lời ra sao, tôi bèn trả lại nhờ bằng một câu hỏi khác:

“Ngoại trừ hai cái cầu thang thì còn lối nào dẫn lên tầng bốn không?”

Cũng chọn một cái bàn làm chỗ ngồi, Satoshi đặt cái túi dây xuống cạnh và lắc đầu.

“Có vẻ chẳng có lối nào khác. Dùng cầu thang thoát hiểm để làm đường lui cũng là một cách nhưng dùng nó để làm đường vào thì không dễ đâu. Rồi cũng không có dấu vết đặc biệt nào nữa. Với những bậc cầu thang mới sơn thì ai dại dột đi qua đó chắc chắn sẽ để lại dấu chân. Cũng có cầu thang dẫn lên sân thượng nhưng nó luôn bị khóa, nếu không có sự cho phép của giáo viên thì không học sinh nào được lên trên đó cả.”

Nếu đã như vậy thì lối thoát duy nhất lại nằm ở cái cầu thang không xài được. Dĩ nhiên nếu thử phạm có một chiếc trực thăng và đu dây thừng xuống thì cũng là một lối, nhưng phải để một điệp viên chuyên nghiệp làm điều này thì hẳn là trong bánh sô-cô-la Mayaka phải chứa nguyên liệu bí mật nào đó... Khoan đã. Chitanda từng nói rằng Mayaka đã dùng loại sô-cô-la của một hãng bên Bỉ thì phải – trụ sở của liên minh Châu Âu EU. Liệu rằng kẻ xấu có trộn thứ gì như là chip siêu nhỏ chứa thông tin có thể làm khuynh đảo nền kinh tế hay chính trị toàn châu Âu trong sô-cô-la của nhỏ không ta?

“Oreki-san?”

“Không, không có gì.”

Vớ vẩn, điếc hay sao mà không nghe tiếng trực thăng?

Còn khả năng nào cho cái bánh sô-cô-la không nhỉ? Nhìn bông tuyết rơi xuống một ý nghĩ thoáng qua đầu tôi.

“Khi tìm hai cậu có nhìn xuống dưới không?”

“Xuống dưới?”

Dùng ngón tay vẽ một nửa đường tròn, tôi giải thích:

“Nếu kẻ trộm quẳng bánh sô-cô-la từ cửa sổ thì nó sẽ rơi xuống đất đúng không?”

Chitanda lắc đầu.

“Vậy thì tớ đã nhìn thấy rồi.”

Nhỏ cũng cẩn thận đấy chứ, còn cái này thì sao.

“Thế đã kiểm tra nhà vệ sinh nữ chưa?”

Satoshi và Chitanda cùng phản ứng một cách bất ngờ.

“Sao?”

“Ý cậu là sao?”

“Rõ ràng hai nơi duy nhất trên tầng bốn mà từ đó có thể đột nhập vào phòng Địa chất chỉ có cái phòng hồi nãy và nhà vệ sinh nữ. Hiện tại chúng ta không rõ là bánh sô-cô-la có còn ở trong đây hay không thì có khả năng thủ phạm đã giấu nó trong nhà vệ sinh lắm chứ.”

Không đợi tôi dứt lời. Mép váy của Chitanda hẩy lên một cái khi nhỏ xoay người hướng ra cửa. Nhận ra tôi không có động tĩnh, nhỏ liền hỏi thúc:

“Tớ đã không nghĩ tới khả năng đó. Chúng ta đi nào!”

“Đi nào” à, dễ thương quá nhỉ?

“Xin lỗi nhưng cậu phải đi một mình thôi.”

“Oreki-san, bây giờ càng nhiều người thì càng t...”

“Nếu là nhà vệ sinh nam thì cậu có chạy ù vào trong đó không?”

Nhận ra tình cảnh, Chitanda chỉ “A” một tiếng rồi đỏ mặt. Nhỏ cúi đầu chao hai lần rồi phóng ra khỏi phòng. Tầng bốn ở dãy Chuyên biệt chỉ có nhà vệ sinh nữ, còn của nam thì ở tầng ba.

Satoshi tiến Chitanda bằng một cái cười. Đung đưa hai cẳng chân, hấn hỏi:

“Cậu có thực sự nghĩ nó được giấu trong nhà vệ sinh không?”

Tôi cũng không ngần ngại trả lời:

“Không. Khả năng nó ở trong đó thậm chí còn chưa tới một phần mười ngàn.”

“Một phần mười ngàn, tức là không phải không không không một á? Thấp đến thế sao?”

“Satoshi!”

Hấn buông một cái thở dài.

“Chỉ cần có khả năng thì vẫn nên hy vọng. Cậu có thể im miệng trong một lúc không?”

“...Được rồi.”

Hấn thực sự đã im miệng. Nụ cười đã không còn. Mất tầm ba phút để Chitanda quay trở lại căn phòng Địa Chất im lặng như tờ. Bờ vai nhỏ rũ xuống.

“Không có trong đó...”

Tôi gạt đầu và nói:

“VẬY THÌ CHỈ CÒN MỘT KHẢ NĂNG DUY NHẤT.”

“SAO?” CHITANDA NGAY LẬP TỨC NGẮNG MẶT LÊN.

ĐÀNH PHẢI KẾT THÚC BẰNG CÁCH NÀY THÔI.

Cánh cửa phòng Địa Chất trượt sang một bên và một người bước vào. Mặc một tấm áo khoác màu be bên ngoài đồng phục thủy thủ, cùng một chiếc khăn len quấn cổ là Ibara Mayaka. Bên má trái của nhỏ có một miếng băng cá nhân để che đi cái mụn hậu quả từ việc nếm sô-cô-la. Nhìn chúng tôi, Ibara tỏ ra khó hiểu.

“SAO MỌI NGƯỜI LẠI CÙNG Ở ĐÂY VẬY?”

“MAYAKA-SAN...”

TÔI CÓ THỂ NGHE ÂM THANH RUN RẪY CỦA CHITANDA NHƯNG IBARA THÌ LẠI KHÔNG THỂ. NHỎ GỖ MŨ RA VÀ BÌNH THẢN NÓI:

“À RỒI, SÔ-CÔ-LA NĂM NAY THẾ NÀO?”

TẠI SAO PHẢI ĐẾN VÀO LÚC NÀY CƠ CHỨ? MÀ, DÙ SAO NHÂN VẬT CHÍNH NGÀY HÔM NAY LÀ IBARA NÊN NHỎ PHẢI TRỞ LẠI ĐÂY THÔI.

TÔI NHÌN QUA SATOSHI. HẮN BẤY GIỜ ĐÃ ĐỐI DIỆN IBARA BẰNG MỘT KHUÔN MẶT VÔ CẢM, DƯƠNG NHƯ KHÔNG ĐỊNH NÓI LỜI NÀO. ĐÃ TỚI NƯỚC NÀY CÓ Lẽ TÔI PHẢI LÊN TIẾNG THÔI. CÓ Lẽ NHẬN THẤY ĐIỀU ĐÓ CHITANDA LẬP TỨC GIƠ MỘT TAY LÊN VÀ NHÌN TÔI.

NHỎ MUỐN TỰ NÓI RA. KHÔNG CÒN CÁCH NÀO KHÁC TÔI ĐÀNH IM LẶNG.

CHITANDA NHÌN THẲNG VÀO MAYAKA VÀ NÓI:

“Mayaka-san, tớ xin lỗi.”

Lần này tôi không còn thấy sự run sợ trong lời nói của nhỏ. Có lẽ nhỏ đã chuẩn bị tinh thần rồi. Trong khi đó Ibara lại tỏ ra khó hiểu.

“Vì cái gì thế? Sao trông cậu nghiêm trọng đến vậy?”

“Thực ra là...”

Dù vậy, tôi biết rằng nhỏ không thể không do dự.

“Tớ lỡ quên không khóa cửa phòng. Cái bánh sô-cô-la đã bị trộm mất rồi, Mayaka-san... tớ xin lỗi.”

Lời nói ra, từng câu từng chữ đều rất từ tốn. Lời xin lỗi thật chừng chặc dù hai mắt Chitanda đã đỏ hoe. Còn phía bên kia, sau khi nhận được lời thú tội Mayaka lại tỏ thái độ khác hẳn với những gì tôi chờ đợi.

Với chỉ vài từ, nhỏ lẩm bẩm:

“Ừm, hiểu rồi.”

Và sau một khoảng lặng, nhỏ cười. Cái cười như chất chứa biết bao cay đắng và hỗn loạn.

“Nó bị trộm mất rồi à?”

Biểu cảm đó, lời nói đó...

Tôi không ngờ Ibara lại chọn cách phản ứng này. Biết cô nàng từ rất lâu tôi đã sẵn sàng nhận những lời chửi bới thậm tệ từ sự tức giận nhỏ chẳng thềm giấu. Nhỏ đã phải làm thế. Tôi biết rằng dù mình có ít quan tâm đến tình yêu đi chăng nữa thì, nếu là Ibara, tôi

sẽ không thể cho qua chuyện này. Thế mà con người tên Ibara trước mặt tôi đang rất bình thản. Ở cực trái ngược kia, cảm xúc của Chitanda như chỉ chực nổ tung.

“Mayaka-san, tớ...”

Ibara nhìn thẳng vào Chitanda mà lắc đầu.

“Đừng làm cái mặt thế Chi-chan à. Tại sao phải lo về việc khóa cửa nhỉ? Tớ chỉ là không hiểu nổi ai trên đời lại đi trộm một thứ như sô-cô-la Valentine của người khác.”

“Nhưng!”

“Dù là ai có lỗi đi nữa thì người ấy không phải là cậu Chi-chan nhé. Một chút cũng không...tớ mới là người có lỗi đấy chứ. Cậu đã cố gắng giúp vậy mà tớ lại làm uổng phí hết.”

Nói xong Ibara đội lại chiếc mũ mới vừa đặt xuống bàn không lâu. Rồi mắt khỏi Chitanda, nhả thở dài một cái rồi nói lí nhí:

“Ừm, nhưng đúng là đau thật mà. Có lẽ hôm nay vậy là xong rồi, tớ về nhà đây. Chi-chan à, xin cậu đừng nghĩ nhiều về chuyện này nhé, được không?”

Rồi, nhả xoay gót lại mà đi ra khỏi phòng Địa Chất một cách rất nhẵn nhụi. Không ai trong chú tôi có thể gọi lại nhả lấy một tiếng.

Chitanda, Satoshi, và tôi. Chẳng nghi ngờ gì trong việc chúng tôi không thể sẻ chia suy nghĩ của mình khi trông nhả từ từ xa dần.

Sau khi Ibara đã đi khuất, có lẽ là đang xuống cầu thang, Chitanda bắt đầu chuyển động. Đọc được suy nghĩ của nhò tôi liền

đứng dậy mà bước tới chặn đường đi. Nhỏ vẫn cứ bước tới và chỉ dừng lại khi đầu mũi khẽ chạm vào tôi.

“... Xin cậu hãy tránh ra.”

“Tính làm gì vậy hả?”

Chúng tôi đang đứng rất gần nhau. Tôi lùi một bước về sau trong khi hỏi nhưng Chitanda cũng lập tức tiến lên.

“Dù có phải lục tung cả trường lên tớ cũng phải tìm thấy chiếc bánh sô-cô-la của Mayaka-san. Nếu không ngày mai tớ sẽ không còn mặt mũi nào nhìn cậu ấy nữa!”

“Mọi người đều đã nói đó không phải lỗi của cậu. Có ở đây một luật sư đi nữa thì ông ta cũng sẽ bảo đó là một sự xui rủi quá sức tưởng tượng.”

“Tớ không biết cái gì về luật cả và tớ không thể tha thứ cho mình được! Hôm nay lẽ ra phải là một ngày hạnh phúc của Mayaka-san nhưng vì tớ đã thành ra thế này. Rốt cuộc tớ cũng chẳng làm được gì cho cậu ấy hết!”

Nhỏ cố gắng lách qua và theo phản xạ tôi vươn tay ra. Bàn tay tôi nắm lấy cổ tay phải của Chitanda.

Tay nhỏ thật ấm.

Dù chỉ nắm hờ nhưng tôi có thể cảm nhận rõ ràng sự chuyển động của từng sợi gân tay. Chitanda đang dồn mọi sức mạnh của mình vào nắm tay. Tôi nên thả nhỏ ra, hay không nên thả ra đây? Trong khi cơ thể còn do dự lời nói đã kịp ra tay trước.

“Tớ không thể nói rằng mình hiểu tâm trạng của cậu. Tớ không có cảm xúc mạnh mẽ như cậu. Nhưng, hãy để cho tớ. Tớ tuyệt đối sẽ giao cái bánh sô-cô-la của Ibara cho Satoshi trong ngày hôm nay.”

Ngày mà thằng con trai Oreki Houtarou tiết-kiệm-năng-lượng nói với người ta rằng “Để đó cho tớ” đã đến.

Đôi đồng tử to tròn của Chitanda nở ra. Nhưng nhỏ vẫn chưa chịu giảm sự tập trung sức của mình vào nắm tay.

“Tớ rất vui vì cậu đã bắt mình nói như vậy. Nhưng, dù có thế, tớ vẫn muốn cùng đi và tìm ra với cậu.”

Tôi lắc đầu.

“Không, tớ đang có vài thứ trong đầu, nhưng sẽ chẳng làm nên cơm cháo gì nếu cậu có mặt ở đây.”

Một khoảng lặng diễn ra, rồi Chitanda nhẹ nhàng hỏi:

“Cậu đã biết là ai phải không?”

Tôi thả tay của nhỏ ra, nhìn nhỏ xoa xoa cổ tay tôi mới nhận ra nãy giờ mình đã nắm rất chặt.

Nếu sự đã tới vực thẳm mất rồi thì đành để cho nó rớt luôn vậy. Tôi chậm chậm gật đầu.

“Là ai?”

“Chỉ có một người có khả năng lấy trộm cái bánh sô-cô-la mà thôi. Người đó là...”

Tôi thở dài một cái.

“Nakayama bên CLB Thiên Văn.”

Một âm thanh đột nhiên vang lên khi cái bàn bị đẩy đi. Đôi chân của Satoshi gần như đã đứng thẳng. Bây giờ chẳng có lý do gì để để ý tới hấn cả.

“Theo lời khai từ anh bạn bên CLB Thủ công ta biết được rằng ba chúng ta là những người duy nhất lên từ tầng ba. Sau đó lời khai của chị Sawakiguchi đã chỉ ra ba người trong CLB Thiên văn có khả năng trộm cái bánh nhất.”

“Oda-san, Nakayama-san và Yoshiwara-san phải không?”

“Một trong số họ đã đi qua phòng Địa Chất và lấy trộm cái bánh, nhưng nếu đặt mình vào vị trí người đó thì cậu sẽ xử trí thế nào? Kích cỡ cái bánh sô-cô-la của Ibara hấn là khá lớn.”

Chitanda gật đầu, lại dang hai tay ra một khoảng gần bằng cái hông của mình để định kích thước.

“Lớn cỡ này này.”

“Không cách nào hấn có thể giấu một thứ lớn cỡ đó trong nhà vệ sinh hoặc bằng cách ném qua cửa sổ được, như vậy hấn sẽ phải mang nó về phòng họp CLB. Tuy nhiên chị Sawakiguchi đã bảo rằng không ai trở về mà cầm theo sô-cô-la cả. Tất cả thành viên khác đều đồng thuận. Xét trường hợp cả CLB Thiên văn đoàn kết để che dấu nhau thì đó là chuyện khác, chưa nói rằng điều đó là rất kì quặc.”

Tôi chỉ vào Satoshi và mình mà tiếp tục:

“Với đồng phục này thì không một thằng con trai nào có thể dấu cái bánh sô-cô-la ngoại cỡ ấy vào người được. Nếu là thủ phạm và cái bánh được gói kĩ càng thì tớ sẽ có thể bỏ nó gọn gàng vào túi hông của áo khoác. Nhưng những người ở CLB Thiên văn đã rời phòng mà không mang theo cái gì, nói cách khác là không có thời gian để chuẩn bị túi xách hay áo khoác túi rộng nào cả. Túi áo quần không đủ to, và cố nhét vào bụng sẽ chỉ tổ làm cho khối sô-cô-la to lớn ấy càng gây chú ý và hơn hết là di chuyển sẽ không tự nhiên.

Rồi tôi chỉ vào Chitanda.

“Tuy nhiên với đồng phục thủy thủ thì có thể. Bằng cách dán vào bắp đùi chiếc bánh sô-cô-la có thể được giấu dưới lớp váy... Tớ không biết Nakayama và CLB Thiên văn nghĩ gì khi họ trộm sô-cô-la của Mayaka. Có lẽ họ có mỗi hiềm khích gì với chúng ta mà tớ không rõ, hoặc chỉ là vấn đề giữa con gái với nhau. Nhưng dẹp mấy cái đó qua một bên người duy nhất có thể trộm cái bánh chỉ có thể là Nakayama. Tớ không thể nghĩ ra một khả năng nào khác.”

Dừng lại một chút, tôi tiếp tục:

“Tớ sẽ gửi nó cho Satoshi trước đêm nay. Dù tuyệt đối tự tin về điều này nhưng cậu ở đây sẽ phiền phức lắm. Nên đừng lo nhé, hãy về nhà đi.”

Chitanda nhìn vào mắt tôi.

... Sự nối kết bằng mắt giữa chúng tôi tan vỡ trong tích tắc, và tôi thấy mình thật thảm hại.

Nhưng dù vậy, Chitanda đã từ từ lấy lại nụ cười của mình.

“Không ngờ cậu có thể nói vậy đấy.”

“Thế à?”

Thực tình thì tôi cũng đã nghĩ đi nghĩ lại rồi. Chẳng hợp với mình chút nào.

“Tớ hiểu rồi. Dù không rõ ý định của cậu là gì, nếu cậu nói rằng mình làm được thì tớ sẽ tin vào điều đó.”

Mọi căng thẳng cứ như vừa trôi tuột ra khỏi cơ thể vậy. Cơ mặt của tôi cũng đã mềm trở lại.

“Vậy nhé, tớ sẽ gọi điện khi việc đâu vào đấy.”

Chitanda cúi đầu trong khi kiên định nói: “Nhờ cậu làm vậy.”

Rồi nhỏ cũng ra về, để chỉ tôi và Satoshi trong phòng.

Nhìn ra ngoài, tôi nhận ra bầu trời đã tối đen và tuyết vẫn đang rơi. Nhắc chiếc cặp lên vai, tôi nói:

“Rồi, về nhà thôi.”

Phản ứng lại những lời ấy, Satoshi rời khỏi cái bàn đang ngồi nãy giờ.

“Ừ, đi nào.”

Kì này tôi khóa cửa rất cẩn thận.

Chương 6

Trời đen kịt. Đường về nhà được chiếu sáng bằng đèn pha lẫn đèn hậu của vài chiếc xe đi ngang qua. Màu của những bông hoa tuyết đang rơi hoàn toàn tiếp với chiếc áo khoác của tôi. Đi bên cạnh

là Satoshi. Với cái túi dây trong tay và một cái cặp nặng trĩch, vũ khí duy nhất để đối phó cái lạnh của hăh chỉ là một chiếc áo gi-lê.

“Đánh cắp sô-cô-la Valentine của người khác bằng cách buộc vào chân à?”

Tôi lăm bắh những lời vừa nói ra khi năy mà cười.

“Nghe nực cười quá phải không?”

“Tớ nghĩ đó là kết quả của một suy luận lô-gíc như-thường-lệ đấy chứ.”

Satoshi nói mà ngoáy cái túi dây một vòng. Tôi cũng chẳng thể không cười trướh lời nói của hăh.

“Không, không hề.”

“Thật sao?”

“Chẳng có đưă con gái nào ngoài Chitanda biết việc Ibara quyết định để lại cái bánh sô-cô-la ở phòng Địa Chất. Và dù biết chẳng nửă thì Chitanda đã tình nguyện làm vệ sĩ canh phòng, ai mà lường trướh việc cậu ấy sẽ rời phòng để đi tìm cậu chứ.”

“Nhưng đâu phải là không thể?”

“Đúng là có thể, và mọi khả năng đều chỉ là khả năng. Satoshi à, tiếp xúc với cơ thể con người sẽ làm sô-cô-la bị chảy ra, và khi đó nó sẽ tỏa ra một mùi hương đặc thù không thể giấu. Và hơn tất thăy...”

Khi vừa tới ngã tư chúng tôi thấy đèn báo hiệu cho phép người đi bộ bắt đầu đầh nhắh nháy. Vừa vộh vàng chạy qua tôi vừa quay về

phía Satoshi mà tiếp tục:

“Không một người bình thường nào lại nghĩ đến việc ăn trộm một thứ như là sô-cô-la Valentine cả.”

Satoshi cười đau khổ, rồi...

“Cũng chẳng ai chắc nổi việc Nakayama-san là người bình thường.”

“Một người bình thường không thể hiện nhiều bị nghi ngờ một chút cũng là điều dễ hiểu.”

Via hè đã được phủ một lớp tuyết mỏng. Mỗi bước chân chúng tôi đều tạo nên thứ âm thanh cọt két của da giày ướt bị chà xuống đất. Một cơn gió mạnh bất thành lình thổi qua khiến tôi phải dùng vai đỡ đạn. Giờ tới khi gió lặng, tôi nói:

“Đầu tiên, tớ phải hoàn thành lời hứa của mình.”

Satoshi không nói tiếng nào.

“...Cho tớ mượn cái túi.”

Nở một nụ cười khô khốc, Satoshi tuân lệnh. Sau khi nhận lấy cái túi da, tôi lắc nó một cái theo chiều dọc thật mạnh. Cú lắc tạo ra mấy tiếng lạo xạo. Đó dường như là âm thanh của những mảnh gì đó cạ vào nhau.

Không làm thêm gì nữa, tôi trả lại cho hắn.

“Trước đêm nay, tớ đã tìm ra sô-cô-la của Obara để trao cho cậu. Vậy là xong việc.”

“Giỏi lắm Houtarou.”

Satoshi cười, nhưng đó chỉ là phản xạ tự nhiên. Tất cả những gì tôi thấy đằng sau chỉ là một trò bịp.

Người trộm cái bánh sô-cô-la không ai khác là Satoshi.

Khi Chitanda nói rằng bánh sô-cô-la đã bị trộm mất thì tất cả suy nghĩ trong tôi tự dừng đều hướng về việc Satoshi là thủ phạm. Giả như tôi mà không có trực giác đó thì tự hấn cũng sẽ bị chừa ra sau khi loại bỏ các khả năng còn lại gồm tôi và Chitanda vì là nạn nhân – đó là “ba người” mà anh bạn kia đã quả quyết rằng đã đi lên cầu thang.

Sau khi nói với tôi là sẽ tới phòng họp, chắc hẳn Satoshi đã giấu mình trong nhà vệ sinh nam ở tầng ba. Nhà vệ sinh nằm sát cầu thang và hấn chỉ cần chờ vì biết Chitanda tới một lúc nào đó sẽ mất kiên nhẫn mà rời khỏi tầng bốn để đi tìm.

Chắc chắn rằng Chitanda đã đi xuống cầu thang, Satoshi tiến lên tầng bốn. Đó là khi anh chàng CLB Thủ công nhìn thấy hấn lần đầu. Việc chúng tôi bị gọi lại để nhận xét về vị trí của tấm áp phích chắc cũng vì anh chàng đã từng được Satoshi cho lời khuyên.

Trong căn phòng không người, Satoshi lấy đi cái bánh sô-cô-la của Ibara. Tuy nhiên hấn lại không ngờ rằng cái bánh quá lớn. Hấn đã định nhét nó vào trong cái túi dây nhưng bất thành, phải làm thế nào đây? Cái túi nhỏ nhắn của Satoshi chỉ đủ rộng để nhét một quyển truyện nhỏ, và dù cái eo của Chitanda có nhỏ cách mấy thì nó cũng chẳng thể chứa được.

Nếu cứ cầm khơi khơi mà đi thì sẽ có khả năng bị giáp mặt với Chitanda ở cầu thang, xem như là đi tong cái trò chơi của hắn. Và nếu thế thì Satoshi sẽ làm gì?

Đèn đường đã bật sáng. Con đường chúng tôi đang đi từ từ hẹp lại mà dẫn tới một cây cầu. Cầu hẹp tới nỗi hai người không thể sánh vai nhau mà đi được. Không có gì che chắn, tôi cảm thấy từng cơn gió như thổi ngày càng mạnh.

“Cậu có thấy chút gì hối tiếc khi đập vỡ nó không?”

Giọng tôi rất nhỏ, và hắn có lẽ đã không nghe được vì gió mạnh. Hắn lặng thinh.

Satoshi đã đập nát chiếc bánh sô-cô-la.

Nếu hiểu được tấm lòng của Ibara dồn cả vào chiếc bánh hắn là hắn sẽ cẩn thận mà chỉ đập làm đôi. Vì cách nào cũng ra cùng kết quả : cái bánh sô-cô-la hình trái tim đã có thể được nhét vừa vào chiếc túi.

Satoshi sau đó rời khỏi phòng và gặp Chitanda ở cầu thang như thể mình chuẩn bị đi lên. Có lẽ hắn đã viện cớ như “Ồ, xin lỗi Chitanda-san nhé, mình vừa thoát khỏi một vấn đề rất thú vị.” rồi hai người sẽ cùng nhau đi về căn phòng nơi chiếc bánh đã không còn tồn tại.

Cái quái gì ở trong đầu hắn, khi đứng đó mà nhìn Chitanda tái xanh mặt nhỉ?

Đến giữa cầu, tôi dừng lại và Satoshi cũng thế.

Để đảm bảo những lời của mình không bị gió cuốn đi, tôi lớn tiếng:

“Giờ thì chúng ta huề!”

“Huề?”

Satoshi trả lời với một cái cười mỉm.

“Huề theo cách nào? Cậu đang nói tới cái vụ đầu năm ấy à? Nó còn chả đáng gọi là ơn nghĩa.”

“Tớ nói về cái vụ hồi tháng tư năm trước, khi cậu bịa ra một câu chuyện để giúp tớ thoát khỏi Chitanda.”

Tồn một chút thời gian để hấn lực lại ký ức nhưng rồi cũng nhớ ra.

“À. ừ nhỉ.”

“Lúc ấy tụi mình phối hợp rất ăn ý.”

“Chuẩn không cần chỉnh. Mà cậu có trí nhớ tốt quá.”

“Tớ luôn nhớ.”

Nghiến răng, tôi tiếp tục:

“Bởi vì đó là một trò lừa đáng khinh, phải nói là ngu ngốc của tớ.”

“Đồng ý, biết là cậu thế nào cũng nói vậy.”

Chính cái sự việc hôm nay đã làm tôi tỉnh ra. Lừa dối người khác thì mình rồi cũng chỉ nhận được nỗi đau. Tôi không biết là vô tình

hay hoàn cảnh bắt buộc mà, lại một lần nữa, Chitanda trở thành nạn nhân.

Tuy nhiên, Satoshi đáp lại với đầy đủ sự bất cần của hắn:

“Nhưng câu chuyện tháng tư đã có một kết thúc dễ chịu.”

Rồi tiếp tục.

“Khi một Houtarou tiết-kiệm-năng-lượng phải hành động thì không ai bị tổn thương cả... ngoại trừ chính cậu, phải không nào Houtarou?”

Tôi bắt đầu phát cáu, cùng lúc một luồng không khí lạnh tràn tới. Những bông tuyết trắng bắt đầu chao lượn trên không trung với một vũ điệu xoay tít. Chỉnh lại cái cổ áo, tôi nhìn xuống nền đất trắng mà hỏi:

“Ít nhất cậu có thể nói cho tớ vì sao không?”

“Vì sao à?”

Tôi không biết lý do, nhưng chắc chắn hắn phải có nội tình mới phải làm những gì mình đã làm. Sẽ không quá khi nói rằng tôi luôn tin tưởng hắn. Và vì lòng tin ấy mà tôi đã lợi dụng những tình thế hiện có để thuyết phục Chitanda bằng một niềm tin ảo. Nếu hắn trả lời rằng “Không có lý do nào cả” thì tôi chẳng còn lý do gì để kiềm nén nữa. Một học sinh đã bị tôi lấy ra làm vật thế. Có lẽ là còn cách tốt hơn, nhưng tôi đã không thể nghĩ ra được. Từ giờ trở đi Chitanda sẽ sống cuộc đời học sinh với một sự hiểu lầm giành cho người nữ sinh tên Nakayama ấy.

Tôi đã làm tất cả những thứ tệ hại đó vì mong rằng Satoshi có lý do của mình. Nhắc lại, bằng-không-then...

“Nếu cậu bảo rằng chỉ làm thế vì vui...”

“... thì sao?”

“Thì tôi sẽ đập cậu. Cho cả Chitanda lẫn Ibara, bằng chính bàn tay này!”

Satoshi nhún vai và vẫn làm những điều bộ thái quá.

“Khó mà tin được rằng cậu sẽ đập tớ.”

“Nếu không định nói với tôi thì ít nhất hãy xin lỗi Chitanda.”

“Tớ sẽ không làm vậy. Tớ chẳng bao giờ tính lỗi Chitanda-san vào chuyện này.”

Satoshi nhìn lên bầu trời. Tôi có thể thấy những làn hơi tỏa ra trong từng nhịp thở của hắn.

Sau một hồi im lặng, hắn lên tiếng:

“Tớ thật sự không muốn nói, không muốn một chút nào. Nhưng chắc cũng phải nói cho cậu thôi Houtarou.”

“Tớ không biết cậu đang nghĩ gì, nhưng cậu luôn hành động trước khi suy nghĩ và để cho cảm xúc lấn át chính mình.”

“Đúng thế đấy Houtarou à. Nhưng tớ không hối tiếc đâu, thực sự...”

Satoshi hạ điểm nhìn xuống mặt đất. Dường như hắn vừa trải qua một cuộc đấu tranh nội tâm để quyết định nói cho tôi, nhưng vẫn còn do dự. Những âm thanh thật yếu ớt trong gió nhưng tôi vẫn nghe được.

“Houtarou. Cậu có nghĩ tớ thuộc loại ám ảnh không?”

Tôi giành thời gian suy nghĩ rồi mới đáp:

“Có. Một tên cuồng thứ thiệt.”

“Đó là chỗ cậu sai đấy.”

Satoshi tựa lưng vào thành cầu, nơi mà những bông tuyết tự lúc nào đã đáp xuống thật nhẹ nhàng.

“Một tên cuồng chính hiệu sẽ dâng hiến mọi thứ cho điều mình muốn. Và cũng vì đó là những điều họ không bao giờ muốn thua kém người khác nên ngày qua ngày, mỗi ngày họ phải học hỏi những điều mới.”

“Và cậu thì không thế?”

“Ừ. Cậu còn nhớ vụ ‘Nữ hoàng’ không? Khi mà tớ đã nói mình không thể là ‘Số Một’ ấy?”

Tuyết rơi càng dày, có cảm tưởng như màu trắng của chúng cũng nhợt nhạt dần theo.

“Nhưng nói cho chính xác Houtarou à, thì tớ đã từ bỏ việc cố gắng trở thành đồ hạng nhất. Chỉ mới đây thôi này, khi chúng ta đối đầu nhau trong cái trận chiến ấy.”

Hắn đang nói về cái trận đấu rô-bốt trong cửa hàng trò chơi điện tử mới đây, khi tôi đã thắng hai – một.

“Rồi.”

“Lúc đó cậu cũng nhận ra phải không? Tớ không còn quan tâm mình thắng hay thua nữa. Tội mình chỉ mới hai năm trước thôi còn mê mẩn trò này lắm đúng không? Dưới góc nhìn hiện tại, tớ nhận ra thằng tớ ngày xưa thật là đồ thảm hại. Tớ sẽ không ngừng gây sự với kẻ thắng khi mình thua, hoặc tìm ra bất kỳ cái lỗi kỹ thuật nào trong trò chơi đó. Và không chỉ trò chơi thôi đâu, đã có lúc tớ sẵn lòng tất cả mọi quyền sách về Takeda Shingen chỉ để khiến mình trở thành người hiểu ông ấy hơn bất cứ ai, hay là lúc cố gắng đấu võ mồm với một tên cuồng xe lửa... Tớ đã từng muốn thắng bằng mọi giá.”

Satoshi tự phá ra cười như vừa ngộ ra cái gì hài hước lắm.

“Thực lòng nhé, chán lắm. Dù quả thật khó mà tưởng tượng nổi rằng việc luôn luôn chiến thắng lại trở nên chán tột cùng như thế. Tớ đã giành quá nhiều thời gian nghĩ về những thứ tớ không thể hiểu được. Ngu quá há? Làm sao là một thứ có thể thú vị khi ta không giành được nó theo một cách thú vị? Một ngày nọ, có lẽ vì đã mệt mỏi tớ từ bỏ việc bị ám ảnh bởi mọi thứ. Không, không đúng; đúng hơn là tớ đã bị ám ảnh về việc phải không trở nên ám ảnh. Lý do vì sao thì quên mất rồi.

Rồi sau đó ấy Houtarou à, mỗi ngày trở nên thực sự vui. Hôm nay thì vi vu xe đạp, ngày mai thì lại làm đồ thủ công. Tớ chợt nhận ra những niềm vui mình từng bỏ quên đã khiến nỗi không-ám-ảnh của tớ ngày càng trở thành một thứ rất ám ảnh. Nếu cậu, Houtarou

à, một ngày nào đó thử tận hưởng cái cuộc sống màu hồng mà tớ đã và đang có đây thì tớ thực sự nghĩ là rất tuyệt đấy.”

Dường như Satoshi không còn đang nói với tôi nữa. Không ngẩng mặt lên, hắn cứ tiếp tục với những lời nói của người mộng du.

“Nhưng rắc rối cũng vẫn đến với cuộc đời quá hồng hào ấy...”

Tớ trở nên vô ưu. Cái chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng có thực sự là cốt lõi để cậu tồn tại hay không thì tớ chẳng biết, nhưng sự ám ảnh của chính tớ lại là yếu tố thiết yếu nhất đối với tớ. Không có nó, tớ có thể sẽ lại quay về cái bản thân thảm hại xưa kia, chèn ép tới từng thứ nhỏ nhất nhất...

...Nhưng rồi, Mayaka đã đến.”

Tôi nhận ra hai bàn tay của Satoshi đang được nắm rất chặt.

“Mayaka thật tuyệt. Dù cậu có nhận ra hay không những phẩm chất tốt ấy thì cậu ấy vẫn là một cô gái rất tuyệt vời. Không có một người con gái nào như cậu ấy cả. Và khi được nghe cậu ấy nói rằng muốn ở bên tớ... thực sự như là mơ ấy!

Nhưng, liệu tớ có thể để mình ám ảnh về Mayaka không?

Dù đã thề với lòng rằng sẽ không bị ám ảnh bởi bất cứ thứ gì, tớ có nên xem Mayaka là một ngoại lệ hay không?

Tớ đã nghĩ rằng vấn đề này cũng giản đơn như mọi thứ trước kia. Tớ có một cuộc sống vô ưu nơi mình đang làm những gì mình muốn. Không nghi ngờ gì tớ cũng muốn được ở bên Mayaka. Nếu

đã như thế thì chẳng phải mọi việc sẽ ổn chỉ cần đó là thứ tớ thích sao?

Nhưng cậu thấy đấy Houtarou, tớ không làm được. Tớ tuyệt đối không thể. Khi đã muốn cái gì tớ không thể bắt mình không bị nó ám ảnh được. Tớ muốn Mayaka, và tớ sẽ ám ảnh hình bóng của cậu ấy... Bất cứ nơi đâu, Mayaka luôn tồn tại trong tầm nhìn của tớ. Nếu tớ có làm gì khiến Mayaka buồn thì rõ ràng tớ sẽ phải sửa, đúng không? Nhưng phải bắt đầu bằng cách nào và từ đâu đây? Câu trả lời có thể sẽ tự xuất hiện nhưng ai biết được nó có phải lại là một sai lầm khác? Và ôm một mớ bong bóng như vậy có giúp tớ trở thành người không bao giờ làm tổn thương Mayaka hay không?

Khi vẫn còn mò mẫm tìm kiếm, ngày Valentine năm trước đã đến. Cậu có nghĩ rằng cái bánh sô-cô-la là một dạng biểu trưng không nhỉ? Nếu nhận cái bánh của Mayaka nghĩa là tớ đã quyết định đặt nỗi ám ảnh của mình vào cậu ấy. Tớ vẫn chưa tìm ra câu trả lời.”

“Đó là lý do cậu đã không nhận à?”

“Đúng thế. Và rồi tới năm nay...”

Cậu có thể mắng tớ là thằng đàn độn, nhưng dù đã qua một năm tớ vẫn chưa tìm thấy câu trả lời cho bản thân mình! Vì vậy, tớ bèn nghĩ rằng không biết có cách nào để vừa lấy đi cái bánh mà không cần phải từ chối cái ‘biểu trưng’ mình không nhận được hay không. Nếu như...

... nè Houtarou, thực sự thì nhận một cú đấm của cậu có thể là một điều tốt cho tớ đấy.”

Im lặng.

Thế còn Chitanda thì sao?

“Nhưng cậu đã làm tổn thương Chitanda.”

Tôi lên tiếng, và Satoshi phì cười.

“...Âm mưu của tớ đã không trôi chảy như của cậu rồi, dù tớ không muốn như thế.”

“Chứ cậu vốn định làm gì?”

“Tớ có một kế hoạch. Mayaka sẽ mang chiếc bánh tới phòng họp. Khi đã sẵn sàng để nhận thì tớ sẽ đi lấy. Nếu cậu ấy không có ở đó tớ sẽ về. Kế hoạch chỉ đơn giản thế thôi, tớ đã tự hứa với mình như vậy. Mayaka không phải người như vậy, nên cậu không biết là tớ bất ngờ thế nào khi thấy rằng người canh phòng thay vào đó lại là Chitanda-san. Có lẽ cậu ấy đã muốn Chitanda-san đứng thay vai trò xác nhận chiếc bánh bị lấy đi cho mình.

Đây là một sự dàn xếp à?

“Như vậy là cậu đã nói với Mayaka mình sẽ làm vậy?”

“Dĩ nhiên rồi. Chẳng phải quá rõ ràng sao? Tớ làm gì có thể thao túng Mayaka đến mức ấy?”

... Không, cũng có thể xem là vậy, cậu đúng đấy.

Năm trước, sau khi từ chối chiếc bánh sô-cô-la, tớ và Mayaka đã có một cuộc trò chuyện dài và chi tiết hơn cái mớ tụi mình đang nói nhiều. Nhớ ghê, thế mà đã một năm rồi. Khi đó chả cần nói cậu cũng biết là tớ bị xỉ vả cực kỳ nặng nề. Rốt cuộc Mayaka cũng không nói là cậu ấy hiểu tớ, nhưng bảo rằng sẽ đợi. Cậu ấy muốn

ngày Valentine năm sau sẽ là bài kiểm tra. Dù được nghe là chiếc bánh đã bị mất nhưng Mayaka vẫn bình thản, cậu có thấy không? Đó là minh chứng rõ rệt nhất cho thấy cậu ấy biết là tớ làm.”

Ibara đã biết Satoshi là người lấy trộm. Như vậy không chỉ riêng tôi, tuy nhiên điều khiến tôi ngạc nhiên là hẳn là nhỏ nên giận hơn mới phải. Bánh sô-cô-la của cả năm trước lẫn năm nay đều bị từ chối... Có lý do nào nữa không nhỉ? Tôi không chắc nổi.

Nhưng nếu đó là sự thật thì việc nói rằng phải lo vụ tranh cãi gì bên CLB Manga hẳn cũng là lời nói dối của nhỏ.

Satoshi đang rộng cánh tay. Hai ống tay áo của bộ đồng phục vỗ đập dòn trong gió.

“Rồi đấy Houtarou, đó là những gì tớ cần phải nói. Động cơ của tớ không phải để cho vui và tớ cũng chẳng còn gì để giấu cậu nữa. Có còn muốn tấn tớ nữa không?”

... Tuyết bắt đầu rơi dày hơn.

Chỉnh lại chiếc áo khoác. Lãnh một trận cảm chỉ vì cù cựa trên cầu sẽ là một kết quả tồi tệ. Với mỗi bước chân, tôi có thể nghe thấy âm thanh vọng lên từ nền tuyết đông cứng bên dưới. Satoshi đi ở đằng sau.

“Tớ không thể kể Chitanda chuyện này được.”

“Đúng đó, tớ thà bị cậu đập còn hơn.”

Không hề ngạc nhiên. Giả như Satoshi có định kể hết cho Chitanda thì cậu ta sẽ chẳng khác nào một thằng khốn. Hơn nữa, chuyện có thể sẽ được giải quyết ổn thỏa bằng một cuộc “trò chuyện

con gái” giữa Chitanda và Ibara – thứ mà tôi hoàn toàn không được lại gần. Tôi cũng biết rằng Satoshi, lại một lần nữa không nói với tôi tất cả, và tôi cũng chả hơn gì.

Không, cũng chẳng rõ nữa.

“Không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh” Tôi không cần phải nói với hấn tất cả. Một kí ức mới đây chợt thoáng qua. Đó là khi tôi ở thư viện, xem cuốn sách ảnh mà nghĩ rằng “tiết kiệm năng lượng” không phù hợp với tình yêu. Vậy là áp đặt lối suy nghĩ đó lên động cơ của Satoshi khi đập vỡ cái bánh sô-cô-la tự-làm ấy.

Điều đó là sai lầm.

Tôi đã sai. Sự do dự của Satoshi chỉ đến từ lòng quan tâm quá đỗi của hấn đối với Ibara mà thôi.

Đi ngang qua một dòng sông khi những làn gió trở nên dữ dội và lạnh lẽo hơn, tôi cảm thấy một sự khó chịu. Dù hấn đã làm sai ngay từ đầu nhưng tôi cũng đã nói những lời không nên với Satoshi. Có nên làm gì để chuộc lỗi không? Phải nói cái gì đây? Xin lỗi, có lẽ tôi không hiểu gì về Fukube Satoshi rồi chẳng?

Với cái lưng vẫn hướng về hấn, tôi gượng cười...

Nhưng vẫn không nói được.

Cây cầu không dài lắm. Ngay trước khi tới đầu bên kia, tôi lên tiếng:

“Vậy, cậu đã tìm được câu trả lời chưa?”

Satoshi nhìn tôi. Với một bộ mặt nghiêm túc chắc là chẳng bao giờ thấy trên đời, hấn khẽ gật đầu.

“Chỉ chút nữa, một chút nữa thôi... Tớ chỉ là chưa có lời lẽ.”

Tôi vỗ vai hấn một cái.

“Thế thì xin lỗi vì nãy giờ bắt cậu chịu lạnh thế này. Tớ sẽ bao một lon cà phê.”

Với câu nói đó, nụ cười thường nhật của Satoshi trở lại. Hấn lại xoay cái túi dây mấy vòng khiến mớ sô-cô-la bên trong gây những tiếng sột soạt.

“Vậy mới phải chứ. Nhưng hôm nay thực sự là quá mệt mỏi nên bao tớ trà nhé.”

Về đến nhà, trước tiên tôi pha một chút trà để làm ấm cái cơ thể đã lạnh toát. Uống được nửa ly, tôi gọi điện thoại cho Chitanda.

“Kết thúc tốt đẹp,” và “Với việc cái bánh đã nằm không được gọn lăm trong tay của Satoshi thì mọi rắc rối xem như đã ổn thỏa,” tôi nói. Không biết Chitanda có hài lòng với điều này hay chưa, nhưng vì cũng chẳng biết khi nào nhỏ mới dừng cảm ơn nên tôi đành ngắt lời và cúp máy.

Lại một lần nói dối. Nhưng không ai có thể trách tôi khi chuyện hóa ra lại trầm trọng như vậy.

Lên phòng, tôi nằm nhoài xuống giường mà nhìn lên trần nhà.

Mà... cũng chẳng biết được Chitanda đã biết sự thực khi rồi rít cảm ơn tôi hay không. Cách nhìn nhận của cá nhân về những vấn

đề thì không mang tính phổ quát. Satoshi là tên bạn chí cốt, thế đấy, nhưng hóa ra là tôi chưa hiểu hẳn như tôi tưởng. Trong một câu chuyện dù không ai đóng vai người nói dối đi nữa, thì vẫn có khả năng một người vô tình mắc sai lầm mà bóp méo sự thật.

Ngay từ đầu Ibara phải biết rằng Chitanda sẽ tự giao mình nhiệm vụ trông chừng cái bánh tới khi Satohsi đến lấy. Satoshi thực sự không biết điều đó sao? Chẳng lẽ đó là một mưu mẹo của Mayaka đưa Chitanda vào nhằm ép buộc hẳn phải nhận? Hay đây cũng lại là một sự hiểu lầm của tôi?

Không hiểu nổi. Tôi không còn cảm thấy mình hiểu được bất cứ thứ gì nữa. Cô gái tên Nakayama rõ ràng có khả năng lấy trộm. Nếu điều đó thực sự xảy ra thì tôi có nằm đây, nhìn trần trần vào cái trần nhà thế này mà cảm thấy quá nhiều tội lỗi hay không?

Một thanh sô-cô-la nằm trên sàn. Tôi nhặt lên. Sô-cô-la ngày Valentine duy nhất của tôi.

Cầm lên thanh sô-cô-la-Tây, tôi bóc vỏ, lột lớp giấy nhôm bên trong rồi cắn một miếng vào cái thanh sô-cô-la đen ấy...

Vị của sô-cô-la lan tỏa khắp lưỡi. Nó rất ngọt, nhưng cũng rất đắng. Thứ cảm giác lẫn lộn dần dần nhạt phai chỉ để lại một thứ dường như là cảm tưởng, rồi cả thứ cảm tưởng ấy rồi cũng phai mờ mà tan mất.

Ghi chú

↑ Một chất có nhiều trong ca-caô và cà phê có tác dụng giảm đau và gây hưng phấn, nhưng có thể gây nghiện.

↑ Một loại sốt có thành phần chính là dầu o-liu, lòng trắng trứng và dấm.

↑ Thuốc tăng khoái cảm tình dục.

↑ Bộ luật được sử dụng từ năm 1906 đến 1945 quy định về kỹ thuật trong việc lắp ráp các khẩu đại bác trên chiến hạm của Nhật (như Nagato, Akagi...) với yêu cầu then chốt là kích cỡ của đại bác phải tỉ lệ với sức mạnh. Có lẽ ý của Houtarou là muốn chọn một con rô-bốt có kết cấu “hợp lý về mặt kỹ thuật” trong thực tế.

↑ Trong hầu hết các trò chơi đối kháng, khi hết thời gian bên nào còn nhiều “máu” hơn thì sẽ được xử thắng.

↑ Một tổ hợp bài rất hiếm khi đạt được trong trò mạt chược.

↑ Theo một hệ quả từ thuyết tương đối hẹp của Einstein, thực thể nào có thể di chuyển cùng tốc độ với hạt photon – tức là ánh sáng thì thời gian của người đó sẽ dừng lại. Điều này là bất khả vì khi đó khối lượng của thực thể đó phải bằng 0 (giống như photon) hoặc là lớn vô cùng.

↑ Tác dụng placebo (hay Thuốc giả chữa thật) : Khi thử nghiệm 1 loại thuốc trên người, các bác sĩ thường phân người thử nghiệm thành 2 nhóm : 1 nhóm dùng thuốc thật và một nhóm dùng thuốc “placebo” – bề ngoài trông y hệt thuốc thật nhưng không có công dụng hay tác hại nào tới cơ thể người. Chỉ duy nhất 1 người trong nhóm nghiên cứu được biết ai thuộc nhóm dùng thuốc nào, và người đó sẽ thăm dò và thống kê để đưa ra kết luận : Nếu nhóm dùng thuốc thật khỏe mạnh hơn hẳn nhóm “placebo” thì thuốc đã thử nghiệm thành công, còn nếu không thì cần xem xét lại. Tuy nhiên không ít lần những tình huống phi-khoa-học xảy ra khi

“placebo” – đối với người thử nghiệm – được xem là “thuốc thần” đã có tác dụng tâm lý khiến người uống lạc quan hơn và nhờ vậy bệnh tình cũng tuyên giảm. Có lẽ Houtarou muốn khai thác ý này, mặc dù không rõ ràng lắm (ND).

↑ “Mexico City” là tên riêng – thủ đô của Mexico.

↑ “Thủ công” là “Kousaku”, gần âm với chữ “Gián điệp”.

↑ Chỉ loại cặp to và có nhiều ngăn.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Búp bê đi đường vòng

1

Băng qua khu dân cư rồi men theo con đường hướng về vùng đông bắc thành phố Kamiyama, tôi giáp mặt một con dốc dài. Bàn chân ấn xuống pê-đan bắt đầu trở nên nặng nhưng không đến nỗi khó chịu. Con dốc đủ thoải để không bắt tôi đứng lên đạp, nhưng đủ dốc để khiến thân nhiệt dần tăng lên.

Hai bên đường đã xuất hiện những mảng rừng thưa và lọt vào tầm mắt tôi là những khoảnh đất lấm tấm tuyết. Âm thanh báo hiệu sự tồn tại của con người đột nhiên tan biến cứ như một thảm họa thầm lặng nào đó vừa xảy ra vậy.

Nhìn nhận trên phương diện lịch sử thì vùng đồi núi phía đông bắc thành phố Kamiyama vốn là một ngôi làng độc lập có tên làng hoàng, Satoshi nói vậy, và thực tế nó được biết nhiều hơn với cái tên địa phương là Jinde. Đoạn đường trở nên ngày càng dốc. Dù những dấu hiệu báo mùa xuân đã dần hiện rõ nhưng cái lạnh của buổi sáng vẫn hóa trắng những làn hơi hắt ra từ miệng tôi, mà nhẹ tan vào khí quyển.

Trên đỉnh hiện ra một ngôi đền. Nhân tiện mà nói thì đây không phải lần đầu tôi đạp xe qua nơi này. Lần đầu là thằng bạn chí cốt Satoshi chỉ và lần hai là khi cả bọn đi ăn mừng chiến tích kỳ diệu của CLB Cổ Điển tại Lễ hội văn hóa, nhưng trong cả hai lần tôi đều đã không để ý rằng trên đây có một ngôi đền. Có lẽ vì cả hai tôi đều

bạn trò chuyện chẳng? Còn hôm nay, lần ba, tôi đi một mình. Ai có thể nghĩ rằng một Oreki Houtarou, người đường đường chính chính là một tiết-kiệm-năng-lượng gia lại dậy sớm và đạp xe đến ngôi nhà xa xôi như thế này. *Nếu là một năm trước thì đúng hư cấu thật, nghĩ thế tôi phì cười.*

Đền thờ này thờ đức Địa Tạng Viên Quang[1]. Dừng lại một lúc, tôi bước xuống xe và đưa một tay kính lạy đức Phật.

Sau ngôi đền là đoạn dốc xuống. Tôi có thể thấy những bông tuyết còn vương trên những đồng lúa. Ánh nắng mặt trời từng tia một như cố xuyên qua làn không khí lạnh giá. Ngọn đồi này không quá cao nên tầm mắt cũng chẳng phóng xa được mấy. Tuy nhiên, nằm giữa những thửa ruộng bát ngát và nổi bật hơn hẳn những ngôi nhà lác đác xung quanh là một dinh thự được bao bọc bởi một hàng rào trắng có hình thù kì lạ. Trong vườn còn trồng một cây thông cỡ bụi - đó là hai trong các dấu hiệu cho biết đó là dinh thự của gia tộc Chitanda. Từ đây ai cũng có thể đoán rằng đó là một căn nhà lớn nhưng tin tôi đi, bạn sẽ há hốc mồm khi bước vào không gian rộng rãi đến nực cười của gian nhà chính, hay những chi tiết đầy tinh xảo trên các thanh găng cửa và đó là chưa nói đến việc vào phòng...

Nhưng đó không phải đích đến của ngày hôm nay, tôi quay mặt đi. Sau dinh thự nhà Chitanda là một con sông chia cảnh quan về hai bờ. Một ngôi đền nhỏ được xây ở bờ bên kia, núp sâu vào lòng của một ngọn núi khó có thể coi là bao phủ bởi một màu xanh tốt. Tôi không nhìn thấy gian điện vì thứ duy nhất ngôi đền chia ra tầm mắt là những lá cờ...

Đích đến đây rồi. Đền Mizunashi.

Chuyện bắt đầu từ hai ngày trước.

Tôi đang uể oải trên giường, lia mắt qua từng dòng của một cuốn truyện chữ cỡ dày chả biết đến hồi kết tới khi điện thoại reo.

“Xin chào. Xin lỗi vì làm phiền cậu trong ngày nghỉ.”

Là Chitanda. Trung thành với bản chất tiểu thư là chất giọng nhỏ nhẹ kèm phong thái rất ư lịch thiệp... và đó là bệ nổi. Khi mặt đối mặt tôi luôn như bị thôi miên bởi đôi mắt to tròn chứa đầy sự hiếu kỳ của nhỏ, và quá nhiều sự kiện trong quá khứ đã khiến tôi nhận ra nhỏ không phải chỉ là một tiểu thư đài các. Còn nếu không thấy mặt, như trò chuyện điện thoại, thì vẫn thế - một quý cô lịch thiệp.

“Cũng chả phải đang nghỉ ngơi gì.”

“Ể? Oreki-san phải đi học phụ đạo sao?”

“Không phải...”

Tôi tự biết thành tích học tập của mình không phải loại chói sáng ở Cao trung Kamiyama nhưng là quá thừa để phải nhận thông báo phụ đạo. Ở đầu bên kia Chitanda đáp bình thản:

“Tụi mình đang nghỉ xuân.”

Đúng rồi. Tôi đang nghỉ xuân bằng một thái độ bất cần chưa từng thấy.

“Xin lỗi vì đường đột, nhưng...”

Thông qua ngữ điệu có thể thấy Chitanda thực sự cảm thấy có lỗi. Tôi như nín thở chờ nhỏ nói lên lý do...

“Ngày một cậu có việc bận gì không?”

Tôi liếc về tờ lịch. Ngày một chả có gì. Một nữa, một mãi... nói chung cả cái kỳ nghỉ đều trống trơn. Nếu bà chị yêu dấu ở đây thì kiểu gì tôi cũng bị dất khi khắp nơi, nhưng ơn trời con người đáng sợ đó đã du hí tận Nanki[2] mà bỏ tôi yên bình ở nhà.

“Không.”

“Vậy sao. Thật tốt quá.”

Quá dễ để nhận ra cái thở phào nhẹ nhõm của nhỏ. Chitanda tiếp tục:

“Ừm, Oreki-san. Tớ biết rằng chuyện này là đường đột và phiền hà, nhưng cậu có thể *cầm ô cho tớ được không?*”

Vẫn giữ tai nghe, đầu tôi nghiêng qua một bên chả biết tự lúc nào.

Nếu tháng bốn này là của năm ngoái thì tôi sẽ cực kỳ rối rắm mà tự hỏi “cầm ô” có phải từ lóng đặc biệt nào không, nhưng đây là Chitanda tôi đã quen biết một năm trời. Nhỏ luôn có tật nhảy cóc qua khoản giải thích khi nhờ ai điều gì.

“... Giải thích từ đầu đi.”

“Từ đầu sao? Được rồi. Bắt đầu từ sau thời chiến quốc...”

“A không! Ý là... từ giữa... và theo một cách mà tớ có thể hiểu được.”

Có lẽ chính Chitanda cũng nhận ra cái tật của mình. Ngượng ngùng, nhỏ nói khẽ:

“Xin lỗi nhé, tớ không giỏi giải thích lắm.”

Tôi có thể nghe một tiếng tăng háng – dấu hiệu cho thấy nhỏ đã sắp xếp xong câu chữ.

“Đại thể là ngôi đền gần nhà tớ sắp tổ chức Lễ hội Búp bê. Sẽ có các nhân vật Vua, Hoàng hậu, Đại thần[3] và ba Nữ Tư tế. Hồi xưa còn có thêm một đội ca kỹ năm người nữa nhưng vì càng ngày tỉ lệ sinh càng giảm nên đã được lược bớt.”

“Ra vậy...”

Tôi hoàn toàn không hiểu tại sao sự giảm tỉ lệ sinh lại khiến số búp bê bị giảm bớt. Tuy nhiên, có một mâu thuẫn quan trọng hơn: Lễ hội Búp bê lẽ ra phải được tổ chức vào tháng Ba.

“Chẳng phải trễ hơn một tháng rồi sao?”

“À đúng, nhưng là vì bên này họ dùng âm lịch.”

Câu nói đó khiến tôi phân vân giữa hai lời đáp “Vậy à?” và “Rồi sao?” Có nhiều nơi tổ chức theo âm lịch không nhỉ? Không đợi tôi Chitanda tiếp tục:

“Phải có người cầm ô cho búp bê, nhưng... người luôn nhận trọng trách này trong nhiều năm vừa bị gãy tay trong một vụ tai nạn. Tớ thực sự không muốn làm phiền, nhưng bên tớ đang thiếu nhân lực. Tớ cũng đã cố hỏi người quen quanh đây nhưng không ai có thể cả. Bộ trang phục được may vừa khuôn nên không phải ai cũng mặc được. Với Fukube-san thì quá to... nhưng tớ nghĩ sẽ rất hợp với cậu.”

Chitanda dừng lại một quãng, trước khi bồi thêm một lời đầy mong đợi:

“Lẽ chỉ chưa đến một tiếng thôi. Giúp tớ nhé.”

Tôi nhận ra mình đang nhăn mặt.

Cơ bản tất cả những gì tôi sẽ làm là cầm ô che cho một cái quây búp bê. Nói thật là chẳng hay ho gì cả, và lời ngon tiếng ngọt của Chitanda làm sao xua đi được cái sự ngượng của một người đi phụ lễ ở một nơi hoàn toàn chẳng thân thuộc?

“Tớ không có hứng lắm.”

“Ừm, vậy à...”

Tiếp sau là một khoảng im lặng khó chịu.

... Nhưng nghĩ đi thì cũng nên nghĩ lại. Ai thêm quan tâm đến thằng cầm ô cho búp bê nào? Hơn nữa một Chitanda thừa biết thói quen tiết kiệm năng lượng của tôi mà vẫn nhờ tức là nhỏ đã hết cách... Nếu chỉ một chút thời gian mà giúp nhỏ được thì, ờ, cũng không tệ.

“Nhưng không sao. Tớ đi được.”

“Ể? Có phiền cậu lắm không?”

Sự thay đổi đột ngột trong ngữ điệu khiến tôi tin rằng nhỏ thực sự bất ngờ. Hít một hơi sâu, nhỏ quay về giọng điệu bình thường.

“Cám ơn cậu rất nhiều. Cậu đã cứu tớ đấy.”

“Vậy là vào ngày mốt tớ chỉ việc đứng cạnh mấy con búp bê phải không?”

“Vâng, và cậu sẽ đi theo nữa. Dù không có gì nhiều nhưng sẽ có quà tặng cho người phụ lễ.”

A, có quà nữa kìa. Vậy xem như đây giống như việc làm bán thời gian rồi.

Vừa định bày tỏ sự thỏa mãn của mình với phần giải thích của Chitanda thì đột nhiên tôi nhận ra một chuyện. Hình như có cái gì sai sai ở đây.

“Cậu bảo là *đi theo* búp bê?”

“... Vâng.”

“Búp bê biết đi?”

“Đúng thế.”

Nhỏ đáp như thế đây là lẽ tự nhiên, nhưng vì lý do nào đó mà từ từ nhỏ trở nên lí nhí. Tôi định hỏi thêm “Làm sao búp bê đi được?” thì Chitanda lên tiếng, như là không còn chịu được nữa.

“Có thể là búp bê, nhưng xin cậu đừng cứ ‘búp bê’ này ‘búp bê’ nọ. Tớ cũng rất ngượng đấy.”

Có cái gì kì kì. Chắc chắn là có sự lạc tông ở đây. Tôi bèn suy nghĩ một chút.

Việc của tôi là cầm ô cho búp bê, nhưng Chitanda đã bảo là búp bê đi được. Nhỏ còn tỏ ra ngượng ngùng khi nghe tôi lặp lại từ “búp bê”...

Rồi, hiểu luôn.

“Đừng nói tở búp bê là...”

“... A, hóa ra nãy giờ cậu không biết sao?”

Thế nghĩa là đúng rồi. Chỉnh lại tai nghe một chút, Chitanda đi vào giải thích chi tiết.

“Hằng năm, theo âm lịch đền Mizunashi tổ chức Lễ hội Búp bê bằng việc hóa thân những cô gái trở thành ‘Búp bê sống’. Đoàn búp bê sẽ diễu hành quanh làng. Tở nghĩ rằng Lễ hội Búp bê sống đền Mizunashi cũng khá nổi tiếng nên nghĩ là cậu phải biết rồi... Và, từ hồi sơ trung hằng năm tở đều vào vai Hoàng hậu... Fukube-san đã nói là cậu ấy sẽ đến xem một chút.”

Satoshi có lớp phụ đạo nên sẽ không kịp tới. Hắn mới gọi hôm qua, và bằng cái giọng nghe như thể cùng lúc đó hai bàn chân đang giộng thùm thụp xuống đất vì tiếc nuối.

“Nghe nè Houtarou. Cậu là người giữ ô cho Chitanda-san! Tuyệt đối KHÔNG. BAO. GIỜ được mắc lỗi đó!”

Tôi càng ngày càng lo về thứ trang phục mình sẽ mặc, cũng như chiếc ô mình sẽ cầm đằng sau “búp bê”...

Vẫn còn một chút thời gian, nhưng tôi không định để những suy nghĩ băng quơ dẫn đi lạc trên một con đường xa lạ. Chỉnh lại áo khoác, tôi nhún pê-đan mà lao xuống dốc.

[1] Đức Bồ Tát bảo hộ cho trẻ em, du khách phương xa và cai quản âm phủ.

[2] Một địa danh ở phía nam đảo Honshu.

[3] Bao gồm Tả đại thần và Hữu đại thần – các chức quan cao nhất trông coi mọi sự vụ

quốc gia trong triều đình phong kiến Nhật Bản.

2

Từ đây nhìn xuống có thể thấy ngôi làng như bị núi bao bọc tứ phía. Xa xa là vài tòa nhà, và có lẽ lúc này không phải thích hợp để trồng trọt nên trên những cánh đồng chỉ toàn là lá cùng những mảng tuyết chưa tan. Satoshi từng nói sau vụ lúa đông người ta sẽ trồng hoa sen, nhớ lại điều đó khiến tôi phì cười vì cứ như đây là lúc để Chitanda “lớn lên” vậy[1]. Thế thì phải chăng những chiếc lá bản to trên đồng kia là lá sen?

Tôi đang đi trên một bên bờ sông trồng nhiều cây. Các cây hầu như đều trụi lá chắc là từ mùa thu năm ngoái, còn chồi mới thì chưa mọc. Dù không mấy hứng thú với vẻ đẹp của thiên nhiên nhưng bản thân cả tôi cũng biết loài cây được trồng thành những hàng thẳng tắp và chiếm đa số trong quang cảnh nơi đây là loài gì. Anh đào. Cùng với hoa mai đã rộ bông trên những con phố mua sắm, có lẽ cũng đến lúc chúng phải nở rồi.

Vì cây trồng không phải sản phẩm công nghiệp nên không ngạc nhiên khi thi thoảng chúng được phép bộc lộ những dị biệt của mình. Trên con đường hướng về phía thượng nguồn là một cây anh đào đã nở những bông hoa đầy sức sống. Dù chưa mãn khai nhưng đây chắc chắn là cây có hoa duy nhất giữa một rừng những cây trụi lá vẫn vương vấn mùa đông. Có lẽ nhờ được phơi nắng nhiều hơn

chăng? Cái cây mới mọc nửa số hoa này hẳn là khiến tôi lên tinh thần một chút.

Tôi dừng xe, lần này không phải để ngắm hoa. Từ trong túi tôi rút ra một miếng giấy ghi chỉ dẫn của Chitanda để đến đền Mizunashi.

“Từ chân dốc, chạy về phía thượng nguồn và cậu sẽ thấy một cây anh đào nở trái mùa. Băng qua cầu Choukyuu rồi cứ men theo con đường.”

Vậy là phải băng qua cây cầu đầu tiên tính từ cây anh đào. Tôi nhanh chóng leo lên xe.

Không khí lễ hội như đã truyền đến đây. Từ những tấm băng-rôn với gia huy được treo trước nhà, từ những gương mặt rạng rỡ của những đứa bé, từ những lá cờ phấp phất trắng tinh ở đằng xa và đáng chú ý nhất... là từ tôi đang đạp xe vào lúc chín giờ sáng dù chả có tiết học nào.

Đánh qua một khúc cua rồi cuộc tôi cũng thấy một cây cầu nhỏ. Cầu Choukyuu có lẽ là đây rồi. Như tên gọi đây là một cây cầu rất ư cũ kỹ[2] với bề rộng không đủ cho một chiếc xe hơi...

Tôi giảm tốc độ.

“... Hửm?”

Cạnh cây cầu có đặt một tấm biển. Ồ, căng rồi đây, trên đó đề “Không được qua”.

Có lẽ là xây sửa gì đó. Đọc thông báo kèm theo tôi biết rằng cây cầu sẽ được gia cố vì đã xuống cấp. Quả vậy, những thanh gỗ chuyển màu đen kịt trông chẳng vững chãi chút nào, thêm mấy tấm

ván chưa được trải nhựa mà cứ phơi trước thiên nhiên chắc cũng phải mấy thế hệ rồi nữa.

Biển cấm thì có đấy, nhưng hiện tại không có vẻ gì là đang thi công cả nên tôi nghĩ nếu muốn mình vẫn có thể băng qua. Tuy vậy có một chiếc xe tải nhỏ ở đầu bên kia, cùng hai người đàn ông mang mũ bảo hộ và đồng phục màu vàng-xám đang lấy ra một số thứ đồ kim loại trông như chuẩn bị làm giàn giáo. Chắc hẳn là công nhân... và sẽ cực kỳ ngu ngốc nếu tự ý đi qua rồi phải gây gổ với họ.

May là cây cầu chỉ dài vài mét, tôi bèn gọi:

“Xin lỗi ạ!”

Người công nhân quay lại nhìn tôi có gương mặt sạm đen khiến tôi liên tưởng đến mùa hè dù là trong thời tiết lạnh thế này. Có lẽ bị cháy nắng khi làm việc hoặc là mê trượt tuyết vào những ngày nắng màu đông chăng? Mà kệ, dường như người này trông dễ chịu.

“Vâng, có chuyện gì thế?”

“Cháu có thể chạy qua không ạ?”

“Tất nhiên, cứ đi qua đi. Không sao cả.”

Nói xong ông vẫy tay. Tôi liền đẩy chiếc xe băng qua cầu Choukyuu. Những tấm ván rên lên tiếng nắc nẻ và oằn xuống bởi sức nặng. Tôi thành thật mong rằng nó được gia cố càng sớm càng tốt.

Khi tôi đã sang bờ bên kia, người công nhân chống nạnh rồi cười nói:

“Bọn chú sẽ bắt đầu khi một xe nữa đến, nên cháu không qua lại được đâu đấy.”

“Dạ, cảm ơn chú.”

Nghĩa là tôi sẽ phải kiếm một cây cầu khác trên đường về. Cũng chẳng sao, khu này xem ra khó mà lạc.

Khi cầu Choukyuu đã qua khỏi tầm nhìn tôi chợt nhận ra một điều kỳ lạ... nếu Chitanda sống ở đây nhỏ phải biết việc tu sửa cây cầu mà không bảo tôi đi qua chứ? Chắc chắn nhỏ sẽ không giống những việc như vậy. Thôi kệ, quan trọng là tôi vẫn có thể qua được, và giờ chỉ cần men theo con đường là đến được đền.

Nghĩ lại thì tôi đã có dịp nhìn thấy Chitanda trong bộ kimono vào ngày đầu năm. Lúc đó cũng là đi viếng đền, và giờ là lễ hội Búp bê. Một mối liên hệ kỳ lạ dù nhìn thế nào đi nữa, dù bản thân tôi chẳng tin cho lắm.

Không khác mấy so với ấn tượng khi nhìn từ xa, đền Mizunashi được xây như tựa vào bức tường núi, và nếu so kích thước với đền Arekusu – nơi tôi đi đầu năm – thì đúng là một vực một trời. Đường vào thì nhỏ, cầu thang đá thì hẹp, và chánh điện trông không có vẻ gì là có bề dày lịch sử. Chỉ đơn giản là nó... cũ. Mà đúng là dở hơi khi lại đem so với một địa điểm du lịch nổi tiếng như đền Arekusu khi mà những người quản đền nơi đây cũng đang rất cố gắng lo cho đền. Một lịch trình tu sửa được dán ở bảng thông báo trước đền, cạnh một dòng chữ được ghi lớn: “Điều hành Búp bê sống bắt đầu vào lúc mười một giờ ba mươi.”

Những năm trước chưa một lần tôi biết đến không gian trong sảnh đền, nhưng năm nay thì đây đã là lần hai. Không biết sao

nhưng tôi thấy lần này mình bạo胆 hơn hẳn và điều này chẳng liên quan đến sự khác biệt về độ rộng của hai nơi, có chăng cũng giống như vào nhà hàng Osaka-don rồi thì sẽ cảm thấy tự nhiên khi vén màn mà bước vào nhà hàng Nagoya-don mà thôi. Hay là như câu nói “đáp lễ quân thù Edo ở Nagasaki” nhỉ? Cơ mà tóm lại tôi sẽ không thấy mình co rúm trước mấy ông già mặc áo Happi[3] lần nào nữa.

Sảnh tiếp khách rộng khoảng hai mươi chiếu tatami. Ở đây tôi tiếp cận một người đàn ông trung niên, có lẽ là quản lý, mà hỏi:

“VẬY, cháu phải làm gì ạ?”

Cuộc diễu hành sẽ bắt đầu vào lúc mười một rưỡi và tôi được bảo phải có mặt lúc chín giờ ba mươi. Lúc này còn hơi sớm nhưng tôi chẳng biết làm gì khác. Người đàn ông với cái mũi đỏ nhìn tôi tỏ vẻ nghi hoặc.

“Cháu là ai?”

Ông hỏi một cách cộc cằn.

“Cháu là Oreki, được gọi đến để cầm ô ạ.”

“Chưa từng nghe cái tên này.”

“Vâng, vì cháu không phải người ở đây.”

“Hừm...”

Tôi đang bị nhìn một cách chăm chú. Bộ có gì sai trong lời nói à? Chạy đến đây bất kể trời lạnh thế rồi được tiếp kiểu này thì thật đáng thất vọng.

“Chú không được báo từ Chitanda sao? Cháu được bảo là do người cầm ô bị tai nạn nên đến đây thay.”

Đến đây thái độ của ông thay đổi hẳn.

“A! Vậy ra là người thay cho Hawaza. Sao cháu đến sớm thế? Trang phục của nam sắp chuẩn bị xong nên cháu vào trong ngồi chơi nhé.”

...Giá mà biết trước thì tôi đã chạy chậm rãi nhất có thể. Người đàn ông đang mang đến một cái lò sưởi bằng dầu cho một thằng tôi đang-cực-kỳ-xuống-tinh-thần-trước-khi-vào-việc.

“Việc sắp xếp cứ để ta. Cho đến khi cháu được cần đến thì cứ giữ ấm nhé.”

“Vâng ạ.”

Thế lại hay. Được sự cho phép của ông tôi mặc lại chiếc áo khoác màu trắng mà trở thành bức tượng sống bên cạnh chiếc lò, một trong số công việc mà tôi đánh giá rằng ít hao phí năng lượng nhất. Nếu giờ là thời gian chuẩn bị của nam thì tôi đồ rằng Chitanda sẽ bắt đầu mặc trang phục từ chín rưỡi trở đi. Trừ tôi ra mọi người ở trong phòng đều có việc để làm, và tất cả đều đang “chạy” hết công suất. Thông thường sẽ có bốn đến năm người trong phòng, tới khi cái ông mặc áo Happi hồi nãy đi vào và lớn tiếng trao đổi vài câu thì lại có người chạy ra rồi lại chạy vào. Ví dụ,

“Này! Ai là người lo rượu sake?”

“Là Nakatake-san. Nhưng quan trọng là đến trưa thì sao?”

“Lúc đó thì để cho các bà lo, nhưng nhớ nhắc họ.”

Rồi...

“Hanai-san! Có người từ nhà đài gọi!”

“Nhà đài? Đừng nói là N.H.K[4] nhé?”

“Họ chỉ nói là từ một đài truyền hình thôi.”

Qua cuộc trao đổi này tôi biết được Hanai-san là tên người ta gọi cái ông mũi đỏ.

Trong một thoáng tôi như bị cuốn theo sự hồi hải trong phòng mà tính tìm cho mình một việc để làm. Lâu lâu lại có người nhìn tôi đầy nghi ngờ, cứ như muốn nói “Thằng này là ai? Nó làm gì ở đây vậy?” nên hiện tại tôi hạn chế tối đa việc tiếp xúc bằng mắt.

... Phải nói là tôi không luôn luôn chọn con đường tiết kiệm năng lượng mà bất kể lý do. Tuy nhiên, lần này thì quá rõ và những điều kiện đều hội đủ để tôi không dịch một ly nào khỏi cái lò. Thứ nhất, tôi xa lạ nơi này. Tôi không biết gì về quan hệ giữa mọi người thế nào công tác chuẩn bị lễ ra sao. Cũng không ai yêu cầu phải làm gì, và cố gắng chen vào để rồi thành gánh nặng cho người ta thì thật còn tệ hơn.

Thứ hai, ngồi trước cái lò sưởi thì ấm...

Xem ra tôi đã khá thành công trong việc xóa nhòa sự tồn tại của mình khi không có ai ngang qua còn chú ý nữa. Vừa hơi lo rằng không biết người ta có quên đến hết lễ không thì người đàn ông tên Hanai đứng dậy. Ông nhìn tôi mà nói:

“Cháu cầm ô cho con gái nhà Chitanda đúng chứ?”

“Đó là điều cháu được báo ạ.”

“Tốt. Cái này nói để biết thôi, nhưng vì đang có tang ở nhà ông Sono nên lộ trình sẽ thay đổi.”

“Ồ. Cháu rất lấy làm tiếc.”

Nghe vậy, ông Hanai gật đầu.

“Nói chung thì cũng thanh thản. Cháu có muốn biết lộ trình mới không?”

“Dạ thôi ạ.”

“Vậy cứ đi theo người phía trước là tốt. Đừng nói chung là sẽ ngắn hơn.”

Đã xong những gì cần nói, ông Hanai đứng dậy và vội đi. Nếu chỉ việc theo đuôi Chitanda thì chả ích gì lại phải biết lộ trình thay đổi hay không cả, và như vậy tôi chỉ cần biết tới sự đau buồn của nhà ông Sono và dành một lời cầu nguyện cho hương hồn người đã khuất ấy.

Âm thanh nặng nề của những bước chân không bao giờ dứt.

“Dép bị thiếu! Loại Zori[5] của nữ ấy có ai động vào không?”

“Thiếu một hay hai?”

“Một đôi.”

“Vậy là của con gái nhà Chitanda. Sẽ tự mang đến.”

Thế tôi có phải mang Zori luôn không nhỉ? Và trong trường hợp đó sẽ phải mang cả Tabi[6]? Thứ tôi đang có hiện giờ là một đôi vớ thường bảo vệ đôi chân trước trời lạnh. Chắc trông vô thêm thì không sao đâu nhỉ.

...Chắc chắn là ổn thôi. Chỉ vì không khí ở đây mà tôi hơi mất bình tĩnh chút. Sẽ ổn cả, có gì thì cứ hỏi Chitanda là xong. Không phải lo gì cả...

Nhưng rồi tôi lại lo không biết cả nói chuyện cũng có được cho phép hay không. Một cảm giác thật khó chịu. Thời gian cứ trôi, và số người lao vào phòng với những nét mặt kì quặc càng tăng lên. Một ông lão khắc khổ với mái đầu bạc trắng bước vào phòng, mà hét lên với âm lượng khiến tôi không tin nổi là có thể phát ra từ cái cổ họng đó.

“Nakatake! Rượu sake sao rồi?”

Đặng người đàn ông đang lợ dợ ở góc phòng đứng dậy. Đó là một người có thân hình đậm và trông có vẻ chậm chạp, nhưng chắc chắn là lực điền.

“Tôi đặt rồi. Trưa họ sẽ giao.”

“Trưa là mấy giờ?”

“Một giờ.”

“Thằng ngốc!”

Một âm thanh vang lên như sấm rền. Ở tận bên kia phòng nhưng thân thể tôi vẫn rung lên vì sốc.

“Đoàn diễu hành sẽ về lúc mười hai rưỡi mà một giờ rưỡi mới đến à? Đã bao nhiêu lần đặt giờ thì phải để dôi ra, giờ nhanh mà hồi họ đến sớm hơn mau!”

Người phụ trách bị cản nhằn không không có vẻ phục tùng, nhưng nhanh chóng nói: “Tôi đi làm ngay” rồi rời phòng. Ông lão tóc bạc đảo mắt quanh phòng và tôi vô tình tiếp xúc với ông bằng mắt. “Ồ,” ông thì thầm, rồi với gương mặt khắc khổ đó ông bước về phía nơi tôi đang đứng. Khẽ khom lưng xuống ông nói:

“Cháu là người mà con gái nhà Chitanda nhờ giúp phải không?”

Làm sao mà người đàn ông này toát ra nhiều khí phách như thế? Tôi quả thực đã định trả lời “Không, ông lộn người rồi” mà chạy biến, nhưng lẽ dĩ nhiên là không thể.

“Vâng ạ.”

Chẳng biết nói gì thêm cả. Thế nửa-ngồi-nửa-quỳ của tôi đã trở thành thế Seiza[7] lúc nào không hay.

Đáp lại, ông cúi đầu xuống.

“Thành thật xin lỗi đã phiền cháu đến đây. Bọn già chúng ta không có đủ người nên phải gây phiền toái đến cả người không phải trong làng như cháu. Hy vọng cháu có thể thứ lỗi.”

Theo phản xạ tôi cởi áo khoác ra mà đứng dậy.

“Không đâu ạ! Cháu cũng xin lỗi vì không có ích lắm đối với một người phụ nữ. Cháu sẽ cố gắng không làm vướng bận ạ. Nếu có việc cần đến xin ông đừng ngại mà cứ sai bảo ạ.”

Ông lão ngẩng đầu lên, mắt hơi nheo lại.

“Ăn nói khá phết nhỉ.”

...Đó là lần đầu có người nói tôi như vậy.

“Cứ thông thả tới lúc người ta cần đến,” ông thêm vào, và sau một cái cúi đầu nữa ông rời phòng. Có thể xem như tôi đã được cấp phép ngồi chơi chính thức.

...Nhưng tấm vé này không phải muốn mà có đâu nhé.

Tôi lại nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người thế này,

“Lo vụ cầu Choukyuu chưa đấy?”

Đó là ông Hanai mũi đỏ. Trả lời lại là một người đàn ông chắc nịch, khá cao và bặm trợn cũng đang mặc Happi.

“Tôi nhờ trụ trì Murai lo rồi.”

“Để cho thầy Murai à?”

Lời nói từ ông Hanai trông thoáng chút khó chịu và người đàn ông cao to nhận ra điều đó.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không, ừm, tốt thôi, tôi mong vậy. Và họ đã dời việc thi công lại rồi hả?”

“Trụ trì bảo là hoàn toàn ổn, hôm nay sẽ không tu sửa gì hết và bên xây dựng họ cũng đồng ý dời ngày hoàn tất lại.”

Vì là người ngoài nên tôi có thể im lặng với những chuyện không phải của mình. Nhưng tại sao lại không làm thế? Chính tôi cũng không biết. Dù sao thì tôi cũng đã mở miệng trong lúc đang ngồi sưởi.

“Người ta đã bắt đầu làm việc ở cầu Choukyuu rồi ạ.”

Lời nói đó đã dẫn tới một hệ quả không ngờ. Ông Hanai và người đang nói chuyện cùng, ông lão tóc bạc lẫn người phụ trách rượu sake đang bị ông mắng, hay nói chung là tất cả mọi người trong phòng đều nhất loạt nhìn tôi. Đây là một tình tiết quan trọng, tôi biết thế. Điều này thể hiện ở việc tròng mắt của ông Hanai như muốn long ra khi ông hỏi:

“Cháu nói sao?”

Và không một lời nào nữa. Đặt ông quay sang người đàn ông cao to mà quát:

“Shige! Ông đã bảo là xong rồi cơ mà?”

Người đàn ông tên Shige cũng trở nên tức tối.

“Tôi đã nhấn mạnh với trụ trì Murai rồi! Thầy đã bảo cứ để cho thầy vì chúng ta đâu có ai vừa lo phụ lễ vừa liên hệ với bên xây dựng được đâu?”

“Còn cháu.”

Lần này ông hướng về phía tôi.

“Cháu tuyệt đối chắc chắn chứ?”

Ông tiến lại gần. Bị tra hỏi như vậy khiến tôi không thoải mái chút nào.

“Khi cháu đến đây thì biển ‘Không được qua’ đã được đặt ở đó. Do có người nên cháu đã hỏi và người ta cho cháu qua cầu.”

“Vậy là chỉ mới để biển thôi à?”

“Vâng... nhưng họ cũng bảo là sẽ bắt đầu thi công khi một chiếc xe khác đến.”

Sự hỗn loạn trong phòng bỗng chốc trở thành thình lạng. Chỉ có một tiếng ồn nhỏ có lẽ phát ra từ dưới bếp.

Ông lão tóc bạc lên tiếng:

“Sono-kun, lấy xe chạy đến đó kiểm tra. Tanimoto, gọi cho thầy Murai... không, gọi đến Sở Xây dựng Nakagawa.”

Vậy người đàn to cao to có tên đầy đủ là Tanimoto Shige. Tôi không chắc là trong “Shigeru” hoặc “Shigejirou” nữa[8]. Ông Hanai gật đầu đồng tình.

“Ừm, nhờ hai người.”

Rồi quay lại nhìn tôi một ánh mắt sắc lẹm, cứ như tôi sẽ bị cửa cổ nếu thực tế người ta vẫn được đi qua cầu Choukyuu.

...Nhưng nỗi lo ấy rốt cuộc cũng tan biến. Mười phút trôi qua, người đàn ông tên Sono mặc đến mức chiếc áo Happi trên người như muốn nổ tung hốt hải chạy vào phòng. Trông kiệt sức là thế nhưng lời của ông vẫn rất to và rõ:

“Đúng vậy! Người ta đã thi công!”

Đúng như tôi dự đoán, sự thể nghiêm trọng là vì lộ trình của đoàn Búp bê có bao gồm đi qua cây cầu.

“Shige! Làm ăn vậy đó!”

Người đàn ông bị quát cũng sẵn điều phản pháo. Dù hơi xao động trước sự tức giận của ông Hanai nhưng ông vẫn đáp rành rọt:

“Có chuyện bất thường ở đây. Chắc chắn trụ trì Murai đã gọi cho Sở Xây dựng Nakagawa và bảo họ không thi công vào ngày hôm nay!”

“VẬY...”

“Tôi ngờ rằng có người đã gọi lại và bảo họ cứ tiếp tục làm việc.”

Ông Sono bước ra nói đỡ cho ông Tanimoto, bấy giờ đang vã mồ hôi.

“Đúng như Shige nói. Tôi đã điện hỏi người ở Sở và họ nói chính xác như thế.”

“Tại sao lại như vậy...” Một giọng nói lí nhí cất lên.

Việc không khí trong phòng đã trở nên trang nghiêm làm tôi có ý định lĩnh ra ngoài. Có nên không? Không may, sự lo lắng khiến tôi dù không có nghĩa vụ vẫn phải đứng đó mà chờ diễn tiến như thế nào.

Người đưa ra đề nghị một cách bình tĩnh nhất, một lần nữa, là ông lão tóc bạc.

“Mặc kệ Sở đi. Có lẽ người nói gà kẻ nghe vịt thôi. Vấn đề quan trọng bây giờ là thay đổi lộ trình thế nào.”

Chiếc đồng hồ quả lắc chẳng ăn rơi gì với ngôi đèn đứng cạnh lạnh-tô mà khẽ nhắc chúng tôi rằng đã quá mười giờ.

Lộ trình ban đầu cực kỳ đơn giản.

Từ con đường trước đèn đoàn diễu hành sẽ đi về phía hạ nguồn, băng qua cầu Choukyuu rồi chuyển hướng quay về thượng nguồn. Gần đèn có một cây cầu tên là Kaya và chúng tôi sẽ băng qua đó để về điểm xuất phát. Chỉ thế thôi.

Vấn đề là bây giờ cầu Choukyuu không dùng được nữa.

Nhận được tin khẩn, những người này giờ ở bên ngoài lo việc chuẩn bị đã tề tựu vào phòng. Căn phòng chờ rộng rãi thoáng chốc trở thành nơi họp bàn chật chội. Tôi không thể ngồi cạnh lò sưởi nữa, bèn cởi áo khoác ra lần nữa mà chui vào một góc. Vì họ trông sắp sửa tiến hành họp nội bộ nên tôi định rời khỏi phòng trước khi nhận ra đã quá muộn. Cuộc họp đã bắt đầu.

“Có thể bằng cách nào đó bảo họ ngừng làm việc được không? Cả đoàn đi qua chỉ tốn tầm năm phút là cùng.”

Nếu dễ thế thì cần họp làm gì. Ông Hanai lắc đầu.

“Không chỉ đoàn mà còn có báo chí và người từ đài truyền hình nữa. Nếu chẳng may có ai bị thương khi bước qua cầu thì trách nhiệm sẽ thuộc về Sở. Họ đã bảo là được bên này thông báo nên đừng làm khó họ. Vì lo điều này xảy ra nên mới có chuyện bàn bạc trước, nào ngờ...”

Nói xong ông đảo mắt nhìn quanh, chắc là để tìm ông Tanimoto.

“Đành chịu thôi. Vậy chúng ta bỏ qua cầu Choukyuu rồi quay về, thấy thế nào?”

Ông vừa nói vừa gãi cằm, đáp lại từ khắp hướng là những âm thanh giận dữ.

“Ai mà lại làm vậy?”

“Đi một đường hai lần à?”

“Nếu vậy thì chỉ có bờ Đông. Còn bờ Tây thì sao, không có Búp bê cho họ à?”

Có lẽ tôi hiểu tình huống này. Người ở bờ Đông và bờ Tây đều phụ giúp cho lễ hội nên đoàn Búp bê không thể chỉ diễu hành một bên được.

Chấp nhận bị phê bình, ông Hanai đưa ra đề xuất khác.

“Vậy thì ta bỏ qua cầu Choukyuu, quay lại, rồi qua cầu Kaya để đi qua bờ Tây, lại bỏ qua cầu Chuukyou rồi quay đầu lại thì sao?”

Đi và về hai lần à. Cũng là cách giải quyết, nhưng mà...

Lần này chỉ duy nhất một người lên tiếng phản đối, trông như chỉ mới bước vào phòng.

“Như thế thì cả thời gian lẫn quãng đường đều gấp đôi rồi còn gì?”

“Đâu còn cách nào khác nữa?”

“Thực sự là vậy à? Quay đầu trên một con đường sẽ khiến đoàn diễu hành bị gãy hình. Hơn nữa người ta có truyền hình đấy nhé,

chúng ta không thể làm một việc xấu hổ như thế.”

Một người khác thêm vào:

“Vội lại hành trình ban đầu đối với đoàn, đặc biệt là những người mặc trang phục búp bê đã tốn không ít sức lực rồi. Gấp đôi quãng đường thì thật là tồi tệ.”

Một ý kiến tuyệt vời! Tôi chẳng biết cái ô sẽ nặng bao nhiêu, nhưng tuyệt nhiên không muốn cầm nó mà đi gấp đôi quãng đường chút nào.

Bị làm như mình là “người xấu”, gương mặt của ông Hanai tối sầm lại.

“Các ông cứ nói đi, nhưng còn cách nào để giải quyết không? Ai đưa ra ý gì đi.”

“Chúng ta có thể đi hết đến cầu Tooji.”

Một chàng trai trẻ lên tiếng.

“Nếu chúng ta đi qua cầu Tooji để sang bờ Tây rồi trở về bờ Đông bằng cầu Kaya thì quãng đường sẽ không tới nỗi gấp đôi phải không?”

Tôi đồ rằng đó là một cây cầu khác nằm xa hơn cầu Choukyuu về phía hạ nguồn. Lúc đến đây tôi có thấy không nhỉ? Mà thôi, vốn tôi đâu có thú ngắm cảnh nên bỏ qua là chuyện thường.

Tuy nhiên, khi ý kiến đó được đề ra ông Hanai đành mặt lại mà không nói lời nào. Một bầu không khí kỳ lạ bao trùm căn phòng. Thời điểm cuộc diễu hành phải bắt đầu đang tới gần. Ai đó dẹp tan

thể đóng băng này dùm đi chứ! Tôi hoàn toàn không biết nguyên do của sự thụ động này nhưng may sao nó đã nhanh chóng bị phá vỡ. Cánh cửa đột ngột trượt qua một bên và một người phụ nữ trung niên mũm mĩm bước vào.

“Tôi xin phép... xin lỗi vì làm phiền các ông đang bàn chuyện, nhưng có vị nào tên là Oreki-san ở đây không?”

“À, vâng.”

Tôi đuổi chân ra rồi đứng lên.

“Là cháu ạ.”

Người phụ nữ nhìn tôi với biểu cảm dè chừng. Tôi có cảm giác mình đã vô tình tỏ ra bất kính chẳng?

“Có chuyện gì ạ?”

“À... Con gái nhà Chitanda muốn gặp cháu.”

Chitanda à?

Họ cứ như đang chờ “kẻ lạ mặt” biến đi vậy. Tôi nhanh chóng rời khỏi căn phòng có bầu không khí hết sức nặng nề kia trong sự im lặng của mọi người xung quanh. Không biết Chitanda có việc gì, nhưng tôi thực lòng biết ơn nhỏ.

[1] Trong truyện ngắn “Con ma nhìn gần”, Houtarou đã so sánh Chitanda với loài hoa sen.

[2] Chữ “Choukyuu” bao gồm “Chou” (長- trường (dài)) và “Kyuu” (久 - cửu (lâu dài))

[3] Loại áo khoác rộng dành cho đàn ông trong dịp lễ truyền thống tại Nhật.

[4] Một đài truyền hình rất nổi tiếng tại Nhật Bản.

[5] Một loại dép phẳng làm từ rơm

[6] Một loại tất có vết xẻ giữa ngón cái và bốn ngón còn lại

[7] Thế ngồi lịch sự của người Nhật, hai đầu gối chống xuống đất, phần đùi đè lên cẳng chân và mông đặt trên gót chân.

[8] Houtarou đang phân vân tên “Shige” này được viết bằng hán tự là hai chữ nào.

3

Tôi không được phép nhìn thẳng mặt Chitanda.

Đây là một căn phòng có kích thước gần bằng nơi mà cánh đàn ông đang họp bàn “chiến lược”. Có nhiều lò sưởi ở đây nên không gian ấm hơn hẳn. Một tấm vải dày giống như màn được treo ngăn phòng ra làm hai, khiến tôi không thể thấy ai hay bao nhiêu người đang ở bên kia. *Có lẽ là không nên cố nhìn*, tôi cảm thấy vậy. Cả căn phòng toát lên thứ mùi hỗn hợp giữa dầu hỏa và nước hoa.

Một giọng nói khẽ vang lên.

“Cậu ở đây phải không Oreki-san?”

Là Chitanda. Không ai khác sở hữu một chất giọng như thế.

... Nhưng trong một khoảnh khắc tôi trở nên do dự. Chitanda luôn nói chuyện một cách rất nhỏ nhẹ. Lần này cũng vậy, nhưng

giọng nói cất lên từ phía sau tấm màn như nghiêm nghị và lạnh lùng hơn trước. Đây trịnh trọng và, nếu không nói quá, là trịnh thượng.

“Xin lỗi vì phải nói chuyện thế này. Tớ đang được mặc trang phục.”

Tôi đã đoán chức năng của tấm vải và đã đúng... đây là phòng thay đồ nữ. Tôi bất giác trả lời với “À” và “Ừm”. Sự thiếu thoải mái chột ủa vào căn phòng khiến cái nơi họp bàn chiến sự của mấy ông lão kia trông còn thoải mái chán. Tôi chỉnh lại chiếc áo khoác tuột một bên vai của mình.

“Tớ gọi cậu chỉ vì một lý do duy nhất. Có chuyện xảy ra đúng không?”

“... Ừ.”

“Có nghiêm trọng không?”

“Có lẽ.”

“Tớ hiểu rồi.”

Âm thanh bị ngắt quãng trong chốc lát. Chitanda có phải là người duy nhất đằng sau tấm màn hay không? Chắc không đâu nhỉ? Vì đoàn Búp bê đâu chỉ có mình nhỏ. Tôi không biết họ sẽ mặc gì nhưng thông thường quần áo trong lễ hội không phải tự có thể mặc được. Tôi cũng im lặng. Một hồi sau Chitanda mới tiếp tục.

“Vậy xin cậu hãy nói cho tớ biết chuyện gì đã xảy ra. Không còn nhiều thời gian nữa.”

Đúng là vậy. Nếu khởi hành vào lúc mười một rưỡi thì cả tôi cũng nên được chuẩn bị đồ từ lúc này. Tôi hiểu sự gấp gáp đó và cả việc tại sao Chitanda muốn giải quyết sự việc này. Nhỏ gọi tôi thay vì bất cứ người nào khác vì hai chúng tôi sẽ dễ nói chuyện hơn vì bằng tuổi. Nhưng lần này... giá mà được nhìn thẳng mặt nhau hay qua điện thoại thì có khi tôi còn bớt cứng lười hơn. Cũng có khi chỉ là vì đột ngột chuyển từ nơi lạnh sang nơi ấm chẳng?

Nhưng không sao. Đây là chuyện cần phải nói. Liếm môi, tôi bắt đầu trình bày.

“Ở cầu Choukyuu...”

Việc tu sửa đã bắt đầu.

Việc tu sửa đáng-lẽ-bị-đình-lại đã bắt đầu.

Sở Xây dựng đã được ai đó báo rằng có thể làm việc trong ngày hôm nay, hậu quả là đoàn diễu hành sẽ không thể băng qua cầu Choukyuu và cánh đàn ông đang bàn bạc phải đổi lộ trình như thế nào. Tôi cố gắng tóm gọn mọi thứ và nói gấp gáp hơn bình thường. Không có đến một tiếng tăng hắng từ phía sau tấm màn. Trong những lúc này thì tôi mong đợi có âm thanh hơn, ít ra nó cho thấy Chitanda đang nghe chuyện. Cũng có thể nhỏ có nhưng âm thanh không thể qua tấm màn. Có thể nhỏ đang phải ngồi rất nghiêm trang, được cài trâm tóc trong khi cố gắng nghe, hoặc là nhỏ đang trồng cây chuối... tóm lại là nhỏ có nghe hay không đây?

Cảm thấy không ổn, tôi dừng lại mà hỏi.

“Có người đề xuất đi qua cầu Tooji nhưng... cậu có đang nghe không đấy?”

Nhỏ đáp ngay:

“Vâng, tớ đang nghe.”

Lời đáp không chỉ gọn lỏn mà còn xa cách ở một mức tôi chưa từng trải nghiệm. Cứ như nhỏ đang để quạt trước miệng mà nói vậy. Tôi còn tưởng tượng ra cả một tiểu thư đang tựa đầu vào một cánh tay trong khi vừa ngáp vừa nói... Thở dài, tôi đề cập nốt việc không khí trong phòng thay đổi một cách khó hiểu khi lời đề nghị ấy được đưa ra.

Giờ thì căn phòng trở lại với sự im ắng với chỉ thứ âm thanh ầm ừ phát lên từ những chiếc lò sưởi dầu.

...Không, không hẳn.

Tôi tập trung thính lực mà nghe thấy những âm thanh rất khẽ như thì thầm. Một ai đang nói chuyện với một ai khác. Là Chitanda chăng? Hay là người nào khác mà nãy giờ im lặng?

Và rồi, lời nhận xét được ban bố.

“Cậu đã tóm tắt những gì diễn ra rất tốt.”

Vâng, xin đa tạ.

Nhưng những lời tiếp theo có hơi khác. Tôi cảm thấy một cái hít thở sâu, trước khi nhỏ tiếp tục với âm lượng lớn hơn.

“Trụ trì Murai là thành viên của Hội đồng Thành phố Kamiyama. ‘Dời ngày hoàn tất’ chỉ là cách nói thôi, vì Sở Xây dựng Nakagawa khó mà chối từ đề nghị từ trụ trì được. Như vậy chúng ta đành tin rằng cuộc điện thoại bảo họ cứ tiếp tục công việc là thật.”

Lần trong âm điệu mới của nhỏ là thứ cảm giác tôi đã thân thuộc. Đó là nỗi hào hứng dữ dội luôn tồn tại bên dưới vẻ ngoài thuần chân. Chỉ cần nghe đến tên Chitanda là tôi lại nhớ về ngày ấy. Cái ngày đầu tháng tư năm ngoái mà kể từ đó nhỏ đã kéo tôi, Satoshi và cả Ibara vào những sự kiện kỳ lạ không kể hết.

Một nàng tiểu thư đầy hiếu kỳ.

Chitanda đằng sau tấm màn không có một chiếc quạt nào cả. Nhỏ chỉ muốn tìm ra ai đã làm điều này và vì sao lại thế. Có lẽ nhỏ từ nãy giờ đã ở gần tấm màn nhất có thể. Chẳng có ngáp hay dựa đầu gì hết. Tôi tin rằng từ nãy giờ đôi mắt to tròn ấy đang tràn đầy năng lượng. Vì đó là Chitanda.

“Vậy tại sao...”

Bằng sau tấm màn ấy là một Chitanda-hiếu-kỳ.

Nhưng... chỉ thế thôi. Tôi nhận ra sự háo hức của nhỏ nhưng nó nhanh chóng tan biến, như là chưa hề tồn tại. Tới cái tôi đang ngồi ngay ngắn trên chiếu tatami không phải là câu “*Tớ hiếu kỳ!*” mà là:

“Nhưng sẽ ổn thôi. Xem ra vấn đề không trầm trọng lắm.”

Có hai điều tôi muốn nói, nhưng cái thứ nhất là “Chỉ thế thôi à?” thì không nói được. Nuốt nước miếng, tôi bèn hỏi:

“Thế sao? Ở phòng chờ thì trông sự việc có vẻ trầm trọng lắm đấy.”

“Có lẽ là vậy nhưng không phải là không có cách. Nói đơn giản thì là bọn họ do dự trước việc đi xa hơn về phía hạ nguồn vì lý do tín ngưỡng.”

Nhỏ nói như đang giảng bài. Không hứng thú lắm nhưng tự nhiên tôi vẫn hỏi: “Cậu có thể giải thích thêm không?”

Chitanda suy nghĩ trong một quãng.

“Oreki-san, cậu có thể chuyển một lời nhắn cho những người trong phòng chờ được không?”

“Ừm, được thôi.”

“VẬY...”

Lời nói tiếp theo chứa đựng một sự quyết đoán cao độ.

“Tớ sẽ liên hệ với trụ trì của bên đó. Tớ cũng sẽ nhờ ba thỏa thuận với những người đại diện. Hãy nói với họ điều đó.”

Tôi có hơi lo rằng đây có phải là lúc cái tật của Chitanda lại phát tác hay không. Thông điệp này trông có vẻ hơi tiết kiệm từ ngữ đặc biệt là phần giải thích, hết như lúc nói điện thoại vậy. Trong nhiều trường hợp phải đến khi tôi chỉ ra nhỏ mới để ý mà bổ sung. Nhưng lần này, dù tôi có hỏi rằng “Chỉ thế thôi à?”, thì âm thanh cuối cùng vang lên từ phía sau tấm màn chỉ lại là những lời lạnh lùng và đơn điệu.

“Họ sẽ hiểu.”

Đó cũng là những gì tôi có thể nói.

Về căn phòng chờ lạnh lẽo nơi cánh đàn ông vẫn đang tụ họp, tôi truyền lại lời nhắn và thậm chí khi chưa nói xong thì sắc diện ông Hanai đã tươi tỉnh thấy rõ.

Ồ, vậy thì cứ để cho con gái nhà Chitanda vậy... Được rồi mọi người, chúng ta sẽ đi qua cầu Tooji.”

Và thế là lộ trình được chốt khi tôi còn chưa kịp hiểu mô tê gì. Mà thôi, chỉ cần biết bây giờ không phải là lúc giành cho nghi hoặc nữa. Giờ khởi hành sắp đến rồi.

4

Việc mặc trang phục cho tôi diễn ra với một tốc độ điên cuồng.

Ngoài sân đã ngập màu vàng của những tia nắng đầu xuân. Còn trong đây tôi bị cởi áo thun, áo khoác, nói chung tất tẩn tật. Bên ngoài đồ lót tôi bị bảo mặc một chiếc Haori[1] và sau đó là một thứ trông có vẻ là Hakama[2]. Bộ áo này có tay dài nhưng cổ tay thì lại quá rộng. Một phần ba da thịt của tôi đã phơi hết ra ngoài.

“Không hẳn là hợp nhỉ.”

Tôi nói với người đang giúp tôi mặc đồ. Lý do tôi đến đây là vì hợp với trang phục nhưng sự thật thì đâu có thế. Tuy vậy người ấy, trông diện mạo chưa đến hai mươi, cười mà đáp lại:

“Nó là như vậy mà.”

“Thật sao?”

Chân tôi lạnh cóng, y như cái hồi đầu năm. Cứ như chỉ cần đặt “Chitanda” và “trang phục truyền thống” cạnh nhau thì y như rằng kết quả sẽ là “lạnh”.

“Vậy là rất vừa rồi đó. Nếu tay áo dài hơn chút thì anh đã là người mặc.”

Ông anh này quả là dài người hơn tôi nhiều. Tóc được nhuộm màu nâu sáng càng làm anh toát ra ấn tượng về một “ông anh trai ngỗ ngược”. Nếu có người trẻ ở đây thì tại sao Chitanda phải nhờ giúp nhỉ. Cảm giác sắp phải khởi hành khiến tôi lo lắng mà làu bàu:

“Nếu chỉ là cổ tay áo thì em nghĩ anh làm tốt hơn chứ?”

Ông anh nhún vai trong khi đưa cho tôi một cặp Tabi màu đen.

“Không nhiều lần được xem một cuộc diễu hành như vậy đâu, nên anh mới cố tình về thăm nhà đấy chứ. Nếu ở trong đoàn thì đâu có ngắm được gì.”

Ừm, đúng là nhiều khả năng tất cả những gì tôi nhìn thấy là tầm lưng của Chitanda.

Tôi không thực sự hợp với loại quần áo này, càng không với cái cảm giác phải mang Tabi bị người khác dùng rồi. Lần này thì phải chịu thôi. Ngần ngừ rồi tôi cũng đeo vào. Thế là áo đen, quần đen, vớ đen đều đã xong. Đúng như tôi nghĩ phần da lộ ra ngoài trông chẳng lẽ độ chút nào khi mặc một bộ toàn đen như thế này.

“Rồi, tiếp theo là cái này.”

Anh đưa cho tôi một bộ áo ngoài màu trắng.

“Khoác vào, rồi anh sẽ cột chặt phần eo cho chú.”

Thế là một cái nút hình cánh bướm được thắt. Cổ áo này có thun nên chặt hơn. Ống tay áo thì khá rộng để lộ phần áo màu đen bên dưới. Ở hai bên từ hông đến đầu gối bị xẻ ra và từ đó có thể thấy những nếp gấp từ bộ Hakama. Phần chính diện toàn hoàn phẳng lì

và không có cổ, làm lộ phần cổ áo phía trong khiến bộ trang phục nhìn tổng thể là sự xen kẽ giữa hai màu đen và trắng.

Hóa ra người như tôi khi diện vào cũng được cỡ này. Cứ như mình đã thành một phần của lễ hội rồi ấy.

“Rồi, đội cái này lên đầu là xong.”

Anh đưa cho tôi một cái nón đen nhìn như một cái ống bị ép chặt hai bên sườn. Giống như một loại nón Eboshi[3], tôi nghĩ vậy.

Một cảm giác không ổn. Đến lúc này thì vẫn không sao, nhưng nếu đội cái này vào...

Đã đội. Hình ảnh của tôi được phản chiếu trong gương. Anh chàng phụ mặc nhìn vào gương mà lẩm bẩm:

“Đúng là không hợp thật.”

Còn phải nói.

Dù Oreki Houtarou có hợp với trang phục truyền thống hay không thì lễ hội vẫn phải bắt đầu.

Dường như vấn đề liên quan đến lộ trình đã được giải quyết, nhưng thời gian khởi hành đã bị đình lại. Người ta nói rằng cuộc diễu hành sẽ bắt đầu trễ hơn dự định khoảng mười lăm phút.

Tôi sẽ đi ra bằng cửa sau. Đường như cửa trước là dành cho Búp bê hoàng gia và họ sẽ xuất hiện ở tiền đền. Đó chưa phải lượt của tôi. Chỉ khi Búp bê xếp thành hàng thì tôi mới len vào, và đi đằng sau Chitanda.

Ừm, đơn giản vậy thôi. Hoàn hảo.

Với cảm giác không thật sự thoải mái khi mang Tabi của người lạ, tôi đi dọc theo hành lang mà hướng về cửa ra. Tại đó tôi đeo vào một đôi Zori. Đó sẽ là thứ bảo vệ đôi chân trong suốt một tiếng đi hành, hay thậm chí là dài hơn vì lộ trình đã thay đổi. Tôi cứ thế tha thân ở khu vực gần cửa để quen chân. Không dễ chịu cho lắm, nhưng tôi sẽ chịu được thôi.

Vừa ra khỏi đền tôi nhận ra một người đàn ông với chiếc áo Happi trông như muốn nổ tung tới nơi. Người đó, tôi nhớ được gọi là Sono, đang cầm một chiếc dù và rõ là đợi tôi. Trên dù dính những mảnh giấy màu đỏ hơi ngả tím và kích cỡ thì to hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Góc mở cũng rộng hơn so với dù phương Tây khiến chiếc ô trông như hình chữ T. Nhìn tôi có vẻ nản chí, ông Sono liền động viên.

“Này, Lễ hội Búp bê chưa phải là dịp để người ta cảm thấy áp lực. Cháu đừng đặt nặng quá.”

“Ý chú là còn những lễ hội khác?”

“Ừ. Xuân mà, còn vài cái nữa.”

Vậy thì chắc mệt lắm. Tôi nói trong lòng khi nhận lấy chiếc ô... Hóa ra chỉ được cái vẻ ngoài to kênh thôi, chứ sức nặng thì không hơn dù thường là bao. Tôi sẽ được dùng hai tay nên cầm cái này trong một tiếng cũng không thành vấn đề.

Phù! Hít thở sâu nào.

“Cháu vẫn còn lo à?” Ông Sono hỏi.

... Một chút ạ.

Giờ là lúc các Búp bê bước ra ngoài.

Đầu tiên là Vua. Anh ta cũng đội một chiếc nón Eboshi, nhưng khác kiểu của tôi, với một cái đuôi dài được đính ở phía sau. Toàn bộ trang phục đều màu đen ngoại trừ đôi tất trắng lúc ẩn lúc hiện. Điểm ấn tượng nhất, nếu nhìn kỹ, hóa ra lại nằm ngay trên bộ áo. Màu đen nhưng không phải hoàn toàn đen, trên đó có những họa tiết với những sắc thái đen khác nhau được khâu lên. Nhìn từ xa thì trông có vẻ chỉ là những đường sọc nhưng tôi đồ rằng phải là họa tiết tinh xảo nào đó. Nhân vật vua quả là rất hợp với một người thanh niên tuấn tú với gương mặt oai vệ.

... Và ít nhất đó là những điều tôi đã nghĩ và đã bé cái lăm. Không thể tin được! Đó không phải là đàn ông mà hóa ra tất cả Búp bê đều là nữ! Tôi cũng đã nhận ra gương mặt đó. Đôi mắt sắc lạnh với khóe cằm nông và chỉ có mái tóc là vén lên hết thì dừng hòng qua mặt tôi. Đó là nữ sinh năm hai Cao trung Kamiyama – Irisu Fuyumi. Chúng tôi biết nhau từ Lễ hội văn hóa năm trước và có thể coi là “có qua có lại”. Tôi không biết nhiều về chị, nhưng ít nhất cũng biết gia đình chị không sống gần đây. Co khi nào cũng là “người chữa cháy” như tôi không nhỉ? Chị Irisu nhìn thẳng không chút ngượng ngùng và nhờ thế tôi không bị phát hiện.

Tiếp theo là Hoàng hậu.

Rất nhiều người đang đứng trước đèn khiến tôi tự hỏi từ đâu mà ra. Có lẽ là du khách từ ngoại thành, và chẳng trách Chitanda đã bảo Lễ hội Búp bê ở đây “khá nổi tiếng”. Sự ồn ào bắt đầu gia tăng khi ai cũng giơ máy ảnh lên chụp. Nếu không có nắng thì tôi tin rằng mình sẽ thành cái nền không-mong-muốn bị ngập trong ánh sáng đèn flash. Vua thì mặc trang phục đen, vậy Hoàng hậu thì sao nhỉ?

Chitanda bước ra với bộ Juunihitoe[4].

Lớp ngoài cùng có màu cam, kế đến lần lượt là hồng đào, xanh lá lợt, những sắc thái vàng và thêm màu trắng. Có những họa tiết hình vòng trên bộ kimono, cùng một chiếc quạt ngũ sắc được đặt một cách hết sức thanh lịch trên bàn tay. Chitanda đang bước đi với gương mặt được trang điểm khá dày và đôi mắt nhìn xuống. Chỉ vài bước thôi tôi đã có thể cảm nhận sự tinh thông trong nghệ thuật đi đứng với trang phục truyền thống của nhỏ.

“A!” Tâm trí tôi bất giác thốt lên.

Không tốt! Xấu òm! Trời ơi! Lẽ ra mình không nên đến đây mới phải!

Thế nghĩa là... nói cách khác... là sao?

Rốt cuộc, nói cách khác... là sao?

Oreki Houtarou vẫn luôn tự hào về khả năng Nhật ngữ của mình.

Thêm nữa, dù không phải lúc nào cũng tuyệt đối hợp lý, nhưng tôi luôn tin rằng mình là loại lấy lý trí để suy nghĩ.

Thế mà vào cái ngày đó. Trên nền đất của đền Mizunashi thành phố Kamiyama, mùa xuân, tầm mười một giờ bốn mươi lăm, vào cái khoảnh khắc tôi chứng kiến Chitanda bước đi trong bộ Juunihitoe...

Tôi không có lời nào để giải thích vì sao mình chỉ nghĩ đến chữ “chết cha”.

Thực ra là có nhiều lý do, nhưng chẳng còn cái nào đủ để giải bày. *Việc không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh. Phương châm*

tiết kiệm năng lượng của tôi đang bị tàn phá trầm trọng. Không có một cách nào khác để giải thích tâm trạng này cả.

...Tôi thấy mình chỉ cứ thế mà nghĩ: “Chết cha, không ổn chút nào!”

Phía sau bộ kimono của Chitanda là chiếc tà rất dài và cần hai phụ nữ cũng mặc đồ truyền thống giữ cho không chạm xuống mặt đất. Mái tóc dài đến quá lưng được buộc thành búi bởi giấy nhũ vàng. Một người không biết Chitanda sẽ nghĩ rằng cô gái trong bộ Juunihitoe kia có mái tóc rất dài nhưng tôi biết rằng tóc nhỏ không tới thế. Chỉ là tóc giả thôi.

Tiếp đến là Hữu đại thần và Tả đại thần cùng ba Nữ Tư tế. Tiếc là tôi không được nhìn họ. Công việc cầm ô cho Chitanda khiến tôi phải đi theo sau ngay lập tức mà hòa vào đoàn diễu hành hoan hỉ. Thứ tự lần lượt là chị Irisu, Chitanda, hai người cầm tà rồi tới tôi.

Đi trên con đường hẹp, tôi cảm thấy chiếc tà áo thật là vướng víu... vì nó mà tôi không được nhìn rõ Chitanda.

Ngoài du khách thì xem ra không ít ký giả cũng đến đây. Tôi nhận thấy những ống kính khổng lồ đặt trên giá ba chân mà thi nhau nhắm vào chúng tôi. Phía trước cũng có vài chiếc camera đang chờ đợi lấy hình. Âm thanh hoan hô hòa cùng những tràng vỗ tay. Tôi đã từng nghĩ rằng mình sẽ lo lắng lắm nếu bị lên TV, nhưng đến thời điểm này dù trước mặt thực tế là ống kính nổi lo ấy lại không xảy ra. Tôi cảm thấy bình thường. Có lẽ vì mình chỉ là nhân vật phụ.

Đoàn diễu hành đi lâu hơn tôi tưởng. Một tốp đàn ông trong đồng phục theo sau và thổi sáo. Tôi không nhìn được họ, nhưng với âm

thanh “don”, “don” hòa vào tiếng sáo tôi đoán trong dàn nhạc cũng có người chơi trống Taiko.

Xuôi về thượng nguồn, chúng tôi đang đi dọc theo bờ sông mà bên kia là con đường tôi đã đạp xe đến. Hơi sáng dù khoác thêm áo nhưng trời vẫn rất lạnh, nhưng giờ đã ấm hơn với những tia nắng dịu nhẹ. Một cơn gió thoảng qua bề mặt của con sông lúc này lại mang đến sự mát mẻ rất dễ chịu.

Du khách xếp thành hai hàng trái phải trên con đường hẹp. Tôi chưa từng được thấy nhiều người như vậy trong đời... nhưng dĩ nhiên, họ kéo đến không phải để nhìn một thằng cầm ô phía sau Búp bê. Đưa mắt về lại phía trước, tôi nhận ra đoàn diễu hành đã đi qua cây cầu Choukyuu đang được xây sửa mà tiến về cầu Tooji từ lúc nào không hay. Nhanh chóng, lọt vào tầm mắt chỉ toàn là màu hồng khiến tôi phải ngước lên...

Chitanda đang bước đi dưới một cây anh đào. Một cây hoa nở trái mùa và chỉ mới được phân nửa. Chitanda vẫn cứ thế trầm mặc trong bộ Juunihitoe. Ánh nắng vàng tươi, ngôi nhà lợp ngói cũ nhưng vô tình xây ở đó, những mảng tuyết còn vương lại trên đồng, con lạch óng ánh nước từ tuyết đã tan, tiếng róc rách của dòng chảy. Chẳng có thứ nào lúc này không lung linh, ít nhất là với tôi.

Thế nhưng, tất cả những gì tôi được thấy từ Chitanda, với mái tóc dài và chiếc tà được nâng lên, chỉ là lưng của nhỏ.

Không nghĩ mình có thể *hiếu kỳ* được như Chitanda, nhưng lần này trong tôi như tự sự... *Đây là cảm giác Chitanda luôn có hay sao. Tôi muốn được nhìn nhỏ ngay lập tức.*

Thời điểm này, ngay tại đây, nếu như được nhìn nhỏ mặt-đối-mặt với đôi mắt đánh phấn và chỉ nhìn xuống, tôi sẽ ra sao...

“Houtarou!”

Giật mình, tôi quay về phía nguồn phát ra âm thanh và thấy Satoshi trong dòng người đứng xem.

Tôi quay lại về trước mà tin rằng mặt mình đang thể hiện một sự tụt hứng chưa từng thấy.

[1] Loại áo khoác dùng trong những dịp trang trọng của người Nhật

[2] Loại quần phía trước được gấp nếp

[3] Dịch nghĩa đen ra là “nón quạ” – một loại nón màu đen thường được đeo bởi giới quý tộc Nhật Bản.

[4] Loại kimono có mười hai lớp, một trong những trang phục truyền thống cầu kỳ nhất của người Nhật.

5

Rượu sake bị giao muộn, nhưng nhờ lộ trình bị thay đổi và giờ khởi hành cũng bị đình lại nên hóa ra vừa đúng giờ. Về tới đền, đoàn diễu hành được chiêu đãi một bữa tiệc nóng sốt cùng rượu ấm. Dù có vài sự việc không mong muốn nhưng rốt cuộc buổi lễ cũng thành công tốt đẹp, chỉ còn lễ buổi tối nữa là xong. Bữa ăn chiều diễn ra cực kỳ vui vẻ với đầy những tiếng cười.

Chitanda và những người đóng vai búp bê không dùng bữa mà đi vào chánh điện. Tôi nghĩ là còn một nghi lễ kiểu như thanh tẩy nào

đó.

“Búp bê, như tính chất của nó, là thứ được tạo ra để nhận vào tội lỗi của con người. Không biết đền Mizunashi đã bắt đầu Lễ hội Búp bê từ khi nào, nhưng việc dùng người sống đóng vai Búp bê thì khá là kỳ lạ. Xét về phương diện tâm linh thì còn có thể coi là nguy hiểm nữa. Thế nên một nghi lễ thanh tẩy ngay lập tức là cần thiết.”

Phần độc thoại này là lời của một con người biết tất cả mọi thứ vật vãnh từ trên trời xuống dưới đất – Fukube Satoshi... không, lộn. Thực ra là từ người bạn đồng hành Ibara của hắn ta.

Tôi đã thay lại đồ thường, mặc áo khoác và đang ăn một xiên dango Mitarashi ở một góc cùng Ibara và Satoshi. Khó mà tin được Ibara lại am hiểu về một vấn đề tâm linh đến thế.

Còn những lời sau đó của Satoshi, mặt khác, lại chả liên quan.

“Thật là kỳ diệu đó Houtarou.”

“Việc cậu có thể đến đây à?”

“À, không, nhưng đó cũng có thể coi là một điều kỳ diệu. Cậu không thể tưởng tượng tới vui thế nào khi biết tin giờ khởi hành bị dời lại đâu.”

Xem ra cậu chàng đã phóng lên xe ngay khi lớp phụ đạo kết thúc, đến đây với tốc độ tối đa và kịp xem nửa sau của cuộc diễu hành khi chúng tôi sắp qua cầu Tooji rồi. Thò tay vào chiếc túi dây hắn lấy ra một chiếc máy ảnh.

“Hàng họ của tớ thì không ngon lành lắm, nhưng còn hơn là không chụp được gì. Đây là cơ hội chục ngàn năm có một đó! Tớ đã

rất hoảng loạn trước nguy cơ bị trễ mất buổi diễu hành, bởi không chụp được tấm nào thì dám chết vì tức lắm.”

“Vậy có chụp được không?”

“Quá tuyệt luôn, thêm cả cây anh đào nữa.”

Tôi không nói gì thêm. Satoshi nhìn vậy mà tủm tỉm cười.

“Và tớ cũng thừa biết cậu là loại dù muốn nhưng chẳng đời nào nói câu ‘cho tớ mấy tấm làm kỷ niệm’ phải không? Đừng lo, tớ sẽ gửi cho dù cậu có không muốn chẳng nữa.”

“Nói luôn là ông chả hợp với trang phục tí nào.”

Ibara luôn thích thêm vào trong những lúc này.

Rốt cuộc vẫn chưa được nhìn thấy Chitanda. Tôi không biết nghi thức thanh tẩy đã xong chưa nhưng số lượng du khách giảm đi hẳn sau buổi diễu hành, và Ibara lẫn Satoshi đều không cảm thấy nên nán lại nữa. “Gửi lời chào tới Chitanda dùm tụi này nhé!” Satoshi la lên khi hấn đạp xe đi về.

Về phần tôi, vì chẳng biết mình còn phải giúp đến khi nào nên bèn phụ việc lau dọn. Những người có việc đều đã đi nhưng vẫn còn tầm chục người ở trong phòng ăn đến cuối, thế là chúng tôi xử lý hết đồng thịt cá và rau còn lại trong khi trò chuyện sôi nổi.

Tôi chỉ gặp Chitanda khi mặt trời đã ngả về phía tây. Băng qua nhà Chitanda tôi bắt gặp nhỏ ở trước thềm và được mời vào. Sau đó là một quãng thời gian chờ đợi khiến tôi rời khỏi phòng khách để đi vệ sinh, và trên đường về chúng tôi mới lại đụng mặt.

“A, Oreki-san. Tớ đang định vào chào cậu.”

Cô bạn Chitanda đang mỉm cười với tôi đã được tẩy trang hoàn toàn. Một Chitanda của thường nhật. Tôi chưa từng chăm chú quan sát nhỏ nhưng giờ đã hiểu: đây là Chitanda mà tôi đã thân quen. Nhỏ đã cởi bỏ mười hai lớp kimono rực rỡ sắc màu và giờ đây chỉ là một chiếc áo thun cùng chiếc váy màu nhạt thanh nhã phù hợp để mặc trong nhà. Nhỏ cũng có thể ra đường với bộ đồ này, và...

Mãi ngẩn nhìn tôi nhận ra gò má Chitanda chột ửng nên.

“S-sao thế?”

Chitanda thở dài một cái, rồi la lên đầy xúc động

"Oreki-san!"

"....."

“Hôm nay thật là mệt! Tớ đã cố kìm nén quá trời lâu ấy! Nhưng rồi tớ cũng nghĩ mình đã làm tốt.”

“À, làm búp bê ấy hả?”

Không phải. Chitanda lắc đầu mà bước lên trước về phía hiên nhà bóng loáng.

“Đó không phải lý do khiến tớ kìm nén, mà vì...”

Đặt tay lên ngực, Chitanda tiếp tục:

“Ai là người đã gọi cho Sở Xây dựng Nakagawa? Tớ rất là *hiếu kỳ*!”

...Ờ, phải rồi.

“Oreki-san hẳn là đã có manh mối nào rồi đúng không? Nhưng lúc đó tớ không hỏi được. Chỉ là suy nghĩ thôi nhưng tớ cảm thấy sau tám màn cậu vẫn còn điều gì muốn nói.”

“Chưa có manh mối nào cả.”

“Nhưng cậu thật có chuyện muốn nói phải không?”

Tại sao lại bị hỏi kiểu này nhỉ?

“Tớ đã nghĩ rất nhiều! Ai sẽ là người được hưởng lợi khi đoàn diễu hành không đi qua cầu Choukyuu? Nhưng tớ có công việc của ngày hôm nay nên không thể cứ mãi nghĩ về điều đó, và cũng chẳng có ai để tớ hỏi...”

Sắc mặt của nhỏ không thay đổi, nhưng tôi thấy có chút gì hối tiếc. Ngoài thêm nhà, đôi mắt như hiện thân chính sự hiếu kỳ của Chitanda tiến gần đến tôi.

“Oreki-san đã ở trong phòng chờ suốt từ đầu phải không? Thực sự không có ai đáng nghi sao?”

“Không hề” là lời tôi đã định nói, nhưng thực tế thì có. Thông thường tôi chẳng rảnh mà hóng chuyện về một cây cầu, nhưng do hôm nay là một ngày đặc biệt, và vì Chitanda có lẽ sẽ hứng thú nên tôi đã lắng nghe từng lời. Những tưởng sự đã thành công cốc khi không được nghe nhỏ thốt lên “Tớ *hiếu kỳ!*” trong phòng thay đồ nhưng lúc này, tại nhà Chitanda, chuyện đó lại được đề cập đến.

Lùi về một bước, tôi trả lời:

“Ừm... nhưng có quá nhiều người ở đó. Tớ cũng chẳng nhớ hết tên.”

“Tớ nghĩ là mình nhớ hết đó.”

“Vậy cậu nghi ai là thủ phạm?”

Tôi hỏi. Đôi mắt còn đọng đầy sự hiếu kỳ của Chitanda bỗng dựng nở to vì bất ngờ.

“Ể? Cậu hỏi tớ sao?”

Nhỏ vừa nói vừa chỉ tay vào mình. Giờ mới để ý cái hành động này của nhỏ gần đây xuất hiện cũng nhiều. Nghiêng đầu, nhỏ nghĩ một hồi.

“...Có. Dù không có bằng chứng, nhưng thực sự chỉ có một người mà tớ nghĩ rằng dám làm chuyện đó.”

“Tớ cũng chỉ nghĩ được một người có khả năng làm điều này.”

Chitanda để vuột ra một cái cười khúc khích.

“Vậy thế này đi. Tụi mình sẽ viết ra và cho nhau xem cùng lúc nhé.”

Viết à. Đâu có bút hay giấy ở đây? Nhưng Chitanda đã nhanh chóng rút ra từ túi váy một cây bút.

“Tớ có bút này.”

“Sao có hay vậy?”

“Ban này ở bưu điện tớ có việc phải viết tên và địa chỉ. Nó có ra mục đấy.”

“Vậy thì viết lên đâu bây giờ?”

Chitanda dáo dác nhìn xung quanh rồi nhanh chóng đưa ra ý tưởng.

“Tụi mình viết lên tay cũng được.”

...Ừm, tôi thì không sao, nhưng nhỏ còn phải dự lễ buổi tối cơ mà?

Chitanda mở nắp bút rồi viết vào lòng bàn tay trắng muốt chẳng chút do dự. Viết xong nhỏ xoay đầu bút lại rồi giờ ra.

“Của cậu đây Oreki-san.”

Không còn cách nào khác tôi cũng viết, mà cố gắng kiềm nén một cái cười kỳ cục vì lòng bàn tay trái đang bị nhột. Có lẽ cái mặt lúc đó khó coi lắm...

Chúng tôi chĩa nắm tay vào nhau. Vì cửa tránh gió đang được dựng lên nên ai ở ngoài cũng có thể dòm trộm chúng tôi. Mặc kệ, nhà Chitanda lớn lắm, lại còn có hàng rào nữa thì lo gì người tận ngoài đường?

“Đếm nào... Một, hai!”

Trên tay trái của Chitanda là “Con trai chú Konari.”

Trên tay tôi là “Tóc nâu.”

Chiatnda chăm chút xem xét hai bàn tay, rồi gật đầu mà cười tươi.

“Con trai chú Konari đúng là nhuộm tóc nâu.”

“Ban đầu khiến tớ cảm thấy kỳ lạ là ông chú tên Sono. Tớ được biết sáng nay nhà có tang nhưng ông vẫn đến phụ lễ.”

“À, chú Sono... bà ngoại của chú cũng gần một trăm tuổi rồi.”

“Nhưng rồi tớ lại thấy không lạ lắm, vì có khả năng trong làng có nhiều hơn một gia đình mang họ ‘Sono’.”

Chitanda gật đầu.

“Đúng là có hai nhà mang họ Sono thật. Trong làng cũng còn những trường hợp trùng họ khác nữa.”

“Thế là tớ loại ông chú Sono khỏi diện tình nghi. Tiếp theo là ông chú Nakatake, người phụ trách chuẩn bị rượu. Ông chú đó đã đặt vào lúc một giờ chiều và bị ông lão tóc bạc máng té tát. Nhờ việc đoàn diễu hành phải đi đường vòng nên rượu mang đến mới được coi là ‘đúng giờ’... Tuy nhiên chẳng ai có đầu óc bình thường lại đi xa đến thế chỉ vì rượu, hơn nữa cuộc điện thoại gọi đến Sở đã là hai ngày trước. Vì vậy tớ nghĩ đó chỉ đơn thuần là sai sót trong việc lên kế hoạch mà thôi.

“Chú Nakatake... không phải người xấu đâu.”

Nhỏ nói nhưng không tỏ ra rành mạch lắm. Tôi tiếp tục:

“Tiếp theo là bộ ba: Sở Xây dựng Nakagawa, trụ trì khiêm thành viên Hội đồng Thành phố Murai và ông chú tên Tanimoto, người đã

giao việc thương thảo cho trụ trì Murai. Tớ nghĩ rằng một trong ba người đã nói dối. Có thể Sở muốn hoàn thành việc tu sửa cầu càng sớm càng tốt nên họ đã thi công bất kể lễ hội. Tớ cũng tự hỏi rằng có khả năng trụ trì Murai nói với ông chú Tanimoto một đằng nhưng với Sở thì một nẻo hay không. Vô tình hay có lý do? Tuy nhiên việc thi công đã chưa diễn ra sáng nay, khi tớ còn có thể đi qua, nghĩa là họ chỉ mới bắt đầu. Trong trường hợp đó lễ thường sẽ có ít nhất một ngày được dự trừ dôi ra phòng trời mưa và vì thế chẳng lý nào khiến họ phải gấp gáp. Dĩ nhiên cũng có khả năng lý do liên quan tới Hội đồng Thành phố...”

Chitanda thở nhẹ một cái. Tôi nghĩ mình đã đi hơi xa khi nhỏ nói:

“Nghe có vẻ mơ hồ quá...”

Đúng vậy, tôi còn chẳng nhớ nổi một cái tên trong cái hội đồng đó.

“Khi mọi người thi nhau đưa ra những giải pháp dùng không được thì duy nhất chỉ một người đề xuất lộ trình đi qua cả cầu Choukyuu.”

“Và đó là con trai chú Konari?”

“Lúc đó tớ chẳng biết ảnh là ai cả.”

Cứ đứng nói thì hơi kỳ nên tôi và nhỏ cùng ngồi dưới hiên nhà. Nắng buổi chiều thật lung linh. Lúc này mà có con mèo tam thể để vuốt ve hay trà Nhật để thưởng thức thì chắc là tuyệt lắm.

“Anh ta cũng nói với tớ là đã ‘cố tình về thăm nhà’ vì ‘không nhiều lần được xem một cuộc diễu hành như vậy đâu’. Lại đúng không? Cậu bảo rằng đã vào vai Búp bê từng hồi sơ trung tới giờ tức đây là một Lễ hội diễn ra hằng năm. Một năm thì đúng là dài thật nhưng

không tới mức khiến người ta phải coi là dịp ‘không nhiều lần được xem’.”

“... Đúng là lạ thật.”

Chitanda gật đầu. Nhìn nhỏ từ một bên thế này, cộng thêm nắng chiều khiến tôi như thấy một bờ má ửng đỏ... Tôi lại trông về phía bầu trời mà tiếp tục:

“Và rồi năm nay, một sự kiện ‘không nhiều lần được xem’ quả thật đã xảy ra.”

“Ể?”

Chitanda nhìn tôi tỏ ra chưa hiểu, còn tôi thì lại nhớ đến lời nhận xét của Satoshi.

Đúng là điều kỳ diệu.

“Đó là cây anh đào nở trái mùa. Tớ không biết ông anh đó vốn ở đâu, nhưng nếu nhà chú Konari gần đây thì hẳn là anh ta đã biết được thông tin rằng nếu phải tu sửa thì cầu Choukyuu sẽ không qua được. Và nếu thay vào đó, đoàn diễu hành phải đi qua cầu Tooji thì đó sẽ là một khung cảnh không thể dùng từ gì khác ngoài ‘kỳ diệu’. ‘Đoàn diễu hành búp bê bước đi dưới tán cây anh đào nở rộ bông’ – mấy ai có thể được chiêm ngưỡng cảnh này đúng không? Tớ nghĩ nó đáng để anh ta phải quay về nơi này.”

“Chỉ...”

Chitanda lấy tay che miệng.

“Chỉ vì thế thôi sao?” Nhỏ la lên.

Siêu đạo chích Ishikawa Goemon[1] như đang khiêu vũ trong tâm trí tôi. *Ôi hãy nhìn cảnh sắc tuyệt vời này xem!* Cảnh trời mùa xuân này đáng giá một ngàn đồng vàng, chúng đã nói thế, nhưng thế còn rẻ lắm, còn rẻ lắm![2]

Sự kết hợp giữa hoa anh đào, búp bê và Chitanda đã cuốn lấy hồn tôi dù chỉ là cảnh tượng từ phía sau. Chắc chắn đó đã là một cảnh tượng có giá trị, thậm chí có thể nói là đáng để một người đi lừa dối người khác... nhưng dĩ nhiên tôi sẽ không bình phẩm thành lời.

Quay sang bên, tôi hỏi Chitanda:

“Tại sao cậu lại nghĩ là ảnh?”

Chitanda bẽn lễn nhìn xuống đất.

“Ừm... tớ có nói là từ đầu đã không có chứng cứ.”

“Thì cứ nói đi, tớ không cười không mà lo.”

Dù vậy nhỏ vẫn ngần ngại một hồi mới chịu nói:

“Người duy nhất tớ nghĩ có thể bình thản nhìn trụ trì Murai bị mất thể diện chỉ có thể là con trai chú Konari mà thôi.”

Ra là thế.

Nhưng vậy thì chẳng phải Fukube Satoshi cũng nên nằm trong diện tình nghi sao?

Tóm lại trong một quan điểm có phần không được tốt đẹp này, thì tôi chưa và không hề có ý định truy tội ông anh tóc nâu. Nếu thực sự muốn thì một chút điều tra thêm là cần thiết, nhưng liệu có đáng

không? Đúng là đã có những xáo trộn nhưng lễ hội đã diễn ra tốt đẹp. Cho nhau xem cái tên trong lòng bàn tay mình đủ làm tôi thỏa mãn và may sao Chitanda cũng vậy.

Mặt trời dần lặn và không khí cũng trở nên lạnh hơn, nhưng trước khi tôi kịp nói “Lạnh rồi, vào trong thôi” thì Chitanda đã lên tiếng.

“Oreki-san, lúc ở trong phòng tứ có nói là sẽ liên hệ với trụ trì bên đó.”

Tôi gật đầu. Chitanda sẽ liên hệ với trụ trì, còn ba của nhỏ sẽ liên hệ với những người đại diện. Đây là thông điệp tôi được yêu cầu phải truyền đi và ngay lập tức đã xóa tan bầu không khí hỗn loạn vì cây cầu Choukyuu như phép màu.

“Dù có thể là chán, nhưng xin cậu nghe nhé.”

Với Satoshi thì không hẳn là mới nhưng là lần đầu tôi bị Chitanda mào đầu bằng một câu như vậy. Thế thì sao mà than thở lạnh được nữa?

Đôi mắt nhỏ hướng từ nhà ra bức tường bao quanh vườn, rồi tập trung vào vùng núi ở phía xa ngôi làng đang thắm mình trong ráng chiều.

“trông không giống lắm, nhưng ngày xưa ruộng đất nơi đây bị chia thành hai vùng. Khu vực xung quanh cầu Choukyuu trước kia là đầm lầy và trải lên phía bắc là làng tứ, còn phía nam là một làng khác. Giờ đây hai làng đã hợp lại và cả vùng bắt đầu được người dân trong thành phố Kamiyama biết đến với cái tên là Jinde.”

Không nói một lời cũng như nuốt nước miếng, tôi chỉ nghe.

“Làng tớ có đền Mizunashi, còn làng kia có đền Sakou. Nhờ vào sự tiến bộ trong canh tác nên không còn xảy ra tranh chấp về đất hay nước nữa, nhưng việc đi trên đất của bên kia vì mục đích tín ngưỡng như làm lễ thì giống như hành động xâm phạm lãnh thổ vậy. Điều này sẽ gây khó chịu cho cả hai bên. Lần này là trường hợp đặc biệt nên tớ nghĩ những đạo dân ở đền Sakou sẽ hiểu cho mà thôi. Bác Hanai và mọi người biết điều đó, nhưng dù vậy bước qua bên kia mà không báo trước vẫn có khả năng gây xung đột. Họ muốn thông báo cho bên đó nhưng không ai có thể làm cầu nối cả. Tớ đã nói vấn đề vốn không trầm trọng phải không? Vì chỉ cần liên hệ với trụ trì đền Sakou thì mọi người sẽ an tâm vì biết rằng đoàn diễu hành có thể thoải mái mà đi qua.”

“... Tớ hiểu rồi.”

Thực tình tôi khá là hứng thú với câu chuyện.

“Satoshi có bảo rằng gia tộc của cậu lâu rồi và rất có uy tín.”

Nhưng Chitanda đáp lại với chất giọng cao hơn bình thường.

“Thế à?”

“...”

“Chẳng phải đây là một thế giới nhỏ bé sao? Tất cả những gì tớ đã làm là giải quyết một xung đột có thể xảy ra giữa hai ngôi làng phía bắc thành phố Kamiyama, hay còn gọi là vùng Jinde này. Oreki-san, tớ tự giác được đây không phải chuyện nhỏ, nhưng cũng chẳng hề lớn lao gì.”

Mặt trời đã chạm vào đỉnh núi, vùng đất được tắm trong ánh nắng đã bắt đầu tối dần.

“Con trai chú Konari muốn trở thành một nhiếp ảnh gia. Anh ấy đang theo học một trường nghề ở Osaka vì ước mơ đó, nên tớ có thể đồng tình với cậu về việc anh ấy thực sự dám làm vì muốn có một khung cảnh đẹp vì như vậy không chỉ ngắm, anh ấy còn có thể chụp những tấm ảnh ưng ý nữa. Không nói tới chuyện đó, tớ nghĩ rằng mình sẽ lên đại học sau khi tốt nghiệp cao trung... Nhưng khác với con trai chú Konari, tớ sẽ về lại đây. Dù tớ có được lựa chọn đi đâu chẳng nữa thì đích đến cuối cùng vẫn chỉ là ở đây. Chính nơi chúng ta đang ngồi.”

Rồi nhỏ mỉm cười.

“Oreki-san. Giữa tự nhiên và nhân văn cậu đã chọn chưa?”

Thoạt đầu tôi không hiểu ý nhỏ “tự nhiên và nhân văn” nghĩa là gì, tới khi nhận ra đó là việc chọn lựa hướng theo các môn về khoa học tự nhiên hay khoa học xã hội dành cho học sinh năm nhất chuẩn bị lên năm hai tôi mới trả lời:

“À, tớ theo bên nhân văn.”

“Vì sao?”

“Trong số bốn môn tự nhiên tớ thích nhất là Hóa học, còn trong bốn môn nhân văn thì là Lịch sử. Tớ thích Lịch sử hơn Hóa học nên chọn theo hướng nhân văn. Vậy thôi.”

Chitanda lấy tay che đi một nụ cười khúc khích.

“Rất là lô-gíc.”

“Còn cậu?”

“... Tớ chọn tự nhiên.”

Điểm của Chitanda nằm trong top năm của khối. Nhỏ không nói điều đó và bảng xếp hạng cũng không được truyền ra công khai nhưng đó là ước chừng của tôi. Tóm lại là một học sinh như nhỏ hần là có nhiều chọn lựa về nghề nghiệp sau này... nhưng Chitanda lại không nghĩ như vậy.

“Tớ không do dự hay buồn vì phải quay lại đây. Tớ rất muốn hoàn thành bổn phận của mình là con gái của nhà Chitanda, gia tộc nắm vai trò lãnh đạo phía bắc vùng Jinde. Trong lúc học tớ luôn trăn trở rằng: đến mình thì mình sẽ làm điều đó bằng cách nào? Thứ nhất là tìm cách tăng năng suất vụ mùa để mọi người ai cũng ấm no đủ đầy. Thứ hai là vận dụng những chiến lược kinh tế để nông sản bán được với giá tốt hơn, tránh để người nông dân rơi vào cảnh nợ nần. Kết quả tớ đã chọn cách thứ nhất, đó cũng là lý do tớ theo tự nhiên.”

Khi tôi vẫn còn đang im lặng, Chitanda hỏi một câu nữa:

“Chắc cậu biết lý do lớn nhất cho quyết định của tớ nhỉ?”

“Không hẳn...”

Nhưng rồi tôi cũng thú thật.

“Chỉ là cách sau không hợp với cậu lắm.”

Chitanda khẽ gật đầu.

“Đúng thế... Nói thẳng ra là từ Lễ hội văn hóa khi chúng ta phải cố bán cho hết số tập san ấy, tớ biết mình đã gây ra nhiều vương bận cho Oreki-san. Tớ cũng nhận ra mình có lẽ không phù hợp với việc quản lý một công ty.”

Ừ, đó cũng là điều tôi nghĩ.

Ngồi trên thềm nhà Chitanda duỗi tay lên không trung. Trời đã sập tối và tôi có thể thấy vài ngôi sao.

“Xin hãy nhìn này Oreki-san. Đây là nơi mà tớ thuộc về. Một nơi chỉ có nước và đất, cùng những người dân già đi và mỗi một. Những ngọn núi đang được trồng thêm cây nhưng cậu nghĩ sao về giá trị của nó? Tớ không nghĩ đây là nơi đẹp nhất hay có tiềm năng kinh tế nhất, nhưng...”

Đặt tay xuống, nhỏ cũng cúi đầu.

“Tớ muốn cậu nhìn nó, Oreki-san.”

Lúc đó, tôi nhận được câu trả lời cho câu hỏi ở trong lòng bấy lâu.

Tôi đã muốn nói rằng: “Nhân tiện thì, về cái mảng kinh doanh mà cậu từ bỏ ấy, để tớ lo dùm cho được không?”

Nhưng tôi đã làm gì? Tôi nghĩ là mình nên nói, nhưng thực tế không hề thấy có thể một chút nào.

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời này tôi nhận ra tâm can mình mâu thuẫn như vậy. Trải nghiệm này là chìa khóa cho câu hỏi mà khi đó tôi không trả lời được...

Giờ thì tôi đã hiểu.

Tại sao Fukube Satoshi lại đập vỡ sô-cô-la của Ibara.

Lý do phải là cảm giác này. Cảm giác khiến tôi không thể nói những gì mình muốn mà phải thay bằng một lời khác, ngay tại dinh

thự của gia tộc Chitanda và khi hoàng hôn đã buông xuống như thế này.

Đó là lời nói được làm bộ như thờ ơ.

“Trời lạnh quá nhỉ.”

Đôi mắt Chitanda lại một lần tròn xoe vì ngạc nhiên. Nở một nụ cười dịu dàng, nhỏ khẽ lắc đầu.

“Không đâu, đã sang xuân rồi mà.”

[1] Một siêu đạo chích nổi tiếng thời Chiến quốc, từng áp sát thất bại Toyotomi Hideyoshi – người kế vị tướng quân Nobunaga mà chấm dứt chính thời Chiến quốc này

[2] Trích trong vở kịch nổi tiếng “Kinmon Gosan no Kiri” nói về người đạo chích Ishikawa Goemon

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Lời bạt

Xin chào, Yonezawa Honobu đây.

Tôi rất hân hạnh mang đến các bạn tập bốn của series. Lần này là tuyển tập các truyện ngắn.

Nhìn lại khoảng thời gian còn đi học tôi luôn có suy nghĩ rằng, cũng giống như sau ngày hôm nay là ngày mai, đó là một vòng lặp vô tận khi kết thúc học kỳ ba năm nay sẽ là học kỳ một năm tới. Tôi biết rằng mình đã không sống cuộc đời của một học sinh đủ tốt, nhưng áp lực về tính giới hạn về thời gian luôn khiến tôi quay lưng lại mà để gió cuốn đi. Tôi rất sợ thời gian.

Về mặt sáng tác, tôi biết mình không giỏi trong việc thay đổi mốc thời gian cũng như những quan hệ đã xây dựng từ trước. Tôi luôn muốn Đường Tam Tạng mãi bị yêu quái mai phục trên đường đi thỉnh kinh cũng như Yajikita sẽ tiếp tục chuyến phiêu lưu hài hước và ngốc nghếch của mình, mà không hy vọng họ sẽ đến được Thiên Trúc hay Ise.

Tuy nhiên, các nhân vật trong cuốn sách này phải thay đổi. Không tính khoảng thời gian khi các nhân vật làm quen nhau thì diễn tiến truyện sẽ được chia ra về mặt thời gian gồm Học kỳ một, Nghỉ hè, Học kỳ hai, Nghỉ đông, Học kỳ ba rồi Nghỉ xuân. Nếu phải viết một giải thích chi tiết về lý do cho sự thay đổi trong suy nghĩ, cảm nhận của từng nhân vật thì đây không còn là lời bạt mà chỉ là bài đánh giá chủ quan chính những gì tôi viết mà thôi. Nói đơn giản thì

lý do nằm ở thời gian và sự thỏa hiệp. Một năm trải qua cùng nhau, khoảng cách giữa các nhân vật sẽ có sự thay đổi. Sự đổi thay là cái tôi muốn thể hiện ở đây, và nó cần chậm rãi một cách tự nhiên hơn là dùng một cái. Đó cũng là cảm hứng cho tôi lấy tên của câu chuyện “Búp bê đi đường vòng” làm tựa sách.

Đồng thời, với việc viết những câu truyện ngắn tôi đã có cơ hội tận dụng nhiều tình huống khác nhau. Kết quả là nhiều kiểu mẫu truyện trinh thám đã được thử nghiệm. Nếu quan tâm đến series này nói riêng và toàn bộ thể loại huyền bí nói chung thì tôi nghĩ bạn đã nhận ra “vụ án sô-cô-la tự làm” có thể xếp vào kiểu mẫu “bí ẩn ngược” (reverse mystery).

Nếu cuốn sách này khiến bạn quan tâm hơn việc mở rộng vốn hiểu biết về thể loại huyền bí thì tôi sẽ rất cảm kích nếu “Ai biết điều gì” có thể khiến bạn tìm đọc “The Nine Mile Walk” của Harry Kemelman, và “Năm mới zui zẻ” với “The Problem of Cell 13” của Jacques Futrelle.

Tháng sáu, 2010

Yonezawa Honobu

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương mở đầu - Quá dài để mà chạy

1. Hiện tại: 0 km; còn 20 km

Mưa chẳng rơi bất kể tôi có cầu nguyện thế nào.

Năm trước cũng vậy. Rốt cuộc việc cầu mưa hóa ra là hoàn toàn vô dụng. Hiểu vậy tôi đã quyết định năm sau cứ bình tĩnh mà chờ tới phút giây không-thể-chối-từ này. *Việc không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh. Hôm nay, Oreki Houtarou nhận ra việc cầu mưa là một thứ cậu ta không cần làm.*

Sân trường chật kín cả ngàn người. Một phần ba số học sinh Cao trung Kamiyama đã bắt đầu cuộc hành trình hướng về phía chân trời xa xăm kia. Tôi biết rằng đó là những cố gắng chẳng mang lại các bậc nào... nhưng đành chịu. Dù gì tí nữa bản thân chẳng phải bước trên con đường gian khổ đó?

Với tiếng hú chói tai của chiếc loa phóng thanh, một mệnh lệnh được phát ra:

“Các lớp năm ba đã hoàn thành! Lớp 2-A[1] bước về phía trước!”

Cách đơn giản nhất để ép buộc học sinh làm gì là phân chúng thành từng lớp. Cùng nhau chúng tôi tiến đến vị trí quy định. Người thì la hét, người thì trên mặt tràn đầy tinh thần chiến binh, nhưng hầu hết lại mang vẻ mặt mà có nhìn kiểu gì đi nữa cũng không tìm ra một chút hứng khởi. Tôi có lẽ là người thuộc nhóm đó.

Đứng sát đường thẳng được kẻ bằng phấn, một thành viên ban tổ chức cầm sẵn một khẩu súng trong tay. Cậu chàng này không phát tiết thứ khí chất đùng-có-mà-giờn thường thấy của một hội viên Hội học sinh lạnh lùng. Xét cái mặt non choẹt như học sinh sơ trung thì có vẻ là năm nhất. Cậu đang nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ bấm giờ như thể không cho phép mình lệch so với giờ xuất phát một giây nào. Đến cuối ngày tất cả những gì phải làm chỉ là tuân theo một chuỗi mệnh lệnh nên chín trên mười phần cậu chàng chẳng hề nghĩ rằng những hành động của mình trong mắt người khác như thế nào. Lỡ một phần còn lại mà để ý ấy, có lẽ thâm tâm cũng sẽ tuyên bố một câu đại loại như: “Tôi không có lỗi à nha. Các anh lớn bảo tôi làm thì tôi phải làm thôi. Làm gì mà cứ như tôi phải chịu trách nhiệm vậy? Có muốn đâu?”

Hẳn nhờ những suy diễn kia mà cậu chàng có thể trưng ra cái mặt không chút cảm xúc khi đảm nhận một nhiệm vụ tàn độc như thế. Từ từ, cậu giờ cây súng lên...

Dù là ngay lúc này, ở tại đây, chúng ta vẫn còn cơ hội được chiêm ngưỡng một trận mưa như thác lũ khiến đánh dấu thời kỳ khi hậu bị thay đổi mãi mãi. Và khi sự kiện đó chưa xảy ra thì chỉ việc ngược lên nhìn bầu trời thảng bầy không chút gợn mây cũng khiến tôi phát bực. Cáo chắc cũng chẳng cưới nhau vào một ngày như vậy.[2]

“Chuẩn bị!”

A, đúng rồi. Chẳng phải đó là điều mới nãy vừa nhận ra sao? Rằng thần linh chả bao giờ đáp lại lời cầu nguyện. Còn nhiều lựa chọn khác hơn là bám dính vào cái mà bản thân biết rõ là sai.

Đến tận lúc này cậu thành viên hội học sinh vẫn không ngẩng mặt khỏi chiếc đồng hồ. Dùng ngón trỏ gầy guộc, cậu bóp cò.

Một tiếng nổ chói tai vang lên kéo theo làn khói trắng từ nòng súng. Đó là mệnh lệnh xuất phát của lớp 2-A, trong khuôn khổ cuộc thi chạy việt dã tranh cúp Hoshigaya của trường Cao trung Kamiyama.

Cao trung Kamiyama nổi tiếng với sự tâm huyết đáng ngưỡng mộ giành cho những hoạt động ngoại khóa, tới mức nội đếm xem có bao nhiêu CLB thôi cũng là một việc vã mồ hôi. Nếu không nhầm thì chỉ tính riêng các CLB văn hóa – nghệ thuật thì đã ngót trên năm mươi. Lễ hội văn hóa ba ngày được tổ chức vào mùa thu hàng năm chính là hiện thân cho niềm đam mê cháy bỏng ấy, thứ nhiệt có thể khiến cho những người có cái đầu lạnh nhất cũng phải đồng tình rằng dường như cả đám đã ăn nhầm cái gì thì phải.

Ở đầu còn lại, điều đó cũng có nghĩa số lượng CLB cũng như sự kiện thuộc về thể thao cũng đa dạng chẳng kém. Dù chưa có vận động viên nào của trường cạnh tranh được một vị trí cao trong các giải liên trường nhưng hầu hết, đặc biệt là các CLB võ thuật, có bề dày lịch sử đáng ngưỡng mộ. Lễ hội văn hóa lắng xuống cũng là lúc mấy cái loa luôn hết công suất cũng biết mệt, nhưng ngay lập tức sà lên diễn được giành lại cho hội thao toàn trường và sau đó là liên tiếp những cuộc tranh tài lớn nhỏ kéo đến tận đầu năm sau. Hiển nhiên với tư cách một người không có một chút tham vọng “giật” giải như tôi thì điều này chẳng có gì đáng phiền muộn. Có đánh vài trận bóng chuyền hay chạy hai trăm mét cũng chẳng sao. Nếu bị bắt buộc làm thì tôi chẳng phiền đồ chút mồ hôi mà tươi tắn với mọi người...

Trừ phi khoảng cách yêu cầu là dài hơn.

... Cá nhân tôi nghĩ chẳng ai mà “tươi” nổi khi bị bảo phải chạy hai mươi ngàn mét cả.

Cuộc thi chạy việt dã trường Cao trung Kamiyama được tổ chức vào mỗi cuối tháng năm, với tên gọi chính thức là “Cúp Hoshigaya”. Dù được lấy từ tên một cựu học sinh của trường, người đã vang danh khắp nước Nhật với tư cách là một vận động viên điền kinh tài ba nhưng dường như chẳng ai thêm dùng cái tên này cả. Trái ngược với cách mà lễ hội văn hóa thường được gọi với cái tên đầy bí ẩn là “Hội Kanya” dù chính nó cũng chẳng có cái tên chính thức nào, “Cúp Hoshigaya” chỉ được biết đơn giản là một ngày-chạy-marathon. Vậy còn tôi? À, vì thằng bạn chí cốt Satoshi Fukube chỉ sử dụng cái tên Hoshigaya nên tôi cũng nhiễm luôn.

Xét về lý thuyết thì lẽ ra tôi phải vui mừng khi ngày-chạy-marathon này có quãng đường ngắn hơn một cuộc thi marathon thật[3], nhưng kết quả là tôi vẫn cầu mưa suốt ngày hôm qua. Satoshi đã nói, theo quy định về việc sử dụng đường xá công cộng thì trong trường hợp trời mưa cuộc thi sẽ được dừng lại ngay lập tức và không được tiếp tục trong cùng ngày. Tuy nhiên hẳn cũng thêm vào một câu:

“Nhưng lạ ghê ấy. Theo như tớ tìm hiểu thì Cúp Hoshigaya chưa từng bị trì hoãn một lần nào cả.”

Vậy khả năng cao là vị thần tôi đã mất lòng tin ấy bạn phù hộ cho cái cúp này rồi.

Cái đồ thần thúì.

Tôi đang mặc một chiếc áo thun tay ngắn màu trắng và quần short có cái màu... lai lai giữa đỏ và tím, hình như là màu huyết dụ.

Tụi con gái thì mặc quần ôm và màu sắc thì cũng tương tự. Huy hiệu trường được in lên giữa phần ngực trái áo, phía dưới là một mảnh giấy được khâu tạm ghi tên và lớp của mỗi học sinh. Sợi chỉ giữ cho mảnh giấy đề “Lớp 2-A / Oreki” ngay ngắn trông như cũng sắp đứt. Tôi vốn chả biết thêu nên đây đã có thể coi là một kỳ công.

Giờ đang là cuối tháng năm, không có mưa nhiều như một tháng giáp mùa mưa lẽ ra phải thế[4]. Xét về việc cuộc thi không thể được dời lại vì ngày hôm sau đã là ngày nghỉ cuối tuần nên xem như mỗi lần tổ chức là một canh bạc. Chín giờ sáng, mặt trời đã lên khiến tôi đổ mồ hôi nhưng trời vẫn còn lạnh một cách khó chịu.

Ngoài cổng trước thì từ trong sân có thể ra ngoài bằng một lối khác. Tất cả học sinh lớp 2-A sẽ bắt đầu phần chạy của mình từ lối cổng sau. Tạm biệt Cao trung Kamiyama, chúng ta sẽ gặp lại sau hai mươi cây số.

Cúp Hoshigaya không có một định nghĩa rõ ràng cho lắm về hành trình. Chỉ có một hướng dẫn duy nhất: “Chạy một vòng quanh phía sau trường.” Vấn đề hiển nhiên là đằng sau trường có cái gì? Đó là một vùng núi kéo ra xa tới tận vùng Kamikakiuchi còn tuyết phủ, nên thực tế mà nói cuộc thi này giống leo núi hơn là chạy việt dã.

Đường đi nước bước đã như in trong đầu.

Tôi sẽ chạy dọc theo bờ sông phía trước trường, tới ngã tư thì quẹo phải để leo lên một con đường đồi. Độ dốc ban đầu không đáng ngại nhưng phức chốc sẽ tăng lên đáng kể. Độ dốc khi lên đến đỉnh có thể bẻ gãy cột sống của một người chứ chẳng chơi. Leo lên rồi thì xuống. Hết như chiều lên, độ dốc cũng thay đổi đột ngột và thậm chí còn kinh khủng hơn những gì người ta tưởng tượng về một

việc dễ dàng như đi xuống. Hai đầu gối hoạt động hết công suất của tôi chắc chắn sẽ khóc thét trong đau đớn.

Dưới chân đồi mở ra chút cảnh quan về một vùng quê thanh vắng. Thi thoảng sẽ thấy dáo dác vài ngôi nhà. Chẳng có vấn đề gì về độ dốc, nhưng đổi lại con đường này chỉ có một hình dạng duy nhất là thẳng tắp. Thẳng như đến vô cùng nên đây là phần triệt hạ nhiệt huyết của các thí sinh nhất.

Hết con đường bằng phẳng nhưng không dễ thương kia là một ngọn đồi khác cần vượt qua. Khác với cái trước độ dốc của ngọn đồi này hiền hơn nhưng, vâng lại là một cái “nhưng”, vào thời gian này con đường sẽ cực kỳ lộng gió cùng với những khoảng ngoặt chữ chi liên tiếp rất dễ làm mất nhịp thở. Sau một hồi vật vã thì trước mặt tôi sẽ là vùng đông bắc của thành phố Kamiyama – một nơi được gọi là Jinde, cũng là nơi có nhà của Chitanda tọa lạc. Lúc này chỉ việc chạy dọc theo bờ một dòng sông hẹp để xuống dốc và cứ thế là về đến khu dân cư. Dĩ nhiên ý của tôi không phải là chạy băng băng trên những con đường tấp nập nào người nào xe mà phải băng qua đường vòng. Qua đền Arekusu rồi tòa nhà trắng toát của bệnh viện Rengou, bóng dáng trường Cao trung Kamiyama sẽ hiện ra.

Làm sao tôi biết à? Ờ, bạn biết đấy... đó là hậu quả của lần cầu mưa thất bại năm trước. Tôi biết mọi tắc mọi ly từ điểm xuất phát đến đích nhưng giá mà hiểu biết đó thu ngắn được cự ly phải chạy. Theo lối suy nghĩ thông thường thì khi đã biết đích đến thì cách tối ưu nhất, và nghe có vẻ dở hơi nhất, là bỏ đi vấn đề là “làm sao đến được đó”. Nói cách khác để hoàn thành một cự ly dài đến hai mươi cây số thì một người đầy đủ quyền công dân lẽ ra phải được chọn giữa xe đạp hay xe bus. Không may là cách nghĩ quá ư hợp lý này của tôi không được quan tâm nhiều cho lắm.

Chặng đầu tiên là dòng sông trước trường. Hầu hết tuyến đường chạy được bố trí trong những vùng hầu như không có xe cộ trừ nơi này – một điểm cắt ngang qua khu dân cư nên thường sẽ đông xe qua lại. Thêm nữa chẳng có con lươn phân cách người đi bộ và xe trừ một dải trắng nhỏ xíu. Lý do duy nhất khiến chúng tôi phải chạy từ sớm chỉ là để không gây ách tắc giao thông mà thôi.

Học sinh lớp 2-A nối đuôi nhau chạy thành một hàng bên trong khu vực có dải phân cách. Đây là quãng đường duy nhất trong hai mươi cây số mà cả học sinh chạy nhanh lẫn chậm đều phải chạy với vận tốc bằng nhau nếu không muốn đẩy ai đó hoặc bị đẩy ra ngoài. Năm trước chúng tôi ít nhiều cũng được vượt lên thành hai ba hàng nhưng năm nay thì tuyệt đối không. Đó là quyết định của trường nhằm tránh mọi nguy cơ tai nạn có thể, khi ở đây mới hôm qua đã có một học sinh năm ba bị xe đụng. Nhờ vậy chúng tôi được tận hưởng cái cảm giác bị dồn vào một mớ và cực kỳ khó chạy.

Truyền thống này sẽ ngăn chặn tất cả học sinh nào có ý định đi bộ, ít nhất là trong cái cây số đầu tiên. Chúng tôi đang chạy với tốc độ khá chậm dù đường phía trước vẫn còn dài. Tôi thường làm mình thoải mái bằng cách nghĩ rằng chạy bộ thực ra chỉ là đi bộ nhanh.

Chúng tôi mất khá nhiều thời gian để qua cây số đầu tiên trước khi nhìn thấy một ngã rẽ rộng ở bên phải. Thế là đã rời khỏi đường chính trong khu vực đô thị mà hướng về con đồi sau trường.

Hàng người lập tức tan rã. Như thể ức chế vì bao nhiêu năng lượng bị dồn tụ này giờ do chưa được chạy với tốc độ thật của mình, một số anh bạn cường tráng trong lớp liền bức ra khỏi tốp. Một vài nhóm con gái, hầu hết là thích cái kiểu được “chạy vui vẻ cùng nhau”, cũng bắt đầu vươn lên.

Còn tôi? Tôi chậm lại.

... Và chậm lại hơn nữa.

Từ lúc này cơ bản là đang đi bộ, nhưng tôi vẫn cố gắng vận động tay để làm như mình vẫn còn đang chạy.

Xin lỗi toàn thể quý vận động viên tranh Cúp Hoshigaya nhé, nhưng tôi không thể vui vẻ như các bạn. Trong hai mươi cây số này có một thứ tôi tuyệt đối phải tìm ra, và hiện tại chỉ còn mười chín cây để làm việc đó. Khi lên dốc được tầm một trăm mét tôi nghe một tiếng gọi từ phía sau.

“A, đây rồi.”

Tôi không quay lại, vì chủ nhân tiếng gọi đã liền hiện ra trước mắt.

Tên đó, Satoshi Fukube, nhảy xuống từ chiếc xe đạp.

Từ xa dù là tôi cũng sẽ nghĩ đó là một quý ông có phần mỏng người như con gái, nhưng đến gần lại là một khuôn mặt khác xa so với tám hình chụp hồi sơ trung đến mức khiến người ta giật mình. Dĩ nhiên sự thay đổi bản thân không nằm ở trên cái mặt hấn theo nghĩa đen, mà chính là những cảm xúc giấu kín đã được bật mở đằng sau cái vỏ tỉnh rụi ấy vào năm trước. Tôi đã không nhận ra trong khoảng thời gian ba ngày hai tháng không thèm nói chuyện.

Năm nay Satoshi đã là tân phó chủ tịch Hội học sinh. Do nằm trong ban tổ chức Cúp Hoshigaya nên các thành viên của hội không cần phải chạy, đổi lại tất cả những công tác chuẩn bị và phân công giám sát ở từng cung đường đều một tay họ đảm đương. Satoshi

đeo một chiếc mũ cứng cáp màu vàng, vừa đi vừa đẩy chiếc xe đạp leo núi của mình. Tôi liếc qua hắn mà nói:

“Bỏ công tác như vậy có sao không?”

“Ổn mà ổn mà. Tớ đã đảm bảo cuộc đua bắt đầu không chút vấn đề, và giờ chỉ việc chạy vòng quanh và về trường ngay sau người chạy cuối thôi.”

“Nghe mệt nhĩ.”

Với tôi việc Hội học sinh không phải chạy là điều công bằng, nhưng giờ tên này sẽ phải leo lên leo xuống khắp hành trình hai mươi cây số này để báo lại bất cứ vấn đề nào xảy ra. Satoshi chùng vai xuống.

“Ừm, chả phải tớ ghét đạp xe gì, nhưng mọi chuyện sẽ khỏe hơn rất nhiều nếu được xài điện thoại.”

“Sao cậu không nói với họ?”

“Theo quy định không học sinh nào được sử dụng điện thoại di động trong trường, nhưng đây là thực tế. Nếu có ai đó bị thương sẽ là dễ dàng nếu có chiếc điện thoại để cầu cứu đúng không? Tớ thề rằng họ thật sự cần xem xét vấn đề này một cách thấu đáo.”

Sau một tràng than vãn sự thiếu tính mềm dẻo trong cách tổ chức của Hội học sinh, hắn bất ngờ trở nên nghiêm túc.

“Cơ mà, về việc đó cậu nghĩ sao?”

Vừa đi chậm rãi tôi vừa đáp:

“Chưa có gì trong đầu.”

“Mayaka...”

Satoshi định nói nhưng lại thôi. Tôi biết hẳn tính nói gì nên thay lời luôn.

“Tớ biết là cậu ấy nghi tớ.”

“Không, tớ không nghĩ vậy. Thực ra dường như là cậu ấy nghĩ *không thể* là cậu. Có người nói với tớ thôi, nhưng cậu ấy đại loại bảo rằng ‘Tớ không nghĩ đó là hành động của Houtarou, dù sao thì cơ bản cậu ta cũng đâu có quen cử động?’ “

Tôi mỉm cười. Không chỉ vì đó là phong cách đậm chất Ibara mà vì đó chính xác là chân lý thực tế. Hôm nay tôi không làm bất cứ chuyện gì cả.

Nhưng nếu đó thực sự là điều nhỏ nghĩ, thì giờ sự mới trở thành vấn đề đây.

“Nếu không phải tớ...”

“Chính xác.” Satoshi đáp lại với một cái thờ dài.

Nếu không phải tôi thì chỉ còn duy nhất một người có thể. Tôi nhớ lại sự việc hôm qua.

[1] Cao trung của Nhật Bản tương ứng với phổ thông trung học ở Việt Nam. “2-A” nghĩa là năm hai cao trung (lớp 11) và lớp A (nghĩa là có lớp B, lớp C,...)

[2] Cách dùng hình ảnh “cáo làm đám cưới” (fox wedding) hàm ý cho trời nắng chói chang thông dụng ở Nhật Bản, Pháp, Nepal...

[3] Đường chạy marathon chính thức có độ dài 42,195 km.

[4] Mùa mưa ở Nhật kéo dài từ đầu tháng sáu đến giữa tháng bảy.

2. Quá khứ: một ngày trước

Bảy giờ đã tan trường, ngồi trong phòng họp CLB tôi say sưa đọc truyện. Đó là một cuốn tiểu thuyết viết về những ngày đầu của một người mà sau này trở thành một gián điệp tài ba, và nó hay tới mức khiến tôi chẳng màng gì tới mọi sự xung quanh[1]. Tại Cao trung Kamiyama, một nơi tràn ngập bởi vô số các CLB, sau mỗi năm những CLB mới sẽ thay thế các CLB bị giải thể và vì thế vị trí phòng họp sẽ ít nhiều xáo trộn vào đầu năm. Tuy vậy CLB Cổ Điển vẫn tồn tại ở phòng Địa chất này. Không hẳn là gán bó hay gì, nhưng cả năm qua đã quá nhiều lần tới đây khiến tôi trở nên thân thuộc với “chỗ ngồi thường ngày” – chiếc ghế ở hàng ba từ dưới đếm lên và cách ba ghế tính từ cửa sổ hướng xuống sân trường.

Lại một chương nữa kết thúc, tôi ngẩng đầu lên giải phóng chút nỗi hào hứng ngay khi cánh cửa phòng trượt sang một bên. Người bước vào là Ibara, nhíu mày và làm mặt nghiêm trọng.

Mayaka Ibara giờ đã là nữ sinh năm hai. Nhỏ đã rời khỏi Cộng đồng nghiên cứu Manga – CLB nhỏ từng là thành viên cốt cán cùng với CLB Cổ điển. Tự nhỏ đã nói rằng chỉ vì “thấy chán rồi”. Xét khuôn mặt khó hiểu của Satoshi lúc đó tôi ngờ rằng lý do không đơn giản là thế, nhưng chả có lý do gì để đào sâu thêm cả.

Một năm trôi qua nhưng khó mà nói rằng ngoại hình của Ibara có sự thay đổi. Nếu quảng nhỏ vào một đám học sinh năm nhất và bảo một trăm người chỉ ra ai là học sinh năm hai thì tôi ngờ rằng có kẻ tỉnh táo nào mà lại chọn trúng. Nhỏ gần đây có dùng kẹp tóc, nhưng nếu Satoshi và những người khác không nói chắc tôi chả để ý.

Không tính nhỏ thì trong phòng chỉ có hai người, mới đây thì là ba.

Ibara hỏi:

“Nè, có chuyện gì à?”

“Không...”

Người lí nhí trả lời là Chitanda.

Chitanda Eru là chủ tịch đương nhiệm của CLB Cổ Điển. Nhỏ không cắt tóc nên giờ nó đã khá dài. Ibara quay đầu, nhìn về hướng hành lang rồi nói như thì thầm.

“Tớ vừa đi qua Hina-chan, em ấy bảo là sẽ không gia nhập.”

“Cái gì?”

“Mắt đỏ hoe, hình như là khóc rồi.”

Chitanda sững sờ. Không đáp lại câu hỏi, nhỏ lí nhí:

“Vậy à.”

Tôi chẳng biết đầu đuôi gì cả.

Lại một mùa khai trường và chúng tôi giờ đã lên năm hai. Lễ thường điều đó đồng nghĩa với việc một đám năm nhất mới sẽ thế vào. Chúng tôi đã “mở cửa” CLB Cổ điển nhằm mục đích chiêu mộ thành viên mới và cuối cùng cũng kiếm được một người.

Tomoko Oohinata đã nộp đơn gia nhập CLB tạm thời, và tất cả những gì cần làm là điền thông tin vào đơn gia nhập chính thức.

Không chỉ rất hợp ý với Ibara, cô bé còn trông có vẻ đầy hào hứng khi trò chuyện cùng Chitanda. Cô bé nhiều lúc có vẻ mau mồm mau miệng nhưng tôi không có cảm giác mình sẽ bức bối vì điều đó. Cả bọn đều nghĩ rằng cô bé đã là thành viên chính thức, hay đúng hơn, tôi tự hỏi trong thực tế có ai nhớ rằng phải cần đến hai lá đơn mới được chính thức công nhận là thành viên của một CLB nào đó hay không.

Giờ đây tôi và Chitanda được bảo rằng cô bé sẽ không gia nhập. Mọi thứ đã sụp đổ trong khoảng thời gian tôi chỉ đọc cuốn truyện thôi sao?

Chitanda nhìn thẳng vào Ibara và lặp lại lần nữa với đôi môi run rẩy.

“VẬY À.”

Dường như nhỏ đã cố gắng hết mức có thể. Hẳn là chẳng biết gì nhưng Ibara vẫn hỏi:

“Chi-chan có sao không?”

“Tớ biết mà, chỉ tại tớ...”

“Cậu bảo chỉ tại cậu là sao? Nếu là về Hina-chan thì không phải đâu. Chính em ấy còn nói rằng đó không phải vì cậu.”

“Không, tớ xin lỗi. Tớ phải về đây.”

Chitanda gượng gạo kết thúc cuộc đối thoại và chạy ra khỏi phòng Địa chất với cái cặp của mình.

Tất cả những gì tôi có thể làm là nhìn.

Ibara quay về phía tôi. Không chút cảm xúc, không chút cao độ, nhỏ hời:

“VẬY... LÀ LÀM SAO?”

Tôi chỉ biết lắc đầu, miệng thì há hốc.

[1] Đường như là chỉ tác phẩm “Rasputin đến rồi!” của nhà văn Fuutarou Yamada, kể về cuộc trạm chán giữa một “gián điệp thế kỷ hai mươi mốt” Motojirou Akashi với vị “mục sư điên” người Nga Rasputin.

3. Hiện tại: 1.2km, còn 18.8km

Nhiều CLB là thế nhưng số lượng học sinh mới là có hạn, thế nên cuộc đua tuyển mộ luôn được đẩy lên đỉnh điểm của sự căng thẳng vào mỗi tháng tư. Năm ngoái vì chẳng định gia nhập cái hội nào nên tôi phớt lờ tất còn lần này chính mình lại trôi giữa dòng nước xoáy, và thường thì tôi không đạt kết quả tốt với bất cứ cái gì trong lần đầu tiên.

Những cô cậu học trò mới toanh đang bị giành qua giành lại hết cánh tả tới cánh hữu khiến quang cảnh không khác gì một cái chợ. Dù rằng những con người ngây thơ không thể từ chối những CLB mình vốn không hề hứng thú nên tự trách bản thân, nhưng cũng phải nói một số CLB nhất định thường dùng số lượng để áp đảo tinh thần khiến họ phải gia nhập. Đó là lý do cho quy trình đăng ký hai-bước yêu cầu mỗi học sinh phải điền cả mẫu đơn tạm thời và sau đó là chính thức nhằm đảm bảo sự gia nhập của bất kỳ ai đều là tự nguyện. Khi nào một học sinh chưa nộp đơn chính thức thì người đó không bị ràng buộc vào CLB đã điền trong đơn tạm thời.

Hạn chót nộp đơn chính thức là cuối tuần này, và cơ bản, là hết ngày hôm nay. Trước khi nói thêm điều gì có một thứ tôi muốn làm rõ.

“Chỉ vì không nộp đơn chính thức đâu có nghĩa rằng mình không thể gia nhập vào một thời điểm khác đúng không?”

“Dĩ nhiên. Cậu có thể gia nhập hay từ bỏ bất cứ CLB nào trong trường Kamiyama vào bất kỳ thời điểm nào. Điều tùy thuộc nơi cậu.”

Tuy vậy, sau những lời đó Satoshi nhăn mặt.

“Vấn đề là, tiền trợ cấp hoạt động của một CLB phụ thuộc vào số lượng thành viên chính thức ngay sau lần tuyển mộ đầu tiên, cũng có nghĩa là dù sau đó có ai vào ai ra đi nữa thì cậu cũng chỉ có một cọc tiền như vậy. Cơ mà, quan trọng hơn...”

“Tớ biết.”

Sự vốn không nằm ở chỗ đó.

Thực tế là ngay giây phút hạn ra có rắc rối chúng tôi lẽ ra phải gắng mà giải quyết, dù chẳng biết là làm gì được nữa khi cả Oohinata lẫn Chitanda đều đã rời đi. Chỉ qua một đêm mà mọi thứ trông như đã quá trễ. Nếu vấn đề không được giải quyết trước khi cả bọn ai yên nhà nấy suốt hai ngày cuối tuần thì việc từ chối gia nhập của Oohinata gần như đã được chốt, và khiến cô bé đổi ý có lẽ là bất khả.

Không có tiết học nào sau khi Cúp Hoshigaya kết thúc. Toàn thể học sinh chỉ phải dự một tiết sinh hoạt chủ nhiệm rồi sau đó có thể trở về hoạt động CLB của mình. Nói cách khác, đây chính là cơ hội cuối cùng để chúng tôi có thể kéo Oohinata trở lại CLB Cổ Điển.

“Nói là thế nhưng cụ thể ra sao tớ vẫn chưa rõ,” Satoshi hạ giọng. “Tóm lại là hôm qua, vào giờ tan trường có cái gì làm em ấy cực kỳ tức giận hoặc thất vọng nhưng chúng ta không biết là cái chi đúng không?”

“Ừ, lúc đó tớ đang ngồi đọc truyện.”

“Nếu vậy nguyên nhân chỉ có thể là từ Chitanda-san, nhưng nó lại trái ngược với những gì Mayaka được nghe.”

Đường lên đồi vẫn chưa đến đoạn cực dốc. Những căn nhà lác đác hai bên con đường đất thoai thoải dẫn về phía trước. Ai đó vừa luôn lách từ phía sau và bứt lên khi tôi vẫn giữ tốc độ chậm rì của mình. Chắc là một học sinh lớp 2-B, lớp xuất phát ngay sau lớp tôi, và là một trong những người tự tin với đôi chân của mình nhất.

Tôi thì thầm:

“Ibara nói gì cơ?”

Và liền nhận được cái liếc coi thường từ Satoshi.

“Trời ạ, cậu ở đó mà không nghe gì sao?”

“Có được kể đâu mà nghe.”

“Có lẽ lúc đó xảy ra nhiều chuyện. Tớ cũng không có mặt nên chi tiết cũng mờ mờ ảo ảo.”

Satoshi nhìn láo liên tục khi thêm vào một lời kỳ lạ.

“Nếu tớ nhớ không nhầm thì Oohinata đã nói rằng Chitanda-san *giống như Phật*... hay đại loại vậy. Chỉ nhớ mang máng nhưng chắc chắn không phải là cái gì xấu xa.”

Cái này thì tôi không biết. Việc Oohinata khẳng định mình sẽ không gia nhập CLB là điều duy nhất tôi biết.

“Là hôm qua thật à?”

“Có thể nội dung bị lộn nhưng hôm qua thì chắc chắn.”

Vậy hai điều Oohinata đã nói là “Em sẽ không gia nhập” và “Chị Chitanda giống như Phật” nhỉ. Vậy liệu tôi có thể xem như nó cùng nghĩa với câu “Em sẽ không tham gia, nhưng đó không phải là lỗi của chị Chitanda” không?

Thế chẳng lẽ là tôi mà Oohinata giận? Tôi có làm gì đâu? Tuy nhiên nếu bảo là không nhớ rằng đã nghe gì thì là nói dối. Tôi có trò chuyện một chút trước khi vào phòng và nghe lóng ngóng vài thứ trong lúc đọc, nhưng chuyện chỉ có thế.

“Xem ra chuyện sẽ không đơn giản đây.”

Nhưng Satoshi thì thầm:

“Liệu có phải thế không? Tớ lại nghĩ là đơn giản,” hắn tiếp tục. “Một CLB khác hấp dẫn hơn, em ấy đổi ý và không gia nhập bên này. Chuyện chỉ có thế.”

Dù hiện tại tôi ít nhiều cũng có thể coi là chạy nhưng Satoshi vẫn vừa sánh bước vừa đẩy chiếc xe đạp trông cực kỳ bình thản. Quả là không thể mong đợi gì hơn từ một tên lấy việc đạp xe là thú vui.

Satoshi thở dài một cái rồi lại nói:

“Nè Houtarou. Nói điều này có thể nhẫn tâm... nhưng nếu Oohinata từ bỏ ấy, tớ nghĩ mình cũng nên buông. Ý tớ là cô bé chắc

chấn rất thú vị và với Mayaka thì khỏi phải nói, nhưng nếu đó là quyết định của chính cô bé thì tớ không nghĩ mình có quyền gì để phủ nhận nó.”

Rồi nhún nhin tôi.

“VẬY mà tớ đã nghĩ cậu sẽ là người nói điều đó chứ không phải tớ chứ.”

Đó không phải là một giả định vô căn cứ. Thực tế là khi Mayaka bước vào phòng tôi vẫn chưa thật sự nghĩ vấn đề là quá nghiêm túc. Tôi chắc rằng Oohinata có lý do của cô bé. Ở Cao trung Kamiyama mỗi học sinh có thể gia nhập tối đa hai CLB cùng lúc, nên nếu có ba lựa chọn và CLB Cổ Điển nằm trong số đó thì có mù cũng biết họ sẽ bỏ cái nào. Thứ mơ hồ chỉ là ý định. Có thể là tìm thấy một môn thể thao nào muốn chơi hay quyết tâm tranh cử vào Hội học sinh, hoặc cô bé chỉ muốn tập trung vào việc học. Có rất nhiều lý do và CLB Cổ Điển không có gì để ngăn lại. Chỉ là không may, hay là một chuyện khác? Những suy nghĩ ấy cắt ngang tâm trí tôi trong thoáng chốc.

Vì vài lý do tôi quyết định đổi ý nhưng không định nói hết cho Satoshi trong lúc này. Hắn rồi sẽ leo lên xe và chạy biến còn tôi thì mắc kẹt với đôi chân này. Nếu còn cố vừa chạy vừa nói thì sớm muộn cũng không còn sức để mà chạy, vì vậy tôi quyết định hạn chế đối thoại càng ít càng tốt.

Có lẽ nhận ra ý định này nên Satoshi giành phần nói về mình.

“Nhưng nếu cậu đã quyết thuyết phục em ấy thì tớ không có ý kiến. Vậy, cậu định tìm đến và rồi van xin em ấy đừng rời bỏ CLB Cổ Điển sao?”

Tôi bất ngờ.

“Van xin?”

“Ừ, hạ giọng xuống và kiêu... ‘Anh biết em đã trải qua nhiều chuyện không hay khi ở đây, nhưng cầu xin em vẫn chịu một lần này thôi’ ấy.”

Vừa nói Satoshi vừa hý hoáy bàn tay, rồi tiếp tục với cái mặt khó hiểu.

“Không phải à?”

Tôi chưa từng nghĩ đến điều đó. Cũng là một lựa chọn, nhưng...

“Oohinata đã tỏ ra là mình có lý do để từ chối phải không? Tớ không nghĩ ta có thể giải quyết sự việc mà không biết lý do đó là gì trước nhất.”

Hắn đáp lời một cách rầu rĩ.

“Vậy là cố làm tới cùng chứ gì. Tớ cũng nghĩ cậu sẽ không định hạ mình, nhưng nhanh chóng xin lỗi và thuyết phục bằng mọi cách có thể chưa biết chừng lại là cách nhanh nhất, mà có khi còn tốt hơn dự kiến.”

Khó mà tin cho nổi. Tôi không nghĩ sự sẽ được giải quyết theo cách này. Ngay từ đầu mục đích tôi nhắm đến không phải là muốn thuyết phục cô bé ở lại. Tôi cũng không chắc rằng việc chẳng màng tất cả mà hạ mình xuống nhằm ép cô bé phải điền vào đơn chính thức để rồi sau đó xem như chưa có gì xảy ra là một việc mình có thể làm. Đó chỉ là trì hoãn. Tôi thích tránh việc, và khởi làm thì càng thích hơn nhưng trì hoãn một thứ gì đó để sau này mới làm thì

không. Nếu đập vào mắt quá rõ ràng là một vấn đề mà lại giả vờ là nó không tồn tại thì coi chừng sau này nó không còn là vấn đề có thể giải quyết được nữa.

“Tớ nghĩ mình sẽ không làm vậy.”

“Hay là mê hoặc em ấy bởi tài hùng biện tuyệt đỉnh của cậu?”

“Rất phiền hà, vả lại cậu nghĩ rằng tớ giỏi nói chuyện?”

“Không. So với việc nhẹ nhàng khuyên bảo ai tớ nghĩ cậu hợp vào kiểu thích chốt hạ cuộc đối thoại bằng một lời thông thái.”

Im lặng một hồi hần lại nhìn vào tôi với vẻ thận trọng.

“Nãy cậu đã nhận định rằng vấn đề này không hề đơn giản. Vậy tớ có nên hy vọng rằng cậu sẽ thực sự *suy luận* ra chính xác lý do Oohinata không muốn gia nhập không?”

Dùng chữ “suy luận” thì hơi quá.

“Tớ chỉ cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra từ trước tới giờ. Chỉ cần làm vậy thì tớ nghĩ sẽ có hướng.”

Satoshi suy tư.

“*Nhớ* à? Ra thế. Nói cách khác cậu không nghĩ rằng sự việc khiến Oohinata giận hoặc buồn nhất thiết phải xảy ra vào giờ tan học hôm qua phải không? Lý do thật sự, hay dùng từ chính xác hơn như *khởi nguyên*, *căn bản* là một sự việc diễn ra vào một thời điểm khác.”

Sắc sảo đấy.

Một sự thật không thể chối cãi là hôm qua tôi chẳng làm gì. Về phía Chitanda thì... dù chưa cần xét đến cái mô tả “giống như Phật” theo lời Ibara, thì việc Oohinata bị tổn thương và tức giận sau khi nói chuyện với Chitanda cũng khiến tôi ngờ rằng Ibara đã trầm trọng hóa vấn đề một chút. Không phải nói xấu gì, nhưng nếu là Ibara thì tôi lại có thể hiểu. Nhỏ là tuýp người sẵn sàng dìm chết kẻ nào dám đề cập đến những chuyện gãi sai chỗ cho dù có vô tình hay không. Còn về phần Chitanda thì hẳn là nhỏ chỉ nghiêng đầu vì không hiểu.

Như vậy căn nguyên của vấn đề phải liên quan đến một vài sự việc xảy ra trước hôm qua. Có thể tại thời điểm nào đó kể từ lúc Oohinata gia nhập CLB với tư cách là thành viên tạm thời, những suy nghĩ tiêu cực đã dần dần tích tụ trong cô bé và đã đạt giới hạn vào lúc đó.

“Tớ đã bảo sẽ không định ngăn cậu nhưng... rõ ràng là quá xoắn xít phải không?”

“Khỏi phải nói.”

“Dù có gắng nhớ ra bao nhiêu Houtarou à, không có nghĩa là sẽ có đủ thông tin để cậu giải quyết vụ này.”

“Tớ biết như vậy.”

Các thành viên CLB Cổ Điển không phải đi đâu cũng có nhau, thậm chí chính tôi cũng không phải lúc nào cũng ghé qua phòng họp. Có hàng tấn thứ tôi không được nhìn, không được nghe để mà nhớ. Nếu *sự việc đó đã xảy ra và kết thúc khi tôi còn chưa nhận thức được là nó có tồn tại thì* việc suy luận chắc chắn sẽ vô dụng.

Nghĩ là thế nhưng tôi không muốn nói cho Satoshi vội. Vẫn còn vài hy vọng đâu đó. Từ khi Oohinata nhập hội đã có những chi tiết khiến tôi cảm thấy lạ. Có lẽ nếu cứ tập trung vào những điểm ấy thì sẽ có thứ trở nên rõ ràng hoặc là hoàn toàn lạc quẻ. Ít nhất đó là điểm xuất phát của tôi. Vả lại còn gần hai mươi cây số cơ mà, quá dài để chỉ mà chạy.

Tôi lên tiếng:

“Nếu có gì cần biết tớ sẽ hỏi cậu.”

Satoshi nhú mồm tỏ vẻ nghi hoặc.

“Hỏi tớ á? Nói cho mà biết tớ chuẩn bị leo lên xe rồi.”

“Tớ biết, nhưng rồi ở vài nơi nào đó tớ và cậu sẽ lại đụng nhau phải không? Hẹn gặp lại.”

Cười một cái, tôi thêm vào:

“Dù sao thì tí nữa Ibara và Chitanda cũng bắt kịp mà.”

Trong một thoáng Satoshi nhìn tôi trân trân.

“Thật là tệ lậu! Vậy ra đó là dự tính của cậu. Sao cậu nữ? Hãy nghĩ về máu và mồ hôi từ bao nhiêu thành viên của Hội học sinh đã nỗ lực để tổ chức Cúp Hoshigaya năm nay chứ!”

“Thì chẳng phải tớ đang chạy trong một cuộc thi việt dã sao?”

Chắc chắn tôi phải bắt chuyện với Ibara và Chitanda, và trước khi ngày kết thúc tôi cùng phải gặp Oohinata.

Chỉ có một cách để tôi có thể đạt được tất cả điều này. Nhằm tránh vấn đề ách tắc giao thông ở đoạn đường đô thị thời điểm xuất phát của các lớp đã được cách nhau. Tôi học lớp 2-A, và nếu nhớ không lầm thì Ibara ở lớp 2-C còn Chitanda nằm ở lớp cuối cùng, 2-H. Nếu chạy đủ chậm thì Ibara sẽ bắt kịp, và chậm hơn nữa thì tới lượt Chitanda.

“Oohinata học lớp nào vậy?”

“Lớp 1-B. Chả trách cậu lại chạy quá chậm như vậy... Không, tớ yên tâm rồi. Thiệt tình là yên tâm đó. Không đời nào cậu lại nghiêm túc xài hết sức để chạy từ đầu đến cuối.”

Satoshi vừa nói vừa cười. Thật là thô lỗ. Năm trước tôi cũng chạy đường vòng chứ bộ, chỉ là đến nửa đường thì dừng lại và đi bộ suốt mười cây số còn lại.

“Giờ đã biết kế hoạch xấu xa của cậu thì tớ phải đi đây. Nãy giờ trốn nhiệm vụ cũng đủ rồi.”

Satoshi leo lên chiếc xe đạp leo núi. Tôi đã nghĩ hắn sẽ liền đạp pê-đan mà lao vút, nhưng không. Xem chừng có vẻ lưỡng lự điều gì mà hắn quay về phía tôi.

“Tớ nói cái này vì tội mình là bạn. Đừng ôm tất cả vào mình nhé Houtarou. Cậu là tuýp người không thường quan tâm đến vấn đề của người khác nên đừng quên rằng bản thân vấn đề không thuộc trách nhiệm của cậu, dù thực sự có chuyện gì xảy ra với Oohinata đi nữa.”

Nói như thế là vị kỷ, nhưng tôi hiểu hắn có ý tốt. Satoshi muốn nói rằng dù tôi có nghĩ ra hay tìm thấy điều gì cuối cùng quyết định

vẫn thuộc về Oohinata. Bạn có thể dẫn ngựa tới sông nhưng không thể bắt nó uống. Giữ cách nhìn nhận sự việc như hấn có lẽ là tốt hơn.

“Tớ đi đây. Hẹn gặp lại đâu đó trên đường.”

“Ừ.”

Satoshi đạp xe chạy đi. Dù con đường ngày càng dốc nhưng chiếc xe chuyên dụng để leo núi của hấn vẫn lăn bánh như không có trở ngại gì. Hấn thậm chí còn chẳng phải đứng lên để đạp. Chỉ cần rướn người và hấn cứ tiến về phía trước. Với những bước chậm rãi, tôi nhìn hấn tới khi khuất dạng.

Nói là sẽ bắt chuyện với Ibara và Chitanda nhưng chuyện không đơn giản như thế. Dù chắc chắn là sẽ chạm mặt nhưng tôi sẽ không có nhiều thời gian. Ibara chắc chắn sẽ không giảm tốc độ vì tôi. Trong khoảng thời gian trước khi bị vượt mặt xem chừng tôi chỉ có thể hỏi nhỏ không quá hai câu. Nếu không quyết định kịp mình sẽ hỏi gì trước khi nhỏ đến thì cơ hội này sẽ tiêu tùng, và để hỏi đúng câu thì tôi cần phải hiểu tình hình hiện tại. Cụ thể hơn, thứ tôi cần hiểu là chính xác cô bé học sinh năm nhất Cao trung Kamiyama, Oohinata Tomoko, là người như thế nào.

... Nên tôi sẽ cố nhớ. Hôm qua, sau khi Chitanda rời khỏi phòng Ibara đã hỏi người duy nhất trong phòng, là tôi, một câu hỏi:

“Vậy, là làm sao?”

Thấy tôi im lặng nhỏ tiếp tục:

“Cậu không biết à? Cũng phải, có bao giờ để ý ai đâu.”

Một nhận xét bằng quơ thường thấy, dù hôm nay nghe có chút nổi bất ngờ.

Không biết có phải nằm ở cuốn tiểu thuyết quá hấp dẫn ngày hôm qua hay không, hay là tôi chỉ không hứng thú với những gì Oohinata đã nói. Có lẽ đó là lý do vì sao Satoshi luôn thích gọi tôi là “kẻ ghét con người”. Có lẽ nhìn từ góc độ của người ngoài trông tôi như ngày càng cách xa Oohinata. Chín trên mười phần tôi đã trở nên không màng đến bất cứ vấn đề gì trong cuộc sống cô bé – về những điều làm cô bé hạnh phúc hay đau khổ trong quá khứ. Nói thẳng ra là phớt lờ. Tôi tự hỏi rằng đến nước này mình có thể quay một trăm tám chục độ từ sự lạnh nhạt đó hay không. Tôi có thể làm điều đó trong hành trình hai mươi cây số này? Quá dài để chỉ mà chạy, nhưng có quá ngắn để cố gắng hiểu một ai hay không? Dù thế nào tôi vẫn phải suy nghĩ.

Đường bắt đầu đến đoạn rất dốc, từ đây nhìn sang hai bên có thể thấy bóng rừng tuyết tùng. Lại một người nữa vừa vượt qua...

Lần đầu tôi gặp cô bé là tháng tư, vào tuần các CLB tuyển mộ thành viên mới.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 1 - Kết nạp hội viên mới ở đây này

1. Hiện tại: 1.4 km; còn 18.6 km

Dù cả mặt đường được phủ nhựa nhưng hầu như chẳng có xe cộ nào quanh đây. Từ phía tôi đều chỉ là những học sinh Cao trung Kamiyama mặc đồ thể dục, tạo cảm giác cứ như con đường nhựa dẫn suốt vùng núi phía sau trường được làm chỉ để phục vụ cho Cúp Hoshigaya vậy. Ibara sẽ sớm tới và tôi cần đảm bảo mình nhớ lại rõ ràng những sự kiện xảy ra trong tuần tuyển mộ thành viên mới.

Khoảng cách giữa đợt xuất phát của các lớp thường là khoảng ba phút. Tôi ở lớp A còn Ibara ở lớp C, như vậy hai đứa xuất phát cách nhau sáu phút. Ở cây số đầu tiên tôi giữ tốc độ chung với lớp, chỉ khi đến đoạn lên đồi khi gặp Satoshi tôi mới chậm lại. Trung bình ra thì có lẽ tôi đang chạy tương đương tốc độ của môn đi bộ nhanh.

Đã nghe ở đâu là người bình thường đi bộ được tầm bốn cây số một giờ. Chạy thì chắc gấp đôi. Trong một quyển sách tôi từng đọc có đoạn người nào đi bộ dưới bốn dặm một giờ sẽ bị trừng phạt.[1] Không may là tôi khá mơ hồ công thức chuyển từ cây số sang dặm nên không thể dùng cách này để tham chiếu. Thôi kệ, cứ xem như tốc độ hiện tại là trung bình giữa đi và chạy – sáu cây số một giờ. Ibara hẳn là chạy đường vòng nên sẽ nhanh hơn trung bình một chút nên tôi quyết định là bảy cây số một giờ. Rồi, vậy khoảng cách hiện tại giữa tôi và Ibara xuất phát sau sáu phút là...

Là...

Những phép nhân và chia cứ chạy vòng vòng trong đầu. Tôi không có dốt toán và bài này cũng chẳng phải dạng khó gì, chỉ là tính tất cả trong đầu so với việc làm trên giấy với một cây bút đòi hỏi những kĩ năng khác nhau. Thêm nữa là tôi còn phải chạy nên đầu óc khó có thể hoạt động bình thường, còn tốn thời gian nữa. Nhưng trong khi viện dẫn lý do này kia tôi đã nhào nặn các công thức tính quãng đường, thời gian với cả vận tốc lúc nào không hay. Xem nào, trong một phút một người sẽ đi bộ được khoảng mười bảy mét... vậy nhỏ có thể bắt kịp tôi ở cây số thứ bốn phẩy một tính từ điểm xuất phát. Thế thì ước lượng khoảng cách hiện tại là... nói chung là không còn xa nữa.

Nói là sợ không đủ thời gian lẫn quãng đường để giải quyết vấn đề là thế nhưng rốt cuộc chỉ vì những con tính về thời gian *còn lại tôi hóa ra lại tốn nhiều thời gian hơn. Thật là tức cười, vậy tôi chỉ có hai cách khả dĩ để bù lại lượng thời gian và quãng đường đã mất.*

Một, chạy nhanh hơn một chút.

Còn hai là cố gắng nhớ nhanh hơn những sự việc diễn ra vào ngày đó.

Ngày hôm đó, nếu trí nhớ của tôi tốt, thì cũng chẳng khác gì hôm nay. À không, lạnh hơn chứ.

[1] Lấy từ tác phẩm “The Long Walk” (Cuộc dạo chơi kéo dài) của nhà văn Stephen King.

2. Quá khứ: bốn mươi hai ngày trước

Thứ sáu, ngày cuối cùng trong tuần tuyển mộ thành viên mới, thường được gọi với cái tên là Ngày Hội Tuyển Mộ. Không phải cụ

thể một ai đã định danh mà chỉ là gọi thể thì nó tiện. Từ đầu tuần trở đi những học sinh năm nhất cứ sau giờ học lại được tập trung và ngồi trong nhà thể thao. Thứ hai là buổi giới thiệu của Hội học sinh và những thành viên trụ cột, và từ thứ ba các CLB sẽ thay phiên nhau lên sân khấu để cho các em học sinh mới thấy rằng mình tuyệt vời thế nào. Luôn có một số lượng rất đông các CLB đăng ký nên việc giành ra bốn ngày cho công tác quảng cáo là hợp lý.

Việc tương tự cũng xảy ra vào năm ngoái, và dĩ nhiên một người chẳng ưa ồn ào như tôi đã chuồn sớm. Nhưng hiện tại tôi đang thuộc về phe “ồn ào”, thế nên điều tra “đối thủ” cũng là điều nên làm. Ngày thứ ba Chitanda kéo tôi sên sệt về phía nhà thể thao.

Mỗi CLB được tối đa năm phút cho việc trình bày. CLB Kịch Nói dựng một vở trào phúng, Cộng đồng Nghiên cứu Thời trang thì dĩ nhiên là trình diễn thời trang. CLB Đồng ca và Acapella thể hiện sự khác nhau giữa hai trường phái âm nhạc, còn CLB Điền kinh thì mang theo đệm để thực hiện những cú nhảy cao. Cũng có những CLB không được thuận buồm như vậy. Cái nơi gọi là Cộng đồng Thần Học chẳng những chỉ đang có mỗi một thành viên mà thành viên đó hình như còn chả muốn phô ra cái gì. Với âm điệu thì thầm, người nữ sinh ấy trình bày một hơi về lịch sử của biểu tượng Kabbalah rồi tắt mic đi về. CLB Nấu Ăn Mới thì khởi nói, vì chẳng thể nấu liền một cái gì đó trong năm phút nên tắt cả những gì họ có thể làm là mời các em năm nhất tới bàn của họ vào Ngày Hội Tuyển Mộ để thưởng thức món salad sơn thảo đặc biệt của họ. CLB Cờ vây chào sân bằng một ván cờ, nhưng nhìn kiểu gì thì cũng thấy hai chữ thất bại. Chẳng có cái bàn bình cờ[1] nên có trời mới nhìn ra hai kỳ thủ đặt cờ ở nơi nào, và để sự việc thêm thê thảm thì đó lại chính là hai thành viên duy nhất của CLB, đồng nghĩa với việc người bình cờ

cũng chẳng có. Khung cảnh đó thanh bình, yên lặng giống như thời gian ngừng trôi vậy.

Nhưng giờ không phải lúc để tội nghiệp cho họ. Năm phút hóa ra lại là khoảng thời gian quá dài.

CLB Cổ điển được xếp để trình bày vào thứ năm. Do bận công chuyện nên gần đây Satoshi và Ibara không ghé qua phòng Địa Chất, tuy nhiên tới ngày thứ tư thì chẳng hiểu sao cả bọn lại tề tựu đông đủ.

“Chúng ta sẽ làm gì?”

Trong câu hỏi này tôi không chỉ tự hỏi rằng sẽ làm gì cho hết khoảng thời gian năm phút, mà còn ngờ rằng cả bọn có thể *làm được cái gì hay không*.

“Hiện tại thì cứ cố hết sức đã.” Ibara trả lời với giọng điệu rõ là nhỏ chẳng định làm thế.

“Đồng ý, cố hết sức.”

Tôi đáp cho có lệ, nhưng bất ngờ bị nhỏ hoạch lại: “Cố cho cái gì mới được?”

Ai mà biết? Chính cô nương là người nói cơ mà.

“Ừm, vì là hội trưởng nên tớ phải là người phát biểu làm sao để các em thấy rằng CLB Cổ Điển có những điểm đặc biệt riêng, nhưng mà...”

Chitanda dường như cũng do dự. Xét về câu nói vừa rồi thì nhỏ, chẳng nghi ngờ gì, là chưa nghĩ ra cái “điểm đặc biệt” nào hết.

Không chỉ có thể...

“Chitanda này, dù cậu có lên đó nói hay nói đẹp cách mấy thì cũng chả ai thèm tới CLB Cổ Điển đâu.”

“Chắc không? Ít nhất cũng nhìn vô gương rồi hãy nói!”

“Không, cậu ấy nói đúng mà.” Chitanda cố gắng làm dịu Ibara lại. “Tớ biết mình không giỏi thuyết phục người khác lắm.”

Chitanda sở hữu một ý chí mạnh mẽ cùng sự chân thành vô hạn, nhưng vấn đề lại nằm ở chỗ ý chí đó được thể hiện quá đơn phương và nhỏ cũng không biết sử dụng những mảnh lời để dẫn dắt người khác theo ý mình. Nói là thế nhưng cũng phải công nhận Ibara đúng, tôi nên nhìn lại bản thân trước khi phê phán ai. Nếu bản thân là người bị đẩy lên lên khấu, trước mặt một đám học sinh năm nhất tôi ngờ rằng mình có thể nói gì sáng tạo hơn những lời như “Tụi anh không hẳn là làm cái gì cụ thể, nhưng chắc chắn là có phòng họp. Nếu tụi em đến... thì vui.” Thôi thì hy vọng vào nhỏ vậy.

“Tớ không nghĩ Chi-chan như thế, là tớ thì chắc tớ sẽ áp úng mà chẳng nói cái gì đúng chủ đề ấy chứ.”

Ừ, khoản này thì đồng ý thật. Như vậy chỉ còn mỗi một người.

Satoshi mang một biểu cảm không vui, nhưng mắt thì đầy hờn hờ.

“Có nên không nhỉ. Ờ thì trong trường hợp không còn cách nào khác ấy, tớ nghĩ mình đủ khả năng câu giờ một chút.”

Chỉ cần vậy là đủ để Satoshi tỏa sáng.

“Nếu các cậu ô-kê vụ thứ năm thì bây giờ nghĩ về việc phải làm gì cho thứ sáu là vừa. Có cần xài ga hay điện gì thì ngày mai phải nộp giấy yêu cầu nhé.”

Hắn nói với chất giọng đầy ra vẻ Hội học sinh rồi đứng dậy. Tôi chưa biết việc hắn đã lên lon thành phó chủ tịch và bận bịu từ đó cho đến tận gần đây. Thế rồi giờ tan học của thứ năm cũng đến. Fukube Satoshi bước lên sân khấu với tư cách là đại diện duy nhất của CLB Cổ Điển, và ngay lập tức khai mạc phần trình diễn của mình bằng vô vàn những câu tấu hài độc thoại như: “Trên đường đến đây anh có nghe tiếng cửa máy phát ra từ CLB Xây dựng, nhưng dù nhìn kỹ cỡ nào cũng chẳng thấy gì hết. CLB Cổ điển nhé mọi người!” Khiếu hài hước vừa phải của Satoshi nhận được nhiều tiếng cười từ đám học sinh năm nhất và trọn vẹn phần trình bày không-sai-một-lỗi được khép lại sau đúng bốn phút ba mươi giây. Một tràng vỗ tay vang lên, hắn từ từ bước xuống để nhường sân khấu lại cho CLB Bàn tính.

Đến lúc này tôi mới thực sự ngưỡng mộ tài năng trời phú cho thằng bạn chí cốt này. Thực tế phần trình bày của Satoshi chẳng dây mơ rễ má gì tới CLB Cổ Điển, và dù chẳng có gì như thế hắn vẫn hoàn thành chỉ tiêu đề ra – nói cho hết năm phút. Đó là một cái tài mà tôi chẳng đời nào bắt chước được.

Và rồi thứ sáu cũng đến. Trời rất quang đãng.

Trước tòa nhà trường Cao trung Kamiyama, trong khu vườn hoặc là cái bùng binh (ai thích gọi sao thì gọi) có những khoảng không gian khá hào phóng lổm đổm vài bụi cây. Vào giờ nghỉ trưa các CLB sẽ đặt gian hàng của mình ở đó. Những bụi cây khiến các dãy bàn không thể được xếp thẳng mà phải quẹo qua, cong lại rồi mọc nhánh như tạo hình ra cả cái cây vậy.

Tôi đang có mặt để bày biện cho CLB Cổ Điển. Satoshi bận công việc bên Hội học sinh, và giống như áp dụng vào mình phương châm “Việc không cần làm thì bỏ” tôi không định bắt Ibara hay Chitanda phải làm mấy việc khuôn vác. Hết buổi trưa chỉ có xếp bàn và mang ghế. Trong giờ học chiều tôi có thể nhìn thấy khu vực của mình qua cửa sổ. Hàng tá những chiếc bàn xiên nằng xiên dọc khiến từ đây nhìn ra hết như một khu vườn mê cung.

Khi chuông báo hết giờ còn chưa vang thì những thành viên trong lớp tôi, 2-A, đã bắt đầu mất đi sự kiên nhẫn. Những tiếng ào ào từ khắp nơi vang không ngớt.

“Chuẩn bị tới đâu rồi?”

“Trước nhất là phải làm cái này.”

... và đủ thứ khác nữa. Có một tên rút ra chiếc băng in chữ “Tất thắng” mà buộc vào bắp tay. Một tên khác rút ra con gấu bông từ trong cặp rồi cố gắng nhét vào học bàn. Chẳng đời nào đoán nổi họ thuộc CLB gì nhưng tôi hiểu sự gấp gáp ấy. Nếu không kịp đón tụi học sinh năm nhất thì mọi công cuộc từ bài giới thiệu đến lập gian hàng đều thành công dã tràng. Khởi đầu quyết định tất cả.

Chuông reo báo hiệu giờ học kết thúc. Tất cả học sinh trong lớp ngay lập tức ào ra ngoài cửa như thác lũ. Có thể tưởng tượng viễn cảnh tương tự đang diễn ra ở mọi phòng học các lớp năm hai và ba. Hơi do dự nhưng cuối cùng tôi cũng phải nối đuôi theo cái dòng thác ấy.

Khu vườn mới vừa nẩy chỉ có những dãy bàn ghế giờ đã được trang hoàng bởi cơ man áp phích, bảng biểu và tờ rơi. Liếc đại một cái tôi cũng có thể thấy nào là “Hãy ghé thăm CLB Hóa học! Để

phương trình tương lai của bạn được phản ứng!”, hay “Muốn đánh cuộc với tuổi trẻ hay không? Thắng thắn là tốt, CLB Bóng rổ đang chờ bạn!”, rồi “Vui vẻ cất xén, vui vẻ chưng diện! Cộng đồng Nghiên cứu Thời trang là chúng tôi.” “Triều đại nhà Hán đã sụp đổ, CLB nghiên cứu Lịch sử sẽ thống nhất!” và “Một người nữa là mười một! Hãy gia nhập CLB Bóng đá.” Đội Cổ vũ trình diễn đội hình múa cờ tập thể giữa vòng tròn tạo bởi CLB Cổ Động, mùi hương của trà đen lan tỏa từ Cộng đồng Nghiên cứu Bánh kẹo. CLB Tiệc trà bày ra một tấm thảm rất sang trọng và đằng xa chụm lại một nhóm người đeo băng đầu hẳn là từ CLB Phát thanh. Chưa tới mười phút kể từ chuông báo hết giờ mà nơi này chẳng khác gì một vườn bách thú mới bị phá cổng.

Mọi thứ được bắt đầu vào ba giờ rưỡi và phải được dọn dẹp khi đồng hồ điểm sáu giờ. Khoảng thời gian hai tiếng điên rồ này chính là cái người ta gọi là *Ngày Hội Tuyển Mộ*. Thực tế là hai từ “tuyển mộ” không được hiểu với nghĩa “nhẹ nhàng mời gọi” mà là “kéo vào bằng mọi cách có thể” quả thực đã trở thành thương hiệu của trường này.

Hầu hết các CLB đều nhận được một cái bàn thông thường, nhưng tùy thuộc số lượng thành viên có mặt, độ nổi tiếng và nhiều yếu tố khác mà một số sẽ nhận được nhiều bàn hơn hoặc loại dài hơn. Những vấn đề này đều được quyết từ trước. CLB Cổ Điển được cấp bàn số mười bảy nên tôi tha thẩn bước về cái bàn của mình. Chitanda đã đến trước, nhỏ gọi:

“Oreki-san, ở đây.”

Chẳng có kỳ vọng gì lớn lao, nhưng đúng như dự kiến, cái bàn được đặt ở sát một cái góc khuất. Trên bàn dựng một tấm bìa các-tông ghi chữ “Cổ Điển Hội”. Nét chữ vừa thanh vừa đầy đặn. Nếu

không có miếng bìa này chắc chả ai Đoán nổi cái CLB nào đang cố chiêu mộ họ, nhưng lạ một cái đây không nằm trong dự kiến chuẩn bị của chúng tôi. Có lẽ nhận ra suy nghĩ, Chitanda mỉm cười.

“Tớ mới viết xong thôi. Có lẽ làm cho nó dễ thương một chút thì hay hơn nhưng khi ấy tớ lại không nghĩ ra.”

Vậy ra đây là chữ viết tay của Chitanda. Trong vở thì nét chữ của nhỏ cũng bình thường nhưng thư pháp thì lại phóng khoáng đến kỳ lạ. Đúng như nhỏ nói – chẳng có chút gì có thể coi là dễ thương cả. Sẽ là nổi hơn nếu có Ibara vẽ thêm một chút hình minh họa nhưng chuyện đã rồi.

Chitanda khoác một chiếc áo màu đen và đang yên vị trên một chiếc ghế xếp. Phía trước không cài khuy để lộ ra lớp áo len trắng cùng chiếc nơ. Tôi cũng đang mặc áo len trắng. Ngày Hội Tuyển Mộ có đang náo nhiệt cách mấy thì trời tháng Tư vẫn lạnh kinh khủng. Nhìn xung quanh cũng thấy cả người tuyển lẫn được tuyển đều phải mặc thêm một hai lớp áo dày.

Bên cạnh CLB Cổ Điển là gian hàng của CLB Tranh mực và CLB Bách Nhân Thi, mỗi bên có một người ngồi gác. Tôi chào qua loa ngồi đi qua họ để đến ngồi cạnh Chitanda, ngay ở giữa tấm bìa các – tông “Cổ Điển Hội”.

Satoshi sẽ không đến vì quá bận việc bên Hội học sinh. Đành chịu.

Chitanda mở lời:

“Tớ nghĩ Mayaka-san sẽ không đến.”

“Vì CLB Manga?”

“Tớ cũng không nghĩ rằng cậu ấy sẽ đến đó.”

Tôi gật đầu mà không nói gì. Nghe thiên hạ thì gần đây quan hệ của Ibara với Hiệp hội Nghiên cứu Manga đã trở nên rạn vỡ khi dường như chỉ việc nhìn mặt nhau thôi đã khó. Nhưng mà nói gì thì nói giờ mà Ibara đến thì mới là vấn đề.

Lúc mang ra tôi cứ nghĩ mấy cái bàn này cũng to lắm, nhưng thực tế thì chỉ bằng một góc so với những cỡ lớn hơn.

Nói thẳng ra là nhỏ phát sợ...

Nội chỉ hai chúng tôi ngồi cạnh nhau thì không khí cũng đã hơi ngột ngạt. Giá mà Chitanda hiểu ý chút để dịch sang bên thì tôi đã được thoải mái hơn, nhưng xem ra cô tiểu thư này không màng lắm đến không gian riêng tư của người khác và xem việc hai đứa ngồi sát tới chạm vai nhau là bình thường.

Hít thở một cái. Chẳng có gì phải phàn nàn khi mình không là người duy nhất thấy chật. Chỉ tính trong tầm mắt thì bên CLB Nhiếp ảnh lẫn CLB Hoạt động Toàn cầu còn chật chội hơn, và dù có chìm trong cái đầm lầy chật hẹp ồn ã này thì ai cũng phải hết sức quảng bá cho mình. Tôi nên làm gì để thu hút tụi học sinh năm nhất đây?

Với những biểu cảm hào hứng pha lẫn e sợ khi bước vào một nơi toàn học sinh năm trên và gương mặt mới tốt nghiệp sơ trung còn tươi roi rói, từng nhóm các học sinh năm nhất tiến vào khu vườn mê cung. Lúc này tôi thề rằng mình đã nghe những tiếng liềm môi như thể chực chờ con mồi sắp đến của một số người. Những tiếng cười giả tạo và chiêu trò dẫn dụ tràn ngập Ngày Hội Tuyển Mộ.

CLB Cổ Điển cũng không cho phép mình thất bại. Nào nào, hãy đến đây thưa quý ông quý bà. Đến đây, hỡi những vị khách còn chút thời gian để bỏ qua. Nếu quý vị nếu gia nhập CLB Cổ Điển đầy hào hoa thì bàn đăng ký chúng tôi ở ngay đây!

Sau năm phút, tôi bắt đầu nản. Chẳng ai chịu dừng lại ở cái bàn này cả.

“Tớ có nói là sẽ cố đưa về vài đứa năm nhất, nhưng đưa bằng cách nào mới được.” Tôi càu nhàu khi nhìn vào dòng học sinh cứ vô tình đi ngang qua.

Chitanda ngồi thẳng người. Đặt hai tay lên đùi, nhỏ nói mà không nhìn tôi:

“Nếu có keo bẫy chim thì dễ rồi nhĩ.”

Tôi biết keo bẫy chim là thứ gì nhưng chưa bao giờ thấy ngoài đời. Glồng như... một cái lưới à?

“Dùng lưới bắt bộ không tốt hơn sao?”

“Có thể, nhưng không hợp pháp.”

“Tớ không nghĩ người ta thấy đâu.”

“Oreki-san là kiểu người sẽ lờ đi đèn đỏ vào giữa đêm sao?”

“Tớ là kiểu người không bao giờ ra ngoài vào giữa đêm.”

Cuộc trò chuyện dở hơi tới nỗi khiến tôi phát bực.

“Vậy cậu là kiểu sẽ dừng lại nếu có đèn đỏ à.”

“Đường đi dạo khuya của tớ không có đèn giao thông.”

Thực sự là dở hơi mà!

Biết rằng chuyện này kiểu gì cũng xảy ra nên tôi đã thử sẵn một quyển truyện chữ trong túi áo khoác. Đó là một tuyển tập truyện ngắn. Lấy nó ra, tôi nói với một Chitanda vẫn-ngồi-nhìn-thẳng như một tiếp tân chuyên nghiệp.

“Không có việc gì làm thì tớ ngồi đọc nhé.”

Vừa nói xong Chitanda liền quay mặt lại. Với nụ cười thánh thiện nhỏ nói nhỏ nhẹ: “Đừng.”

“Nhưng đâu có ai tới...”

“Đừng. Xin hãy cứ ngồi đây.”

Hiểu. Tôi bỏ lại cuốn truyện vào túi áo. Nghĩ kĩ thì nếu ngồi đọc sách như bất cần tới những hoạt động tuyển mộ thì đưa năm nhất nào mà dám lại gần. Ôi, nhưng mà cứ ngồi không vậy thì càng về chiều trời sẽ càng lạnh. Tôi khoanh tay qua đầu. Chitanda có lẽ cũng cảm thấy một sự phung phí thời gian đáng kể. Dù tinh thần trách nhiệm lớn cỡ nào nhỏ cũng chẳng phải một món đồ bất di bất dịch nên tôi đồ rằng hai đứa sẽ về sớm nếu chút nữa vẫn không có gì xảy ra. Nhỏ đang nhìn về phía một đứa học sinh trông đầy phần khích ở một CLB khác.

Dòng người tiếp tục trôi qua. Chẳng hiểu sao tôi lại lên tiếng.

“Những nơi bị nguyên rửa quả là có thật nhỉ.”

“Đúng thế.”

Chitanda đáp ngay lập tức khiến tôi chẳng biết tiếp lời sao. Một thoáng trôi qua nhỏ mới quay về phía tôi mà nghiêng đầu.

“Không phải đó là điều cậu đang nói sao?”

Cái “đó” là gì mới được? Tôi quyết định không nghĩ quá sâu mà tựa lại vào ghế.

“Cậu biết đấy. Ví dụ như trong một khu thương mại hay hội chợ chẳng hạn, dù trông không phải là thiếu đất địa so với những nơi lân cận nhưng sẽ có một nơi mà dù có xây bao nhiêu lần thì hoặc là bị phá, hoặc là thay chủ mới liên tục không biết bao nhiêu lần. Trước khi khách người ta nhận ra điều đó thì lại một cửa tiệm mới được xây nên và chắc chắn nó sẽ ế ẩm. Tớ nghĩ rằng những nơi như vậy có tồn tại.”

“A, tớ hiểu rồi.. Một nơi luôn bị đổi chủ. Thật là kì lạ nhưng mỗi khi họ đổi bằng hiệu là tớ lại chẳng thể nhớ cửa hàng trước đó là về cái gì.”

“Quả vậy phải không? Và khi nó bị bỏ trống thì sẽ chẳng ai nhớ rằng trước đó đã từng có cửa hàng.”

Chitanda gật đầu và sắc mặt nhỏ như van nài tôi tiếp tục. Tôi quay mặt để tránh nhìn thẳng vào mắt nhỏ, rồi gõ nhẹ lên bàn bằng mu bàn tay mà nói:

“Tớ nghĩ là chỗ này.”

“Chỗ ‘này’, ý cậu là nơi chúng ta đang ngồi?”

“Ừ.”

Có một dãy bàn được xếp trong khu vực được bao phủ bởi những bờ giậu. Theo thông báo chính thức từ Hội học sinh thì CLB Cổ Điển được xếp vào trong đó, tuy nhiên sau khi quan sát hướng di chuyển của dòng các học sinh năm nhất đi thăm quan tôi đã phát hiện một điểm không ổn. Khi họ bước vào trong vòng thì lưng sẽ hướng về phía chúng tôi, và nếu không có hứng và muốn đi thẳng về phía trước thì xem như chúng tôi đã bị lọt vào điểm mù. Chỉ những đứa hiếu kỳ, dù chỉ là một chút thôi, muốn đi dạo vòng quanh khu vực bị tách biệt này thì mới có thể đối diện. Đám đông thì cũng có người này người kia nên địa điểm này thực sự không quá tệ, nhưng chả hiểu vì sao tụi năm nhất lại không một đứa nào dừng lại chỗ chúng tôi, thậm chí là để ý tấm bìa viết tay của Chitanda.

“Cứ như có cái gì khiến người ta cảm thấy khó chịu nếu phải dừng ở đây thì phải.”

Chitanda nhìn một nhóm học sinh khác đi qua rồi từ từ đáp:

“Tớ nghĩ vấn đề lớn nhất là tụi mình không chịu gọi.”

Những lời gọi với âm thanh lớn đan xen nhau trong không gian kéo đến tận vườn trước. “Nè, nhìn em anh biết ngay là một cậu chàng ưa giải đố. Có phải ngay khi chúng ta đang trò chuyện thì em cũng đang nghĩ tới một câu đố đúng không? Anh biết. Nào, câu hỏi số một!” “Tụi này cũng tổ chức những buổi hùng biện bằng tiếng Anh, đảm bảo điểm Anh ngữ của em sẽ tăng vọt, thường là thế!” “Không không, mình sẽ bắt đầu với luật cơ bản. Dễ nhớ lắm. Chỉ cần nhớ “vàng” và “bạc” ở chỗ nào là được![2]” “Em nấu ăn có giỏi không? Không thì tốt, bởi vì vào CLB Nấu Ăn Mới em chỉ có giỏi hơn mà thôi. Hãy đến phòng họp tụi này ngay để thưởng thức nào!” “CLB Thiên Văn! CLB Thiên Văn đang ở đây! Các bạn có thích những vì sao và những hành tinh xoay quanh nó? Và không thể nhìn

rõ bất kỳ cái nào?” Tôi cũng mới nhận ra thôi, nhưng thậm chí những CLB chỉ có một người gác như CLB Tranh mực hay Bách Nhân Thi cũng lên tiếng mời gọi học sinh. Tại sao lại có suy nghĩ rằng cứ ngồi yên như vậy rồi than rằng “không ai đến” nhỉ? Thật là vô lý.

“Nhưng... có cái kia bày ở trước tụi mình thì, tớ cảm thấy không công bằng một chút.”

Nhỏ nhìn chăm chăm về thứ mình vừa nói.

“Cái kia” chắc là một trong những thứ góp vào một gian hàng nổi trội thu hút được nhiều học sinh đi ngang qua. Một tấm bảng lớn đề chữ “SẴN SÀNG CHO TIỆC TRÀ” khá bắt mắt với hình ảnh những chú mèo và gấu trúc được dính vào bằng đinh ghim. Hương trà đen cũng từ đó tỏa ra. Trên bàn của họ có một bình giữ nhiệt, hai chồng ly giấy, một tờ đơn đăng ký cùng một cây bút. Cuối một đầu bàn còn có một bếp ga và ấm nước màu vàng kim, loại mà mấy đội thể thao hay ngựa cổ lên uống trong mỗi trận ấy. Chiếc ấm cỡ đại sáng loáng này chắc cũng phải chứa đựng non mười lít. Lúc này bếp không được bật nên có lẽ thứ mà nhỏ muốn nói là trái bí ngô không đựng hàng ở phía đối diện. Cái thứ khổng lồ có mắt và miệng được khắc để trở thành một vật trang trí cho Lễ hội ma. Ma vào tháng tư à?

Đứng giữa bàn là hai cô gái. Cả hai đều chỉ đeo tạp dề bên ngoài đồng phục học sinh, vì máu lửa quá mà cái lạnh không xâm nhập được chẳng?

Nhỏ nhẩn trong sự to lớn của đồ vật xung quanh, hai cô nàng vẫy tay liên hồi mà giới thiệu:

“Hãy đến đây và cắn một miếng. Những chiếc bánh quy mà ai cũng phát thèm! Xin mời xin mời!”

“Bí quyết là chúng tôi đã trộn một chút dược liệu bí ẩn vào những chiếc bánh này. Giờ các bạn đã mắc bẫy. Các bạn có thấy cơ thể mình tự muốn gia nhập CLB của chúng tôi phải không? Thấy chưa thấy chưa. Muốn gia nhập tới mức bủn rủn chân tay luôn kìa. Đơn đăng ký ở đây!”

“Đúng là những miếng bánh thần kỳ. Nhưng ăn nhanh quá bị mắc nghẹn là khủng khiếp lắm, nên chúng tôi đã pha sẵn trà đen đây!”

Vừa nói cô nàng vừa cầm chiếc bình giữ nhiệt mà đổ trả vào một chiếc cốc giấy.

“Này em, cậu bé ở đằng kia. Em rất thích bánh quy đúng hông nè!”

“A a đúng rồi! Ôi một gương mặt tròn trịa như những chiếc bánh quy vậy. Nào xin mời, chẳng cần quan tâm vì sao, cứ cắn thử một miếng nào!”

Vì một lý do nào đó tôi cảm thấy hình như mình đã gặp bộ đôi này. Ở đâu nhỉ? Nhưng nếu gặp thì tại sao tôi lại chẳng nhớ mặt? Xem ra họ chuẩn bị rất nhiều bánh quy và liên tiếp phân phát cho người đi qua. Có thành công trong việc tuyển mộ thành viên mới hay không thì chẳng biết, nhưng tôi chắc chắn rất nhiều học sinh đã dừng lại nhận bánh.

“Là Cộng đồng Nghiên cứu Bánh kẹo nhỉ.”

“Đúng thế, ai cũng không thể không nhìn qua đó mà chẳng màng đến CLB Cổ Điển.”

Dùng đồ ăn để quỵến rũ tụi năm nhất thật là một hành động không đẹp. Mà tụi năm nhất chỉ vì mấy cái bánh bích quy mà chịu gia nhập thì cũng là loại tham lam, không phù hợp với CLB Cổ Điển. Trong khi tôi tự thỏa mãn bản thân bằng cái trò nghĩ mình là “người được chọn” thì Chitanda lại có dấu hiệu không bình thường. Nhỏ cứ dán mắt vào phía gian hàng của Cộng đồng Nghiên cứu Bánh kẹo mà không nháy tới một lần.

Chẳng lẽ...

Tôi gọi nhỏ bằng giọng lo sợ.

“Chitanda?”

“Hờ... ơ, có gì không?”

“Chẳng lẽ...”

“Vâng?”

“... cậu muốn một cái bánh bích quy à?”

Chitanda suy tư một hồi rồi đáp lại đầy thành thật.

“Nếu nói không thì là nói dối.”

“Thì cậu cứ đi lấy một cái.”

“Cám ơn, nhưng tớ không thể. Tụi mình có những ưu tiên cao hơn.”

Rồi nhỏ hướng mắt về hướng cũ và nhìn chằm chằm.

“Bộ có cái gì bất thường bên đó sao?”

Mắc bẫy, rốt cuộc tôi cũng nhìn qua. Một cặp đôi máu lửa. Một chiếc bình giữ nhiệt, chồng ly giấy và những mẫu đơn đăng ký. Chiếc bếp ga, bí ngô và bánh quy...

Thực sự không bàn cãi rằng có những sự lựa chọn kỳ lạ cho việc trình bày gian hàng của họ, có thể nói thứ kỳ lạ nhất nằm ở sự nhiệt huyết không biết lạnh của hai cô nàng.

Ngoài ra thì chỉ một hai chỗ.

“Ờ, có chút gì đó.”

Đó là một cú lỡ miệng khi ngay lập tức Chitanda quay sang nhìn tôi. Vì cái bàn quá nhỏ nên khi làm vậy tôi có thể cảm thấy nhỏ gần đến nỗi phản xạ tự làm tôi giựt ngược lại mà không kịp nghĩ.

“Thật ư? Lạ ở chỗ nào?”

“*Chỗ nào là sao? Cậu là người bảo là lạ mà?*”

Hoặc là nhỏ đang chơi một trò cân não cấp độ cao với tôi, như kiểu “Nó lạ ở cái chỗ mà chỉ Cộng đồng Nghiên cứu Bánh kẹo có thể có.”

Chitanda lại dòm về đám đông đang nhận bánh quy mà thì thầm trả lời:

“Tớ biết, nhưng vấn đề là từ lúc này tớ không thể không cảm thấy có cái gì kì kì. Luôn có cảm giác đó khiến tớ rất khó chịu.”

“Ồ, có thể chỉ là...”

“Xin chờ đã!”

Tôi nuốt lời rất kịp lúc.

“Xin đừng nói vội. Tớ đang cố gắng nghĩ ra câu trả lời. Đúng thế, tớ cảm giác phần nào đó là mình biết.”

Rất nhiều lần tôi từng được yêu cầu phải đưa ra câu trả lời nhưng đây là lần đầu tiên bị bảo rằng *đừng* làm vậy. Khi còn bận xem xét độ hiếm hoi của sự kiện tôi có dịp nhìn cận một bên mặt của Chitanda khi nhỏ tiếp tục nhìn về phía trước. Cuối cùng nhỏ cũng lên tiếng.

“Là bí ngô. Tớ có cảm giác quả bí ngô này bất thường.”

Quả bí ngô có hai con mắt hình tam giác và cái miệng hình răng cưa nhìn thế nào cũng thấy là một Jack O’Lantern đúng chuẩn. Tôi chỉ có thể thấy là nó khá bắt mắt, nhưng hình như Chitanda đang theo đuổi một luồng suy nghĩ khác.

“Nông phẩm loại này chưa được hợp pháp hóa ở Nhật Bản... Không, không phải. Chỉ là một giống thường của bí ngô mà thôi.”

“Thế à?”

“Bí ngô được trồng vào mùa thu, nhưng tớ nghĩ nếu bảo quản tốt thì vẫn có thể dùng đến giờ.”

“Ờ.”

“Nhưng bí ngô vẫn chưa được thương mại hóa thành nông sản vụ mùa. Tớ không nghĩ có nơi nào trong thành phố Kamiyama có trồng bí ngô.”

“Tớ sốc đấy.”

“Nhưng có thể mua ở siêu thị. Là giống đại trà hay giống chuyên dùng xuất khẩu nhỉ.”

“Tại sao cậu lại xem xét trên phương diện nông nghiệp thế?”

Thực ra đó không phải vấn đề. Khi nhỏ cứ liên hồi trật đường rầy một cách hết sức vi diệu tôi bắt đầu cảm thấy càng cù nhây sẽ càng chẳng đi đâu về đâu.

Chitanda lẩm nhẩm một chút với bản thân, nhưng rồi thở dài một cái.

“Tớ nghĩ là sai cả rồi. Tớ không biết, chịu thôi. Tại sao lại *hiếu kỳ* về một quả bí ngô nhỉ?”

Nhỏ trở nên e lệ như muốn hỏi lỗi về sự bướng bỉnh của mình.

“Tớ *hiếu kỳ*!”

Thường thì tôi luôn thấy những chuyện loại này là rắc rối.

Tính hiếu kỳ vô hạn định của Chitanda luôn là nguồn cơn của những rắc rối vô hạn định không chỉ tới CLB Cổ điển, mà còn tới con người cao quý luôn cố gắng tiết kiệm năng lượng như tôi. Suy cho cùng ấy, dù tôi không giải quyết phần lớn trong số đó thì tình hình hiện tại cũng khó mà tệ hơn bây giờ. Thế nhưng thậm chí chính tôi cũng chẳng hiểu tại sao hết lần này đến lần khác mình lại dính vào những rắc rối đó. Có lẽ phải trách đôi mắt to kỳ lạ của Chitanda.

Tuy nhiên hôm nay, khi Chitanda nói rằng nhỏ *hiếu kỳ vào thời điểm và địa điểm này tôi lại không cảm thấy khó chịu. Dù sao thì* ngồi ở đây, không được đọc sách hay đứng dậy đi đâu đó thì một chút tranh luận không phải là ý tồi. Hơn nữa dường như tôi cũng có

một ý niệm đầy đủ về thứ gây cho Chitanda cái cảm giác lạ kì kia. Xem ra cuộc tranh luận sẽ không diễn ra lâu. Tôi bắt đầu nói:

“Quả bí ngô đó khá lớn đúng không?”

Chitanda khẽ nghiêng đầu.

“Nó thuộc giống Cucurbita pepo[3] nên thực tế cũng không lớn lắm, so với...”

Đột nhiên nhỏ chuyển tông.

“Cậu vẫn có thể dùng tay vòng qua nó đúng chứ? Vậy thì nó chỉ to hơn miếng bìa các – tông này mà thôi.”

Nhỏ nhìn vào miếng bìa rồi gật đầu.

“Đúng thế. Lớn hơn hẳn.”

“Quả bí ngô đó được đặt ở một đầu bàn trong khi đầu kia là bếp ga, thế mà *giữa chúng* lại có hai thành viên của Cộng đồng Nghiên cứu Bánh kẹo nhảy nhót không ngại và phát bánh quy cho mọi người. Trong khi tại cái bàn này là hai người tụi mình và nó đã chặn thế này đây.”

“Vậy sao? Cậu thấy chặn à?”

Đúng như tôi nghĩ, nhỏ chẳng thấy phiền gì cả. Bỏ đi. Vì chúng tôi đang quan sát từ những khe hở trong đoàn học sinh chờ lấy bánh, đồng thời vị trí của nó hơi chéo nếu lấy mốc là chúng tôi nên hẳn là sẽ gây khó khăn cho Chitanda trong việc ước lượng. Câu trả lời giành cho nhỏ thực tế rất đơn giản.

“Cái bàn của họ lớn hơn của tụi mình. Khi phụ xếp bàn tứ đã để ý một số CLB sử dụng những chiếc bàn ngoại cỡ. Cậu không biết điều đó nên cảm thấy lạ là phải.”

“A...”

Chitanda thốt lên một tiếng, nhưng mặt nhỏ không tỏ ra hơn hờ cho lắm.

“Đó là một chiếc bàn ngoại cỡ. Dựa vào khoảng cách giữa quá bí ngô bên này và bếp ga bên kia có thể thấy điều đó. Đúng thế, như cậu đã nói tứ không nhận ra điều này. Nhưng cảm giác của tứ là về một thứ khác... Như vậy thì tại sao họ lại đặt quả bí ngô ở đó?”

Giờ chúng ta đến với câu hỏi “tại sao”. Một câu hỏi khó.

“Chẳng phải là dùng để trang trí sao? Tặng bánh quy trong khi trang hoàng theo phong cách Lễ hội ma thì cũng hợp lý không phải sao?”

Chỉ là không đúng tháng thôi.

Chitanda lại nhìn về phía trước.

“Có lẽ tứ nên nói cách khác: Nếu họ không đặt quả bí ngô ở đó thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

Tôi tưởng tượng theo câu hỏi vừa được đặt. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu lấy đi quả bí ngô, và trên bàn chỉ còn chiếc bếp ga và ấm nước...

“Cái bàn sẽ khá là rộng rãi.”

“Chính xác.”

Nhỏ quay sang tôi và, như muốn nhấn mạnh luận điểm của mình, nói một cách chậm rãi.

“Nếu quả bí ngô đó không tồn tại thì chẳng phải họ sẽ làm được rất nhiều thứ với khoảng không đó sao?”

Tôi nghĩ rằng mình hiểu ý nhỏ.

Xét đến việc sử dụng quả bí ngô đơn thuần làm vật trang trí thì Cộng đồng Bánh kẹo rõ là tự giới hạn phần không gian của mình, nhưng dù đã làm vậy thì chẳng có vẻ gì là họ bị chật chội. Vậy ngay từ đầu phần không gian giành cho họ là quá lớn, và đó là chiếc bàn được cấp theo yêu cầu...

“Có phải cậu định nói việc họ xin mượn bàn lớn là lãng phí?”

Chitanda khẽ lắc đầu.

“Ý tớ không phải thế. Chỉ là trông có vẻ họ chỉ cần sử dụng một khoảng không cỡ như tụi mình là đủ. Tại sao lại phải xin bàn lớn nhỉ?”

Hội học sinh có trách nhiệm phân bổ vị trí gian hàng cho từng CLB và thông thường chính họ sẽ phê duyệt những đơn xin dùng bàn loại lớn. Một CLB mang nhiều dụng cụ kèn càng như CLB Kèn đồng xin được cấp bàn lớn thì chẳng ai phải nghĩ tới lần hai. Tuy nhiên Cộng đồng Bánh kẹo rõ là không cần nhiều không gian đến thế. Từ này đến giờ vẫn chỉ là hai cô nàng ấy đứng quảng cáo. Tôi có thể nghĩ ra nhiều lý do khả dĩ giải thích được.

“Khả năng một: số lượng bàn ngoại cỡ năm nay dư dả nên CLB nào cũng tranh thủ muốn có một cái, và Cộng đồng Bánh kẹo nằm trong số đó.”

“Cậu thực sự nghĩ thế à?”

Nghe một lời nhận xét thẳng thắn về một giả thuyết nửa vời khiến tôi thực sự muốn nuốt lại toàn bộ.

“Không hẳn...”

“Tớ cũng không nghĩ thế. Nếu là vậy thì quá bất công với CLB Nhiếp ảnh và Cắm hoa ở đằng kia.”

Tôi có thể thấy CLB Nhiếp ảnh bị chìm ngập trong những bức hình của họ vì không cách nào kiếm ra không gian để treo hết lên, nhưng so với CLB Cắm hoa thì còn hạnh phúc chán. Họ trưng bày một dàn các tác phẩm trang trí nối nhau đến hết bàn và kết quả thì như một cánh rừng quá chặt chội hơn là từng tác phẩm nghệ thuật. Thậm chí mặt của các thành viên chúng tôi còn không nhìn thấy. Có lẽ dự định của họ là mỗi người mang theo một sản phẩm và cố trưng bày cho đủ nhưng không dè đến diện tích mà mình có. Với lại, vì phụ xếp bàn nên tôi thừa biết số lượng bàn lớn không dư dả như vậy.

Những chiếc bàn ngoại cỡ được phân cho những CLB cần không gian trưng bày lớn. Cộng đồng Bánh kẹo chỉ cần cái bàn nhỏ. Thường thì là vậy, nhưng tại sao lại không như vậy?

“Khả năng hai: Cộng đồng Bánh kẹo đã hối lộ Hội học sinh để có được một cái bàn lớn.”

Tuyển mộ thành viên mới là nhiệm vụ sống còn với các CLB. Chỉ có những kẻ đàn độn mới đến sự kiện này mà không chuẩn bị sẵn vài mảnh lời. Sau đó hồi lâu trong mắt của Chitanda có chút gì đó

buồn. Nhỏ cảm thấy suy luận này là quá tàn nhẫn sao? Nhưng rốt cuộc nhỏ cũng chịu lên tiếng.

“VẬY... sau khi đã làm mọi cách để có được chiếc bàn lớn, hai cậu ấy...”

“Đặt một quả bí ngô to dùng lên.”

Không, sai rồi. Rõ là có nghịch lý ngay từ căn bản. Nếu không có cách nào để sử dụng một cách hiệu quả phần không gian dư đó thì ngay từ đầu lý do gì khiến họ phải xin bàn lớn cơ chứ? Nếu giả định rằng việc có bàn lớn là một chủ đích thì có khả năng họ xin cấp không phải vì cần, mà là vì điều đó sẽ gây bất lợi cho những CLB khác. Theo giả thuyết này thì Cộng đồng Bánh kẹo chỉ xí một cái bàn lớn để phục vụ cho mục đích quấy phá mà thôi. Không phải là không có khả năng, nhưng khoảng cách giữa “khả năng” và “thực tế” lớn đến độ nào thì ai cũng biết. Tôi không tin họ làm tới mức đó và Chitanda cũng vậy.

“Tạm thời để qua một bên đi. Giờ là khả năng ba.”

Sâu trong lòng tôi nghĩ đây mới là đáp án chính xác. Liệt ra hai cái trước... ừm... chỉ là cách giết thời gian mà thôi.

Phải tìm từ tốt tốt chút để diễn tả mới được.

“Cộng đồng Bánh kẹo đã điền vào đơn yêu cầu một vật dụng đặc biệt, và kết quả là họ được cấp bàn lớn vì không gian dư thừa *phục vụ* cho mục đích an toàn.”

“Vậy đó là vật gì?”

Là thứ chắc chắn phải được cho phép mới có thể sử dụng.

“Lửa. Chiếc bếp ga đang đặt trên bàn.”

Vừa nghe xong Chitanda liền quay đầu nhìn về phía Cộng đồng Bánh kẹo.

“Một chiếc bàn ngoại cỡ về chiều dài được cấp cho họ vì sử dụng lửa trong không gian hẹp là rất nguy hiểm. Tuy nhiên nếu cái bếp chỉ chiếm một khoảng ở đầu bàn thì sẽ rất trống trải. Vì vậy họ thêm vào trái bí ngô ở đầu bên kia để đạt được sự cân bằng hoàn hảo. Cậu có thấy vậy không?”

Chắc như bấp rằng tôi đã giải quyết xong bí ẩn về quả bí ngô. Tốn nhiều thời gian hơn dự kiến, nhưng tôi chắc rằng Chitanda sẽ thỏa mãn.

... Và đó là một suy nghĩ ngây thơ. Chitanda vẫn nhìn chăm chăm mọi thứ trên cái bàn quá khổ, hai thành viên đến-giờ-vẫn-nhiệt-huyết đang phát bánh quy cùng những ly trà đen.

Sau một khoảng im lặng trông có vẻ lo âu. Chitanda từ từ quay về tôi.

“Tớ hiểu. Giá như có thể coi đó là một suy luận tuyệt vời, nhưng...”

Tôi nhìn lại vào những món đồ. Một chiếc bình giữ nhiệt, chồng ly giấy, chiếc bếp ga và ấm đun nước...

“Họ *chưa* hề sử dụng bếp ga.”

Đúng là hiện tại không có lửa. Nhìn là biết. Nhưng có là vậy thì ý của Chitanda cũng chẳng hợp lý chút nào.

“Thế thì sao? Chưa dùng lúc này đâu có nghĩa tí nữa thì không?”

Hiện tại trà đang được rót từ bình giữ nhiệt, nhưng nếu cứ phân phát thì rồi cũng sẽ hết. Khi điều đó xảy ra họ sẽ cần bật bếp ga để nấu thêm. Điều này con nít mẫu giáo cũng biết.”

Chitanda chột dí sát mặt nhỏ vào tôi. Khi quay lại thì hai đôi mắt như đã chột vị trí. Tôi có cảm giác đôi đồng tử ấy đang nhìn thấu toàn bộ tâm can của mình.

“Oreki-san, cậu vừa nghĩ rằng tớ đàn đúng không?”

“Không phải...”

“VẬY, VẬY NGHĨ LÀ TỚ NGỐC?”

Tôi chỉ nghĩ là, theo một cách lô-gíc thì thậm chí con nít mẫu giáo cũng hiểu.

Chitanda dựa lưng vào ghế và tiếp tục nói, tỏ vẻ không vui.

“Tớ đâu có nói mà không suy nghĩ trước. Nhìn thật kỹ về những thứ trên bàn tớ mới nhận ra điều đó.”

Chitanda từng chứng tỏ khả năng nhìn, nghe và ngửi tuyệt vời của mình. Có lẽ vị giác cũng không ngoại lệ. Phải chăng nhỏ đã nắm bắt được thứ mà tôi không thể bằng khả năng đó?

“VẬY CẬU NHÌN THẤY GÌ?”

“Không có thứ nào là cậu không thể.”

Nhỏ không dối, tôi tin rằng đó là một lời thách đấu. *Trời ạ!* Nghĩ thế tôi liền căng mắt để hy vọng tìm ra một cái gì đó...

Ừ thì không thể nói là không có gì khả nghi.

“Cái ấm đó trông mới cóng. Dường như là chưa bị đun một lần nào.”

Nói là thế, nhưng nhìn từ đây thì ai mà biết nó có thật sự chưa từng được sử dụng hay không. Liếc nhanh qua Chitanda, tôi có thể thấy nhử cười mỉm rất nhẹ mà không định nói gì... Có nghĩa câu trả lời này đã sai.

“Cộng đồng Bánh kẹo đang phát trà đen bằng những chiếc cốc giấy, còn trà được đổ từ bình giữ nhiệt. Khi hết thì dĩ nhiên họ phải đun thêm một mớ...”

Khoan đã! Người ta không *đun* trà đen!

A, ra là thế. Dù Cộng đồng Bánh kẹo có thực sự dùng nó để đun nước, thì chỉ có nước thôi họ làm được gì?

“Tớ hiểu rồi. Cậu đang nói về trà đen đúng không?”

“Chính xác,” nhử đáp, hơi ưỡn ngực về phía trước đầy kiêu hãnh. “Hai thứ được phát là bánh quy và trà đen. Dù họ có định đun nước bằng ấm thì cũng chẳng có nghĩa gì nếu không có lá trà, nhưng tớ không thấy bất cứ mẫu lá trà nào trên bàn cả. Hẳn là họ phải ủ trà ở một nơi nào đó rồi đổ vào bình giữ nhiệt.”

Dù luôn công nhận khả năng đặc biệt về giác quan, nhưng cũng có vài lúc tôi thấy sự nhìn sâu của nhử cũng phi thường như vậy. Không cảm thấy khó chịu vì lần hiếm hoi bị xem thường nhưng tôi cũng phản pháo:

“Có thể cốt trà đang ủ đã có sẵn trong bình giữ nhiệt và họ chỉ cần đổ trực tiếp nước sôi vào là xong, hoặc có thể lá trà đã để sẵn trong ấm...”

Chưa kịp dứt câu, đôi mắt Chitanda đã nở to.

“Oreki-san... đừng nói tở là cậu chưa từng ủ trà đen nhé.”

Tôi cứng họng.

Vì chính xác là thế. Tôi thích cà phê hơn nhiều, và dù có uống trà đen nhưng đó chỉ là loại mua từ máy bán nước tự động. Kết quả là tôi chưa từng một lần nào pha trà, và vì không muốn thừa thặng cuộc sống thảm hại của mình tôi quyết định không nói gì là tốt nhất.

“Nếu làm vậy thì trà sẽ càng ngày càng đắng. Đó là lý do trà đen phải được ủ trong bình có lưới ngăn bã và tại sao những gói trà đen được định lượng để chỉ sử dụng cho một lần pha. Cũng giống như khi pha trà túi lọc vậy, cậu phải bỏ túi lọc đi sau khoảng thời gian nhất định.”

“Thế à?”

“Thế đấy.”

Ra là vậy. Tôi không rõ về toàn thể, nhưng ít nhất hiểu được rằng việc không có cả lá trà lẫn bình chuyên dùng để ủ trà đen chắc chắn là không bình thường. Như vậy số trà đen trong bình giữ nhiệt là tất cả họ có và cái ấm chẳng thể dùng vào việc pha thêm. Sự trở nên phức tạp đáng kể rồi đây.

“Tở đoán vậy nghĩa là Cộng đồng Bánh kẹo đã quyết định không dùng chiếc bếp mà họ chuẩn bị từ trước. Như vậy nó cũng giống

như quả bí ngô, hiện tại chỉ là vật trang trí.”

Tôi dừng lại mà nghĩ một chút.

“Dù có không xài nhưng tớ vẫn nghĩ giả thuyết của mình về việc họ xin cấp bản lớn, sau khi được chấp thuận sử dụng ga là đúng. Lại là ở cái cách họ không hẳn là dùng đó cho việc gì. Thế là thế nào nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Để sự trở thành rắc rối là điều không lường trước. Từ một phút nổi hứng để giết thời gian và giờ tôi bị kéo đến nước này. Vô tình khi nghĩ về điều này tôi rời mắt nhỏ Chitanda và nhỏ cũng hướng mắt đi chỗ khác...

Đứng trước mặt hai đứa là một học sinh.

Làn da ngăm dưới bầu trời đầy mây trái ngược với mùa xuân. Tóc cắt ngắn. Khuôn mặt và sắc thái đều ánh lên bản chất đầy sức sống và dũng khí. Một chiếc áo khoác dày có thể che đi giới tính của chủ nhân nếu như không bị gỡ khóa mà để lộ lớp áo len và nơ bên trong. Gần như cùng một lúc tôi và Chitanda nhận ra sự xuất hiện của người nữ sinh. Không phải là quên mất mình đang ở trong Ngày Hội Tuyển Mộ nhưng tôi đã không nghĩ rằng có người thực sự ghé qua nơi này. Cô gái đã đứng đây bao lâu rồi?

Nhìn cả hai chúng tôi ngồi đó, ngơ ngác không nói nên lời, cô đút hai tay vào túi áo khoác mà khẽ cúi đầu.

“Chào anh chị.”

Rồi nở một nụ cười rất tươi.

Chitanda là người hồi phục trước.

“Ồ... ờ, ừm, em có hứng thú gia nhập sao? Chị tên là Chitanda, hội trưởng CLB.”

Cổ bé đang đút tay vào túi trả lời bằng một cái cười khác.

“Cũng không hẳn, nhưng em đang đi vòng vòng để xem một lượt các CLB ạ. Rồi em thấy hai anh chị hình như đang bàn luận về cái gì thú vị lắm nên tới đây. Tên em là Oohinata, học năm nhất.”

Đó là lần đầu tiên tôi nghe cái tên này. Nó không hẳn là hiếm như “Chitanda” nhưng vẫn có cái gì đặc biệt... kiểu như tôi sẽ khó mà quên được, thế là đã xét đến khả năng nhớ mặt và tên khá hạn chế của tôi rồi. Hơn nữa hình như khuôn mặt này đã nhìn thấy ở đâu. Chỉ có một lý do duy nhất khiến tôi có thể biết mặt một học sinh năm nhất mà thôi.

“Em học trường sơ trung Kaburaya à?”

Oohinata nhìn tôi và cười như có cái gì hạnh phúc lắm.

“Vâng”, cô bé gật đầu. Có vẻ là kiểu người thẳng tính.

“Ra vậy.”

Đúng như tôi nghĩ cô bé từng là học sinh lớp dưới. Có lẽ nói một chút về trường cũ thì hay hơn... nhưng vì chẳng có gì để nói nên tôi không hỏi gì thêm nữa, thay vào đó là Chitanda.

“À... tụi chị đang tuyển thành viên nên... em thấy sao? Ở CLB Cổ Điển tụi chị làm... nhiều thứ.”

Nói hay.

“Em cũng chẳng biết nữa, nghe có vẻ phức tạp quá. Anh chị hẳn là bàn luận về văn học cổ điển Trung Hoa hay đại loại vậy nhỉ? Ý em là em cũng thích văn học Nhật và các thứ...”

“Không, tụi chị không có đọc mấy cái đó. Dĩ nhiên nếu em muốn thì chúng ta có thể thử.”

“Vậy sao? Nhưng mà...”

Tôi chẳng biết Oohinata đang để đầu óc ở đâu, nhưng ngay lập tức nhỏ tiến một bước mà dí sát mặt vào Chitanda.

“Một người bạn nói với em rằng người ta nên kết thúc những gì họ bắt đầu. Vậy... rốt cuộc quả bí ngô đó có gì vậy ạ?”

“Hả...”

Ồ, vậy là cô bé đã nghe lỏm chuyện chúng tôi.

“Em đã nghe từ đoạn nào?”

“Ừm”, cô bé mấp míu môi tỏ ra suy tư.

“Từ cái đoạn mà anh bảo chị ấy có thể lấy vài chiếc bánh quy nếu muốn.”

“Vậy là từ đầu rồi còn gì!”

Chitanda để vọt một tiếng hét, má đỏ au.

“Em nghe hết rồi sao? Xấu hổ quá.”

Một cuộc trò chuyện kiểu này mà bảo là xấu hổ à?

Đó là một phản ứng bất ngờ khiến Oohinata phải đáp ứng.

“Dạ dạ em xin lỗi. Em không định nghe trộm đến hết vậy đâu, chỉ là... Em thực sự cảm thấy hiếu kỳ về quả bí ngô mà anh và chị đang nói tới ấy, nên cứ chôn chân ở đây. Em cũng tự hỏi là anh chị sao lại có thể nghĩ ra quá trời về cái quả bí ngô đó thôi ạ.”

Nói xong nhỏ cúi đầu.

“Em thực sự xin lỗi.”

“Không... không sao đâu.”

Chitanda vừa nói vừa lấy tay che miệng như muốn ho. Oohinata cũng giữ bộ mặt hối lỗi một hồi nhưng rồi cũng trở lại như cũ.

“VẬY VỤ QUẢ BÍ NGÔ LÀ SAO Ạ?”

Không tính Chitanda thì sao cô bé năm nhất này lại quả hiếu kỳ về một chuyện vớ vẩn như vậy nhỉ? Nghĩ vậy nhưng tôi nghĩ mình nên tiếp tục như thể chưa có gì xảy ra. Tôi kể lại một số chi tiết để gợi nhớ.

“Không làm thì tại anh đang nói về cái bếp ga không được sử dụng. Lý do họ thừa không gian để đặt quả bí ngô là vì họ có một cái bàn ngoại cỡ. Lý do họ có một cái bàn ngoại cỡ là vì họ đã hợp đơn yêu cầu sự cho phép sử dụng bếp ga. Tuy nhiên thực tế thì cái bếp ga lại không được sử dụng và tại anh đang mắc kẹt ở đó.”

Tôi nhìn qua Chitanda khi kết thúc màn gợi nhớ nhưng nhỏ chỉ cúi mặt xuống mà không có phản ứng. Xem ra nhỏ rất là xấu hổ. Từ lúc gia nhập CLB Cổ Điển Chitanda luôn mang theo sau mình hết

rắc rối này đến rắc rối khác, nhưng đây lại là lần đầu tôi thấy nhỏ như vậy. Có cái gì nhập vào nhỏ thế nhỉ?

“Vậy thế này thì sao?” Oohinata hỏi với phong thái như muốn tham gia vào chiến trận. “Hai chị ấy ban đầu định dùng bếp ga vì một lý do nào đó không liên quan đến việc ủ trà, nhưng phút chót kế hoạch thay đổi nên họ không xài nữa. Quan trọng ở đây là *mục đích*, thứ khiến họ phải đặt bếp trên bàn dù không định sử dụng.”

“Thú vị đấy.”

Cô bé hẳn là tập trung kĩ lắm mới có thể suy luận ra như vậy, đó là chưa nói khả năng đúng là rất cao.

“Nhưng anh nghĩ việc làm bánh quy và trà đen đã được quyết định từ trước và khó có khả năng là chỉ mới hôm nay. Sẽ là gượng ép nếu giả định rằng ngoài hai thứ đó ra họ còn muốn dùng bếp ga để làm cái gì nữa.”

“Chúng ta đâu cần giả định tất cả đúng không ạ. Nếu họ có sẵn nguyên liệu làm bánh và trà trong tay thì dù có quyết định hôm nay cũng đâu có khác gì? Làm buổi sáng thì sẽ xong buổi trưa, dễ mà.”

Đã là Cộng đồng Bánh kẹo thì chín trên mười phần phải có sẵn nguyên liệu làm bánh quy đề dùng khi cần. Xem ra đó không là vấn đề. Tôi giơ tay chỉ vào một vật khác.

“Bánh quy thì anh đồng ý, nhưng tấm biển kia không phải là một thứ có thể làm xong trong nửa ngày.”

Tấm biển lớn với dòng chữ “SẴN SÀNG CHO TIỆC TRÀ” với đầy đinh ghim. Sẽ là cực khó để hoàn thành tất cả những chỗ khâu đó giữa các tiết học mà không bị phát hiện.

“Họ phải nhất trí từ trước về chủ đề ‘tiệc trà’ nên mới có tám biển đó.”

“Gì cơ?”

Oohinata trông buồn rầu ra mặt.

“Dạ, nghe anh nói vậy thì em phải đồng tình thôi. Khó quá nhỉ.”

Nhìn cô bé tôi không thể không cảm thấy mình vừa mắc sai lầm. Tôi chẳng còn nghĩa vụ phải khai sáng cho thêm một con nhỏ nào nữa nên tại sao lại không nói một câu giúp sự trở nên dễ dàng như “Có lẽ em đúng rồi đó” nhỉ? Một lựa chọn quá sức vi phạm phương châm tiết kiệm năng lượng.

“Vậy thì, để xem nào...”

Nhỏ lại tiếp tục suy nghĩ. Xét trên phương diện không phải là người phát hiện sự kì lạ của quả bí ngô thì cô bé này khá là nhiệt tình đây. Cái gì mà “người ta phải kết thúc những gì họ bắt đầu” chứ? Dám cá là chỉ là cô bé muốn thế.

Dường như không thể nghĩ ra cái gì nữa, Oohinata tự dưng trừng mắt nhìn qua chỗ Cộng đồng Bánh kẹo mà nói:

“Nhưng mà chắc chắn họ là người xấu.”

“Sao em lại nói thế? Anh cũng đã ăn vài cái bánh quy của họ rồi đấy.”

“Họ đến tận đây để phát à?”

“Anh có mua vài bịch bánh hồi Lễ hội văn hóa. Cơ mà tại sao em lại bảo họ là người xấu?”

Oohinata lại một lần nữa nhìn qua bên đó rồi ưỡn ngực tuyên bố.

“Đây là bạn em nói, nhưng mà người không có bằng tên thì thường là xám xịt.”

Thế à? Cá nhân thì tôi không muốn đi ra ngoài với một miếng giấy đề “Oreki Houtarou” dính vào áo. Hay có lẽ đây chỉ là một phép ẩn dụ. Khi còn chưa nghĩ ra lời nào để đáp trả thì Chitanda bất ngờ ngẩng mặt lên.

“Đúng rồi!”

“Dạ... sao ạ?”

“Oohinata-san thật tuyệt vời! Quá đúng, chính xác là như vậy.”

Oohinata lùi lại trong hoảng sợ. Chitanda này, đừng có dọa cô bé năm nhất ngây thơ này chứ.

“Ý cậu là sao?”

Vừa nghe một cái, Chitanda liền quay lại và như thể chuẩn bị khoan một lỗ trong đầu tôi bằng ánh mắt dữ dội của mình.

“Điều kỳ lạ là quả bí ngô được đặt ở đó.”

“Chẳng phải đó chính xác là điều tội mình bàn nãy giờ sao?”

“Không, không phải. Tớ nói về cái này này.”

Nói xong nhả chỉ vào thứ duy nhất nằm trên bàn chúng tôi – tấm bìa có chữ “Hội Cổ Điển”.

“Tôi biết là có cái gì kì lạ mà. Cộng đồng Bánh kẹo rõ ràng đã thiếu một thứ.”

Cạnh một Chitanda hừng hừng sinh khí, Oohinata khẽ đưa ra một câu hỏi:

“Ừm... nãy giờ anh chị cứ nhắc về cái gọi là Cộng đồng Bánh kẹo ấy, nhưng chính xác nó là cái gì vậy ạ?[4]”

“Cậu thấy chưa?”

Đó là tất cả những gì tôi cần để nhận ra. Cộng đồng Bánh kẹo rõ là thiếu một thứ lẽ ra bắt buộc phải có.

Không thể tin được. Vì quá quen với truyền thống của Cao trung Kamiyama mà tôi đã bỏ qua một vấn đề quan trọng. Nhớ ra hai cô nàng bí ngô kia khiến tôi biết ngay họ là thành viên của Cộng đồng Bánh kẹo, tuy nhiên...

“Ra là vậy. Không có lấy một dòng chữ ‘Cộng đồng Nghiên cứu Bánh kẹo’ ở trên bàn hay băng rôn.”

“Chính xác. Điều quan trọng nhất khi tuyển mộ thành viên mới là *tên* của CLB thì họ lại không có, trong khi một thứ không liên quan như bí ngô thì lại được ưu ái sử dụng làm tờ rất *hiếu kỳ*.”

Lờ đi Oohinata khi cô bé gật đầu với phát hiện mới liên quan đến Cộng đồng Nghiên cứu Bánh kẹo, tôi bắt đầu suy nghĩ. Là sai sót sao? Không, chẳng thể nào. Với một CLB bỏ quá nhiều công sức cho Ngày Hội Tuyển Mộ như họ thì sai sót này không thể xảy ra. Vậy thì chẳng lẽ lại đúng như điều Oohinata đã tuyên bố, rằng họ đã làm điều gì mờ ám đến mức không thể lộ tên? Đó có thể là cái gì? Ngay từ đầu ai là mục tiêu của hành động mờ ám ấy nếu nó là có

thật? Liệu có liên quan đến chi tiết chiếc bếp ga được cho phép nhưng rốt cuộc lại không được sử dụng hay không?

Một số lượng không nhỏ tiếng la ó lọt vào tai. CLB Đố vui, CLB Hùng biện, CLB Nhiếp ảnh, CLB Cắm hoa, CLB Nấu ăn Mới, CLB Thiên văn, và giờ là Cộng đồng Nghiên cứu Bánh kẹo...

“Oreki-san?”

Tôi đối mặt với Chitanda.

Có lẽ tôi đã hiểu phần lớn chuyện gì đang xảy ra rồi.

“Vị trí mà quả bí ngô đang yên vị vốn không thuộc về Cộng đồng Bánh kẹo.”

Tôi quyết định không vòng vo mà đến thẳng kết luận. Hẳn là có nhiều điều cần giải thích đã bị lược bỏ nên Chitanda tiếp tục nhìn vào tôi.

“Ý cậu ‘không thuộc về’ là sao?”

“Ừm... có thể đi từ đầu là tốt nhất.”

Tôi ngừng lại đủ lâu để sắp xếp những chi tiết trong đầu theo trình tự.

“Cơ bản là thế này. Ta xem như nếu có một CLB điền vào đơn để xin sử dụng bếp ga thì họ sẽ được cấp một chiếc bàn lớn. Tuy nhiên, vào cái ngày tổ chức sự kiện thì cái CLB sử dụng cái bàn đó – Cộng đồng Bánh kẹo – lại không cần đến chiếc bếp ga. Tại sao lại như vậy? Chỉ có thể là vì CLB xin sử dụng bếp ga không phải là họ.”

“Nghĩa là...” Chitanta lấy tay bịt miệng. “Họ trộm chiếc bàn này sao?”

Hai cô nàng bí ngô đó á? Không, chẳng đời nào.

“Ý tứ là có sự *đổi* bàn, giữa Cộng đồng Bánh kẹo và bất cứ ai muốn sử dụng cái bếp ấy. Điều này có thể giải thích tại sao lại có chuyện nộp đơn xin phép mà lại không sử dụng. Bởi vì họ vốn không định dùng tới chiếc bàn lớn và phải dùng quả bí ngô để lấp bớt không gian. Đó cũng là lý do họ không thể để tên, nếu không sẽ có rủi ro là Hội học sinh biết được có CLB không tuân theo sắp xếp của mình.

“Nhưng... nhưng...”

Có lẽ không thể tin ngay được, Chitanda lắc đầu.

“Như cậu nói thì bộ CLB ban đầu được cấp cái bàn lớn lại ngậm răng chịu thiệt à? Ai lại làm thế?”

Không trả lời trực tiếp, tôi lia ngón tay qua một nhóm các gian hàng cạnh nhau mà nói:

“Trong đây có một CLB có thể muốn sử dụng bếp ga nhưng đã không làm vậy.”

“Tại sao anh phải chơi đồ vui nhỉ?” Oohinata chen vào. “Nếu nói về một CLB thường sử dụng *lửa* thì cũng đâu có bao nhiêu?”

Ồi cô bé năm nhất ngây ngô. Em đã quá coi thường số lượng và chất lượng trong bộ sưu tập các CLB của Cao trung Kamiyama rồi. Chỉ cần một lỗi lầm nho nhỏ là CLB Cổ Điển có thể bị bắt phải dọn

ra một bữa trưa gồm tempura cùng súp miso thịt heo, và đừng có hỏi vì sao. Trường này nó thế.

... Và mỗi lúc như vậy khổ nhất luôn là thằng này.

Chitanda thì thầm:

“Ồ đúng rồi. Sao tớ lại quên nhỉ?”

Chitanda cũng có mặt ở nhà thể thao khi buổi quảng cáo diễn ra. Trí nhớ của nhỏ vượt tôi nên không bất ngờ khi nhỏ còn nhớ.

“Là CLB Nấu ăn Mới phải không? Họ đã nói rằng sẽ chiêu đãi mọi người món salad sơn thảo *tại bàn* của họ vào Ngày Hội Tuyển Mộ.”

Tôi gật đầu.

CLB Nấu ăn Mới có đang phát thức ăn cho các học sinh đi qua? Không. Đến tận lúc này tất cả những gì họ làm chỉ là bảo các học sinh đến phòng họp CLB nếu muốn thử một chút đồ ăn.

“Có lẽ vì nguyên liệu chưa chuyển tới kịp chẳng?”

“Thảo mộc ấy à? Nếu kẹt tới mức phải đưa luôn cái bàn ngoại cỡ của mình cho Cộng đồng Bánh kẹo thì họ có thể nói dối và nấu đại mấy thứ tào lao mà.”

“Tào lao... Cậu không thể ít nhất nói là họ có thể dùng một số nguyên liệu chế biến sẵn để làm một món khác ư?”

“Ừ thì họ có thể nói dối và dùng một số nguyên liệu chế biến sẵn để làm món khác.”

Chitanda trừng mắt nhìn tôi. Cầu được ước thấy còn đòi gì nữa?

“Không phải vậy. Đó là một lỗi nghiêm trọng hơn. Một sự việc đã xảy ra khiến họ không thể cung cấp thức ăn ngay tại bàn cho học sinh năm nhất.”

“Có lẽ họ không thể loại bỏ được vị đắng của thảo mộc chẳng? Không ai muốn ăn một món bị đắng cả.”

“Cũng vậy thôi. Tất cả những gì họ cần làm là bắt đầu lại với những gì có thể chế biến được và sẽ ổn. Phải là một thứ rất nghiêm trọng mới khiến họ từ bỏ một cái bàn đủ lớn để thoải mái đặt tất cả dụng cụ làm bếp cũng như nguyên liệu, như cách mà Cộng đồng Bánh kẹo đang thoải mái ấy. Sự thật là CLB Nấu ăn Mới trao đổi vị trí với Cộng đồng bánh kẹo và phải giữ nó trong bí mật nghĩa là họ đã làm điều gì nhưng không thể báo cáo. Một việc đủ rủi ro để khiến người ta phải hoài nghi rằng tại sao xin bàn lớn cùng bếp ga như thế mà lại chẳng động đến. Tớ cũng cá rằng cậu sẽ không thấy một tấm biển nào đề “CLB Nấu ăn Mới” bất cứ đâu quanh đây.”

Một câu nói hay của Oohinata – “Người không có bằng tên thì thường là xám xịt”.

Trong vài khoảnh khắc tôi thấy giọng mình áp úng. Có lẽ giữa một chiến trường đầy những tiếng la ó và mời gọi thì việc nghe sẽ khó khăn nên Chitanda thì thoảng cứ chồm về phía tôi. Oohinata cũng rướn người mà chìa ra khuôn mặt rám nắng của cô bé, cũng là người đặt ra câu hỏi sau cùng.

“Một lỗi làm như thế có thể tồn tại sao ạ? Em không có ý xúc phạm, nhưng một CLB có thể đối xử với món ăn của mình tệ nhất là

kiểu gì? Dù hậu đậu cách mấy thì món ăn phải dở cỡ nào mới khiến họ phải ra vẻ là nó không tồn tại ạ?”

Chỉ suy luận theo hướng đó thì còn non quá.

“Điều này liên quan đến việc *xử lý* nguyên liệu. Một nhà hàng nổi tiếng cũng có thể sập tiệm nếu mắc lỗi làm này.”

“Chờ đã, ý cậu là...”

Tôi gật đầu và hạ giọng xuống tối đa.

“Ngộ độc.”

[1] Bàn cờ có kích thước lớn hơn nhiều so với bàn chơi thông thường, được dựng đứng và các quân cờ có nam châm. Người bình luận viên sẽ dựa theo nước đi của các kỳ thủ để đặt cờ lên bàn cho khán giả thấy.

[2] Chỉ “Kim” và “Ngân”, những quân trong trò chơi cờ Shogi của người Nhật.

[3] Một trong những giống bí ngô thông dụng nhất.

[4] Nãy giờ Chitanda và Houtarou đều dùng thẻ viết tắt của Cộng đồng Nghiên cứu Bánh kẹo (seika-kenkyuukai) thành “seikaken”. Sự rút gọn trong tiếng Nhật không phải lúc nào cũng dễ hiểu với người ngoài

3. Hiện tại: 4.1km; còn 15.9km

Đến cuối ngày thì hóa ra tôi đã đúng gần hết về việc ngộ độc, nhưng giả thuyết của Chitanda về việc không chuẩn bị kịp nguyên liệu cũng đúng. CLB Nấu ăn Mới đã thất bại trong việc chuẩn bị thảo

mộc, và xem ra họ định nấu một món súp miso với thành phần chính là dương xỉ điều hâu. Một vài thành viên đã ném thữ vào giờ nghỉ trưa báo rằng họ bị đau bụng. Nếu việc giấu nhem sự việc là hoàn toàn chủ đích thì khả năng cao là những thành viên bị ngộ độc thậm chí đã không lên phòng y tế hay tìm kiếm sự hỗ trợ khác. Nghe tôi nói xong Chitanda chạy về trường ngay lập tức. Một tiểu thư nhà nông như nhỏ hần là không hề xem nhẹ hậu quả từ ngộ độc thực phẩm.

“Họ có thể cần giúp đỡ,” nhỏ chỉ kịp nói câu đó, nhưng tôi không thể cũng bỏ cái bàn này mà đi được. Oohinata tiếp lời: “Ồ, vậy em đi với” rồi đuổi theo. Tôi được nghe chuyện xảy ra sau đó từ lời thuật của cô bé.

“Chị Chitanda lao thẳng vào phòng Nấu ăn mà không chút do dự. Ban đầu các anh chị trong CLB Nấu ăn Mới cố gắng giả ngơ, nhưng khi nhận ra rằng chị ấy đã biết hết mọi chuyện thì họ đành phải lòi ra những thành viên bị ngộ độc. Hình như chị ấy cũng quen vài người trong đó nên chuyện được giải quyết nhanh hơn là em tưởng.”

“Chitanda có người quen ở khắp nơi. Vậy mấy người bị ngộ độc có ổn không?”

“Không ổn lắm ạ. Họ cực kỳ muốn về nhà để nghỉ nhưng cũng biết là không thể. Ngay khi nhìn thấy người bệnh chị Chitanda liền lao ra ngoài rồi quay lại, dẫn theo một chị mà suýt nữa em đã nhầm thành bác sĩ. Cũng có cơ sở vì em được biết gia đình chị ấy điều hành bệnh viện và trông chị cũng rất bảnh nữa, và hơn hết là cực kỳ tức giận bởi tình hình lúc đó.”

Chắc là chị Irisu rồi. Oohinata dùng chữ “tức giận” nhưng tôi ngờ rằng chị ấy biết cái cảm giác đó.

“Chị ấy bắt những người bệnh nôn ra bằng nước muối và nói với những người khác đưa họ đến chỗ chị nếu có chuyển biến xấu, vì đưa tới bệnh viện chỉ làm tình hình rối hơn mà thôi.”

“Anh đồng tình. Nếu là ngộ độc thức ăn thì bác sĩ sẽ liên hệ về phòng y tế của trường là cái chắc.”

“Thật sao? Chẳng phải giữa bác sĩ và bệnh nhân có cái quyền được giữ bí mật gì cơ mà?”

“Anh bó tay.”

“Nhưng tóm lại là những thành viên bị ngộ độc sau khi nôn đã bình phục trở lại.”

Thế là tốt.

CLB Nấu ăn Mới đã tạm thời giấu được sai lầm của họ. Theo lời Oohinata thì Chitanda đã giáo huấn cả hội một cách rất đanh thép về việc xử lý các loại thảo mộc trên núi và xem thường hậu quả từ hành động thiếu trách nhiệm của mình. Đến lúc này tôi khẳng định sẽ chẳng còn ai tới bàn của CLB Cổ Điển nên quyết định lấy cuốn truyện ra đọc.

Chỉ mới qua một đoạn văn thì Oohinata lại lên tiếng, mà nở một nụ cười thật tươi y như lần đầu tôi để ý sự hiện diện của cô bé.

“Em sẽ gia nhập. Anh chị nói lại CLB này tên gì đi ạ.”

Chitanda đáp:

“Thật ư? Tụi chị còn chưa giải thích là chúng ta sẽ làm gì...”

“Em chắc chắn.”

Nhìn một lượt qua tôi rồi đến Chitanda, cô bé mỉm cười một lần nữa.

“Em cảm nhận được sự thân thiện của anh chị. Nhìn thấy người khác được trải qua những giờ phút thú vị cùng bạn bè của họ là điều em thích nhất trần đời!”

Tôi không nhớ mình đã nói thêm câu nào nữa.

Con dốc càng ngày càng khắc nghiệt, và số học sinh chạy vượt qua tôi trong khi vật lộn với sự thiếu o-xy cũng tăng lên. Đây không phải là ý định, nhưng trước khi kịp nhận ra tôi đã giảm tốc tới mức không khác gì đi bộ. Có lẽ là do suy nghĩ nhiều quá.

Một cậu bạn cùng lớp năm trước vượt qua. Nhớ không lầm thì cậu chàng học lớp 2-C. Vậy là lớp 2-C đã bắt kịp và gần hơn tôi nghĩ. Quay đầu lại nhằm tìm kiếm Ibara, tôi có thể thấy một hàng dài học sinh đang nối đuôi nhau leo dốc như một đàn kiến chăm chỉ. Nếu cứ xởi lởi như chú châu chấu ham chơi kia thì tôi sẽ chết mất[1]. Quay lại phía trước tôi đã thấy đỉnh đồi. Xem ra từ này giờ đi thì nhiều chứ chả chạy được bao nhiêu, và chắc chắn nỗ lực ước lượng khoảng cách giữa tôi và Ibara đã thất bại thảm hại.

Nhằm bù cho sai sót tôi quyết định tăng tốc bằng những bước dài trên đoạn dốc thoải gần sát đỉnh. Tầm nhìn mở rộng ra, và tôi cảm thấy một làn gió lạnh cắt qua rất khế như thể đó chỉ là tưởng tượng. Tôi đã nghĩ về một đoạn dốc chúc xuống ngay khi vừa qua đỉnh nhưng hóa ra là nhớ lộn. Một trăm mét nữa trải qua ở một độ cao cố định, tôi thấy một ngôi đền nhỏ được đặt ven đường. Không biết người ta thờ thần gì ở đây nhỉ, nhưng cứ cầu nguyện trong lòng cho an tâm. Một mớ câu hỏi chưa có lời giải đáp vẫn còn ở trước mặt và thường những lúc như vậy sự mộ đạo của tôi mới được thể hiện.

Đường bắt đầu mở sang hai bên. Dựa vào màu sơn tôi có thể đoán những căn nhà thấp thoáng nơi đây đều đã rất xưa. Lọt thỏm giữa chúng là một cái máy bán nước tự động mới tinh mà nhìn kiểu gì tôi cũng thấy lạ quẻ.

Tôi chậm chậm bước trên con đường phẳng. Tình thế giống như thiên đường sau địa ngục nên chẳng kỳ lạ khi trước mặt có không ít học sinh cũng đi bộ. Một cậu chàng to bự chạy đến như thể vừa nước rút từ đoạn lên đồi dừng lại thở lấy thở để, rồi khom người để bóp hai đầu gối. Tôi tự hỏi cậu chàng chỉ muốn vượt qua thử thách đầu tiên càng nhanh càng tốt hay định cứ cố thể này đến hết chặng thi.

Không có chứng cứ nhưng tôi quyết định nghĩ rằng Ibara sắp bắt kịp. Nếu nhỏ rồi sẽ vượt tôi thì việc hai đứa chạy trên đường phẳng sẽ tốt hơn là cố gắng nói chuyện với ai khi đổ dốc. Để điều đó không xảy ra tôi mới phải cù nhây ở đây.

Ibara à...

Khi biết tin Oohinata sẽ gia nhập nhỏ đã phản ứng như thế nào?

Tôi nhớ phản ứng của Satoshi. Hắn đã chúc mừng bằng phong cách làm quá thường ngày của mình dù thực tế chỉ có một thành viên mới. “Nghĩ đến việc Houtarou có thể dụ dỗ được một cô bé... Thiết tình là tớ vẫn chưa thể chấp nhận một chuyện vô lý như vậy. Quả là một kỳ tích mà!” Thế đấy. Và với Oohinata hắn bắt đầu hỏi một tràng về trường Sơ trung Kaburaya, như có gì đổi hay có thầy cô nào chuyển đi không.

Mặt khác tôi lại không có cảm tưởng rằng Ibara cũng như vậy. Trước khi nhận ra điều đó thì họ đã thân thiết như chị em. Hồi mới

gặp Chitanda cũng vậy. Sự hòa hợp nhanh như thế có lẽ là do bản tính ít thu mình của nhỏ được gây dựng từ thói quen nặng lời với người khác. Oohinata cao hơn, nhưng lạ là khi nghe nói chuyện tôi có thể biết ngay ai là chị và ai là em. Đó là lúc nào nhỉ? Tôi nhớ lại.

“Hina-chan trông khỏe khoắn quá nhỉ. Ý chị là em còn để da rám nắng này.”

Nghe vậy Oohinata trông có vẻ hơi xấu hổ.

“Cứ mỗi khi trượt tuyết là vậy đó ạ, nhưng vốn da em cũng sạm rồi.”

“Ô, trượt tuyết cơ à Có gần đây không”

“Thi thoảng thôi ạ, năm nay em trượt ở Iwate[2].”

“Trượt một ván hay sao?”

“Không ạ, chỉ trượt hai ván bình thường thôi ạ. Bộ chị trượt được một ván sao?”

“Ván nào chị cũng không biết.”

Đó là cuộc hội thoại đầu tiên đến tâm trí tôi.

Trong tâm trí ấy, hai chị em đã cười rất tươi.

Không biết bao nhiêu lần tôi cứ quay mặt lại trong khi chân thì bước tới trước.

Dự đoán đã đúng. Khi đi được nửa con đường bằng phẳng tôi đã thấy khuôn mặt của Ibara xuất hiện khi nhỏ vừa lên đến đỉnh. Hai tay ép chặt vào thân trong khi mắt nhìn xuống đất, thêm cái băng đô

khiến tôi không nhìn thấy mắt. Những nhịp thở dốc là bằng chứng cho một cuộc “leo đồi” đầy nghiêm túc. Nhỏ đánh tay hẹp nhưng khi đường càng mở rộng thì đôi tay càng quơ thoải mái hơn. Những nhịp chạy đều rất ổn định.

Tôi giơ tay rồi từ từ chờ nhỏ chạy tới gần. Sau khi đã bắt được vận tốc tôi chạy song song với nhỏ và giữ khoảng cách vừa một thân người có thể len vào.

“Ibara.”

Thứ được quăng về tôi chỉ là một cái liếc.

Nhỏ không nói gì và bắt đầu tăng tốc. Đây là tình huống đã được tiên liệu, nên không do dự tôi đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi chỉ cần hỏi một câu thôi Ibara. Một câu thôi, về Oohinata.”

Đã vậy nhưng Ibara chẳng thèm quay mặt tới một lần, nhưng tôi có thể nghe một từ thốt ra giữa những nhịp thở đều.

“Gì?”

Một câu hỏi đã được chọn sẵn.

“Hôm qua cậu có bảo là đã gặp Oohinata ở hành lang, và nghe rằng cô bé sẽ không gia nhập CLB Cổ Điện.”

Ibara khẽ gật đầu.

“Lúc đó Oohinata đã nói gì đó về Chitanda. Satoshi có kể cho tớ. Cậu ấy bảo cô bé đã đề cập tới Chitanda *giống như Phật*. Điều đó có chính xác không?”

Lần đầu tiên trong ngày Ibara quay mặt lại nhìn tôi. Trong một thoáng tôi nghĩ mình nhìn thấy sự bối rối trong biểu cảm đau khổ của nhỏ. Không lâu sau nhỏ lại nhìn xuống chân mà chạy, và như để bù lại phần dưỡng khí tiêu hao nhỏ hít một hơi sâu.

Tiếp xúc quá gần rất dễ khiến nhỏ bực, nghĩ vậy tôi mới cố ý giữ khoảng cách khi hai đứa đang chạy song song, thế nhưng đột ngột Ibara áp sát. Trong vài mét chạy chung ấy nhỏ chỉ nói một câu duy nhất và không phép ngắt lời.

Tôi giảm tốc độ. Ibara tiếp tục chạy và sau đó biến mất khi nhỏ bắt đầu xuống dốc.

Những con chữ của Ibara cứ tiếp tục vang vọng trong đầu.

“Không phải. Lời của Hina-chan là ‘Chị Chitanda đúng là một vị *Bồ Tát* phải không ạ?’”

[1] Lấy từ câu chuyện ngụ ngôn “Châu chấu và kiến” của Aesop, kể về một con châu chấu do ham chơi mà không lo tìm chỗ trú như kiến, nên khi gặp bão đành chịu chết.

[2] Một quận phía Tây Bắc của Nhật Bản.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 2 - Là bạn thì phải được chúc mừng

1. Hiện tại: 5.2km; còn 14.8km

Tôi không thể quay những chiếc bánh răng trong đầu khi chạy xuống con dốc.

Cố gắng biết bao nhiêu để lên được tới đỉnh thì bấy nhiêu thế năng cũng đã tan biến chốc lát khi tôi chạy xuống chân đồi. Nếu rồi cũng phải xuống thì từ đầu tại sao lại bắt người ta trèo lên? Tôi thật sự cần một lời giải thích cho những hành động phí phạm năng lượng từ nãy giờ của mình.

Nếu như được chạy hơn cả trăm mét bằng phẳng ở đoạn dốc lên sát đỉnh thì đoạn xuống lại cực dốc như một bờ vực dễ khiến người ta nghĩ tới vùng núi Hiyodorigoe[1]. Hai bên đường lại một lần nữa bị che phủ bởi rừng cây tuyết tùng khiến tầm nhìn của tôi bị hạn chế. Nếu đổ dốc một cách thiếu cảnh giác thì tôi rất có thể nhìn thấy mình trong tư thế là một người sắp lộn cổ xuống vực. Còn nếu lo sợ quá mà giậm thật mạnh xuống nền đất đã bị phủ nhựa đường thì sau khi xuống chân đồi vút đi hai cái đầu gối là vừa. Ghi nhớ điều đó tôi quyết định áp dụng một phong cách chạy đầy năng động với những bước nhỏ. Khi tốc độ tăng lên thì chân sẽ đau, điều này là khỏi bàn. Nhưng nếu không chạy mà cứ lè mề thì chẳng biết tôi có thể về trường trước khi mặt trời lặn hay không...

Kết quả là tôi giành toàn bộ sự tập trung trong việc chạy xuống.

Nhưng cùng lúc, lời của Ibara – hay đúng hơn là từng con chữ trong câu nói giản đơn từ Oohinata – tiếp tục chạy vòng quanh trong tâm tưởng.

Là một vị Bồ Tát... Là một vị Bồ Tát...

Chẳng hiểu sao nhưng tôi lại thấy ớn lạnh khi nghe đến cái từ lẽ ra phải mang điềm tốt lành như thế. Đoạn dốc quá gấp khiến tôi không thể nghĩ gì thêm. Trên đoạn dốc có một đoạn cua lớn. Những anh chàng mới nãy vượt qua tôi cái một đường như đã chạy quá tốc lực và bị lạng ra khỏi vòng. Khi ấy tình hình sẽ giống như vô tình đập lên chiếc phao tiếp lửa[2] mà kết quả là những tiếng la kinh hãi khi những bán chân dậm quá mạnh vào mặt đường vang lên ở phía trước. Về phần tôi thì bằng cách nào đó đã ôm được vào bên trong và tầm nhìn lại mở ra một lần nữa. Tôi có thể thấy chút tuyết còn vương lại trên đỉnh vùng núi Kamikakiuchi. Không thể biết được có phải gió từ đó thổi về hay không nhưng tự dưng tôi thực sự cảm thấy rét. Satoshi đã đạp xe đi và Ibara cũng đã chạy mất. Trước khi tới lượt Chitanda bắt kịp có vài thứ tôi cần giải quyết trước.

Kết thúc đoạn dốc cũng là khi con đường bằng trở lại và đôi chân được thả lỏng.

Tôi không nhớ khi nào mà mình giữa mình với Oohinata từng có một cuộc tranh luận nghiêm túc và mặt-đối-mặt từ khi cô bé gia nhập CLB. Tuy nhiên chắc chắn phải có một thứ gì đó mà tôi chưa từng giành đủ sự chú ý cho đến tận hôm nay. Hơn nữa, nếu đó là vấn đề giữa Chitanda và Oohinata thì *thứ đó* là tối cần thiết trong việc giải quyết tất cả.

Tôi cũng không bỏ qua khả năng đó là một thứ đã xảy ra vào ngày hôm đó. Nói sao nhỉ... Không tới mức khiến lạnh sống lưng

nhưng tôi có cảm giác từ đó mình bắt đầu mang một nỗi lo.

Đó là một ngày tôi không thể quên được, và trùng vào Chủ nhật.

[1] Một vùng núi tọa lạc ở phía tây thành phố Kobe, nổi tiếng với trận chiến Ichi-no-tani năm 1184 với sự kiện một đạo quân bị bao vây và dồn đến một đoạn dốc hiểm trở.

[2] Công cụ dùng chân để thổi khí vào lò nhiệt.

2. Quá khứ: 27 ngày trước

Một buổi sáng lười biếng.

Tối qua tôi đã thức khá khuya. Chẳng phải là công chuyện gì, chỉ là hôm nay không đi học nên tôi cứ vẫn cơ đọc sách và coi TV một hồi lâu. Kết quả là sáng nay dậy muộn đến mức không còn thấy ai trong phòng khách. Ba thì đi làm còn bà chị yêu dấu thì chẳng biết nơi đâu. Có thể là đâu đó trong nhà hoặc có khi đã ngoài địa phận Nhật Bản. Ngáp một cái rồi tôi ngồi phịch xuống ghế sofa. Chiếc rờ-mốt điều khiển đang yên vị trên mặt bàn trước mặt. Ít nhất tôi nghĩ mình cũng nên mở xem tin tức này kia, nhưng chuyển bao nhiêu kênh cũng toàn những cái nhảm chán tới mức làm người khác hoa mắt. Thế là đành phải về phòng lấy quyển truyện chữ ra mà đọc. Trước khi đọc lấy một dòng, tôi rời mắt khỏi quyển truyện mà lẩm bẩm:

“Tối quá.”

Rèm đang đóng lại. Thường thì tôi sẽ muốn nó được kéo qua, nhưng khi mà thân thể đang chìm đắm trong sự êm dịu của chiếc ghế sofa thì tôi lại thấy hành động đó thật là phiền hà. Đặt cuốn truyện sang một bên tôi lại với tới cái rờ-mốt. Trên bàn còn có một

cái gạt tàn và một cái tượng mèo may mắn[1]. Đó là một con mèo may mắn kỳ cục. Không biết là sản phẩm lỗi hay cố tình gia công mà trông nó cứ như đang cười toe toét vào mặt người ta. Nó cầm một đồng tiền lớn như mọi con khác, nhưng trên đồng tiền thay vì được khắc những từ như “Đại phúc”, “Đại cát” hay “Đại phú” thì lại là một chữ tiếng anh “LUCKY”. Dĩ nhiên người duy nhất có thói quen tha những đồ dờ hời này về nhà chỉ có một, nhưng tôi tự hỏi bà chị yêu dấu đã tha con mèo này từ đâu nhỉ.

Nó rỗng phía trong, và chỗ khớp nối cánh tay giờ lên được gắn lò xo để có thể nâng lên hạ xuống như hành động vẫy tay. Bà chị yêu đã độ lại một chút – để cho nó bắn ra tia hồng ngoại. Hiển nhiên là chả ai thấy[2] nhưng xem ra chị đã bố trí sao cho lông tia sẽ được bắn ra từ mắt mèo.

“Nếu một con mèo phóng tia la-ze thì phải là từ mắt.”

Tôi chả biết nói sao khi được nghe vậy, nhưng nghĩ cho thông suốt thì bố trí vậy là hợp lý. Một chiếc rờ-mốt điều khiển cũng dựa trên tia hồng ngoại, nên ý đồ của bà chị hóa ra là biến cái tượng con mèo thành một thứ như vậy. Đầu nhận tín hiệu được nối vào một bóng đèn huỳnh quang trên trần nhà. Khi gạt xuống hay nhắc cánh tay chú mèo lên thì một tia hồng ngoại sẽ phát ra từ cái lỗ ở mắt làm bật hay tắt đèn. Kết quả là có thể dẹp cọng dây vướng víu mà tận hưởng một không gian thoáng đãng hơn, và cũng có nghĩa thay vì sợi dây thì túc trực ở đây sẽ là con mèo mặt nham nhờ ấy. Ít nhất thì hãy chọn con nào trông dễ thương hơn chứ.

Chú mèo may mắn đang nằm ở đầu kia bàn, và đó là lý do tôi phải vớ tay lấy cái rờ-mốt TV trước. Sử dụng như một cây gậy, tôi cố gắng dùng nó để gạt cánh tay chú mèo xuống. Nhìn từ đây thì chắc như bấp rắng tôi thừa sức vớ tới nhưng hóa ra cổ cách mấy

cũng không được. Nhắc mình lên chút xíu thì được, nhưng làm vậy có khác nào là đứng luôn đâu? Đang tiếp tục cố gắng chỉ vận dụng sức của cánh tay và tránh mọi cử động khác của thân thể như người bạo bệnh, một giọng nói cất lên từ phía sau.

“Nhóc đang cố luyện thành tiên nhân lười biếng hay sao?”

Con đường để trở thành một vị thánh hiền tiết kiệm năng lượng còn dài lắm. Tôi thậm chí còn chưa ngộ ra tầm vóc của nó. Quay đầu lại tôi thấy bà chị yếu đuối. Xem ra là vừa ngâm bồn buổi sáng nên có một chiếc khăn quấn chặt quanh đầu chị. Bước vào nhà bếp chị nói vọng ra:

“Muốn uống cà phê không?”

“Vâng.”

“Ô-kê, vậy pha cho chị một ly nhé.”

Không định tự pha thì vô bếp làm chi vậy trời?

Vì lỡ vào tâm trạng muốn uống cà phê nên tất cả quyết ý lẫn công sức tôi đặt vào việc *không* đứng lên liền lập tức bay biến. Vỗ mấy cái vào đầu gối để hồi sức, tôi đứng dậy rồi đi vào bếp để đun nước. Bà chị yếu đuối đang quay lưng lại mà nhìn chằm chằm vào tủ lạnh, cuối cùng lấy ra một miếng bánh kẹp và cắn một miếng. Đừng hỏi tôi tại có bánh kẹp trong tủ lạnh. Nhiều năm sống trong căn nhà này tôi đã được thấy đủ thứ trên đời được cất vào đó – từ nhộng kho xì dầu tới thịt căng-cu-ru băm nhuyễn. So với mấy cái đó thì một chiếc bánh kẹp không xa rời với sự bình thường cho lắm.

“Lau khô tóc hoặc là ăn. Đừng làm cả hai.”

Tôi nói vì vẫn còn thấy chiếc khăn tắm quấn trên đầu chị nhưng rõ là chẳng được để ý. Chị lấy ra một quả trứng và xoay nó trên chạn bếp như bông vụn. Quả trứng nhanh chóng mất thăng bằng và nằm xuống.

“Trời ạ, còn sống à?”

Thấy chị thờ dài tôi hiểu ra chị đã trông mong đó là một trái chín hơn là sống. Đúng là tối hôm qua tôi có luộc vài quả, nhưng cũng ăn sạch vào khuya đó. Làm sao bà chị biết là tôi có luộc nhỉ? Có lẽ là nhìn vào cái đĩa chưa rửa ở chạn bát. Nhận thấy không còn gì hay ho chị dùng hông huých một cái vào cửa tủ cho nó đóng lại rồi hỏi một câu trong khi tôi đang lấy ra hai cái ly cà phê.

“À mà, nhóc hết cảm rồi nhỉ?”

“Cảm?”

“Không phải là nặng lắm sao?”

Tôi nghĩ một chút rồi đáp.

“Hỏi nào thế?”

Đúng là tháng này tôi có bị cảm.

Một sáng đẹp trời nọ Chitanda gọi điện cho tôi nhờ giúp đỡ vì lễ hội màu xuân bị thiếu nhân công. Nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng tóm lại là tôi đã đồng ý và trải qua một ngày kì lạ. Thật là khó thậm chí cho chính tôi để tin được rằng tất cả chỉ diễn ra trong một ngày. Tôi vẫn còn nhớ như in, thứ cảnh sắc tuyệt đẹp với xung quanh là những cánh hoa hồng lọt từ cây anh đào nở trái mùa.

Trời lạnh, đặc biệt là khi mặt trời đã khuất. Dù tôi có nói vậy nhưng Chitanda cứ khẳng khẳng là giờ đã là mùa xuân. Không thể trách khi không có bằng chứng nhưng sự thật là sáng hôm sau tôi đã nằm liệt giường. Tới khi bà chị yêu dấu về vào buổi tối thì ở trong nhà, một mình những cơn ớn lạnh, sốt và đói đã thi nhau hành tôi trở thành cái thứ hẳn là chẳng là con người. Chị có lẽ là nói về chuyện đó nhưng đã là hồi nghỉ đông. Tôi đã bình phục sau hai ngày và hoàn toàn bình thường khi nhập học.

“Gần cả tháng rồi mà.”

“Vậy sao? Mới đó mà một tháng đã trôi qua. Tụi nhỏ lớn nhanh quá.”

Chị cố tình đánh trống lảng rồi gõ vào trán tôi, xoắn máy cọng tóc chị nói: “Sửa cái tổ quạ đi.”

Để sau.

Người ta đã hào hiệp đến mức pha cà phê cho mà trông ai kia chẳng có vẻ gì là uống một cách thưởng thức cả. Chị tự dưng thốt lên “A, tới giờ!” rồi bỏ về phòng. Tôi bèn trở lại ghế sofa mà đọc truyện trước khi nhìn thấy chị bước ra sau tầm ba chục phút.

“Nè, nhóc chắc là không định đi ra ngoài nhỉ.”

Tôi không có kế hoạch, nhưng cũng chẳng thích cái cách bà chị thêm vào hai chữ “chắc là”. Không rời mắt khỏi các con chữ tôi đáp:

“Em không định làm gì cả.”

“Chị tự hỏi trong cuộc đời này nhóc đã đi được bao nhiêu cây số rồi.”

“Chị em một nhà cần phải bù trừ nhau.”

Nghe tôi nói vậy, chị phản pháo bằng âm điệu nhẹ nhàng hẳn.

“Vậy ý là nhóc đang nghĩ ngợi dùm chị phải không? Thật là dễ thương.”

Việc tôi ít khi rời khỏi nhà chỉ là để bù đắp lượng sử dụng quá lố về xăng xe, xăng máy bay và đủ thứ chi phí du lịch khác của chị. Với tư cách là một người cống hiến cho sự nghiệp tiết kiệm năng lượng, đó là lời xin lỗi giành cho nhân loại về những hành động mà bà chị ngốc ấy gây ra.

“Đưa bé tội nghiệp.”

Nói gì mà nặng thế?

“Mà thôi, cứ đừng làm gì cho tới hai giờ ba mươi.”

“Chị muốn em coi nhà à?”

“Ừ. Nếu không ai tới thì nhóc muốn làm gì cũng được.”

Tôi chẳng muốn ra ngoài, nhưng nếu là bị bảo phải như vậy thì đó lại mang một nỗi tù túng khó chịu. Vẫn tiếp tục đọc tôi lên tiếng:

“Mua về cái gì nhé.”

Xem ra bà chị yêu dấu đã giày tất đầu đủ. Giọng chị vang từ ngoài cửa.

“Vài cây nến được không. Nhóc thích mà nhỉ?”

Hồi nào?

Nhưng nhờ việc nhắc đến “nến” tôi đã nhận ra bà chị mình không quên hôm nay là ngày gì, dù hẳn là không định tổ chức.

Đúng thế. Hồi còn nhỏ tôi rất thích nổi nến trên bánh kem... vì đó là những dịp sinh nhật.

Chị đang có ý gì khi bắt tôi phải trông nhà tới hai giờ ba mươi nhỉ? Để cuốn truyện qua một bên tôi úp mặt xuống ghế sofa để mà nghĩ. Đó là bà chị yêu dấu của mình. Chắc chắn là một mưu đồ gì đó. Chờ đợi nghĩa là sẽ có cái gì đến, nhưng mà là cái gì?

Một món quà được chở đến để mừng sinh nhật sẽ là sự tử tế quá xá lớn của chị. Nhưng chính vì nó quá tử tế nên tôi sẽ loại khả năng này đầu tiên. Tomoe Oreki không phải kiểu người ưa làm những việc như vậy, và dù có thật đi nữa thì chẳng ai lại thuê chở quà đến vào một thời điểm dở dở ương ương như hai giờ ba mươi cả.

Có một chi tiết rằng, “Nếu không ai tới thì nhóc muốn làm gì cũng được.” Vậy nghĩa là nhiều khả năng thứ sắp tới là ai đó chứ không phải cái gì. Một người sẽ tới vào sinh nhật... Thực ra cũng có thể là trật đường rầy khi giả định là có liên quan đến sinh nhật của tôi. Ai biết chừng chỉ là người đi thu biên lai hay trưởng khu phố gửi thông báo. Chắc là tôi đã sai khi nghĩ rằng đó đều là sắp đặt. Tôi đã đề cao bà chị này quá rồi...

Tự nhủ là thế nhưng vẫn không xóa được nỗi lo cứ lẩn vẩn trong đầu. Cũng vì quá để tâm tới thời gian mà tôi cảm thấy kim phút đang quay chậm như rùa. Chẳng buồn ăn trưa, tôi cứ ngồi đó đợi. Cuốn truyện chữ đã đọc xong nhưng tôi sẽ không còn thời gian để đọc cuốn thứ hai. Mở TV lên tôi chuyển sang kênh về du lịch. Đó là cách giết thời gian hiện tại, xem những con người lạ hoắc thưởng thức những món ăn hảo hạng trong một nhà nghỉ loại sang.

Nghĩ lại thì... cái cách bà chị yếu cầu khẳng định rằng “Nếu không ai tới” có thể không nhất thiết phải được hiểu là họ sẽ đến vào lúc hai giờ ba mươi. Chị không khẳng định thời điểm và chỉ đưa ra một *khoảng* thời gian có thời điểm kết thúc. *Ví dụ, nếu bảo Satoshi một câu y chang*: “Nếu tớ không đến trước hai giờ ba mươi thì cậu làm gì cũng được.” thì không khác mấy nếu tôi nói: “Tớ sẽ đến đúng giờ nhưng có khả năng là bị trễ. Nếu tới hai giờ ba mươi mà không thấy thì cứ xem như là tớ không tới.”

Đó là lý do khi nghe tiếng chuông vào lúc hai giờ kém năm tôi đã chắc chắn đây không phải là vị khách mà chị tôi đề cập. *Là ma hay là quỷ đây. Tự dưng cảm nghĩ ớn lạnh đó chạy dọc sống lưng tôi.* Mang dép lỏp, tôi bước về phía cửa rồi nhìn qua khe...

Không phải ma, mà cũng chẳng phải quỷ. Không phải người thu biên lai cũng chẳng phải trưởng khu phố.

“Ôi, trời! Ra là vậy,” những âm tiết phát ra từ miệng tôi trong vô thức.

Bốn người đứng ở ngoài là Satoshi, Chitanda, Ibara và Oohinata. Dường như nhận ra sự hiện diện của tôi, Satoshi lập tức hướng mắt về khe cửa. Hắn nở một nụ cười nham nhở rồi giơ tay lên.

Trong muôn vàn những rắc rối đã gây ra, đây là lần hiếm hoi bà chị yêu dấu làm một việc khiến tôi đầy cảm kích – bảo thằng em sửa cái tổ quạ trước khi đón khách. Chịu thôi, đã đến nước này tôi cũng chẳng thể giả như không có nhà. Tôi dẫn cả bọn vào phòng khách và ngồi xung quanh bàn. Chitanda và Oohinata ngồi trên sofa trong khi Satoshi và Ibara ngồi trên đệm đặt dưới sàn.

Satoshi mặc một chiếc áo thun bó và quần thụng. Ibara diện áo paca xám và quần jean. Chitanda mang một chiếc áo len đan màu hồng đào và váy dài qua gối còn Oohinata là chiếc áo thun vẽ họa tiết cùng quần jean. Nhìn vào bộ tứ hiếm-khi-ăn-diện trước mặt, tôi rên rỉ:

“Thưa các quý ông, trước mặt tôi là con ngỗng gì thế này?[3]”

“Đang nói cái quỷ gì thế?”

Dù thế ngồi của Ibara rất nghiêm chỉnh nhưng cái miệng nhỏ vẫn vô duyên như trước. Không để ý lời đáp của Oohinata “Ồ, là thơ của Sakutarou à?” Satoshi cười phá lên.

“Phải chăng ý của cậu là cơn gió độc nào lữ thời tụi này tới đây?”

Tôi lẳng lặng gật đầu.

Không nghi ngờ gì là cả bọn đã đến để mừng sinh nhật. Dù sao trên tay Oohinata vẫn đang cầm một cái hộp với ruy-băng và nhãn hiệu của một tiệm bánh mà đến tôi còn biết nên có dờ hơi mới còn đi hỏi câu tại sao. Nhưng vấn đề là, Satoshi và tôi là bạn chí cốt bao lâu nay nhưng chưa mọi lần thằng này đi mừng sinh nhật thằng kia. Nếu tất cả chỉ là trò giỡn thì hẳn không đời nào lại kéo theo cả CLB Cổ Điển. Chúng tôi chỉ là không phải một nhóm như thế. Thực ra chúng tôi cũng từng hợp lại, dù chỉ do hứng chí của Chitanda, để viết nên một tuyển tập văn học nhưng hẳn là không thân thiết đến mức thường xuyên đến nhà nhau chơi. Đó là suy nghĩ của tôi nhưng chắc chắn cũng là của những thành viên còn lại, thế nên việc “khoảng cách” giữa chúng tôi bất chợt như gần lại khiến tôi không khỏi bối rối.

“Tớ cũng sợ là đường đột đến đây sẽ làm cậu không vui, nhưng mà...”

Lời của Chitanda thật ân cần. Tại sao lại có thể không vui, chỉ là...

“Tớ bất ngờ quá.”

“Biết mà.” Satoshi nhún vai.

“Tôi cũng vậy. Nói là một chuyện nhưng tôi cũng chẳng nghĩ có thể thành ra sự thật.”

Có hai điều tôi muốn hỏi.

“Làm sao mọi người biết là hôm nay, và đây là ý tưởng của ai thế?”

“À, chuyện dài lắm...”

Chitanda nghiêng đầu như không biết phải kể từ đâu.

“Khi Oohinata hỏi rằng tại mình đã từng tổ chức một thứ như tiệc cho tất cả thành viên hay chưa thì tớ có đề cập đến bữa tiệc sau Lễ hội văn hóa, nhưng rồi em ấy hỏi tiếp là ngoài bữa đó ra thì còn làm gì nữa không thì tớ chẳng thể nghĩ ra một lần nào khác, vậy nên...”

Xem ra câu chuyện đã được rút gọn vừa đủ. Lúc này Ibara chen vào mà nói: “Khi tôi nói rằng sắp tới có sinh nhật của cậu thì Oohinata bảo rằng cả bọn nên quăng vào mặt cậu một cái gì đó vui vui.”

“Cậu biết sinh nhật của tớ?”

“Chỉ biết là tháng tư. Học chung với nhau thì đó là cái tối thiểu phải nhớ.”

“Tớ thì không.”

“Chẳng hy vọng gì hơn từ một sinh vật thiếu tử tế.”

Đúng là Ibara có nhiều cơ hội để biết sinh nhật tôi. Hai đứa đã học chung lớp suốt từ tiểu học đến hết sơ trung, đặc biệt hồi tiểu học trong lớp có cái màn treo biển “Tháng này có sinh nhật của ai?” Nếu nhớ được là tháng tư thì nhỡ sẽ nhanh chóng tra ra ngày chính xác nhờ kỷ yếu cũ của lớp. Nhưng đúng như đã nói nhỡ không thể là chủ xị. Nói cách khác chỉ còn Oohinata.

“Vậy ra em là người đầu tiên nhỉ?”

Tôi dòm như uốn khoan một lỗ vào đối tượng đang đảo mắt quanh phòng. Chỉ khi giao với tôi cô bé mới cười toe toét:

“Là bạn thì phải được chúc mừng ạ.”

Không cần biết là đúng hay không nhưng có nhiều cách để người ta có thể ăn mừng sinh nhật, một mình và không bị xáo động.

“Và chẳng ai có thể buồn sau khi được ném vào mặt một bữa tiệc thân tình như thế ạ.”

Không chút do dự trong lời nói hằn là Oohinata rất muốn khiến chúng tôi vui vẻ. Yay! Nhưng xui cho cô bé là chẳng ai có vẻ như là sẽ nói “Chúc mừng sinh nhật” cho tôi cả.

“Nhưng mà, *mọi người* đều tới thì quá bất ngờ.”

Dù Oohinata cố gắng với ý tưởng về một buổi tiệc cỡ nào thì vấn đề là tại sao mọi người lại đồng tình. Chitanda hẳn là chỉ muốn chiều lòng thành viên mới nhưng cả đời này tôi không thể tưởng tượng ra tình huống nào có thể ép Ibara đồng ý. Như là nghe được, nhỏ đáp tỉnh rụi:

“Tối nay tôi đi coi phim nên xem như là giết thời gian. Hai tiếng là tất cả tôi có thể lãng phí cho cậu.”

Độc tâm à?

“Tụi này có mang đồ uống nên lấy ra mấy cái ly nhé.”

Thế thì không mua đại chồng ly giấy cho rồi... Tôi cũng thấy Satoshi cầm theo một túi giấy đầy ụ bim bim. Thay vì thò tay vào bao tôi nghĩ nên đổ tất ra một cái khay cho tiện. Không nhầm thì cái khay gỗ nằm ở chạn bát. Và nếu thực sự trong hộp của Oohinata là một chiếc bánh thì cũng nên chuẩn bị con dao và vài cái đĩa. Không biết có đủ đĩa không đây. À, còn thìa nữa. Dùng nữa chắc cũng được.

Rời khỏi ghế tôi vào nhà bếp để tìm cái này lục cái kia, và trong lúc đó một ý nghĩ chợt thoáng qua...

Nếu đây là tiệc sinh nhật, thì tôi là nhân vật chính.

Vậy thế quái nào tôi lại là người duy nhất phải làm việc thế này?

Quay về phòng khách với đĩa thìa và chồng đĩa, tôi nhận ra khay gạt tàn, quyển truyện chữ đã đọc hết và cái rờ-mốt TV đều đã được dọn lên tủ. Chỉ cái tượng mèo may mắn là vẫn còn yên vị trên một góc bàn, tiếp tục trưng ra cái nụ cười nham nhở của nó.

Mớ bim bim mà Satoshi mang theo hóa ra là những chiếc bánh bích quy khá bắt mắt. Vì Chitanda đề xuất rằng “Những chiếc bánh này sẽ hợp với mứt lắm” nên tôi cũng chuẩn bị một cái đĩa nhỏ cùng một chút mứt quýt mùa hạ trong tủ lạnh. Nhìn lọ mứt Oohinata thốt lên đầy hào hứng:

“Ôi! Là mứt MilleFleur thật ư?”

Nhìn cái nhãn tôi có thể thấy dòng chữ “MilleFleur”. Nếu không được nghe cách nói đúng có lẽ tôi sẽ phát âm thành kiểu như “Mile Flew”. Cố gắng không thể hiện điều đó tôi chỉ đáp “Ừ” với bộ ngực ưỡn lên.

“Sử dụng MilleFleur như là món ăn chơi thì anh thiệt là bảnh quá nha.”

Oohinata-đang-cười là một cô bé thật thà và vui tính nhưng bên cạnh thì không được như thế. Đây nghi ngờ Ibara liền hỏi:

“Cậu có thực sự biết là cái gì không đó?”

“Không, một chút cũng không.”

“Vậy thì tại sao lại làm như biết?”

“Vì trông sẽ bảnh. Thứ lỗi.”

Tôi xin lỗi và nhờ Oohinata giải thích từ đầu.

“Đây là cái gì?”

Hiểu được ban nãy chỉ là trò trẻ con khiến Oohinata nhìn tôi bằng cặp mắt lạnh lùng đến kì lạ, nhưng nhanh chóng cô bé tươi tỉnh lại và cầm lọ mứt lên.

“Đây là một hiệu mứt rất nổi tiếng. Em từng tự mua một lọ và đúng như dự kiến, hương vị đáng đồng tiền bát gạo.”

“Vậy là mắc à?”

Chỉ là một lời buột miệng.

“Ừm, không hẳn ạ. Mắc so với những loại mứt khác.”

Khó mà tin được một cô bé da ngăm ăn mặc thoải mái như Oohinata lại đi đến những nơi như một tiệm mứt. Tôi biết rằng không nên đánh giá quyền sách qua cái bìa của nó, nhưng mà...

“Một loại mứt thượng hạng như vậy mà ăn với bánh quy tầm thường của tớ có được không thể?”

Satoshi lên tiếng, nhưng Chitanda liền đáp lại với một nụ cười.

“Vẫn được mà đúng không?”

Và thế là được.

Oohinata có nói rằng mình mang theo bật lửa nên tôi nghĩ là nó sẽ cùng để thắp nến trên bánh sinh nhật. Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, nhưng bánh thì tạm để sau đã. Đồ uống của Ibara là loại nước ép đào có ga trong vắt, không chỉ giống như rượu sâm-panh mà thực tế cũng được đựng trong một cái chai giống hệt.

“Giờ thì lại phải phiên Houtarou. Cậu hẳn là có loại ly nào ngon lành hơn nhỉ.”

Vào nhà bếp lần nữa bởi đề xuất của Satoshi, tôi lấy vài cái ly vốn để dành cho khách nhưng chưa bao giờ được lấy ra khỏi hộp.

Lùn và không có đế, những họa tiết khắc trên những cái ly này óng ánh như pha lê.

“Những cái này được gọi là gì thế?”

Ibara nghiêng đầu hỏi.

“Là ly,” tôi trả lời nhưng nhỏ không quan tâm như mọi khi.

“Ly rượu cũng không phải, cốc bia thì phải to hơn...”

“Có phải là ly Kiriko không ạ?”

Oohinata nêu ý kiến, nhưng hẳn là không phải.

“Kiriko chỉ là tên của họa tiết trang trí. Ý chị là hình dáng của cái ly này được gọi là gì?”

“Trên hộp có ghi là ly Whiskey.”

Chút biểu cảm bực bội hiện trên mặt Ibara.

Cá nhân tôi nghĩ dùng ly có đế sẽ phù hợp hơn nhưng nhà lại không có, mà có thì cũng chẳng biết ở đâu. Tệ hơn là chỉ có bốn cái ly whiskey trong hộp, nghĩa là...

“Tại sao Oreki-san là người duy nhất dùng ly thường vậy?”

... sẽ có vụ đó xảy ra. Nhìn thế nào thì người ta cũng khó mà tin tôi đây là nhân vật chính.

Khi ly của mọi người đều đã được rót đầy, Oohinata lên tiếng:

“Dạ rồi, bây giờ phải có một người phát biểu chứ nhỉ.”

Satoshi và Ibara nhìn nhau rồi cùng quay sang Chitanda cứ như là đã định trước. Có lẽ nhận ra mình là người được chọn, Chitanda nâng ly mà không thể hiện một chút ý định chối từ. Nở một nụ cười bí ẩn như không biết chuyện sẽ đi đến đâu, nhỏ nói:

“Ừm, hôm nay là sinh nhật của Oreki-san, nên chúng ta hãy chúc mừng. Lẽ ra tớ phải chuẩn bị quà nhưng thời gian gấp quá. Thành thật xin lỗi.”

“Cậu tới đây đã là quà rồi.”

Người nói câu này không phải tôi mà là Satoshi. Nghe cái cách hần tụt chế cảm nhận của người khác thật là kỳ cục.

“VẬY TỚ CŨNG YÊN TÂM.”

Và nghe nhỏ “cảm thấy yên tâm” vì cái màn tụt chế ấy càng kỳ cục hơn.

“Trong tụi mình cậu là người sang tuổi mười bảy sớm nhất. Nên, ừm... chúc mừng sinh nhật. Cạn ly!”

Bốn ly whiskey và một ly thường được giơ lên mà khẽ chạm vào nhau. Sinh nhật thì vốn là dành cho tôi nhưng dường như cô bé Oohinata mới là người vui nhất.

Đó cũng là lúc một trong những nỗi lo của tôi chấm dứt.

Không phải là cực kỳ muốn được chúc mừng hay vì, nhưng tôi đã lo rằng cả bọn chỉ kéo qua ăn uống rồi về nhà như chả có gì xảy ra. Sau lần cạn ly này xem như bữa tiệc sinh nhật của tôi đã viên mãn...

Tuy nhiên còn một thứ khác – chú mèo may mắn.

Tại sao nó vẫn còn trên bàn? Cả bọn trong khi chờ tôi lấy đĩa và thìa đã dọn bàn, đặt hết mọi thứ choán chỗ trên tủ nhưng con mèo thì vẫn ở đây. Vô tình sao? Không, trong những thứ trước đó nằm trên bàn thì nó là choán chỗ nhất. Khi mọi đồ ăn thức uống đã được bày ra thì họ cũng rất hào phóng né để cho con mèo một chỗ. Có ai đã táy máy mà biết được công dụng của nó chẳng?

Mà cũng thật là thiếu sót. Trong nhà có một lọ mứt quýt mùa hạ ngon tuyệt vời như vậy mà không nhận ra. Hên là cuộc trò chuyện đã không còn xoáy vào chuyện đó. Từ giờ phải cẩn trọng hơn một chút.

Bánh bích quy của Satoshi hơi mặn và thế là quá hợp với mứt. Tôi đã luôn nghĩ rằng mình thích đồ ngọt hơn nhưng vị chua nhẹ của quýt mùa hạ mang một cảm giác rất khoan khoái. Nó... nói sao nhỉ, cứ như là giữa kiếm chém so với kiếm chọt vậy[4].

“Anh Fukube từng đến đây chưa ạ?”

Nghe câu hỏi của Oohinata, Satoshi liền quay sang tôi.

“Anh không nghĩ vậy.”

“Chưa hề.”

“Tới gần chỗ này thì có, nhưng là gặp ở công viên. Anh nhớ là có mượn cái gì của anh.”

Tôi gật đầu. Đúng như Satoshi nói, tôi đã bảo hân chờ ở công viên gần nhà. Tuy nhiên...

“Thế à? Sao chẳng nhớ cậu có trả lại cái gì nhỉ?”

Chỉ mới hai năm mà trí nhớ tôi đã lơ mờ trông thấy, nhưng đây là chuyện nên làm rõ. Đồng tình, Oohinata nói:

“Có thể hai anh gặp nhau hai lần. Một lần mượn một lần trả thì sao?”

Ồ, hợp lý.

“Nhưng thật sự anh chưa bao giờ đến tận nhà nhỉ?”

“Anh không nghĩ việc đến đây có ảnh hưởng gì đến khả năng làm được điều mà tụi anh phải làm.”

Oohinata làm bầm cái gì rồi uống một ngụm nước.

“Anh nói thẳng quá. Là em thì chắc em sẽ nói là ‘VẬY thì phiền lắm’ chẳng hạn. Nhưng có lẽ con trai là thế.”

Satoshi nghiêng đầu đáp.

“VẬY à. Thực tế anh là người thích giữ những mối quan hệ vừa phải và vậy là đủ, nên có lẽ không được như lẽ thường em nghĩ đâu.”

“Lẽ thường kiểu gì ạ?”

“Mọi kiểu.”

Tôi cũng đồng tình.

“Ra vậy, mỗi người mỗi khác nhỉ.”

Oohinata đắm ra suy tư. Là con trai mà nói, tôi không nghĩ mình và Satoshi thích cái kiểu “quan hệ vừa phải” hơn những cấp độ khác. Chỉ là sự nó vốn thế. Có thể Oohinata có một chút tính tomboy trong người nhưng thực sự không nhiều bằng con trai có thể vô tư mà nói về những chuyện như vậy.

Thả một miếng bánh vào miệng, Oohinata ngẩng đầu lên để hỏi tiếp:

“Em có thể hỏi một câu nữa không? Phòng anh như thế nào ạ?”

Phòng? Tôi trả lời đầy thận trọng.

“Cũng khá bình thường. Có giường, có bàn học... và một kệ sách.”

“Có được trang trí bằng cái gì không ạ?”

Hình như có cái gì dán trên tường thì phải. Khi tôi đang cố nhớ lại trong yên lặng thì Ibara đột nhiên lên tiếng. Tay nhỏ vẫn gõ lóc cóc lên đầu cái tượng mèo.

“Em không nên hỏi vậy Hina-chan. Dù có là tên này đi nữa thì người ta có riêng tư của họ.”

Đoạn nhỏ quay về phía tôi và nhoẻn cười lạnh lùng.

“Vội lại, đã là phòng con trai thì chị nghĩ em thừa tưởng tượng được có cái giống gì bên trong chứ hả.”

Tôi không chắc mình biết rằng Ibara đang tưởng tượng cái gì, nhưng chắc chắn là chẳng có gì trong phòng có thể chứng minh cho

cái cười đầy ranh ma đang dành cho tôi cả... ưm, hoặc là không có nhiều.

“Em chẳng tưởng tượng ra gì cả.”

Nghe Oohinata lẩm bẩm, Satoshi mỉm cười đáp:

“Những thứ như là sách giáo khoa.”

Tôi cũng thêm vào.

“Còn sách tham khảo nữa.”

“Có cả từ điển nữa đúng không?”

Vẻ mặt của Ibara đúng nghĩa không thể tin nổi.

“Mọi người dở hơi hết rồi hay sao trời?”

Số lượng bánh quy trên khay cứ ngày một giảm xuống. Nếu xong hết thì tiếp theo sẽ là bánh sinh nhật. Lấy thêm một miếng nữa tôi chợt nhận ra trưa nay mình chưa ăn gì cả.

“Mà này, mọi người ăn trưa chưa?”

Nổi người đáp một vẻ. Chitanda thì “Mình ăn nhẹ rồi.” Oohinata thì “Dạ rồi.” Ibara thì “Hôm nay ăn sáng muộn nên chưa” còn Satoshi thì “Chưa.” Dù sao hôm nay cũng là nhân vật chính nên tôi muốn thử đề xuất cái gì đó.

“Vậy thì đặt pizza nhé.”

“Sao cơ? Nhưng... để cậu trả thì kì lắm.”

Chitanda tỏ ra đầy quan tâm, nhưng dĩ nhiên đời nào tôi lại bao hết.

“Tụi mình sẽ chia đều.”

“Ồ... ồ, vậy thì tốt rồi.”

Satoshi chen vào.

“Đồng ý. Thực ra dự định ban đầu của tớ là đặt pizza ấy chứ, xét về mặt nhiều người cùng ăn được nhưng rồi lại thôi.”

“Vì chỗ đó đóng cửa à?”

“Một tiệm pizza mà nghỉ cuối tuần thì làm ăn được gì? Không, thực ra là...”

Hắn liếc qua Ibara. Trái ngược với vẻ lúng túng của Satoshi, Ibara tiếp lời gãy gọn:

“Tôi không ăn phô mai được. Xin lỗi.”

“... Ồ, vậy à. Tớ không biết.”

“Cậu mà biết thì tôi mới ngạc nhiên đấy.”

Thi thoảng ở trường vẫn có những bữa ăn có phô mai nên sẽ không lạ nếu tôi biết, nhưng lạ là tôi đã không. Có lẽ nhỏ đã từng đề cập nhưng tôi lại vô tâm quá thì phải.

“Chị cũng không thích phô mai sao?”

Oohinata phết một lớp mứt bự lên miếng bánh bích quy rồi thả vào miệng đầy điệu nghệ. Cô bé rướn người về trước có vẻ đầy

hiếu kỳ.

“Ừ, một chút. Không phải dị ứng gì nhưng mà... chỉ là chị không thể ăn được.”

“Vì cái vị hay sao ạ?”

“Vì cái mùi. Nếu là loại cay và thái lát mỏng ít mùi thì vẫn ổn, nhưng chị tuyệt đối sẽ không đến gần chỗ nào dùng phô mai để nấu. Hina-chan cũng không thích à?”

Vừa nghe đến Oohinata cười tươi roi rói.

“Cái này là bạn em nói, nhưng nếu có hai thứ người ta thực sự nên vứt đi khi bị thối thì một là cam và hai là sữa ạ.”

Tôi tự hỏi, khi không nghĩ được cách dùng từ nào hay thì cô bé này lại lòi bạn mình ra có phải là thói quen hay không. Đúng như suy nghĩ Ibara chỉ biết cười trừ để đáp lại.

“Quyết đoán thế là tốt, nhưng chị vẫn thấy áy náy vì nó như là điểm yếu vậy. Trước khi thành người lớn chị nghĩ mình phải vượt qua nó.”

Lỡ một mai Ibara trở thành tu sĩ trên dãy Pyrenees[5] và ép mình ăn phô mai ba bữa mỗi ngày thì tôi nghĩ rằng nhỏ sẽ thành công. Thậm chí lúc xuống núi còn phải luyện công để kìm hãm sự thèm phô mai ấy chứ. Huyền thoại về người sáng lập nhãn hiệu Bơ Sữa Ibara và cách cô chiếm lĩnh thị trường phô mai thế giới như một cơn lốc sẽ khai sinh từ đó. Dám lắm chứ.

Nhưng vấn đề nếu chỉ dừng lại ở việc không ăn được thì đã dễ, nhưng đã là mùi thì nội việc đặt cái pizza nào cũng là chuyện rắc rối.

Dựa vào mớ tờ rơi nhét đầy thùng thư thì hy vọng sẽ có loại pizza không dùng phô mai... Thôi bỏ, tôi cũng chẳng thêm đến mức phải nhọc công đi dò. Với cả mấy chiếc bánh quy cũng vừa bụng một cách kỳ lạ.

“Vậy là... anh Oreki, anh thực sự không biết cái gì về chị Ibara phải không ạ. Dù là đã học chung từ tiểu học?”

“Gần như vậy.”

“Cái đó thì có gì mà khoe?” Ibara chen vào.

Có phải khoe đâu?

Oohinata, người đang phóng tay về phía khay bánh chọt khựng lại. Cô bé nhìn Ibara với biểu cảm rất lạ.

“Lẽ nào lại thế nhỉ? Chị Ibara chưa bao giờ đến căn nhà này phải không ạ?”

“Không đời nào. Học chung trường không có nghĩa là nhà phải gần nhau.”

“Vậy sao? Nhưng như vậy....”

Oohinata nhìn về phía Chitanda ngồi bên cạnh, tới Satoshi rồi Ibara, Cô bé nghiêng đầu như bị rối trí.

“Các anh chị và em đã đến đây mà *không lạc đến một lần nên em đã nghĩ một trong chúng ta biết nhà anh Oreki chứ ạ?*”

Thời gian như chết lặng.

Rốt cuộc ra thế này đây.

Xa rời cái phòng riêng, thậm chí còn chẳng dǎ động tới cái tượng mèo may mắn, ai mà ngờ rằng chỉ từ việc đề xuất đặt pizza mà chuyện có thể bị lái sang hướng đó? Chỉ vì không biết việc Ibara ghét phô mai mà cả sự thật rằng hai đũa không thân thiết đến mức nhỏ có thể biết nhà của tôi đã trở thành cái mỗ tự đào để chôn mình. Còn khả năng đổi chủ đề hay không? Không, quá trễ rồi. Cuộc trò chuyện đã đi tới điểm-không-thể-quay-lại. Cố làm đứt đoạn thì chỉ tỏ khiến họ tự hỏi tại sao tôi lại muốn đánh trống lảng rồi dām ra nghi ngờ vắn vơ hơn nữa. Câu hỏi của Oohinata nguy hiểm vì nó có thể làm lộ ra bí mật mà “con mèo” chỉ ra. Dĩ nhiên chỉ là “có thể”. Mọi chuyện vẫn chưa phải kết thúc. Thật đau lòng nhưng điều duy nhất tôi có thể làm bây giờ là tạm lui ra khỏi cuộc trò chuyện, cầu nguyện rằng tự họ sẽ có chủ đề hấp dẫn hơn để lái qua hướng khác.

Mong là “người ấy” cũng hiểu được tình hình.

Ibara nhìn Satoshi rồi nói:

“Ừm, em biết đấy. Người dẫn đường là Fuku-chan nhĩ?”

Satoshi đáp đầy bối rối:

“Tớ chỉ nhớ đường đi. Đến gần khu nhà Houtarou thì bắt đầu rồi nhưng hên là tớ cũng để ý nhiều tới xung quanh nữa. Về việc ai đã cho mượn bản đồ thì...”

“Là tớ.” Chitanda đáp ngay.

“Đúng rồi. Là Chitanda-san.”

Hắn lấy tờ bản đồ trong túi ra cho mọi người thấy. Không phải loại cực kỳ chi tiết với những ký hiệu dày đặc khắp cả vùng mà chỉ là

loại thể hiện một quận trong thành phố. Nhà của tôi nằm trong khu vực được đánh dấu đỏ.

“Ồ phải rồi. Là vì Chi-chan đã từng đến đây một lần.”

Nghe vậy Chitanda đột nhiên sửng ngờ.

“Nhớ không? Năm trước vào kỳ nghỉ hè khi chị Irisu đến mời tụi mình xem đoạn phim ấy đó. Chẳng phải Chi-chan đã đến đây mới kéo được tên này lên trường sao?”

“A, không, thực ra...”

Nhỏ nhớ tốt thật. Đúng là sau khi nghe Satoshi mách rằng tôi định trốn thì Chitanda đã quyết định thân chinh, nhưng lúc đó...

“Nhờ chỉ dẫn của Fukube-san mà tớ cũng đến được khá gần, nhưng chưa tới được nhà.”

Ngày hôm đó tôi nhận được cuộc điện thoại với nội dung: “Tớ đến tìm cậu nhưng hình như bị lạc rồi, phiền cậu đến đón tớ nhé.” Không mất nhiều thời gian tôi đã tìm ra nhỏ nhưng chắc chắn khi ấy nhỏ không thể nhìn thấy nhà tôi được.

“Tớ biết số nhà mà. Có thêm bản đồ nữa thì không lạc nổi đâu.”

“Thì ra là vậy.”

Oohinata tươi tỉnh trở lại như đã thỏa mãn với lời giải thích vừa rồi.

“Biết địa chỉ là coi như xong anh nhỉ. Ví dụ như... như thế này...”

Chưa nói hết câu mặt cô bé lại tối sầm.

“Như thế này? Như thế này là sao?”

Dường như một thứ kì lạ mới lại sinh ra trong đầu cô bé năm nhất này thì phải. Không có lấy một điểm tương đồng nào giữa hai người, nhưng chẳng hiểu tại sao khi nhìn Oohinata và Chitanda ngồi cạnh nhau lại dường như khiến nỗi lo của tôi nhân đôi lên.

“A! Thiệp năm mới!”

Khi thốt lên những từ đó Oohinata lại tươi tỉnh, trong khi Satoshi lại đáp một câu không cần thiết.

“Houtarou không làm chuyện đó đâu.”

Phản đối! Hồi nhỏ tôi đã cố gắng gửi nhưng có vài vấn đề - tôi chẳng biết địa chỉ của ai cả.

“Vậy sao?”

Tạm thời không quan tâm tới lễ phép, cô bé nhìn tôi bằng ánh mắt khó chịu.

“Ít nhất anh phải gửi thiệp năm mới cho bạn bè chứ?”

“Không sao. Tụi này dù gì cuối năm cũng họp mặt tất niên. Thiệp năm mới chỉ là dành cho những người không tham gia thôi.”

“Cũng có thể là vậy, nhưng chẳng phải lý do duy nhất chúng ta đã có thể liên hệ với Oreki-san là vì tớ đã gọi điện cho cậu ấy sao?” Chitanda lên tiếng.

Satoshi đặt miếng bánh định ăn xuống và bắt đầu hớn hờ.

“A, đầu năm nay thú vị phải biết nhỉ. Thậm chí Mayaka còn...”

Hắn khựng lại ngay khi cảm thấy cái tròng mắt sắc như gươm từ Ibara. Dù hoàn toàn không phải là bị ép nhưng việc làm một miko[6] bán-thời-gian đã khiến nhỏ gươngng chín cả người. Dĩ nhiên Oohinata không hiểu chúng tôi đang nói gì.

“Chị Ibara làm sao ạ?”

“Không có gì đâu. Mình đang nói về địa chỉ nhà Oreki mà nhỉ?”

Nhỏ gươngng gào chuyển về chủ đề cũ. Nếu như tiếp tục khơi lên chuyện hồi đầu năm thì “thứ đó” có thể được che lấp, nhưng làm vậy thì có trời biết Ibara sẽ khinh miệt tôi cỡ nào và hậu quả sẽ tằm tối ra sao. Lúc tôi còn nặng trĩu suy tư Ibara đột nhiên ngẩng người, như tự hỏi tại sao lại không nghĩ ra một khả năng quá đơn giản như vậy.

“Chính là cuốn kỷ yếu. Tớ chắc chắn là địa chỉ mỗi người đều được ghi trong đó.”

“Ô, phải rồi. Thế mới hợp lý.” Oohinata gật gù, nhưng lại nghiêng đầu lần nữa.

“Ừa, nhưng chị Chitanda đâu có học ở sơ trung Kaburaya ạ?”

“Không, Ibara-san nói đúng đấy.”

Rồi Chitanda cũng lên tiếng.

“Oreki-san có một người bạn hồi sơ trung là Souda-san. Chị đã có nhiều dịp đến nhà Souda-san nên đã hỏi mượn cuốn kỷ yếu.”

Ibara và Satoshi nhất loạt lên tiếng.

“Ra là vậy. Sao cậu không nói?”

“Vậy sao? Sao không thấy cậu nói?”

Bị hai người la cùng một lúc khiến Chitanda quỳnh người lại xấu hổ.

“Tớ định hỏi mượn hai cậu nhưng lại không gặp. Lúc nào phòng họp thì lại quên mất nên... À mà việc đến nhà Souda-san chỉ là có việc đột xuất thôi.”

“Nhắc mới nhớ. Đúng là có một cậu Souda trong lớp thật, dù cậu ta không cho tớ ấn tượng là kiểu người có thể giao du với Oreki.”

Không hề. Dù trông cứ thơ thơ thẩn thẩn nhưng cậu chàng đá bóng cực tài. Chúng tôi còn có một thời gian trao đổi sách với nhau nữa.

“Hình như ba mẹ cậu ấy làm lớn nhỉ.”

“Họ làm trong hội đồng thành phố nhưng không tỏ ra trịch thượng chút nào.”

Phòng má, Satoshi lắc đầu một cách đầy phô diễn.

“Không hổ danh là Chitanda-san. Biết là cậu giao thiệp rộng nhưng đến cả bạn hồi sơ trung của Houtarou nữa thì... thật là đáng ngưỡng mộ.”

“Không đâu, chỉ là vô tình thôi.”

“Và có lẽ quá khứ tăm tối và bí ẩn của tớ cũng đến tai cậu rồi?”

Như muốn bước vào trò chơi của Satoshi, Chitanda nhẹ nhàng đặt hai tay lên đùi và cười tinh ranh.

“À. Ví dụ như lời đồn về việc cậu nhêu ngoa hát nhưng quên tắt mi-cro trong phòng phát thanh của trường nhỉ? Tớ chẳng có nghe được cái gì đâu.”

Vài giây sau Ibara cười phá lên.

“Hahaha, đúng rồi! Đúng là có vụ đó.”

Chuyện xảy ra vào mùa thu năm ba sơ trung. Một sự tích đáng buồn và đáng buồn cười.

“Không ngờ Chi-chan biết nhiều đến thế. Cậu không nhắc thì chắc tớ quên luôn đó.”

Satoshi kỳ này chẳng khác nào kẻ cướp gặp bà già. Không nói không rằng, cái mặt cười nham nhở như đã bị đông cứng. Hắn thường là trung tâm của mọi trò chọc phá và cũng chẳng phiền ở chiều ngược lại, nhưng đúng như suy đoán cái sự kiện này vẫn đang là gót chân A-sin duy nhất của hắn.

Trong tâm can tôi cầu mong sự tha thứ của Satoshi.

Người kể cho Chitanda về chuyện đó không ai khác là tôi, nhưng ít ra cái chi tiết hắn đã thử chế biến bài hát theo phong cách hip-hop và đã thất bại thảm hại đã được lược bỏ. Tôi không thể tuyệt tình như thế với thằng bạn chí cốt được.

Kỳ lạ là trong khi Chitanda khiêm tốn từ chối lời khen ngợi của Ibara, thì Oohinata cứ ngồi ngây người ra với đôi mắt nở to, miệng thì há hốc.

Thời điểm chuyển sang bánh kem cũng đến. Tôi dọn khay bánh quy và đĩa mút vào nhà bếp rồi quay về phòng khách. Con mèo vẫn

còn trên bàn. Cũng dễ hiểu việc đứt bị dây ra bàn dù mọi người có ăn cẩn thận thế nào nên tôi có mang theo một cái khăn. Trong khi lau tôi lỡ cầm một cách đầy tự nhiên “Ai lại để ở đây nhỉ, vương quá.” trước khi đặt lên trên tủ.

Thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần loại nó ra khỏi bàn thì âu lo sẽ tan biến. Hết nguy hiểm rồi.

Tôi mang ra mấy cái đĩa, nĩa và một con dao để cắt bánh. Nước ép nho hẳn là không hợp với bánh ngọt nên tôi quyết định pha chút cà phê au lait[7]. Nghĩ thế tôi lại quay về nhà bếp để đun nước.

Tri nhân tri diện bất tri tâm. Hy vọng tôi đã diễn trót lọt. Khi Satoshi và Ibara, đặc biệt là Oohinata bàn luận về cái đĩa chỉ họ có biết rằng tôi như người đứng trên băng mỏng hay không.

Cà phê đã để sẵn trong cốc. Dùng đồ uống liền thật không phải là cách hay để đãi khách nhưng ai bảo đến gấp làm chi. Không đắn đo điều này nữa tôi tiếp tục theo dõi chiếc ấm đun nước đang im lặng mà chờ nó sôi. Kinh nghiệm cho thấy ánh nhìn của con người quyết định thời điểm sôi của nước. Khi nào tôi còn nhìn thì chắc chắn nước sẽ không bao giờ sôi, trong khi rời mắt một cái là hú ngay tấp lự. Đương nhiên từ góc nhìn của một người tiết kiệm năng lượng thì lơ đi là hành động tối ưu, nhưng ngoài cái ấm ra thì thật chả có gì để nhìn nữa.

“Oreki-san, cái khăn lau này...”

Quay sang, tôi thấy Chitanda đang cầm cái khăn lau bàn.

“Ồ, cứ vắt lên cạnh bồn nước cho tó là được.”

Trở lại với cái ấm, giả định rằng Chitanda vẫn còn đó tôi lên tiếng:

“Cậu quyết định không nói à.”

Một khoảng yên lặng theo sau, rồi tôi được nghe một âm thanh như lạc đi giữa tiếng ồn của quạt thông gió.

“Ừm... Có lẽ tớ bị lỡ rồi.”

Chitanda đã nói rằng nhờ biết địa chỉ của tôi thông qua cuốn kỷ yếu hồi sơ trung nhờ sự giúp đỡ của một người bạn tên Souda. Tôi từng có người bạn tên Souda là thật. Hiện tại thì không biết cậu ta đã vào trường cao trung nào nhưng chắc chắn không phải Cao trung Kamiyama. Cũng có khả năng Souda đã cho Chitanda xem cuốn kỷ yếu. Dù sao thì mọi điều nhỏ nói từ nãy đến giờ đều gần như là sự thật và Chitanda không giỏi nói dối...

Nhưng hoàn toàn là thật thì không.

Satoshi chưa từng đến nhà tôi. Ibara cũng vậy.

Kỳ nghỉ hè năm trước Chitanda đã có thể tới gần chứ chưa hề biết nhà tôi cũng không phải nói dối.

Tuy nhiên không ai bảo là nhờ chỉ đến *một lần*. *Chitanda đã thực sự đến đây. Nhờ đưa tám bản đồ cho Satoshi để hắn lo vụ dẫn đường, và dù không làm thế thì mình nhờ cũng có thể đến mà không khó khăn gì.*

Rồi tôi được nghe một giọng trách móc.

“Nhưng cậu cũng có nói đâu.”

“Có lẽ cơ hội của tớ cũng qua rồi.”

Đó là một sự việc diễn ra cách đây gần một tháng.

Lễ hội nhà Chitanda đứng ra tổ chức bị thiếu người, và vì có vẻ sẽ mặc vừa thứ trang phục đặc biệt của lễ hội nên tôi được nhờ giúp đỡ. Mọi vấn đề rồi cũng ổn thỏa ngoài việc trời hôm đó khá lạnh. Kết quả là tôi ốm liệt giường. Dĩ nhiên với tư cách là người nhờ giúp đỡ Chitanda không thể ngồi yên. Khi gọi điện đến nhà và được chị tôi thông báo tình hình nhỏ đã lập tức tìm đến nhà tôi lần nữa. Quà chúc sức khỏe của nhỏ là lọ mứt quýt mùa hạ. Nhỏ bảo rằng pha một chút với trà đen sẽ giúp tôi đỡ hơn. Tôi thì không hảo trà đen nên chỉ đổ mứt ra một cái chén và ngồi liếm.

Để Chitanda vào phòng riêng thì thật không phải, thế mà tôi gắng gượng mà đi ra phòng khách. Đau nhức toàn thân thì có nhận quà thực cũng không cười nổi. Hiểu chuyện Chitanda chỉ nán lại vài phút sau khi đưa tôi lọ mứt rồi về nhà. Chỉ để ở lại một chút thôi... nhưng nhỏ đã cất công đến tận đây.

“Khó quá... Tớ cảm thấy có lỗi với Mayaka-san và mọi người, nhưng họ sẽ không biết nếu tụi mình không nói.”

Vẫn nhìn cái ấm tôi không nói gì thêm.

Sự không cần thiết phải thế. Nỗi lo của tôi lại ào ạt trở về. Nhỏ nói mọi người sẽ không biết nếu chúng tôi không *nói* gì, nhưng thực tế Chitanda lại vô tình dùng hành động thay cho lời khẳng định rằng nhỏ đã từng ở trong căn phòng này.

Bữa tiệc đã đến hồi cao trào. Cũng đến lúc để chiếc bánh sinh nhật được mang ra. Khi đó vài cây nến sẽ được cắm và thắp lên bằng chiếc bật lửa Oohinata mang theo. Có lẽ Chitanda cũng nghĩ về một trình tự như thế. Sẽ là có không khí hơn nếu tắt hết đèn khi nến được thắp và ý định của nhỏ là vậy đúng không?

Đó là lý do bức tượng mèo may mắn còn nằm trên bàn.

Nó vẫn được đặt ở đó dù gạt tàn thuốc, cuốn truyện và cả rì-mốt TV đều bị dọn lên tủ. Đó là hành động của chỉ người nào biết công dụng bật tắt đèn của nó. Nói cách khác nó sẽ chỉ ra ai trong bốn vị khách đã từng đến đây trước đó.

Khi Chitanda vào nhà, do phòng khách quá tối nên tôi mới gạt cánh tay con mèo để bật đèn. Nhỏ chắc chắn không quên. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nhỏ cũng bắt chước để tắt đèn? Ibara, hay có thể là Oohinata sẽ lập tức thắc mắc những câu như... “Úi trời, vậy ra con mèo là một cái công tắc sao? Chả trách nó được để trên bàn. Nhưng khoan, làm sao cô biết? Chitanda Eru, xem ra không chỉ đã đến đây mà cô còn được vào phòng khách mà tận mắt chứng kiến chức năng của con mèo này đúng không? Khai mau!”

Nếu nhận ra điều đó Chitanda đã dọn con mèo đi chỗ khác...

Nhưng lúc này thì khoan. Nén sắp được thả nghĩa là con mèo chuẩn bị có việc để làm. Nếu giờ tôi chỉ ra sơ suất và khiến nhỏ bối rối thì chẳng biết chuyện sẽ đi về đâu. Nghĩ lại thì... tôi cũng nhận ra việc giữ im lặng về lọ mứt chắc cũng chẳng phải là do “lỡ cơ hội”. Chúng tôi cũng chẳng làm cái gì u ám cả... nói chung là dở hơi thật.

Biết vậy khiến tôi không khỏi phì cười một cái. Thấy vậy Chitanda liền hỏi:

“Gì vậy?”

“À thì...”

Định nói là không có gì thì một thứ lại nảy ra trong đầu.

“Chưa biết chừng Oohinata không tin vào câu chuyện ban nãy của cậu.”

“Hả...”

Tôi đối mặt nhỏ và thử tạo ra một nụ cười xấu tính nhất có thể. Giá mà có cái gương để kiểm chứng điều đó.

“Bởi vì tớ có cảm giác là cậu nói xạo về chuyện của Souda.”

Chitanda nở một nụ cười cay đắng.

Chiếc ấm rít lên một âm thanh cao vút.

[1] Tượng maneki-neko có hình con mèo màu trắng và đưa một tay lên được cho là mang sự may mắn.

[2] Ánh sáng hồng ngoại nằm ngoài vùng ánh sáng thấy được của mắt người.

[3] Trích câu thơ của thi nhân thời Đại Chính (1912-1926) Hagiwara Sakutarou.

[4] Kiếm chém có bản lớn, còn kiếm chọt thì mảnh và mũi nhọn.

[5] Dãy núi đồng thời là biên giới tự nhiên giữa Pháp và Tây Ban Nha.

[6] Những trinh nữ làm công việc liên quan đến chăm lo đền thờ Thần đạo ở Nhật Bản.

[7] Cà phê pha kiểu Pháp với sữa.

3. Hiện tại: 6.9km; còn 13.1km

Con đường tiếp tục trải thẳng mà không có đoạn dốc nào trong tầm nhìn. Đẳng rất xa có một ngọn đồi và đó là chướng ngại cuối cùng tôi phải vượt qua. Chạy trên những đoạn dài và thẳng tắp thế này thường dễ làm người ta nản chí.

Từ đoạn xuống dốc đã không có suy nghĩ gì diễn ra trong đầu. Theo dự tính tôi sẽ về trạng thái suy luận sau khi rời khỏi đồi và đi bộ trở lại, nhưng một vấn đề bất ngờ xảy ra – đường chạy thoáng đãng bắt đầu quá sớm. Không ít học sinh Cao trung Kamiyama đang chạy trước và sau tôi. Điều này khiến việc dễ bị nhìn ra là tên-lười-biếng-không-chịu-chạy làm tôi cảm thấy chút gì xấu hổ. Thế là tôi đành phải ráng mà chạy trong khi cái đầu còn suy nghĩ được.

Cũng có một thứ khác lọt vào tầm nhìn thoáng đãng của tôi – một chiếc xe đạp leo núi đẳng trước mặt. Xem bộ có chuyện rồi. Phó chủ tịch Hội học sinh Fukube Satoshi đang dừng lại. Tôi đành tăng tốc chạy đến chỗ hán vừa lên tiếng gọi.

Satoshi dường như đã giải quyết xong việc khi hán chỉ đang đứng ở sát lề đường và nói chuyện rất hào hứng với một thành viên Hội học sinh khác. Còn cả chục mét để có thể bắt kịp khi tôi nhận ra hán chuẩn bị leo lên xe. Vừa chắc chắn là không kịp rồi thì tự dừng, hán quay đầu xe để hướng về phía tôi. Xem ra cậu chàng không quá bận rộn cho lắm.

“Nè Houtarou. Được báo trước thì lẽ ra tớ không nên ngạc nhiên... nhưng cậu chậm kinh hoàng.”

Đến chỗ hán tôi dừng lại và hít thở sâu vài ba cái. Satoshi nhanh chóng chia tay anh bạn bên Hội học sinh và đi bộ cùng tôi. Tôi mở lời:

“Tớ thì nghĩ cậu đã ở khá xa rồi.”

Satoshi nhún vai rồi tiếp tục đẩy chiếc xe về trước.

“Nếu chạy đường hoàng thì giờ tớ đã tới đích.”

“Nhanh đến thế à?”

“Đùa thôi. Hơi phóng đại rồi. Chắc đâu đó ở Jinde là cùng.”

Tôi vẫn nghĩ thế là chưa hết phóng đại nhưng quyết định không thêm nói. Satoshi liếc ra phía sau một cái rồi thở dài.

“Đúng là chả nên mong chờ một ngày như vậy đi qua mà không có biến cố. Nhưng mà...”

“Có tai nạn sao?”

“Một ông bị đau chân và không thể đi nổi. Tớ đã gọi cho một thầy và thầy ấy vừa đến đây để mang người đó về trường.”

Rồi dí sát mặt vào tôi, hấn thì thầm:

“Nhìn thì không biết, nhưng dám cá là đau cái búa.”

Cũng thường thôi.

“Cậu mong toàn thể học sinh sẽ hoàn thành hai chục cây số một cách chân thật và không chút gian xảo à?”

Nghe giọng điệu châm chọc của tôi Satoshi bất ngờ nhướn mày.

“Dĩ nhiên là không!”

“Không cần phải nghiêm trọng thế.”

“Nếu một học sinh có thể lách qua sự giám sát chặt chẽ từ Hội học sinh mà tìm được đường tắt thì thực ra còn nhận được ràng vớ tay của tớ, nhưng mấy thằng đó... dù chẳng làm gì hay nhưng khi lên xe thì cười toe toét như mình tài lắm. Mỗi lần có một vụ là thầy lại phải cuốc xe lên chở tụi nó. Có thể một vài trong số này là đầu thật, nhưng còn những tên diễn trò thì thật chẳng đáng mặt. Ước gì tụi nó chọn cách nào hay ho hơn.”

Cao trung Kamiyama có hơn một ngàn học sinh. Rắc rối sẽ không dừng lại ở con số một, bởi đâu đó sẽ lại là một tên nằm giả như mình hết hơi.

Satoshi nhìn đồng hồ.

“Thực lòng mà nói tớ bị chậm quá rồi. Cậu muốn hỏi điều gì phải không Houtarou?”

Tôi đã bận rộn trong việc chọn câu hỏi với giả định rằng sẽ gặp Chitanda trước, tuy nhiên việc gặp Satoshi ngay tại đây hóa ra lại là điều may mắn. Kiến thức của hắn bao trùm một mảng các đề tài rộng hơn rất nhiều so với tôi, và dù hầu như chẳng lúc nào dùng nhiều đến vậy tôi vẫn rất biết ơn khi đối diện với loại vấn đề cần những góc nhìn khác nhau.

Có hai thứ cần phải nói, đúng hơn là hỏi.

“Được rồi. Tớ muốn cậu nghe một câu chuyện hoàn toàn hư cấu.”

“Có mào đầu nữa cơ à? Được thôi, tiếp đi.”

Vừa đi tôi vừa chốt lọc những chi tiết. Được đấy, thế này đi.

“Giả định là tớ đã nói một câu như ‘Đây chỉ là bạn nói với tớ, nhưng dù nghĩ thế nào thì việc mấy người trong Hội học sinh không phải chạy là bất công’ thì cậu nghĩ thế nào?”

Satoshi trừng mắt nhìn tôi rất lâu, rồi đáp lại bằng giọng nghiêm túc một cách bất thường:

“Hóa ra cậu nghĩ thế thật à? Không có vui chút nào đâu.”

“Đừng có dở hơi chứ. Tớ chẳng nghĩ ra giả định nào tốt hơn cả.”

“Thực ra đó chính là điều tớ sẽ phản ứng đấy. Hoàn toàn là hư cấu thôi, dĩ nhiên.”

Vì không nghe gì thêm, Satoshi xem ra đã nghĩ rằng tôi không còn câu hỏi mà leo lên chiếc xe đạp. Hắn nhấp xe từng chút một để tôi vẫn đi bộ theo kịp và tiếp tục:

“Nói thế này chỉ để cậu biết thôi Houtarou, nhưng tớ thực sự mến những cô bé kiểu Oohinata. Dĩ nhiên không phải theo cái cách có thể khiến Mayaka giận nếu cậu ấy nghe những lời vừa rồi.”

“Tớ biết.”

Giống như vừa được nghe một lời thỏa mãn, hắn bắt đầu tăng tốc. Lúc này tôi chợt gọi:

“Satoshi.”

“Hả?”

Đạp thẳng, Satoshi quay lại.

“Còn chuyện gì à?”

“Không...”

Tôi đang do dự.

Còn một điều nữa cần phải được Satoshi xác nhận nhưng thực sự quá khó mở lời. Không, không nên cản trở công việc của hắn. Nghĩ vậy tôi hát ra một hơi thở nặng nề rồi lên tiếng.

“Đây là một câu hỏi về thành ngữ Nhật Bản. Nếu một người được miêu tả là giống Bồ Tát ở *bên ngoài* thì họ thực tế sẽ thế nào?”

Nghe xong hắn lẩm bẩm cái gì trong miệng. Tôi không nghe rõ nhưng dường như là “Mayaka không nói tới vụ đó.” Trách móc Ibara là không cần thiết. Nhiều khả năng nhỏ chỉ là không thấy lý do để phải truyền cho hắn đúng từng từ trong lời của Oohinata.

Đúng như tôi nghĩ, Satoshi biết. Một khi biết là hắn sẽ biết rất rõ, trái ngược với kẻ chỉ có sự lơ mờ như tôi.

“Có một câu nói rằng nếu ai đó giống như Bồ Tát ở bên ngoài thì bên trong sẽ ngược lại. Một trái tim của Dạ Xoa.”

Và để nhẹ nhàng hóa vấn đề bằng một lời nói đùa, hắn thêm vào:

“Nhưng với kinh nghiệm tiếp xúc thì tớ không nghĩ Chitanda dị ứng với lựu[1].”

[1] Lấy từ sự tích Hariti của Ấn Độ, kể về một người đàn bà trộm con của người khác để nuôi con mình. Sau này được đức Phật cảm hóa bà thề suốt đời chỉ ăn lựu chứ không đụng đến thịt người nữa.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 3 - Một cửa hàng rất đẹp

1. Hiện tại: 8.0km; còn 12.0km

Cái nào là đúng? Cái nào là sai? Việc trả lời hai câu hỏi đó thể hiện sự giáo dục lẫn kinh nghiệm mà một người được lĩnh hội. Làm điều tốt thì được khen, điều xấu thì bị phê phán. Bằng cách này chúng ta sẽ dần dần vẽ được lần ranh giữa cái đúng và cái sai.

Mặt khác thì *thích* và không thích lại không phải thứ người ta có thể dạy và được dạy. Nếu đi xa đến mức gọi nó là “bẩm sinh” thì người ta đã ngầm định rằng một việc như đưa bé này tương lai sẽ không thích phô mai đã được quyết định từ lúc nó sinh ra. Một thứ giống như định mệnh. Thay vào đó, liệu có thể diễn giải rằng những thói quen ấy hình thành từ những khoảnh khắc bộc phát trong nội tại mỗi con người rồi tích tụ dần khi họ lớn lên? Bởi hệ quả của nó chính là mất xích không thể rách rời với câu hỏi sau cùng của đời người – cái gì quý nhất đối với họ.

Đó là những lời Satoshi tuyên bố với tôi trong một ngày mưa. Nói xong hắn cười với một thái độ đầy nhún nhường trước khi tiếp tục:

“Trong bản thân cậu, Houtarou à, là một sự thiếu hụt đáng ngạc nhiên cả cái thích lẫn không thích và nó không gì khác một cơn *bộc phát* mà *cậu không muốn nhắc đến*. Thực ra đó là điều *Mayaka* sẽ nói, còn tớ thì không đi xa như vậy.”

“Nếu ở đây là Ibara thì cậu ta dám sẽ nói ‘Thực ra đó là điều Fuku-chan sẽ nói, còn tôi thì không đi xa như vậy’ lắm.”

“Không, Mayaka không bao giờ nói vậy. Cậu ấy rất thẳng nên cách chọn từ chắc chắn sẽ chẳng dễ chịu như tớ đâu.”

Chính xác là vậy. Tôi làm rồi.

Cứ có dịp đi chung về nhà thì Satoshi và tôi lại bàn tán về những thứ trên trời. Đôi khi hai thằng còn quan tâm đến những vấn đề dở hơi hơn như “số phận cuối cùng của thế giới”... và những khoảnh khắc hiếm hoi hơn chúng tôi sẽ chuyển chủ đề giữa chừng, thành một thứ không liên quan ví dụ như “A4 và B5: loại nào phù hợp cho ghi chú hơn” hay đại loại.

Tuy vậy điều làm cho ngày hôm ấy đặc biệt là một vị khán giả xen giữa màn bình luận – Oohinata.

Mưa không nặng cũng không nhẹ nhưng vẫn tiếp tục rơi. Bước dưới dãy mái vòm nối nhau của các cửa hàng chúng tôi gấp dù lại. Nắm tay ra phía sau, Oohinata trong mắt tôi chợt mang một dáng vẻ dễ mến trái ngược với hình ảnh tomboy thường ngày của mình. Cô bé cười.

“Chị Ibara nặng lời đến thế ạ?”

Chẳng phải là định đi tay ba hay gì, chỉ là khi tôi và Satoshi bước ra ngoài cổng trường đã vô tình gặp Oohinata. Cô bé gượng gạo cười mà nói “Em chưa cạ cứng được với ai ạ” nên cả ba quyết định về chung. Như có thể đoán được từ ba cựu học sinh ở cùng một trường sơ trung, đường về nhà chúng tôi gần giống nhau.

Tôi trả lời “Đúng vậy” còn Satoshi tỏ ra suy ngẫm.

“Tớ không nghĩ cậu ấy làm vậy với mọi người. Tớ chẳng hề thấy những lời như vậy được dành cho Chitanda-san dù một lần.”

Điều đó đúng, nhưng so sánh như vậy có hơi bất công không?

Giọng của Oohinata đột nhiên dịu xuống như chuẩn bị tiết lộ một bí mật động trời nào.

“Có lẽ là vì chị Chitanda quen biết nhiều người.”

“Ừm, vậy ý em là vì Chitanda-san biết mọi điểm yếu của Mayaka nên cậu ấy phải chiều lòng à?”

Satoshi không thể kiềm một cái cười khó tin. Đó là một ý tưởng buồn cười tới mức tôi không còn ý chí để hoạch lại. Oohinata lại một lần nữa chuyển chủ đề. Cố bé cười rồi nói:

“Dạ, nhưng ít nhất em cũng hiểu rằng anh Oreki chẳng quý trọng thứ gì cả.”

“Ê này...”

“Còn anh Fukube thì sao? Anh quý trọng điều gì?”

Lời phản đối của tôi đã không được để ý. Satoshi nhún vai rồi đáp:

“Điều làm anh trở nên khác biệt. Có lẽ vậy.”

Oohinata vượt ra một lời “Thế à” đầy thất vọng, và lần này đến lượt Satoshi hỏi.

“Rồi, nãy giờ ai cũng hỏi vậy còn em thì sao?”

“Em?”

Ánh mắt cô bé trở nên tinh nghịch như chuẩn bị bộc bạch cái gì nhẹ nhàng lắm.

“Dạ thì, là con gái em có thể nói mình trân trọng tình yêu lên trên mọi thứ.”

Nhìn một cô bé lớp dưới nói về tình yêu với tôi giống như được mục kích một chú gấu koala bằng xương bằng thịt. Đó là một loài động vật không hiếm và tôi có thể nhận ra chỉ bằng vẻ bề ngoài, nhưng nhìn ngoài đời thì chưa từng.

“Vậy à...”

Satoshi phản ứng không khác một ly so với Oohinata ban nãy. Theo đà Satoshi hỏi tiếp:

“Ồ, vậy là đã có người như thế trong đời em rồi sao?”

Nghe vậy Oohinata phì cười.

“Không, giờ thì chưa ạ. Có lẽ vì thế mà hiện tại điều quý giá nhất của em là...”

Đên đây cô bé cúi mặt xuống đất mà tiếp tục. Giọng nói là thứ duy nhất còn giữ được sự nhiệt tình.

“... bạn.”

Tôi có một ý niệm rõ ràng vì sao Satoshi lại thất vọng như vậy. Dù không phải vấn đề to tát gì nhưng tôi đã kỳ vọng câu trả lời của cô bé là một cái gì cao hơn. “Yêu” không phải tệ, nhưng nó quá rập khuôn. Đồng thời tôi cũng hiểu câu trả lời thoát trông thì khá chung

chung của hắn. Satoshi có cái mặt trông như chưa hề trải qua khốn khó trong đời nhưng thực tế hắn lại là con người của vấn đề. Mỗi cố gắng giải quyết vấn đề của mình là một lần hắn tạo ra một phiên bản mới cho bản thân. Không ít lần tôi chỉ biết nghĩ về việc mình vô lo như thế nào so với hắn. Thế nên dù câu trả lời ấy nghe có vẻ chung chung, có vẻ tầm thường đến mức nào thì tôi vẫn nhìn ra sự quyết đoán ấy – sự khác biệt định nghĩa nên Satoshi.

Đến đây tôi bắt đầu suy nghĩ.

Đầu tiên là “yêu”, nhưng vì đó là viễn cảnh nên câu trả lời trở thành “bạn”. Đó là lời Oohinata đã nói. Khó có thể xem đây là một câu trả lời thú vị, nhưng sự quyết đoán để trở nên khác biệt của Satoshi phải chăng cũng có thể áp dụng lên Oohinata. Câu trả lời của cô bé có bằng quơ không? Tôi nghĩ là không.

Nếu “yêu” là một nụ cười thì “bạn” lại là khoảng thời gian cô bé cúi mặt xuống đất. Tôi biết câu trả lời nằm trong sự trái ngược thái độ đó, chỉ là chưa nghĩ ra cái gì rõ ràng. Lý do tôi cảm thấy mình đồng cảm ít nhất là một phần trong Satoshi đến từ một sự kiện thực tế. Mùa đông năm trước, sau một hồi những diễn biến phức tạp Satoshi đã cho tôi thấy, dù chỉ một chút thôi, con người đằng sau lớp mặt nạ. So với điều đó tôi chưa hề trải qua điều gì tương tự với cô bé năm nhất Oohinata này. Dù gì cũng chưa tới hai tháng. Tôi lại kỳ vọng mình hiểu được cô bé trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy sao?

Thực ra là có, chỉ là tôi chưa thử.

Trong lúc chạy tôi đã cố gắng tìm cách lấy lại những gì bỏ qua bằng cách không đối diện với điều đó. Một cố gắng ngu ngốc, chẳng khác nào trong lớp không nghe giảng để rồi sắp thi thì lò dò đi mua

sách ôn. Dù rất khó khăn nhưng để tiết kiệm năng lượng tôi đành chấp nhận lựa chọn cuối cùng này. Nếu một người được mô tả rằng có *bề ngoài* như Bồ Tát thì tâm can chẳng khác nào Dạ Xoa. Dạ Xoa – nói cách khác là một con quỷ.

Có ba cách để diễn giải điều này.

Thứ nhất là giả định trí nhớ của Ibara có vấn đề và thực tế Oohinata đã nói khác hoàn toàn. Xét cho cùng thì đây không khác gì cách tự huỷ hoại mình. Với cả, thể loại hiểu lầm nào có thể làm nhỏ nghe lầm thành câu “Chị Chitanda giống như Bồ Tát” cho được chứ?

Cách thứ hai là giả định Oohinata đã nói đúng lời đó nhưng chỉ mang nghĩa đen – kết quả của sự quan sát và cảm nhận chứ không mang ý gì khác. Suy nghĩ theo hướng này cũng không ổn. Đến thời điểm này tôi chưa từng nghe một ai dùng cụm từ “giống như Bồ Tát” để khen ngợi người ta cả. Dĩ nhiên nếu chưa xét đến tất cả người trên thế giới thì chưa thể kiểm chứng rằng có ai xài hay không, nhưng... Với kinh nghiệm trong những lần trò chuyện cùng Oohinata tôi không nghĩ cô bé là một người như thế.

Như vậy tôi đành phải chấp nhận cách diễn giải thứ ba: Oohinata đã bóng gió rằng Chitanda là một con quỷ. Đó là một cách dụng ngôn khác thường nhưng tôi hiểu lý do cô bé làm vậy. Cố bé muốn chỉ trích Chitanda nhưng rõ ràng không thể tuyên bố trước đàn chị thân thiết của mình là Ibara. Có lẽ Oohinata không nghĩ rằng Ibara tự mình hiểu được hàm ý đó. Lỡ như mà có, cô bé cũng chỉ cần giả vờ như không biết đến một thành ngữ đúng-là-ít-người-biết “Bề ngoài như Bồ Tát, tâm can như Dạ Xoa.” Tuy nhiên không chỉ Satoshi mà chính tôi cũng biết hàm ý ẩn trong nửa vế đầu của câu nói. Trong Ngày Hội Tuyển Mộ Oohinata đã nói rằng “văn học Trung

Quốc có vẻ khó, nhưng em thích văn học Nhật”, và cô bé đã từng rất nhanh nhìn ra lời nói đùa khi cả bọn kéo đến nhà mừng sinh nhật là một câu trong bài thơ của Hagiwara Sakutarou. Theo tôi Oohinata có kiến thức về mảng này và cô bé đã áp dụng điều đó...

Nhưng thật tình tôi vẫn thấy chưa thỏa.

Điều gì có thể gây rạn nứt quan hệ giữa Chitanda và Oohinata?

Tôi đã loại bỏ khả năng điểm mấu chốt là một việc diễn ra vào giờ tan học hôm qua, vì không thể nào trước đó lại không có sự tình. Vẫn còn đó những điểm kỳ lạ. Nếu nhớ không nhầm thì đó là ngày thứ bảy...

Xem ra tôi đã chạy khá nhiều. Không ngẩng đầu, tôi cảm thấy mình chưa vã nhiều mồ hôi lắm. Trước mặt lại là một quả đồi. Dòng học sinh xung quanh bắt đầu khựng lại, trong khi tôi lại muốn chạy một mình.

2. Quá khứ: mười ba ngày trước

Thỉnh cầu của Oohinata đến khá bất ngờ nhưng có vẻ cô bé đã bỏ công nghĩ ngợi, canh thời điểm và chờ cơ hội để đề xuất.

Thứ sáu hôm ấy tôi vốn không định tới phòng họp. Với một cái túi rỗng tuếch sau khi đã chi cho một cái bánh cuộn bơ và hộp sữa nhỏ vào buổi trưa thì hiện tại tôi đang đói khôn xiết. Dù không quen ăn vặt giữa bữa nhưng tôi đang cố về nhà càng nhanh càng tốt để kiếm gì đó. Tuy nhiên trong lúc hướng về cổng chính một nhóm lớn nữ sinh bỗng dựng tràn ra lấp kín mọi lối dẫn qua hành lang. Cố chen lách không phải là ý hay nên đành quay lại, và trước khi kịp hiểu mình

đang đi đâu thì trước mặt đã là cửa phòng Địa chất. Thế là tôi cứ bước vào.

Xét về cảnh cái bụng đang réo thì hóa ra đây là lựa chọn chính xác. Bước vào phòng tôi nhìn thấy ba cô gái đang đứng quanh mà cùng nhìn vào một thứ trên bàn. Chitanda, Ibara và Oohinata đoạn quay sang nhìn tôi. Ibara lên tiếng trước.

“Cứ như biết ăn mà tới vậy.”

“Biết gì?”

Oohinata vui tươi đáp:

“Em và mấy chị định mở bim bim ấy mà.”

Một cảm xúc mạnh mẽ tràn ngập vào khoảnh khắc đó. Cổ kìm ham muốn về thức ăn lại, tôi nói:

“Anh đói muốn xỉu rồi đây. Cho tham gia với nhé.”

Tôi lờ Ibara khi nhỏ lẩm bẩm “Có âm mưu gì đây? Sao lại thẳng ruột ngựa thế?” và tự cho mình một chỗ. Bên trong hộp là bim bim khoai. Một bên hộp có hàng chữ “Satsuma Chips”[1] nên tôi nhận ra là khoai lang chứ không phải khoai tây như bình thường. Đây không phải lần đầu phòng Địa Chất tổ chức tiệc bim bim. Suốt năm qua Chitanda cũng thường xuyên mang bánh kẹo dư từ quà biếu tặng nhà nhỏ. Chỉ có lần này bim bim lại là từ người khác.

“Ai mang lên vậy?”

“Em.” Ohinata giơ tay lên phát biểu. “Sao ạ? Chẳng lẽ anh không ăn được nếu là đồ em mang lên?”

Tôi tự hỏi thế quái nào lại suy diễn được vậy.

“Mèo trắng mèo đen không quan trọng miễn là nó bắt được chuột.”

Oohinata nhìn tôi với vẻ mặt bối rối.

“Có phải là Chu Ân Lai không ạ?”

“Hình như là Lý Đăng Huy.”

Ibara chen vào.

“Không phải Tưởng Giới Thạch sao?”

Nghe hết từ phía này sang phía kia. Chitanda nở một nụ cười không thoải mái cho lắm.

“Ừm, có thể là Hồ Chí Minh chăng?”

Cứ như là nhỏ giả khờ vậy. Xem ra tôi hơi nhầm chủ đề mất rồi. Mặt khác dù không nhớ chủ nhân của trích ngôn ấy tôi cũng kịp ghi nhận trong một cuộc tán gẫu sau đó. Là Đặng Tiểu Bình.

“Mà thôi, ngồi xuống đi.” Sau khi đề xuất tôi đi lấy ghế.

Oohinata lấy ra từ trong túi một chiếc điện thoại và đặt lên bàn trước mặt mình, chắc là để khởi vớng khi ngồi. Cô bé mở hộp bím bím, màn đánh chén bắt đầu.

Mỗi miếng bím bím đều dày và có độ xốp có thể cảm nhận bằng tay như ấn vào một tấm foam. Cắn vào thì như vừa ăn nước trái cây đóng hộp và khiến một mùi thơm thoang thoảng bay ra.

“Như là thấm vào tận tâm can ấy nhỉ.”

Nghe thế Oohinata liền đáp:

“Anh nói cứ như một ông lão say bí tỉ vừa bước ra khỏi bồn tắm ấy.”

Tôi thực sự muốn hỏi rằng cô bé đã thực sự thấy một ông lão say bí tỉ vừa bước ra khỏi bồn tắm chưa.

“Ôi ngon thật!”

Lời trâm trồ có vẻ đầy bản năng của Ibara khiến Oohinata cười toe toét.

“Vậy thì tốt quá. Nhà em rất thích loại này nên đã mua một mớ.”

“Vậy à, em mua ở đâu vậy?”

Chitanda bấy giờ đang tập trung vào vỏ hộp mà đặt câu hỏi.

“Trên đó có chữ *Đặc sản Kagoshima* đó chị. JA Kagoshima[2]... Dù không đúng mùa nhưng vẫn rất là ngon. Hình như người ta bán quanh năm đấy ạ.”

Chitanda không rời ánh mắt giám định của nhỏ khỏi hộp bánh. Không biết nhà nhỏ có trồng khoai lang hay không, nhưng xét về mặt sản phẩm là hàng nông nghiệp thì xem ra JA Kagoshima với nhỏ là đối thủ cạnh tranh.

“Từ Kagoshima? Vậy là em có người thân ở đó?”

Tôi cũng nghĩ là khá lạ khi Oohinata biết về đặc sản của một vùng xa tít tắp như Kagoshima, nhưng nếu có người thân thì hẳn cô

bé đã có dịp đến chơi một lần. Kết luận vội vàng này liền bị cô bé phủ nhận bằng một cái lắc đầu.

“Không không. Em đến đó để xem hòa nhạc ạ.”

“Hòa nhạc? Ở tận Kagoshima sao?”

Tỏ ra xấu hổ, cô bé lí nhí:

“Ở Fukuoka ạ. Có một cửa hàng ở Fukuoka bán loại bánh này.”

Việc đặc sản Kagoshima được bán ở Fukuoka chứng tỏ công ty này đã vươn khá xa rồi đây. Tôi hiểu phần nào cảm giác của Chitanda – quy mô thị trường là nhân tố quan trọng của một công ty. Ibara xếp những miếng bim thành một chồng rồi bỏ cả vào miệng, đoạn nhỏ hỏi:

“Em coi hòa nhạc gì ở Fukuoka vậy?”

Oohinata hơi nheo mắt trước khi đặt ngón trỏ lên miệng.

“Đó là bí mật ạ.”

“Thế cơ à.”

Dù có là ai – thậm chí là một nhóm nhạc nhiệt thành với chủ nghĩa sùng bái sa-tăng chẳng nữa tôi ngờ là có ai chúng tôi sẽ nhìn cô bé với cặp mắt khác. Nhưng nếu Oohinata muốn giữ bí mật thì chẳng lý do gì phải hỏi tới cùng.

“Nhưng Fukuoka cũng xa vậy. Đó là nơi duy nhất à?”

“Dạ không, họ lưu diễn toàn quốc ạ. Em... kiểu như là *theo* họ nên anh chị biết đấy, không phải nơi nào cũng đến được.”

“Toàn quốc cơ à?”

Đây là câu hỏi từ Chitanda.

“Từ Hokkaido tới Okinawa?”

Có vẻ bối rối, Oohinata trả lời: “Ừm, từ Sendai tới Fukuoka ạ,” rồi thêm vào với giọng bực bội: “Thực ra nơi duy nhất em không thể dự lại là buổi lớn nhất ở Tokyo vì không mua được vé.”

Không ghét nhạc, nhưng cũng chẳng đời nào tôi lại làm một việc như theo một ban nhạc khắp mọi miền đất nước. Tôi thực sự cảm động bởi quyết tâm của cô bé.

“Em cũng tâm huyết lắm mới theo họ được đến vậy nhỉ.”

Không hiểu sao, khi nghe tôi nói vậy Oohinata trở nên ngoan hiền hơn hẳn.

“Một người bạn nói với em rằng tình yêu có thể làm tất cả.”

“Và không bao giờ hết?”

Đến đây cô bé nghiêng đầu suy tư rồi cười gượng.

“Sau khi nghe album mới nhất thì em nghĩ rằng doanh thu sẽ bắt đầu giảm ạ.”

Chúng tôi miệng thì nói nhưng tay không hề quên nhiệm vụ bóc bim bim về mình. Có lẽ vị ngọt nhẹ nhưng lan tỏa mà để lại cảm giác khoan khoái nơi đầu lưỡi khiến tôi không dừng việc lấy thêm một cái và cứ thế. Dạ dày đã hết réo tự bao giờ.

Khi nhận ra mình không còn đói cũng là lúc chỉ còn một miếng trên bàn. Ibara và tôi đưa tay gần như là cùng lúc và đột ngột dừng lại phía trên miếng bim bim. Đó là hoàn cảnh dễ khiến người ta liên tưởng về một chuyện tình lãng mạn, nhưng thực tế sự ấm cúng đó không tồn tại trong ánh nhìn đầy thù địch của chúng tôi.

“Em mừng vì các anh chị thích đến thế.”

Không màng đến lời Oohinata, Ibara và tôi từ từ rút lại, dĩ nhiên là cùng lúc. Nghĩ rằng đối phương đã rút lui, thế là lại cùng lúc những ngón tay tôi và nhò giáp mặt nhau trên miếng bim bim cuối cùng. Không phải tôi thèm muốn nó đến vậy, nhưng...

Nỗi yên lặng giữa chúng tôi rất kỳ cục. Một cánh tay vươn ra, còn đầu thì không nghĩ tới giải pháp nào khi nhìn vào gương mặt mà Ibara đang mang. Chitanda, người nãy giờ yên lặng mà quan sát cuộc chiến, chỉ có thể “ưm” một cái đầy lo lắng trước khi âm thanh cứu bồ nhỏ vang lên. Một người vừa mở cửa.

Cả bốn chúng tôi nhất loạt nhìn về phía một Satoshi đang bặm miệng cười. Ibara lên tiếng:

“Cứ như biết có ăn mà lên đây vậy.”

Dĩ nhiên hẳn chẳng hiểu mô tê gì mà bối rối hỏi: “Biết gì cơ?”

Oohinata đáp:

“Em và mọi người sắp ăn hết một hộp bim bim ạ.”

Và thế là các thành viên của CLB Cổ Điển đã tụ về một chỗ. Nhìn Satoshi cho vào miệng miếng bim bim cuối cùng. Oohinata nhìn qua chúng tôi rồi hào hứng tuyên bố:

“Dạ rồi, vậy là các anh chị đã ăn xong. Thực tình thì đàn em này có một thỉnh cầu nho nhỏ tới các tiền bối ạ.”

Tới lúc nhận ra hộp bim bim là kế hoạch hối lộ thì đã muộn. Chỉ vì để vui bụng chúng tôi đành thí đi mọi kế hoạch vào thứ bảy cho cô bé này.

Dự báo thời tiết không thực sự tốt khiến tôi cứ lo về một cơn mưa bất chợt. May mắn là khi rời khỏi nhà mây vẫn trắng nên tôi cầu nguyện nó sẽ mãi trắng như vậy, nhưng vì không biết trước khi nào về nên một cây dù gấp đã được phòng hờ trong cái túi đeo vai. Mọi khi thứ duy nhất liên thân chỉ là ví tiền nên đây là dịp hiếm hoi tôi đeo cái gì khác ngoài cặp để ra ngoài.

Chúng tôi được bảo là đợi trước cổng trường Sơ trung Kaburaya – một địa điểm thuận tiện cho tất cả. Trong sân trường CLB Bóng đá và Điền kinh đang tập luyện và đằng xa hình như có CLB Quần vợt. Đảo mắt qua tôi chẳng nhận ra một ai.

Cứ nghĩ rằng nếu có người đến trễ so với lịch hẹn ba giờ thì đó phải là Satoshi, nhưng tôi đã bé cái nhầm. Năm phút trước giờ hẹn thì Satoshi, Ibara và cả Oohinata đều đã có mặt.

Dù là bằng vải gin nhưng hình ảnh Ibara diện váy vẫn khiến tôi hết hồn. Oohinata thì mặc áo thun tay ngắn. Mùa hè có lẽ đã tới.

“Xin lỗi vì đã làm phiền các anh chị ạ.”

Hối lỗi là thế nhưng cô bé vui mừng ra mặt. Ibara và Satoshi cũng tỏ ra vui vẻ hơn là phiền hà.

“Mấy vụ này cũng hiếm. Chị rất là mong chờ đó nha.”

“Em cũng vậy. Nhưng chị cũng đừng kỳ vọng nhiều quá nhé.”

... và cứ thế họ cười nói vui vẻ. Không lên tiếng nhưng thực tâm ít nhiều tôi cũng thấy thoải mái.

“Cũng gần thôi. Em sẽ dẫn đường ạ.”

Nói xong Oohinata bước lên trước.

Điểm đến của chúng tôi là một quán cà phê chưa mở cửa. À, y tôi không phải là chưa mở ngày hôm nay, mà dường như cái quán này thậm chí còn chưa được khai trương.

“Vậy chú của em làm ở đây?”

Nghe Satoshi nói Oohinata lắc đầu rồi cười.

“Em có giải thích rồi mà? Đó là anh họ của em. Chỉ là tuổi tác hơi cách nhau một chút.”

Tôi cũng nghĩ đó là chú của cô bé. Một người anh họ già – phải nhớ điều đó.

Theo như lời giải thích vào ngày hôm qua, một người thân của Oohinata chuẩn bị mở tiệm cà phê nên chúng tôi được hỏi là có thể đến để ném thử hay không. Đúng như Satoshi đã đề cập, được vào một cửa hàng trước ngày khai trương là một dịp hiếm có. Với tư cách là một trong những khách mời đầu tiên, tôi bỗng dưng thấy mình phồng lỗ mũi.

Chitanda mà ở đây thì thể nào nhỏ cũng thể hiện nổi hiếu kỳ của mình hơn mức bình thường. Tuy nhiên vì một số công chuyện không thể tránh và cũng chẳng biết sẽ xong khi nào nên nhỏ đã không hứa.

Hôm qua, trong nỗi tiếc nuối khôn cùng nhỏ rầu rĩ: “Chị rất muốn đi nhưng mà... chỉ sợ trễ quá.”

Cá nhân tôi mong chờ sự khai trương của một quán cà phê mới. Cái quán tôi từng thường xuyên đến, Sandwich Dứa, đã chuyển đi nơi khác nên chẳng còn mấy quán nước vừa gần vừa hợp túi tiền của học sinh gần đây. Có một nơi gần như vậy thật là đáng biết ơn.

“Vậy cụ thể là quán phục vụ gì?”

Câu hỏi của tôi không tới được tai Oohinata khi cô bé đang say sưa chuyện trò với Ibara. Mà thôi, đến đó thì khắc biết mà.

Thế là tôi đành đi song song với Satoshi. Bỗng dưng hắn nói lên điều tôi vừa nghĩ trong đầu.

“Hoài niệm quá nhỉ?”

“Ừ.”

Đây là con đường chúng tôi đã từng đi đến trường. Vì bị bắt phải gia nhập Ban Thể Mỹ nên có những lúc tôi phải về nhà trễ, còn ngoài ra tôi và hắn sẽ luôn đi cùng nhau. Có một sự kỳ lạ nhưng cũng thân quen khi đi trên con đường này với tư cách là học sinh Cao trung và trong một bộ đồ không phải đồng phục.

“Cứ cảm giác như mình làm cái gì xấu ấy.”

Satoshi liền gật đầu đồng tình

“Chuẩn luôn. Tớ suýt nữa là thấy mình có lỗi.”

Chúng tôi đã đi qua đây suốt ba năm, và thực tế chỉ là đến tận đây. Tốt lành hay tệ hại, những mối quan hệ giữa chúng tôi với

người khác và với mọi thứ trong trường sơ trung cũng kết thúc sau khi rời khỏi con đường này. Sơ trung Kaburaya là nơi lẽ ra phải tràn đầy sự ấm cúng thân thuộc, nhưng giờ đây chỉ là cái gì xa cách và lạnh lẽo. Tôi cảm thấy xa lạ với chính nơi mình từng tốt nghiệp, có lẽ vì thế mà mỗi bước chân đều làm tôi có cảm giác mình đang phạm tội.

“Nghĩ lại thì, tớ nhớ mình cũng từng không muốn tới gần trường tiểu học sau khi đã vào sơ trung.”

“Vì đồng phục à?”

Dĩ nhiên tôi không định nghiêm túc khi nói lời ấy. Satoshi chỉ cười cay đắng.

“Tội mình thử mặc lại đồng phục cũ không?”

Tôi không thể tưởng tượng đó lại là giải pháp để khiến mình bớt xa lạ hơn với cảnh vật. Như đã nói, chúng tôi không còn chỗ trong trường Kaburaya nữa. Nếu thực sự muốn về thì ngoài việc làm công trong trường tôi chẳng nghĩ ra cách nào khác.

Dần dần chúng tôi càng rời xa cổng trường. Khi những âm thanh tập luyện cũng không còn tới tai cũng là lúc Oohinata dừng lại.

“Tới rồi ạ.”

Tọa lạc giữa một cửa hàng soba và nhà dân, nơi sắp-trở-thành quán cà phê hướng về mặt tiền này trông có vẻ không phải mới xây, hay đúng hơn từ chiếc mái xỉn màu và hoen gỉ có thể đoán nó phải khá xưa. Tuy vậy tôi không thể nhìn ra một vết dơ trên cửa kính và tay nắm cửa thì được đánh bóng sáng loáng.

“Ôi, trông đẹp quá,” Ibara trầm trồ trước những mảng tường màu kem. Tôi thì mặt khác lại để ý nhiều hơn tới cửa sổ. Để đánh giá một cửa hàng có dễ thu hút khách lần đầu hay không thì cửa sổ là mấu chốt quan trọng. Nếu quá nhỏ hay thậm chí là không có thì cửa hàng sẽ tạo cảm giác rằng đây là một “căn cứ bí mật” đầy ám cúng, nhưng sẽ khó gây ấn tượng cho người qua đường. Trái lại nếu cửa sổ quá to thì người bên trong sẽ có cảm giác mình bị “phô” nhiều quá và không phải lúc nào cũng tốt. Nơi này đã khéo léo tránh được cả hai vấn đề - các khung cửa sổ đều được thiết kế chuẩn mực và có thêm vài lọ hoa nhỏ để ngoài. Hoa được chọn không phải loại hiếm nhưng tôi không thể nhớ tên. Thấy Satoshi cũng đang nhìn chằm chằm, tôi hỏi:

“Satoshi, đây là gì?”

“À, là hoa.”

Hắn nhún vai trước cái lườm của tôi mà phân bua:

“Tôi có biết nhiều về hoa cỏ đâu. Hỏi Chitanda-san ấy.”

“Ồ, đúng rồi!”

Ibara thốt lên rồi rút ra chiếc điện thoại.

“Cậu nhắc đến Chi-chan tôi mới nhớ. Có lẽ giờ này cậu ấy đã xong công chuyện rồi.”

“VẬY Ạ? Em rất muốn chị ấy đến,” Oohinata thì thầm khi vịn tay nắm cửa. “Nhưng giờ các anh chị cứ vào nhé.”

Không có tiếng động khi cánh cửa được đẩy vào. Xem ra họ còn thiếu cái chuông báo có khách. Tôi bước vào và, như ngay lập tức,

ngây người ra. Đó là mùi gỗ mới, mùi dung dịch tẩy và được làm đầy bởi hương cà phê mới rang. Bị phục kích cùng lúc khiến tôi còn không thể cảm nhận nhịp thở của chính mình. Thứ mùi hổ lốn này có đáng được coi là thảm họa chưa nhỉ? Có lẽ là mới tân trang chứ tôi không hy vọng sẽ gặp lại thứ mùi này khi quán đã khai trương. Nhịp thở dần dần cũng ổn trở lại.

“Mấy đứa tới rồi à. Rất hân hạnh.” Một dáng người đứng sau quầy bar lên tiếng.

Bảo là người thân nhưng trông chẳng giống Oohinata đến một tấc. Tôi đoán chuyện này cũng không phải hiếm. Nếu so sánh với bà chị yêu dấu thì dù có vài điểm tương đồng nhưng phần nhiều chị em tôi trái ngược một trăm tám mươi độ... mà thôi. Người chủ quán trông không được phong độ cho lắm. Chất giọng như thì thầm, và mỗi khi chạm mắt nhau anh lại quay đi chỗ khác tỏ vẻ không thoải mái. Không biết có phải là mẫu số chung hay không nhưng ông chủ quán Sandwich Dứa cũng xa cách như vậy. Nghĩ kỹ thì cũng có khả năng vì chúng tôi chỉ là học sinh trung học, không phải khách hàng được nhắm đến nên chủ quán cũng bỏ qua luôn phần phục vụ ân cần chẳng?

“Không gian thật tươi sáng. Tớ thích thế.”

Ibara tiếp tục giành lời khen cho bất kỳ thứ nào được sơn màu kem trong quán. Satoshi hướng mắt về một bức tranh mà tự lẩm bẩm với mình “Ồ, tranh của Lautrec[3]” khiến tôi cũng nhìn theo.

Có bảy chiếc ghế cùng bốn chiếc bàn. Tiết kiệm không gian là thượng sách, nhưng tôi không thể không thất vọng khi họ sử dụng bàn tròn để làm điều đó. Khi ngồi bàn tròn luôn khiến tôi có cảm giác kiểu gì sẽ có đồ rơi xuống.

Bức tường đằng sau quầy bar được trang trí bởi thứ gì trông như trái tim bị ép dẹp ở cạnh, nhưng dựa trên phần nhánh tỏa ra xung quanh tôi nhận ra đó là cần tây. Chính giữa phần trang trí là hình hai chú thỏ đối mặt nhau. Khó mà tin được đây là thành quả từ một ông chủ ít biểu cảm như vậy.

“Xin lỗi vì không có nhạc, chắc là cô quạnh lắm. Nhưng mấy đứa cứ thoải mái đi nhé.”

Nghe những lời ngượng nghịu như vậy càng khiến tôi tự hỏi liệu có cần hay không. Khi chính thức mở cửa có lẽ ông sẽ mở radio hay cái gì tương tự. Tôi thích sự im lặng dù chắc rằng không nhiều người đồng tình như vậy ở một quán cà phê. Thôi thì có một quán ở gần đây là tốt lắm rồi.

“Sắp rồi phải không? Chỉ một chút nữa thôi!”

Oohinata nói chuyện với phong thái tự nhiên hơn nhiều so với trên trường. “Anh em họ” là từ có thể coi là tệ nhất để diễn tả hai người thân gần gũi nhau cỡ nào. Có những cặp tách biệt nhau như xa lạ nhưng cũng có những cặp lớn lên cùng nhau như ruột thịt. Dù có một khoảng cách nhất về tuổi tác giữa hai người nhưng cô bé xem ra rất khẳng khái với chủ quán. Nhón chân hết cỡ, Oohinata cố gắng nhìn vào trong bếp.

“Chị Ayumi không có đây ạ? Em đã nghĩ đây là dịp tốt để anh luyện tập.”

Người chủ quán đáp lại với âm điệu không khác trước là mấy. Dường như không phải với chúng tôi là tỏ ra lạnh lùng, chỉ là anh vốn thế.

“Bọn anh có việc ở văn phòng nên Ayumi đang chạy lên. Lần sau cũng được mà.”

“Việc tập luyện là rất quan trọng! Sẽ ra sao nếu anh gọi chị Ayumi là *Po-chan* trước bàn dân thiên hạ hả?”

Dựa trên thực tế cả bọn được mời để phục vụ cho việc “luyện tập”, tôi có thể đoán rằng “chị Ayumi” này là một người quan trọng sau khi quán cà phê đi vào hoạt động. Là vợ của chủ quán à? Hay ít nhất cũng phải là bạn gái. Nếu chỉ là nhân viên bình thường thì chẳng lý nào anh ta lại cử đi để làm công việc văn phòng cho mình cả.

Oohinata quay lại hỏi chúng tôi bằng điệu bộ của một bồi bàn.

“Quý khách sẽ ngồi ở đâu ạ? Bàn, hay là...”

Satoshi nhìn quanh rồi đáp:

“Bàn nào cũng ngồi được bốn người. Giờ thì ổn nhưng tụi mình còn chưa biết lát nữa Chitanda-san có đến không.”

“Ồ, phải rồi.”

Oohinata gạt đầu rồi đẩy ra một chiếc ghế dài ra sát quầy bar. Chúng tôi lần lượt ngồi theo thứ tự: Oohinata, Ibara, Satoshi và tôi. Ghế đủ cao và nhờ không có khớp xoay nên dù không bắt vít xuống sàn tôi vẫn cảm thấy sự vững chắc, thêm nữa không biết dùng loại đệm gì mà ngồi vào ghế mang lại cảm giác rất thoải mái. Ibara bắt đầu lia mắt khắp từng ly của quầy bar trước khi thốt lên đầy phấn khích”

“Đây là lần đầu chị ngồi ở quầy bar như vậy. Cứ như thành người lớn rồi ấy!”

Người lớn hẳn là có tiêu chuẩn thấp lắm nếu chỉ thế mà thành được. Người chủ quán dọn ra những ly nước lọc cho chúng tôi rồi nói với Oohinata:

“Anh vẫn chưa kiếm cách cho bay cái mùi dung môi pha sơn này. Hy vọng tới lúc khai trương cũng bớt nhiều.”

“Tốt nhất là như vậy. Mới bước vào em đã thấy có vấn đề rồi.”

Đúng như tôi nghĩ mình không phải người duy nhất khó chịu bởi thứ mùi hồ lớn này. Kỳ lạ là bây giờ tôi lại quen nên chẳng màng đến nữa.

“Rồi còn mùi keo giấy dán tường nữa... Chịu thua. À chết rồi, anh quên chưa in menu.”

“Trời ạ!”

Oohinata cười phá lên khiến người chủ quán cũng mỉm cười.

“Không sao, cứ làm từng cái một. Anh sẽ cho mấy đứa thường thức cà phê House Blend của quán.”

“Các anh chị đồng ý không ạ?”

Ba chúng tôi đều gật đầu nên cô bé tiếp tục.

“Vậy tụi em chọn cái đó và...”

Oohinata rướn người lên quầy.

“Có cái gì ăn không anh?”

“Bốn House Blend. Đồ ăn nhẹ thì anh nghĩ mình có thể làm vài loại sandwich nhưng...”

“Tụi em sẽ ăn thử tất cho.”

Không được đâu Oohinata. Không hề nghĩ ngợi tôi làm bầm:

“Quan trọng là chưa có nguyên liệu.”

“... Ờ cũng có thể. Phải vậy không anh?”

Người chủ quán lí nhí “Gần như” rồi quay sang phía tôi mà khẽ gật đầu. Chắc là một cách cảm ơn.

“Nhưng anh có bánh mì nướng. Mấy đứa dùng tạm nhé.”

Nhìn anh cố công như vậy chúng tôi cũng không ý kiến gì.

Có lẽ vì từng có kinh nghiệm, hoặc vì nơi đây chưa đi vào hoạt động chính thức mà tôi không cảm thấy một chút căng thẳng trong các chuyển động của anh. Chẳng những không có thời gian ngưng tay chân mà mỗi theo tác đều được thực hiện cẩn thận và chối từ sự rườm rà.

Tuy nhiên Oohinata lại nhìn bằng ánh mắt khác.

“Ôi cha. Bụng chị Ayumi bắt đầu lớn rồi đó. Bộ anh tính một mình làm tất sao?”

Bày ra mấy cái đĩa, người chủ quán trả lời.

“Không đông khách thì sẽ ổn thôi, nhưng không phải anh mong thế...”

“Dĩ nhiên. Khi người ta chưa cấu xé nhau để chen được vào quán thì anh không được thỏa mãn.”

“Chả có quán cà phê nào như vậy cả.”

Tôi cũng nghĩ vậy.

“Nhưng em nói đúng. Vậy Tomoko-chan có muốn làm bán thời gian ở đây không?”

“Bán thời gian à?”

Oohinata thở dài.

“Em còn chẳng biết là được phép không, với lại cũng chưa đi làm bao giờ.”

“Ai cũng bắt đầu ở đâu đó mà.”

“Ý em không phải vậy. Anh biết ba em rồi đó. Ông sẽ không chịu còn trợ cấp thì cứ từ từ giảm.”

“Mấy khoản nợ phức tạp lắm. Em cũng nên hiểu...”

“Mua cái xe cho mắc vào rồi phải giảm chi tiêu cả nhà, nhưng lại không cho em tự đi kiếm tiền. Anh không thấy vô lý à?”

Sau một hồi than vãn Oohinata chợt nhận ra trong quán không chỉ có hai người. Trước mặt chúng tôi cô bé mỉm cười xấu hổ.

“Là thế đấy ạ. Đủ thứ...”

Khi tần suất trò chuyện thưa dần cũng là lúc tôi có thể nghe tiếng xe đỗ bên ngoài. Bấy giờ hướng mắt về một góc, Ibara khẽ khàng lên tiếng:

“Cái giá sách bằng gỗ kia đẹp nhỉ. Trông chẳng rẻ tiền chút nào.”

Tôi không nhận ra tới khi nhỏ nhắc đến. Cái giá sách lùn ở góc quán không tạo cảm giác xuềnh xoàng, không chau chuốt của một tác phẩm tay mơ. Nó đầy phong cách mỗi tội trông không có vẻ chứa được nhiều. Những cuốn sách đặt trên giá đều là loại bỏ túi, tây có ta có.

“Không biết anh có đọc nhiều không nhỉ?” Satoshi hỏi Oohinata thay vì chính đối tượng. Cô bé có vẻ bối rối trước khi lên tiếng, nhưng người chủ liền giơ tay cản mà trả lời:

“Không nhiều. Máy cuốn đăng đó là anh lựa chỉ vì trông có vẻ nổi bật.”

“Nghĩa là anh không để đó vì muốn khách người ta đi...”

“Hoàn toàn không.”

Dù chính miệng nói chỉ là vật trang trí nhưng tôi đồ rằng anh ta chỉ khiêm tốn. Có một giá để tạp chí ở góc quầy bar nhưng trong đó chỉ chứa một chồng những tạp chí trông-bình-thường và báo giấy. Satoshi nhìn theo tôi.

“Ồ này, có Shinsou kìa!”

Hắn chỉ vào cuốn tạp chí phát hành hàng tuần ở trên cùng. Tôi có nghe nói về Shinsou. Nó không hẳn là có những bài báo tuyệt hảo hay thể loại lá cải chuyên soi mói xì-căng-đan hay chuyện người

lớn. Nói chung là một dạng tạp chí nửa mùa có thể mua ở bất cứ đâu, nhưng lạ là Satoshi lại có hứng thú.

“Oohinata-san, em lấy dùm anh một cuốn nhé.”

“Dạ vâng.”

Oohinata là người ngồi gần cái giá nhất. Cô bé cố gắng rút ra và rút cuộc phải dùng một tay giữ cái giá vì cả chồng tạp chí đều bị nhồi rất chặt vào trong. Cuối cùng cũng lấy được một cuốn, cô bé đưa cho Satoshi. Nhìn hần lạt vài trang Ibara hỏi:

“Sao thế? Có tiêu đề gì hay à?”

“Ừ, đại loại thế. Hiếm khi mấy tạp chí như vậy giật tít về sự kiện diễn ra trong thành phố.”

“Vậy sao? Là vụ gì?”

“Dĩ nhiên là vụ tập đoàn Suitou rồi.”

Ibara đáp lại bằng một cái “Ra vậy” trong khi Oohinata không tỏ ra như có gì đặc biệt. Mọi người xem như chấp nhận những gì Satoshi nói.

Ngoại trừ tôi.

“Và nó là vụ gì?”

Satoshi liền nhìn tôi bằng cặp mắt trống rỗng.

“Cái gì vậy Houtarou? Cậu đùa đấy à?”

“Tớ nghĩ là mình đã nghe về cái tên này. Không nhầm thì ‘Suitou’ có liên quan đến cấm trại phải không?”

Chả thèm nghe Satoshi mở ra cái trang cần thiết và đưa nó cho tôi.

“Là cái này.”

Chỉ là một tí nhỏ, khoảng nửa trang báo và thuộc về mảng tin tức trong nước. Thứ duy nhất nổi bật chỉ là dòng tiêu đề: “TẬP ĐOÀN LỚN BỊ TỐ LỪA ĐÀO”. Đọc thì cũng được thôi, nhưng việc chính của chúng tôi ở đây là uống cà phê nên cứ để Satoshi tóm tắt cho tiện.

“Có một cái công ty tên là Suitou và gần đây họ tuyển dụng rất nhiều nhân viên mới. Những người trúng tuyển sau đó được thông báo và huấn luyện đảng hoàng, rồi được bảo có thể trình diện ở công ty sau bốn tháng để nhận việc. Bốn tháng trôi qua và họ tới, thế nhưng không một ai trong công ty biết họ là ai và sao lại đến đây. Thậm chí còn chẳng biết tên tuổi người đã tuyển dụng họ.”

Đơn giản quá nhỉ.

“Rồi, để tớ thử đoán nhé. Dám cá là những ứng viên đã phải chi những khoản như là phí mua đồng phục hay tài liệu học tập trong thời điểm huấn luyện phải không?”

“Chính xác, dù thực tế chỉ có câu trả lời này là thỏa đáng.”

Ibara nhìn tôi kinh ngạc.

“Tin tức đưa vụ này rầm rộ lắm mà không biết thật à? Ông đang cố gắng để lánh xa mọi diễn biến trên thế giới này sao?”

Chỉ vì tôi không biết không có nghĩa là phải nói ra cho người ta biết. *Vừa định nói những suy nghĩ* của mình ra tôi nhận thấy điều đó chỉ tổ làm to chuyện, thế nên tốt nhất là nhịn.

“Trông có vẻ chỉ là lừa đảo thông thường thôi. Họ đã bắt được chưa?”

“Đây không phải là vụ cứ muốn dò ra một danh sách là được, và thực tế việc tóm được kẻ chủ mưu dễ dàng là một bất ngờ lớn. Khá thú vị là *ba* của thủ phạm cũng từng có tai tiếng về lừa đảo và dò ra điều đó giúp cảnh sát nhanh chóng tóm gọn ổng. Chắc trong tạp chí có đề cập.”

Sao kì vậy?

“Bao giờ ba mẹ bị bắt về tội của con cái nào?”

Satoshi dường như đã lường trước. Hấn nhún vai.

“Có lẽ vì thế là nó chỉ chiếm nửa trang báo.”

Ra vậy.

Lấy tờ tạp chí, Satoshi bắt đầu đọc.

“Nè, khi nghĩ về lừa đảo tớ chỉ tưởng tượng nó ảnh hưởng tới mấy ông già trong công ty thôi. Một ví dụ tương tự nhé. Giả như năm trước mình nhận được thông báo rằng: ‘Em đã trúng tuyển vào trường Cao trung Kamiyama. Xin hãy trả phí nhập học’ thì các cậu có nghĩ rằng mình bị lừa không?”

“Tớ hiểu,” Ibara đồng tình. “Nếu nhận thông báo rằng mình thắng xổ số ở một quầy bán hàng ngoài trời tớ nghĩ mình sẽ chẳng nghi

ngờ chút nào.”

“Bán hàng ngoài trời? Ý cậu là chợ trời ấy à?”

Khi tôi chen vào Ibara đột nhiên im bặt.

Người chủ quán mang những tách cà phê House Blend ra rất đúng thời điểm. Satoshi đưa lại cuốn tạp chí Shinsou cho Oohinata và chúng tôi hướng mắt về tách cà phê của mình. Tôi chợt nhận ra ý nghĩa đằng sau hình ảnh hai chú thỏ trang trí. Ở tay cầm của tách và trên thìa đều có hình chú thỏ tai nhọn. Xem ra ý tưởng này bắt nguồn từ sở thích của người chủ quán hay “chị Ayumi”. Có thể chị sinh vào năm con thỏ.

Không may, dù thích cà phê đến độ nào thì vị giác và khứu giác của tôi có thể lĩnh hội hết sự phức tạp đầy trang nhã của House Blend chỉ trong một tách. “Ngon quá” là tất cả những gì có thể nói. Trong khi cố gắng nghĩ ra cách để tôn vinh hơn nữa bằng việc so sánh hay đi vào chi tiết, tôi nhận ra trong đầu bỗng nhiên không còn sinh ra chữ nữa. Nhưng có lẽ không quan tâm cho lắm, ngay sau khi nhận lời khen của chúng tôi người chủ quán liền chuyển chủ đề.

“Bánh mì nướng thì ăn kèm với mứt và kem. Anh có mứt dâu và mứt cam, còn kem thì mấy đứa có thể chọn loại bình thường hoặc mascapone.”

Tất cả chúng tôi đều đưa ra lựa chọn của mình và chẳng có cái nào ăn nhập với nhau.

Tôi chọn mứt dâu và kem thường.

Satoshi thì mứt cam và mascapone.

Ibara chọn mút cam với kem thường.

Oohinata thì mút dâu với mascapone.

Chia rất đều. Trong một khoảnh khắc tôi nhận ra sự bối rối trong nét mặt của người chủ quán.

Mút và kem lần lượt được dọn ra, cùng hai cái bánh nướng cho mỗi người. Satoshi nhìn chúng tôi đầy nghiêm túc.

“Houtarou, tớ nghĩ mình khá tự hào về mớ hiểu biết đặc biệt trong những thứ tầm phào và chán ngắt.”

“Không cần phải nghĩ. Để tớ nói. Cậu có một mớ hiểu biết đặc biệt trong những thứ tầm phào và chán ngắt.”

“Nghe người khác nói nó kì lạ sao ấy... Ờ, đó không phải vấn đề. Ý là tớ biết cách ăn bánh mì nướng chính xác ở bên Anh quốc như thế nào. Đầu tiên là mút...”

“Ý cậu là phết mút trước kem?”

“Không, kem trước chứ...”

“Vậy cái nào trước ạ?”

Satoshi đăm nhìn chăm chăm vào đĩa bánh mì mà chẳng nói chẳng rằng. Tôi nghĩ hẳn biết cái nào cần được phết lên trước, nhưng chắc là quên rồi. Không chờ câu trả lời của hẳn người chủ quán nhẹ nhàng đáp:

“Phết mút lên trước. Nếu máy đưa để kem lên trên miếng bánh mì mới nướng thì nó sẽ xù ngay... nhưng cũng tùy thôi, thích gì thì làm đó.”

Một lời giải thích hợp lý. Dù nói thích gì làm đó nhưng chẳng ai trong chúng tôi phết kem lên trước cả. Khi chuẩn bị cắn một miếng tôi nghe thấy một âm thanh khe khẽ. Tiếng điện thoại rung.

“Ồ, là Chi-chan.”

Ibara đứng lên rồi cùng chiếc điện thoại bước ra ngoài. Tôi không biết vì không có điện thoại nhưng xem ra việc nói chuyện giữa một không gian nhiều người như vậy được coi là khiếm nhã. Bất tiện thật.

Ibara nhanh chóng quay vào.

“Cậu ấy bảo là đang tới.”

“Chitanda-san có biết đường không?”

“Em có bảo chị ấy cứ đi dọc theo vỉa hè trường Sơ trung Kaburaya tới khi gặp một quán cạnh tiệm mì soba. Em không nói tên nhưng chắc sẽ ổn thôi ạ.”

Tám biển của tiệm mì đúng là rất nổi.

Sau đó chúng tôi tán gẫu về thời tiết.

“Nghe dự báo thì tối nay có mưa.”

Tôi không định nghĩ nhiều khi đề cập vấn đề này, nhưng Satoshi và Ibara lập tức phản pháo.

“Tối mai mà?”

“Họ có báo là đổi qua ngày mai.”

Oohinata cười tinh ranh.

“Không biết cái nào mới đúng nhỉ.”

Tôi không tự tin dự báo của mình là mới nhất nhưng vẫn tin vào cái mình đã nghe.

“Thì dự báo sáng nay...”

“Tôi cũng coi vào buổi sáng.”

“Tớ cũng thế.”

Hai – một. Trọng tài Oohinata đưa ra lời phán quyết.

“Theo luật đa số, trí nhớ của anh Oreki được xem là không chính xác!”

Tôi thề rằng sẽ là một viễn cảnh rất đẹp khi thấy có ba con chuột lột vì ướt mưa, vừa khóc lóc vừa tự trách bản thân rằng “A, Oreki Houtarou đã đúng.”

Không ai bảo ai chúng tôi lần lượt thay nhau đi vệ sinh, và khi tôi – người cuối cùng – bước ra thì Chitanda đã đứng tại quầy. Chưa tới mười phút kể từ khi Ibara nghe điện thoại thì nhỏ quả là mau lẹ. Lau tay bằng khăn mùi xoa, tôi gọi:

“Tới nhanh thế?”

Nhỏ cười mỉm đáp lại:

“Tớ cũng ở gần đây.”

Vì Oohinata đã ngồi sát một đầu quầy nên chỗ duy nhất Chitanda có thể ngồi là cạnh tôi. Cả bọn đã quyết định ngồi trên quầy bar vì bàn chỉ đủ cho bốn người, nhưng giờ đây năm người ngồi một hàng tôi lại thấy là quá dài và có hơi không thoải mái. Tôi cũng nhận ra là... nếu không có khách nào khác tại sao chúng tôi không lấy đại một cái ghế từ bàn khác và thế là cả bọn có thể ngồi thoải mái nhỉ?

“Vậy hôm nay cậu có việc gì vậy?” Ibara hỏi.

“Hôm nay là lễ kiju[4] của một người họ hàng tứ. Nói là họ hàng nhưng cũng không thân lắm, nhưng tứ vẫn phải tới chúc mừng. Chào hỏi xong thì đến phần tiệc rượu nên tứ lên ngay vào nhà bếp, nhưng rồi lại có việc xảy ra.”

“Có vấn đề gì à?”

“Ừm, không có gì lớn nhưng cũng đại loại.”

Chitanda gượng gạo cười.

“Khi tứ định gọi nhờ thì điện thoại reo. Vì xung quanh không có ai nên tứ quyết định nghe dùm... nhưng chuyện tệ lắm. Đó là một cụ bà có ngữ điệu rất nặng và lại còn nói khể nữa nên tứ không thể hiểu được một lời. Tứ không biết là nên ghi lại lời nhắn hay chuyển lời bằng cách nào nhưng... nghe được cái tên thôi cũng đã là thử thách. Nếu không gặp chuyện đó tứ đã đến sớm hơn.”

“Hả?”

Người lên giọng là Oohinata. Có tới ba người ngồi giữa nhưng cô bé vẫn cố rướn mình qua quầy bar để tiếp cận Chitanda.

“Chị phải mượn điện thoại nhà họ ư? Ý em là cái nhà này đi dự tiệc ấy. Chẳng lẽ quanh đây thực sự có một nơi không có tín hiệu sao?”

“Tín hiệu là... ưm...”

Chitanda chắc chắn là không hiểu Oohinata đang nói ắt giáp gì. Tôi quyết định chen vào trước khi chuyện trở nên rắc rối hơn.

“Chitanda không có di động.”

“... HẢ?”

Nhìn cô bé sửng sờ không nói nên lời tự dưng khiến tôi nghĩ mình vừa gãi nhầm một con ác thú nào đó. Oohinata càng rướn người lên.

“Khoan, vậy vậy... làm sao có thể liên lạc ạ? Ví dụ như khi cần gọi điện thoại cho bạn ấy. Chẳng phải thế là cực kỳ bất tiện sao ạ?”

“Có lẽ...”

Chitanda tỏ ra đầy áy náy.

“Chị sẽ xoay xử thế nào đó.”

Đây cũng nào có một chiếc? Nhưng nghe vậy tâm can tôi tự nhiên bị cái gì như áp lực của xã hội hiện đại đè lên. Giữa tôi và Chitanda, ai sẽ có di động trước đây.

“Chuyển chủ đề thôi nào... lẽ kiju cơ à? Có vẻ Chitanda-san bận rộn lắm nhỉ.”

Satoshi lên tiếng đầy đùa cợt.

“Vậy sao? Thực ra năm nào tớ cũng dự một lần.”

“Em chưa bao giờ được rủ đến nhà người thân ăn sinh nhật cả. Một lần cũng không.” Oohinata cầu nhàu khi trở lại ghế ngồi.

Cơ mà người ta phải bao nhiêu tuổi mới được làm lễ kiju nhỉ? Tôi nhớ là có con số bảy... nhưng cũng không chắc. Khi tôi từ bỏ việc nhớ ra thì Chitanda đang trò chuyện với chủ quán.

“Em có muốn một tách Blend không? Và anh cũng có thể làm bánh mì nướng.”

“Em không hợp với caffeine lắm ạ. Xin lỗi vì khiến anh phải mất công ạ. Quán của mình đẹp quá.”

Ừ, nhắc mới nhớ. Cứ khi nào Chitanda dùng đồ uống có nhiều caffeine là y như rằng nhỏ... không còn là nhỏ, nhưng chắc chắn nhỏ sẽ viện cớ là không ngủ được.

“Cám ơn em, nhưng mà...”

Làm bầm một hồi, anh quả quyết.

“Đúng là phải có một menu các đồ uống không-caffeine nữa.”

Chitanda là của hiếm thôi, không cần phải như vậy đâu.

“Nếu vậy anh e là không phục vụ được gì rồi.”

“Không sao đâu ạ. Em là người đến trễ mà.”

Thế là Chitanda vui vẻ với chỉ một ly nước lọc. Chưa uống đầy một ngụm nhỏ đột nhiên thốt lên:

“Đây...không phải là nước máy.”

Nhỏ uống thêm một chút.

“Cũng không phải nước giếng nữa. Vị như là từ đầu nguồn, đúng hơn là nước có độ cứng vừa được lấy từ suối vùng cao phải không ạ?”

Người chủ quán cười toe toét và khẽ gật.

“Thật là đáng tiếc khi món Blend của anh không được em thử.”

Với lấy cái ly tôi cũng thử uống.

“Ồ, đúng là có vị ngọt.”

“À, cái đó anh có thêm chanh đường vào. Chỉ là nước máy thôi.”

Quái đản!

Giữ ly nước bằng hai tay, Chitanda nhìn quanh.

“Thật là đáng tiếc, nhưng em nghĩ quán mình sẽ buôn may bán đắt ạ.”

“Cám ơn em nhiều.”

“Tên của quán là gì vậy ạ?”

Câu hỏi quá hiển nhiên... nhưng lại là một cánh cửa xả lũ. Hóa ra từ nãy giờ chưa một lần chúng tôi để ý đến điều này. Tôi nhìn Satoshi, hấn quay sang Oohinata, và cuối cùng cô bé là người lên tiếng.

“Tên quán là gì?”

Thế nhưng, thậm chí cả chủ quán còn lắp bắp “À, thì...” Oohinata bèn tăng cường sức ép.

“Trời đất. Đừng nói là anh chưa nghĩ ra nhé.”

“Không phải. Chỉ là... ưm...”

Người chủ quán nhìn Oohinata với vẻ mặt khổ sở.

“Tomoko-chan nghe là sẽ cười anh ngay, nên tạm thời nó là bí mật.”

“Nghe là em cười ngay á?”

Nghĩ ngợi một chút, anh trả lời: “Cá nhân anh thấy đó là một cái tên hay. Nhìn vào là biết của một quán cà phê.”

Xét về phương diện cái quán này sẽ sớm khai trương – với một cái tên đang hoàng – thì cũng hơi lạ khi chủ quán bây giờ lại chưa muốn nói.

Và dĩ nhiên, những cái chuyện “lạ” như vậy đừng hòng thoát khỏi Chitanda.

“Ưm... vậy lý do quán chưa có biển hiệu là vì anh không muốn Oohinata-san nhìn thấy ạ?”

Nhờ được nhắc đến nên tôi mới nhận ra sự thiếu vắng bảng hiệu khi tới đây, tuy vậy khả năng một vật quan trọng như vậy bị trì hoãn chỉ vì không muốn bị em họ cười thì thật không thích đáng. Đúng như tôi nghĩ, anh lắc đầu.

“Do phong chữ khá cầu kỳ nên cần nhiều thời gian để hoàn thành thôi.”

“Anh nói phong chữ... vậy là có sử dụng ký tự la-tin ạ?”

“Không, chỉ có Hán tự thôi.”

Nghe vậy Oohinata liền hú lên đầy hào hứng.

“Hán-tự-à! Đúng là chắc em sẽ cười thật đó. Dù sao anh cũng là độc cô cầu bại về cái khoản sử dụng Hán tự kiểu không giống ai!”

Đoạn cô bé tươi rói nhìn chúng tôi.

“Kiểu như lấy từ ‘ai’ (Ái – tình yêu) trong ‘Aizen Myouou’ (Ái Nhiễm Minh Vương) và chữ ‘ra’ (La – lựa) trong ‘Akki Rasetsu’ (Quỷ La Sát) thay vì rất nhiều lựa chọn bình thường khác để tạo dòng chữ ‘Ai Ra-bu Yuu’ (I love you).”

Ái Nhiễm Minh Vương là làm sao? Phải nói đó là một cách lựa từ tệ hại đến mức rất độc chiêu. Ibara như đang cố hết sức để nén cười.

“Ví dụ kiểu gì thế này? Hina-chan cứ như là sinh ra trong chùa ấy.”

Một cô bé năm nhất mà lại biết về những thứ như Ái Nhiễm Minh Vương hay Dạ Xoa sao? Nghĩ về điều này tôi thấy hai má Oohinata ửng hồng đôi chút.

“Không, em chỉ sinh ra trong một nhà buôn bình thường. Chỉ là không nghĩ ra được gì khác... nhưng đâu có sao phải không ạ? Ý em là, nếu chị thì chị sẽ chọn như thế nào.”

Ibara đáp ngay.

“Chữ ‘ai’ trong ‘Aichi-ken (Quận Aichi) và chữ ‘ra’ trong ‘Koura’ (Giáp La – vỏ sò).”

Ồ, một lựa chọn rất nhanh nhưng cũng đầy ấn tượng đến nỗi ai trong chúng tôi cũng trầm trồ. Trong lúc đó, tôi nghĩ mình nghe được người chủ quán thì thầm: “Gần đúng rồi.”

“Vậy tên tiệm vẫn chưa được tiết lộ sao? Hehe, em hiểu kỳ quá!”

Xem ra cô bé rất hào hứng.

“Hán tự à...”

Nói đến đây Satoshi khoanh tay.

“Nếu nói về việc dùng Hán tự làm tên quán cà phê thì tớ thường thấy chữ Đãi (tai – chờ đợi) kết hợp với chữ Mộng (mu – giấc mơ) để tạo thành ‘Coffee Time’ (Coffee Taimu).”

“Em hiểu ý anh rồi.”

Oohinata gật đầu, người chủ quán cũng nói: “Gần giống như vậy đấy.”

“Gần giống như” cách chơi chữ “tai” và “mu”... vậy ý của chủ quán là tên hiệu sử dụng những ký tự đó hay sao? Đó là điều tôi nghĩ nhưng Ibara có một ý kiến khác.

“Hán tự của ‘Cà phê Quán’... có điểm chung là bộ ‘Ngọc’ nhỉ?”

“Bộ Ngọc à? Chẳng phải là bộ Vương[5] hay sao?”

“Nhìn giống thôi chứ nó gọi là bộ Ngọc đó ạ,” Oohinata đáp. Đâu ra cái kiểu nói chuyện thế này nhỉ? Không thèm nghĩ nữa tôi bèn quay sang Satoshi nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu bối rối.

Cứ xem như kiến thức của Ibara là đúng, nhưng câu trả lời như vậy vẫn chưa đi đến nơi.

“Không phải đâu.”

Rồi, như thực sự muốn thách thức chúng tôi, người chủ quán thêm vào: “Mấy đứa đúng ở chỗ là ba ký tự.”

“Vậy là...”

Oohinata lập tức đưa tay ngăn Satoshi.

“Đừng anh. Để em thử đoán đã.”

“Ô-kê, vậy xem như đây là một cuộc thi đi.”

Tuy nhiên sự nghiêm túc của cô bé có chút kỳ lạ.

“Bạn của em từng nói: từ xưa đến giờ mỗi câu hỏi mà đáp án là một cái tên thì chỉ được đoán ba lần thôi.”

Thế à. Nếu đó là luật từ xa xưa thì cứ chấp hành thôi. Satoshi nghiêng đầu mà nói: “Ừa, chứ không phải ba ngày à...” nhưng liền bỏ cuộc trước sự quyết liệt của Oohinata.

“Nên em phải có gợi ý! Một gợi ý đi!”

Một khoảng khắc rất ngắn thôi, tôi thấy người chủ quán giành cho cô bé Oohinata một cái nhìn rất đổi trù mến. Chỉ là đoán đại thôi nhưng phải chăng anh đã quen với một Oohinata đầy ngây ngô và

trẻ con này từ những ngày còn bé? Để rồi giờ đây, chắc là không còn cố giữ bí mật về tên hiệu anh đưa ra một gợi ý.

“Tên của nó là hình ảnh của nó.”

“Ờ? Sao nghe nó huề vốn vậy?”

“Em chỉ có ba lần thôi nên suy nghĩ cho kỹ. Đoán trúng anh sẽ có thưởng.”

Oohinata như vỡ òa trong phần khích.

“Em nhất định sẽ đoán ra. Cứ chờ đó!”

Rồi cô bé chỉ tay vào tất cả chúng tôi.

“Anh chị cũng nghe rồi đó. Em nhất định sẽ tìm ra nên không ai được giúp đỡ cả.”

Lần đầu tiên cô bé năm nhất này thực sự tỏ ra trẻ con. Không phải là sự nổi loạn khó chịu của tuổi mới lớn, tôi chỉ cảm thấy cô bé có chút gì đó... dễ mến. Hình như tôi cũng đã cười.

Chiếc đồng hồ treo tường, cũng trang trí bằng một chú thỏ, lúc này đã chỉ năm giờ chiều. Chúng tôi ở đây cũng khá lâu rồi. Chìm trong dòng suy nghĩ khiến Oohinata không nói lời nào, trong khi ly cà phê trước mặt tôi đã được dọn đi. Khả năng tối nay trời mưa vẫn còn đó nên tôi thực sự muốn về. Dù gì thì mọi người cũng không còn chuyện để nói. Lợi dụng sự yên lặng này tôi lên tiếng:

“Mà, cũng trễ rồi.”

Một câu nói khiến Oohinata trở nên lo lắng. Cô bé nhìn lên đồng hồ như tự hỏi thời gian đi đâu cả rồi, nhưng cũng sớm tươi tỉnh trở

lại.

“Ờ mà!” cô bé la lên. “Các anh chị chờ em một chút. Em có điều muốn hỏi.”

Nhiều khả năng chỉ là chiêu trò để cô bé câu giờ trong việc tìm ra tên của quán. Xem ra ngoài tôi thì không một ai nhận ra sự lo lắng đột ngột ấy, cũng như đây là một chiêu trò.

“Về chuyện gì?”

Oohinata không nhìn Ibara, người đặt câu hỏi, mà là Chitanda.

“Chị Chitanda *mặt to[6]* lắm phải không ạ?”

“Mặt chị à...”

Thấy Chitanda xù xuống Ibara liền chen vào.

“Em ấy không dùng nghĩa đen đâu. Chi-chan có gương mặt rất vừa vặn.”

“Không, tớ hiểu mà. Chỉ là hơi bất ngờ thôi.”

Nhỏ đặt tay lên ngực.

“Ừm, chị sẽ không nói là mình *biết*, nhưng thông qua chuyện gia đình chị đúng là có cơ hội gặp gỡ nhiều người.”

“Vậy,” Oohinata nuốt nước miếng rồi tiếp tục bằng một thái độ rất dè chừng không giống cô bé chút nào, “Chị có biết người, ví dụ như, Agawa không?”

“Agawa-san à?”

Chitanda khẽ hạ thấp đầu.

“Em đang nói về Sachi Agawa-san năm nhất sao?”

“À, vâng.”

Cơ thể Oohinata ngã về phía sau như mất hết sinh lực. Bị chen giữa cùng với Satoshi và Ibara nên tôi không thể thấy biểu cảm của cô bé.

“Có chuyện gì xảy ra với Agawa-san à?”

“Dạ không... em chỉ muốn biết rằng chị có biết không thôi.”

Chitanda, người ngồi cạnh tôi, cũng tỏ ra bối rối như thế. Nhưng lần này lại có một chuyện lạ - nhỏ không nói là “Có chuyện gì xảy ra với Agawa-san à? Chị hiểu kỳ quá.” Oohinata thì im lặng. Không khí nơi đây chợt trở nên nặng nề.

“À, vậy thì...” Tôi quyết định lên tiếng lần nữa để giải thoát mọi người, “Tội mình về thôi.”

Tôi cảm thấy áy náy vì dù sao quán cũng chỉ mới bắt đầu hoạt động, nhưng người chủ quán tử tế đã bảo rằng những khách hàng đầu tiên được miễn phí vì tính tiền bằng tay rất bất tiện. Tôi, với tư cách là người ngồi gần chiếc máy tính tiền nhất nếu không tính Chitanda, thừa biết đó chỉ là làm bộ.

“Em xin lỗi vì không thể uống cà phê dù anh đã cất công mời như vậy.”

Người chủ quán chỉ cười khi Chitanda cúi đầu. Tôi đã từng nghĩ anh thiếu thiện cảm nhưng xem ra là hoàn toàn sai. Có lẽ chỉ là sự

căng thẳng khi lần đầu tiếp khách mà thôi.

“Đừng lo. Cà phê không phải thứ người ta bắt buộc phải uống.”

“Em...”

Tự dưng Chitanda trở nên lắp bắp. Tôi cứ tưởng một thế lực thần thánh nào đó khiến Chitanda biết được tên của quán... nhưng rồi nhỏ chỉ nói: “Em mong quán mình sẽ mọi sự tốt lành ạ” và vài lời chúc khác. Đoạn nhỏ quay sang tôi mà nói:

“Ừm, Oreki-san. Tớ biết là khi khai trường thì ai cũng sẽ thấy, nhưng... cậu biết đấy... chỉ chút thôi, nhưng... ừm... tớ *hiếu kỳ*.”

Oohinata không muốn chúng tôi giải đáp *trên danh* nghĩa của cô bé, *nhưng thế không nghĩa là tôi phải chờ tới lượt mình*. Dù không hiểu mô tê gì cuộc trao đổi ban nãy nhưng tìm ra tên của quán là một vấn đề tôi nghĩ mình làm được.

Hên là có một quyển sổ ghi cùng bút bi gần máy tính tiền.

“Em mượn chút nhé.”

“Ờ, dĩ nhiên.”

“Cám ơn ạ. Nếu viết ra thì chắc không phạm vào ba lần nhỉ.”

Tôi bắt đầu hý hoáy viết trong khi Chitanda dòm từ phía sau.

“... Sao?”

Ba chữ Hán tự được viết trên một hàng.

Chữ thứ nhất mang nghĩa “đi bộ”.

Chữ thứ hai là “cùng với”.

Chữ thứ ba nghĩa là “thỏ”.

Tên của quán phải thỏa mãn nhiều điều kiện: “Ohohinata nghe đến sẽ cười mất”, “Nhìn vào là biết quán cà phê”, “Gần giống như cách chơi chữ của *Coffee Time*”, “Không phải Cà phê Quán”, “Gồm ba chữ hán tự” và cuối cùng là gợi ý từ chủ quán: “Là hình ảnh của nó”.

Thế nào là “hình ảnh”? Nếu đó không chỉ một sự vật mà tôi có thể tìm trong quán thì chỉ có hai khả năng. Thứ nhất: “hình ảnh” mang nghĩa “đại diện” – một cô gái đại diện cho quán, hay nói cách khác là “chị Ayumi”, nhưng vấn đề là tôi không tìm ra tổ hợp ba Hán tự nào có thể vừa diễn giải tên chị vừa mang ý nghĩa đặc thù của quán cà phê cả. Ở khả năng còn lại, “hình ảnh” mang nghĩa “sản phẩm” mà nơi đây phục vụ được, tất cả sẽ được thể hiện trong “menu”. Như vậy “hình ảnh” nổi bật trong “menu” không nghi ngờ gì chính là một loại cà phê, vì rõ ràng người chủ quán chẳng mặn mà gì với các loại đồ ăn nhẹ - dù sao thì cũng chẳng có quán cà phê nào lại nổi tiếng nhờ bánh mì nướng hay sandwich ở đó ngon cả. Cuối cùng, điểm quan trọng là người chủ quán đã bảo sẽ không sử dụng hán tự cho từ “cà phê”. Như vậy...

“Anh có bảo tên của quán nằm trong hình ảnh cầu chính nó phải không ạ? Và thương hiệu ở đây chính là những tách House Blend tụi em đã được thưởng thức.”

“Ôi, tởm hiệu rồi.”

“Em cũng để ý cách mà anh nói với Chitanda, ‘*Thật đáng tiếc khi món Blend của anh không được em thử*’ thay vì ‘*món cà phê*’.”

Anh gật đầu, thừa nhận thói quen nhấn mạnh món House Blend của mình.

Như vậy thì làm sao để viết “Blend” thành ba chữ Hán tự? Câu trả lời nằm ở cách chơi chữ từng được áp dụng cho “Coffee Time”. Đó là những từ dù chỉ dùng để mượn âm nhưng tự nó khi ghép lại phải mang ý nghĩa. Khi tách chữ “Blend” (Burendo) thành ba phần thì cách chia duy nhất là bu-ren-do. Ý tưởng đầu tiên củ tôi là Hán tự dành cho “thở”, có thể đọc là “do” (Thổ). Những chú thỏ hiện diện khắp nơi trong quán: từ tách cà phê, trên thìa và cả đồng hồ, nhưng nổi bật nhất vẫn là hai chú thỏ đối mặt nhau trên bức tường đằng sau quầy bar. “Thỏ” hẳn là có mối liên hệ sâu sắc đến tên của quán nên đó là lựa chọn của tôi.

Suy đoán tiếp theo của tôi là Hán tự cho “đi bộ”. Không nhiều từ có thể được đọc là “bu” mà lại liên hệ đến quán cà phê. Người chủ quán chắc chắn sẽ không dùng những từ mang nghĩa “sai lầm” hay “ghét bỏ”, còn những từ mang nghĩa “quét” hay “tuyệt đối” thì lại quá phức tạp cho một cái tên. Tôi cũng nghĩ về một từ mang nghĩa “khiêu vũ” nhưng độ hào nhoáng của nó quả là không hợp với một không gian giản dị như vậy. Ngẫm nghĩ thêm một chút, trong đầu tôi hiện lên cái tên “Ayumi”.

Tôi vốn chỉ định tìm xem có từ nào liên quan đến chị Ayumi đang mang thai thì bỗng nhớ ra. Trước đó Oohinata đã nói với người chủ quán rằng “Lỡ anh gọi chị Ayumi là Po-chan giữa bàn dân thiên hạ thì sao?” Nếu “Ayumi” sở hữu một biệt danh là “Po” thì hẳn là trong cái tên đó tồn tại một Hán tự mang nghĩa “đi bộ” (Bộ). Đó có phải là chữ duy nhất hay không thì tôi không biết, nhưng “Bộ” cũng thường được đọc là “bu” nên đặt nó làm tên cũng không có gì kỳ lạ.

Chữ còn lại là “ren”, và là chữ khó nhất.

Người chủ quán đã lo rằng Oohinata sẽ cười ngay khi biết, đó là do trong tên có đặt “chị Ayumi” hay sao? Có thể, nhưng cá nhân tôi không nghĩ chỉ thế mà lại xấu hổ được. Như vậy nhiều khả năng điểm làm anh xấu hổ nằm ở chữ “ren” này.

Trên tường có hai chú thỏ nằm giữa những lát cần tây hình trái tim.

“Chị Ayumi”(bu) “cùng với” (ren) những “chú thỏ” (do). “Burendo”, hay “Blend”.

Nãy giờ anh không nói không rằng. Nhìn xuống tờ ghi chú rồi lên tôi, anh bật lên một tiếng cười.

“Tuyệt vời.”

“Vậy em được gì đây?”

Nhưng cái tôi nhận được chỉ là một cái lắc đầu khác.

“Gần đúng thôi.”

Vậy là sai sao?

Đó là kết quả không hề bất ngờ. Ngay từ đầu tôi đã không tự tin lắm. Nếu “bu” và “do” là những lựa chọn tốt thì “ren”, cho đến cuối cùng, vẫn chưa mang lại sự yên tâm. Đúng như đã nghĩ, người chủ quán cầm cây bút bi mà gạch dưới chữ “ren”. Tôi tiếp tục nhìn xem chữ gì sẽ được viết bên cạnh mà nhận ra thứ làm anh “xấu hổ”. Chữ Hán tự nằm giữa thứ sẽ là tên chính thức của quán cà phê là chữ “Luyến” (ren – yêu thương). Những chú thỏ chị Ayumi yêu quý. Thế mà tôi đã nghĩ người chủ quán này chai sạn, anh ta lãng mạn quá đó chứ. Biết được điều này Oohinata sẽ cười, và đó sẽ là một nụ

cười tươi sáng đến mức làm những người âm u nhất cũng phải mừng.

Chitanda là người duy nhất chưa tỏ.

“Ừm... tại sao lại có chữ “Bộ” vậy?”

À phải rồi, nhỏ không có ở đây khi chúng tôi nói chuyện về chị Ayumi. Không muốn mọi người phải đợi thêm, tôi nói nhỏ:

“Trên đường về nhà tớ sẽ nói.”

Chitanda cũng khẽ khàng đáp: “Phiền cậu nhé.”

Tôi trở lại ghế để xem có bỏ quên cái gì không, và tất cả những thứ còn lại chỉ là tách, đĩa và những chiếc thìa. Trước khi rời khỏi một ý tưởng chợt lóe trong đầu. Cuốn tạp chí trên cùng của giá là cuốn mới nhất. Tôi liền phóng tới và cầm lên, lật qua mục thời tiết và nhìn thấy kết quả dự báo chỉ ra tối nay sẽ có mưa. Đưa cho Satoshi, tôi kèm theo một cái nhìn trịch thượng.

“Thấy chưa? Nhìn cho kỹ. Nó bảo *tối nay* sẽ có mưa.”

“Giờ vẫn còn cay cơ à? Không nhờ cậu nhỏ mọn đến thế đấy Houtarou.”

Tôi chẳng có ý đó. Ibara, người bấy giờ đang đứng trời trồng trước cửa, quay lại mà nói:

“Chẳng cần đâu, nhìn bên ngoài cũng biết.”

Qua lớp kính tôi có thể thấy những hạt mưa.

Rốt cuộc tôi vẫn không thể tránh dù đã biết trước đến như vậy. Ít ra thì cây dù gấp sẽ không phải là sự phòng thân phí phạm năng lượng.

[1] Khoai lang tiếng Nhật là satsuma-imo.

[2] Tên công ty sản xuất bánh kẹo lớn ở tỉnh Kagoshima.

[3] Tên một họa sĩ người Pháp.

[4] Lễ mừng sinh nhật 77 tuổi.

[5] “Cà phê Quán” có hán tự là 珈琲館, chú ý phần bên trái hai chữ đầu đều là một bộ giống nhau và đó là bộ Vương (王) chứ không phải bộ Ngọc (玉), như vậy Houtarou mới là người đúng.

[6] Chỉ người quen biết rộng.

3. Hiện tại: 11.5km; còn 8.5km

Nhớ về những chuyện này càng làm tôi củng cố lòng tin của mình hơn. Ít nhất một sự việc kì lạ đã diễn ra. Sự việc này không là vấn đề khi tôi bước vào quán cà phê lần đầu, mà trở thành vấn đề *sau khi* tôi rời khỏi. Không phải là ngẫu nhiên, sự việc này là chủ đích của một người và có liên quan tới vụ con mèo may mắn ở nhà tôi.

Mò mẫm sâu hơn về quá khứ, trong đầu tôi chợt bao phủ bởi một suy nghĩ. Tuy nhiên, ở thời điểm này có lẽ chỉ nên gọi nó là một suy diễn vô căn cứ. Rốt cuộc thì chỉ bằng cách hỏi *người đó* tôi mới có thể khẳng định.

Phần dốc lên đã dừng lại. Những ngôi nhà nằm thưa thớt giữa thửa ruộng bạt ngàn từ từ tiến vào tầm mắt tôi. Đó là Jinde, nơi tọa

lạc của gia tộc điền trang lớn nhất vùng – nhà Chitanda.

Mọi nỗ lực ước lượng khoảng cách với Chitanda đều vô phương. Lúc thì đi lúc thì chạy đã khiến vận tốc của tôi thay đổi liên tục. Tuy vậy, vì vài lý do tôi nghĩ mình sẽ có thể trò chuyện với nhỏ sau khi vượt nốt đoạn dốc xuống chân đồi, mà tiến vào khu vực được gọi Jinde.

Chương 4 - Buông ra quả là đơn giản hơn

1. Hiện tại: 14.3km; còn 5.7km

Quanh cái thời điểm khoảng mười năm trước, tôi nhớ mình đã có một chuyến đi bộ dài với bà chị yêu dấu. Người ta định dỡ bỏ một trung tâm cộng đồng cũ kỹ và chị quyết định dắt tôi đi xem, đầy mong đợi rằng họ sẽ phá hủy bằng chất nổ. Thực tình mà nói khi đó tôi cũng háo hức chẳng kém. Nếu được quay về quá khứ tôi sẽ vịnh vai cậu bé ngây thơ đó mà nói: “Đừng có mơ”. Dù sao thì chị em tôi cũng đã đi... và đi. Thậm chí đến khi tôi sắp khóc tới nơi chị vẫn bảo “Sẽ rất là vui đó!” rồi tôi lại đi tiếp. Một cậu nhóc ngoan cường nhỉ.

Kết quả họ chỉ dùng xe cơ giới hạng nặng để phá. Chẳng có vụ nổ nào nhưng không hẳn là tôi đã thất vọng. Có lẽ khi ấy cảnh tượng một tòa nhà lớn bị nghiền vụn, bị ngấu nghiền là đủ thỏa mãn một đứa trẻ như tôi.

Tuy nhiên điều nhớ rõ nhất là đoạn đường về nhà đầy khắc nghiệt. Sự háo hức trên đường đi đã là quá khứ, nên lúc này tôi chỉ tuyệt vọng lết thết trên con đường xa lạ mà chẳng ý thức nổi là đi đâu về đâu. Nhìn tôi đứng thừ lại, chị nói:

“Nếu dừng lại khi đang đi chân nhóc sẽ đau đấy. Cố gắng bắt kịp chị nào.”

Lúc đó tôi có tự thân về nhà được không nhỉ? Chả nhớ.

Lý do duy nhất khiến tôi nhớ lại việc đó là vì cặp chân của bắt đầu đau khi liên tục chuyển từ đi sang chạy và ngược lại. Cụ thể hơn là căng chân phải như muốn bốc hỏa. Thà là bàn chân, bắp chân hay thậm chí là xóc hông đi thì tôi còn dễ chấp nhận, chứ căng chân mà đau là thế nào?

Đoạn dốc xuống vẫn chưa kết thúc.

Khung cảnh khi tôi ngẩng mặt lên là những ruộng lúa bạt ngàn nối đuôi nhau với lốm đốm những ngôi nhà nhỏ. Là lười chưa thu vào hoặc vốn họ định kết hợp Lễ hội Bé Trai[1] cùng với Lễ hội Quả đào mà trước mỗi nhà vẫn lát phát những phiến cò cá chép. Những chú cá uốn lượn theo nhịp điệu của gió cũng mang lại sự thư thái cho cơ thể. Mặt trời đã lên cao nhưng sức nóng của nó không làm tôi khó chịu. Lần đầu tiên kể từ vạch xuất phát tôi ít nhiều muốn chạy, nhưng thời điểm thực sự mà tôi phải chạy là lúc cơn đau ở căng chân đã không chịu đựng nổi.

Tình hình có lẽ không tệ đến thế, nhưng cho chắc ăn tôi chạy chậm rồi lại dừng. Bên đường nở một bông hoa trắng. Vẻ đẹp của thiên nhiên hóa ra là một thứ mà kẻ vô lo vô nghĩ như tôi cũng cảm nhận được. Loa kèn lily. Dán mắt vào bông hoa nhưng không dành cho sự chú ý, tôi lấy bàn tay ấn mấy cái rồi từ từ đắm vào căng chân bị đau.

“Nếu chỉ có thế...”

Cơ đau không tuyền giảm nhưng ấn mấy cái cũng không làm nó tệ hơn. Cũng chẳng có dấu hiệu căng cơ. Sau khi chắc chắn rằng đã có thể chạy tiếp, tôi bỗng nghe một giọng nói lỗ mãng.

“Khi nào mới định chạy đường hoàng hả thằng khốn!”

Chưa hiểu chuyện gì xảy ra tôi nhìn thấy Nanigashi, bạn cùng lớp năm trước, chạy ngang qua.

Tôi không biết nhiều về cậu chàng. Cùng lớp là thế nhưng chả mấy khi nói chuyện. Nghĩ lại thì cái giọng thô lỗ ấy không phải mới được nghe lần đầu. Trước kỳ nghỉ đông năm đó, khi học sinh phải tổng vệ sinh lớp học tôi để ý thùng rác đã đầy. Vừa định mang đi đổ thì bị cậu ta quát đầy hung tợn: “Mày cứ ở yên đó!” nên tôi rời đi mà không nói gì, nghĩ bụng chắc là mình vừa tranh việc của người khác.

Nếu biết tôi học ở lớp A hẳn là cậu chàng cảm thấy khó chịu khi tôi vẫn còn thơ thẩn ở đây, *còn điều làm tôi khó chịu lại là cái giọng điệu thô lỗ đó. Phải chăng* cậu chàng có thâm thù với tôi từ trước? Không chút trí nhớ nào về việc này cả, nhưng đó phải là một thứ khiến hấn bực dọc đến vậy. Hay là chạy nhiều quá rồi mất khôn? Giờ mà chạy thì chỉ tổ bám đuôi cậu ta và tôi tuyệt đối bác bỏ cái ý tưởng ấy. Chân đã bết đau nhưng đi bộ thêm một khoảng là một quyết định nên làm.

Tiếp tục bị những toán học sinh vượt mặt, tôi nghĩ về “lẽ ghét”...

Tôi không coi mình là loại người thích chơi trội mà tự tạo ra kẻ thù nhưng cũng nằm ngoài loại dễ được người ta quý mến. Nếu khảo sát một trăm người hay cỡ đó thì sẽ có vài người tuyệt đối không chịu đứng chung thuyền với tôi. Nhưng ghét hay thương, dù ở mức độ nào người ta gán cho mình, thì tôi biết mình chẳng bao

giờ nắm thể chủ động trong bất cứ mối quan hệ với tập thể nào. Không ít lần trốn những hoạt động trong lớp nhưng những cái lườm lạnh tanh từ bạn bè không làm tôi... nói sao nhỉ, quan tâm lắm. Tôi thấy mình cứ trơ ra thôi. Người nào ghét từ trứng thì chẳng nên lại gần họ làm gì, và việc tôi đi bộ là bằng chứng. Đó cũng điểm khác biệt với Satoshi.

Hắn không bao giờ trốn tránh những mối quan hệ, và luôn chường mặt ở bất kỳ nơi nào có thể để giúp đỡ đôi khi chỉ bằng lời nói. Nói là vậy nhưng hắn không phải loại tọc mạch. Thay vì là kiểu nhân vật “Để đấy cho tớ,” hắn chỉ đi xa đến mức “Hãy để tớ giúp một chút.” Không bao giờ nói nhiều làm ít. Có những khi ý tốt bị hiểu lầm vì cái thói ưa bông đùa của mình, để rồi đến cuối dù biết là bị ghét hắn vẫn ngẩng cao đầu mà cười tươi rói. Có thể nói hắn còn ít bị tác động bởi người ngoài hơn tôi. Đó cũng có thể coi là một sự trơ lì.

Nhưng tồn tại những người cực đoan đến mức xa lạ với sự trơ lì như vậy. Nhờ câu nói lỗ mãng của Nanigashi tôi chợt nhớ lại một chi tiết. Một câu chuyện tương tự đã xảy ra vào hôm qua, trừ việc người có thể kể về nội dung là hai nhân vật trực tiếp dính dáng đến.

Bên đường xuất hiện một trạm dừng xe buýt.

Ôn trời là có mái che ở một khoảng. Những tấm sắt làm tường lốm đốm vết hoen gỉ cùng một tấm biển có phong chữ xưa được tráng men bóng loáng. Hàng ghế là đồ nhựa, và dù trông như được thiết kế để chịu được bão nhưng sự hà khắc của thiên nhiên khiến nó trông mềm yếu đến tội nghiệp. Thực tế là có vết nứt lớn chạy dọc và phai màu nhưng không có miếng nào bị rời ra cả. Có lẽ không phải mới nứt đây.

Đây là một địa điểm lý tưởng để quan sát những học sinh Cao trung Kamiyama chạy qua. Tôi thờ thần bước vào rồi dựa lưng vào phần bóng râm như muốn ẩn nấp. Cứ chờ như vậy và Chitanda rồi cũng sẽ tới.

Bị Nanigashi ra lệnh chạy là thế nhưng rốt cuộc cả đi bộ tôi cũng chẳng làm, ít nhiều vì một lý do.

Sáng nay, trước cả khi rời vạch xuất phát tôi đã có một ý tưởng. Ba người ở trong phòng Địa Chất hôm qua chỉ có tôi, Chitanda và Oohinata. Ibara đến sau đó thông báo rằng Oohinata sẽ rời khỏi CLB. Đến lúc này đó vẫn là những thông tin đúng. Trí nhớ tôi dừng ở đó, tuy nhiên câu chuyện của Satoshi và Ibara mới đây lại phục vụ cho mục đích thể hiện rõ những phút giây sau giờ tan trường quan trọng đến dường nào. Nói rằng “Tôi đang đọc sách nên không nhớ gì cả” là một sai lầm, bởi vừa có một chi tiết tôi đã từng coi là vô nghĩa chợt nổi lên trở lại. Không cần biết đúng hay sai, Chitanda đã một mực tin rằng quyết định của Oohinata là do lỗi của nhỏ và chính nhỏ sẽ phải chịu trách nhiệm. Dù tôi có bắt cần đuổi theo nhỏ mà tuyên bố rằng “Tớ có thể giúp, nên cậu hãy kể toàn bộ câu chuyện,” thì nhỏ có chẳng cũng chỉ lắc đầu trong im lặng. Nhỏ chưa bao giờ nao núng trước những quyết định của mình.

Ngăn Chitanda lại!

Để làm điều đó tôi tuyệt đối phải nhớ lại chính xác chuyện xảy ra ngày hôm qua trong căn phòng ấy và đưa ra cho nhỏ một kết luận. Đó là lời giải thích tại sao Chitanda lại nghĩ rằng nhỏ phải chịu trách nhiệm.

Tôi nghĩ rằng mình biết.

[1] Mừng 5/5 hằng năm trước các nhà sẽ treo các lồng đèn hình cá chép mừng lễ hội Bé Trai.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 4 - Chia xa đâu có tổn sức, và thể là khỏe

1. Hiện tại: 14.3km; còn 5.7km

Quanh cái thời điểm khoảng mười năm trước, tôi nhớ mình đã có một chuyến đi bộ dài với bà chị yêu dấu. Người ta định dỡ bỏ một trung tâm cộng đồng cũ kỹ và chị quyết định dắt tôi đi xem, đầy mong đợi rằng họ sẽ phá hủy bằng chất nổ. Thực tình mà nói khi đó tôi cũng háo hức chẳng kém. Nếu được quay về quá khứ tôi sẽ vịnh vai cậu bé ngây thơ đó mà nói: “Đừng có mơ”. Dù sao thì chị em tôi cũng đã đi... và đi. Thậm chí đến khi tôi sắp khóc tới nơi chị vẫn bảo “Sẽ rất là vui đó!” rồi tôi lại đi tiếp. Một cậu nhóc ngoan cường nhỉ.

Kết quả họ chỉ dùng xe cơ giới hạng nặng để phá. Chẳng có vụ nổ nào nhưng không hẳn là tôi đã thất vọng. Có lẽ khi ấy cảnh tượng một tòa nhà lớn bị nghiền vụn, bị ngấu nghiền là đủ thỏa mãn một đứa trẻ như tôi.

Tuy nhiên điều nhớ rõ nhất là đoạn đường về nhà đầy khắc nghiệt. Sự háo hức trên đường đi đã là quá khứ, nên lúc này tôi chỉ tuyệt vọng lết thết trên con đường xa lạ mà chẳng ý thức nổi là đi đâu về đâu. Nhìn tôi đứng thừ lại, chị nói:

“Nếu dừng lại khi đang đi chân nhót sẽ đau đấy. Cố gắng bắt kịp chị nào.”

Lúc đó tôi có tự thân về nhà được không nhỉ? Chả nhớ.

Lý do duy nhất khiến tôi nhớ lại việc đó là vì cặp chân của bắt đầu đau khi liên tục chuyển từ đi sang chạy và ngược lại. Cụ thể hơn là căng chân phải như muốn bốc hỏa. Thà là bàn chân, bắp chân hay thậm chí là xóc hông đi thì tôi còn dễ chấp nhận, chứ căng chân mà đau là thế nào?

Đoạn dốc xuống vẫn chưa kết thúc.

Khung cảnh khi tôi ngẩng mặt lên là những ruộng lúa bạt ngàn nối đuôi nhau với lốm đốm những ngôi nhà nhỏ. Là lười chưa thu vào hoặc vốn họ định kết hợp Lễ hội Bé Trai[1] cùng với Lễ hội Quả đào mà trước mỗi nhà vẫn lát phát những phiến cò cá chép. Những chú cá uốn lượn theo nhịp điệu của gió cũng mang lại sự thư thái cho cơ thể. Mặt trời đã lên cao nhưng sức nóng của nó không làm tôi khó chịu. Lần đầu tiên kể từ vạch xuất phát tôi ít nhiều muốn chạy, nhưng thời điểm thực sự mà tôi phải chạy là lúc cơn đau ở căng chân đã không chịu đựng nổi.

Tình hình có lẽ không tệ đến thế, nhưng cho chắc ăn tôi chạy chậm rồi lại dừng. Bên đường nở một bông hoa trắng. Vẻ đẹp của thiên nhiên hóa ra là một thứ mà kẻ vô lo vô nghĩ như tôi cũng cảm nhận được. Loa kèn lily. Dán mắt vào bông hoa nhưng không dành cho sự chú ý, tôi lấy bàn tay ấn mấy cái rồi từ từ đâm vào căng chân bị đau.

“Nếu chỉ có thế...”

Cơn đau không tuyên giảm nhưng ấn mấy cái cũng không làm nó tệ hơn. Cũng chẳng có dấu hiệu căng cơ. Sau khi chắc chắn rằng đã có thể chạy tiếp, tôi bỗng nghe một giọng nói lỗ mãng.

“Khi nào mới định chạy đường hoàng hả thằng khốn!”

Chưa hiểu chuyện gì xảy ra tôi nhìn thấy Nanigashi, bạn cùng lớp năm trước, chạy ngang qua.

Tôi không biết nhiều về cậu chàng. Cùng lớp là thế nhưng chả mấy khi nói chuyện. Nghĩ lại thì cái giọng thô lỗ ấy không phải mới được nghe lần đầu. Trước kỳ nghỉ đông năm đó, khi học sinh phải tổng vệ sinh lớp học tôi để ý thùng rác đã đầy. Vừa định mang đi đổ thì bị cậu ta quát đầy hung tợn: “Mày cứ ở yên đó!” nên tôi rời đi mà không nói gì, nghĩ bụng chắc là mình vừa tranh việc của người khác.

Nếu biết tôi học ở lớp A hẳn là cậu chàng cảm thấy khó chịu khi tôi vẫn còn thơ thẩn ở đây, *còn điều làm tôi khó chịu lại là cái giọng điệu thô lỗ đó. Phải chăng* cậu chàng có thâm thù với tôi từ trước? Không chút trí nhớ nào về việc này cả, nhưng đó phải là một thứ khiến hấn bức dọc đến vậy. Hay là chạy nhiều quá rồi mất khôn? Giờ mà chạy thì chỉ tổ bám đuôi cậu ta và tôi tuyệt đối bác bỏ cái ý tưởng ấy. Chân đã bết đau nhưng đi bộ thêm một khoảng là một quyết định nên làm.

Tiếp tục bị những toán học sinh vượt mặt, tôi nghĩ về “lẽ ghét”...

Tôi không coi mình là loại người thích chơi trội mà tự tạo ra kẻ thù nhưng cũng nằm ngoài loại dễ được người ta quý mến. Nếu khảo sát một trăm người hay cỡ đó thì sẽ có vài người tuyệt đối không chịu đứng chung thuyền với tôi. Nhưng ghét hay thương, dù ở mức độ nào người ta gán cho mình, thì tôi biết mình chẳng bao giờ nắm thế chủ động trong bất cứ mối quan hệ với tập thể nào. Không ít lần trốn những hoạt động trong lớp nhưng những cái lườm lạnh tanh từ bạn bè không làm tôi... nói sao nhỉ, quan tâm lắm. Tôi thấy mình cứ trơ ra thôi. Người nào ghét từ trứng thì chả nên lại gần họ làm gì, và việc tôi đi bộ là bằng chứng. Đó cũng điểm khác biệt với Satoshi.

Hắn không bao giờ trốn tránh những mối quan hệ, và luôn chường mặt ở bất kỳ nơi nào có thể để giúp đỡ đôi khi chỉ bằng lời nói. Nói là vậy nhưng hắn không phải loại tọc mạch. Thay vì là kiểu nhân vật “Đẩy đẩy cho tót,” hắn chỉ đi xa đến mức “Hãy để tót giúp một chút.” Không bao giờ nói nhiều làm ít. Có những khi ý tốt bị hiểu lầm vì cái thói ưa bông đùa của mình, để rồi đến cuối dù biết là bị ghét hắn vẫn ngẩng cao đầu mà cười tươi rói. Có thể nói hắn còn ít bị tác động bởi người ngoài hơn tôi. Đó cũng có thể coi là một sự trơ lì.

Nhưng tồn tại những người cực đoan đến mức xa lạ với sự trơ lì như vậy. Nhờ câu nói lỗ mãng của Nanigashi tôi chợt nhớ lại một chi tiết. Một câu chuyện tương tự đã xảy ra vào hôm qua, trừ việc người có thể kể về nội dung là hai nhân vật trực tiếp dính dáng đến.

Bên đường xuất hiện một trạm dừng xe buýt.

Ơn trời là có mái che ở một khoảng. Những tấm sắt làm tường lốm đốm vết hoen gỉ cùng một tấm biển có phong chữ xưa được tráng men bóng loáng. Hàng ghế là đồ nhựa, và dù trông như được thiết kế để chịu được bão nhưng sự hà khắc của thiên nhiên khiến nó trông mềm yếu đến tội nghiệp. Thực tế là có vết nứt lớn chạy dọc và phai màu nhưng không có miếng nào bị rời ra cả. Có lẽ không phải mới nứt đây.

Đây là một địa điểm lý tưởng để quan sát những học sinh Cao trung Kamiyama chạy qua. Tôi thờ thần bước vào rồi dựa lưng vào phần bóng râm như muốn ẩn nấp. Cứ chờ như vậy và Chitanda rồi cũng sẽ tới.

Bị Nanigashi ra lệnh chạy là thế nhưng rút cuộc cả đi bộ tôi cũng chẳng làm, ít nhiều vì một lý do.

Sáng nay, trước cả khi rời vạch xuất phát tôi đã có một ý tưởng. Ba người ở trong phòng Địa Chất hôm qua chỉ có tôi, Chitanda và Oohinata. Ibara đến sau đó thông báo rằng Oohinata sẽ rời khỏi CLB. Đến lúc này đó vẫn là những thông tin đúng. Trí nhớ tôi dừng ở đó, tuy nhiên câu chuyện của Satoshi và Ibara mới đây lại phục vụ cho mục đích thể hiện rõ những phút giây sau giờ tan trường quan trọng đến dường nào. Nói rằng “Tôi đang đọc sách nên không nhớ gì cả” là một sai lầm, bởi vừa có một chi tiết tôi đã từng coi là vô nghĩa chợt nổi lên trở lại. Không cần biết đúng hay sai, Chitanda đã một mực tin rằng quyết định của Oohinata là do lỗi của nhỏ và chính nhỏ sẽ phải chịu trách nhiệm. Dù tôi có bắt cần đuổi theo nhỏ mà tuyên bố rằng “Tớ có thể giúp, nên cậu hãy kể toàn bộ câu chuyện,” thì nhỏ có chăng cũng chỉ lắc đầu trong im lặng. Nhỏ chưa bao giờ nao núng trước những quyết định của mình.

Ngăn Chitanda lại!

Để làm điều đó tôi tuyệt đối phải nhớ lại chính xác chuyện xảy ra ngày hôm qua trong căn phòng ấy và đưa ra cho nhỏ một kết luận. Đó là lời giải thích tại sao Chitanda lại nghĩ rằng nhỏ phải chịu trách nhiệm.

Tôi nghĩ rằng mình biết.

[1] Mừng 5/5 hằng năm trước các nhà sẽ treo các lồng đèn hình cá chép mừng lễ hội Bé Trai.

2. Quá khứ: Xấp xỉ mười chín tiếng ba mươi phút trước

Trời vẫn còn quá sáng cho một buổi chiều tà. Tôi rời phòng học lớp 2-A trên tầng ba rồi dạo bước hướng về tổng hành dinh của CLB Cổ Điển – phòng Địa Chất. Cuốn truyện chữ chỉ còn vài chương nên

ngồi đọc cho hết là một lựa chọn không tồi. Hành lang ngày càng chật kín các học sinh. Tôi thấy một anh chàng đang dính áp phích lên bảng thông báo nhưng không thể nhìn ra là CLB nào. Một cô nàng khác thì hai tay bưng một cái thùng các-tông to kèn, mắt hết đảo qua trái rồi qua phải để nhìn đường và né qua tôi. Một khung cảnh giờ tan học đã trở nên thân thuộc. Tôi nghe thấy những tiếng cười cao ngút cùng chất giọng hối thúc trầm đục như hòa vào xung quanh. Đút hai tay vào túi, tôi mân mê mấy đồng xu còn lại sau bữa trưa.

Để đến phòng họp CLB thông thường phải đi qua dãy hành lang nối liền dãy chính và dãy Chuyên biệt nằm ở tầng hai, nhưng vào một ngày đẹp trời người ta có thể đi từ sân thượng dãy chính để đi vào tầng ba bên đó. Bước trên sân thượng lộng gió tôi có thể nghe cây chà sắt đánh vào trái bóng chày tạo nên những âm thanh kin kít.

Thường thì giờ tan học ở Cao trung Kamiyama người ta sẽ được thết đãi bởi những bữa tiệc âm nhạc đến từ các buổi tập của CLB Kèn đồng và CLB Acapella. Hôm nay thì lại không. Tôi thấy một cô gái chưa từng gặp đang tựa mình vào thành lan can hoen gỉ, với gương mặt u sầu như thể chẳng còn chút niềm hạnh phúc nào còn lại trên trái đất. Mặt trời mà xuống thêm chút nữa thì cảnh tượng trông chắc còn đẹp hơn tranh vẽ. Có một bảng thông báo ở lưng chừng cầu thang tầng bốn. Đột nhiên một thành viên mới đã qua từ lâu nên thậm chí mấy cái nút bấm màu nâu cũng lộ ra. Tấm áp phích duy nhất còn lại có hình một cô diễn viên xinh đẹp tủm tỉm cười cùng dòng chữ “Đợi đấy! Có cách để bạn sống một cuộc đời tươi sáng hơn!” phía bên dưới. Từ CLB nào thì có trời biết.

Chỉ có hai CLB còn dùng phòng họp trên tầng bốn dãy Chuyên biệt trong năm nay: CLB Cổ điển và CLB Thiên văn. Tác nhân duy nhất gây ồn ào ở nơi này luôn đến từ CLB Thiên văn nên việc họ không như vậy khiến không gian lặng như tờ. Hướng về phòng Địa chất trên hành lang vắng tanh có một thứ đột nhiên khiến tôi khựng lại, đúng hơn là suýt ngã nhào.

Đó là phòng học không sử dụng được để mở. Một người đang bị treo lủng lẳng ở phía trên.

Nó kinh khủng tới mức trong một thoáng tôi đã nghĩ mình vừa chứng kiến một vụ treo cổ. Tại sao lại đại đột như thế? Trong khi “Có cách để bạn sống một cuộc đời tươi sáng hơn” ở giữa cầu thang kia mà?

Nhưng cũng nhanh chóng tôi nhận ra là không phải vậy. Người đó chỉ là bám hai tay trên phía trên khung cửa. Một cô gái trong bộ đồng phục nữ sinh nhưng mặt bị che nên đó là tất cả những gì tôi thấy. Dù vậy có thừa chứng cứ để nhận ra đó là ai. Nhìn xuống phần chân tôi để ý đôi tất màu xanh biển chẳng ăn rơ với sàn nhà. Có nên gọi cô bé hay không? Tôi do dự. Có lẽ đây là thứ cô bé không muốn ai nhìn thấy và tôi nên hiểu mà bước đi như không có gì xảy ra. Ý nghĩ tử tế đó đã quá trễ. Dù chắc rằng mình không gây tiếng động nhưng cô bé vẫn nhận ra tôi. Hét lên một tiếng mà buông tay, cô bé đáp xuống sàn nhưng rồi ngã ngửa về sau một cái ạch. Nhanh chóng đứng lên, cô bé đầy ngượng ngùng rồi giả ngây như đó là lẽ thường.

“Chào anh ạ.”

Lễ phép ghê.

“Ừ, chào em.”

“Hôm nay trời đẹp quá nhỉ.”

“Đẹp thiệt.”

Tại sao Oohinata Tomoko lại treo mình trên khung cửa tại một phòng học tầng bốn dãy Chuyên biệt? Rủi mà Chitanda ở đây thì nhỏ cũng sẽ biến nó thành bí ẩn được ưu tiên một. Cười toe, Oohinata đưa hai tay ra phía sau để phủi bụi trên váy.

Chắc chắn cô biết là tôi đã nhìn thấy nên sự tỏ vẻ cũng chỉ lưng chừng. Tôi cố gắng hỏi bằng một phong cách hiền hòa nhất có thể, nhưng vốn từ thì lại...

“Ừm...”

Tôi huơ ngón trở một vòng chẳng vì lý do gì, rồi một ý tưởng xuất hiện.

“Em đang thử... tập kéo dẫn cột sống à?”

Cô bé chuyển sang cái cười áy náy với cố gắng an ủi đỡ tệ này.

“Em chắc chắn rằng cột sống sẽ chẳng dẫn ra nổi, xương tay thì may ra ạ.”

“Vậy là em đang tập kéo dẫn tay?”

“À, dạ... Đại loại vậy.”

Nói cho qua xong cô bé nhìn ra cửa sổ. Từ khóe mắt Oohinata nhìn tôi mà hỏi:

“Anh đang định đến phòng học phải không ạ?”

“Ừ.” “Ra là thế.”

Lời thì thăm của cô bé rất tự nhiên nhưng tôi nhận ra nó trái ngược với mong muốn thật sự. Cô bé hẳn là không ngờ tôi sẽ chường mặt ở đây. Ừ, thì ai đến đây vào lúc nào vốn là điều không thể lường trước nổi. Có hứng thì người ta đến, dù đã một năm trôi qua nhưng chân lý này vẫn không thay đổi.

Ở cuối hành lang tôi có thể thấy cửa phòng Địa chất đang mở, chắc là để thông thoáng.

“Có người trong phòng rồi nhỉ.”

Bước lên trước để kiểm chứng, cô bé đáp:

“Là hội trưởng ạ.”

“Chitanda à.”

“Anh Fukube có lẽ đang họp bên Hội học sinh. Ảnh có đến một chút rồi rời đi ngay ạ.”

Satoshi có cả một cái giải Hoshigaya ngày mai để phải lo. Không hiểu hẳn còn tới đây làm gì nữa.

“Bạn bị như mọi khi.”

Oohinata gật đầu.

“Đúng là vậy ạ. Dù đã là cuối tuần rồi...”

Nhỏ chột khựng lại giữa chừng, mà hỏi một câu với biểu cảm nghiêm trang như sắp đào sâu một bí mật nào đó.

“Anh Oreki là bạn thân của anh Fukube nên biết nhỉ?”

Dù không tệ như Chitanda nhưng tôi để ý Oohinata cũng có thói quen lược bỏ những chi tiết quan trọng khi nói chuyện. Với Chitanda thì nhỏ thường dẫn dắt câu chuyện quá nhanh rồi kết cái bụp trước khi người nghe kịp hiểu. Mặt khác Oohinata dường như luôn nghĩ rằng cô bé có thể lược bỏ những chi tiết vì phía bên kia sẽ hiểu chỉ vì chủ đề có liên quan đến họ. Tôi đề cập đến việc Satoshi là con người bạn rợn, Oohinata đồng tình nhưng liền đề cập đến hai chữ “cuối tuần”. Không thể nói rằng tôi biết lịch của hắn nhưng sẽ có “việc” khiến hắn bận rộn. Nói thẳng ra là tôi biết ít nhất một trong số đó, nhưng lại là vấn đề khó nói ra.

“Hầu hết. Còn em?”

“Một bạn trong lớp kể cho em.”

“Bạn trong lớp?”

Dù có nghĩ kiểu gì thì một lớp năm nhất khó có thể là nơi dung dưỡng cho những tin tức kiểu này.

“Chẳng lẽ em kết bạn với em gái Satoshi à?”

“Gần như vậy ạ. Chỉ tới mức ngồi ăn chung thôi.”

“Anh không có dịp nói chuyện với em ấy nhiều, nhưng thực sự là một cô bé không bình thường nhỉ.”

Oohinata nghiêng đầu suy ngẫm.

“Cậu ấy đúng là hơi kì lạ nhưng chưa đến mức ‘không bình thường’ ạ. Em nghĩ từ đó hợp với anh Satoshi hơn.”

Cô bé không nói thêm gì nữa.

Rồi, vậy chính xác Oohinata đã nghe được gì từ cô em gái “hơi kì lạ” của Satoshi đây.

Hai chúng tôi đang nhìn sắc mặt nhau. Tôi đang cố đo đếm lượng thông tin Oohinata có và lượng tôi có thể cho cô bé biết trước khi chuyện trở nên rối mù, và đó là lý do cho sự yên lặng ngột thở giữa tôi và cô bé...

Mệt thật. Tại sao phải xem chuyện của thằng cà bắt cà bơ đó như chuẩn bị chạm vào ấm nước sôi nhỉ? Tôi đành nói thẳng.

“Về Satoshi và Ibara đúng không?”

Oohinata thở phào một cái nhẹ nhõm.

“Đúng vậy ạ. Em biết là anh biết mà.”

Ibara đã mền Satoshi từ lâu. Ít nhất khi tôi biết điều đó là hồi năm ba sơ trung. Satoshi luôn tránh né chủ đề này, còn tôi vì không định cổ vũ cho ai trong hai bên nên cũng chẳng xoi mói làm gì cho mệt. Thế nhưng sau kỳ nghỉ xuân tôi được biết rằng Satoshi cuối cùng cũng thôi cái trò trốn tìm, từ đó cuối tuần nào hắn cũng bận.

“Đây chỉ là cậu ấy nói thôi, nhưng...”

Đến trước thời khắc này tôi chưa từng có cơ hội tán gẫu với một nữ sinh về lời đồn đại. Chắc hẳn ai ở vị trí này đều sẽ háo hức như

thể mình đang phạm một tội lỗi vui vẻ nào đó. Tôi để cho cô bé tiếp tục.

“Từ ngày hai anh chị ấy quen nhau, ba ngày rồi, anh Fukube đã trở thành một sinh vật tội nghiệp hết sức khi chỉ biết nói ‘tớ xin lỗi’ bất cứ khi nào có thể với chị Ibara. Chẳng biết có chuyện nghiêm trọng gì không nữa.”

Ôi trời ạ. Nghĩ về việc để lộ bí mật sâu kín của mình cho em gái rồi bạn của em gái biết mà xem, đáng thương thật. Ít nhất thì Oohinata may thay chưa biết điều gì sâu hơn thế. Về phần xin lỗi thì... dĩ nhiên. Để bù cho thực tế là hắn đã cố tình tránh né hơn một năm thì hắn là cần tạ tội với Ibara về nhiều thứ lắm.

Tôi không quá hứng đến thế đâu. Một câu trả lời như thế này là đủ để Oohinata thôi nhìn bằng cặp mắt trông mong như lúc này.

“Có lẽ là xin lỗi vì đã bắt chờ quá lâu trong khi tên đó tự nhận mình không đáng được thế.”

Lời đáp của tôi khiến Oohinata ngây ra trong một hồi.

Tôi đã nghĩ rằng cô bé sẽ hạch hỏi thêm nữa, nhưng thay vào đó cô bé chỉ mỉm cười rồi nói:

“Tuyệt thật. Em thích cái cảm giác thân thiết của bạn bè khi anh nói vậy.”

Tôi chẳng biết đáp làm sao. Oohinata cứ thế nhìn thẳng vào tôi trước khi từ từ bỏ đi nụ cười. Vừa định gượng để lái cuộc trò chuyện sang hướng khác, tôi bị cô bé ngăn lại.

“Ừm, anh này.”

“Hử?”

Tôi quay mặt đi. Oohinata tiếp tục giọng điệu ngượng ngùng “Ừm, dạ...” rồi tiếp tục như thể vừa chịu từ bỏ một điều mình vốn định nói ra.

“Anh chờ chút ạ.”

Đoạn nhỏ tiến đến chỗ cánh cửa hồi nãy vừa treo mình lên, rồi nhảy lên một lần nữa.

Hiển nhiên là tôi bất ngờ, kết quả là chỉ biết đứng ngây ra như mệnh lệnh mà chẳng có gì để hỏi. Tôi nhìn vào tấm lưng của một Oohinata-toòng-teng. Váy cô bé vẫn còn chút bụi trắng do cú ngã lúc nãy. Việc vệ sinh cho sàn phòng này cần phải được coi lại.

“Treo người thế này mệt thật đấy.”

Tôi đồng tình, nhưng thắc mắc: “Nhưng đó là quyết định của em mà?”

“Vâng, đúng ạ. Em nghĩ là mình thích làm như vậy.” Cô bé đáp một cách bí ẩn.

Tôi bèn hỏi một câu nữa:

“Hay là có cái gì đang khiến em ‘bị treo’ như vậy?”

“Em cũng nghĩ thế ạ.”

Tôi suy tư một chút. Nếu vì một ai đó mà tự bắt bản thân phải chịu cảnh “treo lủng lẳng” thì cô bé đáng được thông cảm, vì tôi đã liên tưởng ngay đến tình cảnh tương tự với bà chị yếu đuối. Tôi hiểu điều đó khó chịu như thế nào.

“Vậy thì sao em không nâng cả người lên?”

Oohinata quay mặt xuống để nhìn tôi.

“Tay em không đủ khỏe ạ. Xin lỗi vì đã để anh chờ.”

Tôi chắc rằng sự việc chỉ xảy ra vồn vện một chục giây, sau đó Oohinata buông tay và đáp xuống đất một cách hoàn hảo. Cô bé nhìn tôi bằng một nụ cười rạng rỡ.

“Buông ra quả là đơn giản hơn ạ. Xin lỗi anh nhé.”

Đó là lúc một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong tôi. Vào Ngày hội tuyển mộ, khi Oohinata đến trước bàn của CLB Cổ Điển và ký vào đơn gia nhập tạm thời tôi đã có ấn tượng về một cô bé năm nhất cao bất thường. Tôi có lẽ thậm chí còn xem những cái cười không ngọt, gương mặt sạm màu và sự hào hứng quá mức của cô bé như là một rắc rối. Thế nhưng, vào lúc này, giờ tan học trên tầng bốn dãy Chuyên biệt chứng kiến một Oohinata chẳng khác nào một cô bé bình thường, thậm chí còn như một học sinh sơ trung. Cô bé thật nhỏ.

“Rồi, vậy mình đi tiếp chứ?”

Sự dừng cảm giả vờ từ lời nói thản nhiên của cô bé càng làm tôi nghĩ rằng cảm giác đó không xa sự thật là mấy.

Tôi tự hỏi Chitanda một mình trong phòng làm gì, hóa ra nhỏ đang ôn bài với những quyển vở cùng một cuốn từ điển trong một phong thái rất hợp với học sinh ưu tú. Nhận ra chúng tôi, nhỏ ngược lên đóng cuốn từ điển lại mà cười tươi.

“Hai cậu đang nói về đề tài gì thế?”

Tôi chẳng ngạc nhiên. Không chỉ việc cửa phòng Địa chất đang để mở mà Chitanda còn sở hữu một thính lực phi phàm. Dù không biết được chi tiết nhưng nhỏ có lẽ cũng nhận ra là ai đang nói chuyện. Không định nói dối, tôi trả lời:

“Tụi này đang nói về việc gần đây Satoshi rất bận rộn.”

Không hẳn là đúng mà cũng không hề sai. Chitanda gật đầu đồng tình.

“Đúng vậy, mai là Cúp Hoshigaya rồi nhỉ.”

Đây là lần đầu tôi nghe ai đó ngoài Satoshi gọi cuộc thi marathon này là “Cúp Hoshigaya”.

“Ba ngày rồi chị mới lại gặp em nhỉ.”

“Ờ... vậy ạ?”

Oohinata đáp một cách băng quơ trong khi mắt thì đảo khắp phòng. Cô bé từ từ lại gần Chitanda.

“Ừm, em ngồi cạnh chị được không ạ?”

Chitanda có hơi bất ngờ, nhưng liền thể hiện một biểu cảm thân mật.

“Ừm, em cứ tự nhiên.”

Tôi nghĩ rằng cánh cửa đúng là chỉ mở nhằm thông gió mà thôi. Nhiều cửa sổ hướng về sân trường cũng được mở như thế khiến những tấm màn chao động. Đã là cuối tháng năm nên gió cũng bớt lạnh. Đến chiếc ghế ở hàng thứ ba từ dưới lên và cách ba ghế từ cửa sổ, tôi ngồi xuống và lấy từ trong cặp một cuốn truyện chữ. Âm

thanh của một chiếc ghế khác được rút ra vang lên. Oohinata đã chọn chiếc ghế ngay phía trước Chitanda. Tìm ra cái trang mình đang đọc dở, tôi bắt đầu dán mắt vào câu truyện trong khi vẫn nhận thức về một cuộc đối thoại. Bắt đầu từ lúc nào rồi nhỉ, tôi tự hỏi.

“Vâng.”

Sự tập trung của tôi tan vỡ ngay sau cái từ đó.

Cuốn truyện rất hay nhưng đôi lúc có những chỗ nhạt nhẽo. Khi dần mất hứng thú vì đụng tiếp một chỗ như vậy, một tiếng nói đột ngột kéo tôi về thực tại. Nhìn lên tôi chỉ thấy lưng của Chitanda. Cứ như là nhỏ đã giữ tư thế này một hồi rồi ấy. Có lẽ chỉ là tưởng tượng... không, chắc chắn là tôi đã nghe từ “Vâng” và là giọng của Chitanda. Tôi cũng nhận ra một sự thật khác – Oohinata đã biến mất. Thực ra cũng không có gì bất ngờ lắm, chắc là cô bé về nhà. Tuy vậy tôi cũng thử gọi Chitanda.

“Sao vậy?”

Giọng tôi không được to lắm, nhưng không thể nhỏ đến mức không nghe nổi nhưng đến một ly nhỏ cũng không dịch. Ban đầu tôi còn nghĩ có khi nhỏ ngủ quên nhưng chẳng con người nào có thể ngủ với cột sống dựng thẳng như thế ngồi của nhỏ lúc này. Tôi bèn gọi một lần nữa, để chắc ăn thì nên âm lượng lớn hơn.

“Sao vậy?”

Chitanda giật bắn người. Từ từ nhỏ quay lại, với một gương mặt tôi chưa từng thấy trước đây. Không một chút ánh sáng nào trong đôi mắt ấy cả. Nhỏ lắc đầu như thể sợ sệt điều gì rồi quay lại tư thế lúc nãy. Chắc chắn có chuyện rồi, nhưng liệu một cái gì đáng sợ có

thể diễn ra trong căn phòng lúc này ngoài nhỏ chỉ có tôi hay không? Chitanda rồi sẽ tuyên bố rằng “Tớ hiểu kỳ!” và mọi chuyện lại như trước.

Tôi cũng nhận ra những luồng gió bên ngoài trở nên thật vũ bão. Những cơn gió như đang muốn quét sạch căn phòng. Mặt trời chưa lặn nhưng nhiệt độ đã từ từ hạ xuống. Tôi đứng dậy đóng cửa sổ, trong khi Chitanda vẫn ngồi đó mà nhìn chăm chăm vào cái bàn phía trước.

Trở về ghế tôi tiếp tục hòa mình vào những đoạn văn, để rồi thêm một chương kết thúc khi tôi ngẩng đầu một lần nữa. Thời gian qua nhanh thật. Định là đọc cho hết nhưng trời đã chuyển tối từ lúc nào. Đặt cuốn truyện xuống bàn, khi tôi nghĩ rằng mình nên về thì cánh cửa đột ngột trượt sang bên. Người bước vào là Ibara.

“Này, có chuyện gì vậy?”

Sau khi nghe lời thì thào “không” của Chitanda, Ibara hướng mắt về phía hành lang rồi nói như thể đang ẩn giấu điều gì.

“Tớ mới đi ngang qua Hina-chan, cô bé bảo là... sẽ không gia nhập nữa.”

3. Hiện tại: 14.5km; Còn 5.5km

Một vài học sinh Cao trung Kamiyama khác lại băng qua khi tôi ẩn mình trong bóng râm của trạm chờ xe buýt. Vài người trông như vừa rời vạch xuất phát, một số thì trông như họ đã chi đến nguồn sinh lực cuối cùng sau những đợt lên và xuống dốc đầy khốc liệt mà thở lầy thở ể. Thậm chí còn có người tập tễnh đi như thừa nhận mình bỏ cuộc.

Thực tình những lúc thế này tôi chỉ muốn cúi đầu xuống mà suy nghĩ trong yên lặng, nhưng làm thế thì sẽ dễ vượt Chitanda khi nhỏ chạy qua mắt. Vậy nên tôi cứ thế ngồi trên dãy ghế bạc màu và giữ cái cằm đưa lên.

Tôi đã bị thuyết phục rằng lý do Oohinata quyết định rời CLB được ẩn giấu đâu đó trong hơn bốn mươi ngày từ Ngày Hội Tuyển Mộ đến chiều hôm qua. Cứ nghi ngờ như thế đồng thời dò lại dòng ký ức chắc chắn tôi sẽ nhớ ra nhiều sự việc khiến chuyện bắt đầu rẽ sang con đường kỳ lạ. Lời nói của cô bé trong những cuộc tán gẫu liên quan đến Ibara và Satoshi càng khẳng định khả năng đó. Còn phía Chitanda thì sao? Nhìn sắc mặt thì xem ra nhỏ có ý tưởng về việc tại sao Oohinata lại như vậy. Có lẽ nhỏ nghĩ lý do là thứ bị dồn nén trong suốt bốn chục ngày, hoặc chỉ bất thần xuất hiện vào hôm qua. Nếu là cái đầu thì nghĩa là: Chitanda đã tự nhận mình là người dồn Oohinata vào chân tường. Có thể chẳng mang tính thù địch hay gì, nhưng ít nhất Chitanda đã nhận thức về vấn đề này đến mức nhỏ lập tức cho rằng “Vì tớ đã làm đến như vậy nên Oohinata mới bỏ.” Như vậy những gì nhỏ làm từ đó giờ hóa ra chỉ càng làm cô bé thêm xa cách. Còn nếu là cái sau, thì nghĩa là trong khi tôi đang mải mê với cuốn truyện chữ về cuộc đời gian truân của một điệp viên siêu hạng Chitanda đã khiến Oohinata tức giận. Ví dụ như vắt chanh lên phần cơm gà của cô bé mà không báo trước chẳng hạn. Thế là Oohinata nổi xung, rồi nói những lời như “Em không thể ở gần một người như chị thêm một giây nào nữa!” rồi nhất mực đòi rời khỏi. Nghĩa là căn bản đó là nỗi bất mãn mang tính bộc phát...

Là cái nào đây?

Chắc chắn phải là cái thứ nhất. Một nỗi bất mãn đã hình thành suốt bốn mươi ngày trong lòng Oohinata. Chỉ như vậy mới giải thích

được việc tại sao cô bé lại chỉ trích Chitanda bằng cách ẩn ý rằng nhỏ “giống như Bò Tát ở bên ngoài.” Như vậy Chitanda thực sự là một Dạ Xoa? Nhỏ thực sự đã liên tục uy hiếp tinh thần của Oohinata đến mức khiến cô bé không chịu nổi?

Việc tôi nên tập trung vào như ngày càng rõ ràng hơn.

Chờ đợi thật mệt mỏi. Không giống như Oohinata hôm qua, nhưng cái cảm giác “treo giữa chừng” này quá là hao phí năng lượng.

Chẳng cần nói thì ai cũng biết tình huống tệ hại nhất là bỏ quên Chitanda khi tôi bận suy nghĩ. Lỡ mà vậy thì sẽ có một người cứ đứng ở trạm xe buýt vắng tanh ấy mà chờ một người không bao giờ xuất hiện, rồi cứ chờ, chờ mãi, đến khi được phát hiện thì đã lạnh cóng mà chết đói vào một sáng mùa đông, kết quả là truyền cảm hứng cho một bộ phim chiếu rạp nhan đề “Hoài vọng Chitanda”... Nói chung là tôi không thể ước lượng khoảng cách giữa tôi và nhỏ nổi. Thay vào đó là một ý tưởng khác.

Nếu không trở về Cao trung Kamiyama thì đường chạy của tôi sẽ không thể kết thúc. Phải chạy sao? Mệt thật. Hay chính xác hơn là tôi đã kiệt sức. Mặt khác tôi lại đang ở một trạm chờ xe buýt. Buýt cũng là một phương tiện đi lại. Như thế tôi có thể bắt một chuyến trở về trường rồi. Trong túi có vài đồng lẻ vốn định dùng để mua nước từ máy bán tự động trong trường hợp khát giữa đường. Một ý tưởng quá tuyệt đúng không? Không biết tính nhẩm thì dùng máy tính. Không rành Anh ngữ thì dùng phần mềm dịch thuật. Như vậy không chạy nổi thì chẳng lý gì người ấy lại không tìm một phương pháp di chuyển tốc độ cao khác. Đó là suy nghĩ rất thường tình. Chẳng phải người ta luôn cần thích nghi để sống sao? Hôm nay lại dạy cho tôi một bài học mới.

Nghĩ thơ nghĩ thần thể nào mà Chitanda chạy qua.

Trong một thoáng tôi như không muốn tin vào điều mình nhìn thấy. Một phần liên quan đến sự thật rằng tôi vẫn chưa quen với việc nhìn nhỏ trong chiếc áo thun ngắn tay trắng cùng quần short huyết dụ tạo nên bộ đồng phục thể dục. Mái tóc dài được cột cao cũng để lại cho tôi một ấn tượng khác hẳn. Thậm chí so với hồi chúng tôi đi viếng đền ngày đầu năm, khi phải cột tóc cho hợp với bộ kimono thì nhỏ cũng không cột cao đến thế. Việc quá quen cử chỉ một ai đó rõ ràng đã phản phé khi họ thay đổi. Nhỏ cứ thế chạy ra xa tôi, môi hơi mở một chút.

Đứng dậy tôi liền bắt nước rút. Sự bối rối đã khiến tôi phản ứng chậm và tốc độ là thứ cần để bù lại. Những đường dốc nối tiếp nhau dường như chẳng tạo nên một chút gì mệt mỏi trong những bước chạy của Chitanda. Hai cánh tay bó vào thân trong khi bờ eo liên tục trôi lên và xụp xuống. Đôi chân thì đạp lên lớp nhựa đường mà vẽ nên một tia song song với thứ vạch kẻ màu trắng.

Lộ trình tiếp tục hướng theo đường thẳng về một mảng rừng rậm rồi những thửa ruộng mới gieo. Dựa vào màu đen của lớp nhựa tôi đoán rằng phần đường này còn mới. Trời còn lâu mới tới trưa nhưng mặt trời đã ngự trên cao vút. Vừa chạy tôi vừa đo khoảng cách đến với nhỏ. Nhanh chóng nước rút để bắt kịp nhỏ là nhiệm vụ đề ra. Người ta khi chạy thường ít để ý đến ai khác xung quanh, hướng hồ trước và sau chúng tôi còn đầy học sinh khác. Bám đuôi phía sau thể này cũng kì. Tôi phải chạy càng nhanh càng tốt nhưng cũng phải tiếp cận nhỏ với thái độ điềm nhiên nhất có thể.

Với mong muốn đó tôi từ từ thu hẹp khoảng cách. Không cần phải gần tới mức chạm tới, chỉ cần nghe nhau nói là đủ rồi.

Tuy nhiên, vẫn còn xa quá...

Từng thanh âm bị tắc trong cổ họng tôi. Đôi chân trĩu nặng. Thậm chí nỗi đau ở cẳng chân cũng trở lại. Hơi thở thì càng ngày càng dồn dập.

“Tệ quá.”

Lời hiếm hoi thoát ra được khỏi miệng.

Không muốn bắt kịp.

Không muốn bắt kịp vì tôi không muốn thế. Đó là khi tôi sẽ tra tấn nhỏ bởi lý lẽ và suy diễn của mình. Nghĩ như vậy càng khiến tôi chùn chân. Đúng, quả là vậy. Nhưng đến nước này làm sao tôi có thể từ bỏ? Là năm mươi hay tận cả trăm mét? Có lẽ là nhiều hơn. Tôi cố gắng giữ nguyên khoảng cách hiện tại vì chậm hơn hay nhanh hơn đều không thể. Như vậy liệu có ổn không? Cứ mãi chạy mà nhìn mái tóc đuôi ngựa phát qua phát lại như thế?

Cán rằng, tôi quyết định nếu không bây giờ thì chẳng bao giờ nữa!

Cùng lúc đó, một điều không thể tin được đã xảy ra – Chitanda vẫn chạy, nhưng nửa thân trên để quay lại nhìn về phía sau.

Mắt chúng tôi giao nhau.

Không còn cách nào khác tôi điên cuồng ép mình nhanh lên. Dù có quay lại nhìn nhưng Chitanda hẳn là không hiểu lý do tôi có mặt ở đây. Mắt mở to, rồi nhỏ nhanh chóng quay về phía trước dĩ nhiên là để nhìn đường. Một học sinh coi cuộc thi này là giờ thể dục chính

khóa như Chitanda chắc chắn sẽ không vì vậy mà chùn bước, nhưng nhỏ cũng chẳng dốc sức để cắt đuôi tôi.

Nếu quyết tâm đến gần nhỏ thì tôi sẽ làm được. Giữa làn gió dễ chịu cuối tháng năm, tôi chạy song hành cùng Chitanda.

Không phá vỡ dù chỉ một nhịp, nhỏ nhìn tôi từ khóe mắt và lên tiếng một cách cố tỏ ra bình thản.

“Xin lỗi, tớ định gọi cậu nhưng...”

Rõ là biết việc theo đuôi là rất kì cục nhưng chuyện cũng đã rồi. Dù có vẻ nhỏ chẳng cần giải thích nhưng tôi có thể thấy những biểu cảm lo lắng, cùng chút nghi hoặc dần bộc lộ trên gương mặt ấy. Như muốn kiềm sức nhỏ chỉ nói ngắn gọn:

“Sao cậu lại ở đây?”

Nhỏ hiểu rằng nếu chạy đằng hoàng thì tôi đã phải bỏ xa nơi này. Tôi không cần do dự nữa.

“Tớ muốn nói về Oohinata.”

“...”

“Đúng hơn tớ muốn được nghe câu chuyện của cậu.”

Lúc đó hơi thở của Chitanda như ngưng đi chút ít. Tốc độ thì vẫn thế. Chạy cách nhau khoảng mười cen-ti-mét tôi chờ câu phản ứng từ nhỏ. Cuối cùng Chitanda cũng nói, đôi mắt đầy sự dằn vặt.

“Đó là lỗi của tớ.”

“Chuyện hôm qua à?”

“Chỉ là giữa tớ và Oohinata-san.”

Một chút im lặng để hít thở, nhỏ tiếp tục.

“Xin lỗi vì để cậu phiền lòng, nhưng đây là chuyện của tớ.”

Mắt nhỏ long lanh như muốn bù nước cho việc quá khô. Nhìn về phía trước Chitanda không nói gì thêm. Tôi đã lường trước việc nhỏ sẽ nhận mọi tội lỗi về mình, nhưng giờ đây tôi thậm chí còn biết nhỏ còn từ chối cả việc dừng lại mà kể cho tôi nghe. Tuy nhiên con át chủ vẫn còn chưa tung ra. Tôi cố hỏi lần nữa.

“Tớ cần cậu kể chuyện xảy ra lúc đó. Oohinata có thể đã hiểu lầm điều gì.”

“Tớ biết ơn sự quan tâm của cậu, nhưng mà...”

Khẽ quay sang tôi, nhỏ nở một nụ cười nhẹ.

“Đây không phải là lỗi từ ai khác.”

Nếu không thở hì hục vì phải chạy thì tôi chắc là sẽ thở dài. Nhỏ luôn cứng đầu như vậy. Có một điều tôi biết và muốn nói... tôi muốn nắm lấy vai và bắt nhỏ dừng lại nhưng làm sao có thể. Dồn hết sức lực vào thanh quản, tôi lên tiếng trong khi nguyện cầu rằng nhỏ sẽ nghe được.

“Cậu sai rồi.”

Tôi cố gắng lý luận.

“Chuyện không phải như vậy. Oohinata không hề giận về việc cậu nhìn trộm điện thoại của em ấy. Cái đó vốn chẳng quan trọng gì cả!”

Lần đầu tiên nhịp chạy của Chitanda bị tan vỡ.

Càng vào sâu trong rừng quang cảnh trông lại càng bớt giống rừng đi. Chỉ còn là những trảng cây bao quanh một ngôi đền. Con đường băng qua mặt tiền của đền Mizunashi dẫn đến bờ một con sông. Không có ai khác ở đây. Tiếng chim mà tôi không biết là loài gì đang hót đàng xa. Có một cái máng nước loại không chảy vào dòng suối nào cả. Chitanda thản nhiên bước tới, lấy cái muôi gần đó hứng nước từ miệng ống tre cắt vát rồi uống.

“Tớ khá cừ trong việc chạy đường dài đấy.”

Chitanda lên tiếng. Bộ đồng phục thể dục vừa với cơ thể nhỏ một cách hoàn hảo.

“Mục tiêu ban đầu là chạy đến hết mà không dừng lần nào.”

“Xin lỗi.”

“Nước ở đây rất mát và ngọt. Cậu nên thử một chút.”

Nói xong nhỏ đứng qua một bên để tôi rửa tay rồi hớp vài ngụm. Thứ nước lỏng lạnh mát lạnh đến mức không biết uống một hơi có khiến tôi bị đau bụng hay không. Thế nên từng chút một tôi đổ vào miệng, để nước từ từ mà chảy xuống cổ họng.

Từ cổng torii của đền nhìn xa có thể thấy một dòng các học sinh Cao trung Kamiyama đang tiếp tục chạy. Không có ai ngược lên chiêm ngưỡng cái cổng này cũng như nhìn thấy chúng tôi đứng trên những bậc thềm cả. Chitanda đề xuất đến nơi này vì “đó không phải chuyện có thể kể khi đang chạy giữa thanh thiên bạch nhật.” Tôi đồng tình với quyết định đó. Một nơi yên ắng là phù hợp để người ta bình tĩnh kể chuyện.

Khẽ cúi đầu, Chitanda dùng bàn tay phải nắm chặt cẳng tay trái. Nhìn tôi từ từ uống nước nhỏ hồi một cách điềm đạm:

“Cậu thấy rồi đúng không? Chuyện tớ đã làm...”

“Không. Đó là lý do tớ cần cậu kể tất cả.”

“Cậu không... thấy?”

Thì thầm là thế nhưng Chitanda không tỏ ra giục giã. Tôi rửa tay trong làn nước mát một lần nữa. Cảm giác thật sảng khoái.

“Tớ chỉ nhìn thấy cái lưng cậu cùng một tiếng ‘Vâng’, nhưng rồi cũng đoán được chút ít.”

“Tớ có nói như vậy sao?”

“Đó là phản xạ tự nhiên thôi.”

Tôi mỉm cười.

Một trong những trí nhớ còn lại của tôi vào ngày hôm qua là cái chữ “Vâng” ấy. Ban đầu tôi có để tâm tới sự đường đột của nó, nhưng vì Chitanda không đề cập đến nên tôi coi như đó là tiểu tiết mà bỏ đi. Tuy nhiên khi cái từ ấy vang lên đưa tôi trở về hiện tại thì bấy giờ trong phòng chỉ còn hai đứa. Nghĩ rằng nhỏ muốn gọi mình nên lời đầu tiên của tôi mới là “Sao vậy?”

Thế nghĩa là sao đây? Giả định là lẫn trong tiếng gió đi nữa thì chẳng lý gì thính giác của nhỏ lại không phản ứng trước lời gọi của tôi cả. Thế mà khi đó phải đến lần gọi thứ hai mới từ từ quay lại. Lẽ ra tôi phải hiểu ý nghĩa của nó. Khổ nỗi Chitanda đã không hướng

sự chú ý về phía này, còn vì sao thì... Có lẽ nhỏ không thân với tôi đến mức có thể ngay lập tức giải bày cái gì.

“Cái ‘Vâng’ đó là âm thanh cậu luôn phát ra khi bắt một cuộc điện thoại.”

“VẬY... sao”

“Lúc đó cậu đang trả lời điện thoại phải không?”

“Đúng vậy, tớ chắc chắn là người nghe điện. Cũng không nhớ rõ là tớ có nói ‘Vâng’ hay ‘Xin chào’ nữa.”

Đó là chuyện có thể xảy ra. Người ta không thường dùng những từ ngữ lịch thiệp như thế. Đó là một cách biểu thị cho người ta biết mình đang nghe điện thoại.

“Dù lúc đó tớ có gọi cậu cũng không quay lại.”

“Tớ nhớ, nhưng là...”

“Là cậu không thể nghe vì đang bận nghe điện thoại phải không?”

Chitanda gật đầu.

Dĩ nhiên nhỏ không phải là người gọi mà là người nhận. Bởi chỉ có thể nhỏ mới mới không cần lời nào khác hơn một chữ “Vâng”.

Chitanda không sở hữu một chiếc điện thoại. Tôi không biết rằng có lý do gì không nhưng sự thật là thế. Vậy chiếc điện thoại đó là của ai? Nó phải được để lại bởi một học sinh khác đã từng ở trong phòng Địa chất vào ngày hôm đó, và để chặt chẽ hơn nó đã nhận một cuộc gọi đến vào sau giờ học.

Nhưng kỹ thêm chút nữa thì lại có mâu thuẫn.

“Nếu chiếc điện thoại được đặt ở vị trí khó nhìn thì cách duy nhất để cậu để ý chỉ là khi nó gây đủ tiếng ồn khi nhận cuộc gọi hay tin nhắn. Thế nhưng tớ lại chẳng nghe một âm thanh nào.”

Lỡ mà điện thoại được đặt vào chế độ rung ấy, thì với người cũng chẳng có điện thoại như tôi cũng biết rằng nó sẽ vang những tiếng “Buzz... buzz” trầm đục khi bị đặt trên bề mặt cứng. Xét về độ gần thì nhiều khả năng âm thanh ấy có thể truyền đến bàn và tôi sẽ nhận ra ngay, y như bản thân đã phản ứng với cái “Vâng” của Chitanda vậy. Như thế thì hoặc là không có hoặc là âm thanh đó quá nhỏ, và tại sao lại như thế?

“Nếu chiếc điện thoại đó là của Oohinata thì mọi việc sẽ rõ.”

“Vì em ấy để điện thoại ở chế độ im lặng chẳng?”

“Không phải đâu. Cố nhớ lại nào, điện thoại của Oohinata được đặt trên cái gì?”

Chitanda đáp ngay.

“Ở trên bàn. Oohinata-san đặt lên sau khi ngồi xuống.”

Nghĩ lại thì, một chuyện tương tự đã xảy ra trước đây khi chúng tôi được thưởng thức món snack khoai lang đặc sản Kagoshima của cô bé. Oohinata cũng đặt điện thoại lên bàn. Một dịp khác khi mặc đồ thường cô bé lại không làm thế. Có lẽ đó là thói quen chỉ khi mặc đồng phục mà thôi.

“Tớ nhớ là có một chồng tập vở trên bàn cậu. Nếu chiếc điện thoại được đặt trên bề mặt mềm hơn như một quyển vở thì âm

thanh tạo ra khi nó rung sẽ dịu đi đủ để tớ không nghe được.”

Nếu đến chơi nhà một người khác thì bạn sẽ làm gì khi có chuông điện thoại nhưng không người nhà nào quanh đây? Một cách đơn giản là lờ đi cho đến khi nó ngừng. Tuy nhiên còn cách khác là nhắc máy và thông báo cho đầu dây bên kia rằng “ngoài tôi ra không ai có ở đây ạ.” Thực tế đã chứng minh ở quán cà phê của anh họ Oohinata, Chitanda là người đến trễ vì nhỏ đã mất thời gian trả lời dùm điện thoại của người khác. Khi nhận thấy tiếng rung của điện thoại hẳn là nhỏ cũng muốn bắt máy để thông báo như vậy.

Chỉ có điều chuyện lại không được hiểu theo ý tốt của nhỏ.

“Khi cậu trả lời điện thoại hiển nhiên là không có Oohinata ở đấy. Không phải là về nhà luôn mà chỉ là loanh quanh ví dụ như nhà vệ sinh chẳng hạn. Không lâu sau em ấy quay lại và thấy cậu đang cầm chiếc điện thoại ấy.”

Chitanda khẽ gật đầu.

Hôm qua, sau khi nghe vồn vện một tiếng “Vâng” những luồng gió lạnh thi nhau quét qua phòng khiến tôi lạnh đến mức phải đóng hết cửa sổ. Lý do có sự dồn dập này một phần là vì cửa ra vào của phòng Địa chất được để mở. Thế mà khi Ibara bước vào tôi lại nhớ rõ cảnh nhỏ phải *trượt* cánh cửa sang bên.

Như vậy đã có ai đóng nó trước.

Người đó là Oohinata. Cô bé chỉ đi trong chốt lát rồi quay lại, chứng kiến sự việc rồi quyết định bỏ về. Cửa được đóng lại ngay giây phút đó. Cô bé cũng gặp Ibara đang trên đường đến đây và bảo rằng mình sẽ không gia nhập.

“Điện thoại của Oohinata-san rung lên trên quyền từ điển của tớ.”

Chitanda bắt đầu nói.

“Oohinata-san đi rửa tay nên đã không có ở đây. Tớ cũng biết là tự mình trả lời điện thoại người khác có thể dẫn đến hiểu lầm nhưng... nếu là chuyện hệ trọng thì sao? Rồi tớ cũng nhắc lên. Tớ nghĩ mình đã nhấn vào cái nút nào đó khiến nó không rung nữa. Không rõ lắm, nhưng nếu cậu đã nghe tớ đáp là ‘Vâng’ thì hẳn là cuộc gọi đã được kết nối. Tuy nhiên đầu bên kia không có ai trả lời cả. Vì không phải đồ của mình và cũng chẳng biết làm sao nên tớ chỉ đặt nó trong lòng bàn tay và chờ xem mình có thể nghe được gì không. Lúc đó tớ cũng hoảng lắm vì sợ phải chăng mình đã làm hư cái gì... tớ cũng nhớ rằng cậu đã gọi đến hai lần. Nghĩ lại thì tớ lẽ ra nên nhờ cậu giúp đỡ ngay khi đó.”

Nếu nhỏ nghĩ rằng cuộc gọi đã kết nối thì cũng đành chịu.

“Cậu để nó trong lòng bàn tay, và sau đó không ai nói gì cả.”

“Đúng thế.”

E là cô nàng chưa từng xài điện thoại di động thật.

Tôi đã từng rất nhiều lần thấy Satoshi biểu diễn với chiếc điện thoại của mình tới mức thừa khả năng xài nếu có một cái. Điện thoại của Oohinata đã không rung vì nhận một cuộc gọi mà là một tin nhắn. Chitanda có lẽ cũng chẳng nhấn một cái nút kỳ lạ nào cả. Khi nhận tin nhắn thì điện thoại chỉ rung trong một khoảng thời gian nhất định rồi dừng. Hoặc có là cuộc gọi thật thì sau một thời gian được người dùng định trước nó cũng sẽ dừng rung để chuyển cuộc gọi

sang hộp thư thoại. Tóm lại là Chitanda cứ thế cầm trong lo lắng và chiếc điện thoại cứ thế nằm yên.

Người không biết điều đó là Oohinata.

“Rồi Oohinata-san trở về phòng. Tớ chưa từng bị em ấy nhìn với ánh mắt như vậy bao giờ nên không thể nói thành lời... Giật chiếc điện thoại em ấy chỉ nói ‘Chào chị’ một cách lạnh lùng đến nỗi tớ đã nghĩ là em ấy sắp biến mất mãi mãi, rồi rời đi. Tớ thật ngốc đúng không? Tận lúc ấy mới nhận ra hành động của mình tai hại đến mức nào.”

“Chỉ là một chiếc điện thoại thôi.”

“Với tớ thì có thể chỉ là một chiếc điện thoại, nhưng...”

Chitanda gượng cười.

“Mỗi chúng ta ai cũng có những thứ mình quý giá.”

Giọng nhỏ giờ chẳng khác gì thì thầm.

“Có lẽ vì không có nên tớ chẳng thể biết được Oohinata-san quý chiếc điện thoại của mình như thế nào. Giờ thì đã khác. Có lẽ với họ chiếc điện thoại như là một quyển nhật ký vậy. Không, thậm chí còn hơn nữa. Nếu bạn của cậu đọc quyển nhật ký đó mà chưa có sự cho phép thì đã đủ lý do để cậu chấm dứt mối quan hệ đó chưa? Ai cũng có những bí mật, biết vậy nhưng tớ vẫn nông cạn... Oohinata-san giận là đúng.”

Tôi hiểu lý lẽ của nhỏ, chuyện như thế không phải là hiếm.

“Vậy cậu tính sẽ làm gì?”

“Tớ định sẽ đến xin lỗi khi em ấy trở về trường... dù lẽ ra nên là từ hôm qua.”

Từ góc nhìn của Chitanda thì đó là giải pháp hiển nhiên. Nếu cố gắng xin lỗi thì Oohinata có thể bị sự chân thành của nhỏ làm cho lay động mà đổi ý. *Nhưng* đó chỉ đúng khi chiếc điện thoại là vấn đề duy nhất.

Chuyện xảy ra hôm qua không phải là căn nguyên của mọi mâu thuẫn giữa họ. Hẳn là Oohinata có tức giận khi nhìn thấy Chitanda chạm vào chiếc điện thoại của mình và đó là giọt nước làm tràn ly chứ không phải là toàn bộ số nước. Tôi nói:

“Cậu không cần làm thế. Vô ích thôi.”

“Vâng.”

Chitanda gật đầu.

“Oreki-san đã nói rằng vấn đề không nằm ở chiếc điện thoại đúng không? Nếu là vậy thì việc tớ đi xin lỗi cũng chẳng còn ích nữa... Nhưng, nếu thế thì...”

Nhỏ lại trầm ngâm trong dòng suy nghĩ. Với một cô nàng hơi chậm trong việc tiếp thu những thứ ngoài sách vở thì Chitanda lại khá nhạy cảm trong những lúc thế này. Chợt ngược mặt lên nhìn tôi, nhỏ thốt lên những âm điệu cô độc.

“Tớ đã không ít lần gây tổn thương cho em ấy mà chính mình cũng không biết ư?”

Có lẽ là vậy thật.

Hôm qua, trước khi cùng tôi vào phòng học Oohinata đã có một hành động rất lạ. Cô bé tự treo mình trên khung cửa trông như muốn một điều gì đó. Nhưng giờ thì tôi nghĩ dường như cô bé chẳng muốn gì cả. Cửa phòng Địa chất được để mở nên ai cũng có thể nhìn vào. Biết rằng trong đó có mỗi Chitanda khiến Oohinata do dự, cũng giống như tôi đã do dự với ý định bắt kịp Chitanda ban nãy.

Khi bị gọi lên phòng Giáo vụ, đứng trước cánh cửa đang đóng đầy lạnh lẽo ấy mà không hiểu mình bị gọi vì điều gì, tôi sẽ lấy hai tay vỗ cái bốp vào má để tiếp thêm sự cương quyết rồi mới bước vào. Rồi mỗi lúc nhận được thư từ bà chị yêu dấu và tự hiểu là một thứ chết toi gì đó tôi lại nhìn lên trời mà thở một hơi sâu trước khi xé mép. Những hành động mang tính “thói quen” nhằm giúp mình tự tin hơn của tôi có lẽ cũng giống như việc “treo toòng teng” của cô bé. Như vậy, Oohinata hướng về phòng họp ngày hôm qua nhằm mục đích giải quyết mâu thuẫn một lần cho xong với Chitanda. Nhìn thầy tôi hẳn là cô bé thất vọng lắm.

Đặt hai tay trước ngực, Chitanda nhìn xuống với ánh mắt không còn chút hy vọng. Đoạn nhỏ lí nhí một lời:

“Tôi không mong cậu sẽ tin.”

“Tin gì?”

“Rằng bất cứ điều gì tớ có lỗi với em ấy đều không phải chủ định của tớ. Có thể tớ không phải một người đàn chị đủ tốt nhưng chuyện như thế này... tớ hoàn toàn không hề mong muốn. Thậm chí làm sai gì cũng không biết. Vì vậy tớ không mong rằng cậu sẽ tin.”

Đến nước này mà còn nói thế sao? Chịu. Đôi khi lời Chitanda chẳng có lý một chút nào.

“Đã trễ rồi.”

“Tớ biết.”

“Nếu thực sự muốn nghĩ về những gì đã khiến em ấy hiểu lầm thì đó không phải là giữa cuộc thi này, và không phải trong một ngày mệt mỏi như hôm nay.”

Chitanda ngẩng lên trong bất ngờ và tôi phải quay mặt đi.

Trên tất cả đây là một canh bạc. Liệu Chitanda có cố tình như vậy? Liệu nhỏ bề ngoài thì ân cần nhưng bên trong luôn rắp tâm ám hại Oohinata, ép cô bé phải rời CLB?

Không có chứng cứ nào chống lại.

Nếu là một năm trước thì có lẽ tôi đã đi đến kết luận này. Ở góc nhìn chủ quan thì mọi dữ kiện rõ ràng đều chỉ về khả năng Chitanda đã thực sự gây áp lực lên Oohinata. Chẳng có manh mối nào lạc quẻ. Nhưng cái năm trôi qua đó đã diễn ra. Dù rằng không phải mọi thứ đều quay quanh nhỏ, hay tệ hơn, dù có là bất cứ thứ gì thậm chí chẳng liên quan tới một sợi tóc cũng đã khiến tôi hiểu thêm về Chitanda. Tôi đã được nghe câu chuyện về người cậu của nhỏ, được rủ đi xem review một bộ phim trinh thám rồi được đến một nhà trọ có suối nước nóng; chúng tôi cũng cùng nhau bán sạch hai trăm cuốn tuyển tập văn học và những buổi trò chuyện vắn vơ sau giờ học. Từng bị nhốt trong một gian nhà cũ kỹ, từng cầm ô che cho một nữ hoàng búp bê...

Tôi phủ quyết sự buộc tội đó.

Dù Chitanda có khác người bởi quanh nhỏ là một nỗi yên bình đến kỳ quái, thì một thành viên khó khăn lắm mới chiêu mộ là thứ tôi

đặt cược. Một canh bạc bắt nguồn từ lẽ “ghét thương” và cụ thể tôi sẽ kết luận rằng: Oohinata cảm thấy mình bị Chitanda gây áp lực trong suốt bốn mươi ngày với chúng tôi, nhưng không những Chitanda chưa hề có ý định đó nhỏ còn không nhận ra bất kỳ việc nào khác ngoài mối hiểu lầm khiến Oohinata tức giận vào ngày hôm qua.

Và bằng cách nào đó, tôi nghĩ mình thắng.

Đền Mizunashi nằm giữa những trảng cây tuyết tùng cao ngất. Chim vẫn chưa ngừng hát. Tôi trộm nhìn Chitanda. Khi nhỏ được tắm trong muôn vàn tia sáng lọt qua những tán cây tôi cảm thấy như mình đang chứng kiến một đứa trẻ bị lạc được người thân tìm thấy.

“Oreki-san, tớ...”

Không may là chẳng còn thời gian nữa. Tốp của Chitanda là lớp cuối cùng của năm hai nên tôi cần biết tất cả trước khi Oohinata bắt kịp.

“Vậy hôm qua cậu và em ấy đã nói những gì?”

Chitanda như còn muốn bình luận gì thêm, nhưng cuối cùng nhỏ cũng gật đầu một cách quyết đoán.

“Tớ hiểu rồi. Tớ sẽ nói hết chuyện xảy ra hôm qua.”

Ngay sau lời này tôi lại nghe một tiếng lẩm bẩm khác.

“Nhưng có nghĩ cỡ nào tớ cũng chẳng thấy nó khác gì một cuộc tán gẫu bình thường sau giờ học cả.”

4. Hiện tại: 14.6km; Còn 5.4km

Hôm qua tớ ngồi trong phòng họp để ôn bài tiếng Anh.

Tớ biết có người đang ở ngoài hành lang. Lúc đó rất im ắng nên từng bước chân cũng có thể nghe rõ. Tớ chẳng biết chính xác là ai cho đến khi cậu bước vào. Tớ cũng nhận ra người đã ở hành lang trước và nói chuyện với cậu là Oohinata-san.

Tớ cũng cảm thấy có một bức tường giữa mình và em ấy. Mọi cử chỉ cho đến cách chào đều lịch sự một cách quá mức. Đó là lý do tớ đã rất vui khi cô bé chủ động muốn trò chuyện cùng mình. Đầu tiên là về mớ tập vở trên bàn. Việc cô bé không giỏi tiếng Anh, về việc môn Toán lúc nào đó sẽ hữu ích và tớ giỏi môn gì nhất. Nói chung là một kiểu tán gẫu rất bình thường.

Sau đó tụi tớ nói về thời tiết. Ngày mai sẽ diễn ra Cúp Hoshigaya nên Oohinata-san nói rằng em ấy thực lòng muốn trời mưa quách cho rồi. Vì đã nghĩ em ấy là tuýp người ưa vận động nên tớ đã thể hiện rằng mình không tin nổi. Em ấy chỉ cười rồi nói rằng: “Chạy xuyên Nhật vì em thích thể với chạy hai mươi cây số vì trường bắt thể là hai việc hoàn toàn khác nhau ạ.”

Có cảm giác nội dung cuộc đối thoại này đã được định trước. Nghĩ lại tớ đồ rằng Oohinata-san có lẽ đã quyết định dẫn dắt công chuyện theo ý mình. Đột nhiên ngắt ngang, em ấy như muốn nói một lời quan trọng. Tớ không hồi thúc em ấy phải nói nhưng cũng không nghĩ là sẽ làm gì ngăn lại. Hít một hơi sâu, em ấy lên tiếng với giọng điệu đầy hoan hỉ.

“Chị Ibara không có ở đây ạ?”

Tớ không biết Mayaka-san có đến đây không nên nói đại:

“Chắc thế. Có lẽ cậu ấy đang ở bên Hiệp hội nghiên cứu Manga.”

Vừa nói xong tôi liền nhận ra sai sót của mình.

“À không, cậu ấy bỏ rồi mà.”

Tớ nhớ rằng Oohinara đã rướn người lên trước trong sự hiếu kỳ.

“Sao ạ? Chị Ibara ở trong CLB Manga ạ?”

“Đúng thế. Cậu ấy vẽ đẹp lắm. Chị nghĩ trong CLB cậu ấy cũng có bạn, nhưng từ bỏ dường như là lựa chọn tốt nhất.”

Từ lúc này em ấy tự dưng trở nên căng thẳng.

“Chị Ibara gia nhập CLB Manga vì thích truyện tranh phải không ạ? Nếu còn có bạn ở đó thì tại sao chị lại bảo ‘từ bỏ’ là lựa chọn tốt nhất?”

Tớ có hơi do dự. Mayaka đã tâm sự rất nhiều những kỉ niệm đau buồn khi cậu ấy còn ở trong Hiệp hội Nghiên cứu Manga. Có lẽ với Oohinata-san thì chưa, nên tớ tự hỏi việc giải bày tất cả mà chưa được sự cho phép của Mayaka-san là nên hay không. Rồi tớ quyết định kể cho cô bé một cách chung chung và thận trọng.

“Ừ thì... chị nghĩ Mayaka-san vẫn còn sự gắn bó nhưng... có vẻ là nhiều người trong đó không thỏa mãn cách nghĩ của cậu ấy. Nói cho công bằng thì vẫn có người đồng tình. Năm trước chị tin rằng cậu ấy đã phải chịu đựng rất nhiều. Việc đi đến sự đồng thuận khi mỗi người chỉ chăm chăm theo một hướng cũng có giới hạn của nó, nên dù không tránh khỏi nuối tiếc chị vẫn nghĩ việc từ bỏ là quyết định đúng.”

Oohinata-san lắng nghe những lời này bằng một sự chú ý qua loa. Cứ như nãy giờ em ấy chỉ soi xét vào trong mắt tớ mà thôi, rồi nhẹ nhàng cúi đầu trong khi tớ còn chưa kịp hiểu. Em ấy nói:

“Dù là vậy nhưng có nên vứt bỏ họ không?”

“Vứt bỏ” là một từ quá nặng.

Tớ nghĩ cậu phải biết điều này đúng không Oreki-san? Mayaka-san đã chủ động tách xa những con người thuộc về phe đa số kia. Nếu nói về vị thế thì dường như Oohinata-san xem việc bỏ rơi nhóm thiểu số vẫn luôn ủng hộ cậu ấy là việc không nên. Thế là tớ đáp lại:

“Đúng là không hay, nhưng Mayaka-san cần phải quan tâm về mình nữa. Giải quyết mâu thuẫn là thứ không một ai trong Hiệp hội Manga chịu dành cho cho Mayaka-san cả. Vốn dĩ cậu ấy không có nghĩa vụ phải chịu những điều đó. Có lẽ sẽ là tốt nhất nếu cậu ấy được tách ra và chỉ phải lo về sáng tác truyện tranh. Khả năng đó giờ đây đã muộn màng, nhưng dù có như vậy chị cũng không nghĩ Mayaka-san chấp nhận để được tách biệt như thế.”

“... Nếu chị ấy đã quyết dù gì cũng sẽ rời CLB thì chị cũng đồng tình rằng thời điểm đầu năm học là ‘tốt nhất’ sao?”

Oohinata-san bối rối thấy rõ. Tớ lại càng vui hơn khi em ấy quan tâm Mayaka-san đến vậy.

Một hồi sau em ấy nở một nụ cười mà tớ biết rằng đó chỉ là ngoài mặt rồi đứng dậy, nói rằng “Em nghĩ chị ấy chọn không tệ nhỉ?” Rồi thêm vào “Em ra ngoài chút ạ” và rời khỏi phòng.

Oreki-san, tớ không hiểu chút nào cả! Giờ tan học hôm qua rõ ràng tớ chẳng nói gì khác thường hết!

5. Hiện tại: 14.6km; Còn 5.4km

Tôi hiểu lý do cho nỗi thống khổ của Chitanda. Chắc chắn nếu chỉ có thể thì toàn bộ câu chuyện có thể tóm gọn thành “Chitanda lo lắng cho Ibara và đồng tình với quyết định từ bỏ.” Chưa nói tới việc có lạ hay không, ngay từ đầu câu chuyện này hoàn toàn chẳng dây mơ rễ má đến Oohinata. Tuy vậy tôi cũng được nghe những câu chuyện khác. Bản chất của bức tường vô tình mà Oohinata tạo ra dần dần đã hé lộ mà câu chuyện mới đây của Chitanda là một mảnh ghép vững chắc.

Oohinata nghĩ rằng Chitanda là một đàn chị đáng sợ. Chitanda nghĩ rằng mình đã khiến Oohinata không chịu nổi việc ở chung một CLB.

Thực tế tôi đã nhận ra sự kiện kỳ lạ đầu tiên.

Satoshi đã nói rằng hấn kinh ngạc hết sức khi tôi có thể chiêu mộ một thành viên vào CLB Cổ Điển. Thực tế nơi đây chẳng làm việc gì ra hồn nên tôi đã không quan tâm lắm. Oohinata có vào hay rút cũng chẳng đáng bận tâm. Nhưng khi đã có hiểu lầm xảy ra thì tôi không định đưa nó vào quên lãng. Nếu chính mình là người bị hiểu lầm thì khác, chỉ tiếc là lại không như vậy.

“Tớ còn có thể giúp gì không?”

Những chuyện tuyệt đối cần thì đã có. Nhưng lúc các thì vẫn còn, thế nên tôi quyết định hỏi đến cùng. Trôi theo dòng ký ức từ đền Mizunashi về quá khứ, tôi nhận ra vẫn còn một điểm quan trọng cần xác nhận với Chitanda.

Đó là một câu hỏi chẳng biết từ đâu chui ra, nhưng giờ tôi bắt đầu thấy có lý.

“Có. Tớ còn muốn hỏi một câu nữa.”

“Cậu tiếp đi.”

“Vào cái ngày chúng ta đến quán cà phê của anh họ Oohinata, trước khi đi về em ấy có hỏi cậu một câu rằng có biết về một học sinh năm nhất hay không.”

Đúng như dự đoán nhỏ nhận ra ngay.

“Có, đó là Agawa-san.”

“Em ấy là ai”

Ngày đó, nếu không nhầm thì Chitanda cũng trả lời Oohinata nhanh như vậy. Theo tự nhiên tôi cho rằng Chitanda đã có giao thiệp với cô bé.

“Nhưng... tớ không thực sự là biết về em ấy.”

“Thật chứ?”

“Tất cả những gì tớ biết là em ấy học lớp 1-A.”

“Dù ‘không biết’ nhưng vẫn biết lớp ư”

“Cậu đáng ra cũng biết đấy Oreki-san.”

Thế à?

Chitanda có một trí nhớ về gương mặt và tên người siêu hạng. Đầu năm trước nhỏ đã có thể nhớ tên tôi dù chỉ gặp mỗi một lần khi hai lớp học chung môn Âm nhạc. Đó là lý do tôi không bất ngờ khi một người nào đó tên Sachi Agawa dù xa lạ nhưng vẫn được nhỏ nhớ đến. Nhưng tôi thì đâu có khả năng đó?

Có mấy dịp để một học sinh năm trên nhớ tên của đàn em mình nhỉ? Nhìn xuống đất tôi nghĩ ngợi.

Năm nhất. Lớp A. Sachi Agawa.

“Người là đáng ra cũng phải biết... Agawa... Agawa...”

“Thôi nào.”

Chitanda lên tiếng. Hẳn là nhỏ không định đùa cợt nhưng cùng lúc này tôi đã nhìn ra đáp án.

Agawa thuộc lớp A.

Với cái tên này hẳn là nhỏ sẽ được xếp thứ tự ở những ghế đầu tiên. Nhưng hơn thế, có các chỗ ngồi dành cho học sinh đạt số điểm trúng tuyển cao nhất.

“Có phải là đại diện học sinh mới lên phát biểu ngày khai giảng không?”

“Đúng rồi.” Chitanda gật đầu.

“Hai học sinh có thứ tự đầu tiên[1] cũng là những người giỏi nhất - nam là Naoya Aikura-san còn nữ là Sachi Aikawa-san, là hai học sinh đã đọc lời tuyên thệ trong ngày khai giảng. Dĩ nhiên đây là một

câu hỏi đường đột, nhưng tớ cũng chỉ nghĩ em ấy có lẽ muốn kiểm tra trí nhớ của mình thôi.”

Không phải. Chẳng thể nào là một câu đố bình thường.

“Cậu còn biết gì nữa không”

“Em ấy có mái tóc rất dài. Nhưng vì chỉ được nhìn từ sau nên không còn gì khác.”

Quan trọng là Oohinata không nghĩ như vậy.

Rồi, những gì cần hỏi đã hết. Việc còn lại chỉ là nói chuyện với Oohinata. Tôi không hẳn là cảm thấy lo, nhưng có lẽ nên học theo cô bé mà đu lên dây cột nào cho tự tin.

“Vậy là được rồi, tớ nghĩ mình có thể lo được. Cậu nên trở về đường chạy đi.”

Nói xong tôi ngẩng đầu lên. Đối diện với đôi mắt to tròn của Chitanda tôi bất giác lùi về sau. Nhỏ nói:

“Tớ xin lỗi. Mọi chuyện xem như nhờ vào Oreki-san vậy. Oohinata-san có lẽ sẽ không muốn nghe bất cứ lời nào từ tớ, nhưng... Nếu em ấy thực sự đang đau khổ vì điều gì thì xin cậu hãy giúp. Nếu đó là một hiểu lầm đáng tiếc thì xin cậu hãy vén lên bức màn. Tớ sẽ không nhờ cậu đưa em ấy trở lại CLB Cổ Điển, nhưng ít nhất chuyện ấy... có được không?”

Đó là dự định. Là nhiệm vụ tôi đặt ra kể từ vạch xuất phát. Gật đầu tỏ ý đã hiểu, tôi nhận được cái cúi đầu cảm tạ từ Chitanda, rồi nhỏ quay đi mà trở lại đường chạy.

[1] Trong một lớp bên Nhật thì nam sinh và nữ sinh được đánh số thứ tự riêng, vì vậy sẽ có “nam sinh số 1” và “nữ sinh số 1”.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 5 - Khoảng cách xấp xỉ giữa hai người

1. Hiện tại: 17.0km; Còn 3.0km

Một hồi lâu tôi chạy mà không suy nghĩ.

Chitanda đã chạy trước cả chục phút nên không nhiều khả năng tôi lại bắt kịp nhỏ. Việc duy nhất còn lại là chờ Oohinata. Tôi vẫn chạy dù đứng yên thì rồi cũng gặp. Sự khó chịu nơi đầu gối vẫn còn đó, nhưng dù có là bờ sông lộng gió ngày tháng Năm tàn lụi, dù có là những hàng cây tuyết tùng giữ thứ hơi ẩm nồng ướp lạnh da xương, dù có là đoạn đường hoang vắng không bóng người để làm nản chí, tôi vẫn chạy.

Một cột đèn giao thông hiện lên trước mặt. Đèn dành cho người đi bộ đang màu xanh bắt đầu chớp chớp. Dưới cột đèn là một thành viên Hội Học Sinh với gương mặt non choẹt không lẫn vào đâu của học sinh năm nhất. Cậu chàng chỉ đứng đó và từ chối mọi cử động thừa. Nhẹ nhàng lướt qua rồi băng qua giao lộ, tôi nhận ra mình đã lại trở về khu nội thành. Xe hơi và xe tải nối đuôi nhau trên những con đường vòng[1]. Nhìn lên tôi thấy một dãy những tòa nhà cao tầng giống nhau như khuôn đúc.

Chạy là một việc đáng sợ. Tâm trí tôi như trống rỗng, cứ như mọi sự việc đã nhớ ra cùng những suy luận vừa đạt được đều tan chảy mà rỉ ra từ trong óc. Tôi hiểu một trạng thái thiền định, tách biệt với ta bà như thế là sự an lạc nhưng giờ đây tôi buộc phải nhớ cho hết. Thế mà tôi vẫn chạy. Rủi ro đánh rơi trí nhớ trên đường chạy như

một chiếc cốc rung lắc nhiều sẽ đổ nước vẫn còn đó, nhưng chẳng lẽ tôi cũng quên luôn rồi? Bình tĩnh lại nào! Nhưng chân vẫn cứ chạy là sao? Giống như một cuộc thi chạy việt dã thực thụ vậy, tay tôi đánh mạnh cùng những nhịp thở gấp.

Lạ thật. Mới năm trước tôi đã trải qua rất nhiều những cuộc nói chuyện một-đối-một. Đó là kỳ nghỉ hè khó chịu với chị Irisu, là bãi đậu xe đạp với tên siêu đạo chích đã khuấy động cả một lễ hội văn hóa rồi nhiều dịp khác nữa mà tôi không nhớ hết. Với tôi những cuộc gặp đó dù đã đi đến đâu thì cảm giác nặng trĩu của chúng đều không thể so với lúc này.

Dường như để tránh các giao lộ còn lại, đường chạy mới này còn rộng rãi và thẳng tắp khi mới vào nội thành đã được chuyển qua con đường hẹp với hai bên là khu dân cư. Đây là một góc cổ kính của thành phố Kamiyama với những tấm tôn màu gỉ sắt và hồ phách nằm trên mọi mái nhà. Tôi băng qua những thùng thư tróc màu sơn chu sa và trụ điện thoại với những tấm phản quang màu vàng đã phai, rồi chạy qua một cây cầu được xây trên con kênh chỉ dài chục mét.

Nơi này có lẽ tốt đấy. Nước trong kênh sạch và mát lạnh, và có một khoảng nhỏ dưới chân cầu tôi có thể dừng lại mà không vướng chân ai. Dồn quyết tâm tôi thực hiện một cú dừng ngoạn mục, khụy xuống với một tiếng kêu “Ồ, sút dây giày rồi!” và làm bộ hý hoáy đôi giày đầy bụi của mình. Tôi chắc rằng mình trông rất bảnh.

Những tiếng xì xào to nhỏ vang lên từ con kênh. Những học sinh áo trắng quần đỏ nối đuôi nhau vượt qua tôi.

Chạy hơn mười cây số thì diễn viên hài cũng khó mà cười cho nổi.

Có một anh chàng kiệt quệ đến mức còn chậm hơn người đi bộ nhưng vẫn đánh tay lên xuống. Đằng kia là hai cô nàng chụm đầu mà bước đi cạnh nhau kiểu “Tụi mình cùng chạy đến cuối nhé!” Một anh khác thì lê bước với bộ mặt nhăn nhúm có lẽ là vì đau. Chẳng có nụ cười nào trên gương mặt của họ cả.

Tôi cũng nhận ra rằng tại thời điểm này cơ bản tất cả học sinh năm hai đều đã ở phía trước. Xung quanh tôi toàn là năm nhất. Nhìn những gương mặt khổ sở khi cứ chạy mà chẳng biết còn phải chạy bao lâu tôi không khỏi cảm thấy tội nghiệp. Tôi như muốn đứng trước mỗi đứa mà nói rằng cố gắng một chút nữa thôi là về trường, rồi trở thành “tiền bối cao cả” của tụi nó dù là muốn hay không...

Cột xong giày bên phải tôi cột qua giày bên trái. Cột xong giày bên trái tôi lại qua chiếc giày bên phải. Đó là cách giết thời gian trong khi vẫn giữ được tư thế bảnh của mình. Những gương mặt mệt mỏi cứ tiếp tục lướt qua. Tôi cũng tự hỏi mình ở đây bao lâu rồi...

Oohinata xuất hiện.

Đúng như tôi nghĩ cô bé không chạy cùng với ai. Với đôi tay ép chặt hai bên sườn và miệng hơi mở cổ bé chạy với tốc độ khá nhanh, hoàn toàn một mình. Từ từ đứng dậy, tôi vẫy tay rồi lập tức nhận được sự chú ý.

Tôi nghĩ rằng cô bé có thể sẽ lờ đi mình. Nếu vậy thì cũng chịu, vì tôi cũng chuẩn bị tinh thần để buông toàn tập rồi. Tuy nhiên Oohinata nhìn tôi rất chăm chú khi cô bé giảm tốc độ rồi dừng ngay trước mặt. Lấy lại nhịp thở, cô bé liền lên tiếng:

“Anh chạy chậm một cách kỳ lạ đó, phải không tiền bối?”

Chạy hơn mười cây số thì diễn viên hài cũng khó mà cười cho nổi.

Thế mà thứ tôi đang thấy là cái cười khúc khích đầy tinh nghịch của Oohinata, hết như lần đầu chúng tôi gặp nhau trong Ngày Hội Tuyển Mộ.

“Sao vậy Tomoko? Ai thế?”

Bất chợt một âm thanh gọi Oohinata một cách đầy giấu cợt. Cố bé liền đáp lại.

“Ông anh trong CLB.”

Nghe lời của Oohinata xong người đó liền chạy đi. Chắc là bạn cùng lớp.

“Toàn quan tâm đến chuyện bao đồng không thôi.”

Sau lời phàn nàn cũng mang tính bông đùa, Oohinata liếc tôi ranh ma.

“Nhưng mà thiệt tình đó, anh làm gì ở đây vậy? Nếu không làm thì anh đã phải xa em cả chục cây số ấy chứ.”

“Ờ, thì...”

“Khoan đã.”

Cô bé ngăn tôi bằng một mệnh lệnh nhất gừng trước khi chống tay dưới cằm.

“Để em đoán đã. Thường thì mấy ông Hội Học Sinh mới đứng ở đây. Nhưng anh Oreki đâu có trong đó. Có điều anh Fukube thậm

chỉ làm sếp phó và hai anh là bạn thân. Em hiểu rồi.”

Ngẩng đầu lên cô bé hỏi tôi: “Anh nghĩ em đang đoán cái gì?”

Con nhỏ này bộ không nhận ra là vừa nói đáp án rồi sao?

“Em nghĩ Satoshi nhờ anh thế cho một thành viên lễ ra phải đứng ở đây.”

“Chính xác!”

Cô bé rạng rỡ thấy rõ. Khác với ngày hôm qua, nụ cười hôm nay là hoàn toàn tự nhiên. Là hứng khởi trên đường chạy ư? Hay cô bé cảm thấy nhẹ nhõm sau khi quyết định rời CLB?

“Sao ạ? Đúng không ạ?”

Tôi chỉ xuống giày.

“Em có thấy nó dơ không? Nếu chỉ là thế ca trực cho Hội học sinh thì anh sẽ được chở lên đây và đứng, thế thì sao mà dơ giày cho được? Nó thành như vậy vì anh chạy.”

Oohinata nhìn sau rồi phát ra một âm thanh thất vọng.

“Nhưng chỉ một người bình thường mới có thể chạy đủ để khiến nó dơ như vậy, còn anh Oreki thì làm sao được?”

“Anh nói là anh chạy đến đây. Còn muốn gì nữa?”

“Vậy tại sao anh lại *chỉ* chạy đến đây?”

“Vì muốn nói nên phải đợi.”

“Nói với ai cơ?”

Hỏi xong cô bé liền chỉ vào mình cùng biểu cảm như bị sốc.

“Hả? Em á? Oái...”

Tôi đón cô bé không phải là sợ cái kiểu bị phục kích như vậy. Bất ngờ cho có thôi.

“Em xin lỗi vì đã làm anh tốn thời gian vì việc này.”

Cô bé cúi đầu rồi tiếp tục nói với ngón trỏ nghịch mấy lọn tóc.

“Thực lòng em cũng nghĩ sẽ có người đến, nhưng không ngờ lại là anh và giữa đường chạy như thế này.”

Đoạn cô bé nhìn tôi rồi cười.

“Nhưng em xin lỗi. Em đã suy kỹ nghĩ ạ. Các anh chị đã tạo nên một CLB rất vui nên em chắc rằng sẽ có người gia nhập ngay thôi.”

Chẳng bao giờ có chuyện đó đâu.

Cũng lúc này tôi không hẳn là muốn ngăn cô bé lại.

“Không phải chuyện đó.”

Hít một hơi.

“Có chuyện anh muốn nói với em.”

“Ừm, chẳng lẽ anh muốn hẹn hò với em thiệt?”

Đẹp lời nói đùa qua một bên tôi khò đầu cô bé, rồi nói một lời đã tốn khá nhiều thời gian chau chuốt.

“Chitanda không biết chút gì về bạn của em cả.”

“Hả...”

“Không biết một chút gì.”

Sự tình nghịch của Oohinata bị quét sạch ra khỏi gương mặt rám nắng của cô bé.

Chitanda chẳng biết điều gì hết. Đó là điều duy nhất tôi có thể chắc chắn và dường như Oohinata cũng vừa nhận ra. Sự yên lặng này sẽ kéo dài bao lâu đây? Một anh chàng dư thừa năng lượng lướt qua chúng tôi như một cơn gió, và như tụt vào cơn gió ấy Oohinata lên tiếng:

“Nếu chị Chitanda không biết gì thì ai nói với anh?”

“Không ai cả.”

“Em không muốn phải nói chuyện dài ở đây.”

Tôi cũng thế. Chúng tôi sẽ quá nổi nếu đứng trò chuyện ngay giữa đường như vậy. Nằm trong dự tính hết rồi. Tôi hất mắt về phía con đường len giữa hàng rào của hai ngôi nhà cũ kỹ.

“Vậy thì đi chỗ khác nhé.”

“Ờ...”

Cô bé đứng hình.

“Vậy có được không anh? Tụi mình đang chạy mà?”

“Thì sao nào. Chỉ cần vẫn về đích là được.”

Oohinata nhìn về phía con đường lần nữa, rồi tới nhóm học sinh đang chạy qua cầu mà nghĩ ngợi. Tôi không phải chờ lâu.

“Vậy thì đi nào. Em vẫn còn hơi lo...”

Sẽ rất gay nếu ai đó nhìn chúng tôi tự tách lộ trình như vậy. Oohinata và tôi đợi cho nhóm học sinh tiếp theo chạy hết rồi mới lần vào con đường nhỏ.

[1] Con đường phụ tách ra từ đường chính để kéo dẫn lộ trình, hạn chế kẹt xe

2. Hiện tại: 18.6km; Còn 1.4km

“Đường này cũng về trường Kamiyama phải không ạ?”

Đi trên một con đường xa lạ nên dễ hiểu vì sao cô bé không thoải mái.

“Nó dẫn đến trước đền Arekusa. Có thể coi là một đường tắt.”

“Đường tắt à...”

Có lẽ vẫn chưa muốn rời đường chính, tôi có thể nghe cô bé làu bàu:

“Anh Oreki thích gì làm đó nhỉ.”

Không thể nói thế được. Nếu phải làm thì cả tôi cũng sẽ chạy hai mươi cây số một cách đường hoàng. Chỉ là không còn cách nào khác để giải quyết chuyện này cho êm thấm mà thôi.

Hai chúng tôi cứ thế đi bộ. Không còn cần phải chạy nữa.

Một hàng dọc hai người...

“Ô, con mèo,” Oohinata thì thầm. Tôi nhìn theo và thấy một chú mèo có sọc như hổ đang yên vị trên thanh gỗ của hàng rào.

“Anh không thích thú vật phải không ạ?”

“Anh chưa xem xét rằng mình thích hay ghét. Tại sao em lại cho là thế”

“Vì thú vật rất phiền toái. Chẳng phải anh ghét những thứ phiền toái hay sao ạ?”

Rất thẳng thắn, tuy nhiên tôi chưa từng coi mình là kẻ ghét thú vật hay bằng mọi khác thể hiện tình yêu với chúng cho người ta thấy cả.

“Em cái gì cũng giả định được nhỉ?”

“Có lẽ...”

Giọng cô bé trở nên nhẹ hơn.

“... Em là vậy ạ, luôn luôn suy diễn hơi quá mức.”

“Ví dụ cho anh xem.”

“Em đang giả định rằng anh muốn đỡ cho chị Chitanda bằng cách nói xạo rằng chị ấy chẳng biết gì cả, vì thế thì làm sao tự anh biết được?”

Trên đường chạy tôi đã nghĩ rất nhiều về Oohinata...

“Không hề. Nếu nghĩ kĩ một chút em sẽ nhận ra rất nhiều điều.”

“Vậy sao ạ?”

Nhìn tôi ra vẻ chắc chắn, cô bé thờ dài.

“Từ đầu em đâu có nói lý do là bởi chị Chitanda ạ?”

“Em không nói thẳng, nhưng đã nói với Ibara rằng ‘Chitanda giống như Bồ Tát’ đúng không.”

“Chẳng phải đó là lời khen sao ạ?”

Nếu là thế thì tại sao em phải cúi đầu?

“Anh chỉ thấy vậy nếu em không biết câu ‘Nếu ai đó giống Bồ Tát ở bề ngoài thì bên trong chẳng khác nào Dạ Xoa’.”

Oohinata nhìn tôi mà nở một nụ cười yếu ớt.

“Em đã làm bộ là không biết, vậy mà anh chẳng chịu hợp tác gì cả.”

“Tụi anh có nhiều kiến thức hơn em đến một năm. Nếu không muốn tụi anh biết thì phải khó hơn nữa.”

“Ví dụ như tiếng Nga?”

“Ví dụ như tiếng Nga.”

Một phiến đá thạch anh lăn trước mặt chúng tôi. Oohinata đá nó qua một bên rồi lại thờ dài.

“Vậy là anh bắt thóp em rồi. Thôi thì nếu chị Chitanda không nói điều gì thì tại sao anh lại không cho em biết nhỉ? Em sai chỗ nào?”

“Cái này không phải chuyện đúng hay sai.”

“Chỉ là cách nói thôi ạ.”

Tôi đã đi đến kết luận dựa trên những gì nhớ được từ thái độ của Oohinata. Điều này không liên quan đến Chitanda. Khi còn chưa giải thích rõ ngọn ngành thì cô bé hẳn là sẽ không chịu để tôi thuyết phục. Mọi sự kiện cứ lộn tung phèo trước những cố gắng sắp xếp lại.

“Anh không biết nên bắt đầu từ đâu...”

“Từ lần đầu gặp nhau được không ạ?”

Dĩ nhiên đó là cách đơn giản nhất, nhưng...

“Thế thì dài lắm. Anh nghĩ là nên rút gọn lại một tí.”

“Dài thì có sao đâu ạ? Dù gì thì tụi mình...”

Cô bé khựng lại như muốn lựa chọn từ để nói, và rồi tiếp tục với một cái cười như bốn cột chính mình.

“Dù sao thì tụi mình cũng *vô tình* lạc sang đường khác rồi còn gì.”

Lại cạnh khóe. Đã bảo sẽ dắt về đường chính rồi mà còn... Mà nghĩ thì cũng không sai khi nói chúng tôi đã trốn khỏi hoạt động của trường.

Quanh đây chẳng có ai cả. Thậm chí chú mèo sọc vẫn lúc này như cũng tan biến giữa bầu yên lặng. Thứ âm thanh duy nhất ngự trị là tiếng bước chân và tiếng nói chuyện được hàng rào dội lại.

“Rồi, vậy thì anh sẽ đi từ đầu – Ngày hội Tuyển Mộ.”

Từ lúc này tôi để ý Oohinata đã đi ngang hàng mà nhìn chòng chọc từ một bên.

“Vào cái ngày đó em đã nghe được cuộc nói chuyện tầm phào giữa chị Chitanda và anh. Nghĩ thế nào anh cũng không ngờ rằng em lại có hứng với cái góc đầy biệt lập đó.”

“Đâu có tầm phào đâu ạ. Anh chị đã cứu mạng người đấy chứ.”

Quả thật đó đúng là vụ ngộ độc nghiêm trọng. Từ một cuộc nói chuyện tầm phào ở một nơi không ai thèm ngó tới lại có thể dẫn đến một sự việc lớn như vậy, nhưng thời điểm này không có chỗ cho những chi tiết thừa.

“Gợi ý lớn nhất khi ấy thực ra không phải từ tụi anh, mà là từ chính em.”

“Thật sao? Em à?”

Cô bé chỉ vào nhìn.

“Em đã nói gì vậy?”

“Anh không nhớ chính xác từng từ, nhưng nó đại loại là ‘người không đeo băng tên thì thường là u ám.’ Nhờ lời nói đó của em mà tụi anh có thể giải đáp thứ mà CLB Bánh kẹo bị thiếu.”

Một biểu cảm có lẽ là tươi vui hiện lên trong mắt Oohinata.

“Anh nhắc mới nhớ. Hình như em có nói vậy thật.”

Dù chỉ mới hai tháng nhưng đúng là cảm giác như đã vài năm. Những ký ức từng bị chôn sâu bằng cách nào đó đã tẩu thoát và

khiến tôi hình dung ra những nụ cười và Chitanda và Oohinata đã trao cho nhau ngày ấy, không chút đượm buồn.

“Nhưng thứ còn khiến anh chú ý hơn nữa là phần ngôn từ ngay phía trước. Anh nghĩ là mình nhớ chính xác.”

Tôi hít thở một hơi.

“*Chỉ là bạn nói với em thôi, nhưng...*”

“... Trí nhớ của anh đáng sợ quá.”

“Lần đầu nghe anh đã nghĩ đó chỉ là cách em biểu đạt quan điểm của mình mà thôi.”

Ở đầu đường chạy tôi từng yêu cầu Satoshi phản ứng với một giả định. Tôi đã nói với hắn rằng “Đây chỉ là bạn nói với tớ, nhưng dù nghĩ thế nào thì việc mấy người trong Hội học sinh không phải chạy là bất công.” Satoshi đã lập tức đáp lại: “Hóa ra *cậu* nghĩ thế thật à? Không có vui chút nào đâu.” Đó là một câu trả lời đầy khách quan.

“Khi có điều gì khó nói người ta thường sử dụng những cách mở đầu như ‘Người ta kể tôi nghe là’, ‘Nghe đồn rằng’ hay ‘Mới đây có vụ là’ rồi tưởng tượng một nhân vật thứ ba nhằm nói giảm nói tránh... Anh nghĩ rằng nó giống như một cách để tiếp chuyện với người bên kia bằng *cửa sau*.”

“Dùng *cửa sau*... anh thật lòng vòng đấy.”

Oohinata cường cay đắng.

“Cứ nói đại *hèn nhát* là đúng nhất.”

“Anh chưa từng chỉ trích một ai sử dụng cách nói này...”

Con đường tắt vẫn tiếp tục trải dài. Tôi nghĩ là mình thấy thứ gì đó vụt khỏi khóe mắt, nhưng hóa ra chỉ là đồ được phơi trên giá đang phát phơ trong gió.

Oohinata đã sử dụng cách nói này? Đó là điều tôi đã từng nghĩ, có điều...

“... Và trong trường hợp của em, so sánh với *cửa sau là một sai lầm.*”

Không có hồi đáp.

“*Đây là điều bạn em nói.* Cái ‘người bạn’ này không phải một nhân vật thứ ba tưởng tượng mà là người thực sự tồn tại trong thế giới. Anh không thể chắc rằng mọi câu nói mà em mang ‘người bạn’ đó vào hoàn toàn là của họ, nhưng có những cái không thể chối cãi là từ người bạn rất thực của em.”

Không xác nhận hay phủ nhận, Oohinata tiếp tục nhìn tôi với sự điềm tĩnh đáng ngạc nhiên.

“Sao anh lại nghĩ vậy ạ?”

“Hành động của em và của ‘người bạn’ trái ngược nhau. Đã có những thứ xảy ra khiến anh không còn có thể coi việc em dùng ‘người bạn’ thế cho quan điểm cá nhân của mình nữa.”

“Không đâu... không có chuyện nào như vậy cả.”

Cô bé nhìn xuống chân mà phản đối.

“Đó là buổi chiều của ngày chủ nhật cuối cùng trong tháng tư. Chính xác là từ hai giờ.”

“Em không biết... nhưng xét trên việc anh nhớ rõ như vậy em đoán rằng anh đang nói tới ngày sinh nhật?”

“Đúng thế. Tiện đây cũng cảm ơn em vì đã chung vui cùng anh.”

“Em rất mừng khi anh cảm thấy vui.”

Màn trao đổi thân thiện này cũng không che dấu nỗi sự căng thẳng khi chúng tôi còn bận thăm dò nhau. Dù gì đi nữa tôi cũng nên cẩn trọng.

“Hôm đó, anh nhớ mình đã đề xuất gọi một chiếc pizza để mọi người ăn nhẹ nhưng kết quả là không có cái gì được đặt cả. Em có nhớ tại sao không?”

“Dạ có.”

Cô bé đáp ngay.

“Vì chị Ibara không thích phô mai ạ.”

Tôi gật đầu.

“Đúng vậy... Tiện đây thì em có biết dù Ibara nói *như* thể *mình cực kỳ ghét phô mai nhưng vẫn hoàn toàn ăn được bánh phô mai không*?”

“Vậy sao?”

Tôi mỉm cười.

“Anh đã từng một lần ăn bánh phô mai chung với Ibara.”

Cô bé không phản ứng. Ibara và tôi có thể không được thân lắm nhưng hai đứa đã biết nhau hơn mười năm. Dịp ngồi chung bàn ăn cũng không ít và một trong số đó có món bánh phô mai.

“Em có nhớ em đã nói gì vào lúc đó không?”

Nghe tôi hỏi cô bé khẽ gật.

“Em tin rằng mình đã nói ‘Chị cũng không thích phô mai sao?’ và ‘hai thứ người ta thực sự nên vứt đi khi bị thối thì một là cam và hai là sữa’.”

Yêu hay ghét một loại thức ăn là chuyện thường, nhưng lời cô bé rõ là có hơi làm quá một chút. Tuy nhiên ý nghĩa thì không chỉ có thế.

“Em đừng quên phần ‘Cái này là bạn em nói’ phía trước nhé.”

“Có ạ?”

Chắc chắn là cô bé nhớ.

“Anh nhớ kỹ đấy, toàn những chi tiết vụn vặt nhỉ?”

“Em có thể nhớ một việc như Ibara không thích phô mai thì anh cũng phải ráng mà để ý đến sở thích của người khác. Sẽ không hay nếu mời họ thứ họ không thích dù mình đã từng được biết phải không?”

“... Vậy ạ.”

Cô bé lấy ngón tay khảy khảy một bên má mà cười xấu hổ.

Con đường tắt đánh vòng qua một ngôi nhà cũ kỹ khác với những lớp vách sắt. Âm thanh từ rất nhiều giọt nước nhỏ xuống bờ tường từ một cái vườn treo tạo nên thứ hợp âm khoan khoái trong tai.

“Thế nên việc em không thích phô mai đã được ghi nhớ, vì dù sao anh cũng xem cái ‘người bạn’ khi ấy đơn thuần chỉ là thể thân cho em. Đó là khởi nguồn cho một sự kỳ lạ khác diễn ra trong quán cà phê.”

Đến đây trông có vẻ Oohinata đã chào thua.

“Em nhận ra rồi. Đúng là vậy, em thật ngốc quá.”

“Việc em sẽ chọn kem thường là chuyện chắc như bấp, nên tưởng tượng xem anh đã bất ngờ thế nào khi em *không* làm thế đi.”

Ở quán cà phê của anh họ Oohinata chúng tôi chỉ có bánh nướng cùng mứt và kem để ăn nhẹ. Có hai loại mứt và hai loại kem – kem đánh thường và và mascapone. Nhiều chi tiết tôi đã quên ngoại trừ hai điều : bốn chúng tôi đã chọn những tổ hợp mứt và kem hoàn toàn khác nhau, và cùng là một Oohinata đã muốn ‘vứt đi khi bị thôi thì một là cam và hai là sữa’ lại đi chọn mascapone – loại kem được làm từ phô mai.

“Anh đã nhận ra ngay vào lúc đó, dù nếu muốn có thể là sớm hơn nữa.”

Đề cập đến một ‘người bạn’ đã là thói quen ngay từ ban đầu của Oohinata. Lẽ ra tôi nên chấp nhận nghĩa đen của nó thay vì nghĩ đủ thứ phức tạp cao siêu khác.

“ ‘Người bạn’ ấy là có thật, và không như em người đó ghét phô mai.”

Oohinata mím môi không trả lời, thậm chí dù là một câu như “Dĩ nhiên em phải có bạn rồi. Thế thì sao?”

Sự im lặng của Oohinata đã nói lên nhiều điều – “người bạn” này của cô bé là chủ đề không thể nói.

Sau đoạn cua con đường trở nên ngoằn ngoèo và xuất hiện những cái ngõ vừa đủ rộng cho một người đi. Tôi hướng sự bất ngờ về tấm bảng tên đường gắn trên một bức tường, vì nghĩa là con đường nhỏ xíu này cũng được công nhận là một phần của thành phố. Từ phía sau Oohinata lên tiếng trước khi tôi nghĩ ngợi vắn vơ thêm nữa.

“Đây có còn là đường đi không ạ? Sao nó kỳ kỳ...”

Rõ là lời nói đùa nhưng trong giọng nói cô bé không có chút vui vẻ.

“Em tính sẽ làm gì nếu anh nói dối?”

“VẬY *anh* tính sẽ làm gì?”

“Anh không nói dối nên cũng chẳng biết.”

Chẳng lợi ích gì khi bám lấy mấy câu chuyện như vậy. Chúng tôi đi qua đoạn đường ngoằn ngoèo, khẽ khàng nhảy qua một chậu hoa đặt giữa đường để hướng đến một đoạn rộng hơn đôi chút. Tôi hít một hơi sâu. Nơi đây là giữa chừng đi lên của một đoạn dốc khá thoải. Nhìn quanh quất, Oohinata hỏi:

“Mình đang ở đâu vậy ạ?”

Không có điểm tham chiếu nên tôi chẳng biết nói sao.

“Em sẽ biết ngay thôi.”

Khi bắt đầu xuống dốc Oohinata bước lên đi song song với tôi.

Từ cuộc hội thoại trước có thể khẳng định Oohinata có một người bạn, và từng đưa người ấy vào những dịp trò chuyện cùng chúng tôi. Tuy nhiên tôi còn biết thêm vài thứ khác.

“Anh cũng đồ rằng ‘người bạn’ ấy là từ sơ trung và có mối liên hệ với em trong một hoàn cảnh đặc biệt. Có thể là từ lớp luyện thi hay gì khác, nhưng người đó phải là học sinh mới chuyển đến vào năm ba và sau đó đã *không* tốt nghiệp vào Cao trung Kamiyama cùng với em.”

Nghe tôi nói vậy Oohinata chột nhướn mày lên đầy vẻ dè chừng. Có lẽ phải lặp lại rồi.

“Chitanda không hề nói điều này.”

“Nhưng anh không thể biết nhiều đến thế được.”

“Em đã từng nói rằng mình chưa có bạn ở trường này. Nhớ hồi đi về chung với anh và Satoshi không? Nếu em thực sự không có bạn ở cao trung thì người bạn ấy nhiều khả năng phải là từ sơ trung.”

Khi Satoshi và tôi gặp Oohinata ngoài cổng trường vào giờ tan học, cô bé đã đưa ra lý do đó nên ba chúng tôi mới về nhà cùng nhau. Tôi nhớ rất rõ vì chính mình khi ấy đã nghĩ “Ồ, trông hòa đồng thế mà chưa kết được bạn à” mà.

“Đó là...”

Cô bé lại im lặng.

“Tuy nhiên ý của em không phải là mình không có bất kỳ ai để nói chuyện thân thiết. Em có thể đã giao thiệp được với nhiều bạn trong lớp, nhưng cũng là em không hề coi họ là bạn.”

Tôi chờ một câu trả lời nhưng đáp lại vẫn là sự yên lặng.

Hành động nín thính nếu cứ tiếp tục kéo dài thì tôi hy vọng một lúc nào đó cô bé sẽ đủ năng lượng để lên tiếng. Tuy vậy thực tế e là cô bé đã bị phiền lòng vì màn độc diễn vừa rồi. Giá mà tôi có thể hiểu được cảm nhận và suy nghĩ để có thể nói chuyện tự nhiên như ngày hôm qua. Giá mà tôi có thể nói rằng “Đó là em”... Nhưng thôi, có nghĩ như vậy cũng bằng thừa. Tôi vẫn phải tiếp tục.

“Bởi vì nội dung sẽ chuyển đến chiều hôm qua nên chắc rằng anh và em đều sẽ nhớ một cách chi tiết. Tụi mình đã có một cuộc trò chuyện nhỏ ngoài hành lang trước khi bước vào phòng Địa Chất. Cuộc nói chuyện không hẳn là nhiều thông tin nhưng anh tò mò về việc em học cùng lớp với em gái của Satoshi.”

Oohinata biết về mối quan hệ giữa hấn và Ibara, và dù không thật sự tỏ tường nhưng cô bé cũng dự biết là ai đang “khổ” vì ai. Đó phải là từ em gái Satoshi nói ra.

“Anh nghĩ em gái của Satoshi là một đứa bất thường nhưng em thì không đúng không? Vả lại để một người có thể nói toàn bộ những cuộc phiêu lưu tình ái về anh chị mình cho người mới quen là quá kỳ lạ dù em có nói gì đi nữa. Đó là câu chuyện giữa những người bạn. Em cũng đã nói là hay ăn trưa với cô bé đó đúng không?”

Dù vậy em vẫn không xem em gái Satoshi là ‘bạn’. Anh nhận ra điều đó từ cách xưng hô chỉ dừng lại ở ‘bạn cùng lớp’ của em.”

Một chiếc xe tải lên đồi và hướng về chúng tôi. Đường cũng rộng lên nhưng tôi chạy trước để tránh dàn hàng. Mặt trời đã ở ngay trước mặt. Không phải lần đầu đi qua đây nhưng lần này tôi mới để ý rằng ngọn đồi hướng về phía Nam. Cảm thấy hụt hơi tôi bèn chậm lại để song hành với Oohinata một lần nữa. Xem như không có gì xảy ra.

“Từ một cuộc gặp gỡ định mệnh mà năm qua anh đã trải hết rắc rối này đến rắc rối khác. Thế là anh dành thời gian suy nghĩ và nhận ra một điều: hoàn cảnh luôn bắt anh phải giải quyết mọi thứ. Hồi đó Satoshi đã từng gán cho anh biệt danh ‘thám tử’ nhưng anh không thích thế. Nghe nó ngượng lấm, đặc biệt khi được nói từ cái miệng ưa đùa cợt như vậy. Hành động không muốn thừa nhận một ‘danh phận’ chỉ vì cảm nhận cá nhân chứ không hề quan tâm đến sự đúng đắn hay ý nghĩa của nó... chẳng phải là thứ em đang làm hay sao? Em không muốn dùng từ ‘bạn’ một cách hào phóng vì sợ nó sẽ mất giá trị. Vì chỉ mới vào trường chưa đầy hai tháng nên, dù đã nói chuyện về chủ đề tình cảm, đã ăn cơm chung thì em vẫn không dùng từ đó để nói về em gái Satoshi. Đúng là vậy phải không?”

Đáng lẽ tôi phải nhận ra từ trước việc Oohinata trân trọng cái từ đó như thế nào. Chính cô bé đã khẳng định khi được hỏi rằng thứ mình quý trọng nhất là cái gì, vào cái chiều mưa ấy. Một lần nữa chuyện đã trở nên phức tạp khiến tôi đã không suy diễn theo nghĩa đen lời cô bé.

Oohinata thôi mím môi để vuột ra một từ “em...” nhưng cũng chỉ có thế.

Tôi hiểu tại sao cô bé lại kìm mình như vậy. Vấn đề vẫn chưa kết thúc.

“Vậy phải là người thế nào mới được em coi là ‘bạn’? Điều duy nhất chắc chắn là người đó không học tại Cao trung Kamiyama. Mà... điều đó cũng khó tránh. Trước khi tốt nghiệp sơ trung anh cũng kịp để lại ấn tượng tốt với nhiều đứa bạn, nhưng Satoshi rốt cuộc lại là người duy nhất chung trường.”

Nói là vậy nhưng tôi lại không nghĩ ra cái tên nào khác ngoài hắn. Thực tại thật vô cảm. Là do từ đó trở nên ít gặp dẫn đến quên hay là tôi vốn là kẻ hời hợt như vậy?

Hương thơm của súp miso từ đâu chợt xộc đến. Tôi nhìn thấy một vũng nước nhỏ - kết quả từ một giàn quần áo được phơi bảy giờ đã khô gần hết dưới nắng vàng tươi của mùa xuân. Nơi đây vắng lặng thấy rõ. Dù đã liệu trước việc sẽ bị người dân nhìn thấy và phải trả lời mấy câu hỏi tại sao đến đây này kia, nhưng kết quả chúng tôi chẳng gặp ai. Thật kỳ quái khi nhìn đâu cũng thấy vết tích từ hành động con người nhưng chủ thể thì lại khuất dạng. Mà... dù sao nếu không vì vụ này chúng tôi đã chẳng có cơ hội để đi ngang qua một khu dân cư như thế, trong một ngày đi học nữa chứ.

“Tất cả những gì Chitanda nói với anh là về cuộc trò chuyện cùng em ngày hôm qua.”

Cứ như độc thoại, tôi tiếp tục.

“Về Ibara đúng không? Việc tại sao lại rời khỏi CLB Manga và Chitanda đã đồng tình với quyết định đó, thậm chí còn khích lệ nữa. Anh không biết hai mặt của vấn đề nên chưa thể nói là đồng tình hay không đồng tình. Việc anh chắc chắn biết, là Ibara thực sự đã

thả lỏng rất nhiều sau mọi chuyện và nếu chỉ xét tiêu chí này thì quyết định rời đi được xem là tốt nhất... Tóm lại thì giờ tan học hôm qua trông em rõ là đang chuẩn bị để làm sòng phẳng cái gì đó với Chitanda. Chẳng lẽ chỉ là chuyện của Ibara? Em bất đồng vì quyết định đồng tình vì không muốn Ibara rời khỏi CLB Manga hay sao?”

Dĩ nhiên là không. Oohinata đáp ngay:

“Không phải ạ.”

“Nếu đó là một chủ đề mà không thể lên tiếng nếu chưa có sự chuẩn bị trước, thì anh khó mà tin được rằng em lại đưa một vấn đề khác ngang xương và đi đến kết luận vội vã như vậy. Câu chuyện của Ibara phải đóng vai trò tấm bình phong cho dự tính thật sự của em. Thế là anh lại lùi về quá khứ. Từng có lần em đột ngột hỏi Chitanda một câu. Đó là lúc tụi mình đến quán cà phê của anh họ em, rằng ‘chị Chitan da *mặt to* lắm’ và có biết một người có cái tên đó hay không. Chitanda đã đáp rằng đó là một học sinh năm nhất của Cao trung Kamiyama.”

“Agawa. Sachi Agawa. Lớp 1-A.”

“Anh chẳng biết. Em chỉ dùng cái tên đó phải xem Chitanda ‘mặt lớn’ cỡ nào thôi đúng không?”

“Anh phải biết Agawa-san là ai chứ.”

“Chitanda đã nói anh hết như vậy. Đó là người đã đọc diễn văn trong lễ khai giảng, nhưng chỉ có vậy thì không thể nói là mình ‘biết’ người đó.”

“Ý em không phải vậy.”

Dừng lại, tôi quay sang nhìn cô bé.

“Nếu đó là người mà riêng *anh* phải biết, thì nghĩa là cô bé ấy cũng tốt nghiệp từ sơ trung Kaburaya phải không?”

“Vâng ạ.”

Không như Chitanda, tôi khó có thể nhớ tên hay mặt của các học sinh năm dưới mà mình không giao thiệp. Tuy nhiên Oohinata đã dập tắt suy nghĩ ấy.

“Đó là trưởng Ban Thẻ Mỹ. Anh không nhớ thật sao?”

“... Thẻ à.”

Từ nửa cuối năm ba sơ trung tôi đã “thành công” trong cuộc bỏ phiếu và bị lôi vào Ban Thẻ Mỹ. Khi đó các thành viên là năm ba do còn kỳ thi tốt nghiệp trước mặt nên không ai dám đảm đương chức vụ trưởng ban và kết quả nó được đảm nhiệm bởi một học sinh năm hai... có thể là người đó. Nhưng cũng nhờ biết điều này tôi đã hiểu ra hơn.

“Ra vậy. Nếu thế thì anh có thể khẳng định hơn nữa. Điều em muốn xác nhận qua câu hỏi đó là: Chitanda ‘lớn mặt’ đến mức có thể nhận diện chính xác một học sinh từ sơ trung Kaburaya dù bản thân tốt nghiệp từ sơ trung Inji hay không? Khi câu trả lời là có được đưa ra anh nhớ là đã thấy sự sốc của em.”

Oohinata có lẽ mong chờ nhiều hơn vào câu “Chị không biết” nên hẳn đã hoảng hốt khi kỳ vọng của mình bị đập tan. Cơ mà... “kỳ vọng” cũng không phải. *Hy vọng* thì đúng hơn. Dù biết rằng Chitanda giao thiệp với nhiều người nhưng cô bé đã *hy vọng* là không đến tận mức này.

“Satoshi đã dụng từ một cách không cẩn thận, khiến Chitanda trở thành một người biết-bất-kỳ-ai-trong-thành-phố-Kamiyama-này. Anh nói cái này để em hiểu: Chitanda không biết chút gì về cô bé Agawa đó ngoài việc là học sinh ưu tú được đọc diễn văn trong lễ khai giảng cả.”

Tôi đã quen với cái tính ưa nói quá của hắn nên không xem nặng những lời như vậy. Oohinata thì khác, cô bé chỉ mới trò chuyện vài lần.

Khẽ lắc đầu, Oohinata lên tiếng:

“Đâu phải chỉ chuyện đó ạ? Mà em không nói về anh Fukube. Chẳng phải chị Chitanda cũng biết về một người bạn của anh đó sao? Đó là người đã cho chị ấy mượn cuốn kỷ yếu sơ trung Kaburaya. Chị ấy còn biết hồi đó trong một giờ tan trường anh Fukube đã trở tài ca hét trong phòng phát thanh của trường còn gì.”

“Nên em mới sợ rằng Chitanda có thể biết cả ‘người bạn’ ấy đúng không?”

Không có trả lời. Xem ra Oohinata vẫn chưa sẵn sàng kể hết mọi chuyện.

Đó là một tồn tại hết sức đặc biệt với cô bé. Đủ ảnh hưởng để khiến cô bé “đưa vào” lời nói của mình, nhưng lại thiếu minh bạch khi cô bé không muốn ai biết điều này. Kể đến là Chitanda. Nhỏ biết một số chuyện trong quá khứ của tôi và Satoshi, và bằng cái “máy nổ” ấy nhỏ hiện lên như một người phi phạm cái gì cũng biết.

“Lẽ ra anh phải nhận thấy việc em e dè Chitanda không lúc này thì lúc khác.”

“Không lúc này thì lúc khác?”

“Em không nhớ à?”

Nói thế nhưng chính tôi còn chẳng nhớ thời điểm chính xác, dù vậy tôi vẫn tiếp tục:

“Đó là khi tụi mình đang bàn về việc Ibara có miệng lưỡi đánh thép thế nào nhưng lại chưa từng nặng lời với Chitanda. Em đã nói rằng phải chăng vì Chitanda đã tìm ra và khai thác những yếu điểm của đối phương? Khi ấy chỉ nghĩ là trò đùa nên tụi anh đã không nghĩ nhiều. Bây giờ anh mới hiểu lý do em nghĩ vậy.”

Nếu không phải yếu điểm của Ibara mà là của *chính* cô bé *thì sao?*

“Em chỉ cảnh giác khi có Chitanda xuất hiện. Nghĩ kỹ xem nào, thay vì là Chitanda chẳng lẽ em nên dè chừng anh hơn sao? Anh là đàn anh cùng trường sơ trung với em mà.”

“Ồ, thế nên...”

Giọng cô bé từ từ nhỏ lại nhưng vẫn tiếp tục.

“Đó là lý do vì sao anh chắc rằng cậu ấy chỉ chuyển tới sơ trung Kaburaya vào năm ba.”

“Đúng vậy, là học sinh Kaburaya mà tụi anh không hề biết thì người đó phải tồn tại chỉ từ khi tụi anh đã vào cao trung. Sự vô lo của em trước ba cựu học sinh của trường đã chứng minh điều đó. Em chỉ sợ Chitanda mà thôi.”

Trước khi nhận ra tôi thấy mình đã thờ dài. Thấy thế Oohinata chột căng cứng. Tôi không còn thấy nét tự tin từng thường trực trên gương mặt của cô bé nữa.

“Để bắt đầu suy nghĩ theo hướng đó, anh đặt một giả thuyết dựa trên cuộc đối thoại giữa em và Chitanda giờ tan học ngày hôm qua. Chitanda nói về Ibara. Không hề có ẩn ý thâm sâu gì cả, chỉ là nói. Nhưng đó không phải cách em chọn nghe. Khi đứng mình trên khung cửa anh đoán rằng em vẫn còn đắn đo liệu Chitanda biết được đến đâu và cách để biết duy nhất là hỏi một lần cho ra lẽ.”

Nếu không thể tin vào ai đó, bạn có thể sẽ coi họ như một con quỷ. Như vậy nhiều khả năng Oohinata đã thực sự coi Chitanda là “Dạ Xoa”.

“Trong cuộc trò chuyện với em Chitanda đã muốn khẳng định một điều rằng – với Ibara CLB Manga đã là một cái gì đó hết thuốc cứu, việc quyết định từ bỏ là một giải pháp tự bảo vệ mình nên đó là đúng đắn. Thế mà em lại đáp trả ‘Dù là vậy nhưng có nên *vứt bỏ* họ không?’ Đó là một từ rất nặng. Nhìn từ khách quan ai cũng sẽ nghĩ rằng chính CLB Manga đã từ bỏ Ibara, anh không hiểu nổi tại sao em lại dùng từ để mô tả sự việc theo chiều hướng ngược lại.”

Dừng lại để hít một hơi.

“Nếu anh sai thì em cứ nói.”

Tôi mào đầu một câu.

“Có phải em đã nghĩ rằng Chitanda muốn bảo em từ bỏ ‘người bạn’ ấy?”

Oohinata nhìn tôi yếu ớt.

“Làm sao anh có thể biết là chị ấy không có ý đó?”

Dù có nói vậy tôi thừa hiểu chính cô bé cũng không tin những lời vừa thoát ra khỏi thanh quản. Chẳng một ai nói lên lời nghi ngờ một cách yếu đuối đến thảm thương như vậy.

“... Nè. Chitanda nghĩ em muốn rời CLB vì lý do gì đoán thử xem.”

Một sự bối rối hiện lên khuôn mặt của Oohinata. Cô bé không trả lời.

“Là vì Chitanda đã *chạm* vào điện thoại của em và không xin phép, khiến em nổi giận và muốn bỏ.”

“Cái gì?”

“Em có tin nổi không? Một nữ sinh đã năm hai cao trung suýt khóc trước mặt anh mà kể rằng mình thực sự nghĩ như thế. Đó là người định sẽ gặp em sau khi tất cả đều về đích để xin lỗi, vì hôm qua đã lỡ *chạm* vào *chiếc điện thoại cơ đấy*.”

Đôi mắt nở to, còn miệng thì trông đã muốn cười tới nơi. Tuy vậy thứ duy nhất bật ra khỏi cổ họng và một tiếng như nấc. Oohinata cúi đầu, bờ vai cô bé run lên giấu một cái cười thầm... hay ít nhất đó là điều tôi muốn tin.

3. Hiện tại: 18.9km; Còn 1.1km

Khung cảnh chợt mở ra trước mắt chúng tôi.

Vượt qua con đường hẹp giữa các ngôi nhà, chúng tôi đã đến phía sau đền Arekusa. Đường trở nên rộng và các hàng quán được

mở ở cả hai bên. Thường thì vào dịp năm mới, lễ hội mùa xuân hay mùa thu thì nơi đây sẽ rất nhộn nhịp, nhưng lúc này chỉ là một bầu không khí tĩnh lặng đáng sợ và thứ còn sắc duy nhất có chăng chỉ là những bảng hiệu.

“Vậy là mình tới đây rồi à.”

Oohinata lẩm bẩm như rớt cuộc cũng tin.

“Chạy xuyên qua ngôi đền là trở lại đường chạy. Cảm thấy nhẹ nhõm chưa?”

“Thôi mà, cứ làm như em nghi ngờ anh ấy.”

Không thể còn gì?

Mặt trời lên cao báo hiệu giấc trưa. Bóng của chúng tôi in đậm trên lớp đường nhựa. Mùa hè sắp đến rồi.

“Anh à.”

Oohinata giơ tay chỉ vào một cửa hàng. Một cây dù kiểu cổ cùng hàng ghế mang phong cách tatami được bày biện phía trước.

“Em muốn ăn dango[1].”

“Sao tự dưng lại thế?”

“Em mệt, nên em muốn ăn dango.”

Nói xong cô bé liền lập tức bước về phía cửa hàng. Theo sau, tôi càu nhàu:

“Chờ đã. Theo nội quy thì chúng ta đang dự một tiết học chính thức.”

Nhưng dĩ nhiên là vô dụng.

“Anh lôi em đến đây mà giờ mới nói về nội quy à? Nếu có thì chúng ta cũng đã phá sạch rồi.”

“Vậy em có mang tiền không?”

Nghe vậy cô bé liền quay lại.

“Anh có mà đúng không?”

Vừa nói cô bé vừa cười.

“Em có thể nghe tiếng vài đồng xu lắc các trong túi anh.

Đúng là vậy. tôi mang theo một ít trong trường hợp cần tiếp nước giữa đường, nhưng mà...

“Giờ thì ai mới là người cứ thích là làm đây? Lỡ anh không mang đủ thì sao?”

“Ồ, em chưa nghĩ tới. Vậy anh có mang đủ không?”

Lấy hết những đồng một trăm và mười yên trong túi ra, tôi đếm được cả thảy hai trăm bốn mươi yên.

Cửa hàng nơi Oohinata chỉ vào có giá khá vừa phải. Dù nhiều người vẫn sẽ mua với giá cao hơn và mang-tính-du-khách hơn nhưng cái biển hiệu trông cũng rất cổ chỉ ghi “tám mươi yên một xâu”.

“... Anh nghĩ là đủ.”

“Quyết định thế nhé.”

Oohinata chạy những bước nhỏ tới cửa hàng và lên tiếng gọi.

“Xin lỗi, cho con ba xâu ạ.”

Con nhỏ này tính vất kiệt mình thật sao? Cơ mà tại sao tôi phải bao nhĩ? Những câu hỏi không ngừng được đưa ra nhưng tôi nghĩ đã là quá trễ vì cô bé đã gọi. Đành phải làm một đàn anh ga-lăng chỉ lần này vậy. Tám mươi yên à... hy vọng gì ở cái giá này nhĩ.

Chủ cửa hàng là một bà cụ trông phúc hậu. Hai chúng tôi như đang dán trên mặt dòng chữ “trốn học” với bộ đồng phục thể dục, nhưng có vẻ chẳng quan tâm chuyện đó bà chỉ nói: “Bà có mitarashi và yomogi.”

“Cho con ba xâu yomogi ạ.”

“Anh thấy mitarashi ngon hơn.”

“Sẽ rất khó nói nếu người ta nhìn thấy sốt đậu vương trên áo mình ạ.”

Có lý. Cô bé này thực sự quan tâm đến điều người ta ít nghĩ đến.

Trước khi hiểu chuyện gì xảy ra chúng tôi đã ngồi trên ghế mà ăn dango. Tôi đã nghĩ là mình muốn ăn mitarashi vì không thích cái vị mạnh của ngải cứu nhưng hóa ra những viên yomogi này lại rất nhẹ nhàng. Vị ngọt như từ từ thấm vào xương tạo nên cảm giác đầy khoan khoái.

“Sống rồi.”

Tôi bất giác gật đầu với lời nhận xét của Oohinata. Dù đường chạy trông có vẻ cứ trải ra dài mãi nhưng... cứ như cái sự mệt mỏi của chúng tôi cũng “biết mệt” rồi.

Mỗi xâu có năm viên dango. Ăn hai viên xong cô bé nhìn lên trời mà hít hà một hơi dài.

“A... thật là sướng khoái. Lâu lắm rồi em mới trải qua cảm giác này.”

Rồi cô bé nhìn tôi.

“Vẫn còn chuyện anh cố ý chưa nói với em phải không ạ?”

“Về mấy viên dango à?”

“Dĩ nhiên là không?”

Ờ, không thể là thế được. Còn một lỗ hổng rất lớn trong cuộc trò chuyện khi nãy mà tôi không định nói, nhưng Oohinata lại nắm chủ động.

“Có một ‘người bạn’ đúng thật là em muốn che dấu và sợ rằng chị Chitanda sẽ biết. Vậy tại sao? Tại sao anh lại nghĩ em che dấu sự tồn tại của ‘người bạn’ này?”

“Anh chả biết.”

“Thật là. Nếu anh đủ ân cần để cho em một lời nói dối thì ít nhất nó phải tốt một chút chứ.”

Không nói gì tôi chỉ biết nhìn chăm chăm vào xâu dango trong tay.

Cô bé đã nhìn thấu tất cả. Tôi đã mừng tượng, hay đúng hơn, là chắc chắn về những điều đã xảy ra dựa trên những manh mối mình có và nhớ được. Đó không phải chuyện hay ho để nói. Đó là một thứ cô bé sẽ không muốn tâm sự với bất cứ ai, hơn nữa, khi chưa có sự xác nhận của khổ chủ thì sự chắc chắn của tôi không thể là trăm phần trăm được.

“Trời ơi, sao lại đến nước này cơ chứ.”

Sau khi buông lời than thở Oohinata cắn một viên dango. Cô bé tiếp tục:

“Em đã nghĩ cậu ấy là người tốt. Đúng như anh nói, cậu ấy... cái người chuyển đến vào năm ba sơ trung. Cậu ấy rất lạ. Em không biết có phải không quan tâm hay có vấn đề đến việc kết bạn hay không, mà cậu ấy rất tự lập. Em là người bạn đầu tiên và có lẽ là duy nhất trong thành phố này của cậu ấy... ít nhất thì được bảo vậy. Hai đứa em đã từng hứa rằng sẽ không bao giờ xa nhau.”

“Lời hứa khó giữ nhỉ.”

“Lúc đó em lại không nghĩ vậy ạ. Thật là ngốc.”

Rồi cô bé nhìn tôi.

“Ý em là... em còn đang sơ trung mà. Lũ nhóc sơ trung ngốc lắm phải không?”

Mới tốt nghiệp từ đó ra có hai tháng mà nói kìa.

“Tụi em không trò chuyện nhiều ở trường. Một kiểu tình bạn bí mật vậy ấy. Đó là lý do em không nghĩ ai đó biết được chuyện của tụi em. Ngay giây phút tan học thôi cậu ấy sẽ cho em xem đủ trò để

hai đứa có một buổi tối vui vẻ. Xem hòa nhạc này, chơi bi-da này, thậm chí còn tập tành ban nhạc hai người nữa. Cậu ấy là người đã cho em biết về loại mứt ‘MilleFleur’ như cái lọ hồi mừng sinh nhật anh đó. Em cũng từng nói là có làn da rám nắng vì đi trượt tuyết đúng không? Thực ra đó cũng là lần đầu tiên em thử trượt khi được cậu ấy rủ đi dã ngoại. Thật sự rất là vui.”

“Không phải trượt ván à?”

“Em nói hoài là trượt tuyết[2] rồi mà, trời ạ.”

Với một người tôn thờ chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng như tôi thì nhảm lẫn mấy cái này là chuyện thường.

Nói là thế, chứ có một điều tôi chắc chắn biết từ câu chuyện của Oohinata: để được những cuộc vui ấy cần có tiền.

Oohinata đi chơi trượt tuyết ở Iwate. Cô bé theo chân một ban nhạc từ Sendai đến Fukuoka. Được nghe những chuyện đó tôi luôn tự hỏi cô bé lấy tiền đâu ra. Bà chị yêu dấu của tôi cũng du ngoạn năm châu bốn biển nhưng đó là vì chị đã kiếm đủ tiền. Liệu một học sinh lúc đó vẫn còn học sơ trung như Oohinata có thể được như vậy? Mới đầu thì tôi nghĩ là do gia đình cô bé đủ điều kiện để chu cấp, nhưng dựa trên những lời phàn nàn vô tư của cô bé khi chúng tôi cùng uống cà phê trong quán Blend tôi đã nhận ra điều đó là không thể.

“Và rồi... em hết tiền.”

Thứ duy nhất còn cười là miệng của cô bé.

“Nếu anh nhớ không lầm thì ba mẹ em không cho em làm bán thời gian đúng không?”

“Dạ. Họ rất nghiêm khắc.”

“Dù vẫn cho em đi chơi xa như vậy.”

“Chỉ là khi có người khác nói hộ thôi. Cơ bản là họ không tin tưởng em.”

Rồi Oohinata thì thầm cái gì đó, rồi nói như thể đến bây giờ mới nghĩ ra.

“Mà dù được chẳng nữa em cũng không chắc mình muốn đi làm để chu cấp cho những cuộc vui đó...”

Oohinata mới nãy đã nói rằng “Thật sự rất là vui.” Tôi không nghĩ đó là lời nói dối, nhưng có vẻ cô bé không thực sự tận hưởng niềm vui đó đến tận cùng vì sự hoang phí tiền bạc để chi trả cho những thứ như vậy.

“Dù đã đến mức nói rằng ‘Xin lỗi, giờ tớ không có tiền’ nhưng em không nghĩ là cậu ấy hiểu. Khá là độc đoán, anh thấy đấy, rồi cậu ấy chỉ bảo là em cố xoay xở làm sao để hai đứa có thể tiếp tục đi chơi. Làm sao em có thể làm những việc như hô biến ra tiền? Rồi kỳ thi cũng sắp đến nữa. Khi không biết phải làm gì thì cậu ấy bảo ‘Đề tớ lo cho’ rồi ‘Không sao, tội mình là bạn mà đúng không?’ “

Có nhiều cách để kiếm tiền dù là với học sinh sơ trung. Vấn đề duy nhất là chúng sẽ áp dụng như thế nào.

Nói đến đây Oohinata bắt đầu lọng ngọng, có lẽ còn phân vân nên nói tiếp hay không. Tôi nghĩ mình nên giúp cô bé.

“... Khi có một chủ đề em muốn tránh đề cập bằng mọi giá, thì chuyện sẽ còn khó hơn một khi em phải mặt đối mặt với một thứ mà

rót cuộc lại mang cái chủ đề đó ra.”

Oohinata nghiêng đầu như không hiểu lời tôi vừa nói.

“Nếu em cứ để trong không trung như vậy thì ai biết được lại có người hiểu kỳ? Càng giấu người ta chỉ càng hiểu kỳ hơn về việc tại sao em giấu thôi.”

Lấy cái sinh nhật của tôi làm ví dụ. Tôi đã rất căng thẳng trong việc phải xử lý cái tượng mèo may mắn vì nó chỉ ra sự thật rằng Chitanda đã đến nhà trước đó. Khi còn trên bàn thì có trời biết khi nào nó được mang ra làm đề tài bàn luận. Tự dưng mang nó đi sẽ bất tự nhiên nên tôi cứ cheo leo ở đó.

“Có một thứ đã biến mất khi Chitanda đến. Cũng vì nhớ ra điều này mà anh đoán được hầu hết mọi chuyện.”

“Chị Chitanda ạ? Khi nào cơ?”

“Khi chúng ta tới quán cà phê.”

Nếu lúc đó hành động của Oohinata là vô tình thì có lẽ cô bé sẽ không hiểu những gì tôi vừa nói, tuy nhiên cô bé mở tròn mắt và nhìn tôi.

“Ồ, là vụ đó... Anh để ý đến vậy cơ à?”

Lúc đó Oohinata đã giấu đi một thứ - quyển tạp chí Shinsou.

Nếu ký ức của tôi là đúng thì người đầu tiên nhận ra có một quyển Shinsou trên kệ là Satoshi, rồi hần nhờ Oohinata lấy dùm. Cô bé đã khá khó khăn để lôi ra được vì kệ đã chật kín. Tôi nhớ cô bé phải dùng một tay để ghì cái kệ xuống. Trước khi Chitanda đến chủ

đề của cuộc trò chuyện được chuyển sang thời tiết. Chi tiết thì tôi đã quên, nhưng trước khi ra về tôi đã lấy từ kệ ra một tờ báo để xác minh những gì mình nói về dự báo thời tiết là đúng. Tờ báo đã được lấy ra rất dễ dàng...

Bởi một khoảng hở đã được tạo ra khi cuốn Shinsou được lấy đi.

Nó đã không được nhét trở lại kệ và dĩ nhiên cũng chẳng còn ở trên quầy. Việc cuốn tạp chí đã biến đi đâu không quan trọng, chỉ đơn giản là được giấu vào nơi nào đó. Điều kì lạ là tại sao nó phải được giấu. Một người đã cố ý làm điều đó.

“Tập đoàn Suitou bị kiện... Nói cách khác vì đó là một vụ việc liên quan đến lừa đảo tiền bạc được đăng trên cuốn tạp chí đó. Em đã mang nó đi một cách tự nhiên khi chúng ta thay phiên nhau đi vào nhà vệ sinh. Anh cũng không ngờ chi tiết đó hóa ra lại dùng đến...”

Oohinata buông một tiếng thở dài.

“Quên chị Chitanda đi, lẽ ra em phải dè chừng anh Oreki nhiều hơn.”

“Em nữ nói thế với người đã bao em dango sao?”

“Ừ thì ngon thật ạ.”

Cô bé ăn thêm một viên và trong hộp chỉ còn một xâu yomogi.

“Em đúng là ngốc. Chẳng việc gì phải quýnh lên rằng việc sẽ lộ chỉ vì một bài báo.”

“Đúng thế.”

“Vậy em đã làm cái quái gì thế này? Chính mình còn không biết...”

Tự thủ thủ với bản thân, cô bé sau đó nhìn tôi mà gật đầu.

“Có lẽ anh đã hiểu cơ bản vấn đề là gì rồi nên em chỉ còn biết nói cho đủ. Cậu của bạn ấy loại dạng khá giả. Nếu chị Chitanda chỉ đơn thuần là quen biết rộng thì em đã chẳng sợ đến thế. Nhưng chị ấy còn thuộc về một gia tộc lâu đời nên lẽ thường sẽ có rất nhiều mối quan hệ với các hào phú khác phải không ạ? Sẽ ra sao nếu vào một ngày nào đó chị ấy chỉ mỉm cười mà nói rằng chị ấy đã từng đến đúng căn nhà đó dù chỉ để chào hỏi? Chuyện đó hoàn toàn có thể phải không anh?”

Tôi không thể phản đối.

“Đúng vậy. ‘Bạn’ của em đã lừa người ấy để có tiền.”

“Rất nhiều tiền?”

“Rất nhiều tiền.”

Oohinata chăm chú nhìn xâu dango còn lại khi cô bé tiếp tục.

“Em đã hoảng sợ. Lỡ như cảnh sát... không, không phải. Dù họ có tìm ra mọi chuyện vì cậu ấy là người bị bắt chứ không phải em. Em chẳng liên quan gì cả... nhưng... em sợ bạn ấy. Vì để người bạn của mình có thể ở bên mà cậu ấy có thể làm đến vậy. Cậu ấy thậm chí còn cười vào việc sai trái của mình nữa và hơn hết – ‘người bạn’ đó là em. Em chẳng biết phải làm sao. Em đã ước lượng sai khoảng cách giữa tụi em sao? Đó là điều em vẫn luôn trần trở.”

Trời nắng là thế, nhưng tôi cảm giác trong một giây cơ thể Oohinata đã run lên.

“Khi biết được em đã đậu vào Cao trung Kamiyama, cậu ấy đã nói rất nhiều. Như ‘Thế á? Hóa ra mày là người như vậy!’ rồi ‘Mày lúc nào cũng nói xạo cả thôi phải không?’ Cậu ấy chỉ thiếu vài điểm trong kỳ thi tốt nghiệp nên không thể vào được đây. Nhưng rồi... dù học hai trường khác nhau tại em đã bình tĩnh lại, cố hứa sẽ là bạn một lần nữa và tốt nghiệp cùng lúc. Thời gian học ở đây em cũng nhận ra nhiều điều... em đã thực sự được thoải mái.”

Cô bé ngày càng cao giọng.

“Nhưng đó là một kỷ niệm thật tệ. Dù hình ảnh đã bị lệch lạc méo mó nhưng cậu ấy vẫn coi em là ‘bạn’ duy nhất... Em không muốn *vứt bỏ cậu ấy. Nếu thực sự giữa tại em đã có hiểu lầm thì em có nên sửa nó bằng mọi cách?* Em không thể vứt bỏ cậu ấy. Em không được vứt bỏ cậu ấy. Làm vậy em sẽ thấy mình chẳng đáng là người nữa. Em cứ nói với mình như vậy, thế nhưng em đã quá sợ. Em sợ rằng hành động của cậu ấy cùng tình bạn của tại em sẽ bị bại lộ. Ý nghĩ giây phút chị Chitanda đến gặp em mà nói rằng ‘Mày là bạn của con nhỏ đó phải không?’ đã luẩn quẩn trong đầu khiến em không thể nhìn chị ấy dù là thêm phút giây nào nữa.”

Oohinata trừng mắt nhìn lớp nhựa đường dưới chân chúng tôi, mà hét lên như muốn nghiền nát mọi ngôn từ xuống mặt đất.

“Em... EM THẬT LÀ ĐỒ NGU!”

Bà chủ tiệm dango mang ra hai ly trà. Chúng tôi nhận lấy đầy cảm kích nhưng thực sự là không cần nữa. Chặng dừng này đã hồi phục tất cả sự mệt mỏi và tất cả những gì cần làm là chạy về đích.

Tôi đứng dậy và nói với Oohinata vẫn còn ngồi.

“Chitanda sẽ rất hạnh phúc nếu em gia nhập CLB. Cả Ibara lẫn Satoshi nữa.”

Ngước mặt lên, tôi ngạc nhiên khi thấy cô bé vẫn cười, cùng lúc với một cái lắc đầu.

“Em đã tự khiến mình sợ hãi mà đổ hết tội lỗi lên chị Chitanda, rồi còn nói những lời tồi tệ với chị ấy nữa. Sau hết mọi thứ làm sao em có tư cách nhìn mặt chị ấy đây?”

“Đó chỉ là một chút sai lầm. Mọi thứ sẽ về bình thường trước cả khi em nhận ra. Chitanda không và sẽ không có bất kỳ thành kiến nào, và chưa biết chừng cậu ấy có thể giúp cho em.”

Tôi cũng hiểu tới đây là một trận thua rồi. Hiểu lầm đã được giải tỏa, nhưng kết quả chỉ không hơn gì sự thật là Chitanda chẳng liên quan đến vấn đề của Oohinata, thứ vẫn còn đó.”

“Anh biết em rất buồn khổ, nhưng đừng đổ hết cho tội anh.” Đó là nước cờ cuối cùng của tôi.

Và, như đã lường trước, Oohinata lắc đầu một lần nữa.

“Em sẽ đến xin lỗi chị Chitanda, nhưng em không nghĩ hiện tại mình có thể ngồi gần chị ấy ạ.”

“Anh hiểu. Vậy anh chạy tiếp đây.”

Vừa quay mặt đi tôi được gọi.

“Anh có nhớ không? Lời em đã từng nói với anh trong khu vườn nơi em quyết định gia nhập CLB Cổ Điển giữa rất nhiều lời mời gọi

ấy?”

Thả lỏng vai, tôi đáp:

“Không hẳn.”

Không nhìn thấy mặt, nhưng tôi chắc rằng cô bé đang cười.

“Anh luôn thích làm bộ tự cao nhỉ.”

Cô bé luôn đọc được tôi sao? Hay tôi quá dễ để bị thế?

“Nhìn thấy người khác được trải qua những giờ phút thú vị cùng bạn bè của họ là điều em thích nhất trần đời. Nên ý em ấy... là... hai tháng gần bó với các anh chị... đã thực sự cứu lấy em.”

Lúc này có lẽ tôi nên quay lại mà nói một lời như “Nếu tự dừng nổi hứng thì cứ ghé qua nhé.” Tuy nhiên tôi đã không làm được. Lời sau cùng của cô bé nhanh hơn.

“Những viên dango thật là ngon... Cảm ơn anh nhiều lắm.”

[1] Một loại bánh làm từ bột gạo.

[2] Trượt tuyết (ski) là kiểu trượt hai ván với cây chèo dùng để chống lên tuyết, phân biệt với trượt một ván (skateboard).

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Chương 6 - Bàn tay vươn tới khắp mọi nơi

1. Hiện tại: 19.1km; Còn 0.9km

Tôi cẩn thận buộc chặt dây giày. Cơn đau bên chân phải đã dịu đi. Tất cả những việc cần làm trong cuộc hành trình tranh Cúp Hoshigaya đã hoàn tất. Vạch đích đã cận kề nhưng tôi không muốn chạy. Thông dong trên con đường dốc xuống khá thoải hướng về ngôi đền thanh vắng, tôi băng qua một chiếc cổng Torii[1] vĩ đại mà tiến thẳng vào tiền sảnh. Đây là một đường thẳng nên Oohinata sẽ không bị lạc, dù còn lo nhưng tôi tự ngăn mình hờ tít lại ngoái đầu về sau để chắc chắn...

Nhắm rồi mở, tôi chợt nhận ra chiếc xe đạp leo núi quen thuộc được đỗ ở bên đường, gần đó là Satoshi đang tựa lưng vào tường mà khoanh tay. Chưa kịp lên tiếng hấn đã chen vào.

“Nói sao nhỉ... ‘tai vách mạch rừng’ mà. Ban tổ chức được báo rằng có một cặp đôi đã rời khỏi lộ trình nên Tân phó chủ tịch Hội Học Sinh phải đích thân lòng ra cho bằng được.”

Vậy là vẫn bị nhìn thấy à. Không chỉ vậy, họ còn lịch sự thông báo cho ban tổ chức nữa.

“Đoán vị trí giỏi nhỉ.”

“Dĩ nhiên, xét trên việc con đường tắt mà tụi này được báo rằng cái cặp ấy đi vào chính xác là con đường tắt đã chỉ cậu Houtarou à.”

Vậy sao? Tôi chả nhớ. Nhưng đây không phải con đường mình tự dò ra nên chắc phải vậy thôi.

“Rồi chuyện có bị thối ra to không?”

Satoshi nhún vai.

“Nếu muốn vậy tớ đã không đến đây.”

“Không là cảnh sát thì chả lo.”

“Nhưng đây vẫn là sếp phó về tất tần tật những vấn đề của học sinh nhé. Hay quý ngài đây muốn bị quản giáo thật?”

Chẳng có vẻ gì là đùa cợt trong lời nói vừa rồi. Không chờ đợi hần hỏi tôi một câu khác.

“Vậy kết quả thế nào?”

Hai mươi cây số của những ký ức, những câu chuyện và “kết quả thế nào” ư? Chỉ là thế này.

“Cô bé sẽ không gia nhập.”

“Vậy à.”

Satoshi hẳn là đã dự tính trước điều này, dù vậy hẳn vẫn thờ dài mà nói:

“Tiếc quá.”

Rồi tiếp tục.

“Nhưng ít nhất cậu cũng biết lý do nhỉ.”

“Sao lại nghĩ thế?”

“Nếu không thì, Houtarou à, chẳng có lý gì cậu lại muốn nói chuyện riêng với cô bé. Nếu được cậu có thể kể cho tớ chứ?”

Tôi không thể gạt. Cả lý do của Oohinata, cả sự thật đằng sau lý do cô bé e sợ Chitanda đến mức không thể nhìn mặt. Dù có là thằng bạn chí cốt Satoshi đi nữa tôi cũng không thể. Có lẽ hiểu nỗi do dự của tôi Satoshi bước lên trước.

“Tớ không bắt cậu phải nói. Thôi thì mình cứ đi đi. Nếu cậu không nhanh hướng về đích thì tớ cũng chả thể nghỉ sớm.”

Chúng tôi đi trên con đường lát đá giống như lúc mới rời khỏi trường Cao trung Kamiyama. Đúng như đã hứa Satoshi không nói gì thêm, nhưng thế lại khiến tôi không thể im lặng.

“Chuyện đó không liên quan đến tụi mình.”

Nỗi sợ trong quá khứ, người bạn đã khác trường và nỗi lo trong hiện tại, chẳng có cái nào thậm chí còn liên quan đến ngôi trường của chúng tôi.

“Tớ có một cảm giác...” Satoshi nói. “Một cảm giác rằng sự vốn là như vậy. Tớ dễ buông bỏ nhiều hơn cậu, nhưng dù chúng ta có bỏ qua tất cả những gì trước và trong ngày hôm nay thì mọi chuyện không thể như trước nữa. Dù sao thì khi nó còn không liên quan tới trường lớp thì chúng ta đành bất lực.”

Hắn đã từng bảo tôi đừng cố gánh mọi thứ lên mình. Vốn dĩ tôi chẳng có liên quan gì cả.

“Sao cậu lại nghĩ thế?”

Thả lỏng vai, hắn tiếp tục đẩy chiếc xe về trước mà trả lời:

“Chẳng lý do gì. Tớ chỉ nghĩ rằng vốn chẳng có gì xảy ra khi chúng ta ở trong trường. Thực tế thì những lần nói chuyện với Oohinata đều diễn ra ở ngoài.”

Ngẩng mặt lên, hắn lại thêm vào.

“Chúng ta là học sinh. Bàn tay của chúng ta không thể vươn ra ngoài sân trường. Ngay từ đầu chúng ta đã vô phương rồi Houtarou ạ.”

Thực sự là vậy sao?

Satoshi nói không sai. Sơ trung Kaburaya với tôi từng là tất cả những gì trong tầm mắt. Giờ đây chúng tôi đã là học sinh cao trung, và “cái lồng” mang tên Kamiyama này có chẳng chỉ lớn hơn mà thôi. Nhưng *thực sự, thực tình có phải là thế? Nếu chúng tôi cứ tiếp tục cuộc sống này một cách vô lo vô nghĩ thì không chỉ năm hai, mấy chốc bàn tay này sẽ vươn ra khỏi Cao trung Kamiyama. Rồi qua sáu hay nhiều năm nữa cuối cùng chúng tôi cũng cùng nhau vượt ra khỏi tất cả những thứ còn được gắn với “ghế nhà trường”. Nếu cứ mãi nghĩ rằng bàn tay ấy sẽ không vượt qua nổi bốn bức tường nơi chúng tôi học tập thì sau cả khoảng thời gian kia, chẳng khác nào là một sự tống tiến đột ngột vào vùng đất hoang khi mặt trời đã bắt đầu lặn hay sao?*

Sai rồi.

Giống như việc Chitanda phải gánh vác nhiều trọng trách của gia tộc, giống như việc bà chị yêu dấu luôn chu du mọi chốn giang hồ, bàn tay của chúng ta phải vươn đến khắp mọi nơi. Vấn đề chỉ là chỗ

ta có nghị lực để làm điều đó hay không. Với một người tiết kiệm năng lượng tôi luôn chối từ những nỗ lực trông có vẻ bất khả ấy, nhưng ngay lúc này trong thâm tâm tôi, dù chỉ một chút, có sự khao khát này.

Chitanda đã nói rằng nếu Oohinata thực sự buồn khổ về việc gì thì xin tôi hãy giúp đỡ. Lời hứa đó cuối cùng đã không làm được và chẳng có biện minh nào. Tôi đã giải quyết mối hiểu lầm giữa họ, phần còn lại tùy thuộc vào cách Oohinata đối mặt với nó từ đây. Nhưng nếu tôi nói: “Tớ chỉ xen vào thôi, chứ không chịu trách nhiệm” mà trong tâm lại nghĩ rằng “Đó là phiền phức nên tôi chả muốn dây vào” thì sao? Đó không phải vấn đề tôi có giúp được hay không, mà là lời ngụy biện cho việc đẩy cô bé ra bên lề cuộc sống, hay nói cách khác – *vứt bỏ*.

... Quá mệt mỏi rồi. Những ý nghĩ không còn ghép vào nhau nữa. Lảng sang chủ đề khác tôi nói lên thứ vừa thoáng qua trong đầu:

“Satoshi. Cậu đã từng nghe cái tên ‘Souda Sonoko’ bao giờ chưa?”

Nhưng lại bằng một âm lượng quá nhỏ.

“Cậu nói gì cơ?”

“... Không, không có gì.”

Dù Oohinata có lo sợ chuyện “người bạn” của cô bé bị đưa ra ánh sáng tôi vẫn có cảm giác rằng phải có một sự kiện nào đó. Một khoảnh khắc khiến cô bé bắt đầu chĩa mũi dùi về phía Chitanda ngay từ đầu. Ví dụ như nhỏ vô tình nói ra tên của người đó chẳng hạn. Theo dòng ký ức tôi chỉ nhớ đúng một lần Chitanda chủ động

đề cập tới một cái tên trước mặt Oohinata – đó là khi nhỏ nói dối việc đã được cậu bạn “Souda” cho mượn cuốn kỷ yếu nhằm tìm địa chỉ của tôi. Phải chăng Oohinata bắt đầu sợ khi biết Chitanda có giao thiệp với một gia đình mang họ là “Souda”? Nhưng nếu không có phần tên “Sonoko” thì cô bé có lẽ chỉ nghĩ rằng là vô tình trùng họ thôi. Trong những lần nói chuyện trước đây Oohinata chỉ dùng từ “bạn đó”[2] đúng một lần, và về sau đã chuyển thành “bạn kia”. Phải chăng sự “vô tình” để lộ danh phận của bạn mình càng tiếp thêm cho nỗi sợ vốn đã rất thống khổ của cô bé?

Tất cả chỉ là suy diễn vô căn cứ nên cách duy nhất là xác nhận với Chitanda. Nhưng nếu không còn quyết tâm cứu cô bé thì có lẽ tôi thậm chí chẳng có tư cách để đi hỏi.

Một chiếc cổng trời vĩ đại khác xuất hiện ở cửa đền. Satoshi leo lên chiếc xe đạp và nói:

“Từ đây cuộc thi sẽ lại tiếp tục. Chạy đường hoàng nhé.”

Tôi gạt đầu rồi nhìn hấn nhấn pê-đan chạy đi. Với những bước chân cứ nhẹ nhẹ, từ từ được gia tốc tôi trở lại lộ trình chính. Toàn bộ học sinh năm hai chắc là đã về đích vì trước và sau đều chỉ còn năm nhất. Ngẩng đầu lên tôi trông về bệnh viện Rengou. Từ đằng sau Cao trung Kamiyama sẽ từ từ hiện ra...

Nương một cơn gió giật tôi ngoảnh lại phía sau, nhưng trong những gương mặt mệt mỏi ấy tôi chẳng còn nhận ra gương mặt rám nắng và hay cười ấy nữa. Cô bé đã cách bao xa. Đó là một khoảng cách mà không ai có thể ước lượng được nữa.

~It walks by past~[3]

[1] Một kiến trúc làm bằng đá có hình cổng thường thấy ở các ngôi đền Thần đạo ở Nhật Bản.

[2] Trong tiếng Nhật khi muốn chỉ “người đó” (ngôi thứ hai) thì dùng “sonoko”, còn “người kia” (ngôi thứ ba) thì dùng “anoko”. Ý của Houtarou là Oohinata ngoài lần đầu để vượt miệng ra chữ “sonoko” (giống tên của bạn mình) thì từ lần sau đã không như thế, tức là muốn giấu đi người tên “Sonoko” đó. Trong bản dịch người dịch đã lược bớt từ “đó” và “kia”.

[3] Mỗi tập của “Hội Cổ Điền” đều có hai tựa đề : một tựa đề ở đầu truyện và một tựa đề phụ bằng tiếng Anh có liên quan đến một tác phẩm văn học. “It walks by past” lấy từ tác phẩm “It walks by night” được nhà văn John Dickson xuất bản năm 19a.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Lời bạt

Xin chào, tôi là Honobu Yonezawa.

Tập truyện này được lấy cảm hứng từ một tác phẩm của Michael Z. Lewin – “Type-A Girl” (Cô gái loại A), dù tôi ngờ rằng Nhật Bản là nơi duy nhất có cái tên đó, nguyên bản là “Ask the Right Question” (Hỏi đúng câu cần).

Lần đầu thấy cái tựa Nhật Bản tôi đã tự hỏi rằng “Nó nói về cái gì nhỉ?” và bí ẩn do tôi tưởng tượng ra lúc đó chính là viên gạch xây nên câu chuyện này. (Tiện thể thì thực tế cuốn sách của Lewin chẳng liên quan gì đến thứ tôi tưởng tượng cả. Dù vậy nó vẫn rất hay.)

Thêm nữa, khi thiết kế bộ khung của câu chuyện tôi cũng chịu ảnh hưởng từ “The Long Walk” (Cuộc dạo chơi kéo dài) của Stephen King. Tôi đã đọc từ rất lâu. Tình tiết của nó đáng sợ nhưng cũng tác động mạnh tới mức khiến tôi không tài nào đặt xuống. Thế nên đến bây giờ nó vẫn lẩn quẩn trong đầu ầu cũng là dễ hiểu.

Tuy vậy tôi cũng nhận ra sự tác biệt.

Nhân vật chính của “Cuộc dạo chơi kéo dài” có bạn đồng hành.

Trong câu chuyện này, nhân vật chính đi một mình.

Chịu thôi. Giữa cuộc thi chạy marathon mà đi bộ thì bắt kịp ai cơ chứ.

Lời cuối, tôi mong rằng câu chuyện tiếp theo về “Hội Cổ Điền” cũng sẽ hấp dẫn với bạn.

Xin chân thành cảm ơn.

Tháng tư, 2012.

Honobu Yonezawa

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Thứ còn thiếu trong hộp

1.

Tôi không phải kiểu người nhớ dai những thứ đã đến rồi đi. Giả mà có ai kể lại điều gì đó chắc-chắn-đã-xảy-ra vào, ví dụ như tiểu học hay sơ trung đi, thì chín trên mười trường hợp tôi chỉ có thể ngệt mặt ra nhìn họ mà đáp “Vậy à”. Tuy vậy cũng có những ý ức san sẻ cho tôi cùng những người khác mà sau này thường thì chỉ tôi là người còn vương vấn đôi chút. Chẳng thể hiểu được cái gì đã phân định ra “thứ mình sẽ quên” và “thứ mình luôn nhớ” nữa.

Rà soát lại ký ức là hành trình lao vào một bầu xám vô tận với những nơi chốn và sự kiện đã không còn rõ nét. Giữa cái bầu xám ấy vẫn có chút những sắc màu lấp lánh, bao gồm các sự kiện như Đại hội Thể thao, những buổi kiến tập hay chuyến dã ngoại bằng rừng của trường – những ký ức mà, dù trải qua sự bào mòn của thời gian vẫn chiếm lấy những vị trí nhất định trong tâm thức đến nỗi tự tôi phải thấy kinh ngạc trước sự bền bỉ của chúng, mà nổi bật lên thứ nền của mớ nhảm nhí còn lại chẳng đáng lưu tâm. Mặt khác, tôi cũng nhận ra có những lúc mình nhớ về những phần tí nị về một ngày hoàn toàn bình thường, nếu không muốn nói là tầm thường so với những ký ức lấp lánh kia. Khác với những hồi ức chi tiết được chốt lại bằng một cái tựa hết như một bài báo, chúng cực kỳ phân mảnh và có trời biết ai đã sắp xếp chúng theo một trật tự như vậy. Dù rời rạc, dù phân mảnh nhưng chúng vẫn ở đó, những ký ức như được phơi thành những bức ảnh ố vàng mà người ta không đành

lòng đẹp đi. Đó là vô số lần nhìn những làn nước mùa hạ va vào nhau tạo thành những con xoáy nhỏ mãi không chán, là bầu trời tượng như được gắn lò xo mà bung lên bung xuống dọc theo những hàng sách với tay không nổi trong thư viện vào mùa đông, là cuộc tranh giành cuốn sách cuối cùng ở cửa hàng trên đường về nhà với đứa bạn để rồi chẳng thằng nào mua được giữa trời thu dịu mát...

Một lần nữa, giá mà tôi biết điều gì đã phân định những ký ức ấy là phải nhớ giữa vô vàn thứ có thể quên...

Cuối cùng là những khoảnh khắc làm tôi ngay lập tức hiểu rằng “Mình sẽ không thể quên.” Chẳng phải tôi vẫn luôn nhớ về cái đêm tháng Sáu ấy khi rảo bước trên con đường ngập tràn gió ẩm? Nhưng... có lẽ phải thêm mười, hai mươi năm nữa tôi mới có thể xác nhận được rằng có những thứ mãi mãi không thể quên hay không.

Mọi chuyện bắt đầu với một cuộc điện thoại.

2.

Tôi làm yakisoba cho bữa tối.

Trời hôm đó quang đãng tới tận trưa, nhưng chiều tối lại nhiều mây nên có lẽ đã ngăn hơi nóng từ đất đào thoát lại bầu trời, khiến bầu không khí xung quanh tôi ẩm và ẩm dù mặt trời đã lặn. Những thành viên khác trong gia đình có đủ thứ để mà lo nên tôi thường là người bị bỏ lại ở nhà. Nấu nướng đằng hoàng có vẻ mệt, tôi bèn đảo mắt qua nội thất trong cái tủ lạnh với hy vọng tìm thấy cái gì đang ăn dở hoặc không tốn quá nhiều sức lực và nhìn thấy gói mì lạnh loại dùng làm yakisoba.

Tôi còn tìm thấy một bó rau diếp, nấm kim châm khô và thịt xông khói. Cắt nhỏ những thứ ăn kèm xong tôi đổ dầu vào chảo đã làm nóng rồi thả mì vào. Hơi trắng bắt đầu tỏa ra từ chảo khiến tôi có chút lo lắng vì mình không dùng nước nhưng cảm giác đó không kéo dài quá vài phút. Tôi nhấc phần mì giòn rụm, đôi chỗ hơi cháy nhưng các sợi mì đều đã tách nhau ra một cái đĩa rồi tiến hành xào những thứ ăn kèm. Lấy cây đũa dài đẩy những thứ trông có vẻ đã chín ra thành chảo, tôi đổ sốt Worcestershire vào vùng trống chính giữa. Khi sốt bắt đầu sôi cũng là lúc mùi hương đặc trưng của nó ảm lên gian bếp một bầu không khí rất “yakisoba”. Rưới sốt cùng thứ ăn kèm lên mì, thế là bữa tối đã sẵn sàng.

Tôi cầm cái đĩa mì lên phòng khách cùng đôi đũa và một ly trà lúa mạch. Trên bàn lúc này có một thứ trông như bưu thiếp của bà chị yêu dấu, đề chữ “Thông báo họp lớp 3-I”. Chẳng dám tưởng tượng những lời vàng ngọc nào sẽ được thêu nên nếu tấm bưu thiếp bị dính sốt tôi bèn bỏ tấm bưu thiếp trên kệ chỗ để thư. Giờ thì chẳng còn gì gây xao nhãng cuộc hưởng thụ nữa rồi. Vỗ hai tay vào nhau, tôi vừa nhấc đũa lên thì chuông điện thoại reo.

Nhìn lên đồng hồ và thấy kim chỉ đúng bảy giờ ba mươi... hay cho ai nhe đúng giờ ăn tối của một người bình thường mà gọi. Thêm nữa, với việc tôi là người duy nhất trong nhà thì dù họ muốn gặp ai người đó cũng đâu có ở đây? Nghĩ vậy tôi định bụng lờ tịt đi mà quay lại đĩa mì vẫn còn bốc khói... nhưng những âm thanh không ngớt và chân thành ấy lại khiến cảm giác tội lỗi dâng lên theo từng giây. *Đã làm thì phải làm cho nhanh, tôi đặt đũa xuống mà thở dài một cái, trước khi đứng lên rồi lấy tay nghe.*

“Vâng.”

“Alo, cho cháu hỏi Oreki-kun...”

Tôi đã tưởng đối tượng của cuộc gọi là ba hoặc bà chị nhưng âm thanh từ bên kia đầu dây lại quá đỗi thân quen. Có lẽ cũng nhận ra, đối tượng nhanh chóng chuyển từ phép nói lịch sự sang kiểu bình thường.

“Houtarou?”

“Ờ.”

“Ui, nhẹ cả người. Hồng nghĩ cậu lại là người nhắc máy. Tớ còn đang loay hoay không biết nói làm sao nếu là chị cậu ấy chứ.”

Ờ, ngẫu nhiên ghê.

“Xin lỗi, nhưng một giây nói chuyện là một giây yakisoba của tớ nguội hơn.”

“Cái gì? Yakisoba á? Thiệt là thảm họa mà!”

Ờ, thảm họa thật.

“Hiểu là tốt. Giờ thì cảm phiền vô vấn đề chính.”

Tôi nghe thấy tiếng cười.

“Có di động thì đỡ hơn biết bao rồi. Mà thôi đó không phải vấn đề... tớ đang hy vọng có thể di dạo với cậu một tẹo. Lát nữa có rảnh không?”

Tôi không phải dạng cú đêm, thậm chí là đi ra ngoài sau bữa tối cũng là một dịp gì đó rất hiếm... ừ, hiếm chứ không phải không có. Nghĩ lại thì tôi cũng từng la cà buổi tối với Satoshi một lần. Nhìn lên đồng hồ lần nữa, mười năm phút là đủ để xơi hết đĩa mì và tính thêm một chút thời gian thay đồ...

“Ờ, tám giờ nhé.”

“OK. Tuyệt vời. Có cần tớ qua đón không?”

Vẽ một tấm bản đồ từ nhà mình đến nhà hắn trong đầu, tôi chắc rằng hắn sẽ muốn đi tới đây vì là người chủ động rủ. Nhưng... “hành hạ” như vậy thì không hay lắm, tôi bèn kiếm một nơi gần chính giữa đường đi từ nhà hai thằng.

“Gặp nhau ở cầu Akabashi đi.”

“Được đấy. Thôi, không nên để món yakisoba của cậu nguội thêm giây nào nữa. Gặp nhau nói chuyện tiếp. Bái bai.”

Cuộc gọi kết thúc cái rụp. Satoshi biết việc tốn hơi sức vào một lời chào làng chẳng chỉ tổ khiến tôi phát bực. Hắn luôn nhạy cảm như thế. Trở về bàn tôi nhận ra mặt trên của đĩa mì yakisoba đã nguội, nhưng chỉ với một hai cú trộn nữa thì hơi nóng lại bốc lên.

Trăng sáng xuyên qua tầng mây mỏng và một cơn gió ẩm bập rợn len lỏi giữa các tòa nhà phủ. Vừa rời khỏi nhà tôi lập tức cảm thấy cực nóng dù đang là buổi tối có gió nên bèn chạy vào nhà thay ngay chiếc áo len bằng áo cotton. Không thể dứt vừa ví vào mấy cái túi nhỏ xíu của cái quần chinos, dùng túi đeo thì lại không thoải mái, nhưng cũng không định để mình Satoshi phải dốc hầu bao nếu hai thằng vì sao đó phải dùng tiền, tôi bèn rút ra hai tờ một ngàn yên nhét vào túi áo. Đúng giờ hẹn, tôi rời khỏi nhà. Đêm luôn buông sớm ở thành phố Kamiyama. Dứt hai ngón cái vào túi quần tôi bước trên con đường hẹp lúc này đã yên tĩnh.

Dù chả có gấp gáp gì nhưng tôi đã đến điểm hẹn chưa đầy mười phút. Cây cầu tên Akabashi, dịch nghĩa đen là “cầu Đỏ”, là một địa

điểm hoàn toàn bình thường. Thực tế mà nói tên vốn dĩ của nó không phải như vậy. Sở dĩ gọi là cầu Đỏ vì, chắc các bạn thừa đoán được, nó được sơn đỏ, chứ cái tên cũ chẳng hiểu vì sao lại rất dễ quên. Khu vực này vào trưa chiều đông phải biết vì là nơi tọa lạc của nhiều ngân hàng và bưu điện, nhưng giờ tôi mới biết về đêm nó lại cô quạnh đến thế. Trên cây cầu Đỏ được chiếu sáng bởi đèn đường chẳng có ai. *Lạ thật*, tôi nghĩ, *minh cứ nghĩ cậu ta sẽ đi trước*. Vừa quay đầu nhìn đi chỗ khác thì một bàn tay từ phía sau chọt vỗ vào vai tôi.

“Chào...”

Bảo không hết hồn thì đúng là làm bộ, chỉ là tôi không tỏ ra cho lắm vì một cuộc tập kích bất ngờ là điều đã tiên liệu trước. Không thèm quay lại, tôi đáp gọn lỏn: “Ờ.”

“Thất vọng quá. Tình cảm đâu cả rồi?”

Satoshi đảo ra trước tôi với một cái cười ranh ma nhưng lần này có vẻ không thật tâm lắm. Hắn không nhìn vào tôi, mà vào một điểm trên thành cầu khi tiếp tục:

“Giờ đi đâu ta?”

“Tùy cậu.”

Tôi không có nhiều kinh nghiệm về đi đêm nên chẳng biết lộ trình nào là “bình thường”. Quay sang tôi, Satoshi nói: “Đi về phía trung tâm thành phố thì nhộn nhịp hơn nhưng... hầu hết giờ này chỉ có mấy quán bar mở cửa. Tớ hơi sợ.”

“Đúng vậy, thưa ngài Phó chủ tịch.”

“Có một quán ăn gia đình nếu tụi mình cứ đi hết con đường này. Mở cửa hai bốn trên hai bốn.”

Xa nhỉ. Không có xe hơi hay thậm chí là xe đạp thì sao mà đến? Tôi còn tưởng Satoshi chỉ giỡn thì hắn lại nói:

“Thôi, cứ để ngọn gió dẫn lối vậy.”

I didn't have much experience with these kinds of things, so I didn't know what was normal for a nighttime stroll. Satoshi turned his head and said, "It'll get a little more lively if we walk towards the city, but... I guess we can't go through the streets with all the bars. They're pretty scary."

Ừ thì đi.

Băng qua cầu Akabashi chúng tôi theo con đường nhỏ dọc con sông về phía thượng. Đang là mùa mưa nên mực nước có vẻ cao hơn bình thường và dòng xiết đến nỗi tôi có thể nghe những tiếng ầm ì. Khu vực này không có đèn nên chỉ có thể dựa vào nguồn sáng len qua những khung cửa sổ hai bên đường cùng ánh trăng thì thoảng thoắt khỏi những vầng mây. Mắt dần quen với bóng tối, tôi băng qua một cái hốc lia chia những cái mẩu như hốc mắt của mảnh rào gỗ có tuổi, qua một quán rượu thiết kế lạ mắt với một quả bóng được đan bằng lá tuyết tùng tạo thành một cái chuông treo trên phần máng xối trước cửa vào, rồi lại qua một nhà tắm công cộng xập xệ với tấm biển ghi chữ “Đóng cửa” treo một bên cửa... chúng tôi cứ thế mà bước giữa làn đêm.

Hai bên bờ sông đều có đê trông như những bức tường đá lớn với lớp ngoài cùng là một hàng cây rậm rạp. Trong số chúng thì thoảng lại có vài cái thân chìa ra về phía mặt nước như muốn cổ

hứng ánh sáng vào mình. Ngừng lại, tôi đặt tay lên một cành cây. Bề mặt đầy những vết lồi lõm còn lá thì to cỡ lá tía tô. Đây là cây anh đào. Với mặt đường được chăm chút thế này thì hẳn đây là một điểm ngắm lý tưởng vào mùa hoa nở. Đó là trong một thời điểm khác, chứ bây giờ với tôi và Satoshi chúng chỉ là những thân cây trơ trụi mà phải nhìn kỹ mới biết là cây gì. Nghe buồn nhỉ, nhưng ta làm gì được? Thời gian vẫn cứ trôi.

Nhấc tay khỏi cành, tôi hỏi: “Vậy, có chuyện gì?”

Satoshi hẳn là không kêu tôi đi bộ chỉ để thưởng ngoạn trời đêm.

Vậy đấy, quan hệ giữa chúng tôi không sâu đậm tới cỡ đó. Hiếm khi có kế hoạch vào cuối tuần, và khi hai thằng đi về chung thường chỉ là vì hết việc ở trường cùng một thời điểm. Hẳn gọi tôi ra lúc này chắc chắn là muốn nói cái gì, và không chỉ thế, mà cái việc đó còn khẩn cấp tới mức không thể chờ đến sáng mai hoặc bí mật tới mức chẳng thể nói ở trường.

Satoshi tôi biết thường chọn đi đường vòng, nhưng tối nay hẳn chọn đường thẳng.

“Tớ đang ở thế khó,” hẳn nói khi tiếp tục bước đi.

“Và tớ thì không muốn dây vào rắc rối.”

“Rắc rối à? Ít nhất thì tớ có thể chắc rằng mình đang ở thế khó, nhưng vấn đề lớn nhất với tớ là ở chỗ nó hoàn toàn chả liên can gì tới cậu.”

Chả hiểu hẳn muốn nói gì tôi thở dài một cái, còn hẳn chỉ nhún vai.

“Nói cách khác, thế khó của tớ nằm ở chỗ tớ cần cậu giúp đỡ Houtarou ạ, dù lần này cậu chẳng được lợi lộc gì.”

“Ừ. Và nếu tớ làm theo lời cậu...”

“Thì nó sẽ đi ngược với phương châm “*Việc không làm thì bỏ*” đúng không?”

Satoshi nói đúng, nhưng dù gì tôi cũng đã tọng hết đĩa yakisoba trong một hơi để tới đây. Nếu định từ chối mà không thèm nghe đến câu chuyện “chẳng mang lại lợi lộc gì” thì lẽ ra tôi nên ở nhà rửa chén.

“Ít nhất thì cứ nói đi đã.”

Satoshi gật đầu.

“Cậu quá tốt với tớ. Cậu có nhớ hôm nay trường mình tiến hành bầu cử Hội trưởng Hội học sinh nhỉ?”

“Ừ...”

Dù mới diễn ra được vài giờ tôi đã xém quên. Sau giờ học toàn thể học sinh đã tiến hành bầu ra người sẽ kế nhiệm Muneyoshi Kugayama mà trở thành Hội trưởng mới.

Ở Cao trung Kamiyama kỳ bầu chọn kéo dài một tuần lễ. Trong thời gian này các ứng viên sẽ đăng áp phích khắp nơi trong trường, hùng biện vào mỗi tiết sinh hoạt chung và tranh luận lẫn nhau vào những buổi tọa đàm do CLB Phát thanh lên kế hoạch. Tất cả đều kết thúc vào hôm qua, và hôm nay chính là ngày bầu cử.

“Cậu có nhớ các ứng viên không?”

Tôi lục lại trí nhớ nhằm trả lời cho Satoshi.

“Có hai... hay ba người thì phải.”

Hắn cười đáp:

“Tớ tính nói là tên nhưng xem ra tới số lượng cậu cũng chả nhớ nhỉ. Chính xác là chỉ có hai. Cũng phải, trường mình không thiếu những CLB kỳ lạ và nếu so sánh thì Hội học sinh trông chả nổi bật cho lắm.”

“Ừ, và cả hai đều là học sinh năm hai.”

“Cậu nhớ được cái đó à? Ừ, dù điều đó là hiển nhiên. Năm nhất thì mới vào từ tháng Tư, còn năm ba thì bận ôn thi mất rồi.”

Ra là vậy, xem ra nó chẳng đáng để nhớ.

“Đó là Haruto Obata lớp D và Seiichirou Tsunemitsu lớp E. Thường thì người ta nghĩ bỏ phiếu xong là hết chuyện, nhưng tớ là một trong những người có nhiệm vụ đếm phiếu bầu.”

Không hứng thú lắm với chuyện sau cánh gà của buổi bầu cử tân Hội trưởng hội học sinh Cao trung Kamiyama cho lắm, dù vậy trong câu nói của Satoshi ít nhiều khiến tôi tò mò. Satoshi Fukube luôn tự dẫn thân vào vô số các hoạt động đội nhóm vì những lý do có trời biết. Cụ thể hắn là thành viên có thứ của CLB Thủ công, CLB Cổ điển đồng thời cũng phụ việc cho Ủy ban phụ trách chung từ năm nhất. Lên năm hai hắn không kèn không trống mà tiếp quản chức Phó chủ tịch. Dù có mù thông tin đến mấy thì tôi cũng nhớ là bản thân Ủy ban phụ trách chung cũng có bầu cử...

“Vậy cuộc bầu cử bị làm sao?” Tôi hỏi.

Ngay lập tức Satoshi mỉm cười.

“Dĩ nhiên chịu trách nhiệm về thùng phiếu và kiểm phiếu thuộc một ban khác là Ban Bầu cử. Tôi chỉ đóng vai trò giám sát. Luật bầu cử của trường ghi rõ phải có ít nhất hai học sinh giám sát quá trình kiểm phiếu và không ai trong số họ được phép là ứng viên... nghĩa là cậu cũng được đấy. Dù vậy theo truyền thống mọi năm thì hai vị trí này được giao cho Trưởng và Phó chủ tịch phụ trách chung. Cũng hợp lý, đỡ phải mỗi năm mỗi đi kiểm.”

Nói thì nghe trơn mượt thế nhưng cũng chính vì cái sự không do dự đó lại khiến tôi thấy có gì khả nghi. Chúng ta đang nói đến Satoshi cơ mà... Như thế nhận ra điều đó hẳn liền thêm vào.

“Nói nghiêm túc đó! Tôi không có xạo đâu. Quá trình bầu cử là tuyệt-đối-công-minh!” Hẳn khẳng định.

“Rồi rồi. Thế thì có chuyện gì?”

“Vấn đề xảy ra khi kiểm phiếu.”

Ồ.

“Hiện tại Cao trung Kamiyama có một ngàn không trăm bốn mươi chín học sinh, nói cách khác là tối đa một ngàn không trăm bốn mươi chín phiếu bầu hợp lệ.”

Khi vào đây tôi biết có ba trăm năm mươi học sinh năm nhất được chia làm tám lớp, thế nên con số Satoshi đưa ra là hợp lý cho cả ba khối.

Đoạn hẳn thở dài.

“Ừ thì, khi tính tổng số phiếu... con số này nhận được là một ngàn không trăm tám mươi sáu.”

“Làm sao mà...”

Lời nói vượt ra khỏi miệng trước cả khi tôi ngờ đến. Nếu tổng số phiếu ít hơn số học sinh thì còn dễ hiểu. Đâu đảm bảo được ai cũng đến trường trong này hôm nay... nhưng nhiều hơn sao? Satoshi gật đầu đồng tình.

“Tôi cũng không hiểu. Nếu tính cả những người vắng, những người về sớm hay thậm chí là không muốn bầu thì lẽ ra số phiếu phải ít hơn số học sinh mới hợp lý. Nhiều hơn cận trên hàng chục phiếu thế này tôi không nghĩ đơn giản chỉ là một sai sót.”

Khựng lại một chút, hắn tiếp tục:

“Có người đã cố tình làm vậy”

Tôi không đáp lại.

Đúng như Satoshi nhận xét, dựa vào những thông tin được nghe kể tôi cũng khó mà tin được sự việc này là kết quả của sai sót. Nói là âm mưu của một ai thì có khi hơi quá, lỡ như họ chỉ muốn đùa cho vui... nhưng một điều chắc chắn là đã có một thế lực nào đó gây sai lệch kết quả bầu cử.

“Thực tế thì sự dôi ra này gần bằng với số lượng phiếu trắng. Nếu những phiếu được cố tình thêm vào đều là phiếu trắng thì dĩ nhiên kết quả sẽ không thay đổi, nhưng đó chỉ là một tình huống quá ấu trĩ để mà tin vào. Nếu có thể chứng minh rằng luật bầu cử đã bị vi phạm ở đâu đó thì Ban Bầu cử sẽ phải tổ chức bầu lại. Tôi không quá quan tâm ai là người làm chuyện này, kể cả lý do họ làm thế...”

mà nói chứ có khi tớ sẽ không bao giờ tìm ra một ai liên quan tới vụ này. Điều duy nhất tớ cần biết là làm sao họ có thể làm điều đó.”

“... ”

“Yếu tố tai hại nhất dẫn đến có sự vầy là việc người chịu trách nhiệm làm phiếu quá tệ hại tới mức ai cũng có thể làm giả. Tất cả việc cậu phải làm là thò trộm con dấu vớt lẫn lóc trong phòng Hội học sinh đầy díp vắng người, nhưng làm sao để những lá phiếu giả có thể được tuồng vào bên trong? Một lỗ hổng đang tồn tại đâu đó trong tiến trình bầu cử của Cao trung Kamiyama. Nếu không bịt sớm thì trong tương lai ai dám chắc được là nó sẽ không lặp lại? Và khi đó dù đợt bầu cử trông có vẻ ổn thỏa thế nào thì chúng ta sẽ vẫn chìm trong lo lắng về sự tồn tại của những phiếu bầu ma.”

“Đúng vậy.”

“Tớ đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng đi con đường nào cũng đụng phải ngõ cụt. Thế nên, dù không muốn tớ vẫn đã gọi cậu ra đây Houtarou ạ.”

Satoshi dừng lại.

Nếu đó là mọi thứ hấn muốn nói thì xem ra tôi đã mừng tượng được vấn đề. Gãi đầu, tôi ngược mắt nhìn lên vàng trắng lúc này cũng khẽ liếc trộm qua đám mây, trước khi hạ điểm nhìn xuống hai bàn chân.

“Có lẽ tớ nên đi về,” tôi đáp.

Con đường nhỏ tiếp tục trải dọc bờ sông mà bị cắt tại hai cây cầu. Chúng tôi cứ hướng về thượng nguồn, nhưng thượng nguồn còn bao xa? Có lẽ đã quá trễ cho một chuyến thám hiểm.

“Về à...” hắn nói, giọng điệu như thể đã đoán từ trước. “Xem ra tớ đòi hỏi quá nhiều rồi nhỉ.”

Chả có gì là nhiều ở đây cả. Vấn đề nằm ở chính hắn và tôi chắc rằng hắn biết nhưng cố tình tảng lờ.

“Ừ, đôi khi nói cho người khác là cách để tự mình hiểu rõ hơn vấn đề nên tớ đã nghe. Chuyện đó để mai tính, giờ thì tớ còn một mớ chén đĩa cần phải rửa. Không nhanh về thì cả nhà đầy mùi sốt mất.”

“Bộ giờ thì chưa à?”

Đáng buồn là hắn nói đúng. Lẽ ra phải mở cửa sổ trước khi rời khỏi nhà.

Một luồng sáng tiếp cận từ chính diện. Đó là đèn từ một chiếc xe đạp đi ngược hướng. Trước khi nó chạy qua không ai trong chúng tôi nói gì. Cuối cùng Satoshi phải phá vỡ bầu im lặng.

“Mai thì đã trễ. Tớ cần một ý tưởng trong tối nay.”

“Vì muộn nhất là chiều mai kết quả bầu cử phải được công bố đúng không? Tớ hiểu. Nhưng đó là việc của Ban Bầu cử.”

Thở nhẹ một cái, tôi tiếp tục:

“Tớ biết cậu gia nhập CLB Thủ công và cả Ủy ban phụ trách chung vì vui, còn vui chỗ nào thì chắc cả đời tớ cũng không biết... nhưng tớ thực sự ngạc nhiên khi cậu chịu lên chức Phó. Đó là một vị trí không còn chỉ là làm cho vui nữa rồi. Điều gì đã khiến cậu thay đổi thế?”

“Ừm... đúng là như vậy.”

“Thế thì nên chúc mừng hay không đây, mà thôi dẹp đi, ý tớ là chỉ vì cậu bỗng dưng muốn nhận một chức vị đầy trách nhiệm như thế không có nghĩa là tớ phải dây vào những rắc rối mà nó đeo theo. Hay là cậu định nói việc bảo vệ tính công minh trong cuộc bầu cử của trường là nghĩa vụ của bất kỳ một học sinh nào?”

Hắn cười nhạt.

“Làm gì có vụ tớ hách dịch như thế... mười phần trong tớ vẫn đề cao tính chuyên trách.”

“Đúng vậy, nên tớ sẽ vui vẻ tản bộ vào một đêm thế này để nói chuyện với Fukube Satoshi, còn với ngài Phó chủ tịch thì xin phép dừng lại trong phạm vi phòng Hội.”

Satoshi trông chẳng hề nao núng trước đòn phản pháo của tôi, hắn chỉ đáp lại bằng chút gì đó đùa cợt xen lẫn sự cô độc.

“Cậu chẳng bao giờ giữ miệng thật.”

Đúng, tôi thực sự vừa nặng lời với một kẻ đáng phải vậy. Nếu hắn còn chối từ việc tháo lớp mặt nạ ra thì tôi chẳng còn cách nào khác ngoài từ chối. Nhưng thôi, hạ màn ở đây được rồi. Liếc hắn, tôi lên tiếng.

“Vậy cậu đang giấu điều gì.”

“Giấu? Ý cậu là sao?”

Chưa cần nói tới câu chuyện về số phiếu bầu nhiều bất thường của Satoshi thì đã có sẵn hai điều không ăn khớp. Thứ nhất thì đã

nói: tại sao hán phải cầu viện tôi? Nhưng cái thứ hai còn căn cơ hơn...

“Đừng giả khờ. Mọi sự vụ từ đầu đến đuôi là trách nhiệm của Ban bầu cử. Nghĩ thử xem... ngay-từ-đầu cậu lẽ ra không hề có bất cứ một mối liên can nào hết thưa ngài Phó chủ tịch.”

Chủ tịch và phó chủ tịch, nếu đúng như Satoshi đề cập, chỉ có nhiệm vụ chứng kiến và xác nhận kết quả kiểm phiếu. Có gian lận phiếu thì đúng là chuyện lớn đấy, nhưng tại sao Satoshi lại là người phải giải quyết? Hán đã im lặng về điểm này. Satoshi, một người đề cao tính chuyên trách mà lại muốn tự mình giải quyết một âm mưu phá hoại hệ thống bầu cử của trường nhân danh “công lý”... đùa! Cái ảo tưởng rằng hán muốn thay mặt cả Ủy ban phụ trách mà dẹp loạn dùm cho Ban bầu cử đã được tôi bóp vụn mà quăng vào đồng rác cháy được chỉ chờ ngày đến hốt. Ai cũng thay đổi và Satoshi-năm-hai không là ngoại lệ, nhưng cũng chẳng có cái ngoại lệ nào lại gay gắt và gốc rễ đến thế. Khi một kẻ luôn đùa cợt chứ không hề phàn nàn gọi tôi nhờ giúp đỡ thì vấn đề không phải chỉ nằm ở nội dung.

“Tại sao cậu lại giấu lý do muốn tố giải quyết vụ này.”

Satoshi cười.

“Xem ra tớ không thể thắng cậu nổi.”

Tôi cũng cười.

“Biết vậy thì chắc lúc này cậu đâu có ngạc nhiên phải không?”

“Ừ. Dù tớ đã nghĩ mình có thể giấu nhưng thực tế vẫn quá khó.”

Nhảy vài bước lên trước như đang theo một nhịp điệu rồi quay lại nhìn tôi, hắn vừa bước lùi vừa nói:

“Xin lỗi vì đã không nói hết mọi thứ ngay từ đầu nhé Houtarou, dù tớ là người cần giúp. Tớ không trách cậu bức bối vì đó vốn chẳng phải là thứ gì đáng giấu... nhưng cậu biết đấy...”

Dù thực sự muốn nói với hắn là biết gì chết liền nhưng tại tôi đã quen nhau đủ lâu. Nghe có hơi nhảm nhưng... tôi cảm giác là mình biết.

“Chủ tịch Ủy ban phụ trách chung, nói sao cho nhẹ đi nhỉ, không hẳn là tuýp người khiến người khác cảm thấy thoải mái cho lắm.” Satoshi nói, hai tay gác đầu. “Lúc nào cũng ra vẻ quyền uy như kiểu ta đây vương tướng. Cậu hiểu chứ? Thực tình thì tớ chẳng biết tả sao cho đúng... Cậu ta như kiểu không nói người khác là ‘Đừng có giỡn nữa’ dù họ có chăm chỉ cách mấy thì không yên hay sao ấy, nhưng câu nói ưa thích nhất là: ‘Đừng tự mình quyết định mọi thứ như thế’ và ‘Tự kiểm cách đi’. Tớ được nghe năm lần rồi, chỉ tính hôm nay thôi đấy.”

Tôi biết có hạng người như thế, chỉ là cùng tuổi thì chưa. Nếu đúng là vậy thì đây chính xác là nhân cách tệ số một mà Satoshi phải đối đầu. Hắn tiếp tục:

“Nhưng... cậu nói đúng Houtarou ạ, vụ này chẳng liên quan gì đến tớ.”

“Nhưng là đến một người khác mà cậu biết phải không?”

“Sắc bén như mọi khi nhỉ.”

Satoshi giơ ngón cái lên.

“Đó là một học sinh năm nhất trong Ban Bầu cử, lớp E. Tớ không nhớ tên, thực ra là có nghe rồi nhưng lại quên. Cậu này rất hiếu động, luôn tươi cười đáp ‘Em làm ngay!’ khi được đàn anh giao làm gì. Tớ không nghĩ mình với cậu chàng hợp nhau nhưng phải nói là cậu chàng luôn cố gắng làm những gì cần làm... thử, ừ, ít nhất thì tớ thấy vậy. Cũng không cao lắm, nhìn như học sinh sơ trung ấy.”

“Tớ hình dung được diễn tiến rồi.”

“VẬY Ờ? Nhưng cứ nghe đã nhé. Vì lý do nào đó, hoặc là quá năng nổ hoặc cả lớp quá đoàn kết nên cậu chàng là người đầu tiên đến nơi nhận phiếu trong phòng Hội học sinh. Sau khi đến đó... và nếu cậu hỏi thì tớ sẽ nói sau tất cả chỉ có Chủ tịch Ủy ban là có lỗi – cậu chàng đã làm sai quy trình.”

Đoạn Satoshi đưa tay về trước làm hành động như cầm một cái hộp vô hình.

“Chắc là cậu biết rồi vì chính cậu cũng bỏ phiếu đúng không? Các học sinh sẽ bỏ phiếu vào hộp của lớp mình. Các hộp sau đó được chuyển đến phòng Hội và, đây là điểm quan trọng nè, mở ra cho hai giám sát viên xác nhận. ‘Cậu bé lớp 1-E’ đã mở hộp *trước* khi *tại này đến và trải phiếu ra giữa bàn*.”

Nghĩ một hồi tôi nói: “Tớ không nghĩ đó là cái gì quá mức...”

“Tớ cũng vậy. Việc của giám sát viên bao gồm xác nhận hộp phiếu là rỗng trước khi được mang đến các lớp và sau khi các lá phiếu được đổ ra để tập hợp lại. Tớ đã xác nhận chiếc hộp ở hai thời điểm đều đã rỗng nên có thể coi là tiến trình vẫn được tuân theo, nhưng ngài Chủ tịch Ủy ban lại một mực bảo là không cách

nào chắc được là cậu chàng có tác động đến các lá phiếu khi tụi này chưa tới hay không.”

Ra vậy.

“Chưa nói tới lỗi xử lý, tớ khó mà tin được cậu chàng là người không phiếu bầu. Ai cũng thấy vậy trừ duy nhất một người. Mọi người khác đều làm đúng quy trình nên coi như không có cơ hội để những phiếu bầu ma lẫn vào, và đó là lý do ngài Chủ tịch của chúng ta không có đối tượng nhục mạ nào khác ngoài cậu bé năm nhất tội nghiệp ấy.”

Khựng lại một quãng Satoshi mới thêm vào.

“Đến mức cậu bé đã khóc.”

Xem ra kể đến đây là đủ... Tóm lại là thế này: Satoshi muốn, và dù không ai yêu cầu nhưng anh chàng vẫn vì một cậu học sinh năm nhất không-nhớ-tên-và-bị-nhục-mạ-quá-đáng-chỉ-vì-một-lỗi-nhỏ, chứng minh là còn có khả năng khác để những phiếu bầu ma len lỏi vào. Đơ mặt, tôi chỉ biết đáp thế này:

“Thề có trời... cậu chả thay đổi gì cả. Luôn làm anh hùng trong bóng tối.”

Hắn cười gượng.

“Cho tớ xin đi. Chỉ là một chút giận giữ mà thôi. Với lại nếu cậu cho phép tớ được kiểm có một chút... thì tớ đã không nghĩ rằng mình tuyệt đối phải cần viện trợ bởi tài phán đoán của cậu. Tớ đã tưởng vấn đề này đủ để để giải quyết một mình nhưng quả là bé cái lắm. Tiến trình bầu cử của trường ta chặt chẽ đến ngạc nhiên.”

“Chẳng phải tại mình cũng nói về cái gì tựa tựa thế này trong lần đi đêm trước sao?”

“Chuẩn... năm cuối sơ trung nếu tớ nhớ không lầm. Trời ơi nhắc lại chi để mà hoài niệm.”

Tôi nhìn chăm chăm vào Fukube Satoshi. Một cơ thể mảnh khảnh đôi khi trông có vẻ yếu đuối nhưng lại có những biểu cảm toát đầy vẻ tự tin. Đó là Satoshi mà tôi luôn biết. Không quá hiền lành hay dịu nhẹ mà cũng chẳng quá chính trực đến cực đoan, với tôi lúc này, dù không thể hiện trần trụi trên gương mặt, là cái gì đó mạnh mẽ hơn sự căm ghét cái xấu và bất công. Với những thứ mà tôi sẽ tránh né bằng lời nhận xét “Chịu, đời mà” thì hắn vẫn giành cho một cái nhíu mày và âm thầm làm tất cả trong khả năng để sửa chữa. Nhưng thôi, tôi nghĩ mình đã hiểu tại sao hắn lại phải đeo mặt nạ lúc đầu. Với Satoshi xem ra việc giúp cuộc bầu cử Hội trưởng Hội học sinh Cao trung Kamiyama chỉ là thứ phụ so với việc cần giúp đỡ để cho ngài Chủ tịch một bài học vì dám đối xử tệ với đàn em.

Phần nào đó trong tôi vẫn bực mà tự hỏi sao không nói thẳng ngay từ đầu...

Một cơn gió lại thổi qua.

3.

Con đường dọc bờ sông bấy giờ đã chạm hàng rào gỗ bao quanh một ngôi nhà mà bề ngoặt một góc vuông hoàn hảo. Tiếp tục đi, chúng tôi hướng về một cái ngã ba nhỏ. Đường hai bên trái phải bắt đầu có vạch kẻ và đèn thấp sáng. Tôi không còn thường đi đến tận đây, nhưng nếu trí nhớ còn tốt thì quẹo phải mà băng qua hết

khu dân cư ta sẽ đến Sơ trung Kaburaya – trường cũ của tôi, còn đi về bên trái thì sẽ vào trung tâm thành phố.

Dừng lại, Satoshi nhìn tôi thay cho lời hỏi nên đi đường nào. Tối thế này mà la cà gần mấy khu ăn chơi trong thành phố lỡ xui gặp ai đó thì mệt, nhưng một phần trong tôi ngần ngại khi nghĩ về ngôi trường xưa. Có lẽ tốt nhất là đi bên trái, rồi quẹo đường khác trước khi vào tới nơi không nên vào. Không nói gì, Satoshi chỉ lẳng lặng theo sau.

“Vậy,” tôi nói, lại là người phải khai cuộc. “Theo cậu thì không có khả năng kẻ gian khổng thiếu nhỉ.”

Tự nhiên hắn chỉ cười rồi thì thầm “Thực sự xin lỗi” trước khi trở lại tông bình thường.

“Đúng thế! Suy nghĩ muốn nát óc mà chả tìm được cái lỗ nào. Dù gì thì quy trình cũng đã ra đời và ổn định trong một thời gian dài. Nếu phải nói thì... không phải là tớ không nghĩ có một khả năng, nhưng tớ cảm giác là cứ đi theo hướng thông thường thì sẽ gặp ngõ cụt.”

Muốn hỏi hắn chi tiết hơn tại sao lại là ngõ cụt thì tôi chợt nhận ra: mình thậm chí còn chả biết quy trình bầu cử nó ra thế nào thì làm sao mà hiểu. Tốt nhất là cần lời giải thích.

“Phiền cậu, tua lại từ đầu.”

“OK. Từ đâu là được ta...” Nói xong Satoshi khoanh tay lại và khẽ nghiêng đầu.

“Được rồi. Đầu tiên cần phải nhớ là các hộp phiếu đều có khóa, và như đã nói hồi nãy mọi chiếc hộp đều phải được bên thứ ba – tức

là tụi này – xác nhận là trống thì mới được mang tới các lớp để nhận phiếu và sẽ được xác nhận một lần nữa ngay trước khi Ban bầu cử tiến hành đếm.”

“Hộp khóa rồi nhưng vẫn bỏ phiếu được phải không?”

“Cậu cứ đùa. Nó chắc chắn phải được khóa trong thời gian bỏ phiếu.”

Biết rồi. Hỏi cho chắc thôi.

“Ban Bầu cử có nhiệm vụ lấy hộp phiếu từ trong kho rồi mang tới phòng Hội học sinh sau giờ tan học hôm qua. Nhà kho nằm ở tầng một khu Chuyên biệt nên chắc cậu biết tớ đang nói cái nào, chứa chổi giẻ các kiểu. Cũng trong ngày hôm qua phiếu bầu đã được buộc thun thành từng cọc giành cho từng lớp. Khi hộp đã được chuyển vào phòng Hội thì toàn bộ Ban bầu cử và Ban giám sát sẽ tập hợp lại, và các thành viên Ban bầu cử sẽ tự phân phối hộp và phiếu về mình. Chỗ này chắc cậu nhận ra. Mỗi lớp sẽ có hai học sinh nằm trong Ban bầu cử - một nam một nữ. Nói cách khác lúc đó trong phòng hội có hai người nhân tám lớp nhân ba khối là bốn mươi tám, cộng hai người giám sát cả thầy tròn năm chục, nhồi như là cá hộp.”

“Nghe có vẻ nóng.”

“Ừ. Mỗi người sau khi nhận hộp sẽ được tụi tớ xác nhận là rỗng rồi mới khóa lại. Phải tới khi tất cả hộp đều được khóa thì Chủ tịch Ủy ban phụ trách chung mới cho mọi người trở lại phòng học.”

Dĩ nhiên tôi đã thấy cả hộp lẫn phiếu bầu. Hộp làm bằng gỗ đã sần và có màu hổ phách nhưng trông vẫn rất bền, hai bên đề chữ

“Hộp phiếu”. Phiếu bầu thì có lẽ được cắt từ giấy in thông thường... từ tôi cần hôm nay thậm chí còn không được cắt thẳng. Trên phiếu có dấu mộc của Ban bầu cử còn ngoài ra không có số hay gì khác để phân biệt.

“Tiến trình bầu cử tính từ khi chiếc hộp vào trong lớp thì cậu biết rồi đúng không?” Satoshi hỏi.

“Ờ.”

Trong phòng học, hai thành viên Ban bầu cử của mỗi lớp đặt hộp phiếu lên bục giảng rồi viết tên các ứng viên lên bảng trước khi phát phiếu bầu. Sau khi mỗi học sinh hoàn thành lựa chọn của mình – là điền tên một trong các ứng viên hoặc không viết gì cả - họ xếp hàng bước về bục rồi thả phiếu vào trong hộp. Mỗi lần như vậy một trong hai người sẽ đánh dấu lại nhằm đếm tổng số phiếu được sử dụng.

Thực sự chẳng muốn ngắt lời Satoshi nhưng tôi cần hỏi thêm cho chắc.

“Vậy hai người đó có phải xét đến số học sinh vắng không?”

Lắc đầu, Satoshi đáp: “Theo như tớ biết thì không. Chỉ có tổng số học sinh và tổng số phiếu bầu là được quan tâm.”

Hiểu rồi. Quả thật những học sinh vắng mặt không ảnh hưởng lắm tới công việc của họ.

“Luật quy định thời gian bầu cử tối đa là ba mươi phút, sau đó tất cả hộp phiếu phải được tập hợp về phòng Hội. Trên thực tế hầu hết các lớp đều triển khai nhanh gọn hơn nhiều. Dù gì thì cũng là giờ tan học nên ai chả muốn xong sớm mà xách cặp đi về. Việc mang

hộp đến sớm thì không đúng luật lắm nhưng truyền thống nó thế rồi.”

Có khi vậy lại hay, chứ nếu tất cả các hộp đều mang đến cùng lúc thì mới làm chậm tiến trình ấy chứ.

“Thế là hai thành viên Ban bầu cử mỗi lớp lần lượt mang hộp về phòng và đánh dấu vào tên lớp mình trên danh sách để xác nhận. Người giữ chìa sau đó mở hộp và trút hết phiếu ra bàn. Những cái bàn được xếp thành hình chữ thập để phục vụ công tác đếm phiếu. Sáng mai mới phải trả hộp về nhà kho nên không có gì phải vội. Những chiếc hộp được giám sát viên xác nhận đã trống được xếp vào một góc. Khi phiếu bầu của tất cả các lớp được trút hết lên bàn chúng sẽ được trộn vào nhau để không ai biết phiếu nào thuộc lớp nào, sau đó chia ra thành cỡ mười phần cho những người được chỉ định đếm phiếu. Người đếm lần lượt mở từng phiếu rồi thả vào một trong ba khay để tên “Haruto Obata”, “Seiichirou Tsunemitsu” và “Phiếu trắng”. Công đoạn này được thực hiện rất nhanh. Các phiếu bầu trên khay được gói lại thành từng cọc hai chục mà giao cho một người đếm khác để kiểm tra xem con số đếm được đúng hay chưa. Sau khi mỗi phiếu bầu được kiểm tra hai lần như thế thì hai giám sát viên cũng sẽ xác nhận.”

“Nghe khá là chặt chẽ.”

“Đúng vậy phải không?”

Chả hiểu sao hán lại đầy tự hào đến thế, khi mà chỉ cách vài phút trước hán còn ừ rằng mình chả dây mơ rễ má nào tới chuyện của Ban Bầu cử.

“Sau đó tụi này ghi con số chính thức lên bảng. Từ đầu chí cuối mất cỡ bốn chục phút, và ngay trước khi công bố tên người thắng cuộc thì có người chỉ ra sự bất thường trong các con số. Sau đó chỉ là bầu hỗn loạn.”

Tôi nghĩ mình nghe thấy tiếng gầm gừ của động cơ thì bất thành lình một chiếc xe hơi thể thao phóng ngang qua hai thằng trên mặt đường khiêm tốn. Satoshi quắc mắt nhìn cho tới khi hai lớp sau đánh cua nghe một tiếng róc thì thở một cái thượt.

“Những gì tớ vừa nói là y như cảnh đã thực sự diễn ra. Có quá nhiều người theo dõi cuộc kiểm và đếm phiếu nên dường như chẳng thể có tác động bên ngoài mà không gây chú ý. Những lá phiếu ma chắc chắn không phải được thêm vào lúc đó... như vậy khả năng duy nhất là nó đã có sẵn trong những chiếc hộp phải không?”

“Đúng là vậy, nhưng...”

“Nhưng sao? Với thêm nữa nè, có tầm bốn mươi ba tới bốn mươi bốn học sinh trong một lớp ở Cao trung Kamiyama này và số lượng phiếu bầu ma là bốn chục. Nếu kẻ khổng phiếu chỉ bỏ thêm phiếu vào một thùng thì số lượng phiếu trong thùng đó gần như là gấp đôi. Dĩ nhiên chả ai chỉ nhìn mà biết được số phiếu trút ra từ hộp cả, nhưng nếu chúng nhiều gấp đôi bình thường thì phải có người thấy lạ phải không?”

Đồng ý. Vậy số lượng thấp hơn mức gấp đôi thì thế nào nhỉ? Xét đến việc Satoshi đã bắn khoản suốt từ lúc tan học tới giờ thì hẳn là hẳn đã nghĩ tới rồi.

“Bỏ qua khả năng tất cả phiếu ma được tập trung trong một hộp, như vậy nếu chúng được chia ra cho hai lớp thì sao? Có lẽ vẫn đủ nhiều để nhận ra. Ba lớp thì hên xui, nhưng nếu là mười lớp thì tính ra mỗi hộp chỉ dôi ra bốn phiếu và chắc chắn qua mặt được mọi người.”

“Đúng là như thế, nhưng câu hỏi là làm sao kẻ đó tìm ra cơ hội để khổng phiếu vào tận mười chiếc hộp.”

“Ừ.” Satoshi gật đầu, rồi tỏ ra chán nản khi bồi thêm một câu: “Thực lòng mà nói tớ khá chắc chắn thủ phạm nằm trong Ban Bầu cử.”

“Tưởng cậu muốn giúp đỡ cậu bé năm nhất ấy chứ.”

“Ngoại trừ nó ra. Tớ không tin cậu chàng là thủ phạm. Chỉ là Ban bầu cử là những người duy nhất có đựng tới thùng phiếu.”

Điều đó không sai, Ban bầu cử thực tình là có cơ hội để bỏ thêm phiếu vào thùng, nhưng...

“Vậy Satoshi, theo như giả thuyết của cậu thì một nhóm người trong Ban bầu cử đã móc ngoặc nhau để mà thêm chút phiếu vào hộp của mình phải không? Đó là một khả năng tớ công nhận, nhưng cậu thực sự tin là vậy sao?”

“Đó là lý do tớ bảo cứ đi theo hướng bình thường thì sẽ gặp ngõ cụt đấy. Một hai người thì còn được, chứ chín mười người hợp sức thì khó tin quá.”

Vỗ hai tay vào nhau, Satoshi tiếp tục:

“Đây chính là khúc tở coi như ngừng lại. Không có gì chắc chắn là một mảnh lời nào được sử dụng, nhưng nếu chấp nhận là có thì tở phải tìm cho ra vì không thể để bóng ma này tồn tại trong Ban bầu cử được. Còn nếu không chấp nhận ư? Thì khỏi còn đường nào hết. Sáng mai là hạn chót nhưng nội trong tối nay tở muốn bắt đầu lại từ gốc và phân tích thật cặn kẽ. Dĩ nhiên người có thể cầu viện ngoài Houtarou ra thì còn ai?”

4.

Ánh đèn đỏ chiếu sáng phần không gian trước mặt hai thằng. Satoshi và tôi dừng lại cùng một lúc. Cuộc hội thoại cũng bị cắt ngang do mắt như bị mê hoặc bởi thứ ánh sáng ảm áp ấy. Là tưởng tượng hay thực sự có cái gì lạ lẫm vừa trộn vào từng cơn gió? Satoshi đột nhiên lên tiếng, dù mắt vẫn nhìn về hướng ánh đèn và đầu không quay lấy một khác.

“Cậu đói không?”

Lúc này tôi đã nhìn chăm chăm với chiếc lồng đèn giấy màu đỏ với hàng chữ đen “Ramen”.

Còn quá xa trung tâm thành phố nên chắc đây không phải là bấy đâu nhỉ. *Hồi hai đứa bé* ngoan, chạy về nhà và leo lên giường để có những giấc mơ đẹp đi, vì đêm ở thành phố Kamiyama không có gì khác ngoài nỗi kinh hoàng!

“Chúng ta không nên bán mình cho ác quỷ.”

“Đúng vậy... ác quỷ không ngon lành tí nào.”

Ba phút sau hai thằng đã vai kề vai ngồi trước một cái quầy hẹp. Trên menu có mì xá xiu, mì ramen hoành thánh, sủi cảo và cơm thịt

bò. Tôi gọi ramen thường sau khi nói “Tớ đã không có một bữa tối bình thường cho lắm”, còn Satoshi chọn ramen hoành thánh cùng một tô cơm. Chủ quán có bộ ngực nở và mặt đỏ như tờ giấy mài cũng một chiếc khăn vắt qua cổ, ngay khi được gọi món ông liền trả lời bằng chất giọng như bùng phát từ dưới đáy dạ dày: “Có ngay!”

Hương dầu lan tỏa khắp của tiệm nhỏ, khiến lớp giấy dán tường có lẽ đã từng trắng tinh ngả sang màu ố vàng chứ không phải là kết quả của sự lười biếng trong lau dọn. Trước chúng tôi thực ra còn một người khách nữa nhưng ông đã đi ra khi chúng tôi bước vào nên quán vốn vẹn chỉ hai thằng. Làm một ngụm nước lạnh, tôi chọt thở một cái khẽ. Tản bộ trong tiết trời nóng và trên một nền đất ẩm nhưng phải tới lúc này tôi mới nhận ra mình khát đến thế nào.

“Cậu tới đây lần nào rồi à Houtarou?” Satoshi nãy giờ bận giỡn với cái hũ tiêu vì không có gì để làm tự dừng hỏi.

“Không. Còn cậu?”

“Không. Đây là lần đầu ấy. Hồng dè lại có cái quán như vậy ở mãi đây... cơ mà vì thấy cậu tự tin mà vào nên tớ cứ tưởng cậu là khách quen.”

“Tại cậu đề xuất vào đây quá nhanh nên tớ tưởng cậu mới là khách quen cơ chứ.”

Có lẽ nghe được đoạn hội thoại, ông chủ tiệm liền trấn an: “Thôi nào, ta đảm bảo hai đứa sẽ không hối hận đâu.”

Khi tôi bắt đầu lơ đãng mà chỉ chú ý tới âm thanh ù ù phát ra từ quạt thông gió gắn trên quầy, Satoshi bắt đầu làu bàu:

“Tớ thật chả quan tâm là ai... nhưng tại sao hán lại làm thế.”

“Ai biết.”

“Vốn Hội trưởng Hội học sinh nghe oách vậy chứ có làm gì nhiều đâu? Khi trường tổ chức cái gì thì lên nói vài câu. Nếu hấn bực bội về nội quy trường nên quyết định trút giận vào cuộc bầu cử đi thì ok tớ hiểu, nhưng làm ra thế này thì hấn hy vọng thay đổi được cái gì?”

Cách duy nhất là chỉ mặt kháo cung đương sự mà thôi, đó là nếu được...

“Nếu chấp nhận đoán mò thì tớ có vài cái đây.” Tôi nói.

“Tớ sẽ nghe.”

“Hấn cuồng bầu cử, nên muốn làm lần nữa cho đã.”

“Hấp dẫn đấy.”

“Hấn ghét bầu cử, nên muốn thấy nó sụp đổ.”

“Ra thế.”

“Với hấn chế độ học sinh cai trị học sinh này là trò hề, nên muốn thay mặt toàn thể học sinh tuyên chiến với Hội học sinh.”

“Khủng bố cơ à?”

“Ứng viên hấn ủng hộ chưa chuẩn bị tinh thần cho đợt này, nên hấn muốn trì hoãn.”

“Hạn chót đăng ký ứng viên qua lâu rồi, không thể đâu.”

“Trường Ban bầu cử thấy ghét, nên hấn muốn cậu ấy bị một phen xanh mặt.”

Satoshi khúc khích.

“Điểm đáng sợ ở đây là tớ không thể bác bỏ nó. Xem ra chúng ta khó mà biết được động cơ của hắn nhỉ, dù cái khùng bố nghe cũng mê hoặc lắm.”

“Cậu nói tớ mới để ý, có thể là về tình cảm nữa.”

Chủ quán lấy một khúc xá xiu được buộc chặt từ tủ lạnh, to đến mức đáng ngạc nhiên nếu xét về quy mô quán. Rút con dao làm bếp ra, ông nói với chúng tôi: “Ưu ái đặc biệt cho học sinh đó!” Xem ra là được cho thêm đồ ăn rồi, háo hức quá.

Rồi tôi quyết định hỏi điều đang nghĩ trong đầu:

“Cậu bảo Ban bầu cử có cả thầy bốn mươi tám người phải không?”

Đặt lại hũ tiêu lên kệ, Satoshi chống cằm mà đáp: “Ừ. Ba khối mỗi khối tám lớp, mỗi lớp hai người.”

“Và cậu cũng bảo là chỉ có mười người lo việc đếm phiếu.”

Xoay ghế lại để đối mặt tôi, hắn nói:

“Với mười người thì mỗi người cũng chưa đến một trăm phiếu nên chả cực nhọc gì. Quy trình đếm và kiểm phiếu cần không gian rộng, nếu cả hội bu vào thì chắc phải cần cả cái nhà thi đấu.”

“Người đếm phiếu được chọn như thế nào?”

“Ừm...” Khoanh tay lại Satoshi lẩm bẩm: “Trong bốn mươi tám thành viên thì hết một nửa làm nhiệm vụ mang thùng đi đến lớp rồi

mang về phòng Hội khi bầu xong. Khi phiếu được trút ra khỏi thùng thì coi như họ xong việc và hầu hết là đi về.”

“Không ở lại coi à?”

“Có vài người và cậu năm nhất lớp 1-E là một trong số đó. Dù sao thì chả ai bắt ở lại cả.”

“Cậu có bảo có người lo việc giữ chìa khóa và phân phối thùng phiếu phải không?”

“Hai người lo vụ đó, kiêm việc phân phối phiếu bầu luôn.”

“Ngay từ đầu những cái thùng có được chỉ định cho lớp nào khối nào không?”

“Không, cứ ai xếp hàng trước thì lấy trước thôi. Chỉ có mấy cọc phiếu là phân định. Người lấy phiếu thông báo khối và lớp sau đó được nhận cọc phiếu của lớp mình.”

Ở Cao trung Kamiyama mỗi lớp có xấp xỉ bốn ba tới bốn bốn học sinh, nhưng con số này dĩ nhiên không mang tính phổ quát. Thừa hay thiếu phiếu bầu đều sẽ dẫn tới phiền phức nên có lẽ Ban bầu cử đã dựa trên số học sinh cụ thể mà làm cọc phiếu riêng cho từng lớp. Theo lẽ thường số phiếu được bầu sẽ ít hơn vì không tránh khỏi việc có học sinh vắng hay về sớm, và nó chả liên quan gì đến việc những lá phiếu ma khiến tổng số phiếu bầu vượt trên cả tổng số học sinh.

“Người phân phối phiếu bầu có kiêm luôn vụ làm phiếu không?”

Satoshi nghiêng đầu suy nghĩ.

“Tớ dù gì cũng chỉ là giám sát viên nên không rõ về mọi thứ, nhưng có lẽ không thể giao việc cắt cả ngàn lá phiếu cho một người được. Tớ đoán có một nhóm sẽ chia nhau ra, người lo cắt người lo đóng mộc của Ban bầu cử lên phiếu.”

“Và những lá phiếu ma cũng được đóng dấu.”

“Đúng vậy. Thì như tớ đã bảo để thó cái con dấu lắm.”

Vấn đề suy nhất khiến mọi việc trở nên đau đầu cũng chính nằm ở chỗ này. Nếu không có dấu mộc thì số phiếu ma đó đã dễ dàng được loại ra. Xem ra những lá phiếu đó đã được chuẩn bị từ trước, có lẽ tôi nên đặt mình vào vị trí thủ phạm để suy nghĩ xem...

Điều Satoshi muốn biết, để giải oan cho cậu học sinh lớp 1-E mà chính mình không nhớ nổi tên, không phải là chân tướng của thủ phạm. Hắn muốn biết bằng cách nào những lá phiếu ma được trộn vào chồng phiếu hợp lệ. Dĩ nhiên trường hợp lý tưởng vẫn là tìm ra ai đã làm, nhưng danh sách tình nghi không có và nhân lực đủ số lượng lẫn thẩm quyền để rà soát lại càng không. Có lẽ suy nghĩ của hắn là đúng đắn, tôi không nên cố làm điều không thể.

“Người giữ chìa khóa có những nhiệm vụ gì?”

“Chìa chỉ có một cái nên một người giữ thôi. Cậu ấy khóa tất cả hai mươi bốn chiếc thùng trước khi chúng được mang đến lớp và mở ra khi đã hội đủ trong phòng Hội.”

“Cũng thoải mái nhỉ.”

“Ừ, nghe có vẻ hợp với Houtarou nhỉ.”

Phải vậy không đấy? Loại việc như thế này bắt người ta phải ngồi chờ trong một thời gian dài vì chẳng có gì để làm, nhưng những hành động ít ỏi của mình lại gánh vác những trách nhiệm không hề nhỏ - nghe như một cách phí phạm năng lượng kỳ cục nhỉ. Đẹp.

"Như vậy, trong bốn mươi tám thành viên Ban bầu cử thì hai mươi bốn lo việc bưng thùng, hai người phân phối thùng, một người giữ chìa và mười người đếm phiếu."

"Ngoài ra còn có một Trưởng và hai Phó Ban, cùng hai người viết bảng nữa."

"Vậy còn sáu người không có nhiệm vụ gì hết."

"Vài người lo việc vật và lau dọn, ừ thì đúng là chẳng liên quan gì hết."

Satoshi rướn lại gần tôi.

"Như vậy chúng ta đã thống kê được công việc của bốn mươi tám thành viên. Một hướng đi hứa hẹn đây."

"Chả biết được. Có khi lại là ngõ cụt, nhưng này giờ thông tin cậu cung cấp vừa chứng tỏ tác dụng rõ rệt đó."

"Ồ ồ! Ở chỗ nào?"

Trước mặt tôi lúc này là một tô mì ramen ngào ngạt hương thơm của xì dầu. Sợi mì mỏng và gợn sóng lênh bênh giữa lòng nước canh tối thẫm. Hai miếng xá xíu, hai lát măng tre, và ở giữa là một túm hào phóng rau chân vịt xanh mướt trần sơ.

"Một tô ramen cho quý khách!"

Tôi lấy một đôi đũa-dùng-một-lần rồi tách đôi ra đầy hoàn hảo. Nhìn xuống hai cây đũa với cạnh không chút vết thừa thiếu nào, tôi nói:

“Nạp năng lượng cái đã.”

“Ăn trước đi. Khởi phải đợi tới.”

“Định vậy mà.”

Cám ơn nhiều nhé.

Người chủ quán quả là chẳng hề đùa khi ông nói chúng tôi sẽ không hối hận vì đã tới đây. Thực chất không có gì đặc biệt so với các món ramen dùng nước canh xì dầu cả, nếu có thì chỉ là hơi mặn, nhưng chính cái mặn đó lại giúp món ăn trở nên thỏa mãn như vậy. Tôi cũng chưa từng ăn mì với rau chân vịt, nhưng chỉ một miếng đã khiến tôi tự hỏi tại sao trước đây chẳng ai khác thử làm như thế này. Thêm cái nữa – cái này thì chẳng biết tốt hay là xấu – nước canh được đun nóng đến độ gần như là sôi. Ngay khi món ramen hoành thánh của Satoshi được bung ra cũng là lúc tôi buộc miệng kêu lên: “A! nóng quá.”

“Uầy, đúng thật!” Satoshi cay đắng đồng tình khi những sợi mì mới chạm vào môi. Nhanh chóng hất chén hết nửa tô, rồi dùng đũa mà nhòm trộm qua như thể dò xem tốc độ của tôi nhanh cỡ nào...

“Mà nè, có vụ này không liên quan lắm, nhưng...”

Mì quá ngon... Cứ như chưa lần nào tôi tận hưởng một tô ramen trọn vẹn như lúc này cả. Không chỉ ở mùi vị, mà cả từng sợi mì...

“Cậu có nghe không đấy?”

“Có.”

“Hoành thánh ở đây phải nói là tuyệt hảo.”

“Thế thì cho miếng đi.”

“Mơ đi. Cơ mà nghe nè, Chitanda đã từng nói về việc ứng cử cho chức Hội trưởng Hội học sinh đó.”

Đôi đũa của tôi khựng lại trong chốc lát.

“Cái này mới.”

Satoshi thổi miếng hoành thánh vài lần cho nguội trước khi tọng hết cả vào họng.

“Tớ đoán cậu ấy cũng khá là nổi tiếng hồi còn học tại Sơ trung Inji. Dù gì cũng là tiểu thư một gia tộc lớn ở Jinde mà. Điểm cao này, dễ gần nữa này. Nghe đồn cả giáo viên chủ nhiệm cũng hy vọng cậu ấy sẽ tự ứng cử. Nổi từ cái hồi lên đài phát thanh dịp Lễ hội văn hóa rồi và lại càng nổi hơn sau khi tin tức và hình ảnh từ Lễ hội Búp bê sống đến tai mọi người trong trường. Duy chỉ hoạt động CLB thì cậu ấy còn hơi khiêm tốn.”

Đúng là làm Hội trưởng CLB Cổ điển chả giúp ích gì mấy.

“Tớ chẳng nói là mình hiểu mọi thứ về cậu ấy...”

Tôi gấp một đũa đầy mì mà đặt tạm lên thành tô để làm nguội.

“... nhưng tớ không nghĩ là Chitanda thuộc tuýp người có thể cáng đáng nổi những việc Hội trưởng Hội học sinh cần làm, nói thẳng là vậy.”

“Đúng. Khi đó Mayaka là người lèo lái vụ làm tập san, nhưng thế cũng không có nghĩa là Chitanda kém. Với một số người thì lãnh đạo chỉ cần là người được lòng nhiều người nhất. Thế thôi. Tất cả những gì cần làm và ủng hộ và hỗ trợ những ý tưởng hay của các thành viên còn lại.”

Nghe như vật để trưng trong đền thờ thế? Ban đầu khi nghe Satoshi gọi Hội trưởng Hội học sinh là một chức vụ mang tính hình ảnh là chính tôi đã nghĩ hần giỡn, nhưng xét cho cùng việc một Chủ tịch Ủy ban phục trách chung có thể hống hách như thế nào thì xem ra đó là sự thật.

“Nhưng rồi cậu ấy cũng không ứng cử.”

“Ừ, như cậu nói đó Houtarou. Có lẽ chính Chitanda cũng không cảm thấy mình là người phù hợp. Dường như cậu ấy chỉ cảm thấy hứng thú về việc ứng cử vào Hội học sinh sẽ là điều tốt cho sau này.”

“Tốt cho sau này... kiểu như làm đẹp lý lịch ấy à?”

Từng có những lời đồn về việc làm Hội trưởng Hội học sinh khiến việc xin vào Đại học mình mong muốn dễ dàng hơn. Dù vậy tôi vẫn khó mà hiểu nổi tại sao nhỏ phải đi ứng cử trong khi tâm trí lúc này hẳn là chỉ toàn tâm cho kỳ thi.

Cười khúc khích, Satoshi ngoe nguẩy hai bàn tay.

“Có lẽ không.”

“Ừ.”

“Tớ nghĩ việc đại diện cho một tập thể như Cao trung Kamiyama sẽ giúp ích khi cậu ấy thừa kế cơ ngơi của gia đình.”

Mì đã hết. Thực sự muốn bê tô lên để húp nước nhưng vẫn còn nóng quá, tôi đành băng quơ nhìn sang ông chủ tiệm đang rửa bát và một cái ấm nước đang sôi.

Thừa kế à? Thế giới của Chitanda đúng là khác xa những gì thông thường. Dù bản thân đã được chứng kiến những sự kiện bao quanh nhỏ nhưng đến tận bây giờ tôi nghĩ mình vẫn chưa nắm bắt được hết, và mỗi lúc cố gắng là một dịp tôi tự trầm trở với bản thân rằng – “Một chuyện như vậy vẫn còn trong thời này ngày nay hay sao?”

Với Chitanda, hai chữ “thừa kế” chính là thực tế của nhỏ.

“Ờ...” Satoshi thăm thì trước khi nuốt thêm một thìa mì. “Tớ thì chả biết mình sẽ làm gì.”

Sau một hồi thất bại với việc bê cái tô lên vì cả sức nặng lẫn nhiệt độ của nó tôi chợt nhận ra sự tồn tại của vài chiếc thìa bên cạnh hũ tiêu. Liền lập tức tôi lấy một cái mà múc một muỗng nước đầy.

“Luật sư thì sao?”

“Luật sư á?”

Satoshi hốt hải la lên như thể ai đó vừa xì với hắn về một sinh vật huyền bí đang sống gần đây.

“Haha, cậu có cái ý tưởng này hồi nào vậy?”

Quán này có vẻ được đấy. Lần sau chắc chắn phải thử món mì hoành thánh của Satoshi. Nghĩ vậy tôi nhận ra muống nước được múc lên quá đầy, bèn lắc qua lắc lại chút cho vơi bớt.

“Vì cậu là anh hùng thâm lặng.”

“Nên cậu nghĩ là...”

“Hai chữ ‘luật sư’ là thứ đầu tiên tôi nghĩ đến. Nếu không phải thì... làm sát thủ cũng được nhỉ? Săn đầu phượng gian ác với chỉ một phát đạn giữa màn đêm tăm tối.”

“Ha... ha...”

Cười cay đắng, Satoshi lại trở về tô mì. Chúng tôi ăn với tốc độ xấp xỉ nhau, nhưng vì hắn gọi thêm cơm nên có lẽ phải ngồi thêm một lúc nữa.

Hai người đàn ông mặc vest mặt đỏ gấc bước vào tiệm vốn chỉ có chúng tôi, khiến ông chủ liền gọi chào: “Xin mời quý khách!” Có lẽ đã say khướt nên họ gọi món mà như quát:

“Hai tô ramen!”

“Và hai lít! Có đồ nhắm không?”

Tôi có cảm giác mình nghe thấy Satoshi lẩm bẩm gì đó giữa sự ồn ào bất ngờ trong quán.

“Hồng dè gặp vụ này... vui đấy.”

Có khi nào tôi đã vô tình khai sinh một sát thủ mới cho thành phố này không nhỉ.

5.

Thứ gió ẩm của một đêm tháng Sáu lướt qua khi chúng tôi rời tiệm, mà khẽ đung đưa chiếc lồng đèn giấy đỏ. Khi này Satoshi muốn trả luôn phần tôi mà nói là phí tư vấn nhưng tôi đã kịp cản. “Phí tư vấn”... các bạn tin được không? Cái thằng! Chỉ cái điểm này là làm tôi phát bực... nhưng cũng may là tôi đã thủ sẵn tiền đề phòng cho dịp này.

Những đồng tiền trong túi áo va lách cách vào nhau theo mỗi bước chân đi. Satoshi nhìn quanh quất rồi dòm xuống đồng hồ.

“Cũng trễ rồi nhỉ, có lẽ tội mình nên về. Xin lỗi vì giữ chân cậu lâu quá nhé.”

“Không sao. Dù gì thì về nhà cũng chỉ rửa hết mớ chén và lau cọ cái phòng tắm.”

“Cậu giận phải không?”

“Không hề, cơ mà đi chung với tớ được không? Về một mình sợ lắm.”

Lời nói đùa này hóa ra lại rất hợp với hắn. Tháng tư rồi Satoshi vì vài cơ duyên trời đánh mà đã đến nhà tôi, sau đó thì chả còn dịp nào khác. Vậy nên tôi đồ rằng hắn khó mà nhớ được chính xác con đường nhưng phương hướng thì có lẽ.

“OK. Đi thì đi.” Nói xong hắn đi trước cả tôi.

Xem ra từ nhà tôi tới quán mì chỉ cách nhau một con đường thẳng tắp. Dây đèn đường buông những vầng sáng rực rỡ của mùa đông vào tâm trí tự dưng khiến tôi nhớ về những kỷ ức mùa hạ. Một

xe cảnh sát nhỏ chạy trên con đường vắng làm tôi chột dạ, nhưng chủ nhân nó đã quyết định đi qua chứ không dừng lại để rầy chúng tôi giờ này làm gì ngoài đường.

“Tớ đang nghĩ là,” tôi bắt đầu nói, “Dù có tưởng tượng ra cách để ai đó tuồng vào những lá phiếu ma thì rồi cũng đi vào ngõ cụt. Hộp được kiểm tra ngay trước khi tiến hành bỏ phiếu nên không có chuyện phiếu được bỏ sẵn từ trước. Đồng thời bốn mươi lá phiếu ma sẽ dễ dàng bị phát hiện nếu chỉ phân bố trong một hộp, nhưng mười thì lại gần như bất khả thi.”

Dù tôi không khác gì lặp lại những lời than thở của Satoshi, hấn gật đầu đầy sốt sắng.

“Chính xác. Tớ không thể nghĩ ra thêm cách nào.”

“Vậy thì tụi mình phải đổi hướng tiếp cận.”

Những phiếu bầu ma vượt quá số lượng học sinh đến từ đâu?

Chúng len lỏi vào những lá phiếu hợp lệ vào lúc nào?

Đột nhiên Satoshi buộc miệng, “Hay là...”

“Cái này chỉ là đoán thôi, nhưng nếu những lá phiếu ma đã nằm sẵn trên bàn thì sao?”

“Hả?”

Thật đau lòng khi giả thuyết của tôi sẽ bác bỏ ý tưởng mới của hấn.

“Không, không thể,” hấn tiếp tục. “Trừ phi trên mấy cái bàn không thể lộ thiên hơn ấy là những lá phiếu vô hình.”

“Phiếu vô hình thì hơi khó, nhưng người vô hình thì sao?”

"Cậu có giận nếu tớ hỏi cậu đang nói cái quái gì không?"

“Không.”

Đường về nhà cắt qua mặt tiền một trạm xăng bỏ hoang. Diện mạo tiêu điều cùng sự hoang vắng như ám vào những cấu trúc bê tông mà làm toát lên thứ cảm giác không dễ chịu cho lắm.

“Từ những gì tớ nghe về tiến trình bầu cử thì có hai lỗ hổng. Nếu lợi dụng thành công thì dám chắc là cả tớ cũng có thể không một mớ phiếu.”

Cứ ngỡ Satoshi sẽ lập tức đáp lại nhưng hắn im như phỗng. Không muốn ngắt lời tôi chăng? Sao cũng được, tôi cứ tiếp tục:

“Thứ nhất là sự xác nhận của những thành viên Ban bầu cử khi họ mang hộp phiếu trở lại phòng Hội. Ừ thì sau đó phiếu sẽ được trút hết ra và hộp phiếu sẽ được xác nhận là trống trước mặt nhiều người, tuy nhiên việc xác nhận ‘khối mấy lớp mấy’ của người mang hộp lại không minh bạch như vậy. Nếu đúng như cậu nói thì công đoạn đó chỉ được thực hiện một chiều.”

Satoshi đã xác nhận, là *hai thành viên Ban bầu cử mỗi lớp lần lượt mang hộp về phòng và đánh dấu vào tên lớp mình trên danh sách để xác nhận.*

“Ờ giấy dùng để xác nhận chắc là kiểu một danh sách tên các lớp với khung để đánh dấu vào phải không? Dù cùng trong một Ban đấy nhưng tớ ngờ rằng mọi thành viên đều nhớ hết mặt nhau. Ví dụ như nếu tớ thay mặt đại diện của lớp 2-A mà mang hộp phiếu tới phòng Hội rồi đánh dấu thì chắc cũng chả ai thấy lạ.”

Âm thanh khe khẽ của Satoshi như mắc lại trong cổ họng.

“Có lẽ cậu nói đúng đó Houtarou... Ừ, chả một ai xác nhận được việc người lấy hộp đi và mang hộp về là một cả.”

“Nhưng tất nhiên phiếu bầu mới là cái quan trọng. Thành thật mà nói người mang hộp đi và về là ai cũng không quan trọng. Điều này không ảnh hưởng tới kết quả bầu cử. Cái danh sách lớp đó cũng chỉ mang mục đích đảm bảo mọi lớp đều đã mang hộp về.”

“Hoàn toàn đúng,” Satoshi gật gù mà trầm tư suy nghĩ. “Vấn đề nằm ở những lá phiếu. Lỗi hỏng cậu chỉ ra không hề nhỏ, nhưng nó vẫn chưa trả lời được câu hỏi về việc làm sao kẻ nào đó có thể không phiếu.”

“Đó là lúc lỗi hỏng thứ hai được lợi dụng.”

Tôi đã cố tưởng tượng về những gì đã diễn ra sau giờ học, ngay trước lúc bỏ phiếu, khi từng thành viên Ban bầu cử đại diện cho lớp lên nhận hộp phiếu... những chiếc hộp gỗ sờn màu hổ phách cứng chắc...

“Cậu từng bảo những cái hộp không được chỉ định cụ thể cho bất kỳ lớp nào trước khi phân phối phải không?”

“Đúng vậy.”

Hắn cũng đã nói là they were each handed out to whoever was closest in line

“Có vấn đề gì sao?” Hắn hỏi thêm.

“Việc phân phối hộp một cách ngẫu nhiên không hề có vấn đề, thậm chí như đã nói việc ai mang hộp phiếu về phòng Hội cũng được cũng chẳng gây ảnh hưởng... Tuy nhiên, nếu kết hợp cả hai thì cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?”

Khoanh tay lại Satoshi ngược nhìn bầu trời đầy mây mà lẳng lặng bước tiếp, và suýt tông vào một cái cột điện thoạt nếu tôi không kịp kéo tay áo hấn lại.

“Vậy ý của cậu, Houtarou à, là một trong số những học sinh mang hộp phiếu trở lại phòng Hội không phải là người trong Ban bầu cử phải không? Nhưng tớ không chắc là nó có liên quan tới việc những chiếc hộp được phân phối ngẫu nhiên.”

“Ý tớ không phải thế.”

Chả phải muốn đánh đổ Satoshi hay gì nên tôi trả lời luôn. Lý do tôi phải lòng vòng bằng câu hỏi này là vì muốn mọi thứ đi theo một trật tự, trước khi tự chúng rơi vào nhau như tơ vò trong đầu.

“Ý tớ là: quy trình bầu cử của chúng ta sẽ không thể kiểm soát số phiếu trong trường hợp một học sinh không phải thành viên Ban bầu cử mang một cái hộp chứa phiếu vốn không thuộc về một lớp nào.”

Sau một hồi mất chữ a mồm chữ o, Satoshi thốt lên:

“Không thể tin nổi. Làm được vậy đâu có dễ?”

Với hiểu biết của tôi về cuộc bầu cử Hội trưởng Hội học sinh Cao trung Kamiyama do Satoshi phổ biến, thì có khá nhiều cơ chế được sử dụng hòng tránh trường hợp kết quả bỏ phiếu bị gây sai lệch. Nhiều là thế, nhưng tất cả chúng đều vô dụng trước một “người vô hình” mang theo một cái hộp cũng “vô hình” không kém.

“Xí, chờ đã.” Satoshi giơ tay ngăn tôi nói tiếp. “Chẳng phải là hơi kì sao? Đúng là thành viên Ban bầu cử không có bằng tay hay cái gì để phân biệt nên sự mạo nhận là khả thi, nhưng hộp phiếu thì sao? Không rõ từ bao giờ nhưng tớ dám chắc là những cái hộp đó đã cũ lắm rồi. Chúng không phải thứ có thể làm giả trong vài đêm. Nếu một học sinh mang một cái hộp chỉ cần hơi khác với những cái còn lại thì nguy cơ bị phát hiện chẳng phải rất cao hay sao?”

Dừng lại chút rồi hần thêm vào:

“Hơn nữa, thủ phạm không thể chỉ mang hộp tới phòng Hội, trúng hết phiếu ma ra để hòa lẫn với phiếu thật rồi rời đi như thể thể là xong chuyện. Sau khi được xác nhận là rỗng lần hai những hộp phiếu sẽ được xếp vào góc phòng. Không dễ để mưu kế được trót lọt nếu chiếc hộp không giống y hệt phiên bản gốc.”

“Đúng thế, nên cũng có thể nói nếu tồn tại một cái hộp gỗ sồi màu hổ phách cũ kỹ, có khóa và hai bên đề chữ ‘Hộp phiếu’ bên cạnh hai mươi bốn cái được coi là ‘nguyên bản’ thì âm mưu này sẽ trót lọt.”

“Kiểm được cái hộp như thế ở đâu?”

Ở đâu à? Ừ thì...

“Có lẽ là trong nhà kho, tầng một khu Chuyên biệt.”

Dù sao thì đó cũng là nơi chứa mọi hộp phiếu.

Nhìn là biết đầy bực dọc. Satoshi đi mà như giộng chân xuống đất.

“Đó là nơi chứa những cái hộp nguyên bản chứ không phải cái của cậu.”

Tôi cũng phát bực. Ai bảo trong đó chỉ có hai mươi bốn cái hộp không hơn không kém nào? Sao hán không chịu hiểu nhỉ?

... Nghĩ đến điều đó chợt khiến tôi vỡ lẽ. Ừ nhỉ. Đó không phải lỗi của Satoshi. Chỉ là do tôi có sự trợ giúp từ gia đình thôi.

“Hôm nay có một bưu thiếp gửi cho chị tớ.”

“Hả...” Satoshi trân trân nhìn tôi, dần ra vì sự thay đổi đột ngột trong chủ đề. “Ờ, ừ, chị cậu vẫn khỏe nhỉ?”

“Vẫn ổn, cảm ơn. Bỏ quay lại học Đại học rồi nên thời gian này không về nhà, nhưng tám bưu thiếp thì vẫn gửi về đây. Phiên phức. Tớ phải cật tậm một chỗ và gắng nhớ cho tới khi bỏ về nhà.”

“Sao không gửi tới nơi tạm trú của chị ấy luôn đi?”

Một luồng điện như vừa xẹt qua tôi. Ờ ha, đơn giản thế mà. Sao không gửi quách nó cho rồi... mà sao mình không nghĩ ra nhỉ?

“Houtarou ới?”

“À xin lỗi. Hơi lơ đãng chút. Quay lại việc chính nhé, tám bưu thiếp là thông báo về một buổi họp lớp.”

Satoshi trông chả thoải mái chút nào, hẳn là hán muốn hét lên thế quái nào chuyện này lại là “việc chính”.

“Ừm, nghe này...”

“Và đó là lớp 3-I.”

Một chiếc bán tải lớn với những âm thanh sôi động phát ra qua cửa sổ lao vút qua chúng tôi. Giơ hai bàn tay lên trước mặt, Satoshi lần lượt quặp từng ngón tay vào đồng thời đếm A, B, C, D, ...

“Ra vậy. Chín lớp...”

Tôi gật đầu.

“Cao trung Kamiyama có tám lớp mỗi khối là câu chuyện diễn ra trong hiện tại. Trước đó là chín, và trước đó nữa có thể từng là mười. Ai biết được lẽ như năm sau chỉ còn lại bảy rồi năm sau nữa chỉ còn sáu lớp.”

“Tớ hiểu rồi. Hiển nhiên quá mà. Số học sinh... hay số người trong độ tuổi học sinh sẽ thay đổi nhưng trường thì vẫn ở đó.”

Chúng tôi luôn nghĩ bản thân mình luôn tồn tại trong Cao trung Kamiyama. Điều đó không hẳn là sai, nhưng vấn đề là ngôi trường sẽ tiếp tục tồn tại mà không chút đoái hoài gì tới sự tồn tại của học sinh chúng tôi. Từng có thời điểm ít nhất một khối nào đó có chín lớp, và cũng lúc đó một cuộc bầu cử Hội trưởng Hội học sinh được diễn ra. Sự sồn cũ trên những cái hộp có thể chứng minh điều đó. Tôi không nghĩ họ sẽ vứt đi những chiếc hộp bị thừa. Ai biết được một ngày nào đó trường Kamiyama sẽ lại có chín lớp một khối đúng không?

“Trong nhà kho nơi tầng một khu Chuyên biệt vẫn có những cái hộp ngủ yên từ thời trường ta có nhiều học sinh hơn bây giờ. Thủ phạm biết điều đó. Hắn lấy một cái hộp dư, bỏ những lá phiếu ma vào, giả danh một thành viên Ban bầu cử rồi thản nhiên mang hộp phiếu vào phòng Hội. Hắn đã không đánh dấu xác nhận lên danh sách lớp. Do chỉ có duy nhất một chiếc chìa và nó có thể mở tất cả

các hộp nên hẳn không lo về việc chiếc hộp giả không thể được mở. Sáng mai hãy kiểm tra chồng hộp trong phòng Hội, nếu đúng là có hai mươi lăm thì đây là bằng chứng giành cho cậu. Cậu đã bảo là chiều nay chúng chưa bị vội trả lại nhà kho phải không?”

Nếu nhận ra sự tồn tại của những chiếc hộp dư như di sản một thời của trường Kamiyama thì việc nhìn thấu mưu kế của kẻ không phiếu thật không khó khăn gì. Tôi nhớ có chị từng học ở chính ngôi trường này nên mới hiểu rằng những gì hiện tại chỉ là cột mốc trong dòng chảy thời gian. Còn Satoshi, người chỉ có một đứa em gái thì tất nhiên khó mà biết được. Chỉ vậy thôi, nhưng dù là thế thật thì mọi thứ trôi qua vẫn để lại một dư vị đắng chát nơi đầu lưỡi. Tôi hiểu về sự vô tình của thời gian, nhưng không lúc nào là không cảm giác mình như bị bảo rằng: “Rốt cuộc mày vẫn chẳng hiểu ý nghĩa thật sự nhỉ.”

“Tớ đã quá chủ tâm về thứ bên trong hộp... thứ gì đó bị thiếu,” Satoshi lầm bầm.

Tôi nhún vai đáp lại lời tự nhận xét có phần khó hiểu của hắn, khiến những đồng xu trong túi áo va vào nhau lên những tiếng lách cách êm dịu.

6.

Theo những gì Satoshi kể lại thì hẳn đã báo với Chủ tịch Ủy ban phụ trách chung về giả thuyết chúng tôi tìm ra từ đêm hôm trước và sự tiếp tục đến tai trưởng Ban bầu cử. Coi bộ ngài Chủ tịch của chúng ta tới tận bây giờ vẫn chĩa mũi dùi cậu bé lớp 1-E, nhưng do thực tế đã đếm được đúng hai mươi lăm cái hộp trong phòng Hội nên ngài rồi cũng cứng họng.

Lỗ hổng trong hệ thống đã được bịt chặt và cuộc bầu cử được làm lại, với kết quả là Seiichirou Tsunemitsu đồng dặc bước lên vị trí tân Hội trưởng Hội học sinh. Trong bài phát biểu lúc nhậm chức trước toàn trường vào giờ nghỉ trưa không hề có một chữ nào liên quan đến những rắc rối đã âm thầm xảy ra và lặng lẽ trôi qua.

Chúng tôi không biết kẻ khổng phiếu là ai. Satoshi thì tuyên bố: “Tìm ra hắn là việc của Ban bầu cử, chả liên quan đến tớ.”

Chưa bao giờ tôi đồng tình với hắn nhiều như vậy.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Không phản chiếu trong gương

Chương 1

Tất cả bắt đầu vào một sáng Chủ nhật...

Tôi phải ra ngoài để mua mấy thứ lặt vặt. Chóp ngòi của cây bút chì G [note3025] luôn được dùng cẩn thận rất cuộc cũng đã tới giới hạn của nó. Tôi còn cần một xấp giấy than, và cũng tự dưng có một nỗi khao khát khó hiểu về một chiếc com-pa mới.

Sau khi hoàn thành việc mua sắm ở tiệm tạp hóa quen thuộc tôi quyết định ghé vào một cửa hàng điện tử. Đã bắt đầu nghĩ về việc vẽ trên máy vi tính nên đi coi giá cả một chút cũng là việc nên làm. Dù cũng có một cái không dùng ở nhà, nhưng dung lượng quá nhỏ của nó lại không phù hợp để tôi có thể thoải mái mà vẽ vờ.

Ai cũng bảo máy tính giảm giá liên tục nhưng bằng ấy vẫn là quá khả năng so với túi tiền của tôi. Nếu còn phải cố thêm một cái tablet [note3026] để cho đủ bộ thì rõ là không tưởng. Fuku-chan chắc là biết cách để kiếm đồ rẻ, nhưng khi nào nó còn chưa thấp hơn một nửa giá hiện tại thì tôi vẫn chỉ biết ngắm nhìn qua cửa kính.

Hy vọng dán thân vào kỉ nguyên số [note3027] cùng với hoài bão cá nhân hơi bị chùng xuống, tôi rời khỏi cửa hàng và ngay lập tức một gương mặt thân quen xuất hiện.

“Ô, chẳng phải Ibara đây sao? Lâu rồi không gặp!”

Nếu người ấy ngay lập tức nhận ra thì tôi cần một khoảng lâu hơn để định hình lại. À, đó là một người bạn hồi sơ trung, Ikehira. Vì đã nhuộm tóc và trang điểm nên ban đầu tôi chẳng nhận ra cậu ấy.

Hồi sơ trung, Ikehira đã luôn cố gắng kết thân với mọi người trong lớp và cũng chẳng lòe loẹt như bây giờ. Không hẳn chỉ là màu tóc nhuộm hay phấn trang điểm, tôi cảm thấy cậu ấy đã thay đổi.

“A, lâu rồi không gặp.” Tôi vừa vẫy tay vừa nói. Chúng tôi không phải bạn thân nhưng quan hệ thì không xấu ở bất kỳ phương diện nào. Ikehira chỉ là một người bạn-bình-thường-vô-tình-chung-lớp vào năm ba sơ trung. Nhưng, đúng như hình dung, gặp mặt sau một khoảng thời gian dài cũng khiến tôi không khỏi hoài niệm.

“Đang làm gì thế?”

“Tớ đang định mua một cái máy vi tính.”

“Woa! Loại nào?”

“Cái nào cũng mắc kinh khủng, chắc lần sau tớ sẽ quyết định.”

“Thế à? Cái nào cũng mắc sao? Ha!”

Ikehira đáp một cách đầy cường điệu trước khi nhìn vào cái túi xốp của tôi.

“Vậy cậu đã mua gì nào?”

“Ừm, là...”

Bị hỏi một câu không ngờ tới làm tôi đơ hống. Vẽ manga là một bí mật tôi luôn giữ kín với bạn của mình hồi sơ trung. Những người duy nhất biết là Fuku-chan, Oreki cùng vài người bạn tốt khác. Đó

chắc chắn không phải việc xấu, nhưng biết được thì không ít thì nhiều họ cũng sẽ hỏi “Cho mình coi được không?” cho mà xem...

Và thế thì xấu hổ chết!

“Bút thước ấy mà.”

Đó không phải là lời nói dối.

Và thay vì một lời bình phẩm u ám, Ikehira gật đầu với một biểu cảm vô tư lự.

“Ồ, dĩ nhiên rồi. Ibara luôn là một người giỏi mà!”

Nếu những lời đó được nói vào hồi sơ trung thì chúng sẽ mang rất nhiều ẩn ý...

Khi sự ghen tị với những người điểm cao trộn lẫn với sự mặc cảm của những người điểm thấp, một sự chán nản khó tả nổi nhất định sẽ sinh ra.

Tuy nhiên, giọng nói của Ikehira rất nhẹ nhàng mà vô tư. Tôi chẳng nên nghĩ ngợi gì nữa. Dù không tự xem mình là giỏi, nhưng trường cao trung của tôi khó vào hơn nhiều so với Ikehira – giờ mà làm bộ khiêm tốn chỉ làm người ta khinh mà thôi. Đã hơn một năm từ ngày tốt nghiệp trường cũ và giờ chúng tôi lại ở đây, có một cuộc trò chuyện bình thường.

Có lẽ chúng tôi đã trưởng thành hơn một chút rồi.

Sự thật trong cái túi của tôi hầu hết là những thứ không phục vụ cho học tập mà là những “bút thước” đặc biệt. Tôi vẫn cảm thấy mình đã nói dối, và có hơi tội lỗi khi hỏi ngược lại:

“Còn Ikehira mua gì thế?”

“À, đáng ra là một cái máy quay phim, nhưng tình hình là giá mắc hơn một ngàn yên so với dự kiến của tớ.”

“Một cái máy quay?”

“Chính xác!” Cậu ấy cao giọng. “Cậu biết không, tớ đang đánh trong ban nhạc đó nha. Nhưng mà... dở tệ. Vậy nên tớ quyết định tự quay mình khi tập luyện. Hơi bị siêng quá hả?”

Tôi cười đáp lại. Nếu chủ đề của cuộc nói chuyện là về vẽ truyện tranh, thì có vô số người ưỡn ngực tuyên bố “Tôi muốn vẽ” nhưng chẳng bao giờ bỏ thời gian ra mà tập luyện. So với họ thì Ikehira khá là siêng đấy.

“Cậu chơi gì?”

“Bass [note3028] . Nhưng mà, ca sĩ chính vừa bỏ rơi tụi này...”

Vừa dứt lời, biểu cảm của Ikehira đột nhiên trở nên tươi tắn.

“Đúng rồi! Ibara hát hay lắm mà! Cậu đã vào CLB nào chưa?”

Thế quái nào nó lại thành chủ đề được nhỉ?

Tôi giỏi hát cơ á? Cái sự nhầm nhọt này từ đâu mà ra vậy? Lý do duy nhất tôi có thể nghĩ tới là về việc mình đã từng chỉ huy để lớp hợp xướng một lần, do chả ai muốn gánh cái trách nhiệm đó.

Tôi bèn đáp lại đầy cay đắng:

“Có có, có chứ. Tớ bận tới nỗi không có thời gian về nhà nghỉ luôn. Và sẵn tiện đính chính là tớ chưa bao giờ hát hay cả.”

“Hả, thật sao? Là một CLB thể thao à?”

“Không. Là một CLB về văn học. Cậu cũng biết vài thành viên trong đó đấy.”

“Ô, là ai vậy?”

“Có Fukube... và Oreki.” Tôi chậm rãi liệt kê ra từng cái tên.

Đáp lại lời của tôi là một cái trềng mắt quá sức kinh ngạc. Đã quá trề để rút lại rồi-

“Oreki? Cả cái thằng đó sao!” Ikehira la lên đầy tức tối.

Và rồi, dường như là đã hiểu lầm, cậu ấy hạ giọng xuống mà nói:

“Vậy ra đó là tình hình... Oreki cũng thò đầu vào. Thật là xui-siêu-hạng nhỉ?”

“À... ưm...”

Ikehira bước lại gần, nhẹ giọng hơn nữa để gần như thì thầm.

“Dù tớ không biết CLB của cậu là gì... nếu thằng đó lại dở chứng... cậu biết đấy... tốt nhất là đá nó ra khỏi CLB đi. Tớ không thể làm gì để giúp cậu được, nhưng chắc chắn phải có ai đó sẵn lòng giúp cậu một tay.”

Nuốt mớ từ ngữ nặng nề xuống cổ họng, tôi chỉ biết im lặng mà gật đầu một cái.

Sau đó, chúng tôi tán gẫu thêm một chút trước khi vẫy tay chào tạm biệt. Trên đường về, tôi không thể cản nổi tâm trí mình hướng về Oreki.

Phản ứng của Ikehira không phải là một sự làm quá. Vào năm ấy, tất cả học sinh năm ba sơ trung Kaburaya đều có lý do để ghét bỏ Oreki.

Hay nói đúng hơn, tất cả học sinh sắp tốt nghiệp năm ấy đều lý do để ghét cậu ta.

Những gì xảy ra lúc đó tôi chưa hề quên. Nhưng...

Theo từng bước chân, tôi như vẫn còn nghe loảng thoảng lời nói nhẩn tâm, cay độc của Ikehara. Sự việc ấy chắc chắn phải diễn ra gần ngày lễ tốt nghiệp, tôi nhớ vậy, nhưng không phải vào tháng một hay tháng hai. Trí nhớ của tôi có thể hơi mờ mịt một chút, nhưng có vẻ nó đã xảy ra vào những ngày cuối cùng của tháng mười một.

Chương 2

Đó là một truyền thống của trường sơ trung Kaburaya. Hằng năm, các lớp có học sinh chuẩn bị tốt nghiệp sẽ cùng nhau làm một tác phẩm “kỉ niệm tốt nghiệp”.

Vì tất cả các “thế hệ” đều muốn lưu giữ cái riêng, nên một số lượng không nhỏ các ý tưởng đã vô tình bị lặp lại trong vòng mười năm nay. Những tiền bối đã tốt nghiệp năm ngoái đã để lại tác phẩm “Trồng cây” của mình: một cái hạt được giao cho khoảng hai trăm học sinh sắp tốt nghiệp năm ấy, truyền từ tay người này sang tay người nọ cho đến người cuối cùng, người đó sẽ gieo nó xuống đất. Vâng, cả một khóa sắp tốt nghiệp nghĩ ra được cái “tác phẩm” như vậy... đúng là tôi phải “phục” sát đất.

Tôi không biết mọi người đã đi đến quyết định làm cái đó như thế nào. Có lẽ ít nhiều cũng dính dáng đến nhà trường bởi dự án hiển

nhiên sẽ cần tiền. Rút kinh nghiệm từ những gì xảy ra năm trước, vài người có quyền hành trong chúng tôi đã nhất trí làm ra một cái “kỉ niệm tốt nghiệp” đáng hoàng hơn một chút.

“Quyết định cuối cùng của tụi này là một cái gương thiết bị. Các bạn thấy sao?”

Khi lớp trưởng lớp tôi, Sajima-san, thông báo điều này, một tràng phấn nộ ồ ạt vang lên từ đầu tới cuối phòng học. Chẳng ai nghĩ đến việc làm một tấm gương cả, chưa nói đến việc kiếm được bao nhiêu người trong trường biết một cái gương được làm như thế nào.

Gương mặt của Sajima-san rất dễ ửng đỏ lên. Vào lúc đó chắc hẳn cậu ấy đang xấu hổ mà vội đính chính:

“Ý tớ là, làm một cái *khung cho tấm gương cơ!*”

Rồi chúng tôi cũng mừng tượng được khi nghe vậy.

Chúng tôi sẽ tạo ra và trang trí một cái khung gỗ cho một tấm gương cao hai mét. Mỗi lớp sẽ đảm nhận một phần gỗ để điêu khắc. Khi hoàn thành, tấm gương và cái khung được trang trí của nó sẽ được để lại ngôi trường sơ trung Kaburaya, để mãi mãi soi đường dẫn lối cho đàn em mai sau.

Nếu bạn có muốn hỏi rằng cái ý tưởng này tốt hay tệ ấy, thì tôi sẽ không ngần ngại chọn cái thứ hai. Một tấm gương thì vẫn tốt hơn một cái hạt, nhưng thành thật mà nói thì nó quá vô dụng, ngoại trừ việc sau vài năm nữa sẽ “may mắn” trở thành đề tài cho ít nhất một câu chuyện kinh dị của trường.

Với quyết định ấy, bước đầu tiên là chọn ra người thiết kế mẫu trang trí.

“Takasu-san bên lớp 2 sẽ nhận phần thiết kế.”

Tôi hiểu ngay lập tức. Ami Takasu đã từng dành giải Bạc trong một cuộc thi thiết kế cấp thành phố. Cậu ấy cũng tự thiết kế linh vật cho những hội thao của trường. Không nghi ngờ gì cậu ấy là người có khả năng vẽ tốt nhất trong tất cả chúng tôi.

Thiết kế của Takasu-san được chia thành mười phần phân đều cho năm lớp. Mỗi lớp sau đó sẽ tự chia nhau ra để điêu khắc những phần của mình.

Một khi tất cả các phần được ghép lại thì cái khung sẽ hoàn thành.

Trông thì có vẻ chẳng mất thời gian và công sức cho lắm. Phải vậy thôi, vì vào thời gian đó chúng tôi còn phải chuẩn bị cho kì thi vào trường cao trung. *Đến cuối tháng mười hai là phải đầy đủ khiên giáp – hẳn ai trong chúng tôi cũng nghĩ vậy. Nếu thiết kế quá phức tạp thì sẽ chẳng ai dám làm. Kết quả là không ai phản đối, và nhờ thế chúng tôi bắt đầu xắn tay áo cho dự án tốt nghiệp của mình.*

Thiết kế của Takasu-san mang một dáng vẻ rất chính thống – những dải nho leo quấn quanh phần giữa của khung trong khi thân và lá sẽ phủ hết tất cả, và những trái cây mọc ra thành chùm từ những đoạn cong của thân tạo ra một hình tượng đầy xum xuê. Một số đoạn sẽ được trang trí với bọ rùa và bướm bướm, cùng với vài chú chim lượn vòng quanh nhau.

Thật ra tôi có thể nói vậy là vì đã chứng kiến tám gương khi nó được hoàn thành. Ban đầu tất cả những gì chúng tôi nhận được chỉ là mấy tấm gỗ hình vuông cạnh mười xen-ti-mét và tám hình vẽ mẫu cho riêng phần mình đảm nhận.

Nhiệm vụ của nhóm tôi lộn lạo ở phía trái khung gương. Sajima-san đã bảo rằng phần trên và dưới được thiết kế rất nhiều chi tiết trang trí, trong khi hai bên thì ít hơn. Vì vậy chúng tôi đã thảo luận và quyết định nhóm nào sẽ chỉ làm đúng một miếng gỗ ở phần trên hoặc phần dưới, và nhóm nào sẽ làm hai miếng gỗ ở mỗi bên.

Trong hai phần được giao được giao cho chúng tôi, một chứa những họa tiết dây leo chằng chịt và vài chiếc lá. Nó được xem là phần dễ hơn trong khi phần còn lại có cả một chú chim đậu hờ trên một chùm nho mọc ra từ một đoạn dây leo.

Tụi con trai trong nhóm rầu rĩ:

“Tại sao tụi này phải làm con chim chứ?”

“Trong khi mấy nhóm khác chỉ phải khắc dây leo thôi, công bằng quá ha.”

Dù bực bội nhưng tôi cũng khó mà trách được. Nhóm chúng tôi đã được giao phần việc thử thách nhất so với các nhóm kia. Trên phương diện “công bằng” thì đúng là có lý do để tức tối...

Nhưng mà,

“Ngay từ đầu có ai nói là sẽ công bằng đâu, đúng không?”

Một lời đáp trả hoàn toàn hợp lý, thường thì tôi phải là người làm như vậy.

Nghe thế tụi con trai liền trật tự. Khi nhận ra mình không phải tự làm hết những thứ này chúng chắc hẳn đã mừng thầm trong bụng. Thiết kế phức tạp, thời gian giới hạn và cả một kì thi đang chờ đợi –

xét trên những yếu tố ấy, thì việc để tụi con trai chưa có chút kinh nghiệm gì về điêu khắc làm việc này quả là một rủi ro quá lớn.

Fuku-chan đã từng nói rằng điều tôi quý trọng nhất là “Công bằng”. Vì không muốn chủ đề của cuộc bàn luận hướng về bản thân nên hồi đó tôi đã phớt lờ những từ ngữ ấy.

Tuy nhiên, giờ nghĩ lại thì tôi đã nhận ra. Rõ như trắng rằm rằng Fuku-chan thực sự rất hiểu tôi...

Nhưng ở thời điểm phải nhận một phần việc không công bằng từ cái “kỉ niệm tốt nghiệp”, tôi đã không thể làm gì hơn ngoài việc chấp nhận. Cũng may, tôi có thể được xem là có chút tài về điêu khắc cộng với việc Mishima, một cô bạn là thành viên CLB Nghệ Thuật cũng ở trong nhóm. Chuyên môn của cậu ấy là chạm khắc, nhưng vẫn đủ vượt trội so với tôi về khoản điêu khắc [note3029] . Hai miếng gỗ vuông chả là gì đối với hai chúng tôi cả - dù, phải thừa nhận rằng việc học của chúng tôi có bị xao nhãng trong quá trình làm việc.

Trước đó Mishima và tôi chưa bao giờ trò chuyện. Có thể là không đúng, nhưng tôi luôn thấy Mishima là một người luôn cảnh giác mọi thứ và xa rời mọi người. Tuy nhiên, trong mười ngày làm chung để hoàn thành dự án tôi đã nhận ra mình và cậu ấy từng bước sẽ chia những bí mật của mình cho nhau. Biết ước mơ thành họa sĩ manga của tôi, cậu ấy không hề chọc và cũng chẳng nói ngay rằng tôi có thể làm được. Mỉm cười, cậu nói chỉ nhỏ nhẹ: “Sẽ khó đấy.”

Mishima đã hoàn thành xong việc điêu khắc chú chim. Khi ấy chưa biết là loài chim gì nên tôi bèn hỏi:

“Là chim nhạn à?”

“Tớ nghĩ vậy.”

“Được rồi, vậy đó là chim nhạn.”

Sau ba lời nói chúng tôi đã xem nó là một con nhạn. Còn bây giờ, tôi nghĩ nó phải là một con chim ruồi thì hơn.

Ít nhất là với tôi, góp một phần vào tác phẩm tốt nghiệp năm ấy là một kỉ niệm đẹp.

Có một vấn đề nhỏ tới mức chẳng đáng để nhớ. Khi quá trình điêu khắc của chúng tôi đến những công đoạn cuối, một tên trong tụi con trai chưa bao giờ giúp tới nửa tay tự dung phân nản:

“Đấy, rốt cuộc cũng là những đũa giò thì làm hết. Dù có là kỉ niệm của cả khối thì ngay từ đầu cũng đừng thúc ép người không biết gì phải làm chứ?”

Tôi nhớ như in những lời này.

Thế thì sao không nói ngay từ đầu, rồi chờ đến lúc mọi chuyện sắp xong mới dở chứng? Có rất nhiều thứ muốn phản pháo lại. Rốt cuộc, tôi đã chọn cách ít nữ tính nhất có thể...

“Bị ngu hả?”

Có lẽ tôi đã nói vậy đấy.

Và thế là chúng tôi cũng hoàn thành hai miếng gỗ mà không một sai sót. Phần của tôi không được chau chuốt như của Mishima nhưng chắc chắn là trung thành với thiết kế nguyên bản. Tôi rất thỏa mãn về nó. Các nhóm khác cũng lần lượt hoàn thành công việc của

mình. Những dải nho leo uốn lượn cong vòng, những cái lá lo bè che phủ hơn nửa bề mặt, từng miếng từng miếng một dần dần tụ về một chỗ.

Cuối cùng, ngày hái quả từ những công sức của chúng tôi đã đến...

Và sự việc cũng xảy ra vào chính cái ngày này.

Cái nhóm liên tục xin gia hạn thời gian hoàn thành của mình đã đưa ra một thứ làm cho mọi người sửng sốt.

Nhóm đó chịu trách nhiệm với miếng gỗ nằm ở phần dưới khung. Trong thiết kế của Takasu-san, những nhánh nho leo lẽ ra phải được khắc cho thông xuống và có hơi cong lên một chút. Một nhánh cây vững chắc lẽ ra phải được bắc ngang qua chỗ những đoạn leo bắt đầu chông xuống. Dù không dễ để làm cho dây leo chông xuống một cách tự nhiên, nhưng so với “con nặn” của chúng tôi thì vẫn còn dễ hơn nhiều.

Là thế, nhưng trên tám gỗ họ đưa ra chỉ có đúng một nhánh leo ngang đuột như cây bút chì.. Không, chẳng thể coi đó là dây leo nổi. Một “cái gậy” hết sức cầu thả và xấu xí được đeo ra vắt ngang ngay ở giữa miếng gỗ.

Chẳng có theo một khuôn khổ nào và chắc chắn là kết quả của sự lười biếng. Theo như tôi nhớ, thì khi lớp trưởng Sajima-san nhận lấy miếng gỗ mặt của cậu ta nhanh chóng đỏ au mà gầm lên giận dữ:

“CÁI QUÁI NÀY LÀ SAO? SAO KHÔNG NÓI CHO TÔI BIẾT LÀ CẬU KHÔNG LÀM ĐƯỢC? THẲNG MÙ CÒN THẤY LÀ NÓ KHÁC

VỚI THIẾT KẾ!”

Phía bên kia, cậu con trai vừa giao ra miếng gỗ không có chút cảm xúc.

“Vì khắc nó lên rồi xuống phiền phức lắm,” cậu ta đã nói như vậy.

Đó chính là phần của Oreki.

Không còn thời gian để chữa lại chỗ đó. Cái khung phải được lắp lại hoàn tất trước khi gương được chuyển đến. Vô vọng rồi. “Tác phẩm” của Oreki cũng phải được lắp vào.

Tôi cũng góp một tay trong việc lắp các miếng gỗ lại vào nhau. Việc này được thực hiện trong nhà thể thao. Chúng tôi trải giấy báo lên sàn trước rồi mới đặt lên những miếng gỗ từ các lớp. Trên mỗi miếng gỗ đều có đánh số nên chỉ việc theo thứ tự định trước mà lắp chúng vào. Sau khi mọi miếng đã được ghép vào nhau một cách hoàn hảo thì công đoạn tiếp theo là dán lại bằng keo dán gỗ. Cái mùi nặng khiến nó khá nguy hiểm với học sinh nên việc này được giao cho giáo viên. Đeo bao tay và dùng bàn chải, thầy bắt đầu dán từng miếng gỗ chặt vào nhau. Những học sinh đã giúp xếp những miếng gỗ đứng qua một bên mà yên lặng xem thầy làm.

Vào mùa đông thì ngày rất ngắn. Tôi nhớ là vào lúc ấy trời đã chuyển màu đen kịt. Hình như là có tuyết nữa.

Thế rồi công đoạn dán cũng hoàn tất. Thầy chậm rãi ưỡn thẳng lưng mà nói:

“Rồi, xong rồi đó.”

Vì không được đùa giỡn trong khi keo vẫn chưa khô, chúng tôi chỉ đứng tại chỗ mà dán mắt vào cái khung gương đang nằm trên mặt báo. Giờ tự dừng tôi lại thấy thực sự cái việc ghép khung lại không cần nhiều người đến thế.

Nhưng, tôi biết rằng tất cả những học sinh đã ở trong nhà thể thao chiều hôm ấy đã cảm thấy một nỗi hân hoan không thể nói thành lời. Tôi nghe vài cậu con trai đứng cạnh bàn luận:

“Không tệ chút nào.”

“Đồng ý.”

Thực tình, với một thứ được làm bởi một mớ học sinh sơ trung thì cái khung này phải nói là khá đẹp.

Hai phần mà tôi và Mishima đảm nhận nổi bật hẳn trên thành phẩm. Chẳng quan tâm những lời khen ấy có phải giành cho mình hay không, tự tôi đã hoàn toàn hài lòng với thể hiện của mình.

Tuy nhiên, vẫn có những phần không được làm tốt lắm bị lẫn vào – vài nhánh leo lọt lạt vì bị khắc quá mỏng, vài chỗ thì lá không gắn vào được với thân nên trông nó như thể đang lơ lửng. Nhưng mà có tệ đến thế nào đi nữa thì chắc chắn là vẫn còn đẹp hơn “cây gậy” của Oreki.

Thôi thì tôi cũng cảm thấy thoải mái một tí. Với một người xét nét tới từng điểm nối nhau của các nhánh leo thì chắc chắn sẽ sỉ nhục cái nhánh thẳng đuột của Oreki, nhưng cái phần nhỏ xíu ấy không đáng trở thành một lỗi lớn khi nhìn tổng thể cái khung. Hên là miếng của Oreki tọa lạc ở phần dưới, nơi các nhánh leo đều theo một

hướng đi ngang nên càng dễ bị bỏ qua. Tới giờ cũng chưa có ai nhìn vào mà nói rằng: “Chỉ có lớp 5 là lười biếng.”

Sẽ tốn từ hai đến ba ngày để keo khô hoàn toàn, có nghĩa là chúng tôi đã làm hết phần việc có thể làm vào ngày hôm đó. Khi chúng tôi vừa dọn xong mớ giấy báo và chuẩn bị đi về thì Takasu-san bước vào.

Dù biết về sự nổi tiếng của Takasu-san, nhưng vì chưa từng học cùng lớp nên tôi không biết mặt cậu ta. Trong tưởng tượng của mình Takasu-san có một thân hình mảnh mai của một nghệ sĩ, thế nên tôi đã không ngờ rằng cậu ta lại có một gương mặt sắc mà cứng rắn đến thế. Tôi chỉ nhận ra khi nghe thấy một người gần đó thì thầm: “Ồ, Takasu-san kìa.”

Cậu ấy không đến một mình, mà được hộ tống bởi ba bạn nữ khác có vẻ là bạn thân. Quát vào một trong những học sinh đang đứng, cậu ta hỏi:

“Thế nào? Xong chưa?”

Giọng của cậu ta suồng sã một cách khó tin. Tôi không thể không cảm thấy một cơn sóng khó chịu ập vào mình, cũng chẳng thể thấy được mối liên hệ giữa những nhánh leo đầy chau chuốt hút hồn người xem với cái giọng cười ấy. Cứ như phải là từ hai người không quen không biết nhau vậy.

Bốn người họ vừa nói vừa cười sang sảng khi tiến lại cái khung gương.

Tôi đã nghĩ là thành phẩm này sẽ đủ làm cho Takasu-san hạnh phúc. Dù là có vài chỗ không được như ý, nhưng ngay đầu chẳng ai

nên hy vọng một sản phẩm chấp vá từ cả trăm học sinh là hoàn hảo. Và dù chúng tôi không thể sao chép y chang bản thiết kế nhưng đây là một tác phẩm phù hợp với khả năng của mọi người. Ngoại trừ bọn họ thì tất cả học khác đều im bật.

Thế nhưng, khoảnh khắc Takasu-san nhìn vào các họa tiết trên khung, nụ cười của cậu ta lập tức đông cứng.

“Ơ...”

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống khi tôi nhận ra sự thay đổi biểu cảm đột ngột ấy. Trông gương mặt tối sầm tôi đã hiểu được thế nào là “mất hết tinh thần”. Rất nhanh chóng, cậu ta quay lại.

Takasu-san giơ tay chỉ vào một chỗ trên tấm khung mà nói:

“Cái... cái gì ở kia?!”

Chỗ cậu ta chỉ vào không đâu khác chính là tác phẩm trêu tượng của Oreki. Tiếng gào thét của Takasu-san liên vang dội khắp nhà thể thao.

“THẾ NÀY LÀ THẾ NÀO? SAO LẠI THÀNH RA NHƯ VẬY? QUÁ ĐÁNG MÀ! ĐỪNG - CÓ - GIỖN - VỚI - TÔI! THẬT LÀ QUÁ LẮM MÀ!”

Thấy thần tượng suy sụp trước mắt, ba đứa con gái hộ tống ngay lập tức lại gần để đỡ dành. Họ liên tục nói những câu như “Sao vậy?” và “Bình tĩnh nào”.

Nhưng rồi cuối cùng Takasu-san cũng khóc. Cậu ta lấy tay che mặt nhưng cũng ngay lập tức tuôn một tràng thổn thức. Tức tối tột

cùng, ba đưa con gái quay lại mà quát vào những học sinh đang đứng im lặng.

“Vậy là có ý gì hả? Ai làm ra cái này?”

“Đây là kỉ niệm cuối cùng của cậu ấy với trường! Các người tốt nhất là nên làm cho coi được đó!”

“Xin lỗi! Xin lỗi Ami mau!”

Nói thế thì cũng có khiến cái người đã làm ra phần đó xuất hiện được đâu? Chẳng ai ở đây có thể giải quyết cho họ cả, và Takasu-san thì vẫn tiếp tục màn suorót suorót của mình. Cậu ta còn chưa chịu dừng mặc cho thầy ra sức dỗ.

Chịu thua, thầy đành hướng về chúng tôi mà hỏi:

“Lớp nào chịu trách nhiệm cho phần này vậy?”

Ngoại trừ Takasu-san, mọi người đều trao đổi với nhau những ánh mắt lo lắng. Trong những trường hợp thế này thì tốt nhất là tôi nên dung cảm một chút.

Giờ nghĩ lại, thì hình như chưa để thầy chờ tới mười giây tôi đã đáp.

“Lớp 5 [note3030] .”

Ngay sau đó là ba cái nhìn trừng trừng đầy giận dữ.

Ba nữ hộ vệ của Takasu-san bắt đầu phun ra những lời đe dọa như “Tao sẽ đánh mày chết” hay “Sao mày không đi chết đi?” Màn chửi rửa chỉ được trấn áp khi thầy lên tiếng bảo vệ cho tôi.

“Ibara không làm miếng gỗ này.”

Trong dự án kỉ niệm tốt nghiệp, sự thiếu trách nhiệm của lớp 5 đã làm cho nhà thiết kế, Ami Takasu, khóc nức nở. *Cái tí* này đã được lan truyền khắp khối chỉ ngay trong ngày hôm sau. Lớp 5 cũng buộc phải đưa ra tên của cậu ấy, và từ đó người ta biết đến Oreki với tư cách là “kẻ phá hoại”.

Nhiều học sinh trong lớp đã liên tục chỉ trích Oreki.

“Cậu phải chịu trách nhiệm chứ?”

“Đi xin lỗi ngay và luôn!”

“Nhờ ơn chú mà lớp 5 đã có vết nhơ cuối cấp nhé, cảm ơn!”

Tên đó phớt lờ sạch sẽ mọi lời nói của họ.

Không ai bảo vệ cho Oreki cả. Trong những tiết nghỉ trưa Oreki rất hiếm khi trong lớp. Là một thủ thư nên tôi biết trong thời gian này cậu ta đến thư viện, không phải để mượn sách mà để đọc cuốn sách của chính mình – luôn luôn là như vậy.

Theo góc nhìn của tôi thì sự việc xảy ra không thể trách một mình Oreki được. Không một ai phải tự mình làm một miếng gỗ cả, đó phải là nhiệm vụ của cả nhóm. Mỗi nhóm trong lớp 5 có sáu thành viên, tức là ngoài Oreki thì phải còn năm người nữa đáng phải chịu một phần trách nhiệm cho miếng gỗ. Rõ ràng ràng ra thế, vậy mà Oreki lại trở thành cái bia chịu tất. Không công bằng chút nào. Thật lòng mà nói, bất cứ lúc nào thấy Oreki bị mắng bởi chính người cùng nhóm cậu ta tôi lại thấy phát bệnh.

Tuy nhiên, tôi cũng không xem Oreki là một nạn nhân vô tội. Chắc chắn đó là làm sai. Thậm chí tôi còn chưa bao giờ trao đổi ánh nhìn khi cậu ta ngồi một mình trong thư viện nữa.

Chuỗi ngày Oreki chịu đựng cái tội mà mọi người đổ cho mình không kéo dài lâu. Sau sự việc ấy, trường Sơ trung Kaburaya bước vào kì nghỉ đông. Và sau kì nghỉ chúng tôi bắt đầu học kì thứ ba của mình, và sau nữa, chẳng còn ai bỏ sức mà ca thán về cái khung gương hết, đơn giản bởi vì...

... Kì thi đầu vào Cao trung đã ở ngay trước mặt.

Vào tối cái ngày vô tình chạm mặt Ikehira, tôi ngồi trước bàn học trong phòng mà nghĩ về những chuyện đã qua trong yên lặng.

Từ ngày bước vào Cao trung, gia nhập CLB Cổ Điển và có những cuộc đối thoại đầu tiên với Oreki, tôi vẫn để treo mọi thứ liên quan đến cái dự án tốt nghiệp năm ấy...

Dù chưa từng một lần nghĩ cậu ta là người duy nhất sai nhưng, khi ấy, tôi đã tin rằng Oreki không thích làm việc mà cậu ta cho là “phiền phức” nên đã cầu thả ra một miếng gỗ như thế. Điều đó nói lên rằng cậu ta là một người thiếu trách nhiệm.

Nhưng sau chuyện đó, quá nhiều thứ không ngờ đến đã xảy ra.

Lý do duy nhất tôi gia nhập CLB Cổ điển là muốn được ở gần Fuku-chan hơn. Tôi đã chẳng mảy may quan tâm tới Oreki. Tuy nhiên, sau khi chứng kiến cậu ta bỏ công giải quyết hết việc này tới việc kia tôi bắt đầu ngờ rằng mình chưa hiểu cậu ta nhiều như đã nghĩ. Hay, đúng hơn là từ đầu tôi đã chẳng bao giờ cố để mà hiểu.

Cậu ta đã hợp tác với chúng tôi để tìm ra đáp án cho nỗi ưu tư của Chi-chan.

Và rồi, cậu ta lại tự mình vượt qua những tình huống phức tạp để giúp các anh chị ở một lớp trên. Họ vốn chẳng quan hệ gì với chúng tôi, nhưng cậu ta đã giúp họ hoàn thành bộ phim còn dang dở của mình.

Một lô lốc những sự kiện như thế cứ thi nhau mà diễn ra. Tôi đã hoàn toàn bị choáng ngợp trước sự tham gia và hoàn thành xuất sắc những vấn đề của Oreki. *Làm sao mà một gã u ám như vậy lại trở nên năng động như thế? Câu hỏi đó luôn túc trực trong đầu tôi. Nhưng mà, điều dường như là kì lạ nhất với tôi đã xảy ra là một thứ khác.*

“...mình nhớ là đâu đó ở đây mà...”

Tôi lẩm bẩm khi đang mần mò trên kệ sách. Giữ cho nó gọn gàng là thành quả của sự chăm sóc cẩn thận của tôi dành cho những quyển sách. Chỉ mất một thoáng để tôi tìm ra cái mình cần.

Kem đá.

Đó là tên một cuốn tập san văn học kì lạ vì chẳng tập trung viết về một chủ đề nào. Cũng nói luôn là năm ngoái, khi phải làm hầu như mọi công đoạn biên tập tôi đã mắc một sai lầm đáng trách trong việc in ấn. Sau sự cố đó tôi đã nhét nó sâu vào trong giá sách mà chưa hề dòm qua lần thứ hai cho đến hôm nay.

Không cần phải lật ra, tôi vẫn còn nhớ phần lớn nội dung của nó.

Và điều đặc biệt kì lạ ở đây là sự tỉ mỉ của Oreki trong bài viết của mình.

Một sự kiện thú vị xảy ra thường rất nhanh chóng triệu hồi được năng lượng và niềm hứng khởi. Một ví dụ dễ chỉ ra là trong một đại hội thể thao hoặc là đám cưới của họ hàng thân thích, cả hai đều là những sự kiện đặc biệt vui. Hay nếu có ai la lên “Chúa ơi, có người chết trong căn phòng kín!” thì người ta sẽ lập tức tới hiện trường với quả tim đập nhanh trong hồi hộp. Đó chỉ là những phản ứng tự nhiên mà thôi. So sánh với điều đó thì việc viết văn là một trải nghiệm hoàn toàn khác. Trong hầu hết các trường hợp khó có thể miêu tả công việc này đầy “hứng khởi” được. Lấy Fuku-chan làm ví dụ vậy, cậu ấy đã phải tiêu tốn khá nhiều công sức để có thể hoàn thành phần viết của mình cho “Kem đá”. Và bởi vì mền cậu ấy, nên tôi mới phải bắt cậu ấy ngồi trong phòng và mắng...

“Tớ đã nói rồi, Fuku-chan à. Nói ngay từ đầu rồi. Cậu có nghe không vậy? Chẳng phải tớ đã bảo cậu rằng chỉ nghĩ mình sẽ viết về ‘một cái gì hay hay’ thì chẳng làm nên cái gì rồi sao? Vấn đề là ở ý tưởng. Dĩ nhiên viết cho hay là điều quan trọng nhưng đó không làm nên một bài văn. Nghe nè, cái mớ cậu viết ra chưa có cái nào hoàn thành cả. Dù nó có hay hoặc là không quan trọng thì cậu vẫn phải viết đến hết. Chỉ vì cậu chẳng chịu nghe nên bây giờ tại mình mới phải gấp rút như thế đó! Cậu nên hiểu những gì mình đã làm. Có hiểu chưa vậy? Thông minh thì giờ phải hiểu rồi đúng không? Rồi, để tớ giúp cậu về ý tưởng. NGỒI – XUỐNG – ĐÂY!”

Thế đấy.

Tôi sẽ không bảo Fuku-chan là vô vọng, phải nên xem cậu ấy là một trường hợp bình thường. So với ‘Kem đá’ thì việc xuất bản của bên CLB Manga còn... không, tôi không nên nghĩ nhiều về việc đó nữa.

Trở lại chủ đề, Oreki đã có một vẻ mặt thiếu kiên nhẫn khi nói “Đây”, rồi đưa xấp bài viết của mình trong “Kem đá” cho tôi. Khi đó tôi vẫn còn đang thương lượng với nhà in và chưa đưa ra hạn cho việc nộp bản thảo. Không bộc lộ chút cảm xúc gì, nhưng thật tâm tôi đã cực kì bất ngờ. Cái châm ngôn mà cậu ta hay nói mỗi khi muốn tỏ ra mình bảnh – *Việc phải làm thì phải làm gọn...* phải không nhỉ? Tôi đã luôn xem đó là sự chống chế của một tên lười cho đến khi thật sự hiểu sự trung thành của cậu ta với phương châm của mình.

Oreki sẽ không tránh né những việc phải làm. Có lẽ.

Nhìn lại khoảng thời gian trải qua cùng CLB Cổ Điển, cũng là năm bắt đầu chú ý đến Oreki, tôi bắt đầu nghĩ về sự việc đó một lần nữa.

Tác phẩm tốt nghiệp chiếm một vị trí quan trọng trong toàn thể học sinh năm ba. Oreki chẳng lẽ lại là người lười biếng trong cả sự kiện đặc biệt ấy? Cậu ta hồi đó thậm hại như vậy sao?

Nằm trên giường, tôi trở mình...

“Có gì bất thường rồi.”

Tôi cảm nhận rằng đã có chi tiết bị bỏ sót. Khi ấy, cậu ta đã định làm gì chẳng? Liệu nó có chứa ẩn ý gì không? Chỉ lúc này, rất lâu từ sau vụ việc tôi mới đặt ra những câu hỏi này. Tám gổ khắc đối đó ẩn chứa điều gì? Chắc chắn phải là thứ khiến cho Oreki hành xử kì lạ như thế.

Dù đã là rất lâu, nhưng tôi muốn tìm ra sự thật.

Chương 3

Vào ngày đầu tiên trong cuộc điều tra nho nhỏ này, tôi đã vượt qua một trở ngại đáng kể.

Thứ hai, sau giờ học tôi đến phòng Địa chất. Vì đây là chuyện của Oreki nên có thể tôi chỉ cần hỏi trực tiếp cậu ta để biết sự thật. Đó là kế hoạch ban đầu.

Người duy nhất trong phòng là Oreki. Nếu là ngày thường thì tôi đã thăm rửa cái vận xui của mình. Nhưng, hôm nay thì lại là một cơ hội hoàn hảo. Như mọi khi, Oreki luôn ngồi bên chiếc bàn thứ ba, đọc một quyển sách với vẻ mặt u ám thương hiệu. Khi tôi vào phòng cậu ta chỉ ngẩng đầu lên dòm một phát rồi trở lại với quyển sách của mình. Quen quá rồi.

Oreki chẳng mấy may để ý khi tôi để cặp xuống mà tời gần cậu ta. Tên này đang đọc cái quái gì thế nhỉ? Tôi nghiêng đầu tính dòm thử nhưng, cứ như một cái cảm biến vậy, Oreki cũng nhẹ nhàng nghiêng quyển sách để che cái tựa. Tôi bèn thôi, và cậu ta cũng đưa quyển sách trở lại bình thường. Oreki sẽ chẳng mang một quyển sách bất thường lên trường, vậy có gì mà phải giấu? Nghĩ thêm về điều đó khiến lời nói của tôi hình như hơi sắc một chút:

“Tôi có một câu hỏi cho cậu.”

Nghe cứ như là tra vấn ấy.

“Một câu hỏi cho tớ?” Oreki chỉ vào mình mà hỏi, tỏ ra khó hiểu. Dù có là cậu ta đi nữa thì quả là tôi cũng chưa ý tứ lắm.

“Ừm, xin lỗi. Không có ý gì nhưng mà, tôi chỉ muốn hỏi cậu một chút về chuyện xưa thôi.”

“Chuyện xưa à...”

Lầm bầm, Oreki đặt quyển sách mình đang đọc lên bàn, không quên úp cái tựa xuống.

“Nếu là về lịch sử thì Satoshi biết nhiều hơn đấy.”

Tôi ít khi nào đủ kiên nhẫn để giỡn kiểu này. Kéo một cái ghế tôi ngồi đối diện Oreki.

“Là về việc đã xảy ra ở trường Sơ trung.”

“Satoshi cũng biết nhiều hơn đấy.”

“Và là về cái kỉ niệm tốt nghiệp của chúng ta.”

Ánh nhìn của Oreki ngay lập tức giao với tôi, lộ ra một sự căng thẳng thoáng qua. Chầm chậm, cậu ta lên tiếng:

“Chẳng phải Satoshi biết về vụ này nhiều hơn tớ sao?”

Hắn rồi, khi ấy Fuku-chan là thành viên trong ban giám sát. Việc Fuku-chan bị mang ra đây không nằm ngoài dự kiến, tuy nhiên tôi vẫn cảm thấy cậu ta đang cố tránh né... hay chỉ là nghĩ nhiều quá chăng?

Tôi bèn nói thẳng:

“Là về *cậu*. Còn dám bảo Fuku-chan biết nhiều hơn nữa không?”

“Rồi rồi, hỏi thì hỏi đại đi.”

Tôi nắm tay lại thành nắm đấm mà để lên bàn.

“Cậu chưa quên, phải không? Cái gương lớn ấy, và phần khắc trên khung... chỉ là vì lười biếng thôi đúng không?”

“Ra là thế. Sao khi không lại thắc mắc về chuyện đó?”

“Hôm qua tôi vô tình gặp Ikehira và tụi này đã nói về cậu.”

Nói xong chợt nghĩ chẳng biết tên này có còn nhớ ai trong lớp không, tôi thêm vào: “Ikehira hồi đó cũng học lớp 3-5 ấy, nhớ không?”

“Ừ, tôi biết.”

“Vậy thì là thật hay không?”

Oreki chớp chớp mắt trước khi trả lời.

“Thật. Chiều cao trung bình, không mập không ốm... mắt đen, và tóc cũng vậy.”

“Cậu nghĩ tôi là đồ ngốc à!”

Nghe thế Oreki hơi nhướn mày một chút. Đặt tay lên quyển sách cậu ta nói:

“Đang đọc tới đoạn hay...”

“Thế sao? Vậy xin lỗi. Lần sau nói cũng được.”

“Không sao.”

Oreki để quyển sách qua một bên trước khi đặt lại tay lên bàn.

“Hồi đó đúng là tôi có gây cho lớp nhiều rắc rối. Cũng lâu rồi, cứ im lìm như vậy thì đúng là không hay nên cho xin lỗi một lần nữa vậy: *Tôi xin lỗi.*”

Nói xong cậu ta cúi đầu.

Trông cái mặt cam chịu ấy làm tôi càng phát nản. Lẽ nào cậu ta lại thích đùa quá mức như thế? Chúng tôi đâu phải mới quen mới biết? Cậu ta nghĩ rằng hơn mười năm không giúp tôi nhìn thấu cái trò trẻ con này sao? Cái trò cúi đầu này rõ là muốn nhanh kết thúc đối thoại đây mà.

“Tôi không có mong cậu xin lỗi. Thôi thì, hỏi thế này thôi – tại sao lại làm thế?”

“Ừm, tại sao à...”

Oreki im lặng trong một chốc.

“Mỗi người mỗi khác, và không phải ai cũng làm đẹp được như cậu.”

“Tôi đã biết cậu dở từ lâu rồi. Vậy là định chống chế rằng một nhánh dây thông xuống bị biến thành thẳng là do tay nghề của cậu sao?”

Nếu cậu ta mà “ừ” một cái chắc sẽ bị tôi quát “Vớ vẩn!” vào mặt mất. Hình khắc kì lạ của Oreki chắc chắn không phải do kỹ năng, có chăng chỉ phải là do lười.

“Có một lý do khác, nhưng giờ tôi chẳng nhớ nổi.”

“Không nhớ à?”

“Lúc đó trong đầu chỉ nghĩ tới thi cử mà thôi. Chỉ là một kỉ niệm tốt nghiệp nên có cố sức cũng chẳng được ai công nhận, thế nên cứ

làm đại cho xong... Không nhớ rõ lắm, nhưng có thể tôi đã nghĩ vậy.”

‘Hả?’

Tôi rướn người về phía trước để xem xét kỹ lưỡng cái người trước mặt.

“Ý cậu là bởi vì lo học thi mà cậu không thèm để ý tới việc đó sao? Chỉ thế thôi?”

Tôi không thể chỉ ra đó là lời nói xạo hay không. Thật đáng thất vọng. Tuy nhiên vẫn có thể đọc một chút từ vẻ mặt của cậu ta. Một Oreki thiếu kiên nhẫn đang bắt đầu nao núng.

“...”

Biểu cảm của Oreki chợt thay đổi.

Ai cũng sẽ thấy ngại khi bị người khác nhìn thẳng mặt như thế. Sẽ rất là khó chịu, tôi cũng thế thôi.

Tuy nhiên không vì những lý do đó, chỉ một thoáng thôi mặt cậu ta ửng đỏ lên.

“Oreki.”

“Cái gì?”

Gọi thế nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra cái gì để nói.

“Mặt cậu đỏ à? Tại sao mặt lại đỏ thế? Giận à?”

Cứ thế, tôi cố gắng dùng mọi cách để khơi chuyện từ Oreki, thậm chí còn thúc chỏ vào cái nhưng cậu ta cứ lặp đi lặp lại “Tôi quên rồi” và “Không nhớ”, không thỏa hiệp với mọi giá.

Trong trường hợp này, tôi đành phải quăng cậu ta qua một bên vậy.

Nếu có thể tìm ra sự thật về chuyện đó, Oreki sẽ không còn đường thoát và có thể đi đến thú thật. Nhưng bằng cách nào bây giờ? Tối đó, tôi lại ngồi vào chiếc bàn học mà hết suy đi rồi tính lại...

Cuối cùng, tôi quyết định rằng hỏi một người bạn đã từng chung nhóm với Oreki là chiến lược tốt nhất.

Chẳng thể nhớ ai đã ở trong nhóm của cậu ta, và những lúc thế này kỉ yếu mới thể hiện được giá trị của nó. Ngoài tấm hình chụp chung cả lớp cuốn album còn chứa cả những tấm riêng của lớp 3-5. Không biết những lớp khác thế nào chứ ở lớp tôi mỗi nhóm sẽ chụp riêng một tấm. Rốt cuộc những tấm hình đó bây giờ đã có người thêm xem.

Tôi lấy quyển kỉ yếu ra khỏi kệ sách, đặt lên bàn rồi mở ra những trang của lớp 5. Dù thợ chụp hẳn là đã bảo chúng tôi cười nhưng cái mặt u ám của Oreki chắc là không biết cười. Có năm học sinh khác đứng cạnh cậu ta. Chỉ cần một trong số họ học ở trường Cao trung Kamiyama thì tôi sẽ tìm được câu trả lời cho mình.

“A... đây!”

Tìm thấy rồi. Tôi gõ ngón tay vào một người trong tấm hình.

Kei Shibano. Một cô bạn có tính cách thất thường, dễ bị làm cho sàu não và suốt ngày than rằng “Mình phải giảm cân thôi”. Hồi đó

cậu ấy quả là có mũm mĩm một chút nhưng tôi không thấy đó là mức đáng để phải lo lắng.

Tôi khá thường xuyên thấy cậu ấy trong trường Kamiyama. Chúng tôi thậm chí còn học chung với nhau trong những tiết thể dục năm trước. Đây quả là vận may vì Shibano là người rất dễ bắt chuyện. Tôi không biết cậu ấy học ở lớp nào nhưng đó không phải là vấn đề. Chỉ chờ đến ngày mai mà thôi, còn bây giờ hãy tạm để chuyện qua một bên vậy.

Hiếm khi có cơ hội để xem kĩ yếu như thế này thì chả có lí gì lại không nhòm qua Fuku-chan một chút. Nghĩ vậy tôi lật qua trang bên. Khi tìm thấy ‘Satoshi Fukube’ phiên bản năm-ba-sơ-trung, tôi để vtuột ra một tiếng cười lớn.

“Hahaha! Bé tí à!”

Fuku-chan bây giờ cũng chẳng ít giống một cô bé hơn lúc ấy chút nào. Khó mà thuyết phục người ta tin cậu ấy đang là học sinh cao trung năm hai. Tuy nhiên, không khó để thấy trong bức hình này rằng cậu ấy đã thay đổi. Tôi cũng thế.

Ôi. Vậy là no mắt rồi, lấy bài ra học nào!

Ngày hôm sau, từ hai người bạn tôi biết Shibano đang học ở lớp D. Dễ hơn là tưởng tượng. Biết từ cuối tiết ba nhưng tôi quyết định chờ đến nghỉ trưa tới đi tìm cậu ấy.

Tôi không mang bento [note3031] để ăn trưa. Thật ra, nửa thời gian trong năm tôi chẳng bao giờ thấy đói vào buổi trưa cả. Fuku-chan đã từng bảo rằng “Vì cậu ăn nhiều vào bữa sáng thôi”. Một mặt

thì nghe cũng có lý, mặt khác nó khiến tôi có cơ để đá cậu ấy vài cú. Sau vụ đó tôi trở nên thường xuyên bỏ bữa.

Đến cửa phòng học lớp D và nhanh chóng nhận ra Shibano đang ngồi ăn trưa, tôi bèn đợi ở ngoài hành lang và khi đến thời điểm thích hợp mới đi vào. Làm học sinh bao nhiêu năm rồi nhưng tôi vẫn không tránh khỏi một nỗi lo khi bước vào phòng học lớp khác.

“Hửm? Ibara đấy à? Chả thấy cậu qua đây bao giờ. Tìm ai à?”

“Ừm, đúng thế.”

“Vậy cậu tìm ai? Có cần tớ giúp không?”

“Thật ra tớ muốn hỏi cậu vài thứ. Cậu có phiền không?”

Shibano không cảm thấy lạ mà chỉ vui vẻ đồng ý,

“Tất nhiên là không rồi! Qua kia nói chuyện nhé.”

Shibano và tôi kiếm ra chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Ai đó vừa mở cửa khiến một làn gió lạnh lùa vào khắp phòng. Tôi không thể không cảm thấy mình cùng từng nói những lời này hồi sơ trung – thứ kỉ niệm lạ thường này làm đầu tôi nhói lên một cái.

“Chuyện gì nào?”

“Chủ nhật rồi tớ gặp Ikehira.”

“Ồ, Ikehira ấy hả? Hoài niệm quá ha. Nghe nói cậu ấy đang chơi trong một ban nhạc phải không?”

Tôi hơi bất ngờ về điều đó.

“Cậu cũng biết à? Có vẻ ban nhạc của cậu ấy đang gặp khó khăn trong việc kiếm ca sĩ.”

“Hửm?” Shibano hơi nhướn mày.

“Vậy là cậu tính hát cho họ hả Ibara? Hay là đang giúp kiếm ca sĩ mới?”

Có lẽ cậu ấy muốn giúp Ikehira nhưng lại sợ cái khoản hát hò. Tôi nhanh chóng vẫy tay mà nói:

“Không, không. Không phải vụ đó. Tụi này nói về cái tác phẩm hội tốt nghiệp cơ. Cậu nhớ mà phải không, cái khung gương ấy?”

“... À, rồi...”

Như đã hiểu vấn đề, Shibano đưa mắt về một hướng khác.

“Tới bây giờ vẫn còn bàn về vụ đó cơ à? Ừ, là cậu thì cũng dễ hiểu thôi.”

Làm sao để cậu có thể đặt câu hỏi đây? Không có nhiều lựa chọn. Tuy nhiên, rốt cuộc thì tôi vẫn xem cái cách nói thẳng vẫn là hay nhất. Tôi chưa hề thích tỏ ra thông thái, hay vòng vo tốn thời gian.

“Vậy lúc đó đã xảy ra chuyện gì?”

Điều tôi ghét hơn là ép người ta phải trả lời một câu chán vấn, vậy nên tôi giải thích.

“Tớ đang ở CLB Cổ Điển. Oreki cũng vậy. Khi nhắc tới cậu ta thì Ikehira đột nhiên đổi thái độ. Tớ cũng chẳng mong một phản ứng đỡ hơn thế.”

“À, là về Oreki. Ừ, đúng thế. Hẳn là còn vài người chưa hết khó chịu.”

“Nhưng tớ đã nghĩ về điều đó, và tự nhiên thấy nó kì lạ sao ấy.”

Giọng tôi đã từ từ cao lên mà không hề hay biết.

“Nói về Oreki, thì cứ như cậu ta luôn chỉ quẩn quanh trong thế giới của riêng mình, và vì thế không thích làm việc trong một thế giới khác đúng không?”

“Tớ không nói chuyện với cậu ta nhiều, nhưng đúng, tớ cũng nghĩ cậu ta là kiểu như thế.”

“Nhưng tớ không nghĩ cậu ta là một người cố tình lười biếng vào những lúc như vậy... Cậu còn nhớ cái hội Hội thao trường mình không? Osada hay ai đó bảo là bị đau bụng nên cả đội chạy tiếp sức cứ loạn cả lên.”

Shibano gật đầu, một biểu cảm cay đắng xuất hiện trên gương mặt.

“Dĩ nhiên là nhớ rồi. Tớ là người phải chạy thay cậu ấy mà.”

“Vậy sao? Osada lúc nào cũng cố gắng giúp người khác mà chẳng thèm nghĩ chi cho thấu đáo. Hội thi hợp xưởng cũng thế.”

Thôi chết, chúng tôi đã lan man về những kỉ niệm hồi sơ trung mất rồi! Giờ nghỉ trưa vô cùng ít ỏi nên tôi cần phải dừng lại để bẻ lái cuộc trò chuyện về đúng chủ đề ban đầu.

“Tạm thời kệ cậu ấy đi vậy.”

Tôi khẽ thở dài và hỏi:

“Điều tớ không hiểu là, tại sao Oreki lại là người duy nhất phải khắc gỗ? Đó là việc của cả nhóm mà? Nhưng những gì tớ nhớ thì Oreki là người duy nhất giao ra miếng gỗ vào ngày hôm đó và nhận tất cả sự rửa xả. Chính xác chuyện gì đã xảy ra?”

Oreki không giỏi trong những chuyện này, không cần cậu ta nói tôi cũng biết. Điều mà tôi không hiểu là tại sao cậu ấy lại là người đảm nhiệm việc đó. Trong nhóm tôi thì Mishima và tôi là những người lo việc khắc gỗ. Nếu Oreki mà ở trong nhóm tôi thì cậu ta chẳng cần phải đụng tới con dao ấy chứ.

Câu hỏi này dường như đã gãi đúng chỗ ngứa của Shibano và tôi thật lòng mong như vậy. Cậu ấy không thể nói lời nào, còn sắc mặt thì cứng đờ. Tôi không định đổ lỗi cho Shibano hay bất kì ai khác trong nhóm, nhưng cách hỏi có thể đã làm cậu ấy hiểu lầm...

Dù vậy Shibano vẫn có thể đáp:

“Nếu cậu đã hỏi thì tớ cũng nói thật, đó là ý định của chính Oreki.”

“... Hả?”

“Cậu ấy bảo rằng biết một người có thể giúp hoàn thành việc này nhanh chóng, rồi lấy cả miếng gỗ và bản thiết kế về mình. Tụi này đã tin theo... Nói thế này có vẻ khó nghe, nhưng... khi Oreki nói vậy tụi này thực sự đã rất vui mừng mà đẩy mọi trách nhiệm cho cậu ấy.”

Chẳng khác tình trạng của nhóm tôi là mấy. Ngay khi nghe chúng tôi bảo “Con trai không có làm được đâu”, tụi nó đã để mặc cho chúng tôi một mình làm tất.

“Nên...”

Một tiếng thở dài.

Nếu còn học sơ trung Shibano sẽ không đời nào biết thở dài như thế.

“Nên... nói thật tại này có lẽ nợ Oreki một lời xin lỗi.”

“... Ra là thế.”

Gật đầu nhưng tôi không định bảo Shibano đi xin lỗi. Cậu ấy có hiểu làm không nhỉ? Chỉ nhìn sắc mặt thì chẳng biết nổi.

Mùa đông năm ấy Oreki đã một mình giao ra tám gỗ. Đó không phải công việc giành cho một người. Như vậy là tôi đã đoán đúng, cậu ấy thực sự đã nhờ ai đó hay đại loại vậy.

Tôi còn một câu hỏi khác.

“Vậy người mà Oreki bảo rằng ‘có thể giúp’ là ai?” Hỏi vậy nhưng tôi không mong nhận được câu trả lời. Shibano và Oreki chắc chắn không thể gần gũi hay thậm chí là làm bạn. Cậu ta không chịu nói với ai cũng là điều nằm trong dự đoán.

Xem ra mấu chốt nằm ở người thứ ba trong câu chuyện này rồi đây. Nếu hỏi là ai thì trong đầu tôi chỉ hiện lên có một, đó là những đứa con trai hiền hoi từng đánh bạn được với Oreki. Tôi chỉ biết có Fuku-chan... Nhưng, Oreki mà *tin tưởng* để cho Fuku-chan giúp á?

Trong lúc suy nghĩ tôi thấy Shibano tỏ ra lưỡng lự. Đã không có một câu trả lời “Tớ không biết” mà thay vào đó, là:

“Asami Toba.”

“Ai cơ?”

“Một bạn nữ tên là Asami Toba. Đó là người mà Oreki đã nhắc tới.”

Tên của một người lạ. Có lẽ là một người tôi chưa từng gặp trong suốt ba năm sơ trung. Hay là tôi đã quên nhỉ?

“Tớ nghi là bồ của cậu ta.”

Ừm... thực sự là nhớ chẳng ra. Dù trường Kaburaya có ít học sinh hơn hẳn so với trường Kamiyama nhưng con số ấy vẫn trên hai trăm. Có lẽ là mình chưa gặp thật... ờ?

Ngay lúc này, tôi cuối cùng cũng nhận thức được sự tồn tại của những từ ngữ đó.

“Khoan đã, cậu vừa nói gì?”

“Bồ.”

Không thích tự kể lể về mình, nhưng, vào lúc đó, xin phép cho tôi được tái hiện sâu sắc thế quái nào mình lại phản ứng theo một cách khó có thể xấu hổ hơn được nữa. Ngay khi nghe về sự tồn tại của một thực thể mà chỉ nên dùng như một trò giỡn vô lý đến nực cười, tôi đã thét lên “CÁI GÌ!!?” lớn tới mức làm cả lớp người ta im bật.

Thật là bất ngờ về mình quá đi.

Mọi học sinh trong lớp D bây giờ chỉ còn biết nhìn vào tôi. Nhanh chóng tôi lấy một tay bịt miệng lại. Không hay rồi, đang giờ nghỉ ngơi mà lại náo loạn. Cơ, nhưng mà, làm sao có thể? Hai đứa có còn đang nói về Oreki không vậy?

Nhận ra tôi vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc, Shibano hạ giọng xuống mà nói: “Có một lần khi tớ hỏi Oreki rằng miếng gỗ đã xong chưa, thì cậu ấy trả lời ‘Còn tùy vào Asami’. Rồi tớ hỏi tiếp là: ‘Asami, ý cậu là Asami Toba đó hả?’ thì cậu ấy tỏ vẻ bất ngờ thấy rõ. Cậu ấy nói rằng đã không nghĩ rằng tớ biết Asami là ai, cậu ấy nghĩ là không ai biết cả.”

“Ừm, thế à, nói sao đây nhỉ... Trí nhớ của cậu tốt thật.”

Đó không phải những gì tôi thực sự muốn nói.

“Tớ cũng bất ngờ khi nghe tên của Asami từ miệng cậu ta, và cũng hết hồn khi biết rằng Oreki hóa ra cũng có người mến. Nhưng mà...”

Shibano nở một nụ cười ranh ma.

“... chưa bất ngờ bằng cậu bây giờ.”

Sau đó cậu ấy lùi một bước khỏi tôi, ám chỉ rằng cuộc trò chuyện nên dừng lại tại đây. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Giờ nghỉ trưa sẽ kết thúc sau năm phút nữa.

“Nếu muốn tìm Asami thì cậu có thể ghé qua CLB Nhiếp Ảnh. Từ khi vào trường tới giờ tớ chưa nói chuyện với cậu ta lần nào cả, nhưng đã thấy vài tấm hình hồi lễ hội Kanya.”

Khựng lại một chút, Shibano mỉm cười thêm vào.

“Nhưng nếu muốn biết Asami *thực sự ở đâu thì Oreki hẳn là biết rồi chứ, đúng không nào?*”

Nếu muốn hiểu lý do đằng sau miếng gỗ khắc đôi ấy thì Asami Toba sẽ là một nguồn thông tin quan trọng.

Dù vậy tôi đã không chạy ù tới CLB Nhiếp Ảnh sau giờ học. Thay vào đó, tôi lại phóng lên phòng Địa Chất, nghe rõ độ lớn của từng tiếng bước chân khi leo lên những bậc cầu thang. *Khốn* thật Oreki à, cứ chờ xem tôi sẽ làm gì với cậu! *Những ý nghĩ như “Dù có lên phòng nhưng chắc gì Oreki có mặt ở đó” hay “Sẽ làm gì với cậu ta bây giờ?”* lấp một góc trong tâm trí, nhưng tôi cố gạt hết qua một bên khi chân đã bước lên tầng bốn dãy Chuyên biệt. Cánh cửa phòng Địa Chất mở ra nghe một tiếng “xoạch” to tướng.

Oreki có trong phòng, ngồi ở cái ghế quen thuộc của mình.

Nếu cậu ta ở một mình thì tôi đã có thể kẹp cổ và tha hồ xiết cho tới khi đối tượng chịu khai. Nhưng tiếc là không được. Ngồi đối diện với Oreki là một Chi-chan đang mỉm cười. Nhận ra tôi vừa bước vào phòng, cậu ấy giơ cánh tay thon thả lên.

“Ôi, Mayaka-san! Thật là đúng lúc quá! Tớ vừa được nghe một câu chuyện rất có ý nghĩa.”

Đừng nói chuyện khác bây giờ Chi-chan ơi! Nghe tớ nè! Cái... cái tên đó! Hắc...!

Gắng không để những lời đó thoát ra khỏi miệng, tôi hít vào một hơi rất sâu...

Bình tĩnh nào Ibara Mayaka, mày vẫn chưa có chứng cứ rõ ràng cơ mà.

“Ô, là về gì thế?”

“Một trải nghiệm của bà chị tôi khi đi du lịch. Không biết có nên coi là một hành động anh hùng không nữa... Cứ tạm coi đó là một câu chuyện kì cục đi.” Oreki đáp.

Bản mặt rầu rĩ thông thường bỗng trở nên có cảm xúc khi cậu ta nói thế. Dường như vừa nảy ra một ý tưởng gì đó, Chi-chan đặt hai tay lên ngực mà nói:

“Oreki-san, cậu cũng kể cho Mayaka-san nghe nhé. Từ đầu luôn nhé.”

“Từ đầu á?” Oreki đáp đầy đau khổ.

Nhưng Chi-chan dội lại bằng chất giọng đầy hào hứng.

“Đúng thế, từ đầu luôn ấy! Hiểu rõ ngay từ đầu mới làm cho câu chuyện đầy ý nghĩa chứ! Và còn...”

“Còn gì?”

“Thực ra, có vài chỗ trong câu chuyện làm tớ *hiếu kỳ*...”

Vai Oreki thống xuống, dấu hiệu của sự chịu thua.

“Vậy làm sao để kể lại từ đầu đây...”

“Xin cậu đừng bỏ qua bất kì chi tiết nào chỉ vì đây là lần thứ hai là được.”

Rõ là cậu ta đã định lược đi vài chi tiết. Oreki bấy giờ chỉ biết nhìn Chi-chan với ánh mắt đầy trách móc.

Thấy Chi-chan cười trở lại là một điều tốt. Sau tất cả những gì đã xảy ra từ khi chúng tôi lên năm hai, tôi lại càng cảm thấy đây là một

tin lành.

... Làm sao có thể nói về ‘bạn gái’ của Oreki trước mặt Chi-chan cơ chứ?

Nói cho các bạn nghe, có một tỉ lệ rất cao rằng Shibano đã bé cái nhảm. Nếu phải mô tả sự đàn đụt của tên Oreki ra làm sao ấy, thì tôi xin mạn phép thí dụ như vậy : Nếu có một cô gái đẹp tuyệt trần đứng ngay trước mặt, chỉ vào mình mà nói “Tui”, chỉ vào ngực và nói “Thích”, và rồi chỉ vào Oreki mà nói “Bạn”, thì hẳn sẽ cần ít nhất vài phút để hiểu ra câu nói đó có nghĩa là gì. Kì tích nào có thể làm tôi tin rằng Oreki đang bí mật hú hí thù thì với một ai đó bây giờ?

Chương 4

Tối đó tôi gọi điện cho Fuku-chan.

Câu chuyện của Oreki là một đề tài thú vị đến không ngờ. Cậu ấy nói hết từ cái rủi ro này tới sự cố kia, nhưng, hơn hết Fuku-chan chẳng chịu ghé qua phòng Địa Chất. Lần gần nhất tôi thấy cậu ấy là vào thứ bảy...

Ông trời thấy ghét, đã ba ngày rồi đó!

Chọn cái tên luôn nằm trên cùng trong danh sách nhớ, trước khi chuông điện thoại kịp reng tiếng đầu tiên tôi đã nghe giọng của Fuku-chan.

“Hì yá!”

“Ôi, nhắc máy nhanh vậy?”

Tôi có thể nghe thấy tiếng khúc khích từ đầu dây bên kia.

“Định gọi cho cậu đây Mayaka à. Ai biểu gọi ngay lúc người chuẩn bị nhấn nút chứ?”

“Ra là thế.”

Tôi nhảy lên giường rồi nằm xuống.

“Cậu biết không, hôm nay tớ biết được một chuyện lạ lắm.”

“Hửm? Chuyện gì vậy?”

Liếm môi một cái, tôi trả lời: “Asami Toba. Cậu biết cái tên này không?”

Có một khoảng lặng. Tôi có thể hình dung ra vẻ mặt khó hiểu của Fuku-chan lúc này.

“Ừ, có. Hình như bên CLB Nhiếp Ảnh thì phải. Có một lần hội trưởng bên ấy gặp một phen đau đầu với cậu ta. Anh ấy bảo rằng chẳng hiểu vì sao, mà bất chấp cậu ta luôn từ chối tham gia bất cứ cuộc thi nào của học sinh.”

“Fuku-chan biết cả hội trưởng CLB Nhiếp Ảnh à?”

“Ừ, tớ biết...”

Cậu ấy biết một người mà tôi không biết, tự dưng điều đó làm tim tôi chùng xuống một nhịp. Ghét ghê. Tôi thở dài, đuổi sạch những thứ cảm giác đó trước khi hỏi tiếp.

“Nghe này. Hình như Toba-san cũng tốt nghiệp từ trường Kaburaya đó.”

“Ừm, đúng là như thế.”

“Cậu có biết gì về cậu ấy không?”

Có người đã nói đó là bạn gái của Oreki-san. Nếu... trong một cơ hội tí ti nào mà điều đó là đúng, hẳn Fuku-chan ít nhiều phải do dự chứ nhỉ?

Thực ra có một phương pháp để moi móc thông tin từ Fuku-chan. Đầu tiên là phải khởi động bằng một chủ đề trông không mấy đặc biệt, sau đó thêm vào từng chút một các câu hỏi để đào sâu nhưng phải thật tự nhiên. Cứ như là chơi trò chơi vậy.

Và lời đáp của Fuku-chan vẫn theo một lộ trình thường thấy và dễ đoán. Tôi chắc là người duy nhất có thể nhận ra giọng của cậu ấy đã nặng nề hơn đôi chút.

“Ừ thì tớ cũng biết chút đỉnh về cậu ấy. Có lý do đặc biệt để phải tìm tới Toba-san sao Mayaka?”

“Ừm, cũng có thể nói thế. Cậu sắc bén thật đó.”

“Dĩ nhiên rồi... Nhưng nếu vậy thì cậu nên cẩn thận một tí.”

Vì tông của Fuku-chan đã chuyển sang một sắc thái nghiêm trọng, tôi lập tức ngồi dậy.

“Toba-san có thành kiến với tất cả học sinh đến từ sơ trung Kaburaya cùng năm với cậu ấy. Nếu cậu muốn có một cuộc trò chuyện thân tình thì tốt nhất là đừng mang những cái gì liên quan tới hời đó ra.”

Tại sao? Tôi muốn hỏi thế.

Nhưng Fuku-chan đã ngăn không cho tôi kịp lên tiếng. Chỉ sau một khắc giọng cậu ấy đã trở nên hững hờ: “Mà thôi, kệ đi. Tôi muốn nói vụ này nè. Chủ nhật này tớ...”

Sự nhiệt huyết của Fuku-chan không cho tôi cơ hội được chen vào. Ban đầu có hơi miễn cưỡng, nhưng nhanh chóng tôi đã từ bỏ việc để câu hỏi của mình được trả lời.

Chúng tôi không có nhiều thời gian trên điện thoại. Dĩ nhiên là tôi cũng muốn nói về những thứ vui hơn với Fuku-chan rồi.

Học ở cao trung Kamiyama đã hơn một năm nhưng tôi vẫn bất ngờ khi biết được rằng có cả một căn phòng tối [note3032] trong trường. Phòng này nằm kế bên phòng Trù bị Hóa Học, và vì thế nó cũng trở thành phòng họp của CLB Nhiếp Ảnh.

Sau cuộc nói chuyện với Fuku-chan hồi tối qua, nhờ quyền kỉ yếu tôi đã biết được Asami Toba trông như thế nào. Ngoại trừ cặp kiếng thì chẳng có gì có thể gây chú ý từ cậu ấy. Nếu phải nói một điều về thì trông cô có vẻ hơi gầy. Ngoài ra, khi so sánh với tấm hình chụp trong nhóm tôi mới nhận ra rõ ràng một điểm kì lạ.

Trong hình, cậu ấy không cười.

Thôi thì biết được mặt cũng tốt. Khi đến phòng Trù bị Hóa học tôi nhận thấy Asami Toba không ở đó. Người duy nhất trong phòng là một nam sinh có mái tóc xoăn tự nhiên. Dựa vào phù hiệu đính trên cổ áo để biết đây là học sinh năm ba, tôi lên tiếng hỏi anh về việc muốn gặp Asami Toba.

“Ồ, Toba-san à?”

Anh ấy khựng lại, gãi đầu rồi hỏi: “Có gấp không?”

Đây không phải là việc gấp với tôi. Dù đằng sau miếng gỗ của Oreki có sự tình gì thì nó cũng đã kết thúc từ gần hai năm trước. Dù thật lòng muốn biết càng sớm càng tốt nhưng... có thể nói là tôi chưa sẵn sàng để kết thúc tất cả chỉ trong hai ngày.

“Không sao ạ. Nếu không tiện thì khi khác em sẽ đến.”

Tôi đồ rằng Toba-san đang ở trong phòng tối, nhưng lại nghe được anh nam sinh năm ba làm bầm “Kệ, sao cũng được.” Rồi tươi tỉnh trở lại, anh nói với tôi:

“Em ấy đang ở trên sân thượng.”

“Sân thượng?”

Với câu hỏi đó, tôi tự thấy mình như một con vẹt vừa học được một từ mới.

Dù phải tới hôm nay mới biết đến sự tồn tại của một cái phòng tối, nhưng tôi chắc rằng trong trường chẳng có cái cầu thang bình thường nào dẫn lên sân thượng cả. Phòng họp CLB Cổ Điển vốn nằm ở tầng trên cùng. Để từ đó mà lên sân thượng phải trèo lên một cái thang sắt. Đầu trên của thang là một cánh cửa cũng bằng sắt trông rất chắc chắn. Dù chưa từng trèo lên nhưng tôi biết cánh cửa đó bị khóa.

“Ừ, sân thượng. Đừng nói với ai nhé... em ấy có chìa khóa.”

Chiếc chìa ấy được lưu truyền trong CLB Nhiếp Ảnh hay là của riêng Asami Toba nhỉ? Tôi không bỏ thời gian quan tâm tới câu hỏi đầy nghi hoặc đó. Cảm ơn xong, tôi liền phóng qua dãy hành lang quen thuộc hướng về khu Chuyên biệt. Không phải vì háo hức muốn gặp Toba-san mà vì chẳng mấy khi có cơ hội được lên sân thượng.

Nói thế này chắc là ngớ ngẩn, nhưng nếu liệt kê ra những thứ thích nơi cao thì chắc chắn có hai thứ - khói và Ibara Mayaka tôi đây.

Lên đến tầng bốn tôi nhận ra phòng Địa Chất đang khóa. Không có ai à? Oreki đã xuất hiện hai ngày liền nên chắc là hôm nay cậu ta đã về từ sớm. À, có lẽ cũng sắp tới lúc Fuku-chan đến đây rồi. Tí nữa tôi sẽ quay lại kiểm tra.

Tôi dừng ở chân cầu thang. Cái thang hóa ra chỉ được để tựa vào bức tường sơn màu trắng. Luôn thấy nó ở đó nhưng dĩ nhiên là tôi chưa từng thử trèo lên. Ngắc đầu, tôi thấy cánh cửa sắt đang được để mở hé. Có người trên đó.

“... Được rồi.”

Tôi hơi nắm bàn tay lại, lấy tinh thần trước khi nắm chặt vào bậc thang.

Không có luật thành văn nào cấm lên đây nhưng không khó để tự hiểu sân thượng là một nơi không chào đón học sinh. Mặt khác, dù chưa từng dành cho sự quan tâm đặc biệt nào nhưng tôi vẫn nhớ là không có thanh chắn nào trên sân thượng trường Kamiyama cả. Nếu giáo viên bắt gặp học sinh lảng vảng trên đây thì rõ là người đó sẽ bị kỉ luật nghiêm, và số phận của chiếc chìa khóa CLB Nhiếp Ảnh đang sở hữu chắc không cần phải nói. Nghĩ về việc này tôi lại càng leo lên nhanh hơn.

Như đã lường trước, leo lên một cái thang dựng đứng cần khá nhiều sức ở cơ vai. Những thanh ngang như ngày càng ép chặt vào bàn tay của tôi. Người lên trước đã không để lại dấu nhiệt nào ở

đây. Từng bước tôi cảm thấy nhiệt độ hai bàn tay mình bị mất từng phần một và điều đó chẳng dễ chịu chút nào.

Cố gắng không bật thành tiếng, vừa leo tôi vừa hô “Hãy dô hãy dô” trong lòng. Cái thang chỉ có mười thanh. Dù mất không ít sức nhưng nhanh chóng tôi cũng leo lên hết. Đẩy nhẹ một cái cánh cửa sắt mở ra dễ dàng. Hên là chẳng gây ra tiếng động, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Vậy ra... đây là sân thượng.

Chẳng có lao công nào lên đây nên trên nền đất chỉ chít là những vết xỉ đen. Trước mắt tôi là một cô gái đang đứng bên một cái giá ba chân. Tuy nhiên, cô không nhìn vào máy chụp hay thậm chí cử động để thay đổi góc máy. Cô gái chỉ đứng ngây ra đó.

“... Toba-san?”

Vì cánh cửa sắt không gây tiếng động nên cô gái không nhận ra sự xuất hiện của tôi. Tôi quan sát con người đang từ từ quay đầu lại, nhìn thẳng vào tôi với đôi mắt đen như than.

“Cậu là ai?”

Ngay lúc ấy tôi như có thêm một bài học, rằng chỉ ba từ đã có thể gia tăng sự căng thẳng lên người đối diện như thế nào.

Không nghi ngờ gì người ấy là Asami Toba. Gương mặt chẳng thay đổi chút nào so với trong kỉ yếu.

Tuy vậy tôi vẫn không thể không tự hỏi rằng: Có thật là Asami Toba không? Nhìn trong kỉ yếu cậu ta có thể được miêu tả là “thiếu tính cách”. Một kiểu người mà bạn sẽ quên dù cho có từng đi ngang

qua trên một hành lang vắng – đó là những gì tôi đã nghĩ khi nhìn vào gương mặt vô cảm trong cả hai tấm hình. Nhưng người đang ở trên sân thượng lúc này không còn như thế. Dường như tồn tại một bức tường xung quanh đáng người nhỏ bé kia nhằm đánh bật lại bất kì người nào mình không thích – đó là tôi. Không còn một sự thụ động nào hết. Bây giờ thứ tôi cảm nhận được chỉ là sự trấn áp.

Sau một hồi tôi mới nhận ra cô ấy không còn đeo kính.

Tôi bắt đầu thấy hối hận khi bước vào lãnh địa người khác với một sự hớn hở như vậy. Nhưng đã quá trễ để quay lui. Từ sâu trong dạ dày tôi cố triệu ra một chút bình tĩnh và một xiu dũng khí.

Rồi lên tiếng.

“Tớ là Ibara Mayaka lớp 2-C. Cậu là Asami Toba-san phải không?”

Bị gọi tên, cậu ấy cảnh giác chuyển mắt về hướng khác.

“Hội trưởng bảo cậu lên đây à.”

“Không biết có phải hội trưởng không, nhưng cái anh năm ba tóc quăn đã nói cho tớ về nơi này.”

“Cái đồ...” Cậu ấy làm bầm đầy bức dọc.

“... vậy, đã biết tôi là ai thì cậu muốn gì?”

“Ừm.”

Nói chuyện dưới bầu trời rộng khiến khoảng cách giữa tôi và Toba-san có vẻ dài ra. Tôi bèn bước tới gần một bước.

“Tớ muốn hỏi cậu vài chuyện. Giờ có được không?”

Một nụ cười mỉa mai xuất hiện nơi khóe môi.

“Đã lên tận đây rồi mà còn hỏi câu đó sao?”

Đúng thế.

“Không thành vấn đề. Muốn hỏi gì cậu cứ hỏi.”

Tôi nhớ tới cảnh báo của Fuku-chan, không được nói về chuyện hồi sơ trung. Nhưng đâu còn lựa chọn nào khác?

“Về cái tác phẩm tốt nghiệp.”

“... Cậu đang nói về cái gì?”

“Kỉ niệm ở trường sơ trung Kaburaya. Cái khung gương ấy.”

Tôi có thể thấy toàn thân cậu ấy như đông cứng. Nghe tới bốn chữ “Kỉ niệm tốt nghiệp” đã làm Toba-san có một phản ứng hiển nhiên. Dù không đọc được đó là gì nhưng tôi hoàn toàn thấy được sự lo âu trong đôi mắt của Toba-san đã tăng lên. Phải ra hết những con bài trước khi cậu ấy có thể từ chối. Tăng âm lượng lên, tôi nói:

“Không chắc Toba-san có biết không, nhưng trong thời gian ấy có một tên con trai đã tự mình làm cho cả khối ghét cậu ta, đó là Oreki Houtarou ở lớp 5. Cũng vì miêng gỗ được khắc quá cầu thả đó mà Takasu-san, người chịu trách nhiệm thiết kế đã khóc lóc không thôi. Nhưng... dù vậy tớ vẫn cảm thấy có gì đó kì lạ. Oreki là đồ lười, nhưng cậu ta sẽ không cố tình phá hủy tất cả công sức của cả tập thể học sinh năm ba và là nơi lưu trữ mọi kỉ niệm của chúng ta. Cậu ta không vị kỉ đến mức đó. Vậy nên tớ đoán là cậu ta đã che giấu sự

thật. Trong quá trình tìm hiểu thì tên của cậu đã được nhắc đến Toba-san à. Oreki, Toba-san và miếng gỗ khắc đôi ấy – cái gì liên kết ba chủ thể này lại? Hay là vốn chẳng có liên hệ gì?”

Nghe xong câu hỏi của tôi Toba-san mỉm cười. Không một chút thân thiện hay ấm áp. Nụ cười trên gương mặt lạnh tanh của Toba-san như muốn nói: *Mày chả biết cái gì cả, nên mới hỏi một câu* nực cười như thế.

Sân thượng lặng gió, không khí ẩm và thời tiết thì thật dễ chịu. Vậy mà dường như đang có vài cái gai trên xương sống của tôi.

“Nếu tìm ra thì cậu sẽ làm gì?”

Toba-san hỏi. *Chuyện đã qua lâu rồi, xong rồi phải không? Ý cậu ta chắc là vậy.*

Không, chưa xong đâu.

“Tớ sẽ đi xin lỗi.”

Nhưn mà, Toba-san lặp lại: “Đi xin lỗi?”

“Ừ. Xin lỗi.”

“Tới ai?”

“Quá hiển nhiên rồi... là Oreki.”

Tất cả mọi người trong lớp đều đã đổ tội cho Oreki vì tội tắc trách, liên tục bắt cậu ấy chịu trách nhiệm vì đã làm hỏng hết kỉ niệm cuối cùng của đời học sinh sơ trung. Từ đó đến tận ngày tốt nghiệp Oreki lại càng xa cách lớp hơn nữa.

Cậu ta chỉ còn một chốn là thư viện... Và dù cũng ở đó nhưng chưa tới một lần tôi thèm hướng mắt về cậu ta.

Rồi tôi cũng tốt nghiệp và hạ cánh an toàn vào cao trung. Một lần nữa chạm mặt trong thư viện cậu ta cũng không khiến tôi quan tâm lắm một chút. *Oreki là một tên sống vô mục đích*, không đáng tin cậy và vì thế chẳng xứng làm bạn với Fuku-chan chút nào – khi chưa hiểu hết tôi thật sự đã tin là vậy.

Và tất cả chỉ tại một hành leo được khắc ngang đuột. Nếu đó là kết quả của sự lười biếng thì mọi học sinh năm ba đều được quyền khinh ghét cậu ta...

Nhưng, nếu không thì sao?

Toba-san trêu đùa tôi lần nữa.

“Và sao nữa? Cậu ấy sẽ tha thứ à? Cậu có đang bị ảo tưởng không?”

Dường như cậu ấy cũng biết Oreki. Nhìn thấy tôi nhìn thẳng kiên quyết, Toba-san tiếp tục:

“Đã tận lúc này rồi mà cậu còn muốn làm gì đó ư? Nhưng... nếu cậu từng là một trong lũ người có thành kiến với Oreki-san thì đó là vấn đề.”

Khi nói tên của Oreki giọng của Toba-san trông thoải mái thấy rõ. “Bạn gái”, cái từ tôi đã từ chối tin vào bấy giờ lại hiện ra trong tâm trí.

“Toba-san. Với cậu, Oreki-san là...”

“Có lẽ là anh hùng của tôi. Cứ xem là vậy.”

Anh hùng? Oreki á?

Trong lúc này, một nụ cười đã nằm trên gương mặt của Toba-san.

Tôi sẽ tìm hiểu về việc đó sau. Bây giờ, khi bức tường của cậu ấy đang hạ xuống tôi cần phải khai thác càng nhiều thông tin càng tốt. Nghĩ vậy tôi bèn hỏi:

“Vậy về cái khung thì sao?”

“Cái này... có thể coi là một lời nguyên đã bị vỡ từ đó.”

“Chính xác Oreki đã làm gì miếng gỗ vậy?”

Toba-san cười mà nói: “Ai biết? Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời tất cả nhỉ? Nếu cậu hỏi về chuyện này trước một năm thôi hẳn là tôi đã rất vui mà kể hết toàn bộ... Nhưng, chỉ một thứ tôi có thể chắc chắn với cậu. Nói rằng ‘có thành kiến với Oreki’ là một tội không thể tha thứ.”

Không còn cơ hội chống chế, tôi bèn chằng màng tới nữa.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua nơi cao nhất trường. Không có thanh chắn khiến chỉ một cơn gió như thế đủ làm tôi rung mình. Toba-san thả lỏng vai, tỏ ra chán nản rồi nói:

“Nếu muốn biết thì tại sao cậu lại không tự mình đến xem cái gương ấy nhỉ? Dù, cậu sẽ chẳng thấy được cái gì nếu cứ đứng thẳng ra thế. Thôi, tôi đang tìm cảm hứng để chụp hình. Cậu đang

gây xao lãng đấy. Vậy tôi có thể nhờ cậu rời khỏi sân thượng được không?”

Nói xong, cậu ấy quay đi.

Tôi nghĩ đến nụ cười của Chi-chan về câu chuyện hấp dẫn Oreki kể hôm qua.

“Chờ đã. Một chuyện nữa thôi.”

“... Là gì?”

Đối diện cái nhướn mắt cảnh giác của Toba-san tôi lên tiếng, khẳng định sẽ không bao giờ lặp lại câu hỏi này lần thứ hai.

“Từ đó cậu có gặp Oreki lần nào chưa?”

May mắn là Toba-san không nghĩ quá sâu.

“Tôi muốn Oreki mãi là một anh hùng.”

“...”

“Nếu gặp nhau nói chuyện tôi sẽ thấy *tởm* lắm, phải không nào?”

Cậu ấy quay đi sau khi nói, khom lưng mà nhìn vào khung ngắm của chiếc máy chụp hình. Tôi hiểu rằng Toba-san sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào nữa.

Chương 5

Cuối cùng chiếc gương mới là câu trả lời.

Tôi đi xuống nhưng không hướng về phòng Địa Chất. Nếu đã vậy thì tôi phải làm gì đây? Dù chẳng muốn thừa nhận nhưng nếu những gì Toba-san nói là đúng, thì việc dùng tên cậu ấy bắt Oreki phải mở miệng, ép cậu ta phải nói ra tất cả sự thật chỉ để tìm lý do cho một lời xin lỗi – quả là chẳng tốt đẹp chút nào.

Tôi thực sự muốn biết Fuku-chan phải nói gì về việc này. Tuy nhiên, nếu liên quan đến cái gương thì ngay từ đầu Fuku-chan đâu có cùng lớp với Oreki và Toba-san? Hơn nữa, nếu Oreki đã cố tình giấu mà giờ tôi lại kể cho Fuku-chan thì thật là ti tiện. Hiện tại tôi phải chịu đựng một mình thôi. *Chịu đựng đi.*

Vẫn còn thời gian trước khi trường Sơ trung Kaburaya đóng cửa.

Có nhiều nơi mà học sinh Cao trung không được phép vào. Những nơi bất hợp pháp, vô đạo đức hay chỉ là vi phạm quy tắc trường. Mặt khác, cũng có những nơi không hề bị ngăn cấm nhưng chẳng ai muốn tới – ví dụ điển hình là trường Sơ trung cũ của người đó. Tôi thật sự cũng có cảm giác như vậy.

Đứng trước cổng chính trường Kaburaya, tôi quan sát những đóa hoa đỗ quyên và cúc vạn thọ nở rộ trên khoảng đất lồi vào mà cảm nhận đôi má đang ửng hồng vì nóng. Đội điền kinh và bóng chày đang tập luyện trên sân, và tôi có thể nghe thấp thoáng bài hợp xướng từ một CLB âm nhạc nào đó. Những hình ảnh này không khác mấy so với trường Kamiyama, thế thì sao tôi lại cảm thấy rất khó để bước vào trường Kaburaya nhỉ?

Lý do quá rõ ràng. Tôi đã tốt nghiệp từ ngôi trường này với cả nụ cười lẫn nước mắt...

Chúng tôi đã không thể quay lại.

Chúng tôi sẽ không thể quay lại.

Tôi kiểm tra vẻ ngoài của mình. Bất kỳ ai đi ngang qua đây hẳn sẽ nhận ra đồng phục trường cao trung Kamiyama. Có nên về nhà để thay bộ đồng phục hồi sơ trung không nhỉ? May mắn, hay đúng hơn là không may, là so với hồi đó tôi chẳng lớn hơn được chút nào. Nhìn chung thì cũng phải lớn thôi nhưng kết quả trên bảng chiều cao luôn khiến tôi thở dài. Không biết mặc lại đồ sơ trung có còn hợp không nữa.

Lắc đầu.

Tôi đang nghĩ gì thế này? Làm vậy có khác gì cosplay [note3033] đâu? Không khéo lại làm người ta nghi ngờ là kẻ gian thì tiêu. Dù không được thoải mái nhưng sự thật những gì tôi định làm chỉ là đi vào một ngôi trường sơ trung, và đó chẳng phải cái gì cần “dững cảm” hết.

Được rồi, vào nào!

Qua cổng trường, tôi để ý rằng mình đang đi dạt qua một bên.

Có ba lối đi vào trường: một cho học sinh, một cho công nhân viên và một để tiếp khách. Đi bằng đường dành cho khách có vẻ không được lịch sự lắm nên tôi đã tính “đột nhập” bằng lối học sinh. Nhưng, nếu làm vậy tôi sẽ không thể đi vào những dãy phòng học vì không có dép dành cho người ngoài ở lối vào này. Thế là dù không được xem là “khách” tôi đành mạn phép đi vào bằng lối đó.

Giá mà có một quầy tiếp tân nhỉ? “Em là Ibara, học sinh đã tốt nghiệp. Em có thể vào trường một chút được không?” “Dĩ nhiên!” Nếu vậy thì tôi đã chẳng phải vào trong lo lắng thế này. Cửa trường

mở toang mà chẳng có một ai cứ như muốn nói “*Chỉ những ai tâm địa trong sáng mới dám đi vào bằng lối này*” vậy. *Ba năm học chẳng thể giúp tôi tránh* khỏi sự căng thẳng khi đi trên dãy hành lang này. Tôi nhanh chóng bước vào, cởi giày rồi lấy ra một đôi dép đi-trong-nhà màu xanh lá cây có hàng chữ “Trường sơ trung Kaburaya” trên quai.

Tác phẩm của chúng tôi đã được đặt tên là “Tám gương kỉ niệm”. Nghe không được nổi bật lắm nhưng cũng còn tốt hơn nhiều biệt danh kì lạ khác. Còn học ở đây một học kì sau khi chiếc gương được lắp khung nên tôi biết nó được đặt ở đâu: giữa chân của hai cái cầu thang, bức tường đối diện.

Rất sợ bị bắt gặp nhưng cũng cố bình tĩnh, tôi từ từ đi tới đó.

Ba mươi phút nữa là giờ đóng cửa. Tôi có thể nghe tiếng người nói chuyện dưới sân trường nhưng chẳng gặp ai đi qua hành lang cả. Nếu thấy một cô bé trong bộ đồng phục thủy thủ chắc tôi sẽ nhớ lại mình vào hai năm trước mà chìm đắm trong những kí ức mất. Nhưng chẳng có ai cả, nên tôi đành để tâm trí mình hướng về từ đầu tới cuối cuộc nói chuyện với Toba-san...

Một lời nguyên đã bị vỡ từ đó.

Vậy là sao nhỉ? Nếu nói về một tám gương bị nguyên thì... như Bạch Tuyết chẳng? Thế thì phải là gương thần chứ. Ai lại xem một cái gương hai mặt không hiện lên những thứ quái gở vào ban đêm là gương bị nguyên bao giờ? Chưa nói tới việc ‘Tám gương kỉ niệm’ chỉ có một mặt...

Một lời nguyên đã bị vỡ à?

Theo dòng suy nghĩ tôi đến ngay trước tấm gương mà chẳng gặp một người nào.

... Nó luôn nhỏ như thế này sao?

Đó là điều đầu tiên tôi nghĩ tới.

Nếu là học sinh tiểu học chắc tôi sẽ choáng ngợp về việc cái gương to thế nào so với thân hình nhỏ bé của mình. Tôi tin rằng mình đã lớn lên nhiều nhưng rõ là chậm dần và chậm dần tới nỗi dường như đứng lại từ lần cuối cùng tôi nhìn thấy “Tấm gương kỉ niệm”. Dù vậy, thứ đang treo trên tường tỏ ra nhỏ một cách đáng thất vọng.

Thật ra, không, không nhỏ đâu. Tôi có thể nhìn thấy toàn thân mình trong gương mà còn dư vài chỗ. Hai mét đã được xem là to rồi. Thế thì, nói cách khác, tấm gương trong tâm trí tôi trước ngày hôm nay đã bị thổi phồng lên hơi nhiều.

“Nhớ quá. Cũng phải thôi...”

Tôi đưa một cánh tay ra.

Theo lý thuyết thì tất cả học sinh đã tốt nghiệp năm ấy đã chung tay khắc nên cái khung này. Tôi không thực sự kỳ vọng cao, nhưng vào cái ngày được chứng kiến cảnh từng phần của cái khung được ghép lại, và dù phần quan trọng nhất là dán thì lại nhờ thầy thì trong tôi vẫn trào dâng một niềm tự hào sâu sắc. Chú chim đậu trên mấy quả nho phía trên bên trái tất nhiên là thành quả của Mishima và tôi. Giờ nhìn lại tôi đã có thể khẳng định con “chim nhận” của chúng tôi thực chất là chim ruồi. Nếu biết từ trước hẳn là tôi sẽ chau chuốt hơn cho cái mỏ của nó rồi.

Dưới tấm gương là một biển tên bằng nhựa. Dòng chữ “Tấm gương kỉ niệm (thiết kế: Ami Takasu)” được in lên trên đó. Năm chúng tôi tốt nghiệp cũng được chú thích vào.

“Takasu-san cũng được lưu danh rồi nhỉ.”

Hồi còn học ở đây tôi đã không để ý tới cái bảng tên. Dù có hơi ganh tị khi tên của Takasu-san sẽ tồn tại mãi mãi trong trường nhưng tôi vẫn thấy may thì đó không phải là tên mình.

Còn một chi tiết mà thực tế khác với trong tâm thức của tôi – những nhánh nho leo xung quanh tấm gương hóa ra rất mỏng. Tôi nhớ là những nhánh leo đã phủ kín bề rộng mười xen-ti-mét của từng miếng gỗ, nhưng thực ra cái nhánh dày nhất trông cũng chỉ hai xen-ti là cùng. Những chỗ trống được lấp đi là bởi những đoạn leo cong và xoắn vào nhau.

“Chắc tầm sáu mươi điểm.”

Tôi thấy mình tự lằm bằm. Hồi đó từng ngưỡng mộ tính gần như hoàn hảo của bản thiết kế bao nhiêu, giờ nhìn lại thì quả thật tôi chỉ thấy nó rắc rối một cách không cần thiết. Rõ ràng nhất là những chi tiết rối rắm ở phần dưới cái khung. Những nhánh leo mỏng một cách xơ xác giăng hết khắp chốn, uốn lên lượn xuống rồi có chỗ còn móc vào nhau như những bó rơm. Máy cái rễ cây và bầy côn trùng chỉ góp phần làm cho toàn cảnh càng trở nên lộn xà ngẫu. Nói thế nhưng không nghĩa tôi xem cái mớ bong bong đó là không đẹp, chỉ là phần trên trông thoáng mắt hơn hẳn mà thôi.

Chuyển.

Lùi một bước, tôi xem xét hai cạnh bên. Nãy giờ toàn chú ý vào khung gỗ khiến tôi làm ngơ trước ảnh phản chiếu của chính mình trong gương. Nó đang nhú mày và khoanh tay lại.

“... Vậy, đây là cái gương bị nguyên...”

Tám kiếng tự nó là loại bình thường mà một thầy trong trường đã mua. Có lẽ Fuku-chan sẽ lấy cái gì đó như là Lý thuyết Lỗ nhỏ [note3034] để chứng minh nhưng tôi vẫn trung thành với lý tưởng là nó chả liên quan gì tới bùa ngải cả.

Một lời nguyên ẩn sâu trong từng miếng gỗ.

“Nhưng cậu ấy có nói là ‘đã bị vỡ’.”

Oreki là người đã phá vỡ “lời nguyên” sao?

Giữa mớ leo xoắn tít khắp khung gương chỉ có một đường ngang phè. Mắt tôi liền dán vào đó. Cái nhánh ngang đơ đó rõ là của *Oreki*.

Lời nguyên.

“Hm...”

Những lời cuối của Toba-san là gì nhỉ? *Oreki* là người hùng. Cậu ấy sẽ thấy *tởm* nên không muốn gặp lại vị anh hùng của chính mình. Và rồi... Dù, cậu sẽ chẳng thấy được cái gì nếu cứ đứng thẳng ra thế...

Tôi “sẽ không hiểu”. Cậu ấy bảo nếu chỉ đứng đó thì tôi sẽ không thể.

Cậu sẽ chẳng thấy được cái gì nếu cứ đứng thẳng ra thế.

“Khoan, vậy đâu có đúng?”

Không, không phải thế...

Trong một khoảnh khắc tôi đã nhận ra ẩn ý trong lời nói của Toba-san.

Hàm ý của cậu ấy không phải là tôi sẽ không thể hiểu được sự thật. Thay vào đó, cậu ấy chỉ muốn nói rằng tôi sẽ không nhìn ra sự thật nếu chỉ *đứng thẳng ra đó*. Tôi không được chỉ “đứng thẳng”, mà phải...

Trồng cây chuối.

... *Nhưng* vậy thì ‘lộ’ chết...

Nếu có Fuku-chan ở đây thì đã có thể nhờ cậu ấy giữ váy rồi. Vậy giờ hoặc là liều trồng cây chuối, hoặc đứng trên trần nhà bằng một cách nào đó...

“A, hay là thế này đi.”

Tôi lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra.

Chọn ứng dụng chụp hình, tôi hướng ống kính của điện thoại vào tấm gương. Trong gương ảnh phản chiếu của tôi cũng làm y như vậy. Nhấn vào nút chụp hình, một tiếng “click” giản đơn vang lên. Khi ảnh chụp hiện lên trên màn hình điện thoại tôi chỉ việc xoay lại mà nhìn.

Đắm trong ánh tà dương dần phủ khắp dãy hành lang của ngôi trường sơ trung cũ. Tôi chỉ còn biết thì thầm.

“... Ra là vậy.”

Chương 6

Phòng Địa Chất học, hôm sau.

Không có Chi-chan ở đây. Oreki, Fuku-chan và tôi là những người ở trong phòng.

Fuku-chan đang luyện thuyên về một đề tài mà có lẽ tôi đã từng nghe trước đây, còn Oreki thì vẫn ngồi ở đó. Tôi nhẹ nhàng đặt tất cả những tấm hình mới in trước mặt cậu ta, không nói gì.

Oreki bất ngờ thấy rõ. Dễ hiểu thôi. Nếu ai đó tự dưng đặt một xấp hình trước mặt thì tôi cũng sẽ bối rối. Cậu ta lặng thinh trong lúc chờ tôi lấy hết hình ra và Fuku-chan cũng vậy.

Những tấm hình này chụp phần dưới cái khung của “Tấm gương kỉ niệm”. Có tổng cộng mười lăm tấm, gồm cả hình miếng gỗ khắc đối của Oreki nữa. In tới mười lăm tấm hình khiến máy in của tôi hiện chẳng còn giọt mực nào. Chủ nhật này phải rủ Fuku-chan đi mua mực thôi.

Nhận ra tôi đã dừng tay, Oreki hỏi:

“Gì vậy?”

Vẫn cố giả ngu tới cùng à?

“Kỉ niệm tốt nghiệp.”

“Ồ, thế à?”

“Cách cậu nói chuyện thực sự làm tôi bức đấy.”

Oreki khẽ gãi cằm.

“Hôm qua tôi đã gặp Toba-san. Oreki, cậu biết Toba-san cũng học ở trường này phải không?”

Đây đúng là một câu hỏi thừa. Ở chung trường hơn một năm mà chưa từng đi ngang qua nhau tới một lần thì cũng lạ.

Tuy nhiên, Oreki là một người kì lạ mà.

“Không. Đây là lần đầu tôi biết đấy.”

“Hả?”

“Cậu ấy có khỏe không?”

“*Khỏe*” à? Rất “khỏe” tới mức tự tạo khoảng cách với tất cả những người muốn thân với mình đấy! *Nhưng, tôi đã hiểu tại sao cậu ấy làm vậy.*

“Ừm, cậu ấy cũng khỏe.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Cậu ấy bảo tôi phải trồng cây chuối trước tấm gương.”

Nói xong, tôi xoay ngược cả mười lăm tấm lại. Ngồi cạnh Oreki, Fuku-chan vẫn không hề lên tiếng. Sự im lặng này chỉ có một ý nghĩa: Fukube Satoshi đã biết về chuyện giữa Oreki, Asami Toba và miếng gỗ từ trước.

Dưới góc nhìn thông thường, những tấm ảnh chỉ cho thấy vô vàn nhánh nho leo hỗn loạn. Nhưng, nếu xoay chúng ngược lại thì những hình ảnh hoàn toàn khác sẽ lần lượt xuất hiện.

Một nhánh leo cong tròn, khi nhìn ngược lại, trở thành chữ “e”.

Một đoạn leo gấp khúc, khi nhìn ngược lại, sẽ là chữ “W”.

Sau đó là chữ “h”, rồi thì một chữ “A”... Vì toàn là chữ la-tinh nên phải tốn một thời gian để tôi có thể dịch ra hết.

Mười năm tám hình cùng nhau thốt lên một lời nguyên rủa.

W – e - (trống) – h – a – t – e - (trống) – A - (gạch ngang) – a – m
– l - (trống) – T

“*We hate Ami* – ‘Chúng tôi ghét Ami’. Thật là kinh khủng. Ấn dấu trong kỉ niệm tốt nghiệp của chúng ta là cái thông điệp này đây.”

Oreki đã không còn làm bộ. Cậu ta khẽ gật đầu và nói:

“Ừ. Tớ cũng thấy vậy.”

“Nhưng, câu này đã có vấn đề.”

“Chính xác.”

“Một kí tự đã bị thay đổi.”

“Đúng.”

“Và đó là phần của cậu đúng không?”

Tôi chỉ vào “dấu gạch ngang” nằm giữa hai kí tự “A” và “a”. Oreki gật đầu lặng thinh.

Không cần bắt cậu ta phải xác nhận thêm nữa. Oreki có lẽ đã biết tôi đã tìm ra điều gì.

Thông điệp mà những nhánh leo phải che dấu lẽ ra là “We hate *Asami* T – Chúng tôi ghét *Asami* T.” Nhưng, bởi vì Oreki đã bỏ đi một kí tự nên nghĩa của cả câu đã thay đổi.

Lời nguyên lẽ ra phải dành cho “*Asami* T” - *Asami* Toba đã “bị vỡ”.

Lúc này, tôi hướng mắt về Fuku-chan.

“Nè Fuku-chan, hôm qua tớ đã về trường Kaburaya một chuyến.”

“Ồ, vậy mọi người sao rồi?”

“Có gặp được ai đâu? Nhưng tớ có thấy một cái bảng tên bên dưới tấm gương, viết rằng *Asami* Takasu là người thiết kế.”

“Ồ, vậy à?”

“Fuku-chan, cậu đã nhờ người ta làm cái bảng ấy phải không?”

Fuku-chan và Oreki trao đổi ánh mắt với nhau.

Sao lại không kể cho tôi chuyện này? Họ không nghĩ rằng sẽ có ngày hôm nay, khi tôi có thể tự mình tìm ra tất cả sao? Con trai thật lạ. Không, phải nói rằng con trai luôn là đồ khó hiểu mới phải.

Ami Takasu và băng đảng của cậu ta đã muốn dùng tấm gương để khùng bố *Asami* Toba. Nếu mâu thuẫn đó đủ trở nên nghiêm trọng thì những lớp khác ít nhiều cũng phải biết. Thế nhưng, tôi không nhớ một chuyện như vậy xảy ra cả. Như vậy nó phải đã xảy ra một cách thầm lặng – có lẽ là từ một nơi ngoài trường như lớp học thêm chẳng hạn. Khi được tin tưởng để thiết kế tác phẩm tốt nghiệp của cả khối, Ami Takasu đã thêm vào đó lời nguyên cuối

cùng. Nó sẽ mượn danh của toàn thể học sinh năm ba mà ám ảnh Asami Toba, mà mãi mãi tồn tại như một phần của trường Sơ trung Kaburaya.

“*Chúng* tôi ghét Asami Toba.”

Không may cho cậu ta là Oreki đã nhận ra điều đó. Phần dây leo mà cậu ấy đảm nhiệm lẽ ra phải uốn lên lượn xuống để thành hình chữ “s” ngược. Nhưng, nếu chỉ thế thì cậu ấy đã không thể biết được toàn bộ thông điệp vì mỗi nhóm chỉ được nhận hình mẫu cho riêng phần của mình. Nghi ngờ, Oreki có lẽ đã tìm tới Fuku-chan. Fuku-chan nằm trong ban giám sát dự án nên hẳn là cậu ta đã có bản mẫu của toàn bộ thiết kế. Oreki và Fuku-chan đã cùng nhau giải đáp được toàn bộ thông điệp nhưng đã quá trễ để dừng dự án lại, vì vậy điều duy nhất họ có thể làm là thay đổi chính cái thông điệp đó.

Không ngạc nhiên khi Ami Takasu-san đã khóc như mưa trong nhà thi đấu lạnh lẽo vào buổi chiều khi chiếc khung mới được lắp vào. Lời nguyên đáng ra phải trừ ếm “Asami T” đã, bằng cách nào đó, quay sang trừ ếm người mang tên “ami T”.

“Toba-san bảo rằng cậu là người hùng của cậu ấy.” Tôi nói với Oreki.

Rồi chăm chú quan sát cậu ta.

Đúng như dự đoán, mặt của Oreki đỏ hoe. Khi tìm ra sự thật tôi cũng hiểu vì sao mà Oreki luôn tránh né về những chuyện đã xảy ra. Cậu ta đã cứu Toba-san, và chính điều này làm cậu ta xí hổ. *Một con người suốt ngày lảm nhảm về “tiết kiệm năng lượng” lại nổi hứng giúp đỡ cho một cô gái, cậu ta không muốn cho ai biết là phải rồi.*

Sao đàn vậy hả trời?

“Không ngờ rằng hôm nay lại là ngày sự thật được phơi bày ra ánh sáng. Có vẻ như tớ đã đánh giá thấp Mayaka rồi nhỉ?” Fuku-chan nói bông đùa.

Để vượt một tiếng thở dài, Oreki quay sang Fuku-chan mà nói: “Lúc đó, tớ đã nghĩ về việc có nên chuyển nhánh leo thành chữ ‘t’ hay không.”

“Thật à? Ý tưởng không tệ.”

Nếu Oreki chuyển nó thành chữ ‘t’ thì sẽ thành... “Chúng tôi ghét Atami T” à?”

“Nhưng, cậu biết đấy, tớ không hẳn là ghét biển Atami [note3035] cho lắm.”

Không thể tin được, dám xài trò đùa dở ẹt này với tôi à? Gần năm năm chơi thân đã giúp tôi ngay lập tức đọc ra ý định của hai tên quỷ này – Oreki và Fuku-chan đang cố lảng câu chuyện sang một hướng khác. *Biết ngay mà!*

Không để họ nắm thế chủ động, tôi cao giọng tuyên bố:

“Oreki, tôi xin lỗi! Tôi đã không nghĩ rằng cậu lại làm như thế nên bấy lâu đã coi thường cậu. Tôi thật sự xin lỗi!”

Oreki bấy giờ đã ngượng chín mặt và chỉ biết đảo mắt khắp phòng. Tìm được một quyển sách trên bàn, cậu ta liền chộp lấy với một sự biết ơn sâu sắc. Và rồi, như vị cha sứ đáng kính cầm Kinh Thánh trên tay, cậu ta lấp bấp trong khi tránh ánh mắt của tôi...

“Rời rời rời rời rời, cứ giữ mấy tấm ảnh đi... Để ở đây xao nhãng quá!”

Giá mà có cái gương ở đây để Oreki được xem mặt mình lúc này nhỉ.

— HẾT

G Pencil: tên của một nhãn hiệu bút chì kim.

Tablet : máy tính bảng, gần giống như Ipad nhưng được thiết kế chuyên dụng cho việc vẽ.

“Số” ở đây là “Kỹ thuật số”.

Guitar Bass là một loại đàn ghi-ta điện dùng để đánh những nốt trầm hơn ghi-ta thường.

Sự khác biệt giữa “Chạm khắc” và “Điều khắc” được định nghĩa như sau: nếu phần khắc ăn sâu vào trong bề mặt vật khắc hơn 4.2 cm thì được gọi là chạm khắc, sâu hơn thì là điều khắc.

Ở trường học Nhật Bản, cấp lớp sẽ được gọi là “Năm” và số thứ tự sẽ là tên lớp. Như vậy “Năm ba, lớp 5 sơ trung” tương ứng với lớp 9/5. (Sơ trung là cấp 2, bao gồm ba năm học ứng với lớp 7,8,9 ở Việt Nam)

Bento là cách người Nhật gọi hộp cơm của mình.

“Phòng tối” là phòng để rửa ảnh, vì ảnh chụp rất nhạy sáng nên trong phòng không được để lọt ánh sáng nào từ bên ngoài, ánh sáng duy nhất trong phòng là một nguồn sáng đỏ đơn sắc.

Một loại hình giải trí, trong đó người ta mặc lên mình những trang phục của các nhân vật trong phim ảnh, anime, manga, game... mình yêu thích, và có thể còn bắt chước những hành động đặc trưng của họ.

Lý thuyết phát biểu rằng: nếu trên một không gian kín sáng (một cái hộp bên trong sơn đen chẳng hạn) đục một cái lỗ nhỏ, thì ánh sáng từ một vật đi vào lỗ sẽ hiện lên ở mặt đối diện hình ảnh ngược của vật đó. Đây là nguyên tắc để chế tạo camera đầu tiên.

Một bãi biển ở Nhật.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Nắng có trên trời núi

Một chiếc trực thăng bay qua trường vào giờ tan học.

Thứ âm thanh như xé toạc không khí ngày càng đến gần, gần một cách ngạc nhiên, mà chẳng có vẻ gì là sẽ đi sớm. Tiếng ồn từ trên cao cứ liên hồi động thẳng xuống đỉnh đầu đã khiến tôi chợt tin rằng nó sẽ hạ cánh ngay tại sân trường, nhưng rốt cuộc cũng từ từ hòa tan vào khoảng không.

Bốn chúng tôi bấy giờ đang ngồi trong phòng Địa Chất – đại bản doanh của CLB Cổ Điển. Tôi đọc sách, Satoshi hình như là làm bài tập còn Chitanda và Ibara thì chiếm cho mình một góc mà cười nói về cái gì có trời biết.

Âm thanh kinh ngạc của trực thăng coi vậy nhưng cũng chẳng thể phá tan bầu không khí như đóng băng nơi đây, vừa biến mất là phòng trở nên tĩnh lặng ngay. Kì lạ thật. Không định phá đi bầu yên lặng nhưng tôi đã thốt lên:

“Trực thăng à?” Trước tới giờ đã nghe không biết bao nhiêu lần tiếng trực thăng, duy chỉ lần này nó mang lại một ký ức vào tâm trí.

“Ogi thích trực thăng nhỉ? [note3036] ”

Tôi hướng lời nói mình tới Satoshi và Ibara nhưng Chitanda mới là người đáp lại.

“Ogi-san? Cậu đang nói tới Takahiro Ogi lớp 2-B à?”

“Đó là ai?”

“Một đàn anh lớp 2-B, như tớ vừa nói.”

Thế quái nào mà tôi, một nam sinh năm nhất chưa từng động tới bất kỳ hoạt động ngoại khóa nào khác ngoài CLB Cổ Điển lại biết tới một ông năm hai cà bắt cà cơ nào chứ? Đóng sách lại tôi trả lời:

“Cậu không biết ‘Ogi’ tớ đang nói đâu. Đó là thầy dạy tiếng Anh khi tớ còn học Sơ trung. Satoshi cũng biết phải không?”

Nghe tôi hỏi Satoshi liền đặt bút xuống, nghiêng đầu mà đáp với giọng điệu không chắc chắn lắm.

“Dĩ nhiên, thầy Ogi là chủ nhiệm năm cuối của tớ ở đó mà. Chỉ là tớ không biết thầy thích trực thăng.”

Tôi chột khựng lại. Đây không phải là Satoshi biết-mọi-thứ-trên-trời-dưới-đất hay sao?

“Tớ nghĩ vụ này phải nhiều người biết lắm chứ. Vụ thầy Ogi mê mẩn trực thăng ấy.”

Nói xong tôi quay sang Ibara với hy vọng kiếm được người đồng tình.

Ba chúng tôi – cụ thể là Satoshi, Ibara và tôi – đều đã rời Sơ trung Kaburaya mà đến Cao trung Kamiyama này. Chỉ Chitanda là từ nơi khác. Rõ ràng ràng là Ibara nhận ra tôi đang nhìn, nhưng nhỏ vẫn không hề quay đầu mà chỉ đáp gọn lỏn.

“VẬY Ạ.”

Hình như có cái gì sai sai. Chẳng lẽ Satoshi và Ibara không biết thật? Mà vốn dĩ tôi có phải là thằng ngồi lê đôi mách tới khắp ngõ ngách trong trường cho cam? Trước giờ chả có gì tôi biết mà hai đứa này không biết cả... và đó là chưa nói tới vụ Ibara và tôi còn học chung cả ba năm. Nhỏ không thể không biết.

“Bộ quên thật rồi à Ibara? Không nhớ rõ khi nào nhưng chắc chắn một chiếc trực thăng đã bay qua trường Kaburaya.”

“Ừm, được mấy lần?”

Chẳng có chút ảm áp nào trong giọng nói của nhỏ. Chịu, dù gì tôi cũng chưa từng thấy một Ibara-thân-thiện trông thế nào.

“Tớ đang nói một thời điểm cụ thể. Khi đó thầy Ogi đột nhiên ngừng giảng, bước tới cửa sổ rồi nhìn lên trời. Phải một hồi lâu từ lúc mới tới cho đến khi trực thăng bay mất hút thầy mới quay lại nhìn lớp mà cười, nói rằng ‘Thầy thích cái trực thăng này’ hay đại loại thế trước khi tiếp tục giảng.”

“Hửm,” Ibara nhăn mặt như cố nhớ lại điều gì trước khi lên tiếng. “Cậu kể tôi mới nhớ. Ừ, đúng là có chuyện đó thật, nhưng là trong tiết của thầy Ogi à?”

“Chắc chắn.”

Hú hồn. Xem ra tôi không hoang tưởng thật.

Nhưng ở phía bên kia Satoshi vẫn cứ nghiêng đầu. Nghiêng trước rồi về sau, sang trái lại sang phải... bộ tính tập thể dục cho vai à? Vừa nghĩ tới khả năng đó tôi thấy hần bất chợt ngừng lại mà nói: “Rất là có vấn đề.”

“Nhưng chắc chắn trí nhớ tớ là đúng.”

“Vì có một lần khác cả một tiểu đội trực thăng của SDF [note3037] bay qua trường đó thôi. Nhìn bảnh lắm, nhưng tớ không nhớ là thầy Ogi có chút phản ứng nào.”

Tôi có vài thắc mắc.

“Sao biết đó là một tiểu đội?”

“Vì họ bay theo đội hình đàn hoàng.”

“Sao biết đó là thuộc SDF?”

“Vậy có ông nội nào khác được cho phép bay một mớ trực thăng theo hình chữ V như thế?”

Hợp lý. Tôi còn một câu hỏi khác.

“Cậu có chắc lúc đó là tiết của thầy Ogi không?”

“Chắc chắn. Tớ còn nhớ cả việc đang dò từ ‘ATM’ trong từ điển khi chứng kiến đội trực thăng cơ mà... nên dễ liên tưởng lắm. Và thế nghĩa là tớ đang trong tiết tiếng Anh và người dạy là thầy Ogi. Cả ba năm đều học mỗi thầy.”

Dám cá là Ibara lẫn Chitanda đang cố hiểu xem trực thăng thì có gì mà “dễ liên tưởng” tới máy rút tiền tự động [note3038]. Cái “ATM” mà hần muốn nói là chỉ “tên lửa chống tăng” [note3039] cơ, loại hay được gắn dưới bụng trực thăng ấy. Tồi quyết định không đề cập để tránh loãng chủ đề.

“Ừ. Nếu một cảnh như thế xuất hiện thì tớ sẽ nghĩ thầy Ogi chắc chạy xuống sân trường mà múa luôn quá.”

“Múa thì chắc không đâu.”

Ví dụ thôi.

Xem ra Ibara cũng đang cố lục lại mọi ký ức.

“Ờ, tôi đã nhớ vụ thầy Ogi thực sự rất vui khi thấy chiếc trực thăng. Cũng lâu rồi... hình như là ngay sau khi tụi mình nhập học.”

“Mà nhắc mới nhớ, lúc đó tớ còn nghĩ là ‘Trường này có nhiều giáo viên kỳ lạ nhỉ’ khi nhìn thấy phản ứng của thầy.” Tôi bình phẩm.

“Nhưng giống như Fuku-chan đã nói, ngoài lần đó thì tôi không thấy thầy phản ứng gì với trực thăng nữa.”

Ngay sau khi chúng tôi nhập học á? Ký ức tôi mờ lung quá nhưng xem ra Ibara nói đúng. Sau đợt đó tôi không nhớ tới một sự kiện gần giống nào khác.

Satoshi, dường như vừa nhớ ra điều gì mà lên tiếng:

“Cơ mà, nếu nói về thầy Ogi thì có một điều nổi tiếng hơn đấy chứ? ‘Truyền thuyết rụng-tóc-gáy của thầy Ogi’ ấy!”

“Đừng có nói bậy bạ.”

Satoshi là chúa chế những “truyền thuyết”, nhưng lần này trông hắn có vẻ thành thật.

“Không. Nghiêm túc đó. Chính thầy kể cho lớp tớ nghe mà.”

Đúng là thầy rất thích kể chuyện, nghĩ vậy nhưng tôi quyết định không nói gì, đổi lại Satoshi cười tươi rói mà chỉnh trang tác phong như thể chuẩn bị tấu một bản anh hùng ca nào đó.

“Vụ liên quan tới thầy Ogi ấy, thế này... thực ra ban đầu tớ cũng bán tín bán nghi. Tớ không chắc là cậu hiểu được dù có nói thế nào đi nữa, mà cũng chả thể nói là hoàn toàn vô lý, nhưng...”

“Vô đề dùm cái.”

“Theo như lời kể thì thầy từng bị trời đánh ba lần rồi.”

Với Chitanda thì có lẽ thầy Ogi chỉ là một người không quen biết cuồng trực thăng và thích rút tiền từ máy ATM mà thôi. Nhỏ dễ hiểu kỳ thật nhưng khó mà tin được một cái gì trong tổ hợp vừa nêu khiến nhỏ thấy thú vị cả. Thế nhưng Chitanda vẫn lên tiếng:

“Trời đánh? Ý cậu là sấm sét trên trời sao?” Vừa nói Chitanda vừa chỉ tay lên trần. Satoshi gật đầu.

“Đúng vậy. Sấm sét!”

Cái này thì chưa nghe bao giờ. Tôi lặng thinh mà dòm Ibara. Cái cách nhỏ lắc đầu lại cho tôi chỉ rõ là nhỏ cũng chẳng biết gì.

Chitanda nhú mày lại đầy tập trung. Coi nào, có biết người ta đâu mà...

“Đến ba lần như vậy. Thật là một kỳ tích khi thầy vẫn còn sống,” nhỏ nói.

“Mà còn sống khỏe ấy chứ!”

Nghe thật chả dễ chịu gì. Giá mà tôi có thể vờ như chuyện này không xảy ra.

“Thầy bảo hên là không có lần nào bị đánh trực diện cả, nhưng đủ để biến thầy thành một mớ lộn xà ngẫu. Có một lần đánh trúng là

hôn mê luôn thì phải, nhưng thầy còn cười mà nói là còn vết sẹo để chứng minh đây này.” Satoshi kể tiếp.

“Tớ hiểu... nhưng ít nhất thầy vẫn khỏe. Tạ ơn trời.” Chitanda đáp lại.

Đúng vậy. Bị sét đánh trong nhiều trường hợp hoàn toàn có thể gây tử vong. Ít nhất thì lúc còn học tôi không thấy một vết thương rõ ràng nào ở thầy cả, và dù không cao to nhưng trông thầy rất tráng kiện. Đến ba lần mà vẫn sống khỏe mạnh... có khi từ “kỳ tích” vẫn còn tầm thường lắm để mô tả trường hợp của thầy.

Lúc này tôi lại cảm thấy bức bối. Bị sét đánh? Mà còn tận ba lần? Bộ điều đó có thể sao?

Thành phố Kamiyama không có truyền thống về bão hay sét đánh nhưng một mình thầy Ogi lại dính tới ba lần. Khó mà bảo là Satoshi lại xạo. Đúng là hấn chế nhiều nhưng không lần nào trong số đó được mào đầu bằng câu “Không. Nghiêm túc đó” cả. Vậy chẳng lẽ thầy Ogi nói xạo. Không, khó lắm. Nhiều người thích làm quá điềm xui rủi của mình như một cách pha trò, nhưng nói rằng “Tôi bị sét đánh ba lần rồi” thì nó, nói sao nhỉ, quá hiển nhiên cho một lời nói xạo phải không?

Một ý tưởng không được vui cho lắm chợt nảy ra trong tôi.

“Satoshi, trong thư viện có báo cũ không?”

Hơi nhăn mặt vì chủ đề bị đổi nhưng hấn vẫn trả lời:

“Có. Trong thư viện có một mớ.”

“Ừm, nhưng tại này chỉ lưu lại những bài báo liên quan đến trường mà thôi,” Ibara thêm vào.

Ờ ha, sao tôi lại quên nhỉ. Ibara là một thủ thư cơ mà. Những dịp tới thư viện tôi thường thấy nhỏ ngồi sau quầy... nhưng dẹp qua một bên. Chuyện này không liên quan tới hoạt động trường nên chắc ở đó không có thông tin mình cần. Cầm cặp lên, tôi nói:

“Về nhé. Tớ định ghé qua thư viện thành phố. Muốn đi không?”

Tôi nói với Satoshi, nhưng hắn liền trưng ra cái mặt đầy nghi vấn.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này? Sao cậu lại có thể trông đầy-hứng-thú thế kia?”

Đầy-hứng-thú à? Không hẳn thế đâu... chỉ là có gì đó cứ bức bối mãi trong đầu nên...

“Tớ *hiếu kỳ*.”

Một giây sau khi thốt lên lời đó tôi cảm thấy bầu không khí xung quanh hình như có thay đổi. À mà thay đổi thật: Satoshi dùm hai tay bịt miệng, còn Ibara thì làm bộ mặt như thể vừa ăn cái gì tởm lợm lắm.

Run run đưa ngón tay trở vào tôi, Satoshi thẳng thốt: “Houtarou? Là cậu sao? Oreki Houtarou ấy? Cậu có từng bị người ngoài hành tinh bắt không? Hay là bị Chitanda nhập rồi?”

“Tớ đang đứng ở đây cơ mà?” Chitanda phản đối.

“Tôi nghĩ cậu nên về nhà Oreki ạ. Về thẳng nhà mà nghỉ ngơi đi. Đắp chăn ấm vào. Không sao, ngày mai cậu sẽ thấy khỏe hơn.”

Ibara nhẹ nhàng khuyên bảo.

... Bộ tôi muốn làm gì đó thôi cũng khiến cả bọn bất ngờ đến vậy à? Đồng loạt dội bom như thế cơ đấy, thiệt tình! Không biết thư viện khi nào đóng cửa nhỉ. Chắc không phải thâu đêm rồi... lờ mà tới nơi nó đóng cửa thì phí năng lượng phải biết. Xem ra tôi nên nhanh chóng tách khỏi cái đám thiếu lịch sự này mà nhanh đi thôi.

Nghĩ vậy tôi đứng dậy mà nhận ra là cùng lúc với một người khác. Đó là Chitanda.

“Oreki-san, cậu hiếu kỳ lắm phải không?”

“Ừ, có lẽ vậy.”

“Cậu có định đi tìm câu trả lời không?”

“Cũng có khi tớ không tìm thấy gì, nhưng thư viện thành phố là cơ hội lớn nhất.”

“Tớ cũng *hiếu kỳ*!”

C-cái gì?

Chitanda nhanh chóng gạt mớ bàn ghế qua mà tiến tới chỗ tôi. Dừng cách đó một mét, còn đôi mắt đen thì dán chặt vào đối tượng.

“Một điều có thể khiến Oreki-san cảm thấy có hứng thú ư... Tớ thật sự muốn biết! Cực kỳ *hiếu kỳ* luôn!”

Ồ.

Sao phiền phức thế này.

Satoshi còn một đồng bài tập nên không tham gia. Mà thôi, không có hẳn cũng chẳng khiến tôi khổ hơn là mấy... nhưng thành thật mà nói Ibara sẽ là một trợ thủ đắc lực nếu nhỏ – một thủ thư cốt cán của trường – có thể tham gia. Có điều quan hệ giữa chúng tôi không ổn thỏa đến mức muốn rủ là rủ được...

Thế cũng có nghĩa là chỉ Chitanda chờ tôi trước cổng trường.

Đây là lúc hầu hết học sinh đã kết thúc hoạt động CLB mà nói đầu nhau về nhà. Những thành viên CLB Điền kinh vẫn còn trên sân tập nhưng xem ra hầu hết cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc. Nhóm con gái vắt những chiếc rào qua vai còn phe con trai, trông có vẻ thuộc CLB Bóng rổ cũng thu những cái trụ tập chạy lại. Tôi luôn đi bộ tới trường còn Chitanda có xe đạp. Nhìn nhỏ đạp xe ra khỏi bãi giữ khiến tôi đã nghĩ là nhỏ sẽ không chờ.

“Tụi mình đi cùng chứ?”

Nghe vậy một viễn cảnh chợt nhá lên trong tôi.

Đây là lúc nhìn bốn phương tám hướng chỉ toàn là học sinh đi về nhà. Nếu Chitanda và tôi cùng nhau tới thư viện thì nhỏ phải dắt xe...

Dĩ nhiên là không ổn.

“Cậu cứ tới đó trước đi.”

Chitanda nhìn tôi. “Cậu có thể ngồi lên mà...”

... thế đấy.

Tôi ngồi sau để Chitanda chở... Lại một viễn cảnh khác.

Dĩ nhiên càng không ổn.

Vì xét cho cùng việc Chitanda chờ ở đây sẽ chẳng mang lại lợi ích gì. Tốt nhất tôi nên nhờ nhờ một việc gì đó để nhờ tới thư viện trước rồi gặp nhau tại đó là hay nhất. Nghĩ ngợi một lúc tôi nói: “Chitanda này.”

“Vâng?” Vẫn ngồi trên xe, nhờ ngừng lại rồi ngoái nhìn về tôi.

“Khi tới thư viện thì phiền cậu hỏi xem có thể kiếm báo cũ bằng cơ sở dữ liệu số hóa hay không nhé. Nếu có thì hỏi những bài báo liên quan tới cái tên Masakiyo Ogi dùm tở.”

“Tớ hiểu rồi. Gặp cậu ở đó nhé.”

Nói xong Chitanda đạp xe đi. Thực sự tôi cảm thấy cái xe không hợp với nhỏ lắm. Thiệt tình, dù trông cô nàng của chúng ta có nữ tính cỡ nào thì tôi vẫn cứ liên tưởng tới mấy chiếc xe ngựa...

Không nên để Chitanda chờ quá lâu, nghĩ vậy tôi luôn lách qua đám học sinh. Chạy thì phản bội phương châm sống quá, chứ đi bộ nhanh thì chả chết ai.

Vừa đi tôi vừa nhìn xuống những bước chân. Thư viện thành phố không cách quá xa lộ trình về nhà – tất cả những gì tôi cần làm sau khi xong chuyện ở thư viện chỉ là đi một con đường vòng quen thuộc ven bờ sông. Đôi lúc vào những ngày mưa tôi chọn con đường này vì có thể đi trên những bậc thềm có mái che của các cửa tiệm san sát nhau, còn dĩ nhiên những lúc còn lại tôi sẽ chọn đường ngắn nhất. Đám đông càng ra xa thì càng thưa thớt – người về nhà, người đến chỗ học thêm, và cứ thế – để rồi tôi là đứa duy nhất còn đi dọc theo bờ sông.

Đi bộ nhanh khiến tôi hơi mệt. Ngẩng đầu lên, tôi nhận thấy có xe sắp đi tới mà nhanh chóng dừng gọn qua bên. Lúc này, trước mắt tôi cũng là khung cảnh quen thuộc của vùng núi Kamikakiuchi quanh năm tuyết phủ với những ngọn núi nối nhau từ đằng xa.

Thành phố Kamikakiuchi tọa lạc dưới chân vùng núi Kamikakiuchi. Nếu có dịp rời thành phố – để đi dã ngoại với trường chẳng hạn – các bạn sẽ nhận thấy núi sẽ vẫn tiếp tục nối nhau như một bức tường sừng sững rất dài, mà toát lên thứ cảm giác vừa tự do vừa tù túng. Ngọn núi cao nhất có đỉnh nằm khoảng ba ngàn mét tính từ mặt đất, đủ cao để khiến khí hậu hai bên sườn là hoàn toàn khác biệt. Cái này tôi chưa được chứng kiến nhưng sách viết vậy và chính chị tôi cũng xác nhận. Bà chị yêu dấu ấy thuộc kiểu người thích phiêu lưu khắp Nhật Bản và vòng quanh thế giới với một lời nhắn gửi “Chị ra ngoài chút nhé”. Tôi nghe nói chị đã leo lên những ngọn núi đằng xa kia vô số lần. Tuy nhiên, nếu có cái gì Tomoe Oreki không thông thạo thì chắc chắn là cũng leo núi. Tôi đồ rằng chị chỉ leo được nửa chừng mấy ngọn núi cho phép dân nghiệp dư cao không quá hai ngàn mét là cùng.

Hồi tiểu học tôi cũng leo núi một lần. Khởi phải nói các bạn cũng biết điều đó bội phần phương châm sống tiết kiệm năng lượng cỡ nào. Từ đó về sau tôi chưa từng nghĩ về việc đặt chân lên một ngọn núi nào nữa.

Trời vẫn chưa chuyển tối. Không phải là chả đoái hoài gì tới Chitanda đang chờ đợi, nhưng tôi vẫn giành một vài giây để ngắm nhìn cái quang cảnh lẽ ra mình đã rất thân thuộc.

Rốt cuộc thì có lẽ việc tôi thơ thẩn trước cảnh núi Kamikakiuchi như là một điềm báo.

Thấy tôi vừa bước vào thư viện, Chitanda nhẹ nhàng bước tới mà đưa ra một tờ giấy mới in.

“Tôi tìm thấy vài tin tức về thầy Ogi này.”

Không cần phải in làm gì. Tôi khá chắc rằng mỗi tờ in tốn mười yên nên vội rút ra đồng mười yên trong ví mà đưa cho Chitanda. Nhỏ nhận mà không nói lời nào.

Thứ Chitanda tìm thấy là một tựa tạp chí phát hành vào năm ngoái.

VỀ ĐẸP CỦA VÙNG NÚI KAMIKAKIUCHI

Chuyến leo núi lên đỉnh Abumi, tổ chức bởi CLB Leo núi Kamiyama đã được tiến hành vào ngày hai mươi sáu. Mười một thành viên bao gồm các tình nguyện viên đã tham gia thu dọn rác trên núi cùng những khu lân cận. Ông Masakiyo Ogi (ba mươi chín tuổi), Hội trưởng CLB Leo núi Kamiyama phát biểu rằng: “Phong trào leo núi phát triển mạnh gần đây kéo theo việc nhiều người leo núi không để ý tới môi trường xung quanh. Tôi mong rằng hoạt động của chúng tôi sẽ giúp nhiều người tự nhận ra những hành động vô ý thức của mình đã tác động xấu với ngọn núi như thế nào.”

“Tôi biết được thầy Ogi là một người leo núi” Chitanda nhận xét rồi chột nhìn đầy lo âu, có lẽ do mặt tôi vừa tối sầm lại, mà nói tiếp: “Ừm... có gì không ổn sao?”

“Không hẳn. Cậu đã tìm hết báo cũ rồi sao?”

“Tôi tìm thì họ chỉ giới hạn trong năm năm gần nhất thôi, cũ hơn thì cậu có thể yêu cầu tại quầy đăng kia.” Nói xong nhỏ lại trở về với biểu cảm lo âu, như chờ đợi thái độ của tôi.

Điều khó hiểu nhất trong câu truyện thầy bị sét đánh ba lần nằm ở chỗ... tôi tự hỏi một điều như vậy có xảy ra với một người đứng lên mặt đất phẳng như mọi người hay không. Tôi nghĩ là không. Đã từng có giai thoại về những người bị sét đánh cả tá lần nhưng sống sót nhưng về tình huống họ bị thì... Tôi đã suy nghĩ nhiều về các khả năng, và xem ra lần này mình đoán không tệ.

Nhưng nói là thế chứ tôi thật chỉ mong là mình sai. Nghĩ đến đó tôi thấy mình đã đứng trước quây.

“Xin lỗi, em muốn tìm một tựa báo ạ,” tôi hỏi chị gái đeo kính gọng bạc đang ngồi trước máy tính.

“Được thôi. Em cần tìm gì?”

Tôi giới hạn tìm kiếm chỉ trong năm nhập học Sơ trung, từ tháng tư tới tháng năm.

Tiếng gõ phím vang lên lách cách không dứt đoạn. Thay vì nhìn vào màn hình hay bàn phím chị lại quay sang hỏi tiếp: “Em có từ khóa nào không?”

Suy nghĩ một giây, tôi trả lời: “Chị thử dùng em ‘bị kẹt lại’.”

Không hỏi vì sao hay thay đổi sắc mặt, chị gõ từ khóa vào máy tính. Không biết chị này phải là thủ thư không nhỉ? Trước đây tôi từng nghĩ rằng ai làm ở thư viện cũng là thủ thư, nhưng sau khi thủ-thư-có-thứ Ibara biết được vụ này tôi đã lại trở thành đối tượng châm chọc của nhỏ. Nhưng dù có là gì thì chị này đang làm việc của mình rất thuần thục. Gần như ngay lập tức chị đã lọc ra danh sách những bài báo phù hợp với yêu cầu của tôi.

“Mười hai bài cả thấy. Em có muốn thu hẹp tìm kiếm hơn nữa không?” Chị hỏi.

“Không nhiều đâu ạ. Chị cho em xem được không ạ?” Tôi đáp.

Nghe thế chị liền quay màn hình lại hướng tôi. Xem ra cơ sở dữ liệu ở đây không chứa cả bài báo mà chỉ có tựa đề. Trong số đó tôi rồi cũng tìm thấy những từ ngữ xác nhận nghi ngờ của mình.

NHÓM LEO NÚI KẾT TẠI VÙNG NÚI KAMIKAKIUCHI, VIỆC TÌM KIẾM VẪN ĐANG BỊ HOÃN

“... Báo này xuất bản ngày Chín tháng năm. Tội mình đi tìm nào.” Chitanda nói bằng giọng không chút bông đùa.

Nhỏ chưa bao giờ giỏi trong việc suy luận. Tôi biết, Ibara biết, và cả Satoshi cũng vậy. Một mình Chitanda thường luôn lâm vào tình trạng không biết sao mà lần, tuy nhiên riêng lần này xem ra nhỏ đã hiểu sự tình. Không nói gì, tôi để nhỏ dẫn đường mà đi theo.

Dù không còn sự hỗ trợ nào nữa nhưng với việc đã biết chính xác ngày phát hành khiến công tác tìm kiếm trở nên nhanh gọn lẹ. Chẳng tốn tới một phút chúng tôi đã tìm ra tờ báo được xuất bản vào sáng thứ sáu ngày Chín tháng năm. Lý do giáo viên dạy tiếng Anh Sơ trung Kaburaya tên Ogi nói rằng mình thích trực thăng nhiều khả năng bắt nguồn từ sự kiện xảy ra trong ngày hôm đó.

Bài báo viết thế này.

HAI THÀNH VIÊN CLB LEO NÚI KAMIYAMA BỊ KẾT LẠI

Vào ngày Tám tháng năm, nhà chức trách thành phố Kamiyama được thông tin rằng Kouichi Tawarada (bốn mươi ba tuổi) và Isao

Muraji (bốn mươi tuổi) đã không thể trở lại điểm tập kết vào thời gian đã định. Cả hai đều là thành viên CLB Leo núi Kamiyama và được thông báo là đang kẹt gần đỉnh Shikoro vùng núi Kamikakiuchi. Một nhóm cứu hộ đã được cử đi nhưng mọi nỗ lực vẫn đang chưa có kết quả do tính chất phức tạp của thời tiết quanh khu vực đó. Nhà chức trách thành phố cũng đã bàn giao một trực thăng cứu hộ cho cảnh sát địa phương, và một cuộc tìm kiếm trên không sẽ được tiến hành ngay khi thời tiết chuyển biến theo chiều hướng tốt hơn.

“Vậy nghĩa là... sao?”

Chitanda chỉ là không biết diễn tả ra lời thôi chứ tôi tin là nhỏ hiểu ra rồi. Nhưng dù gì đó cũng là ý của bản thân nên tôi biết mình có trách nhiệm giải thích.

“Nghĩa là thầy Ogi không hề có sở thích về trực thăng.”

Chiều nay có nhiều người trong thư viện hơn là tôi tưởng. Trẻ con và người già, những học sinh trường Kamiyama đang mặc đồng phục y hệt chúng tôi, và cả những người trông có vẻ là học sinh trường khác nữa. Làm ồn trong thư viện là điều không nên, nghĩ vậy tôi bèn hạ giọng xuống.

“Thầy Ogi bị sét đánh ba lần có lẽ là thật, nhưng khó mà tin được điều đó lại xảy ra với một giáo viên dạy tiếng Anh Sơ trung bình thường. Đó là điểm khiến tôi suy nghĩ. Nếu đó là vì thầy hay đến những nơi dễ có sấm sét hơn thì sao?”

“Và cậu nghĩ đó là núi.” Chitanda trả lời.

“Đúng vậy. Như vậy thầy Ogi vừa là giáo viên nhưng cũng là một nhà leo núi có thâm niên, chính sự kết hợp đó khiến tớ có một giả thuyết về ý nghĩa lời nói thích trực thăng ngày hôm đó của thầy là gì. Tớ không muốn tin là mình đúng nên mới tới đây để kiểm tra.”

Và giờ đây trước mặt chúng tôi là bài báo năm xưa – nói về hai thành viên trong CLB do thầy làm chủ nhiệm gặp nạn. Tại sao thầy lại ra tận cửa sổ để ngắm nhìn chiếc trực thăng ấy? Tôi đã nhận ra rằng sự tồn tại của nó mang ý nghĩa to lớn đến dường nào với thầy.

“Thầy Ogi thực sự mong từng phút giây rằng chiếc trực thăng có thể cất cánh. Đó là lý do khi nghe tiếng cánh quạt thầy đã phản ứng dường như là vô thức. Nhìn một người bảo rằng mình thích trực thăng dưới thân phận một giáo viên sẽ chẳng có nghĩa lý gì, nhưng nếu cậu thay ‘giáo viên’ bằng ‘nhà leo núi’ thì nhiều khả năng sẽ mở ra. Thành phố Kamiyama nằm dưới chân vùng núi Kamikakiuchi với những ngọn liên tiếp nhau có khi cao tới ba ngàn mét là một địa điểm không thể lý tưởng hơn giành cho dân leo núi. Và rõ ràng hơn, nếu cậu bắt đầu tự hỏi vì sao một nhà leo núi lại quá quan tâm tới việc một chiếc trực thăng nào đó có bay được hay không thì mọi chuyện sẽ sớm tỏ tường. Thứ liên kết việc leo núi với trực thăng là chụp ảnh trên không và vận chuyển, nếu không nằm trong hai thứ đó... thì chỉ có thể là cứu hộ.”

Giọng Chitanda cũng trở nên thì thầm, dù tôi cảm thấy không phải là vì hai đứa đang ở trong thư viện.

“Báo có nói rằng thời tiết vào ngày Tám rất xấu nên trực thăng không thể cất cánh được.”

“Đúng thế.”

Đến đây là đủ. Nhỏ đã hiểu còn tôi thì không muốn nói lời vô ích.

Điều thầy Ogi thực sự muốn biết là liệu chiếc trực thăng đang trú lại sở cảnh sát thành phố Kamiayama có thể bay được hay không. Giảng cho tội học sinh năm nhất những con chữ tiếng Anh A, B, C nhưng thầy vẫn lo không biết thời tiết ở ngọn núi xa xăm kia đã chuyển biến tốt hơn chưa. Nếu nắng đã trên triền núi thì trực thăng sẽ được phép cất cánh, và nếu cất cánh thì hai thành viên đang bị mắc kẹt ấy sẽ có hy vọng sống sót.

“Lúc đó thầy đã cảm thấy thế nào...”

Lời thì thầm của Chitanda một lần nữa kéo tôi về cái ngày của ba năm trước.

Thầy Ogi lao đến cửa sổ, tới tận khi âm thanh của chiếc trực thăng đã hoàn thành im bật thầy mới quay lại mà nói rằng: “Thầy thích cái trực thăng này lắm” như một cái cớ. Dù ký ức có mờ nhạt tới đâu thì tôi nghĩ mình vẫn nhớ nét mặt của thầy lúc đó.

“Tôi không biết được, nhưng chắc chắn là thầy đã cười.”

Có lẽ là vì thầy nhận ra mình đang đứng trước học sinh mà thôi.

Trong số báo xuất bản vài ngày sau có tin tức về số phận hai thành viên CLB Leo núi Kamiyama. Trực thăng đã tìm thấy thi thể của họ.

Không bất ngờ mấy, khi chúng tôi rời thư viện thì mặt trời đã lặn. Chitanda và tôi sẽ về bằng hai hướng khác nhau. Đứng trước cổng, khi tôi chuẩn bị nói tạm biệt Chitanda đột nhiên lên tiếng.

“Ừm...”

“Hửm?”

Nhỏ nhìn tôi.

“Tớ hỏi cái này được không?”

“Hỏi đi.”

“Tại sao cậu lại hiếu kỳ?”

Lại điều đó à? Tôi nhận ra mình đang cười.

“Bộ trông tớ bất thường lắm sao?”

Chitanda cũng cười mà đáp: “Thành thật mà nói thì đúng vậy. Chẳng giống cậu chút nào.”

“Ừ. *Việc không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh mà thôi.*”

“Không, ý tớ không phải thế.”

Nhỏ ngay lập tức bác bỏ, nhưng rồi lại ngượng ngùng mà tiếp tục.

“Oreki-san luôn làm rất nhiều thứ cho người khác. Cậu cũng giúp tớ không biết bao lần nhưng đồng thời lại chưa bao giờ quan tâm tới những vấn đề của mình. Thế nên tại sao hôm nay cậu lại muốn tìm hiểu về một điều cậu không chắc chắn lắm... Xin lỗi nhé, tớ không tìm được. Tớ thật sự *hiếu kỳ*.”

Có một điều nhỏ đã làm – rất rất làm.

Việc hóa giải sự hiểu lầm này sẽ mất thời gian trong khi trời đã về tối. Tốt nhất là chỉ nên dừng lại ở việc trả lời câu hỏi.

“Khi nghe câu truyện về sét đánh tó đã suy nghĩ về một khả năng không hay.”

“Đúng vậy, cậu có nói thế.”

“Nếu khả năng đó nếu đúng là sự thật thì tó sẽ phải thận trọng hơn từ bây giờ, thế nên tó mới nhất quyết đến để xác nhận.”

Đồng thời nếu phải tốn cả tuần thì đó lại là một câu chuyện khác. Cũng vì câu trả lời có thể được tìm ra chỉ bằng việc đọc vài tờ báo cũ nên tôi mới chủ động thực hiện. Đó là chưa nói tới có người giúp sức nữa.

Chitanda trông vẫn chưa hiểu ý.

“Tại sao lại phải cẩn thận?”

“Sau lần này tó sẽ không bô bô cái miệng rằng ‘thầy Ogi thích trực thăng’ nữa. Đó là bất kính với thầy, cũng là một kinh nghiệm để tó cần cẩn trọng hơn trong lời nói của mình.” Tôi đáp.

Không hiểu sao đôi mắt của Chitanda mở to như thể hoảng hồn vì điều gì. Theo phản xạ tôi bắt đầu lo là nãy có lỡ lời gì không, nghĩ một hồi rồi bỏ sung vào:

“Bất kính ở đây ý tó là, ‘Biết thì thừa thốt không biết thì dựa cột mà nghe’ ấy. Dù là có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp lại thầy Ogi nữa nên... tóm lại là tó cũng chả biết mình đang nói cái gì cả...”

“Oreki-san, cậu thật là...” Chitanda đột nhiên ngắt lời.

Đôi môi nhỏ mấp máy như cố tìm câu chữ, còn mắt chỉ chăm chăm vào tôi. Thứ được thốt lên là một câu duy nhất.

“Tớ không biết nói sao nữa.”

Nhỏ muốn nói gì nhỉ? Mà thôi, nếu đã không biết nói sao thì có khi tôi cũng chả biết nghe sao nữa.

“Rồi, tạm biệt nhé. Cảm ơn vì đã giúp tớ.”

“Không có chi. Tạm biệt.”

Chúng tôi chỉ nói có thể. Nhà Chitanda xa đây lắm – dù đi xe thì lúc nhỏ về tới nhà trời cũng sẽ tối om. Nhỏ là người muốn tới đây nhưng tôi vẫn có chút áy náy. Xem như nợ một lần vậy.

Trên đường về tôi chợt hướng mắt về đằng xa, nơi những ngọn núi vùng Kamikakiuchi dần dần hòa mình vào bóng tối.

Khi gọi tên người Nhật mà không thêm tiếp hậu ngữ (-sempai, -sensei...) thì chỉ được coi là suồng sã, không trang trọng chứ không đến mức là vô phép như tiếng Việt. Trong trường hợp này Houtarou gọi người thầy của mình chỉ bằng tên nên việc Chitanda lộn với một cậu bạn khác là dễ hiểu. Từ đây về sau dù vẫn chỉ gọi bằng tên, nhưng để phù hợp với ngôn ngữ Việt người dịch sẽ vẫn để Houtarou gọi là “thầy Ogi”.

Self-Defense Force: Lực lượng Tự vệ Nhật Bản.

Một nghĩa khá thông dụng của ATM với người Nhật (và trên thế giới) là “Automatic Teller Machine”

Tiếng anh là “Anti-Tank Missile”

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Tác phẩm để đời của chúng ta

1.

Đâu là quyển truyện tranh đầu tiên tôi được đọc nhỉ? Có lẽ khi ấy vì quá nhỏ tuổi mà tôi không chắc được dù trong đầu có bao nhiêu là đề tựa. Tất cả những gì tôi còn nhớ là mình đã bị cuốn hút vào nó như thế nào.

Trong phòng khách nhà tôi có một kệ sách toàn là những cuốn từ điển hoặc tập san văn học phủ bụi tới mức chẳng nhớ có lần nào chúng được lấy xuống. Tuyệt nhiên không có truyện tranh. Trải nghiệm đầu tiên của tôi với truyện tranh đến từ dì – chị của mẹ tôi. Nhà của dì chẳng khác nào một khung thép được bồi đắp tạm bợ và thô kệch tới mức có thể gọi là xấu đau xấu đớn, nhưng trong đó là những hàng kệ cao đến hoa mắt và chất đầy sách với gần nửa trong số đó là trọn bộ những truyện tranh thuộc mọi lứa tuổi. Thế là như một thói quen, đi học về là tôi sẽ bỏ cặp ở nhà rồi chạy qua nhà dì mượn truyện cho tới giờ ăn tối. Mỗi khi thấy tôi thì dì, như một cực ngược dấu với mẹ sẽ lại cười, xoa đầu tôi mà nói rằng *Fan* bự của manga Maya-chan tới rồi! *trước khi cho tôi ngồi đọc thỏa thích. Nghĩ* lại thì có lẽ dì đã chuyển số manga có những cảnh không-phù-hợp-cho-lắm lên những tầng cao nhất, vượt ngoài tầm với của một con bé tiểu học.

Bước ngoặt lớn xảy ra làm năm tôi lên lớp ba. Theo những gì có thể nhớ... là tôi vừa đọc xong bộ “Chim lửa” của tác giả Osamu Tezuka. Cũng có thể là “Wild 7” hoặc “Trở về Terra [note3040] ”

nhưng tóm lại là tôi đang đọc với đôi mắt dán chặt vào từng trang truyện, phớt lờ xung quanh như bất cứ khi nào dì bắt chợt đến mà cho tôi ăn quà. Biết tôi ăn không nhiều nên dì luôn tránh xa những món quà vặt có thể khiến tôi không còn bụng cho cơm nhà. Riêng ngày hôm đó, vì mới được tặng một trái dưa hấu hảo hạng nên dì muốn cho tôi ăn thử.

“Con ăn chút dưa hấu nào Maya-chan,” dì nói. Tôi cảm thấy mình thật tệ nhưng thú thực rằng mình đã chẳng để ý tới mùi vị của miếng dưa. Tuy vậy điều đọng lại trong tôi là lời dì nói sau đó.

“Sách thật là lạ phải không con? Nó chẳng quan tâm con hay dì hay bất cứ ai là ai, nhưng bất cứ ai cũng có thể viết sách...”

Tôi không biết tại sao dì lại nói vậy. Có lẽ ý của dì là dù việc lái xe hay vận hành máy móc thì cần bằng cấp nhưng viết sách thì ai cũng làm được chẳng? Thật là thú vị! Chỉ câu nói đó dường như đã nảy nở một thứ gì trong tôi.

Phải đó... Chẳng lý nào một người như mình không thể vẽ truyện tranh?

Nhận ra điều đó có tác dụng như mở cửa xả lũ. Liên từ tối hôm sau và mọi tối sau đó tôi bắt tay vào vẽ. Tôi không bao giờ ghét vẽ, thêm nữa tôi cũng thường đạt điểm cao nhất khi học Mỹ thuật. Ngày từng ngày niềm tin trở thành sự chắc chắn: tôi có thể sáng tác manga! Và mất bao lâu để sự tự tin ấy tan vỡ nhỉ? Mười phút hay mười lăm? Nhìn lại những “tác phẩm” tệ hại trước đây tôi không thể khiến mình bực tới phát khóc. Lúc đó tôi đã rất tức giận, rất đau khổ... Lời nói “Nó lẽ ra không nên như thế này...” khẽ vang lên qua kẽ hai hàm răng nghiến chặt. Tôi cứ thế vừa tự rửa xả mình vừa rớt những giọt nước mắt lên các trang giấy. Và cuối cùng, tiếng hét

phần nộ lần sau chót đã kết tinh một sự quyết tâm sắt đá. Từ cái ngày đó tôi vẫn tiếp tục vẽ.

Nguyệt san manga *La Shin* có nguồn gốc là một ấn phẩm phụ được bán kèm với tạp chí có nội dung tương tự tên *Shin Soo*. *Cái tên này có lẽ là tượng thanh cho sự yên lặng nhưng nội dung nó* chứa trong thì chẳng lặng yên chút nào. Không quá thiên về phái nam như *Shin Soo*, *La Shin* trung lập hơn – nói cách khác nó là loại tạp chí phù hợp với hầu như mọi tầng lớp độc giả miễn là họ thích truyện tranh. Thực ra thì cũng có không ít những tạp chí vẫn khiến tôi vui vẻ mà gắn mác “Dành cho mọi người yêu manga”, tuy vậy *La Shin* đặc biệt ở chỗ nó không thiên về bất cứ một phong cách nào, ít nhất thì tôi nghĩ thế, và cũng không xuất bản cái gì quá khó để một độc giả bình thường có thể tiêu hóa được. Thế nên dù không đủ tiền túi cũng như hầu bao để xoi trộn tất cả những ấn phẩm mới nhất từ tất cả các tạp chí truyện tranh thì tôi vẫn đảm bảo mỗi tháng phải có trong tay cuốn *La Shin* vào ngày nó được bán ra – ngày mười tám.

Và như nhiều tạp chí khác *La Shin* chấp nhận bản thảo từ các tác giả nghiệp dư đồng thời cũng trao một cái giải tên là “Giải thưởng Tân Thế Giới” cho những bản thảo xuất sắc, bốn lần một năm. Ngoài việc tác phẩm của người đoạt giải sẽ được đăng trên số tháng này thì tựa đề của tám hai mươi tác phẩm xếp sau sẽ được nhắc đến kèm theo một lời nhận xét ngắn.

Ngày mười tám của tháng hai là một chủ nhật lạnh khủng khiếp. Tuyết rơi không ngưng nghỉ như muốn từ từ nhấn chìm thành phố. Tôi vẫn đi, với khăn choàng quấn che tai và một bộ đồ giữ ấm từ-đầu-đến-chân mà hướng về một hiệu sách tên là Koubundo ngay cạnh đường cao tốc. Như bình thường thì tôi chẳng muốn ra ngoài trong một ngày dễ có tai nạn giao thông thế này đâu... nhưng quan

trọng nhất vẫn là *La Shin*. Ờ thì mua được đúng ngay ngày nó xuất bản cũng không phải thảm họa gì cho cam. Nhưng mà, vấn đề ấy... là ấn bản tháng ba [note3041] có một chút đặc biệt.

Lê từng bước chân qua lớp tuyết cao tới mắt cá, cuối cùng tôi cũng đến Koubundo với thời gian gấp năm lần bình thường. Vào tiệm, tôi giành cho mình một giây để thư giãn và hít vào thứ không khí ấm áp của bên trong. Tôi cũng cẩn thận kiểm tra từng phân trên quần áo và phủi hết những vết tuyết còn sót lại. Chỉ khi đảm bảo mình sẽ không làm ướt quyển sách nào tôi mới hướng về quầy tạp chí.

Kết quả là công cốc. Ấn phẩm mới nhất của *La Shin* vẫn chưa tới tiệm. Theo lời người nhân viên thì việc giao hàng đôi khi sẽ trễ một ngày nếu ngày phát hành trùng vào chủ nhật. đành chịu, tôi chỉ biết thất thểu lê về nhà. Giờ tan trường hôm sau, khi đã thành công trong việc nhờ vả một người bạn trực thay ca của mình ở thư viện tôi không tới phòng họp của Cộng đồng Manga hay CLB Cổ Điển, mà chạy ba chân bốn cẳng dọc theo con đường đã không còn tuyết mà trở lại Koubundo. Ôm một quyển *La Shin bị buộc một sợi dây nhựa để tránh coi cộm trước ngực tôi tiến tới quầy thu ngân để gặp chị nhân viên quen thuộc. Với chất giọng ngọt như mọi khi, chị hỏi:*

“Em có cần túi không?”

“Vâng ạ,” tôi đáp với tâm trạng lo lắng.

“Em có cần chị cắt dây cho em không?”

Gò má tôi nóng lên khi tự hỏi chị ấy đang nghĩ gì về mình ấy nhỉ. Cơ mà đâu có gì bất thường trong ứng xử đâu nên tôi đáp “Vâng” và để chị lấy kéo cắt phăng sợi dây đi. Bước ra ngoài tôi lập tức rút

quyển tạp chí ra khỏi bao. Hẳn là chả mấy ai háo hức đến mức phải đọc ngay khi mua xong nên tôi cũng hơi ngại những cái nhìn xung quanh, tệ hơn là từ người có quen biết... nhưng chỉ một chút thôi. Tôi lướt qua các trang giấy...

Quán quân Giải thưởng Tân Thế Giới lần thứ mười bốn: “Tanuki phản công”, tác giả Mamoru Mamiana.

Tôi chưa từng biết tới người này. Hy vọng là hay.

Xem qua những bình chọn được đánh giá cao khác - tác phẩm của những người này sẽ được đăng trang bìa trên tạp chí. Chả có cái gì trông quen cả... nói cách khác là không có tôi.

Ngước lên bầu trời mùa đông trong vắt, tôi buông một tiếng thở dài nhanh chóng hóa thành làn khói trắng.

Những đề cử khuyến khích giành cho các tác giả Ichitarou Tasaka, MILULU, Kinsuke Shouda, Satou Georgia, Kaoru Yajima, Kazuru Ihara, Enma Haru...

“Hả, cái...”

Một âm thanh kỳ cục lở vụt ra khỏi miệng khiến người đàn ông đang chuẩn bị bước vào tiệm sách liếc tôi một cái khó hiểu, nhưng tâm trí tôi chả còn biết xấu hổ nữa.

“Không... thế nào...”

Kazuru Ihara! “Tòa tháp trên hoang đảo”!

Được công nhận rồi! Tác phẩm *của tôi* với nét vẽ *của tôi* dưới bút danh *của tôi* đã được in trên ấn phẩm tháng ba của *La Shin*!

[note3042]

Tôi đóng cuốn tạp chí lại, run rẩy, rồi mở nó ra lần nữa. Có thể do kỳ vọng quá mà hoa mắt thôi. Chưa biết chừng mở ra thì nội dung sẽ đổi khác...

Nhưng không.

2. Edit

Đó là một ngày thứ hai tràn đầy ánh nắng của tháng năm. Tôi hướng về thư viện trường sau khi tiết sinh hoạt chủ nhiệm kết thúc. Tại Cao trung Kamiyama tôi thuộc về Cộng đồng Manga, CLB Cổ điển và Ban thủ thư. Dù chỉ có ca trực ở thư viện vào ngày thứ sáu, nhưng thứ hai được giành ra để huấn luyện những bạn thủ thư mới gia nhập hồi tháng tư nên có lẽ xếp mớ sách được trả về hôm nay là điều tối thiểu tôi có thể phụ giúp. Công việc diễn ra nhanh gọn mà không gặp trở ngại gì khiến tôi còn dư dả chút thời gian. Có lẽ qua phòng của Cộng đồng Manga là ý kiến hay, nhưng nghĩ làm sao mà rốt cuộc tôi lại đi lên tuốt tầng bốn hoang vắng của khu Chuyên Biệt, nơi có phòng sinh hoạt của CLB Cổ Điển.

Mở cánh cửa trượt của phòng Địa Chất, tôi ngay lập tức được chào đón bởi giọng nói vừa thân thuộc vừa tươi vui.

“Ấy dà Mayaka! Canh giờ chuẩn quá. Tới đây coi nè!”

Nhìn thấy Fuku-chan đứng giữa phòng mà vẫy tay không biết từ lúc nào tôi đã nở một nụ cười.

Tất cả thành viên năm hai đều ở đây, chỉ trừ cô bé năm nhất mới vào. Fukube Satoshi và Chitanda Eru – hay tôi vẫn thường gọi là Fuku-chan và Chi-chan – đang ngồi cạnh nhau mà nhìn vào cái gì

trông như một quyển tập mỏng. Oreki thì ngồi ở đằng xa, mắt hướng ra cửa sổ với điệu bộ như vừa ăn trúng cái gì.

“Ồ, có gì vậy?”

Thae cặp trên một cái bàn gần đó tôi tiến về chỗ Chitanda. Cậu ấy liền đưa quyển tập cho tôi xem với gương mặt tươi rạng rõ một nụ cười tươi. Mặt trước của quyển tập ghi “Kết quả cuộc thi Viết cảm nhận sách thành phố Kamiyama”

“Cái này là từ bốn năm trước rồi. Hôm qua khi dọn phòng tớ vô tình nhìn thấy, tự dưng hiếu kỳ mở ra thì lại thấy một cái tên không ngờ!” Chi-chan nói. Lướt những ngón tay thon thả qua từng trang cậu ấy cho tôi xem danh sách người đoạt giải.

Hạng nhất: “Cảm nhận của em về ‘Chú chim xanh’, tác giả Kojima Ami”

Hạng nhì: “Cảm nhận của em về ‘Người tiếp lửa’, tác giả Miyama Jirou”

Hạng ba: “Cảm nhận của em về ‘Chạy đi, Melos! [note3043]’, tác giả Oreki Houtarou”

Bốn năm trước nghĩa là lúc cả bọn đang học lớp bảy.

“Mayaka-san, khi đó cậu còn chung lớp với Oreki-san phải không?” Chi-chan hỏi.

Đúng thế. Vì một vận xui không nói đâu cho hết mà tôi phải chung lớp với Oreki cả Tiểu học lẫn Sơ trung. Ừ thì tôi cũng mang máng là lúc đó cậu ta được giải thưởng về cuộc thi viết gì ấy nhưng chưa bao giờ đọc. Không ngờ nó còn được lưu lại.

“*Melos* à? Khó mà tin được Oreki lại lấy nó làm đề tài đấy.”

“Giờn hoài Mayaka. Cậu thực sự nghĩ là Oreki sẽ chủ động chọn một câu chuyện về tình bạn keo sơn để viết á? Chắc hẳn đây là tựa đề được giáo viên phân cho chàng mà thôi,” Satoshi nói.

Suy nghĩ một hồi Chi-chan lên tiếng:

“Hồi học lớp bảy tớ khá chắc là đã bị bắt đọc ‘Vị vua bé thánng mười hai’ của nhà văn Alex Hacke trong kỳ nghỉ hè để viết bài cảm nhận đấy.”

Nhắc mới nhớ, hình như tôi cũng phải đọc cuốn đó thì phải.

Ba chúng tôi quay sang nhìn Oreki cùng một lúc. “Đương sự” quay mặt đi, rồi rút cuộc không kìm nổi một cái thở dài trước khi quay lại mà nói:

“Đó là một trong những cuốn sách được đề xuất có sẵn ở thư viện... Với lại nó cũng ngắn.”

Ờ. Thế mới đúng là lý do chứ.

Fuku-chan cười tươi, tỏ ra đầy thoải mái.

“Mà Mayaka nè. Bài cảm nhận này hơi bị kiệt tác đó nha. Nó đã khiến tớ rơi nước mắt ấy, cậu tưởng tượng nổi không, lại là từ ngòi bút của bé Houtarou-lớp-bảy.”

Chi-chan gật đầu thêm vào: “Tớ cũng rất ấn tượng. Không bao giờ tớ có thể viết được như thế này.”

Nghe hai lời tán dương lên tận mây xanh thế này khiến tôi cũng có chút hiếu kỳ, nhưng để lịch sự có lẽ tôi nên cần sự cho phép của

Oreki.

“Đây đọc được chứ?”

Dù quãng cho cái nhìn rầu rĩ và vẻ mặt hằn là chẳng vui vẻ gì, cậu ta trả lời: “Nó có phải của tớ đâu mà.”

Thay vì nói trắng ra là “Tôi chẳng muốn cậu đọc” thì lại viện cớ đây là thông tin đại chúng à... Thề có trời là cậu chàng chẳng thay đổi gì cả. Tôi bèn vui vẻ nhận quyền tập mà không quên cảm ơn Chi-chan một cái.

Chắc chắn bản gốc là viết tay còn trên đây là bản đánh máy lại.

Cảm nhận của em về “Chạy đi, Melos”

Oreki Houtarou

Em đã đọc “Chạy đi, Melos”. Đó là một câu chuyện thú vị. Em rất vui vì Melos đã cứu được Selinuntius và cũng vì sự hồi tâm chuyển ý của vua Dionys. Em đã nghĩ rằng sẽ rất tốt nếu sự hồi tâm ấy được kéo dài.

Ban đầu vốn dĩ Melos không cần chạy. Làng của anh chỉ cách cung điện có mười dặm – hay bốn mươi kilomet trong thời đại này – nên dù có đi bộ thì quá lắm cũng chỉ mất tầm mười tiếng. Lý do khiến Melos ban đầu phải chạy là để bắt mình cắt đứt quan hệ với quê nhà, nên khi đã đủ xa thì chẳng có gì ngăn anh không được đi bộ như bình thường cả.

Tuy nhiên, có hai lý do khiến anh phải chạy bằng mọi sức lực của mình ở phần cuối truyện. Thứ nhất là việc cây cầu bị nước cuốn trôi sau một trận mưa lớn ngày hôm trước. Lý do thứ hai, căng thẳng

hơn, là việc anh bị một toán cướp truy đuổi. Dù bị bao vây tứ phía nhưng anh vẫn đủ sức đánh bại ít nhất bốn tên trong số chúng mà mở đường thoát. Em cảm thấy Melos là một người đàn ông cường tráng. Người bình thường chẳng đời nào làm nổi, mà có làm nổi đi nữa thì sau đó cũng đuối sức mà đi ngủ nhưng Melos thì không. Anh vẫn chạy để kịp giờ hẹn ước.

Melos chẳng mang trong mình cái gì quý giá và thậm chí anh đã khẳng định ngay từ đầu: “Tôi không mang theo thứ gì đủ để cứu mạng mình cả.” Chỉ cần nhìn thôi cũng biết. Vậy thì bọn cướp muốn điều gì? Chúng đã tự khai nhận. Khi nghe câu nói của Melos chúng đã trả lời ngay: “Bọn ta muốn cái mạng của mi đó!” Vậy là chúng đâu phải cướp? Chúng là sát thủ, dù phải thừa nhận đây là một băng sát thủ yếu xiu. Về việc ai là người ra lệnh ám sát Melos đã nói “Đó chắc chắn là lệnh vua rồi” và bọn sát thủ im lặng. Em nghĩ bọn chúng ít ra cũng có lương tâm nghề nghiệp vì đã không khai thân chủ của mình ra.

Câu hỏi ở đây là: liệu Melos có đúng trong việc cam đoan rằng chính đức vua là người ra lệnh ám sát?

Em nghĩ là không. Nếu có bất kỳ ai mong muốn Melos chết thì đức vua cũng tuyệt đối không nằm trong số đó.

Vua Dionys không tin tưởng ai nên ông cũng không tin rằng Melos sẽ quay lại. Đó chính xác là lý do việc Melos thực sự quay trở về đã tác động sâu sắc mà khiến ông hồi tâm chuyển ý. Không lý nào một người vốn đã không tin điều đó lại phải lệnh cho một toán sát thủ ngăn chặn đường về của Melos cả.

Vậy ai là người đứng giật dây? Ai là người sẽ vui mừng nếu bọn sát thủ thành công trong việc giết Melos?

Hãy tưởng tượng diễn tiến của câu truyện nếu điều đó xảy ra. Khi Melos không thể về cung trước lúc mặt trời lặn thì Selinuntius sẽ bị hành hình, và đức vua sẽ chỉ buồn mà nói: “Đây là lý do vì sao con người không đáng để tin cậy.” Nhưng nếu sau này xác của Melos được tìm thấy thì sao? Như vậy tin đức vua cho xử tử một người vì bạn mình không tới kịp sẽ nhanh chóng chuyển thành “xử tử một người vô tội vì bạn mình bị giết một cách bí ẩn bởi cướp”. Có thể các trung thần kính sợ đức vua nhưng sâu trong lòng họ sẽ vì việc này mà nghi hoặc cũng như phê phán quyết định của ông. Còn nếu xác Melos được giấu kỹ và không bao giờ được tìm thấy thì đó là dấu chấm hết cho mọi cơ hội để đức vua tin tưởng con người và tiếp diễn những cuộc hành quyết, dần dần tự hủy hoại đất nước của chính mình.

Tóm lại việc Melos chết đi dù thế nào cũng sẽ tác động xấu đến việc trị quốc. Nghĩ theo hướng đó thì kẻ thuê bọn sát thủ phải là người không muốn đức vua hồi tâm chuyển ý trước sự trở về của Melos, để ông tin tưởng và nhận được nhiều sự ủng hộ từ nhân dân hơn. Khi thấy Melos bình an vô sự hẳn là hẳn đã chửi rủa nhiều lắm.

Mặt khác, trên đường về cung điện Melos đã gặp một người đàn ông tên Philostratos vốn là học trò của Selinuntius. Dù khi đó Selinuntius chưa bị hành hình nhưng anh ta lại nói với Melos rằng: “Anh đã trễ rồi! Đừng chạy nữa!” Philostratos trông chẳng tỏ ra muốn cứu thầy của mình chút nào. Có thật sự anh là học trò của Selinuntius không nhỉ? Nhiều khả năng anh ta cũng được gửi đi bởi người đã thuê bọn sát thủ, với hy vọng có thể tìm chân Melos lần cuối trước khi anh trở lại cung điện.

Dù lời mở đầu cho đoạn giới thiệu đức vua là “Vua Dionys không thể tin tưởng ai” nhưng em nghĩ sự không tin tưởng ấy bây giờ mới

thực sự hình thành. Nhà vua luôn có kẻ thù. Giờ đây, sau vụ việc của Melos thì việc biết ai bạn ai thù với đức vua hẳn sẽ còn khó hơn. Và để tiếp tục âm mưu chia rẽ đức vua với nhân dân kẻ thù ác đã từng cố ám sát Melos sẽ không từ thủ đoạn nào mà lợi dụng chính sự không tin tưởng đó.

Em rất vui thì vua Dionys đã hồi tâm chuyển ý. Tuy nhiên, sau khi đọc xong “Chạy đi, Melos” em lại nghĩ rằng điều đó sẽ không kéo dài lâu.

Tôi phải đặt tay lên trán.

“Ôi Oreki...”

Tôi không ngờ cậu ta có thể nộp một bài như vậy. Tác giả lúc này lại nhìn ra cửa sổ. Tôi có thể tưởng tượng việc bài viết của mình bốn năm trước bị lôi ra đọc ngay cạnh thì khó chịu tới mức nào.

Fuku-chan nãy giờ vẫn ngồi cạnh tôi háo hức lên tiếng: “Điều thực sự khiến tớ ấn tượng là ở chỗ nó đại diện cho cả Sơ trung Kaburaya đi thi cấp thành phố và còn được giải, hạng ba đang hoàng mới đỉnh chứ! Nói thật mỗi khi làm bài cảm nhận sách tớ đồ rằng hầu hết chỉ viết sao cho vừa lòng thầy cô chứ chả mấy ai thành thật với bản thân mình cả. Kinh nghiệm xương máu đấy! Nên thế này mới gọi là cảm nhận chứ!”

“Đâu phải thầy cô nào cũng thế. Thầy Hanashima dạy môn Quốc ngữ hồi lớp bảy tại mình đó nhớ không? Thầy hơi bất bình thường,” tôi trả lời.

Tôi vẫn còn nhớ thầy khá rõ việc thầy luôn nhắc đi nhắc lại câu: “Không cần thiết phải nghĩ tới dụng ý của tác giả.” Sau đó thầy sẽ

nói rằng: “Có khi lúc đó họ cũng chẳng nghĩ ra cái gì quá hay ho. Dù họ có nghĩ rằng ‘Giờ chỉ muốn uống cho say rồi đánh một giấc đã đời’ mà viết nên những áng văn thì ta vẫn có quyền phân tích nó để tìm những ý nghĩa. Đó là cách mà ngôn ngữ vận hành. Ví dụ như Matsuo Basho [note3044] từng viết rằng, ‘Tháng và ngày như những nhà du hành vô tận, còn năm thì đến và đi như lữ khách phương xa.’ Nếu diễn dịch theo nghĩa đen mà không bao hàm một dụng ý nào, ta có thể thấy rằng với Basho ‘năm’ không phải là thứ gì đó chỉ đơn giản trôi qua, mà nó *đến và đi*... Như vậy Basho có thể là một nhà du hành thời gian.”

... Ờ, kỳ lạ vậy đấy. Hẳn là thầy Hanashima đã không những bực bội mà còn rất hoan hỉ nộp bài dự thi của Oreki ấy chứ.

“Không biết chuyện gì sẽ xảy ra với vua Dionys nhỉ. Cậu nghĩ sao Oreki-san?” Chi-chan hỏi, khiến Oreki càng đỏ mặt mà đáp gọn lỏn: “Ai mà biết.”

Đóng quyển tập lại tôi chợt nhận ra một điều.

“Mà Oreki này. Bài của cậu khá dài nhỉ.”

“Hửm?”

Cậu ta quay lại nhìn tôi.

“Những bài viết khác hình như đều ngắn hơn. Chẳng phải bài của cậu gần như mấp mé số lượng từ tối đa hay sao?”

“À, vạ đó.” Một cái cười khế, trông đầy cay đắng được trưng lên bản mặt vốn đã nhăn nhó của Oreki. “Tớ tưởng yêu cầu là phải nhiều hơn năm trang nên cố gắng viết chính xác năm trang. Hóa ra là phải viết *không quá* năm trang. Bực dễ sợ. Rốt cuộc từ cố gắng

để đạt mức tối thiểu thì lại thành rồi hơi mấp mé tới tối đa. Sau khi biết tớ cũng định cắt đi vài đoạn.”

“Cắt bớt sau khi hoàn thành nghe không giống như ‘cố gắng đạt mức tối thiểu’ chút nào,” tôi nói với điệu bộ như chịu thua, nhưng Fuku-chan thì gật đầu lia lịa. “Tớ hiểu cậu mà ông bạn. Là tớ thì tớ cũng cắt.”

Tại sao lại phải làm cái việc giảm cái thứ đã vừa đủ đạt mức tối đa... để đạt mức tối thiểu hả trời? Thế mà cũng “hiểu cậu mà ông bạn” cơ đấy? Tôi bối rối nhìn qua Chi-chan nhưng hiển nhiên là cậu ấy cũng chẳng hiểu. Phải thôi, ai mà hiểu được mỗi khi hai người họ trò chuyện cơ chứ? Các anh chàng của chúng tôi kỳ lạ như nhau. Thế là tôi và Chi-chan chỉ biết khúc khích cười.

Rồi, vậy thì... Tôi nhìn vào đồng hồ mà đứng lên. Không thể ở đây lâu hơn nữa.

“Mayaka về nhà à?” Satoshi hỏi.

“Không, tớ qua phòng của Cộng đồng Manga một chút. Cũng lâu rồi không ghé qua bên ấy.”

Ngay lập tức tôi nhận ra gương mặt của Fuku-chan mất đi sự vui vẻ. Gật đầu một cái, cố hết mức để tỏ ra cho cậu ấy thấy mình ổn tôi nhấc cặp lên và đi.

Từ sau Lễ hội văn hóa năm trước, Cộng đồng Nghiên cứu Manga đã rơi vào tình trạng không thể hàn gắn.

Hệ quả của một cơ sở chuyện xảy ra trong thời gian này là hai phe cố hữu của CLB – những người muốn thử sức dù có kinh nghiệm hay không với việc vẽ manga và những người chỉ muốn đọc

– bắt đầu coi nhau như kẻ thù. Tôi vốn chỉ nghĩ đơn giản: ai thích vẽ thì vẽ còn ai chỉ thích đọc thì cứ đọc mà thôi. Thế nhưng lúc này những mâu thuẫn không đáng có ấy dường như cả kéo cả hai phe ra khỏi sự quan tâm tới manga và chưa có dấu hiệu hồi phục.

Một phần lỗi chắc là ở tôi. Trước đây phe “đọc” có số lượng lớn hơn nhiều, khiến phe “vẽ” không còn cách nào khác ngoài thu mình núp bóng. Tuy nhiên, trong Lễ hội văn hóa một cô nàng bên phe “đọc” đã làm đổ nước rửa cọ lên người tôi, một thành viên phe “vẽ” và điều đó như giọt nước làm tràn ly khiến thiếu số thành viên phe “vẽ” vùng lên phê phán rằng bên kia đã đi quá giới hạn. Ừ thì nhỏ đó chẳng ư gì tôi thật nhưng công bằng mà nghĩ thì nó không hơn gì một tai nạn cả... nhưng lúc đó việc tôi nghĩ làm sao thì cũng có ai quan tâm đâu?

Khi học kỳ mới bắt đầu và kỳ chiêu mộ thành viên mới kết thúc, một sự kiện đã xảy ra và làm thay đổi tình thế của cả hai phe. Chị Kouchi, thủ lĩnh thực sự của phe “đọc” – dù chị cũng đã sáng tác một manga tuyệt vời trong bí mật – đã rời CLB sớm hơn mọi thành viên năm ba khác. Điều này với phe “vẽ” như là dấu hiệu sự sụp đổ của phe đối địch nhưng không lâu sau ai cũng nhận ra sự hiện diện của chị Kouchi chẳng khác nào là một cái đập; mất nó thì chả có gì tốt đẹp cả. Khi chị còn ở đây thì những lời qua tiếng lại chỉ dừng ở mức bóng gió. Còn giờ đây, tháng năm ở Cộng đồng Manga bắt đầu với những tiếng chửi rủa và xỉ nhục không nể nang gì nữa. Thậm chí nếu nội dung của cuộc xung đột vẫn còn là manga thì tôi chịu được, nhưng những gì nhẹ nhàng nhất tôi đang và sẽ nghe chỉ toàn là “Mày nhìn ngựa mắt quá!” hay “Đừng có cấm rẽ ở đây nữa!”

Trong căn phòng Trù bị số Một là phòng sinh hoạt của Cộng đồng Manga, nửa trên được giành cho phe “đọc” còn nửa dưới thuộc sở

hữu của phe “vẽ”. Cũng nhờ hai đầu phòng đều có cửa ra vào nên những xung đột do đụng chạm cũng giảm thiểu phần nào. Tôi biết mọi người đều coi mình là đại diện cho phe “vẽ” nhưng vì cảm thấy quả nực cười nên tôi cứ cửa nào gần mình nhất thì vào. Dĩ nhiên lâu lâu việc đó cũng bị mang ra bàn tán là muốn gây sự với phe kia...

Thứ hai hôm ấy, sau giờ học tôi ngồi ở vị trí quen thuộc sát cửa sổ mà bắt đầu phác thảo vài ý tưởng cho manga tiếp theo. Gần đây tôi thường chỉ viết về những câu truyện lấy bối cảnh Nhật Bản hiện đại, nhưng có lẽ thay đổi và tự thử thách mình với một bối cảnh khác cũng là điều nên làm. In điều đó trong đầu tôi liền viết ra những từ ngữ không biết từ đâu mà xuất hiện trong tâm trí – những từ như “máy tính chạy hơi nước”, “đồng hồ lớn (rất là lớn)”, “máy chiến trưng phục vụ toàn thành phố”,... và cứ thế. Bỗng dưng, một cái bóng xuất hiện trên mặt giấy khiến tôi phải ngước lên mà đối diện với một cô bạn năm hai, Asanuma.

“Mình nói chuyện chút được không?”

Vì đây là CLB về manga nên việc vẽ hay phác ý tưởng ở đây chẳng có gì đáng ngại, nhưng theo thói quen tôi đóng quyển vở lại.

“Được thôi. Chuyện gì vậy?”

“À, chả là thế này. Tớ có một ý tưởng nên muốn tham khảo cậu.” Giọng cậu ấy trông khá bồn chồn.

Asanuma có khuôn mặt thanh, đôi mắt tí hi và chất giọng khá cao. Cậu ấy cũng vẽ manga, có lẽ là một thời dài vì những đường nét của cậu ấy đều được phác rất nhanh và tràn đầy sự tự tin. Đôi khi điều đó khiến tôi phát ghen vì chính mình quá chậm, nhưng mặt

khác tôi cũng nghĩ rằng những tác phẩm của Asanuma sẽ còn tốt hơn nhiều nếu được chăm chút thêm tí nữa.

Nhớ lại chuyện hội Lễ hội văn hóa, dù tôi đứng ra tranh cãi với chị Kouchi nhưng Asanuma mới là người khơi mào cho sự vùng lên của phe “vẽ”. Nếu phải đoán thì có lẽ cậu ấy muốn cải tổ Cộng đồng Manga – nơi giờ đây chỉ cần cầm cây bút lên là đủ để nhận những cái nhìn sắc lạnh – trở thành một thiên đường cho những ai thích và mong muốn được vẽ. Đó là điều tôi chẳng đời nào làm được. Một mặt vì tôi luôn cố tránh né xung đột với phe bên kia và mặt khác tôi thích được tạo ra những tác phẩm theo cách của riêng mình. Có lẽ vì thế mà tôi không thể không ấn tượng về lý tưởng của cậu ấy.

Asanuma đi thẳng vào vấn đề. “Tớ muốn tự xuất bản một manga. Tớ cần cậu giúp đỡ.”

Bất giác tôi nhìn quanh xem có ai gần đấy không nhưng xem ra chả ai để ý. Ý tưởng này quá mới mẻ với tôi. Dĩ nhiên tôi đã từng tự nộp bản thảo trước đây, nhưng làm việc chung với người khác thì...

“Một manga à... thể loại nào?”

Asanuma cũng cẩn trọng nhìn quanh phòng trước khi đáp lại đầy cay đắng. “Theo tình hình hiện tại thì tất cả những gì CLB có cho Lễ hội văn hóa sắp tới sẽ chỉ là những ý tưởng bị tranh cãi tới lui. Vào CLB về manga mà lại không được vẽ manga là một ý tưởng quá đần độn dù có nhìn dưới góc độ nào đi nữa phải không? Chi bằng chúng ta tự làm lấy một cái. Cậu có đồng ý không?”

“Ý cậu là lập CLB riêng?”

Cậu ấy lắc đầu. “Không. Làm thế chả ích lợi gì cả... Ý tớ là chúng ta sẽ bí mật sáng tác một manga và cộp nhản Cộng đồng Nghiên cứu Manga rồi bán vào dịp nghỉ hè. Như vậy chúng ta có thể cho người ta thấy ở đây vẫn có thể vẽ... không, nhầm, cho họ thấy CLB của chúng ta vốn sinh ra là để tạo ra manga.”

Tôi không thể không cảm thấy có cái gì nguy hiểm trong đề xuất đó. Nếu cậu ấy định dùng đòn tấn công bất ngờ này để áp đặt lý tưởng của mình lên CLB, mở đường cho các thành viên thuộc phe “vẽ” vùng lên thì chẳng phải đó là một cuộc đảo chính sao? Ừ thì cái tình hình chiến sự hai-bốn-trên-bảy hiện tại cũng chẳng đẹp đẽ gì, nhưng quả thật tôi không dám nghĩ tới cảnh có một ngày tác phẩm của mình được sử dụng để chống lại ai hết. Nhưng nghĩ thêm chút nữa tôi nghĩ mình có thể hiểu tại sao việc sáng tác manga có thể khiến mình trông như đã mang lại một ý nghĩa nhất định cho Cộng đồng hiện tại... *Ôi mình đang đùa ai thế này?* “Tôi nghĩ mình hiểu” chắc là lời nói giảm của thể kỷ mất. Nó *chắc chắn* mang lại ý nghĩa. Phải chăng từ trước tới giờ tôi đã quá ngây ngô?

“Ngoài tớ với cậu thì còn ai?” Tôi hỏi. Asanuma bèn liệt ra vài cái tên theo từng ngón tay gập xuống.

“Tớ, Tai, Nichiyama, Harigaya, và rồi là cậu. Ngoài ra tớ chưa hỏi thêm ai.”

Tất cả đều là thành viên của phe “vẽ”, dĩ nhiên, nhưng theo hiểu biết của tôi thì Asanuma là người duy nhất trong số đó thực sự đã sáng tác được cái gì ra trò. Tai là người mới nên không biết nhiều, nhưng chắc chắn là em ấy từng nói mình chưa có kinh nghiệm nên muốn gia nhập để luyện vẽ. Nichiyama và Harigaya đều là học sinh năm hai và tôi dám chắc là đều chưa hoàn thành quá một hay hai khung tranh.

“Liệu họ có thể theo một dự án dài hơi không?” Tôi hỏi. Asanuma chỉ cười nhẹ.

“Cũng khó nói, dân ngoại đạo mà. Nhưng tụi mình cũng không cần làm quá dài. Bốn hay năm trang là đủ, hoặc kiểu một trang đôi lớn để quảng cáo cậu biết đấy. Điều quan trọng là càng tập hợp nhiều người vô dự án này càng tốt.”

Thực tình nếu xét việc Nishiyama và Harigaya chưa làm được gì nhiều cho CLB mà mặc định coi là dân ngoại đạo thì cũng hơi quá. Tôi thực sự đã mong một câu trả lời rằng họ có thể làm được. Xem ra việc những người tham gia có làm được hay không chẳng phải là vấn đề của cậu ấy. Đành chịu, với một người chỉ nghĩ tới kết quả sau cùng thì đó không phải gì quá ngạc nhiên...

Asanuma tiếp tục với giọng điệu dịu nhẹ hơn, có lẽ vì nhận thấy sự không thoải mái từ tôi.

“Tớ không nhờ cậu làm ôm tất cả vào mình. Đề tài đã được quyết, vì vậy chỉ cần quăng hết những gì cậu có thể vào đó thôi.”

Dù việc tự hào về tác phẩm của mình hăng là còn sớm với một tay bút nghiệp dư, nhưng tôi thực lòng muốn nói cho cậu ấy biết rằng manga của mình không phải thứ mà cứ “quăng hết những gì có thể” vào là xong. Dù vậy, với một người như Asanuma mà lại phải nói những điều này thì tôi đồ rằng tình thế của cậu ấy cũng chẳng tươi sáng mấy.

Thôi thì ít nhất cũng nên hỏi.

“Đề tài là gì?”

“Sẽ là ‘Cộng đồng Manga’.”

Tôi không thể kìm lại một tiếng rầu rĩ, còn Asanuma thì cao giọng mà tiếp tục:

“Nếu không làm thế thì chúng ta sẽ không thể phát hành. Tớ sẽ không nói dối rằng những gì mình làm có thể mang lại kết quả ngay tức thì, nhưng nếu tụi mình tốt nghiệp trước khi có cơ hội đại diện cho Cộng đồng Manga của Cao trung Kamiyama mà nói lên lý tưởng của mình thì sẽ không còn cơ hội nào nữa. Tớ không thể không nghĩ tới điều đó. Cậu cũng nghĩ vậy đúng chứ Ibara?”

Tôi thực sự không hứng thú lắm với mấy chức danh đại diện hay gì, nhưng nếu có thể khiến ai đó... một hay hai người đọc truyện do mình sáng tác... Ừ, thế thì có lẽ tôi cũng vui.

“Sao? Cậu thấy thế nào?”

Tôi như đang đứng trước ngã ba đường. Đó là thứ cảm giác do dự trước khả năng tác phẩm của mình bị sử dụng như công cụ chiến tranh và nổi háo hức đến từ một ước mơ đơn giản: vẽ, và có người đọc. Có lẽ, với tôi miễn sao có người đọc thì mọi tranh cãi trước đó hay sau có thể nào cũng chẳng nghĩa lý gì.

Dường như nhận ra chút hy vọng giữa sự do dự của tôi, Asanuma tiếp tục với giọng điệu thoải mái hơn. “Nếu đồng ý thì cho tớ biết cậu dự định vẽ bao nhiêu trang luôn nhé.”

“Hờ? Cậu muốn tớ xác định số trang trước cả khi tớ đồng ý hay không á?”

Không thể tin được. Dù không có kinh nghiệm làm việc nhóm nhưng tôi để ý rằng ở các nhóm thường phải chốt nhân sự trước khi nghĩ đến số trang vẽ, mà đôi khi họ còn chẳng quan tâm tới điều đó. Ít

nhất là với tôi đây là lần đầu nghe tới vụ số trang phải đi đầu và đến trước.

“Ừ. Tớ cần ước lượng để điền vào đơn xin trợ cấp chứ.”

“Trợ cấp từ quỹ CLB sao? Chứ không phải mình tự chi à?”

“Chả có lý nào mình lại phải dốc tiền túi ra cả. Tớ cũng sẽ ghé qua Ủy ban phụ trách chung để nói chuyện và chuẩn bị những gì để có thể xài quỹ. Có tranh cãi thì cũng mặc. Nhưng đến sát lúc đó có lẽ tớ sẽ cần số trang chính xác.”

Liệu thế có ổn không? Quỹ là giành cho cả CLB cho nên mọi thành viên hay ít nhất là hội trưởng Yuasa phải được biết, chứ không thì khác nào mình biển thủ của công đâu? Ngay từ đầu tôi cũng không nghĩ Ủy ban phụ trách chung có nghĩa vụ gì trong việc phân chia tiền quỹ nội trong CLB.

“Cậu cũng phải báo cho hội trưởng nữa phải không?”

Hội trưởng Yuasa không có bất cứ liên quan gì tới đồng xà bản đang chổng chất trong Cộng đồng Manga. Chị vẫn miệt mài giải quyết các công chuyện như giải quyết đơn xin gia nhập, đơn xin phụ cấp và vân vân, mà thảnh thơi giữ cho CLB hoạt động. Tham vọng của Asanuma đã đủ bất ổn rồi nên tôi cần sự hiện diện của hội trưởng để không khiến nó trở nên trầm trọng hơn.

“Ừ... phải nhỉ. Có lẽ tớ phải báo cho chị ấy.” Asanuma càu nhàu rõ là không được vui.

Những gì tôi sắp đồng ý hơi đáng sợ nhưng hy vọng cậu ấy có thể đảm đương hợp lý. Giờ là lúc tập trung vào việc chính.

“Ừ thì, tớ không thể quyết ngay về số lượng được. Tớ rất vui vì cơ hội này nhưng chưa biết sẽ đi thế nào để hiện thực cái đề tài ‘Cộng đồng Manga’ như cậu nói. Đó là vấn đề tiên quyết. Tớ sẽ phác thảo sơ bộ rồi dùng nó làm cơ sở để ước lượng số trang. Thế nên cậu đợi một thời gian được chứ?”

Môi của Asanuma có hơi trề xuống. “Ừ, cậu nói cũng phải. Vậy cần bao lâu?”

Hôm nay là ngày mười bốn, và tôi còn cần phải lên ý tưởng để xây dựng cốt truyện. Nếu điều quan trọng trước mắt chỉ là số trang thì một cốt truyện phác thảo cũng chưa cần chi tiết lắm, thế nên...

“Thứ sáu được chứ?”

“Đã hiểu. Trong thời gian đó tớ cũng sẽ tìm xem có ai muốn gia nhập nữa không.” Và như để chắc chắn cậu ấy cũng thêm vào: “Chỉ hai tụi mình biết thôi nhé.”

3.

Ba mẹ tôi không nói quá nhiều về việc tôi vẽ manga. Không phản đối mà cũng chẳng ủng hộ. Miễn sao học hành chăm chỉ thì cơ bản tôi được phép thoải mái làm những gì mình muốn trong thời gian rảnh. Cái khoản “học hành chăm chỉ” thực tế cũng hàm ý rằng tôi chỉ được phép vẽ manga vào cuối tuần hoặc nghỉ lễ, vì từng có lần tôi nhận ra vẻ mặt lo lắng của ba mẹ khi thấy tôi vẽ vào ngày đi học. Dĩ nhiên sau lần đó tôi bỏ. Khổ nỗi tôi cũng có những dự định khác vào những ngày nghỉ nên việc vẽ manga thường bị đối mặt với áp lực thời gian.

Lời đề nghị của Asanuma tới vào ngày thứ hai và tôi phải trả lời vào thứ sáu. Dù chưa thực sự bắt tay vẽ cái gì nhưng cũng không muốn phá vỡ lời hứa bất thành văn với ba mẹ là không vẽ ở nhà trong ngày đi học, thế là tôi đành làm việc đó ở trường. Vấn đề ở chỗ kế hoạch của Asanuma là bí mật nên hiển nhiên tôi không thể vô tư ngồi làm trong phòng của Cộng đồng Manga. Tôi cũng ước giá như có thể dùng phòng Địa chất – phòng sinh hoạt của CLB Cổ điển nhưng lại chẳng muốn lôi họ vào những vấn đề riêng chúng tôi. Cũng vì lý do đó mà phòng riêng giành cho thành viên ban Thủ thư cũng bị loại khỏi danh sách... vậy xem ra chỉ còn một lựa chọn. Tôi quyết định địa điểm sẽ là chính phòng học của mình – lớp 2-C.

Không biết với ai chứ với tôi việc vẽ manga mà có người lảng vảng gần đó là rất khó chịu, và chắc chắn tôi càng không thể nếu phải vẽ trong lớp với xung quanh đều là bạn cùng lứa. Những gì tôi có thể chỉ là liệt kê những ý tưởng – thứ có thể giúp tôi khi bị nhìn vào chỉ tưởng là đang học hành nghiêm túc. Thêm nữa tôi còn mở một quyển sách cạnh đó để ngụy trang. Mọi thứ có thể liên tưởng đến công việc động não cho manga đã được che đậy hoàn hảo tới mức ông trời hay Oreki cũng chẳng nhìn thấu được.

Giờ tan trường ngày thứ ba, trong phòng học lớp 2-C tôi đang ngồi thẳng lưng, với cuốn tập được che một phần bởi quyển sách lịch sử mà viết ra những ý tưởng đầu tiên. Đây cũng là lần đầu tôi phải sáng tác dựa trên chủ đề của người khác nên có chút gì lo lắng, nhưng vẫn tin rằng không phải không làm được. Asanuma có nói rằng đề tài là “Cộng đồng Manga” nhưng chưa từng đi vào cụ thể là Cộng đồng Nghiên cứu Manga Cao trung Kamiyama. Một nhóm nghiên cứu manga à... Cũng hay. Vậy một câu chuyện lấy bối cảnh tương lai thì sao? Trong một thế giới mà các nền văn hóa đã tàn lụi, một nhóm người đã vô tình khám phá ra di chỉ của một Cộng

đồng Nghiên cứu Manga thời xa xưa mà cố gắng khám phá ra ý nghĩa. Nghe có phức tạp quá không nhỉ?

Tôi cứ thể viết ra hết những ý tưởng kiểu vậy vào tập bằng một cây bút chì kim, nhưng dòng suy nghĩ dần dần bị tan vỡ tới mức không thể tập trung được nữa. Nguyên do là vì có vài đứa con gái vẫn còn trong phòng. Một trong số đó là Maki Hani, người có cái tên xuôi miệng tới mức khiến tôi sẽ muốn nói cả họ lẫn tên nếu cần gọi cậu ấy. Trừ vụ cosplay một bộ khá thiếu vải hồi Lễ hội Văn hóa thì Hani trông khá hiền thực và còn lạnh lợi nữa. Hơn hết thấy cậu ấy còn là thành viên Cộng đồng Manga. Hiện tại cô nàng đang khá vui vẻ trò chuyện với bạn mình về dự định trong kỳ nghỉ hè.

Thông thường tôi không cố gắng chú ý tới gọi gót kẻ trong sự tình của CLB, nhưng chỉ nhìn là biết Hani cơ bản theo phe “đọc”. Nói thế chứ không thể nói cậu ấy đã chủ động làm gì để ủng hộ cho họ. Mỗi khi hai bên có tranh cãi thì Hani luôn im lặng dù vẫn ngồi ở khu phe “đọc”. Có lẽ cậu ấy cũng giống tôi, bị dính ở một bên trong khi nghĩ rằng những xung đột hiện tại là vớ vẩn. Chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện với nhau trong phòng CLB, và những lần đối thoại trong lớp cũng chỉ là vì bài tập.

Có thể dám chắc rằng Hani là tuýp người mà, dù bằng cách nào đó biết được kế hoạch của Asanuma cũng sẽ giữ bí mật. Tuy vậy cậu ấy hoàn toàn có thể biết được tôi đang lên kế hoạch cho một manga nếu nhìn thấy những gì ghi trong đây. Tốt nhất là tôi nên cẩn trọng. Có lẽ là hơi làm quá nhưng ai biết được?

Miệt mài suy nghĩ, viết rồi lại xóa, rồi đột ngột ngược lên canh chừng. Hani vẫn quay lưng lại phía tôi và tiếp tục cuộc trò chuyện đầy niềm vui nãy giờ.

“Cái gì cơ? Đòi nào! Đội bóng rổ trường mình đỡ ẹc.”

Vậy nghĩa là Hani ít nhất cũng đang tham dự vào cuộc đối thoại phải không? Vậy thì tại sao tôi không thể giữ bỏ cái cảm giác như có ai đang theo dõi mình thế nhỉ? Mà thậm chí nếu cậu ấy có thần thánh tới mức biết tôi đang lên kế hoạch cho một manga đi nữa thì nhìn đằng xa cũng có ích gì đâu?

... Có một điều ở Hani khiến tôi dè chừng như vậy.

Cậu ấy rất thân với chị Kouchi – người đã rời CLB. Đó không phải kiểu quan hệ đàn chị-đàn em thường thấy trong một CLB. Tôi để ý cách họ nói chuyện với nhau rất thoải mái như thể là bạn lâu năm. Chị Kouchi cũng được lòng nhiều bạn nữ khác nên mối quan hệ với Hani thường xuyên là chủ đề bàn tán. Theo những gì tôi biết được thì hai người họ sống gần nhà và đã chơi với nhau từ lúc còn nhỏ xíu. Có lẽ Hani đang quan sát tôi thật – người nắm một vị trí nhất định trong mưu đồ lật đổ ách thống trị của phe “đọc” khiêu khích của cựu-thủ-lĩnh phe bên ấy chẳng? Ừ, có thể lắm, nhưng kiểu gì thì cũng nghe như là bước ra từ trang truyện ấy. Nếu không phải vậy thì tôi cũng bó tay. Chẳng hiểu tại sao cậu ấy phải làm vậy.

Ngón ngang với những nghi ngờ, tôi thấy Hani nhìn vào điện thoại mà lập tức ra khỏi lớp. *Xem ra là mình ảo tưởng rồi*, tôi nghĩ mà xấu hổ.

Thế nhưng vào hôm sau, Hani tiếp tục ở lại trong phòng sau giờ tan trường, và ngay khi tôi tự hỏi để làm gì lập tức bị một cái nhìn thẳng. Những người còn lại trong phòng chỉ có ba cậu con trai đang bàn luận về bóng đá, Hani và tôi. Bây giờ tôi đang lập trung tối đa vào những ý tưởng ghi trong tập còn Hani thì bình thản đọc sách.

Mọi thứ dần trở nên khó khăn nhưng tôi phải cố để hoàn thành bản nháp cho kịp hạn chót.

Có lẽ hơi khác người bình thường, khi bắt tay vào sáng tác manga tôi sẽ viết lời thoại trước. Đó là cách để tôi có thể lường tượng ra sự giao tiếp giữa các nhân vật và dự đoán họ sẽ ứng xử ra sao với các tình huống mình đặt ra. Khó mà chắc được đó có phải là cách hiệu quả hay không vì thực ra sau đó tôi luôn phải thu ngắn lời thoại để bỏ vừa vào các bong bóng... nên tốt nhất cứ tạm coi là không đi. Vả lại, việc xử lý lời thoại trước cũng là cách duy nhất có thể theo vì tôi khó mà không cảm thấy xấu hổ với việc ngồi vẽ mà có người xung quanh như thế này.

Tôi viết dòng hội thoại chính thức đầu tiên đã được suy nghĩ kỹ trong hai ngày qua. Chủ đề ban đầu không khiến tôi ấn tượng lắm, nhưng chẳng hiểu sao càng viết càng cảm thấy hứng khởi. Tôi cũng nhớ về lời bình luận mình nhận được trong số tháng ba của *La Shin*. Mỗi đợt sẽ có một họa sĩ manga chuyên nghiệp làm công tác chọn lọc và đưa ra những lời nhận xét cho các bản thảo đoạt giải. Lần này là Yutaka Niiro. Lời bình luận của anh cho tác phẩm của tôi như sau:

“Điểm mạnh: nhịp độ lúc cao trào. Điểm tốt: nét vẽ (Cố lên bạn nhé!). Điểm yếu: lời thoại quá dài. Bạn chắc chắn đang ngày càng tiến bộ. Chúc may mắn trong đợt tới nhé!”

Tôi chưa từng biết tới cái tên Niiro khi biết đó là người sẽ nhận xét mình, nhưng sau khi đọc xong tôi đã xài hết tiền tiêu của mình để tìm mua tất cả những tác phẩm của anh. Trước khi có lời nhận xét này tôi cũng lờ mờ nhận ra lời thoại dài là gót chân a-sin của mình rồi nên lần này sự cẩn trọng phải được đặt lên hàng đầu: từ

nào cần bỏ và từ nào hiệu quả hơn có thể sử dụng đã được cân nhắc mà viết xuống tập.

Trong lúc mải mê với những con chữ, một giọng nói chột cất lên:

“Maya-cchi”

Là Hani. Ngẩng đầu lên tôi nhận ra mấy cậu con trai đã đi mất tự khi nào, để lại tôi và cậu ấy là hai người duy nhất trong phòng. Hani không nhìn tôi mà là vào màn hình điện thoại. Đóng tập lại, tôi trả lời:

“Chuyện gì vậy?”

Cậu ấy giờ mới chịu nhìn tôi. Gương mặt không có lấy một chút biểu cảm.

“Họ biết kế hoạch của Asanuma rồi.”

Không có lý nào phải giả ngu cả, điều đó tôi đã lường trước. Dù Asanuma có bảo đó là bí mật nhưng việc đi khắp nơi hỏi han xem có ai muốn vào hay không chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Vậy cũng có nghĩa là Hani thực tế có theo dõi tôi.

“Thế à.”

Với việc bị lộ thì coi như không còn cách nào để chúng tôi có thể tiếp tục vẽ manga bằng tiền quỹ CLB nữa rồi. Ngay từ đầu việc có vẽ Asanuma còn không muốn thông qua ý kiến hội trưởng đã là cái vấn đề. Phát hành manga bằng tiền đóng góp của chỉ những người liên quan, dù nghĩ thế nào thì cũng là một cách tiếp cận quang minh chính đại hơn. Lẽ ra chúng tôi nên làm vậy.

Thở dài như kiểu chịu thua, Hani lên tiếng:

“Maya-cchi trông thật là bình thản nhỉ? Chứ ở đó thì kinh khủng lắm.”

Tôi nhìn chiếc điện thoại trong tay cậu ấy. Dường như vừa có một tin nhắn được gửi tới. Chuyện “kinh khủng” à... tôi hiểu đó có nghĩa là gì.

“Ở bên đó đang có chuyện gì à?”

Hani gật đầu và hơi nhăn mặt.

“Xem ra Asanuma đang bị hành dữ lắm. Ủ, xét về ý định của cậu ấy thì hiển nhiên...”

Khi cái từ “hiển nhiên” được thốt ra tôi không biết nên nghĩ rằng đó là lời mỉa mai xứng đáng giành cho một kẻ mưu tính sau lưng mọi người, hay là lời đồng cảm với quyết tâm của họ dù biết rằng họ sẽ là mục tiêu để đối phương trút cơn thịnh nộ. Chẳng thể nào biết được, thậm chí tôi còn tự hỏi mình đang đứng đâu trong cuộc xung đột này.

“Ủ, tớ hiểu rồi,” Nói xong tôi dọn đồ đạc vào cặp rồi đứng dậy. Trông Hani bắt ngờ ra mặt.

“Cậu tính đến đó à? Tốt nhất là tránh đi thì hơn...”

Khá vui vì nhận được sự quan tâm của cậu ấy, xét về việc hai bên không nói chuyện với nhau nhiều nhưng biết đấy... Tôi làm được gì khác nào?

“Tớ chưa quyết định sẽ có giúp cậu ấy hay không, nhưng cũng chẳng thể lờ đi được.”

Khẽ cười, Hani đáp: “Hiểu rồi. Xin lỗi nhưng tớ sẽ đi với cậu.”

Với tư cách là thành viên của phe “đọc” xem ra Hani sẽ không chịu ngồi yên mà để tôi hỗ trợ phe thất thế. Ít nhất thì cậu ấy cũng đã xin lỗi trước.

“Mà Maya-cchi nè, mình cho nhau thông tin liên lạc nhé. Sau này có gì tớ sẽ nhắn cậu một tiếng.”

Gật đầu, tôi lấy ra chiếc điện thoại từ trong cặp.

Nơi sinh hoạt của Cộng đồng Manga là căn phòng trú bị thứ nhất nằm tại tầng hai dãy Chính, chỉ ngay dưới phòng học lớp 2-C của tôi một tầng. Đường đi hiển nhiên là rất ngắn nhưng có cái gì khiến tôi không thể đi nhanh được. Có mà liệu có cần phải nhanh chóng tới cái nơi mà chắc chắn mình sẽ bị ăn chửi không? Hani không nói gì, chỉ theo sát tôi từ phía sau.

Ngay khi tới phòng sinh hoạt và kéo cánh cửa trượt qua một bên tôi bắt đầu hối hận vì quyết định của mình. Ai cũng thấy quá rõ ràng là “cuộc chiến” đã tới hồi kết: Asanuma, Harigaya và Tai bị vây quanh bởi một nhóm con gái đứng thành nửa vòng tròn. Tai đang khóc nức còn Asanuma thì nhìn chăm chăm xuống đất mà không nói gì. Ngay phía trước họ là một thành viên năm hai tên Shinohara với hai tay khoanh lại. Vừa nhìn thấy tôi cậu ta liền nói:

“Ibara à? Đợi tới khi tụi này xong rồi mới tới hả? Cũng lạnh dữ.”

“Không phải. Tôi chẳng biết gì về vụ này cả.”

“Dĩ nhiên là không.” Sau lời mỉa mai Shinohara quay lại mà trịnh thượng chỉ tay vào ba người trước mặt mình. “Vậy thì để tôi nói thẳng ra vậy. Tụi này thì biết hết đấy. Các người tính cuỗm tiền quỹ CLB để làm cái dự án manga rồi lợi dụng nó đá tất cả những người không biết vẽ ra khỏi CLB phải không? Thật tình đấy, các người có thể *bắn thiu* tới mức nào?”

Sau khi chị Kouchi rời CLB Shinohara ít nhiều cũng được tôn làm thủ lĩnh phe “đọc”. Ừ thì biết cả rồi đấy, nhưng có cần phải nói bằng cái giọng đó không?

‘Đừng có nói bậy. Asasanuma chỉ muốn Cộng đồng Manga không gây khó dễ trong việc sáng tác manga và đã nói rằng sẽ xin sự đồng ý của hội trưởng Yuasa. Như vậy mà gọi là cuỗm à?’

“Hội trưởng á?” Shinohara lăm bắm rồi cười toe toét. “Chị ấy rời CLB rồi. Cần tập trung ôn thi gì ấy. Bộ không biết sao?”

“Cái gì...”

Tôi nhìn quanh hòng tìm kiếm sự tồn tại của chị Yuasa. Vậy là chị đã không còn ở đây, hay đúng hơn là mọi thành viên năm ba khác.

Ra là vậy, tôi tự nói với mình.

Cũng như việc Asanuma cố gắng nắm thế chủ động bằng kế hoạch sản xuất manga thì Shinohara và những người khác dường như cũng xúc tiến trong việc thúc đẩy chị Yuasa, người đứng thế trung lập, ra khỏi chức hội trưởng. Đây là thời điểm các học sinh năm ba bắt đầu rời CLB nên sự tình hiện tại cũng không có gì kì lạ. Là hôm qua, hoặc cũng có thể chỉ mới sáng nay thôi mọi chuyện đã

xong mà tôi hề biết. Nhìn mà xem, sự là ra vậy rồi mà còn lo về việc có thể vẽ hay không... Tôi đang làm cái quái gì thế này?

Nhìn thấy tôi dao động Shinohara ngay lập tức bồi vào: “Cơ mà bảo tụi này ‘làm khó’ là làm gì hả? Tôi nghĩ chính tụi nó mới phải nhìn lại mình ấy. Lúc nào cũng ra vẻ cao ngạo, rồi nhạo báng những người không biết vẽ nhưng vẫn muốn gia nhập CLB. Giờ thì tụi nó làm như mình là người bị hại khi bị bảo là đẹp cái trò đâm lén sau lưng này đi cơ đấy. Đẹp dùm! Tụi này chỉ muốn làm những gì mình thấy vui. Chỉ cần nói là thích manga thôi cũng đủ để ba mẹ và thầy cô coi tụi này như những con ngốc rồi, vậy thì tại sao tụi này lại phải chịu đựng những điều như thế cả ở trong đây?”

Những thành viên theo phe Asanuma bấy giờ đều nhìn tôi. Mọi ánh mắt đều lạnh lẽo. Dựa vào bầu im lặng này tôi hiểu họ đều đồng tình với tràng mắng nhiếc của Shinohara nhắm vào tôi và Asanuma.

Tôi không coi họ là lũ ngốc. Tất cả những gì tôi muốn là được vẽ, đồng thời với tôi việc coi thường những người không biết vẽ cũng kỳ quặc như phải xin lỗi họ vì mình biết ấy. Không đời nào tôi làm vậy.

... Nhưng có thật thế không?

Có khi nào mà, dù vô tình không nhận ra, nhưng phần tiềm thức trong tôi đã nổi dậy mà làm điều không hay – như lỡ buông ra lời nặng nề hay tỏ thái độ hay không? Không, bình tĩnh nào. Mình biết là mình không làm mà. Sáng tác manga ầu cũng chỉ là một trong số những tài năng. Nó chẳng cao quý hơn việc lộn hàng chục vòng qua những chiếc xà hay ghi nhớ toàn bộ sử sách Nhật Bản. Dĩ nhiên là nó quan trọng với chính người sở hữu nhưng với tôi họ sẽ chỉ là đồ ngốc nếu mang ra ba hoa với người khác.

Mày không được nghi ngờ chính mình Mayaka à!

Tốt nhất là đừng để mình mất bình tĩnh bởi những cái nhìn đó. Bây giờ tôi phải tĩnh tâm để nắm rõ tình hình.

“VẬY... ai là tân hội trưởng?”

Shinohara nở tròn mắt. “Cậu không biết á?”

Xem ra là một người tôi quen rồi. Chắc chẳng phải Asanuma đâu nhỉ? Shinohara giơ tay mà chỉ vào tôi.

“Ờ sao?”

“Không. Đằng sau cậu.”

Tôi quay lại. Người đứng ở đó là bạn cùng lớp, một cô gái có vẻ ngoài rụt rè mà rõ là không như thế chút nào và là người bước vào phòng ngay sau tôi. Hani giơ tay làm dấu hiệu xin lỗi trong khi tôi lặng như phỗng.

“Xin lỗi nhé Maya-cchi. Thật không dễ để nói với cậu.” Đoạn cậu ấy bước lại gần Shinohara mà hỏi: “Họ có chấp nhận không?”

“Tất cả.”

“Tốt. Vậy nói cho Maya-cchi nhé.”

Xem ra họ đang nói về thứ gì đó như lệnh trừng phạt giành cho phe nổi dậy. Với một biểu cảm thoải mái hơn khi nãy, Shinohara bắt đầu nói:

“Tội này đã nhất trí trước khi cậu đến đây.”

“Tụi tớ không được vẽ nữa phải không?” Tôi nói.

“Nếu các người muốn vẽ thì cứ vẽ, tụi này không cản.”

Hơi bất ngờ với lời tuyên bố tôi liền quay về hướng Asanuma, tuy nhiên cậu ấy vẫn cứ vậy. Có lẽ hiệp định chưa chỉ dừng ở đó.

“Cái manga ấy dù gì thì cũng chết yểu mà thôi. Các người nói thì hay lắm nhưng tụi này thừa biết Ibara là người duy nhất từng làm được cái gì ra hồn. Muốn thử thì cứ việc. Hay là để tôi viết dùm đơn xin trợ cấp luôn nhé? Nếu không hoàn thành được đúng thời hạn thì ít ra tụi này cũng được một phen cười đã đời, và các người dĩ nhiên cũng phải chịu trách nhiệm vì lãng phí tiền quỹ mà rời CLB dùm.”

Thu ngón trở vào, Shinoraha lần này lại úp bàn tay trước ngực.

“Còn nhiều trong một-phần-triệu khả năng mà làm được đi... ờ vậy thì phúc cho các người! Tụi này sẽ để các người muốn làm gì cái CLB này cũng được, và một CLB mới sẽ được lập nên và chơi theo luật của tụi này. Vậy nhé.”

Rồi hiểu. Ngày này rốt cuộc cũng đã tới.

Tôi có dự cảm này cũng một thời gian rồi. Vết nứt giữa hai bên đã trở nên quá lớn để có thể hàn gắn. Dù thế nào thì đến cuối cùng CLB cũng sẽ phân làm đôi.

Tiếng vỗ tay của Hani khiến tôi thoát khỏi dòng suy nghĩ.

“Tớ chắc rằng cậu hiểu chuyện sẽ đi đến đâu Maya-cchi ạ. Xin lỗi vì tất cả. Giờ thì chúng ta cứ làm những gì phải làm thôi.”

Shinohara lấy ra một tờ giấy và phe phẩy trước mặt Asanuma.

“Về vụ đơn xin trợ cấp thì tụi này có sẵn ở đây rồi. Điền các thứ, ký tên và hỏi ý kiến thầy phụ trách CLB tụi này cũng làm luôn rồi. Cậu chỉ việc ghi số tiền và mục đích sử dụng vào là xong Asanuma ạ.”

Nghe gọi tên, Asanuma cuối cùng cũng chịu ngước lên mà nhìn vào lá đơn đầy lo lắng, nhưng rồi chỉ chằm chằm lắc đầu.

“Tôi chưa quyết định số tiền. Tụi này chưa nhất trí về số trang sẽ vẽ...”

“Ồ, thôi nào. Không cần phải lo chuyện đó. Nếu không đủ thì mình nộp thêm cái khác thôi. Mười ngàn yên nhé. Bắt đầu luôn là bước quan trọng nhất mà.” Hani lên tiếng.

Như thể bị bùa lú từ giọng nói ngọt ngào kia, Asanuma run rẩy bước về phía trước. Shinohara cũng có sẵn trong tay một cây bút mà đưa cùng với lá đơn. Asanuma cầm cây bút đầy thận trọng, nhưng khi chuẩn bị viết thì chẳng hiểu sao cậu ấy đứng đờ như bị cái gì ngăn lại.

“Sao vậy? Sợ à?” Shinohara khích tướng, và tôi có cảm giác mình vừa thấy một tia giận dữ thoáng qua đôi mắt của Asanuma trước khi cậu ấy bắt đầu viết.

Tôi chỉ có thể nhìn những gì đang xảy ra trong sự rờn rạc của nhận thức. Rõ ràng có điều không ổn nhưng tôi chẳng thể nghĩ ra đó là cái gì. Mọi thứ đang lao đi quá nhanh chẳng? Rốt cuộc thì một câu hỏi cũng được thành hình: tại sao Hani lại gấp gáp trong việc hoàn thành lá đơn thế nhỉ? Nếu bị điền vào thì chuyện gì sẽ xảy ra? Chúng tôi có vẫn được vẽ không... Không, vớ vẩn quá! Đó không phải vấn đề... Nãy Shinohara đã nói gì nhỉ? Tôi tuyệt vọng trong mớ

suy nghĩ và ký ức lẫn vào nhau như bong bong hòng nhớ lại những từ đó. Đường như đã có một câu thể này.

... và các người dĩ nhiên cũng phải chịu trách nhiệm vì lãng phí tiền quỹ mà rời CLB dùm.

“Khoan đã!”

Tôi lập tức hét lên để ngăn Asanuma nhưng lá đơn đã kịp hoàn thành. Cái tôi nhận được chỉ là ánh mắt trừng trừng khi cậu ấy quay lại, và một giây lơ đãng là quá đủ để Hani giật lấy lá đơn...

Vậy đấy, hy vọng cuối cùng trong việc ngăn CLB tan đàn xẻ nghé đã bị dập tắt. Chúng tôi lẽ ra đã có thể từ bỏ dự án áng tác manga, không bao giờ lên kế hoạch mà không thông qua mọi người và dần dà hy vọng những lứa sau sẽ hàn gắn lại với nhau. Còn giờ đây, bị đánh tiếng là đã xin tiền quỹ rồi thì đừng hòng lấy cái lý do thậm chí cái manga ấy còn chưa thành hình để thương thảo về thời gian, và dù chúng tôi có không chạm tới một đồng thì vẫn sẽ bị gắn vào cái tội “không sử dụng tiền quỹ một cách hiệu quả” mà thôi.

Tôi vốn không bao giờ ghét một ai bên phe “đọc”, và thậm chí cũng chẳng coi mình là thành viên cốt cán của phe “vẽ” hay bất cứ cái gì hết. Thế nhưng lần này họ đã chơi quá độc. Nếu muốn chia CLB ra ngay từ đầu thì họ có thể tự tách hoặc bảo với tôi và Asanuma làm điều đó. Nhưng không, họ làm ra thế này là để sỉ nhục chúng tôi hết mức có thể. Tôi trừng mắt nhìn Hani nhưng cậu ta đã không còn hướng về mình, mà chỉ nhẹ nhàng bỏ lá đơn vào cặp trước khi bước ra khỏi phòng.

“Được rồi. Chúc các cậu may mắn. Tớ sẽ đi xin chữ ký của thầy.”

Nếu tôi... ngay bây giờ có thể đuổi theo mà tát con nhỏ ấy một cái rồi xé lá đơn đi... Liệu điều đó có cứu Cộng đồng Manga khỏi sự sụp đổ hay không?

... Điều đó chỉ càng làm tệ hơn. Trong căn phòng bấy giờ đã yên lặng, tất cả những gì tôi có thể nghe là tiếng thổn thức của thành viên năm nhất Tai, cho tới khi cô bé có thể nói mà không cần biết ai đang ở xung quanh.

“Em xin lỗi chị ơi. Em thật sự xin lỗi!”

4.

Tại sao mình lại vẽ manga nhỉ?

Giờ tan học ngày thứ tư ấy, dù bị áp đảo bởi Shinohara và đồng bọn nhưng khi nghe tôi hỏi rằng có nên hủy bỏ dự án không thì Asanuma vẫn trả lời một cái “Không” rành mạch.

“Nếu tụi mình hoàn thành kịp thì Shinohara sẽ rời CLB. Cậu thấy vậy có ổn không?”

Tôi biết đó là câu hỏi thừa thãi vì không họ thì chính chúng tôi sẽ là kẻ bị đá ra. Nghe vậy Asanuma liền cười và đáp lại, trông hơi miễn cưỡng.

“Vậy càng tốt chứ sao? Nếu con đó thực lòng muốn đuổi tụi mình thì tớ không phiền trả lại đúng như vậy.”

Tôi không vẽ manga để đẩy Shinohara khỏi Cộng đồng Manga... nhưng lý do vì sao tôi vẫn cầm bút thì có hỏi cũng chẳng biết phải đáp sao cho trọn. Tại sao lại lạ đến thế? Trong khi hôm qua tôi tưởng như là đã biết?

Sau tất cả, biết hay không thì dự án vẫn tiếp tục như dự kiến.

Tổng thể thì còn xa mới hoàn thành như lời thoại thì coi như xong. Thế nhưng, dù bao nhiêu lần nhìn vào những gì mình viết ra tôi vẫn không thể có cảm giác thỏa mãn. Một cảm giác tựa như déjà vu – ờ thì vì đó là câu truyện về bản thân cơ mà, nhưng cái chính là tôi không thích những gì mình đang làm thì phải. Từ chối vẽ cho tới khi mọi lời thoại đều hoàn hảo như ý chắc phải tốn chục năm quá. Xem ra chỉ còn cách tới đâu hay tới đó vậy.

Tôi chính thức bắt tay vào vẽ trong giờ tan học ngày thứ năm. Dù cơ bản kinh phí đã được chốt nhưng hiển nhiên khó mà cho ra sản phẩm từ đầu tới đuôi với chỉ mười ngàn yên được. Cũng vì vậy mà việc ước tính số trang lại càng cần thiết... hay đúng hơn là Asanuma ghét cái ý nghĩ phải thay đổi kế hoạch do sự áp đặt từ phía Hani. Hơn hết thấy tôi thực cũng không chắc thứ mình vẽ ra có đủ tốt để cho người ta xem không nữa.

Dù còn bừa bộn nhưng chí ít công đoạn chia khung tranh và thêm bong bóng thoại vào đã được hoàn thành nên tất cả những gì còn lại đúng nghĩa chỉ là vẽ. Đến bước này rồi thì phòng học hay thư viện coi như bỏ. Ở nhà, như đã nói, tôi phải loại vì không muốn ba mẹ lo. Vác lên phòng sinh hoạt của Cộng đồng Manga thì chả khác nào công khai thách thức phe bên kia nên lựa chọn duy nhất có thể là phòng Địa chất của CLB Cổ Điện. Tôi thực sự không muốn bên đó bị động chạm bởi chuyện bên này hết mức có thể nhưng... thôi kệ... dù sao thì có phải lần đầu đâu?

Hôm nay chỉ có Fuku-chan xuất hiện. Bình thường những dịp như thế này tôi sẽ rất lấy làm cảm kích... nhưng hôm nay có việc. Vả lại hình như cậu ấy cũng không rảnh rang gì.

“Hây!”

“Hihi.”

Chúng tôi chỉ cười với nhau như vậy. Ngồi xuống một cái bàn hơi xa nhau chút tôi lấy ra quyển tập ký họa. Vẽ phác thảo lên thẳng giấy rồi sau đó đặt thêm một lớp giấy để vẽ chi tiết là quá trình lý tưởng vì điều đó sẽ khiến bước vẽ chi tiết trở nên dễ dàng đi nhiều. Vấn đề ở chỗ giấy và khung cố định đều to và khá cồng kềnh để có thể mang theo mà không bị ai dòm ngó, và... hơn hết giấy chuyên dụng không phải rẻ. Vì vậy tôi đành phải vẽ phác trên tập.

Bắt đầu thôi.

Dường như mỗi đường nét lại đi kèm với một lời cầu nguyện, tôi cẩn trọng vẽ lên khung tranh. *Xin thần* linh giúp con khiến cho nó đủ hay. Con biết mình vẫn còn yếu kém nhưng đang cố hết sức. Ít nhất lần cố gắng gần nhất của con đã được công nhận nên... cầu thần linh cho lần này cũng như vậy...

Tiết trời xuân tiếp tục những chuyển biến chậm rãi của nó để vào hạ, mà khiến một làn gió thanh bình ủa vào phòng qua ô cửa sổ mở toang. Những đường tôi vẽ thẳng tắp mà không cần tới thước. Những cung tôi họa cũng mượt mà chẳng cần tới com-pa. Nhân vật trong truyện sẽ được mô tả đơn giản với đôi mắt tí hi như những con búp bê cầu nắng. Mọi thứ như dần dần thành hình.

Một điểm dở nữa mà tôi phải thừa nhận chính là việc vẽ trên cùng quyển tập dùng để phát triển lời thoại. Tôi vốn muốn làm mọi thứ trong một quyển tập vì ngại mang nhiều thứ trong cặp. Ban đầu thì không sao vì dù gì đó cũng là phần bắt đầu, nhưng tới trang ba hay bốn thì tôi phải lật qua lật lại để kiểm tra lời thoại và càng ngày

càng trở nên phiền phức. Chắc chắn lần sau tôi sẽ chia ra hai quyển đang hoàn.

Chậm mà chắc tôi tiến từng bước một. Không may là những lúc như thế ý nghĩ khó chịu từ cái chủ đề “Cộng đồng Manga” mơ hồ mà Asanuma đã giao cho tôi lại càng lớn dần mà đè nặng trên từng khung tranh. Tôi cũng cố gạt ra trong đầu ý nghĩ rằng đứa con tinh thần mình đang ấp ủ sẽ đá Shinohara ra khỏi CLB để đầu óc mình chỉ toàn tâm toàn ý cho manga. Có lẽ những cảm giác đó chỉ là tạm trốn đi, mà chực chờ quay lại như thác lũ mỗi khi tôi dừng bút.

Tiếp tục vẽ. Tiếp tục lật qua lật lại để kiểm tra khung tranh và kỹ hơn nữa là diễn tiến truyện, rồi lại tiếp tục vẽ. Đã như thế này bao lâu rồi nhỉ? Đột nhiên tôi phải dừng bút lần nữa vì một sự rung nhẹ.

Ai đó vừa nhắn tin. Mở cặp rồi lấy chiếc điện thoại ra, và trước sự ngạc nhiên của tôi đó là Hani. Tin nhắn chỉ vỏn vẹn một câu.

Tới đây càng sớm càng tốt.

Nếu là Hani gửi thì xem chừng Cộng đồng Manga lại có biến và cậu ta muốn tôi ở đó. Tôi phỏng ra vài suy đoán về những gì sẽ xảy ra nhưng chả có cái nào coi bộ tươi sáng cả. Chẳng lẽ mâu thuẫn lần này lớn đến nỗi trở thành ẩu đả và ai đó bị thương ư? Tôi bật dậy ngay lập tức, làm cái ghế trượt ra sau mà gây nên một tiếng két.

“Á! Hết cả hồn.” Âm thanh vang lên từ bên kia phòng.

Fuku-chan không phải là người duy nhất bất ngờ, vì chính tôi còn quên mất sự hiện diện của cậu ấy.

“Xin lỗi nhé. Có người mới nhắn tin cho tớ.” Tôi lấy cớ rồi nhanh chóng đóng quyển tập lại, và để chắc ăn thêm vào: “Coi chừng tớ!”

Nghe vậy cậu ấy liền nhìn với vẻ mặt khó hiểu. “Cậu muốn tớ coi cho cậu?”

Còn lâu!

“Không, ý tớ là trông hộ tớ.”

“Trông tức là coi ấy hả?”

Tôi cảm thấy cuộc nói chuyện ngớ ngẩn vì cách dùng từ tệ hại của mình sẽ chẳng đi đến đâu cả, nhưng không còn thời gian nữa. Lao ra khỏi phòng Địa chất, tôi chạy bằng tất cả sức lực của mình.

Nơi cần đến đã đến, nhưng chẳng có gì bất thường cả.

Phe “đọc” vẫn ngồi ở nửa trước còn nửa xong giành cho phe “vẽ” như mọi khi. Mọi người đều hoặc là đọc truyện hoặc là tán gẫu. Dĩ nhiên không khí thì vẫn u ám như vậy nhưng chả có vẻ gì là một cơn tam bành vừa nổ ra cả.

Shinohara đang ngồi trên cái bàn ở trung tâm phe “đọc” mà cười nói với bạn bè. Mặt khác Asanuma thì không có ở đây. Cậu ấy vẫn còn bị sốc vì cuộc hành hạ hôm qua hoặc là bận việc gì khác chẳng? Tôi không biết. Phần còn lại của phe “vẽ” trông không tới nỗi sầu thảm nên có lẽ chưa có gì nghiêm trọng xảy ra trước khi tôi đến cả.

Hani là người mình cần mình. Đảo mắt quanh phòng tôi không nhận ra sự có mặt của cậu ta. Nhìn thấy tôi, Shinohara hỏi: “Tìm ai à?”

“À ừ.”

“Asanuma không có ở đây.”

Một trong những thành viên năm hai ngồi gần đó khẽ nhếch mép. “Chắc đang khóc ở chỗ nào rồi,” nhưng Shinohara không tỏ ý muốn phụ họa. Tôi muốn tìm Hani nhưng nói ra ở đây rất có thể sẽ bị hiểu lầm. Có lẽ cứ lờ đi vậy.

“Vậy à. Cảm ơn nhé.”

Xung quanh tôi là những tiếng khúc khích. Tôi cũng không chắc, nhưng hình như trong số đó không có tiếng của Shinohara.

Nếu Hani không ở trong phòng sinh hoạt thì khả năng còn lại chỉ có thể là lớp 2-C vì chúng tôi cùng học ở đó. Lẽ ra phải tới đó trước chứ nhỉ. Mà thôi, chắc ăn tôi gửi cho cậu ta một tin nhắn.

Tới phòng sinh hoạt nhưng không thấy cậu. Tớ phải tới đâu?

Đi ra ngoài phòng trừ bị số Một tôi chờ khoảng vài phút nhưng không có tin nhắn hồi đáp. *Thôi thì cứ đi luôn cho nhanh vậy, nghĩ thế tôi liền đi tới cầu thang mà hướng về phòng học.* Tuy vậy khi tới đó tôi vẫn không tìm thấy Hani. Chỉ có tầm năm học sinh trong phòng, vài người trong số đó là lớp khác và tất cả đều ngồi quanh một cái bàn. Gần cửa ra vào có vài cô bạn đang trò chuyện nên tôi bèn hỏi: “À, cậu có thấy Hani-san ở đâu không?”

“Honey ấy à? Tụi tớ ở đây này giờ nhưng không thấy cậu ấy?”

Tôi không hiểu vì sao cậu ta lại được gọi là “Honey” [note3045] , chẳng hợp với tính cách một chút nào... Nhưng thôi điều đó không quan trọng. Rõ là có cái gì không bình thường. Nếu không phải phòng sinh hoạt lẫn phòng học thì cậu ta muốn tôi đến đâu mới

được? Tôi còn làm ở thư viện nên cũng có thể... nhưng thật sự tôi chẳng nghĩ là ở đó chút nào.

“Cậu tìm Honey à?”

“Không hẳn. Cậu ấy gọi tớ tới.”

“Tớ đây à?”

“Cũng không chắc nữa. Không sao, tớ sẽ đi tìm chỗ khác. Cảm ơn nhé.”

Rời khỏi phòng học tôi lại nhìn vào màn hình điện thoại. Chẳng có gì hết. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Nếu không gặp được Hani thì xem ra chẳng còn cách nào để tôi biết. Lẽ ra tôi nên lấy cả số di động [note3046] .

“Thôi thì về làm tiếp vậy.”

Tôi trở về phòng Địa chất mà hoàn toàn chẳng hiểu gì.

Hành động đầu tiên khi bước vào phòng của tôi là hét lên:

“Quyển tập của tớ!”

Trên bàn lúc này đang trống không. Cái quái gì thế này! Nó biến đi đâu được chứ?

Fuku-chan vẫn ngồi làm bài trong phòng. Nghe tiếng tôi cậu ấy bất giác làm rớt cây bút chì kim xuống đất.

“Cậu... cậu làm tớ sợ lần hai rồi đó. Chuyện gì vậy?”

Trước khi đi tôi đã nhờ Fuku-chan trông dùm quyển tập nhưng do dùm từ không tốt nên cậu ấy hiểu lầm là cho phép mình coi cuốn tập được không... nhưng rõ là tôi đã đánh chính rồi mà? Chẳng lẽ cậu ấy thực sự không hiểu sao?

“Fuku-chan này, cậu có giữ cuốn tập đó để trên bàn không?:

“Không. Dĩ nhiên rồi.”

“Vậy thì nó ở đâu mới được? Sao kì vậy?”

Khi tôi bắt đầu lục trong cặp thì Fuku-chan lên tiếng đầy lo âu.
“Ừm... vậy họ không phải là người nhờ cái bạn ấy tới lấy tập dùm sao?”

Bao nhiêu máu cứ như vừa vắt kiệt khỏi người, tôi chỉ biết ngẩng lên nhận thua. Cậu ấy không có vẻ gì là đang giỡn cả.

“Không.”

“... Ôi trời.” Fuku-chan lập tức cúi đầu xuống. “Là lỗi tớ. Một bạn nữ tới đây nói với tớ là được cậu nhờ mà lấy cuốn tập đi mất rồi. Cậu đã bảo tớ trông hộ mà lúc đó tớ lại không hỏi kỹ.”

Vậy là có người trộm ư?

“Khi nào vậy?”

“Lúc đó tớ vẫn đang làm bài nên không rõ... nhưng chắc chắn là không lâu sau khi cậu rời đi.”

“Ai lại làm thế nhỉ?”

“Tớ không để ý kỹ, nhưng cậu ta không phải người tớ quen. Trông dáng vẻ khá là gấp gáp mà hỏi tớ rằng cuốn tập của cậu có ở đây không.”

Là Hani. Không thể khác được. Cậu ta đã nhắn tin nhằm nhử tôi ra khỏi phòng Địa chất rồi nhân cơ hội lấy quyển tập đi. Tôi không hề nghĩ tới việc này. Sự bán cẩn ấy đã khiến tôi trở thành mục tiêu quá dễ dàng.

“Nhìn cũng hiền lành... trời ơi vậy mà tớ cứ thần nhiên chỉ về phía bàn cậu. Tớ đúng là ngu mà!”

Đó không phải lỗi cậu ấy... chẳng ai nghĩ rằng chuyện này sẽ xảy ra cả. Thậm chí cả cái vụ chiếc bánh sô-cô-la bị lấy trộm mà chúng tôi đã rất nhanh chóng đoán được do ai và tại sao cũng không mang lại hậu quả gì nghiêm trọng. Cậu ấy đã đền bù cho tôi. Tuy nhiên lần này lại khác, tôi lắc đầu khá mạnh.

“Không phải lỗi cậu đâu Fuku-chan. Thực ra nhờ cậu có ở đây nên tớ đã biết kẻ lấy nó là ai rồi. Hồi nãy tớ có hơi to tiếng, xin lỗi nhé.”

Kéo cái ghế cạnh mình ra, tôi ngồi xuống để giữ bình tĩnh.

Hani thuộc phe “đọc” nên xem như đứng ở hai chiến tuyến trong Cộng đồng Manga, dù vậy ở trong lớp chúng tôi vẫn giữ mối quan hệ ở mức bình thường. Không phải là tôi tin cậu ấy hay gì – từ ‘tin tưởng’ là quá hào phóng dành để mô tả mối quan hệ giữa chúng tôi. Có lẽ chính Hani cũng nghĩ vậy khi quyết định không tự mình báo cho tôi biết việc trở thành tân hội trưởng... và rồi lại thế này đây. Xem ra lời đề xuất trao đổi địa chỉ hộp thư ngày hôm qua nhằm “có tình hình gì ở Cộng đồng Manga thì tớ báo cho” chỉ là một cái cớ

quá hợp lý để khiến tôi ra khỏi phòng. Cơ bản cậu ta luôn theo dõi và chực chờ cơ hội để cuốn đi quyển tập.

Nhưng tại sao?

Tại sao cậu ta lại phải lấy nó? Tôi chỉ nghĩ được một lý do duy nhất: vì Hani muốn phá hủy dự án của Asanuma. Một cái bẫy cho tôi và một cú lừa cho Satoshi là kết quả của sự không muốn tôi hoàn thành nó! Mọi thứ như đang đuổi bắt nhau mà cuồn cuộn trong đầu – mỗi mâu thuẫn chẳng đáng có những hai phe, một manga được dùng làm vũ khí, âm mưu lật đổ cựu hội trưởng và vụ mất cắp lần này. Tại sao? Tại sao chuyện lại thành ra thế này? Tại sao tôi lại là người chịu trận chứ? Cuốn tập có nghĩa lý gì đâu? Mất thì viết rồi vẽ lại mấy hồi nhưng thứ làm tôi đau đớn nhất chính là việc Hani chứ không ai khác đã trộm nó. Tôi không tin tưởng cậu ta, chúng tôi không thân nhau nhưng tới mức phải hại nhau thì...

"Mayaka. Mayaka!"

Tôi bị kéo trở về với thực tại. Fuku-chan đã rướn người về phía trước mà chăm chăm nhìn.

"Cậu không sao chứ?"

Tôi muốn khóc. Tôi muốn khóc thét lên để được Fuku-chan vỗ về... nhưng lúc này còn quá sớm để chịu thua.

Hít thở một hơi thật sâu. Bầu tâm trí dù còn hỗn loạn trong tôi đang cố thuyết phục mình đây chỉ là một trò đùa quái ác, một cơn ác mộng hay một hiểu lầm gì đó. Không may tôi đủ nhận thức để biết điều đó là không thể.

“Cuốn tập đó quan trọng với cậu lắm phải không?” Fuku-chan hỏi với biểu cảm đầy nghiêm trọng.

“Cùng không hẳn... Tớ đang vẽ trong đó nên không muốn ai xem.”

“Con nhỏ đó ăn cắp manga của cậu?”

Tôi lắc đầu. Đó chưa phải là sản phẩm hoàn thiện để có thể gọi là manga. Nó chỉ là tập hợp các lời thoại, điểm mấu chốt của câu truyện và vài nét phác thảo – nhưng làm sao để giải thích cho cậu ấy hiểu đây? Thấy tôi không nói gì Fuku-chan thu người lại mà đặt tay lên bàn.

“Tớ sẽ lấy nó về. Con nhỏ đó có thể ở đâu cậu biết không?”

“Tớ khá chắc chắn đó là người quen... thôi không sao đâu.”

“Tớ sẽ không nói đó là nghĩa vụ hay gì cả, nhưng nó làm tớ khó chịu tới mức không thể bỏ qua được. Đó là ai?”

Tôi khẽ lắc đầu. “Cậu không làm sai điều gì cả, mà chuyện bị làm to ra thì cũng không hay gì nên... tớ không muốn cậu phải bận tâm về mấy thứ vớ vẩn này.”

Đấy. Lẽ ra tôi cũng không nên vẽ ở đây. Giờ thì xem mình đã làm tình làm tội người khác thế nào này. Vẫn nhìn xuống sàn tôi nghe Fuku-chan khẽ nói: “Mayaka... tớ *muốn* được bận tâm mà.”

“Tớ biết...”

Fuku-chan băng quơ nhìn vào khoảng không một thời gian rồi mới lên tiếng.

“Tớ biết mình khó có thể giúp gì nhiều nhưng hãy kể cho tớ. Mọi chuyện. Tớ hiểu bây giờ mà đối mặt với họ thì chuyện cũng chẳng sáng sủa hơn. Tụi mình cùng nghĩ xem có cách nào khác để lấy lại cuốn tập của cậu không nhé.”

Có lẽ dù buồn nhưng lúc này tôi đang cười.

“Cậu thực nghĩ mình phải có trách nhiệm ấy nhỉ.”

“Ừ, phải vậy. Đã biết từ trước là cái Cộng đồng Manga như thế nào rồi mà tớ vẫn dễ bị dụ.”

Tôi chưa từng thực sự chia sẻ với Fuku-chan mọi chuyện về nơi đó. Tôi không muốn cậu ấy lo lắng... nhưng oái oăm là giờ đây khi phải kể tất cả thì tôi lại thấy bản thân an bình đến lạ.

5

Tôi kể cho Fuku-chan về những gì đã diễn ra cho tới hiện tại. Về việc Asanuma đã nhờ hỗ trợ dự án của mình vào thứ hai. Về việc cái manga này nếu hoàn thành sẽ là công cụ cho cậu ấy nắm thế thượng phong trong CLB. Về việc mà tôi, để ước lượng số trang vẽ mà xin được gia hạn cho ít ngày.

Tôi cũng kể về việc sau giờ học ngày thứ ba mình có cảm giác rằng bị theo dõi bởi Hani khi đang lên ý tưởng trong phòng học. Cuộc xung đột lên đến đỉnh điểm vào ngày thứ tư khi kế hoạch của Asanuma bị bại lộ, và cả việc Hani đã trở thành tân hội trưởng trước khi tôi kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Và về ngày hôm nay, về cái tin nhắn từ Hani đã khiến tôi rời bỏ phòng mà để quyển tập của mình bị lấy đi.

Nghe xong Fuku-chan vẫn im lặng và trầm ngâm dù tôi đã cố vận hết trí óc để sắp xếp mọi sự cho đúng thứ tự rồi. Cuối cùng cậu ấy chỉ cười mà nói: “Ít ra giờ cậu biết là mình bị theo dõi thật.”

Đúng thế. Tối tận hôm qua tôi vẫn làm mọi thứ trong phòng học lớp 2-C. Nếu không trực tiếp theo đuôi thì làm sao Hani biết được tôi lại chọn một nơi biệt lập như phòng sinh hoạt CLB Cổ Điển phải không?

“Nếu tiếp tục vẽ trong phòng học có lẽ chuyện này đã không xảy ra.”

“Tớ không chắc,” Fuku-chan nói mà khoanh tay lại, rồi lại xoắn vài lọn tóc trước khi tiếp tục. “Cậu có nói là vào thứ tư, khi Hani báo tin thì cũng đi theo cậu đúng chứ?”

“Ừm. Cậu ta bảo là Asanuma đang bị dồn vào đường cùng nên tớ liền đi tới phòng sinh hoạt của Cộng đồng Manga. Cuộc xung đột là điều có thật.”

“Và lúc đó tớ đoán là cậu vẫn để cuốn tập trong phòng nhỉ?”

Vậy sao? Tôi cố nhớ lại.

Dù lúc đó chưa vẽ gì nhưng tôi sẽ không để quyển tập tuềnh huềnh như thế. Chắc chắn tôi đã bỏ vào cặp, rồi mang theo khi ra khỏi lớp...

Chờ đã, không! Vì tính sẽ quay lại để làm tiếp nên điều đó đã không xảy ra.

“Tớ có bỏ lại vào cặp nhưng không mang theo.”

“Vậy là hôm qua cậu ta đã có cơ hội trộm nó rồi.”

Tôi hiểu. Đó là chuyện đã không xảy ra nhưng Fuku-chan rất có lý. Lúc ấy chỉ có hai chúng tôi trong phòng nên tất cả những gì cậu ta cần làm là nán lại một chút tới khi tôi đi khỏi, và việc lấy đi quyển tập sẽ dễ như ăn bánh.

Tôi bắt giác vụt lên một tiếng “Tại sao...”

Fuku-chan gật đầu đồng tình. “Chính xác là chỗ đó. *Tại sao*. Sao cậu ta lại phải trộm nó vào ngày hôm nay?”

“Để phá hoại kế hoạch của Asanuma thế thôi? Chứ nếu không thì còn nguyên do nào khác nữa?” Tôi đáp có phần bực dọc.

Tuy vậy Fuku-chan chỉ lắc đầu. “Tớ không nghĩ vậy. Từ lúc được nghe rõ ngọn ngành thì tớ đã có một suy nghĩ thế này: chẳng phải nó khá giống với bài văn của Houtarou cách đây ít lâu sao?”

Oreki?

“Cách đây ít lâu” là ý gì?

Fuku-chan và Chi-chan... à rồi, bài cảm nhận văn học của Oreki. Nó thú vị đấy... và thực sự do quá nhiều chuyện xảy ra mà ký ức đó như từ lâu lắm rồi. Không làm thì bài viết bàn luận về việc ai là người đã ngăn Melos – nhân vật chính trong tác phẩm “Chạy đi, Melos” – trở về cung điện. Tôi chẳng tìm ra giữa điều đó với tình huống của tôi có điểm nào tương đồng.

“Ý cậu là giống chỗ nào?” Tôi hỏi.

“Về mối liên hệ giữa Dionysus và bọn cướp ấy.”

“Dionysus là thần rượu nho.”

“À ờ, lộn. Ý tớ là Dunamis... à thực ra thì không, đó là một thiên thần.”

“Thật á?”

“Tớ nhớ đó là thiên thần của Quyền lực... Mà thôi tạm gọi cái người ấy là ‘ông vua’ đi. Câu chuyện của cậu khiến tớ nhớ đến lời bình luận của Houtarou về quan hệ giữa ông vua đó với bọn cướp.”

Tôi nhớ là Oreki đã không đồng tình với suy nghĩ của Melos rằng chính đức vua là người thuê bọn cướp truy sát mình hòng ngăn anh quay lại.

“Và điều đó liên hệ gì đến tớ?”

“Cậu có nhớ cái luận cứ theo sau không? Houtarou viết rằng vì ông vua vốn không tin Melos sẽ quay lại nên chẳng lý nào phải ngăn chặn điều đó xảy ra. Một phát hiện rất-Houtarou và đây cũng là điểm tớ thấy ấn tượng nhất.”

Tôi cũng cười.

Rồi cậu ấy tiếp tục: “Thế nên đây là điều bản thân tớ nghĩ. Dù Melos có trở lại cung điện đúng thời hạn thì ông vua ổng cũng đâu có mất gì? *Melos có lẽ sẽ không quay lại, nhưng nếu một* phần triệu trường hợp mà anh ta quay lại thì ông vua chỉ đơn giản là hủy bỏ lệnh hành hình. *Thế đấy, nếu nhìn trên phương diện này thì rõ ràng* rành người thuê bọn cướp không phải là ông vua.”

Tôi hiểu ý cậu ấy. Nếu nhà vua vẫn muốn trung thành với phương châm “không thể tin một ai” thì phải để Melos thử thách nó một cách

quang minh chính đại, nhưng chuyện đó so với chuyện thực tế thì liên quan gì nhỉ?

“Giờ quay việc chuyện của cậu,” Fuku-chan nói. “Hani có vẻ như không tin rằng Asanuma sẽ hoàn thành được kế hoạch của mình. Và vấn đề sâu xa hơn là dù nó có hoàn thành đi nữa thì hệ quả cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn tới cậu ta phải không?”

“Ý cậu chẳng ảnh hưởng là sao? Nếu manga được hoàn thành thì Hani và những người cũng phe sẽ bị ép rời CLB mà?”

“Và chính Hani lại là người đưa ra đề xuất đó.”

Ừ thì, nhưng...

Fuku-chan khẽ gãi cằm. “Trước đây tớ cũng được nghe một mớ thứ từ Cộng đồng Manga. Thêm chuyện cậu cậu nữa thì tớ đã bắt đầu tin rằng không còn cơ hội để hàn gắn như xưa nữa. Những thứ như theo dõi, trộm cắp rồi “lật đổ”... rõ ràng không ám chỉ một tình trạng bình thường chút nào dù có đem so với CLB nào khác trong trường này. Tớ cũng biết Cộng đồng Manga là một CLB thuộc hàng “khủng” với hơn ba mươi thành viên nếu tính cả số năm nhất mới tham gia đợt này. Dù có bị chia làm hai thì mỗi nhóm tớ đồ rằng vẫn có nhiều thành viên hơn một CLB trung bình. Tớ nghĩ là tân hội trưởng của cậu, Hani ấy, vốn đã có ý định hiện thực hóa điều đó... Mayaka thấy sao? Tớ có hiểu lộn chỗ nào không?”

Fuku-chan có niềm hứng thú gần như với mọi thứ trên đời. Dù đối tượng là gì thì cậu ấy vẫn thường tìm hiểu đến hết mức có thể. Từ khi gia nhập Hội đồng phụ trách chung tôi lại càng cảm thấy cậu ấy tinh tường hơn, nhất là về những thứ liên quan với quá trình thực hiện hay tổ chức hội họp, thậm chí là nắm bắt dự định của người ta.

Lấy Oreki làm ví dụ. Oreki luôn tự giới hạn việc tiếp xúc với người khác, nên dù sắc bén trong suy luận thì cậu chàng lại thường thất bại trong việc nắm bắt rõ những thứ như lớp vỏ bọc tâm trạng hay lời tự biện hộ được người ta dùng để bảo vệ chính mình. Fuku-chan nhìn thấy hết, và dù vậy cậu ấy cũng không thay đổi cách đối xử. Cá nhân tôi nghĩ đó mới là tuyệt vời.

Nếu Fuku-chan bảo rằng Cộng đồng Manga hết thuốc chữa thì có lẽ nó thực sự đã như vậy. Nội việc âm thầm khiến cựu hội trưởng phải từ chức đã là một nước đi khiến chúng tôi bước đến điểm-không-thể-quay-lại. Tôi chưa bao giờ nghĩ việc chia làm đôi sẽ giúp ích được gì cho CLB nhưng xem ra Hani thì không như vậy. Có lẽ...

Không, vẫn còn điểm mâu thuẫn.

“Nếu vậy thì chẳng phải cậu ta có thể tự rời khỏi đây mà lập CLB mới chứ đâu cần mất công theo dõi tớ? Hoặc tại sao không đơn giản là chấp nhận sự thật là tụi tớ đang làm manga mà bảo rằng hãy tự đi mà lập một CLB riêng lấy?”

“Cậu nghĩ là dễ vậy sao? Nếu làm cách thứ nhất thì chẳng phải các cậu sẽ xem cậu ta là kẻ cúp đầu chạy trốn hay sao? Cậu ta phải giữ thể diện cho mình chứ? Mặt khác nếu làm theo cách thứ hai – tức là đuổi các cậu đi ấy – làm thế quái nào để hợp thức hóa việc loại thành viên ra khỏi một CLB Manga vì họ... lờ vẽ manga nào? Đem chuyện này đem nói cho giáo viên phụ trách có khi còn bị chửi ấy.”

Ừ nhỉ, rõ là không hiệu quả.

“Tớ không rõ chỗ này cho lắm,” cậu ấy tiếp tục, “nhưng nếu điều kiện cho các cậu là hoàn thành *bất kỳ* một kiểu manga nào thì nghe

có vẻ đâu đến nỗi khó khăn phải không?”

“Đúng vậy. Cũng chỉ là lên ý tưởng, vẽ, rồi dùng bất cứ cái máy in cũ nào để in ra là xong.”

“Nếu kế hoạch thành công tốt đẹp thì phe của Asanuma sẽ giành lại thể chủ động và CLB chính thức chia làm đôi một cách yên bình. Nếu không thì lỗi sẽ hoàn thành thuộc về họ mà thể là quá đủ để khiến họ rời CLB phải không?”

Hoàn toàn đúng, nhưng những chuyện sau đó thì tôi không đoán được.

“Nhưng nếu vậy... nếu Hani giống như vị vua trong câu chuyện của Melos thì chẳng lẽ cậu ta thật không có chút lý do nào để trộm quyền tập của tớ? Nếu làm vậy chỉ vì vui thì thật là đáng khinh.”

Tôi không nói là sẽ ổn nếu cậu ta thực sự có nội tình, nhưng nếu chỉ vì ân oán cá nhân thì đừng hòng tôi để yên.

Nhìn xuống sàn, Fuku-chan khẽ lẩm bẩm. “Cậu nói phải. Đó là điều duy nhất tớ trần trở... Ôi bực tình quá... Nếu Houtarou ở đây thì cậu ấy đã nghĩ ra đáp án cái một. Tại sao cậu ta lại làm vậy? Ăn trộm cuốn tập lợi lộc thì chưa chắc nhưng rắc rối thì đầy ròi đấy.”

Lúc nào Fuku-chan cũng nói cái câu nhằm *nhí* “*Một có sở dữ liệu thì không rút ra được kết luận*”. Cậu ấy biết nhiều và cập nhật rất nhanh, nhưng lại luôn tự thuyết phục rằng chính vì lẽ đó mà mình không tìm ra sự thật. Nghe như thể bỏ cuộc trước cả khi bắt đầu vậy. Thế mà giờ đây cũng Fuku-chan lại là người tha thiết muốn hiểu rõ ngọn ngành. Không còn những lời như “Tớ không biết” hay “Tớ

không thể làm gì hơn được nữa”. Fuku-chan vẫn vững vàng ở đây, mà tập trung hết mức để suy luận về các khả năng...

Tôi cũng suy nghĩ, nhưng cùng lúc không thể rời mắt khỏi anh chàng này không im lặng.

Cuối cùng cậu ấy cũng lên tiếng, mày có hơi nhướn lên.

“Tui mình chắc chắn sẽ lấy lại được cuốn tập Mayaka à, nhưng... thực ra tớ cũng không hiểu tại sao mình có cảm giác này nhưng mà... tại sao tui mình không bình tĩnh chờ và xem điều gì sẽ xảy ra?”

Xét cho cùng thì dù Fuku-chan có cố gắng và tôi có tức giận đến đâu thì hy vọng lấy lại quyển tập nội trong hôm nay sẽ vẫn là số không vì nhiều khả năng Hani đã về nhà. Nếu cậu ta chỉ định lấy cho vui thì có khi nó đã nằm trong thùng rác, hóa ra tro hoặc dưới đáy sông rồi. Còn nếu không? Thì hy vọng lấy lại coi như vẫn y nguyên... tuy vậy Fuku-chan lại muốn ngồi đợi.

“Tớ mừng khi thấy cậu tự tin như vậy, nhưng tại sao tui mình phải chờ?”

Lúc này Fuku-chan lại trở nên rối rắm.

“Ừ thì tớ cũng từng nhìn thấy cậu vẽ rồi nên khá chắc là cậu vẫn có thể tiếp tục dù không có cuốn tập đó phải không? Tớ biết là cậu đang giận. Dĩ nhiên tớ cũng không thể cho qua vụ này, nhưng nếu nhìn dưới một góc độ khách quan nhất có thể thì tất cả những gì cậu phải làm là viết lại những nội dung đã mất trên một cuốn tập khác phải không?”

Đúng vậy. Quyền tập không nói lên điều gì cả, và toàn bộ những gì trong đó chỉ tốn ba ngày để thực hiện. Tạm bỏ qua cảm giác ức chế thì những gì tôi cần chỉ là ba ngày nữa.

“Nghĩ theo hướng đó thì dường như ý định của Hani là câu giờ chẳng? Có thể cậu ta muốn đạt được một điều gì đó sau ba ngày liên tiếp theo dõi cậu. Nghĩ mà xem, trong hàng trăm tiểu thuyết trinh thám có tình huống bắt cóc con tin thì nhân vật chính luôn phải chờ thủ phạm chủ động bắt liên lạc đúng không? Hãy kiên nhẫn đợi và quan sát tình hình trước khi quyết định hành động tiếp theo.”

“Ừm, nhưng tớ cũng nghĩ nên cẩn lại càng sớm càng tốt nếu cậu ta thực sự có âm mưu xấu.”

“Ừ. Nếu điều đó xảy ra tớ sẽ bảo vệ cậu.”

... Cũng như không thể không tự hỏi rằng liệu cậu ấy có thể bảo vệ tôi khi có chuyện xảy ra hay không, thì chính tôi cũng cảm thấy chẳng lý nào mình lại không cho phép bản thân tin vào lời nói ấy. Tôi gật đầu cái rụp.

“Được, tớ hiểu rồi. Tớ sẽ chờ một thời gian, và liệu có tốt hơn nếu ngày mai tớ cư xử với Hani như không có gì xảy ra?”

“Tớ biết là khó, nhưng đồng thời lại có cảm giác là chính Hani sẽ sớm chủ động bắt chuyện với cậu. Dĩ nhiên tất cả chỉ là phỏng đoán. Ôi thiệt tình! Thề có trời tớ ước giá mà Houtarou có ở đây.”

Đúng là nếu Oreki ở đây thì cậu ta sẽ làm được nhiều hơn hai chúng tôi cộng lại.

Nhưng vấn đề là chưa tới một lần tôi muốn ước như thế. Cảm ơn.

Thứ sáu ngày mười tám tháng năm - đây lẽ ra là một ngày tôi rất chờ mong nhưng mọi thứ lại quá nặng trong đầu.

Vì phải vòng về nhà để lấy chiếc khăn bỏ quên nên tôi đến trường muộn hơn bình thường. Hani-san đã ngồi sẵn trong lớp, nhìn thấy tôi nhưng lơ đi như người xa lạ. Tôi có thể túm vai cậu ta, vừa lắc qua lắc lại vừa lớn tiếng “Trả lại quyển tập đây!” nhưng đã quyết định tin vào lời khuyên của Fuku-chan. Vả lại không khéo lỡ tay lại gây ra tai nạn thì chuyện sẽ càng rắc rối.

Bình tĩnh nào.

Nhưng so với chuyện đổi mặt với Hani thì việc phải giải thích cho Asanuma còn căng thẳng hơn. Tôi đã không thể giữ lời hứa sẽ ước lượng số trang cho cậu ấy vào thứ sáu. Đó không phải là thứ có thể thông báo bằng một tin nhắn, thế là tôi bèn chờ tới giờ nghỉ trưa mà đi sang lớp 2-A. Ở đó bảy giờ chỉ có hai tới ba học sinh ở lại dùng bữa trưa, còn lại thì chắc hoặc là ăn xong hoặc là làm những việc khác. Kể cũng lạ - dù chả ai cấm nhưng tôi luôn thấy không thoải mái mỗi khi đi vào lớp của người khác. Khi còn chần chừ đứng ngoài cửa thì tôi bị gọi bởi một nữ sinh mảnh khảnh và rất dễ thương.

“Cậu tìm ai à?”

“A, ừm, Asanuma-san ấy.”

“À, không biết cậu ấy có trong phòng không nữa...”

Cô bạn nhanh chóng quay lại nhìn, và ngay khi thấy Asanuma đang ngồi cạnh cửa sổ cậu ấy liền tới mà vừa nói gì đó vừa chỉ vào

tôi. Ngay khi nhận ra tôi có cảm giác sắc mặt của Asanuma như tối sầm đi. Cậu ấy chậm chậm bước đến mà nói:

“Có chuyện gì vậy?”

Một giọng nói vô cảm – có vẻ tâm trạng vẫn còn tệ lắm, và sẽ còn tệ hơn nếu phải nghe những gì tiếp theo đây. Nghĩ vậy tôi lại càng dồn lòng cảm phẫn lên “ngươi đó”.

“Tớ có bảo là sẽ quyết định số trang vào hôm nay, cậu nhớ chứ.”

“Ừ.”

Đoạn Asanuma liền nhìn ngó hai bên. Có lẽ cậu ấy không thấy thoải mái khi nói chuyện về manga trong lớp, hoặc chỉ là tăng cường cảnh giác sau lần kế hoạch bị bại lộ chẳng? Thấy vậy tôi cũng nói khẽ hơn.

“Xin lỗi, nhưng cậu đợi thêm một chút được không?”

Asanuma nhướn mày lên tức khắc.

“Cái gì? Ý cậu là sao? Chính cậu bảo là hôm nay cơ mà?”

Biết cậu ấy sẽ không vui gì nhưng chẳng ngờ lại phản ứng đến vậy. Tôi đã quyết định từ trước là sẽ không mang chuyện Hani trộm quyền tập ra để làm cớ. Chẳng có bằng chứng nào cả, và nếu, chỉ cần là nghi ngờ thôi, mà chuyện tới tai thành viên phe “vẽ” thì một cuộc tranh cãi lớn sẽ lại diễn ra ở Cộng đồng Manga. Dĩ nhiên nó là cái giá đáng để đổi lấy trong trường hợp tôi mất quyền vẽ thật, nhưng giờ thì chịu im lặng đã.

“Tớ thực sự, thực sự xin lỗi. Tớ đã nghĩ là hôm nay sẽ xong nhưng công đoạn phác thảo tốn nhiều thời gian quá, và đủ thứ...”

Asanuma thở dài một cái.

“Được rồi. Tớ chỉ mong là cậu không tính nhảy tàu.”

Rõ ràng có một sự độc địa trong lời nói ấy.

“Ý cậu là sao?”

“Tai khóc và trốn rồi. Nishiyama chính là đưa phản bội mà đi nói tất cả, còn cậu ở đây nói tớ là hãy chờ. Tớ có quyền lo là cậu cũng sẽ muốn buông luôn chứ.”

Dù đây là kế hoạch của Asanume nhưng hiển nhiên không có nghĩa là tôi vô tội. Không giữ lời hứa là lỗi rồi. Tôi bèn cúi đầu một cái nữa.

“Tớ xin lỗi.”

“Này, cậu sẽ làm chung với tớ mà đúng không?”

Sự hoảng loạn mà Asanuma đang gửi vào từng lời dường như vượt quá lo sợ của tôi mất rồi.

“Tớ tới đây là để xin lỗi. Cậu không tin tớ ư?”

Cậu ấy lại thở dài, nhưng lần này tự nhiên hơn hẳn.

“Xin lỗi cậu, tớ không được ổn lắm.”

“Tớ cũng vậy. Không sao đâu mà.”

“VẬY... CẬU CẦN BAO LÂU?”

Tôi đã đi xong một nửa phần phác họa, nên nếu lấy lại được quyển tập vào thứ hai thì thứ ba có lẽ là xong. Còn nếu không thì làm lại từ đầu. Trường hợp tệ nhất đó thì nếu bỏ ra cả thứu bảy lần chủ nhật thì...

“Thứ tư... Chắc chắn là thứ tư tuần sau.”

Asanuma gật đầu rồi nhìn xuống sàn nhà. “Tớ hiểu. Xin lỗi Ibara nhé. Tại tớ mà chuyện trở nên phức tạp như vậy...”

Với Asanuma đây là một kế hoạch, còn với tôi đây là cơ hội để được vẽ. Cậu ấy không cần phải xin lỗi. Nghĩ vậy như tôi chỉ trả lời “Chào nhé” rồi rời khỏi phòng.

Khi trở về lớp thì giờ nghỉ trưa cũng gần hết và mọi người cũng dần dần trở về chỗ ngồi. Tiết năm là thể dục. Tôi bước tới bàn mình mà thầm biết ơn vì có cơ hội vận động để thư giãn đầu óc trước khi nhận thấy tiếng bước chân của ai đó phía sau. Quay lại, thứ tôi thấy là một Hani-không-chút-biểu-cảm. Cậu ta mở lời với chất giọng tươi vui như thường ngày.

“Maya-cchi, tan học hôm nay cậu có rảnh không?”

Nếu không chuẩn bị tinh thần trước thì có trời biết tôi sẽ đáp lại thế nào. Chẳng lẽ lại hét toáng lên “Đừng đùa với tôi!” hay là sợ sệt trước một âm mưu gì đó? Tôi đã không làm vậy, trái lại còn vui vì dự đoán của Fuku-chan đã đúng. Nhờ cậu ấy mà tôi có thể bình tĩnh mà nói:

“Tớ trực ở thư viện tới năm giờ. Sau đó thì rảnh. Bộ có chuyện gì à?”

Trong một thoáng Hani dường như soi xét tôi – hẳn là nghĩ rằng đối phương phải dao động đây mà – nhưng nhanh chóng cậu ta trở về với cái cười quen thuộc.

“Xin lỗi, nhưng cậu có thể đi với tớ tới một nơi không?”

Tôi làm bộ nghiêng đầu tỏ ra suy tư rồi đáp: “Ừm, hôm nay tớ không được khỏe, nhưng để làm gì mới được?”

“Tớ muốn trả lại cậu một thứ, và nghĩ là càng sớm thì càng tốt.”

Tôi không giỏi đối phó với kiểu úp úp mở mở này. Mỗi lời Hani thốt ra như lại làm gò má tôi nóng lên chỉ suýt soát mức hết kiềm chế nổi.

“Đúng thế. Càng sớm càng tốt. Vậy muốn tớ đi đâu đây?”

Hani gật đầu.

“Cậu có biết một cái tiệm tên Byron không?”

“Tiệm bánh cạnh trung tâm văn hóa hả?”

“Đúng nó, vậy là tiện hơn rồi. Trong tiệm có một khu giành cho khách uống trà hoặc cà phê. Cậu có thể ngồi trong đó mà chỉ cần gọi trà. Gặp nhau vào lúc năm giờ ba mươi nhé. Ồn chứ?”

Tôi có thể nghĩ quá, nhưng nghe như là cậu ta muốn trao đổi con tin ấy nhỉ. Nghe thì công bằng đấy nhưng rõ ràng tôi đã bị đưa vào thế đã rồi. Rất muốn được thẳng miệng từ chối nhưng tôi kịp kiềm lại, mà thay thế nổi tức giận bằng một nụ cười.

“Dĩ nhiên! Tớ mong lắm ấy.”

“Tớ biết. Vậy thì năm giờ ba mươi nhé.”

Lẽ ra hôm nay là một ngày tôi rất chờ mong nhưng mọi thứ vẫn quá nặng trong đầu. Chuông vang lên và tất cả nữ sinh trong lớp lần lượt nối nhau đi tới phòng thay đồ.

Tôi rời khỏi trường lúc năm giờ lẻ năm. Bước những bước gấp gáp tới nơi hẹn tôi cảm thấy đầu mình như ong lên vì nhiều nỗi trăn trở.

Đầu tiên là việc Hani chủ động tiếp cận đúng như Fuku-chan dự đoán khiến sự chờ đợi của tôi rốt cục cũng chỉ mỗi một ngày. Cậu ta muốn làm cái quái gì nhỉ? Quyền tập chỉ là mỗi câu để ép tôi gặp riêng thôi sao? Khó mà như vậy. Dù chúng tôi không thân nhưng nếu muốn nói chuyện thì tôi chẳng có lý do gì để từ chối. Quyền tập chắc chắn không bị lấy đi vì lẽ đó.

Hay là muốn nhìn trộm nội dung để biết chính xác thứ mà Asanuma sẽ dùng để chống lại mình? Nếu Hani xin được xem quyền tập thì có lẽ tôi sẽ tìm một lý do nào đó để từ chối. Vì... xấu hổ lắm, nhưng để làm thế thì có cần phải lấy đi luôn không? *Không*, tôi tự phủ quyết. Chỉ vì chắc chắn rằng mình sẽ đi đến cùng trong việc từ chối chẳng có nghĩa Hani cũng muốn chơi tới cùng bằng thủ đoạn nặng tay như vậy. Người như cậu ta sẽ lịch sự hỏi trước...

Tự dưng tôi bắt đầu thấy mình như bị bỏ vào hộp kín mà cố tìm hiểu chuyện bên ngoài trong mù mờ, nên có lẽ tốt nhất là dành suy nghĩ cho một vấn đề khác. Liệu tôi sẽ thấy khó chịu cỡ nào khi ngồi nói chuyện với Hani? Cơ mà cũng chưa chắc chỉ có hai mặt một lời nữa. Liệu cậu ta sẽ mang theo bao nhiêu người? Tôi sẽ làm gì nếu đến đó và nhận ra cả bộ sậu phe “đọc” đều đã chờ sẵn mà tiếp đón tôi như kiểu “Ồ tới rồi đây. Tiên là ngợi khen lòng dũng cảm, còn hậu

thì chuẩn bị ăn đòn của tụi này nhé!” chẳng? Không, chắc không tới nỗi đó đâu. Nếu họ muốn hội đồng thì ở trường có khi còn dễ hơn. Dù vậy cũng không thể loại trừ việc Hani sẽ có ai hộ tống nên chẳng phải tôi cũng nên nhờ Fuku-chan, Chi-chan hay Asanuma sao? Nhưng lại là không! Đây là vấn đề của tôi và phải được giải quyết bằng hết sức có thể từ tôi.

Giờ hẹn chỉ cách thời điểm kết thúc ca trực thư viện ba mươi phút nên tôi không đủ thời gian để ghé qua tiệm sách. Tôi đã mong chờ, hay đúng hơn là lo lắng, về cái ngày ngày lâu rồi, nhưng khôn khổ ở chỗ là chẳng thể nhờ ai làm dùm cái việc đó được.

Năm giờ ba mươi... hy vọng có thể xong chuyện sớm. Mẹ không bao giờ nói gì khi tôi về trễ ngoại trừ một biểu cảm rõ là không hài lòng. Để cho chắc tôi cũng gửi một tin nhắn bảo rằng mình có ca trực ở thư viện và hoạt động CLB nên sẽ về trễ, dù vậy tôi vẫn mong là kịp bữa tối.

Tôi cũng chẳng thích cái ý tưởng gặp nhau ở Byron chút nào. Kamiyama là một thành phố nhỏ nên số cửa tiệm bánh âu cũng không nhiều. Trong số đó Byron là nổi bật nhất với những loại bánh nức tiếng cả vùng. Hồi tiểu học cứ mỗi dịp sinh nhật là tôi lại được ba mẹ mua cho một cái bánh Byron, và cả cái bánh lần trước mang qua nhà Chi-chan cũng là mua ở đó. Công nhận nơi đây không có quá nhiều địa điểm mà những học sinh Cao trung như tôi và Hani có thể gặp mặt, nhưng tôi không muốn những kỷ niệm đẹp của mình ở Byron bị vấy bẩn bởi dù là cái gì chúng tôi sắp quăng vào mặt nhau đây.

Nhưng đây là chuyện không tránh được. Khi còn mải mê nghĩ này xét nọ tôi đã thấy mình đứng trước những bức tường trắng và hàng ngói màu xanh hải quân độc đáo của tiệm Byron. Chiếc đồng

hồ lúc này đang chỉ năm giờ hai mươi bảy phút. Vừa kịp. Do đi hơi nhanh nên tôi nhận ra nhịp thở mình có hơi gấp cũng như ra mồ hôi một chút. Hít thở vài hơi sâu, tôi lấy khăn tay ra mà thấm thấm lên trán.

Rồi, giờ tôi đã đi đến đây thì không cần lo âu gì nữa. Chả cần biết là cọp hay beo tôi cũng sẽ đập hết, lấy lại quyền tập rồi về nhà. Vỗ nhẹ hai tay vào má một cái tôi tiến vào bên trong.

Những chiếc bánh đủ màu sắc được xếp ngay ngắn trong tủ giữ lạnh của tiệm. Lúc này hình như đang là mùa đào và sắp tới mùa anh đào nhỉ? Tôi liếc mắt qua những chiếc bánh phủ sô-cô-la và dâu nhưng chẳng có hứng vị gì cả. Người phục vụ đang đứng quầy mang một bộ đồng phục toàn đen với cổ áo trắng và nón vải cũng đen khiến tôi liên tưởng với một ma sơ. Với giọng nói giọng ngào cùng một nụ cười tươi chị nói: “Xin chào quý khách.”

“Dạ, em muốn dùng cà phê.”

“Vâng, mời quý khách vào khu trong cùng ạ.”

Tôi chưa từng đi sâu vào Byron đến thế. Theo hướng chỉ tôi bằng qua dãy hành lang hẹp được thấp sáng lờ mờ và đột nhiên thấy mình đang đứng giữa một không gian rộng. Phòng có trần cao cùng những khung cửa sổ to bản, ngoài ra còn có một cái đồng hồ quả lắc lớn tựa lưng vào tường mà đứng trên lớp sàn gỗ. Dù được Hani gọi là “một khu nhỏ” nhưng với tôi nó phải cỡ một hội trường cỡ trung. Có lẽ giờ này đã quá trễ cho một bữa trà chiều nên không có mấy khách... đúng hơn là chỉ duy nhất một người. Cô gái trong bộ đồng phục thủy thủ có lẽ đã nghe tiếng bước chân mà từ từ quay lại.

“Mừng vì em đã tới, Ibara.”

Tôi như chết lặng.

Ờ thì nãy có nói là không sợ beo chẳng sợ hổ nhưng tôi không nhờ lại gặp người này ở đây. Học năm ba tại Cao trung Kamiyama và là cựu thành viên Cộng đồng Nghiên cứu Manga – chị Ayako Kouchi.

Chị cười nhẹ mà tiếp tục: “Chị không ăn thịt em đâu mà lo. Mà bộ Hani không nói gì cả à? Thôi đừng lo, và chị sẽ thâu kèo này... dù gì chị cũng là đàn chị của em mà.”

Mâu thuẫn giữa phe “đọc” và phe “vẽ” trong Cộng đồng Manga đã nhen nhóm từ Lễ hội văn hóa năm ngoái, nhưng chỉ bùng lên sau sự kiện chị Kouchi – thủ lĩnh bất thành văn của phe “đọc” – quyết định rời CLB sớm hơn mọi thành viên năm ba khác. Khi người giữ vai trò như cái nắp của một nồi lẩu xung đột mất đi thì nơi đây đang đứng trên bờ vực của sự tan rã. Vậy mà bây giờ người đó đang đứng đây mà nói chuyện về Hani. Tôi hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, và điều đó khiến tâm trí bị tràn lấp bởi một mong muốn nhanh chóng quay đi mà bức tốc ra khỏi tiệm. Nhưng ít nhất tôi vẫn nhận thấy cái vẫy tay của chị.

“Đừng há hốc mồm mà đứng đó thế. Tới đây ngồi nào.”

Lời của chị bình thường nhưng tôi nhận thấy có chút gì căng thẳng trong giọng nói. Chẳng có vẻ gì là một cuộc tranh cãi sẽ xảy ra cả nhưng tôi cũng không dò ra được là chị muốn gì. Vừa suy nghĩ tôi vừa thận trọng tiến tới cái bàn.

Trước mặt chị chị là một tách đầy trà đen, một cái ấm có họa tiết là những bông hoa và một quyển tập. Trên chiếc ghế bên cạnh cái chị ngồi có một cái túi giấy có vẻ như là chứa vật gì có độ dày cỡ

quyển tạp chí bên trong. Không có menu trên bàn, nhưng nhanh chóng chị phục vụ nhìn-như-ma-sơ lúc này đã đến và đưa cho mỗi người chúng tôi một cái.

Chả có bụng dạ nào nên tôi gọi trà đen.

Khi chị phục vụ rời khi thì một lần nữa chúng tôi hai mình trong phòng. Chẳng hiểu sao tôi lại nhớ về việc Fuku-chan nhận xét sự việc của tôi giống với bài cảm nhận văn học của Oreki. Bài viết bình luận rằng người đứng đằng sau giật dây không phải đức vua xem ra lại giống với việc có một người đã khiến Hani phải trộm quyển tạp của tôi. Đó là đã biết từ trước hai người rất thân nhau rồi ấy...

Chị Kouchi nhắc tách trà lên, khẽ chạm môi rồi đặt xuống đĩa lót nghe một tiếng keng.

“VẬY, GẦN ĐÂY Ở ĐÓ THẾ NÀO?”

“TỆ HẠI.”

Có lẽ chị muốn bắt đầu bằng cuộc trò chuyện phiếm nhưng tôi không thấy lý do gì để nói giảm nói tránh cả. Nó đã đè nặng tinh thần biết bao lâu rồi?

“Mọi người sĩ nhục và mắng nhiếc nhau như chốn không người. Em muốn phát bệnh. Tại sao chị lại rời CLB vậy?”

Nếu chị Kouchi trì hoãn việc đó chỉ một chút thôi, có khi CLB đã có thể hồi phục trước khi thành ra thế này. Tôi không ghét chị vì điều đó. Ai cũng có quyền tự do gia nhập và rời bỏ CLB bất cứ lúc nào họ muốn, nhưng tôi chỉ là không thể không nghĩ rằng sự rời đi của chị phải nhận lấy trách nhiệm.

“Ừ, ờ... thì...”

Chị áp ứng trước khi nhấc cái tách lên để đổ vào thêm chút trà như thể muốn tránh trả lời. Không lâu sau chị phục vụ quay trở lại để mang tách trà đen cho tôi.

“Tôi xin đề xuất quý khách chờ khoảng hai phút trước khi uống. Quý khách có dùng đường không ạ?”

Thường thì tôi sẽ uống cà phê và trà chung với đường. Chỉ riêng lần này tôi lại muốn uống cái gì đó đắng.

“Dạ không, cảm ơn chị.”

Người phục vụ lại đi ra. Không thể chịu đựng bầu yên lặng tôi đành phải lên tiếng.

“Kia là quyển tập chị lấy của em phải không ạ?”

Vẫn nhìn vào tách trà chị đáp: “Ừm, chính là nó.”

Suýt nữa tôi đã hỏi tại sao, nhưng chuyện quan trọng trước nên được làm trước.

“Trả cho em.”

Tôi sẽ không tiếp tục cuộc trò chuyện này một giây nào nữa nếu chưa nhận lại quyển tập về. Biểu cảm của chị Kouichi trông rất lạ, như thể một cái cười mỉm gượng ép trước khi chị nói “Dĩ nhiên” mà đặt tay lên quyển tập. “Nhưng nhận lại rồi đừng chạy nhé.”

“Chị muốn ép em làm gì sao?”

“Chị biết em rất giận. Ủ, chị không có cái cơ nào khác.” Đoạn chị đặt tách trà xuống mà cúi đầu trước mặt tôi.

“Chị xin lỗi. Là lỗi của chị, nhưng vì chị thực sự muốn em nghe một điều.”

Tôi không định tha thứ... hay đúng hơn là chẳng biết phải tha thứ chị ấy về điều gì nữa. Đanh giọng lại một chút tôi trả lời.

“Vâng. Nói thật là em vẫn còn giận, nhưng em sẽ nghe.”

“Cám ơn em.” Chị đẩy quyển tập về phía tôi mà thêm vào. “Chị không nhìn trộm đâu.”

Vừa có trong tay tôi liền ôm chặt quyển tập vào lòng. Tôi muốn kiểm tra xem nội dung có còn toàn vẹn không nhưng làm thế nghĩa là không tin tưởng chị. Thôi thì về nhà rồi tính. Trong tập chỉ có vài câu thoại và mấy nét phác thảo không phải không thể thay thế, nhưng giây phút nó được nhét vào cặp mới là lúc tôi thực sự cảm thấy rằng mình toàn vẹn mà giữ đi những muộn phiền trước đó. Nhất định phải báo cho Fuku-chan ngay khi về nhà để cậu ấy đỡ lo.

Đổ chút trà vào tách tôi làm một hộp nhỏ, để thứ trà ấm áp từ từ thấm xuống họng rồi vào bụng làm tan biến bao mệt mỏi trước khi nhìn thẳng vào chị Kouchi.

“Vậy chị muốn nói gì với em?”

“Ừm.” Dường như chị cũng thôi căng thẳng mà đáp trả lại bằng một cái nhìn sắc bén. “Ibara.”

“Vâng?”

“Rời Cộng đồng Manga đi.”

Thế ra cũng là vậy. Khựng lại một hồi tôi đáp:

“Vậy chị lấy quyền tập chỉ để đe dọa em như thế?”

“Đe dọa á? Ờ thì chị biết là chị sai nên khó mà nói lại được.”

Đoạn chị thở dài mà hơi cúi đầu xuống, nhưng cùng lúc lại mím cười rất khẽ. “Nhưng em đã cả nghĩ rồi. Chuyện không phải như thế.”

Thấy tôi không nói gì chị lại ngẩng mặt lên.

“Chị biết chuyện xảy ra trong nhóm Asanuma. Một con bé vì quá nhát gan đã kể cho Hani mọi thứ thế là Hani tìm đến chị để xin lời khuyên. Em ấy cũng đề cập đến việc Asanuma có rủ em và dường như em đã đồng ý nhảy vào.”

Tôi sẽ không nói “nhảy vào” là từ tốt nhất để diễn tả quyết định này, nhưng...

“Chỉ cần em có cơ hội được vẽ...”

“Thì em sẽ không quan tâm là ở đâu sao? Em *nên* quan tâm. Trời ạ!”

Tôi chỉ im lặng trước lời phủ quyết. Đặt tay phải lên bàn chị Kouchi rướn người về trước.

“Em có thực sự nghĩ là mình còn thời gian để chơi với những thứ vô nghĩa này không? Những gì Asanuma muốn là chiếm lấy quyền điều hành CLB – và em *biết* chứ không phải là không.”

Tôi đã muốn phản pháo rằng đó là cách Asanuma quan tâm tới Manga chân chính nhưng không thể. Tôi chưa từng đọc những gì

Asanuma vẽ, thậm chí còn chẳng biết cậu ấy thích loại manga nào.Ồ, nghĩ lại tôi mới nhận ra là hai đứa còn chưa từng có một cuộc thảo luận nào về manga nữa kia. Dù vậy tôi vẫn thấy chút gì ảm ức.

“Tại sao em lại không có đủ? Hay là chị nghĩ là em nên làm thêm cái gì?”

“Đúng, đó là việc cải thiện khả năng sáng tác của em. Mà mãi mê theo kế hoạch của Asanuma mà bỏ sức vào những thứ tầm phào chỉ làm tốn thời gian của em mà thôi.”

Tôi bị sốc, và không biết điều đó có hiện rõ trên mặt không mà chị Kouchi dường như hăng hơn nữa. “Chả có cái gì tốt đẹp nếu em cứ tiếp tục những thứ đó.”

“...”

“Cộng đồng Manga chỉ đang níu chân em lại.”

Dĩ nhiên tôi biết chuyện đang xảy ra chứ. Nhiều lần tôi đã tưởng tượng rằng CLB sẽ tràn ngập với bao nhiêu là câu truyện thú vị nếu mọi người không cãi nhau... không, sẽ là nói dối nếu bảo là tôi không thôi nghĩ về nó từng giây, từng phút mỗi khi ở trong phòng sinh hoạt. Nhưng dù mọi chuyện đã không như mơ thì tôi chắc chắn chưa bao giờ nghĩ rằng họ đang “níu chân” mình theo bất kỳ cách hiểu nào.

“Điều đó... không đúng.”

Chị Kouchi nói lại ngay:

“Em vẫn muốn chơi trò bạn bè đấy à? Hay lo là nếu giờ mà bỏ thì người ta sẽ nghĩ em là kẻ quảng gánh giữa đường? Vậy thì để chị

thêm nào nhé: cũng như việc CLB chẳng làm được gì tốt đẹp cho em thì em cũng chẳng mang lại lợi lộc gì cho CLB cả. Có thể em không là toàn bộ lý do cho chuyện xảy ra đến hôm nay, nhưng một phần thì chắc chắn.”

Có lẽ chị muốn ám chỉ vụ tôi bị tạt nước bắn hồi Lễ hội văn hóa là căn nguyên của mọi xung đột đây mà. Ý tôi là... ừ thì đúng là thế thật nhưng chỉ là tai nạn thôi. Làm sao tôi tránh được?

“Em không hiểu chị đang nói gì phải không? Vậy em có đồng ý là đội bóng rổ trường mình dở như hạch chứ?”

Chủ đề lập tức bị thay đổi khiến tôi ngớ người một hồi lâu.

“Dạ... em có nghe người ta nói.”

“Điều đó không có gì bất ngờ. Cao trung Kamiyama là trường dành cho học sinh có mong muốn học lên cao nên khó có thể đòi hỏi thành tích ở các CLB thể thao được. Rồi, ta biết đội mình dở, vậy sẽ ra sao nếu một thiên tài ngàn-năm-có-một, loại mà sẽ đứng đầu kể cả trong một đội bóng cao trung hạt giống đi ấy, gia nhập đội chúng ta?”

Cho tôi một giây xem xét, chị tiếp tục:

“Những thành viên còn lại sẽ được khơi nguồn cảm hứng mà luyện tập miệt mài hơn và cả đội sẽ mạnh lên nhỉ? Ừ đúng đấy, và cái kết quả màu hồng đó chỉ tồn tại trong truyện tranh mà thôi. Chính trong mười trường hợp họ sẽ nhận ra giới hạn của mình và xem người thiên tài kia như cái gai trong mắt.”

Tôi hiểu chị đang muốn so sánh với Cộng đồng Manga hiện tại.

“Nhưng...” Khó khăn lắm tôi mới có thể lên tiếng, “Em không phải là thiên tài ngàn-năm-có-một.”

“Đúng, chị đồng ý rằng gọi em như thế là phóng đại,” chị Kouchi gật đầu ngay, nhưng lập tức thêm vào: “Nhưng sự thực là em có một dấu vết nhỏ xíu tí teo của một thiên tài trong mình. Ít nhất chị có thể nói là em giỏi bằng chị.”

Tôi đã đọc một sáng tác của chị trước đây. Tựa đề là “Cái xác biết nói”. Đó là một manga hay, thực-sự-hay.

“Chị giỏi hơn em nhiều,” tôi nói.

“Và đó là vì chị lớn hơn em một tuổi. Nghe này, khiêm tốn là tốt nhưng đồng thời em phải tập nhìn chính mình dưới góc độ khách quan nữa.”

Chị lại đưa tách là lên môi mà phát ra một tiếng thổi nhẹ với đôi mắt nhìn xuống nước trà. Cái tách như khẽ run khi chị vẫn còn cầm mà nói rất khẽ: “Chị... muốn trở thành họa sĩ manga chuyên nghiệp. Bây giờ thì chị dở, nhưng thực sự chị muốn mình giỏi hơn.”

Nghe cái lời “chị dở” thốt lên từ chính chị Kouchi khiến mọi sự điềm tĩnh của tôi như tan biến. Nhiều chuyện đã xảy ra giữa hai chị em nhưng điều đó không làm tôi bớt thích thú tác phẩm của chị. Chị có một óc hài hước rất tuyệt vời, tới nỗi tôi có thể cười trong những thời điểm khó khăn mỗi khi đọc xong và... thậm chí đọc lúc vui thì nó lại có thể khiến tôi buồn ấy chứ.

“Chị đã từng không dám rời Cộng đồng Manga,” chị lại nói tiếp, “Và giống như em, chị đã không thể tập trung vào việc vẽ manga khi xung quanh mình chỉ toàn là những lời cay độc. Chị không thể ngăn

lại ý định muốn bám trụ tới cuối vì lý do gì thì có trời biết. Thế đấy, chị chỉ biết là mình không thể.”

Đoạn chị Kouichi nhìn thẳng vào tôi, như thể muốn cầu mong điều gì.

“Và chị đã hối hận. Hai trong ba năm của chị coi như bị phí hoài ở cái nơi đó.”

Trong bầu im lặng nối theo tôi nghĩ rằng chị cũng thầm nhấn mạnh việc tôi đã bỏ mất một năm.

Nắm tay lại thành quả đấm, chị tiếp tục:

“Chị cần phải được vẽ nhiều hơn. Đó là lý do chị rời CLB. Chị biết chị cũng có tài – dù dấu vết của nó có nhỏ bé gần như là không đi nữa thì chị vẫn muốn ôm lấy nó như một vật báu của mình.

Ôm tài năng mình như một vật báu...

Điều đó chẳng phải khó lắm sao chị ơi? Cái cảm giác sợ hãi khi quay lưng lại với bạn bè của mình mà đặt lòng tin vào thứ tài năng chưa được ai công nhận ấy? Đó là điều chị đã làm, và cũng là điều chị muốn em làm hay sao?

Đột nhiên giọng nói của chị Kouichi trở nên tươi vui kỳ lạ.

“Em cũng nên bỏ nó đi Ibara ạ.”

“Nhưng...”

“Rời Cộng đồng Manga, rồi hợp tác với chị.”

Tôi lại cứng đờ. *Mình có nghe lộn không nhỉ?* Chị lại tiếp tục:

“Em nhớ *Cái xác bóng chiều* phải không?”

Không thể nào tôi quên được. Đó là quyển truyện tôi mua từ thời còn là học sinh Sơ trung đi dự lễ hội văn hóa ở Cao trung Kamiyama, và cũng là thứ đánh dấu cho một bước ngoặt quan trọng. Việc nhận ra rằng một học sinh Cao trung có thể làm ra một tuyệt tác như vậy đã thay đổi tôi, khiến tôi ngay khi vào Cao trung đã đăng ký làm thành viên của Cộng đồng Manga mà không cần suy nghĩ. Nhưng dĩ nhiên giờ đây rõ là tôi nên xét lại vì ngay từ đầu tác giả của “*Cái xác bóng chiều tà*” có phải thành viên CLB đâu?

Có lẽ việc nhắc lại cái tựa này khiến chị có vẻ buồn đi đôi chút.

“Đó là một kiệt tác. Chị đã không thể đọc còn em thì đã bị mê mẩn phải không? Giờ tới lượt của chị... và của em.”

Một cơn ớn lạnh vừa chạy dọc sống lưng tôi.

Chị Kouchi giơ một ngón tay lên.

“Có hai điều em sẽ nhận được. Thứ nhất, không như cái kế hoạch trẻ con của Asanuma đây là thứ sẽ cho cả chị lẫn em những kinh nghiệm quý giá. Với những gì chị thấy thì phần lời thoại của em thường gặp khó khăn vì em cố gắng nói ra mọi thứ. Còn phần chị, nói sao nhỉ, manga của chị chưa có nhiều sức hấp dẫn với người ta lắm. Chị cũng có một vài thói quen xấu khi sáng tác. Hai chúng ta chắc chắn sẽ cải thiện được nếu làm việc cùng nhau.”

Rồi chị giơ nốt ngón thứ hai.

“Thêm nữa, cũng như *Cái xác bóng chiều* đã làm được, tác phẩm của chúng ta sẽ khơi cảm hứng cho những thế hệ học sinh sau này.

Cộng đồng Manga dù đã hết thuốc chữa nhưng chúng ta sẽ là người nối tiếp truyền thống cho nó.”

Chị ấy nghiêm túc chứ?

“Chị định bán nó vào Lễ hội văn hóa à?”

Chị gật đầu. “Đúng thế.”

Làm vậy là vi phạm nội quy trường, nhưng có một vấn đề còn đáng lo hơn thế.

“Chị không sợ bị mọi người trong CLB sẽ ghét sao?”

Dù sao thì tác giả của “Cái xác bóng chiều” cũng không từ Cộng đồng Manga mà ra, còn tôi thì nếu vừa ở vừa bán manga trong lễ hội thì có khác nào thách thức công khai với cả địch lẫn ta đâu?

Chị ấy vẫn không nao núng.

“Đó là lý do chị bảo em rời CLB đấy. Khi còn bị ràng buộc vào cái trò chơi bạn bè thì em sẽ không thể vẽ những thứ mình muốn. Chắc hẳn họ sẽ giận, nhưng rồi sao? Họ có làm chúng ta mất giọt máu nào không? Cơ mà... em có nghĩ họ làm thật không? Ờ thì quá lắm ăn một đám cũng không đến nỗi tệ.”

“Em chỉ muốn được vẽ manga mà thôi.”

“Và đó là điểm-không-thể-quay-lại của em. Chỉ bằng việc thích vẽ manga thì em đã là ‘sinh vật lạ’ và khiến hàng tá người thấy chướng mắt rồi. Em không thích phải không? Vậy thì chọn một trong hai: hoặc là từ bỏ việc vẽ, hoặc là làm họ phải câm mồm.”

Không phải tôi không hiểu, chỉ là hơi khó để nghe nó được nói thẳng đuột ra vậy.

“Và nói thật,” chị tiếp tục, “Không một ai ở nơi đó từng đọc bất cứ sáng tác nào của em dù em đã giành trọn tâm huyết vào cả. Đừng lo, sẽ ổn mà. Mình chỉ cần nhờ ai đó bán dùm thì chẳng ai biết đâu.”

Ồ, có khi vậy mà lại hay đấy. Còn bốn tháng là đến Lễ hội văn hóa, và nếu hợp tác với chị Kouchi thì nội dung và nét vẽ còn khác phong cách thông thường của tôi nữa nên... chắc là chả ai nhận ra đâu.

Tôi phải hóp miếng trà để mình bớt hưng khởi.

“Nhưng vậy cũng có nghĩa là em phải nói với Asanuma rằng mình sẽ không giúp... em không biết liệu...”

“Liệu rằng mình có thể phải không? Chị ghét phải nói sau lưng người khác. Con bé đó đúng là có tuyến người nhưng đồng thời cũng nói với họ là em sẽ lo tất.”

Thật vậy sao?

“Em đang bị lợi dụng mà thôi. Biết được vậy rồi thì Asanuma có đáng để em phải trung thành không?”

Thực ra tôi cũng lờ mờ với nghi hoặc này rồi, nhưng nghĩ về cuộc nói chuyện trưa nay làm tôi không thể quay lưng với cậu ấy.

“Em đã bảo Asanuma chờ, vậy nên em tuyệt đối không thể rời CLB lúc này và bỏ ngang được ạ.”

Chị Kouchi thở dài một cái.

“Cái đó thì chị bó tay, cơ mà vào lễ hội năm trước hình như em có vẽ bốn trang phải không? Để giành cho tập san nhưng rốt cuộc đã không xuất bản vì tranh cãi giữa chúng ta ấy.”

Đúng thế, tôi đã vẽ vài câu truyện bốn khung để giới thiệu Cộng đồng Nghiên cứu Manga dù không ai bắt làm vậy. Kết quả là nó bị xếp vào ngăn bàn cũng với sự hủy bỏ kế hoạch xuất bản tập san.

“Cứ đưa cho nó cái đó,” chị nói, “Dù em có nói cái này là làm hồi năm trước thì con bé đó cũng chẳng có tư cách gì phàn nàn cả.”

Ừm... mà tôi bất ngờ là chị ấy nhớ đấy. Mình còn quên cơ mà. Nhưng trước khi đưa ra câu trả lời vẫn còn một điều tôi cần hỏi. Có lẽ chị Kouchi muốn giúp tôi thoát khỏi thế khó ở Cộng đồng Manga, hoặc là chỉ muốn được sáng tác manga với người đàn em có-tí-tì-tài-năng. Nói chung là cái nào thì tôi cũng vui cả, nhưng tới tận lúc này tôi vẫn chưa tìm thấy cái lý do đó – lý do để “tha thứ” cho chị. Đổ đầy tách trà và để đó cho nguội, tôi hít một hơi sâu rồi nhìn chị.

“Dạ, em hiểu. Một câu hỏi nữa thôi chị.”

“Hửm?”

“Tại sao chị phải trộm quyền tập của em?”

Nhớ lại nỗi thống khổ mà con người này đã bắt tôi gánh chịu suốt buổi chiều hôm qua khiến tôi vẫn chưa thể tin tưởng chứ đừng nói là cộng tác.

Chị Kouchi nhìn xuống.

“Khi biết em có ý định giúp đỡ Asanuma làm manga thì chị đã lo lắng. Nếu em đồng ý thì coi như chị mất cơ hội để thuyết phục rồi

phải không? Em là một đứa cứng đầu cơ mà. Chắc chắn em sẽ từ chối việc rời CLB và có khi còn nhìn lờì đề nghị hợp tác của chị bằng nửa con mắt. Đó là lý do chị đã nhờ Hani tìm cách để bản nháp của em không thể tới tay Asanuma vào chiều thứ sáu.”

Thở dài một cái, chị tiếp tục:

“Em đừng giận Hani nhé. Em ấy chỉ làm vì chị nhờ như vậy. Nếu phải lấy cớ thì chị đã không biết cho tới khi tìm trong tay cuốn tập đó. Nếu ban đầu được giải thích rõ ràng hơn thì em ấy có lẽ đã không làm chuyện tồi tệ như vậy, nhưng em biết đấy... chị cũng không thể nói toàn bộ sự thật được.”

Tôi chắc rằng chị ấy đã không nói với Hani về ý định muốn hợp tác với tôi để xuất bản một manga vào Lễ hội văn hóa. Càng ít người biết càng tốt, đó là điều dễ hiểu... nhưng vẫn có cái chưa được toàn vẹn.

“Tại sao lại là hôm nay vậy ạ?”

Xét về việc chị bằng cách nào đó đã biết giao ước của tôi và Asanuma thì... ít ra nếu không xét đến cảm xúc cá nhân thì đó là một giải pháp hợp lý. Nhưng vậy thì tại sao phải tới sát ngày hôm qua mới lấy đề hôm nay mới trả?

“Ừa, ờ thì...”

Chị Kouchi chớp mắt lia lịa mà nhìn tôi như thể vừa được nghe một câu hỏi tu từ, rồi lẩm bầm “Cũng phải thôi” mà lấy thứ trong cái túi giấy để trên chiếc ghế trống cạnh mình ra.

Ngay lập tức tôi lại được phen sửng người. Trong tay chị là ấn bản tháng sáu của nguyệt san manga *La Shin*, với trang bìa được

vẽ bởi Yukata Niiro.

“Vì hôm nay là ngày phát hành mà.”

Đúng thế. Mười tám tháng năm là ngày số mới nhất của *La Shin* chính thức lên kệ, nhưng thứ tôi quan tâm hơn là kết quả giải thưởng Tân Thế Giới được công bố trong đó kia. Thừa thắng xông lên từ kết quả đợt trước lần này tôi cũng nộp một bài và đã rất háo hức chờ đến ngày hôm nay...

Tại sao nó lại ở đây nhỉ?

Một cái cười châm chọc xuất hiện trên môi – có lẽ là thích thú khi thấy tôi như vậy – trước khi chị giải thích:

“Chúc mừng về giải khuyến khích đợt trước nhé, *Kazuru Ihara*.”

Tôi đột ngột thốt lên một tiếng kỳ cục khiến chị Kouichi nói với giọng làm bộ như hết chịu nổi:

“Hỡi trời. Đã bao lần em nộp bản thảo dưới cái tên này rồi hả? Cả cuộc thi ở Oosu nữa phải không? Chị cũng đọc *La Shin* dĩ nhiên là phải nhận ra chứ.”

Nhưng chỉ thế mà nhận ra được sao?

Chỉ vào bìa quyền tạp chí, chị tiếp tục:

“Khi thấy tên em trên số tháng ba chị đã tự hỏi mình rằng từ đó đến giờ mình đã làm cái quái gì vậy. Chị biết việc rời đi CLB đã khiến xung đột trở nên trầm trọng hơn mà. Ờ, vậy nghĩa là chị quan trọng đấy, nhưng làm gì còn thời gian cho việc đó? Khoảnh khắc nhận ra cũng là lúc chị nộp đơn xin rời CLB.”

Đặng chị đặt tay lên quyển tạp chí.

“Và cũng từ lời nhận xét ‘Chúc may mắn vào lần tới’ của em mà chị đồ rằng em đã gửi bản thảo trong một thời gian dài. Thế là chị nghĩ thế này, nói thật nhé, dù biết là khó nhưng... lờ như số tháng này thông báo em đoạt giải quán quân thì chả còn lý do gì để em hợp tác với chị cả. Dĩ nhiên là em nên cố gắng lên chuyên nghiệp sớm chừng nào tốt chừng nấy nên đây cũng là lý do cốt yếu mà chị chờ tới hôm nay mới bàn với em. Nếu đồng ý hợp tác rồi sau đó mới biết mình đoạt giải thì chị cá là em sẽ chỉ vì trách nhiệm mà dấn lại với chị.”

Mất tôi bấy giờ chỉ dấn vào bìa quyển tạp chí trước mặt còn tai thì chữ lọt chữ không. Mìm cười, chị đẩy quyển tạp chí về phía tôi.

“Trông em hiếu kỳ lắm rồi kìa. Muốn xem kết quả không?”

“Dạ có ạ.”

“Chị thì xem rồi.”

“R-rồi sao chị?”

Chị chỉ cười đáp trả. Tôi cầm quyển *La Shin* lên mà giở ra trang cuối để xem mục lục. Không thềm giấu giếm nỗi háo hức tôi mở đến trang có công bố người chiến thắng.

Quán quân giải Tân Thế Giới lần thứ mười lăm: “Kỳ truyện bên bờ biển lạnh”, tác giả Enma Haru.

Tôi tìm tên mình ở giải nhì... không có.

Tôi tìm dưới mục giải khuyến khích, và...

... đặt cuốn tạp chí xuống mà không nói nên lời.

“Khó lắm, chị hiểu mà.”

Đó là lời an ủi chỉ có thể đến từ một người từng trải qua điều tương tự.

“VẬY... em sẽ giúp đỡ chị chứ?”

“... Vâng.”

“Tốt quá.” Chị Ayako Kouchi gật đầu.

“Ibara, chúng ta sẽ tạo ra một huyền thoại! Tác phẩm để đời của chúng ta sẽ lưu dấu trong truyền thống của Cao trung Kamiyama, và sau đó...”

“Chúng ta sẽ giỏi hơn, phải không chị?”

Nụ cười đang hiện trên gương mặt có lẽ là thứ đẹp đẽ nhất mà chị từng cho tôi thấy.

Thế là tôi rời Cộng đồng Manga.

Nguyên gốc là “Terra e...”

Nhiều tạp chí phát hành hàng tháng sẽ ra ấn phẩm có tháng sau thời điểm phát hành một tháng. Ví dụ trong trường hợp này, Mayaka mua “Ấn phẩm tháng ba” vào ngày mười tám tháng hai.

"Kazuru Ihara" có lẽ là mượn tên từ nhà văn, nhà thơ nổi tiếng thời Edo Saikaku Ihara (1642-1693), người có cùng họ với Mayaka dù cách đọc khác nhau (“Ihara” và “Ibara”).

"Chạy đi, Melos!" là một truyện ngắn rất nổi tiếng của Dazai Osamu – một nhà văn thời hậu thế chiến cũng nổi tiếng không kém (1909-1948).

Matsuo Basho (1644 - 1694) được coi là cha đẻ của dòng thơ haiku. Đoạn thơ này là mở đầu của tác phẩm “Con đường hẹp về phương Bắc sâu thẳm” – một tuyển tập truyện ngắn và thơ đã trở thành nguồn cảm hứng cho rất nhiều tác phẩm văn học sau này kể về chuyến phiêu bạt của ông khắp mọi miền Nhật Bản.

Mật ong

Ở Nhật người ta có thể dùng địa chỉ email làm địa chỉ nhận tin nhắn di động chứ không nhất thiết phải là số điện thoại.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Một kỳ nghỉ dài

1.

Từ giây đầu tiên sau khi thức dậy tôi đã thấy có gì không bình thường.

Mở mắt, tôi quay lại dòm cái đồng hồ cạnh gối. Màn hình điện tử hiện bảy giờ và bên cạnh là ký hiệu chỉ ngày Chủ nhật.

Chẳng có một chút cái cảm giác ong ong trong đầu thường thấy của một buổi sáng dậy sớm cả. Thực ra thì có chút ít nhưng không khiến tôi chìm lại vào giấc ngủ. Nhẹ nhàng trở mình sắp xuống, tôi thực hiện động tác có lẽ giống với hít đất để nâng cơ thể dậy.

Cơ mà điều kỳ lạ nhất thì phải khi tôi thả chân xuống sàn mới xảy ra. Hướng mắt về ánh nắng lách qua khe hai bức rèm, tôi lằm bằm những lời mà chính mình còn không dám tin.

“Mình thấy khỏe quá.”

Cả thể chất lẫn tinh thần, chả thằng nào đi nghỉ mát cả.

Cái thân thể đã quá quen với một mối bệnh hoạn mà lại cảm thấy khỏe, à không, diễn đạt vậy chưa rõ, phải là tràn-đầy-năng-lượng-một-cách-hoàn-hảo. Mớ năng lượng thừa mứa này đang dâng trào tới mức một ý nghĩ tự xúi rằng hãy làm cái gì đó thật vớ vẩn để bớt lại được phép băng qua tâm trí tôi. Đây đúng nghĩa là dịp ngàn năm có một.

Bước vào bếp tôi mở tủ lạnh. Có thịt xông khói, nấm maitake và rau chân vịt nên tôi lấy tất ra mà thái thành miếng lớn. Tôi cũng bỏ một lát bánh mỳ vào máy nướng và đánh mấy trái trứng trong một cái tô nhỏ, vừa đánh vừa vô tư thả vào nào là phô mai, sữa, và sau một chút là bột cà ri. Hai chiếc chảo được đun nóng với một giành cho thịt còn một là cho hỗn hợp trứng. Chậc... không đủ chỗ đun nước rồi. Cà phê phải chờ vậy.

Mang bữa sáng vào phòng khách rồi cứ thế tọng bánh mỳ vào miệng, tôi nghe tiếng bước chân xuống cầu thang. Ba mẹ tôi đều đang công tác xa nên chắc chắn đó là bà chị yêu dấu. Âm thanh tiếp tục hướng vào trong bếp...

“Trời đất, có bữa sáng này!”

Luôn tràn đầy sức sống vào buổi sáng nhỉ.

“Nhóc làm đó hả Houtarou?”

“Ai biết được? Cũng có thể ăn trộm nó làm hộ.”

“Vẫn còn nóng, vậy thì hán vẫn còn gần đây... và đang ngồi ăn phải không ông tướng?”

Chả thèm đáp lại tôi lấy một miếng thịt xông khói đặt lên bánh mỳ. Không lâu sau chị lại mở lời.

“Chị ké miếng được hông?”

Miệng tôi đang nhồi đầy đồ ăn nên tôi chỉ gật đầu. Dù gì tôi cũng đã làm phần cho hai người.

“Ồ ồ, không tệ chút nào!” chị nói. Về cái khoản bất lịch sự thì bà chị này nhì chắc chả có ai nhất.

“Bỏ ra đĩa mà ăn.”

“Cái vị này... Nhóc có bỏ cái gì trong đây à?”

Chắc là mới cắn miếng trứng đây. Hũ bột cà ri vẫn còn để đó nên tôi tin tưởng vào tài nghệ suy đoán của bà chị yêu dấu mà cứ tiếp tục ăn. Thừa biết....

“Ồ, cái này sao?” chị hỏi. “Không quá kỳ công, nhưng chắc chắn là vượt tầm nhóc. Hôm nay có vụ gì vậy Houtarou? Trọng đại lắm à?”

Sắc bén như mọi khi. Hóp một ngụm sữa, tôi đáp: “Em cảm thấy đầy sức sống.”

Không khác gì tưởng tượng, thứ tôi nhận được là một cái buột miệng gọn lỏn: “Gì cơ?”

Dậy xong ăn sáng xong, giờ thì đi dọn dẹp giặt giũ. Tôi cũng tranh thủ chà bồn tắm và làm mỳ udon cho bữa trưa. Lúc này đang là một giờ. Ngày dài thật.

Trở lại phòng, tôi thả người xuống giường mà suy nghĩ. *Giờ làm gì ta?* Nghía qua khe hẹp giữa hai bức màn ra ngoài cửa sổ, tôi đang thấy một bầu trời “hoàn hảo”. Những tia nắng đầu tiên sau một chuỗi ngày chỉ có mưa và mưa.

“Thôi ra ngoài vậy...”

Tôi bận vào một chiếc quần có túi sâu để nhét vừa một quyển sách nhỏ, một chiếc áo thun polo mà nhìn ra ngoài lần nữa. Chẳng biết từ lúc nào tôi lại nở ra một nụ cười.

“Chẳng thể phí một ngày đẹp tuyệt thế này nhỉ?”

Hãy nghĩ về việc mà tôi, Oreki Houtarou, chứ không phải ai khác lại không cưỡng được mong muốn đi ra ngoài đường mà xem... Nếu Satoshi mà nghe những lời tôi vừa nói với chính mình lúc này có lẽ hẳn sẽ đạp xe như bay tới đây để làm một cuộc kiểm tra về chứng sốt-đến-loạn-tâm-thần. Tôi cũng cầm ví lên, nhưng nghĩ một hồi chỉ rút ra tờ một ngàn yên và nhét vào túi quần bên kia.

Không lâu sau tôi đã đứng ngoài đường mà chưa kịp có dự tính gì trong đầu. *Hay là chỉ đi lòng vòng thôi?* Nhưng thực lòng tôi vẫn muốn tìm ra một điểm đến nào đó...

“Đi đâu bây giờ đây?”

Tôi nghĩ về một tiệm sách hay đến nhưng cũng sớm nhận ra chi tiêu của mình tháng này khá giới hạn, với cả cuốn truyện chữ mang theo có lẽ cũng đủ để tôi đọc cả ngày. Nhiệm vụ nhanh chóng trở thành kiếm một nơi yên tĩnh để đọc. Một khung cảnh bên bờ sông hiện lên trong tâm trí... nhưng mùa này thì chỗ đó nhiều sâu bọ phải biết. Có chút người hay máy thứ cũng chả sao nhưng cũng chừng mực thôi.

Có một ngôi đền thờ thần Hachiman [note3047] gần đây, khá tĩnh lặng và có mấy khối đá đủ thoải mái để ngồi. Nghe hay đấy nhỉ? Cảm thấy đó là một chọn lựa tốt tôi bắt đầu bước chân về hướng đó... nhưng lại một lần nữa có cái gì ngăn lại. Ngôi đền ấy *quá* gần,

còn tôi thì đang *quá* hứng hôm nay. Nếu chỉ khi đến đó e rằng chưa đủ để tiêu bớt mớ năng lượng đang chực trào này mất.

“Vậy thì cái đền đó đi.”

Xoay gót chân lại, tôi hướng về một địa điểm khá xa – đền Arekusu. Cơ mà không phải trong đầu tôi đã có sẵn một lô các ngôi đền đâu, chỉ là độ *quá* xa của đền Arekusu tự dừng lại rất vừa vặn với độ *quá* gần của đền thần Hachiman mà thôi.

Hành trình bắt đầu. Tôi cảm thấy chút lạnh vì chỉ mặc mỗi cái áo thun nhưng nhanh chóng được nắng làm ấm mà cảm thấy đầy thư thái. Cố tình tránh con đường tới trường quen thuộc tôi lại muốn sỏi bước trên những cung đường hiu hắt lạ lẫm. Nơi đây cứ như là một hang gió tự nhiên ấy. Dù hai bên đường đều có rào chắn tôi vẫn thi thoảng bị một luồng gió mạnh thổi ngược về sau. Trên một trong các hàng rào có con mèo vằn hổ đang ngồi, trưng cái mặt như thể đang bực dọc chuyện gì đó.

“Ê,” tôi lên tiếng rồi giơ tay chào. Có lẽ giật mình con mèo liền chạy đi mất. Tội lỗi quá, tội lỗi quá.

Tôi dần tiến đến một cây cầu. Trận mưa hôm qua đã khiến nước sông dâng lên trông thấy. Dừng lại một quãng, tôi hướng tầm mắt xuống dòng nước đục ngầu đang vang lên những tiếng ùng ục kia...

“Mưa đầu hạ,

Lấp đầy vội vã,

Dòng Mogami...” [note3048]

Ờ thì đây không phải dòng Mogami và trận mưa hôm qua cũng chẳng phải là đầu mùa. Nếu hiểu biết hơn có lẽ tôi đã chọn một bài haiku hợp cảnh hơn. Satoshi chắc là làm được đấy... cơ mà văn học có khi lại thuộc sở trường của Chitanda nhiều hơn.

Tôi đi ngang qua một hàng bán takoyaki. Mùi hương ngọt ngào phảng phất trong không khí vẫn có một sức mời gọi lạ lẫm với cái bao tử đã nấc trợn một bữa sáng đầy đà. Tôi dặt túi một ngàn yên – đủ sức để chi cho một phần... càng khiến sự mời gọi như chờ chực trào dâng. Khoan! Đợi đã. Bình tĩnh nào. Mua ở đây thì ngồi ăn ở đâu? Thế là nhờ sự sáng suốt này tôi đã nghiêng rằng mà đi tiếp về phía trước thật nhanh.

Đi được mười phút tôi nhận ra số lượng con đường mình không biết đã tăng lên đáng kể. Gần như cả đời chỉ loanh quanh trong thành phố vậy mà chỉ mười phút tôi đã đưa mình tới những nơi lạ lẫm như vậy... xem ra đã “tiết kiệm” hơi quá rồi nhỉ. Tự nhận xét mình không tới nổi mù đường tôi bèn tiếp tục đi trên cung đường xa lạ với một sự tự tin nhất định. Đi chỗ này rồi tới chỗ kia, và rồi nếu quẹo ở đây thì...

Một khoảng đất trống xuất hiện. Nếu phải tự đánh giá bản thân thì đó là hai chữ tuyệt vời – tôi đã đứng ngay trước cổng vào đền Arekusu.

“Giờ thì...” tôi lẩm bẩm mà nhìn lên cái cổng torii [note3049] lớn. Xem ra tôi đã quên điều này: chánh điện nằm trên đồi, nghĩa là để thực sự vào đền tôi sẽ phải leo hết một dãy bậc thang dài đằng đẳng. Dù hôm nay có hứng khởi cỡ nào đi nữa, tới mức muốn rời khỏi nhà đi lòng vòng thì tôi cũng không chắc là mình muốn... Do dự một hồi, và rồi...

“Mà thôi, cũng chả chết ai.”

Tôi quyết định tiếp tục cuộc du ngoạn.

Lên rồi lên, từng bậc lại từng bậc được ghi vào đầu. Không lâu sau tôi đã thấy hai bên đường là hàng tuyết tùng thẳng tắp. Nhiệt độ như nhẹ nhàng giảm theo sự tăng lên của độ cao. Sau khi đi được ba mươi bậc tôi đã quên mất mình đang đếm đến đâu. Hai tám, hai chín, ba mươi... và “bum”... Dù chưa giành nhiều thời gian suy nghĩ về công việc trong tương lai nhưng có lẽ những thứ liên quan tới đo đếm sẽ chưa tôi ra.

Nhịp thở cũng ngày càng tăng. Kiếm chỗ đọc sách thôi mà cũng lao lực dữ, hay là ngồi trên bậc thang mà đọc ta? *Không không... đã hơn nửa* đường rồi. Chỉ một chút tí ti nữa thôi! *Tôi lại rướn người về trước mà leo*. Thế rồi sau chắc cũng phải trăm bậc – ước lượng thế thôi – tôi cũng lên tới đỉnh mà hít thở một hơi dài. Mất tôi bảy giờ đang hướng về cái cấu trúc bao gồm một cái bể nhỏ có nước chảy xuống được dùng để hành lễ. Thực sự rất muốn làm một ngụm đầy nhưng lương tâm mách bảo rằng dường như thứ nước đó không dùng để uống. Tôi bèn nhìn quanh quất hòng tìm một máy bán nước tự động... nhưng dĩ nhiên, đây là đền thờ thì làm sao mà có? Tôi tiếp tục đảo mắt qua lại cho tới khi tầm nhìn khóa vào một bóng dáng vừa rời khỏi phòng hành chính của đền. Cô gái mặc áo thun và quần ngắn như thể coi đây là nhà mình. Cô còn mang một cặp kính tròn nhỏ và có mái tóc dài...

“A!”

Đó là Kaho Juumonji. Vậy là lời nhận xét của tôi có phần đúng đấy chứ - nhỏ quả thực đang “ở nhà”. Có lẽ cũng nhận ra sự hiện diện của tôi, nhỏ từ từ bước đến.

“Hân hạnh được đón tiếp.”

Đặt úp tay lên trước ngực, nhỏ cúi đầu chào đầy lịch sự. Lẽ ra tôi đã hoảng hồn khi được đối xử một cách trịnh trọng thế này, nhưng may sao kinh nghiệm xương máu hồi đầu năm vẫn còn đó.

“Cám ơn nhé.” tôi đáp. Khi ngẩng lên trông nhỏ có vẻ không vui lắm với phản ứng điềm tĩnh của tôi, nhưng nhanh chóng cười mà đáp:

“Cậu đến thăm đền à?”

“Không hẳn, ừ thì... tiện thể cũng là vậy.”

“Cậu dị thật.”

“Ban đầu chỉ tính đi vòng vòng thôi.”

Tôi chỉ nói vậy vì khó mà kiếm ra lời hay ý đẹp nào để mô tả với một người vốn ăn ngủ ở đây. Juumonji quay mặt về phía phòng hành chính, nơi nhỏ vừa bước ra.

“Eru đang trong đó.”

“Hả?”

“Eru đang trong đó.”

Nghe cứ như một phát minh của Gennai Hiraga ấy nhỉ [note3050]
. *Eru đang trong đó...*

Cái gì? “Eru” đang ở đây á?

“Cái... cơ mà tại sao?”

Nhỏ trả lời: “Thì ghé chơi thôi chứ làm sao? Thích thì cậu có thể vô, tớ sẽ làm chút trà.”

“Không, không sao. Chỉ là...”

“Không hẳn là cậu không liên quan tới chủ đề của tụi này đâu nhé.”

Hả? Tôi thì liên quan gì?

“Tớ chả ép đâu,” nhỏ tiếp tục, “nhưng cậu biết đấy – *Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ*.”

“Đó là lời đức Phật à?”

“Đó là lời vượt ngoài biên giới của tôn giáo.”

“Tớ không biết...”

“Giời ạ... Mà thôi cũng không sao, tốt nhất là cậu cứ phải tận mắt thấy. Đi nào.”

Chưa kịp định thần tôi đã bị dắt một cách đầy cam chịu vào phòng hành chính.

Một khoảng không gian trong phòng hành chính được phân ra làm một phòng nhỏ cỡ sáu chiếu [note3051] . Cửa vào cũng là loại cửa trượt truyền thống như mọi nơi trong đền, nhưng bước vào tôi mới thấy đó là một cái phòng ngủ với đồ dùng cá nhân. Một cái tủ quần áo, một đồng hồ, một kệ đầy tạp chí với tiểu thuyết, một cái ấm trà nhỏ và ở rung tâm là một cái bàn thấp. Có lẽ nhỏ còn nhiều đồ dùng hơn ở nhà nhưng nhỏ quyết định chỉ mang một ít tới đây để đủ sống.

À, và dĩ nhiên tôi chưa liệt kê tới...

“Ờ... ờ? Oreki-san... Sao cậu lại...”

Chitanda đang ở đây và đỏ mặt. Đặt nhỏ nhìn khắp phòng, luồn tay vào mái tóc và rồi, dường như đã nhớ ra chuyện quan trọng gì đó, mà dang tay ra gom hết những gì đang có bên bàn về phía mình. Juumonji lên tiếng, đúng hơn là vừa nói vừa cười.

“Có cần phải giấu không hả trời?”

“A-ừm... phải rồi. Cậu nói đúng...”

Nhỏ cúi mặt xuống, làm động tác như hít một hơi sâu để bình tĩnh trước khi ngồi thẳng người lên.

“Chào cậu Oreki-san, không ngờ lại gặp cậu ở đây.”

“Ừ, tớ cũng bất ngờ.”

“Nhưng cậu biết tớ ở đây phải không?”

Nhỏ đang nói sáng hay gì?

“Hờ, thật à?” Juumonji quay sang tôi mà hỏi. Tôi lắc đầu.

“Tớ có nói mà phải không?” Chitanda tràn tình, “là đã hứa với với Kaho-san sẽ tới chơi vào Chủ nhật ấy.”

“Khi nào và với ai thế?”

“Thì là với Mayaka-san vào giờ tan học thứ sáu ấy.”

Thế thì thế quái nào nhỏ lại nghĩ rằng Ibara sẽ to nhỏ với tôi hả trời? Ngay khi định hỏi tiếp thì nhỏ đã bồi thêm:

“Lúc đó cậu ngồi ngay cạnh cậu ấy mà?”

Trí nhớ tôi về ngày đó hơi lờ mờ... nhưng có lẽ đúng là tôi đã tới phòng họp CLB, và cũng thực sự ngồi cạnh Ibara... nhưng mà...

“Tớ không có nghe.”

Lời bào chữa này có vẻ không hiệu quả lắm, khiến tôi tự dưng gán thêm nỗi lo là nhỏ tưởng rằng có thằng dở hơi đã nghe trộm mà cố tình tới đây và đúng vào thời điểm này. Thế nên tôi bèn khẳng định lần nữa, chắc nịch hơn.

“Tớ tuyệt đối không nghe trộm à nha.”

Chitanda gật đầu. “Tớ hiểu mà. Lúc đó có lẽ Oreki-san chỉ chú tâm vào quyển sách thôi.”

Juumoji “hưm” một cái trông không được thuyết phục lắm. Nhỏ này nghĩ cái gì trong đầu vậy nhỉ? Nhưng rồi nhỏ cũng lấy đệm ra cho tôi ngồi và rót trà xanh vào một cái cốc. Trong lúc đó Chitanda trải ra trở lại những thứ hồi nãy đã hút hải gôm vào.

“Tớ tới đây để xem mấy thứ này.”

Những tấm hình – cụ thể hơn là hình chụp từ lễ hội Búp bê sống hồi tháng tư, tại một địa điểm gần nhà Chitanda.

“Thật tình là xấu hổ lắm,” đoạn nhỏ lại lấy tay che đi.

Trong lễ hội Búp bê sống Chitanda cũng được hóa trang có chụp hình và đã cho tôi xem một mớ, nhưng dĩ nhiên là khác mớ hình

đang ở trên bàn lúc này.

Tôi cũng đang ngượng chín mặt vì một tấm hình đây. Đằng sau một Chitanda búp-bê với đôi mắt hơi nhìn xuống mà tỏa ra một khí chất thuần chân là một tên cầm ô đầu đội nón cao truyền thống... và đang trưng ra cái mặt phải nói là đàn-chưa-từng-thấy! Miệng thì mở to còn mắt thì lơ lơ... Không thể nhìn thêm một giây tôi quay mặt đi.

“Nhiếp ảnh gia thật là tàn nhẫn.”

“A, tấm này áy hả?” Chitanda cầm lên và đưa lại gần.

“Đúng là không phải tấm đẹp nhất ở đây nhỉ.”

Juumonji đặt cốc trà xuống bàn mà nói: “Lúc nó cậu đang ngáp à. Thề có thần linh biết chọn thời điểm dữ.”

“Thề có quỷ ma thì có.”

Lúc ấy tôi không hề ngáp. Nếu phải đoán thì... bức ảnh này đã chụp lại một khoảnh khắc đầy kinh ngạc mà những tấm của Satoshi không hề sở hữu. Có lẽ nó thực sự chỉ là một khoảnh khắc mà thôi... ít nhất đó là điều tôi muốn tin.

“Xin lỗi vì kéo cậu vào đây nhé, vì tớ không thể nhịn cười khi nhìn cái tấm này. Dương sự đã tới đây mà lại không mời vào xem chung thì giống như cười sau lưng quá phải không. Tớ sẽ thấy tội lỗi lắm.”

Tôi hiểu, và nói vậy thôi chứ tôi không nghĩ nhỏ sẽ cười nhạo khi xem những tấm hình như vậy. Quả là một cô nàng thẳng thắn.

“Cơ mà, cái tấm hình này của Eru cũng ngộ lắm nè.”

“Kaho-san kỳ quá à!”

Hai cô nàng tiếp tục cười nói về nội dung của hết tầm hình này tới tầm hình khác trong khi tôi im lặng ngồi ở giữa, cứ một chốc lại nhẹ nhàng hớp một ngụm trà. Dù hiểu lý do Juumonji muốn mình ở đây nhưng rõ ràng là tôi đang ở nhầm chỗ. Nói cho gọn là giờ tôi chỉ muốn ra ngoài càng nhanh càng tốt bất chấp cái cổ họng khô ran đang rất biết ơn những hớp trà. Chờ đợi cuộc chuyện trò đi tới một khoảng lặng để lấy cớ rút lui mà cứ như thiên thu... tới khi trà hết tôi thực sự nghĩ rằng đã đến lúc phải đi, nhưng cùng lúc này Juumonji nhìn đồng hồ mà thốt lên.

“Ôi chà, trễ đến thế này rồi sao? Eru cũng nên về đi thôi.”

Chitanda cười. “Ừm tớ biết. Mà cậu cũng xong việc rồi chứ?”

“Ấy chết,” Juumonji ngây như phỗng, “Tiêu rồi. Tớ tính đi làm ấy chứ, nhưng chả hiểu sao gặp Oreki-kun lại quên luôn.”

Chả hiểu chủ đề là cái gì nhưng xem ra tôi đã phải tội. Nhướn mày lên một chút, Juumonji liền cúi đầu nói.

“Tớ thành thật xin lỗi. Giờ thì không biết có làm kịp ngay không nữa...”

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

Chitanda liền đáp: “Hôm nay tớ tính cho Kaho-san xem hình rồi phụ cậu ấy một việc.”

Tiếp lời, Juumonji giải thích nốt: “Tớ cũng phải đi sắm mớ đồ cho nhà. Lúc gặp cậu là chuẩn bị đi rồi không hiểu sao lại quên bég luôn.”

“Không hiểu sao” thật à. Sao tôi chẳng thấy chút chân thành nào trên mặt nhỏ thế này?

“Nếu vậy thì mình tớ lo là được,” Chitanda trấn an. “Kaho-san cứ đi đi nhé.”

“Cậu chắc chứ?”

“Chắc mà. Đây đâu phải lần đầu tớ làm công việc này.”

“Tạ ơn cậu.” Nói xong Juumonji nhắm mắt lại mà chấp tay trước Chitanda. “*Nam mô.*” [note3052]

“Đó là lời đức Phật phải không?” Tôi tự dưng buộc miệng còn Juumonji thì mở mắt ra.

“Đó là lời vượt ngoài biên giới của tôn giáo. À mà cậu thì sao hả Oreki-kun? Tớ không phiền nếu cậu muốn ở lại.”

“À không, tớ xin phép. Cám ơn về cốc trà nhé.”

“Vậy à? À thôi không có chi.”

Chuẩn bị đứng lên thì tôi có một ý nghĩ.

“Cơ mà cậu phải phụ việc gì thế?”

Chitanda giơ hai tay mà làm động tác như khiêu vũ.

“Quét dọn.”

Có lẽ nhỏ muốn bắt chước hành động quét chổi. Juumonji cũng thêm vào:

“Ở đây có một căn đèn nhỏ giành để thờ thần Inari [note3053] ... mà thật ra hôm nay cũng không nhất thiết cần phải dọn.”

“Không sao đâu, là tớ muốn tới phụ mà.”

Vậy là do thời gian gấp gáp nên một người sẽ phải làm việc của hai người... Giá mà tôi đã không hỏi, nhưng vì đã lỡ biết chuyện thì rõ ràng lựa chọn của tôi chỉ có một.

“Tớ sẽ giúp.”

Có lẽ chỉ là do bất ngờ ban đầu mà Chitanda liền bảo là không cần phải phụ, vì sau đó nhỏ không từ chối đề nghị của tôi thêm một lần nào nữa.

2.

Đền thờ thần Inari tọa lạc khiêm tốn ở bên cạnh chánh điện, tận cùng của một con đường dài và hẹp. Nhắc mới nhớ, chắc chắn là có một cái biển lát phát của một góc tiền sảnh để chữ “Thiên Hồ Điện” [note3054] . Chả hiểu tại sao nó lại không được đặt gần cái lối vào.

“Kỳ lạ. Không có hướng dẫn gì thì ai mà biết để tới đó nhỉ?”

“Tớ không rõ nữa... nhưng tớ cũng không nghĩ căn đèn này được xây chỉ để thu hút khách.”

Tôi cầm hai cây chổi, mỗi cây tựa vào một bên vai. Chitanda thì mang một cái xô chứa đồ hốt rác, giẻ khô, vài cái bao rác và găng tay vệ sinh.

“Tụi mình đi nào.”

Con đường hẹp ban đầu thoải mái như một chân đồi nhỏ rồi nhanh chóng chuyển thành bậc thang. Tôi có cảm giác nếu mình đi trước sẽ có lúc vô tình chọc cán chổi vào Chitanda nên thôi thì theo sau cho lành. Bước trên những bậc thang tôi ngoảnh đầu lại, rồi không nghĩ ngợi gì mà chỉ nhìn khung cảnh mặt đất bên dưới dần bị che lấp bởi quá nhiều cây xanh.

Phải nói là... quá đổi yên bình.

Đó chính xác là một bầu không khí yên bình nhưng không yên lặng. Nhận thức của tôi vẫn có tiếng lá bị gió thổi xào xạc, tiếng chim hót, tiếng bước chân của tôi và của Chitanda... thứ mới đây chỉ là một cuộc đi dạo bình thường dường như đã chuyển thành một hiện trạng kỳ lạ.

“Xin lỗi nhé Oreki-san. Cậu đang cảm thấy chuyện này kỳ lạ lắm phải không?”

Nghe lời thì thâm của nhỏ khiến tôi giật bản mình.

“À, ừ, nhưng hôm nay tớ cũng rảnh.”

Không nói gì thêm chúng tôi cứ thế lên cao dần. Càng ngày các bậc thang cũng dốc hơn khiến tôi chẳng thể tập trung vào thứ gì khác ngoài chính đôi chân của mình. Ngay khi mình sắp sửa quên luôn cuộc trò chuyện ban nãy thì Chitanda lại lên tiếng.

“Lạ thật đấy.”

Về mặt tiêu hao thể lực thì đây xứng đáng gọi là một cuộc hành trình dù thực tế chỉ dài vồn vẹn tầm năm phút. Về cuối con đường dần trở nên bằng phẳng cho tới khi tôi thấy một chiếc cổng torii đỏ rực cùng ngôi đền nhỏ xíu ngay phía sau. Trước đền có một bệ thờ

bằng đá và trên đó đặt sẵn một chai rượu sake. Tôi đã đồ rằng sẽ chẳng mấy ai biết mà tới đây trước khi nhìn thấy vỏ lon bia và đầu lọ thuốc lá vương vãi khắp nơi.

Tôi đưa một cây chổi cho Chitanda.

“Vậy giờ mình dọn từ chỗ nào?”

“Trụ trì sẽ tự tay chăm sóc đền, việc của mình là quét lá xung quanh và mấy thứ nữa thôi.”

“Còn mấy cái giẻ lau này?”

“Là để lau sạch vết phân chim trên tượng thần cáo và tổng torii. Nhưng mà...” Chitanda khựng lại, đi một vòng số tám qua hai bức tượng mà cười với tôi. “Trông vẫn còn sạch lắm. Vậy là chỉ cần lau chai rượu thôi.”

Tại sao lại có chai rượu ở đây nhỉ? Nói như nhỏ thì chắc không phải là ai để quên rồi...

“Rồi, vậy thì bắt đầu thôi.”

Nghe vậy Chitanda cười khúc khích mà nói: “Trước đó mình phải hành lễ đã.”

À nhỉ.

Tựa hai cây chổi cạnh tượng thần Cáo, chúng tôi đứng cạnh nhau trước đền thần Inari mà chấp tay lại. *Nam mô.*

Nếu tôi nhớ không lầm thì thần Inari phù hộ cho bán buôn lợi lộc. Tôi cũng nhớ là đã đọc ở đâu, hoặc là nghe Satoshi kể, rằng vốn Inari là thần về nghề nông... nhưng dù có là thế nào thì cũng chẳng

liên quan tới tôi lúc này. Vậy thì hành lễ sao ta... đành vậy. *Xin thần thứ lỗi vì con chuẩn bị mạo phạm* tới đền của ngài, nhưng sẽ rất nhanh thôi ạ.

“Được rồi đấy.” Chitanda nói.

Xem ra nhỏ sẽ phụ trách phần cọ rửa. Dù sao thì cũng tốn công vác hai cây chổi nặng trĩch lên tới tận đây nên có lẽ tôi sẽ đảm nhiệm phần quét lá. Ôi cứ như là đến nhâm mùa ấy, lá rớt trên mặt đất như một thảm úa vàng. *Quét hết mớ này xem ra cũng bỏ hơi đây, nghĩ vậy tôi bắt đầu động tay và quyết* định chọn khu vực quanh cổng torii làm nơi bắt đầu.

Âm thanh như nhạc điệu của tiếng những cọng tre cọ xuống nền đất với tôi thật vui tai đến kỳ lạ.

Cơ mà lại nhắc mới nhớ, sáng nay tôi cũng dọn nhà, và sau một khoảng thời gian tận hưởng ánh nắng ấm áp tôi lại tiếp tục... dọn dẹp cho “nhà” của người khác à?

Hứm, hừm, hừm... Tôi hòa theo nhịp điệu của tiếng quét chổi.

“Hôm nay cậu có chuyện vui nhĩ Oreki-san.”

Chỉ lúc này tôi mới nhận ra mình “nhỏ tiếng” cỡ nào. Có lẽ các bạn cũng đoán được là tôi đang xấu hổ gần chết. Mặt nóng bừng bừng. Trong tình thế dù không có gì cứu vãn này ít nhất tôi cũng phải níu kéo lại thanh danh một chút...

“Không hẳn,” là tất cả những gì tôi có thể đáp.

Chitanda chỉ bụm miệng lại, vai khẽ run lên. Sau khi lau sạch chai rượu nhỏ đeo găng tay mà thu nhặt những vỏ lon rỗng bỏ vào xô rồi

cầm chổi quét chung với tôi. Chẳng có kế hoạch nào định trước cả nhưng rồi tôi sẽ lo hết mạn phải còn nhỏ thì mạn trái. Sau lần muối mặt vừa rồi tôi lại tiếp tục quét mà chú ý tới âm lượng khi những tiếng “hứm hừm” mình ngân lên. Tiếng quét chổi của hai chúng tôi lúc thì lạc điệu, lúc thì hòa thanh.

“Tớ có hơi ngạc nhiên,” Chitanda đột nhiên lên tiếng. Tôi chỉ nghe mà không nhìn nhỏ.

“Về điều gì?”

“Về việc cậu muốn giúp.”

“Đôi khi người ta chỉ đơn giản là muốn quét dọn.”

“Vậy sao?”

Tôi nghĩ trong chốc lát.

“Ờ, trừ những dịp ví dụ như sắp có kỳ thi hay gì ấy.”

Nhỏ đáp lại đầy phấn khởi. “Tớ cũng thế, cứ trước kỳ thi là lại ngại này ngại nọ.”

Đằng xa có tiếng chim hót.

“... Oreki-san, chẳng phải cậu luôn nói rằng nếu một thứ gì đó có thể tự giải quyết được thì sẽ chẳng động tay đến phải không? Đó là lý do tớ hơi bất ngờ. Tớ đã nghĩ là khi đó cậu sẽ về ngay.”

Ờ thì dù sao việc quét lá cũng không nhọc nhằn như tôi nghĩ. Ngay từ đầu tôi đã là người ngoài và chắc chắn nhỏ cũng sẽ ổn nếu khi đó tôi chỉ chào rồi đi ngay. Thực tế thì chín trên mười trường hợp tôi sẽ làm thế. Không dừng tay, tôi đáp:

“Hôm nay tớ không được ổn.”

“Sao cơ? Cậu thấy khó chịu ở đâu à?”

“Không phải. Chỉ là, nói sao nhỉ, tớ cảm thấy mình không giống thường ngày. Như kiểu hôm nay tớ lại muốn đi đâu đó, và nếu không ở đây thì có lẽ tớ cũng chỉ tiếp tục đi ngắm cảnh mà thôi. Thế nên nếu có thể làm được gì có ích thì sao lại không?”

Nhìn Chitanda, tôi thấy nhỏ cứ nghiêng đầu hết qua trái lại qua phải như không hiểu điều gì, nhưng cuối cùng vẫn nói:

“Ừm, cảm ơn cậu nhé.”

Chả hiểu nhỏ cảm ơn vì cái gì.

Quay trở lại những động tác quen thuộc tôi bắt đầu cảm thấy những giọt mồ hôi. Gió đã lặng giữa các hàng cây. Những trận mưa kéo dài khiến nền đất ẩm và bết chặt vào nhau khiến việc quét lá trở nên khó khăn. Tôi phải dồn nhiều lực hơn khiến những cọng cỏ rít lên những tiếng như gào thét.

“Oreki-san.”

“Hửm?”

“Tớ hỏi cậu cái này được không?”

“Ừm.”

Hỏi gì nhỉ? Lúc này hình như vẫn còn sớm để bắt đầu làm tập san cho Lễ hội văn hóa mà. Cuộc đối thoại đi đến một khoảng lặng khi Chitanda trông có vẻ do dự về điều gì đó. Nhỏ chỉ cứ thế mà quét lá, ngay lúc hơn là đang đứng yên một chỗ mà quét khoảng đất

đã tro trụi từ lâu. Cảm thấy mất kiên nhẫn, tôi chuẩn bị hỏi là nhỏ muốn nói gì thì Chitanda đã lại lên tiếng:

“Ừm... Cậu không cần trả lời nếu không muốn, nhưng mà...”

“Nếu là về điểm thì cho tớ xin. Kiểu gì cậu cũng cao hơn.”

“Không, không phải chuyện đó.”

Một khoảng thời gian nữa được nhỏ giành ra chỉ để hít một hơi sâu.

“Tại sao cậu lại nói cái lời cậu luôn nói ấy?”

“Cái lời tớ luôn nói?”

“Cậu biết đấy... *‘Việc không làm thì bỏ, đã làm thì phải làm cho nhanh’* ấy.”

Ồ.

Tôi ngừng lại. Âm thanh của hai cây chổi chà xuống nền đất cũng tan theo.

Có lẽ hiểu lầm phản ứng của tôi Chitanda nhanh chóng xua tay đầy hối lỗi.

“Ừm, không nói cũng không sao mà. Tớ bất lịch sự quá rồi. Nếu cậu cảm thấy khó chịu thì đừng nói gì cả. Cơ mà... nãy tớ có nói sai chữ nào không nhỉ?”

Tôi bất giác nở một nụ cười.

“Tớ hiểu cậu muốn nói gì.”

Rồi thở dài.

“Chỉ là đang chưa biết nói gì mà thôi. Đó không phải một sự kiện vui vẻ hay phức tạp gì cho lắm... nhưng thực sự đã khiến tớ không còn muốn cố sức vào mọi việc nữa.”

“Thật sao?”

Tôi lần mò lại ký ức trong khi hướng mắt vào khoảng trời không chút gợn mây lơ lửng giữa nền lục thẫm. Không nhớ cũng có lúc mình sẽ trả lời một câu hỏi như vậy... hôm nay quả thực là kỳ lạ.

“Xem nào...” tôi lẩm bẩm rồi quay trở lại với việc quét lá.

3.

Rồi, tớ sẽ không nói đây chính xác là lý do cũng như là một cái gì đáng để nghe. Nhưng nếu cậu muốn thì tớ sẽ kể.

Đó là khi tớ học lớp sáu. Ở trường tớ thì mỗi thành viên trong lớp sẽ đảm nhận một công việc nhất định. Ồ, trường cậu cũng vậy à? Thế thì chắc không cần giải thích thêm. Dĩ nhiên là tớ cũng được giao việc. Ban đầu thì cho chọn thích gì làm nấy, nhưng rồi hiển nhiên đã có tranh chấp và rốt cuộc mọi thứ được quyết định bằng cách biểu quyết. Không nhớ rõ quá trình nhưng kết quả là tớ được giao nhiệm vụ trực ban. Nó như kiểu mấy người làm việc ở những công ty điện thoại cũ ấy. Hờ? Cậu không hiểu à? Ừm, như kiểu nhân viên tổng đài ấy. Mà thôi, mai cậu có thể hỏi Satoshi để biết thêm chi tiết, cơ bản nó không phải một công việc cụ thể. Ngoài ra thì cũng có những việc liên quan tới lau dọn, trang trí lớp hay đại loại vậy. Cũng bởi cơ chế chia lớp ra làm nhiều nhiệm vụ khác nhau nên phải có một chức vụ chuyên làm những việc mà chưa giao cho ai. Một trong

những việc cụ thể tớ nhận được... tốt nhất đừng có cười đó, là tưới vườn hoa.

Thế đấy, tớ thì lại không hiểu biết lắm về các loài hoa. Nói về tên thì khi đó quá lắm nhớ được mỗi hoa păng-xê là cùng. Và rồi công việc tưởng như chỉ là tưới nước mỗi ngày hóa ra lại phiền phức hơn tớ nghĩ. Nhà cậu làm nông thì chắc thừa hiểu nhỉ. Tớ còn phải kiểm tra tình trạng và độ ẩm của đất trước khi quyết định có cần tưới thêm hay không. Có ba lớp được phân coi sóc vườn hoa mỗi tuần nên cơ bản là cứ cách hai tuần tớ sẽ phải kiểm tra đất mỗi ngày trong tuần tiếp theo. Rất nhiều thứ phải ghi nhớ và đó chỉ là một trong số những công việc. Làm duy nhất một thứ mỗi ngày rất khác với phải luân phiên thay đổi giờ giấc để phù hợp với công việc hiện tại.

Thực ra tớ không làm một mình. Đó là một nhóm hai người và người kia tên là... không biết nói tên ra thì có sao không. Thôi thì cứ gọi là Tanaka đi. Hửm? Đó là một bạn nữ. Ai cũng được phân thành một nhóm nam-nữ cả.

Tanaka không nổi bật trong lớp, tới mức thậm chí cả tớ - người thậm chí chẳng quan tâm tới những chuyện ngồi lê đôi mách - cũng nhận thấy. Cậu ấy rất khép kín, và dù cậu có cố bắt chuyện thì cuộc hội thoại ấy cũng chỉ kéo dài sau vài lời là cùng. Phải nói là một tính cách khá u ám... Tóc à? Tớ nhớ là tóc dài nhưng không để dài như cậu. Ủa mà sao thế? Bộ có gì liên quan tới tóc à?

Mà thôi, tóm lại là Tanaka và tớ được giao nhiệm vụ tưới cây. Không có gì xảy ra trong mấy tuần đầu cả. Cứ tới đúng tuần của lớp mình là tớ và Tanaka lại đi xuống vườn hoa sau trường vào giờ tan học để cùng nhau kiểm tra tình trạng đất. Một cuộc tranh cãi đã xảy ra khi tớ một mực muốn tưới còn Tanaka thì ngăn lại mà bảo rằng

chưa cần thiết. Cậu ấy đã nói rằng tưới nước quá nhiều sẽ hại cho cây hơn là lợi. Tanaka chưa bao giờ là tuýp người quyết đoán về vấn đề gì, thế nên khi lần đầu nghe thấy một lời phản đối – dù bằng những lời rất nhẹ nhàng – thốt ra từ cậu ấy tớ đã khá sốc. Cũng từ đó tớ nhận ra rằng chăm sóc hoa chẳng phải chỉ là vấn đề tưới nước hay không mà việc giữ cho chúng không héo mới là trách nhiệm cuối cùng.

Dù vậy cuộc bàn luận về cách chăm sóc hoa cũng chỉ đến thế. Một tuần. Sau đó do cả hai đều hiểu mình cần làm gì nên chẳng cần thiết phải đi chung, thế là mới bàn nhau đi xen kẽ. Tớ nghĩ đây là cách hay nhất... nhưng rồi cũng chẳng được mấy bữa. Thế sự đã thay đổi từ cái này Tanaka nhờ tớ giúp.

“Nhà mình đang xây lại nên phải ở tạm nơi xa trường lắm, đi xe buýt mất cả tiếng cơ mà lại không có nhiều chuyến nữa. Vì vậy tan học cái là mình phải về liền,” cậu ấy nói.

Tớ không nhớ là mình cảm thấy phiền lòng gì, nhưng nghe vậy thầy chủ nhiệm cũng tham gia mà nói:

“Tanaka cũng khó xử lắm đấy em biết không? Phải hiểu cho bạn. Nhà em cũng gần nên về trễ một chút đâu có sao nhỉ?”

Đúng vậy. Nhà tớ khá gần trường tiểu học... lên sơ trung thì xa quá trời nhưng thôi, không lặc đề. Thầy chủ nhiệm là một người trẻ tuổi và nếu tớ nhớ không lầm chỉ có ba năm kinh nghiệm. Thầy có tính rất ganh đua, luôn muốn tìm cách để cải thiện lớp về nhiều mặt.... ví dụ như:

“Oreki, em dán cho thầy mấy miếng băng keo xuống sàn để các bạn dễ xếp bàn ngay ngắn hơn nhé.”

Hay...

“Oreki, thầy muốn làm một cái bảng tin lớn hơn cho lớp, em cắt giấy dùm thầy nhé.”

Và...

“Oreki, thầy thấy cái đèn này hơi mờ, em đứng lên cẩn thận rồi gỡ xuống nhé.”

Cậu bất ngờ phải không? Cũng phải. Lúc nào thầy cũng có cái để sai tớ làm. Giờ nghĩ lại thì có lẽ đó giống như chủ định của thầy hơn. Gần như luôn luôn sau khi tớ tưới nước cho vườn hoa và trở về phòng học gần-như-trống-không thì thầy sẽ chờ sẵn ở đó mà nhờ tớ làm không cái này thì cái kia. Dĩ nhiên là tớ nghe lời và không thắc mắc gì cả. Năm lớp sáu đã bắt đầu rồi tiếp diễn như vậy đấy. Có lẽ thầy cũng tùy người mà sai. Thầy biết về tình cảnh của Tanaka và nhờ tôi làm hộ phần việc của cậu ấy, tớ đồng ý. Tuần sau đó là tuần trực nên tớ đã làm mọi việc, một mình, và mọi ngày trong tuần. Ban đầu Tanaka còn nói “Xin lỗi cậu, và cảm ơn nhé,” nhưng nghe riết thì cũng nhàm. Một thời gian sau cậu ấy tới giờ là chỉ xách cặp đi về mà chẳng nói gì nhưng điều đó chẳng làm tớ nghĩ điều gì không hay. Tớ biết cậu ấy cũng chẳng vui vẻ gì. Đi bộ đến trạm xe buýt thành phố cũng tốn sức rồi mà lại phải ngồi trên xa cả tiếng đi rồi về...

Đó là phần đầu. Nãy giờ có chỗ nào cậu khó hiểu không? Tớ không quen kể chuyện kiểu này cho lắm.

Tốt, vậy tiếp tục nhé.

Một ngày nọ, chuyện đó xảy ra.

Tanaka và tớ đi xuống vườn hoa vào giờ nghỉ trưa. Tụi này được thầy chủ nhiệm nhờ gieo thêm vài hạt giống ấ mà. Tớ cũng quên đó là hạt gì rồi, lúc đó là ngay trước mùa hạ thì chắc là hoa bìm bìm... Không tớ nói thật đấy, không nhớ mà. Rồi thầy còn bảo tụi này cắm xuống mấy cái biển tên loài hoa nữa. Ừ, đó là ý tưởng mới của thầy, cái “kế hoạch cải thiện môi trường học tập” của thầy xem ra không chỉ giới hạn trong lớp học. Nhiều biển tên lắm, hai người cầm đã còn khó mà đằng này phải mang thêm hạt giống nên tớ bèn gói hết lại bằng mấy tờ giấy rồi bỏ vào túi. Tanaka thì khác, cậu ấy vẫn cố gắng vừa cầm biển tên vừa giữ mớ hạt giống trong hai bàn tay và, như cậu có thể tưởng tượng, không nổi.

“Bỏ vào túi ấy,” tôi thản nhiên đề xuất vì tôi làm được chẳng lẽ Tanaka lại không? Nhưng cậu ấy lắc đầu mà nói:

“Tớ không có túi.”

Chỉ từ lúc đó tớ mới có ấn tượng rằng đồng phục tiểu học của con gái không có túi... dĩ nhiên, đó tới giờ có được thử đâu mà biết?

Tụi này không trò chuyện gì cả. Dù là làm chung nhưng Tanaka dường như chẳng động tay vào thứ gì nên hiển nhiên không có gì mà tranh cãi. Gieo hạt thì ổn, nhưng tới vụ cắm biển tên thì tụi này mới nhận ra một chuyện: cả Tanaka và tớ đều chẳng biết hoa nào là hoa nào. Chẳng được ai chỉ dạy cả. Thế rồi đến hết giờ nghỉ trưa mà tụi này vẫn không thể hoàn thành.

Tới giờ tan học ngày hôm đó...

Tuần này là tuần trực của lớp nên tớ sẽ một mình xuống vườn hoa. Sau khi kiểm tra đất và gieo nốt mớ hạt còn lại tớ quyết định chưa cần phải tưới nước. Như vậy lẽ ra tớ đã có thể về sớm nhưng

lại quyết định ở lại trường thêm một chút... khác chắc chắn là về lớp nói chuyện vài người bạn. Đó là lúc Tanaka bước vào, trông như sắp khóc tới nơi.

“Cặp tớ mất rồi,” cậu ấy mếu máo.

Làm sao là một thứ to như cái cặp lại có thể mất được? Tớ nghĩ thế, nhưng có nói ra thì cũng không thể khiến nó nhiệm màu mà hiện ra nên cả hai rà soát lại phòng học lần nữa, và khi chắc chắn là không có tớ mới đề xuất đi nhờ thầy chủ nhiệm. Cũng là lớp sáu rồi, đứa nào cũng đang tuổi lớn nên ghét việc tâm sự với giáo viên cũng là chuyện thường, nhưng lạ là ở chỗ Tanaka nhanh chóng đồng tình. Ba người chia nhau ra mà tìm khắp những nơi có thể nghĩ tới. Là ai á? Dĩ nhiên là Tanaka, thầy và tớ. Còn mấy người bạn tớ nói chuyện lúc nãy á? Chả nhớ nữa, mà chắc chắn là không đi kiểm chung. Có lẽ thầy biến nên về nhà cả rồi.

Bảy giờ trông thầy cực kỳ nghiêm trọng. Lúc đó thì tớ không nhận ra, nhưng sau này nghĩ lại gì... có lẽ thầy đang lo về *chuyện đó*. Ý tớ là gì à? Chắc cậu phải biết chứ. Không biết à? Ủm thì là “bắt nạt” ấy. Có thể thầy đang nghĩ rằng ai đó vì muốn bắt nạt Tanaka mà giấu cặp của cậu ấy đi. Tớ khi đó chỉ nắm bắt tình hình mà cố gắng tìm kiếm càng nhanh càng tốt.

Nè, đừng nhìn tớ thế chứ. Rốt cuộc thì chả có bắt nạt gì cả. Chiếc cặp vốn bị bỏ quên ở cạnh giàn cộc... Cậu không biết đó là cái gì à? Nó hay có ở mấy cái trung tâm giải trí hay bãi đất rộng để con nít chơi leo trèo ấy. Trường tớ cũng có một cái, và Tanaka đã để tạm ở đó mà đi chơi. Chuyện tiếp theo có lẽ là vài đứa nhóc lớp một hay hai đi ngang qua, tưởng là đồ để quên mà mang tới phòng thầy tổng phụ trách. Chỉ thế thôi. Khổ cái là thầy tổng phụ trách sau khi nhận lại có việc phải đi ra ngoài nên trong thời gian đó không ai biết

chiếc cặp là đồ bị bỏ quên nên chẳng có thông báo nào. Mọi chuyện chỉ là xui xẻo mà thôi.

Thực lòng mà nói tớ nhẹ cả người. Dù trò chuyện không nhiều nhưng chẳng hiểu sao khi ấy tớ lại cực kỳ muốn giúp Tanaka tìm lại chiếc cặp.

Khi thấy thầy tổng phụ trách mang cặp ra tớ đã rất mừng.

Thầy không quên thuyết giáo cho Tanaka một trận. “Em tuyệt đối không được để thứ quan trọng như cặp sách lung tung như thế!” hay đại loại vậy. Tớ hồi đó cũng cứ quăng cặp đấy cả tá lần để đi chơi chứ đâu, có trách là trách tội nhóc chả biết gì mà lại mang đi ấy chứ... dĩ nhiên là chỉ nghĩ thôi, không có nói. Nghe thầy mắng Tanaka chỉ đứng đó, bần chòn và lo lắng. Tớ có thể hiểu cậu ấy đang lo điều gì. Nghĩ mà xem, Tanaka chưa thể được kiểm tra xem đồ đạc trong cặp có nguyên vẹn hay không. Chắc chắn cậu ấy đang cầu cho bài thuyết giáo kết thúc càng nhanh càng tốt và thời điểm đó phải vỗ tay cho thầy chủ nhiệm về sự tinh ý. Thầy chờ tới khi thầy tổng phụ trách ngưng lại một phát là bồi vào luôn:

“Thầy tổng phụ trách hoàn toàn đúng, nhưng mà em cũng nên kiểm tra xem đồ đạc trong cặp có bị làm sao không.”

Khi được đưa cho chiếc cặp, mọi sự im lặng của Tanaka được giải phóng. Cậu ấy tức tốc mở khóa cặp mà rút ra một cái hộp bút. Tớ nhớ là khá nhỏ và chẳng có hoa văn gì đặc biệt. Nhìn thấy cây bút chì kim nằm trong đó Tanaka liền thở phào nhẹ nhõm.

“Tạ ơn trời...”

Chỉ lướt sơ qua nhưng tớ cũng kịp nhìn thấy có hình một nhân vật nhỏ xíu trên cây bút chì . Là nhân vật nào nhỉ... tớ không nhớ rõ, dù sau này cậu ấy có nói rằng cây bút là phần thưởng một cuộc thi trên tạp chí. Trông chả đắt đỏ gì nhưng cậu biết ấy, mỗi người có một mỹ quan riêng. Trông Tanaka khi đó mừng như thế nào mới biết cây bút thực sự là báu vật với cậu ấy.

Tôi hỏi: “Có bị mất gì không?”

Nắm chặt cây bút trong tay cậu ấy đáp: “Chỉ cần nó còn thôi là được. Những thứ còn lại về nhà tớ kiểm tra sau.”

“Cậu chắc chứ?”

“Chắc mà. Cảm ơn cậu.”

Mang bút chì kim đến trường tiểu học chả có gì là sai cả, dĩ nhiên. Nhưng sự từ đây mới bắt đầu. Không may cho Tanaka là thầy tổng phụ trách cũng nhận ra điều đó.

“Em tuyệt đối không được mang những thứ quý giá như vậy lên trường!” thầy quát đầy tức giận. Mà cậu nghĩ xem, sách vở có khi còn mắc hơn nhiều so với một cây bút chì kim phải không? Thầy nói vậy thì chẳng lẽ chỉ được mang tới trường những thứ có mất cũng chả sao? Nhưng tớ cũng chẳng thể nói ra được.

Ngày hôm sau, trường ban hành một nội quy cấm tất cả dụng cụ học tập có hình nhân vật trên đó. Hoàn toàn bất ngờ. Sách vở bút tẩy, thậm chí đồ kê tay... mọi thứ có hình nhân vật đều liên lụy. Khỏi phải nói lũ học sinh khi đó làm loạn cả lên, và chỉ có tớ và Tanaka biết tại sao sự lại ra thế này.

Đó, hết chuyện.

Tớ cũng khá là sốc trước sự chuyển biến này. Không lâu sau là một khoảnh khắc mà lần đầu tiên tớ nói câu “*Việc không làm thì bỏ.*”

4. Edit

“Hờ?”

Chitanda đờ người. Một chút bối rối cũng không. Nhỏ cứ thế mà đứng trời chông như thể vừa tua lại câu truyện để nghe lần nữa. Việc quét lá coi như xong, giờ chỉ là hốt hết vào ki rồi nhét vào mấy cái bao rác mà thôi. Nói thế chứ công đoạn cuối cùng này trông cũng mệt phết. Cái ki vẫn còn nằm trong xô. Tôi định bước đến lấy thì nhỏ lại lên tiếng:

“Ớ?”

“Chả có gì ‘ớ’ ở đây cả.”

“Tớ vừa được nghe hết câu truyện phải không?”

“Hy vọng thế.”

“Đoạn kết chẳng phải hơi kỳ sao?”

Ừ, đúng là kỳ mà.

“Oreki-san, cậu đã giúp Tanaka-san tìm cặp đúng không? Chiếc cặp đã được tìm ra và cây bút chì quý giá của cậu ấy vẫn còn... rồi sau đó trường cậu cấm tất cả đồ dùng học tập có hình nhân vật... phải không?”

Đúng thế. Tôi cầm cái ki lên ngay lúc nghe một âm thanh như hai tay vỗ vào nhau.

“A, tớ hiểu rồi!”

“Thế à?”

“Cậu có nhiều đồ có hình nhân vật lắm phải không Oreki-san? Thế nên cậu bị sốc khi lệnh cấm được ban hành... nhưng mà... thế gì liên quan gì tới ‘Việc không làm gì bỏ’ *nhỉ?*”

Rồi nhỏ lại nghiêng đầu qua trái qua phải, vừa nghiêng vừa quét vừa tập trung suy nghĩ, và rồi khẽ tiếp tục:

“Chẳng lẽ... vì những thứ đó bị cấm nên cậu cảm thấy hối hận vì đã giúp Tanaka-san? Cậu thực sự nghĩ vậy sao?”

Không tệ. Thường thì mỗi khi tôi cố gắng vào việc gì là y như rằng nó sẽ mang lại một mớ rắc rối. Có thể nhỏ nhìn ra được điều đó mà dùng để suy đoán... nhưng không may.

“Sai rồi.”

“Nhưng mà...”

“Đừng dừng tay chứ.”

“À-à nhỉ.”

Chitanda cơ bản đã xong phần mạn của mình. Lá được chồng thành từng đồng lớn và vì chỉ có một cái ki nên tôi xí phần sử dụng trước. Vừa hốt tôi vừa nói:

“Lúc nào cậu cũng nhảy tới phần kết luận trước nên kỳ này tớ mới bắt chước theo.”

“Kỳ quá à! Vậy là cậu thực sự bỏ qua phần quan trọng của câu chuyện rồi sao Oreki-san!”

“Ờ.”

Ôi, nghe như chim hót bên tai.

Quả thật hôm nay tôi không bình thường chút nào. Chắc chắn từ đầu đến cuối là cách hay nhất để kể câu chuyện này nhưng... chả hiểu sao tôi lại không thích thế. Nhìn thấy một Chitanda đang bực bội lại khiến tôi từ nay cứ muốn lâu lâu lại làm thế một lần mà không thấy bản thân tội lỗi cho lắm. Chỉ là giết thời gian thôi mà. Nhờ vậy việc quét dọn trông ngăn ngủ hẳn lên.

“Xem nào...” Chitanda đặt một ngón tay lên môi mà lại đắm chiêu suy nghĩ. Im lặng lúc này thì hơi tàn nhẫn quá, tôi bèn giúp nhỏ luôn.

“Vụ trường cấm đồ dùng học tập có hình nhân vật là có thật nhưng nó chả liên quan gì tới câu chuyện đâu.”

Nhỏ liền nhìn tôi, mắt nở to. “Vậy là... cậu trêu tớ sao?”

“Gần như vậy.”

“O-Oreki-san!”

Nhồi mớ lá vào bao tôi nhận ra một đồng thì trông to vậy chứ khi nhét vào thì nhỏ đến thảm hại, đó là chưa kể một mớ đất cũng bị hót chung nữa.

“Đừng giận. Tớ hồi tiểu học ngay lập tức nhận ra điều kỳ lạ ở đây thì cậu cũng không mất nhiều thời gian đâu.”

“Sao mà được...” nhỏ nói. “Cậu khác tớ chứ Oreki-san. Không hiểu sao nữa, nhưng chỉ là tớ không giỏi suy luận như kiểu của cậu.”

Vậy là nhỏ cũng biết thế à...

Không định chọc nhỏ thêm nữa, vả lại có lẽ tôi cũng không kể tốt cho lắm.

“Được rồi, đầu tiên tớ có giải thích kỹ về công việc của tớ và Tanaka phải không?”

“Đúng vậy.”

Chitanda nghiêng người tới trước mà gật đầu. Vẻ mặt trông cực kỳ nghiêm túc khiến tôi có cảm giác mình vừa làm chuyện gì thật tệ với nhỏ.

“Nhưng không lâu sau Tanaka không thể ở lại trường sau giờ học được nữa nên tớ phải một mình làm việc trong cả tuần mỗi khi tới lượt.”

“Đúng vậy.” Và như muốn nhấn mạnh rằng mình đang nghe chăm chú, nhỏ thêm vào: “Vì nhà đang xây lại nên cậu ấy phải sống tạm ở một nơi khá xa đây. Đi xe buýt mất một tiếng.”

“Đó là điểm tớ muốn nói đấy.”

Chitanda có một trí nhớ đáng ngưỡng mộ, nhưng vì đây là điểm quan trọng nên tôi cũng không quên được.

“Tớ tin rằng mình có nói về việc chuyển xe tốn một tiếng đồng hồ và từ đâu.”

“Đúng thế. Tốn một tiếng tính từ trạm và bằng xe buýt.”

“Tốt. Cụ thể xe buýt đó là...”

“Xe buýt thành phố.”

“Vậy thì làm sao cậu ấy lên được đúng không?”

Xem ra Chitanda đã hiểu. Nhỏ liền lấy tay bịt miệng lại nhưng không thể che dấu sự bất ngờ lóe lên từ khuôn mặt. Lần này tinh đấy chứ.

“Ồ, ra là vậy. Tanaka-san sẽ không thể về nhà vì đồng phục cậu ấy không có túi!”

“Đúng vậy.”

“Để đi xe buýt thành phố cần có tiền hoặc vé. Nếu một học sinh tiểu học không thể nhét những thứ ấy vào đâu trên người thì cách duy nhất là vào cặp.”

Tôi gật gù tán thưởng.

“Vậy đấy. Đó chính là điều kỳ lạ mà tớ lúc đó đã nhận ra. Ban đầu tớ cứ ngỡ là cả thầy và trò phải gấp gáp đi tìm cái cặp để Tanaka có thể kịp xe buýt. Tại sao cậu ấy lại vẫn chơi đùa trong trường sau giờ học? Tớ chỉ nghĩ rằng đó là cách giết thời gian khi chờ xe đến nên đã dốc sức tìm cho cậu ấy. Thế mà khi nhận lại chiếc cặp thì điều đầu tiên và duy nhất Tanaka làm là tìm xem cây bút chì kim có hình nhân vật của mình có còn hay không. Khi hỏi là ‘có chắc chứ’ tớ đã đinh ninh rằng cậu ấy sẽ nhớ ra còn cái gì quan trọng khác cần phải kiểm tra, nhưng câu trả lời thì chỉ có một.”

“Vậy nghĩa là sao?”

Đến đây rồi mà nhỏ vẫn chưa nghĩ ra à?

Mà thôi, không trách được. Cả thằng tôi lớp sáu còn thấy khó để mà tin.

“Kết luận duy nhất tớ có thể rút ra là hôm đó Tanaka không đi xe buýt.”

“Làm sao mà...”

Không nói nên lời, Chitanda chỉ tròn mắt.

“Tớ không nghĩ sự đã vốn vậy từ đầu. Lúc mới nhờ tớ làm dùm thì hẳn là cậu ấy phải đi xe thật, nhưng chí ít là tới ngày hôm đó thì chuyện đã khác. Đờn nào là một cây bút chì kim lại quan trọng tới mức không màng tới chuyển xe vừa ít vừa xa xôi để về nhà nào? Lý do chỉ có thể là Tanaka *không cần phải đi xe buýt nữa*.”

“Vậy là nhà cậu ấy đã được xây xong nhỉ? Thế sao lại...”

“Chẳng phải quá rõ ràng rồi ư?”

Tôi thở dài.

“Vì cậu ấy muốn đẩy mọi công việc cho tớ.”

Chitanda lên tiếng khi tới lượt mình dùng ki hốt lá.

“Vậy đó là chuyện đã xảy ra. Vì cậu ghét sự dối trá đó nên mới nói ‘*Việc không làm thì bỏ*’.”

Không hẳn là vậy... Không, đúng hơn là không bao giờ như thế. Xem ra cách tôi diễn dịch có vấn đề thật.

Chuyện xảy ra sau đó thực sự chẳng đẹp dễ gì. Tôi biết rõ đó không phải là thứ mà bạ ai cũng kể được nhưng Chitanda đã lỡ đi quá xa trong suy đoán của nhỏ rồi. Liệu tôi có thể im alwng mà để cho phần kết này bị hiểu lầm như thế không?

“Không,” tôi đáp. “Hôm đó, ngay khi nhận ra Tanaka không có tiền hay vé đi xe buýt phản ứng đầu tiên của tớ là lập tức nhìn thầy chủ nhiệm. Ngay từ đầu chính thầy là người muốn tớ một mình làm hết việc vì nhà Tanaka đang sửa đúng chứ? Thầy hẳn sẽ nhận ra ở đây có cái gì bất thường, và nếu vậy chẳng lý gì thầy lại không quở trách cậu ấy một chút đúng không? Nhưng thầy đã không làm vậy.”

Chitanda nhìn tôi đầy lo lắng.

“Cũng có thể là thầy không nhận ra chứ?”

Thế thì đã mừng.

“Không, khi đó thầy có một biểu cảm rất hoảng hốt. Cậu mà ở đó thì hẳn là sẽ nhìn thấy chữ ‘Chết, lộ rồi!’ như viết rõ trên mặt thầy vậy. Phản ứng đó là đủ để tớ hiểu là việc xây nhà của Tanaka đã hoàn thành.”

“...”

“Vậy tại sao thầy không nói với tớ? Tại sao mọi thứ không thể trở lại như ngày đầu tiên khi hai đứa còn cùng làm? Cũng có thể khi ấy tớ bị ám ảnh về sự ngược đãi nào đó... vì tớ luôn luôn làm mọi thứ được giao mà không phàn nàn lấy một lời. Và cũng vì quá *tiện dụng* như thế mà phải chăng thầy nghĩ rằng việc ai đó đùn trách nhiệm lên tớ cũng chả phải là cái gì đáng quan tâm?”

Chống mình vào cán chổi như thể nó là cái cần cầu, tôi tiếp tục:

“Và rồi tớ suy nghĩ thêm chút nữa. Cậu biết ấy, rốt cuộc thì việc nhà Tanaka xây lại đâu hề liên quan gì đến tớ đúng không? Vậy việc tớ làm dùm phần việc của cậu ấy có đúng hay không? Không đúng một chút nào. Việc của Tanaka thì cậu ấy phải lo. Tớ chẳng có nghĩa vụ gì hết. Ừ thì dù gì cũng là bạn là bè, giúp đỡ nhau một chút cũng chẳng sao, chưa kể việc tưới nước hay gieo hạt cũng đâu thể nói là khó hay cực gì? Nhà tớ cũng gần, về nhà cũng nhanh... Đấy, chính những ý nghĩ đó khiến tớ ngây ngô để mình có cơ hội bị lợi dụng.”

Và Tanaka đã nắm lấy nó.

Sau sự việc này, tôi bắt đầu nhận ra rằng có hai loại người: những người biết thế giới này vận hành thế nào và đẩy mọi thứ họ không làm cho người khác và những người vui vẻ chấp nhận làm cái bịch hốt rác cho người kia nhét vào. Năm lớp sáu ấy – không, khi đủ lớn để nhận thức về xung quanh mình tôi bắt đầu nhận ra mình là nhóm thứ hai. Thế là mọi ký ức dồn về như thác lũ, *từng – cái – một! Khi đó, khi đó, và cả khi đó nữa... vậy đấy. Tại sao tôi là người bị sai phải mang một chai sốt xà-lách nặng cả lít khi lớp đi dã ngoại? Rồi khi trường suýt nữa phải tạm đóng cửa vì dịch cúm bùng phát tại sao không ai khác mà là tôi phải đến từng nhà các bạn bị bệnh để đưa hộ bài tập? Tại sao, khi cả bọn lỡ đá quả bóng làm vỡ kính cửa sổ thì tôi lại một mình tới phòng hiệu trưởng để xin lỗi thay cho mọi người, mà nhận một tràng chửi rửa chỉ vì trận bóng ấy tôi làm đội trưởng? Không. Tất cả là vì tôi-đã-không-phản-đối!*

Chẳng có thứ gì là không lo được, dù gì thì tôi cũng trải qua đấy thôi. Tôi không xem những thứ đó là lỗi thiệt của mình, cũng không khinh ghét những người đó vì họ chỉ đứng ngoài mà coi nhẹ mọi chuyện...

Chỉ là, tưởng tượng việc chính mình bị coi như một công cụ tiện dụng khiến tôi đau!

Tôi lại nhớ thêm một ký ức nữa.

Khi khám phá ấy khiến bản thân buồn đến mức cứ mãi im lặng thì sẽ đau đớn lắm, tôi bèn tâm sự cả với chị.

Mình có nghĩ rằng làm người thì nên giúp đỡ nhau nhưng chưa chắc người ta nghĩ rằng mình đáng nhận được điều đó. Em không hề muốn người ta mang ơn mình. Em chỉ không bao giờ tưởng tượng được họ lại coi em như thằng ngốc. Không còn những buổi ở lại sau giờ tan học nữa. Khi nào còn có người xung quanh thì họ sẽ còn nhờ em làm chân sai vặt. Họ nghĩ em ngu tới mức chỉ biết làm mà không biết từ chối. Em cóc cần quan tâm họ nghĩ gì. Em chỉ ghét việc người lợi dụng người. Dĩ nhiên việc phải làm thì em sẽ làm, sẽ không phàn nàn một lời nào. Nhưng, nếu nó không cần thiết... nếu hóa ra nó là trách nhiệm của bất cứ một ai khác... Việc em không cần làm thì em sẽ bỏ. Tuyệt đối sẽ bỏ!

Nghe xong lời bộc bạch chẳng nhắm vào cái gì cụ thể ấy, chị đặt tay lên đầu tôi mà nói:

Ừ. Em là một đứa kỳ quặc luôn muốn mình hữu dụng với người khác. Và dù thực sự là một thằng ngốc nhưng em lại có những phần quá thông minh khiến người không hiểu chuyện dễ dàng thấy khó chịu. Không sao hết. Chị không cản em. Mình có làm gì hại ai đâu phải không nào? Chị không nghĩ những lời vừa rồi của em có gì sai cả.

Sau đó chị có nói thêm gì không nhỉ? Tôi có cảm giác là còn. Phải rồi, phần còn lại là...

Từ bây giờ em hãy đi nghỉ đi - một kỳ nghỉ dài. Đó là điều tốt nhất.
Cứ tận hưởng nó thoải mái và bình thản. Cũng đừng lo gì hết. Kỳ nghỉ này dù có dài bao lâu cũng không thay đổi bản chất của em được đâu...

"—ki-san."

Mãi mê trong dòng ký ức khiến tôi không nhận ra tiếng gọi của Chitanda.

"Ừm, xin lỗi. Cậu mới nói gì à?"

Gương mặt của Chitanda đã ở ngay phía trước, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào tôi.

"Cậu đã rất buồn phải không Oreki-san?"

Quay mặt đi, tôi cười.

"Không quá tệ cho lắm. Lúc đó tớ chỉ là một thằng nhóc rầu rĩ không biết làm thế nào cho tốt mà thôi."

Đó đã là một thói quen ăn sâu vào tiềm thức khiến tôi từng nghĩ rằng rất khó để thay đổi.

Việc không cần làm thì phải bỏ.

Qua khóe mắt tôi thấy Chitanda nắm chặt hai tay vào cán chổi. Vẫn nhìn tôi, nhỏ nói:

"Tớ nghĩ là, dù vậy, Oreki-san... Về 'cậu' trong câu truyện ấy và 'cậu' đang đứng ở đây... Tớ vẫn nghĩ rằng hai người không khác gì nhau cả."

Tôi rất muốn cười vào lời nhận xét đó.

Nhưng chẳng có một nụ cười cả.

Lùi lại một bước, Chitanda khom lưng xuống để nhặt cái bao bấy giờ đã đầy lá khô.

“Cám ơn cậu rất nhiều. Nhờ cậu mà nơi này đã sạch đẹp trở lại.”

“Ừ.”

“Kaho-san có lẽ sẽ mang bánh với trà cho tụi mình đó. Cậu có muốn ngồi lại thêm chút nữa không?”

Tôi cười nhẹ mà vẫy tay từ chối. Một lần ngồi giữa hai cô nàng là đủ lắm rồi.

“Thôi. Đưa chổi đây tớ mang xuống.”

Nhận lấy cây chổi tôi lại tựa mỗi cái vào một bên vai. Quay lại để tránh đụng cán chổi vào người nhỏ, tôi bước lùi mà nói:

“Chào Juumonji dùm tớ. Về trước nhé.”

Tôi bước xuống những bậc thang che bóng bởi các tán cây. Thanh âm của gió vuốt ve những bề lá lại lần nữa dịu nhẹ bên tai. Một ngày đẹp và kỳ lạ thế này vẫn chưa kết thúc ư? Cũng mong khi về tới nhà thì đồng hồ đem phơi cũng kịp khô...

Tôi vẫn nghe thấy lời cuối cùng của Chitanda.

“Oreki-san! Cám ơn vì đã kể cho tớ câu chuyện của cậu. Tớ thực sự vui vì cậu đã làm thế!”

Vác chổi công kênh thế này mà quay lại thì phiền lắm nên tôi cứ làm bộ như mình không nghe. *Việc không làm thì bỏ...* Ôi trời, bạn thấy gì chưa? Dù ngày hôm nay có bất thường thế nào thì chỉ cần tới đây là tôi đã trở về như cũ!

Tôi gãi đầu...

Rồi chợt nhớ ra. Đó là phần còn lại của những gì bà chị yêu dấu đã nói lúc đó, khi chị vò tóc tôi một cách đầy mạnh bạo...

Chị chắc rằng một ai đó sẽ kết thúc kỳ nghỉ này cho em.

Một vị thần chiến tranh.

Trích một khổ thơ haiku của thi sĩ vĩ đại Matsuo Basho (1644-1694).

Kiến thức bằng đá thường có màu đỏ được đặt trước đền thờ Thần Đạo.

Gennai Hiraga (1728-1780) là một nhà phát minh nổi tiếng người Nhật Bản. Oreki ở đây muốn cảm thán rằng cái phát minh “Máy tạo tĩnh điện” (erekiteru) nghe giống như “Eru đang trong đó ” (eru kiteru).

Đơn vị đo diện tích phòng bên Nhật thường dùng là “chiếu” – tức là bội số của diện tích một bức chiếu tatami (91x182 cm)

Một câu niệm trong kinh Phật. Houtarou cảm thấy lạ là vì đền nhà Juumonji là đền Thần Đạo chứ không phải Phật giáo.

Vị thần về mùa vụ và thương nghiệp.

Thần Inari có hình dạng là cáo nên còn được gọi là “Thiên Hồ”
(cáo trời)

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Dù được ban đôi cánh

1

Mùa mưa kéo dài đã kết thúc, để lại vồn vện một vệt mây hình cánh hoa tha thẩn giữa trời đêm được chiếu sáng bởi ánh trăng. Khuya thế này nhưng làn gió ùa vào phòng thật ấm áp và long lanh như chào đón mùa hè. Nhận thức được những đốm sáng long lanh từ đằng xa nhưng lúc này đôi tay tôi đang bận rảo trên những phím đàn còn mắt thì lia từng dòng trên bản nhạc

Nhớ như in trong đầu diễn tiến của bài hát, tôi chậm chậm ngân nga theo từng nhịp. Chút ngượng ngùng khi nghĩ đến việc ra âm thanh “là lá la” của mình sẽ vang bao xa trong sự tĩnh lặng này tôi bèn dịu giọng xuống một chút mà, như muốn nuốt trọn bài hát, tiếp tục ngân nga mỗi cái giai điệu đó không biết bao nhiêu lần. Tạm thời hài lòng với cao độ tôi hít một hơi sâu, định bụng sẽ bắt đầu thêm lời vào...

Cùng lúc đó, một âm thanh từ bên kia cánh cửa gọi tên tôi.

“Eru.”

Là ba.

Gần như chưa bao giờ ba đi đến tận phòng để gọi tôi. Là tiếng đàn hay tiếng ngân nga lúc này quá ồn ào chẳng? Tôi đáp rụt rè:

“Dạ vâng?”

“Theo ta vào phòng thờ.”

Như mọi khi, giọng nói của ba cực kỳ nghiêm trọng nhưng không tỏ ra giận dữ. Tôi nửa nhẹ nhõm nửa lo lắng vì yêu cầu có phần kỳ lạ này. Phòng thờ thường chỉ được dùng vào những lúc đại sự và tôi chẳng nghĩ ra một dịp nào gần đây cả.

“Con đến ngay ạ.”

Âm thanh những bước chân phai nhòa dần. *Có lẽ hôm nay tập đến đây thôi.* Nghĩ vậy tôi hạ nắp cây đàn organ lại rồi đóng chặt cửa sổ...

Một cảm giác chần chừ ập tới chỉ vừa khi tôi chuẩn bị bước ra khỏi phòng. Ba muốn nói về việc gì đây? Chẳng vì lý do gì nhưng tự dưng tôi lại e sợ.

Hay là quay về tập hát tiếp nhỉ? Suy nghĩ đó chợt thoáng qua đầu.

Dĩ nhiên là không thể! Bình tâm lại, tôi rồi cũng chế ngự được nỗi sợ mà cười vào nó một cái trước khi tắt đèn phòng.

Ngoài cửa sổ, xuyên qua lớp màn nhung chưa rủ xuống là một vệt mây lững lờ trước vàng trắng.

2

Hoàn tất kỳ thi cuối kỳ nghĩa là chỉ còn chờ tới kì nghỉ hè, nên chẳng lạ gì khi ngôi trường Cao trung Kamiyama lúc này tràn ngập trong bầu không khí của một mối và lười biếng. Phòng học dạy môn Địa Chất cũng không ngoại lệ... mà, tôi đang nói như thể nó vốn không vậy ngay từ đầu ấy. Và cũng đã lâu lắm rồi trước mắt tôi mới

có một cảnh tượng như vậy – cả bốn thành viên CLB Cổ Điển đều có mặt trong phòng.

Mỗi người trong chúng tôi tìm cho mình một chỗ trong căn phòng vốn đủ lớn để nhét cả một lớp. Nói vậy nghe có vẻ xa cách chứ thực ra cũng gần như là tụ ở trung tâm.

Chitanda và tôi ngồi đọc trong im lặng. Quyển truyện chữ lần này kể về một ninja, một người công chúa cùng đứa con ngoài giá thú của họ. Toàn bộ cốt truyện là những diễn tiến nhanh và liên tục các sự kiện quan trọng mà chẳng áp dụng bất cứ nghệ thuật dụng từ đặc biệt nào. Mỗi chương chỉ thẳng đuột từ việc nhân vật chính gặp cái này rồi đụng cái kia. Cũng không có lấy một câu chữ hàn lâm – nói chung là rất dễ đọc và cũng quá hợp với cái đầu mới trải qua kỳ thi căng thẳng của tôi.

Không biết Chitanda đang đọc gì nhỉ. Từ xa khó nhìn rõ nên tôi chỉ thấy đó là một cuốn sách khổ lớn với nhiều hình ảnh nên đồ rằng là một cuốn cẩm nang du lịch nào đó... nhưng chẳng màng tới việc hỏi vì xem ra đó không phải cuốn sách thú vị cho lắm. Bằng chứng là này giờ Chitanda chỉ dán đôi mắt của nhỏ vào những trang sách một cách lơ đãng.

Ibara và Satoshi thì đang đưa bút tới lui trên mặt vở mà thủ thỉ với nhau về một người có trời biết... Dừng đọc lại mà nhòm trộm tôi để ý Ibara đang là người dẫn dắt cuộc thảo luận. Với cây bút trong tay và gương mặt lộ vẻ mâu thuẫn, nhỏ rù rì:

“Là cái tay. Vấn đề chắc chắn nằm ở cái tay.”

Satoshi gật đầu đồng tình.

“Ra là vậy, đúng là cái tay há.”

“Người này không thể cử động cánh tay phải... Thực ra, nếu tớ có thể vẽ sao cho trông như đó là một vấn đề tâm lý – kiểu như người này không *muốn* dùng ấy – thì đó có thể là một chút báo hiệu cho người đọc.”

“Gà bài một chút cho người đọc là một ý tưởng hay.”

Xem ra hai người họ đang phác thảo nội dung của một manga đang sáng tác.

Từ khi rời khỏi Cộng đồng Nghiên cứu Manga, Ibara không còn tỏ ra bất cứ một sự e ngại nào trong việc để người ta biết về sở thích của cô nàng cả. Cũng có thể vì cả Chitanda và tôi đều đã biết nên chẳng việc gì phải giấu giếm hay xấu hổ, hoặc phải chẳng việc rời bỏ cái CLB đó đã khiến nhỏ thay đổi?

Chitanda đã được định sẽ kế thừa sự nghiệp của gia đình còn Ibara thì quyết đoán với đam mê của nhỏ, để mặc tôi và Satoshi với nỗi do dự đầy thảm hại. Đúng là một tình huống phiền phức.

... Không, tụi này mới là *bình thường*, là những học sinh như bao học sinh lớp mười một bình thường khác hoàn toàn chưa chắc chắn về tương lai. Hai nhỏ đó là những người duy nhất đã bước đến giai đoạn chau chuốt cho con đường của mình và đó mới là bất thường.

“Nếu cho thêm một nhân vật hỏi anh ta rằng ‘Tay anh bị sao vậy?’ thì tớ nghĩ vẫn tốt hơn nhưng vấn đề là người đó phải ở một mình trong cảnh này. Tự nhìn tay mình rồi thốt lên một tràng độc thoại tự coi thường bản thân thì nó... kiên cường thế nào ấy... Phải làm sao đây?”

“Một mình à...”

Đến đây Satoshi chợt cười toe toét mà thêm vào:

“Khi ở một mình thì cậu làm gì?”

“Ờ... ừm...”

Không chút thắc mắc nào, Ibara khoanh tay mà nhìn trân trân lên trần nhà. Một hồi sau nhỏ thốt lên với đôi mắt long lanh.

“Đúng rồi! Hay quá Fuku-chan, chính là vậy! Hóa ra tớ không cần phải nghĩ đến như vậy. Tại sao phải phức tạp hóa một vấn đề đơn giản nhỉ? Tất cả những gì tớ cần làm là cho người đó uống chút cà phê. Anh ta thoát đầu sẽ cố gắng cầm bằng tay phải, nhưng chuyển cảnh thì sẽ lả tay trái. Đúng vậy, thế là đủ tự nhiên. Chỉ cần thế thôi!”

Khỏi phải hỏi cũng biết tôi hoàn toàn chẳng hiểu mô tê gì, chỉ là hình như Ibara vừa có một sáng kiến. Phác sơ những nét lên trang vở xong, nhỏ đóng lại rồi chốt hạ bằng một tiếng:

“Tốt!”

“Bước đầu thế là xong rồi nhỉ.”

“Gần như là vậy. Dù chưa thể vẽ ngay nhưng tớ đã mừng tượng ra sản phẩm cuối cùng sẽ như thế nào rồi.”

“Vậy là quá ngon.”

Khen xong Satoshi cũng bồi thêm vào: “Nhưng lần này ít nhất cũng cho tớ biết cốt truyện nó như thế nào nhé.”

Vậy là hẳn nãy giờ đã đưa ra hết đề xuất này đến gợi ý khác mà thoát nhiên không biết đầu đuôi câu truyện là gì sao? Nên thất vọng hay cực kỳ ngưỡng mộ đây không biết.

Có lẽ nhẹ nhõm vì đã vượt qua một trở ngại, Ibara nói với âm điệu ít nhiệt tình hơn hồi nãy:

“Nói về cà phê thì hôm rồi tớ có gặp một chuyện kỳ lạ.”

“Vậy sao?”

“Tớ đến một cửa hàng bán dụng cụ vẽ ở Kiryuu, rồi...”

“Tận Kiryuu á? Sao phải đi xa thế?”

Satoshi là người cắt ngang câu chuyện và tôi liền hiểu vì sao. Kiryuu là vùng cực bắc của thành phố và phải tốn hai mươi phút từ trường cao trung Kamiyama mới tới được. Còn tính từ nhà Ibara thì tệ nhất phải cả tiếng. Gần đây đâu phải là không có tiệm bán đồ vẽ nhỉ?

Nhỏ tử tế không vui mà đáp:

“Chịu thôi. Vấn đề là... chỉ có nơi đó mới bán loại tone khá là xưa đó thôi. Dù không dùng nhiều nhưng cũng nên có chút phòng khi cần.”

“Ra vậy.”

“Tone” là cái quái gì nhỉ? Chỉ đoán được đó là một thứ cần có để vẽ manga. Hứng thú tự dưng không còn nữa tôi bèn quay lại cuốn truyện chữ và liếc qua cái đồng hồ bấy giờ đã chỉ năm giờ. Bắt đầu từ lúc này thì khó mà đọc xong hết một chương mới trước khi

trường đóng cổng. Về nhà rồi tiếp vậy, nghĩ bụng tôi đóng quyển truyện lại. Nhận ra điều đó Ibara quay về phía tôi.

“Oreki, ông cũng nghe nhé.”

“Thì đang nghe đây.”

“Thế à? Ừ thì, sau khi mua đồ xong tớ thấy khát khô nên quyết định ghé vào quán cà phê gần đó... xem như thư giãn chút vì dù sao cũng thi xong rồi. Nghe đồn nơi đó bán cà phê ngon nên tớ cũng thử và, nói sao nhỉ, vị của nó rất kỳ. Chẳng hiểu tại sao nữa.”

“Tớ đang tưởng tượng cậu đang ngồi với một tách cà phê trong cái quán đó. Y xì Houtarou.” Satoshi nói mà găng nhin cười.

Phòng má lên, Ibara chống chế: “Là tham khảo, chỉ là tham khảo xem quán đó có ngon không mà thôi! Nè, ý tưởng lúc nãy cũng từ đó mà ra chứ bộ.”

“Biết mà biết mà. Rồi... thế cái vị nó kỳ làm sao?”

Như Satoshi đã chỉ ra, tôi có thói quen đi đến những quán cà phê. Không đến mức nhận ra sự khác biệt nhỏ nhoi giữa các loại cà phê khác nhau nhưng ít ra tôi cũng biết thế nào là ngon và thế nào là dở. Nói chung là cả đời này tôi chẳng thể tưởng tượng ra cà phê mà “vị kỳ”.

Vội vẩy tay qua lại trước mặt, Ibara đính chính:

“À, thực ra khi nói kỳ thì ý tớ là ở đường.”

Tôi ngày càng thấy khó hiểu. Đường thì ngọt và cái chân lý ấy chả bao giờ thay đổi. Dường như Satoshi cũng vậy. Đơ một hồi, hần

phá ra cười mà nói:

“Tớ hiểu rồi. Nó chua phải không?”

“... Fuku-chan, cậu đang nghĩ tớ dở hơi đúng không?”

“Đùa tí thôi mà.”

Trùng mắt nhìn cái cười vô tư lự của Satoshi một lúc, rồi Ibara thở dài mà nói: “Không phải. Nó ngọt.”

“Ngọt thì không phải là bình thường sao?” Satoshi và tôi lên tiếng cùng một lúc.

Ngay lập tức Ibara động tay xuống bàn cái rằm một cái.

“Tớ nói ra ở đây là vì nó không bình thường!”

Vâng, thưa quý cô.

Nhìn cho tới khi chắc rằng hai cái mồm của tụi tôi không thể mở ra được nữa, Ibara tiếp tục: “Không chỉ là ngọt, mà nó *cực kỳ* ngọt. Trừ cái thứ cà phê đóng lon thì không gì có độ ngọt kinh khủng như vậy nên tớ đã rất ngạc nhiên.”

“Hay là tại cậu lỡ bỏ quá tay?” Tôi hỏi, và có lẽ hối lỗi vì chưa cung cấp đủ thông tin mà Ibara liền gật đầu.

“Kể chi tiết nhé. Đầu tiên tớ gọi một cà phê và một miếng bánh. Đó là bánh vị chanh và nó gần như là không ngọt, theo ý tớ. Người phục vụ đã hỏi rằng có cần sữa và đường không và tớ nói có. Cà phê được mang ra đã có sẵn sữa ở trong cùng hai viên đường đặt lên đĩa. Húp thử một ngụm đầu thì thấy bình thường, vì vậy tớ cho

một viên đường vào rồi uống tiếp thì... cơ bản chẳng khác gì nước đường nữa.”

Satoshi gật gù.

“Vậy là đường viên à... Nếu họ đưa cho cậu đường nhuyển thì còn có thể nghĩ là cậu bỏ quá tay.”

“Vấn đề ở chỗ đó. Một viên đường lại có thể khiến một tách cà phê trở nên ngọt như vậy là rất kỳ lạ. Đã suy nghĩ rất nhiều nhưng tớ vẫn chưa tìm ra điều gì bất thường cả.”

Satoshi khoanh tay lại và nghiêng đầu tỏ vẻ suy tư.

“Hừm... đường siêu ngọt sao...”

“Lạ đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng bảo là không có khả năng thì không phải.”

Ibara rướn người lên trước.

“Thật sao?”

Satoshi gật đầu một cách trang trọng rồi nói:

“Có những chất tạo ngọt mà độ ngọt của nó gấp hàng trăm... không, hàng ngàn lần so với đường. Nếu thêm vào cùng lượng như là đường bình thường thì đồ uống của cậu chắc chắn sẽ rất rất ngọt.”

“Hừm...” Ibara tỏ ra không hài lòng lắm mà đáp lại đầy thận trọng:

“Đúng là rất ngọt nhưng, như đã nói, ít ra với tớ nó chưa tới mức không uống được như cà phê lon. Với lại cậu đã từng thấy người ta đóng những chất tạo ngọt như vậy thành viên chưa?”

“Không, chưa từng. Tớ thậm chí còn không tưởng tượng nổi một thứ như thế tồn tại.”

Thế thì đề cập làm cái gì vậy trời.

“Có thể là một loại đường ngọt hơn bình thường nào đó. Ví dụ như, bằng một phương pháp sản xuất khác hay là từ nguồn khác với thứ tụi mình dùng hàng ngày.”

Buông thống tay, Satoshi quay về phía Chitanda mà hỏi:

“Này, Chitanda-san có ý tưởng gì không?”

“Hờ?”

Chitanda, người nãy giờ vẫn chăm chú vào cuốn sách khổ to với đôi mắt đờ đẫn, ngược lên như thể vừa bị Satoshi kéo tuột về hiện tại.

“Vâng, cậu vừa nói gì à?”

Tôi dám chắc rằng âm lượng của cuộc nói chuyện nãy giờ đủ lớn nhưng xem ra nhỏ hoàn toàn không để tâm. Lại cười toe toét, Satoshi đáp: “Mayaka nói rằng cậu ấy đã tới một quán cà phê rồi thế này thế kia và họ có cho cậu ấy vài viên đường. Tụi này đang bàn luận với nhau nguyên do vì sao mà viên đường đó có vẻ ngọt hơn bình thường. Cậu có rành về khoản này không?”

“Ồ, vậy à.”

Chitanda đóng sách lại rồi mỉm cười, nụ cười chột khiến tôi nhận ra có gì không ổn trong biểu cảm của nhỏ. Nhỏ vốn rất biết giữ ý, chẳng bao giờ cười toe toét, nổi trợn lòi đĩnh hay nói cái gì quá đáng. Nhưng dù có bao gồm hết những tính cách trên thì tôi vẫn thấy đó là một cái cười gượng ép, không muốn nói là giả tạo.

Nhỏ từ tốn trả lời: “Xin lỗi, nhưng nhà tớ không trồng mía hay củ cải lấy đường.”

“Vậy à, thế mà tớ cứ nghĩ là cây trồng nào cậu cũng rành rọt ấy.”

Nghe vậy ngay lập tức nhỏ cúi mặt xuống mà thì thầm.

“Tớ không biết thật. Tớ xin lỗi.”

“Ấy đừng! Cáo lỗi, cáo lỗi. Nói vậy đúng là khiếm nhã quá. Chỉ là tớ tự hỏi có loại đường bình thường nào ngọt hơn bình thường hay không thôi... Khó quá nhỉ, nhưng tớ lại rất *hiếu kỳ*.”

“Ừm, khó quá.”

Với cách trả lời như vậy tôi cũng chẳng biết nhỏ có thực sự tham gia vào cuộc bàn luận hay là đang nghĩ gì khác.

Ibara nhìn tôi trân trân. Nếu phải đoán thì có lẽ ánh mắt nhỏ như muốn nói “Chi-chan hôm nay sao kỳ vậy nhỉ? Ông có biết gì không?” Tôi chỉ biết lắc đầu thay cho lời đáp “Hoàn toàn không”.

Cuộc đối thoại không lời giữa chúng tôi vô tình tạo ra một khoảng lặng. Như muốn cứu vãn tình hình, Satoshi quay sang tôi mà hỏi:

“Houtarou nghĩ thế nào? Cậu có tin một loại đường như vậy tồn tại không?”

Nghe nãy giờ thì thực ra cũng có một ý tưởng. Tôi nghĩ bụng rằng chẳng cần thiết phải nói ra khi chưa bị hỏi tới, nhưng giờ bị rồi thì không cần giấu làm gì.

“Tôi không nghĩ chuyện này khó giải thích như các cậu làm nó thành như vậy.”

“Ồ, thật sao!” Satoshi đầy sửng sốt.

Ngược lại đôi mắt của Ibara sáng lên thấy rõ.

“Ý ông là sao? Nãy giờ ông có nghe không đấy? Tôi chả thấy điều gì bất thường ở cái viên đường đó cả.”

“Vậy thì có lẽ nó chỉ là một viên đường bình thường.”

“Hay ý ông là vị giác của tôi có vấn đề?”

“Và cậu chắc chắn sẽ phản đối.” Tôi gãi đầu rồi tiếp tục: “Nãy cậu đã mô tả rồi đúng không? Cái cách mà ly cà phê được phục vụ ấy.”

Satoshi chen vào ngay: “Trên đĩa có hai viên đường.”

“Đúng thế, nhưng tôi không nói về những viên đường.”

Cả Ibara và Satoshi đều im lặng với vẻ mặt lộ rõ sự bối rối. Khóe mắt tôi hướng về Chitanda, và dù trông như chăm chú nghe cặp mắt nhỏ vẫn dán vào một điểm vô định nào đó như thể không nhận ra là tôi đang nói.

“Ibara. Khi cậu gọi cà phê thì người phục vụ đã nói gì?”

“Tôi đã kể rồi mà. Họ hỏi có cần đường và sữa không.”

“Đó thực sự là những lời họ nói, đúng-từng-chữ sao?”

Ibara cúi mặt xuống như muốn lục lại trí nhớ. Nhỏ lắc đầu: “Tôi không nhớ rõ lắm.”

“Ờ thì hỏi vậy có hơi quá đáng. Xin lỗi nhé. Thực ra người ta quên những chuyện như thế cũng bình thường, và tớ chỉ nghĩ họ có thể đã hỏi là: ‘Quý khách có cần *thêm* đường và sữa không?’ “

Nhỏ gật đầu.

“Nhưng tôi đã thử một ngậm và vì cảm thấy quá đắng nên mới bỏ viên đường vào. Như cậu nói thì trong tách cà phê đã phải có sẵn đường nhưng rõ là không phải thế.”

“Đúng, cậu sẽ nghĩ vậy. Cơ mà, sau khi bỏ viên đường vào thì cậu làm gì?”

“Uống nó.”

“Không, ý tớ là trước đó.”

“Thì có ăn một miếng bánh, nhưng...”

“Không có đủ động gì tới cái bánh hết.”

Chitanda, người này giờ chỉ nghe trong im lặng cuối cùng cũng chủ động lên tiếng:

“Ừm... có lẽ ý của Oreki-san là cậu đã *khuấy* ly cà phê lên.”

Nghe vậy Satoshi chột thốt lên: “Ồi, đúng rồi!” Đoạn hấn quay sang Ibara mà tiếp tục đầy phấn khởi: “Đúng thế. Tách cà phê của Mayaka vốn đã được bỏ đường, nhưng vấn đề là nó bị chìm xuống

đáy tách nên ở ngậm đầu tiên cậu đã không thấy ngọt. Cho đến khi thêm viên đường ở ngoài vào và khuấy lên...”

Ibara lúc này đã nhận ra.

“Tớ hiểu rồi. Việc đó tương đương với bỏ hai đường vào cùng một lúc.”

“Rất có khả năng là như thế.”

Nói xong Satoshi gật đầu đầy mãn nguyện. Hắn quay sang tôi và cười.

“Phải nói điều này không biết bao nhiêu lần, nhưng cậu đúng là kiểu thám tử ngồi ghế bành.” [note3055]

Đâu phải cái gì thiên tài lắm đâu... chẳng qua là lấp vào chỗ sót trong trí nhớ của Ibara mà thôi.

Còn Ibara lúc này lại lưỡng lự đáp: “Ừ... tôi cũng nghĩ là có lý nhưng... nói chung là trí nhớ lờ mờ quá. Tôi nghĩ là mình không thể chắc trăm phần trăm đó là đáp án được. Chắc phải tới lần nữa để kiểm chứng.”

Quán cà phê đó gần nơi Ibara quen mua dụng cụ vẽ nên thích thì nhỏ cứ đi, chứ với lượng thông tin hiện tại thì tôi chỉ nghĩ được thế. Nghĩ đến việc về nhà, tôi định bỏ cuốn truyện vào trong cặp thì Satoshi chợt đề xuất: “Vậy tụi mình cùng đi nhé.”

Tôi bèn chúc hai người họ may mắn trên cuộc hành trình dài cả tiếng ấy...

“Dù gì thì cũng tới lúc nên bắt tay vào tập san cho năm nay rồi mà.” Hấn tiếp tục.

“Ừ nhỉ..”

“Dịp quá tốt đúng không?”

Dù là chuẩn bị cho lễ hội văn hóa thì có cần phải đến một nơi tuốt ngoại thành như vậy không? Ở trường không được à? Cơ mà, đến đó uống cà phê và tiện thể giải quyết luôn cái bí ẩn kia... ừ thì cũng không tệ. Tôi kiềm lại một phản ứng tiêu cực mà chỉ nói:

“Giờ mà đi thì quá trễ.”

Đã năm giờ bốn mươi phút chiều.

“Đúng rồi. Vậy mai nhé...” hấn khựng lại, “thực ra mai tớ bận. Việc bên Hội Học sinh.”

Mai là lễ bế giảng. Hiển nhiên Hội học sinh sẽ không thiếu việc để làm.

“Thế ngày mốt thì sao?”

Mới ngày đầu của kỳ nghỉ hè mà đã làm việc thì chúng tôi thiệt là chăm chỉ. Ibara có vẻ không phản đối. Vừa nghĩ rằng cuộc hẹn coi như được chốt thì Chitanda lên tiếng, giọng lí nhí như thì thầm:

“Xin lỗi, nhưng bữa đó tớ bận rồi.”

Sắc mặt Ibara lập tức thay đổi.

“A, đúng nhỉ! Xin lỗi tớ quên mất.”

Cả tôi lẫn Satoshi đều không hỏi gì. Sự im ắng nặng nề lại lần nữa chiếm lấy căn phòng cho tới khi Ibara tiếp tục.

“Chi-chan phải biểu diễn trong Liên hoan Hợp xướng.”

“VẬY À. THẾ CŨNG KHÔNG ĐƯỢC RỒI.”

Satoshi gật gù tỏ vẻ thấu hiểu, để lại mình tôi là chưa kịp hiểu gì. Biết là trường này rất mạnh về hoạt động nghệ thuật với chương trình này liên tiếp lễ hội kia nhưng tôi chưa lần nào nghe đến cái nào là “Liên hoan Hợp xướng”.

“Mới vào hè đã tổ chức rồi à? Trong nhà thi đấu sao?”

Sau câu hỏi tôi liền nhận được hai cái nhìn sắc lạnh.

“Dĩ nhiên là không.”

“Đó là sự kiện toàn thành.”

Hóa ra không phải là của trường. Cũng phải. Có lẽ là với mọi sự cuồng nhiệt trong cái khuôn viên này đi nữa thì tôi cũng không tin mình lại bỏ qua một hoạt động lớn. Nhẹ cả người.

“Tên đầy đủ là Liên hoan Hợp xướng Ejima, lấy tên của nhà soạn nhạc nổi tiếng của thành phố Kamiyama là Sandou Ejima. Hằng năm các ban hợp xướng không chỉ nội thành mà ở những thị trấn gần đó cũng tề tựu về đây. Họ hát đủ thể loại và không chỉ những bài hát do Endou sáng tác.”

“Tôi chưa từng nghe tới.”

Có lẽ chủ đề này chỉ mỗi mình Satoshi là chuyên. Ưỡn ngực đầy tự tin, hắn tiếp tục:

“Đó là nhạc sĩ chuyên viết nhạc cho một tạp chí giành cho thiếu nhi thời Đại Chính [note3056] tên là ‘Ngọn nến đỏ’. Ông cùng với Hakushuu Kitahara, Yaso Saijou, và Ujou Noguchi được mệnh danh là ‘Tứ đại thiên vương của dòng nhạc thiếu nhi’ cơ đấy.”

Tôi ngờ rằng cái danh “Tứ đại thiên vương” lại là sự thổi phồng của Satoshi.

“Tôi được Chi-chan rủ nên có tới tập một lần, nhưng vì muốn tập trung vào manga nên...” Giọng điệu Ibara tỏ ra đầy hối lỗi, có lẽ không chỉ nói với tôi mà cũng là giành cho Chitanda – người không đáp lại lời nào. Chắc nhỏ chưa nhận ra ngụ ý của Ibara.

CLB Cổ Điển suy cho cùng cũng chỉ là một hoạt động ngoại khóa của Cao trung Kamiyama, và ngoài điều đó thì không có gì thực sự liên kết chúng tôi cả. Tôi chẳng biết và cũng chẳng nghĩ rằng biết từng chút một những thứ xảy ra ở ngoài trường là quan trọng. Có lẽ vì thế mà suy nghĩ về cảnh Chitanda cùng Ibara hát trong ban hợp xướng làm tôi ít nhiều bất ngờ.

Đan tay phía sau gáy, Satoshi tuyên bố:

“Vậy thì để bữa nào gặp nhau lại rồi quyết định vậy, mà thậm chí gọi điện bàn bạc cũng được.”

Tôi hiểu lời nói này chỉ là che đậy cho việc hắn sẽ cố gắng sắp xếp cho cả bọn. Satoshi là vậy, luôn ôm việc nhiều hơn mọi người và một khi đã làm là không có à ư tại bị gì hết. Tôi thực sự ấn tượng về hắn ở khoản đó.

“Vâng, tớ nghĩ sẽ ổn thôi.”

Lời đáp của Chitanda là tín hiệu cho biết hôm nay thế là xong chuyện. Ngày mùa hè đúng là dài thật, đã gần sáu giờ mà trời vẫn chưa chuyển tối. Bỏ cuốn truyện vào cặp, tôi đứng dậy mà nói:

“Rồi, vậy tớ đi về đây.”

“Ô-kê, chào nhé.”

Không định nhòm trộm nhưng thời điểm sắp rời khỏi phòng Địa Chất tôi vô tình lướt mắt qua cuốn sách Chitanda đọc nãy giờ. Cũng có thể chỉ là tưởng tượng thôi, vì hình như đó là một cảm nang hướng nghiệp.

3

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè, tôi làm cho mình một tô mỳ lạnh.

Những vầng mây xám xịt lượn lờ trên nền trời như có thể đem đến một cơn mưa bất cứ lúc nào, khiến trời trưa trở lên lạnh lẽo dù đây là mùa hè. Thời tiết thế này khó có thể nói là phù hợp với một tô mỳ lạnh nhưng không còn cách nào khác. Hôm nay là cuối hạn sử dụng của gói mỳ.

Chút dấm, xì dầu, đường, dầu mè và mirin [note3057] được trộn lẫn thành một thứ sốt ăn liền. Bỏ mỳ vào nồi nước sôi, tôi cũng chuẩn bị cà chua, thịt giăm-bông và tráng một lớp trứng ốp-lết mỏng hơi cháy chút vì quên tắt bếp. Cà chua thì cắt miếng còn dấm-bông và trứng được xắt sợi. Mình làm mình ăn thì chẳng việc gì phải trang trí, thế là tôi chỉ gạn mỳ cho hết nước rồi bỏ lên đĩa cùng với những đồ ăn khác, cuối cùng rưới nước sốt lên rồi kết thúc bằng việc trét tí mù tạt ở cạnh đĩa.

Bê đĩa mỳ ra ngoài phòng khách, thêm đôi đũa và một ly trà lúa mạch là hoàn tất. Cầm đũa trên tay, tôi chuẩn bị được tận hưởng bữa trưa ngon lành của mình thì điện thoại vang lên. Tôi cố ý lơ đi mà nhìn lên chiếc đồng treo tường. Thực ra sự bốc đồng này chỉ là do trời đánh còn tránh bữa ăn nhưng quả thực hai giờ ba mươi đã là trễ hơn một bữa trưa bình thường khá nhiều rồi. Cũng tại phôi đồ lâu quá mà ra nên chẳng thể trách người gọi được. Nhìn vào tô mỳ tôi thầm cảm ơn vì mình đã không chọn món mỳ nước. Đứng lên xoay hông qua lại mấy cái, tôi bước đến điện thoại và nhấc tay nghe.

“Vâng.” Tôi lên tiếng với giọng điệu bực bội mà không ai có quyền bình phẩm.

“Dạ, cháu là Ibara. Bạn Oreki có ở nhà không ạ?”

Rất muốn nói là không nhưng giọng nhỏ dường như nghiêm trọng hơn bình thường. Rõ là không nên đùa.

“Ibara à?”

“Ồi, Oreki à. Trời ạ cái giọng trầm lúc này là gì vậy?”

“Đang chuẩn bị ăn trưa.”

“Ồ, xin lỗi nhiều. Nếu làm phiền thì để...”

Ibara mà chủ động gọi thì nghĩa là có chuyện, và tô mỳ lạnh đành phải chờ thêm vậy.

“Không sao. Có chuyện gì à?”

“À thì...”

Do dự, nhưng rồi nhỏ cũng tiếp tục.

“Ông có biết bất kỳ nơi nào mà Chi-chan có thể đang ở đó không?”

Tôi chuyển tai nghe sang tay kia mà nói:

“... Sao lại hỏi tở?”

Rồi ngay lập tức bị mắng.

“Vì tôi đã gọi cho mọi người khác và ông là người cuối cùng.”

“Thế à.”

Tôi vốn muốn hỏi thêm rằng cụ thể chuyện như thế nào nhưng quyết định bỏ qua một bên. Ibara hình như đang ở thế bị dồn đến chân tường rồi.

“Dự đoán đầu tiên là trường mình.”

“Ừ.”

“Rồi có thư viện thành phố, rồi quán cà phê gần trường Sơ trung Kaburaya ấy – tên gì nhỉ – cái quán từng đi chung với Oohinata ấy. Còn có quán ‘Sandwich Dứa’ nữa nhưng nó dòi đi rồi.”

Tôi tiếp tục liệt ra những cái tên mà Chitanda đã từng đến. Trong số đó khả năng cao nhất tôi nghĩ là thư viện. Khó mà tin được nhỏ lại đi uống cà phê một mình.

“Được rồi, cảm ơn nhé. Tôi không nghĩ tới thư viện thành phố. Fuku-chan có công tác trên trường nên tôi đã nhờ nhưng cậu ấy bảo là không thấy giày của Chi-chan.”

“... Rốt cuộc là có chuyện gì?” Tôi rồi cũng phải hỏi, đồng thời nhớ lại câu chuyện của hai ngày trước. “Chẳng phải hôm nay là Liên hoan Hợp xướng à? Và Chitanda chưa đến sao?”

“Đúng vậy.”

Xem ra đây là lý do nhỏ tổ ra vội vã như vậy.

“Cậu ấy sẽ phải lên sân khấu vào lúc sáu giờ nhưng hiện tại thì ở đâu không biết.”

Mọi sức lực như rời khỏi cơ thể tôi sau khi nghe đến cụm từ “sáu giờ”.

“Lỡ cậu ấy còn ngủ thì sao?”

“Cậu ấy khác ông.”

“Đúng là tớ đôi khi có trễ nhưng không bao giờ ngủ quá thời gian chuông báo thức cho phép nhé. Mà thôi, điều đó không quan trọng. Đã vậy thì dời phần chuẩn bị một chút không được à?”

Càng ngày lời nói của Ibara càng tỏ ra mất bình tĩnh.

“Vấn đề không phải chỗ đó. Có một cụ bà nói rằng đã đi chung xe buýt với Chi-chan từ nhà cậu ấy ở Jinde tới tận Nhà văn hóa Thành phố.”

Tôi đoán đó cũng là địa điểm tổ chức nhạc hội. Từ nhà đạp xe tới đó chắc mất tầm mười phút.

“Vậy là cậu ấy biến mất sau khi đã đến Nhà văn hóa, và tôi đoán cậu đã lục soát hết tòa nhà trước khi gọi cho tớ đúng không?”

“Nhiều lần rồi, và hoàn toàn không có chút dấu vết của cậu ấy.”

Tôi lại đổi tai nghe qua tay khác.

“Ờ có nên lo không?”

“Tôi cũng không biết nữa. Vẫn nghĩ rằng cậu ấy sẽ đến kịp giờ nhưng hiện tại người quản lý ban hợp xưởng đã bắt đầu lo lắng nên mới nhờ tôi liên lạc khắp nơi.”

“Hỏi thế này thì có hơi trễ, cơ mà tại sao cậu lại đang ở đó?”

“Thì đã bảo từng đến tập chung một buổi còn gì? Hôm nay thì nên tôi cũng muốn đến phụ giúp. Dù gì cũng chỉ có một ngày.”

“Rồi hiểu. Ờ, cơ mà... cậu ấy không có ở đây.”

Tôi chủ định nói đùa để giúp Ibara hạ hỏa một chút, nhưng thay vì vậy chỉ nhận được một phản hồi lạnh tanh.

“Tôi không nghĩ tôi ấy ở nhà cậu.”

“Thế à?”

“... Rồi cảm ơn. Tôi cúp máy đây.”

“Ờ.”

Đầu dây bên kia đã cúp. Tôi đặt tai nghe xuống rồi quay lại tô mì lạnh. Có hai điểm nổi bật của mì lạnh so với mì thường: không bị rộp lưỡi và có thể ăn rất nhanh.

Nhà Văn hóa thành phố Kamiyama là một tòa nhà bốn tầng được bao bởi những miếng ghép màu đỏ giả gạch nung. Nhà được phân

thành hai khu: một hội trường lớn và một nhỏ nhưng đều mang đến cảm giác sang trọng. Phải tới khi nhìn vào bảng thông tin tôi mới biết hội trường lớn có sức chứa khoảng một ngàn hai trăm mười, gấp ba lần hội trường nhỏ. Một tấm biển đề “Liên hoan Hợp xưởng Ejima” đứng dõng dạc trên thềm đá cẩm thạch đen ngay trước lối vào đang tấp nập người qua lại.

Nhạc hội có lẽ đã bắt đầu từ hai giờ. Thực tế rằng phải bốn tiếng sau mới tới lượt Chitanda lên sân khấu là đủ để hiểu cho quy mô và số lượng các đội tham dự, hoặc cũng có thể chiều và tối được phân thành hai phiên cách nhau. Dù sao thì tôi cũng chả biết được nếu không có thông tin.

Tôi bước về quầy tiếp tân mà bắt chuyện một chị mặc đồng phục màu xanh nhạt.

“Dạ...”

Người tiếp tân này, dù nhận ra tôi là học sinh, vẫn giữ thái độ tươi vui và lịch sự nói:

“Vâng. Chị có thể giúp gì cho em?”

Ngay lúc đó tôi chợt nhận ra một thiếu sót. Tôi hoàn toàn không biết mô tê gì, kể cả cái tên của ban tập xưởng mà Chitanda tham dự. Lúc này chỉ nghĩ đơn giản là tới phòng chờ của ban nhạc và gặp Ibara...

“Này em?” Chị tiếp tân tỏ ra bối rối.

“Ồ, em xin lỗi.”

Mất vài giây để tôi chỉnh lại câu hỏi của mình.

“Chị có thể cho em biết phòng chờ của ban hợp xưởng sẽ biểu diễn vào lúc sáu giờ không ạ.”

Nghe đến đây chị cười tươi rồi dò tìm một chút ở mớ giấy tờ trong tay.

“Vào lúc sáu giờ là Ban hợp xưởng tổng hợp Kamiyama. Phòng A7, tầng hai đó em.”

Ồ, cái tên đơn giản thật. Cảm ơn chị tiếp tân, tôi leo lên tầng hai mà nhanh chóng tìm thấy căn phòng chờ được đánh số A7. Ước đoán dựa trên khoảng cách so với cánh cửa ở phòng bên thì không gian bên trong chắc khoảng hai chục mét vuông. Cửa phòng màu trắng xám và dường như là bằng sắt được dán lên một tờ giấy đề “Ban Hợp xưởng Tổng hợp Kamiyama”. Sợ rằng gõ lên cửa sắt sẽ gây tiếng động lớn nên tôi chỉ lẳng lặng mở.

Người đầu tiên trong phòng nhìn tôi với biểu cảm như vừa bị ai tát vào mặt. Đó là Ibara với đôi mắt nở to đầy ngạc nhiên.

“Chào.” Tôi giơ tay lên rồi bước vào, ngay lập tức bị vướng chân vào một cái giá để dù ở sát cạnh cửa. Cái giá có vẻ không chắc chắn ngã cái rầm dù tôi chỉ tác động một lực rất nhỏ. Một cây dù bị văng ra.

”Oái.”

“Làm cái gì vậy trời!”

Thân là người lẽ ra phải đồng dục tuyên bố “Tiếp viện đến rồi đây!” nhưng chính tôi lại gây lộn xộn ngay ở bước đầu tiên. Một bà cụ đang ngồi ghế thót lên “Ồi!” rồi đứng dậy, chắc đó là dù của bà.

“Cháu xin lỗi ạ.” Tôi liền dựng lại giá và đặt cây dù trở lại vị trí cũ, rồi lấy từ trong túi một cái khăn mù xoa để lau bàn tay ướt sũng.

“Không đâu, ta mới là người cần xin lỗi.”

Nói xong bà cụ ngồi xuống. Bà mặc áo khoác đầm đều màu đen toát ra một sự trầm buồn, và dáng ngồi thẳng lưng cũng để cho tôi ấn tượng rất mạnh mẽ.

Phòng chờ A7 quả thật cũng chỉ cỡ tôi ước lượng nhưng không gian bên trong lại trơ trọc đến bất ngờ. Ngoài mười cái ghế gấp thì trong phòng chỉ có thêm một cái bàn đơn dựa sát tường – không chút gì hơn. Trên bàn là túi xách các loại cùng lật vật đồ cá nhân. Phía tường bên kia hóa ra cũng có thêm những chiếc ghế san sát nhau. Có lẽ vì còn lâu mới tới giờ diễn nên chỉ có Ibara và bà cụ ở trong phòng. Ibara chạy về phía tôi và, có lẽ hối lỗi vì lời bộc phát khi tôi lỡ làm đổ giá dù, nhỏ chỉ nói: “Cám ơn vì ông đã tới.”

Dù đã nói chuyện qua điện thoại nhưng tôi vẫn cảm thấy mình hơi bao đồng. Tại sao phải lao đầu vào một rắc rối không ở trong trường chứ? Nhưng rồi tôi lại nghĩ thể loại người nào mà vô tình đến mức biết bạn bè có chuyện vẫn ung dung mút từng cọng mỳ nào? Thế rồi tôi đã đến đây. Nói là vậy nhưng được Ibara cảm ơn khiến tôi thấy kỳ. Tôi tránh ánh nhìn của nhỏ mà nhìn quanh quất căn phòng.

“Chitanda vẫn chưa đến à?”

“Ừ. Cậu ấy lại không có điện thoại mới khổ...”

“Lẽ ra phải đến lúc mấy giờ?” Vừa nói tôi vừa dòm đồng hồ. Gần ba giờ rưỡi.

“Một giờ.”

“Sớm vậy cơ à?”

“Đại diện của các ban phải lên sân khấu khi nhạc hội khai mạc, thế nên Chi-chan phải đến từ lúc đó.”

“Vậy là trễ tiết mục khai mạc rồi, còn diễn thật thì là sáu giờ. Những người khác đâu?”

“Những người cần phải đến sớm thì đã đến rồi, giờ đang ở hội trường để nghe các tiết mục khác. Những thành viên còn lại sẽ đến vào lúc năm giờ.”

Như vậy là tới trước năm giờ việc Chitanda không xuất hiện không có ảnh hưởng nghiêm trọng gì tới ban nhạc. Âu cũng là tin tốt, nhưng việc Chitanda đột nhiên biến mất dù đã tới đây mà không nói với ai xem ra không phải chuyện nhỏ. Có chút lưỡng lự về việc nên nói những điều đang suy nghĩ với Ibara hay không, nhưng nhìn nhỏ có lẽ đã rất rối thế này tôi không thể không hỏi:

“Chúng ta có thực sự cần Chitanda không?”

“Cái gì?”

“Ý tớ là, trong một ban hợp xướng thì rất nhiều người sẽ hát đúng chứ? Dù sẽ không trọn vẹn nhưng thiếu một người cũng đâu ảnh hưởng lắm?”

Ibara lắc đầu, “Không được đâu.”

“Tại sao? Hay là hôm nay có gia đình cậu ấy đến dự?”

“Có thể, nhưng đó cũng không phải vấn đề... Chi-chan có một đoạn phải solo.” [note3058]

Trời ơi. Nghĩ vậy tôi ngược lên trần nhà.

Dù không biết họ sẽ hát bài gì nhưng tôi thừa hiểu người được giao trọng trách solo là ngôi sao của cả ban hợp xướng. Tình thế này khó mà cười được nữa. Ibara có lẽ chỉ lo về sự an toàn của Chitanda, chứ các thành viên còn lại hẳn là lo về việc liệu có thể trình diễn hay không ấy chứ.

Cổ xua tan bầu không khí tiêu cực, tôi hỏi thêm một câu.

“Cậu còn thông tin gì về nơi cậu ấy có thể đến không?”

Ibara lấy ra một cuốn sổ nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay. Vừa lướt qua các trang nhỏ vừa nói:

“Juumonji-san báo rằng Chi-chan không đến chỗ cậu ấy. Ngoài trường ra thì cậu ấy còn đề xuất thêm Vườn hoa Lâu đài và tiệm sách Kobundo. Chị Irisu thì thêm vào một cửa tiệm giặt là tên Houki-ya và đền Arekusu.”

Tôi gãi đầu.

“Houki-ya thì không biết nhưng ba nơi còn lại rất xa. Đến đây bằng xe buýt nghĩa là cậu ấy phải đi bộ và những nơi đó đâu phải cứ muốn là đi được?”

“Thực ra nếu muốn cậu ấy hoàn toàn đủ khả năng... nhưng tôi không tưởng tượng ra lý do nào để làm điều đó cả.”

“Nhưng ít ra trạm xe sẽ gần hơn, ý cậu là cậu ấy có thể bắt xe buýt để đi đến những nơi như vậy à?”

“Nhưng tại sao lại làm thế?”

Tôi cũng chẳng hiểu... ý là trên phương diện bình thường. Hẳn là phải có yếu tố nào đó...

“Nè, có khi nào Chitanda muốn đi đâu đó rồi... chỉ là nói thôi nhé, lỡ cậu ấy gặp tai nạn rồi bị thương...”

“Đừng nói gở!”

Glọng Ibara như lạc đi.

“Làm thế quái nào tôi biết được...”

Tôi lại gãi đầu.

Tay nắm của cánh cửa sắt kêu “cách” một tiếng rồi cánh cửa từ từ chuyển động. Ibara và tôi liền hướng mắt theo, nhưng người đang đứng ở lối vào không phải Chitanda mà là một người phụ nữ trông cũng phải bốn mươi. Bà cô khoác áo màu be và trên tóc có đính một trang sức lóng lánh như pha lê, hoặc có thể chỉ là thủy tinh được gia công sắc sảo. Chắc là người trong ban nhạc.

“Cô Danyabashi.” Ibara lên tiếng.

Bà cô tên Danbayashi tiến về chúng tôi với bộ mặt đanh lại mà hỏi:

“Thế nào? Con bé đến chưa?”

“Chưa ạ.”

“Thế à. Không tốt rồi.”

Hàng lông mày bà nhú lại khi lắng nghe những lời đó, rồi nói với Ibara như thể chợt nhận ra tôi.

“Còn đây là...”

“À vâng, đây là Oreki-kun. Tụi cháu chung CLB với nhau. Cậu ấy đến đây để giúp tìm ạ.”

Để Ibara xưng là “Oreki-kun” [note3059] chẳng khiến tôi dễ thở hơn chút nào. Vừa nghĩ đến tôi đã bắt gặp ánh mắt nhỏ.

“Đó là lý do cậu đến đây phải chứ?”

Dĩ nhiên. Chẳng lý gì mới đầu hè mà tôi lại tới đây để nghe nhạc cả. Gật đầu một cái, tôi liền được cô Danbayashi hỏi:

“Cháu có biết gì không?”

Nghếch mặt, tôi đáp: “Dạ không, hiện tại thì không.”

Bà cô buông một cái thở dài như cố tình.

“Thế à...”

Biểu cảm và giọng nói của cô Danbayashi lại lần nữa tràn trề trong nỗi bức dọc.

“Biết là sẽ có áp lực, nhưng nghĩ đến việc con bé thậm chí còn không xuất hiện... Thề có thần linh, thật không thể tin được!”

“Lỡ cậu ấy chỉ cần thời gian để bình tĩnh sao ạ?”

“Nếu vậy phải báo trước với ít nhất một người chứ? Dù có lo lắng cỡ nào thì biến mất mà không nói ai vẫn thật vô trách nhiệm.”

Đến sáu giờ mới biểu diễn thì nửa phần trong tôi nghĩ rằng bà cô này chỉ đang làm quá, nhưng nửa còn lại thấu hiểu rằng việc bực bội khi ngôi sao của ban nhạc lại vắng mặt là bình thường. Tuy nhiên tôi không đồng tình việc nói rằng Chitanda bỏ trốn vì áp lực. Đúng nhỏ không phải thuộc dạng không bao giờ lo lắng, ví dụ như hồi phỏng vấn qua đài phát thanh trường ấy, nhỏ chắc chắn là đã sợ tới đờ người nhưng dù có trong hoàn cảnh như vậy nhỏ vẫn hoàn thành những gì cần hoàn thành. Vì vậy đặc biệt trong dịp này khó mà khiến tôi tin được là nhỏ không chịu nổi. Có thể nhỏ có lý do để chưa đến được và chắc chắn không tầm thường như “áp lực”.

“Có lẽ chúng ta phải gọi về nhà con bé vậy.”

Cô Danbayashi tự thì thầm với mình. Ngay lúc đó bà cụ nãy giờ vẫn an toạ trên chiếc ghế xếp chọt lên tiếng:

“Không cần phải lo, tôi tin rằng cháu nó sẽ đến kịp thôi.”

“Tôi hiểu mà bà Yokote, nhưng tôi phải lo chứ.”

Đáp lại lời của cô Danbayashi, người rõ ràng đã không còn bình tĩnh, bà cụ tên Yokote không một lần tỏ ra nóng vội.

“Có nhiều thứ xảy ra với lớp trẻ – nhiều điều lắm. Cô nên cho cháu nó một tiếng nữa mà đừng la mắng tội nghiệp.”

“Lại nữa... Chẳng phải hồi nãy bà cũng nói lời này sao?”

“Nếu thế thì, tôi cho rằng mình đã nói như vậy.”

Bà cụ Yokote vẫn cực kỳ bình thản, có lẽ điều đó cũng khiến bà cô Danbayashi nhận ra sự nổi nóng của mình mà quay mặt đi.

“... Ừm, vẫn còn chút thời gian. Được rồi, chúng ta đợi thêm vậy.”

Nói xong ngay lập tức bà cô rời khỏi phòng mà không thèm nhìn tôi với Ibara một cái. Nghe tiếng cánh cửa sập vào, tôi lên tiếng hỏi mà tâm trí vẫn còn bần thần.

“Thế... đó là ai vậy?”

“Cô Danbayashi là... nói sao nhỉ, đại thể là... quản lý của ban nhạc.”

“Ý cậu là trưởng ban.”

“Không hẳn là dẫn đoàn lên hát hay hát chính gì cả. Ừm.. nói chung là tự nhận việc phụ trách thôi.”

Tôi nghĩ là mình hiểu. Thi thoảng hay có người như vậy.

“Nãy bà có nói gì đến vụ ‘hồi nãy’. Bộ lúc nào cũng thế à?”

Ibara rầu rĩ trả lời: “Đúng vậy, *luôn luôn*.”

Tôi liếc qua cụ bà Yokote. Nếu những thành viên khác đã cùng đến hội trường để xem văn nghệ thì hẳn là bà có lý do lưu lại đây mà ngồi một mình thế này. Một suy nghĩ khác thoáng qua đầu khiến tôi quyết định hỏi:

“Nè Ibara, nãy cậu bảo có một cụ bà đã đi chung xe buýt với Chitanda từ Jinde phải không? Là bà ấy à?”

“Đúng vậy. Là bà Yokote.”

Đúng như tôi nghĩ. Cũng khó mà chắc chắn được vì vốn vùng Jinde rất rộng nhưng khả năng cao là bà Yokote này sống gần nhà Chitanda. Họ đã biết nhau từ trước, điều này giải thích được hành động nói đỡ của bà khi nãy.

Có lẽ không chịu nổi việc đứng yên một chỗ, Ibara hướng mắt về phía cánh cửa.

“Tôi sẽ đi tìm xung quanh lần nữa.”

“Tớ cũng sẽ tìm một chút.”

“Cảm ơn.”

Rồi nhanh chóng nhỏ bỏ lại tôi và bà Yokote ở lại.

Vì Chitanda chỉ mất tích sau khi đến đây nên bà cụ này hẳn là người cuối cùng để ý tới nhỏ. Cố gắng lòng sục khắp nơi để tìm là tốt nhưng với tình hình hiện tại chẳng có thông tin nào có thể dẫn tới một nơi chốn khả dĩ. Có lẽ nên tận dụng mọi thông tin từ bà Yokote đã.

“Dạ, cháu xin lỗi ạ.” Tôi lên tiếng.

Đặt tay lên đùi, bà khẽ nghiêng đầu tỏ vẻ hiếu kỳ.

“Sao thế cháu?”

“Cháu được biết là bà đã đi cùng xe với Chitanda...-san [note3060] ạ. Cháu đang cần mọi thông tin để tìm cậu ấy. Bà có thể kể cho cháu nghe bất cứ điều kỳ bà đã thấy không ạ?”

“Ôi trời, cháu là...”

Không trả lời câu hỏi, bà chỉ nhìn tôi rồi cười tươi.

“Ta đã nghĩ rằng mình đã gặp cháu ở đâu rồi. Cháu là cậu trai trẻ đã cầm ô cho con gái nhà Chitanda vào lễ hội Búp Bê Sống năm nay phải không? Cháu làm giỏi lắm!”

Ồ, đúng là có dịp như vậy. Bà cụ sống ở Jinde nên đến xem lễ hội cũng là việc dễ hiểu. Có khi thế này lại càng hay.

“Cháu cảm ơn bà ạ. Vậy... Chitanda-san thế nào ạ?”

Tôi hỏi với giọng điệu hối thúc. Bà Yokote thì thầm “Xem nào...” rồi suy nghĩ một thoáng, trước khi trả lời chậm chậm từng câu chữ.

“Ta tự đi đến trạm xe buýt ở Jinde. Chitanda-san thả con gái xuống xe rồi mở cửa kính chào cả hai.”

“Chitanda-san” mà bà kể xem ra phải là ba hay mẹ nhỏ, [note3061] nhưng lúc này thông tin đó không quan trọng.

“Tiểu thư nhà Chitanda và ta chào nhau, rồi đứng che dù mà chờ tới khi xe buýt đến.”

Chi tiết thu hút sự chú ý của tôi là việc Chitanda được chở bằng xe. Lại sao lại không đi luôn từ nhà đến đây nhỉ? Ủm, câu trả lời đơn giản có thể là vì chở đến bến thì gần hơn, và người “Chitanda-san” này có chuyện hệ trọng hơn cần làm.

Nếu phải đi tìm thì vẫn còn chút thắc mắc cần được giải đáp.

“Bà có nhớ Chitanda...-san mặc gì không ạ?”

Một lần nữa bà Yokote thì thầm: “Xem nào...”

“Đó là bộ đồ sẽ dùng để lên sân khấu. Áo thun trắng và váy đen. Một đôi giày cũng màu đen... và tất màu trắng. Cô bé còn mang một túi xách màu kem nữa và... ồ, cây dù thì lại là màu đỏ huyết. Một lựa chọn kỳ lạ, ta nghĩ vậy.”

Nếu đó là trang phục trình diễn thì tôi tự hỏi cái áo khoác màu be của bà cô Danbayashi rốt cuộc đóng vai trò gì trong ban, hay là sẽ bị thay ra trước khi bà lên sân khấu nữa. Mà kệ, ngoài hai thứ phụ kiện mang bên mình Chitanda cơ bản là “đơn sắc”. Tìm một người như vậy trong nhà văn hóa lúc này thì hơi khó, nhưng đứng ngoài đường thì nổi lắm.

“Vậy là bà với cậu ấy cùng lên xe buýt ạ?”

“Đúng rồi. Chỉ có hai người chúng ta thôi.”

“Đó là chuyến mấy giờ vậy ạ?”

“Là chuyến một giờ, không di không dịch khác nào cả.”

“Và xe đến đây lúc mấy giờ ạ.”

“Khoảng một giờ rưỡi.”

Theo như Ibara thì Chitanda lẽ ra phải có mặt lúc một rưỡi, vậy là nhỏ đã lên đúng chuyến xe cần thiết để không bị trễ. Sớm hơn thì phạm vào giờ cơm và cũng chẳng lý do gì phải đi sớm cả. Tôi khâm phục cách bố trí giờ giấc của nhỏ.

“Rồi Chitanda cũng xuống xe tại đây phải không ạ?”

“Đúng thế.” Bà Yokote gật đầu rồi thêm vào: “Hai chúng ta đi cùng nhau tới tận phòng chờ nhưng rồi cô bé đã rời khỏi trước khi ta

biết điều đó.”

Dù người đồng hành đã biến mất một cách kỳ bí nhưng bà Yokote vẫn yên vị như thể chỉ là chờ Chitanda quay lại. Tôi không biết tinh thần mạnh mẽ ấy là do đâu. Phải trải qua bao nhiêu mới có thể giữ được sự bình tĩnh trong một tình thế cấp bách như bây giờ.

“Bà có biết Chitanda có thể đã đi đâu không ạ?”

Bà Yokote đáp lại câu hỏi cuối cùng của tôi bằng nụ cười thật thanh bình.

“Ta chắc với cháu rằng cô bé ấy chỉ đang cần một chút khí trời cho qua cơn lo lắng mà thôi. Cháu đừng lo.”

4

Rời khỏi phòng chờ, tôi có thể nghe những âm thanh huyền ảo từ lối vào hội trường nơi Ibara đang tìm kiếm lần nữa. Thân là đến đây để “tìm” nhưng quả thật không còn nhiều thời gian. Chitanda có thể đi đâu và vì việc gì nhỉ? Nhìn thấy tôi đang đứng trước cửa phòng chờ, Ibara nheo mày một chút.

“Vẫn còn ở đó à?”

Rồi tiếp tục mà không cho tôi thời gian trả lời.

“Thế cũng tốt. Fuku-chan có gọi báo là cậu ấy chuẩn bị rời khỏi trường rồi hỏi là có cần giúp gì không. Tôi mới bảo là sẽ hỏi cậu rồi nói với cậu ấy sau.”

Quá tốt. Satoshi rất đáng tin cậy trong việc tìm kiếm thông tin.

“VẬY À...”

Nãy chúng tôi có đề cập tới Thư viện Thành phố và Vườn hoa Lâu Đài nên một phương án là nhờ Satoshi kiểm tra một trong hai nơi đó nhưng, thật lòng mà nói, điều đó chả khác nào đánh cược với một khả năng cực kỳ thấp vậy. Đồng hồ đã sắp điểm bốn giờ và chúng tôi nên cảm thấy lo là vừa. Không thể nào lãng phí nguồn nhân lực vào một tối kiến như vậy...

Một suy nghĩ từ nãy giờ vẫn quần quanh trong tâm trí tôi. Không dễ để định hình thành lời nói, tuy nhiên ít ra vẫn tốt hơn là bắt thằng bạn chí cốt chạy vòng vòng cả thành phố. Hy vọng quyết định này là sáng suốt.

“Bảo cậu ấy đến nhà ga.”

“Nhà ga Kamiyama à?”

Ibara nói mà như hét lên: “Rồi đến đó thì làm gì?”

Dĩ nhiên không phải bảo hắn đi chơi rồi.

“Không hẳn là nhà ga nữa. Tớ muốn Satoshi đến cái trạm xe buýt nối với nó ấy. Lấy một tấm bản đồ các lộ tuyến cùng thời gian biểu và mang đến đây.”

Ibara mở miệng chực muốn nói điều gì. Hắn là muốn biết tại sao nhưng nghĩ một hồi nhỏ chỉ đơn giản mím môi một cái.

“Bản đồ lộ tuyến và thời gian biểu. Hiểu rồi.” Nhỏ gật đầu, “Rồi cậu ấy sẽ chuyển cho ông đúng không?”

“Tớ sẽ đợi ở lối vào. Khá đông nhưng chắc sẽ ổn thôi.”

“Được rồi.”

Liên lập tức Ibara rút điện thoại ra và chỉ vài giây sau đã kết nối với Satoshi. Nhỏ nhanh chóng truyền đạt lời nhắn của tôi rồi cúp máy. Vẫn cầm điện thoại trong tay nhỏ nhìn tôi và nói:

“Cậu ấy bảo mười lăm phút sau sẽ tới.”

Dù là đi từ trường Kamiyama thì đến đây cũng mất hơn khoảng đó, và chưa xét tới việc hấn thậm chí sẽ không được như vậy. Satoshi còn phải ghé qua trạm xe để lấy đồ nữa. Có lẽ “mười lăm phút” chỉ là diễn tả việc hấn sẽ gấp gáp thế nào thôi, chứ tôi thì chẳng dám tưởng tượng cảnh Satoshi vì mình mà xui xẻo gặp phải bất trắc trên đường...

“Cậu có thể nhắn tin bảo cậu ấy đừng chạy xe nhanh quá được không?”

“Ừ, ý hay đấy.”

“Giờ cậu sẽ làm gì?”

“Tôi chỉ mới tìm xong nửa khu nên giờ sẽ kiểm nốt nửa còn lại. Nếu cũng không thấy thì ra cái công viên gần đây thử... nói chung đừng lo cho tôi. Cứ làm việc cậu cần làm là được.”

Chẳng còn cách nào khác. Không có điện thoại nên xem ra tôi sẽ khó lòng mà thông báo với nhỏ nếu phát hiện được gì.

“Được rồi. Lát nữa gặp lại.”

Tôi để lại Ibara đang hý hoáy nhắn tin mà đi xuống tầng trệt.

Dù đã bắt đầu từ hai giờ nhưng không gian chỗ lối vào vẫn chật cứng. Rất nhiều nhóm đang tranh thủ luyện tập. Nhìn những dòng

người tới tập vào ra tôi đồ rằng nhiều người cũng chỉ đến để xem một hai tiết mục nhất định mà thôi. Đứng ngay trung tâm của thềm đá hoa dẫn vào hội trường, tôi tiện thể đảo mắt một cái để xác nhận rằng Chitanda không có ở đây.

Áo thun trắng và váy đen. Rất nhiều người sở hữu kiểu ăn mặc như vậy nhưng chả có cái mặt nào tựa tựa nhỏ dù chỉ một chút. Mà... nếu có mặt ở đây thì nhỏ đã ba chân bốn cẳng quay về phòng chờ rồi chứ lo gì?

Tới lúc này tôi mới để ý một chồng tờ bướm được để trên bàn tiếp tân. Cũng cần cái gì giết thời gian trong lúc chờ Satoshi nên tôi lấy một tờ rồi bước ra ngoài. Đứng ở chỗ có lẽ là nổi nhất – ngay trước tấm biển “Liên hoan Hợp xướng Ejima”, tôi bắt đầu đọc.

Tờ bướm màu kem được in bằng giấy bóng. Thời điểm bắt đầu được ấn định rõ là hai giờ nhưng kết thúc thì không được đề cập. Có lẽ để thế thì ban tổ chức sẽ linh động hơn trong công tác bố trí chương trình hoặc giải quyết những tình huống không mong muốn. Tuy vậy, một ý nghĩ chợt thoáng qua tôi phê bình rằng làm vậy thì khách đến xem khó mà đặt bữa tối theo ý mình được.

Phần giành để giới thiệu tiết mục của các ban hợp xướng được viết khá nhỏ. Hầu hết đều trình diễn những tác phẩm của nhạc sỹ Sandou Ejima. Chưa từng nghe tới cái tên ấy tới khi Satoshi đề cập nhưng xem ra người này thuộc về một niên đại khá xa rồi. Những ca từ khá cổ. Tôi lướt qua một lượt và chỉ dừng lại ở nơi có bài hát sắp được nhóm của Chitanda – ban Hợp xướng Tổng hợp Kamiyama – trình diễn.

“Là đây à...”

Một bài hát mang tên “Phóng sanh chi nguyệt”

Tôi tự hỏi có ai từng nói với Ejima rằng nghe hết như một tác phẩm của Rentarou Taki không nữa. Hơi chán ngán, tôi đọc một tua đến hết bài.

Phóng sanh chi nguyệt

Hót hay sao, hỡi loài chim trong lồng!

Nhưng ta ca ngợi, thứ gọi tự do,

Cõi niết bàn, thế giới này được đâu.

A! Ta lạy tạ. Ta tha thiết.

Được nằm dưới trời, bầu trời rộng thênh.

Bay đi nhé chim, lồng ta đã mở.

Duyên dáng sao, hỡi loài cá trong chậu!

Nhưng ta ca ngợi, thứ gọi tự do,

Cõi niết bàn, thế giới này được đâu.

A! Ta lạy tạ. Ta tha thiết.

Được nằm trên biển, biển rộng nghìn trùng.

Bơi đi nhé cá, chậu ta đã cạn.

“... Hiểu chết liền.”

Không may là tôi chả có chút thứ gọi là “cảm thụ văn học” cả, nhưng ít nhất cũng nên ghi trong đầu việc bài hát này nói tới cái gì cho chắc. Hình như bạn còn biểu diễn thêm một tiết mục nữa nhưng ngoài cái tựa thì chẳng có thông tin nào khác... mà cũng không cần. Đó là một bản nhạc pop nổi tiếng – tới nổi cả tôi cũng biết. Nội dung nói về việc mong muốn mọi người sống trong thanh bình hay đại loại vậy.

Cuộn tờ bướm lại rồi giữ bên tay phải, tôi bắt đầu gõ nó vào tay trái nhịp nhàng theo một giai điệu. Đầu óc mơ màng, tôi đưa mắt nhìn quang cảnh xung quanh. Bên ngoài cánh cửa bằng kính không có một vầng mây khiến nắng càng gay gắt. Một bà cụ vừa che dù vừa lau mồ hôi, rồi tự dừng cười tươi. Tôi tự hỏi điều kỳ quái nào đã khiến bà vui thì chợt nhận ra trong đây đang mở máy điều hòa. Tôi không nghĩ là sẽ mát đến vậy vì máy điều hòa được lắp đặt trên tận tầng ba, thậm chí những căn phòng tầng một nơi tôi đến lúc này còn chả cảm nhận thấy gì. Xem ra bên ngoài kinh khủng lắm.

“Hửm?”

Có một điểm đáng chú ý từ bà cụ đó.

Váy đen và áo thun trắng cùng một cái túi nhỏ đeo trên vai. Trừ lớp áo khoác xanh đậm thì đây cũng là cách ăn bận của Chitanda. Có vẻ bà không phải là khách mà cũng là thành viên của một ban hợp xướng nào đó.

Váy, áo thun, áo khoác, túi đeo vai, dù che nắng. Máy điều hòa... và một nụ cười.

“Ồ!”

Đúng rồi.

“Cây dù che nắng.”

Cạnh lối vào nhà Văn hóa là những chiếc dù được dựng sát vào nhau. Chỗ tường bao ngoài hội trường cũng được bố trí những cái giá để dù— có lẽ vì chỗ lối vào khó mà giữ được một ngàn sáu trăm cây trong trường hợp tệ nhất. Thế nhưng bà cụ ấy lại vẫn cầm dù mà lên lầu.

Chợt nhận ra, tôi tiến về quầy lễ tân mà gặp lại chị gái lịch sự lúc nãy.

“Em cần tìm gì nữa phải không?” Chị hỏi.

“Hỏi câu này thì có hơi lạ, nhưng...”

“Không sao đâu. Chị sẽ giúp em hết sức có thể.”

Có nhìn kiểu gì thì tôi chẳng phải chỉ là một thằng nhóc sao? Có cần lịch sự *đến như vậy* không nhỉ? Lễ tân đúng là một nghề khó khăn.

“Thành viên trong ban hợp xưởng không được để dù trên các giá cạnh lối vào phải không ạ?”

Tưởng như sẽ bị bối rối vì câu hỏi kỳ quặc này nhưng người lễ tân trả lời không chút do dự: “Đúng rồi em. Nhằm phục vụ tối đa nhu cầu để dù của khách mà ban tổ chức đã khuyến khích thành viên các ban hợp xưởng để dù của mình trên các giá được cung cấp sẵn trong các phòng chờ.”

“Vâng, cảm ơn chị nhiều lắm ạ.”

“Không sao đâu. Còn gì cần thắc mắc thì em cứ hỏi nhé.”

Một lời đáp quá lịch sự nữa. Tôi ngượng ngùng chẳng hiểu vì sao, rồi nhanh chóng rời khỏi quầy lễ tân. Thông tin vừa rồi đã giải thích hành động khi nãy của bà cụ.

“...”

Và như vậy, tôi đã tiến một bước gần hơn đến nơi Chitanda đang lưu lạc. Ít nhất thì không phải ở đó...

Hướng về lại tấm biển “Liên hoan Hợp xưởng Ejima”, tôi quyết định suy nghĩ thêm chút trước khi một âm thanh to khỏe gọi tên mình.

“Ít nhất cũng nhìn về phía trước mà đi chứ Hatarou!”

Ngay nơi mà chỉ mới đây tôi đã đứng bây giờ là Satoshi, ước nhẹp mồ hôi.

“Chào.”

Nói xong tôi nhìn đồng hồ. Bốn giờ mười bốn phút – thực sự là mười lăm phút tính từ lúc nói chuyện điện thoại với Ibara và đó là đã được nhấn rằng đừng đi nhanh quá.

“Nhanh kinh dị.”

“Thế sao? Cơ mà đồ cậu cần đây.”

Trong tay hắn là thời gian biểu và bản đồ lộ tuyến xe buýt được in giấy bóng và gấp gọn gàng.

“Xin lỗi, làm phiền cậu quá.”

“Không có chi, chuyện cón con cả.”

Sau lời đùa, biểu cảm hẳn chuyển sang nghiêm túc.

“Tớ được Ibara báo tình hình rồi. Chitanda mất tích à?”

“Có lẽ vậy.”

“Không thấy cậu ấy ở trường mà giày cũng không có trong tủ. Kỳ này căng rồi đây.”

“Ừ.”

Tôi đáp cho có vì bận tập trung vào bản đồ.

“Chitanda-san đang ở đâu đó trong thành phố và không có điện thoại. Ừ thì tớ cũng biết một hai nơi nhưng giờ không còn kịp để kiểm tra từng nơi một nữa... nói chung là tớ đang bó tay Houtarou ạ.”

Chưa đủ thông tin để tôi có thể hoàn toàn phân tích mọi thứ Satoshi mang đến. May thay, như dự đoán số lượng xe buýt chạy qua Jinde là không nhiều và dường như chỉ có một xe chạy vào lúc một giờ trưa. Gật đầu một cái tôi gấp tấm thời gian biểu lại.

Lấy tay lau bớt mồ hôi trên mặt, Satoshi tiếp tục:

“Vội lại cũng thành thật xin lỗi... tớ có công chuyện nên có lẽ phải đi bây giờ. Nhưng thôi mà... Đó là Chitanda-san của chúng ta! Tớ nghĩ rằng rồi mọi chuyện cũng sẽ ổn... đúng không Houtarou? Chẳng phải cậu đã tìm ra nơi cậu ấy có thể đang ở sao?”

“Đại loại vậy.”

Nghe thế hai mắt Satoshi liền nở to. Có lẽ hẳn không ngờ tôi có thể nói vậy.

“C-cái gì? Cậu thực sự biết rồi sao?”

“Cụ thể chính xác là nơi nào thì chưa... nhưng ý tưởng thì rồi. Ít nhất thì nó cũng khả quan.”

Tuy nhiên, nếu mọi suy luận là đúng thì vấn đề thực sự chỉ xảy ra *sau khi* đã tìm thấy nhỏ.

Kiểm tra đồng hồ, từ giờ tới giờ diễn còn một tiếng bốn mươi phút nữa.

Satoshi có cùng suy nghĩ với tôi. Nếu tìm kiếm theo kiểu vét từng góc ngách cái thành phố Kamiayama này thì cả tuần cũng chưa chắc là ra, mà lại hao phí năng lượng nữa. Cần một phương án hiệu quả hơn cả về mặt thời gian lẫn sức lực và nó dễ hơn là hẳn đang tưởng tượng nhiều.

Nhưng mà...

“Thế rốt cuộc cậu sẽ làm gì?”

Hắn nhìn thẳng mà hỏi khiến tôi khó trả lời. Tôi sẽ không nói mình là loại thường hóng hớt chuyện người khác nghĩ về mình thế nào, nhưng để mà tự tin tuyên bố rằng: “Đó là điều chúng ta nên làm” trước khi mọi thứ được sáng tỏ thì... vẫn có khả năng là nó sai và lúc ấy chắc tôi sẽ ngượng chín cả mặt.

“Ờ thì... thực ra tớ cũng chưa chắc lắm.”

Đó là một câu trả lời yếu ớt. Sau đó tôi còn chuyển chủ đề một cách đầy gượng ép bằng một câu hỏi mà tôi nghĩ là... dù gì cũng phải hỏi.

“Cơ mà Sandou Ejima có thực sự nổi tiếng đến vậy không – tới mức được phong là một trong Tứ... gì đó thiên vương ấy?”

Hắn Satoshi cũng nhận ra ý định đó, nhưng hắn trả lời mà không tỏ ra như thế.

“Có lẽ là tứ hơi làm quá, nhưng dù có loại bỏ tình yêu đối với âm nhạc truyền thống của tứ mà xét mọi thứ trên phương diện khách quan, thì vào thời đó những Hakushuu, Ujou... vẫn là hoàn toàn vượt trội về tài năng. Tứ thật sự nghĩ vậy.”

“Nghĩa là theo cậu thì sẽ là một sự làm quá nếu bảo việc truy hiệu đó... là làm quá?”

Satoshi chỉ nhún vai. Tôi bèn mở tờ bướm lúc nãy lấy ở quầy tiếp tân ra.

“Theo như trong đây thì Chitanda sẽ hát bài ‘Phóng sanh chi nguyệt’.”

“Vậy à?”

Satoshi nhìn lướt qua lời bài hát rồi gật gù với một biểu cảm thỏa mãn lạ thường.

“Cũng phải. Tứ vốn không biết bài này, nhưng đây đích thị là kiểu kinh điển của Sandou Ejima.”

“Tại sao lại gọi là ‘kiểu kinh điển’?”

“Nói thẳng ra là vì câu chữ cực kỳ mang tính giáo huấn.”

Đồng ý. Tôi gạt đầu cái rụp trước khi kịp nhận ra. “Giáo huấn” là từ hoàn hảo để mô tả cảm nhận của tôi khi mới đọc qua lời bài hát.

“Đạo giữ hiếu, tính cần cù, lòng trung thực – những tác phẩm của ông luôn luôn được sáng tác để tôn vinh những giá trị đạo đức đó. Bản thân Sandou Ejima là một nhà sư, và có một lần tớ đã đọc ở đâu là chính lối sống tu hành đã khiến ông mang những tư tưởng và giáo lý đó vào trong từng lời ca. Có lẽ cũng vì vậy mà trong phạm vi những người biết đến thì ông khá là được mến mộ.”

“Và chúng ta thậm chí còn có cả một liên hoan văn nghệ lấy tên ông.”

Hắn cười đáp lại, trông có vẻ giễu cợt.

“Các ban hợp xướng thường có những buổi diễn định kỳ. Đó là truyền thống rồi. Với lại, khi tổ chức một sự kiện vào đó thì lẽ thường người ta sẽ thích gắn nó với một cái tên có vẻ hay hay. Tiện thể dùng làm chủ đề chung cho các tiết mục thì càng hay.”

Cứ đặt Satoshi vào vị trí ban tổ chức thì từ không hiểu sẽ thành hiểu ngay.

Satoshi nhìn đồng hồ rồi nhăn mặt.

“Tớ phải đi rồi. Thẻ luôn... chưa từng dính vô mớ rắc rối nào như lần này.”

Từ lời nói tôi biết hắn thực sự muốn giúp.

“Đừng lo cho tụi này nữa. Mà cậu phải làm cái gì?”

“Thực ra là...”

Nói là thực sự không có thời gian nhưng xem ra hắn sẽ chọn “phần nà”. Có vẻ cục tức đó lớn tới nỗi hắn rất muốn xả cho ai đó.

“Ông anh họ và vợ ông tới chơi, nhưng thằng cháu mới phát bực.”

“Con của anh họ cậu là cháu cậu?”

“Ừ thì đúng ra phải gọi là ‘cháu họ’, nhưng với tớ cháu nào cũng là cháu. [note3062] Nó rất mê cờ shogi và lúc nào cũng bắt tớ chơi cùng.”

Tôi chưa từng nghĩ rằng Satoshi không chơi được cờ shogi – xét đến việc hắn luôn thích thử mọi thứ trên đời... Ấy khoan, đợi chút. Hắn thực ra là chơi giỏi đấy chứ. Nhớ không nhầm thì trong một dịp dã ngoại hồi sơ trung hắn đã tỉ thí với một tên bạn cùng lớp luôn huênh hoang với cái giải ba thành phố và thắng.

“Chơi với nó thì làm sao?”

“Cứ tớ thắng thì nó khóc và không ngừng đòi chơi lại tới khi nó thắng. Thậm chí nó còn bỏ bữa tối.”

“Khó chịu quá nhỉ.”

Satoshi lắc đầu.

“Nếu chỉ vậy thì tớ cũng chẳng phiền. Cố tình để nó thắng là xong.”

Tôi biết Satoshi từ hồi học sơ trung và chứng kiến cái thời mà với hắn chiến thắng là tất cả. Hắn sẽ tận dụng mọi lỗ hổng trong luật hoặc khiến trận đấu trở nên nhàm chán nhất có thể, chỉ cần nó kết

thúc với thắng lợi thuộc về hắn. Nhưng rồi tôi cũng được chứng kiến cái phần đi ngược lại tôn chỉ bấy lâu trong Satoshi. Tất cả dường như chỉ chuyển biến trong một cái chớp mắt.

“Vậy vấn đề là gì?”

“Nếu không nói ‘Anh chịu thua’ thì nó sẽ kêu tố là đồ hèn rồi đòi thẩm sát các kiểu.”

Trong cờ shogi, một bên thua khi bị đưa vào tình thế mà vua sẽ bị ăn bắt chấp đi nước nào đi nữa. Tuy nhiên trước khi điều đó xảy ra một bên vẫn có thể tuyên bố thua cuộc và đó là cách tôi thường thấy nhất.

“Vì tố chỉ thua để làm nó vui. Chiếu bí vua là chưa đủ, nó sẽ không tha cho tố nếu chỉ nói ‘Em thắng rồi’ hay ‘Em thắng anh rồi đấy’. Ừ thì cũng là chiếu bí rồi mà, có gì để nói đâu.”

“Cậu thực sự ghét nói câu ‘Anh chịu thua’ đến vậy à?”

Gương mặt của Satoshi chuyển sang một biểu cảm đau khổ.

“Tố không thể không nghĩ tới việc sẽ nói với nó là: ‘Tại sao em không thử bắt anh nói câu nói bằng việc *thực sự* đánh bại anh bằng chính kỹ năng của mình nào?’ Tố thực sự rất dở trong việc nói những điều mình không tin là thật. Cũng có thể thằng bé chỉ là ngây thơ và tố quá khắt khe về cách dùng từ nhưng... tố cũng chả biết nữa. Xem ra tố vẫn là một đứa chưa trưởng thành.”

Đây thực tình không phải kiểu chủ đề nên mang ra bàn luận giữa lúc dầu sôi lửa bỏng thế này, tuy vậy trong tôi vẫn có sự đồng cảm tới mức phải cười nhạt một cái.

“Tớ hoàn toàn hiểu. Hồi đó có lần dự đám cưới của người thân, rồi...”

Đó là một đám cưới mang phong cách Công giáo. Tôi đã vào nhà thờ với bộ đồng phục cứng cổ mà nghe Đức Cha giảng đạo.

Hừm...

Tự dưng tôi cảm thấy có gì cứ cay cáy trên đầu lưỡi. Không thể diễn tả bằng lời, và ngay khi thử chạm một ngón tay vào lưỡi cái ý nghĩ ấy liền đến và đi như cơn sóng vỗ bờ rồi phải trôi ngược về biển. *Đó là gì?* Tôi tự hỏi. Tại sao một ván cờ shogi và một lễ cưới lại mang đến rồi lấy đi thứ cảm giác sống động ấy?

“Thôi tớ đi nhé Houtarou.”

Âm thanh của Satoshi đưa tôi trở về thực tại.

“Hả? Ừ, đi đường cẩn thận.”

“Tớ mong cậu tìm được Chitanda. Rất xin lỗi vì những lúc thế này lại chẳng giúp được gì.”

“Sẽ ổn thôi mà.”

Vẫn đang trong giai đoạn tập hợp các manh mối nhưng tôi quyết định thêm vào:

“Để đó cho tớ.”

Satoshi tròn xoe mắt. Đoạn hần cười nhẹ.

“Hiểu rồi. Tớ sẽ để cậu lo. Dù sao tớ vẫn luôn nghĩ người hiểu thấu được Chitanda từ đầu đến cuối cũng chỉ là cậu.”

Tôi trở về phòng chờ A7 nhưng không thấy sự hiện diện của Ibara. Có lẽ nhỏ đang tìm kiếm những nơi xung quanh nhà văn hóa như đã nói. Tọa lạc tại trung tâm căn phòng rộng cỡ hai mươi mét vuông là một chiếc ghế xếp được an tọa bởi bà cụ Yokote. Bà cô tên Danyabashi cũng ở đó – ngay cạnh cửa sổ – và cứ như thể đang trừng mắt nhìn tôi đi vào, nhưng ngay khi nhận ra cô chỉ thả lỏng hai vai mà ra điều thất vọng.

“Tưởng là tới rồi chứ.”

Tôi cúi đầu nửa chào nửa muốn xin lỗi vì đã không phải là Chitanda. Tuy vậy bà cô ấy không thêm quăng cho một cái nhìn nào nữa mà bắt đầu quay sang bà Yokote.

“Thế đấy bà Yokote ạ. Một tiếng nữa của bà đấy. Tôi sẽ gọi điện thoại. Con bé có thể không còn kịp và nếu chúng ta còn tần ngần trong việc chọn người hát solo thay thế thì chẳng còn buổi biểu diễn nào nữa.”

Trong chiều hôm nay, dường như tất cả những lời tôi nghe được từ bà cô này luôn ám chỉ một sự xáo trộn nhất định đối với “lũ trẻ ngày nay”. Có gạt sạch những xúc cảm tiêu cực đi nữa tôi ngờ rằng hai con mắt trợn ngược và tí hìn như mắt cá kia vẫn đủ khả năng giữ lại nét đáng sợ trên gương mặt. Cũng phải thông cảm, thời gian đã gấp gáp lắm rồi.

Còn bà cụ Yokote thì vẫn vậy, không-chút-lo-âu khi trả lời:

“Tôi hiểu, nhưng chắc chắn cô bé sẽ đến vào bất kỳ lúc nào. Tại sao chúng ta không thử chờ thêm một tiếng nữa?”

“Lại nữa! Nghe này, bây giờ không còn là lúc có thể thử và sai bà Yokote ạ. Tôi sẽ gọi cho nhà Chitanda và xin bà hãy cho tôi số điện thoại của họ.”

Ra vậy. Nãy giờ tôi đã không hiểu nếu muốn thì cần gì bà cô Danbayashi phải xin ý kiến của bà cụ Yokote làm gì, nhưng xem ra là vì không có số. Cơ mà họ Chitanda cũng thuộc loại hiếm nên tìm trong sách danh bạ đâu có khó? Chỉ là – à chết rồi! Vậy là tôi có thể cũng sẽ bị nhắm tới mất!

Lúc nhận ra thì đã quá trễ. Vừa định quay đi tôi đã lọt vào tầm ngắm. Bà cô Danbayashi nhanh chóng bước về phía tôi với những nếp gấp khùng khiếp đang hằn lên trán.

“Cháu! Cháu là bạn cùng lớp với con bé đúng không?”

Thôi thì chối được gì cứ chối vậy.

“Không phải cùng lớp ạ. Tụi cháu là bạn khác lớp.”

“Thì làm sao?”

“Dạ, thì...”

Đúng là thông tin ấy chả đáng để ai quan tâm cả.

“Vậy hẳn là cháu biết số điện thoại nhà Chitanda đúng không?”

Vô thế rồi. Cơ mà hay ở chỗ, phòng việc cần liên lạc với nhau về hoạt động của CLB chúng tôi đều trao đổi số điện thoại nhà nhưng tại thời điểm này tôi lại quên bống. Nhờ vậy câu trả lời này là rất thực thà.

“Cháu có số, nhưng để ở nhà mất rồi ạ.”

“Bộ không có di động à?”

“Dạ không ạ.”

Cô Danbayashi rít lên.

“Đùa thật hả trời!”

Có đùa đâu? Nhưng đúng là nên nói thêm cái gì để tránh một trận lôi đình. *Không có thời gian để lãng phí nữa*, nghĩ vậy tôi trưng ra bộ mặt nghiêm trọng nhất có thể mà lên tiếng... quả là chỉ cần cố gắng là tôi có thể làm bộ một cách rất điêu luyện.

“Thực ra cháu đã biết Chitanda ở đâu rồi ạ. Do quá lo lắng mà cậu ấy bị đau bao tử nên cần nghỉ một lúc.”

Hám dưới cửa bà cô Danbayashi như muốn rớt ra với câu trả lời như từ trên trời rơi xuống này.

“Cháu biết rằng mọi người đều lo lắng vì cậu ấy chưa có mặt ở đây nhưng hãy tin cháu – cậu ấy sẽ đến đúng giờ. Cháu sắp đi gọi cậu ấy nên cô không cần phải tìm nữa đâu ạ.”

Với việc “tự dưng” liên lạc được nhau trong khi chả đứa nào có điện thoại là một câu chuyện mà đứa con nít cũng có thể nghi ngờ, nhưng may sao cô Danbayashi thì không như thế... đúng hơn là thần thái bà cô trở nên nhẹ nhõm hẳn. Mọi biểu cảm khắc nghiệt như đều tan chảy, cô chỉ đáp gọn lỏn: “Ồ ra vậy. Thế thì nhờ cháu nhé.” rồi nhanh chân bước về phía cửa – có lẽ cũng vì ngượng với thái độ nóng nảy vừa rồi.

Dù cực kỳ mong bỏ đi dùm nhưng có một thứ tôi cần phải hỏi. Thế là tôi lên tiếng khi bà cô Danbayashi vừa chạm vào tay nắm.

“Dạ thưa cô...”

“Hả?” Giật mình, cô quay người lại rồi tiếp tục: “Cháu mới gọi ta à? Bộ còn gì nữa sao?”

“Dạ. Không quan trọng lắm ạ, nhưng...”

Vừa nói tôi vừa rút ra tờ bướm rồi chỉ vào lời bài hát sẽ được trình diễn bởi Chitanda – “Phóng sanh chi nguyệt”.

“Chitanda sẽ hát solo ở đoạn nào ạ?”

Bà cô Danbayashi nhướn mày.

“Hả? Sao cháu lại cần biết cái đó?”

Tôi đã nghĩ là cứ hỏi với một thái độ “thờ ơ” thì sẽ dễ nhận được câu trả lời hơn, nhưng trái lại bà cô này lại trông có vẻ vừa gia cố hàng phòng ngự.

“Dạ thưa cô...” Tôi nói với tốc độ đủ chậm cho tới khi trong đầu lóe lên một sáng kiến.

“... Vì cháu muốn chụp một tấm hình lúc Chitanda hát solo để lưu vào tập ảnh của CLB ạ. Nếu biết chính xác thời điểm thì vẫn tốt hơn. Cháu cũng tính lát nữa gặp sẽ hỏi nhưng giờ đã có cô ở đây...”

Chẳng biết có hơi quá lời không nhỉ?

“Thế à? Ờ được.”

Dính câu rồi. Bà cô Danbayashi lấy ngón tay rà trên từng dòng rồi dừng lại.

“Ừm... ngay đây.”

A! Ta lạy tạ. Ta tha thiết.

Được nằm dưới trời, bầu trời rộng thênh.

“Đoạn này phải lấy hơi từ ngực thì âm mới đầy và tăng tính biểu cảm. Ta nghĩ nếu quay phim cả đoạn thì sẽ hay hơn.”

Nói xong có cảm giác bà cô này đang đánh mặt mà nhìn quanh người tôi. Hẳn là chả có một cái máy quay hay máy ảnh nào ở đây cả. Trước khi bị nghi ngờ tôi cần phải chủ động.

“Cám ơn cô nhiều. Cháu sẽ nói với Ibara.”

Dĩ nhiên là Ibara cũng đâu có, nhưng lúc này thì ông trời mới kiểm chứng được.

“Ừ... vậy thì tốt. Được rồi, ta sẽ quay lại sảnh để nói với mọi người là đã tìm ra con bé. Còn lại thì nhờ mấy đứa.”

Cánh cửa đóng cái rầm khi bà cô Danbayashi đi ra, để lại tôi và bà cụ Yokote là hai người duy nhất trong phòng. Không gian rộng rãi quá mức này khiến tôi cảm thấy lạ lẫm một cách khó chịu.

Bà Yokote thì, dường như không rời lấy một tấc trong suốt khoảng thời gian tôi nói chuyện với Satoshi, vẫn ngồi với tư thế hai tay đặt trên đùi. Điều này khiến tôi liên tưởng tới một cái cây già cỗi đã bám chặt rễ vào lòng đất. Tuy vậy, ngay lúc này đôi mắt dịu dàng của bà đang nhìn tôi như yêu cầu giải thích những chuyện vừa xảy ra. Tiến tới trước ánh nhìn ấy, tôi khẽ cúi đầu chào rồi nói:

“Cháu xin lỗi vì này giờ chưa giới thiệu. Cháu là Oreki Houtarou, cùng khối lớp với bạn Chitanda-san và cũng chung CLB ạ.”

Trong một khắc bà Yokote như muốn tránh phải nhìn thẳng, nhưng lập tức chuyển thành một nụ cười rất khổ khi bà cúi đầu.

“Rất vui vì được gặp cháu. Tên của ta là Atsuko Yokote. Thứ lỗi cho ta không đứng lên để chào cho phải phép nhé, hai đầu gối này không được như xưa nữa.”

“Dạ không đâu ạ.”

“Cám ơn cháu.”

Dù chỉ là phép xã giao nhưng những ngôn từ ảm áp ấy cũng khiến tôi thoải mái. Bà Yokote tiếp tục nói, nhưng lần này mắt bà neho lại còn trong giọng thì có sự gượng gạo như muốn buộc tội.

“Oreki-san, này cháu có nói là biết con gái nhà Chitanda ở đâu nhỉ? Điều đó là thật chứ?”

Tôi đáp không chút ngần ngại: “Dạ không. Đó là nói dối.”

Tính mở miệng nhưng rồi lại khép vào, trông bà cụ như không tìm được lời lẽ nào. Nhìn thẳng vào tôi, bà thì thầm: “Nói dối à...”

“Cháu cần cô Danbayashi rời khỏi đây nên phải nói dối ạ.”

“Ồ. Nhưng tại sao lại cháu lại làm thế?”

Rõ là bối rối trước việc tôi ngang nhiên thừa nhận mình nói xạo nhưng bà Yokote không tỏ ra muốn trách mắng điều gì. Hay nói đúng hơn... cứ như là bà cảm thấy không có cái quyền đó vậy.

“Cháu làm vậy vì có chuyện muốn hỏi riêng bà ạ.”

“Ta ư? Là chuyện gì vậy?”

Liếc nhanh qua đồng hồ tôi nhận ra hai chiếc kim đã gần chỉ bốn giờ hai mươi. Không nên vòng vo nữa. *Đã làm thì phải làm cho nhanh.* Phương châm này là thứ luôn bắt tôi đi thẳng vào vấn đề mỗi khi cần thiết.

“Bà nói là đã đi cùng chuyến xe với Chitanda và hai người đã cùng nhau tới tận căn phòng này phải không ạ?”

“Đúng vậy.”

Buộc tội ai đó là một công việc cần có tinh thần thép. Tôi không được như vậy, nên chỉ nói mà không dám nhìn.

“Cháu không nghĩ đó là sự thật ạ.”

Sắc diện của bà Yokote như đóng băng.

Cái cách mà, như tôi đã nói – đơn giản hơn nhiều so với Satoshi đang trần trụi – là hỏi thẳng người duy nhất có thể biết. Không nghi ngờ gì nữa bà Yokote đã nói dối về việc Chitanda đã đến đây. Bà ấy biết sự tình và nội dung của nó sẽ có ích hơn là lùng sục mọi thư viện hay quán cà phê khắp thành phố Kamiyama này.

Tới lượt hai tay bà, dù vẫn yên vị trên đùi nhưng trông căng cứng một cách đầy lo lắng. Tôi chỉ có thể tiếp tục màn truy vấn nếu bà cũng muốn vậy nhưng đó là trường hợp lý tưởng. Dù gì thì tôi cũng chỉ là người lạ, và chẳng ngạc nhiên khi bà tỏ ra không biết gì.

“Cháu đang nói gì vậy?”

Nhanh chóng quên nỗi thất vọng thì điều kiện lý tưởng đã không còn, tôi đành phải cố gắng.

“Cháu muốn giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt ạ, nên xin bà hãy rút lại lời khẳng định rằng đã đi chung với Chitanda *tới tận đây*.”

“Nhưng đó là sự thật cơ mà. Sao cháu có thể nói những lời như vậy? Cháu không nghĩ thế là khiếm nhã sao?”

Cuộc chạm trán trực tiếp này ngày càng khiến tâm lý tôi bất ổn. Thuyết phục và thương lượng chưa bao giờ là thế mạnh, và thường thì những lúc như thế nếu có cơ hội tôi đều đẩy cho Satoshi và Chitanda mà rút về cuộc sống yên tĩnh của mình. Nhưng lúc này tôi chỉ có một mình và thời gian thì không biết chậm lại. Nắm chặt hai bàn tay, tôi huy động mọi dũng khí của mình.

“Cháu thành thật xin lỗi, nhưng vốn dĩ việc Chitanda đã cùng đi vào căn phòng này là chuyện không thể ạ.”

“Cháu có thể giải thích vì sao không?”

“Vâng, thực ra nó cũng rất đơn giản...”

Tôi chỉ tay về phía cánh cửa mà tiếp tục:

“Nhờ cái đó.”

“Cánh cửa à?”

“Dạ không. Cháu muốn nói với cái giá ạ.”

Cạnh cánh cửa bấy giờ vẫn là cái giá dù không chắc chắn với một cây dù màu đen. Trong lần đầu bước vào đây tôi đã bị vấp vào

mà làm đổ nó, rồi khi nhặt cây dù lên tôi nhận ra tay mình bị ướt.

“Gần nhà cháu không có mưa, nhưng dựa vào việc cây dù bị ướt cháu đoán rằng ở Jinde có mưa.”

“Ta tin là mình đã đề cập chuyện này rồi.”

“Vâng ạ, cả điều đó lẫn việc Chitanda đã che một cây dù màu đỏ huyết khi chờ xe đến. Nhưng từ lúc cháu đến đến giờ trong phòng không hề có cây dù đó. Đúng là sáng nay trời có hơi âm u ở vùng này nhưng tới trưa, cụ thể là một giờ ba mươi nếu Chitanda đi xe đến đây, thì trời chỉ mới vừa nắng. Cháu không nghĩ ra lý do gì khiến cậu ấy phải mang theo dù nếu chỉ muốn *tạm thời* đi đâu một chút cả. Như vậy Chitanda đã không tới đây và đó là mâu thuẫn trong lời nói của bà ạ.”

Bà Yokote đặt một tay lên má và nói:

“Làm sao cháu có thể kết luận như vậy chỉ vì con gái nhà Chitanda không để dù ở đây? Khi mà phòng này không phải là nơi duy nhất có giá dù?”

“Dĩ nhiên những cái giá cũng được bố trí ở gần lối vào, nhưng thành viên ban hợp xướng được khuyến khích để dù trong các phòng chờ phải không ạ?”

“Và đó chỉ là ‘khuyến khích’.”

Tôi biết người ta đôi khi không phải cứ muốn theo luật là được. Thực ra hiểu hết và theo hết *mọi* luật mới là bất thường.

“Dạ vâng. Nếu Chitanda một mình đến đây thì hoàn toàn có khả năng cậu ấy sẽ không biết quy định mà để dù ở một cái giá khác.

Nhưng thực tế đâu phải vậy phải không ạ? Cháu đang tưởng tượng đây – cảnh bà cùng Chitanda đi lên lầu rồi vào căn phòng này, và trong khi bà nghiêm túc chấp hành quy định thì cậu ấy lại *phót lờ*. Đây, quá vô lý phải không ạ? Người trong nhóm thường có xu hướng đặt đồ chung ở một chỗ. Và hơn hết cháu nghĩ rằng bà biết Chitanda gương mẫu thế nào phải không ạ?”

Bà Yokote không trả lời, và cảm giác lo sợ rằng sẽ không có được câu trả lời vẫn tồn tại trong tâm trí tôi. Tuy vậy cũng nên làm dịu tình hình một chút.

“Nhưng dù là vậy cháu cũng không đủ bằng chứng để chứng minh rằng Chitanda chưa hề đến đây. Cũng có thể cậu ấy thực sự đã đến nhưng lại quyết định quay về mà không tính trở lại. Trong trường hợp đó thì mang dù theo là đương nhiên. Để dễ tìm manh mối chứng minh rằng ai đó đã ở đây hơn là họ đã *không* ở đây ạ.”

“Ta cũng nghĩ vậy.”

Hít thở một hơi. Lúc này tuy không nhìn thẳng nhưng tôi vẫn để bà ở một bên khóe mắt.

“Cho cháu hỏi là... từ lúc đến đây tới giờ bà chỉ ngồi ở đây thôi phải không ạ?” Tôi chuyển chủ đề.

“Dù cho tất cả thành viên còn lại đều ở trong hội trường ạ?”

Bà Yokote hơi nheo mắt lại.

“Thế thì đâu có gì lạ?”

“Vâng ạ. Nhưng có một vấn đề nảy giờ cứ canh cánh trong đầu cháu. Đó là việc bà đã luôn lặp lại một lời kỳ lạ mỗi khi cô

Danbayashi đề cập đến việc liên lạc với gia đình Chitanda, bắt đầu bằng: ‘Tôi chắc rằng cháu nó sẽ tới ngay...’ “

“Cách dùng từ của ta có gì kỳ lạ sao?”

Tôi lắc đầu.

“Dạ không. Cháu không nghĩ câu này có gì đặc biệt.”

“Vậy thì ta chẳng thấy...”

“Cái kỳ lạ nằm ở đoạn ngay sau đó, nguyên văn là: ‘Hãy cho cháu nó *một tiếng* nữa mà đừng trách mắng tội nghiệp.’ Tại sao lại là ‘một tiếng nữa’ mà không phải ‘một chút nữa’ hay ‘chút thời gian nữa’? Dù chỉ được nghe hai lần nhưng dựa vào lời cô Danbayashi cháu đồ rằng trước đó có một lần bà cũng nói như vậy. Không phải ba mươi phút hay hai tiếng, tại sao lại phải là một tiếng ạ?”

Tôi cũng nghĩ tới khả năng đó chỉ là thói quen nói chuyện, nhưng thực tế có một khả năng thú vị hơn và nhờ sự trợ giúp của Satoshi tôi đã đan kết được chuỗi suy luận. Cái “một tiếng” mà bà đề cập tới ba lần xem ra mang một ý nghĩa quan trọng hơn nhiều.

“Phải chăng vì bà đang ám chỉ tới *khoảng dẫn cách* giữa các chuyển xe?”

Bà Yokote không đáp lại. Tôi có cảm giác đôi vai bà vừa đột ngột cứng đờ.

Lấy ra tám thời gian biểu Satoshi đã đưa cho, tôi tiếp tục:

“Đây là thời gian biểu của trạm xe. Để có được cái này bạn cháu đã phải đạp xe thừa sống thiếu chết và may là không gặp bất trắc gì.

Theo như trong đây thì không có nhiều chuyến xe nối giữa vùng Jinde và Nhà Văn hóa và mỗi chuyến đều cách nhau một tiếng, nên đó là lý do chúng ta phải ‘đợi một tiếng’ phải không ạ?”

Bà Yokote liền quay mặt đi. Vậy là đúng rồi.

“Một tiếng nữa cũng là thêm một chuyến nữa, và con gái nhà Chitanda sẽ ở trên đó. Xin lỗi nhưng cháu đồ rằng đó là điều bà đã hy vọng khi nói vậy với cô Danbayashi nhằm khiến cô ấy bình tĩnh trở lại.”

Nhưng ba tiếng đã trôi qua mà Chitanda vẫn không quay lại. Tôi từng cảm thấy khâm phục sự điềm tĩnh của bà Yokote nhưng giờ đây nó chỉ còn là vỏ bọc, để che dấu con người bên trong có lẽ cũng cảm thấy sốt ruột.

Dựa vào cuộc trò chuyện này, ít ra phạm vi tìm kiếm Chitanda đã được thu hẹp.

“Chitanda vẫn còn ở Jinde phải không ạ?”

Đây là đòn quyết định. Lúc này trông bà Yokote đã tỏ ra bối rối và lo sợ. Dáo dác nhìn xung quanh một hồi, cuối cùng bà cũng hít thở sâu rồi lên tiếng.

“Đúng vậy, con gái nhà Chitanda đã không đến đây. Xin lỗi vì đã lừa dối cháu.”

Nụ cười hiền hậu đã trở lại trên gương mặt bà khi câu chuyện thực tế được kể ra.

“Đúng như cháu nói, buổi sáng ở Jinde có mưa. Ta vẫn còn thành thật khi nói rằng con gái nhà Chitanda đã cùng ta che dù mà đợi xe

đến. Hai người chúng ta cùng lên xe cũng là sự thật. Lúc đó không có ai nên ta và cô bé ngồi cạnh nhau. Thực tình thì từ lúc chờ xe ta đã để ý rằng cô bé dường như không được khỏe. Chỉ khi lên xe mà ngồi gần ta mới nhìn rõ thì... ôi thôi gương mặt cô bé xanh xao đến tội nghiệp. Ta có hỏi thăm nhưng đưa bé tội nghiệp ấy hết lần này đến lần khác chứ trấn an ta là vẫn rất khỏe mạnh. Rồi đột nhiên, khi ta còn tự hỏi rằng mình có thể làm gì thì cô bé đã bấm chuông để dừng xe lại.”

Cố hết sức giữ bình tĩnh tôi không chen vô một lời nào. Còn những thông tin khác cần được làm rõ nhưng tôi nghĩ im lặng mà lắng nghe là điều tối thiểu có thể làm cho người đang sẵn lòng chia sẻ câu chuyện của mình. Tuy nhiên lý do quan trọng nhất khiến tôi thiếu bình tĩnh là tình trạng hiện giờ của Chitanda. Chưa lấy một lần tôi biết đến một Chitanda “xanh xao đến tội nghiệp” là thế nào.

“Ta đã gọi trước khi cô bé kịp xuống xe và cô bé... dường như muốn nói gì, nhưng rồi chỉ cúi đầu mà chạy đi. Ta đã nghĩ về việc sẽ đuổi theo, nhưng biết rằng mình không nên can hệ vào chuyện của người khác khiến ta chỉ ngồi đó và đến đây.”

Câu chuyện đến đây chắc là hết. Đây là lúc để hỏi.

“Có khi nào Chitanda bị bệnh không ạ?”

Bà chỉ đáp: “Ta cũng không biết nữa...”

Đúng là một câu hỏi vô nghĩa. Nếu chỉ là bị bệnh nhưng vẫn muốn biểu diễn thì nhỏ chỉ cần đến đây và thông báo cho mọi người biết – hoặc tiếp tục nghỉ ngơi ở nhà tới khi khỏe hơn thì hăng đi. Nói chung dù là trường hợp nào thì nhỏ cũng không cần phải làm như thể mình đang chạy trốn như vậy.

Lý do Chitanda sớm xuống xe và lý do cho gương mặt xanh xao nhiều khả năng chẳng liên quan gì với vấn đề thể trạng. Đó là giả thuyết nhưng giờ tôi cần nhảy ngay vào hành động.

“Vậy Chitanda đã xuống ở điểm dừng nào ạ? Và bà có biết sau đó cậu ấy có thể đi đâu không ạ?”

Bà Yokote đáp lại câu hỏi của tôi bằng một cái nhìn lạnh lùng.

“Cháu sẽ làm gì nếu ta nói ra?”

“Dĩ nhiên là đến đó ạ.”

“Vô ích thôi.”

Ngồi thẳng lưng, bà nói những lời tiếp theo đầy nhất gừng.

“Đứa bé đó là người thừa kế của gia tộc Chitanda và nó hiểu rõ trách nhiệm của mình là gì. Hành động xuống xe khi này chỉ là khoảnh khắc của do dự, và ta có thừa lòng tin rằng cô bé sẽ kịp đến đây. Cũng vì vậy mà ta mong cháu đừng làm những điều không cần thiết mà tin tưởng hơn vào bản của mình.”

Tôi gật đầu.

“Vâng, cháu luôn biết chắc rằng cậu ấy sẽ đến đây.”

Bà Yokote bấy giờ nhìn tôi như thể mọi xúc cảm mãnh liệt vừa rồi chưa từng tồn tại.

“Vậy thì tại sao cháu lại muốn đi tìm?”

Chẳng phải câu trả lời đã quá rõ ràng sao?

“Vì mọi thứ đều đã trở nên khó khăn với cậu ấy.”

“*Trở nên* khó khăn ư?”

“Bà không thấy điều đó sao?”

Chẳng biết gì về vấn đề “thừa kế” hay cái gì cả, nhưng một điều tôi có thể chắc chắn là tinh thần trách nhiệm của Chitanda hết sức mạnh mẽ. Để phải chạy trốn như vậy chứng tỏ vấn đề nhỏ đang mang hiện nay là nghiêm trọng và tôi sẽ không chấp nhận một lý do như là “một khoảnh khắc của do dự”. Dĩ nhiên, như bà cụ Yokote đã chỉ ra, nhỏ chắc chắn sẽ xuất hiện. Nhưng sự xuất hiện đó sẽ chỉ là kết quả của một sự mâu thuẫn – thứ mâu thuẫn đến ngạt thở đang tồn tại bên trong nhỏ và đang cố che đậy lý do khiến nhỏ phải chạy trốn. Tất cả đều vì hai chữ “trách nhiệm”. Hành động của nhỏ như muốn nói rằng “Mình muốn đi” nhưng không, nhỏ phải đến đây. *Nhỏ-phải-đến-đây!*

Chẳng phải điều đó là quá khó sao?

Mỗi khi bản thân bị dồn vào góc tường như thế, nhìn thấy ai đó giơ tay mà kéo tôi ra sẽ làm tôi vui mừng. Đơn giản là vậy thôi. Việc tìm ra Chitanda quan trọng hơn bất kỳ thứ gì bà Yokote có thể biết.

Nhưng... thay vì nói một tràng như vậy tôi chỉ đúc kết thành một câu:

“Vì đã là bạn thì phải giúp đỡ nhau ạ.”

Bà Yokote chỉ nhìn tôi mà không nói gì. Có lẽ bà đang đánh giá xem có thể tin được bao nhiêu trong lời nói của tôi. Thực sự thì bây giờ đâu còn là lúc để nghi ngờ nhau nữa?

“Dù sao thì... vì muốn gặp Chitanda đầu tiên khi cậu ấy quay lại là lý do bà vẫn ngồi đợi ở đây phải không ạ?”

Bà Yokote dường như đã dao động.

“Bà muốn gặp cậu ấy ở đây, còn tụi cháu thì muốn gặp cậu ấy ở Jinde. Như thế chẳng phải bà và cháu có chung một mục đích sao? Như vậy đã là đủ chưa ạ? Bà sẽ nói cho cháu biết rằng cậu ấy đang ở đâu chứ ạ?”

“ ‘Tụi cháu’ là gồm những ai nào?”

Hờ, à ừ...

“Ibara cũng đang rất lo lắng ạ. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cậu ấy cùng đi và tìm thấy Chitanda. Kể cả bây giờ cậu ấy cũng đang chạy đôn chạy đáo để tìm kiếm nên có hơi khó để liên lạc... nói chung cháu cũng không chắc vì không còn nhiều thời gian nữa. Bà cảm thấy thế là không hay ạ?”

“Không hề.”

Vì lý do nào đó, bà Yokote đưa tay lên miệng như muốn che đi một nụ cười. Đặt lại tay lên đùi, bà trả lời đầy mạnh mẽ:

“Ta hiểu rồi. Cháu nói cũng có lý. Dù biết rằng đứa bé đó sẽ đến đấy nhưng ta cũng bắt đầu thấy lo rồi. Ta sẽ nói cho nó những gì ta biết.”

Tôi gật đầu.

‘Đứa bé đó xuống xe ở trạm dừng Nam Jinde. Đến đó, rồi đi về phía tay phải hướng lên đỉnh núi cháu sẽ thấy một cái nhà kho có

tường được trát vữa. Nếu muốn tìm một nơi để trốn thì chỉ có thể là ở đó.”

Bà Yokote đã nói là có gọi Chitanda lại trước khi nhỏ rời khỏi xe, và như bình thường chiếc xe buýt sẽ nhanh chóng rời đi. Tôi không biết cái nhà kho đó nằm xa đường lộ cỡ nào nhưng nếu phải đi lên đỉnh núi thì có vẻ là xa và sâu đây. Đó cũng là điều tôi thấy hơi kỳ lạ: bà Yokote có lẽ chỉ có đủ thời gian để nhìn thấy Chitanda rời khỏi xe. Nếu chỉ nhìn được một chút thì làm sao có thể trả lời tự tin như vậy?

“Bà có thấy cậu ấy đi vào nhà kho đó không ạ?”

Bà Yokote lắc đầu.

“Ta không thấy, nhưng không cần thấy ta cũng biết.”

Bà nói rất nhẹ nhàng, như vừa nhớ lại một ký ức dịu dàng nào đó của ngày xưa.

“Cái nhà kho đó thuộc về gia đình ta nhưng lâu rồi không dùng tới nữa. Hồi còn nhỏ xíu đứa bé ấy thường đến đó để trốn những người khác.”

Tôi đã nghĩ rằng bà Yokote thuộc kiểu hàng xóm thân thiết, nhưng nếu Chitanda có thể tùy nghi sử dụng cái nhà kho làm nơi trú ẩn thì có lẽ còn hơn thế.

“Bà Yokote có họ hàng với Chitanda phải không ạ?”

“Ta là cô của đứa bé ấy. Hôm nay sẽ có người bên nhà Chitanda vì công chuyện mà qua lại gần đó, nên để tránh những cặp mắt tò mò cháu không được đi thẳng vào nhà kho. Đầu tiên hãy đến căn nhà bao quanh bởi bờ giậu với tám biển đề là “Nhà Yokote”. Đi qua

khỏi bờ giậu luôn rồi đánh một vòng trở về phía sau nhà kho. Không có ai ở nhà vào lúc này cả, nhưng lỡ có và họ hỏi tại sao cháu ở đó thì cứ nói là ta nhờ cháu lấy đồ để quên. Thế thôi, cháu hãy nhanh lên.”

Nói xong bà giơ tay mà chỉ về cánh cửa sắt.

6

Jinde là một vùng được bao quanh bởi đồi và núi ở phía đông phía thành phố Kamiyama. Trên phương diện pháp lý thì nơi này vẫn được xem là một quận của thành phố, nhưng thực tế hai vùng chỉ nối với nhau bằng những con đường gồ ghề nhỏ hẹp. Dân cư hai bên cũng ít khi tiếp xúc. Nói thế nhưng không có nghĩa Jinde quá tách biệt so với phần còn lại và việc Chitanda từ nhà đến trường mỗi ngày là một ví dụ. Lên và xuống những con dốc thực sự là một cực hình dù đạp xe thì chậm lắm cũng chỉ ba mươi phút là đi hết cả chặng. Đồng hồ lúc này đã chỉ bốn giờ ba mươi. Phải khởi hành thôi!

Bước ra khỏi Nhà văn hóa, tôi vừa định đi lấy xe thì một chiếc xe buýt đã xuất hiện và mở cửa cứ như đoàn hộ tống đến đón một tài tử nào đó. Tôi ngây ra, chân tay thì cứng ngắc như một con hươu bất ngờ bị đèn pha chiếu thẳng mặt. Không chỉ ở việc xe buýt thì chắc chắn nhanh hơn xe đạp mà nếu đi bằng xe buýt thì khỏi mất công đi tìm đâu là điểm dừng Nam Jinde. Gặp ngay một chiếc xe buýt cứ phải một tiếng mới có một lần ngay lúc mình cần nó nhất – điều may mắn kinh khủng gì thế kia? Hay đó là bẫy? Ồ, cũng có thể là bẫy thật! Lỡ như nó hướng về nơi khác thì sao? Lỡ như tôi cả tin mà leo lên rồi nhận ra nhìn đang đi về hướng ngược lại thì sao? Và quan trọng là sẽ mất bao lâu để tôi có thể nhận ra rằng mình đã đi

lộn? Cố gắng kiểm tấm biển đề tên trạm dừng, tôi thở phào một cái trước dòng chữ “Hướng về Jinde”.

“À, ừ rồi. Lên thôi.”

Không cần tính tới cú sốc hồi nãy thì tâm trí tôi lúc này đang chạy loạn lên rồi. Không nhận ra điều đó rồi cuộc tôi đã hô lên rất to lời vừa rồi với tài xế. Leo lên xe rồi ngồi vào ghế, tôi thở dài một cái thượt. Âm thanh của một thứ như là xi-lanh xì hơi vang lên khi cánh cửa từ từ đóng lại.

“Xe sẽ bắt đầu đi.”

Cỗ máy bốn bánh từ từ chuyển động sau lời thông báo. Đây là loại xe buýt mà khách tới nơi mới trả tiền.

Tôi vốn định xách xe đi tìm Ibara trước rồi mới đến Jinde nhưng chuyến xe bất ngờ này đã khiến kế hoạch thay đổi. “Đừng trễ xe buýt!” Tôi nhớ lại lời của người biên tập viên trong một chương trình ti-vi từng xem. Không biết mình có tiền không nhỉ. Tôi chắc rằng mình có mang ví. Lục tìm trong túi rồi lấy ví ra, tôi nhẹ nhõm khi thấy tờ một ngàn yên duy nhất. Ít ra thì cái viễn cảnh phải đi rửa chén để trả tiền xe buýt đã không còn dù rằng ý định mua cuốn truyện chữ đành phải bị dời lại. Chán thật, nhưng có lẽ đời là thế.

Có chưa đến mười người trong xe tính cả tôi. Phải một lúc sau khi rời khỏi Nhà Văn hóa chúng tôi mới đến khu dân cư với những căn nhà cổ, tất cả cũng là do kẹt xe vì đường ở đây rất hẹp. Tôi mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ với những khung cảnh quen thuộc thay nhau lướt qua: một hàng bánh kẹo với món yomogi dango [note3063] ngon tuyệt, một hàng sách với các ngăn trên cùng đều bỏ trống vì người chủ đã không còn với tới được, một cửa hiệu giặt

là mà lúc tôi còn nhỏ từng bán vải may kimono, một cửa hàng tiện lợi không bán thuốc lá...

Điểm dừng tiếp theo được thông báo trên loa và ai đó đã bấm nút để đi xuống. Hai người xuống và một người lên. Điểm dừng kế tiếp cũng được thông báo. Vừa tính nhìn đồng hồ tôi đã ép mình quay mặt đi ngay. Dù có trăm phương vạn kế để đến với Chitanda nhưng tôi đã chọn cách này. Việc biết lượng thời gian còn lại trong tình cảnh mà có muốn cũng không làm gì hơn được chỉ tỏ làm tôi thêm sợ hãi.

Rồi thì xe cũng bỏ lại khu dân cư mà tiếp tục băng qua một giao lộ có trạm xăng to bằng bốn chiếc máy bay tiêm kích ở một bên, trong khi bên còn lại là một tiệm bánh hamburger phục-vụ-tại-xe. [note3064] Tốc độ xe có phần được nhanh hơn khi qua hết đoạn đường vòng. Dựa cùi chỗ lên thành cửa sổ, tôi nhìn ra ngoài mà suy nghĩ thêm một chút...

Ban đầu bà Yokote gọi Chitanda là “con gái nhà Chitanda”, nhưng trò chuyện một hồi bà đã đổi cách xưng là “đứa bé”. Tôi không dám chắc điều gì nhưng có một cảm giác rằng bà đã cố không dùng từ “đứa bé” khi nói chuyện với bà cô Danyabashi. Vài người sẽ cho rằng đơn giản chỉ là bà muốn giữ tính lịch sự nhưng tôi thì nghĩ cách biểu đạt đó có ý nghĩa phức tạp hơn – đó là cách gọi mà bà không muốn để lộ cho người không thân thích biết.

Bà Yokote cũng gọi Chitanda là “con gái nhà Chitanda”, “người thừa kế nhà Chitanda” và rồi, chỉ khi sau tất cả, bà mới cho tôi biết quan hệ của hai người là cô ruột với cháu. Tôi chẳng biết chi tiết chuyện là như thế nào cũng như việc mình nó nên biết hay không, nhưng mỗi khi nghĩ về một Chitanda Eru mà mình biết – Hội trưởng CLB Cổ Điển trường Cao trung Kamiyama – bị bao vây trong những

danh xưng ấy, tôi lại như phải chịu chứng say từ những cơn sóng không ngừng vỗ vào bầu tâm trí. Tôi cũng chẳng biết chính mình lúc này có đang bị bệnh không nữa.

Chitanda đã xuống xe trước khi đến nơi cần đến.

Tại sao nhỏ làm thế? Câu hỏi đó cứ lớn vồn trong đầu khi tôi không biết làm gì khác ngoài việc chờ cho xe đến trạm dừng mong muốn. Có những con đường khác nhau nối Jinde với thành phố Kamiyama, và lộ trình xe buýt đang đi cũng khác với đường tôi thường đi bằng xe đạp. Tự dưng tôi chợt dạ mà nghĩ rằng xe bắt đầu đi sai hướng, rồi nhận ra rằng đây chỉ là một con đường song song mà nhẹ nhõm ngồi lại vào ghế. Tôi tiếp tục đợi.

Xe rốt cuộc cũng tiếp cận tới vùng núi. Lướt qua những mảng đồi trọc, con đường bắt đầu trở thành những cung queo gắt hết trái lại phải và cơ thể tôi cũng đành phải nương theo. Cảm giác choáng váng này hết như lúc bị say trong hồ nước nóng nhà người thân Ibara vậy. Không biết có thật không chứ tôi từng nghe ở đâu rằng chứng say xe thực chất chỉ là do tâm lý không ổn định mà ra, vì vậy khi xe bắt đầu lên dốc tôi phát trong đầu bài hát “Tôi nào sợ say xe?” mà ngân nga theo giai điệu đó.

Âm thanh ầm ồ của việc phải chuyển động ở số nhỏ [note3065] từ từ dịu lại khi xe được đi trên đoạn thẳng. Chúng tôi dừng lại trước một cột đèn giao thông, thứ mà đã lâu rồi tôi không thấy, và ngay sau đó là tiếng thông báo bằng loa:

“Trạm kế tiếp là Nam Jinde. Trạm kế tiếp là Nam Jinde.”

Tôi nhấn nút để yêu cầu xuống trạm. Không lâu sau khi xe chuyển động lúc đèn xanh được bật, nó từ từ chậm lại rồi dừng.

Cửa mở ra. Lần này là thông báo được phát từ chính miệng của tài xế bằng một giọng khàn đặc kỳ lạ: “Đã đến N... Nam Jinde.”

Trả tiền xong tôi xuống xe, và hành động tiếp theo là hít một hơi sâu. Nghĩ rằng mình vẫn ổn nhưng xem ra chắc là tôi còn say một chút. Không khí mát rượi thật dễ chịu. Sáng nay có mưa ở Jinde nhưng mặt đường lúc này đã không còn dấu vết của nước. Nắng tháng bảy không nhiều nhưng có lẽ đã đủ để hong khô những giọt mưa. Tuy vậy bảy giờ trên bầu trời chỉ toàn là mây đen. Mùi mưa cũng lan tỏa trong không khí. Thôi rồi, tôi không có mang dù.

Đảo mắt xung quanh tôi nhận ra con đường khi xe buýt đến đây được xây trên một triền dốc. Đất phía phải thì dốc lên, còn phía trái thì hướng xuống những thửa ruộng ánh lên màu xanh rạng rỡ của mùa hè. Đất không dùng trồng trọt ở đây không nhiều nên nhà dân cũng được xây cách xa nhau, mà tạo thành những chấm như trang trí thêm vào bức tranh phong cảnh. Không thể ước lượng khoảng cách thực sự nhưng bằng một cách nào đó tôi có thể chỉ ra con dốc sẽ còn lên cao hơn nữa, vượt qua những dãy đồi xanh thẫm là vùng núi Kamikakiuchi quanh năm tuyết phủ.

“Cái nhà kho...”

Vừa lẩm bẩm tôi vừa nhìn quanh lần nữa. Bà Yokote có bảo là cứ nhìn bên phải con đường, như vậy là nó sẽ ở trên đồi.

Đằng kia! Cứ sợ là nhiều nhưng hóa ra chỉ có một. Cũng không xa đây lắm. Từ nơi tôi đang đứng nửa dưới của nhà kho bị che khuất bởi một hàng rào bằng gỗ nhưng tôi vẫn nhận ra nhờ cái mái hình tam giác và tường rõ là được trét vữa trắng, cùng một cặp cửa đôi trên tầng hai nhằm mục đích thông gió và hướng ánh sáng vào

trong. Chẳng có nhà nào bao quanh nó cả. Cái nhà kho cứ lơ lửng một mình trên đồi tạo nên một khung cảnh kỳ dị.

Băng qua đường, tôi tiến thẳng tới mục tiêu nhưng may sao kịp nhớ lại lời cảnh báo của bà Yokote: đi đường vòng, tránh người lạ. Phải khi đường vòng đúng là phí phạm năng lượng thật nhưng tôi cần phải tôn trọng người đã chỉ cho mình nơi này. Nghĩ vậy tôi bèn đi kiểm căn nhà có bờ giậu bao quanh.

Vài chục mét tính từ nhà kho tôi nhận ra một ngôi nhà có vẻ phù hợp với miêu tả. Ngôi nhà trông đầy phóng khoáng và vững chãi với mái lợp gạch. Nhìn qua khe hở giữa bờ giậu tôi thấy một cái cột đá đứng cạnh một thân cây cổ đại. Không thể đem ra so với dinh thự nhà Chitanda nhưng đây vẫn là một cơ ngơi ấn tượng.

“Vậy là phải tới đó à?”

Dù đã được bà Yokote cho phép nhưng tôi vẫn thấy lo. Có lẽ nào đây là một âm mưu do bà sắp đặt, để rồi ngay giây đầu tiên bước vào tôi sẽ bị phát hiện và buộc tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp?

Nghĩ vớ vẩn.

Lúc này tôi mới dám nhìn đồng hồ. Bốn giờ năm mươi, như vậy khoảng thời gian trên xe buýt là tầm hai mươi phút. Có lẽ việc bà Yokote nói rằng đi một giờ và đến lúc một giờ ba mươi chỉ là áng chừng. Tám thời gian biểu cũng có nói rằng chuyến tiếp theo đến Nhà Văn hóa sẽ khởi hành vào lúc năm giờ mười.

“Vậy thì còn kịp.”

Tôi có hai mươi phút để kéo Chitanda ra khỏi cái nhà kho đó. Nếu nhỏ hóa ra không tới đây thì coi như tôi đã làm hết cách và

Ibara cũng không thể trách được.

Có cái gì lạnh lạnh đập vào má. Tôi chạm tay vào và nhận ra nó ướt. Con đường dưới chân bắt đầu lấm tẩm những hạt đen...

Trời mưa rồi.

“Đùa nhau sao?”

Thường có nguy cơ những cơn mưa rào buổi chiều sẽ chuyển lớn. Tôi đã cố gắng hết sức nhưng có lẽ ông trời vẫn còn muốn thử thách. Hít thở sâu một cái cuối, tôi lao về phía ngôi nhà có bờ giậu.

7

Vòng qua ngôi nhà có hàng giậu rồi quay lại, lúc này tôi đã đứng trước cửa nhà kho.

Tới lúc này mưa vẫn chưa chuyển lớn nhưng vẫn đủ khiến cảnh vật như bị lồng trong một cái khung mờ mờ. Mái hiên không đưa ra nhiều và khó có thể coi đây là một chỗ trú mưa tốt. Hy vọng là gió lặng. Nhờ dãy hàng rào gỗ che chắn mà một thằng trông như học sinh trốn học như tôi mà đỡ lo về việc bị phát hiện khi đứng đây. Nhưng mừng bao nhiêu thì cũng lo bấy nhiêu: nếu tôi còn vào được thì gặp phường trộm cướp sẽ ra sao? Có lẽ đúng như bà Yokote đã nói – nơi này không còn chút giá trị nào với họ nữa.

Cửa nhà kho trông có vẻ dày và được trét vữa. Ban đầu còn nghĩ là cửa này chống cháy nhưng khi nhìn thấy cốt gỗ bên trong tôi đã biết mình sai. Đinh tán – loại to bằng cỡ nắm tay con nít được đóng thành một dãy từ trên xuống dưới khiến cánh cửa trông cực kỳ vững chãi. Có một cái lỗ chỉ ra rằng có thể khóa cửa nhưng vật quan trọng

nhất là cái khóa thì không có ở đây. Xem ra chẳng phải nhọc công tìm chìa. Rê cánh tay dọc theo cột đình tán, tôi lẩm bẩm:

“Rồi, giờ thì làm gì đây.”

Trước tiên phải biết được Chitanda có thực sự ở trong hay không đã. Tôi nghĩ mình chỉ cần đến và gõ cửa.

Vào lúc đó, một âm thanh ngọt ngào vang lên mà quyện hòa cùng tiếng mưa rơi. Ghé sát tai vào cửa, tôi im lặng mà lắng nghe

“Là... lá... la...”

Không phí quá nhiều thời gian để tự hỏi đây là ngôn ngữ gì tôi đã nhận ra. Tiếng xướng âm. Để kịp cho buổi trình diễn nhỏ đã khởi động ngay tại đây. Mãi mê nghe tôi đã chẳng nhận ra những ngón tay của mình đang gõ theo nhịp... vào cánh cửa.

Âm thanh trong nhà kho im bật ngay. Với người ở bên trong thì tiếng gõ lọc cọc của tôi có lẽ chẳng khác gì một tình tiết trong phim kinh dị. Để trấn an Chitanda tôi bèn lên tiếng:

“Chitanda, cậu ở trong đó hả?”

Áp tai lại vào cửa nhưng lần này lại chẳng nghe gì, tôi bèn gọi thêm một lần rồi áp tai vào đúng chỗ cũ.

“Cậu có trong đó không?”

Đáp lại là một âm thanh run run như thì thầm: “... Oreki-san à?”

Tốt rồi. Chitanda ở đây đúng như bà cụ Yokote đã dự đoán, dù không lâu trước tôi còn bán tín bán nghi.

Trông kenh càng nhưng dường như cánh cửa khá mỏng nên tôi có thể nghe được tiếng thì thầm của Chitanda. Giọng nhỏ gần đến ngạc nhiên.

“Tại sao cậu lại ở đây?”

Nhỏ muốn biết lý do hay là cách mà tôi đến được đây nhỉ? Kệ, cứ trả lời cả hai vậy.

“Ibara đang tìm cậu khắp nơi nên tớ cũng tới giúp. Nhờ suy đoán của một bà cụ tên là Yokote mà tớ đến được đây.”

“VẬY Ạ...”

Sau một quãng ngừng, nhỏ tiếp tục nói bằng một âm điệu như không còn sức sống.

“Tớ xin lỗi.”

Không có lý do gì để nhỏ phải xin lỗi cả. Vờ như mình không nghe thấy, tôi nói:

“Ở ngoài đây khó nghe lắm. Tớ mở cửa được chứ?”

Chúng tôi có thực là chỉ cách nhau một cánh cửa, hay là vạn lý thiên thu thế này?

“... Vâng.”

“Nếu cậu không muốn thì tớ sẽ không mở. Xin lỗi.”

Bà Yokote đã nói rằng đây là “căn cứ bí mật” của Chitanda. Theo tình hình hiện tại dù có xông vào mà không báo trước thì có lẽ Chitanda sẽ thông cảm... nhưng tôi vẫn thấy kỳ. Mưa không quá

nặng hạt nên vẫn có thể nói chuyện qua cánh cửa... Tôi vừa nghĩ đến điều đó thì Chitanda đột nhiên trả lời:

“Không, không sao cả. Chỉ là... tớ đang là một mớ lộn thối nhếch nhác.”

Im lặng, rồi lần này Chitanda lên tiếng với giọng điệu như mỉa mai mình.

“Oreki-san chắc là ghét tớ lắm. Nhiệm vụ thì chỉ có một nhưng tớ lại bỏ trốn. Chắc chắn là mọi người đều nghĩ tớ là đồ rắc rối. Tớ đúng là... tồi tệ hại.”

Rắc rối thì hơi hơi, nhưng ghét thì không bao giờ.

“À thì đúng là đã trễ buổi giới thiệu vào lúc hai giờ, nhưng tớ biết rằng cậu định sẽ đến vào lúc sáu giờ phải không? Ý tớ là, dù sao thì này giờ cậu cũng luyện quá trời.”

Nhỏ hỏi lại ngay:

“Cậu có nghe sao?”

“Ờ, một chút đoạn cuối.”

“...”

“Không phải tớ cố ý nghe trộm đâu. Chỉ là vô tình mà thôi.”

Trong một thoáng tôi chỉ được nghe âm thanh của mưa. Càng ngày việc đứng dưới cái mái hiên hẹp với mặt quay vào cửa càng trở nên mệt mỏi, tôi bèn tựa lưng vào tường, nuốt nước miếng rồi tiếp tục:

“VẬY... bây giờ thế nào? Cậu có đi được không?”

Nhỏ khẽ đáp:

“Cậu không định nói là tớ phải đi à?”

Chitanda thì không thấy, chứ hai vai tôi đã buông lỏng.

“Nếu cậu không thể thì tớ cũng không ép. Bà cô tên Danbayashi đã bắt đầu tính đến chuyện chọn người hát thay rồi. Chắc chắn sẽ có một hay hai người thay thế được vị trí của cậu.”

“Tớ không thể làm thế.”

Tôi chưa từng nghe những âm thanh mỏng manh như thế này phát ra từ nhỏ.

Một con sên đang bò trên tấm gỗ hàng rào trước mặt tôi. Nó ở đây từ lúc nào? Thờ thẩn nhìn con sên, tôi nói:

“Nhưng cậu không thể hát mà, đúng không?”

Mãi hồi sau tôi mới nghe một lời đáp đầy cảnh giác:

“Oreki-san. Cậu đã biết điều gì đúng không?”

“Không, không hẳn. Xin lỗi vì đã làm như là mình biết cái gì nhé. Tớ không biết đâu.”

Nhỏ trả lời:

“Cũng đúng thôi... vậy ra đúng là tớ có vấn đề thật.”

Đám cỏ dại dưới chân tôi trở nên óng ánh mà hơi trĩu xuống vì những hạt mưa phùn. Con sên trên hàng rào có vẻ muốn bò lên cao hơn, nhưng chưa có tiến triển gì.

“Tớ không biết tất cả, nhưng nghĩ rằng mình có hiểu một chút.”

Tại sao Chitanda lại xuống xe.

Lúc này tôi tự hỏi Chitanda trông như thế nào. Rồi nhỏ cũng lên tiếng, hết như một đứa bé đòi tôi kể truyện.

“Xin hãy nói cho tớ nghe.”

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi làm vậy? Nếu thực sự đúng về nỗi mâu thuẫn Chitanda đang giữ trong lòng thì tôi có thể cho nhỏ một sự cứu vớt nào không? Làm sao tôi có thể chắc là mình đúng. Thật là ngớ ngẩn. Tốt hơn tôi nên im lặng...

Không có âm thanh gì từ bên kia cửa, có lẽ nhỏ đang chờ...

Tôi nhìn đồng hồ, vẫn còn một chút thời gian trước khi xe đến...

Hình như có một truyện ngụ ngôn mang bối cảnh ý hết như thế này. Vậy vai của tôi trong truyện là gì? Nhà thông thái, hay là đấu sĩ can trường? Phải chăng tôi chỉ là một chàng vũ công hòa vào điệu múa của người kếp chính? Một điệu nhảy kỳ quặc, nhưng nếu ngôi sao của biểu trình diễn muốn vậy thì tôi sẽ phải nhảy. Dù là nông cạn hay sai lầm thì tôi cũng phải nói.

“À thì, tớ chỉ nghĩ có khi nào...”

Hớp một ngụm không khí lớn, tôi nhìn lên bầu trời đang đổ mưa không ngớt. Nhìn vào những vầng đen vô định kia.

“... cậu đã được bảo là *không cần* phải kế thừa cơ nghiệp của gia đình?”

Kế đến chỉ là tiếng mưa. Năm giác quan của tôi ong ong lên bởi những thanh điệu nhiều nặng xì xào.

Suyt!

“Cậu có nhớ cái buổi mà Ibara đưa ra một bí ẩn để cả bọn cùng giải không? Chuyện về tách cà phê ngọt quá mức cần thiết ấy. Hôm đó cậu khá là xao lãng và điều đó không bình thường chút nào. Ban đầu tớ chỉ nghĩ là mỗi người đều có những ngày khó ở, nhưng rồi lúc chuẩn bị rời khỏi phòng tớ có nhìn lại cuốn sách cậu đang đọc. Hóa ra là tớ đã không nhằm – đó là một cuốn cẩm nang hướng nghiệp phải không? Nên chọn đại học nào sau khi tốt nghiệp cao trung, sẽ theo đuổi chuyên ngành nào rồi cụ thể sau này mình sẽ làm việc gì. ‘Cẩm nang hướng nghiệp’ là thứ chứa tất cả lựa chọn đúng chứ?”

Nhờ mái hiên nên tôi vẫn an toàn dưới cơn mưa trừ việc bàn chân đã bắt đầu thấy ướt. Mưa mùa hè mà, ướt chứ không lạnh.

“Tụi mình đã lên năm hai và việc bắt đầu nghiên cứu những loại sách như vậy là bình thường... nhưng tớ lại thấy lạ. Ibara và Satoshi sẽ phải suy xét về con đường tụi nó muốn đi trong tương lai, nhưng cậu thì khác. Trong dịp đi viếng đền đầu năm hay ở lễ hội Búp bê sống vào tháng tư, tớ đã được chứng kiến cậu hành sự với tư cách một người con nhà Chitanda như thế nào. Cậu đã chọn con đường của mình sớm hơn tất cả bọn tớ – ít nhất thì lẽ ra là vậy. Chẳng có lý do gì khiến cậu phải chăm chú vào một cuốn sách hướng nghiệp cả.”

Bấy giờ tôi chỉ vô tư mà nghĩ rằng có thể nhỏ muốn tham khảo về những hướng đi mà mình đã bỏ qua. Tuy nhiên, với mọi thứ đã và đang diễn ra trong ngày hôm nay tôi bắt đầu lo ngại về một khả năng khác.

“Và rồi đến trưa nay, tớ nhận được điện thoại của Ibara báo rằng cậu mất tích. Tớ biết là cậu có lý do, và phải tới khi đọc những thứ mà cậu sẽ phải hát tớ mới nghĩ đến một giả thuyết.”

Đúng hơn là lý do đó chỉ nằm trong đoạn bà cô Danbayashi đã chỉ ra.

“Satoshi có nói thế này: trong sáng tác của mình nhạc sĩ Sandou Enjima thường tôn vinh những giá trị đạo đức một cách không ngại ngần, vì vậy nhiều tác phẩm bị cho là quá mang tính giáo huấn và ông ấy chưa bao giờ được coi là nghệ sĩ lớn.”

Được nằm dưới trời, bầu trời rộng thênh.

“Đoạn solo của cậu bày tỏ sự ngưỡng mộ vô bờ tới tự do.”

Nếu Satoshi không đề cập tới chuyện đó thì có lẽ tôi đã không thể liên kết cái cảm giác kỳ lạ nơi đầu lưỡi với sự mất tích của Chitanda. Khi chơi cờ shogi với cháu họ của mình hẳn có thể thả cho thắng, nhưng tuyệt nhiên không chịu nói là “Anh chịu thua”.

“Tớ cũng có một câu truyện gần giống như vậy. Hồi xưa khi dự đám cưới của một người thân trong gia đình tớ bị bắt phải hát thánh ca. Lẽ ra đó là một việc đơn giản vì lời bài hát cũng chỉ quanh quẩn trong tôn vinh Chúa Giê-su và Đức Mẹ Maria nhưng không, tớ đã không thể hát. Tôn vinh một thứ trong khi chưa có đức tin, chẳng

phải thế là xúc phạm với những người thực sự tin vào Chúa hay sao?”

Dối trá đặt đánh nặng lên tâm can.

“Nếu là bất cứ cái gì khác thì chuyện đã không là vấn đề, và tớ tự hỏi là cậu – với tình hình hiện tại – liệu có thể hát một bài tôn vinh sự tự do hay không?”

Chitanda còn ở bên kia cánh cửa chứ? Nhỏ không nói, đúng hơn là không gây ra đến một tiếng động. Dù vậy tôi vẫn muốn tiếp tục màn độc thoại:

“Cho đến tận gần đây thôi, thì tương lai của cậu – xin lỗi nếu tớ có khiếm nhã – không phải là thứ tớ có thể coi là “tự do”. Tớ chắc rằng cậu có những suy nghĩ của mình, nhưng có một sự thật không thay đổi là rồi cậu cũng sẽ kế thừa cơ nghiệp nhà Chitanda. Và, nếu chỉ dừng lại ở đó thì tớ không thấy một lý do gì khiến cậu có vấn đề với bài hát cả. Chắc hẳn trước ngày hôm nay cậu đã có những buổi tập luyện bình thường và ngay từ đầu cậu cũng chẳng từ chối đoạn solo. Như vậy chỉ mới đây thôi tình hình đã thay đổi.”

Có lẽ là trước cái ngày Ibara kể chuyện về tách cà phê.

“Và nếu nó khiến cậu không thể hát thì... chẳng phải nghĩa là cậu đã cảm thấy mình ‘tự do’?”

Không một lời xác nhận hay phủ nhận.

“Một người đã luôn sống và làm những thứ mình muốn trong khi vẫn hiểu là một ngày nào đó mình sẽ kế thừa cơ nghiệp của gia đình. Đối với cậu đó là một sự thật không bao giờ thay đổi... nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu đột ngột bị bảo là nó sẽ thay đổi? Chuyện gì

sẽ xảy ra nếu cậu, có thể là chỉ trong một đêm, được ba mẹ cậu bảo là không cần phải lo lắng về việc kế nghiệp gì hết mà hãy sống cuộc sống của mình?”

Bà cụ Yokote có lẽ cũng nghĩ rằng việc người cháu gái của bà trở thành người kế nghiệp là đương nhiên và vì lẽ đó sẽ quay lại để hoàn thành bổn phận của mình, nhưng liệu bà có còn nghĩ vậy nếu Chitanda không còn được đặt vào cái khuôn đó?

“... Cậu sẽ không biết phải làm sao.”

Trên vai tôi không mang một vai thứ nào to lớn. Đó chỉ là chuỗi ngày lười biếng trung thành với phương châm “tiết kiệm năng lượng” mà mình đã đặt ra. Có lẽ tôi không thể hiểu những gì Chitanda đang mang trong lòng hay đúng hơn, là tôi không có tư cách để hiểu bất cứ thứ gì trong số đó – thế mà lại dám khẳng định như đúng rồi. Thật nực cười mà.

“Trước hàng trăm con người như vậy cậu có thể hát bài hát đó mà bảo rằng mình tự do? ‘Nhưng dĩ nhiên vì cậu đã chấp nhận nhiệm vụ này nên bằng mọi giá cậu phải làm. Không thể đặt cả ban hợp xướng vào thế khó chỉ vì vấn đề của riêng mình. Đẹp nó qua một bên mà hát đi. Đó là nghĩa vụ. Đừng coi tất cả chỉ là việc của mình...’ Tớ đồ rằng đó là những lời mát lòng nhưng hợp lẽ và bất kỳ ai biết chuyện của cậu cũng sẽ nói với cậu...”

Thực tế là vậy. Ibara thì có lẽ không. Satoshi thì càng không. Nhưng sẽ có người nói.

“Nhưng tớ... dù mọi suy đoán ban nãy có đúng đi nữa thì tớ sẽ không trách cậu.”

Có quyền gì mà trách?

Mùa mưa đã qua từ lâu nhưng cơn mưa phùn xôm xốp, lằng lằng của hiện tại vẫn chưa có dấu hiệu tạnh bớt hay chuyển lớn. Con sên trên hàng rào đã biến mất. Nó đã chậm nhưng chắc mà lên được tới đỉnh hay là rớt xuống đám cỏ bên dưới. Tôi không thể biết được.

Từ bên kia cánh cửa phát lên những âm thanh khe khẽ:

“Oreki-san.”

“Tớ nghe đây.”

“Dù được bảo là cứ sống theo những gì mình muốn... Dù được bảo là có thể chọn bất cứ công việc nào... Dù được bảo là nhà Chitanda rồi sẽ ổn nên tớ không cần lo...”

Giọng nói của nhỏ, lại một lần nữa bị lạc đi thành sự tự mĩa mai mà thốt lên lời cuối cùng.

“Dù bây giờ đã được ban đôi cánh... nhưng tớ phải làm gì đây?”

Không còn một lời nào hết.

Gánh nặng Chitanda luôn mang trên mình giờ đây đã được gỡ bỏ. Thế à? Vậy tại sao tôi đột nhiên muốn đâm vào một thứ gì đó với tất cả sức lực của mình. Để làm tan nát nó. Để tự làm bàn tay này rỉ máu.

Đồng hồ đã chỉ năm giờ sáu phút. Chưa đầy bốn phút nữa chuyến xe buýt hướng về Nhà Văn hóa sẽ đến.

Lời cần nói đã nói. Việc phải làm đã làm.

Những gì còn lại, dù có khiến tôi đau khổ đến thế nào, cũng chỉ là giành cho Chitanda.

Mưa vẫn rơi. Trong nhà kho không còn giai điệu nào được cất lên nữa...

Dịch từ “armchair detective” – thuật ngữ chỉ những trinh thám chuyên giải quyết vụ án chỉ bằng cách suy nghĩ chứ không chủ động đến hiện trường tìm manh mối.

Là một thời kỳ trong lịch sử Nhật Bản, từ ngày 30 tháng 7 năm 1912 đến 25 tháng 12 năm 1926.

Là một loại gia vị nêm có vị ngọt, màu vàng nhạt, dạng chất lỏng hơi đặc hơn nước. Thành phần khoảng 40%~50% chất đường và 14% rượu.

Từ chỉ sự làm một việc gì đó một mình.

Tiếp hậu ngữ -kun thường chỉ dùng để nói về người con trai với sự thân mật.

Thông thường Houtarou chỉ gọi Chitanda là “Chitanda”, nhưng lúc này – có lẽ vì nhận thấy mình đang nói chuyện với người lớn và biết về Chitanda – nên cậu chàng phải nhanh chóng thêm -san vào cho lịch sự.

Nhớ rằng Chitanda là họ, và vì -san thường dùng để chỉ người ngang hàng nên “Chitanda-san” đối với bà Yokote (chỉ bố của Chitanda) sẽ khác với của Houtarou (chỉ chính Chitanda)

Trong tiếng Nhật thì con của anh em ruột và con của anh em họ được biểu thị bằng hai từ khác nhau.

Dango là một loại bánh dẻo của Nhật, yomogi dango là dango vị ngải cứu.

Kiểu phục vụ “drive-through”: khách có thể đặt và nhận bánh khi vẫn ngồi trong xe, thông qua một cửa sổ tiếp khách.

Trong các loại xe số, “số nhỏ” (1,2) thường được dùng khi xe lên dốc. Số càng nhỏ thì lực kéo càng mạnh và xe đi càng chậm.

HYOUKA

Yonezawa Honobu

Hyouka, truyện ngắn "Hổ, Cua, và Oreki"

Tại sao lại phí công làm những thứ rõ là tệ hại để rồi sau này nhận một vố?

Dù có dính chính trong tuyệt vọng rằng lúc đó còn trẻ người non dạ kiểu... *"À thì ai hỏi đó cũng có lúc ngu ấy mà"* thì cũng đừng mong có thể núp vào đầu khi cái đuôi đầy rẫy những chứng cứ không-thể-chối-cãi đã lò ra ánh sáng. Nhận ra mình vừa mắc chân vào cái bẫy xa xưa, tôi nhớ lại câu ngạn ngữ từ một cuốn sách nọ: "Mong chờ phải thần thờ trước số mệnh". Quay đầu là bờ nhưng ai ngờ là vực. Nhưng nếu trượt chân xuống cái vực ấy khiến bản thân quyết chí rằng sẽ sống phần đời còn lại chân thật nhất có thể, thì tôi tin rằng sự việc diễn ra vào hôm nay và ở nơi này ít nhiều cũng có chút giá trị.

Thứ ba hôm ấy, trong một dịp hiếm hoi tất cả thành viên của CLB Cổ Điển vô tình tập trung đông đủ trong phòng Địa Chất. Sao đông đủ thế nhỉ? Thường thì giờ này mỗi tuần có hai ba người là cùng thôi mà? Bực cả mình.

Đầy phần khởi, thành viên năm nhất của nhóm Oohinata ca vang: "Em mang tới rồi đây!" trước khi đặt "cái đó" lên bàn và, nói sao nhỉ, là một thứ tôi ngỡ đã bị chôn xuống đất hoặc chìm vào quên lãng từ lâu rồi mới phải.

"Ui chà ời. Hoài niệm phết đây." Satoshi trầm trồ nhưng bình thản. Cạnh cậu chàng là Ibara lại thốt lên ngưỡng mộ.

“Cũng xưa lắm rồi nhĩ. Em có mắt tinh đời đó.”

Ưỡn ngực lên đầy cường điệu Oohinata lại dũng dạc tuyên bố:

“Em biết mà. Bạn em cũng hay khen em vậy á!”

Dường như Ibara là người chịu trách nhiệm cho sự tồn tại của quyển tập đang nằm ngay ngắn trên cái bàn kia. Lúc này đã là giờ tan tầm. Tôi cố gắng kìm hãm cái cảm giác khó chịu đang trực trào trong người nhưng không khả quan mấy. Chitanda – người nãy giờ đọc sách ở một góc phòng – đứng lên mà hướng mắt về phía chúng tôi.

“Tuyển tập cảm nhận Tác phẩm văn học mẫu... là gì vậy?”

“À, chị biết đấy...” Oohinata trả lời, nhưng lại nhìn về phía Ibara rồi nhường phần trả lời cho nhỏ.

“Hồi còn học ở Sơ trung Kaburaya thầy cô sẽ phát cho tụi tớ cái này vào trước kỳ nghỉ hè. Mọi học sinh đều phải làm bài cảm nhận về một quyển sách đã đọc trong kỳ nghỉ nhưng đa phần là chả biết đọc cái gì. Thế nên những bài cảm nhận hay ở các năm trước sẽ được tập hợp lại và in ra coi như là tư liệu tham khảo.”

“Người có sáng kiến này là thầy Hanashima phải không?” Satoshi thêm vào và nhận được sự đồng tình từ Oohinata: “Thầy Hanacchi! Làm em nhớ quá đi!”

Tụi nhỏ có gọi thầy bằng biệt danh đó à?

“Thầy Hanashima mà cậu nói có phải là giáo viên dạy môn Văn học Nhật Bản trong lớp các cậu từng học chung không? Người mà đã từng gửi bài viết của Oreki đi dự thi cấp thành ấy?” Chitanda hỏi.

“Chính xác!” Satoshi gật gù đầy hãnh diện. “Thầy có thể hơi phát-xít việc dụng ngôn hay văn phạm một cách chính xác nhất có thể, nhưng luôn luôn dặn dò tụi tớ rằng hãy viết về sách trên bất cứ góc nhìn nào mà mình thích. Tớ vẫn còn nhớ là những cuốn văn mẫu này luôn chứa đầy những ý tưởng, ưm, điên rồ nhất mà thầy đã lọc ra. Như kiểu thầy muốn cho tụi tớ thấy rằng mình được tự do tới mức nào ấy. Mỗi năm một quyển, y là ba quyển tổng cộng. Trước tớ đã từng nghĩ là trường nào cũng làm vậy nhưng hóa ra là bé cái nhảm.”

“Đúng vậy, bên Sơ trung Inji tụi mình không có cái này.”

Trong các thành viên CLB Cổ Điển, Chitanda là người duy nhất tới từ một trường Sơ trung khác bọn tôi.

“Vậy là Fukube-san cũng dùng nó làm tư liệu nhỉ?” Chitanda tiếp lời.

“Ừ thì những bài mẫu trong đó khá là nhộn... nhưng mà lấy làm tư liệu thì... Thực tình tớ dám chắc bằng một cách thần kỳ nào đó mình đã trốn đủ ba lần nộp bài.”

Đó tuyệt đối không phải là điều có thể tuyên bố một cách đầy hãnh diện như hấn đang làm lúc này. Ibara chỉ biết lắc đầu thất vọng.

“Em thì có, năm nào cũng đọc và thấy thích lắm ạ.” Oohinata trả lời với âm lượng lớn thường thấy. “Em thực sự thích văn học Nhật, nhưng mỗi khi đọc một bài trong đó thì lại nhận ra đầu óc mình hạn hẹp biết chừng nào. Em như kiểu chỉ biết đọc gì nói đó thôi ạ.”

“Về khía cạnh đó thì...” Chitanda nói với cái cười châm chọc, “Em khó mà đánh bại chị lắm.”

“Haha, ôi những con người trần tục chúng ta!”

“Chính xác là thế.”

Phần nào trong tôi không hoàn toàn đồng ý việc hai cô nàng này tự nhận mình là “người trần tục”... ờ thì ít nhất họ có quyền coi mình là bình thường nếu so với Satoshi. Chẳng vì lý do gì tôi đưa mắt hướng ra ngoài cửa sổ mà thấy những hoạt động của các CLB thể thao tản mát khắp sân trường. Đang còn xuân nên trên cành cây vẫn lác đác những cánh hoa anh đào. Thუời gian chiều mộ đã kết thúc và bây giờ hoạt động chính của các CLB thường sẽ là giới thiệu cho cho thành viên mới những kiến thức cơ bản – thứ khá xa xỉ trong cái CLB Cổ Điển này, nên tất cả những gì chúng tôi có thể giành cho Oohinata vẫn chỉ là những cuộc trò chuyện phiếm.

Cầm quyền tập Chitanda bắt đầu lật qua từng trang.

“ *Cảm nhận tác phẩm ‘Rump-Titty-Titty-Tum-TAH-Tee’ Ô này, hình như tác giả bài viết chỉ muốn để lại tên viết tắt của mình thì phải – ‘K.B.’ – tớ chỉ nghĩ ra được hai người phù hợp.*”

“Bài này thì có đầy đủ họ tên nè. Aoki Kaoruko.”

Dù gì thì ý nghĩa của thứ này cũng là để cho bọn đàn em của mình coi mà. Hiển nhiên không ít người sẽ chẳng muốn tên cúng cơm của mình được “vinh hạnh” đề lên đó. Nếu là nộp thi giải thành phố thì lại khác, còn cho bọn con nít coi thì... đúng là nghĩ đi nghĩ lại tôi thấy vụ đề tên thật là không cần thiết. Việc dùng hai chữ cái viết tắt chính là sự thỏa hiệp của hai bên.

“Mấy bài này không quan trọng...” Oohinata lên tiếng trước khi lấy lại quyển tập từ tay Chitanda. Lật thêm vài trang nữa, cô bé chợt bừng sáng mà đồng dạng tuyên bố cái nội dung mà tôi đã thăm van nài là đừng có như mình nghĩ.

“Đây mới là bài em muốn cho mấy anh chị coi cơ. *Cảm* nhận tác phẩm ‘Hồi ký Trăng treo đầu núi’ của H.O.!”

Thôi rồi. Bị khai quật thật rồi!

“Một cựu học sinh Sơ trung Kaburaya, có tên viết tắt là H.O. à...” Chitanda thủ thỉ.

“Một người hơn Ohinata một khóa, vậy là bằng tuổi tui mình à...” Ibara thủ thỉ.

“H.O. *Hồ... Hố...* Một cao nhân đã chọn bình phẩm cho ‘Hồi ký Trăng treo đầu núi’ – một câu chuyện ngắn như thời gian nó cần để trở nên nổi tiếng à...” Satoshi khẽ nghiêng đầu mà nói đầy châm chọc.

Ba con người này thích hành hạ tôi đến thế sao? Đặt cuốn truyện chữ đang đọc xuống bàn, tôi miễn cưỡng nói: “Không phải tớ.”

Nghe vậy Oohinata liền vỗ tay hoan hô.

“Ôi thật ạ! Hú hồn! Vậy thì giờ chúng ta cùng đọc thật to từng lời từng chữ để dễ bề chiêm nghiệm nhé.”

Tôi đơ họng.

“Giỡn thôi. Là anh.”

Satoshi nở ra cái cười toe toét, còn Ibara thì chống nạnh.

“Còn ai trồng khoai đất này hở Houtarou.”

“Ông cố chối làm chi vậy trời?”

Nụ cười của Chitanda thì lại đầy an ủi, nhỏ nói: “Oreki-san chắc là ngượng lắm nhỉ?”

Biết thế mà còn hỏi.

“Vậy tóm lại là mình sẽ đọc nhé?” Oohinata hỏi lần chót và những thành viên còn lại trừ tôi dùng cử chỉ của riêng mình để đồng thuận. Không còn đường thoát rồi. đành chịu. Nếu “Hồi ký Trăng treo đầu núi” là thứ duy nhất họ để mắt đến thì cũng chưa phải là gì nguy hại lắm.

“Rồi! Xin chào mọi người! Nhằm nâng cao khả năng cảm thụ văn học Nhật Bản, em xin giới thiệu với mọi người... Bài cảm nhận tác phẩm văn học của tiền bối Oreki!” Nói xong cô bé liền đưa một cái liếc vội về phía tôi rồi nhanh chóng tiếp tục “Dĩ nhiên là cùng với sự đồng ý của chính chủ.”

Cái cảm giác déjà vu này... sao mà giống với tuần trước thế không biết [note7531] . Tôi đành giữ nguyên quan điểm.

“Nó được in ra để người ta đọc mà. Em muốn sao cũng được.”

Thực ra thì... xét nét mà nói hồi sơ trung tôi cho phép nó được in ra với điều kiện tên mình được viết tắt, vậy trong trường hợp độc giả bằng một cách nào đó biết được tên thật của tác giả thì tác giả có quyền rút phép hay không? Nói thế chứ lúc được hỏi là hãy để bài viết của mình được các em lớp dưới dùng tham khảo nhé, thì thề có trời tôi cũng không tưởng tượng đến một ngày cái gậy đầu của mình lại ám vô chính mình mà thành trò cười cho cả đám như thế. Bút sa

thì gà chết, nhất là khi đã được gắn mác “đại chúng”... Có hỏi bà chị yêu dấu thì tôi đồ rằng sẽ nhận được câu trả lời như vậy.

Oohinata đoạn đảo quanh một lượt rồi tiếp tục:

“Cơ mà, trong các anh chị có ai chưa đọc ‘Hồi ký Trăng treo đầu núi’ không ạ?”

Phòng Địa Chất chìm trong một bầu im lặng.

Trực giác mách bảo tôi rằng sự yên lặng này không nhất thiết phải ám chỉ rằng mọi người đều đã đọc, mà kiểu như “*Anh/chị dĩ nhiên là đọc rồi, nhưng nếu có ai ở đây chưa thì chắc là họ sẽ không dám nói vì sẽ phiền lắm nếu bắt mọi người đọc lại từ đầu*” *mà thôi*. Nhưng rồi *Satoshi* cũng lên tiếng:

“Anh có... Nhưng phiền em tóm tắt cho mọi người nhé.”

“Tuân lệnh!”

Ưỡn ngực, Oohinata bắt đầu cất chất giọng trong trẻo của mình.

“*Hồi ký Trăng treo đầu núi* là một truyện ngắn nổi tiếng của nhà văn Nakajima Atsushi. Mở đầu bằng hình ảnh một người đàn ông rất tài giỏi đỗ trạng nguyên và được làm quan. Tuy vậy ông đã từ quan để theo đuổi sự nghiệp văn chương với hy vọng lưu danh thiên cổ. Con đường ông chọn không tránh khỏi chông gai, ông đành phải lại đi tìm việc. Sau khi từ bỏ công việc mới vì nó không mang lại sự đổi đời như kỳ vọng thì ông mất tích. Sau đó không lâu có một vị quan nọ, bấy giờ đang trên đường băng qua một vùng núi đột nhiên bị một con hổ trắng tấn công. Ngay trước khi kịp kết liễu vị quan ấy con hổ dừng lại, nói rằng “Suýt chút nữa thì...” rồi lao vào bụi rậm. Nhận ra chủ của giọng nói đó vị quan liền gọi tên của người tài nhân đã

mắt tích một cách bí ẩn, và từ trong bụi rậm vang lên tiếng xác nhận. Em không biết suy luận sao về việc người đàn ông đó lại trở thành hồ và ông ta sẽ nghĩ gì sau cuộc gặp gỡ đó nữa.”

Satoshi gật gù nhận xét: “Hiểu rồi, cảm ơn em nhé.”

Đặt tay lên quyển tập, Oohinata cười toe toét như thể chính cô bé là tác giả.

“Lần đầu đọc bài cảm nhận được viết bởi người tên H.O. này em như muốn bùng nổ đó ạ. Chẳng phải là hoàn toàn không có ý tưởng... nhưng để hệ thống hóa lại cả mạch truyện như thế này là điều em chưa từng mơ tới chứ đừng nói việc dám mang nó đi nộp ạ! Thực lòng em rất vui vì có cơ hội diện kiến chủ nhân của bài viết này. Anh cho em bắt tay cái nha!”

Bàn chúng tôi cách xa nhau, nên hai đứa chỉ biết đưa tay vào thính không để đón nhận cái bắt tưởng tượng từ đối phương.

“Vậy rồi, ưm, mình bắt đầu thế này đi.”

Mở ra trang chứa bài viết, trừ tôi ra bốn người còn lại tụm vào nhau rồi bắt đầu đọc. Tôi thoáng muốn trở lại với cuốn truyện chữ nhưng lúc này đầu óc ngổn ngang quá. Bất kỳ sự tập trung vào một vấn đề khác lúc này đều là xa xỉ, vì tôi nhớ hầu hết những gì mình đã viết trong đó.

Cảm nhận tác phẩm “Hồi ký Trăng treo đầu núi”

H.O. – Năm hai

Em đã đọc “Hồi ký Trăng treo đầu núi” và thấy nó khá thú vị. Thật mừng vì Richou và Ensan rồi cũng gặp lại nhau và Richou vẫn khỏe mạnh. Em hy vọng ông ấy được trường thọ.

Gần nhà em có vài con mèo, và dù có nghe thấy những tiếng kêu meo meo nhưng em chưa từng nghe tụi nó nói bao giờ. Cũng có khả năng tụi nó sẽ rử rử rừ rừ khi không có con người ở gần nhưng sẽ là an toàn nếu đặt giả thiết là không nói được. Cấu tạo sinh học của miệng, lưỡi và cổ họng mèo hoàn toàn khác với người cơ mà.

Ensan khi đi qua vùng núi đã bị hổ vồ, tuy nhiên vào thời khắc cuối cùng con hổ đã dừng lại mà trốn trong bụi rậm rồi liên tục lẩm bẩm: “Suýt chút nữa thì, suýt chút nữa thì...” Nghe vậy Ensan liền hỏi: “Giọng nói đó, phải chăng là hảo bằng hữu Richou của ta?” và con hổ trả lời “Đúng vậy.” Ensan hướng câu hỏi của mình về phía bụi rậm và tiếng trả lời cũng là từ đó.

Giống như mèo, hổ cũng có miệng, lưỡi và cổ họng hoàn toàn khác với người. Dù có trí khôn của con người đi nữa thì cấu tạo sinh học giới hạn khiến việc giả tiếng người là bất khả thi, hoặc nếu có thì họa chẳng chỉ ra được những tiếng ú ú gù gù. Thú thực thì ngoài loài vẹt với khả năng nhại giọng thiên bẩm thì em không tưởng tượng được hổ nhại người ra làm sao, chắc kỳ cục lắm.

Ấy vậy mà, chỉ bằng lời xác nhận phát ra từ bụi rậm Ensan đã nhận ra Richou. Như vậy đó phải là giọng của Richou. Hổ thì không thể nói và Ensan nghe được giọng Richou, hai sự thực này chỉ có thể dẫn tới một kết luận: trong bụi rậm là cả con hổ lẫn Richou luôn-là-người. Hành động thoái lui của con hổ cùng câu xác nhận điềm tĩnh của Richou cho thấy ông bằng cách nào đó đã thuần hóa được nó. Vậy Richou làm gì ở nơi thâm sơn ấy? Em tin rằng hai khả năng có thể xảy ra.

Một là, để ngăn lũ hổ tấn công người đi đường nhiều nhất có thể Richou đã miệt mài thuần hóa chúng. Nhân gian chẳng hay về một người đàn ông luôn cố hết sức để bảo vệ dân lành. Một con người vĩ đại.

Hai là, Richou cố tình sắp đặt để con hổ tấn công người qua đường nhằm lột sạch tiền bạc của nả trên người họ. Đó là hành động của phường lục lâm thảo khấu – một tên xấu xa.

Vân còn khó để xác thực Richou là người tốt hay kẻ xấu khi dựa vào câu truyện sau đó được kể cho Ensan. Ông đã rất tủi hổ về khả năng thi phú của mình nên nhiều khả năng câu truyện ấy đã bị thêm dệt thành tám bình phong che dấu sự thực. Tuy nhiên có một khả năng mà em đang xem xét. Sau khi kể hết cho Ensan những suy nghĩ bản thân sau khi đọc những bài thơ tự sáng tác và nhận ra mình là một thi nhân bất tài, Richou nhờ ông chăm sóc gia đình mình rồi biến mất sau lời nói: “Lẽ ra tôi phải bắt đầu bằng việc hỏi... là mình có thực sự là người không?” Em thấy chỗ này khá kỳ lạ. Trải qua nỗi cay đắng về việc không thể thành một thi nhân lưu danh thiên cổ Richou đã từ bỏ cả địa vị xã hội lẫn gia đình mình phải không? Sau cuộc tái ngộ với người bạn cũ thì điều đầu tiên Richou nói là về những gian khó – đúng là khiến em cảm thấy “tính người”, nhưng quá nhanh chóng ông ta lại bày tỏ sự xấu hổ về bản thân tới mức thốt ra lời phủ định “tính người” của chính mình. Tại sao lại thế?

Phải chăng Richou đã luôn biết rằng gia đình mình sẽ an toàn? Lời thỉnh cầu muện màng lấy liệu có mang ý nghĩa thực sự hay chỉ là lời xã giao được hấp tấp thêm vào? Có khi nào ông ta biết gia đình mình có đủ cơm ăn áo mặc mà sợ rằng suýt chút nữa đã lỡ miệng cho Ensan biết điều đó, nên mới để “gia đình” ở sát cuối câu

truyện và đổ cái hành động vô trách nhiệm cho sự phi nhân tính của mình?

Vậy làm sao Richou biết gia đình ông no đủ? Vì ông là người đưa tiền cho họ. Chả ai kiếm được tiền nhờ thuần hóa hổ hoang cả, thế nên em nghiêng về khả năng ông ta đã bỏ nhà đi làm lục lâm thảo khấu. Sau khi con hổ thoát lui Richou đã liên tục lầm bầm “Suýt chút nữa thì... suýt chút nữa thì...” Phải chăng đó không phải là vì ông nhận ra bạn của mình? Lúc đó là ban đêm và xung quanh chỉ là núi rừng hiu quạnh. Phải chăng ông ta đã chưa nhìn thấy mặt của Ensan, mà chỉ qua trang phục và mũ mào để đoán xem người này làm nghề gì? Richou, kẻ thuần phục hổ để trộm cắp, đã nhận ra con mồi của hắn là quan vào giờ chót nên mới lệnh con hổ dừng lại. Cái chết của một vị quan lớn có thể sẽ kéo theo một cuộc tàn sát loài hổ ở khu vực này và khi họ đã điều tra thì không biết sẽ còn phiền toái cỡ nào. Đó là lý do Richou nói “Suýt chút nữa thì...” Một trải nghiệm hú hồn giành cho ông.

Như vậy Richou vẫn sống tốt, nhưng công việc ông đang làm thì không. Có lẽ ông khó mà trường thọ được. Đó là những cảm nhận của em sau khi đọc “Hồi ký Trăng treo đầu núi.”

Tôi nghe thấy một tiếng thở dài khó phân biệt giữa kinh ngạc hay thất vọng. Không biết là từ ai, nhưng rõ là chẳng phải ngưỡng mộ gì cho cam. Dân gian có chiến lược “Tiên phát chế nhân”. Trước khi ai kịp nói gì tôi nghĩ mình nên chủ động trước.

“Mọi người biết đấy... học sinh Sơ trung mà... hay nghĩ ra những thứ vớ vẩn.”

Satoshi lẳng lặng nói như trầm trồ: “Hồng biết nói sao nữa. Hồi đó tớ không có nghĩ Houtarou thuộc loại quá quái dị... nhưng cậu thực sự rất khác biệt.”

Oohinata thì rạng ngời như ánh bình minh.

“Em chưa bao giờ xét đến việc Ensan đã không trực tiếp nhìn thấy con hổ nói chuyện – dù là đã đọc không biết bao nhiêu lần rồi đó ạ!”

Trái lại Ibara trông có vẻ không hài lòng.

“Tôi không phủ nhận là bài viết ấn tượng... nhưng chấp nhận một câu truyện như nó vốn thể bộ khó lắm à? Ý tôi ấy... là truyện này có một con hổ biết nói tiếng người... vậy thì cứ chấp nhận thể mà đọc có sao đâu.”

“Cậu nói phải.”

Cả tôi cũng chẳng tin việc Richou là phường lục lâm thảo khấu. Ai đọc vào cũng hiểu “con hổ” là hình ảnh tượng trưng cho trái tim mục ruỗng của bản thân ông. Nhưng thay vì để mình cảm nhận nó một cách bình thường kiểu truyện hết thì có nghĩa là hết, thì bài viết này là kết quả của việc tự hỏi bản thân rằng liệu mình có thể diễn giải ra thể này thể kia – một cách dễ liên tưởng, có chút độc địa, và vui – từ những gì được viết trong sách hay không. Sau tất cả, tôi nghĩ rằng mình đã cố tình đọc nó dưới những góc nhìn tùy tiện nhằm rút ra một giả thuyết chắc sẽ khiến người ta thú vị. Chẳng thế mà đọc xong thầy Hanashima chỉ có thể cười gượng gạo mà nói rằng: “Hay đấy, nhưng em hơi quá tay rồi.”

Chấp nhận theo kiểu “À, thì truyện nó là như thế” gần như là một cách thỏa hiệp. Người đọc thỏa hiệp với người viết, thậm chí có thể coi là tòng phạm. Kiểu thỏa hiệp này không hiếm chút nào – hay phải nói là “bình thường” như bất cứ sự tự nhiên nào khác. Ai cũng có thể coi một diễn viên nhạc kịch tự đứng ra giữa đường mà hát là kỳ dị hoặc những vị quan tòa trong tích cổ đều là những kẻ thối nát xấu xa nhưng những đánh giá như vậy thực tế chẳng mang lại một giá trị nào. Nhân cái dịp được đọc lại sáng tác của chính mình – thứ mà người viết đã phủ định sạch sẽ sự thỏa hiệp với các con chữ và quăng ý nghĩa của chúng vào thùng rác tôi nhận ra đó không gì khác hơn là sự ưa thể hiện của một thằng nhóc sơ trung.

Cơ mà tôi không định chia sẻ những suy nghĩ này cho ai khác đâu. Nói cho Ibara thì chỉ tổ rước vào một cục nhục.

Đôi đồng tử vốn đã vĩ đại của Chitanda lại càng nở to nhưng nhỏ không nói gì – đơ như một nàng hươu bị đèn pha chiếu vào vậy. Vừa băng quơ nghĩ là sẽ bị phê bình như “Gì cơ? Oreki-san chưa từng thấy một chú mèo biết nói sao?” thì nhỏ liền quay sang tôi. Ánh mắt nhỏ chứa đầy một nỗi mà tôi không thể đoán là bất ngờ hay nghi hoặc, nhưng cái cảm giác rằng mình sắp bị phê bình khiến tôi liền đảo mắt ra chỗ khác.

“Oreki-san...”

Phần còn lại như bị mắc nghẹn ở cổ nhỏ.

“... cậu thật là tài tình.”

Cái đó có thể coi là lời khen nhỉ?

Mà thôi, sóng gió qua đi rồi. Rốt cuộc cũng có thể kết thúc những công việc vô nghĩa như bới móc tuổi thơ dữ dội của người khác mà tập trung năng lượng cho một tương lai tươi sáng. Ví dụ à? Tập san văn học chẳng hạn? Lễ hội văn hóa đã cận kề. Chúng ta hãy cùng nhau viết nên một tập san nhứt hạng và khiến CLB Cổ Điển vang danh khắp chân tường góc lớp Cao trung Kamiyama nào!

... À đùa thôi. Nói thế thì Satoshi sẽ phản đòn bằng một câu như: “Ô-kê, vậy tụi mình sẽ vinh hạnh mà giao ‘Sử thi Heike’ [note7532] cho phê bình gia Houtarou đây bình phẩm nhé” hay đại loại vậy mất.

Thế giờ làm sao để đổi chủ đề đây? Oohinata sẽ không để khoảng lặng này kéo dài. Hay đúng hơn... dường như nãy giờ chỉ là cách để cô bé lần mò điểm sơ sẩy của tôi thì phải. Mọi thứ vẫn đang theo đúng kịch bản bất kể tôi có chọn cách phản ứng ra sao thì phải. Bất chợt thò tay vào cặp, Oohinata lại lấy ra một quyển tập san khác với cái tiêu đề quen thuộc: “Tuyển tập cảm nhận Tác phẩm văn học mẫu”.

“Thực ra đây mới là nhân vật chính cơ.”

Mi đem cái việc tới chân ta làm chi, hỡi con quỷ chết tiệt tên là Số mệnh kia?

Lý do khiến Oohinata bỏ công lực lợi phòng mình cho ra những cuốn tuyển tập này, chả còn nghi ngờ gì nữa, là vì đã có một lúc nào đó cô bé đã được Ibara mớm cho thông tin về những bài viết của tôi hồi sơ trung. “Chạy đi Melos” – bài cảm nhận sách được viết vào năm đầu sơ trung – nghiệt ngã thay lại khơi mào cho một chuỗi sự kiện và cuối cùng là cuộc bàn luận đáng xấu hổ này. Dĩ nhiên rồi, với tính cách của Oohinata thì nghe một sẽ muốn tìm hai và...

“Chạy đi Melos” cho năm nhất và “Hồi ký Trăng treo đầu núi” cho năm hai, cái nào cũng khiến tôi đỏ mặt mỗi khi hoài niệm chứ đừng nói cái cảm giác muốn thét lên từ sâu trong cuống phổi khi bị ai đó mang ra trước mặt, nhưng... nhưng còn cái này thì coi như xong!

“Đây là quyển được phát vào năm ba của em, cũng có một bài viết từ H.O. Câu cú diễn đạt hơi khang khác nhưng em vẫn khá là thích nó.”

Phải chăng... đã quá trễ rồi ư? Giả sử ngay lúc này tôi đá cái ghế sang bên mà lao vào Oohinata với mọi sức lực có thể, giật cuốn tập khỏi tay cô bé mà xé ra thành vụn rồi bỏ hết xuống họng liệu có kịp không? Dĩ nhiên chẳng đời nào tôi có thể xóa sạch sự tồn tại của tất cả các bản “Tuyển tập cảm nhận văn học mẫu” nhưng, ít nhất là vào lúc này và ngay tại đây, liệu chuỗi hành động liều lĩnh trên có ngăn được bài cảm nhận của tôi hồi năm ba bị đưa ra ánh sáng hay không?

“À, nội dung là cảm nhận về tác phẩm ‘Khỉ -Cua đại chiến’.”

Nói ra mất rồi.

“Hả, em giỡn sao?”

“Đùa á?”

Satoshi và Ibara thốt lên cùng lúc trong khi quyển tập đã được đặt lên bàn. Không còn cơ hội gì nữa. Cái thời điểm “ngay lúc này” nói trên khả dĩ có thể cứu vãn tình thế đã qua rồi, còn bây giờ cái đầu óc bình thường lẫn tự tôn của một con người không cho phép tôi hóa kiếp cái cuốn tập chết tiệt ấy. “Chậm là chết”, giờ đây tôi mới thấm thía câu nói này...

Thông thường thì chỉ cần nói là “Ồi chà, em cũng có cuốn này sao? Anh mong em đừng đọc ở đây.” thì tôi biết bọn họ sẽ không kéo cuộc sỉ nhục này đi lên nữa. Không ai thích bị chọc kiêu này cả, và chắc chắn một Chitanda dù hiếu kỳ đến đâu cũng sẽ hiểu mà đứng về phía tôi... nhưng cái miệng hại cái thân mất rồi. Quỷ tha ma bắt cái câu “Nó được in ra để người ta đọc mà. Em muốn sao cũng được.” lúc này đi! Một câu nhượng bộ bất cần dù đã nghĩ tới khả năng cô bé Oohinata mang nhiều hơn một cuốn. Nhìn những chiến lược rút ra từ lối suy nghĩ thông thường của mình lại quay về hại mình thế này tôi cảm thấy bản thân hạ giá rõ rệt. đành hững hờ chịu đựng cuồng phong cuối cùng mang tên “Khỉ - Cua đại chiến” này mà thôi.

Cơ mà bản loạn lên được ích gì? Tôi quyết định không nhìn... hay đúng hơn là không dám nhìn về hướng “kẻ thù”. Chỉ lắng nghe thôi.

“Em rất xin lỗi phải hỏi lại. Có ai trong mấy anh chị chưa đọc truyện này không ạ?”

Satoshi đáp ngay: “Cổ tích có nhiều dị bản lắm. Em cứ tóm tắt xem có khác lẫn nhau không.”

“À... không, ý em là...”

“Truyện kể về một chú khỉ đổi quả hồng của mình lấy nắm cơm của một con cua. Vì quả hồng chưa chín nên cua quyết định xẻ ra lấy hạt đem đi trồng. Hạt giống nảy nở thành một cây hồng xum xuê và chú khỉ quyết định hái cả tạ về ăn. Cãi vã diễn ra, và trong lúc tức giận khỉ ta đã lấy một quả hồng chưa chín ném vào cua khiến nó tử vong.

Con cua tội nghiệp ấy có một người con trai và nó quyết đi trả thù. Hợp lực với một quả hạt dẻ, một chú ong, chút cứt ngựa – xin lỗi vì từ ngữ nha – và một cái cối đá, cua-con-trai lèn vào nhà khỉ. Khỉ ta thấy hạt dẻ có vẻ ngon bèn thử đào hố mà nướng. Bị đốt nóng quả hạt phát nổ mà bắn những mảnh cháy của mình vào khỉ khiến nó bỏng khắp mình mẩy. Khỉ ta chui vào bồn nước thì liền bị chú ong mai phục ở đó đốt cho một nhát đau điếng. Không còn đường nào khỉ ta chỉ biết cắm mặt chạy ra khỏi nhà rồi dẫm phải bãi cứt ngựa ngã lăn quay, trước khi bị đè chết bởi cái cối đá. Thế là cuộc trả thù của cua-con-trai thành công mỹ mãn. Truyện đại loại vậy.”

Oohinata thốt lên đầy ngưỡng mộ: “Tuyệt vời! Khi kể truyện cổ tích người ta hay bị quên chỗ này chỗ nọ, nhưng anh Fukube đúng là cơ sở dữ liệu thứ thiệt.”

“À, em biết đấy, anh không hẳn...”

“Nhưng hình như anh hiểu lộn ý em rồi. Cái truyện ‘Khỉ - Cua đại chiến’ là em nói là truyện ngắn của nhà văn Ryuunosuke Akutagawa chứ không phải là cái tích đó ạ.”

Cô bé nói đúng rồi. Xin lỗi nha Satoshi.... nhưng dĩ nhiên hẳn chả lầy thế làm buồn gì cho cam.

“Vậy á? Anh không hề biết còn có một câu truyện khác luôn ấy.”

Ibara thêm vào: “Chị cũng vậy, dù là có đọc không ít truyện của Akutagawa...”

Chitanda vẫn ngồi im lặng. Hẳn là nhỏ đã đọc.

“ ‘Khỉ - Cua đại chiến’ này là một truyện rất ngắn, kể về những gì diễn ra sau khi cua-con-traí trở thành công. Thay vì trở về với cuộc sống yên bình như phiên bản cổ tích thì cua-con-traí và đồng bọn lại bị bắt vì tội danh cố sát – đương nhiên bị hại là khỉ. Chúng phải hầu tòa và sau đó đầu sỏ là cua-con-traí bị kết án tử trong khi cối đá và những kẻ khác chịu tù chung thân. Không ai bảo vệ cho nhóm cua-con-traí trước tòa cả, tệ hại hơn chủ tịch bộ Công Thương – hay đại loại vậy – còn quy kết cho cua-con-traí là kẻ Cộng Sản trong khi bè lũ của đảng Xã Hội thì nhất quyết rằng không được để kẻ có những suy nghĩ “nguy hiểm” như vậy tồn tại. Mất khi những trụ cột gia đình, nhà của ngày càng lún sâu vào bể khổ... Ạ... đại thể là thế đó ạ.”

“Chị muốn đọc thử,” Ibara nói, nghe có vẻ chưa thỏa mãn lắm.
“Nhưng thực sự chỉ có vậy thôi à?”

“À Ạ, thực ra là có thêm vài tình tiết nhưng kể thêm thì chị chẳng còn gì để đọc đâu ạ. Mà thôi, sau đây xin tiếp tục giới thiệu bài cảm nhận của tiền bối H.O.!”

Rồi, vậy phiên tòa xét xử tội trạng thời xa xưa của tôi sẽ ra sao?
Bờ hay là vực? Đây là giờ phán quyết.

Cảm nhận tác phẩm “Khỉ - Cua đại chiến”

H.O. – Năm ba

Em đã đọc “Khỉ - Cua đại chiến” và thấy tội nghiệp cho cua-con-traí và đồng bọn. Cuộc sống của em khá bình lặng, nhưng việc khó mà biết lỡ mai đây có lâm vào tình cảnh tương tự hay không khiến

em muốn đặt mình vào vị trí của chúng. Như tác giả đã nói, nếu hành động khỉ ném trái hồng còn xanh vào cua-cha khiến nó tử vong là ngộ sát thì việc cua-con-trai giết khỉ lại là hành động có tổ chức và đầy máu lạnh. Bản án tử giành cho cua-con-trai là không tránh khỏi và chung thân giành cho bằng hữu của y có thể coi là công minh. Tuy vậy, nếu luật sư bào chữa tài năng hơn một chút thì em tin là cục diện phiên tòa có khi lại nghiêng về bị cáo.

Sau khi điểm qua mọi tình tiết của vụ án (dựa vào một quyển sách tranh của bản truyện cổ tích) em khá sốc trước ý định tàn độc của cua-con-trai, nhưng “ý định” không thể coi là hành động thực tế. Thứ lao vào nhà khỉ đầu tiên là quả trứng (chứ không phải là quả hạt dẻ, trước giờ em không biết là có phiên bản quả trứng nữa, còn ong và cối đá thì vẫn vậy). Kẻ đốt khỉ là ong, và dù cua-con-trai là người giữ dây nhưng cối đá mới là thứ đã đè chết khỉ. Phiên tòa có nhắc đến tình tiết bãi phân ngựa cũng góp phần khiến khỉ không thể thoát thân, nhưng em xin mạn phép không đề cập tới như là một nỗ lực giữ vệ sinh cho câu truyện.

Cua-con-trai có thể dùng những tình tiết trên để phản pháo kiểu: *“Đúng là tôi có kể cho cối đá và các bạn kia dự định của mình nhưng có bảo họ giết khỉ bao giờ đâu? Giờ xin hỏi tòa – Tòa có căn cứ nào chứng minh tôi đã đưa ra yêu cầu giết khỉ hay không?”* Nếu em nhớ không lầm thì bằng hữu của cua-con-trai đều có điểm chung là tình nguyện góp sức cho y trả thù nhân danh công lý. Chúng không phải sát thủ chuyên nghiệp, và cũng chẳng thu được lợi lộc gì khi giết khỉ cả. Đầu tiên là về quả trứng bị nướng. Đúng là quả trứng đã vỡ và các mảnh của nó văng trúng vào khỉ, nhưng cáo buộc một tình tiết chẳng khác chi là tai nạn xui xẻo thành âm mưu hạ sát Phải chăng là thói phồn sự việc? Ong cũng có thể biện hộ rằng nó bị tấn công khi đang ngồi ở bồn nước và cú đốt chỉ là hành động tự vệ chính

đáng. Kẻ duy nhất không có gì để bảo vệ mình là cái cối đá - kẻ trực tiếp gây ra cái chết... mà đành chịu thôi, trong nhóm phải có một cá nhân rút trúng cái quả ngán ấy.

Đáng tiếc rằng cua-con-traí đã không tránh khỏi án tử dù y đã có cơ hội. *Đã lên kế hoạch thì phải luôn chừa cho mình con đường sống - đó là bài học em rút ra được từ “Khỉ - Cua đại chiến.”*

“Tôi vừa đọc cái gì thế này?” Satoshi hét lên kinh hoàng.

“Đỉnh quá phải không ạ?” Oohinata rặng rỡ hỏi, nhưng người đáp lời là Ibara rõ là không đồng tình.

“Không phải là nó không thú vị, nhưng mà – nói sao đây – chẳng tỏ ra là một bài viết nghiêm túc chút nào.”

Ừ, chính xác thế đấy. Nó chẳng nghiêm túc tẹo nào cả. Vậy ta có thể quảng nó qua một bên và bàn về hòa bình thế giới chứ...

“Ngắn hơn hẳn hai bài viết về ‘Chạy đi Melos’ hay ‘Hồi ký trắng treo đầu núi’...” Lời thì thầm của Chitanda như muốn kéo tôi ra khỏi sự im lặng. “Tại sao vậy Oreki-san?”

Đúng là không thể giả ngơ vậy mãi, nghĩ thế tôi đành quay lại đối diện nhỏ.

“Thì trước có nói rồi đấy thôi. Tớ tưởng là bài cảm nhận phải từ năm trang trở lên nhưng hóa ra là *không vượt quá năm trang*, với cả cũng là năm ba rồi nên làm ngắn lại chút. Chỉ vậy thôi.”

Nhìn xuống quyển tập Chitanda chỉ gật đầu mà nói “Vậ à...” trông điệu mắt hứng.

Có khi nào nhỏ để ý gì đó không? Lưng tôi thấm từng giọt mồ hôi lạnh.

“Xin lỗi nếu làm em phật ý nha Oohinata...” Satoshi mào đầu trước khi quay sang tôi, “và cả Houtarou nữa vì tớ không đồng tình. ‘Hồi ký Trăng treo đầu núi’ thì ô-kê không ý kiến nhưng cái này thì khác. Dù bản thân chưa đọc phiên bản ‘hậu truyện’ này của Akutagawa thì tớ vẫn phải nói rằng có sự khác biệt nhất định giữa phân tích và xoi mói.”

“Sao ạ?” Oohinata chen vào, “Vậ theo anh thế nào là khác biệt giữa xoi mói và phân tích thực sự?”

“Nếu phải giải thích bằng lời ấy...”

Hình như hần đang vật vã với vốn từ của mình thì phải.

“... thì anh cũng chả biết nói sao nữa.”

“Đúng vậy phải không nào? Bài viết này có vẻ không tập trung phân tích một sự việc hay nhân vật gì nên cũng dễ hiểu việc không phải ai cũng thích, nhưng cá nhân em đọc cảm thấy rất vui và cũng chẳng khác so với ‘Hồi ký trăng treo đầu núi’ là mấy ạ.”

Thật đáng mừng khi Oohinata có thể hào hứng đến thế trước cái thứ khó mà gọi là “phân tích” này. Satoshi đúng. Đây chẳng hơn gì một nỗ lực bới lông tìm vết nhưng tôi thì chẳng việc gì phải thừa nhận điều này.

Quay người về phía Oohinata, Ibara khoanh tay lại.

“Chị thậm chí còn chưa đọc bản gốc nên không biết giải thích vậy có rõ ràng không... Thế này nhé : dù là truyện tranh hay truyện chữ đi nữa thì luôn sẽ có những chi tiết không được kể hoặc mô tả qua loa. Ép tất cả mọi thứ vào sẽ khiến câu truyện của em cồng kềnh, chưa nói trong hầu hết trường hợp điều đó là bất khả.” Nhỏ nói như giảng bài.

Không có ý phản pháo, Oohinata chỉ hỏi: “Ý chị là sao ạ?”

“Ví dụ một manga về đề tài một nhóm người thám hiểm mê cung đi. Em có bao giờ thấy bất cứ ai đều được tả cảnh họ đi vệ sinh không? Việc coi đó là chủ ý hay chỉ là sự lược bớt những chi tiết thừa thãi của tác giả sẽ tác động đến đánh giá của em.”

“Có lẽ em hiểu ý chị rồi.”

“Bản thân chị coi sự xoi mói là cố tình nhằm vào những chi tiết bị lược bỏ hay mơ hồ đó mà huyền hoặc câu truyện.”

“Dạ...”

“Chị hình dung rằng trong truyện Akugawata đã không đề cập tới việc cua-con-traí và bạn bè thừa nhận rằng có thông đồng với nhau phải không? Dựa vào sự thực là cua-con-traí bị kết án tử còn bạn của y bị tù chung thân ta có thể suy được rằng đã có một bằng chứng không thể chối cãi hoặc lời thú tội nào đó xuất hiện, dù là tường minh hay không. Thể hiện nó một cách tường minh sẽ làm truyện trở nên rõ ràng hơn – nhưng cũng như cái bồn cầu trong mê cung vậy – viết tắt không đồng nghĩa với viết hay, đặc biệt khi cái câu truyện hướng đến là một luận điểm cao quý hơn.

Oohinata chỉ gật đầu. Thấy vậy Ibara tiếp tục:

“Nhưng Oreki đã lấy cái tình tiết không tưởng mình này làm lỗi hổng mà viết rằng cua-con-traì cùng bạn mình lẽ ra phải phản cung về cáo buộc thông đồng này. Nếu thực sự là vậy thì hoặc là ai kia chưa đọc và hiểu kỹ truyện, hoặc là dùng bản hậu truyện này để phê phán nguyên tác. Nhưng dĩ nhiên... đã gọi là cảm nhận văn học thì không nói đúng sai ở đây, và...”

Ibara trộm nhìn tôi một cái, nhưng ánh mắt của nhỏ không tỏ ra khinh bỉ như mọi khi.

“... trong trường hợp ai kia *biết rõ* phần đó đã được hàm ý mà vẫn cố tình viết ra như vậy thì đó là xoi mói. ‘Hồi ký Trăng treo đầu núi’ là một bài phân tích kỳ quặc nhưng không khiến chị cảm thấy một chủ đích hạ bệ câu truyện như bài này... Chị nghĩ ý của Fuku-chan là vậy.”

Quả là không mong đợi gì hơn từ một họa sĩ manga nghiệp dư. Thật tình mà nói tôi chẳng nghĩ xa đến thế.

Oohinata quay sang Satoshi hỏi: “Chị ấy nói đúng ý anh hông?” nhưng hấn chỉ cười nhẹ.

“Có lẽ. Xin lỗi nha, tụi anh có hơi cao hứng.”

Như thể muốn giải ngượng vì mới nhận được những lời nhận xét không như kỳ vọng, Oohinata vung hai tay lên mà nói:

“À mà, thế là xong rồi ạ.”

Nhìn lại hai quyển tập trên bàn cô bé tiếp tục:

“Như vậy theo mấy anh chị thì hai bài cảm nhận này có bản chất hoàn toàn khác nhau phải không ạ? Nhưng nếu không biết rằng anh

Oreki – ý em là người tên H.O. này – đã có những suy nghĩ gì khi bắt tay vào viết thì chúng ta sẽ khó mà chắc được liệu người đó có cố tình xoi mói hay không. Như vậy chẳng phải sự phân tích của chúng ta nãy giờ vẫn mông lung như ở vạch xuất phát sao ạ?”

Satoshi thông vai xuống mà nói: “Đành chịu, nhưng đâu thể làm gì hơn phải không? Chúng ta không thể hiểu một cách hoàn toàn người khác đang nghĩ gì thì việc người ta viết gì cũng tựa tựa vậy thôi.”

Hắn bỏ cuộc sớm quá nhỉ, và vậy thì càng tốt. Một bài viết tệ hại đã được đánh giá là tệ hại. *Phiên tòa xét xử mình xin được phép kết tại đây, nghĩ vậy nhưng dù có rời khỏi cái ghế đang ngồi cũng chưa khiến tôi thực sự yên tâm.*

Mình đã thoát chưa? Có nên chen vào một câu để đánh chấm hết cho chủ đề phí phạm năng lượng này hay không...

Ý nghĩ đó lập tức bị dội nước lạnh. Chitanda, người chỉ im lặng quan sát những con chữ cho đến tận bây giờ, vừa đặt tay lên môi mà mấp máy từng âm.

“So, tsu, gi, yo, u?”

“Hửm? Gì thế?” Ibara hỏi với điệu bộ khó hiểu, nhưng Chitanda chỉ gắn chặt mắt vào quyển tập.

“Mayaka-san, cậu có biết ‘sotsugiyouni’ là gì không?”

Vừa dứt lời đôi mắt của nhỏ đột ngột bừng sáng.

“Là ‘sotsugyou’! [note7533] ‘Tốt nghiệp’! Chắc chắn là vậy!”

Từng lớp da thớ thịt trên cơ thể tôi cảm nhận được thế giới như vỡ vụn.

Ôi thần linh ơi!

“Có gì liên quan tới lễ tốt nghiệp à?”

Đáp lại thắc mắc của Satoshi nhỏ bỏ tay khỏi môi mà chỉ vào quyển tập.

Dừng lại đi, xin cậu đấy!

Trong bao nhiêu người... tại sao lại là Chitanda chứ?

“Đây dù gì cũng là một bài làm văn phải không? Vậy nên tớ đã cố mường tượng ra nguyên bản mà chính Oreki-san đặt bút trông như thế nào.”

“Nguyên bản? Cậu nghĩ là nội dung đã bị thay đổi sao?”

“À không. Ý tớ là... nếu cậu viết trên giấy chuyên dùng để viết văn thì sẽ thế nào ấy. Loại bốn-trăm-ô thông dụng được chia thành hai mươi cột với mỗi cột điền được hai mươi ký tự.”

“Ồ!” Satoshi gật đầu cái rụp. “Như vậy ý cậu là thứ tự sắp xếp các con chữ bị thay đổi phải không? Cứ mỗi hai mươi chữ thì người viết sẽ phải sang cột tiếp theo [note7534] ... và điều đó tác động tới bài viết này thế nào?”

“Lần lượt chuyển sang cột tiếp theo thì sẽ thấy tốt nghiệp.”

Một khoảng lặng chiếm hữu căn phòng.

“Ờ... cái gì tốt nghiệp cơ?”

Chitanda liền đỏ mặt. “Tớ xin lỗi nhé! Để giải thích lại từ đầu vậy.”

Trời ơi, ai đó đừng cô gái này lại đi!!!!...

Đảo mắt quanh phòng như cố gắng sắp xếp từng luận cứ, nhỏ nhanh chóng vào tư thế sẵn sàng để tung đòn kết liễu.

“Tớ có một cảm giác rất kỳ lạ khi đọc bài viết này. ‘Con cua’, ‘cối đá’, rồi ‘con ong’...” Vừa nói nhỏ vừa chỉ vào nhiều vị trí khác nhau trên trang giấy. “Đôi khi cậu ấy viết những từ này bằng Hán tự nhưng có chỗ lại dùng katakana [note7535] . Điều này không hề xuất hiện trong bài cảm nhận ‘Hồi ký Trăng treo đầu núi’.”

Ibara và Oohinata cùng toang hoác miệng vì bất ngờ.

“Ồ, đúng rồi này!”

“Cậu nói tớ mới để ý...”

“Điểm lạ không chỉ nằm chỗ ấy. Tớ cũng đã được đọc bài phân tích của Houtarou về tác phẩm ‘Chạy đi Melos’ và... có một điểm mà duy nhất chỉ bài phân tích ‘Khỉ - Cua đại chiến’ sở hữu trong khi hai bài trước không có.” Khựng lại một nhịp, trông nhỏ tự dưng trở nên nghiêm nghị.

“Cậu ấy đã *đưa chính mình* vào lập luận.”

Đúng rồi. Chỉ cái bài viết đó tôi mới cố tình làm vậy.

“Cái đoạn nhắc đến việc đã tham khảo nguyên bản cổ tích cậu ấy đã viết là ‘*Sau khi điếm qua mọi tình tiết của vụ án* (dựa vào một quyển sách tranh của bản truyện cổ tích)’. *Đây là lần duy nhất Oreki-san dùng dấu ngoặc đơn nhằm bổ sung thông tin, vậy tại sao những*

nơi khác tương tự lại không? Tại sao lại có nơi dùng Hán tự có nơi lại dùng katakana? Và thêm nữa tại sao nó lại ngắn bất thường như vậy? Tớ rất là *hiếu kỳ*!”

Chitanda dòm qua tôi một giây rồi mới tiếp tục.

“Tớ đã tính hỏi Oreki-san nhưng... có lẽ việc bị người ta đọc bài cảm nhận của mình đã làm cậu khổ sở lắm rồi... nên tớ cố kìm lại mà thử tự tìm ra nguyên do xem sao. Hướng tiếp cận đầu tiên là tưởng tượng thể nguyên sơ nhất của nó và rồi...”

Nhưng thế quái nào lại...?

Satoshi ném cho tôi một cái cười ranh ma trước khi lên tiếng: “Thiệt có hơi lạ khi trong chính cái hướng tiếp cận đầu tiên ấy cậu lại nhìn ra vụ giấy chuyên viết văn...”

Khẽ nghiêng đầu, nhỏ hỏi: “Thật sao?”

“Thật.”

“Tớ chỉ nghĩ bắt đầu từ điểm nguyên sơ nhất là quan trọng... và may sao là tớ khá nhanh trong việc đếm nhằm các con chữ.” Rạng rỡ như ánh dương, nhỏ giờ hai nắm đấm lên không trung đầy tự hào như một nhà vô địch quyền anh.

Mặt khác, Ibara với tay lấy chiếc hộp bút.

“Cứ hai mươi ký tự là chuyển dòng phải không? Chị viết tạm lên đây chút nhé Hina-chan.”

“Dạ, chị cứ viết đi ạ.”

Căn phòng lại chìm trong im lặng. Nếu bọn họ chia đúng thì tôi mừng tượng ra nó sẽ như thế này:

Em đã đọc “Khỉ - Cua đại chiến” và thấy tội nghiệp / cho cua-con-traí và đồng bọn. Cuộc sống của em khá bình lặng, nhưng việc khó mà biết được lỡ mai đây bản thân mình có lâm / vào tình cảnh tương tự hay không khiến em / muốn đặt mình vào vị trí của chúng. Như tác giả đã nói, nếu hành động / khỉ ném trái hồng còn xanh vào cua-cha khiến nó tử vong là ngộ sát / thì việc cua-con-traí giết khỉ lại là hành động có tổ chức và đầy / máu lạnh. Bản án tử dành cho cua-con-traí là không tránh khỏi / và chung thân dành cho bằng hữu của y / có thể coi là công minh.

“Rồi, vậy tiếp theo mình làm gì?”

Rõ là đang háo hức, Chitanda nói mà cứ vầy vầy hai tay:

“Bằng cách tưởng tượng đoạn văn này khi được viết trên giấy bốn-trăm-ô thì một số con chữ sẽ dần trở nên nổi bật. Chẳng hạn như... chữ cuối cùng của mỗi cột nếu kết hợp chúng với nhau...”

Xong.

Coi. Như. Xong!

“Đó, cứ lần theo trong đầu như vậy tớ đọc ra chữ ‘sotsugyou’, hay ‘tốt nghiệp’. Hẳn là sau đó còn nữa.”

“Thật ư? Cậu chắc chắn đó không phải vô tình chứ?”

Dứt lời Ibara liền lia cây bút chì qua từng đoạn đã được chia...

“*Sotsugyou wa... are... nonotabi... noichi... rizukau... reshi...*”

Khi Ibara còn chưa viết dứt câu Oohinata đã thốt lên: “Em biết rồi!
Đây là một bài thơ!”

Sotsugyou wa

Areno no tabi no

Ichiri zuka

Ureshiku mo nashi

Kanashiku mo nashi

Oreki Houtarou

Lẽ tốt nghiệp đến rồi

Âu chỉ là cột mốc nhỏ nhoi

Trên hành trình hoang sơ cần cỗi

Vui chẳng có mấy khi

Buồn nào có mấy gì

Oreki Houtarou [note7536]

“Ôi chào!”

Chitanda thốt lên đầy thỏa mãn.

“Dường như là phỏng theo một bài thơ trào phúng của vị Thiền sư Ikkyu [note7537] thì phải...”

Quả thông xuân rụng rồi

Âu chỉ là cột mốc nhỏ nhoi

Nương về cõi Niết Bàn vô dục

Mấy dịp được nghênh tiếp

Mấy lúc chịu phủi xua

“Oreki-san đã biến một bài thơ cổ thành phiên bản nói lên tiếng lòng của riêng mình trong năm cuối cùng ở trường Sơ trung, rồi lại ẩn giấu nó trong bài cảm nhận văn học của mình đầy vi diệu phải không nào?”

Satoshi phụ họa: “Trời ơi... ai có thể đoán ra chứ? *Ngài thi nhân khiêm văn nhân Oreki Houtarou... Chắc tôi chết vì ngưỡng mộ mất thôi! Hành trình hoang sơ cần cõi mới chịu! Bí ẩn duy nhất còn lại là tại sao một quý ngài tiết-kiệm-năng-lượng như Houtarou đây lại chơi tất tay như thế?”*

Người đáp là cô bé Oohinata đang nhảy cẫng trong sung sướng.

“Quá rõ ràng rồi mà anh? Anh Oreki thực-sự-thích đó ạ! Anh yêu những bài văn cảm nhận này, và yêu cả lớp dạy Văn học Nhật của thầy Hanashima nữa! Phải không tiền bối? Ủa? Tiền bối sao ỉu xìu thế này?”

Những con người kia! Mấy người đâu có bị bạn bè mình đọc thành tiếng mấy bài thơ sáng tác hồi sơ trung đâu phải không? Mấy người nữ đối sự tàn tệ với tui bằng cái mặt ngây đờ như vậy đó hả?

Lúc này cái trán của tôi – sau một cú va chạm đã yên vị trên mặt bàn còn hai tay thì buông thõng như người bại liệt. Không dám nhìn ai tôi chỉ biết thở dài cam chịu, đoạn chốt một câu ngắn gọn nhưng chất chứa những cảm xúc thật nhất của mình vào lúc này:

“Mấy người giết tôi đi.”

[1] Chỉ sự kiện cả nhóm thảo luận về bài cảm nhận “Chạy đi Melos!” của Oreki (đọc vol 6, truyện “Tác phẩm để đời của chúng ta”)

[2] Một sử thi đồ sộ kể lại những sự kiện trải dài suốt một thế kỷ, bắt nguồn từ xung đột giữa hai tộc Taira và Minamoto (cuối thế kỷ mười hai).

[3] Chữ “yo” viết cạnh chữ “gi” có thể đọc là “giyo”(ぎよ) hoặc “gyo”(ぎょ) tùy vào hình dạng của nó.

[4] Một trang giấy như vậy gồm hai mươi cột cách nhau một khoảng nhỏ, mỗi cột là hai mươi ô. Theo quy định thì mỗi một ô chỉ được điền vào đó một ký tự. “Ký tự” ở đây có thể là một chữ cái (hiragana (chữ mềm), katakana (chữ cứng), kanji (Hán tự)); dấu chấm, phẩy, dấu ngoặc đóng mở câu hội thoại... Người viết sẽ viết từ trên xuống dưới và khi hết hai mươi ô trong cột sẽ chuyển qua cột bên trái. Các bài tập làm văn của học sinh cho đến bản thảo văn học của người Nhật hầu như luôn dùng loại này.

[5] Trong ba bảng chữ cái người Nhật thì ngoài Hán tự (kanji) là biểu nghĩa (nhìn chữ có thể biết nghĩa dù có thể không biết cách đọc) còn hiragana (chữ mềm) và katakana (chữ cứng) đều là biểu âm (nhìn từ có thể biết cách đọc nhưng phải kết hợp với nhau theo một trình tự nào đó mới thành một từ có nghĩa). Tuy vậy có những từ quá quen thuộc nên có thể chỉ cần viết hiragana hoặc katakana là

người đọc hiểu nghĩa ngay. Trong trường hợp này Houtarou đã viết chữ “ka” (con cua) bằng hai cách: kanji (蟹) và katakana (力). Dĩ nhiên cả hai cách viết này đều hợp lệ, nhưng thường thì một người đã quen với một cách nhất định sẽ luôn viết theo cách đó (đây là điểm Chitanda thấy lạ ở Houtarou).

[6] Bài thơ gốc được viết theo thể tanka: 5 câu mỗi câu có số từ lần lượt là 5-7-5-7-7. Lưu ý “gyo” được tính là một từ và “gyou” là hai từ. Do sự khác biệt căn bản về chữ cái giữa tiếng Nhật và tiếng Việt và trình độ có hạn nên người dịch mạn phép dịch sang tiếng Việt theo thể cũng 5 câu nhưng số từ lần lượt là 5-7-7-5-5.

[7] Ikkyu (1394-1481) là vị Thiền sư người Nhật Bản nổi tiếng không chỉ vì phẩm hạnh đức độ và còn bởi tính cách đặc biệt năng động. Bài thơ trên của ông nói về sự vô thường của thời gian: quả thông tượng trưng cho việc người Nhật đón Tết, và mỗi cái Tết trôi qua lại là một lúc người ta gần hơn với cái chết.